

KATIRAVEL PILLAI'S
TAMIL DICTIONARY
தமிழ்ச் சொல்லகராதி

முதலாம் பாகம்

உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்

Katirvel Pillai's Tamil Dictionary தமிழ்ச் சொல்லகராதி

(முதற் பாகம்)

இது,
யாழ்ப்பாணத்து வல்வையம்பதி
ஸ்ரீ. க. குமாரசாமி முதலியார் குமாரரும்
இலங்கைச் சுப்ரீம் கோடென்னும் அதிசிரேட்ட நீதாசநர் சபையின்
அத்துவக்காத்தும் இலங்கை அரசினரால் நியோகிக்கப்பட்ட மூலகிரந்த
வித்தியாநுபாலந சங்கத்தாருளொருவரும் இலங்கை அரசின்
சிவில் சேவை நிரையில் நீதிபதியாயிருந்தவருமாகிய

ஸ்ரீ. கதிரைவேற்பிள்ளையவர்களால்

இயற்றப்பெற்று,

மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கப் பண்டிதர்களாற்
பரிசோதிக்கப் பெற்றது.

உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்

தரமணி, சென்னை - 600 113.

Katiravel Pillai's Tamil Dictionary Vol - I

Author:

C.W. Katiravel Pillai

Published by:

**International Institute of Tamil Studies,
C.I.T. Campus, Taramani, Chennai - 600 113.**

Publication No : 285
Edition : Reprint
Year : 1998

Language : Tamil
Size : 1/4 Crown.

No. of Copies : 1000
No. of Pages : 6 + xii + 706

Price : 225. 00

Printed by : **Parkar Computers,**
293, Royapattah High Road,
Chennai - 600 014.
Phone: 8551363, 8266637.

அட்டைப் படம் : வே. கருணாநிதி,
வடிவமைப்பு : பர்வீன் கருணாநிதி

தமிழ் வளர்ச்சி இயக்கத்தின்
அரிய நூல்களை வெளியிடும் திட்டத்தில்
நிதியுதவி பெற்று
இந்நூல் வெளிவருகின்றது.

எம்.ஏ., பிஎச்.டி.

தமிழ் ஆட்சிமொழி, தமிழ்ப் பண்பாடு,

இந்து சமயம் மற்றும்

அறநிலையத்துறை அமைச்சர்

அணிந்துரை

யாழ்ப்பாணம் கு. கதிரைவேல் பிள்ளையவர்கள் ஓர் அரிய தமிழ்ப் பணியைச் செய்திருக்கிறார்கள். அதுதான் அவர் உருவாக்கிய 'தமிழ்ச் சொல்லகராதி'. தமிழில் சொல்லுக்குப் பொருள் காணும் முயற்சியாகத்தான் 'நிகண்டுகள்' பிறந்தன. இவை கவிதை வடிவில் அமைந்தன. 1782இல் வீரமாமுனிவர்தான் உரைநடை வடிவில் இப்போதுள்ள அகரமுதலி முறையைக் கொண்டு வந்தவர். அதுதான் 'சதுரகராதி' என்பது. அதன்பின் எத்தனையோ பெருமக்கள் பலவகையான அகரமுதலிகளைக் கொண்டு வந்துள்ளனர். அதில் தமிழகத் தமிழ் அறிஞர்களும் வெளிநாட்டு அறிஞர்களும் அதிலும் குறிப்பாக யாழ்ப்பாணத் தமிழறிஞர்களும் பெரும் பங்காற்றியுள்ளனர். இதுகாறும் 64 வகையான அகரமுதலிகள் வெளிவந்துள்ளன.

நீதியரசராயிருந்து ஓய்வுபெற்ற இவ்வறிஞர் இந்நூலைச் செய்துள்ளார் என்பது வியப்புத்தான். இதுபற்றி அவரே எழுதுகிறார்.

“நாம் முன்னெடுங்காலந் தொட்டு வாசித்துவந்த நூல்களில் உள்ளனவாய்ச் சதுரகராதி, மானிப்பாயகராதி, சென்னை யகராதிகள், உவின்கிலோ அகராதி, வைத்திய அகராதி என்னுமிவற்றில் இல்லாதனவாகிய சொற்களைப் புதிதாக ஓரகராதி செய்யவேண்டுமென்று புத்திபண்ணிக் காலாந் தரத்திற் குறித்து வைத்திருந்தோம்; ஆயினும் முன்னர்த் தமிழ் ஆங்கிலேயம் என்னும் இரு பாலைகளிலும் நூலுரை யாசிரியராயும் பின்னர் அத்துவக்காத்நாயும் நீதிபதியாயும் ஏற்பட்டுச் செய்துவந்த கடமைகள் எமது காலத்தைக் கொள்ளை கொண்டமையால் எமது அபிப்பிராயத்தை நிறைவேற்றுவதற்கேற்ற சமயம் வரையாமற் போயிற்று. நீதிபதித் தொழிலினின்று ஓய்ந்திருக்கும் பின்னிட்ட ஐந்து

வருட காலங்களில் நோயனார் கைக்கொண்ட காலம் ஒழித்து எஞ்சிய காலத்தில் இவ்வகராதி எழுதுவதே நமது தொழிலாயிற்று.”

பணி செய்த காலத்தில் செய்ய விழைந்த பணியை, ஓய்வு பெற்றதும் உழைத்து முடித்திருக்கிறார் என்பதே பெருமைக்குரியதாகும். இவர் இதற்கான முன்னுரையை 1904 சனவரி 1 இல் எழுதியுள்ளார்.

அதன்பின் இந்த நூல் என்ன வளர்ச்சியைக் கண்டது; வடிவம் எடுத்தது என்ற வரலாற்றைச் சற்றுப் பார்க்க வேண்டும். சண்முகம்பிள்ளை தம் நூலில் குறிப்பிட்ட செய்தியை அப்படியே தருகிறேன்.

“தமிழ்ச்சங்க அகராதி

தமிழ் - தமிழ் அகரமுதலிகளுள் மிகவும் பெரியது தமிழ்ச் சங்க அகராதி. இது மூன்று பெருந்தொகுதிகளாக வெளி வந்துள்ளது. சொற்பொருள் விளக்கம் தவிரப் பொருள், தொகை, தொடை அகராதி என்னும் சேர்க்கை இந்த அகராதியில் இல்லை. இந்த அகராதியைப் பல்லாண்டுகள் உழைத்து உருவாக்கியவர் யாழ்ப்பாணம் நீதிபதி கு. கதிரை வேற்பிள்ளையாவார்.

இவர் சதுரகராதி, மானிப்பாய் அகராதி, சென்னை அகராதிகள், வின்சுலோ அகராதி, வைத்திய அகராதி என்னும் இவற்றில் இல்லாத புதுச் சொற்களைத் திரட்டி விளக்கம் தந்துள்ளார். இதனை முற்றுமாய் வெளியிடும் முன்னர் இவர் காலமானார்.

பின்னர் அப்பொழுது மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத் தலைவராக விளங்கிய பொன். பாண்டித்துரைத் தேவரவர்கள் அகராதிப் படிவங்களைக் கதிரைவேற்பிள்ளையின் குமாரர் பாலசிங்கம் என்பவரிடமிருந்து பெற்றார்; மதுரைத் தமிழ்ச் சங்க வித்துவான்களைக் கொண்டு பரிசோதித்து அச்சிட்டு வெளியிடப் பணித்தார். சே.ரா. சுப்பிரமணியக் கவிராயர் முதலிய பலரும் பல்லாண்டுகள் உழைத்து இந்த அகராதியை மூன்று பகுதிகளாக 1910, 1912, 1923ஆம் ஆண்டுகளில் வெளியிட்ட முற்றுவித்தனர்.

நீதிபதி கு. கதிரைவேற்பிள்ளை சூட்டிய 'தமிழ் சொல்லகராதி' என்னும் பெயருடன் இந்த அகரமுதலி வெளிவந்தபோதிலும் மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கம் வெளியிட்டமையால் 'தமிழ்ச்சங்க அகராதி' எனக் குறிப்பதே பெருவழக்காயிற்று.

ஒரு சொற் பல்பொருள்களுக்கு விளக்கம் தரும்போது பொருள்களை 1, 2 என எண் குறியிட்டுக் காட்டியிருப்பது புதுமை. இதனால் ஒரு சொல்லுக்கு எத்தனை பொருள்கள் உண்டு என்பதும் தெளிவுபடுகிறது. மேலும், சொற் பொருளுக்கு அடிப்படை ஆதாரமான நூற்சான்றுகளையும் உதாரணம் என எடுத்துக் காட்டியது புதுமுயற்சி. சொற் பொருளுக்கு இலக்கிய இலக்கணம் முதலிய நூல்களில் இருந்து மேற்கோள் எடுத்துத் தந்த முதல் தமிழ் - தமிழ் அகராதி இதுவே.

இவர் 344 நூல்களிலிருந்து மேற்கோள்களை எடுத்தாண்டுள்ளார். சொல் மூலங்களைக் காட்டியதோடு வடசொற்கள், இந்துஸ்தானிச் சொற்கள், தெலுங்குச் சொற்கள் முதலிய வற்றையும் இனஞ்சுட்டிக் காட்டியுள்ளார். இந்த அகரமுதலியில் முந்திய அகரமுதலிகளில் இல்லாத பல சொற்களும் திருந்திய விளக்கங்களும் காணப்படுகின்றன. தமிழ் - தமிழ் அகரமுதலிகளுள் கால அடைவில் விரிவு பெற்ற பேரகராதி இதுவே."

இதிலிருந்து நாம் பெறும் உண்மைகள் பல.

யாழ். அறிஞர் கதிரைவேற்பிள்ளையின் அகரமுதலிதான் 'மதுரைத் தமிழ்ச் சங்க அகராதி'யாகியுள்ளது. பல அகரமுதலிகளில் இல்லாத பலவற்றை இவர் திரட்டியுள்ளார்.

சிங்காரவேலு முதலியாரின் 'அபிதான சிந்தாமணி' அச்சுக் கட்டத்தில் வந்து தவித்தபோது, எப்படி, செந்தமிழ் அரிமா, தென்பாண்டித் தமிழ்த் தென்றல் பாண்டித்துரைத் தேவர் தானே முன்வந்து நூற்படியைப் பெற்று, வெளியிட்டுச் சிறப்புச் சேர்த்தாரோ அதேபோல இந்த அகரமுதலியையும் பெற்று வெளியிட்டுள்ளார் என்பது பெருமைக்குரியது. பல புதுமைகளை இவர் செய்துள்ளார் என்றும் பிற அறிஞர்கள் உறுதிப்படுத்துகிறார்கள்.

மேற்கோள் காட்டி விளக்கிய முதல் நூல் என்ற பெருமை பெறுகிறது. அதிலும் 344 நூல்களிலிருந்து மேற்கோள் காட்டியிருப்பதால் அவரது பன்னூற் பயிற்சியும் புலமையும் நமக்குத் தெரிகின்றன. 'கால அடைவில் விரிவுபெற்ற முதல் பேரகராதி இதுவே' என்பதுதான் பெரிய சிறப்பு.

1998 மார்ச்சு 29ஆம் நாள் இதனை வெளியிடும் வாய்ப்புப் பெற்ற மைக்காக மகிழ்கிறேன். இதனால்தான்,

“என்னை நன்றாகக் கலைஞர் படைத்தார்
அன்னைத் தமிழுக்கு அணிசெய்யு மாறே”

என்று நான் அழுத்தமாகக் கூறிவருகிறேன். என் துறையில் இயங்கும் உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம் இதனை வெளியிடுகின்றது. இதனை விரைந்து வெளிக்கொணர்ந்த இராமர் இளங்கோ, அவர்களைப் பாராட்ட வேண்டும்.

தமிழக அரசின் தமிழ் வளர்ச்சி இயக்ககம் தான் ஒவ்வொரு தொகுதிக்கும் உருபா 10,000/- நிதி வழங்கியிருக்கிறது. வழங்கவும் வாங்கவும் எங்கள் துறைகளே பயன்பட்டுள்ளன என்பது குறித்து மகிழ்வெய்துகிறேன்.

அட்டைப்படம், உறுத்தல் இல்லாத வண்ணத்தில் சிறப்பாக அமைந்துள்ளது. அட்டைப்படம் போட்டவர் வே. கருணாநிதி, வடிவமைத்தவர் பர்வீன் கருணாநிதி.

இந்த நூலுக்கு மறுவாழ்வளித்து உங்கள் கைகளில் எல்லாம் தவழ வைத்தவரும் கருணாநிதிதான். ஆம்! தமிழக முதல்வர் மாண்புமிகு கலைஞர் அவர்கள்தான்.

இதுபோன்ற பயன்பாடு மிக்க பணிகளைப் பார்க்கும் போதுதான் தமிழ் வளர்கிறது என்ற பூரிப்பும், வளர்ந்து விடும் எனும் நம்பிக்கையும், வளர்த்துக் காட்டுவோம் எனும் சூளுரையும் பிறக்கின்றன.

பணி தொடரட்டும்!

29-03-1998.

அன்புடன்

(மு. தமிழ்க்குடிமகன்)

முனைவர். ச. க. இராமர் இளங்கோ

இயக்குநர்

உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்,

தரமணி, சென்னை - 113.

இரண்டாம் பதிப்பு முன்னுரை

தொல்காப்பியர் ஒரு சொல்லைக் குறிக்கும் பல பொருள்களை உரியியலில் குறிப்பிடுகிறார். எனவே தொல்காப்பியருக்குப் பின்னர்த் தோன்றிய நிகண்டுகளுக்கு அவர் தோற்றுவாயாக அமைந்தார். நிகண்டு களில் திவாகரம், பிங்கலம், சூடாமணி என்பன புகழ் பெற்றவை.

நிகண்டு எனும் வடசொல்லுக்குத் தொகுப்பு என்பது பொருளாகும். முதன்முதலில் நிகண்டு என்னும் சொல்லைச் 'சூடாமணி நிகண்டு' எடுத்து ஆண்டுள்ளது. நிகண்டு எனும் வடசொல்லுக்கு நிகரான தமிழ்ச்சொல் 'உரிச்சொல் பனுவல்' ஆகும்.

நிகண்டுகளில் தெய்வப் பெயர், மக்கட் பெயர், ஐ'ன்னோரன்ன தொகுதிகள் காணப்பட்டன. 'ஒரு சொல் பல்பொருள்' எனும் திராசுதியே அகராதி அமைப்பை ஒத்திருக்கிறது.

தமிழ் மொழியில் அருஞ்சொற்களுக்குப் பொருள் விளக்கம் தரும் அகராதி தோன்றுவதற்கு முன்னர் நிகண்டுகள் அப்பணியைச் செய்தன. எனவே அகராதிகளுக்கு முன்னர் தோன்றிய நிகண்டுகளைக் 'கருவி நூல்கள்' எனலாம்.

அக்காலத்தில் நிகண்டுகள் மனனம் செய்வதற்கு ஏற்ற வகையில் பெரு வழக்காய் இருந்த செய்யுள் வடிவில் எழுதப்பட்டன. அகவல், விருத்தம், வெண்பா, கட்டளைக் கலித்துறை முதலிய பா வடிவங்களில் அவை இயற்றப்பட்டிருந்தன.

நிகண்டுகளில் ஒரு சொல்லுக்குரிய பொருளை அறிய வேண்டின் அந்நிகண்டு முழுவதையும் முதலில் படிக்க வேண்டும். பின்னர் அச்சொல் எந்தத் தொகுதியில் வருகிறது என்பதைத் தேடிப் பிடிக்கவேண்டும். நிகண்டுகள் செய்யுள் வடிவில் எழுதப்பட்டிருந்தமையால் அசைச் சொற்

களும் அடைமொழிகளும் இடம்பெற்றிருந்தன. எனவே நிகண்டுகளை மனனம் செய்தால்தான் பொருளை அறிய முடியும். அதனால் நிகண்டுகளை நம்முன்னோர் மனனம் செய்தனர்.

ஆங்கிலக் கல்வி இந்தியாவில் பரவிய பின்பு அகராதிகள் எழுதப்பட்டன. நிகண்டுகள் செய்யுள் வடிவில் அமைய, அகராதிகள் உரை நடையில் அமைந்தன. நெடுங்கணக்கு முறையைப் பின்பற்றி 'அகராதிகள்' அகரநிரலில் எழுதப்பட்டன.

ஒரு மொழியில், அகர நிரலில் ஒரு சொல்லுக்குரிய பல பொருள்களை அறிய உதவுவது அகராதியாகும். 'அகராதி' என்பதற்கு 'அகரத்தை முதலாக நெடுங்கணக்கு முறையில் அமையும் சொற்பொருள் விளக்கம்' என்று 'மானிப்பாய் அகராதி' விளக்கம் தருகிறது.

மொழியின் சொல் வளத்தை அறிய அகராதி துணை செய்கின்றது. அகராதி என்பதை அகரம் + ஆதி எனப் பிரித்து ஆதி என்பது வடசொல் என்பர். எனவே அகராதி என்றும் வடசொல்லுக்கு இணையான தமிழ்ச் சொல் 'அகரமுதலி' என்பதாகும்.

1906இல் பாம்பன் குமரகுருதாச சுவாமிகள் வெளியிட்ட 'சேந்தன் செந்தமிழ்' என்ற நூலில் அகர நிரலில் அமைந்த பகுதியை 'அகரமுதல்' என்று அவர் குறிப்பிடுகிறார். எனினும் 'அகரமுதலி' என்று இன்று வழங்கும் சொல்லைப் பெருவழக்காய் ஆக்கியவர் மொழி ரூயிறு தேவநேயப்பாவாணர் ஆவார்.

தமிழ் மொழியில் அகராதியை உருவாக்கிய பெருமை 'பெஸ்கி' என்ற வீரமாமுனிவரைச் சாரும். அவர் எழுதிய சதுரகராதி 18ஆம் நூற்றாண்டில் முடிந்திருந்தாலும் 19ஆம் நூற்றாண்டில்தான் மக்களிடம் வந்தது.

சதுரகராதி என்பதற்கு 'நான்கு வகை அகராதி' என்று பொருள்.

முதலாவது பெயரகராதி

இரண்டாவது பொருளகராதி

மூன்றாவது தொகையகராதி

நான்காவது தொடை அகராதி.

இவற்றுள் முதற்கண் சுட்டிய பெயரகராதியில் 'ஒரு சொல்லுக்குரிய பல பொருள்கள்' தரப்பட்டுள்ளன. இப்பகுதியே பிற்காலத்தில் அகராதி

பெருகுவதற்கு வழிவகுத்தது. மேலும் வீரமாமுனிவர் தமிழ் இலத்தீன் அகராதி, தமிழ் - போர்ச்சுகீச அகராதி ஆகிய இரு மொழி அகராதிகளை வெளியிட்டார்.

வீரமாமுனிவரின் சதுரகராதிக்குப் பின்பு 1842இல் சந்திரசேகர பண்டிதரின் 'யாழ்ப்பாணத்து அகராதி' எனும் மானிப்பாய் அகராதி வெளி வந்தது. 1899இல் நா. கதிரைவேற்பிள்ளையின் 'தமிழ் பேரகராதி எனும் தமிழ் மொழியகராதி' என்ற நூலும், 1909இல் இராமநாதனின் 20ஆம் நூற்றாண்டுத் 'தமிழ் அகராதி' என்ற நூலும் அடுத்தடுத்து வந்தன.

ஈழத்தைச் சார்ந்த நீதியரசர் கு. கதிரைவேற்பிள்ளை அவர்கள் 'தமிழ்ச் சொல்லகராதி' என்னும் இவ்வரிய அகராதியை உருவாக்கினார். இவரது அகராதி உருவாக்க ஆர்வத்தையும், உழைப்பின் மேன்மையையும் நம்மால் புரிந்துகொள்ள இயலுகிறது. விரிவாக எழுதப்பட்ட இவ்வகராதி வெளி வருவதற்கு முன்னமே அவர் மறைந்தது இரங்குதற்குரியது.

மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத் தலைவர் பாண்டித்துரைத் தேவர் அவர்கள் கதிரைவேற் பிள்ளையின் மகன் பாலசிங்கம் என்பவரிடம் அச்சுக்கூடம் செல்லா அந்த அகராதியைப் பெற்று மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கப் புலவர்களின் துணையுடன் 1910இல் முதல் தொகுதியையும், 1912இல் இரண்டாம் தொகுதியையும், 1923இல் மூன்றாம் தொகுதியையும் வெளியிட்டார்.

88 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கம் வெளியிட்ட 'தமிழ்ச் சொல்லகராதி'யை மீண்டும் புதுப்பொலிவுடன் உலகத் தமிழா ராய்ச்சி நிறுவனம் வெளியிடுவதில் மகிழ்ச்சி அடைகிறது. 'நல்லார் துணையுடன் நாளும் தமிழ்ப்பணி' என்ற நோக்கில் பணியாற்றி வரும் இந்நிறுவனம், இந்நேரத்தில் இந்நூல் வெளியீட்டுக்குத் துணைபுரிந்த நல்லார் பலரையும் நன்றியுடன் நினைவு கூர்வதிலும் மகிழ்வுறுகிறது.

இவ்வகராதியை மீண்டும் வெளியிட வேண்டும் என்ற எண்ணத்தை எனக்கு உருவாக்கிய பெருமக்கள் இருவர். ஒருவர் மொழி பெயர்ப்புத்துறையில் முன்னோடியும் அரிய நூல்களைச் சேர்த்து வைத்திருக்கும் கருத்துக் கருவூலமான தஞ்சை வழக்கறிஞர் உயர்திரு. டி.என். ராமச்சந்திரன் ஆவார். மற்றவர் பேராசிரியர் அ. தட்சணாமூர்த்தி ஆவார். இப்பெருமக்கள் இருவருக்கும் எங்கள் நன்றி.

இவ்வகராதியை வெளியிட இசைவு தந்த மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கச் செயலாளர் திரு. தனுக்கோடி பாண்டியன் அவர்களுக்கும், மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத் தலைவி சேதுபதி அரசியார் திருமதி இந்திராதேவி அவர்களுக்கும் நன்றி.

நிறுவன வளர்ச்சிக்கு ஆக்கமும் ஊக்கமும் அளித்து வருகின்ற நிறுவனத் தலைவர் மாண்புமிகு தமிழ் ஆட்சிமொழி - பண்பாட்டுத்துறை மற்றும் இந்து சமய அறநிலையத்துறை அமைச்சர் முனைவர் மு. தமிழ்க்குடிமகன் அவர்களுக்கும், தமிழ் வளர்ச்சி - பண்பாட்டுத்துறைச் செயலாளர் திரு. த. இரா. சீனிவாசன் இ. ஆ. ப. அவர்களுக்கும் எங்கள் நன்றி.

அரிய நூல்கள் வெளியிடும் திட்டத்தில் இந்நூலை வெளியிட நிதி நல்கிய தமிழ் வளர்ச்சித்துறை இயக்குநர் முனைவர் ச. நாகராசன் அவர்களுக்கும் எங்கள் நன்றி.

கண்ணையும் கருத்தையும் கவருமாறு நூலினைச் சிறப்புற அச்சிட்டுத் தந்த 'பார்க்கர் கம்ப்யூட்டர்ஸ்' திரு. வே. கருணாநிதி அவர்களுக்கும் எங்கள் நன்றி.

இயக்குநர்
உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்

முதலாம் பதிப்பின் முகவுரை

ஆரிய பாஷையோடொத்து அதி பூர்வீகமாயுள்ளதும், மதுரையிலே முதல் இடை கடையென்னும் முச்சங்கத்திலே வளர்க்கப்பட்டதும், “வடவேங்கடந் தென்குமரி” யென முன் எல்லை கூறப்படினும் அவ்வெல்லை கடந்து பற்பல தேசங்களிலுந் தற்காலம் பரந்து பேசப்படுவதுமாகிய இன்ன பெருமையுடைய இனிய தமிழ்ப் பாஷையிலே ஆசிரியரின்றிக் கற்க விரும்புவோர் நூல்களைப் பிரயாசமின்றிக் கற்றற்குக் கருவியாக ஓரகராதியை யெழுதி அச்சிட்டு வெளிப்படுத்துவது தமிழைக் கற்க விரும்பும் எவருக்கும் பெரும் பயனைக் கொடுக்குமென்று துணிந்து எனது தந்தையாரவர்கள் இவ்வகராதியை யெழுதினார்கள். அவர்கள் தாங்கள் எழுதிய இவ்வகராதியை ஆறு பாகமாகப் பிரித்து ஒவ்வொரு பாகத்தையும் தனித்தனி அச்சிட்டு வெளிப்படுத்த நினைத்து அகரத்தை முதலிலுள்ள சொற்களை முதற் பாகமாகக் கொண்டு அச்சிட்டு வெளிப்படுத்திய அந்த அணித்தான்காலத் திற்றானே நாம் நினைத்திராப்பிரகாரம் தேகவியோகமாயினார்கள்.

சுயபாஷையாகிய தமிழ்ப் பாஷையை அபிவிருத்தியாக்க வேண்டுமென்னும் எண்ணத்தினாற் பெரும்பொருள் செலவிட்டு மதுரையிலே தற்காலம் தமிழ்ச்சங்கத்தைத் தாபித்தவர்களும், எங்கும் பெரும்புகழ் பெற்றவர் களுமாகிய ஸ்ரீமான் பாண்டித்துரைத் தேவரவர்கள், எந்தையாரவர்கள் இறந்துபோகவும் இவ்வகராதியை அச்சிட்டு வெளிப்படுத்தவேண்டுமென்னும் அத்தியந்த அபிப்பிராயமுடையவர்களாய், கையெழுத்துப் பிரதியாய் இருக்கும் அவ்வகராதியைத் தமக்கனுப்பிவிட்டால் தாம் அதனை இச்சங்கத்திற்றானே பரிசோதித்து அச்சிட்டு வெளிப்படுத்தித் தருவோமென்று அன்புசூறிக் கையேற்று கொண்டார்கள். யான் அப்பிரதியை அவர்களுக்கு அனுப்பி வைத்தேன். அவர்களால் அச்சங்கத்திற்றானே அச்சிதந்நான் அச்சிடப்பட்டு வருகின்றது.

இங்ஙனம் அச்சிடப்பட்டு வருகின்ற இவ்வகராதி முன்போல ஆறு பாகமாகப் பிரிக்கப்படாது மூன்று பாகமாகப் பிரிக்கப்பட்டு வெளிப்படுத்தப்

படும். இப்போது வெளிப்படுத்தப்படும் முதற்பாகம் உயிர்வர்க்கம் முழுவதையும் அடக்கியுள்ளது. செயற்கரிய இப்பெருங்கருமத்தைச் செய்துவரும் ஸ்ரீமாந் பாண்டித்துரைத் தேவரவர்களுக்குத் தமிழ் நாடெல்லாம் எக்காலத்தும் நன்றி பாராட்டக் கடமைப்பட்டிருக்குமென்பது சித்தம்.

எனது தந்தையாரவர்கள் இவ்வகராதியை எழுதும்போது அதற்குச் சகாயராயிருந்தவர்கள்: சுன்னாகம்-அ. குமாரசுவாமிப்புவரும், வல்லிப்பட்டி சி. ஆறுமுகப்பிள்ளையும், நல்லூர். சு. சரவணமுத்துப்பிள்ளையும், வேறு சிலருமே. இதனைப் பரிசோதித்தவர்கள்: மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்து நூற் பரிசோதகர் மு.ரா. அருணாசலக் கவிராயர், சைவநூற் பரிசோதகர் சே.ரா. சுப்பிரமணியக் கவிராயர், செந்தமிழ்க் கலாசாலைத் தலைமை உபாத்தியாயர் திரு. நாராயணையங்கார், செந்தமிழ்க் கலாசாலை ஸம்ஸ்கிருத உபாத்தியாயர் வி. ஸ்ரீநிவாஸாசாரியர், தமிழ்ச்சங்கம் எழுத்தாளர் கோ. அப்பனையங்கார், செல்லமையங்கார் என்னும் இவர்கள்.

இவர்கட்கு இடையிடையே உதவி புரிந்து வந்தோர் செந்தமிழ்க் கலாசாலை உபாத்தியாயர் நா. சுந்தரேசுவர ஐயர், செந்தமிழ்ப் பத்திராசிரியர் மு. இராகவையங்கார், இவர்களேயாவர்.

கொழும்பு
28-2-1910

பாலசிங்கம்

PREFACE

"The chief glory of a Nation," says Dr. Johnson, "arises from its authors" and it is hardly necessary to add that, for a proper study of their works a good dictionary is required.

It is a characteristic peculiarity of the Tamil classics and shastras that poetry has been the recognised and almost the only vehicle of their authors, so much so that not only literature, properly so-called but also works on grammar, medicine, metaphysics, astronomy, astrology and chemistry have been metrical in their composition. To this rule even the dictionary has been no exception.

The first Tamil dictionary compiled on the more modern or what may be called the European method is the Sathur - Akarathi by the celebrated Beschi, an Italian priest, who holds perhaps the foremost place among foreigners as a Tamil scholar, poet and prose writer. Many words not given in the Sathur Akarathi were collected and arranged for a Tamil - English dictionary by the late Rev. Mr. Knight of the Church Mission, Jaffna, with the assistance of the Tamil scholars of his day; and the manuscript left by him formed the basis of the Tamil dictionary compiled by Pundit Sandira Sekara printed at the Manepay Press in 1842, under the auspices of the American Jaffna Missionaries. Two other dictionaries edited on similar lines appeared at a later date in Madras, and proved to be very useful and necessary additions to the number.

Many years ago I attempted, in the course of my reading, a collection of such words as are not found or defined fully in the dictionaries extant, with a view to the compilation of a new and comprehensive dictionary of the Tamil language; but the duties in which I had been successively engaged, as Instructor, Journalist, Advocate and Magistrate, interfered with the prosecution of my

design. Since my retirement five years ago from Government service, I have devoted what intervals of health and leisure I have had, to the completion of a work undertaken many years ago as a labour of love, for the benefit as well of my countrymen who must ever regard a fair knowledge of Tamil as an intellectual necessity, as of foreign students who will find it to be "one of the most copious and polished languages spoken by man."

I have included in the present work the words derived and gradually adopted from Sanskrit to meet modern requirements and now appropriated by various writers as part and parcel of the Tamil language. Although I had to correct a few words found in the other dictionaries, I have not rejected the foreign words included in that of Dr. Winslow. My chief aim has, however, been to rescue from obscurity and present to the public as large a collection as possible of words not found in any previous dictionary, occurring in shastras, whether existing in print or in manuscript.

To those wishing to study Hindu Philosophy and Metaphysics, including Vedantism and Siva-Sithantham, this dictionary will, it is hoped, be a great help. Medical men will be glad to find in this compilation, botanical and medical words collected from the medical books published by the celebrated Pandit Suppiramania. Technical words relating to the science of logic, rhetoric, astrology, astronomy, chemistry and mathematics have received special attention. A noticeable feature of the work is the citations from standard authors and approved sources which are intended to illustrate the meanings and uses of words.

Words of Sanskrit origin are traced to their source and the originals from which they are derived are also given in Sanskrit characters.

To the sum total of the words given in previous dictionaries the present work claims the addition of thousands.

January 1st, 1904.

C.W. Katrivel Pillai

நூலாசிரியர் முகவுரை

அகராதியென்பது அகர எழுத்து முதலாக வருணமாலைக் கிரமப்படி சொற்களை ஒன்றன்பின் ஒன்றாகச் சேர்த்து வைக்கப்பட்ட ஒரு கோவை. சொற்கள் அவ்வாறு கோவை செய்யப்பட்டுப் பொருள் கூறுஞ்சொற்களோடு வருமுறையே அகராதியெனக் காலாந்தரத்தில் வழங்கலாயிற்று. இவ்வகராதியிற் பெயர், வினை, இடை, உரி என நான்கு வகைப்பட்ட சொற்களுக்கும் பொருள் கூறுகின்றாம்; ஆதலால் இதனைச் சொல்லகராதியென்றாம்.

உரை நடையாய் வருணமாலைக் கிரமத் தவறாது ஒருசொற்கு ஒன்றாக அல்லது பலவாகப் பொருள் எழுதப்பட்டு முன்னாளில் வழங்கியது, ரோமாபுரியில் இருந்துவந்த கத்தோலிக்கக் குருவாகிய வீரமா முனிவரார் செய்யப்பட்ட பெயரகராதியொன்றே. அதனிற் காணப்படாதனவாகிய சொற்கள் தமிழ் நூல்களில் அதிகமாக இருத்தலைக் கண்டு சேர்ச்சுமிசியோனைச் சேர்ந்த நயிற் பாதிரியார் தமிழ் வித்துவசன சங்கத்திலே தமிழும் இங்கிலீஷுமாக எழுதியும் நிறைவேற்றாது வைத்திருந்த அகராதியைத் துணையாக எடுத்து, அ. சந்திரசேகர பண்டிதரைக் கொண்டு எழுதுவித்து, அமரிக்கன் மிசியோன் குருமார் மானிப்பாயில், கஆசஉ-ஆம் வருஷம் அச்சிடுவித்த அகராதியும், அதன்வழியே சென்னைப் பட்டணத்திற் பிரசுரிக் கப்பட்ட இரண்டு அகராதிகளுந் தமிழ்க்கடலில் நீந்துவார்க்குப் பெருந் துணையாயின. இவைகளிலுங் காணப்படாத சொற்கள் இன்னும் தமிழிற் பல்லாமிரமுள என்பது வேதாந்தம், சித்தாந்தம், புராணம், ஸ்மிருதி, இதிகாசம், வைத்தியம், சோதிடம், கணிதம் முதலிய சாத்திரங்களை வாசிப்பவர்களுக்கு நன்கு விளங்கும்.

நாம் முன் நெடுங்காலந்தொட்டு வாசித்துவந்த நூல்களில் உள்ளன வாய்ச் சதுரகராதி, மானிப்பாயகராதி, சென்னையகராதிகள், உவின்கிலோ அகராதி, வைத்திய அகராதி என்னுமிவற்றில் இல்லாதனவாகிய சொற்களைப் புதிதாக ஓரகராதி செய்யவேண்டுமென்று புத்திபண்ணிக் காலாந்தரத்திற் குறித்து வைத்திருந்தோம்; ஆயினும் முன்னர்த் தமிழ் ஆங்கிலேயம் என்னும் இரு பாஷைகளிலும் நூலுரையாசிரியராயும் பின்னர் அத்துவக் காத்தாயும் நீதிபதியாயும் ஏற்பட்டுச் செய்துவந்த கடமைகள் எமது காலத்

தைக் கொள்ளை கொண்டமையால் எமது அபிப்பிராயத்தை நிறைவேற்றாதற் கேற்ற சமயம் வாயாமற் போயிற்று. நீதிபதித் தொழிலினின்று ஓய்ந்திருக்கும் பின்னிட்ட ஐந்து வருட காலங்களில் நேரயணர் கைக்கொண்ட காலம் ஒழித்து எஞ்சிய காலத்தில் இவ்வகராதி எழுதுவதே நமது தொழிலாயிற்று.

மகாசமுத்திரம் போன்று விரிந்து நாநா சாத்திரஞ்ஞர் எழுதிய புத்தகங் கள் பரவியிருக்குஞ் சம்ஸ்கிருத பாஷையிலிருந்து தமிழ்ப் பாஷையிற் கொண்டு வரப்பட்டனவும் படுவனவுமாகிய சொற்களுக்கெல்லை காண்ப தரிது. இன்னும் தமிழெழுதுவோர், சம்ஸ்கிருதம் வேற்றுப் பாஷையாகவும் தமது சொந்தமாம் என்பார் போலச் சிறிதும் பின்னில்லாமல் சம்ஸ்கிருத பதங்களையெடுத்துத் தமிழிற் புதிது புதிதாய்ப் பிரயோகித்துக்கொண்டே வருவாராயினர். சம்ஸ்கிருதத்திலிருந்து பல நூல்களுந் தொகுத்தும் விரித்தும் மொழிபெயர்த்தும் எழுதப்பட்டிருத்தலாலும் இன்னும் எழுதப்படுவதாலும் அப்பாஷை தமிழோடு நெருங்கச் சம்பந்தப்பட்டிருத்தவினால் அப்பாஷை யிலிருக்கும் பதங்களைனத்தூந் தமிழகராதியிலே தற்பவமாயந் தற்சமமாயந் எழுதி முடியும்போதே தமிழகராதியும் ஒருவாறு சமாப்தியானதெனலாம்.

நாம் முக்கியமாகத் தேடியெடுத்திவ் வகராதியிற் சேர்த்தவைகள் தமிழில் முன் எழுதப்பட்டிருக்கும் நூல்களிலுள்ள அரும்பதங்களே.

நாம் இவ்வகராதியிற் கொண்ட விதானங்கள் வருமாறு :-

1. நெடுங்கணக்கின் கிரமப்படி உயிர்மெய்க்கு முன்னே மெய்வருக்கம் எழுதப்பட்டிருக்கின்றது. ஒரு சொல்லுக்குப் பலபொருள் எழுதப் பட்டவைகளையும் மாணாக்கருடைய செனகரியத்திற்காக முன் அகராதிகளிற்போல நெடுங்கணக்குக் கிரமமாயே எழுதினோம்.
2. ஆரியத்திலிருந்து பிறந்தாவது ஆரியத்தோடொத்தாவது தமிழில் வழங்கும் பதங்களை இரு மருங்கினும் பகர அடைப்பிட்டு ஆரிய ரூபத்தினும் எழுதிக் காட்டினோம்.
3. சொற்களின் பொருள் வரம்புபட விளங்குமாறு, காலம் இடந்தந்த அளவு முன்னைய அகராதிக் சொற்கள் பலவற்றிற்கும் நாம் புதியன வாகச் சேர்த்துக்கொண்ட சொற்களெவற்றிற்கும் உதாரணங்களுங் காணப்பட்ட இடங்களுந் குறிக்கப்பட்டன.
4. முன் அகராதிகளிலே எனக வர்க்கத்திலே கண்ட வடசொற்கள் இப்போது நகர வர்க்கத்திலும் எழுதப்பட்டிருக்கின்றன.

5. பெரும்பாலுள் சொற்களுக்குச் சொன்மூல முதலியன பொருளுரை மொழிகளின் பின் எழுதியிருக்கின்றாம். அங்ஙனமாகச் சொன் மூல முதலியன பல வேறுபட வருங்கால் அவ்வெழுத்து இன்ன பொருளுக் கியைந்ததென்பது அவ்வப் பொருண் மொழியின் இலக் கத்தாற் காட்டப்பட்டிருக்கின்றது.
6. இத் துவிவிந்துவை விசர்க்கமென்று கொள்ளாதொழிக.
7. ஒருமைச் சொற்குத் தக்க விசுதி சேர்த்துப் பன்மைச் சொல் வரு விக்கு முறை மாணாக்கர் அறிவாராதலால் அவற்றுள் ஒன்றையே எழுதியும் உபயோகமாகுமெனக் கண்ட இடங்களில் அவ்விரண் டையும் எழுதியிருக்கின்றாம்.
8. எட்டு வேற்றுமைகளிலும் வெவ்வேறு உருபு பெற்றும், ஒரு வேற்றுமையிற்றானே பல உருபு பெற்றும் வரும் பெயரின் விகார ரூபங்களையும் பகுதியினின்றும் பல வேறுபடப் பிறக்கும் வினை யின் விகார ரூபங்களையுந் தனித்தனியெழுதிப் பொருள் விளக்கிக் காட்டுதல் பயன்படும் ஆயினும் விரிவஞ்சி அங்ஙனங் காட்டாது விட்டோம். பயன்படும் என்பது கருதிச் சில இடங்களில் எச்ச வினைகளுக்கும் பொருள்கூறி உதாரணங்கள் காட்டப்பட்டன.
9. முதனிலையினும் இறுதி நிலையினும் வாரா என்ற எழுத்துக்கள் அந்நிலையில் வருதலும் இடைநிலையில் வேற்று நிலை மயக்க மாய் வாரா என விலக்கப்பட்ட எழுத்துக்கள் மயங்கி வருதலும் வடநூலார் வியாகரணத்தில் விதித்தபடி தமிழ் நூல்களிற் சிறு பான்மை வரக் கண்டமை பற்றியென்க.

1904 - ஜனவரி - 1.

இங்ஙனம்,

கு. கதிரைவேற்பிள்ளை

திருச்சிற்றம்பலம்.

இவ்வகராதியில் உதாரணமாகக் குறிக்கப்பட்ட நூ ல் க ள்.

நூல்களின் பெயரும், குறியீடும்.

நூல்களின் பெயரும், குறியீடும்.

அகத்தியர் சிந்தாரம் - சிந்தாரம்.
அகத்தியர் பரிபாஷைத் திரட்டு - பரிபா.
,, பரிபூரணம் - பூரணம், அகத்தி, பூ.
,, வைத்திய காவியம் - காவியம்.
அகத்தியர் வைத்திய வல்லாதி ௬00 - அகத்தி
யர் வல்.
அகப்பொருள் விளக்கம் - அகப்பொ.
அகபஞ்ச சஷ்டி - அகபஞ்ச.
அகோரசிவாசாரியர் பத்ததி - அகோ.
அசுதிக்கோவை - அசுதி.
அகவ சாத்திரம் - அகவ.
அதுமான விளக்கம் - அதுமா.
அமுதகலைக்கியாகம் - அமுத.
அமுதாம்பிகை பிள்ளைத்தமிழ் - அமுதா. தமிழ்.
அரிச்சந்திரபுராணம் - அரிச்ச.
அரிய விதி - அ. வி.
அருணாசலபுராணம் - அருணாசலபு.
அவிரோதவுந்தியார் - அவிரோ.
அழகர் கலம்பகம் - அழகர் கல.
அறப்பள்ளிச்சுரர் சதகம் - அறப்பள்ளி.
ஆசாரக்கோவை - ஆசாரக்.
ஆசிரிய நிகண்டு - ஆ-நி.
ஆசனச திபிகை - ஆசன.
ஆத்திருடி - ஆத்திருடி.
ஆத்திருடி புராணம் - ஆத். பு.
ஆந்தலகரி - ஆ-ரி.
இடைக்காட்டுச் சித்தர்பாடல் - இடைக்காட்.
இதோபதேசம் - இதோப.
இருநாத சேதுபதி ஒருதுறைக்கோவை - ஒரு
துறை.
இரகுவம்யிசம் - இரகு.
இராசவைத்திய மருடம் - இராசவைத்; இராச
வை.
இராமாயணதாற்பரிய சங்கிரகம்-இராமா. தாற்.
இராமாயண பதம் - இரா. பத.
இராமாயணம் - இராமா.
இருபாவிருபா - இருபா.

இரேகைச் சாத்திரம் - இரேகை.
இலக்கணக்கொத்து - இலக்.
இலக்கண சந்திரிகை - இல. சந்.
இலக்கண சிந்தாமணி. [1880.] - இல. சந்.
இலக்கணதிபிகை - இல. திபி.
இலக்கண விளக்கம் - இலக்கணவி; இலக்-விள.
இலக்கணவினாவிடை - இலக்கணவி; இலக்க
ணவினா.
இலங்காபட்டியம் - இலிங்.
இறையனாரகப்பொருள் - இறைய.
உடலறிவிளக்கம் - உடலறி.
உபதேசகாண்டம் - உபதேச; உபதேசகா
உபதேசவுண்மைக் கட்டளை - உபதே. கட்.
உபதேசவுண்மை - உபதேசவு.
உபநிடதம் - உபநி.
உபநிஷதார்த்தப் பிரகாசம் - உபநி. பிர.
உரிச்சொல் நிகண்டு - உ.நி. நிகண்.
உள்ளமுடையான் வீமேசுர - வீமோ.
உள்ளமுடையான் குடாமணி - உள்ளமுடை.
ஏகாதசவரணம் - ஏகாதச.
ஏகாதசி புராணம் - ஏகாதசி.
ஐங்குறு நூறு - ஐங்குறு.
ஐந்திணையம்பது - ஐந்திணை.
ஒழிவிலொடுக்கம் - ஒழிவி.
ஒளவை குறள் - ஒளவை.
கட்டளைக்கொத்து - கட். கொ.
கந்தசட்டி புராணம் - கந்தசட்.
கந்தபுராணம் - கந்தபு.
கந்தபுராண நவரீதம் - கந். நவ.
கந்தர்கலி வெண்பா - கந்தர்கலி.
கந்தரத்தாதி - கந்தரந்.
கந்தரநுதி - கந்தரநு.
கந்தரலங்காரம் - கந்தரல.
கம்பரத்தாதி - கம்பரந்.
கல்லாடம் - கல்லா; கல்லாட்.
கல்வீரையந்தாதி - கல்வீரோ.
கலித்தொகை - கலித்தொகை. கலி.

நூல்களின் பெயரும், குறியீடும்.

கலைசைச்சிலேடை வெண்பா - கலைசை.
 காசிக்கலம்பகம் - காசிக்கல.
 காசிகாண்டம் - காசிகா.
 காஞ்சிப் புராணம் - காஞ்சிபு, காஞ்சிப்.
 குணவாகடத்திரட்டு - குணவா.
 குமாரசுவாமியம் - குமாரசாமி.
 குவலயாநந்தம் - குவ; குவல.
 குறிஞ்சிப்பாட்டு - கு-பா.
 கூர்மபுராணம் - கூர்மபு.
 கெவுளிசாத்திரம் - கெவுளி.
 கைவல்லிய நவந்தம் - கைவல்.
 கொலைமறுத்தல் - கொலைம.
 கொன்றைவேந்தன் - கொ.வே.
 கோயித்புராணம் - கோயித்பு.
 சகத்திரநாமம் - சகத்திர.
 சசிவர்ணபோதம் - சசிவர்.
 சட்டமுரி நிகண்டு - சட்ட.
 சத்தப்பிரகரணம் - சத்தப்.
 சதாசுவரூபம் - சதாசுவ.
 சதுர்வேததாற்பரிய சங்கிரகம் - சதுர்.
 சந்தாநதிகை - சந்தா.
 சப்தஸ்தோமம் - சப்தஸ், சப்த.
 சரசோதிமாலை - சரசோ.
 சரதூல் - ச. தூ.
 சாதககணிதாமிர்தம் - கணிதாமிர்தம்.
 சாதக சிந்தாமணி - சாதகசிங்.
 சாந்தகணேசர் புராணம் - சாந.
 சால நிகண்டு - சாலநிக.
 சித்தாந்தக்கட்டளை - சித்தா. கட்.
 சித்தாந்த சாராவலி - சி-லி. சித்தா. சாரா.
 சித்தாந்தப்பிரகாசிகை - சி. பி. கை; சி. கை.
 சிதம்பர சபாநாத புராணம் - சி. நாத. பு.
 சிதம்பர சபாநாயகர் துதிமாலை - சிதம்பர.
 சிதம்பர புராணம் - சித. பு.
 சிந்தாமணி நிகண்டு - சி. நி.
 சிராத்தவிதி - சி. வி.
 சிலப்பதிகாரம் - சிலப்; சில.
 சிவகர்ணமிர்தம் - சிவகர்ண.
 சிவஞானசித்தியார் சுபகூடம் - சி. சி; சி. சி. சு.
 சிவஞானசித்தியார் ,, இராமலிங்கதம்பிரான்
 உரை - சி. சி. ரா. இராமலி.
 ,, சிவஞான முனிவர் உரை - சி. சி. சிவஞா.
 ,, சிவாக்கிரயோகியர் உரை - சி. சி. சிவாக்.
 சிவா.
 ,, சுப்பிரமணிய தேசிகர் உரை - சி. சி. சுப்பிர.
 ,, ஞானப்பிரகாசர் உரை - சி. சி. ஞானப்.

நூல்களின் பெயரும், குறியீடும்.

1, திருமறைஞானதேசிகர் உரை - சி. சி. மறை.
 ,, நிரம்பவழிகியர் உரை - சி. சி. நிரம்ப.
 சிவஞானசித்தியார் பரபகூடம் - சி. சி. பர, பர
 பகூட.
 சிவஞான பாஷ்யம் - சிவஞா. பா.
 சிவஞானபோதம் - சிவஞானபோ.
 சிவஞானபோதம் சிற்றுரை - சிவஞானபோ. சிவ
 ஞா.
 சிவஞானபோதம், பாண்டிப்பெருமாள் விருத்தி
 யுரை - சிவஞானபோ. பாண்.
 சிவதத்துவவிவேகம் - சிவதத்து.
 சிவசுருமோத்தரம் - சிவசுரு.
 சிவப்பிரகாசக்கட்டளை - சிவப். கட்.
 சிவப்பிரகாசம், சிதம்பரநாதருரை - சிவப்பிர.
 சிதம்.
 சிவப்பிரகாசம், சிவப்பிரகாசர் வியாக்கியாநம் -
 சிவப்பி. ஸ்ரீபாக்.
 சிவபராங்கிரமம் - சிவபரா.
 சிவபோகசாரம் - சிவபோக.
 சிவரகசியம் - சிவரக.
 சிவராத்திரி புராணம் - சிவராத்த.
 சிவாநந்தலகரி - சிவா-நி.
 சிவாலய தரிசன விதி - சிவால - நி.
 சிநீயுதிமுநிவர் சிவச்சாரசங்கிரகம் - சிவச்சா.
 சிறுபாணாற்றுப்படை - சிறுபா.
 சீகாழிப்புராணம் - சீகாழிப்பு.
 சிவகசிந்தாமணி - சிந்தா. சிங்.
 சிவரட்சாமிர்தம் - சிவரட்.
 சிவாலே குணவிளக்கம். [1864 - ம் ஆண்டிற்
 பதிப்பு] - சிவாலே.
 சீவோற்பவ சிந்தாமணி - சீவோற்.
 சூடாமணி நிகண்டு - சூ. நிகண்; சூடா. நிக.
 சூ. நிக.
 சூதசங்கிதை - சூத.
 சூளாமணி - சூளா.
 செகராசசேகரம் - செகராச.
 செந்தமிழ் - செ. த.
 செவ்வந்திப்புராணம் - செவ்வந்.
 சேக்கிழார்புராணம் - சேக்கிழார்பு.
 சேதுப்புராணம் - சேதுபு, சேது.
 சேந்தன் திவாகரம் - திவாகர.
 சைவசமயநெறி - சைவச.
 சைவசமய விளக்கம் - சைவ, விள.
 சைவப்பிரகாசம் - சைவப்.
 சைவபூஷணசந்திரிகை - சைவபூ.
 சைவவினாவிடை - சைவவினா.

நூல்களின் பெயரும், குறியீடும்.

நூல்களின் பெயரும், குறியீடும்.

நீதிமஞ்சரி - நீதிமஞ்.
 நீதிவெண்பா - நீ. வெ.
 நீர்க்குறி நெய்க்குறிச்சாத்திரம் - நீர்க்குறி.
 நெடுகல்வாடை - நெ. வர.
 நெல்லைச்சிலேடை வெண்பா - நெல்லை.
 நேயிராதம் - நேயி.
 நடைதம் - நடை; நடைத.
 பசுவற்றேத - பசுவற்.
 பசுபதிபரசலினக்கம் - ப. பா.
 பஞ்சகாவிய நிகண்டி - பஞ். நிக.
 பஞ்சதசப்பிரகரணம் - பஞ். தச.
 பஞ்சதந்திரம் - பஞ்சதந்.
 பஞ்சபட்சிசாத்திரம் - பட்சி.
 பட்டினத்துப்பினையார் பாடல்பட்டினத்தடி.
 பட்டினப்பாலை - ப. லை.
 பத்துப்பாட்டு - பத்துப்பா.
 பதார்த்தகுண அரும் பொருள் வைத்திய அக
 ராதி - பதார்த்த. வை.
 பதார்த்தகுண சிந்தாமணி - பதார்த்த.
 பதார்த்தகுண சிந்தாமணி. சுப்பிரமணிய பண்
 டிதர் உரை - பதார்த்த. சுப்பிர.
 பதிற்றுப்பத்து - பதிற்றுப்.
 பரகிதம் - ப. கி.
 பராசரஸ்மிருதி [விநோதி வருஷம் பதிப்பு.] -
 பராச; பராசர.
 பராசரஸ்மிருதி [காலாந்தரப்பத்திரிகையாகப்
 பதிக்கப்பட்டது.] - ப. மி.
 பரிபாலைத்திரட்டு - பாலை.
 பழமலையந்தாதி - பழமலை.
 பழமொழி - ப. மொ.
 பறாண விநாயகர் பன்னா - பறாண.
 பாகவதம் - பாகவத.
 பாடகனினிதம் - பா. க.
 பாடுதுறை - பாடு.
 பார்க்கலுராணம் - பார்க்க.
 பாரததாற்பரிய சங்கிரகம் - பாரத. தாற்.
 பாரதம் வில்லிபுத்தூரழ்வார் - பாரத.
 பாரதவெண்பா - பாரதவெ.
 பாலவாகடத்திரட்டு - பாலவா.
 பிங்கலத்தை - பிங்க; பிங்கல.
 பிரபஞ்சோற்பத்தி - பிரபஞ்ச.
 பிரபுலிங்கலை - பிரபுலி; பிரபுலிங்க.
 பிரபோதச்சந்திரோதயம் - பிர. சந்.
 பிரமகீதை - பிர. கீ.
 பிரமோத்தரகாண்டம் - பிர. காண்.
 பிரமோபநிடதம் - பிரமோ.

பிரயோக விவேகம் - பி. வி.
 பிராசாதகலைத்திராடம் - பிரா. கலை.
 பிருகச்சாதகம் - பிருகச்சாத.
 புலியூரந்தாதி - புலியூர; புலியூரந்.
 புறநாடாறு - புறநா.
 புறப்பொருள்வெண்பாமாலை - புறப். வெ.
 பூவாளுப்புராணம் - பூவா.
 பெரியபுராணம் - பெரியபு.
 பெரும்பாணாற்றுப்படை - பெரும்பா.
 பொருநராற்றுப்படை - பொருந.
 போகர் சத்தகாண்டம் - போ. சத்த.
 போகர் நிகண்டி - போ. நிகண்.
 பெளஷ்கரம் - பெளட்.
 மகாபாகவதம் - ம. பா. ம்.
 மகாராசாதுறவு - துறவு.
 மச்சபுராணம் - மச்சபு.
 மணிமேகலை - மணிமே.
 மதுரைக்காஞ்சி - மதுரைத்.
 மதுரைப்பதிற்றுப்பத்தந்தாதி - மதுரை. பதி
 ர்ந்துப்.
 மதுதருமசாத்திரம் - மது.
 மயூரகிரிப்புராணம் - மயூர.
 மரணகண்டி - மரண.
 மருதாரந்தாதி - ம. தி. மருதா.
 மலைபடுகடாம் - மலைபடு.
 மலையகராதி - மலையக.
 மறைசையந்தாதி - மறை. தி; மறைசை.
 மனையடிச்சாத்திரம் - மனையடி.
 மிருகேந்திர சுவியாக்கியானம் - மிருகேந்திர.
 மிருதிச்சந்திரிகை. [பார்த்திவ வருஷப்பதிப்பு -
 மிரு - மிருசு; மிரு - சந்; மிருதி.
 மீனாட்சியம்மைபிள்ளைத்தமிழ் - மீனா.
 முல்லைப்பாட்டு - மு. பா.
 முல்லைகை வைத்திய விரிவகராதி - கந். வைத்.
 மூன்றாம் பாலபாடம் - செவப்பிரகாச பண்டித.
 யாப்பருங்கலக்காரிகை - யா. காரிகை.
 யாப்பருங்கலம் - யாப். ம்.
 யோகஞானானுபலத்திபிகை - யோகஞானா.
 ரசாயன நூல் - ரசா.
 ரிபுதிதை - ரிபு.
 வருஷாதி நூல் - வருஷாதி.
 வள்ளலார் சாத்திரம் - வள்ள.
 வள்ளுவமலை - வ. மா.
 வாக்குண்டாம் - வாக்க.
 வாசஸ்பத்தியம் - வாச.
 வாசுதேவமகநம் - வாசுதே.

நூல்களின் பெயரும், குறியீடும்.

சொருபசாரம் - சொ. சா.
 சொரூபநந்த உபநிடதம் - சொரூபா.
 சோதிசாத்திரம் - சோதி.
 செளந்தரியலகரி - செளந்.
 ஞானக்கட்டளை - ஞானக்.
 ஞானவாசிட்டம் - ஞானவா.
 ஞானவெட்டியான் - ஞானவெ.
 ஞானமீர்தம் - ஞான.
 தசகாரிய மகாவாக்கியம் - தச. மகா.
 தஞ்சைவாணன்கோவை - வான.
 தச்சினைகையாயுபுராணம் - தச்சினை.
 தண்டலையார் சதகம் - தண்ட.
 தண்டியலங்காரம் - தண்டி.
 தணிகைப்புராணம் - தணிகைப்.
 தத்துவ நிகாநுபோகசாரம் - த. நி. போ; த.போ.
 தத்துவப்பிரகாசம் - த. பி. ம்.
 தத்துவ விளக்கம் - த. வி. ம்.
 தர்க்ககொழுதி - தர்க்ககொள.
 தர்க்கசங்கிரகம். இராமகிருஷ்ணர், சிவஞான
 முனிவர் - தர்க்கசங். தர்க்கச. இராம. சிவ
 ஞான.
 தர்க்கபரிபாஷை. கதிரைவேற்பி - தர்க்கபா.
 தர்க்காமீர்தம் - தர்க்கா, தர்க்காமீர்.
 தன்வந்தரி நிகண்டு - தன்வந்.
 தனிப்பாடற்றிரட்டு - தனிப்பா.
 தனியூர்ப்புராணம் - தனியூ.
 தாயுமானகவாமிபாடல் - தாயு.
 திராவிடப்பிரகாசிகை - திராவிட.
 திரிகடுகம் - திரிக.
 திருக்கடைக்காப்பு - கடை.
 திருக்குறியிய விவேகம் - திருக்கு.
 திருக்குறையுபுராணம் - தி. கு.
 திருக்கோவையார் - திருக்கோ. [ல்.
 திருச்செந்தினிரோட்டசுயமகவந்தாதி - செந்தி
 திருச்செந்திரப்புராணம் - செந்திர.
 திருத்தொண்டர் புராணசாரம் - திருத்தொண்டர்.
 திருத்தொண்டர் திருவந்தாதி - திருத். வந்.
 திருநாகைக்காரோகண புராணம் - காரோ; திரு
 நாகைக்.
 திருநாற்றந்தாதி - திருநாற்.
 திருநெல்வேலிப்புராணம் - திருநெல்.
 திருப்பதிக்கோவை - திருப்ப.
 திருப்புகழ் - திருப்பு.
 திருப்போரூர்ச்சந்திரிமுறை - திருப்போ.
 திருமந்திரம் - திருமந்.

நூல்களின் பெயரும், குறியீடும்.

திருமுருகாற்றுப்படை - திருமு; திருமுரு.
 திருமுல்லைவாயிலந்தாதி - திருமுல்.
 திருமுறைகண்டபுராணம் - திருமுறைகண்ட.
 திருவரத்யமகவந்தாதி - திருவ.
 திருவள்ளுவர் பரிமேலழகர் - வந். பரி.
 ஹி. சரவணப்பெருமானையர் - வந். சர.
 திருவாசகம் - திருவாச.
 திருவாதவூரர் புராணம் - திருவாத.
 திருவாலவாய்க்கட்டளை - திருவால.
 திருவாலவாய்த்திருவிளையாடற்புராணம் - திரு
 வால. திருவிளை.
 திருவாவடுதறைக்கோவை - திருவாவடு.
 திருவாணைக்காப்புராணம் - திருவாணை.
 திருவிளையாடற்புராணம் - திருவிளை.
 தேவாரம். (அடங்கண்முறை.) திருஞானசம்பந்த
 மூர்த்தி, சுந்தரமூர்த்தி, திருநாவுக்கரசு -
 சம், சம்ப. சுந்த. நாவு, திருநா.
 தேவிகாலோத்தரம் - தேவி.
 தைவவருக்கம் - தைவ.
 தொல்காப்பியம் - தொல்.
 தொல்காப்பியம் எழுத்தகரம் இளம்பூரணர்
 உரை - எழுத். இளம்பூ.
 ,, சொல். சேனாவரையம் - தொல். சேனா.
 ,, நச்சினுர்க்கினியர் - நச், நச்சி.
 ,, பொருள் - தொல். பொரு.
 தொன்னூல் விளக்கம் - தொன்னூல்.
 தோத்திரமாலே - தோத்தி.
 நல்லாபிள்ளை பாரதம் - நல்லா. பார; நல். பா
 ரத்; நல். பார.
 நல்வழி - ந. வ.
 நளவெண்பா - ந. வெ.
 நன்னூல் - நன்.
 நன் நூல் காண்டிகை ஆறுமுகநாவலர் உரை -
 நன். ஆறு.
 நன் நூல் ,, இராமாநுசர் - நன். இராமா.
 இரா.
 நன் நூல் ,, கோவந்தபிள்ளை - நன். கோ.
 நன் நூல் விருத்தியுரை - நன். விரு.
 நன்னெறி - ந. நி.
 நானாசிவவாதக்கட்டளை - நானா. கட்.
 நாலடியார் - நாலடி.
 நாலாயிரப்பிரபந்தம் - நாலா. நாலாயி.
 நான்மணிக்கடிகை - நா. க.
 நிப்டாநூதி - நிப்டா.
 நித்தியகரும விதி - நித்திய.
 நீதிநெறிவிளக்கம் - நீதிநெறி.

இவ்வகராதியில் உதாரணமாகக் குறிக்கப்பட்ட நூல்கள்.

௩

நூல்களின் பெயரும், குறியீடும்.	நூல்களின் பெயரும், குறியீடும்.
<p>விசாரசுத்திரோதயம் - விசா. சந். விசார சாகரம் - விசார, விசாரசா. விதாநமாலை - விதாந. விருத்தாசலபுராணம் - விருத்தாசலபு. விருத்திப்பிரவாகரம் - விருத்தி. விவேகசிந்தாமணி - விவே. விவேகசிந்தாமணி. [கன்னடபாஷையில் விருத்து மொழிபெயர்க்கப்பட்டது.] - வி. ணி. விநோதரசமஞ்சரி - விநோத. வீசகணிதம் - வீச. வீரசோழியம் - வீரசோ. வீரமாமுனிவர் தொகையகராதி - வீர, தொகை. வெண்பாப்பாட்டியல் - வெண்பாப். வெற்றிவேற்கை - வெற். வேங்கட தஸ்புராணம் - வேங்.</p>	<p>வேதாந்தகுடாமணி - வே. கு; வேதா. கு. வேதாந்தத்தவக்கட்டளை - வேதா. தத். வேதாரணிய புராணம் - வேதாரணியபு. வைத்திய நிகண்டு - வைத். நி. வைத்திய ரத்திரச்சுருக்கம் - வை. ர. வைராக்கியதீபம் - வை. தீ.</p>
	<p>குறிப்பு விளக்கம். அவதாரிகை - அ-கை. இந்துஸ்தானிச்சொல் - இந்துஸ், உலகவழக்கத்திற்கண்ட சொல் - வழக், தெலுங்குச்சொல் - தெலுங்கு; தெலுகு, மூலம் - மூ. வார்த்திகம் - வார்த்தி.</p>

ஒரு முக்கிய அறிவிப்பு:— இவ்வகராதியில் உதாரணங்காட்டப்
பெறாத பதங்களைச் சப்தகற்பதுருமம், சப்தஸ்தோமம்காநிதி, நாமலி
ங்காநுசாஸனம், வாசஸ்பத்தியம் முதலிய ஷுடமொழி நூல்களினும்,
சென்னை நிரஞ்சனிவிலாச அச்சியந்திரசாலையிற் பதிப்பித்த பேரகரா
தியினும், ஏனைய தமிழ் நூல்களினுங்காண்க.

கடவுள்துணை.

தமிழ்ச்சொல்லகராதி.

திருவா ருலகஞ் சிருட்டித் தளிக்கும்
அருவார் பொருட்டென் னகம்.

அ

அ

அ—[இது தமிழ்ப்பாஷையின் வர்ணமா லையில் வரும் முதல் எழுத்து. உயிர்மூயற் றியாற் பிறக்கும் எழுத்துக்களுள், அங்கா ந்தவளவிலே ஒலிக்கும் ஒரு குற்றயிர். அங்காந்தவளவிற்பிறப்பதாகிய இந்த உயி ரெழுத்து, அங்காப்போ டண்பல் முதலிய கருவிகளின் ரெழுலைக்கொண்டு பிறக்கும் மற்றையெழுத்துக்களோடு செறிந்தும் இரு த்தல் பற்றிச் சிவஞானசித்தியார் உ: உ-ல் “அக்கரங்கடோறுஞ் சென்றிமேகரம்போல னின்றனன் சிவனுஞ்சேர்க்கே” என அச் செறிவு, ஆன்மாக்கடோறுஞ் சிவனஞ்சேர்ந் திருத்தற் குபமாநமாக்கப்பட்டது.]

1. அஃறிணைப் பன்மைப் படர்க்கையில் வரும் ஒருபெயர்விகுதி; அது: தன்முன் அன் சாரியை பெற்றும் பெருதும் வரும். (உ-ம்.) பொருளன், பொருள். (நன். பெய. உரு.) அன்றியும், “இன்” சாரியை பெற் றும் வரும். (உ-ம்.) “உன்னின்” (சி. சி. ச: உரு.) சிவஞானமுநிவர் உரைப்படி.)

2. அஃறிணைப் பன்மைப் படர்க்கையி ல்வரும் ஒருவினைமுற்று விகுதி; அதுவுந் தன்முன் அன் சாரியை பெற்றும் பெரு தும் வரும். (உ-ம்.) நடத்தன், நடத்த; கரியன், கரிய. (ன். வினை. ௧0.)

3. ஆறாம் பேவற்றுமையில் அஃறிணைப் பன்மைப் பொருளில்வரும் ஓர் உருபு. (உ-ம்.) எனக்கைகள். (நன். பெய. சடம் உ ரையும.) சிறுபான்மை “என் கருத்து” என்பதிற்போல அஃறிணை ஒருமைப்பொ ருளிலும் வரும். (உ-ம்.) “என்கருத்திடை முற்பகலெய்தினார்” (கந்தபு. மேருப். ௫௬.)

4. ஒரு சாரியையிடைச்சொல்; இது: “பொருநக்கடுமை” “கன்னத் தட்டி” “ஈமக்குடம்” “கம்மக்குடம்” “தமிழ்ப் பின்னை” என்பவற்றிற்போலத் தொடர் மொழியிடத்தும், “நடந்தது” என்பதிற்போல ஒரு மொழியின் அகத்தும் க.ங். என் பதிற்போல மெய்யெழுத்தை யுச்சரிக்கு மிடத்தும் வரும். (நன். மெய். ௫. உ-ம். உ-உ; உருபு. ௫.)

5. ஒரு பெயர்ச்சொல்லின் அகத்தாவது புறத்தாவது நின்றது தூரத்திற்பொருளைச் சுட்டிவரும் ஓர் இடைச்சொல். (உ-ம்.) அவன். (அகம்.) அக்கொற்றன். (புறம்.)

6. ஒரு பெயரச்சுவிகுதி; இஃது: உ டன்பாட்டுத் தெரிநிலைவினையில், வருங்கால், இறந்தகால நிகழ்கால இடைநிலைகளுள் ஏற் பதொன்றினை யிணைந்தும், குறு ஏன் னும் எழுத்துக்களில் ஒன்றை யீராக உடை ய சில குறிவினைப்பகுதிகள், இறுதிநின்ற உயிர்மெய்யின் ஒற்றிரட்டித் திறந்தகாலங் காட்டுவனவற்றில் உகரங்கெட அதற்குப் பற்றுக்கோடாய்கின்ற அவ்வொற்றினை யூர் ந்தும், எதிர்மறை வினையில் வருங்கால், எதிர்மறை யிடைநிலையாகிய ஆகாரத்தினை யடுத்த தகர மெய்யை யூர்ந்தும் வரும். (உ-ம்.) உண்ட சாத்தன், உன்னின்ற சா த்தன்; புக்கயனை, தொட்டகை, உற்ற செய்தி; உண்ணாத சாத்தன், உள்ள பொ ருள்; இல்லாத பொருள். (நன். வினை. உரு. உரை. இராமா.)

7. ஒரு வியங்கோள் விகுதி. (உ-ம்.) “நான்மறையறங்கோங்க” (கந்தபு. வாழ்.)

8. ஒரு வினையெச்சவிகுதி; இது, ககர மெய்யை முன்னுடையதாய்ச் “கின்று” “கிறு” என்னும் இடைசிலைகள் பெற்று நிகழ்காலங் காட்டும். இனத்தின் ஒன்றாய வினையடியோடு ககர பகரமெய்களில் ஒன்றிரட்டித் திடைபில் வர அனைந்து “படிக்க” “அலைப்ப” என்பவற்றிற் போலவும், ககர மெய்யை முன்கொண்டு வராத அவ்விடை நிலைகள் பெற்று நிகழ்காலங்காட்டும் இனத்தின் ஒன்றாய வினையடியோடு விதிப்படியான “படிய” “போக” “வர” “உண்ண” என்பவற்றிற் போலவும் வரும். இவ்வினையெச்சம், தன்னையே முடிக்குஞ் சொல்லோடொரு கருத்தா உடையதாய், வினையுதலி அபிப்பிராயத்தைப்பெறுபடுத்திப், “படிக்கவந்தான்” என்பதிற் போலவும்; தனக்கு வினையுதல் ஒன்றாகத் தன்னையே முடிக்குஞ் சொல்லால் உணரப்படுந் தொழிலும் ஒருகாலத்திலே நிகழ்த்தன என்றவது நிகழ்கின்றன என்றவது நிகழ்முமென்றவ தொருவது நிகழ்காலப் பொருளுடையதாய்ச் “சூரியனுதிக்க அவன் வந்தான்” “சூரியனுதிக்க அவன் வருகிறான்” “சூரியனுதிக்க அவன் வருவான்” என்பவற்றிற் போலவும்; முடிக்குஞ்சொல்லால் உணரப்படுந் தொழிறுத் தன்னால் உணரப்படுந் தொழில் காரண மென்பதுபட வருதலாகிய காரணப் பொருளாய், “மழைபெய்ய நெல்விளைந்தது” என்பதிற் போலவும்; முடிக்குஞ்சொல்லால் உணரப்படுந் தொழிலில் காரியமென்பதுபட வருதலாகிய காரியப்பொருளாய், “நெல்விளை மழைபெய்தது” என்பதிற் போலவும் வந்து நான்குவகைப்படும்.

9. ஓர்வியயம்; அஃது: ஒற்றெழுத்தே முதலாகவுடைய வடமொழிப் பெயர்ச்சொற்கு முன் “அபடம்” என்பதிற் போல அந்நியங்கருதும் அன்மைப்பொருளிலும், “அப்பிராமணன்” என்பதிற் போல ஒப்புமை யுள்ளிட்ட அன்மைப் பொருளிலும், “அமலம்” என்பதிற் போல இன்மைப் பொருளிலும், “அமாம்சம்” என்பதிற் போல அற்பக் கருதிய இன்மைப்பொருளிலும், “அநீது” என்பதிற் போல விரோதக்கருதிய மறுதலைப்பொருளிலும், “அகாலம்” என்பதிற் போலத் தகுதியின்மை யுள்ளிட்ட மறுதலைப்பொருளிலும் வரும். [அபடம்-ஐயுவல்லாத

பிறிதொரு பொருள். அப்பிராமணன்-பிராமணன் அல்லாதவனாயும் பிராமணன்போன்றும் உள்ளவன். அமாம்சம்-அற்பமாயிசம்.]

10. சிவன். “ஆருமறியாகாரமவனென்று” என்னுத் திருமந். சதாசிவ. உஉஞ்-செய்யுளாலும் பெறப்படும்.

11. சுக்கு. (இராசனைவத்.)

12. தடைசெய்தற்பொருளில்வரும்ஒர்இடைச்சொல். (உ-ம்) “அ!அவனை அடியாதே”

13. திப்பிலி. (இராசனைவத்.)

14. பிரமர். அது “அச்சொருப நான்முகந்றியாநித்தாகொண்டு” என்னுஞ்செய்யுளாற் பெறப்படும். (சூத. ஞாக. கக; சு.)

15. விட்டுனு. (உ-ம்.) “அவ்வெனுங்கரியமாலும்” (காஞ்சிபு. திருவேக. உஉ.)

அது—இரக்கக்குறிப்பிலே வரும் ஒருகட்டிடைச்சொல். (உ-ம்.) “அஆவழந்தானென் றெண்ணப்படும்” (நாவடி. செல்வநிலை. சு.)

அங்கம்—1. ஊமநீர். (பிங்க. ௫௫௭.)

2. வீலைப்பொருள். (உ-ம்.) “அங்கஞ் சுருக்கேல்” (ஆத்திக்குடி. கஉ.)

அங்காரம்—வெள்ளெருக்கஞ் செடி.

அங்கல்—அங்குதல்.

அங்காள்—அ என்னும் எழுத்து. (உ-ம்.) “அங்காண்டைவுமாகும்” (கன்.மெய். சு.)

அஃது—1-3. அங்கென்னேவலுந் தெரிநிலை வினைப்பகுதியும் பெயரெச்சத் தொகையும். 4. அங்குதல், [ஒரு முதனிலைத் தொழிற்பெயர்.]

அஃதுதல்—1. அனவிற் குறைதல், சுருங்கல். (உ-ம்.) “அங்கிய இ” (கன். எழுத்திய. ௫.) 2. கழிந்துபோதல். (உ-ம்.) “அல்லாயிரமாயிரமங்கிளவால்” (இராமா. அதிகா. சுசு.) 3. குவிதல். (உ-ம்.) “அரிவையர் வாண்முகமதியா லாமபுனம்மலர்தாரோக்கி-யிரவணந்ததெனக்கையினிவரந்தவையிட்ட-ஃகுதலும்” (காஞ்சிபு. திருக்க. ௧௦௮.) 4. துண்மையாதல். (உ-ம்.) “அங்கியகன்ற வற்றெவன்கும்” (வன். க௭௫.) 5. நீர்வந்து தல். (உ-ம்.) “அங்காநின்ற பெருநதிகள்” (இரகு. திக்கு. சுசு.)

அஃதுதல்—உக்காரிஎன்னுஞ்சிறுண்டி. (பிங்க. கக்கக.)

அஃதுள்—அக்குள். [அஃகு- சுருங்கிய, உள்-உள்ளிடம்.]

அங்கேனம்—1. நெடுங்கணக்கிலே உயிர் வருக்கத் திறதியில் வைக்கப்பட்டு முப்புள்ளியடிவிறை குறிக்கப்படும். “ஃ” ஆகிய

எழுத்து; அஃது; “இஃது” என்பதிற்போலக் குற்றமெழுத்துக்கும் உயிரோறிய வல்லொற்றுக்கும் இடையேயவருவது. (வீரசோ. எழுத். க; நன். எழுத்தி. ௩௭.) [அஃது “அற்ற லவ்வநித் துண்க வஃதுடம்பு-பெற்றுநெழுத்துக்குமாறு” என்னும் வள்ளுவர் கூசுந்-ஞ செய்யுளிற்போல உயிரையொப்ப அலகுபெற்றும் “தோன்றிற் புகழொடு தோன்றுகவஃதிலார்-தோன்றலிற்றோன்றமை நன்று” என்னும் வள்ளுவர் உருசு-ஞ செய்யுளிற்போல ஒற்றினையொப்ப அலகுபெற்றும் வருதலினாலும், ஒருபால் உயிரொழுத்தும் ஒருபால் மெய்யொழுத்தும் வந்தியக்க இயங்குவதினாலும் உயிர், மெய் என்னும் இரண்டு வருக்கத்துக்கும் நடுவில் வர்ணமாலையில் வைக்கப்பட்டது. இவ்வெழுத்தைப் பெயரிட்டழைப்புத்தக்காக அகர உயிர்த்துணை வேண்டப்பட்டது. ஏனம்-ஒரு சாரியை;] 2. முள்ளிலாப்பன்றி. [அஃகு-குறைதல். ஏனம்-பன்றி. முள்ளிலை என்பது.]

அஃதானறு-அஃதன்றி. (உ-ம்.) “அஃதான்றுமன்றோன் காண்க” (திருவாசகம், திருவண்ட-உஅ.) “அஃது” என்பதனோடு சேர்ந்த “அன்றி” என்னும் வினையெச்சம், “அன்று” எனத்திரிந்து நீண்டு நின்றது. [நன். உயிர்த். ௩௦.]

அஃது-அஃதை, (நன். பொதுவி. உசு. இரா.) [“அகதி” என்பதன் மருஉ.]

அஃது-அஃறிணை யொன்றன்பாலிலேவரும் ஒரு சுட்டுப்பெயர். (உ-ம்.) “மறத்திற்குமஃதேதுணை” (வன். எசு.)

அஃதை-திக்கற்றவன், திக்கற்றவன், திக்கற்றது என்ப பொருள்பட்டி, இருதினையா னொருமை பெண்ணொருமைகளிலே விர்வநிப்பதோர் பொதுச்சொல். (உ-ம்.) “ஒவ்வொருவருந் தனித்தனி அஃதைக்குத் தந்தைபோல்வராதலால்” (நன். பொதுவி. உசு. இரா.) [இஃது “அகதி” என்பதன் மருஉ.]

அஃபோதும்-நிலாமுகிப்புள்.

அஃறிணை - உயர்தினையல்லாத சாதி. அது மனிதர், தேவர், நகரொன்றும் உயர்தினையாபொழிந்த உயிர்ப்பொருளும் உயரல்லாப்பொருளும் ஆகிய சாதியைக்கருதும். (உ-ம்.) மக்கடேவர் நகராயுயர்தினை-மற்று யிருள்வெ லில்லவ்வுமஃறிணை” (நன். பெய. சு.) “தன்னுணர்ச்சிகெட்டஃறிணைகளினுடறரிப்பார்” (நல்லா. பாச. யயா. கடஉ.) [அல்-அன்மை. திணை-சாதி. குற்றமெழுத்தின்

பின்னின்ற ல்கரம் ஆய்தமாய்த் திரிந்தது. நன். மெய். உரு.]

அக்ககநீநம்-திரிகோணவடிவத்திலே யிலம்பகோணத்துக் கெதிராகிய ரேகை. 2. பதநகேத்திரம். [அக்ஷகர்ண.]

அக்ககால-பொன் முதலிய உலோகக்களிலே வேலைசெய்யும் இடம். (உ-ம்.) “போயக்ககால புருத்தனள்காணந்தப் பொய்ம்மகனே” (தனிப்பா. பல்லித். ௩௭.) [அர்க்க-செம்பு, நெருப்பு. ஸராலா-வீடு.]

அக்ககாலயர்-1. கண்ணாள், கம்பியர். (சு. நிகண். உ. உசு.) 2. செம்பிலே வேலை செய்வோர். 3. தட்டார். (பிங்க. எசுஉ.)

அக்ககூத்திரம்-உருத்திராட்சக்கோவை. (உ-ம்.) “யோகப்பட்டம், அக்ககூத்திரம், மௌஞ்சி, அசினம், பவித்திரம் என்னுமிவை தரித்துக்கொண்டு” (சி. வி. கிரியா. அ. ஆ. தாம்.) [ஈசுஷிய-ஞசூ.]

அக்கட-அவ்விடம். (உ-ம்.) “அக்கடவிராவணம் கணைத்தவாற்றலே” இராமா. (ஒருதெலுங்குச்சொல்.)

அக்கடி-கடங்காற்றாற் கயிறடியுண்டு (மரக்கலம்) அலைதல். [அக்கம்-கயிறு. அடி-அடித்தல்.]

அக்கணம் - 1. அத்தக் கணப்பொழுது. (உ-ம்.) “அக்கணத்தேகியிருந்தவாறுதன்னையோடுரைசெய்து” (பாச. சம்ப. கசு.) [அ-அந்த, கணம்-கணப்பொழுது] 2. பொரியகாரம். 3. வெங்காரம். (கா.வைத்.)

அக்கணை-தான்றிமரம்.

அக்கதும்-அறகும் வெள்ளரிசியுங்குட்டியணியப்படுவது. (சு. நிகண். சு: கஅ.) 2. ஆசிரவாதத்தில் உபயோகிக்கப்படுங் கண்டப்பட்டாதஅரிசி. (உ-ம்.) “தலைத்தலையாசிகள் சாற்றிச்-சேர்த்தனர் சிந்துத்துணைருமக்கதும்” (கந்தபு. சூரனா. உரு.) 3. நோப்படாதது. 4. பங்கப்பட்டாதது. 5. பொரித்த தாசியம். [அக்ஷதம் - அ-எதிர்மறை. க்ஷதம்-கிழிக்கப்பட்டது, தகர்க்கப்பட்டது.]

அக்கதயோந்-ஆடவனோடு புணராத பெண். [அக்ஷதயோநி-அ-எதிர்மறை. க்ஷதம்-பங்கப்பாடு. யோநி-பெண்குறி.]

அக்கதாரி-1. சிவன். 2. சிவனடியான். [அக்ஷதாரி: அக்ஷ-உருத்திராக்கம். தாரிந்-தரித்தவன்.]

அக்கதூர்த்தன்-சூதாடுகிற தீயன். [அக்ஷய-ஹிந்த: அக்ஷ-சூதாடு கட்டை. ய-ஹிந்த: வஞ்சகன், தீயவன்.]

அக்கதேவி-1. சூது விளையாடுவோன்.

(சுப்த.) [அக்ஷுஷெவீர்: அக்ஷு-சூதாடுகருவி. ஷெவீர்-வினையாடுவோன்.] 2. சோனைப்புல். (கா. வைத்.)

அக்கதை—1. கண்டப்பட்டாத அரிசி. 2. மங்கனகாரியத்திலே கொண்டாடப்படும் அரிசி. (உ-ம்.) “வெண்ணிலவெறிக்கு நித்திலவக் கதையுமிட்டான்” (பிரபுவில், மாயை. சுசு.)

அக்கந்தம்—தான்மிறம். (கா. வைத்.)
அக்கந்தம்—நென்முதலிய தாசியங்களை மிதிக்கும் களத்திலே தூற்றும்போது காற்றுக் கெடுப்டொதுங்கி அப்பாற்கிடக்கும் முதிர்ந்த தாசியங் கலந்த பதாக்கட்டம்.

அக்கப்பாடு—கடலிலாவது ஆற்றிலாவது மாக்கலத்தில் ஏற்றப்பட்ட தாசியங்கள் விலைப்பொருள்கள் கடுக்காற்று முதலிய காரணங்களினால் ஈட்டப்படுகை. [அக்க-விலைப்பொருள், பாடு-கெடுகை.]

அக்கபாடகன்—சியாயாதிபதி.
அக்கபாடம்—1. மற்போர்க்களம், 2. திரைப்புடைவை. (செலி-கிரி. உள தார்.)

[அக்ஷபாட: அக்ஷ-மற்போர், எடுத்தல். பாடம்-அடைப்பு.]

அக்கபாதன்—1. சியாயுத்திரஞ் செய்த கௌரவமுனிவன். (உ-ம்.) “அக்கபாதன் கதைதன்சையித்” (மணிமேகலை. உள: அஉ.) (இவர், தம்மதத்தை கித்தித்த வியாசமுநிவருடைய முகத்தைக் கண்ணிலே பார்க்கமாட்டோம் என்று, சுபதமீட்டும் வியாசமுநிவர் வேண்டிக்கொள்ளத் தம்முடைய பாதத்திலே கண்ணுண்டாக்கிப் பார்த்த காரணத்தால் இப்பெயர் பெற்றாரென்பது புராணகதை.) (வாச.) 2. ஸையாயிகள். [அக்ஷ-தர்க்கம், லாடி-போகிறவன்.]

அக்கபிரம்—மாமம். (கா. வைத்.)

அக்கம்—1. அறிவு. 2. ஆன்மா. 3. உருத்திராக்ஷம். (உ-ம்.) “தலையெலும்பப்புக் கொக்கிறக்கம்” (திருப்பு. சுசு. 4. ஒருமாம். [இதன் விதைகளால் உருத்திராக்கமாலையும், சூதாடுகருவியுஞ் செய்யப்படும்.] 5. கடலுப்பு. 6. கண். (உ-ம்.) “அக்ககிறை கித்தினர்” (கந்தபு. சுசுத்திர. உள: 7. கயிறு. 8. சூதாடுகருவி. 9. ஞானேந்திரியம். 10. தராகக்கேரல். 11. தாசியம். (உ-ம்.) “அக்கமுங்காக்கு கிக்கெனத்தேடு” (கோன்-பே.) 12. தான்மிறம். 13. துரிசு. 14. தேர். 15. தேருருள். 16. தேருறுப்பு. 17. பக்கம். 18. பண்டியச்சு. 19. பதினாறுமாடங்கொண்ட ஒரு கிறை. 20. பாம்பு. 21. பூகோளாடம். 22. பெறும் விலை. 23. பொன். 24. வியவகாரம்,

வழக்கு. [1, 2, 3, 4, 5, 6, 8, 9, 10, 11, 13, 14, 15, 16, 17, 19, 20, 21, 24. அக்ஷ. 25. சுவய-3.]

அக்கமணி—உருத்திராக்கமணி. (உ-ம்.) “பூதியக்கமணியெழுந்தைத் தாதிரியாப் புன்மையோரை” (சூத. எக்கி. பூ. சுசு: உள.) [அக்ஷ; மணி.]

அக்கமாலிகாபரணன்—சுவன். [உ-ம்.] “மன்னுமாபதி கல்லக்கமாலிகாபரணன்” (சூத. ஞாந. கக: அ.) [அக்ஷமாலிகா-உருத்திராக்ஷமாலே. ஆலரணன்.]

அக்கமாலே—1. அருத்தி-வசிட்டன்மனைவி. [அக்கமாலையணிர்த்தஞலாய பெயர்.] 2. ஜபமாலே. (திருவால், கட. உ0.) 3. உருத்திராக்ஷமாலே. (உ-ம்.) “அக்கமாலேருண்டுகை” (வேதாரணியப்பு. பிரம். சு.)

அக்கமுன்றி—கண். [அக்கம்-பஞ்சேந்திரியம். முன்றி-முன்னது. பஞ்சேந்திரியங்களின் முன்னது.]

அக்கமை—1. இயலாமை, சாமர்த்தியமின்மை. 2. பொறுமையின்மை. 3. பொறுமை. [அக்ஷமா: அ-எதிர்மறை. க்ஷமா-பொறுமை, சாமர்த்தியம்.]

அக்கயந்துவம்—அழிவின்மை. [அக்ஷயத்துவம்; அ-எதிர்மறை. க்ஷயம்-அழிவு. த்வம்-தன்மை.]

அக்கயம்—அழிவின்மை. [அக்ஷயம்.]

அக்கர்—1. உருத்திராக்கமணியுடையவர். (உ-ம்.) “திசைமுகன்மாநிரளக்கரக்கரை” (கந்தாந். 2.) [அக்ஷம்-உருத்திராக்கம்.] 2. கண்ணுடையவர். (உ-ம்.) “திரளக்கர்” (கந்தாந். 30.) [அக்ஷம்-கண்.]

அக்கரகாரம்—தோஷகாரத் திரவியங்களுள் ஒன்று; அது, வாயில் அடக்கினால் வாய் நீர் ஊறச்செய்யும் ஒருவகைப்பதார்த்தம். (உ-ம்.) “அக்கரகாரமதன்பேருரைத்தக்கால்-உக்கிரகாலத்தோடமோடுங்கான்-முக்கியமாய்க்-கொண்டாற்சலமுறுங்கொம்பனையயதாக்கசுரங்-கண்டாற்பயந்தோடுங்கான்.” (பதார்த்தகுண. 30வச.)

அக்கராசுநதகம்—இருபதுவகைச் சித்திரகலிகளுள் ஒன்று; அஃது: ஒருபொருள் பயப்பதோர் சொற்கூறி, அச்சொல்லின் எழுத்துக்களை ஒரோரெழுத்தாக நீக்க வேறு வேறு பொருள் பயப்பது. (உ-ம்.) “கந்தரோர்பரவுந் ககாரிக் காரிகாரி” இத்திசைகளின் ஒன்று சொல்லில், முதலிலுள்ள ககா

அக்கா—தாய். (சப்த.)
அக்காக்கிரம்—1. பண்டியச்சு. 2. பண்டியின் முற்பக்கம். [சுமத்ரா ம்: அக்ஷ-பண்டி. சுமத்ரா-சிரோட்டம், முன்.]

அக்காந்தான்—தான்றிமரம். (மலைபக.)
அக்காதேவி—மூதேவி. [அக்கா-மூத்தவன். ஜேவீ-தெய்வப்பெண்.]

அக்காரடலை—சர்க்கரை சேர்த்தடப்பட்டசோறு. (உ-ம்.) “ஆம்பாலக்காரடலையென்பவீரமுறியீர்தம்.” (சிந்தா. குணமா. 'எஅ.) [அக்காரம்—சர்க்கரை. அடலை—அடப்பட்டது. “அக்காரம்” என்பதில் “அம்” கெட்டுநின்றது]
அக்காரம்—1. கரும்பு. (கா. வைத்.) 2. கரும்புக்கட்டி. (கா. வைத்.) 3. சருக்கரை. (உ-ம்.) “அக்காரமன்றாவர்க்கு.” (நாலடி. பொதுமக. சு.) 4. சீலை. (பிங்க.) 5. மாமரம். (கா. வைத்.)

அக்காள்—தமக்கை.
அக்காளன்—வரப்புல்லு. (கா. வைத்.)
அக்கி—1. அக்கிரிக்காரப்பன். (கா. வைத்.) 2. ஓர் கோய். (கா. வைத்.) 3. அக்கிரிதேவன். (உ-ம்.) “அக்கியுக்கரியுத்தஞ்சினைஞ்சனன்.” (சிவதரு. செகவரண. இசு.) 4. ஆனைக்காரப்பரேயம். 5. உட்டணம். 6. ஒரு பூச்சி. [சுமத்ரா என்னும் வடமொழியில் நவ்வொற்றுக்கெட்டு நின்றமெய் திரிந்திரட்டித்து வந்தது.] 7. கண். (சப்தஸ்.) (உ-ம்.) [“அக்கிதாசை” அக்கி.]

அக்கிக்குல்—ஓர் இரத்தினம்.
அக்கிச்சூரி—நேந்திரசோகம். (உ-ம்.) “அசைத்தொடியத்-தள்ளும் பித்தக்கிச்சூர் சரத்திதலையோயவசம் அன்றும் பித்துக்கொள்ளுமால்.” (தைல. தைலவ. அ.)

அக்கிநாயி—1. அக்கித்தேவன் மனைவியாகிய சுவாகா. 2. திரேதாயுசம். [சுமத்ரா]

அக்கினி—1. அக்கிரிதேவன். (உ-ம்.) “அக்கிபுரணம்” 2. இரவிலே யேழாவதாகவும் பகலிலே பதினொளவதாகவும் லிசுழம் முகூர்த்தம். (விதாண. குண. எ-ம் உரை யும்.) 3. உதாரக்கிரி. (உ-ம்.) “அக்கிரிமாந்தியம்” 4. ஓமாக்கிரி. (உ-ம்.) “அக்கிரிதாரணம்” 5. செங்கொடியேலி. 6. நவச்சாரம். 7. நெருப்பு. (உ-ம்.) “சசனக்கிரிமேனிகுரிப்பற” (உபதேச. சிவத. கஉஉ.) 8. பித்தம். 9. பொன். 10. மூத்திரம். 11. மூலாக்கிரி. 12. வெடியுப்பு. [சுமத்ரா.] (இது அக்கியென மருவியரும்.)

அக்கினிக்கட்டு—அக்கிரித்தம்பனம். [அக்கிந்-நெருப்பு. கட்டு-தம்பனம்.]

அக்கினிக்கண்ணன்—1. சிவன். [அக்கிரிக்கண்ணையுடையவன் என்றபடி.] 2. பயங்கரரூபன்.

அக்கினிகண்டம்—1. நாற்பத்து முக்கோண சக்கரத்திலேயென்கோணமும், இரண்டு பத்துக் கோணமும், பதினான்கு கோணமும் ஆகிய கண்டம். (சௌந். கக. உரை.) 2. மூலஞ் சுவாதிட்டானம் என்னும் இரண்டாதாரங்களின் இடம் ஆகிய கண்டம். (சௌந். கச. உரை.)

அக்கினிகண்டம்—1. தீப்பொறி. 2. கோய்விளைக்குமென்று தூண்டுதற் செய்யுளின் முதற்சாரக வருதல் விலக்கப்பட்ட நிரைநேர் நிரையாகிய மூவசைச்சீர். [இதனைப்பாட்டியலார் “தீக்கண்டம்” என்பர்.] (இலக்கணவிள. அரூ-ம் உரையும்.) [கண்டம் - பொறி. மண்டிர்.]

அக்கிநிகர்ப்பை—1. சாமைப்பயிர். 2. பூமி. [சுமத்ரா-மல-பா - உட்கொண்டது.]

அக்கிநிகரூப்பம்—1. அக்கிரியைத் தன்னுட்கொண்ட வஸ்து. தீக்கடைகோல். 2. சூரியகாந்தக்கல். [சுமத்ரா-மல-பா - உட்கொண்டது.]

அக்கிநிகரூப்பன்—கத்தசுவாமி. [சுமத்ரா-மல-பா - கர்ப்பத்திந்திரத்தவன்.]

அக்கிநிகலை—சரசாத்திரம். நாகியிலிருந்துவரும் சுவாசம். கலை-கூறு.

அக்கிநிகாரியம்—1. ஓமாக்கிரி வளர்த்தல். 2. ஓமாக்கிரிவளர்த்தச் செய்யப்படும்கிரியை. [சுமத்ரா-மல-பா - சுமத்ரா - தொழில்.]

அக்கிநிகிரியை—1. திக்கப்படும ப்ரேதத்திற்செய்யும்கிரியை. 2. நெருப்பினறக்கிடல். [சுமத்ரா-மல-பா - கிரியா-செயல்.]

அக்கிநிகீடம்—கீடவகையுள் ஒன்று; [அஃதிருபத்துநான்கு பேதம். அவை: கௌடிக்யம், கண்டபவம், லாதரி, பத்திரவிரூகபிகம், சீகாதுகம், பிரமணிகம், விடப்பிரமணம், பாகியகி, பிச்சிலம், சூம்பி, வர்ச்சகீடம், அருமேதகம், மெண்டபம், பதுமகீடம், மசரம், சதபாகி, பஞ்சாவம், பார்த்தமச்சம், சூட்சுமதுண்டம், அதிகர்த்தபிகீடக்கிரமம், சராஷி, சேதபி, சிலேஷ்மகம் என்பன. [இவற்றின் விவரத்தினால் கடிவாயில் இரத்தங்கம்மி யிருப்பப்பூ, பேரிச்சக்கராய்]

இவைகளைப்போலக் கொப்புளம் எழும்புதலும் எரிச்சலும் பேதியும் உண்டாகுமென்பர். சிவரட். ௩௪௧.]

அக்கிரித்தண்டம்—ஓமாக்கிரி வளர்க்குங்கிருங்கு. [சுழிகுணாரு குண்டம்- கிடங்கு.] அக்கிரிதுமாரன்—தந்தசுவாமி. [அக்கிரியிற்பிறந்தவன் ஆதலால். சுழிகுணாரோ: குமாரமகன்.] 2. ஓர் மருந்து.

அக்கிரிகேதம்—புகை. [சுழிகுணா: கொதம்- குறி.]

அக்கிரிகோணம்—தென்கீழ்த்திசை. (சுப்தஸ்.) [அத்திசைக் கக்கிரி செய்வமென்பது பற்றிவந்தபெயர். சுழிகுணா: கோணம், மூலை.]

அக்கிரிகோத்திரம்—அக்கிரிக்குச்செய்யும் ஹேவேத்தியம், ஓமாக்கிரிவளர்த்து அதற்கு ஹேவேத்தியஞ்செய்தல். [சுழிகுணா: ௮௮.]

அக்கிரிஹோத்திரம்—1. நித்தியாக்கிரி வளர்த்தல். 2. நெய். 3. நெருப்பு. [சுழிகுணா: ௮௮.] ஹோத்ர-யாகம், யாகப்பொருள்.]

அக்ரிஹோத்திரி—1. நித்தியஓமாக்கிரிவளர்ப்போன். 2. யாகாக்கிரி வளர்த்திருப்போன். [சுழிகுணா: ௮௮.] ஹோத்ரி-யாகஞ் செய்பவன்.]

அக்கிரிச்சிலம்—குப்பைமேனி. (மலை)

அக்கிரிச்சுவந்திரி—பிரார் வகையினொரு சாரார். [தேவர்பிரார்.] (உ-ம்.) “உரைத்திடுமக்கிரிச்சுவந்திரி ரொணந்தேவர் பிரிர்க்கொரு நீளுலப்பில் சீர்த்தி-நிரைத்தவெருகிடத்த ரொணமாதுடர்தம் பிரிர்க்கொரு.” (கர்மபு. பிரகு. ௧௩.) [சுழிஹோ: ஸ்வ-சொந்தம்.]

ஆத்த-எடுத்த. நெருப்பிலே கொடுக்கப்பட்டவைகளைத் தமக்குச் சொந்தமாக எடுத்துக் கொண்டவரென்பது பொருள்.]

அக்கிரிச்சுவாலை—1. அக்கிரிக்கொழுந்து. 2. ஒரு பூண்டு; இது சாயக்காரருக்குப்போகமுள்ள சிவந்த மலர்களைப் பூக்கும். [சுழிஹோ: ௮௮.] ஹோலா- கொழுந்து.]

அக்கிரிச்சேரீஸை—காரச்சேலை, [சேர்வை-சேர்க்கப்பட்டது.]

அக்கிரிச்சுகள்-வாயு. [சுழிஹோ: வாலெ-நண்பன்.]

அக்கிரிச்சகாயன்—வாயு. [சுழிஹோ: வாலெ-நண்பன்.]

அக்கிரிச்சுநீமன்—கந்தசுவாமி. [சுழிஹோ: ௮௮.] பிறந்தவன்.]

அக்கிரிச்சுநம்—ஓமாக்கிரி வளர்த்தல். [சுழிஹோ: வாயா- கூட்டுதல்.]

அக்கிரிச்சுன்—தந்தசுவாமி. [சுழிஹோ: ௮௮.] பிறந்தவன்.]

அக்கிரிச்சாந்தி—அக்கிரி தேவனால் வரும் இடையூற்றை நிவர்த்தியாக்கற் பொருட்டு மந்திரம் தூற்றெட்டு நேர்த்தெய்தி செய்து செய்து தலியவைகளைக்கொண்டு செய்யுஞ் சாந்தி. [சுழிஹோ: ௮௮.] சாந்தி - நிவர்த்தி.]

அக்கிரிச்சாலம்—1. ஒரு பூண்டு. 2. நெருப்பினுஞ்செய்யுஞ் சாலவித்தை. [சுழிஹோ: ௮௮.]

அக்கிரிச்சாவரணி—பதினான்கு மதுக்களில் ஒருவன். (த. நி. போ. ௩௩௦.) [சுழிஹோ: ௮௮.]

அக்கிரிச்சிகம்—1. அம்பு. 2. கார்த்திகைப் பூண்டு. 3. மஞ்சள். 4. வர்ணம். 5. வீனக்கு. 6. குஞ்சுமப்பூ. (அமரம். ௩௩௩.)

அக்கிரிச்சிகா—குப்பைமேனி. (அமரம். ௧௮௨.) [சுழிஹோ: ௮௮.]

அக்கிரிச்சிலேட்டுமரோகம்- சிலேட்டுமரோகத்திலே கொருவகை; அது சர்வாங்கத்திலாவது கால் கைகள் மூக்கென்னும் உறுப்புக்களிலாவது. தெரிச்சல், இருமல், கோழை, தாகம், கைகால்களிற்தேனம், அதிக தீபநம் ஆகிய குணங்களைச்செய்வது. (சிவர. ௧௩௩.) [சுழிஹோ: ௮௮.]

அக்கிரிச்சேகரம்—1. குங்குமமரம். (சுப்தஸ்.) 2. குசம்பமரம். 3. மஞ்சள்பூண்டு. (சுப்தஸ்.) [சுழிஹோ: ௮௮.]

அக்கிரிச்சுட்டம்—1. அக்கிரியில் வைக்கப்பட்டது. 2. இரும்பாலாய பொரியற்சட்டி. [சுழிஹோ: ௮௮.]

அக்கிரிச்சுட்டி—ஒருகிழி. (சி. பொ.)

அக்கிரிச்சுட்டு—ஒருகாளிலேமுடிக்கப்படும் ஒருயாகம். [சுழிஹோ: ௮௮.]

அக்கிரிட்டுடோமம்—அக்கிரிதேவனுக்கு வசந்தகாலத்திலே ஐந்தாட்களிற் செய்யப்படும் ஒரு யாகம். இது சோதிட்டுடோமயாகத்தின் முதற்பாகம். (உ-ம். அக்கிரிட்டுடோமமாத்ரிய பயன்களையடைவர்.) (மச்சபு-தடாக. ௨௨.) [சுழிஹோ: ௮௮.]

அக்கிரித்தம்பநம் - நெருப்பினச்சடாது
தடுத்தல். [சுழிவாழை: ஸுழை: தடு
த்தல்.]

அக்கிரித்தம்பம்—1. அக்கிரித்தான். 2.
அதுபந்துகளுக்கு கலாநாயகர்கள் ஒன்று;
அஃது, அக்கிரியின் சுடுஞ்சத்தியைத் தடுக்
கும் உபாயத்தைச்சொல்வது. [சுழிவாழை
ஸ்தம்பம்-தான். தடுத்தல்.]

அக்கிரித்தம்பன்—சிவன். [சுழிவாழை:
ஸ்தம்பம்-தானாவன்.]

அக்கிரித்திரயம்—மூவகையக்கிரி; அவை:
காருக பத்தியம், தக்கினம், ஆகவநியம் என்
பன. (பெரியபு- தில்லைவா. ௫. உரை. [சுழி
திரய: திரய-மூன்று.]

அக்கிரித்திராவகம்—ஒருவகைச்செய்நீர்;
அது வெடியுப்புத்திராவகம்போல்வது. [சுழி
பூவக: பூவக-செய்நீர்.]

அக்கிரித்திரோதை—அக்கிரித்திரயம். [சுழி
தெ. தா: தெ. தா-மூன்று.]

அக்கிரித்தான்—தீப்பிழம்பு.

அக்கிரிதம்—1. அக்கிரியூட்டல். 2. சீரணி
க்கச் செய்யும் ஒரு மருந்து. 3. வஞ்சகமாய்
வீடெரித்தல். [சுழிபு. ௨௦. கொடுத்தல்.]

அக்கிரிதன்—1. தீயிலிட்டவன். 2. வீடெரி
க்கிற தோகி. [சுழிபு. ௨: கொடுத்தல்.]

அக்கிரிதந்தரி—பிராமணபித்தர்களில் ஒரு
வகுப்பார். (மது. ௩: ௧௧௬.) [சுழிபு. ௨: சுழி:
பு. ததிக்கப்பட்ட.]

அக்கிரிதாரணம்—ஓமாக்கி வளர்த்தல்.
[சுழியாரண: யாரணம்-வைத்துக்கொ
ள்ளல்.]

அக்கிரிதவியம்—அக்கிரிபரிட்சை. அஃ
தொன்பதுவகைத் தில்வியங்களுள் ஒன்று.
(மிருதிசு. ௬௮.) [தில்வியம்-தேவசம்பந்தமு
டையது.]

அக்கிரிதவன்—அக்கிரிதேவதை.
[சுழிபு. ௨: லெவ-தேவன்.]

அக்கிரி நட்சத்திரம். } -1. அக்கிரியாளுகை
அக்கிரிநாள். } செய்யும் காலம்;

அது, பாணிநாலாங்காலிலும், கார்த்திகையி
லும் உரோகணி முதற்காலிலும், சூரியன்
நிற்குங்காலம். [இங்நாட்களில் வீடு கட்டத்
தொடங்கினால் அவ்விடே நெருப்புக் கிரையா
மென்பர். சாசோ. மனை. ௬௩.] 2. கார்த்தி
கைநாள். [எரிபிறத்தநாள்.]

அக்கிரிப்பிரந்தரம்—1. சூரியகாந்தம். 2.
தீத்தட்டிக்கல். [சுழிபு. ௨: பரஸ்தாம்-
கல்.]

அக்கிரிப்பிரமணம்—ஆச்சியத்துக்குச் செ
ய்யும் பதினெட்டுச்சம்ஸ்காரங்களுள் ஒன்று;
அஃதக்கிரியைச்சுற்றுதல். (சி. ல். கிரி. ௨௭.
தாம்.) [சுழி: ஸ்ரீணா-சுற்றுதல்.]

அக்கிரிப்பிரவேசநம். } -அக்கிரியின் புகுத
அக்கிரிப்பிரவேசம். } ல். [சுழிபு. ௨: ஸ்ரீ
ஸ: புவஸா-புகுதல்.]

அக்கிரிப்பிழம்பு—அக்கிரித்திரட்சி. [பிழ
ம்பு-திரட்சி.]

அக்கிரிபஞ்சகம்—1. ஆகவநியம். தட்சிண
க்கிரி, காருகபத்தியம் எனக்கிழக்குத்தெற்கு
மேற்குத் திசைகளிலே வேதியில் வளர்க்க
ப்படும் அக்கிரிகளும், சப்பியம் ஆவசத்தியம்
என வளர்க்கப்படும் அக்கிரிகளுமாகிய ஐந்த
க்கிரிகள். 2. தவஞ்செய்வோர் நிற்கும் ஐந்
தக்கிரி; அவை நான்கு திசையிலும் நான்கு
திக்குண்டமும், மேலே சூரியனும்.
("பஞ்சாக்கிரி பார்.") 3. பஞ்சகதோஷங்க
ளுள் ஒன்று; அது பிரதானமாகக் கிருகா
ரம்பகிருகப்பிரவேசங்களுக்காகாதெனநீக்
கப்பட்டகாலம். (உ-ம்.) "பஞ்சகம் பார்க்
கவேண்டியகாலம் வரையில் சூரியறு முத
லாக அன்றையவாரம் வரையும், பிரதம
முதலாக அன்றைய திதிவரையும், அச்சுவி
னிமுதல் அன்றைய நட்சத்திரம் வரையும்,
மேஷம் முதல் அப்போதுதயலக்கினம்
வரையும் எண்ணிக்கண்ட தொகையையொ
ன்பதிற்குறித்ததின் மிச்சம் ௩, ௫, ௭, ௦,
ஆயின் உத்தமம். ௧, ௨, ௩, ௪, ௫, ஆயின்
நீக்கப்படும். ௬, மிருத்தியுபஞ்சகம். ௨. அக்
கிரிபஞ்சகம். ௩. இராசபஞ்சகம். ௪. அக்
கிரிபஞ்சகம். ௫. ரோகபஞ்சகம். (வருஷாதி
தூல். ௬௩.)

அக்கிரிபஞ்சகசிலந்தி—சிலந்திவகையுள்
ஒன்று; அதன் கால்களோடும் விஷமுண்
டென்றுந், கால்பட்ட இடங் கொப்புளிக்கு
மென்றுஞ் சொல்லவர். (சீவாட். பக். ௩௮௬.)
அக்கிரிபம்—பொன். [சுழிபு. ௨: பிரகா
சம். அக்கிரிப்பிரகாசமுடையது.]

அக்கிரிபரிச்சேதம்—ஒழுஞ் செய்தற்குவே
ண்டிய உபகாரணம். [சுழிபு. ௨: வாரி
பு. ௨: உபகாரணம்.]

அக்கிரிபரித்தியாகம்—அக்கிரியிலே ஓம

ஞ்செய்யாதொழிதல். (உ-ம்.) “அக்கிரிபரி
த்தியாக பிராயச்சித்தம்.” (பராச. சு. ககசு.
வரதாசா.) [வபி-கு-அ- விதெல்.]

அக்கிரிபரிட்சை— அக்கிரியைக்கொண்டு
பரிட்சித்தல்; அது, நெருப்பிலே நடப்பித்
தாவது காய்ச்சிய இரும்பை அல்ல தென்
ணையைப் பரிசிப்பித்தாவது சோதித்தல்.
இப்பரிட்சையிலே தாக்கமுற்றவனை யசுத்த
னென்றும், தாக்கமுறாதவனைச்சுத்தனென்
றும் முன்னோர் சிலர்கொண்டனர். [சு-
பரி-கூடா: பரி-கூடா-சோதனை.]

அக்கிரிபுத்தி—ஒரு முறிவர். (வேதாரண்ய
பு. வரன். கடு.)

அக்கிரிபுராணம்—பதினெண் புராணங்க
ளுள் ஒன்று; அது அக்கிரேயம்; இப்
புராணத்திலே விட்டுணுவுடைய அவதாரம்,
சிருட்டிக்கிராமம், விட்டுணுபூசை முதலியன
சொல்லப்படும். அஃதெண்ணியும் கிரந்த
முடையது. (வாச.) [சு-பி-பு-ராண: புரா
ணம்- பழங்கதை.]

அக்கிரிபு—1. கந்தசுவாமி. “ஆர்த்தேழுமன
லிற்றேன் தலாலக்கினிபுவேயென்றும்.” (ம.
ச்சபு. குமார. ககடு.) 2. நீர். [சு-பி-
ஹ: ஹ- பிறந்தவன், பிறந்தது.]

அக்கிரிபோஷணம்— வைசுவதேவ பூசை.
அக்கிரிமண்டலம்—1. அக்கிரியிலேயுதி
ட்டிக்கப்படும் மண்டலம். 2. சரித்திலே

பிருதிவிக்கும் அப்புலக்குமுரியதாநம்; அது,
மூலாதாரமுதல் நாபி பரியந்தமுள்ளிடம்.

அக்கிரிமணி— சூரியகாந்தக்கல். [சு-பி-
மணி: மணி-கல்.]

அக்கிரிமந்தச்சுரம்—சுரநோய்வகைகளுள்
ஒன்று. (சிவரட். பக். சள.) [அக்கிரி- உத
ராக்கிரி.] மந்தம் - மென்மை. சுரம்- காய்
ச்சல்.]

அக்கிரிமந்தநம்—தேய்த்தலால், கோல்க
ளினின் தக்கிரியைப் பிறப்பித்தல். [சு-பி-
இ-நூ-உ: இ-நூ-உ- கடைதல்.]

அக்கிரிமந்தம்—1. கோங்கமரம். [சு-பி-
இ-நூ: இ-நூ- கடைதல். கடையப்படும்பொழு
திதன்கோல்களிலே நெருப்புப் பிறத்தல்பற்
றிவந்தபொயர்.] 2. சமியாமை. [இ-நூ- சேட்டை
யின்மை.] 3. தேய்த்தலாற்கோல்களினின்
தக்கிரியைப்பிறப்பித்தல்.

அக்கிரிமாந்தம்—ஒருநோய், உதராக்கிரி மங்
தமுற்றிருத்தல். (உ-ம்.) “அக்கிரிமாந்தத்தை

காலக்கியெரிவுழை” (தைல-தைலவ. ௫௮.)
அக்கிரிமாந்தம்—அசிரணம், சமியாமை.
(கா. வைத்.) [சு-பி-இ-நூ: சு-பி- நெருப்பு.
இ-நூ- மந்தத்தன்மை.]

அக்கிரிமாந்தம்—அகத்தியமுறிவர். (வாச.)
[இவர் ஒரு கற்பத்திலே அக்கிரிக்கும் வாயு
வுக்கும் புத்திரராகப் பிறத்தன்னால் வந்தபெ
யரென்பர்.]

அக்கிரிமுகச்சிலந்தி—ஒருவகைச் சிலந்திப்
பூச்சி. அஃததிக நோவையும் நெருப்பாற்
சுட்ட கொப்புளம்போன்ற கொப்புளத்தை
யும் உண்டாக்கும் விஷமுடையது. (சிவர.)
அக்கிரிமுகம்—சேக்கொட்டை.

அக்கிரிமுகம்—1. சூரபன்மன் புதல்வருள்
ஒருவன். [சு-நபு. புதல். கசு. இதில் “அங்
கிமாமுகன்” எனக்குறிக்கப்பட்டவன்.] 2.
தேவன். [மு-ப- வாய். அவியை, அக்கிரி
யை வாயாகக்கொண்ட நுபவித்தலால் வந்த
பெயர்.] 3. பிராமணன். (சப்தன்.) [சாப்ரா
பமான அக்கிரிமுகத்தில் இருத்தலால்வந்த
பெயர். [சு-பி-இ-பு-]]

அக்கிரிமூலம்—தென்கீழ்த்திசை. (உ-ம்.)
“அக்கிரிமூலம் திங்கள்.” (மச்சபு. சாந்தி. அ.)
[மூலம்-கோணம்.]

அக்கிரியந்திரம்—அக்கிரியமான அம்பு.
[சு-பி-இ-நூ: சில-ம்- அம்பு.]

அக்கிரியாகாரம்—அக்கிரியிருக்குஞ்சாலை.
[சு-பி-இ-நூ: சூ-மார- சூ-மார- வீடு.]

அக்கிரியாதாநம்— ஒமாக்கிரி வளர்த்தல்.
[சு-பி-இ-நூ: சூ-யா-நம் - செய்துமுடித்
தல்.]

அக்கிரியாதேயம்—1. அக்கிரிப்பிரதித்
டை. 2. இருபத்தொருவகையாக்களுளொ
ன்று. [சு-பி-யா-பெய: சூ-பெய-வைக்கப்
படுவது.]

அக்கிரியாலயம்— ஒமகுண்டம். (வாச)
[சு-பி-இ-நூ: சூ-பெய- வீடு.]

அக்கிரியுந்திரம்—நிவிர்த்திசையில் உள்
ளதெனச்சொல்லப்படும் நூற்றெட்டுப்புல
னங்களுள் ஒன்று. (சி. வி. கிரி. உச. உரை.)
[சு-பி. இ-நூ-உ.]

அக்கிரியுற்பாதம்—1. வால்வெள்ளி. 2.
விண்வீழ்கொள்ளி. 3. விழுவின்ற கசுத்த
திரம். [சு-பி-இ-நூ: உ-நூ-உ- தீமையை
யறிவிக்குஞ் குறி.]

அக்கிநியோபுநா—அக்கிநிதேவனுக்குள்ள எழுநாக்குக்கள்; அவை: காளி, காளி, மநோசவை, சுலோகிதை, சுதாம்பரவருணை, புலிங்கிரி, விகவருபி என்பன: (முண்டகோ.) அக்கிநியோபுநாவண்ணம்—அக்கிநிதேவனுக்குள்ள எழுநாக்குக்களின் நிறம். அவை: அருண்ம், கருகம், இரத்தம், கிருஷ்ணம், சுப்பிரம், வெருவாண்ம், அதியிரத்தம் என்பன. (வி. ணி. கடு0.)

அக்கிநியோகம்—அக்கிநிக்குரிய யோகம். அது: ஞாயிற்றுக்கிழமையிலே சத்தமிதுவாதசிகளும், திங்களிலே சட்டியேகாதசிகளும், செவ்வாயிலே பஞ்சமி சத்தமிகளும், புதனிலே துதியையட்டமிகளும், வியாழனிலே சட்டிசுவமிகளும், வெள்ளியிலே யட்டமிதசமிகளும், சரியிலே நவமியேகாதசிகளும் வரும் நான். (சாசோ. குணகுண. இ0.)

அக்கிநிரசம்—1. அக்கிநியின்வீரம். 2. இக்கிரகோபம். 3. பொன். [சுழிவாஹ: ரஜஸ்-அணு.]

அக்கிநிரோகணரோகம்—ஒருவகையுரோகம்; அது சுரத்தினுள் மெலிந்தவருக்குப் பித்தப்பிரதாநமான வாதசிலேட்டிமங்களினாலே யக்குருக்குள்ளே மாமிசகண்டத்தைப் போலக் கட்டிகளை யுண்டாக்குமென்றும், அக்கட்டிகள் கட்டையி னெருப்புப்போலிருந்து பத்திராவத்தைச் செய்து, இ. எ. கடு. என்னும் நாட்களில் மரணங் கொடுக்குமென்றும், அந்நாள் விலகினாற் சாத்தியமாகுமென்றுஞ் சொல்வர். (சீவரட். பக். ௩௧௧.) [அக்கிநி - நெருப்பு. ரோகணம் - வளர்வு. ரோகம் - நோய்.]

அக்கிநிவருணை—சூரிய குலத்திலே யிராமனுக்குப்பின்னிருந்த ஓரசன். (இரகுவம். குலமுறை. ௨௨.)

அக்கிநிவருந்தகம்—உதாராக்கிரியை வளர்க்கும் ஒரு மருந்து. [சுழிவயட்கு: சுழி - உதாராக்கிரி. வர்த்தகம் - வளர்ப்பது.]

அக்கிநிவருத்தநீம்—1. உதாராக்கிரியை வளர்க்கும் ஒரு மருந்து. 2. தீவளர்த்தல். [சுழிவயட்கு: வயட்கு-0 - வளர்த்தல்.]

அக்கிநிவல்லபம்—குங்கிலியம். [சுழிவலுஹ: வலுஹ- நட்பு. அக்கிநிசேர்ந்தெழுப்புவதென்றபடி.]

அக்கிநிவாகம்—1. ஆடு, (வாச.) 2. புகை. (வாச.) [சுழிவாஹ: வாஹ- வாஹம்.]

அக்கிநிவாத—புகை. [சுழிவாஹ: வாஹ- பயம்.]

அக்கிநிவிசர்ப்பம்—புண்ணின் அழற்சி. [சுழிவிலவட்கு: விலவட்கு- அழற்சி.]

அக்கிநிவிஷபாகரோகம்—எண்வகை விஷபாகரோகத்தான் ஒன்று; அது வாதபித்தாதிகம், தேகமிளைத்தல், வீக்கம், கிடப்பொருந்தாமை, புரளல், கோழை, இருமல், சர்த்தி, மூர்ச்சை, வாய்நீருதல், வயிறளைதல், மலசலக்கிக்கல், பக்கநோவு என்னும் இருணங்களை யுண்டாக்குவது. (சீவரட். பக். ௨0௨.)

அக்கிநிவீசம்—1. பொன். 2. ரம் என்னுமொலி, [சுழிவீஜ: சுழி. நெருப்பு. வீஜ-காரணம்.]

அக்கிநிவீரியம்—1. அக்கிநியின்வீரம். (வாச.) [சுழிவீயட்கு: சுழி - நெருப்பு. வீரிய-வீரம்.]

அக்கிநிவேசன்—இக்குவாகுவுக்குத் தம்பியாகிய அரிஷியனுடைய வம்சத்தில் வந்த தேவதத்தன் மகன் சாதகர்ணமகா இருஷி.

அக்கிநிவேசியாயநம்—அக்கிநிவேசன் வம்சப்பிராமணகுலம்.

அக்கிநித்தீரன்—1. நாவலந்தீவை யாகசெய்த பிரியவிரதனுடைய ஒருமகன். (மிருகே. அத்துவா. சுள்.) 2. அக்கிநிகாரியஞ் செய்யுங்குரு. [சுழியு: சுழி, ஐஸ்-கொளுத்தல்.] [சுழியு:] இவனை அக்கிநி தருவன் என்றும், (த. நி. போ. பக். ௩௩0.) அங்கிதீரன் என்றும், (கந்தபு. அண்ட. ௨௮.) அங்கிநேத்திரான் என்றும், (சிவதரு. கோபுர. சுரு.) சொல்வர்.

அக்கிநோயி—கண்ணேய். (உ-ம்.) “இமையிலவங்குழாட்டமக்கினோயிலை பெரியகுமரியாக்கொள்ளிமுன்பல்லமாமே.” (தைவ. தைலவ. ௩௩.) [சுஷி - கண்.]

அக்கிநிடலம்—கண்ணேய்களுள் ஒன்று. [அக்ஷிபடல: அக்ஷி-கண். படல-போர்வை.]

அக்கியம்—பகலிலே பதினாள் காவதாக நிகழும் உத்தரமென்னும் முகூர்த்தம். (விதா. குண. எ-ம் உரையும்.)

அக்கியாதம்—அறியப்படாதது. (உ-ம்.) “ஓதமொருவருடமக்கியாதமெனவும் புகன்றே.” (கல். பாச. சிறப்பு. ௩௩.) [சுஜ்ஞாந: அ-எதிர்ப்பாற்ற. ஜ்ஞாந-அறியப்பட்டது.]

அக்கியாதி—பிரமத்தை (திரிபுணர்வைப்) பற்றிய ஐவகைக் கோட்பாடுகளுள் ஒன்று;

இதுசாங்கியப்பிரபாகாரம் தத்தில் அங்கேகரிக்கப்பட்டது. அவ்வைவகைக் கோட்பாடுகளாவன—சங்கியாதி, அசங்கியாதி, அங்கியாதாங்கியாதி, அகிரவசந்யங்கியாதி, அங்கியாதி என்பன. இவற்றின் விவரங்கள் விருத்திரத்தினுவளி, விருத்திப்பிரபாகரம் முதலிய நூல்களில் விளங்கும்.

அக்கிரகணியன்—முதல்வகை மதிக்கப்பட்டதக்கவன். (உ-ம்) “மகாலீரர்க்கெல்லாமக்கிரகண்ணியன்.” (சி. சி. பாயி. சிவாங்.) [சமுமுணு: சமுமு-முதல். முண்ய-மதிக்கப்பட்டதக்கவன். சப்தன்.]

அக்கிரமநீதம்—1. சைந்தி. 2. வலக்கை. [சமுமுஹ: சமுமு-துணி, பிரதாநம். ஹஸ்த-கை.]

அக்கிரகரம்—1. கிரணத்தின் அந்தம். 2. கைந்துதி. 3. வலக்கை. [சமுமுகர: சமுமு-துணி, பிரதாநம். கர-கிரணம், கை.]

அக்கிரகன்—1. சிரேட்டமானவன், முதன்மையுடையவன். 2. முன்னுக்குப்போகிறவன். [சமுமு: சமுமு-முன். மு-போகிறவன்.]

அக்கிரகாரம்—1. தலைமையான இடம். 2. பிராமண்ணுக்குச் சேவகத்திற்காக கொடுக்கப்பட்ட நிலம், அல்லது கிராமம். [சமுமுஹா: சமுமு-தலைமை. ஹாரம்-எடுக்கப்படுவது.]

அக்கிரசீசியை—கிரகம் கிழக்கு மேற்கு வீதியகதலில் வருஞ்சா. 2. வில்லின் நாண்னது துணி. [சமுமுஜா:.]

அக்கிரசங்கு—1. கணைக்காலின் மேற்பாகம். (வாச.) [சமுமுஜா: 2. முதன்மரியாதை. [சமுமு-மேல், முதல். ஜா-கணைக்கால். ஹஜா-எண்ணப்படுகை.]

அக்கிரசந்தாநி—இயமபஞ்சிகை; இது பிராணிகளுடைய நன்மை தீமைகள் எழுதப்படும் ஏடு. [சமுமுஹாநி: சமுமு-முன். ஹாநி-தொடுக்கப்பட்டது.]

அக்கிரசந்தம்—1. பிரமா. 2. பிராமணன். 3-முதல் சகோதரன். [சமுமுஜா: சமுமு-முதல். ஜம்-பிறந்தவன்.]

அக்கிரசம்பாவதை—முதன் மரியாதை. [சமுமுஹாஹா: சமுமு-முதல். ஹாஹா-மதிக்கப்படுகை.]

அக்கிரகாரதை—முன்னுக்குப் போதல். [சமுமுஹாநா: சமுமு-முன். ஹாநா-போதல்.]

அக்கிரசரம்—முன்போதல். [சமுமுஹா: ஹா-போதல்.]

அக்கிரகன்—1. பிராமணன். (சி-லி. கிரி. உ-சு.) 2. முதல்சகோதரன். [சமுமுஜா: சமுமு-முதல். ஜா-பிறந்தவன்.]

அக்கிரகாதகன்—1. பிராமணன். 2. முன்பிறந்தோன். [சமுமுஜா: தக: சமுமு-முன். ஜாதக-பிறந்தவன்.]

அக்கிரகாதி—1. பிராமணன். 2. முன்பிறந்தவன். [சமுமுஜா: தி: ஜாதி-பிறந்தவன்.]

அக்கிரகை—முன்பிறந்தவன். (வி-ணி.) [சமுமுஜா: ஜா-பிறந்தவன்.]

அக்கிரகணி—தலைவன். [சமுமுணி: நீ-நடத்துகிறவன். ர நோக்கி நகாரம் ணகாரமாயிற்று.]

அக்கிரதாய்ப்புலம்—முதற்கொடுக்கும் தாய்ப்புலம்.

அக்கிரபாகம்—1. சிரேட்ட பாகம். 2. துணிப்பாகம். 3. மிஞ்சிய பாகம். [சமுமுஹா: சமுமு-பிரதாநம், துணி, ஹா-ம-பங்கு.]

அக்கிரபாணி—1. கைந்துணி. 2. வலக்கை. [சமுமுஹாணி: சமுமு-துணி, பிரதாநம். பாணி-கை.]

அக்கிரபூசை—அக்கிரபூசை. (உ-ம்.) “அக்கிரபூசை” (பார்.)

அக்கிரபூசை—1. மிகமேலான மதிப்பு. 2. முதற்பூசை. (வாச.) [சமுமுஹா: பூஜா-மதிப்பு.]

அக்கிரபூமி—1. இலக்குக் குறிக்கப்பட்ட தாரம். 2. பெற்றோர்க்கிய பொருள். [சமுமுஹா: சமுமு-இலக்கு. ஹமி-இடம்.]

அக்கிரம்—1. அதிகம், மிகுதி. 2. அருகு. (உ-ம்.) “அக்கிரேவணம்.” (இப்பொருளில். வரும்போது, ரவ்வொற்றுக் கெட்டுக் கவ்வொற்றுத்திரிந்திரட்டித்து “அக்கம்” எனவும் வழங்கும்.) 3. இலக்கு. “அக்கிரபூமி.” 4. உச்சி. (உ-ம்.) “பர்வதாக்கிரம்” 5. கிரகன் கிழக்கு மேற்கு வீதியகதல். 6. கூர். 7. சிரேட்டம். (உ-ம்.) “அக்கிரகாரம்.” 8. திரள். 9. தொடக்கம். (உ-ம்.) “அக்கிரகாயணம்.” 10. துணி. (உ-ம்.) “ருசலாக்கிரம்.” “அந்நிலந்தருப்பை கைக்கொண்டக்கிரம் கிழக்கதாக.”

(இரகு. கடி. எக.) 11. மிச்சம். (உ-ம்.) “அக்கிரபாகம்.” 12. முதலாவது, முந்தியது. (உ-ம்.) “அக்கிரபாகம்.” 13. முற்பாகம். (உ-ம்.) “அக்கிரபாகம்.” 14. மேற்பாகம். (உ-ம்.) “அக்கிரபாகம்.”

அக்கிரமம்—1. ஒழுங்கின்மை. 2. கொடுஞ்செயல், நீதிதம்புதல். (உ-ம்.) “அக்கிரமத்தாற் குற்றமடித்துத் தீர்த்தச்சம்பண்ணி.” (சி. சி. உ: கடு.) [அக்ரமம்: அ-எதிர்மறை. க்ரமம்-ஒழுங்கு. “கிரமம்” என்பதனற் போந்தபொருள் எல்லாவற்றிற்கும் மாறாய் பொருட்கண்வரும்.]

அக்கிரமாய்சம் — இரத்தாசயம், இரத்தாசயத்தின் மாய்சம். [சுமு. 3: அ-எதிர்மறை. பிரதாம். மாம்ஸம்-தசை.]

அக்கிரமி—கொடியவன்.

அக்கிரவருணம்—1. உயர்ந்தாதி. [சுமு. 1: வர்ணம்-சாதி.]

அக்கிரன் — முதல்வன், முத்தினவன். [சுமு.]

அக்கிராகரம்—அக்கிராகாரம். [சுமு-முதல். அகரம்-உறையிடம்.]

அக்கிராஜ்யம்—1. எடுக்கத்தக்காது, ஏற்றுக் கொள்ளப்படத்தக்காது. 2. கிரகிக்கப்படாதது. (உ-ம்.) “அக்கிராகியமானதேசொருப மாம்.” (சி. சி. பாயிரம். சிவாக்.) 3. சம்மதிபெருத்தது. [சுமு. 1: அ-எதிர்மறை. றா-ஹ- கிரகிக்கத்தக்கது.]

அக்கிராந்தம்—1. கடக்கப்படாதது. 2. சேம்பு. 3. வெல்லப்படாதது. [அக்ரந்த: அ-எதிர்மறை. க்ரந்த-கடக்கத்தக்கது.]

அக்கிராமம்—1. தலைமையான இடம். 2. பிராணனுக்குச் சேவர்த்திற்காகக் கொடுக்கப்பட்ட விளையிடம் [சுமு. 1: அ-எதிர்மறை. க்ராமம்-பிராமம்.]

அக்கிரியம்—1. முதலிலுண்டானது. (பிராமம்.) 2. சிறந்தது. (பிராமம்.) [சுமு.]

3. தொழிலுற்றது. [சுமு.]

அக்கிரியன்—1. செட்டன். 2. தமையன். [சுமு. 1: சுமு-முதல். இய-ஒருவருதி.] 3. முயற்சியுற்றவன், மந்தன். 4. கிரியைவிட்டவன், யதோருகருமமுஞ்செய்யாமல்விட்டவன். (பகவத். சு. க.) [சுமு. 1: அ-எதிர்மறை. கிரிய-தொழிலுடையவன்.]

அக்கிரதன் — யோகாட்டகரிலொருவன். (வி. ணி.)

அக்கிரோவணம் — காட்டின் அருகு. [சுமு. 1: வர்ணம்-சாதி. அருகில்-வருகல்-காடு.]

அக்கிரோபதை—அலியன்மை. [சுமு. 1: அ-எதிர்மறை. திரோபதை-அலித்தன்மை.]

அக்கிரவா—ஒருஞ்சில். (கா. வைத்.) அக்கு—1. அகில். (கா. வைத்.) 2. உகாமாத்துக்காம்பு. 3. உருத்திராக்கம். (உ-ம்.) “அக்கிரவாணித்தவர்.” (திருவாரணைக்கா. கோச்செம். 4.) 4. எட்டிமாரம். (கா. வைத்.) 5. எருத்துத்திமில். (பிங்க. 10: 10.) 6. எலும்பு. (உ-ம்.) “கக்கக்கை.” (திருப்புகழ். 10: 10.) 7. ஒரு சாரியை. (உ-ம்.) “ஆனையக் கேயிக்கே சாரியைமொழியே.” (தொல். எழுத். 10: 10.) [இச்சாரியை, (உ-ம்) உ-ம் எழுத்துக்கள் கெட்டன் நிவாராதென்பர். மேற்படி 10: 10.] (உ-ம்.) “தமிழநாகன்.” “தாழ்க்கோல்.” இவைகளிலே “அக்கு” என்பதன்று. “அ” என்பதே சாரியை என்பர் நன்னூலார். (நன். மெய். 10: 10.) 8. கண். (உ-ம்.) “அக்குப்பிழை.” (திருப்புகழ். 10: 10.) 9. சங்கு. (கா. வைத்.) 10. சங்குமணி. (உ-ம்.) “அக்கேதவல்லார்ப் பிழை.” (கம்பர. 10: 10.) 11. பலகதை.

அக்குரை—மங்கலம் இழந்த பெண்களுள்ளே துறவுபெற்ற உபதேசம்பெற்றுத் தவருந்தியிருப்பவள். (உ-ம்.) “கன்னியிற் துறவன்னவள் கணவனற்றிருப்பவள், மன்னுமாரியாங்களைக் கணவல்லார்க்கும்க்குரைசகன்; என்னையவைகப்பெண்டவப்பன் எரிசெல்லாம்” (திருவிளையா. சமணரை. 10: 10.) [இது சமணபரிபாஷையில் வழங்குஞ்சொல்.]

அக்குமணி—சங்குமணி. (கா. வைத்.)

அக்குமலை—உருத்திராக்கத்திறை கோக்கப்பட்டமலை. (உ-ம்.) “அக்குமலைகொட்கையிலென்னவா.” (தேவாரம். 10: 10.)

அக்குரை — இடையெழு வள்ளல்களில் ஒருவன்.

அக்குரை—வீரல். [சுமு. 1: 10.]

அக்குநக்கி—கயரோகம்.

அக்குநான்—1. கிருட்டிணனுடைய தகப்பனுடன்பிறந்த ஒரு யாதவன். 2. குரூரமில்லாதவன்.

அக்குரோணி — உகரோ யானையும், சுருகும் குதிரையும், உகரோ தேரும், கருகாங்கு காலாட்களுக்கொண்ட ஒரு சேனைத்தொகை. (உ-ம்.) “இருபத்தோராயிரத்தென்னுற்றெழுபதாயிரத்தேரேகளியானையத் தே, பொருவற்றபகிகளையுபத்தையாயிரத்தது

தூற்றொருபாஃபோர்செய், திருமிக்கோரி
லக்கமுடனென்பதினையிசத்து முந்தாற்றை
ம்பான்சேர, நிருமித்தவகைநான்முமக்குரோ
னியென்றொருபேர் நிகழுமன்றே.” (நல்.
பார. சிறப்பு. உக.) [“அகெஞ்ஹிணி”
என்னும் வடமொழி “அக்குரோணி” என
மரீஇயிற்று. அகந்-தேர். ஊஹிணி - கூட்
டம்.]

அக்துரோதம்—குரோதமின்மை. [சுகொ
ய: அ- எதிர்மறை. [கொய- கோபம்.]

அக்துல்லி—1. உக்காரி. (கா. வைத்.) 2.
சிறுமுண்டி. (கா.வைத்.) 3. பிட்டு. (கா.வைத்.)
அக்துள்—கக்கம். [“அஃகு” என்பது, “அ
க்குள்” என மருவிற்று.] (உ-ம்.) “அக்குலுக்
குண்மாமிச கண்டத்தைப்போற் கட்டிகளை
யுண்டாக்கும்.” (சீபரட். ௩௪௦.)

அக்துள்—அக்குளுத்தல். (உ-ம்.) “அக்
குளுத்தாப்புல்லலு மாற்றேன்.” (கலித்தொ
கை. ௧௪.)

அக்கை—1. தமக்கை. 2. தாய். [அக்காள்.]

அக்கோ—ஓர் அதிகுய இரக்கச்சொல்.

அக்கோகிணீ—அக்குரோணி. [அகந்:
ஊஹிணி.]

அக்கோடகம்—கடிக்ராய். (கா. வைத்.)
[அகெடக.]

அக்கோடம்—அக்கோடகம். [அகெடாவு.]

அக்கோணி—அக்குரோணி. [“அகெஞ்
ஹிணி” என்பதன்மருஉ.]

அக்கோபம்—1. அசையாநிலை. 2. யானை
கட்டுந்தூண். [அகெடாவு: அ- எதிர்மறை.
கெடாவு- அசைவு.]

அக்கோலம்—1. தேற்றுக்கொட்டை.
(கா. வைத்.) 2. தேற்றமரம்.

அக்கோகிணீ—அக்குரோணி. [அகெஞ்
ஹிணி: அகந்-தேர். ஊஹிணி-கூட்டம்.]

அக்காரம்—அக்கிரகாரம். (உ-ம்.) “அந்
தணருக்கவந்ரமக்காரம்.” (திருநெல்.
சுவேத. ௮௦.)

அக்காபுசறை—முதற்புசை, முதன்மரியா
தை. (உ-ம்.) “ஆகொலோ வச்சுபுசனைக்கு
ரியார்.” (பாரத. இராய. ௧௬௨.)

அக்ரமாதீசயோக்தியலங்காரம்—முறை
யிலுயர்வுவந்தியணி. (குவ. ௬௩.) [சுகு-
சுதிராய; உக்தி; சுதஜாரா௦.]

அக்ருத—பிரதிட்டாகலையிற் பிரகிருதித்
வத்திலுள்ளனவெனச் சொல்லப்படும் எட்
டுப்புலங்களுள் ஒன்று. (சி-வி. கிரி. உக.
உரை.)

அக்தோதிதி—1. தமக்கைக்கு விவாகமா
காமலிருக்கையில், தான் விவாகஞ்செய்து
கொண்ட தக்கை. (பராசர. வரதாசா. பிரா
யச்சி. க. உக-உச.) 2. முன்விவாகஞ் செ
ய்துகொண்ட ஒருத்தியை விவாகஞ்செய்த
பிராமணன், அல்லது அரசன், அல்லது
வைசியன். [சுகொழியிஷு.]

அகந்நடவுள்—1. ஆன்மா. 2. ஆன்மா
வின் உள்நிருத்தனைச் சேட்டியிருக்குங்
கடவுள். 3. மனம். [அகம்- உள். கடவுள்-
தெய்வம், தெய்வம்போல்வது.]

அகந்நகண்—நூனக்கண்ணாகிய அகத்துக்
கண். [அகம்- “அகத்துக்கண்கொண்டறிவ
தேயாந்நம்.”]

அகந்நகூ—உள்ளிருக்குங்கூறு.

அகந்நகூலம்—அந்நக்கரணம், உட்கருவி.
(உ-ம்.) “எமக்கரணதண்டம்.” (கைவ.
தத். கூ.) [அகம்- உள். கரணம்- கருவி.]

அகந்நகூழ்—1. உள்வையம். (உ-ம்.) “அகக்
காழன்” (பார்க்க.) 2. உள்வையமுடைய மரம்.
3. வச்சிரக்கல். [அகம்; காழ்- வையம்.]

அகந்நகூய்—1. உட்கருவி. 2. தேச்சம்
பத்தாமிய ஆன்மாவின்து உட்கருவி; அது
பிருதவிமுதலிய ஐந்துபுத்தகளுக்கு, சரோத்
திரியமுதலிய ஐந்து ஞானேந்திரியங்களுள்,
சத்த முதலிய ஐந்து தன்மாத்நிரைகளும்,
வாக்குமுதலிய ஐந்து ஈன்மேந்திரியங்களும்,
மருமுதலிய நான்கு அந்நக்கரணங்களும், கால
முதலிய ஏழு வித்தியாதத்துவங்களுக்கு சுத்
தவித்தை முதலிய ஐந்து சுத்த தத்துவங்க
ளும் என முப்பத்தாறுவகைப்படும். (திரு
வால். ௩-வது. பாசலக்கணம். அகந்நகூவி.)

அகந்நகூயன்—உள்வையமுடைய மாங்
கள். அவை: இருப்பை, புளி முதலியன.
(வாலாறு.) “அகந்நகூயனவே மரமெனமொ
ழிப.” (தொல். பொரு. ௬௪௧.)

அகந்நகூத்து—அகச்சுவையாகிய குணத்
தின்வழி கிகழும்சூத்து; அது தேதி; மார்க்
கம் என இருவகைப்படும். (உ-ம்.) “குண
த்தின் வழியதக்கூத்தெனப்படும்.” (குண
நூல்.) (சிலப். அரங்கே. ௧௨. அடியார்க்கு
நல்லார் உரையும், அரும்பதவுரையும்.)

அகந்நகூத்துக்கூறு—அகக்கூத்திற் காட்ட
ப்படுகை; அஃது, எழிற்கை தொழிற்கை
யென இருவகையினது; பொருட்கை கூட்
டிமூவகையினதென்பாருமுள். [அது பின்
வருஞ் சூத்திரத்தினம்பெறப்படும். அவை
தாம், “எழிற்கையழிகே தொழிற்கை விதா

ழிலே பொருட்கை கவியின் பொருளாகும்
மே.”] (சிலப். அரங்கே. க. ௨. உரை. அடியார்.).

அகங்காரம்—அகங்காரம். (உ-ம்.) “அக
ங்காரத்தால் வரும்.” (ஞானவா. வைராக்.
௮௮.) [அஹம்- நான். காரம்- செயல்.]

அகங்கிரித்தல்-1. கர்வங்கொள்ளல். (உ-ம்.)
“அன்புடைய தம்முள்வழித் தகங்கரித்தா
ன்.” (பாரத. கள்-ம்போ. ௧௬௨.)

அகங்கிரிப்பு—அகங்கரித்தல்.

அகங்கிரித்தல்—மகமகிழ்தல். (உ-ம்.)
“அப்பாரசடையா னடித்தொண்ட ரகங்களி
ப்ப.” (காஞ்சிபு. தழுவு. ௨௮.) அகம்-மகம்.
களித்தல்- மகிழ்தல்.]

அகங்கிரிப்பு—மகமகிழ்வு.

அகங்காரகீர்த்தி—சமஸாரபந்தம்; அஃது
இருபத்தொன்பது தத்துவங்களையும் ஒரு
மைப்பாடாகத்தானென்று சேவன் அபிமா
னிப்பது. (நா. நா. வா. ௮.) [அகங்காரம் - நா
னென்கை. கிரத்தி-கட்டு.] அஃது: இருபத்
தொன்பது தத்துவங்களையும் ஒருமைப்பா
டாக நானென்று ஆவரணத்தையால் மறைக்
கப்பட்ட சேவன் அபிமானிப்பது. (நா. நா. சே. ச.)
[சுவஹார: மூ. நலி.]

அகங்காரசைநீயவாதி—“அகங்காரவியா
பாரமாய் இருக்கும் பிராணதிவாயுக்களை
யான்மா என்னுள் ஞானத்தினாலே யதனை
யறித்ததத்துவம் அடைதலே மோகமும்”
என்னுமதத்தன். (சி. சி. ௨: ௭௩. உரை.
மறை.) [அகங்காரம் - அகங்காரத்தத்துவம்.
சைநீயம்- ஞானம். வாதி - சொல்லுகிற
வன்.]

அகங்காரத்திரயம்—1. முக்கிய அகங்காரம்,
அமுக்கிய அகங்காரம், முக்கியாமுக்கிய அக
ங்காரம் என மூவகைப்பட்ட அகங்காரங்
கள். 2. தைசத அகங்காரம், வைகாரிக அக
ங்காரம், பூதாதியகங்காரம் என மூவகைப்
பட்ட அகங்காரங்கள். [இது பின்வரும் மே
ற்கோளாற் பெறப்படும். “தானும் (அகங்
காரம்) மூன்றதாய் நிகழுமென்பர் பாங்கார்
பூதாதிவைகாரிகத்தைசதந்தானென்றே.” (சி.
சி. ௨: ௮௬.) [திரயம் - மூன்று.]

அகங்காரத்தத்துவம்—மூப்பத்தாறு தத்து
வங்களில் ஒன்று; அது பேரண்டத்திலிருப்
பதாகப்பேசுக்கால் ஆகாய தத்துவத்திற்கு
அப்பாவிருக்கும் ஒரு தத்துவமென்றும், கோ
டி கோடியோசம் விஸ்தாரங்கொண்ட பிர
மாணமுடையதென்றுஞ் சொல்வர். (சி. வி.
ஞா. ௨. ௧.) [சுவஹார: தகி.]

அகங்காரம்—1. அந்தக்கரணம் நான்கனுள்
ஒன்று; அது புத்தியினால் நிச்சயித்துக் கிர
கிக்கப்பட்ட விடயங்களை நான்கெய்தேன்
என்று நிச்சயித்தலும், பிராணவாயுவிலால்
அன்னபாணதிகளைக் கிரகித்தலும், ஒன்று
செய்யுமாறு பிரவர்த்தித்தலும், யான்
எனது என்றபிமானித்தலும் உடையது.
(உ-ம்.) “திருவார்மருமே புத்தியோடுசித்த
மகங்காரமுக்கூட, மருவுமத்தக்கரண நான்
காம்.” (நல். பார. கௌசிக. ௮௪.) “ஆனத
துவதனிலிலவேயுமியக்கியாங்கார நீங்காத
வகந்தைக்குவித்தா, யானலது பிறரொரு
வரென்னை யொப்பாரிப்புயிலில்லையெனு
மியல்பினதாயிந்திரியம்புலன்க, டானாக
மனவிலிதமுந்தியும்.” (சிலப்பிர. ௨:
௨௮.) 2. கர்வம், நானென்றெழும்புகை.
(சப்தல். ௩.) அது நான் கடத்தையறிந்
தேன் படத்தையறிந்தேனென்று புலப்ப
ட்டவிஷயங்களைத் தொடர்ந்தறியும் அபிமா
நமாகிய கர்வம். (சி. வி. ஞா. கள். உரை.)
3. மகத்துக்கு மேலே பத்துப்பங்கு படர்
ந்து தாணுவட்டகருக் கிடமாய் உள்ள ஒரு
தத்துவம். (ச. போ. ௩. ௧.) [அஹங்கார:
அஹம் - நான். காரம் - செய்தல்.]

அகங்காரவாதி—மனோமயகோசமே வா
ன்மா என்று வாதிக்கு மதத்தன். (உ-ம்.)
“அகங்காரவாதிகள் மனோமயகோசன் ஆன்
மா என்பார்கள்.” (சி. சி. ௪: ௨௩. உரை.
மறை.)

அகங்காரான்மநூதம்—(வைசேடிகம்) அக
ங்காரத்தத்துவமே யான்மா எனக்கொள்ளும்
ஞானம். (உ-ம்.) “அகங்காரான்ம ஞானோபா
யம் உபதேசிக்கும் வைசேடிகனுக் ககங்கா
ரபுலநப் பிராப்திதானே மோகமும்.” (சி. சி.
௮: ௧௨. ஞா.) [அகங்காரம்- அகங்காரத்தது
வம். ஆன்மா- உயிர். ஞானம்- அறிவு.]

அகங்காரான்மவாதி—அகங்காரமே யான்
மா என்று வாதிக்கும் வைசேடிகன். (உ-ம்.)
“அகங்காரான்மவாதியாகிய வைசேடிகனை
யும்.” (சி. சி. ௪: ௧. ஞா.)

அகங்காரி—செருக்குடையவன். (உ-ம்.)
“வண்ணகங்காரிகை மற்றுமென்போற்பகர்
வாரிஸையென், றெண்ணகங்காரி.” (முல்லை
யம். ௬௨.) [அஹங்காரி.]

அகங்காழ்—அகங்காழ்.

அகங்கிரகத்தியாதம்—தியாகிக்கப்படுஞ்
சொருபத்தைத் தனக் கபேதமாகக் கித்தித்
தல். (விசார. ௨௦௭.)

அகங்கிரகோபாசறை—(தெய்வங்களைத்) தான் என்று பாலித்துச்செய்யும் உபாசறை. (உ-ம்.) “தெய்வங்களை யகங்கிரகோபாசறை பண்ணுகிறான்.” (சி. சி. அளவை. கரு. சிவாக்.)

அகங்கிருதன்—கொவமுடையவன். (சப் தஸ்.) [சுவிஹூ-கு: சுவிஹு- நான். கஹூ-பண்ணப்பட்ட. தன்னை மேலாக எண்ணுகிறவன் என்றபடி.]

அகங்கிருதி—1. அகவிகாரம். (உ-ம்.) “அகங்கிருதிநிரங்கிருதியுறமல்.” (வேதா. சூ. கசா.) 2. செருக்கு, நாணென்கை. 3. அகங்காரத்தாவம். (சி. லி. ஞாந. கள.) [சுவிஹூ-கு: சுவிஹு- நான். கஹூ-செய்யல்.]

அகங்கை—உள்ளங்கை. (உ-ம்.) “அகங்கையினவிரமதியதனை.” (காஞ்சி. திருக். கஉரு.) [அஹம்-உன்.]

அகச்சித்தாநுவித்தசமாதி—ஆறு சமாதிகளில் ஒன்று; அது: தனித்துவிடவிய சச்சிதாந்தமே யாத்துமா என்னுஞ் சித்தையை யகத்தில் அதுசரித்துவருதல். (உ-ம்.) “அசங்கச்சிதாந்தம் சயம்பிரகாசசுருபமே தான் எனச் சித்திப்பதே யகச்சத்தாநுவித்தசமாதியாம்.” (வேதா. சூ. கருக. உரை. கசா.) அஹம் - உன். ஸத்தா - உண்மை. [சுவிஹூ-பதித்தது. ஸமாயி - நன்கு சித்தித்தல்.]

அகச்சித்தாநுவேதம்—அகச்சத்தாநுவித்தசமாதி. (வேதா. சூ. கருக. உரை. [அது வேடம் - பதித்தது.]

அகச்சமயம்—உட்சமயம்; சைவம், பாசபதம், மகாவிரதம், களாமுகம், வாமம், வைசவம் என்னும் ஆறுஞ் சைவசமயத்துக்குட்சமயங்களாம். (உ-ம்.) “அகச்சமயத்தொளியாய்.” (சிவப்பிர. மங்கல. ஏ.) [சமயம்-மார்க்கம்.] (சிவஞானமுநிவர் பகுப்பின்படி.) பாஷாணவாதசைவம் முதல் சிவாத்துவச்சைவம் ஈராகிய ஆறும். “பாஷாணவாதசைவர் முதலிய அறுவரும் பொருளுண்மையெல்லாஞ் சித்தாந்தசைவரோ டொப்பக்கொள்ளும் அந்தரங்கவுரிமையுடையாயினும், அவ்வப்பொருள்கட்குக் கூறுந் தன்னியல்பு பொதுவியல்புமாத்திரையின் முரணுதலான் அவர் சமயம் அகச்சமயமென வேறுவைத்தெண்ணப்பட்டன.” (சிவஞானபாஷ்யம், இ-ம் கூ-ம் பக்கம்.)

அகச்சிட்டு—பெயர்ச்சொல்லின் தகத்து முதனிலையுறுப்பாய் அமைந்துநிற்குஞ் சுட்டெழுத்து. (நன். எழுத். கக. உரை. (உ-ம்.) “அவன்.”

அகச்சினை—நாடகரத்தொன்று. அகச்சிண்கூத்து—பகடிகூத்துஅஃது உன்னதுபோல இல்லாததைக் காட்டும் வெளிவேடம். (ஒழிவி.)

அகச்சிகாரன்—விதுஷகன். அகச்சியம்—1. பகடிகூத்து. (உ-ம்.) “ஒரு பாலினைழிசையு முணர்ந்தும் பாடலொரு பாலினைசெய்க்கன்.” (நல். பார. இராசகு. கள.) 2. பரிசாசம். 3. வேடிக்கை. [ஹாஸ்ய:] அகசு—1. இராப்பகல்கொண்டதிகம். (சி. லி. யோக-கரு) 2. பகற்பொழுது. [அஹ:] அகசை—மலையிழிந்தவன், பார்வதி. [சுமஜா: சும- மலை. ஜா- பிறந்தவன்.]

அகஞ்சுகி—“நான் சுகியெனப்” பெருநள் படும் ஒரு வடமொழி வாக்கியம். (சி. சி. எ: க. சிவாக்.) [சுவிஹு-வாஸி: சுவிஹு-நான். வாஸி- சுருமுடையவன்.]

அகநாநாயி—“நான் அறிவேன்” எனப் பொருள்படும் ஒரு வடமொழி வாக்கியம். (வி. ணி.) [சுவிஹு-நாஜி: ஜா-நாஜி- அறிவேன்.]

அகடந்தே—விராயகக்கடவுள். (அகடு-வயிது. தே- கடவுள்.)

அகடநம்—1. கேடு. 2. செய்யக்கடாதது. [சுவிஹு: சு- எதிர்மறை. வுட-நா-செயல்.]

அகடம்—1. அநீதி. 2. சித்தியாகரமை. 3. பொல்லாங்கு. [அ- எதிர்மறை. கடம்-நீதி. வுட- செயல்.]

அகடலிகடம்—உண்மையை மறைத்து வேறுகத்தோன்றும்படி காட்டுஞ் சாமர்த்தியம். [சுவிஹு- செய்தற்கரியது. விவாட-மாறாகத்தோன்றுவது.]

அகடன்—1. துட்டன். 2. நீதியில்லாதவன். [அகடு-பொல்லாங்கு. அன்-ஒருவிருதி.] அகடிதகடநா—செய்தற்கரியதைச் செய்தல். (உ-ம்.) “அகடிதகடநாசாமர்த்தி.” அகடிதகடநாசமர்த்தன்—செய்தற்கரியதைச் செய்ய வல்லவன். [சுவிஹு-செய்தற்கரியது. வுட-நா- செய்தல். வுடி-வல்லவன்.]

அகடிதகடநாசமர்த்தை—செய்தற்கரிய காரியத்தைச் செய்ய வல்லமையுடையவன்.

(வி.ணி.) [வாழ்வு-பா-வல்லமையுடையவன்.]

அகடிதகடநாபடியசி—அகடிதகடநாகமர் த்தை. (உ-ம்.) “அதிருசியமாய் இருக்கிற மானையிற் நிருசியமாய் இருக்கிற பிரபஞ்சம் அகடிதகடநாபடியசியமாய் என்றுண்டாவதன்றி.” (சி. சி. க: கச. சிவா.) படியவல்லமையுடையவன்.]

அகடிதம்—செய்தத்சரியது. [அ-எதிர்மறை. வடிதம்-செய்யப்படுவது.]

அகடியம்—அந்நி.

அகடு—1. உள். (உ-ம்.) “வண்டுபொறையுயிர்த்துச் செழுந்தோட்டகட்டினைடைகிடக்கும்.” (கூர்மபு. தக்கன்வேள். ௭௭.) 2. நடுப்பக்கம். (உ-ம்.) “மதியகடுதோய்மாடகூட்சிகரம்.” (தாயு. சச்சி. சு.) 3. பொல்லாங்கு. (உ-ம்.) “அகடுசெய்ய” 4. வயிறு. (உ-ம்.) “அகடாரால்லலுழப்பர்” (வள்ள. ௧௩ சு.)

அகடுரம்—கோணமை. [சுமய-பா: அ-எதிர்மறை. மய-பா: கோணல்.]

அகடுரி—பாம்பு. [அகடு-வயிறு. ஊரி-ஊர்வது. வயிற்றூலார்வது.]

அகண்டகம்—முள்ளில்லாதது. [அகண்டக: அ-எதிர்மறை. கண்டகம்-முள்.]

அகண்டசீசநி—அகண்டத்தன்மையான பொருளுணர்ந்தும் வேதம். (சைவப். ௩௪) [அ-எதிர்மறை. கண்டம்-கூறு. மு-சு-தி-வேதம்.]

அகண்டஞாநம்—பூரணஞாநம். (உ-ம்.) “அகண்டஞாநத் தொலைவில் பரபதமெவர்க்குத்தோன்றுமாறு” (ஞாநவா. சுச. உடு.) [சுவண்ணா - பூரணம். ஜாநா - அறிவு.]

அகண்டத்துவம்—தேசத்தினாலும், காலத்தினாலும், பொருளினாலும் கின்னப்படாதிருக்கும் தன்மை. (வாகுதே. ௧௧.) [சுவண்ணம்-நின்ப்படாதது. த்வம்-தன்மை.]

அகண்டபதம்—1. அகண்டாகாரமான பிரமபதம். (உ-ம்.) “அமுத்தமலக்கற்பனைநிக்கியகண்டபதத்திலிருவெனலும்” (ஞாநவா. வேதாள. சு.) 2. பகாப்பதம். (உ-ம்.) “வடமொழியகண்டபதத்திற்குப் பெயரும் மேற்பிரதமாவிபத்தி என்னும் முதல்வேற்றமையுருபு முதலிய உருபு பெறுமாறுக்கூறுகின்றது” (பி. வி. எ.) [சுவண்ணா-பிரிவுபடாமை. வடி-நிலை, சொல்.]

அகண்டபரிபூரணம்—எங்கும் நிறைந்திருத்தல். (உ-ம்.) “அகண்டபரிபூரணமாக

வாழி.” (உபதேச. சிவகாட். ௧௦.) [சுவண்ணா-எங்கும், பரிபூரணம்-நிறைந்திருத்தல்.]

அகண்டபூரணம்—எங்கும் நிறைந்திருத்தல். (உ-ம்.) “அகண்டபூரணமாய் ஞாநச்சோதியாய் கின்மறாமயன்” (சி. சி. பா. பாஞ். 10தம். ௧.) [சுவண்ணா-எங்கும், பூரணம்-நிறைவு.]

அகண்டம்—1. எல்லாம். (உ-ம்.) “அண்டகூடமுமகண்டமு நெக்குவிட்டு” (நல். பாரத. உத்தா. ௩.அ.க.) 2. கண்டிக்கப்படாதது; கூறுபாடில்லாதது. (உ-ம்.) “அகனமாய் ஞாநமேயா யகண்டமாயமர்ந்ததன்றே” (கோயிற். பதஞ். சு௭.) 3. பூரணம். (உ-ம்.) “அன்று சடபாவனை நீங்கிய கண்டவறிவின்மையைப்பெறலாம்” (ஞாநவா. உபசார். ௩௪.) [சுவண்ணா: அ-எதிர்மறை. வெண்ணு-கூறுபாடு.] 4. மண்விளக்கு.

அகண்டவடிவம்-அகண்டாகாரசுவரூபம். (உ-ம்.) “அகண்டவடிவப்பரம்பொருளாம்.” (ஞாநவா. பிரகலா. ௧.)

அகண்டன்—1. அருகன். 2. கடவுள். 3. கூறுபடாதவன். (ஞாநவா. புகன். ௭. உரை.) 4. சிவன். 5. பூரணன். 6. விட்டுணு. [அ-எதிர்மறை. வெண்ணு-கூறு.]

அகண்டாகண்டன்—பரப்பிரமம். [சுவண்ணா-எல்லாவற்றிற்கும். சுவண்ணா-நசன்.]

அகண்டாகாரஞாநம்-பூரணஞாநம். (உ-ம்.) (அஞ்ஞாநமும்மகோவிருத்தியுமாகிய) “மூடநிலைகளையொருங்ககலப்பண்ணிப் பண்ணினவித்துச்சேதாதமாய் நின்றொளிரவது சுயஞ்சைதந்நியமாதலால், அதனையதுவாக நின்றறிதல் அகண்டாகாரஞாநம் எனப்படுவதாம்” (உபநிட. அ. உரை. சச்சி.) [சுவண்ணா-கண்டிக்கப்படாதது. ஆகாரம்-வடிவம். ஞாநம்-அறிவு.]

அகண்டாகாரம்—1. அகண்டாகார விருத்திருநாம். (உ-ம்.) “ஓதரியவஞ்ஞாநத்தையறியா வுணர்விதற்கோ ருறுதிலுமலாதன்மநிலிருத்தியவைவகற்றி யொளிதனையறியும் கண்டாகாரம்” (உபநிட. அ.) 2. எல்லாப்படாதவடிவம். (உ-ம்.) “அகண்டாகாரசிவபோகமெனும் பேரின்பவெள்ளம்.” (தாயு. காடு. ௩.)

அகண்டாகாரவிருத்தி—அகண்டாகாரவிருத்திருநாம். (உ-ம்.) “பிரிவிலகண்டாகா

ரலிருத்தியிற் சாட்சியையறியாப் பெந்தநீங்
கும்” (உபரிட., உஉ.)

அகணிகாபரவருந்திநூலம்—சாட்சியாயி
ருந்த கூடஸ்தரையறியாதபடி மறைத்திரு
ந்த அஞ்ஞாந்தை நீக்கும் ஞானம். (உ-ம்.)
“மகோலிருத்திருநாந்திலு மேலாகப் பிரி
வற்றுவினக்கும் அகண்டாகாரலிருத்தி ஞா
நத்திலுல், கூடஸ்த சைதநியத்தையுணர
வொட்டாமல் மறைத்துநிற்கும் பெந்தம்
ஆகிய அவத்தையை நீக்க அது நீக்கும்”
(உபரிட., உஉ. உரை, சச்சி.)

அகணிகா—ஒருவாச்சியம்.

அகண்டிதம்—1. இடையறாதொடர்பு
டையது. (உ-ம்.) “அகண்டிதோற்சவம்.”
2. கண்டிக்கப்படாதது; கூறு செய்யப்படா
தது. (உ-ம்.) “நின்மலமாயகண்டிதமாய்.”
(தாயு. ஆரை. கூ.) 3. மறுக்கப்படாதது. 4.
முழுதும். [சுபெண்ணி: சு3 - எதிர்மறை.
சுபெண்ணி: சு3 - கண்டிக்கப்பட்டது, கூறுசெய்
யப்பட்டது, மறுக்கப்பட்டது.]

அகண்டிதமுநீதி—கண்டிக்கப்படாத வடி
வுடையோன். (உ-ம்.) “அகண்டிதமுநீதி
யாகச்சொல்லொம்” (ரி. சி. க: சஉ. ஞா.)
[சுபெண்ணி: சு3 - கண்டிக்கப்படாதது. முநீதி-
வடிவுடையவன்.]

அகண்டிதநீ—எங்கும்நிறைந்தவன். (உ-ம்.)
“அகண்டிதனகம்பன் முத்தியிழ் மதுரைவா
ழமுதல்வன்.” [மதுரைப்பதிற் - எரி.]

அகணிகாபரவரு—கண்டிக்கப்படாத வடி
வம். (உ-ம்.) “போதபரிபூரண வகண்டிதா
காரமாய்” (தாயு. சிம்மய. சு.) [சுபெண்ணி: சு3 -
கண்டிக்கப்படாதது. ஆகாரம்- வடிவு.]

அகணி—1. உன். 2. கருக்காய். (கா.வைத்.)
3. கூகிலிப்புரணிகஞ்சு. (கா.வைத்.) 4. தெ
ங்கு பனை முதலியவற்றின் உள்நார். (கா.
வைத்.) 5. ஞஞ்சு. (கா. வைத்.) 6. மருத
நிலம். (உ-ம்.) “அகணிகாட்டுடன்.” (கந்த
பு. தெய்வ. கசு.) 7. வயல்.

அகணிதபஞ்சாங்கி—அலகிடாது மருக்க
ணிதமாய்ப் பஞ்சாங்கஞ்சொல்பவன்.

அகணிதம்—கணிக்கப்படாதது. [சும
ணித: சு3 - எதிர்மறை. மணிதம் - எண்ண
ப்பட்டது.]

அகந்திணை—1. இடத்தினன். (உ-ம்.) “ஆத
வனெழுமி யகத்தாராக்கிலுன்” (கந்தபு.
சிங்க. ஈடாஅ.) 2. கர்த்தாஅல்லாதவன்.
(உ-ம்.) “அகத்தினிநகத்தன் றன்னிலமை

ந்ததே ததனினிந்பாய்.” (ஞானவா. கசன்.
ச.) [அ-எதிர்மறை. கர்த்து- கர்த்தா.]

அகந்திணை—1. இல்வாழ்வார். (உ-ம்.) “அக
ந்தாரே வாழ்வாரென் றண்ணத்துநோக்கி.”
(நாலடி. ஈ: க.) 2. உள்ளிடத்துள்ளார். 3.
கற்றத்தார். [அகம்- உன். அத்து- ஒருசாரி
யை. ஆர்- ஓர்வகுதி.]

அகந்திணை—1. அகத்தியமுநிவன். [சுமணி:
சும0 - மலை. ஸ்தி- நிலப்படுத்தினவன். மலை
யைப் பூமிக்குள்ளே யடங்கிநிற்கப்பண்ணி
னவன்.] 2. உள்ளிருக்கிறவன். [அகம்-
உன்.] 3. ஒருமரம். (உ-ம்.) “நல்லகத்தி
வோதனை நடுங்குகான்மேகமெனுஞ் செரல்
லகலும் தாகமறுத்தோகையே - மெல்ல மெ
ல்ல - மெய்யொரிவுகையொரிவுமேகத்தினுள்
ளெரிவு-மையொரிவும்போமென்றறி” (பதா
ர்த்த. இரெ.) [அகத்தி, சாழையகத்தியுஞ்சிற
நகத்தியுஞ் செல்வகத்தியும் முதலாகப் பல
திறப்படும். கா. உவத்.]

அகந்திணை—உட்புகுத்தல். (உ-ம்.)
“வாறியையுறையகத்திட்டான்.” (கந்தபு.
பாதுகோபன்வதை. கருஉ.) [அகம் - உன்.
இடல் - புகுத்தல்.]

அகந்திணை—1. உள்ளத்தே நிகழ்மின்ற
இன்பமாகிய ஒழுக்கம். அது, கைக்கிளை,
குறிஞ்சித்திணை, பாலைத்திணை, முல்லைத்
திணை, மருதத்திணை, செய்தற்றிணை, பெ
ருந்திணையென எழுவகைப்படும். (உ-ம்.)
“திணையாவது ஒழுக்கம். இயல் - இலக்க
ணம். எனவே அகத்திணையியல் என்றது,
இன்பமாகிய ஒழுக்கத்தின் இயல் என்றவா
றாயிற்று.” (தொல். பொரு. க. உரை. நச்.)
[அகம்- உன்: திணை- ஒழுக்கம்.] 2. உரை
ப்பான் எடுத்த பொருளைக் காட்டற்குதவும்
நியாயங்கள்; அப்பொருளின் அகத்தேதோ
ன்றும் நிலை. அகத்திணையின் உட்புகுக்கன்;
இயல்பு, வகை, பொது, சிறப்பு, உவமை,
புறநிலை, எதிரிலை, கருவி, காரியம், கார
க, முன்னவை, பின்னவை எனப் பன்னி
ரண்டாம். (உ-ம்.) “அகத்திணையியல்பே
யறைபடும் வகையே, பொதுச்சிறப்புவுமை
புறநிலை யெதிரிலை, கருவி காரியம் காரக
முன்னவை, பின்னவையெனவாம் பிரிவி
ராறே” (தொன்னூல். கரு0.)

அகந்திணைப்புறம்—அகத்திணைகள் எழு
னுள் அகணைந்திணைக்குப்புறமாகிய கைக்கி
ளையும் பெருந்திணையும். (தொல். பொரு.
இச. உரை. நச்.)

அகத்தினையால்—இன்பமாகிய ஒழுக்கத்தினதிலக்கணம். தொல்காப்பியப்பொருளதிகாரத்தின் முதல் இயல் இப்பெயர்த்து. (திராவிட. சக.)

அகத்தியம்—1. அகத்தியமுநிவராத் செய்ப்பட்ட ஓர் இலக்கணநூல். இந்துவிலே இயல், இசை, நாடகம் என்னு முத்தமிழ் இலக்கணங்களுஞ்சொல்லப்பட்டன. 2. அவசியம். (உ-ம்.) “ஆகையால் திணைகூறுகத்தியம் வேண்டும்.” (விசாரசா. கஉ.) 3. சொல்லத்தகாதது.

அகத்தியரீதியும்—அகத்தியமுநிவரால் விதிக்கப்பட்ட ஒருமருந்து. இதற்குப் பெருங்காயம், இந்துப்பு, இரசம், வெண்காரம், மனோகிலை, அரிதாரம், கேர்வானம், ஓமம், கருஞ்சீரகம் என்னுஞ் சம்பார்க்கண் சேர்க்கப்படும். (கா. வைத்.)

அகத்தியவாசம்—பொதியமலை. [வாசம்-இருக்கும் இடம்.]

அகத்தியன்—ஒருமுநிரேட்டன். இவன் அகத்தியமெனப் பெயராய் இலக்கணநூலுக்கும் பிற தமிழ்நூலுக்கு மாகிரியன். பொதியமலை இவன் வாசஸ்தானம். (உ-ம்.) “ஆரணங்களுணர்ந்த வகத்தியனுக்கு” (சிவப்பிர. மங்கல. ச.) வித்தமலையைப் பிலத்திலே புகும்படியுடக்கியகாரணம்பற்றியகத்தியன் எனப் பெயர்பெற்றதென எண்பர். [சுமலு.] சுமலு-மலை. துலு-அடக்கியவன்.]

அகத்தியாச்சிரமம்—அகத்தியான் பள்ளி என்னும் ஊர். (உ-ம்.) “அற்றைநாண்முதலகத்தியாச்சிரமமென்றருட்பேர்-மற்றையப்பதிபெற்றது” (வேதாரணியபு. மணவா. உஎ.) [சுமலு.] அகத்தியமுநிவர். குசு-30- முநிவர் வாசம்.]

அகத்தியான்—அகத்தியமுநிவன். (உ-ம்.) “அகத்தியான் பள்ளி.”

அகத்தியான் பள்ளி—வேதாரணியத்திற்குச்சமீபமாயுள்ள ஒரு தலம். (தேவா. திருச்சே. ச. சம்பந்த.) [அகத்தியான்-அகத்தியமுநிவன். பள்ளி-ஆச்சிரமம்.]

அகத்திருசியா நுவித்தம்—ஆறு சமாதிகளில் ஒன்று. அது, மகத்தின்னக் உள்ள இராகத்துவேஷா திவிடயங்களுக்குத் தானே சாட்டியென்று சிந்திப்பது. (வேதா. சூ. கரு. உரை.) [அகவிடயத்திலு அதுசந்தானம் ஆதலின் இப்பெயர் பெற்றது.]

அகத்தினள்—மனைவி. (உ-ம்.) “அகத்தினனேய்தனில்வருந்த.” [அகம்-வீடு.]

அகத்திசாருது—அகத்தியசாருது. அது, போறுது, சிற்றறகென இருவகைப்படும். (கா. வைத்.)

அகத்தீடு—1. உள்ளிடுதல். 2. கைக்குள்ளே விட்டணைத்தல். 3. தழுவுதல். [அகம்; அத்து; ஈடு-இடுதல்.]

அகத்துவம்—கர்ப்பக்கிரகத்தன்மை, வீட்டுத்தன்மை. (உ-ம்.) “ஓய்வுகோவில்குத்துவங்கொள்க.” (விதாந. நல்வினை கஉ.)

அகத்துறுப்பு—1. உள்ளவயவம். 2. மகத்திற்குறுப்புப்போல்வதாயிருணம். (உ-ம்.) “யாக்கையகத்துறுப்பன் பிலவர்க்கு” (உன். எக.) [அகம்; அத்து; உறுப்பு-அவயவம்.]

அகநங்காண்—வைத்தியன். [சுமலு-ஆரோக்கியம். காரண்-செய்வோன்.]

அகநம்—1. ஆரோக்கியம். (உ-ம்.) “அகநக் காரண்” 2. மருந்து. [சுமலு: சு-எதிர்மறை. மடி-ரோய்.]

அகநன்—பேயிவி. [சுமலு: சு-எதிர்மறை. மடி-ரோயாளி.]

அகநி—1. தில்லைமரம். 2. புகலிடம் இல்லாதவன். (உ-ம்.) “அகதியைமரவனை.” (திருப்புகழ். 100௭.) 3. புகலிடம் இன்மை. 4. வேலமரம். (கா. வைத்.) 5. வறியவன். [சுமலு: சு-எதிர்மறை. மதி-வழி, புகலிடம்.]

அகநிகன்—1. ஆதரவற்றவன். 2. உதவியற்றவன். [சுமலு: சு-எதிர்மறை. மதிக-கதியுடையவன்.]

அகநிதகருடம்—“பசுவைப்பாலுக்கந்தாண்” என்பதிற்போலச் செயப்படுபொருட்பெயரும், அதனோடு சம்பந்தப்பட்டுப் வேற்றுமையுருபுபெற்றபாலதாய்வருட்பொருட்பெயருந் தனித்தனி “ஐ” யுருபுபெற்றும் “ஆகிரியனை யையுற்ற பொருளை நினுவினான்” என்பதிற்போலச் செயப்படுபொருட்பெயரும், அச்செயலைக் கருதும் வினைச்சொல்லோடேழால்வேற்றுமையுருபு பெற்றணைத்தபாலதான பொருட்பெயருந்தனித்தனி “ஐ” யுருபுபெற்றும் இவ்வண்ணம் வருபுரிணைய நிற்குஞ் செயப்படுபொருள். (உ-ம்.) “துணைநிலையகதித்துகன்மகமென்பர்” (பி. வி. கஉ. உரை.) [சுகுபித-சொல்லப்படாதது. கருமம்-செயப்படுபொருள்.]

அகநீதம்—சொல்லப்படாதது. [சுகயி
தா: அ; கயிதா: சொல்லப்பட்டது.]

அகநீகம்—ஊடு செல்லற்கரியது. [சும
திக: சு; மதீக- செல்லற்கியைந்தது.]

அகநேதி—உள்ளூரவன்.

அகநேசு—பினியில்லாதவன்.

அகநீதை—1. அகங்காரத்தவம்.(உ-ம்.)
“ஏலுமுகந்தையொன்றிலெய்து மைம்புல
னும்” (கந்தபு. அண்ட. உ.) 2. செருக்கு.
(உ-ம்.) “ஒழிந்த வானவர்குருதியுமகந்தையு
ட்கொண்டு” (கந்தபு. கடவுள். எ.) 3. நான்
எனதென்னுந்தன்மை. (உ-ம்.) (“அகங்கா
ரம்” பார்.) [சுமரணா: சுமரண- நான். தா-
தன்மை.]

அகநீகரி—நகருள்.

அகநகை—இகழ்ச்சிநகை. (சிலப். கொ
லைக்கனக். ககச. உரை.) [அகம்-உள். நகை-
சிரிப்பு.]

அகநகைநீதல்—இகழ்ச்சிநகை செய்தல்,
உள்ளே சிரித்தல். (உ-ம்.) “அருந்திறன்
மாக்வேயகநகைத்துரைத்து” (சிலப். கொ
லைக்கனக். ககச.) [நகைத்தல்-சிரித்தல்.]

அகநம்—1. பாரமின்மை. 2. பெருமை
யின்மை. [சுவமரண: வமரண- பாரம்.]

அகநாடகயுரு—அகக்கூத்தின வண்ணம்.
அவை கந்தமுதல் பிரபத்தயிருக இருபத்
தெட்டாரும். (சிலப். அரங்கே. கச. உரை.)

அகநாடகம்—அகக்கூத்து. (சிலப். அரங்
கே. கச. உரை.)

அகநாடு—உள்ளிருக்கும் நாடு. (உ-ம்.)
“அகநாடு புக்கவாருப்பம்பவளவி” (பத்து.
மதுரை. கசக.) [அகம்; நாடு.]

அகநிட்டம்—இளையதல்லாதது, மூத்தது.
[சுகநிலை: சு; கநிலை- இளையது.]

அகநிட்டலோகம்—(பௌத்தம்.) பிரம
லோகம் இருபதிலுள்ளே பதிலுறம்பலோ
கம். (மணிமேகலை. பதிக. ௩.)

அகநிட்டன்—1. கநிட்டன் அல்லாதவன்.
2. கௌதமபுத்தன். [சுகநிலை: சு;
கநிலை- இளையவன்.]

அகநிரணயம்—ஆசைசலிதகளைக்கூறும்
ஒரு சம்ஸ்கிருததது. [சுவநிரணய: சுவா-
ஆசைசம். நிரணய- நிச்சயம்.]

அகநிருவிகற்பசமாதி—(வேதாந்தம்) ஆறு
சமாதிக்குள் ஒன்று; அது: திருசியாதுவே

தம், சத்தாதுவேதம் என்னும் இரண்டும்
நீக்கி மங்கலரைந்து நிச்சலமாய். நிற்தல்.
(உ-ம்.) “புகன்றதிரசியஞ்சத்தமெனுமியண்
டுமகண்டையிருக்கைசவிநிபமெனப் பந்தமற
விருத்தலிலங்கும் கநிருவிகற்பசமாதி.” (வே
தா. கு. கருக.) [அகம்- உள். நிருவிகல்பம்-
பேதமின்மை. வுரோடி-நன்கு தியாசித்தல்.]

அகநிலை—உள்ளானநிலை. (உ-ம்.) “அக
நிலைச் செயப்படுபொருள்.” (பி. வி. கஉ.
உரை.) 2. ஊர். (உ-ம்.) “அரசமேம்படையு
வகநிலைமருங்கின்.” (சிலப். இத்திர. ககச.)
3. கடவுள். [அகம்- உள். நிலை- நிற்தல், நிற
பது, நிற்பவன்.]

அகநிலைக்குறிஞ்சி—ஒருபண். [இது பின்
வரும் மேற்கோளாற் பெறப்படும். “தென்
னுதுபாலேகுறியேயமருதஞ் செல்வழியே
ன்னுநானிலத்திற் - பின்னகம்புறமேயருகி
யன்மற்றைப் பெருகியலுறழ்வெண்ணிரண்
டாய்- மன்னியநாதத்திசைகளில்,” கந்தபு.
குரணரி. உரு.]

அகநிலைச் செயப்படுபொருள்—வினைச்
சொல்லின் அகத்தே செயப்படுவதாக நிற்கு
ந்தொழில். அது, “வந்தான்.” என்பதில்
“வருதலைச்செய்தான்” என இவ்வாரும் இர
ண்டனுருபு விரிந்து நிற்கப்பெற்ற கருமபா
வம். (பி. வி. கஉ. உரை.)

அகநிலைச்செவ்வழி—ஒரு பண். (உ-ம்.)
[“அகநிலைக்குறிஞ்சி” பார்.]

அகநிலைப்பசாக்கை—மூவகைப்பசாச்சு
கைகளிலொன்று. அது, சுட்டுவிரணுனியற்
பெருவிரலகப்படவளைப்பது. “அவைதாம்,
சுட்டுவிரணுனியற் பெருவிரலகப்பட வொ
ட்டிலுளைத்தகநிலை.” (சிலப். அரங்கே. கச.
உரை.)

அகநிலைப்பாலை—ஒரு பண். (உ-ம்.) (“அக
நிலைக்குறிஞ்சி” பார்.)

அகநிலைமருதம்—ஒரு பண்; அஃது உழை
குரலைய கோடிப்பாலை. (உ-ம்.) “அகநிலைமரு
தமும்.” (சிலப். வேளில். கக.)

அகப்பக்கம்—1. அதுமாக்கப்படும்பொ
ருள்; அகத்து நிகழும் பக்கம். 2. உட்பக்
கம்.

அகப்பகை—உட்பகை. (உ-ம்.) “புறப்ப
கை கோடியின்மீக்குறினும்ஞ்சா- ரகப்பகை
பெயன்றஞ்சுக்காப்ப.” (நிதிநெறி. ௫௫.)
[பகை-விரோதம்.]

அகப்பட்டி—சுருக்கியபட்டி. (உ-ம்.) “அக
ப்பட்டியாவார்” (வள். கௌச. பரி.)

அகப்பாட்டு—அகப்படுத்தல். (பார்.)

அகப்படுத்தல்—1. உட்படுத்தல். (உ-ம்.) “பரதவர் வலையினகப்படுத்தரிய.” (பாரத. குரு. ௧௦௫.) 2. பிடித்தல். (உ-ம்.) “மற்ற வன் பெருமுரண்முருக்கிக் கையகப்படுத்து ய்ப்பனாள்.” (கந்தபு. வச்சிர. ௬.) [படுத்தல்-ஆக்குதல்.]

அகப்படுத்தல்—1. உட்படுத்தல். (உ-ம்) “ஐ யிருதிக்களெல்லையகப்படக் காண்பிர்” (சிந் தா. பதமை. உசாசு.) 2. உள்ளேனெ சிக்கிக் கொள்ளுதல். (உ-ம்.) “ஆசை வெள்ள ங்கவாந்துகொண்டிருப்ப வந்தக் கட்டிலேய கப்பட்டையோ.” (தாயு.சிவன்செயல். ௧.) 3. கிடைத்தல். (உ-ம்.) “அடியுண்டுகிவர தாய்க்கேயகப்பட்டாரச்சோவென்று” (பெ ரியபு. சண்ண. ௧௦௬.) 4. பிடிக்கப்படுத்தல். (உ-ம்.) “எழிலுடைக்கொண்டல்வண்ணன க ப்படாரெனவார்க்குமென்றான்.” (பாரத. சிருட். ௧௧௬.) 5. வசப்படுத்தல். (உ-ம்.) “தநஞ்சயன் கைவாள்வெர்இ, யகப்படுந்தராதிபன்.” (பா ரத. வாரண. ௮௦.)

அகப்பணி—வீட்டுவெலை. [அகம் - வீடு. பணி- வேலை.]

அகப்பரம்—திண்ணை, வேதினை. [அகம்- வீடு. பரம்- முன்.]

அகப்பற்று—1. நான்என்னும்பற்று. அது, தானல்லாத உடம்பைத் தான் எனக் கருதி யதன்கட்செய்யும் பற்று. (உ-ம்.) “போமே யகப்பற்றென்றுந்தீபற” (அவிரோ. ௧௬.) 2. மகவீரப்படு. [அஹம்- நான். அகம்- உள். பற்று- வீரப்படு.]

அகப்பா—1. அகழி. 2. மதில். (உ-ம்.) “குட்டுவனகப்பாவழியுநாறி” (இறைய. உடு. உரை.) 3. மதிநுண்மேடை. (பிங்க. ௧௦௦௩.)

அகப்பாட்டு—1. அகநாணுதென்னும்தூல். (புறநா. முகவுரை.) [இது அகப்பொருளைக் குறிக்கும் பாட்டுடைநற்படி.] (சிலப். ௧௬. பக்.) 2. அகப்பொருள்பற்றி வரும் பாட்டு; அகப்பொருளிலக்கணத்திற் கிலக்கியமாகச் செய்யப்படுஞ் செய்யுட்கோவை. (இலக்கண வின. ௫௬. கருத்துரை.)

1 அகப்பாட்டுவண்ணம்—வண்ணச் செய்யு ள்வகையிருபதனுள் ஒன்று. அது, முடிந்த தென்காட்டும் ஈற்றையேகாரச் தானன் றியொழிந்த உயிற்றருவை கொற்றீற்றருவை வது வந்திதுதியடி யிடையடிபோன்ற நிற்பது. (உ-ம்.) “அகப்பாட்டுவண்ணம் முடி

யாத்தன்மையின் முடித்தன்மேற்றே” (தொ ல். பெருநூ. ௭.) [அகம்-உள். பாடு-ஆதல். வண்ணம்- விதம். இதுதி உள்போலவருதல் என்றபடி.]

அகப்பாட்டுறுப்பு— அகப்பொருள்பற்றி வருஞ் செய்யுட்கோவையில் உறுப்புக்கள்: திணை, கைகோள், கூற்று, கேட்போர், இடம், காலம், பயன், முன்னம், மெய்ப்பாடு, எச் சம், பொருள்வகை, துறை எனப் பன்னிர ண்டுவகைப்படும. (உ-ம்.) “திணையே கை கோள் கூற்றே கேட்போரிடனே காலம் பயனே முன்னம்- மெய்ப்பாடுஎச்சம் பொ ருள்வகை துறையென்- றப்பாலாறிரண்டக ப்பாட்டுறுப்பே” (அகப்பொ. ஒழிபி. ௨.)

அகப்பாடு—1. அகப்படுத்தல். 2. உண்ணி கழ்ச்சியானது. [அகம்- உள். பாடு- ஆதல், ஆவல்.]

அகப்பு—ஆழம்.

அகப்புறக்கைக்கிளை—ஒருவன் காமக்கு றிப்பிற் கமைதியில்லாத இளமைப்பிராயத் தான் பக்கத்தில், குறிப்பறியாதுசென்றவ னோடு மென்மேலும் கூறுவது. (உ-ம்.) “கா மஞ்சாலாவள மையோள்வயின்- குறிப்பறிவு ருது குறுகியாங்கவனோடிறப்பக் கூறுவதக ப்புறக்கைக்கிளை” (அகப்பொ. ஒழிபி. ௩. உ.) [அகத்தே நிகழும் இன்பதுகாச்சிசுகொவ்வா த ஒருதலைக்காமம் என்றபடி.]

அகப்புறச்சமயம்— சைவசமயத்துக்குள் ளாகிய வேதசிவாகமங்களைப் பிரமாணமாக க்கொண்டும் அவற்றுக்கு விலக்கான கொ ள்கையைச் சாதிக்குஞ் சமயம். அது: பாசுப தம், மாலிரதம், காபாலம், வாமம், வைர வம், அயிக்கவாதசைவம் என்றாறுவகைப்ப டும். (சிவஞாபகா. ௫.) “பாசுபதர் முதல்ய ஐவரும், வேதஞ் சிவாகமம் இரண்டிற்கும் பொதுவகையாற் பிரமாணங் கொள்ளினும் அவ்விரண்டிற்கும் புறமாகிய பாசுபதமுத லிய தூலகட்டுச் சிறப்புவுகையாற் பிரமாண ங்கோடலாஹும், வேதஞ் சிவாகமமிரண்டி னும் ஆகாவென விலக்கப்பட்டனவற்றை யாசரித்தலானும், அயிக்கவாதசைவர் வேத ஞ்சிவாகம மிரண்டிற்குஞ் சிறப்புவுகையாற் பிரமாணங்கொண்டு அவற்றின் விலக்கியன ஒழித்து விதித்தவழி யொழுதுவாராயினும், எல்லாப்பெருங் கேட்டிற்கும் மூலகாரணமா கிய ஆனவமலத்துணை கொள்ளாமையா னும், அவ்வறுவகைச்சமயமும் அகப்புறச்ச

மயமென வேறுவைத் தெண்ணப்பட்டன.” (சிவஞாநபா. சு.)

அகப்புறத்திணை— அகனாகிய ஐந்திணைக்கும் புறனாகிய ஏழுக்கம். அவ்வொழுக்கம், கைக்கிளையும் பெருந்திணையுமென இருவகைப்படும். அவை: காந்தள், வள்ளி, சாநடை, முதுபாலே, தாபதம், தபுதாரம், குற்றிசை, குறுங்கலி, இல்லாண்மூலே, பாசறைமூலையெனப் பத்தாகவிரியும். “ஆய்ந்த வகப்புறமையிரண்டுமாயுங்காற்-காந்தள் கலிமடன் மாவேறுதல்- காமயிக்-காய்ந்தவர் வள்ளிவெறியாட்டாம் வாய்ந்த - சாநடை மாசர் வருத்தஞ்சுரணுன் - முதுபாலேகண்ணைமொழியின் மதுமலர் த்தார்- காவலன் வீயக்கவன் நததுவாகும் - பாசறைமூலேதலைமகன்பாசறைக்கண் - மாசுறு மாதையுஞ்ஞதல் - மாசற்ற - வில்லவண்மூலையும்கேயாஞ் சொல்லுங்காற் - குற்றிசைகோல்வையானைத்-தலைமகன் - முற்றத்தூற்த துறவாக்குறுக்கலி- முற்றத்தூற்த தலைமகனை - முன்னின்று - பொற்றொடிமாதர் பழிதுற்றாங் குற்றத்தீர்-தாபதக்காதற்றலமகனை - நீங்கிய-மேவருடாதர்நிலையாகுமேவருஞ்சீர்- நீக்கப்பட்டானையு வந்ததலைமகன் - பார்த்துறுஉந்தன் மையதுவாந்தபுதாரம் - பத்துமகத்தின்புறம்” (வீரசோ. பொரு. ௧௨. உரை.)

அகப்புறப்பாட்டு— அகப்புறப்பெருந்திணை. (உ-ம்.) “அகப்புறப்பாட்டிமகப்பிலவவையே” (அகப்பொ. ஒழிபி. ௪௧.)

அகப்புறப்பெருந்திணை— (அகப்பொருள்) மடலேறுதல் முதல் தபுதாரநிலையுள்ள கிளவிகளினால் இயற்பெயர் கூறப்படாத தலைவன் புணர்ச்சிபெற்று வருந்துதலைக்கூறுதல். (உ-ம்.) “மடலேறுதலொடுமிடைதழாலென்ற - குற்றிசைதன்னொடுகுறுத்துக்கலியென்ற - சாநடைதன்னொடுமுதுபாலையென்ற - தாபதநிலையொடுதபுதாரநிலையென்பு-கன் நெவையின்பெயர்பொருந்தாவாயி-னகன் நவகப்புறப்பெருந்திணைக்காகும்.” (அகப்பொ. ஒழிபி. ௩௫.)

அகப்புறப்பொருள்— அகப்புறத்திணை.

அகப்புறம்— அகமாகிய ஐந்திணைக்கும் புறமாகிய திணை; அவை: கைக்கிளையும் பெருந்திணையும். (உ-ம்.) “ஏற்றுமுதுபாலேபாசறைமூலையியன் நவள்ளி - தோற்றுஞ் சாநடையிலவண்மூலே தொல்காந்தனன்றி - மாற்றுக்குறுங்கலி தாபதக்குற்றிசைகைக்கிளையோ - டாற்றும்பெருந்திணையாந்தபுதார

மகப்புறமே. (வீரசோ. பொரு. ௧௨.) “அகமென்பது நெவினின்ற ஐந்திணையாதல்கைக்கிளையும் பெருந்திணையும் அவற்றின் புறத்தினின்றலின் அகப்புறமென்று பெயர்பெறுதலும் பெற்றும்.” (தொல். பொரு. ௫௪. நச்சி.)

அகப்புறமுழவு— எழுவகை முழவுகளுள் ஒன்று; அது: தண்ணுமை, தக்கை, தஞ்சைச்சம் முதலாகப் பலவகைப்படும். (சிலப். ௮௩. உள. உரை.)

அகப்பு— இதயமல்ல. (உ-ம்.) “பெருவெண்டிர்க்கண் மாலகப்பு மலைந்துபெட்டாருகின்ற” (சிந்தா. ௧௩௧. ௧௦௬.) [அகம்- மம். பூ- புட்பம்.]

அகப்பேய்ச்சித்தன்— “அகப்பேய்ச்சித்தர்பாடல்” என்னும் நூல்க்கெழு ஒரு சித்தன். [தன்னூலில் “அகப்பேய் அகப்பேய்” என்று பலதாமும் வரப்பாடினமையால் அகப்பேய்ச்சித்தன் எனப்பட்டான்.]

அகப்பை—

அகப்பொருட்கைக்கிளா—காமம் துகந்தக்கமணி இளமையையுடைய தலைமகளிடத்தண்டாகிய குறிப்பினைத் தானறியுமளவுத் தலைமகன் அவளைச் சாராது நின்று நெஞ்சொடு சொல்லுதல். (அகப்பொ. அகத். ௨௮, ௨௯.)

அகப்பொருட்கோவை— பிரபந்தவகைகளுள் ஒன்று; அது: முதற்பொருளுங், கருப்பொருளும், உரிப்பொருளும் பொருத்திக் கனவொழுக்கத்தையும், கற்பொழுக்கத்தையுங்கூறுதலே யெல்லையாகக்கொண்டு திணைமுதலாகத் துறையீறாகச் சொல்லப்பட்ட அகப்பாட்டுறுப்புப் பன்னிரண்டுத் தோன்ற நானூறு கட்டளைக்கலித்துறையாகப் பாடப்படுவது. (உ-ம்.) “முதற்பொருள் கருப்பொருளிரிப்பொருண்முகத்து- களவுகற்பெனும் வரைவுடைத்தாகி - நலனுறுகலித்துற நானூறுக-வா திரண்டுறுப்புமுறின்றிவிளக்கக-கூறுவதகப்பொருட்கோவையாகும்” (இலக்கணவி. ௮௧௬.)

அகப்பொருட்டுறை— அகப்பாட்டுறுப்புக்கள் பன்னிரண்டினுள் ஒன்று; அது: உரைப்போருக் கேட்போருமின்றிக் கலிக்கற்றுகச்சொல்லப்படுவது. “சொல்லியவல்லவொன்றினுமவற்றினோ - டொல்லும்வகைதேர்த்துணர்த்தியல்வழாம் - லுரைப்போர் கேட்போருமையின்றி- யுரைக்குக்கலியேயுரைப்பது துறையே” (அகப்பொ. ஒழிபி. ௨௫.)

அகப்பொருட்பெருந்திணை—அகத்தின்கண் உள்ள இன்பத்தைச் சிலரான் துகர்ந்த தலைவனுத் தலைவியும் பின் இடைக்காலத்து துகராமனக்கான இடையூற்றுக் கூற்றுக்களைக் கூறுவது. (உ-ம்.) “அகன்றுழிக்கலங்கலும் புகன்றமடற்கூற்றுங்- குறியிடையிடுத்தெளிவிடைவிலக்கலும் - வெறிகோள்வனதையும்விழைத்துடன் போக்கும்-பூப்பியலுரைத்தலும் பொய்ச்சூளுரையு- தீர்ப்பிலுடலுற்போக்கமூங்கியல்பும்- பாசறைப்புலம்பலும்பருவமாறுபடுதலும்-வன்புறையெதிர்த்துமொழிதலும்புது-மனையியுந்தானும்வருமடைந்துகோற்றலும் - பிறவுமகப்பொருட்பெருந்திணைக்குரிய” (அகப்பொ. ஒழிபி. ௩௪.)

அகப்பொருள்—1. அகப்பொருளிலக்கணத்திற் கிலக்கியமாகவருஞ்செய்யுட்கோவை. (உ-ம்.) “பயந்தோள் தன்னையுங்குடையறிவோர் - குரவரயலோசேரியோரென்றிவர்-முக்கத்துரைக்கழாவகப்பொருளகத்தே” (அகப்பொ. ஒழிபி. ௬.) 2. உட்பொருள். 3. கிற்றின்பம். (உ-ம்.) “5” பா. 4. பொருளிலக்கணவகையிண்டலுள் ஒன்று; அது, புனைந்துரையுலகியலெனும் இரண்டுதிருத்தாலுங்கைக்கிளையைத்திணை பெருந்திணையெனும் ஏழுவகைகளையும் அமைத்தகப்பாட்டு இது செய்யு முற்றையக்கூறுவது. இதில், குறிஞ்சி பாலை மூலை மருதம் கெய்தல் ஆகிய ஐத்து நிலங்களிலும் வசிப்பவர்க்குரிய பொதுப்பெயர்சுளுத் தொழிலும் உணவும் அவர்கள் வணங்குத் தெய்வமும் அவ்வநிலங்களுக்குரிய விலங்கு புன் மரம் இவைகளும் பிறவுஞ்சொல்லப்படும். (உ-ம்.) “மலர்தலை யுலகத்துப் புல்வோராய்ந்த - வருந்தமிழகப் பொருள் கைக்கிளையைத்திணை - பெருந்திணையெனவெழு பெற்றித்தாகும்” (அகப்பொ. அகத்தி. ௧.) 5. வீட்டிலுள்ள பொருள். (உ-ம்.) “அகப்பொருடமக்கருளுவார்க்குத்துலகியுட்புதுபுறபந்தையார்கள்.” (தணிகை. ௩௧. எஅ.)

அகம்—1. அகக்கூத்து. (உ-ம்.) “அகத்தெழுசுவையானகமெணப்படுமே” (சயந்தநூல். சிலப். அரங். ௧௨. உரை.) 2. அகங்காரம். (உ-ம்.) “அகமறுவுணர்வின் ருயம்” (குரவா. சுசுர. ௮.) [அஹம்.] 3. அகநானூறென்னும் நூல். (உ-ம்.) “கற்றறித்தாட்சொல்லுங்கலியோடகம்புறமென் - நித்திறத்தவெட்டித்தொகை” (புறநா. முகவுரை.) 4. ஆகாபம். (தைல். பாயிர. ௨௧.) 5. ஆசெனசம். (உ-ம்.) “அகமறநுற்றெட்டாகுதி மூல

த்தாக்கி” (திருவாரண. கோச்செம். எக.) [சுலபு.] 6. ஆழம். 7. இடம். (உ-ம்.) “அருவியுஞ்சாரலகத்து” (வாண. ௨௫.) 8. இருப்பிடம். வீடு. (உ-ம்.) “அந்தகாரத்தையோரகமாக்கி” (தாயு. பரிபூரண. ௧௦.) 9. உபத்திரவம். [அகம்.] 10. உள்ளிடம். (உ-ம்.) “அகம்புறநிறைந்தசோதியாய்” (தாயு. சிவன்செயல்.) 11. ஒருமரம். (கா. வைத்.) 12. ஒருவனு மொருத்தியுக்கிடங்காலத்துப்பிறந்ததோரின்பம். (தொல். பொரு. ௧. உரை. ௩௬.) [அகத்து நிகழ்வதனையகமென்றதாகுபெயர்.] 13. ஒருவிகுதி. (உ-ம்.) “நாடகம்” [நட்-அகம்.] “மன்மமையகம்” (வீரசோ. தாது. ௪.) 14. ஒரோமூர்வெற்றுமைச் சொல்லுருபு. (உ-ம்.) “கண் கால் புற மகம்” [எயிலகம் பக்கான்] (தொல். சொல். அஉ.) 15. குணகுணம். 16. சரிசம். (உ-ம்.) “அகத்தெலுப்பு முரித்திவார்” (சிவதரு. சுவர்க். ௧௪௬.) 17. சீவன். (உ-ம்.) “தேரினகமெனுஞ்சத்தமென்மலமுமிலீர் சீவர்க்கிருவிவாசகம்” (குத. எக்கி. பூ. எ. ௬.) 18. குரியன். [சுமம்.] 19. தாநியம். (உ-ம்.) “மகபதிதனக்கு மன்னன்வருவிழா நடத்தலாலே யகமதுருநெவிலாதாய்” (நல். பார. வியாசருந். ௮.) 20. துக்கம். [சுலபு.] 21. நான். (உ-ம்.) “முல்லைத்தன்பதியெந்தாயகங்கைக்கிளையாற்பயன்கோடலத்தன்மையதே” (திருமுல்லை. ௧௬.) [சுலபு.] 22. பகல். (உ-ம்.) “சுழேழ்நாளாகத்தெல்லேநீங்கி” (சிலப். பதிக. ௫௧.) [சுலபு.] 23. பள்ளம். 24. பாம்பு. [சுமம்; சு- எதிர்மறை. ம- பொதல்.] 25. பாவம். (உ-ம்.) “விருப்பொடேயுழுகொழிலகமறக்கலைமேலோன் - மருப்பைநீர்நிலத்தையன்மேற் றெளித்தமையதருமால்” (இரகு. நாட்டி. ௩௨.) [சுலபு.] 26. பூமி. (பிங்க. ௩௦௩௨.) 27. மகம். (உ-ம்.) “பொய்யிலாவகமும் வாய்மையும்” (தாயு. பொன். எசு.) [அகம் என்னும் உள்ளிடப்பெயர் ஆகுபெயராய் மருத்திற்காயிற்று.] 28. மரம். (பிங்க. ௩௦௩௨.) [சுமம்.] 29. மலை. (உ-ம்.) “விறற்கொள்வாகுவிடுத்தன கல்லகம்” (கந்தபு. ௩௧ரழி. ௭௦.) [சுமம்; சு- எதிர்மறை. ம- பொதல்.] 30. மார்பு. (உ-ம்.) “அகற்களிலிணைமுலையெதிர்பொய்” (திருப்ப. ௫.)

அகம்படித்தொண்டு—உள்ளாகின்றதுசெய்யுந்தொண்டு. (உ-ம்) “அங்கணர் கோயிலு

ள்ளாரகம்படித்தொண்டசெய்வார்.” (பெரியபு. தில்லையா. ச.)

அகம்படிமை — அகம்படித் தொண்டு. (உ-ம்.) “நிருத்தனருட்செல்வமலியும்படிமைத்திருவினர்தம்பதம்போற்றி” (கேயிப்பு. பாயிர. கரு.)

அகம்படியார்—உள்வேலைக்காரர். ஒருசாதியார்; இவர்கள் அரசர் வீடுகளிலுந் தேவாலயங்களிலும் ஏவல்செய்பவர்.

அகம்பதவாச்சியம்—அகமென்னும் பதத்தாற்சொல்லப்பட்ட பொருளாகிய ஆன்மா. (சி. சி. க: எ. ஞாந.) [சுமதி—நான். படிப: சொல். வாவுப: சொல்லப்பட்டது.]

அகம்பிபர்—அசைக்கப்படாதவன். (உ-ம்.) (“அகண்டதன்” பார்.) [சம்பம்—அசைவு.]

அகம்பாவம்—சொருக்கு, நானென்னுமென்னம். (உ-ம்.) “மிகுந்த வகம்பாவந்தை” (ஞானவா. சுவா. சரு.) [சுமதி—வாய். ஸா—எண்ணம்.]

அகம்பிரதம்—என்னை முதலாகவுடையவர். [சாணுமென்போலினும் என்றபடி.] (உ-ம்.) “பின் அகம்பிரதமாக்கும்” (சி. சி. ச: சஅ. ஞாந.) [வாயுப: முதலானோர்.]

அகம்பிரதமிகா—1. பூங்கிக்கொள்ளவேண்டுமென்றேடுகை. 2. பெருமைபாராட்டுகை. [வாயுப: முன்னுக்குப்போகை.]

அகம்பிரமமெனல்—சிவோகம்பாவனைசெய்தல். (உ-ம்.) “அமலனைத் தன்னுட்கண்டகம்பிரமமென்றே” (சைவச. ஆசாரி. உரு.) [வாயுப: கடவுள்.]

அகம்பிரமவாதி—நானே பிரமமென்றுவாதிக்கிறவன். (சிவப. எ. வியாச.)

அகம்பிரமாம்—நான் பிரமமாயிருக்கிறேனென்ப பொருள்படும் ஒரு யசர்வேதமாகவாங்கியம். (சைவச. சந்தை. கசு. உரை.) [வாயுப: கடவுள். சுவா - இருக்கிறேன்.]

அகம்மியம்—1. அணுகக்கூடாதது. 2. அறியக்கூடாதது. (உ-ம்) “பிரத்தியக்ஷாதிபிரமாணசதுட்டயங்களிலு மகம்மியமாதலாலே” (சி. சி. அளவை. உ. சிவாச.) [சுமதி: மதி]—அணுகத்தக்கது, அறியத்தக்கது. 3. ஒரண.

அகம்மியா—அகம்மியை. (உ-ம்.) “அகம்மியாகமநம்.”

அகம்மியாகமநம்—அகம்மியையோடுபுணர்தல். [சுமதி: மதி. மதி—புணர்தல்.]

அகம்மியை—1. இமிகுலப்பெண். 2. புணர்ச்சிக்குத் தகுதியற்றபெண். [சுமதி: கசு—எதிர்மறை. மதி—புணர்த்தக்கண்.]

அகமநம்—1. அடையாமை. 2. நடவாமை. 3. புணராமை. 4. போகாமை. [சுமதி: கசு—எதிர்மறை. மதி—போதல், அசைதல், அடைதல், புணர்தல்.]

அகமந்—1. மரம். 2. மலை. [சுமதி: மதி—போதல்.]

அகமமரம்—வெள்வேலமரம். (கா. வைத்.)

அகமருடாதிநீநர்—அகமருடணஸ்நாகத்துக்காகிய நீர்.

அகமருடணநாநம்—அகமருடணத்தோடுகூடிய ஸநாநம்.

அகமருடணம்—நீர்விடப்பட்ட வஸ்பக்கத்துள்ளகை மூக்கிப்பிடித்திருக்குவேத்திலே பத்தாம்பாகத்துள்ள ககூ-வதுகளோகத்தை நீருள்ளே நின்று செபித்துப் பாவத்தை நீக்குதல். [சுவதிஷ்டுணம்: சுவா—பாவம். விஷ்டுணம்—துடைத்தல்.] (உ-ம்.)

“முன்னொருவாசம் புரிந்து முழங்குகண்டத்துணைநீருன்-மன்னுந் துழன்றுதரமருவகமருடணஞ்செபிக்கி” (குத. எச்சி. பூ. சஉ: கரு.) அங்கியாசஞ்செய்து இடக்கையிலே சல்த்தைவிட்டு வலக்கையால் முழக்கொண்டு ஓகம், பம், ரம், எம், வம். என்று மூன்றுதரம் அபிமந்திரித்து மூலமந்திரத்தையச்சரித்து ஒழுகும் நீர்த்துளிகளினால் எழுதார் தலையிலே தெளித்து மிகுதியிலே வலக்கையிலே விட்டுத் தேஜோரூபத்தைத்தியாரித்து இடைகையிலுலுமுத் தட்டப்பினந்தர்ப்பாவத்தைக்கழுவச் சமுவியநீர் சுருறிமடைந்ததாகப் பாலித்துப் பிங்கலையிலே வெளியிலே விட்டுத்தன்ருன்னே சர்பித்துக்கொள்ளப்பட்ட வச்சிரசிலையிலே பாவபுருஷவடிவமாகிய அந்தநீரை வீட்டுவிடுதல் அகமர்ஷணம் என்னுங்கிரியென்று தந்திரசாரத்திற் சொல்லப்பட்டது. (வாச.)

அகமருடம்—1. அசமருடணஸ்நாகம். (உ-ம்.) “ஆரதநீருப்பிலுலகமருடம்படிய” (பெரியபு. திருஞா. கரு.) 2. அகமருடணமந்திரம். (உ-ம்.) “உடைத்ததினிலகமருடத்துடருடு

ற்றேர்” (சேதுபு. சாத்தியா. ச.) [சுவம் - பாவம். 3௭௨-௩ - அழித்தல்.]

அகமலர்ச்சியணி—ஒரலங்காரம்; அஃது: ஒன்றின் குணத்தான் மற்றொன்றின் குணமும் ஒன்றின் குற்றத்தான் மற்றொன்றின் குற்றமும் ஒன்றின் குணத்தான் மற்றொன்றின் குற்றமும் ஒன்றின் குற்றத்தான் மற்றொன்றின் குணமும் வருணிக்கப்படுவது. இதனை வடதுவார் உல்லாசாலங்காரம் என்பர். (குல. சுக்-வது.)

அகமாட்சி—மனையறத்திற்குரிய நற்குண நற்செய்கைகள். (உ-ம்.) “அனையவனுக்குயிரையாளொருத்தி யகமாட்சி புரத்தளிப்பான்” (உபதேச. சூராதி. எஎ.) [அகம்-மனை. மாட்சி-மகிமை.]

அகமார்க்கநடம்—மெய்த்தொழிலாற் செய்யுக்கூத்து.

அகமார்க்கம்— 1. அருமையிற் பாடல். அது: வாய்திறவாமற் கீழ்க்கூரலெடுத்துப்பாடுதல். (பிங்கல. கசச௦.) 2. உன்வழி. (உ-ம்.) “முச்சதுமூலாதாங்கக் கைமார்க்கமறிந்து” (சி. சி. அ: உக. உரை. நிரம்ப.) 3. மந்திரக்கிரமம். (சி. சி. அ: உக. உரை. சுப்பிர.) 4. மெய்த்தொழிலாற்செய்யுக்கூத்து. (உ-ம்.) “மெய்க்கூத்தாவது தேசி வருகு சிங்களமென மூலகைப்படும. இவை அகச்சுமைபடுமென டுத்தலின் அகமார்க்கமென நிகழ்த்தப்படும” (சிலப். அரங். ௧௨. ஆடலாசிரி. உரை.) [அகம்-உன். மார்க்கம்-வழி.]

அகமானிமா—எனையான்மா என்று பிரமத்தின் வேருகத் தன்னைக்காண்போன். (உ-ம்.) “அறிவுடையோனகமான்மாவொடு வருசம்பந்தம்” (வேதா. சூ. ௧௭௯.) [சுவம் போதா.]

அகமீதம்—நான் இது என்பது. (உ-ம்.) “உகையற்றகமிதமறவொன்றதாய்” (வேதா. ரணியபு. வரன்மு. ௫௫.) [சுவம் - நான். ஐயா - இது.]

அகமுதம்—அந்தர்முகம். (உ-ம்.) “அக முகமாந்தொடர்பால்” (ஞானவா. சுரகு. ௧௨.)

அகமுதலு—எழுவகைமுழுவகைகள் ஒன்று. அது உத்தமகருவியான மத்தளம், சல்லிகை, இடக்கை, காமுகை, பேரிகை, படகம், குடமுழுவெனப்பலவகைப்படும். (சிலப். அரங். உஎ. உரை.)

அகரீ—பகல். (தொல். எழுத். மொழி மரபு. கஎ. உரை. இளம்.) [இது அஹர் என னும் வடமொழித்திரிபு. அகரூபவாஸம் ஏன் பதிந்நபோலப் பிறசொல்லோடு சேர்ந்தன்றித்தனரித்துவாராது.]

அகரீனாம்—1. செலிடு. (வாச.) 2. பரம்பு. (வாச.) [அகர்ண: அ-எதிர்மறை. கர்ணம்-காது.]

அகரீந்தன்—குறள் வடிவமுடையவன். [அ-எதிர்மறை. கர்த்தகம்-துண்பெடுத்தல்.]

அகரீந்தவ்வியம்—செயற்பாலதல்லாதது. (உ-ம்.) “கலையும் விதிக்கேதவாக்கியம்சுருரைத்திடுங்காற் கர்த்தவ்விய வகர்த்தவ்விய விடயமாயினவால்” (குத. எக்கி. பூ. ௧௦: உரு.) [அகர்த்தவ்விய.]

அகரீந்தன்—கர்த்தவல்லாதவன்.

அகரீந்தா—கர்த்தாவல்லாதவன். (உ-ம்.) “நான் அசங்கன அகர்த்தா அபோக்தா என்னிற லிச்சயபலன் ஞாநிக்குண்டு” விசாரசாகர. நசசு.) [அ-எதிர்மறை. கூத-பூ.]

அகரீந்திருவாய்—கடவுளுடைய பிரபுத்துவகாமர்த்தியகுணங்கள் மூன்றனுள் ஒன்று; அது கர்த்திருத்துவம் நீக்கிநின்றல். அஃதாவது, ததுகண புலகபோகங்களைக் கூடிக்கர்மாதுசாரப்பிரகாரம் ஆத்மாக்கள் பிராரிக்கும்படி பிரோசஞ்செய்தும் அவற்றிற் பற்றின் நித்தனியேதானிருத்தல். (உ-ம்.) “கர்த்திருத்துவமோடகர்த்திருத்துவம் பின்னந்நதாகர்த்திருத்துவமே - யத்தன்மெய்ப் பிரபுத்துவவ” (வேதா. சூ. சஎ.) [கர்த்திருத்துவம்-செய்வோன்றன்மை.]

அகரீந்திருவாதம்—சிருட்டிகர்த்தா இல்லை யென்று வாதித்தல். (சி. சி. பரபகந். செனத்திராந்திகனமதம். க. உரை.) [அ-கூத-பூவாடி.]

அகர்நாதன்—சூரியன். (வாச.) [சுவம்-நாடா; சுவம்-நீ-சகல். மிரா-தலைவன்.]

அகர்ப்பதி—சூரியன். (சப்த.) [சுவம்-வட்டி: சுவம்-நீ-பகல். வதி-தலைவன்.]

அகர்மகர்த்திருப்பிரயோகம்—அகர்மகர்த்தரிப்பிரயோகம். இது, செயப்படுபொருள் குன்றியவினோமுதலையுடைய வாக்கியம்.

அகர்மணி—சூரியன். [சுவம்-நீ-நீ: சுவம்-நீ-பகல். நீ-நீ-இரத்தகம்.]

அகரீமம்— 1. செயலில்லாமை. 2. தகாசெயல். [சுகரீ-பு: ௪௪. எதிர்மறை. கரீ-பு-செயல்.]

அகரீயம்—கர்மமில்லாதவன். (பெளட. பசு. உக.) [சுகரீ-பு: ௪௪. எதிர்மறை. கரீ-பு- கர்மமுடையவன்.]

அகரீமுகம்— வைசுறை. (உ-ம்.) “ஆதாமடு விலகர்முகம்பாடுகருக்கு” (தைல. பாயிர. ௫௬.) [சுலமஜி-பு: ௪௨: சுலமந்-பகல். 3-௪௨: தொடக்கம்.]

அகரம்— 1. “அ” என்னுமெழுத்து. [அ; கரம்- ஒருசாரியை.] 2. இரசம். (கா.வைத்.) 3. இறைமையின்மை. [கரம்- இறை.] 4. ஊர். (உ-ம்.) “அகரமுல்லையன்னார்.” (முல்லையந்-எள.) 5. ஒற்றெழுத்தின் காரியைகளுடனொன்று. 6. கையின்மை. [கரம்- கை.] 7. செயலின்மை. [கரம்- செயல்.] 8. பராப்பணச்சேரி. 9. மருதநிலத்தூர். 10. வீடு. (உ-ம்.) “அகரங்கள் பற்பலவு மாலயங்கள் பற்பலவும்” (நல், பாரத. கிருட்டிண. ௧௬.) [சுயராட.]

அகராதி— 1. சொற்களை, யவற்றின் முதலிலுள்ள எழுத்துக்கள் வர்ணமாலையின் கிரமப்படி அகரமுதலாக ஒன்றன் பின்னொன்றாய்த் தொடர்ந்துவர், அடுக்கிப்பொருள்விளக்கும் புத்தகம். [அ; கரம்; ஆதி. கரம் என்பதிற்குட்பட்டது.] 2. சொற்களை, யவற்றின் முதலிலுள்ள எழுத்துக்கள் வர்ணமாலையின் கிரமப்படி யொன்றன் பின்னொன்றாய்வாசிரைக்கப்பட்ட சோவை. (உ-ம்.) “சூத் திரவக்ராதி” 3. பகல்தொடங்குங்காலம். (வாச.) [சுலமராதி: சுலமந்- பகல். சுயி- தொடக்கம்.]

அகரிடனம்— 1. துக்கம். 2. வெறுப்பு. [ஹஷ்ட-பண. மகிழ்ச்சி.]

அகரிடம்— 1. துக்கம். 2. வெறுப்பு. [அ; ஹர்ஷ-மகிழ்ச்சி.]

அகரு—அகில், ஓர் மரம்.

அகருமகம்— செயப்படுபொருளில்லாதவினை. (வீரசோ. தாது. உ. உரை.) [அகர்மக: அ- எதிர்மறை. கர்மகம்- செயப்படுபொருளுடையது.]

அகல்— 1. அகலுதல். 2. அல்லுல். (பிங்கல். ௧௦௦௩.) 3. ஓரளவு. (தொல். தொலைமரபு. உஅ. உரை. இளம்.) 4. சட்டி. (உ-ம்.) “காசகந்தகுவியன்பாகொடுபிடித்த” (பத்து. பெரும்பாணற். ௩௭௭.) 5. தகழி. (உ-ம்.)

“திருவிளக்குத்திரியிட்டகல்பாப்பி” (பெரியபு. கலய. ௧௫.) 6. பெருமாம் என்னுமாம். 7. விரிவு. 8. வெள்வெல்லாம். (கா. வைத்.) அகல்கை— அகலல். [கை- ஒரு தொழிற் பெயர் விருதி.]

அகல்வு— 1. அடர்ச்சியின்மை. (உ-ம்.) “வித்துநிலத்தின் வெறுத்தபயிர் விறப்பினிங்க விடைவாங்கிப் - பைத்தநிலத்தின்கன்ற பயிரகல்வினைக்கப்பதித்து” (தணிகை. திருநா. ௧௩௩.) 2. நீங்குரை. (உ-ம்.) “அருமம்வல்லியகல்வுழி” (காஞ்சிபு. முத்தி. ௧௦.) 3. விசாலம்.

அகல்வோர்— 1. நீசர். 2. விலகியிருப்பவர்.

அகலக்கட்டை— அகலக் குறைவுடையது. அகலக்கவி— 1. வித்தாரகவி. அது தொடர்நிலை செய்யுளாலும், அழபலவாய் நடக்கும் முத்தகச்செய்யுளாலும் பாடப்படுவது. (இலக்கணவி. எசு. எ. உரை.) (உ-ம்.) “புன்மொழிக்-கீட்டியு-தொன்மையிலக்கணங்கள் வ்வகையே, காட்டுமகலக்கவிக்கு” (வெண்பாப். முதன். உக.) [அகலம் - வித்தாரம். கவி-பாட்டு.] 2. வித்தாரகவி பாடும்புலவன்.

அகலப்பா— அகலக்கவி. (உ-ம்.) “பாங்கார்தொடர்நிலைப்பாப் பல்பாதஞ்சேர்சனிப்பா- ஈங்ககலப்பாக்களிரண்டாகும்” (வெண்பாப். செய்யு. ௫.) [அகலம்-விரிவு. பா- பாட்டு.]

அகலம்— 1. அகலவுரை. அது: வினாவி அவ்வினாவுக்கு விடையாகத்தோன்றும் விகற்பங்களெல்லாக் காட்டி எழுதப்படுபுரை. (உ-ம்.) “தன்னுன்மருங்கினும் பிறநான்மருங்கினும் - துன்னியகடாவின் புறந்தோன்றும் விகற்பம்- பன்னியவகலமென்மருப்புலவர்” (தொல். சிறப்புப்பா. ௩௧௩.) 2. உழாது விடப்பட்ட நிலம், தரவை நிலம். 3. மார்பு. (உ-ம்.) “எடவிற்தாரகலமுமினைத் தடந்தோளும்” (திருவிளை. ௩௧௩. ௩௫.) 4. விசாலம். (உ-ம்.) “சென்னியகலமுப்பாளிராயிரமாம்” (கந்தபு. அண்ட. உக.) 5. வித்தாரகவி. (உ-ம்.) “ஆசுமதுரஞ்சித்திரமகலமென் - ரோசையெழுமபாட்டொருநல்லகைத்தே” (இலக்கணவி. எசு. ௩.) 6. விரிவு. (உ-ம்.) “உரைத்தனை சுருக்கியாங்கணன்றிதன்கலம்கேட்க” (கந்தபு. பாயிர. அக.) [அகல்; அம்.]

அகலர்— 1. கலைநீக்கினவர். (உ-ம்.) “விஞ்ஞாநகலர்க்குக் கலாதிசம்பந்தமுண்டாயிருந்துநல்லதிராதநல்லாததபடியால் ஆதலே” (சி. சி. ௧. ௨௫. உரை. சிவாக்.) [சு-

எதிர்மறை. கலர்- கலையுடையவர்.] 2. சண்டாளரல்லாதவர், நீசரல்லாதவர். ஹ-நீசர், சண்டாளர்.

அகலல்— 1. அடர்ச்சியின்மை. (உ-ம்.) “அகல்வு” பார். 2. ஒழிதல். (உ-ம்.) “மீன் நிகழ்விகம்பிற்பாயிருள்கல” (புறநா. உரு.) 3. பிரிந்துபோதல். (உ-ம்.) “அகன்றபூங் கொடியை” (பாரசு. குருகுல. எக.) 4. விசாலித்தல். (உ-ம்.) “அகன்றவியன்மார் பும்” (புறநா. நு.) 5. விருத்தியாதல், பெருக்கமடைதல். (உ-ம்.) “அழுக்கற்றகன்றருரு மில்லை” (வன். கள.)

அகலவுரை—ஒருவகையுரை. “அகலம்” என்பதின் 1-ம்பொருள்பார்.

அகலறை—1. பகைவரமேற்சென்றோரு ஹைவிடம். 2. மலைப்பக்கம். (உ-ம்.) “மாக் கண்கலறையதிர்வன்முழங்க” (பத்து. பட்டி. உ. உ. எ-ம் உரை.) [அகல்; அறை.]

அகலன்—1. கடவுள். 2. கொடியவனல்லாதவன். 3. பெருத்தவன். 4. பெருமையுடையவன். (சு- எதிர்மறை. ஹ- தீயன், கொடியவர், நீசன்.)

அகலி—அகலியை. (உ-ம்.) “அகலிமெய்க்கேள்வனுகியர்கள்” (நல். பாரசு. கிருட்டி. கூ.)

அகலிடம்—பூமி. (உ-ம்.) “அகலிடத்து யாந்ததில்லை” (பெரியபு. தில்லைவா. சு.) [அகல்; இடம்.]

அகலிது—அகலமுடையது. (உ-ம்.) “சமத்தாழியகலிதாகவலனைமோ” (புறநா. உருக.) [அகல்; இ; து.]

அகலியம்—1. ஆயத்தரில்லாதது. (உ-ம்.) “அகலியமாமிசம்” 2. இணங்காதது. 3. ஒருமாம். (கா. வைத்.) 4. சாமர்த்தியமில்லாதது. 5. மரம். (பிங்கல. உ. எக.) [1, 2, 4. அ- எதிர்மறை. கல்யம்- ஆயத்தம், இணக்கம், சாமர்த்தியம்.]

அகலியமாமிசம்—தன்னால் அல்லது தன்னிடத்தமாகக் கொல்லப்பட்ட, பிராணியின் மாமிசம். அது “திரிகொடி, சட்கொடி, நவ கொடி மாமிசமென மூன்றும். திரிகொடியாவது: கொலைசெய்தல், செய்வீத்தல், உடன்படல் என மூன்றும். சட்கொடியாவது: அம்மூன்றுடனே தன்னிடத்தம் வேறொருவன் கொல்வது காண்டல், சேட்டல், ஹயப்படாமை, கூட ஆறும். நவகொடியாவது: அந்த ஆறுடனே சுணைமேல்விருப்பம், மிகைபட்டதின்னுங் கருத்து, இனிமை, கூறும் கொல்லுதலாகிய புகழ்ச்சி கூட ஒன்பதாம்.

இவற்றின் ஒன்று வரினும் அகலியமாமிசம்.” கொடி என்பது தொழில். (சி. சி. பர. செவத்திராந்திகன்மதம். உக. உரை.) [அ- எதிர்மறை. கல்யம்- ஆயத்தம். மாமிசம்- இணக்கம்.]

அகலியாசாரன் — இந்தான். (வாச.) [சுவலுஜாரா: சுவலுஜா - கௌதமமுநி வருடையமனைவி. ஜாரா- சோரநாயகன்.]

அகலியாந்தநன்— சதாந்தன். [சுவலுஜாந்தந: சுவலுஜா- அகலியை, நந்தந- மகன்.]

அகலியை—கௌதமமுநிவருடைய மனைவி. (உ-ம்.) “அகலியைகல்லதானுள்” (சி. சி. உ. சச.) [சுவலுஜா: சி - எதிர்மறை. சுவலுஜா- அவலட்சணமுடையவன்.]

அகலுதை—அகலுதல்.

அகலுதல்—அகல்.

அகலுள்— 1. அகலம். (சு. நிக. அ. உ.) 2. ஊர். (சு. நிக. நு. நு.) 3. நாடு. (சு. நிக. நு. நு.) 4. பூமி. (ஆசிரியநிகண்டு. நு.) 5. பெருமை. [அகல்; உள்.]

அகலுஷ்டம்—சலங்காதது. (உ-ம்.) “இந்த உபதிசுளினுலே அகலுஷ்டத்தைச்சநியம்பிரமாதாவாம்” (சி. சி. தளவை. சு.) [சுதர- விதி. சு- எதிர்மறை. சு- விதி. சு- கலங்ங்னது.]

அகலுடி—அடியினுள்ளிடம், உள்ளகநால். (உ-ம்.) “அகலுடியங்கைநாட்டக்கடை” (திருவிளை. உக்கிரபாண்டியன். சச.)

அகலர்—1. குதர், அழைத்துப்புகழ்வோர். (உ-ம்.) “நாளின்டநல்லகவர்க்கு” (பத்து. மதுரை. உ. உ.) [அகல- அழைத்தல். அர்- ஓர்விருதி.] 2. நாட்டில்வாழ்வோர். (உ-ம்.) “அகலர்நீரைமுல்லப்பற்றிணைதுவல” (பத்து. பொரு. உ. உ.) [அகல்- உள்.]

அகவல்—1. அழைத்தல். (உ-ம்.) “அகலினம்பாடுவாந்தோழி” (கலி. சு.) 2. ஆசிரியப்பா. (உ-ம்.) “அகவலென்பதாசிரியமே” (தொல். பொரு. ந. அசு.) [அகலிக்கறுதலால்கவலெனை கூறப்பட்டது] என்பதுரை] 3. எடுத்தலோசை. (பிங்கல. உ. உ.) 4. ஒலித்தல். (உ-ம்.) “பல்பொறிமஞ்ஞை வெல்கொடியகவல்” (பத்து. திருமுரு. உ. உ.) 5. ஓர் ஓசை. அந்தகவற்பாவுக்குரியது. (உ-ம்.) “ஒலிமுறையே திண்பாமலிசெப்பல் சீர்சாலகவல்” (யா. காரிகை. ப. மயிலின் கூத்தாடல். (பிங்கல. கசு. சு.) 7. மயிலின்

குரல். (உ-ம்.) “பாலம்பகவன்மயிலுரைகோவியற்பாலைபங்கன்” (மறைசையந்தா. ௧௬.) அகவல்லியருந்தம்-ஆசிரியவியருத்தம். (உ-ம்.) “அகவல்லியருத்தங்கலித்தாழிசையால்” (இலக்கணவி. அசுதி.) [அகவல்- ஆசிரியம். வியருத்தம் - மூவகைப்பாவின் துணொன்று.]

அகவலினை-அகவலோசை. (உ-ம்.) “அகவலிசையனவகவன் மற்றவை ஏ ஓ ஈ ஆம் என் னு யென்றிறுமே” (இலக்கணவி. எகஉ.) அகவலுரிச்சீர்-அகவற்பாவுக்குரிய சீர்.

இது: தேமா, புளிமா, கருவிளம், கூவிளம் என்னும் வாய்பாட்டால் வரும் ஈரகைச்சீர். (உ-ம்.) “அகவலுரிச்சீர் விசற்பமுமொண்ணுதலை” (யா. காரிகை. உறுப்பு. ௧0.)

அகவலோசை-ஆசிரியப்பாவிற்குரிய சந்தம். அது கேரோனாசிரியத்தையாற் பிறப்பதேந்திசையகவலெனவும், நியையொன்றாசிரியத்தையாற் பிறப்பது துங்கிசையகவலெனவும், அவ்வியருத்தளைகளினது கலப்பாற்பிறப்பதொழுதிசையகவலெனவுஞ் சொல்லப்படும். (உ-ம்.) “அகவலோசை மூன்று வகைப்படும்” (இலக்கணவி. எகஉ-ம் உரையும்) [அகவல்-ஆசிரியம். ஓசை. சந்தம்.]

அகவற்சீர்-அகவலுரிச்சீர்.

அகவற்குறித்தம்-கலிப்பாக்களின் கடையுறுப்பாய்த் தனிச்சொல்லின் பின் மூன்றடிமுதற் பலவடியாக அகவலாவ் வருவது. [அகவல்-ஆசிரியப்பா. சுரித்தம்-கலிப்பாவுறுப்புக்களுள் ஒன்று.]

அகவற்பா - ஐவகைப்பாக்களிலொன்று. அது, நாற்சீருக்கு மேற்படாத அடியுடையதாய் இயற்சீர்ப்பயின்றுங், கருவிளங்களி, கூவிளங்களியென்னும் இரண்டுமொழிந்த் அயற்சீர்விரவியும், ஆசிரியத்தளை தழுவியும் பிறத்தையமங்கியும், ஏ, ஓ, ஈ. ஆம், என், ஐ, எண்பவைகளுள் ஒன்றனை இறுதியாகக்கொண்டு முடிவது. [அகவல்- ஆசிரியம். பா-பாட்டு.] அகவற்பாவின் பெருக்கத்துக்காயிரமடியும், சுருக்கத்துக்கு மூன்றடியுமெல்லையாமென்பர். (தொல். பொரு. ஈன0.)

அகவற்றுழிசை - ஆசிரியப்பாவின் துணொன்று; அது, எவ்வகைச்சீரானுத் தளையானும் ஒத்த மூவடியாகத் தனித்தாவது ஒருபொருண்மேல் மூன்றெக்கியாவது வருவது. (உ-ம்.) “மூன்றடியொத்த முடிவின் வாய்விடி-ஒன்றவகவற்றாழிசையாகும்” (யாப்பருங். எடு.) [அகவல் - ஆசிரியம். தாழிசை - பாவின் துணொன்று.] அகவற்றுழிசைக்கு தாரணம்: “வாணுநிமிர்ந்தளையை

சமளந்தனை, பான்மதிவிடுத்தனை பல்லுயிரோம்பினை, நீனிதவண்ணின் னிரைகழறொழுதன்” இது தனியே வந்த ஆசிரியத்தாழிசை.

“கன்று குணிலாக்கனி யுருத்தமாமாயன், இன்று நம்மானுவரு மேலவன் வாயிற், கொன்றையந்தீங்குழல்கேளாமோ தோழி”

“பாம்பு கயிருக்கடல்சுடைத்த மாமாயன், ஈங்கு நம்மானுவரு வருமேலவன் வாயில், ஆம்பலந்தீங்குழல்கேளாமோ தோழி”

இவை மூன்றும் ஒருபொருண்மேல் எக்கிவந்த ஆசிரியத்தாழிசைகள்.

“கொல்லையஞ்சாரங்குருந்தொகித்த மாமாயன், எல்லினம்மானுன் வருமேலவன்வாயின், முல்லையந்தீங்குழல்கேளாமோ தோழி”

அகவற்றுள்ளல் - துள்ளலோசை மூவகையுனொன்று; அது வெண்டளையுங் கலித்தளையுங்கலத்துவருதலாற் பிறக்குமோசை. (உ-ம்.) “வெண்டளை தன்றையென்றிரண்டியையி, ஞென்றியவகற்றுள்ளலென்றேறுப” (யா. காரிகை. செய்யு. ௧. உரை.) [அகவல்-ஆசிரியம். துள்ளல்-துள்ளிச்சொல்வது.]

அகவற்றுறை-ஆசிரியப்பாவின் துணொன்று. அது, நான்கடிபெற்றீற்றயலிக்குறைந்தும், நான்கடி பெற்றீற்றயலடி குறைந்திடைமடக்காயும், நான்கடிபெற்றிடையிடைகுறைந்தும், நான்கடிபெற்றிடையிடைகுறைந்திடைமடக்காயும் வருவது. (உ-ம்.) “கடையதையலடிகடை தபுநடையவும்-நடுவடிமடக்காய் நான்கடியாகி - யிடையிடைகுறைநடுமகவற்றுறையே” (யாப்பருங். எசு.) [துறைப்பாவின் துணொன்று.]

அகவற்றுறைக்கு தாரணம்:

கரைபொருகானியாற்
நங்கல்லதரோம்முள்ளிவ
ருவிராயி, னரையிருன்யா
மத்தடுபுலியேறுஞ்சியகன்
றுபோக, நரையுருமேறுது
ங்கைவேலஞ்சு தும்மை,
வரையாமக்கையர்வெளவு
தலஞ்சுதும் வாரலையோ.

இஃது ஈற்றயலடி குறைந்தவந்தது.

வண்ணொப்பூந்தார்வனம்
கெழு செம்பூட்சேய்க்கடி
வேபோலத், தண்டளிர்ப்
பூம்பின்முத் தழையேந்தி
மாலினலித் தணந்தோன்
யாரோ, தண்டளிர்ப்பூம்பி
ண்டித்தழையேந்தி வந்து
நம், பண்டைப்பதி வின
லிப் பாங்குபடமொழிந்து
படர்ந்தோனன்றே.

இஃது சுற்ற
யலடி குறைந்தி
டைமடக்காய்வ
ந்தது.

கொன்றூர்த்தமைந்த குருமுகத்தெழினி
றத், குருதிக்கோட்டினலிருந்தாட்பெருங்
கைக், குன்றமுனைவன்றமுனைத், குமுரு
நின்றன கொடுந்தொழில்வேழம்;

வென்றூர்த்தமைந்த விளங்கொளியினம்பி
றைத், துளங்குவாளிலங்கெயிற்றழலுளைப்
பருஉத்தா, எதிரும்வானெனவெதிருங்குற்
தெனத், சுழலாநின்றனசுழிக்கண்யாளி;

சென்றூர்த்தமைந்த சிறுதுவதிவன்றுகிர்ப்
பொதியெருத்தெறுழ்வலிப் புலவுநாறழ்வா
ய்ப், புனலாமெனக்கனலாமெனப், புகையா
நின்றன புலிமானேற்றை;

என்றாக்கிவைவியைவியங்கலினெந்திறத்,
தினியால்வேண்டல் தனியாவெனத்தலை,
விலக்கலினிறுவரைமியையெறியுறும்பிடை,
யிறுவென்னெனவதுநோனூர், கரலிரவிடை
க்களவுள மதுகற்போரோதுங்கற்பன்றே.
இஃது இடையிடைகுறைந்துவந்த ஆசிரியத்
துறை.

இரங்குருயின்முழுவாலி
ன்னியையாழ்தேற, அர
ங்கமணிபொழிலா வாடும்
போலு மிளவேனில், அர
ங்கமணிபொழிலா வாடு
மாயின், மரங்கொண்மண
ந்தகன்றூர் நெஞ்சமென்
செய்ததினவேனில்,

இஃது இடை
யிடை குறைந்
திடைமடக்கா
ய்வந்த ஆசிரிய
த்துறை.

அகவந்நூங்கல்—தூங்கலோசை மூவகை
யுள் ஒன்று; அது, ஒன்றாதவஞ்சித்தனையாற்
பிறக்குமோசை. (உ-ம்.) “எங்கிசைத்தூ
ங்கல்” பார்.

அகவாட்டி — அகத்துள்ள அடியான்.
[அகம்-உள். ஆட்டி- ஆளப்படுபவன்.]

அகவாயுக்கள்—அகத்திலுள்ள அந்தக்க
ரணங்களைச் சிலவேளை கூடிநன்று. அசைப்
பிக்கின்றனவாகச் சொல்லப்படும் வையம்

பன், முக்கியன், பிரபஞ்சனன், அந்தரியா
மி, மகாப்பிராணன் என்னும் ஐந்துவாயுக்
கள். (வேதா. சூ. எக. உரை. என்.) [அசு-
உள். வாயுக்கள்.]

அகவிடன்—அகப்பொருளுக்குரிய சட்ட
கமுதலாகிய இருபத்தேழு உரைகளுள்
ஒன்றாகிய இடத்தின் வகையிரண்டனுள்
ஒன்று; அது ஒரு செய்யுள் மனையும் வளா
கமும் பற்றிவருவது. (வீரகோ. பொருட்.
ச. இ. சு. உரையும்.)

அகவந்தழ்—உள்ளிதழ். (உ-ம்.) “செய்ய
தாமரையகவந்தழ்” (பெரியபு. திருஞாந,
என.) [அகம்- உள். இதழ்- மடல்.]

அகவிலை—தாநியவிலை. (உ-ம்.) “ஆதலா
லுலகினெல்லுமகவிலைகுறைந்து” (திருநெ
ல். நெல்லுக்கு. ச.) [அகம்- தாநியம், விலை.]

அகவு—1. ஆடுதல். 2. அருக்கிரா. (கா.
வைத்.) 3. கூத்தாடுதல். (உ-ம்.) “மலைக்கு
வட்டகவுறுமயிலின்மாழ்க்கினார்” (இராமா,
நகர்நிக்கு. ககவு.)

அகவுதல்—1. அழைத்தல். 2. ஒலித்தல்.
(உ-ம்.) “செங்கணிருங் குயிலகவுஞ்சோலை”
(கூர்மபு. சந்திர. கச.) 3. கூத்தாடல். (உ-ம்.)
“பீலிமாமயிலகவுமதுவநம்” (கூர்மபு. இராம.
வக. கக0.)

அகவேற்றம்—தானியவிலையேற்றம். [அ
கம், அர்க்கம் என்பதன்மருடப்போலும்.]

அகவை—1. உள்ளிடம். (உ-ம்.) “ஆயகா
னகத்தகவையுட்சரித்துறு மங்கநன்” (உப
தேசகா. சிவவிரத. கச.) 2. உட்பட்டபிரா
யம். (உ-ம்.) “சுரண்டகவையான்” (சிவப்.
மங்கலவாய்.)

அகழி—1. அகழி. (உ-ம்.) “வையையுமொ
ருபுறத்தகழாம்” (திருவிளை. நகரப்ப. கஎ.)

அகழிதல்—1. உழுதல். 2. தோண்டதல்.
(உ-ம்.) “அகழ்தன்மமாக்கடலன்ன” (சிர.
நாமக. க0க.) 3. மூலத்தோடு நீக்குதல்.
(உ-ம்.) “அகழ்த்தருபாவத்தினராய்” (குத.
சிவ. கக. கச.)

அகழல்—அகழ்த்தல்.
அகழான்—அகழேலி. [அகழ்; ஆன்.]

அகழானெடுத்தல்—அகழான் லித்திலே
வையுண்டாக்கிமண்ணைப் புறம்பேதள்ளு
தல்.

அகழி—1. கிடங்கு. (உ-ம்.) “பாருடைத்
தகுண்டகழி” (புறநா. கச.) 2. கோட்டையின்
மதிவினைக்குழ்துவா நீர் நிற்கும்படி ஆழமா
கத்தோண்டப்பட்டிருக்குக் கிடங்கு. (உ-ம்.)
“அருமினையுத்தவகழிக்குப் போகி” (சிவப்.

பறஞ்சேரி, அக.) [அகழ்-தோண்டு, இ-ஒரு செயப்படுபொருள் விருதி.]

அகழ்தல்—அகழ்தல்.

அகழேலி—ஒருவகைப்பேரொலி. [அகழ்; எலி.]

அகளங்கம்—1. களங்கமின்மை. (உ-ம்.) “தேயுங்களங்கவருவுடையை நியிவன்செம் மைவாய்ந்துதேயாதென்று மகளங்கவருவுடையகைவின்” (செங்கழுநீர்விளாயகர் பிள்ளைத்தமிழ், அம்புலி. உ.) 2. சீதாங்கபாஷாணம். [அகளங்க; அ-எதிர்மறை. களங்க-குற்றம்.]

அகளங்கமுரித்தீ—1. கடவுள். 2. புத்தன். (திவாகர.) [அகளங்கம்-குற்றமின்மை. மூர்ச்சி-வடிவடையவன்.]

அகளங்கன்—1. கடவுள். 2. குற்றமில்லாதவன். (உ-ம்.) “அகளங்கனகனநாதி” (நல். பாரத. செளசிக. எள.) 3. புத்தன். [எளங்கன்-குற்றமுடையவன்.]

அகளம்—1. சாடி. (கு. நிக. எ: சுச.) 2. நிக்கனம். (உ-ம்.) “அகளமெய்வடிவாந்தவற்புதக்கூட்தனா” (காஞ்சிபு. திருக்கண். உ.) 3. நீர்ச்சால். (உ-ம்.) “அகளத்தன்னகிறை எனைப்பறவின்” (பத்து. மலை. ௧௦௪.) 4. மிடா. 5. யாழின்பத்தர். (உ-ம்.) “வயிறுசேர்பொழுதுகவகையமையகளத்து” (பத்து. சிறு. உஉச.) [“தாழிபெயல்புடையமுருத்தலின்” அப்பொயர்த்து. என்பதுரை.] 6. சூட்சுமரூபம். [சி.லி. நூநா. அ.] [அசலம்.]

அகளர்—நீட்களர். (உ-ம்.) “ஆன்மாக்கடேகம்போற்சர்மாஸ்தி முதலிய தேகதாதுக்களில்லையாகவின் அகளரே” (சி. சி. அளவை. ௧௩. உரை. சிவாங்.) அ-எதிர்மறை. களர்-கலையுடையவர். கலை-உறுப்பு.]

அகளி—1. தாழி. 2. மிடா. 3. பாததிரம். (உ-ம்.) “அப்பங்குமப்பங்கு மோகளரி பெய்ததற்பின்” (தைல-தைலவ. ௧௬.)

அகற்பி—1. அசலம், விசாலம். (உ-ம்.) “அன்னமாபெருங்கயிலையினகர்ச்சியுந்நிப்பும்” (உபதேசகாண். கயிலை. ௧௬.) 2. பிரிவு. (உ-ம்.) “அயலோராயினுமகற்சிமேற்றே” (தொல். பொரு. ௩௮.)

அகற்புதம்பகம்—மந்திரதிராயநிலலாதகும்பகம். [சி.லி. யோக-ச-ம்-இம் சுலோ.) [சு; கலு; கலாலக.]

அகற்புசெயம்—விதியின்றிச்செய்யும் செயம். (தத். நி. போ. உ௧௮.) [அ-எதிர்மறை. கல்ப-விதி. ஜப-ஜபிக்கப்படுவது.]

அகற்பந்—கற்பணயில்லாதது, மகநினை

விற்கமையாதது. (உ-ம்.) “இன்பமுதிரநிறைந்த கற்பனைக்கேதுன்னித்திகழ்த்தப்பதம் பற்றி” (ஞாநவா. உற்பத்தி. ௬.) [கற்பனை-நினைவு.]

அகற்பம்—1. ஒரு பிராணயாமயோகம். அது: வாக்கினுலே மந்திராருசெபியாமலும், மந்த்நினுலே சிவனைத்தியாசியாமலுஞ்செய்யப்படுவது. (உ-ம்.) “அகற்பமல்லிரண்டெயின்றியாக்கிமொயாமந்தான்” (சிவதரு. சிவஞானயோ. ௬௪.) 2. கற்பம் அதுகற்பம் உபகற்பமென்னும் மூவகையுமல்லாதவியுதி. (உ-ம்.) “இடியுண்டவிடத்திலுண்டான விபுதியும், மலையுச்சியினும் பூமியினும் வீணந்தவியுதியும் அகற்பமெனப்படும்” (சைவ. பொது. ச.அசு. உரை.) [கல்ப-நியாயவழி. சப்ச.]

அகற்பன்—ஒப்பில்லாதவன். (உ-ம்.) “சொற்பாங்-கற்பவர்க்குந் துலணிணிப்புதுமகற்பா” (தேதுபு-சருவதி-உள.) [அகல்ப.]

அகற்பிதமான்—விதியின்றி நிகழாமான். (வி-ணி. உஉச.) [கலு-விதிக்கப்பட்டது. 2. நண-இறப்பு.]

அகற்பியமாய்சம்—அசலயமாய்சம். (சி. பார. செளத-தம். உஉ. உரை.) [சு-எதிர்மறை. கலு-விதியுடையது.]

அகற்புலம்—அசலச்செய்தல். இஃது, “அதுவகையகற்றி” (வாதலு. திருப். ௫௫.) என்பதின்போல, நீக்குதற்பொருளிலும், “களிறுசென்றுகளைகற்றவம்” (புறநா. உசு.) என்பதின்போல விசாலமாக்குதற்பொருளிலும், “மடங்கொன்றறிவகற்றுந்கல்வி” (நீதிநெ. ௩.) என்பதின்போலப்பெருகச்செய்தற்பொருளிலும் வரும்.

அகற்புதல்—

அகற்பு—1. அசலம். (கு. நிகண். ௮: ௧௨.) 2. கடத்தல். (உ-ம்.) “அடர்மலர்க்காற்றங்க்குமசறலால்” (இரகு. மாலை. ௩௫.) 3. நீக்குதல். (உ-ம்.) “அகற்புதல் பிறருடல்போற்றன்னுடல்நீரனுமுதுதிதருமயிமாநமின் மையோயாக” (வேதா. கு. ௪௫௬.)

அகல்—1. அகன். (உ-ம்.) அகன்பிலவாயினர்” (கந்தபு. வச்சிர. உசு.) 2. அகாசுரன். [இவன், பகன் பூதனை என்பவருக்குச்சகோதரன்; கஞ்சனுக்குச்சேனைத் தலைவன்.] 3. உன். (உ-ம்.) “அகனைத்தினையும்” (தொல். பொரு. ௫௪.) [அசம், அகனைப்போலியாயிற்று.] 4. வீணமுதற்பொருளில்வரும் ஒருவிருதி. (உ-ம்.) நாயகன். (வீச. தாது. ௫.)

அகன்பிணை—அகன்ற மருதநிலம். (உ-ம்.) “ஆம்பலம்போதுனவோவளிகாணும் மகன்பிணைக்கே” (திருக்கோ. ௧௧.)

அகன்கதாது—செயப்படுபொருளில்லாத வினைப்பகுதி. (உ-ம்.) “நட” (பி. வி. ஈ. ௩. உரை.) [சுகுரிகு- செயப்படுபொருளில்லாதது. யா-க- வினைப்பகுதி.]

அகன்கமகம்—செயப்படுபொருள் குன்றிய வினை. (உ-ம்.) “செயப்படுபொருள் குன்றியவினை குன்றியவினைத்திறமிரண்டுஞ் சகன் மக மகன்மகம்” (பி. வி. ௩. ௩. உரைச்சுத்திரம்.) [சு-எதிர்மறை. கடுக-செயப்படுபொருளுடையது.]

அகன்கமகத்திரிப்பிரயோகம்—செயப்படுபொருளில்லாத வினையை எழுவாயிற் பிரயோகித்தல். (உ-ம்.) “சாத்தனவரும்” (பி. வி. உரை.) [சுகுரிகு-செயப்படுபொருளில்லாதது. சு-க-பிரிவு. யோ-ம- எழுவாயிற் பிரயோகிப்பது.]

அகன்மணி—1. அகன்ற இரத்திகம். (உ-ம்.) “அகன்மணி முன்றிலின்றுயில்வார்” (சுடம் பு. அந்தகா. ௨௧.) 2. தெய்வமணி.

அகன்வறிவு—சர்வஞ்ஞாதுவமாகிய பேரறிவு. (உ-ம்.) “ஆயவாணவமகன்வறிவொடுதொழிலையார்க்கும்” (சி. சி. ௧. ௪௧. உரை. ஞா. ௩.)

அகன்றில்—ஆணன்றில். (உ-ம்.) “உறைந்தனவகன்றிலுடனன்றிலுயிரொன்றி” (இராம. கார்கா. ௭௧.)

அகள்ளம்—செவிலி. [சுகுரிகு- சு-எதிர்மறை. கண-க- காது.]

அகஸ்மாத்த—தாண்டப்பட்ட காரணமில்லாமல் (பெளட. பும்ஸ். ௧௪.) [சுகுரிகு- சு- எதிர்மறை. கஸா- எதனால், எதனாலுமின்றி என்றபடி.]

அகாகம்—ஆசௌசதிகம். (வாச.) [சுவாஹ. சுவ- ஆசௌசம். சுவஹ டீ-ஊன்.]

அகாடி—(இந்தன்.) 1. குதிரை முன்னங்கால் கட்டுக்கயிறு. 2. முன்.

அகாண்டசாதம்—அகாலத்திற் பிறந்தது. [சுகாணுஜாத: சுகாணு-அகாலம். ஜாத-பிறந்தது.]

அகாண்டபாதசாதம்—அகாலத்திலே பிறந்து உடனேயழித்தல். [சுகாணுபாதஜா

த: சுகாணு- அகாலம். பாத-விழுதல். ஜாத- பிறந்தது.]

அகாண்டபாதம்—அகாலசம்பவம். [சுகாணுஜாத: சுகாணு- அகாலம். பாத- சம்பவித்தல்.]

அகாந்தியம்—1. உண்ணத்தகாதது. [சுவாடி- போடி- உண்ணத்தக்கது.] 2. பொல்லாங்கு. 3. வஞ்சனை.

அகாந்திரம்—அவசியம். கவனமின்மை. அகாந்துயசை—பார்ப்பதி. [சுவாடிஜா: சும-மலை. குடிஜா- புத்திரி.]

அகாந்துவம்—நிக்க ஆழத்தன்மை. [சுவாடி: சுமாய-ஆழம். சும-தன்மை.]

அகாதம்—1. நீந்துபுனல். (பிங்க எ. ௨.) 2. பள்ளம். 3. பொந்து. 4. மிக்க ஆழம். (வாச.) (உ-ம்.) “உத்தரவாகிதிரியாய் அகாதமாயுமிருக்கற் கண்கைகடுக்கராயில்” (விசார. ௨௩.) 5. வஞ்சகம். [சுவாடி: சு- எதிர்மறை. டாடி- நிலை, மேடு.]

அகாதன்—வஞ்சகன். [சுவாடி- ஆழம்.] அகாதிகள்—அகாதிகள் மடிகள். (உ-ம்.) “தீர்ப்பதகாதிகள்” (திருநாற். ௮௮.)

அகாதிநம்—உண்ணப்படாதது. [சுவாடி: டாடி- உண்ணப்பட்டது.]

அகாமம்—1. அகரவரினை. (உ-ம்.) “முற்றம் வினைதைவிசத்தான் மோகத்தானே யான்மூர்க்காசர் சோரரிவாழுருபயத்தாலும், அற்றுமுதறயறிவழிந்துமகாமமெனவறிக” (சிவதரு. பரி. கா. ௩.) 2. இச்சையின்மை. (வாச.) [சுகாடி: காடி- இச்சை.]

அகாமவினை—அபுத்திபுர்வமாகச் செய்யுஞ்செய்கை; அது: தைவிசத்தாலும், மோகத்தாலும், வியாதியாலும், சோபயம் முதலியவற்றாலும், அறிவழிந்து செய்யுஞ்செயல். (உ-ம்.) “கிருகபதியகாமவினையினூக்குப்பரி காரம் பகர்த்திவொம்.” (சிவதரு. பரி. கா. ௨.) [அகாமம்—இச்சையின்மை, வினை-தொழில்.]

அகாமம்—1. இராகு. 2. சரீரமில்லாதது. 3. பரப்பிரமம். [காயம்- சரீரம்.]

அகாயம்—1. கத்தி. 2. காகம். 3. தீயவழியில் நடக்கிறவன். [சுவாடியு-தீ.]

அகாரணம்—1. காரணமின்மை. (உ-ம்.) “பொருதெல்லீருமகாரணத் தெதிர்த்தீர்”

(காஞ்சிபு. தக்ஷீ. கட.) 2. தந்தெயல். 3. நிட் பிரயோசகம். (சப்த.) [காரணம்-ஏது.]

அகாரணம்—1. கடவுள். 2. காரணமில்லாதவன். (காரணம்-காரணமுடையவன்.) (உ-ம்.) “நிராமயனகாரணன் தெல்லே சுயிலாயமலையே” (அருணகிரிபு. அருந்தவ.கட.)

அகாரந்திரயவிநீதை—அகர எழுத்தை முதலிலுடையமூன்றாகிய ஆகருடணம், அதிருச்சியம், அஞ்சகம் என்னும் பதங்களுக்கருகுதரப்பட்ட மந்திரவித்தைகள். ஆகருடணம்-தூரத்திலுள்ளதைச் சுமீபத்தில் வருவித்தல். அதிருச்சியம்-கண்களுக்குப்புலப்படுவதைப்புலப்படாமல்செய்தல். அஞ்சகம்-மறைந்துகிடக்கும் பொருட்களை விளக்கிக்காட்டுதல். [இது பின்வருமேற்கோளாற்பெறப்படும். “அகரமாதிரிமுன்னாகிய வாகருடணமே புகரிலாவதிருச்சியமஞ்சகம் பொருவல், வகரமாதிரிமுன்னாகிய வசியமேவாத, மிசலிலாவயத்தம்பென்றின்னைவைசெய்தும்” (திருவிளை. எல்லாம். கட.) அகாரம்-ஒழுமுத்து. அகாரம் அகரத்தின் விகாரமாகிய ஆகாரத்தையும் உள்ளடக்கிற்று. [சூய முன்று. விஷ்ணு - மந்திரவித்தை.]

அகாரம்—1. அன்னமுமழுத்து. (உ-ம்) “அகாரமுன்னஞ்சார்ந்தவைமப்பத்தோரொழுத்தின் சொரூபமாய்” (சூத. எக்கி. ச: அ.) 2. ஒற்றெழுத்தின் சாரியைகளுளொன்று. (உ-ம்.) “லகார ளகாரமாயிரண்டும்பிறக்கும்” (நன். எழுத்தி. உக.) 3. செயலின்மை. (சப்த.) [காரம்-செயல்.] 4. வீடு. (சப்த.) [சுமார: சும-மலை, மரம். ஸ-எழுதல், அடைதல்.]

அகாரி—1. இடி. [சுமாரி: சும-பாம்பு. சுரி-பகை.] 2. இந்திரன். [சும-மலை. சுரி-பகைவன்.] 3. கடவுள். [சுலம்-பாவம். சுரி-பகைவன்.]

அகாரியம்—1. அப்பிரதானமான காரியம். [சு; காய-உ.] 2. செய்யத்தகாத காரியம். (உ-ம்.) “நாவகாரியஞ்சொல்லல்லாதவர்” (நாலாயிர. நாவ. க.) [சுகாய-உ.] 4. தூர்க்கிரியை. (சப்த.) [காய-உ-செய்யத்தக்கது.] 5. [சுமார-உ: மார-உ-எடுக்கத்தக்கது.]

அகாருண்ணியம்—காருண்ணியமின்மை. (சி. சி. பர. நிகண்ட-மதம். இ. உரை.) [காருண்யம்-கிருபை.]

அகாலம்—1. அவகாலம். 2. காலமல்லாதது. (உ-ம்.) “உடலோடுகருகியகாலத்திலுன்னுடையுடலை.” (ஞாநவா. பிரகலா.கக.) 3. நியமமல்லாதகாலம். (உ-ம்.) இக்குவாகுவின் மரபோர் நாட்டுத்துன்றிடாவகாலத்தன்னிறேனறியமிருத்து” (இராகு. சம்புக. உட.) காலம்-சமயம்.]

அகாலமரணம்—நியமமல்லாதகாலத்திற் சம்பவிக்கு மரணம்.

அகாலமிருந்து—அகாலமரணம். [அகாலம்-நியமமல்லாதகாலம். மிருத்யு-மரணம்.] அகாளம்—சுறுப்பின்மை. (சி. லி. கிரி. சுச.) [காளம்-சுறுப்பு.]

அகி—1. ஆவணி. (இராசவைத்.) 2. இரும்பு. (பிங்க. கூரு.ச.) 3. இராகு. 4. சுயம். 5. ஒருவகைமரம். 6. சூரியன். 7. பாதகன். 8. பாம்பு. (உ-ம்.) “சுடியகிப்பிணிதீர்த்ததன்பின்” (சேதுபு. இராமனரு. கூ.) 9. மேகம். 10. வச்சிராயுதம். 11. வஞ்சகன். 12. வழிப்போக்கன். 13. விருத்திராசுரன். [3, 4, 6, 7, 8, 9, 11, 12, 13, அகி.]

அகிகாந்தம்—காந்து. [சுவிக்காந்த: சுவி-பாம்பு. காந்த-விரும்பப்பட்டது.]

அகிகை—1. இலவமரம். (வாச.) 2. துருவகூழ்த்திரம். (வாச.) [சுவிக்கா.]

அகிக்சுசுன்—பிராணிகளுக்குப் பிடைசெய்யாதவன். (வாச.) [சுவி-விவாகு. வி-விவாகு. பிராணிகளுக்குப்பிடைசெய்யலோன்.]

அகிக்சுசூரியாயுதநலோகம்—(பெளட்.) பிராமலோகமிருபதனுள்ளே பத்தொன்பதாம் உலோகம். (மணிமேகலை. கூ.)

அகிக்சுசுநன்—மிகவறியவன். [சு; கிணுந-யாதொன்றும்.] யாதொன்றும்மில்லோன்.

அகிக்சுசுன்—மிகவறியவன். [அகிக்சுசுன் என்னும் வடமொழியின் ஈது தொக்கது.]

அகிக்சுசு—1. கொல்லாமை. 2. வருத்தாமை. [சுவி-விவாகு. வி-விவாகு. கொலை, தீங்கு.]

அகிதம்—1. அயோக்கியமானது, தகாதது, உரியதல்லாதது. 2. உயிர்க்குறுதியெனவேதாகமங்களில் விதித்தவற்றிற்கு மறுதலைசெய்தல். (உ-ம்.) “அகிதமற்றது செய்யாமை” (சி. சி. உ: கட. சிவஞா.) 3. பகை. 4. நோயாளிக்குக் கொடுக்கத்தகாதபோசகம்.

[சுவி-விவாகு: வி-விவாகு. அன்மை.]

அகிதமிட்டான்—ஓரக்கன். (சேதுபு. விதம். ௨௮. குறிப்பு.) [சுவிஹாடி; சுவி-பாம்பு. ஐண்டி-பல்லு.]

அகிதீ—பகைவர். [சுவித: சு- எதிர்மறை. வித- சிநேகம்.]

அகிதலம்—பாதாளம். (உ-ம்.) “அகிதலவாவினதணிமுடமணி யிடையணவின சிலவாளி” (இரகு. யாகப். ௭௧. [சுவி-பாம்பு. ஸுல- இடம்.]

அகிதுண்டிகள்—1. பாம்பாட்டி. (சப்த.) 2. பாம்புபிடிப்போன். (சப்த.) [சுவி-கூண்க: கூண்க - துண்டத்திற்பிடித்து விளையாடுவோன். கூண - முகம். ஐண்டி ஓர் வடமொழிவிகுதி.]

அகிப்பிரத்திநம்—1. இரவிலே நகழும் மூன்றருகூர்த்தமாகிய உத்திரட்டாதி. 2. உத்திரட்டாதிநகடித்திரம். (உ-ம்.) “தகிப்பிரத்திரதேவதை.”

அகிப்பிரத்திநன்— 1. ஒருருத்திரன். 2. சிவன். [சுவிஸ்யு: சுவி-பாம்பு. ஸ்யு-கட்டுதல். நக்- ஓர் வடமொழி விகுதி. பாம்புகளாற்கட்டுண்ட சமுத்தூடையானென்றபடி.]

அகிபதி—1. ஆதிசேடன். 2. பெரும்பாம்பு. 3. வாசுகி. [சுவிவதி: வதி-தலைவன்.]

அகிபுகித்— 1. கருடன். (சப்த.) 2. கீரி. 3. மயில். (சப்த.) [சுவிஹாஜ்: ஹாஜ் - உண்பது.]

அகிபெநம்— 1. அவின். 2. பாம்பின்விஷம். [சுவிவெந: சுவி-பாம்பு. வெந-துரை.]

அகிம்சை—கொல்லாமை. (உ-ம்.) “ஐந்துசேலமாவன; அகிம்சை, சத்தியம், அஸ்தேயம், பிரமசரியம், சங்கிரகம் எனக்கொள்க”. (சி. சி. பர. செளத்-தம். ௧. உரை.) 2. மறம்

வாக்குக்காயங்களாற்றிக்குசெய்யாமை. [மகரஒற்றுச் சகரத்தோடுமயக்குதல் சம்ஸ்கிருதவழக்கு. [சுவிஹா: சுவிஹா கொலை, தீக்கு.]

அகிமரால்—வெண் வேலமரம். (கர. வைத்.) அகிர்—அயறு, தலைச்சுண்டு. [வழக்.]

அகிரீத்துநவலிஷம்—பாம்புமுதலிய சரப்பொருள்களிலும், மரமுதலிய அசரப்பொருள்களிலுமுள்ள விஷம். (சீவரட். ௩௨௭.) [சுவி- பாம்பு. ஐ-பெ- மரம்.]

அகிரீப்புத்திந்—இரவில் சிசுமும் மூன்றருகூர்த்தமாகிய உத்திரட்டாதி. (விதந. குணகுண: ௭௩. உரை.) 2. உத்திரட்டாதி. (காலாமிருதம். ௩-ஞ் சுலோகம்.) [சுவி-வ-கூய்.]

அகிரச்சுசாயியம்—பாம்புக்குக் கயிற்றுக்குமுள்ள ஒப்புமை. (பௌட். மாயா. ௨௧.) [சுவி: ரஜ்ஜு: வ-பி. ரஜ்ஜு-சயிது. வ-பி- ஒப்புமை.]

அகிரன்— 1. சூரியன். 2. கெருப்பு. 3. புவரிலோகத்திலிருக்கும்பதினேருருத்திரிலொருவன். (வி-ணி. ௨௪௨.) [சுவி: சுய-போதல். ஐர-ஒரு வடமொழிவிகுதி.]

அகிரிபு— 1. இத்திரன். (வாச.) 2. கருடன். (வாச.) கிருட்டிணன். (வாச.) 4. கீரி. (வாச.) 5. மயில். (வாச.) [சுவி: ரிவ-சுவி- விருத்திரசுகன், பாம்பு. ரிவ-பகை.]

அகிருத்தியம்—செய்யத்தகாத செயல். அகிருத—இருதாற்றிருபத்துநான்கு புலங்களுள்ளொன்று. (சத்தபு. கணங்கள். ௧௦. உரை.)

அகிருதகம்—செய்யப்படாதது. [சு: சுருதக- செய்யப்பட்டது.]

அகிருதஜ்ஞதை—நன்றிமறத்தல். [சு: சுருதஜ்ஞ: சுருதஜ்ஞ-நன்றியறிதல்.]

அகிருதஜ்ஞன்—நன்றிமறத்தோன். (வாச.) [சு: சுருதஜ்ஞ: சுருதஜ்ஞ-நன்றியறிவோன்.]

அகிருதம்—1. செய்யப்படாதது. 2. “ஓமத்திரவியம்”பார்.] 3. முடிவெறாத கிரியை. [சு: சுருத- சுருத-செய்யப்பட்டது.]

அகிருநா—கிரியை செய்யாதவர். (பெளட். பும்ஸ், ௨௭௫.)

அகிலம்—1. அகிலவாசம். (உ-ம்.) “அகிலு மாரமுமார” (இராமா, பால், வரை, ௫௮.) 2. ஒருமரம். (உ-ம்.) “அங்கோக்குமே, அகிலு மாரமுமாரவங்கோக்குமே” (மேற்படி, ௫௮.) [இது கள்ளிவிருகத்திலுண்டாவதென்று சில நூல் கூறும்.] (உ-ம்.) “கள்ளிவயிற்றி ல்கில் பிறக்கும்” (நா. க. சு.)

அகிலம்—1. எல்லாம். (உ-ம்.) “அகிலதே வர்க்கும்” (பெரியபு. திருஞான. சுசு.) 2. சுரு வலோகம். (உ-ம்.) “அகிலத்துள்ளதோர் கணங்களும்” (கந்தபு. பாற்ப. சு.) 3. பிரபஞ்சம். (உ-ம்.) “அழிந்தபின்னணுக்கடாமே யகிலமாய் வந்துநின்ற, கழிந்திடும்” (சி. சி. க: கக.) 4. பூமி. (உ-ம்.) “அகிலமெங்குநா டவன்” (கந்தபு. குரன்றன். ௨௬.) [சுவில- சு- எதிர்மறை. வில- குறைவு.]

அகிலநுபன்—1. எல்லாவுடிவமுமானே ண். 2. கடவுள். [சுவில; ரு-கு-வ- வடிவ முடையவன்.]

அகிலாங்கம்—சதுரவடிவம். (உ-ம்.) “அத் புதமார்த்திரிபுண்டமதியின்பாதி யகிலாங்கந் தீபமிகுமழகார்வட்டமுற்பொலியுமுடல்ணி யுமுறையாரன்றே முழுநிழலுமுசு வல்லமுனிவ ர்தாமே” (திருத்தொண்டர். சுஎ.) [சுவில- பிருதிவி. சுஜா- வடிவம்.]

அகிலாண்டம்—1. சகல அண்டம். (உ-ம்.) “நீ பெற்றவகிலாண்டரூபிரைத்துவைத்தது கடுப்ப” (மீனாட்சியம்மைபின். அம்மாண. ௫.) 2. பிருதிவி அண்டம். [சுவில-எல்லாம், பிருதிவி.]

அகிலாண்டவல்லி—உமாதேவி. [வல்லி- கொடிபோல்வாள். சகல அண்டங்களையும் பிறப்பித்த பெண் என்றபடி.]

அகிலேசர்—விசுவேசர். (உ-ம்.) “உடை யாளகிலேசர்க்கு” (காசிக்க. ௨.) [சுவில விச வம். ரா. ரா- தலைவர்.]

அகிலவர்—1. கருடன். 2. யயில். [சுவறி டெவெரி: சுஹி-பாம்பு. டெவெரி-விரோதி.]

அகிற்கூட்டு—ஏலம், கருப்பூரம், எரிகாசு, சந்தம், தேன் என்னும் ஐந்தின் கலவை. இது மயிருக்குப்பரிமளம் ஊட்டும்படி கொ ள்ளப்படுவது. (உ-ம்.) “உந்து சந்தனக் கற்

பூரமுடனெரிகாசு செந்தே - ணந்தலேலங்க டென்பவகிற்கூட்டோரைந்துந்தாமே” (கு. நிகன். ௧௨: ௩௬.)

அகீசன்—ஆதிசேடன். [சுவறி - பாம்பு. ரா. ரா- தலைவன்.]

அகீநது—சூரியவமிசத்திலே ஸ்ரீராமனுக் குப்பின்னிருந்த ஓரசன். (இரகு. குலபு. சு.) [சுவறி-மறா.]

அகீநம்—1. குறைவின்மை. சு- எதிர் மறை. ஹீநம்-குறைவு. 2. பலநாளாகச்செ ய்யப்படும் ஓர் யாகம். [சுவறி: சுஹி- நான். ரா. ரா - ஓர் வ-வி.]

அகீநன்—பெரியோன். [சுவறி: சு- எதிர்மறை. ஹீந- நீசன்.]

அகுசலம்—1. அகிட்டவீகம், துக்கம். (உ-ம்.) “அகுசலவேதனை” 2. சாமர்த்தியா ன்மை. [சுகு-ஸு: சு- எதிர்மறை. சு- ஸு- சந்தோஷம், சாமர்த்தியம்.]

அகுசலவேதனை—துக்க அறிவு; இது பஞ்சகந்தங்களுள் ஒன்றாகிய வேதனையின் பகுதி மூன்றனுள் ஒன்று. (மணிமேகலை. ௩௮௨.) [சுகு-ஸு - துக்கம், வெடிநா - அறிவு.]

அகுட்டம்—மினகு.

அகுதம்—கரோகிணிப்பூண்டு.

அகுதம்—1. குற்றம். 2. குணமின்மை, நற்குணமின்மை. [சும-ணா: சு: ம-ணா.]

அகுதன்—குணமில்லாதவன். [சும-ணா]

அகுதுத்துமா—ஆவ்வியத்தம். (பெளட். பும்ஸ். ௩௬௫.) [சும-ணா: தா: சு- எதிர் மறை. ம-ணா: தா- குணவடிவுடையது.]

அகுதன்—1. குணமில்லாதது. 2. குண மில்லாதவன். 3. முடவன். [சும-ணா: சு: ம-ணா; ஐ.]

அகுதம்—1. அழைக்கப்படாமை. 2. ஐவ கையாகத்துளொன்றாகிய தியாகம்; அது: மநமானது சதாசிவாதி வீக்கிரகங்களுளொ ன்றை அன்பினாலே நினைத்தத்தியாகத்தி லே யிடைவிடாது கலந்துநின்றல். 3. யாக ன்செய்யப்படாமை. 4. வேதமோதல். (மது. ௩: ௭௮.) [சுஹு-த: ஹு-த- ஒழுங்குசெ ய்யப்பட்டது, அழைக்கப்பட்டது.]

அதநி—அகதி. (உ-ம்.) “அருதியிடலை வின்விதியானாலும்” (திருப்பு. கஉக. என். பொதுவி. உக. உரை.) [அகையென்பதன் விகாரம்.]

அதப்பியம்—1. பொன். 2. வெள்ளி. [சுகுபு. குபு. செம்பு, பித்தளை முதலிய இழிந்த லோகங்கள்.]

அதம்பை—கவித்தும்பைப்பூண்டு. அதரு—1. அசிலமரம். 2. இலகுவானது, கனரில்லாதது. 3. குருவில்லாதவன், குருவாகாதவன். [சுமாரா: சு- எதிர்மறை. மயாரு கரும், ஆகிரியன்.]

அதலி—ஹலிவீமரம். (வை. தீ.) அதலீநன்—உயர்குலத்தோனல்லாதவன். [சு- எதிர்மறை. கூயிநீ—உயர்குலத்தோன்.]

அதவைக்கட்டி—அரையாப்புக்கட்டி. (வை. தீ.) அதளிதநாதர்—நிவேதகர்மசாத்நிரங்கள் செய்த நவநாதசித்தர்களிலொருவர். (த. நி. போ. உருக.)

அதளுதி—வேப்பமரம். (வை. தீ.) அக்டகநீதம்—பெருங்காயம். [சும-ரு. மரு: [சும-ரு. மறைவினம். மரு-வாசனை.]

அகை—1-3. அகையென்னேவலுந்தெரிநிலைவினைப்பகுதியும் பெயரெச்சத்தொகையும். 4. எரிதல். (உ-ம்.) “அகையறுகழை கொன்றுண்ட” (கந்தபு. வள்ளி. கக.) [இது முதனிலைத்தொழிப்பெயர்.] 5. கூறுபாடு. (சிந். முத்தி. கச. உரை.)

அகைந்தல்—1. அடித்தல். (பிங்க. உக. எ) 2. அறுத்தல். (உ-ம்.) “மயிருக்கொன்றாக வாங்கியகைத்தகைத்திடுவர்” (சிந். முத்தி. கச. 2.) 3. எழுப்புதல். 4. ஒட்டுதல். (இராசவை.) 5. செலுத்துதல். (இராசவை.) 6. தழைத்தல், கிளைத்தல். (உ-ம்.) “குப்பைக்கிரை கொய்கண்ணைகைத்த” (புறநா. கருக.) 7. முறித்தல். (உ-ம்.) “உம்பலகைத்த வெண்ணமுரியாவும்” (பத்து. மலைபடு. சஉக.) 8. வருத்தல்.

அகைதல்—1. எரிதல். (உ-ம்.) “அகையெரியானது” (கலி. கஉக.) 2. ஒடிதல். (உ-ம்.) “அகைந்தவித்துணைமலர்” (பாரத. பு. ப. ச. 0.) 3. தளிர்ந்தல். (உ-ம்.) “கொய்குழையகைகாஞ்சி” (கலி. எ. ௪.) 4. முறிதல். 5. வருத்தல். “அகையேலமர்தோழி” (சிந்.

கேம. ககக.) 6. எழுதல். (உ-ம்.) “வேங்கைகளேரியகைத்தனவலுக்கும்.” (தணிகை. திருநா. சக.)

அகைப்பு—1. அடித்தல். 2. அறுத்தல். 3. எழுப்புதல். 4. ஒடித்தல். 5. முறித்தல். 6. வருத்தல்.

அகைப்புலண்ணம்—இருபது வண்ணங்களுள் ஒன்று; அது “வாராபாயினும் வரினும் வர்மக-கியாராசியரோதோழி” என்பதிற்போல அடித்தடித்துப்பயிலுஞ்சந்தருடையது. (உ-ம்.) “அகைப்புலண்ணம் மறுத்தறத்தொழுகும்” (தொல். பொரு. ருசஉ.) [அகைப்பு—அறுத்தல். வண்ணம்—சந்தம். விட்டுவிட்டுச்செல்வது என்றபடி.]

அகைமம்—குருவிச்சை. (வை. தீ.) அகோ—ஒரு வடமொழியில்வியயம்; இது: இகழ்ச்சி, தாக்கம், இரக்கம், ஐயம், அழைப்பு, ஆச்சரியம், புகழ்ச்சி, சம்மதம், பொருமை முதலியபொருள்களுளொன்றையுள்ளிட்ட ஒருகுறிப்புமொழி. (உ-ம்.) “மண்டலத்தின் பிசையொருவன் செய்த வித்தையகோவெனவும்” (ஆச்சரியம்.) (தாயு. மண்ட. க.) [சுகுஹா.]

அகோசம்—1. அறியப்படாமை. (உ-ம்.) “காட்சிமுன்னைம் பரமாணந்தருக்கு மகோசாமதான-திருகிலிபிரம்” (குத. எக்கி. பூ. கஅ. சு.) 2. புலன்களுக்கு விடயமாகாமை. [சுகுமொஹா: சு- எதிர்மறை. மொஹா—விடயம்.]

அகோபம்—கருகமரம். [சுகுஹா: சு- எதிர்மறை, கொஹா—வளைவுடையது.]

அகோநாரை—அதிகமாக மழைபொழிக்கை. [சுகுஹா—ஆச்சரியங்குறிக்கும் ஓர்வியயம். யாரா—நீரோழுக்கு.]

அகோபலம்—கடப்பையென்னுமரினுள்ள ஒரு விட்டுணுதலம்; இது சென்னைக்கு வடமேற்கேயுள்ளது. (உ-ம்.) “சொல்லகோபலநாசிக்கம்” (திருச்செந். கஅ: சக.)

அகோரகலை—சிவபூசை செய்யும்போது சிவலிங்கத்தைச்சதாசிவனாகப்பாரித்து அவரதைத்துமுகத்திலுநிற்பனவாகக் கொள்ளப்படுகலைகளுள் அகோரமுகத்தில் நிற்குங்கலைகள்; அவை: தமம், மோகம், காயை, நிட்டை, மிருத்து, மாயை, உருத்திரபயம், சுவரம் என எட்டாமென்றும், அவற்றக்குத்தானங்கள் இருதயம், கண்டம், வலத்தோள், இடத்தோள், நாபி, வயிறு, முதுகு, மார்பு

என எட்டாமென்றுஞ்சொல்வர். (அகோ. கிரி. உச்சு- உச்சு.)

அகோரதைவல்லியப்பிரதம்— தணிகை மலை. (உ-ம்.) “விட்டினையகோரனென்று ரைக்கு - மரிதபுதவத்தோற்குய்த் தளித்தி டலாலகோர கைவல்லியப்பிரதம்” (தணிகை. புராண. சு0.) [சுவொரார- ஒருதபோத னன். வெகவலு- மோகூம். ஸ் உ0-கொ டப்பது.]

அகோரசிவாசாரியர்— பத்ததிகாரப்பதி னெண்ணுள் ஒருவர்; இவர் வசித்த இடம் சிதம்பரம்.

அகோரநந்திரம் — உபாகமங்களுளொ ன்று. [சுவொராரது.]

அகோரப்பிரமம்— அகங்காரம், சகலா, பாதம், ரூபம், அக்கிந்தியென்பவற்றிற் கதிட் டானதேவதையாடிய உருத்திரர். (கூர்மபு. பிர. தோ. சு. உரை.) [சுவொராரது. ஹ-]

அகோரம்— 1. அகோரமுகம். (உ-ம்.) “விசயமுதலைத்தும் விகிர்வலகோரத்திலி சையவுதித்தே” (சைவச. பொது. ௩௩. ௩.) 2. அச்சம்விளைக்கத்தக்கது. 3. அச்சம்விளை யாதது. 4. உக்கிரம். 5. கொடுஞ்செயல். (உ-ம்.) “அன்னதோர்காலையகோரவெக்சா ன்” (திருநெல். சுவேத. அஅ.) 6. நரி. 7. பஞ்சமந்திரங்களுளொன்று; அது பஞ்சபா சங்களையும் அழிப்பது. (பௌட். பதி. சு0.) [சுவொரார: சு - எதிர்மறை, ஒப்புமை. வொரார- அஞ்ஞாநம், பயங்கரமானது.]

அகோரமுகம்— சதாசிவனுடைய ஐந்து முகங்களுளொன்று; இது கர்த்திருசாதாந் கியமென்னுந் தத்துவமும் ஈசுவரனென்னு மூர்த்தியும் பொருந்தியுள்ளது. [சுவொரார; 2௮௪.]

அகோரலிங்கம்— பஞ்சலிங்கங்களுளொ ன்று; (த. நி. போ. ௩௩௨.) [சுவொரார; விஜ.]

அகோரவுரை— அகோரமந்திரம். (உ-ம்.) “உரைத்தேயகோரவுரை” (சைவச. பொது. ௩௨௩.) [சுவொரார; உரை. மந்திரம்.]

அகோரன்— பரசிவன். (உ-ம்.) “அவமறு த்தெமைப்புரக்கு மீசானைகோரன் சத்தி யோசாதன்” (குத. எக்கி. பூ. ௩௩. உ.) [சுவொரார: சு- ஒப்புமை. வொரார- பயங் கரம்.]

அகோராத்நிரம்— 1. அகோரம் அத்திர மென்னும் இரண்டெக்திரங்கள். (உ-ம்.) “அருமைமகலின் சிரப்புறத்திலகோராத்நிர த்தான்” (திருவாரிணை. கோச்செ. எச.) [சுவொராரது.] 2. இரவும் பகலும்; அஃ

தொரு சூரியோதயந்தொடங்கி மந்தைநாட் சூரியோதயம்வரையுமுள்ளகாலம். (உ-ம்.) “அக்கலை முப்பாண்கொண்டது முகூர்த்த- பூ அமது முப்பாண்கொண்டது மனிதர்க் கோரகோராத்நிரமாகும்” (குத. சிவமா. அ: ௩.) [சுவொராரது: சுவரலு - பகல். ராரது- இரவு.]

அகோரை— 1. இரண்டரைநாழிகைக் கா லம். [சுவொரார.] 2. புரட்டாசிமாசத்து க்கிருட்டிணபக்கத்துச் சதுர்த்தசி [சுவொ ரார.]

அங்கக்கிரகம்— ஒருவகைச்சரீரவலி-கெ ண்டைவாங்கல். [சுவொராரது: சுஜ- சரீரம். ௫. ௨- பிழப்பு.]

அங்கயுக்திரியை— 1. சரீரத்தினதுமப்பிண ற்செய்யுஞ்செயல். 2. சரீரத்தினால், நடநர் த்தமாகச்செய்யுஞ்செயல்; அச்செயல்: சரி கை, புரிகை, சமகலி, திரிகை, ஊர்த்துவ கலிகை, பிருட்டசம், அர்த்தபிருட்டசம், சுபத்திகம், உல்லோலம், ரூர்த்தநம், வே ட்டநம், உபவேட்டநம், தாபதப்பிராய விருத்தம், உட்சேபணம், அவட்சேபணம், நிகுஞ்சநம் எனப்பதினாறுவகைப்படும். (உ-ம்) “ஈரெண்வகையவங்கக் கிரியையும்” (சிவப். அரங்கே. ௨௨. உரை. குறிப்பு.) [சுவொரார: சுஜ- உறுப்பு, சரீரம். தியா- தொழில்.]

அங்ககணிதம்— எண்கணிதம்; அஃது: எண்களின் சம்பந்தமுறையையும், அவற்றி னுற்கணிக்கும் விதிகளையும் உணர்த்து துல். [சுவொராரது: மணிதா.]

அங்கமுகம்— 1. அங்கத்தோடு சம்பந்தமா னது. 2. உறுப்பு. 3. சரீரம். [சுவொராரது: சுஜ- ௩.]

அங்ககாரம்— 1. அங்கசேட்டை. 2. பா தத்திற்பொது இலக்கணங்களாகிய இருபது பேதங்களுளொன்று. (உ-ம்.) “விண்முடா த்தேசசாரியே நியாயம் விருத்தியே பிரவி சாரம்பூ-மண்டலமுடனாகாசமண்டலமேமா

சிவசுத்தக்காணஞ்சீர்-கண்டவுற்புலிசகாண
மேயங்ககாரமேயிரேசிதமென்னன்-கொண்
டநாலேத்துபேதமுக்கற்றுக் கோதற்பயின்
றபின்வந்துன்” (திருவினே. கான்மா. கூ.)
[சுஜ்ஜனாரா: சுஜ். சரீரம். ஹாரா- அகச
த்தல். இருபதுபேதங்களினெஞ்சுவற்றி
ன் நாமம் எட்டாஞ்செய்யுளிற்காணச.]

அங்ககீதம்— உறுப்புக்குறையு. [சுஜ்
ஹீந: சுஜ்- உறுப்பு. ஹீந- குறையு.]

அங்ககீதமந்திரம் — இருதயம் முதலிய
அங்கங்களைக் குறியாது சொல்லும் மந்திரம்.
(ச. நி. போ. உகள.) [சுஜ்ஹீநோது.]

அங்ககீதன்—உறுப்புக்குறையு. [சுஜ்
ஹீந: சுஜ்-உறுப்பு. ஹீந- குறையு.]

அங்ககீதன்— ஒருவன் பிறக்கும்போதவ
னுடைய தேக உறுப்பில் நிற்பதாகக்கணித்
கப்படுஞ்சனி. (உ-ம்.) “ஒன்றுநான்காறு நா
ன்கோரைந்து மூன்றாண்டுற்றிரண்டு- மெ
ன்றும் வாய்க்கைகாலிடக்கைவயிறுச்சி கண்
ணிலிங்கம்-பொன் றுமரணம் வழிபோக்கிடர்
திருப்போற்றான்மை-நன்னுதித்தக்கச்சனி கி
ணறகன்முதனுட்டிக்கொள்ளே” (விதாந.
எச்ச. இக.) [சுஜ், ஸ்மி.]

அங்ககீதெவ்வாய்— ஒருவன் பிறக்கும்
போதவனுடைய தேக உறுப்பில் நிற்பதாக
க்கணிக்கப்படுஞ்செவ்வாய், (உ-ம்.) “அங்கச்
செவ்வாய் பலன்” (விதாந. எச்ச. சள. கவி
முகம்.) [சுஜ்- செவ்வாய்.]

அங்ககீதோமனீ— ஒருவன் பிறக்கும்போ
தவனுடைய தேக உறுப்பில் நிற்பதாகக்
கணிக்கப்படுஞ் சந்திரன். (உ-ம்.) “முண்ட
ந்தொடை கணைக்காலப்பத முச்சி கண் வாய்
செவியோ- டொண்டையுரம் வயிறங்கச்சோ
மற்றத்தன்ஹோரைபற்றிக் - கண்டனரின்
பந்தராலஞ்சுகரோய்கணிகை துன்ப-முண்டி
டரின்பமொடோகையிலாபோயுற்றிடமே”
(விதாந. எச்ச. சக.) [சுஜ்ஹோரி: சுஜ்-
உறுப்பு. ஹோரி- சந்திரன்.]

அங்கசங்கம்--புணர்ச்சி. [சுஜ்ஹோரி: சுஜ்-
சரீரம், ஹோரி- புணர்ச்சி.]

அங்கசம்— 1. இரத்தம். 2. உரோமம்.
3. காமம். 4. ஹோய். [சுஜ்ஹோரி: சுஜ்-
உறுப்பு, ஹோரி- உறுப்பு.]

மனம். ஐ- பிறந்தது. 5. மலைகளிலொன்று.
(உ-ம்.) “அங்கசமென்னுங்குன்றும்” (சுர்ம
பு. சம்பு. அஅ.)

அங்கசலனவாதரோகம்— ஒருவகை வாத
ரோகம்; அது: “வாதத்தைப் பிறப்பிக்கு
ன்ற வஸ்துவையும், வாதகோபவஸ்துவ
யும் மிகவும் புசித்தலினால் சர்வாங்கத்திலும்
பிறந்து வாதநாமப்புத்துவாரச்சளிஷம் வியா
பித்து, உடம்பெக்கும் பரவி வேதனையை
ச்செய்யும். அப்போது ஊர்த்துவாங்கத்தி
லாவது, அசோங்கத்திலாவது, நெஞ்சல் உண்
டாகும்.” (சீவரட். சளக.) [சுஜ்ஹோரி- தேகம்.
ஹோரி- அசைதல்.]

அங்கசலேன்— மன்மதன். (உ-ம்.) “அங்க
சலேன் முரசென்னவநிர்ந்த” (பிரபுலி. க. க
லாச. உக.) [சுஜ்ஹோரி: ஹோரி.]

அங்கசன்— 1. புத்திரன். 2. மன்மதன்.
“அங்கசன் நென்றற்றேரிஸாயினன்” (நல்.
பாச. வக. சக.) [சுஜ்ஹோரி: சுஜ்-உறுப்பு, மன்மதன்.
ஐ- பிறந்தவன்.]

அங்கசா— சோதிடவறுப்புக்களிலொன்
று. [சுஜ்ஹோரி: ஹோரி.]

அங்கசா— சிவன். [சுஜ்ஹோரி: சுஜ்ஹோரி-
மன்மதன். ஹோரி- பகைவன்.]
அங்கசாலேக்காரன்— ஊரதிபதியின் கட்
டனாப்படி கிராமத்தாரைக்கூடுப்படி செய்
ததற்கான ஆயத்தச்சீனப்பண்ணுதிருவன்.

அங்கசலயோகம்— அட்டாங்கசலயோ
கம். (சி. சி. அ: உக. உரை. சிவாக்.)

அங்கசலேன்— உடம்பினது சலன்ம. 2.
கைமெய்ச்சாட்டு. [சுஜ்ஹோரி: சுஜ்-உறுப்பு, ஹோரி-
அசைதல்.]

அங்கசை— மகள். [சுஜ்ஹோரி: சுஜ்-உறுப்பு, ஹோரி-
பிறந்தவன்.]

அங்கசை — உவ்விடம். (உ-ம்.) “அங்க
சைநில” (கந்தபு. சூரன்நண்ட. உக.)

அங்கசை— 1. இரண்டு துணைகளுக்கிடையிலுள்ள இடம். 2. உள்ளறை. 3. கடுமரம்.
(கா. வைத்.) 4. சலதாரை. (உ-ம்.) “ஊரங்க
ணரிருரவு நீர்ச்சேர்ந்தக்கால்” (நாலடி. நல்
லிண. இ.) 5. சேறு. (உ-ம்.) “அங்கணம் பட
ர்வோரென்னவகமெல்லுற்றேன்” (கந்தபு.
வீரவாகுசய. கஅ.) 6. பத்துருபுத்தளவு. 7.
பரப்பு. (உ-ம்.) “ககநாங்கணம்” 8. பொரி
காரம். 9. மதகு. 10. முற்றம். (உ-ம்.) “அங்க

கணத்தினுக்கவழித்தற்றால்” (வன். ௭௨௦.) 11. வெங்காரம். 12. இடம், நிலம். (உ-ம்.) “முழு மாணிக்கத்தான் - மன்னிஞ்சிழைந்துருமோ னுக்கணமுதலேழ்நிலத்துப் - பொன்னின் சி னுலையமாயிற்றன்றோ வெங்கன்புங்கவற்கே” (திருநாற். ௧௮.) [1, 2, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, [சுஜன.]

அங்கணர்— சிவன். (உ-ம்.) “வீரட்டத்த மர்ந்தருமங்கணரும்” (பெரியபு. தடுத்தா ட். ௮௫.) [அம் - அழகு. கணர் - கண்ணு டையவர். அரு - கண்ணெனப்படும்.]

அங்கணன்— 1. அருகன். 2. சிவன். (உ-ம்.) “அங்கணையருளாய்” (தேவாரம். திருமுது. ௪. சுந்தர.) 3. அருதபாஷாணம். (கா. வைத்.) 4. விட்டுணு.

அங்கணை— சிவன். (உ-ம்.) “அங்கணை ளர்தம்பிமுகத்தினில்” (பெரியபு. திருஞாந. ௧௦௮௩.)

அங்கணி— 1. கற்றழை. 2. காளி. 3. பார்ப்பதி.

அங்கந்தீ— உதாக்கினி; அது: சமாக்கினி, விஷமாக்கினி, தீக்ஷணக்கினி, மந்தாக்கினி யென நான்குவகைப்படும். (உ-ம்.) “சேர்த் தங்கத்தீ கான்கிலாநியந்தத்தீ முறையே யெரி” (தைல. அதுபந். ௧௪.)

அங்கத்தை— அவ்விடத்திற்கும்குப் பெரி யவர். இது அங்கத்தி எனவும் வழங்கும். (உ-ம்.) “அங்கத்தைக்கெல்லாந்தேரியும்” (வழங்க்.)

அங்கதச்செய்யுள்— வசைக்கவி. (உ-ம்-) “நெடுவெண்பாட்டே குறுவெண்பாட்டே, கைக்கிழைப்பாட்டிங்கதச்செய்யுளோடொ த்தவையெல்லாம்வெண்பா யாப்பின” (தொ ல். பொரு. ௪௩௦.)

அங்கதப்பாட்டு— அங்கதச்செய்யுள். (உ-ம்.) “அங்கதப்பாட்டவற் றளவோடொக்கும்” (தொல். பொரு. ௪௭௨.)

அங்கதம்— 1. சந்திரகல பதினாறிலொ ள்று. (வி-ணி. ௨௪௬.) 2. தோளணி - வாகு வாலயம். (உ-ம்.) “மற்றடம்புயவகையிசை வரம்பிலா விலகன்பெற்றவங்கதம்” (திரு விளா. மாணிக். ௧௨.) [அங்கடி.] 3. பாம்பு. (உ-ம்.) “அங்கதக்குழாமங்கதுபுரிந்தன்” (சேதுபு. காசிபு. ௪௨.) 4. பொய். 5. மார்பு. 6. யானையுணவு. 7. வசைகூறுங்கவி; அது: செம்பொருளங்கதமென்றும், வசைப்பொரு ளினைக் கரந்துசொல்வதாகிய பழிகாப் பங்க தமென்றும் இரண்வகைப்படும். (உ-ம்.) “ஆற்ற னெனெடுங் கவிஞரோங்கதமுறை

ப்ப” (இராமா. முதற். ௨௪௮.) “அங்கதந் தானையரிதப்பத்தேரியிற்-செம்பொருள் கர ந்ததென் விருவகைத்தே” (தொல். பொரு. ௪௩௬.)

அங்கதர்— வசைச் செய்யுள் சொல்வோர். (உ-ம்.) “புலவோர்களைப் பழிக்கும் - பொல் லவங்கதர்ச்செய்யுடையெனென்” (தேவார. ஆலவா. ௪௦. சம்.)

அங்கதன்— 1. இலக்குமண்ணுடைய ஒரு மகன். (இரகு. அவதா. ௪௩.) [அங்கடி.] 2. கிட்கிந்தையிலேயிருந்த குரக்கரசனாகிய வா ல்யின் ஒருமகன். (இராமா. விடை. ௧௮.)

அங்கதாரி— 1. சிவன். 2. சிவன். 3. தே கம். [சுஜ். எலும்பு, உடம்பு. யாரி- தரி ப்பவன், தரிப்பது.]

அங்கதாளம்— பரதசாஸ்திரத்திற் சொல் லப்பட்ட தாளப்பிரமாணங்கள் பத்தினுள் ஒன்று; அது: அதுதரிதம், துரிதம், இரகு, குரு, புலுதம், காகபதம் என ஆறுவகைப் படும்க.

அங்கதர்— 1. கொடை. 2. தியாகம். 3. நெ ருப்பு. 4. கோய். (சப்த.) [சுபஹதி] 5. பிரமா. 6. யாகாக்கினிவளர்க்கும் பிராம ணன். 7. வாகனம். 8. வாயு. 9. கிருட்டி ணன். [5, 6, 7, 8, [சுஜ். தி.]

அங்கதை— 1. சதாசிவனுடைய பஞ்ச முகத்தினுள்ளொருகிய ஈசாநமுகத்தினிற் குங் கலைஞன் ஒன்று. (த.நி. போ. ௩௦௧.) 2. தென்றிசையானையின் பெண்ணை. [சுஜ். ௮.]

அங்கதச்சீத்திரம்— ஒருவன் பிறக்கும்போ தவனுடைய தேக உறுப்பினிற் பதாக்ககனி க்கப்படும் நட்சத்திரம்.

அங்கநம்— 1. அசைதல், போதல். 2. அரசர்மனையின் முற்றம். 3. முற்றம். [சுஜ். ௮]

அங்கநியாசம்— அதுட்டானக்கிரியைகளு ள் ஒன்று; அது: இருதயம் முதலிய அங்கங் களிலே மந்திரத்தோடு கையாற்றாடுதல். (உ-ம்.) “அங்கநியாசஞ்செய்க” (குத. எக்கி. ௫. ௧௫.) [சுஜ். ௮] லாஸ்: சுஜ் - உறுப்பு. நுலாஸ் - வைத்தல்.]

அங்கநூல்— வேதாங்கநூல். (உ-ம்.) “மங் திரஞ்சிதையை சோதிடாதி மற்றங்கநூல்” (தாயு. ஆகார. ௨.)

அங்கதை— 1. பெண். (உ-ம்.) “அங்க தைகடவாநட்டுச்செய் கச்சிவாணன்” (கம்பாங்,

உக.) 2. கந்திராசி. 3. வடதிசை யானைபின் பெண்யானை. [சுழைநா.]

அங்கப்பிரதக்ஷிணம்—சரீரத்தாலுருண்டு வலம்வருதல். (உ-ம்.) “வீதியிலங்கப்பிரதக்ஷிணம் புரிந்தோர் விமலஸோடவளவாய” (சிகாழிப்பு. தல. கசா.) [சுழை-உடம்பு. ப்ரதக்ஷிண - வலம்வரல்.]

அங்கப்பிராயச்சித்தம்—தேவலியோகத்தைச் சூழ்ந்த புலம்பற்காலத்தில் வரலாய ஆசனசம் நிவிர்த்தியாதற்பொருட்டுத் தேகசுத்திபண்ணிச் செய்யும் பிராயச்சித்தம். [சுழைபுரையழித்து-புரையழித்து-நிவிர்த்தி]

அங்கபங்கம் — 1. உடம்பினுறுப்புக்களின் சோர்வு, சோர்வாதம். 2. சரீரவுறுப்பு இன் சேதம். (உ-ம்.) (சாதகசிகி, கஉகஉ. கவிருசம்.) [சுழைஹு: ஹு- பின்னம்.]

அங்கபாலி— 1. கட்டிச்சமுவுதல். 2. வளர்த்ததாய். [சுழைவாலி: வாலி- காப்புதல், காப்பவன்.]

அங்கபாலிகை—கட்டிச்சமுவுதல். [சுழைவாலிகா.]

அங்கபுதன்— ஒருவன் பிறக்கும்போதவனுடைய தேக உறுப்பில் நிற்பதாகக் கணிக்கப்படும் புதனென்னுங்கிரகம். (உ-ம்.) “அங்கபுதன்சுலன்” (விதாந. எச்ச. சஅ. கவிருசம்.) [சுழை; ஸாய.]

அங்கபு— மகன். [சுழைஹ-ஓ: சுழை- சரீரம். ஹ-ஓ- பிறந்தவன்.]

அங்கம்— 1. அடையாளம். 2. அபராதம். 3. அரையின்மேலுள்ள உடம்புப்பாகம். 4. அலங்காரம். 5. அவயவம். 6. உடம்பு. (உ-ம்.) “என்பக்கம் பங்கப்பிகையுறச் சேர்த்தவன்” (கம்பர. உ.) 7. உபகரணம். 8. உபாயம். 9. எழும்பு. (உ-ம்.) “தெர்டுத்தணித்ததும்புதரங்கமே” (மதுரை. உக.) 10. எழும்புக்கோவை. 11. ஒரு தேசம். [இஃதிப்போதுபாகல்புள்ளன்படுகின்றது.] 12. ஒரு பாஷை. (இலக்கணவி. பெயரி. கசு. உரை.) 13. ஓர் நடவலியையாட்டு. 14. கட்டில். (உ-ம்.) “மண்டனையங்கமீதே” (திருப்புக. கௌ.) 15. களங்கம். 16. கொன்றை. 17. கோளகபாஷாணம். 18. சமீபம். 19. சாயல். 20. சைந்ததுள்ள ஆகமமூன்றனுளொன்று; அது: ஆசாரங்கம், சூத்திரகிருதாங்கம், ஸ்தாநாங்கம், சமவாயாங்கம், வியா

க்கியாப்பிரஞ்ஞப்பத்யாங்கம், ஞாந்தருகதாங்கம், உபாஸகாத்தியயநாங்கம், “அந்தக்கிருத்தசாங்கம், அதுத்தரோப்பிரதிகதசாங்கம், பிரச்சிநவியாகாணாங்கம், விபாசகுத்திராங்கம், திருந்திவாதாங்கம் எனப் பன்னிரு பகுப்புடையது. (சிலப். நாடு. கஅஎ. குறிப்பு.) 21. தங்குமிடம். 22. தானமுயிமாணம் பத்தினென்று. 23. தூலினுறுப்பு. (உ-ம்.) “சூன்ருமங்கம்” (சிலப். கட்ட.) 24. பரதவறுப்புக்களுளொன்று; அது: கீதாங்கம், நிருத்தாங்கம், உபயாங்கம் என மூன்றுவகைப்படும். கீதாங்கம்—கீதத்துக்கு வாசிப்பது. நிருத்தாங்கம்— நிருத்தத்துக்கு வாசிப்பது. உபயாங்கம்— இரண்டிற்கும் வாசிப்பது. (திருவீரே. காண்மா. அ. உரை.) 25. பாதுபாடு. 26. பிரதாநம், பிரதாநமாய்வேண்டியது. [இச்சருத்துப்பற்றி யாசனாக்கர சியனாடத்தரண்படை, குடி, கூடி, அமைச்சு, டீப்பு, அரண் ஆகிய ஆறும் ஆறங்கங்களென்று சொல்லப்பட்டன.] (வள.இறைமா. க.) 27. மகம். 28. வரி, கீற்று. 29. வேதாங்கம். (உ-ம்.) “அளவில்பலகலையங்கமாணங்கன்” (சிலப்பிர. மஞ்சல. ச.) மந்திரம், வியாகரணம், நிகண்டு, சந்தோபிசிதம், நிருத்தம், சோதிடம் என்னுமாறையுமே வேதாங்கமென்ப, (திருவீரே. நகர. அடு. குறிப்பு.) 30. வைத்தியசாத்திரம். (உ-ம்.) “அரத்தமாத்வகைகாய்ச்சு முளவையங்கக் கூறியவாரேர்த்து” (தைல. பாயி. உஎ.) [1, 2, 4, 13, 15, 18, 22, 23, 20, சுழை.] [3, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 14, 19, 20, 21, 24, 25, 26, 27, 28, 29, 31, 32, சுழை.]

அங்கம்பயந்தோன் — அருகக் கடவுள். (உ-ம்.) “அங்கம்பயந்தோனருசனருண்முனி” (சிலப். நாடு. கஅஎ.) [அங்கம்—ஓராகம். பயந்தோன்— செய்தவன்.]

அங்கமந்திரம்—இருதய மூதலிய அங்கங்களெந்தொட்செட்செபிக்கப்படுமந்திரம். [சுழை; ஸ்ரீ.]

அங்கமாலே— 1. எழும்புமாலே. (உ-ம்.) “அங்கமாலையுஞ் சூடுமையாறே” (தேவாரம். ஐயபு. குறுந். எ. திருநா.) [மாலா—கோவை.] 2. பிரபந்தவகைகளுளொன்று; அது: ஆண் பெண் என்னும் இருபாலார்க்குஞ்சொல்லப்பட்ட அங்கங்களை வெண்பாலாலாதல் வெளிவிருத்தத்தாலாதல் அலங்கரித்தந்தாநியாகப்பாவைது. (உ-ம்.) “மிகக்வுறுபைபெண்பாலிருத்தந்த - தொக்கவொடு மு

றையாற்றொடர்வுறப்பாடுத - லங்கமாலையா
மெனப்பகவர்” (இலக்கணவி. அக.௮.) [மா
லா- வரிசை.]

அங்கமைந்து—வாரம், திதி; கசுத்திரம்,
யோகம், கரணம் ஆகிய பஞ்சாங்கம். (உ-ம்.)
“அங்கமைத்துடனவுணர்கண் மன்னன்மு
ன்னடந்தான்.” (சந்தி. சூரன்றண். ௩௩.)
அங்கயற்கண்ணி— மதுரையிற் கோயில்
கொண்ட மீனாட்சியம்மை. (பெரியபு. திரு
ஞான. அசு.)

அங்கயோகம்— 1. ஒரு யோகம்; அது:
உதயம், கேர்திரம், மூலத்திரிகோணம்,
உச்சம் என்னும் இவ்விடங்களுள் ஒன்றில்
வியாழனிற்பது. (உ-ம்.) “வருமுதயங்கே
ந்திர முச்ச மூலத்திரிகோண மந்திரி நின்ற
லங்கயோகம்” (சாசகசிங். ௨௦௪௬.) 2. இய
மாதியங்கச்சுளார் சாதிக்கப்படும் யோகம்.
(உ-ம்.) “அட்டாங்கயோகம்” (செ.சி.அ.௨௧.)

அங்கர்—1. அங்கதேசத்திலே வசிப்பவர்.
(திருவிளை. திரும. எம்.) 2. அங்கமுடையவர்.
அங்கநீரோமான் — கண்ணன். (உ-ம்.)
“அங்கநீரோமான் பொருவரு வெற்றியென்
பாற் புக்கதென்றுகொள்” (நல். பார. திரு
முடி. ௨௨.) [அங்கர்- அங்கதேசத்தார். கோ
மான்- அரசன்.]

அங்கநீரோன்—அங்கநீரோமான். (உ-ம்.)
“அங்கநீரோனை வருதிரியின்பதி” (பாரத.
பதினா. ௨.) [பிரான்- தலைவன்.]

அங்கநீரோ — தேசத்துக்குக் காப்பாக
அணியுஞ் சட்டை. (விசாரசா. ௩௦௯.) [சுஜ
ரகஷா: சுஜ-உடம்பு. ரகஷா - காப்பது.]

அங்கநாங்கம்— எல்லாவிதமும். [இது வை
போகம்] என்பதோடு சேர்த்து, “அங்கா
ங்கவைபோகம்” என்றும்ச் சகலவெளிகை
அதுபவங்கள் என்று பொருள்படும்.]

அங்கநாட்சகர்— மெய்காப்பாளர். [சுஜ
ரகஷை: ரகஷை- காப்போர்.]

அங்கநாட்சா—அங்கநாக்கா.
அங்கநாட்சிணி— 1. போர்க்கவசம். 2. போ
ர்வைச்சிலை. [சுஜரகஷிணி: ரகஷிணி- கா
ப்பது.]

அங்கநாமாதி—செனரீபாஷாணமென்னும்
பிறவிப்பாஷாணம்.

அங்கநாலல்லி— குறிஞ்சா. [“அங்காரவல்
லி” என்பதிலே “கா” என்பது குறுகிற்று.]

அங்கநாகம்—பரிமளத்திரவியங்களை யுட
ம்பிற் பூசுதல். (உ-ம்.) “அழற்றுமெம்மை
யவங்கநாகமும்” (காஞ்சிபு. சமுவாய் ௩௮௮.)
[சுஜராம: ராம:-நிறஞ்செய்வது.]

அங்கநாசன்— 1. அங்கதேசத்தரசன்.
2. குந்தியின் மூத்தமகனாகிய கண்ணன்.
[சுஜராம.]

அங்கநாயன்— 1. அங்கதேசத்தரசன். 2.
குந்தியின் மூத்தமகனாகிய கண்ணன். (உ-ம்.)
“வியனுடனங்கநாயன்” (பாரத. பதினா.
ச௮௬.) [சுஜ: ராம- அரசன்.]

அங்கநாகம் — உடம்பினுள்ள ரோமம்.
[சுஜராம: சுஜ - உடம்பு. ராம-ஹா -
பிறத்தது.]

அங்கநாகக்கண்— 1 சரீர அழகு. 2. சா
முத்திரிகாலக்கண்மை. [சுஜ: அகஷண.]

அங்கநலாயி— அங்கநலாயென்னுமேவலுங்,
தெந்நிலைவினைப்பகுதியும், பெயரெச்சத்
தொழையுமாம்.

அங்கநலாயித்தல்—1. இச்சித்தல். 2. துக்க
த்தல்.

அங்கநலாயிப்பு— 1. துக்கம். 2. பேரா
சை. (உ-ம்.) “இன்னதினலே யிவளங்கலா
ய்ப்புற்றுனென்றறிவதே மிருத்தகல்வி” (செ.
சி. பரப. லோகா. ம. ௨௦. ஞாநப்பி.)

அங்கநலாயு—வாகநகரளாகக் கொள்ளப்படு
க்குதிரை முதலிய மிருகங்களிற் பந்திக்கும்
அணி. [வடி- பந்தம்.]

அங்கநலம்— பழத்தின் வற்றல். [சுஜவா;
சுஜ- உறுப்பு. வா- சுருங்கியது.]

அங்கநலன்—மிருதபாஷாணம்.

அங்கநவிச்சேபம்— அபநயம். [சுஜவி
கஷேப: விகஷேப- அசைத்தல்.]

அங்கநவித்தியை— 1. கணிதசாத்திரம்,
எணசாத்திரம். 2. சரீரத்திலுள்ள அங்கக்
குறிகளினால் ஒருவனுடைய நன்மை தீமை
களை யறிவிக்குஞ் சாத்திரம். 3. வேதத்துக்
கங்கமாகிய சாத்திரம். [2, 3, சுஜவிஜி:
விஜி- வித்தை.]

அங்கநவியல்— அரவியல் நடத்துதலிலே
யென்றற்கொன்று துணையாயுள்ள படை,
குடி, கூழ், அமைச்சு, நட்பு, அரண் என்

ஹம் ஆறக்கங்களின் இயல்பு. (வன். சுச-ம் அநிகாரத்தின் முகம்.)

அங்கவியாழன்—ஒருவன் பிறக்கும்போத வனுடைய தேக உறுப்பில் நிற்பதாகக்கணிக்கப்படும் வியாழனென்னும் கிரகம். (உ-ம்.) “அங்கவியாழன்பலன்” (விதாந. எச்ச. சக. கவிமுகம்.)

அங்கவிளன்—அங்ககீசன், குருபி.

அங்கவெள்ளி—ஒருவன் பிறக்கும்போத வனுடைய தேக உறுப்பில் நிற்பதாகக்கணிக்கப்படும் வெள்ளியென்னுங்கிரகம். (உ-ம்.) “அங்கவெள்ளிபலன்” (விதாந. எச்ச. இ0. கவிமுகம்.)

அங்கி—கற்றாழை.

அங்கன்—1. சுவாயம்பு மதுவின் சந்ததியின தோன்றிய உருவென்பவனுடைய பத்துப்பத்திரருள் ஒருவன். (சுர்மபு. தக். சபி. இ.) 2. யயாதிபினது நான்காம்புத்திர னாகிய அணுவமிசத்துப்பலிபுத்திரன்.

அங்கா—1-2. அங்காவென்னேவனுந்தே ரிலைவென்பகுதியும். 3. வாழ்ந்தத்தல். (உ-ம்.) “ஆந்தக்கிடந்தலைங்காடியுந்நி” (நன். எழுத்தி. ௩௨.)

அங்காகமம்—1. ஆருகத ஆகமம்கள்மூன்றுள்ள ஒன்று. (சிலப். நாடு. கஅஎ. உரை.) 2. உபாகமத்துவென்று.

அங்காங்கி—உபாங்கம். [சுஜாஹு.]

அங்காங்கிபாவசங்கராலங்காரம்—உறுப்புறுப்பிக்கலவையணி. (ருவல். ககஎ.) [சுஜாஹுலாவலுர: வலுர- கலப்பு.]

அங்காங்கிபாவம்—1. அவயவ அவயவித னது சம்பந்தம். (உ-ம்.) “அருவ்வினிலுரு வந்தோன்றி நூங்கிபாவமாகி” (சி. சி. க: உஎ. உரை. சிவஞா.) 2. உபகாரிய உபகார கசம்பந்தம். 3. கெனண்பொருளுக்கும் முக்கியப்பொருளுக்கும்ண்டான சம்பந்தம். 4. தேசமுந் தேசியும் போலும் பிரிவின்றி நிற்குந்தன்மை. (சி. சி. க: உஎ. உரை. நிரம்ப.) [சுஜாஹுவ: சுஜு; சுஜு; ஹாவ.]

அங்காங்கிலக்கணை—இலக்கணவகைகளு ளோன்று; அது: “முந்தையான்மாதென் றும்” என்பதிற்போல அஞ்சத்தின் பெயர் அங்கியை உணர்த்திநிப்பது. (சி. சி. ச: உஅ. உரை. சிவாங்.) [சுஜு; சுஜு; கசுணா.]

அங்காடி—1. கடைவீதி. (உ-ம்.) “நடுக் கின்றி நிலையு நாளங்காடியில்” (சிலப். இந் தி. சுக.) 2. சந்தை. (உ-ம்.) “நாளங்காடி நனந்தலைக்கம்பல” (பத்து. மதுரை. சந0.) [அங்கடி- ஒரு தெலுங்குச்சொல்.]

அங்காந்தல்—வாழ்ந்தத்தல். (உ-ம்.) “அராவம்சாந்துண்டபோவ்” (திருவிளை. நகர. உச.)

அங்காந்தன்—ஒருவன் பிறக்கும்போத வனுடைய தேசவுறுப்பினிப்பதாகக் கணித் தப்படும் அந்தத்தன். (விதாந. எச்ச. சரு. கவி முகம்.) [சுஜு; சுஜித.]

அங்காதிபாதம்—1. உடற்கூறுகளை விளக்கும் ஒரு வைத்தியநூல். 2. முழுவடம்பு. [சுஜு- சிசு முதலிய பிரதானவுறுப்பு. சுஜி- முதல். வாடி. கால்.]

அங்காப்பு—வாழ்ந்தத்தல்: (உ-ம்.) “ஐய ந்காப்போடண்பன்முதலு” (நன். எழுத்தி. ௨௨.) [அங்கா; பு-ஒருதொழிற்பெயர்விகுதி.]

அங்காரகம்—1. சரி. 2. சிறுநெருப்புப் பொறி. 3. தழற்கரி. 4. பிருங்கராசமென்னு மொரு படர்கொடி. 5. மஞ்ளாகியவற்றி னிருந்து வடிக்குமொருகைநீர். [சுஜாராக]

அங்காரகமணி—பவளத்திரம். [சுஜாராக கரணி: சுஜாராக-சிவப்பு. பிணி-இரத்திரம்]

அங்காரகன்—1. செவ்வாயென்னும் கிரகம். “இராசிடம்மினிலங்காரகனிப்பினும்” (கம்பர. சு.) 2. நெருப்பு. (ரு. நிகண். க: சக.) 3. உடவாங்கிசி. (இராசவைத்.) [சுஜாராக: சுஜார- சிவப்பு. கந்- ஒரு வ-வி.]

அங்காரகை—ஓரக்கி. (சேதுபு. கவி தீர். சிசு.)

அங்காரகசங்காரபிரமணம்—ஒரு நிரயம். (உ-ம்.) “வான்மலியங்காரசங்காரபிரமணமா நிரயம்தில்வைக்கும்” (சேதுபு. தாராசா. ௩௭.) [சுஜார- தழல். ஸயு- படுக்கை. ஹு- ணை- அலைதல்.]

அங்காரநாதிகை—1. சூட்டடுப்பு. 2. நெருப்புச்சட்டி. [சுஜாராயாநிகா: சுஜார- தழலோடுகடிய கரி. உராதிகா - ஆதார மானது.]

அங்காரநாரை—ஓரக்கி. (இராமா. கட. ரு. எசு.)

அங்காரபரிபாசிதம்—வறுத்தாவது பொரித்தாவது வாட்டியாவது பாகஞ்செய்யப்பட்டபோசனம். [சுஜாராவரிபாஸிதம். சுஜார- தழற்கரி. வரிபாஸிதம்- பாகஞ்செய்யப்பட்டது.

அங்காரம்—1. கரி. 2. சிவப்புநிறம். 3. தழல். [சுஜார.]

அங்காரவல்லி—1. குறிஞ்சாக்கொடி. 2. சிறுதேக்கு. (கா. வைத்.) [சுஜாரவலி: சுஜார- நெருப்பு. வலி- கொடி.]

அங்காரம்—1. செவ்வாயென்னுங்கிரகம். 2. நெருப்பு. [சுஜார.]

அங்காரி—1. சிறுநெருப்புச்சட்டி. [சுஜாரி: சுஜார- தழற்கரி. 2- ஒரு விருதி.] 2. வெங்கரம்.

அங்காரிகை—1. கருப்பந்தண்டு. [சுஜாரிகா.] 2. நன்னரி. (உ-ம்.) “அங்காரிகை மூலியாச்சியத்தோடுண்ண” (இராசவை. ௫௩)

அங்காவணம்—பஞ்சதருவிற்பந்தர். “ஐங்காவணம்” என்பதன்மருஉப்போலும்.]

அங்காளி—அங்காளம்மையாகி சாளி.

அங்கி—1. அக்கிசி. (உ-ம்.) “அங்கியிற்றேன்றிய பொருள்கள்” (கந்தபு. சூரம்பு. ௭.) 2. அக்கிசிடேவன். (உ-ம்.) “அலரியங்கியாமும்பர்வான்சுடர்களுக்கு” (கந்தபு. பாயிர. ௫௩.) 3. அங்கமுடையது. (உ-ம்.) “கூறுமங்கியலதந்தமிழலை” (வேதாரணி. மகாசம்சு. ௭.) [சுஜிநீ: சுஜி- உறுப்பு. 2. ௩- ஒரு விருதி.] 4. அத்தாளி. 5. கார்ச்சிதைகநாள். (சு. சிகண். க: சுஜி.) 6. சட்டை. (உ-ம்.) “செந்தா, தங்கியினையங்குமெய்யணிந்தவருமானார்” (இரகு. தேது. ௨௮.) [சுஜி, 2.]

7. சாடாக்கிதி. (உ-ம்.) “உடற்காதாரமடல்கி மாந்தல்” (தைல. பாயி. ௩.) 8. நெருட்டை. [சுஜி, 2.] 9. பிரதானம். [சுஜிநீ.]

அங்கிகரி—1-3. அங்கிகரியென்னேவலும், தெரிநிலைவினைப் பகுதியும், பெயரொச்சத்தொகையும்.

அங்கிகரித்தல்—ஏற்றுக்கொள்ளுதல், தழுவிக்கொள்ளுதல். [சுஜிநீகார.]

அங்கிகரு—சாதிலிங்கம்.

அங்கிகாரம்—அங்கிகரித்தல். [சுஜிநீகார.]

அங்கிகை—1. சட்டை. 2. பெண்களின் மாற்பிறச்சட்டை (ரவிக்கை.) [சுஜிநீகா: சுஜி. உடம்பு, மாப்பு. 2- ஒரு வ-வி.]

அங்கிசுகன்—சுற்றத்தவன். [சுஜிநீகா.]

அங்கிசம்—1. அக்கப்பாகை. [சுஜிநீ, 2.]

உபநிடத முப்பத்திரண்டினொன்று. (வேதா. சூ. சிறப்பு. ௩. உரை.) [உமாவ.] 3. ஒரு வகைச்சந்தியாசம். (சி. சி. அ: கக.) [உமாவ.]

4. ஒன்று பலவாகப்பங்கிடப்பட்டதில் எடுத்துக்கொண்டபாகம், பிந்தத்தின்மேல் நிற்கும் எண்ணுகியபாகம். 5. தாயபாகம். 6. தோட்பட்டை. 7. தோள். 8. பங்கு. (உ-ம்.) “அத்தகையவிந்துவெனும் பரமசித்தினங்கிசமாய்” (சூத. எக்கி. ச: ௩.) 9. பிந்தம்.

அங்கிசன்—அதிபிள்ளைகளுளொருவன் (கூடம். தக. வமி. ௧௨.)

அங்கிசியோகம்—அட்டாங்கமுடைய சிவயோகம். (உ-ம்.) “இயமம், நியமம், ஆசநம், பிராணாயாமம், பிரத்தியாகாரம், தாசனம், தியானம், சமாதி என்னும் எட்டங்கமுடைய சகன சகளாகன சிவசாஸ்திராகாரூப அங்கிசிவயோகத்தை” (சி. சி. அ: உக. உரை. ஞாந.)

அங்கிசு—1. அணு. 2. அலங்காரம். 3. கிரணம். 4. சூரியகிரணம். 5. சூரியன். 6. தம்பு. 7. வேகம். [சுஜிநீ, 2.]

அங்கிசை—அமிசம்.

அங்கிசூநம்—அவயவிஞாநம். (சி. சி. அ: உக. உரை. ஞாந.) [சுஜிநீ, 2.]

அங்கிட்டோமம்—அக்கிரிட்டோமம். (உ-ம்.) “அங்கிட்டோமங்கோமேத மிராயசுயம்” (இராமா. உத்திக்கு. ௧௧௭.) [சுஜிநீ: வெஜா3-பலி.]

அங்கிதம்—1. அடையாளம். (உ-ம்.) “துக்கமிகவரசிலைபோற்பாதிமதிபோற்சுடருத்திபமேபோன்-மிக்கதுதலங்கிதக்கொண்டு” (சூத. எக்கி. பூ. 32. 11.) 2. உடற்றழுப்பு. 3. கணக்கிடப்பட்டது. [சுஜிநீ, 2.]

(மதநூல்.) தேகத்திலிடுங்குதி. (உ-ம்.) “அங்கிதம் பிறவுமேலறையநின்றதே” (கந்தபு. இந்திரபுரி. ௩௭.)

அங்கிதன்—வகைப்பாட்டுடைத்தலைவன்.
[அங்க - வகைச்சொல், ஞ.]

அங்கியற்பொருள்—அதவகையான இதை
ச்சிப்பொருள்களில் ஒன்று; அது: நிலத்திற்
கக்கமங்கிய பொருள். குறிஞ்சிலத்திற்குச்
சந்தரம் பெர்ன் வெள்ளி முதலியனவும், நெ
ய்தரிலத்திற்கு உப்பு இப்பி கந்து அலவன்
வலை முதலியனவும், பாலைநிலத்திற்குச் சீழ்கு
ராய் குருவி சிள்வீடு மதுபுள்ளி கோம்பி
முதலியனவும், மருதநிலத்திற்குக் கரும்பு
வாழை தெக்கு முதலியனவும், முல்லைநில
த்திற்குப் பூவை பூனை தும்பி காவளை கார்
போகி முதலியனவும் ஆம். [அங்கமென்ப
தில் அம் கெட்டு நின்றது.]

அங்கிதாரணை—அங்கிந்தாரணம். [சுழி
யாரணா.]

அங்கிதாரன்—சம்புத்தீபம் புரந்தவன்பெ
யர். (கந்தபு. அண்ட. உஅ.)

அங்கிதான்—1. அத்தகான். 2. கார்த்தி
கைகான்.

அங்கியெதிர்க்கொடைப்பொருள்—விவாக
சமயத்திலே யக்கிரிமுன்னிலையிலே பெண்
பொருட்டுத் தந்தைமுதலானவராலே கொ
டுக்கப்படும் பூமி முதலானபொருள். (மிரு
தி.ககடு.)

அங்கிரக—1. அக்கிரி. (இருக்குவேதம்.
க-ம் அட்டக. சு. வாச.) 2. பிரமாவிடம்
பிறத்த ஏழு முகிவருள்ளே யொருவர். (மச்
சபு. இருடிமான். இள. [சுழிரவுள்.]

அங்கிரன்—அங்கிரர். [இவன் “பிரமா
நினைத்தவுடனே பிறந்தார்கள்” என்று சொ
ல்லப்படுகிற ஏழு இருவுகளிலொருவன்.]

அங்கிரா—அங்கிரசமுநிவன். (சாஞ்சிபு.
சத்ததா. உ.) [சுழிரவுள்.]

அங்கிரி—1. செய்யுளின்டி. 2. பாதம்.
(உ-ம்.) “அருவண்ணமையறிவினின், நவா
ங்கிரியாவியுள்ளேயழுத்தும்வகையறியேன்”
(முல்லை. கசு.) 3. மாவேர். 4. மூன்று
காலிருடி. [சுழி]

அங்கிரிநாமகம்—மாவேர். [சுழிநாடிகு;

சுழி - கால்; நாடிகு - பெயருடையது.]

அங்கிரிபம்—மரம். [சுழிவ: சுழி-கால்.

வம். குடிப்பது. அடியானிருண்ணுவது.]

அங்கிலேசன்—ஒரு முனிவன். (பாரத.
வாரண. ஈஅ.)

அங்கிள்—கற்றழை.

அங்கிள்—ஒருவிதக்கற்றழை.

அங்கிகரணம்—உடன்பாடு, சம்மதம்.

[சுழிகரணம்: சுழி- உடன்பாட்டைக் காட்
டும் ஓரவ்லியயம். சுரணம். செயல்.]

-அங்கிகரித்தல்—உடன்பட்டல். (குத. எக்கி.
உத். முண். எ: கசு.)

அங்கிகாரம்—அங்கிகரணம். [சுழிகார:
சுழி- உடன்பாட்டைக்காட்டும் ஓரவ்லிய
யம். காரம்- செய்தல்.]

அங்கிகாரியம்—அங்கிகரிக்கத்தக்கது.
(உ-ம்.) “விந்துமோகிரிமஹானென்னுமுபா
தானத்திரயமும் அங்கிகாரியமே. (சி. சி. க:
கசு. உரை. சிவாக்.)

அங்கிகரித்தலும்—அங்கிகரிக்கப்பட்டது. [சுழி
சுருகு]

அங்கியம்—அங்கத்திற்குரியது. (சி. சி. எ:
உரை. ஞாந்.) [சுழிய: சுழி- உறுப்பு. ஈய-
ஒரு வ-வி.]

அங்கு—1. அவ்விடமென்பபொருள்படும்.
ஒர்டைச்சொல். (தொல். இடை. கஅ.நச்சி.)
(உ-ம்.) “அங்கு நின்றவந்தவருரைத்தான்”
(பாரத: அருச்சுனன்நீ. சுஎ.) 2. கைத்த
லம். [சுழி]

அங்குசக்கிரகன்—யானைப்பாகன். [சுழி
ஸமுஹ: சுழிஸமு- தோட்டி. முஹ-பிடி
ப்பவன்.]

அங்குசதாரி—1. அரிதாரமென்னுமொரு
சாக்கு. 2. யானைப்பாகன். 3. விநாயகன்.
[சுழிஸமுயாரிந்: சுழிஸமு- தோட்டி.

யாரிந்- தரித்திருப்பவன்.]

அங்குசபாசகரன்—விநாயகன். (உ-ம்.)
“அங்குசபாசகரப்பிரசித்தன்” (திருப்பு.
சுரு.) [சுழிஸமு- தோட்டி. வாஸு-சயிறு.
கரந்- கையையுடையவன்.]

அங்குசபாசகரன்—விநாயகன். [சுழிஸமு-
தோட்டி. வாஸு-சயிறு. யார- தரித்த
வன்.]

அங்குசபாசமேந்தி—விநாயகன் (சூ. நிக
ண். க: உக.) [சுழிஸமு: வாஸு.]

அங்குதபாணி—1. காளி. 2. வீராயகன்.
[சூழ்நூர்; வாணி - கையையுடையவள்,
கையையுடையவன்.]

அஃதரசபிசாரி— கொள் ளுப்பூண்டு.

அடிநாதம்— 1. தோட்டி. (உ-ம்.) “பகழி யக்குசுமம்” (கந்தபு. விடைபெ. நூள்.) [சுநூ-ஈர.] 2. யானைத் தோட்டி. (உ-ம்.) “அருவிபெய்வகரையிற்பொங்கியக்குசுகிரி” (இராசா. பால. எழுச். கூஉ.) [சுநூ-ஈர.] 3. லாழை.

அஃநுசமுத்திரை— ஒருவகை முத்திரை.
(சி. வீ. கிரி. என். உரை.) [சுஜாஸாஸா:
சுஜாஸா- தோட்டி.]

அப்துசரேபுசனம்—கூகைநீழ்; அது ஒரு வகைக்கிழங்கின்மா. (வை. தீ.)

அஃது சவி—கொள்ளு.

அங்குதரன்—சரகாண்டபாஷாணம்; இது
பிறவிப்பாஷாணம். (வை. தீ.)

அங்குதிரி—பத்துநாளுக்குமேலே பதினாறு வயசுக்குட்பட்ட பால்களுக்கரிட்டிருக்கெய்யும் பத்துப் பிசாசுதேவதைகளும் ஒன்று. (வி-ணி. ௨ அஎ.)

அஃதே—அறுகம்புல்லு. (வை. தீ.)

அங்குட்டம்—1. இருதாற்றிருபத்துவாங்கு
புலனங்களுளொன்று. (கந்தபு. கணங். ௧௦.
உரை.) 2. காற்பெருவிரல். (உ—.) “தாளங்
குட்டத்தைத் திகழ்த்தினான்றி” (பாகவத.
பரமு. உ0.) 3. கைப்பெருவிரல். (உ—.)
“அங்குட்டத்தர்ச்சகியின்மருவக்கூடம்” (கூர்
மபு. சுத்தா. ௧௦.) 4. பெருவிரலளவு. (உ—.)
“அண்டாரளவகளுரைக்குட்டவுளவாய்” (பா
வத. பரீட்சி. ௧௭.) [சுஜஹுஷு : சுஜஹு-கை.
ஹா-நிற்றல். முன்னுக்கு நிற்பதென்றபடி.]

அங்குதடமாந்திர-வித்தியாகலையில்மாயா
தத்துவத்தில் இருப்பனவென்று சொல்லப்
படும் எட்டுப்புலனங்களுள் ஒன்று. (சி-வி.
கிரி. உக. உரை.) [சுலுஷு தோது.]

அங்குட்டமாதீதரம்—பெருவிரலளவு. [சு
ஹுஷு கோது: சுஹுஷு - பெருவிரல். கோ
து- அளவு.]

அங்குட்டமாதீதரன்—வித்தியா தத்துவத் திவ்ருக்கும் ஓர் உருத்தரன். (வி-ணி, உ. எச.)

[சுஜாஷா - பெருவிரல். சிராசு - அனவ
டையவன்.]

அவ்ருட்டருத்தரம்— மாயா தத்துவத்திலி
ருக்கும் எட்டுப்புலனங்களுமெளன்று. (சி.சி.
அ: அ. உரை, மறை.) [சுழுவெழுத்து]

அகீர்துடநு — பெருநீரவளவுவடிவமு
டையவர், (உ-ம்.) “அங்குட்டரூபியாஞ்சிவ
னை” (காஞ்சிபு. சுந். உ.) [சுஜைஷு -
பெருநீரல், ஈ-நிவி -வடிவமுடையவர்.]

அங்குட்டாணி—விரற்புட்டில். [இது சோ
னகரால் வழங்கப்படுஞ்சொல்.]

அங்குடம்—திறவுகோல். [அங்குட.]

அங்குணம்—வெங்காரம்.

அங்குஸ்தான்—பெருந்தாரா. தைப்பேரா
விரலிலணியுங்கூடு. (வழக்க)

அபிதூதம்— பறவை முதலியவைகளின் வாசஸ்தானம். [ஆங்கா-முளை, ௧- ஒர் வ-வி.]

அக்தரம்— 1. இரத்தம். 2. உரோமம். 3. குப்பைமேனி. 4. சலம். 5. சளிர் 6. முனை. (உ-ம்.) “அக்தரம்போல் வளர்ந்தருளி” (பெரியபு. திருஞா. திரு.) [1, 2, 4, 5, 6, அக்தர: அங்க-மறு. உர- ஒரு வ-வ்.]

அதிநூர்ப்பணம்— பாலிகை போடுதல், முனையடுதல், மங்கள காரியங்களின் ஆரம்பத்தே கந்திரனை அறிதெய்வமாசக்கொண்டு குழப்பத்திருந்ருதி பாலிகைகளிடத்துப் பாலிற்சுவத நவதானியங்களை மந்திராதேரே பெய்த மண்ணிட்டு வளர்த்தல். (உ-ம்.) “கிளருமஞ்ஞாந்பணமுங்கிளப்பாம்” (திருவானை. கொச்செ. உசு; பெரியபு. தருத். க. உரை.) [அஞ்ஞாந்- முனையு. அர்ப்பணம்- கடுதல்.]

அங்குரி— 1-3. அங்குரியென்னேவலும்,
தெரிநிலைவனைப் பகுதியும், பொருச்சத்
தொகையும். 4. வரல். [அங்குரி: அங்க-
எண்ணல். உரி- ஒரு வ-வி.]

அங்குரித்தல்— 1. முனோத்தல். (உ-ம்.)
 “சுவமெனும்பெரிய வத்துட்டங்கியே யங்கு
 ரித்து” (வா.தலூர. மந்திர. எ.) [அங்குர.]

அந்நிரதம்— 1. தளிர்ந்தது. 2. முளைத்
தது. [அங்குரித: அங்குர - முளை. இத-
ஒரு வ-வி.]

அந்தரீயகம்—அங்குரீயம். [சுஜயக]

அவதரியம்—மோதிரம். [அங்குரம்: அங்குரம்- விரல். ய- ஒரு வ-வீ.]

அங்குலம்— 1. விரல்கலம். ஒன்றின் பின் ஒன்றாக நீளவைக்கப்பட்ட எட்டு யவைகொ

ண்ட ஓளவு. (உ-ம்.) “அன்னயுகையெட்டியுயைவையென்ப - வதனிருநான்றுகொண்டதக்குலத்தளவையாமே” “அங்குலமறுநாண்டெய்தினதுகாம்” (கந்தபு. அண்ட. இ. சு.) 2. பெருவிரல். 3. விரல். [அங்குல: அங்கு-என்னுதல், ஒன்றுடனென்று செறிதல். உல- ஒரு வ-வி.]

அங்குலம்—1. மோதிரம். (உ-ம்.) “மேல்விரதனக்குமங்குலப்பொருத்தி” (நல். பார. திரோப. ௩௦.) 2. யானைத்துதிக்கைதுணி. 3. விரல். (உ-ம்.) “அங்குலையென்களினமைத்து” (பெரியபு. ஆறாய. ௧௩.) [அங்குல: அங்குல; இ.]

அங்குலிகம்—மோதிரம். (உ-ம்.) “அங்குலிகமொன்றுபுனலாழ்தருகின்றில் விழ” (பாரச. வாரண. இக.) [அங்குலிக: அங்குலி- விரல். க- ஒரு வ-வி.]

அங்குலித்திரம்—அங்குலத்திராணம். [சுழுவி. சூ- காப்பது.]

அங்குலித்திராணம்—விரல்நாண்டாக்காதபடி விரல்வே அணியுத்தோல். [சுழுவி. துராண: துராண- காப்பது.]

அங்குலிதோரணம்—சந்தர முதலியவைகளினவே: நெற்றியிலே தோரணம்போல வளைவாகத்தரிக்கும் முக்குறி. [அங்குலித்தோரண: தோரணம்- வில்வளைவு.]

அங்குலமந்திரபகம்—நடுவிரல். (சி-வி. கிரி. ௨௩.) [சுழுவி. லிபு. சூ.]

அங்குலியம்—மோதிரம். [அங்குலியம்: அங்குலி- விரல். ப- ஒரு வ-வி.]

அங்குலி—1. யானைக்கை துணி. 2. விரல். [அங்குலி.]

அங்குலிகம்—மோதிரம். அங்குலிக: க- ஒரு வ-வி.]

அங்குலிபஞ்சகம்—விரல்களைத்தின் கூட்டம். [அங்குலிபஞ்சக: பஞ்சகம் - ஐந்தன் கூட்டம்.]

அங்குலியகம்—மோதிரம். [அங்குலிய: அங்குலி- விரல். ய, க- ஒரு வ-வி-ன்.]

அங்குலியம்—மோதிரம். [அங்குலிய.]

அங்குடம்—1. அம்பு. 2. கிரி. [சுழுவி. ஷ. சூ. பி- போதல். ஷ. ஷ- ஒரு வ-வி.]

அங்கூரம்—1. எலும்பிற்றேருன்றியமுனை. 2. புதிதாய்முனைத்த புல்லுமுதலியன. [அங்கூர: அங்கு என்பதில் உகாம் நீண்டது.]

அங்குதை—1. அழகிய கை. (உ-ம்.) “அங்கைகொடுமலர்தூவி” (தாயு. சிந்தய. சு.) 2. உள்ளங்கை. (உ-ம்.) “தலையங்கைகொண்டுநீகாபாலமாடுங்கால்” (சலி. க.) [அம்- அழகு. அகம்- உள். கை- காம். அச்சுக்கையென்பது அங்கையென விகாரமாயிற்று.]

அங்கோடம்—1. அழிஞ்சின்மரம். [அங்குலிகோலம்:] கோட: அங்கோல்: அங்கு-மறு. ஓட, ஓல். ஒரு வ-வி-ன்.]

அங்கோலவைவரவன்—அழிஞ்சின்மரம். அங்கோலை—அழிஞ்சிற்பட்டை. (உ-ம்.) “அத்தமதியுமங்கோலை” (இராச. வைத். ௨௭௦.)

அங்குங்—1. அத்தன்மை. (உ-ம்.) “உல்லதமிழிறுள்வரினகங்களை வடமொழியில் வசந்க்கன் சிறிதுபுகல்வேன்” (தாயு. சித்தர். கப.) 2. அவ்விடம். (உ-ம்.) “அன்பருக்கங்ஙனையமிர்தசஞ்சிவ்போல்வந்து” (தாயு. சுக.சு.) [அ-அந்த. கனம் - தன்மை, இடம். “அம்” கெட்டு “ங்” என நின்றது.]

அங்குனம்—1. அத்தன்மை. 2. அவ்விடம். (உ-ம்.) “தல்வகையெல்லான்புலவனங்ஙனம் வகுப்ப” (கந்தபு. தெய்வ. ௩௦.) [அ-அந்த. கனம்- தன்மை, இடம்.]

அச்சகம்—நீர்முள் எப்பூண்டு. [வைத்திய அகராதிக்காரர் ஈரவுள்ளியென்பர்.]

அச்சகாரம்—ஒரு பொருளையொருவன் மற்றொருவரிடம்விலைக்குக்கொள்பபேசியுடம்பட்டபின் இருதிருத்தாரும் அவ்வுடம்பாட்டில் விலகாது நிற்கும்படி கொள்வோன் விற்போலுக்குக்கொடுக்கும் விலைப்பணத்தின் ஒருபாகம். (தெலுங்கு.)

அச்சச்சுனைவ—சுவையலங்காரவகைகளுள்ளொன்று; அஃது: அச்சம் என்னும் மெய்ப்பாட்டால் நெஞ்சினிக்குழந்தன்மை புறத்துப்புலனும் விளங்க நடப்பது. [இது தன்மையலங்காரம் கக- அஞ்சுத்திரவுரையிற்கண்ட “கைநெரித்து வெய்தயிர்ப்பக் காரளார்து மெய்ப்பணிப்ப-மையரிக்கணீர் ததும்பவாய்புலர்ந்தேன்- செய்ய, சின்வேல் விடலையாற் கையிழந்தசெங்கட் - புனவேழமேல் வந்த போது” என்னும் உதாரணச்செய்யுளானன்குபுலப்படும.]

அச்சநீசெய்தல்—பயமுறுத்தல்.

அச்சடியன்—அச்சிற்ற சாயமுட்டப்பட்ட ஒருவகைச்சீலை.

அச்சடை—கீழ்காய்கெல்லிப்பூண்டு. (உ-ம்.) “மிரியல்வழுதனை மூலமாறாமச்சடை வியாச்சிகாஞ்சுமத்த மேகநாதஞ்சாசமாசுலி.

முடங்கன்ருலேவிண்ட வொருபாடுன்ன நி வண்” (தைல. ச.) [சுஜ்ஜா.]

அச்சணம்—அக்கணம். (உ-ம்.) “புனற்குச் செல்லுமச்சணம் கையில் வில்லேந்து நிலக் குவண்” (சுர்மபு. இரா. வ. சு. 2.) [அச்சுணை;]

அச்சந்தி—கத்தரிப்பூண்டு.

அச்சந்தக—1. சந்தம்பெருத்தது. 2. வேதாத்தியயனஞ் செய்திருரியனல்லாதவன். (சுத்திரன் போலும்.) 3. வேதாத்தியயனம் பண்ணாதவன். (புஞ்சுவநஞ் செய்யப்பெருத்த சிறுவன் போலும்.) [சுஜ்ஜா.]

அச்சப்படுத்தல்—பயங்கரமடையச்செய்தல். (உ-ம்.) “பாசபந்தமும்பயிற்றியச்சப்படுத்தியங்குசத்தாற்பற்றும்.” (சிவதரு. சிவஞா. யோ. ௮௮.)

அச்சபரம்—நாணப்புல்லு.

அச்சபல்லம்—காடி. [சுஜ்ஜா. ஸு. ௪௨ - எதிர்முகம். ஸு. - கொல்வது.]

அச்சம்—அத்திரமம். (உ-ம்.) “அச்சத்தருணமலர்க்கிரண” (இரகு. மாலை. ௪௮. 2. அச்சச்சுவையாகிய அலங்காரம். (உ-ம்.) “அவையதாம், வீரமச்சரிழிப்பொலியப்பே, காமவல்லமுருத்திரநகையே” (தண்டி, ச. ௬.) 3. இலேக. 4. ஈசரப்புல்லு. 5. எதிர்முகம். 6. காடி. 7. காப்ச்சற்பாஷாணம். (சட்ட. க. ௮௬.) 8. கோரைப்புல்லு. 9. தகடு. 10. (கண்ணாடி, கலங்கலில்லாத சலமுதலியவற்றிற் காணப்படுவது போலும்) கர்மலமாண தெளிவு. 11. பயம். (உ-ம்.) “அடங்காச்சம் பிடித்தி” (இரகு. திக்கு. ௧௪௮.) [அஞ்சு; அம்.] 12. பளிக்கு. 13. மகளிர் நாரகுணத்தொன்று; அச்சதன்புகாரணமாகத்தோன்றிய உட்கு. (உ-ம்.) “அச்சமுநாணுமடனும்” (தொல். பொரு. ௬௬.) [“தண்கணவணயன்றிப் பிரரைக்காணுதற் கஞ்சதல்” எனத் திருவிளை. வன்னியு. ௧௬-ஞ்செய்யுளுரையில் ஓர் உரைகாரர் கூறுவர். வேரோர் உரைகாரர் திருவிளை. மரபாத. எஞ்செய்யுளுரையில் “ஆமைபோலத் தண்கணவன்முன்னனி யேனைபோர் தாயைதோன்றினும் கரகரணதிகள் ஒங்கிப் பதுங்கல்” என்பர்.] 14. மாசற்றது. (அமர) 5, 6, 10, 13, 14. [சுஜ்ஜா.]

அச்சமம்—1. அளத்துப்புல்லு. 2. முசிற்றுப்புல்லு.

அச்சயன்—1. அழிவில்லாதவன். 2. கடவுள். [அச்சுய; அ- எதிர்மறை. சச்சயன் - அழிவுடையவன்.]

அச்சரக—அப்சரஸ்திரி. (பிரபஞ். ச. ௬.) [அப்சராஸ்.]

அச்சரம்—நாக்கில் வரும் ஒரு கோய்.

அச்சவபிநயம்—அச்சச்சுவையபிநயம்; அது: “அச்சவபிநயமாயுங்காலே-யோடுங்கியவுடம்புநடுங்கியநிலை” - மயங்கிய கண்ணுங்கலங்கியவுள்ளும் - கலந்துவா லுடைமையுங்கையெதிர்மறுத்தலும் - பாந்தநோக்கமுமிசைப்பன பினை” என்னுஞ் செய்யுளிற்தேவரித்திருப்பதுகாண்க. (சிலப். அரங்கே. க. ௩. உரை.)

அச்சவுபநை—உபநை நான்குநொன்று; அது: மந்திரியைப்பரிசோதிக்குமிடத்தி, “ஒருநிமித்தத்தின்மேலிட்டு ஓரமைச்சனாலேனையோரை சுவனில்வின்கணழைப்பித் திவரதைபோவானெண்ணற்குச்சுழியினாரென்று தான்காவல்செய்து, ஒருவனலில்வாசன் நம்மைக்கொல்வான் சூழ்கின்றமையின் அதனை நாம் முற்படுத்தெய்த நமக்கினிய அச்சனொருவனை வைத்தல் ஈண்டையாவர்க்குமினியத்தது: நின் கருத்தெனையெனச்சுருந்தலோடுசொல்லுவித்தல்” (வள். ௩௦௧. உரை. பரி.) [அச்சம் - பயம். உபயாபரிகை.]

அச்சறுக்கை—அச்சத்துக்கிடம் வையாத தன்மை. [அச்ச-பயம். அறுக்கை-நீக்குதல்.]

அச்சன்—1. கடவுள். (உ-ம்.) “இச்சைஞாந் தொழிலிவையுன்றதே, டச்சனின் நனைத்துமலினைத் தாலென்” (தணிகை. பிரமன்சுரு. ௨௬.) 2. தந்தை. [இது குட்டாட்டார் வழக்கென்பர். நன். பெயரி. ௧௬. உரை. அத்தன் என்பது அச்சனென விகாரமாயிற்று.]

அச்சனா—கடவுள். (உ-ம்.) “அச்சனாருன்செய்துநீங்கலும்” (காஞ்சிபு. முப்புரா. ச.) [ஆர் கிறப்பித்தற்பொருளில் வரும் விருதி.]

அச்சாணி—பண்டியிலே யுருள்கோத்த மரத்திலே யது கழலாமற் கடையிற்கெருகும் ஆணி. (உ-ம்.) “உருள்பெருக்கேர்த், கச்சாணியன்றோடைத்து” (வள். ௧௭. ௭௦.) [அச்ச- உருள்கோத்தமரம்; ஆணி.]

அச்சாணிழல்—வேலிப்பருத்திப்பூண்டு.

அச்சாநம்—அஞ்ஞாநம். (உ-ம்.) “இழிவு

றமச்சாநந்தாலிந்து பிறந்து" (சேதுபு. இராமணரு. ககக.) [சுஜா.மீ.]

அச்சி— 1. அச்சத்திமாம். (இராசவைத். 2. ஒரு தேசம். (உ-ம்.) "அச்சியிலேபோ-
-னாலுமகப்பை" (தண்டலையார் பாடல்.) 3. தாசி.

அச்சித்தினு— 1. ஒருவகைத் தினு. 2. ஒருவகைப் புல்லு. [அச்சியிலேயிருந்துவந்ததுபோலும்.]

அச்சிநறுவிலி— ஒருவகை நறுவிலிமரம். [இதன்பட்டையிலிருந்தெடுக்கப்பட்ட நாரினாலே மைசூர்தேசத்திலே கயிறு திரிக்கப்படுகின்றது.]

அச்சிரக்காலு— முன் பனிக்காலம். (உ-ம்.) "வெண்மழையரி திற்ஞேன் துமச்சொக்காலையும்" (சிலப். ஊர்காண். க00.)

அச்சிரநாள்— கூட்டுருள் பணியும். (திவாகா.)

அச்சிரவக்காலம்— 1. முன்பனிக்காலம். 2. வாயையொவருங்காலம்.

அச்சிநுபாக்கம்— ஒரு சிவஸ்தலம். (பெரியபு. திருஞா. கககஉ.)

அச்சு— 1. அச்சம். பயம். (உ-ம்.) "சுவரண்சொடு சகத்திரா நீகினைத்தாழா" (சேதுபு. விதும. ககஅ.) [இஃது "அச்சம்" என்பதன்விக்காரம்.] 2. அச்சலக்கை. 3. அடையாடம். 4. மூலருபம். (உ-ம்.) "நார்களாய்த்துய்ப்பொன்னினிநார்புகாருலோகஞ்-சுரர்களாய்த்துய்ப்பொன்னிற் சொன்னவச்சழியுமாகும்" (சி. சி. உ. சஉ.) 5. ஆதாரம். (உ-ம்.) "உத்தராமதுரைக்கச்சு" (வள்ளுவமாலு. உக.) 6. உயிரொழுத்து. (உ-ம்.) "தங்கச்சினகர நோக்கலந்திச்சுக் கிறைந்தாரி" (திருச்செரு. உஉ.) 7. எழுத்து [அச்சு.] 8. கட்டளைக்கருவி. (உ-ம்.) "கம்பிவாங்குமச்செனலாய்தால்" (இரகு. திக்கு. கஅக.) 9. தேகம். 10. நெய்வார் கருவியினென்று. 11. பண்டியருள்கோத்தமரம். (உ-ம்.) "அச்சிற்றன்" (கந்தபு. அக்கிசி. ஈஅ.) 12. முதற்பாடுமிடத்து மகர ஒற்றால் நாதத்தையுச்சரித்துக்குற்றெழுத்தை யெழுவாயகக்கொண்ட நாதத்தைத்தொழிற்செய்வது; அது தாளத்துடனிகழும். (சிலப். அரங்கே. உக. உரை.) 13. யுகம். 14. யோசி, வினைக்கோடையொத்த உடம்போடுகடிய உயிர். (உ-ம்.) "மலிக்கடைமாந்தரச்சாய்" (சேதுபு. வேதாள. கக.) 15. வடமொழி. உயிரொழுத்து.

(உ-ம்.) "இடையினுக்கு மீற்றிலிவண்டு, மல்லாவச்சு." (நன். பதவி. கக.) [அச்சு.]

அச்சுக்கட்டு— நெற்பயிரிடம்படியான நிலம்.

அச்சுக்கம்பி— துப்பாக்கிக்குழுவிலேயிட்ட வெடிமருந்தை யமரும்படியடிக்கும் ஒரிரூப்புகருவி.

அச்சுதம்— 1. அறுகுமரிசியும். அறுகுமரிசியுமென்பொருள்படும்போது "அச்சதம்" எனற்பாலது அபத்தமாய் இப்படித்திரிந்ததுபோலும். "அச்சுத" என்பதில் "சு" "ச்ச" எனத்திரிந்தது. "சுசுநு" என்பது "தச்சன்" எனத்திரிந்தாற்போல. (உ-ம்.) "வாழியருழியென் னுவச்சுதக்கொண்மென்னைடிமுடிதெளித்து" (சிங். இலக். ககஎ.) 2. கெடுதலின்மை. (உ-ம்.) "கேவலமச்சுதமந்தஞ்சார்தம்" (ஞாநவா. சிசித். கசஅ.) [சுபுறா. சு எதிர்மறை. உபுறா. சு-கேடு.]

அச்சுதன்— 1. அருகதேவதை. (உ-ம்.) "அச்சுதனடிதொழுததைருவன்மொல்லே" (நன். பெயரி. க) 2. அழிவில்லாதவன். (உ-ம்.) "அச்சுதனயனமாராசியுடையரவர்க்கு, நிச்சயம்படுமுகமனே" (கந்தபு. சூரணைம. கச0.) 3. கடவுள். 4. சிவன். (உ-ம்.) "அச்சுதனஞ்சிவன்" (கந்தபு. அவைபுரு. அ.) 5. மூத்தோன். 6. விட்டுணு. (உ-ம்.) "ஆனின்னிய வச்சுதனற்றவும்" (கந்தபு. மகாசா. ந0.) [சுபுறா. சு - எதிர்மறை. உபுறா. சு-அழிவுடையவன்.]

அச்சுதன்முன்னிலந்தோன்— பலராமன். (சூ. நி. க: க0.) [அச்சுத - விட்டுணுவின்வதாரமாயுள்ள கண்ணன். முன்னர்வந்தோன்-தமையன்.]

அச்சுததை— 1. அழிவில்லாதவன். 2. உமாதேவி. (உ-ம்.) "பகவதிசம்பவையகிடவாகியச்சுததை" (கூர்மபு. திருக்கல். உந.) [சுபுறா. சு; உபுறா - அழிவுடையவன்.]

அச்சுநிகன்— அச்சுவிசிகள். (உ-ம்.) "அச்சுநிகலர்த்த - மங்கியகொடுநோய்தீர்க்கும்" (வேதாரணியபு. தீர்த்த. உஎ.) [சுபுறா. மீ.]

அச்சுப்பலகை— நெய்வாரதுகருவியினென்று.

அச்சுமாறுதவாதி— அந்த அந்தச்சுவனின் அச்ச வேறொருசுவனின் அச்சாகாமல் அந்த அந்த அச்சாகப்பிறந்திருக்கும் என்னும் மத

ஸ்தன். (த. நி. போ. ௧௧௮.) [அச்சு- மூல ரூபம்.]

அச்சுமம்—1. நெருஞ்சிம்புண்டு. 2. முருங்கைமரம்.

அச்சுநுண்ணு—தேரின் கத்தித் தெறிக்கிற. அச்சுலக்கை — நீரிதரகருவிகளிலொன்றாகிய துலாவின் தெறிப்பும் குறுக்காக ஊடுபுகுத்தப்படுவதும், அதனிருபாலிலுள்ள களிலாவது பெண் மரங்களிலாவது பொறுத்திருப்பதுமான மரம்.

அச்சுவசாந்திரம்—அகவசாந்திரம்.

அச்சுவசேநன்—தக்ககனென்னும் பாம்பின் மகனாகிய ஒருவன். (பாரத. காண்ட. ௯௦.) [சுபூரூபம்.]

அச்சுவந்தம்—அரசமரம். [சுபூரூபம்.]

அச்சுவந்தன்—எட்டாமதுவின் காலத்திலுள்ள ஏழுமுந்நிலையொருவர். (கூர்மபு. மதுவர். ௨௨.)

அச்சுவந்தாமன்—அச்சுவந்தாமா. [சுபூரூபம்.]

அச்சுவந்தாமா—1. ஒருயானை. (உ-ம்.) “எரிக்கணைதொடுத்தபோரி- லந்தராமடைத்ததையவச்சுவந்தாமாவென்னுஞ் - சிந்துரம்” (பாரத. பதினேங். ௧௧.) 2. ஒரு யுத்தவீரன்; இவன் துரோணசாரியருக்கு மகன். (உ-ம்.) “அத்தகேளெவல்லாண்மை யச்சுவந்தாமாவென்னு. மத்தவாரணத்திந்து” (பாரத. பதினேங். ௨௭.) [சுபூரூபம்.]

அச்சுவந்தி—சூரியருவத்தரசர்களிலொருவன்; இவன் உவநாச்சுவநனுடைய மகன். (கூர்மபு. சூரிய. ௧௩.)

அச்சுவந்தி—அச்சுவந்திநான். (உ-ம்.) “மதுவிலச்சுவந்தியாகியரேவதியீரமாதர்” (நல். பார. பதினேங். ௨௩. ௧.) [சுபூரூபம்.]

அச்சுவம்—குதிரை. (உ-ம்.) “இந்தவச்சுவங்கூர்ச்சரம்.” (திருவிளா. நரிபரி. ௧௦௮.) [சுபூரூபம்.]

அச்சுவழகநதம்—யோகியின் துறந்தெட்டாசநங்களிலொன்று; அது காலே மடித்துக்கொண்டு முழந்தான்களிரண்டின் கண்ணும் முழங்கைகளிரண்டையும் ஊன்றியுள்ள கைகளைக் கண்ணத்திலே வைத்துக்கொண்டிருத்தல். [சுபூரூபம்.]

அச்சுவமேதம்—அகவமேதயாகம். (கூர்மபு. வருண. ௧௧. ௨ரை;) [சுபூரூபம்.]

அச்சுவரதன்—சூரியன்தேர் பரிக்குறாகருளொருவன். (உ-ம்.) “வாசுகிகங்களை வெஞ்சிற்றத்தக்கனவளைந்தமுள்ளெயிற்றுத் - தேசடைச்சரப்புகுவனே லாபத்திரன் சங்கபரலன்சீ - ராசுறுமயிரபதன் நனஞ்செயன்மாப்தமன் காற்சோடகனழல்வாயேசில்கம்பனனச்சுவரதன் முறையினிரவியதேர்மதிதொறும் பரிப்பார். (கூர்மபு. ஆதவர். சிற. ௧.) [சுபூரூபம்.]

அச்சுவன்—குதிரைச்சாரதியாடவன். (உ-ம்.) “சசனேயிடபனச்சுவனென்று.” (கல்லா. ௭. ௨ரை.) [சுபூரூபம்.]

அச்சுவன்—1. இருபத்தேழு நகரத்திரங்களுள்ளே முதலநகரத்திரம். 2. குதிரைவடிவமாய் மறைந்துநின்ற சஞ்ஞையென்னுஞ்சூரியன்மனைவி. 3. சந்திரனுடைய இருபத்தேழுமனைவியரிலொருத்தி. [சுபூரூபம்.]

அச்சுவந்தன்—தேவமருத்துவர். (உ-ம்.) “அன்றவியச்சுவந்திநகர்களித்து” (வேதாரணியபு. தேர்தம். ௧௨.) [சுபூரூபம்.]

அச்சுவந்திநகரம்—தேவமருத்துவர். [சுபூரூபம்.]

அச்சுவந்திநேவநகரம்—தேவமருத்துவர். அச்சுவந்திநேவநகரம்—தேவமருத்துவர். (உ-ம்.) “ஆதிபாரநதியமுதகடத்தோதித்தோனச்சுவந்திநேவநகரம்விரியகடலை துகர்ந்தோர்” (தைல. ௮. ௧௨ வுண் வணக்கம்.)

அச்சுவந்திநகரம்—1. அச்சுவந்திநகரத்திரத்திருசூரியகாலம். 2. அச்சுவந்திநகரத்திரம். அச்சுவந்திநகரம்—தேவமருத்துவர். [சுபூரூபம்.]

அச்சுவந்திநகரம்—1. அச்சுவந்திநகரத்திரத்திருசூரியகாலம். 2. அச்சுவந்திநகரத்திரம். அச்சுவந்திநகரம்—தேவமருத்துவர். [சுபூரூபம்.]

அச்சுவந்திநகரம்—1. அச்சுவந்திநகரத்திரத்திருசூரியகாலம். 2. அச்சுவந்திநகரத்திரம். அச்சுவந்திநகரம்—தேவமருத்துவர். [சுபூரூபம்.]

முத்திலே மாலைபோலிவெதொன்று. (உ-ம்.) “அச்சுறுக்கொழுந்தொடர்யாப்பழித்த” (சிந்தா.கரு. உஅ௦.)

அச்சுறுத்தல்—அஞ்சுவனையுறுத்திச்சொல்லல். (உ-ம்.) “அஞ்சியச்சுறுத்தலும்” (தொல். பொரு. ககச.)

அச்சுணை— உடம்பு. [அச்சு-உயிர். உறை-உறப்படுபொருள்.]

அச்சுணை— வினாவாக. (உ-ம்.) “அச்சுணைத்தணந்தேகி” (கந்தபு. நகர்புரு. கா.)

அச்சு— 1. பீதிநோகம். (இராசவைத்.) 2. பைத்தியம். (இராசவைத்.)

அச்சொடுபுரீதல்— மூலரூபமாகச் செய்தல்; சரியொப்பாகச்செய்தல். (உ-ம்.) “நீயவைவயச்சொடுபுரீதிலே” (கந்தபு. குரணமை. ௫௨.)

அச்சோ— 1. இரக்கத்தைக்காட்டும் ஓரிடைச்சொல். (உ-ம்.) “அச்சோவெனப்பலிமையோகையின்னி சிறைவைத்தபாவமத்தொல்” (கந்தபு. அவைபு. ச. ௩.) 2. வியப்பினைக்காட்டுமொரிடைச்சொல். (உ-ம்.) “மழவிடையுடையான்மேனி வனப்பினை நோக்கியச்சோவுமழமியிராநோவென்னவள்ளிமுத்தங்கொண்டு” (திருவிளை. இரச. உக.)

அச— சிவிர்த்திகலையிருக்கும் உருத்திரபுவங்கள் நூற்றெட்டிலுள்ளொன்று. அது அண்டகடாகத்துக்குப்புறம்பே கிழக்குத்திக்கிலிருப்பதென்பர். (கந்தபு. கணை. ௧௦. உரை.) சிவிர்த்திகலையிலுள்ளனவெனப்படும் நூற்றெட்டிப்புவங்களுள் ஒன்று. (சி-லி. கிரி. உக. உரை.) [அஜ.]

அசக்கல்—கட்டல். “அகடசக்காவின்” (கந்தபு. கட. வாழ்.)

அசக்தியம்— 1. செய்யக்கூடாதது, இயலாதது. (உ-ம்.) “கரைசெய்தியநாம்புரிதற்கசக்கியமாதலினால்” (குத. எக்கி. பூ. ௬. ௩.) [சுபுரு. சு- எதிர்மறை. ௪௦௬]—இயன்றது. 2. துத்தநாகமணல். 3. நாகமணல்.

அசக்தியன்— வஸாதவன். [சுபுரு.]

அசக்திரீட்ச— ஆட்டுப்பால். (வி-ணி.) [அஜகநீரம்: அஜ - ஆடு. கநீரம் - பால்.]

அசகசாந்தரநியாயம்— மீமஞ்சையிற்கூறப்பட்ட நியாயங்களுளொன்று; அது ஆட்டுக்கு உயரானக்குமுள்ள பேதம்போலும் நியாயம். [இது பின்வரு மேற்கோளாற்றெளியப்படும். “ஆடு கரும்பைவிட்டிலையைத்தின் நதனது கவையைத்தானும் அறிந்து

தனதுகுட்டிக்குங்காட்டுதல்போலவும்யானிலையை விட்டிக் கரும்பைத்தின் நதனது கவையைத்தானும் அறிந்து தனது கன்றுக்குங்காட்டுதல்போலவும் கிரியா குருமந்திரத்திர கலகலையாராய்த் தவற்றுட் கூறிய சரியாதிகளை யுறுத்தித் தவற்றான் வரும் விடயநாந்தத்தைத்தானுமதுபலித்துத் தன்னையடைந்த சீடனுக்கு மவ்வுபதேசங்களால் அவ்வாந்தத்தை வருவிப்பனென்பதும், ஞானகுருமந்திர தந்திரகலகலை விட்டுபதேசகலையை யாராய்த் ததுறுக்கூறிய ஞானநாந்தத்தைத் தானும்பெற்றுத்தன்னையடைந்தபக்குவனுக்கும் அந்த ஞானநாந்தத்தை வருவிப்பனென்பதற்கான்க” (ஒழிவி. பொது, ௫. உரை.) [சுஜமஜாநாநாய: சுஜ-ஆடு. மஜ யானை. சுநா-பேதபாடு.]

அசகசாந்திரம்— 1. அசகசாந்தரநியாயம். 2. ஆட்டுக்கும் யானைக்கும் உள்ள பேதம்.

அசகண்டா—தைவேளைப்பூண்டு. [இஃது “சுஜமநா” என்னும். வடமொழித் திரிவு போலும்.]

அசகந்தா—விடாதது. (சி. சி. உ: ௫௭. சிவாங்க.) [அ-எதிர்மறை. ஜகத்து-விட்டது.]

அசகந்தை— தைவேளைப்பூண்டு. [சுஜமநா: சுஜ-ஆடு. மநா- பரிமளமுடையது.]

அசகம்— 1. மலையாடு. 2. விடாமை. [சுஜவம்.]

அசகரம்—பெரும்பாம்பு. [சுஜமர: சுஜ-ஆடு. மர- விழுங்குவது.]

அசகரோகம்—எண்வகை மஞ்சரிகைகோகங்களுள் ஒன்று; அது: பருத்திந்தடித்தும் ரணத்தைத்தருவதாய் அநேக கொப்புளங்கள் எழுப்புவதும், சில்களிலும் முகத்திலும் வீக்கமும், சாகமும், பிகுபிகுப்பான சலக்கலும் உண்டாவதுமாயிருக்கும். (சீவரட். கசச.) [சுவலம்- தாங்கக்கூடாத. ரொம்ப-கோய்.]

அசகலக்கணை—விடாதலக்கணை; அது: தன்பெருளைவிடாது அதனோடு சம்பந்தமுள்ள வேடுபொருளைத்தருவது. “கவினையாளர், செக்கின்று” இவ்வாக்கியத்திலே கவினையென்னுஞ்சொல் அதன்பெருளைவிடாது அதனைக்கொண்டுவரும் புருடரைக்கருதவருவது. (சருக்கசககிரகவுரை. பக்

கம் ச.அ.) [சுஜஹஸூஷணா- ஸ- எதிர்மறை. ஜஹஸூஷணா - விட்டலக்கணை.]

அசகவம்— சிவனுடையவில்லு.

அசுகளன்— சைநசமயத்திற் சொல்லப்பட்ட இருபத்துநான்கு தீர்த்தங்கரருளொருவன். (சு. நி. போ. சக.)

அசுகளிசாரோகம் — ஒருவகைச்சத்திரவிரணரோகம்; இது சிலேட்டிமவாதங்களினால் பயற்றினைக்கயிற்றிற்கோத்ததுபோல நீளமாக, மிணுமிணுப்புடன் கோவிலலாதகொப்புளங்களையுண்டாக்குவது. இது பிரதாநமாகக்குழந்தைகளுக்கு வரும். (சிவரட். ௩௦௮.) [அஜ- ஆடு. கலிகா- அதன். ரோம- ரோம்.]

அசுகாயதூர்—வேறொருவரது சகாயமில்லாமற்பகைவரை வெல்லும்பலமுள்ளவன்.

அசுகாயம்—சகாயமின்மை. (சி. சி. ச: ௪௦. சிவாக்.) [அஸஹாய: அ - எதிர்மறை. ஸஹாயம் - துணை.]

அசுகி—பகைவன். [சுவாலிநீ: சு எதிர்மறை. வாலிநீ- நண்பன்.]

அசுகியம்— 1. அருவருப்பு. 2. தாங்கக்கூடாதது, பொறுக்கக்கூடாதது. [சுவஹ: சு- எதிர்மறை. வஹ- தாங்கக்கூடியது.]

அசுகோத்தரம்—வேற்றுக்கோத்திரம். [சுவமொசூ.]

அசங்கதம்— 1. அவமதிக்கப்பட்டது. 2. சமமற்றது. 3. ஒழுங்கின்மை. 4. சிதறினது. 5. தனிமையானது. 6. நெகிழ்ந்தது. 7. பற்றில்லாதது. 8. பொருத்தமில்லாதது, ஒவ்வாதது. 9. விழுக்க நான்குள்ளொன்று; அது:சேனையை வேறுவேறாக கிறுத்துவது. அதன்விரி: அர்த்த சந்திரம், உத்தரம், கிருங்காடம், சர்க்கடககிருங்காரி, காஃபாரி, கோதிகாஎன ஆறாம். (வன். எசு. உரையின் கீழ்ப்பிறகுமிப்புகா.) 10. வெறுப்பு. [1, 2, 5, 7, 8, 10. சுலஹ: சு- எதிர்மறை. ஸஹ: ௧௦- பொருத்தம். 4, 6, 9, சுவாஹ: சு- விடமாயொன்றியிருப்பது.]

அசங்கதி—1. ஒன்றோடு கூடாமை. 2. ஒவ்வாமை. [சுவஹ: சு-எதிர்மறை. ஸஹ: கலப்பு.]

அசங்கத்யலங்காரம்— தொடர்பின்மையணி. (குல. ௩௭.)

அசங்கம்— 1. ஆசையின்மை. 2. உலகப்பற்றின்மை. (உ-ம்.) “அனையனவிந்நாந்காலமுண்மைப்போதத் தழுந்தியயற்சங்கமறலசங்கமாகும்” (ஞா.வா. உற். ச.எ.) 3. தடுக்கப்படாதது. 4. தனிமை. (உ-ம்.) “வினக்குப்பிரகாசமாயசங்கமாய்” (வேதாரணியா. ௩. வா. ௩௪. ௩௪.) 5. நிச்சயம். 6. பயமின்மை, அஞ்சாமை. (உ-ம்.) “தண்டதாற்கினியசங்கம்” (திருச்செந்தி. ௧௦.) 7. விரோதம். [1, 2, 3, 4, சுலஹ: சு - எதிர்மறை. ஸஹ- பற்று, சேர்வு; 5, 6, சுபஹ: சு- எதிர்மறை. ஸஹ- ஐயம், பயம்.]

அசங்கமம்— 1. அசட்டை. 2. இகழ்ச்சி. 3. ஒவ்வாமை. 4. கூடுதலின்மை. 5. சமமின்மை. 6. குரியனுகெக்திரே கிரகங்கள் நின்றல். 7. பவுத்திரமின்மை. [3, 4, 5. [சுவஹ: சு- எதிர்மறை. ஸஹ- புணர்வு.]

அசங்கநம்பம்—மந்திலே முன்னர் நியமஞ்செய்துகொள்ளாமை. [சுவஹ: சு - எதிர்மறை. ஸஹ- நியமம்.]

அசங்கநம்பாசம்—சங்கிரமத்தின் ஆதியந்தங்களிலே யமாவாசை வர நிகழும் மாதம். (விதாந. குணகுண. அச. உரை.)

அசங்கன்—1. கூட்டமில்லாதவன். (உ-ம்.) “நிக்குவசங்கசஞ்சரகித” (தாயு. கருணாகர. ௧.) 2. (சாங்கிய)புருடன். [சுவஹ: சு- எதிர்மறை. ஸஹ- கூடுதலுடையவன்.]

அசங்கிதம்— 1. அச்சமில்லாதது. 2. சந்தேகமில்லாதது. [சுபஹ: சு - எதிர்மறை. ஸஹ: அச்சமுடையது.]

அசங்கியம்— 1. அருவருப்பு. [இது அசகியம் என்பதன் விகாரம்போலும்.] 2. எண்ணிறந்தது. [சுவஹ: சு - எதிர்மறை.

ஸஹ- எண்ணத்தக்கது.]

அசங்கியா— எண்ணிறந்தது. (வி-ணி. உசு.) [சுவஹ: ஸஹ- எண்.]

அசங்கியேயம் — எண்ணக்கூடாதது. (உ-ம்.) “அசங்கியேயகிர்தம்” (பௌட். தந்திர. ௨௫௫.) [சுவஹ: ஸஹ- எண்ணக்கூடியது.]

அசங்கியை— அசங்கியா.

அச்சுக்கிரகம்— 1. இரவாமமை. (மணிமேகலை. ௩.௩௮.) 2. பின்னுக்கு வேண்டுமென்று பொருளைத் தேடிவைத்துக்கொள்ளாமமை. (மணிமேகலை. ௩.௩௮.) [சுவாஸ்யம்: ஸாஸ்யம் - தேடிவைத்தல்.]

அச்சுக்கிலபதம் — கொடுத்தவிடத்துண்ணல். (வி-ணி.) [சு- எதிர்மறை. ஜிவி-விரைந்தோடல்.]

அச்சுத்து—அச்சுக்கெண்ணெவனும், தெரிநிலைவினைப்பகுதியும், பெயரெச்சத்தொகையும்.

அச்சுத்துதல்—அசைதல், நடுக்குதல். (உ-ம்.) “கண்டசங்கராணன் முகக்கைத்தலம் - விண்டசங்கிட” (இராமா. இராவணன்வகை. ௨௮.)

அச்சுக்கை— 1. சந்தேகமின்மை. 2. பயமின்மை. [சுஸூஹா: ஸூஹா - சந்தேகம். பயம்.]

அச்சுக்கையன் — சந்தேகமில்லாதவன். (உ-ம்.) “அச்சுக்கையனையமார்கடஞ் சங்கையெல்லாங்கீண்டானை” (சேவரா. திருக்கீழ்வே. ௩. திருநா.) [சங்கையன் - ஐயமுடையவன்.]

அச்சுக்கோசம்— சுருக்குதலின்மை. [சுஸுவிஜாஸ: ஸுவிஜாஸா - சுருக்குதல்.]

அச்சுச்சுநன்— துர்ச்சகன். [சுஸுஜ்ஜு: சு- எதிர்மறை. ஸுஜ்ஜு - நல்லவன்.]

அச்சுச்சுரணம்— பூரட்டா திருக்கத்திரத்துக்கதிதெய்வம். [அஜுசுரண:]

அச்சுச்சுலிகன்—ஆடுகளையேய்த்தாவது ஆட்டுவியாபாரஞ் செய்தாவது சேலிப்போன். [அஜுஜ்ஜிக: அஜு-ஆடு. ஜ்ஜிக- ஜ்ஜிப்போன்.]

அச்சுசுரம்— 1. நெருஞ்சிற்பூண்டு. 2. முருக்கைமரம்.

அச்சுச்சுத்தம்—பற்றுதலில்லாதது. [சுவாஸ்யத்: சு- எதிர்மறை. ஸாஸ்யத் - பற்றுதலுடையது.]

அச்சுச்சுத்தி — (வேதார்த்தம்.) சங்கற்பம் அறல், அஃதுண்மையிலே மகம் ஸ்திரப்பட்டுப் பொய்மைகளெல்லாவற்றையு மறத்து விடுதல். [இதனையைய்தாம் ஞாநபூரியென்பர்.] (உ-ம்.) “தத்துவத்தின்மருமுறைத்துமித்தையெலா மறத்தலசஞ் சத்தியாகும்” (கைவல். சந்தே. ௧௫௬.) [சுவாஸ்யத்தி.]

அச்சுச்சுயம்— சந்தேகமின்மை. [சுவாஸ்யம்: சு- எதிர்மறை. ஸாஸ்யம் - சந்தேகம்.]

அச்சுச்சுலம்—அசைவின்மை. [சுவாஸ்யம்: ஸாஸ்யம் - அசைவு.]

அச்சுச்சுலர்—அசைவில்லாதவர், கடவுள் (உ-ம்.) “வையைத்துன்றவரசஞ்சுலர்” (மதராப்பதி. ௫௮.)

அச்சுச்சுத்தன்—சஞ்சிதகன்மயில்லாதவன். [சுவாஸ்யம்: சு- எதிர்மறை. ஸாஸ்யம் - சஞ்சிதகன்மமுடையவன்.]

அச்சுச்சுநரிசுநம்—(சைநம்.) நீக்குணமாகிய தரிசுநவான்னத்தினொருவகை. (சி. சி. பா. சமணரில் நிகண்டவாதிமதம். ௨. கவி. உரை.)

அச்சுச்சுடர்—குற்றமுடையவர். (உ-ம்.) “வினைத்தொழிநகல்வாயுடல்சுடர்களைவரை” (இராமா. திருவவ. எசு.) [அச்சு - குற்றம். அர் - ஒரு விருதி.]

அச்சுச்சுடர்—அசமதாகம்.

அச்சுச்சுடர்— 1. மதியாமமை. 2. பராமுகம். (உ-ம்.) “அச்சுச்சுடையற்றெழுதி மையலாக் குவனென்றுபோனான்” (நல். பா. துட்டியந்த. ௨௬.)

அச்சுச்சுடர்—சுடமல்லாத வஸ்து. (உ-ம்.) “அசுடமகாமசுடமசுடமதுலம்” (கைவல். சந்தே. ௧௬௭.) [சுஜ்ஜு: சு- எதிர்மறை. ஜ்ஜு - அறிவற்றது.]

அச்சுச்சுடர்—சைதன்யரூபம். (பௌட்ட. பசு. ௧௬௮.) [சுஜ்ஜு - டுபை: சு; ஜ்ஜு - டுபை - அஞ்ஞானரூபம்.]

அச்சுச்சுடர்— 1. சளங்கமுள்ளவன். 2. கீழ்பகன். (உ-ம்.) “அசுடற்குயர்வொப்பதின்ற்ருபையுற்றடிமைக்கொரு சொற் புகல்வாயே” (திருப்ப. ௧௦௦.) 3. சுடமில்லாதவன் (உ-ம்.) “சதுரணயசுடனாயந் தச்சைத்தலர்ந்து” (ஞானவா. உபசா. ௩௬.) 4. சோம்பேறி. [1, 2, 4. அச்சு - குற்றம். அன் - ஒருவிருதி. 3. அ- எதிர்மறை. ஜ்ஜு - அறிவற்றபொருள்.] 5. நல்லொழுக்கமுடையவன். [சுவாஸ்யம்: சு - எதிர்மறை. ஸா - சீயன்.]

அச்சுச்சுடர்—குற்றமுள்ளவன், பழுதன்னவன். (உ-ம்.) “அசுடகன் கசுடகன் முழுப்புரட்டிகள்” (திருப்ப. ௨௪௨.) [அச்சு; இ.]

அச்சுச்சுடர்— 1. இரும்பு முதலிய உலோகங்க்ளிந்தபெயரும் பொருக்கு. 2. குற்றம், பழுது.

(உ-ம்.) “அறிவுளோர் தமக்கு யாதோரடது வருமேயானால்” (வி-ணி. கவி. கூஉ.)

அசனாடை—சாதுவான தன்மை, வேகமின்மை. [சுலலூர்: லுணா- வேகம்.]

அசத்தம்—சத்தமின்மை.

அசத்தீர்— 1. அஞ்ஞாசிகள். (உ-ம்.) “புகலருமசத்தீர்தம்பாற் பொருத்தியவலகையே போல்” (சிவப்பிர. சு: க.) 2. வலமையற்றவர். (உ-ம்.) “அசத்தரேலிகைவேண்டுவலிந்துமலிருப்பினற்போகவேவுமின்” (சேதுபு. சேதுவ. எடு.) [சுபுருது. ஸுதுநீ- வலியுடையவர்.]

அசத்தல்—அசந்துபோதல். (உ-ம்.) “பவளவல்லிகளெனச் சிலரசந்தார்” (இராமா. சைலமா. கடு.)

அசத்தலி— 1. இல்லுலகப்பற்றற்றவன். 2. பற்றற்றவன். [அவத்த: அ- எதிர்மறை. ஸத்தன்- பற்றினவன்.] 3. முருகக்கடவுள். (உ-ம்.) “உந்திகலசத்தன்” (கலைசை) [அஜம்- ஆடு. அத்து- ஒரு சாரியை. அன்- ஒரு வீகுது.] 4. வலமையிலாதவன். (உ-ம்.) “ஆன்னவனுமிதுவொழிய வாக்கமாட்டான சத்தனமெனில்” (சிவப்பிர. உ: டு.) [சுபுருது. ஸுதுநீ- வலமையுடையவன்.]

அசத்தி—வலியின்மை. (உ-ம்.) “கிலேசத்தாலசத்தியாற்றையம்” (குத. எக்தி. பூ. கள்: கடு.) [சத்தி- வலி.]

அசத்தியம்—பொய். (உ-ம்.) “சத்தியமன்றியசத்தியமறியீர்” (உபதேச. சிவத்துறோ. கஉஅ) [சுவலது: ஸதது- மெய்.]

அசத்தியோநீர்வான்—சிரவானகைகுவகையரண்டனாளோன்று; அது: தேகார்த்தத்தின் முத்தியைப் பயப்பதம் வாலீசர்முதலிய மந்தபக்குவர்களுக்குச் செய்யப்படுவதுமாம். (சைவச. ஆசாரி. கூஉ. உரை.) [சுவலஜெ. நரிவடாண: சு- எதிர்மறை. ஸது- உடனே. நிவடாண- மோகும். உடனே மோகிக்கொடுத்தல்லாததென்றபடி.]

அசத்திலக்கணம்—அசம்பவம். [சுவலது: அசுணன்.]

அசத்தி— 1. இல்லாதபொருள். (சி. சி. சு: டு. மறை.) 2. உள்ளதல்லாதது. பொய். (உ-ம்.) “அசத்தினிற்செல்கிலாச் சதுமுக்கத்

தவற்கு” (இராமா. இராவணன்வதை. ககௌ.) 3. தீயது. 4. மாமை. (உ-ம்.) “நீள்வான்மாவின்னுண்மையை மறைத்துநிற்தலி ன்றந்தமென்றும், வாளவிரிவீத்தையென்னு ரூநத்தைமறைத்தலி னவீத்தையேயென்றும், கோளுறஞ்ஞாநகாரணமாகிக்குலவலின்மோகமேயென்று, மாளுதமசத்துவிலக்கணமாகியமைதலினாலசத்தென்றும்” “உலகுதித்திடற்குக் காரணமாகியுறைதலிற் காரணமென்று, மிலகுசாரியமாகியவுலகாகியிருக்கவுந்தெரிதரப்படாத், வலனுதலினவலியத்தமேயென்றும் வருப்பரம்பாயைக்குப்பெயர்கள்” (குத. சிவமா. அ: க0, கக.) [அவத்: அ- எதிர்மறை. ஸத்- உள்ளது, நல்லது.]

அசத்துக்கள்—கீழோர், சிறியோர். (ப.மி.)

அசத்துரு— 1. சத்துருவல்லாததவன். 2. சத்திரன். [சுபுருது: ஸுரு- பகைவன்.]

அசத்துவம்— 1. அபாவம். 2. தீமை. 3. வலியின்மை. 4. வெளிப்படாமை. [சுவலது: வஸம்- உண்மை.]

அசத்துவாபாதம்—வஸ்து இல்லையென்று தோன்றும்படி செய்யுஞ்சத்தி. (உ-ம்.) “பிரமமில்லையென்கிற விகாரத்துக்குக் காரணம் அஞ்ஞாந்தின் அசத்துவாபாதசத்தியம்” (விசார. கஉ0.)

அசத்தை— 1. அபாவம். 2. தீமை. 3. பொய். 4. வெளிப்படாமை. [சுவலது: வஸ்தா- உண்மை.]

அசநாகம்—நாஸ்திகம் முதலிய சாத்திரம். [சுவலது: அச- சுவலது- பொய். சூ- 20- சாஸ்திரம்.]

அசநாசாயம்—துராசாயம். [சுவலது: அ- சுவலது- கெட்டது. சூ- 10- ஒழுக்கம்.]

அசதி— 1. ஓளவையாராற்கோவைபாடப்பெற்ற நூலிடையன். (உ-ம்.) “ஆயங்கடைமணியைவேலசதி” (அசதிக்கோவை.) 2. கற்பில்லாதவன். (உ-ம்.) “படையனையவியுயரிலாயுள்போம் - ஆமேலசதியாயுன்றுசோரும்” (திருநெல். மகளிரி. டுஉ.) [அஸதி: ஸதி- கற்புடையவன்.] 3. சமதி. 4. சிரித்தல், புன்னகைசெய்தல். (உ-ம்.) “ஐயனுமசதியாடி” (கூர்மபு. இராம. வச. சஉ.) [ஹஸதி.] 5. சிரித்துப்பேசல். ஹஸதி.] 6. வசவி.

அசதிசந்நி— ஒரு நோய்.

அசதிசுதன்— சோரபுத்திரன். [சுவஸ்தீ
ஸு-க.]

அசதியாடல்— 1. நகையாடல். (உ-ம்.)
“தொறுக்கொண்ட கன்வரிவரோவெனச்
சொல்லநக்கால்- கொறுக்கப்படுவாரிவரென்
றக்கசதியாடி” (சிந்தா. கநக. நடநடு.) 2. மிக்
குச்சிரித்துவினம்பல்.

அசதிசுதன்— சோரபுத்திரன். [சுவஸ்தீ
ஸு-க. சுவஸ்தீ- கற்பில்லாதவன். ஸு-க-
மகன்.]

அசந்ததி—சந்ததியில்லாமை. [சுவஸ்தி:
ஸு-கதி- சோத்திரம், புத்திரன்.]

அசந்தம்—உயிரொழுத்திலெழுதியுஞ்சொ
ல். (உ-ம்.) “ஆயுமலத்தமசந்தம்” (பி.வி. திங்கடி,
சக.) [சுஜன: சுஜி—உயிரொழுத்து. சுஜப-
சுறு.]

அசந்தரிப்பணம்—1. திருப்திகொடாமை.
2. பிரியக்கொள்ளாமை. [சுவஸ்தி-பு-
வா-பு-பணம்- திருப்தி, பிரியம்.]

அசந்தரிப்பம்—சமயமின்மை, சரிப்படா
மை.

அசந்தாநம்— 1. சந்ததியின்மை. 2. சமா
தாநமின்மை. [சுவஸ்தாநம்: ஸு-நாநம்- சந்
ததி, சமாதாநம்.]

அசந்தி— கூடுதலின்மை. [சுவஸ்தி:
ஸு-ஸி- கூடுதல்.]

அசந்தித்தம்—சந்தேகப்படாதது. [சுவஸ்தி:
ஸு-ஸி- ஸந்தேகப்பட்டது.]

அசந்துட்டம்—பிரியமின்மை. [சுவஸ்தி:
ஸு-ஸி- ஸந்துட்டம்- பிரியம்.]

அசந்துட்டன்— சந்தோஷமில்லாதவன்.
(வாசுதே. எக.) [ஸந்துஷ்டன்- பிரியமுடையவன்.]

அசந்துட்டி— 1. சந்தோஷமின்மை. 2.
திருப்தியின்மை, குறைவு. (உ-ம்.) “புளிப்
புக்கசப்புருளைப்புருவார்த்தலுஞ் சொல்லப்
பட்ட இவைகளிற் சந்துஷ்டி யசந்துஷ்டியி
ன்றிச்சமனாறுபவனும்” (ஞா.வா. வீர. கு.
கக. உரை.) [சுவஸ்தி-ஸு-ஸி: ஸந்துட்டி-
பிரியம்.]

அசந்தோஷம்-சந்தோஷமின்மை. (பெள
ட். பும். சக.) [சுவஸ்தி-ஸு-ஸி: ஸந்துட்டம்-
பிரியம்.]

அசந்தந்தன்— 1. இறுமாப்புடையவன்.
2. போருக்காயத்தமில்லாதவன். [சுவஸ்தி:
ஸு-ஸி- ஆயத்தமுன்னவன்.]

அசந்திநுடம்—1. தூரம். 2. பிரத்தியக்ஷ
ப்படாமை. [சுவஸ்தி-ஸு-ஸி: ஸந்துட்டம்-
சமீபமாகத்.]

அசந்திநிதம்—சமீபமல்லாதது. [சுவஸ்தி:
ஸு-ஸி- ஸந்துட்டம்- சமீபத்திலுள்ளது.]

அசந்திநிநுடம்— 1. சமீபமாகாதது. 2.
பிரத்தியக்ஷப்படாமை. [சுவஸ்தி-ஸு-ஸி:
ஸந்துட்டம்- சமீபமாகத்.]

அசந்திநி—1. சமீபமாகாமை. [சுவஸ்தி:
ஸு-ஸி- முன்னிலை.] 2. நம்பிக்கை.

அசந்தியம்— 1. தூர்க்ருதியானதோற்றம்.
2. பிறப்பற்றது. (உ-ம்.) “அஜந்யசம்யோக
த்திருநித்தியவிகாரித்தவம்வரு” (சி.சி.
உ: க. சிவாக்.) [அஜந்ய: ஜந்கிடம்- சந்தி
தது.]

அசநபன்னி—சிறுநகத்திப்பூண்டு. [சுபா
நபன்னி: சுபாந- உணவு. பன்னி-
இலை.]

அசநம்—1. சிரிப்பு. [ஹஸ: ஹஸ்; அந.]
2. சோறு. (கு. நிகண். சு: உஉ.) 3. போச
நம். (உ-ம்.) “அசனமிடுவார்கடங்கண்மனை
கடலைவாசனின்ரு” (திருப்பு. சகக.) 4. வெ
ள்ளுள்ளி. 5. வேங்கைசமரம். (உ-ம்.) “சா
னபசவசகவப்பிரத்தசன” (இராமா. கிஷ்
கிங். ஆறுசெல். சக.) [2, 3, 5. அசந்.]

அசநவம் — பிருதமன்னலுடையல்.
(கூர்மபு. தக்க. சபி. சு. உரை.)

அசநவேதி— சீரகம். (உ-ம்.) “அசநவேதி
புல்ல” (இராசவைத். நள.)

அசனாமித்ததைலம்—ஒருவகைத் தைலம்;
இது: வேங்கைப்பட்டை சீக்கிலிழந்தலியவற்
றின்னிறு வடிப்பது. இதனிலக்கணம் தை
லவ. சக. சள-ஆங்கிலிகளிற்காண்க. (உ-ம்.)
“வேங்கையதன் - அசமகற்றிவாங்குமித்தவச
நாமிர்த்ததைலம்.”

அசநி— 1. அநிச்சை. 2. ஆறுதாரக்கரு
ளொன்றாகிய விசுத்தியின் பதினாறு பதம
தளக்கருள் ஒன்றிலிருக்கும் அநிதேவதை.

(சி. சி. அ: உக. மறை.) [அசகி.] 3. இடியேறு. (உ-ம்.) “விண்ணிடத்தசகி” (பாரத. நிவாத. எ-.) [அசகி.] 4. சாம்பிராணியிலே. (இராசவைத்.) 5. வச்சிராயுதம். 6. வைரம். (இராசவைத்.)

அசநிபாதம்—இடிவிழுதல். (சி. சி. கக: எ. சிவாக்.) [அசநிபாத: அசகி- இடி. பாதம்- விழுதல்.]

அசநியேறு—இடியேறு. (உ-ம்.) “எங்குள்ளன்கொலவனெங்குள்ளன்கொலெனவசநியேறெனவரப்பி” (சுடர்மபு. அந்தகா. சுச.)

அசநோற்பவலீக்கல்—ஜவகை விலக்கல்களுளொன்று. அது: காரவஸ்தி, யிருதிசுக்ணவஸ்து, சீர்ணமாகாதவஸ்து, சுடிவஸ்து முதலியவைகளாம் பிறந்து கோவில்களாமற் கண்டத்திலே யற்ப்பதொளி யற்ப்பஇருமல் என்னுங்குணங்களை யுண்டாக்குவது. (சிவாக். டி. க.)

அசப்பியம்—அவைபுல்களெவ், சபைக்குத் தகாதது. [சுபலலு: வலலு]- சபைக்கேற்றது.]

அசபம்—அசபாமந்திரம். [அஜப: ஜப- செபித்தல்.]

அசபன்—1. ஆடுமேயப்போன். 2. செபஞ்செய்தலில்லாதவன். 3. பரமததால்சளைப்படிப்போன். 4. பிரதிவாதி. [1. அஜ-ஆடு. பன் - காப்பவன். 2, 3. அஜப.]

அசபா—1. ஒருமந்திரம். அது நான் அவன் எனப்பொருள்படும் ஹஸ் (அஞ்ச) என்பது. அவன் நான் எனப்படுஞ்சோகம் (ஸோஹ) என்பதுவே யெழுத்துநிலைமாறி ஹஸ் என்றாயிற்று. (தாயு. தேசோ. சு.) 2. செபிக்கப்படுதலில்லாதது. [அஜபா: ஜபா- செபித்தலுடையது.]

அசபாகாயந்திரி—ஆத்தமப்பிரசாதமந்திரம்.

அசபாநலம்—அசபையாகிய அக்கிரி. (உ-ம்.) “அசபாநலக்கூறின பின் மவுளியாய்” (தாயு. தேசோ. சு.) [அஜபா - ஒருமந்திரம். அநலம்- அக்கிரி. வினைகளை நீருக்கல்பற்றி “அசபாநலம்” எனப்பட்டது.]

அசபாஸ்வரம்—காதுக்குக்குக்கேனாமல் மந்திரித்தல். (உ-ம்.) “அசபாஸ்வர ஹஸ் ஆந்திருவடிகளாலாவதால்” (சி. சி. பாயி. “ஆதி” என்ற செய்யுளினுரை. சிவாக்.) [அஜபாஸ்வர.]

அசபாவித்தை—அசபாமந்திரம். (உ-ம்.) “இன்னுமசபாவித்தையெனு மிதனையிலகா

த்திகனேயாய்- மன்னுக்குரவன் நிருவடிக்கு வழிபாடாற்றியுணர்ந்துகொளு” (குத. எக்கி. பூ. எ. இ.) [சுஜ்வாவிடி.]

அசபிண்ட—சபிண்டனல்லாதவன். [சு வலிணை: சு- எதிர்மறை. வலிணை-சமாநதேசமுடையவன், சமானபிண்டமிடுவோன், ஞாதி.]

அசபிண்டா—சபிண்ட சம்பந்தமில்லாத கந்தி. (பராசர. கள.) [சுவலிணை: சு; வலிணை.]

அசபிண்டி—சபிண்டியல்லாதவன். (பராசர. சுசு.) [சுவலிணை: சு; வலிணை.]

அசபுத்தன்—சதருத்திரருள்ளே யித்திர திக்கிலிருக்கும் சதருத்திரருளொருவன். (வி-ணி.)

அசபேசத்திரிவாத்மகம்—அசபாமந்திரத்திற் சத்திவடிவான சகாரும் சிவவடிவான அகாரும். (உ-ம்.) “அந்த ஆருதாரங்களிலும் அசபேசத்திரி சிவாத்மகமாக நிற்கும் முறைமையைப்பார்த்து” (சி. சி. அ: உக. உரை. சிவாக்.)

அசபை—அசபாஎன்னுமந்திரம். (உ-ம்.) “பெருக்கிறித்தொளிரசனைப் சுவயக்களாய்நனப்பெயர் மதுக்க-னிருக்கு மகாரஞ்சகா மிரண்டுமோராகாசமியல்பினெய்துந் - திருக்கறவெவ்வாறென்னிற் பேருளாம் சிவையொடு சிவணியமேனி - யருக்காம் புருட்பசகஞ்சகாம் பரைபாகமாகுமாலோ” (குத. எக்கி. பூ. ச: கக.) [அஜபா.]

அசம்—1. அவமதிக்கிரிப்பு. [ஹஸ்.] 2. ஆடு. (உ-ம்.) “பாயசக்கண்டு பரியாக்கியத்த” (புலியூர். ச. [அஜ.] 3. ஆனாடு. 4. ஆன்மா. 5. ஈரவுள்ளி. 6. உள்ளி. 7. சந்தம். 8. சிரிப்பு. [ஹஸ்.] 9. கெல். 10. பிறப்பில்லாதது. (உ-ம்.) “அசமந்தமவிராசி” (கைவல். சந்தே. கக. எ.) [அஜ.] 11. மூன்று வருடகெல்.

அசம்நியாசத்துவலோகம்—(பெளத்த.) பிரமலோகம் இருபதுள்ளே பதினொராவதெனப்படும் உலகம். (மணிமேகலை. ந.)

அசம்பந்தம்—தொடர்பின்மை. அசம்பந்தாதிசயோக்கியலங்காரம்—தொடர்பிலுயர்வுநிலைநிலையணி. (குல. இஉ.) [சுவலஸ்கா- அதிசய உத்தி.]

அசம்பவம்—1. அபூர்வகாரியம். 2. இலக்கணத்தைக்கெடுக்குந் துவண்கள் மூன்

நனுளென்ற; அஃதொருசாதிப்பொருளுக் குளதெனக் கொல்லப்பட்ட இலக்கணம்; அச்சாதிப்பொருளொன்றிலுமில்லாதிருத்தல். [அஃதாவிற்கொற்றைக்குளம்புடைமை. ஒற்றைக்குளம்புடைமையாகிய இலக்கணம், அச்சாதிப்பொருளொன்றினுள் சம்பவியாமையுடையது.] (தர்க்கசம். ௩௨.) 3. உற்பத்தியின்மை, அபாவம். [சுவலஹவம் - எதிர் மறை. ஸ்வஹவம் - உற்பத்தி.]

அசம்பவாலங்காரம் — கூடாமையணி. (ருவ. ௨௬.) [சுவலஹவாஜ்ஜார.]

அசம்பாபிதம்—சம்பாபிதனை செய்தற்குத் தகுதியில்லாதவர். (உ-ம்.) “வேதபாபித்யர் களாகையால் அசம்பாபிதரானதுகொண்டவர்களோடு” (சி.சி.அ.கச.சிவாக்.) [சுவலஹவாஜ்ஜார. ஸ்வஹவாஜ்ஜார. சம்பாபிதனைக்குயோக்கியமானவர்.]

அசம்பாபதை—1. அடைக்கப்படாமல் வெளியாயிருப்பது. 2. ஒடுக்கமில்லாதது, விசாலமுள்ளது. [சுவலஹவாஜ்ஜார. ஸ்வஹவாஜ்ஜார. ஒன்றடைதென்று நெருங்கியிருப்பது.]

அசம்பாவநா—கிரகித்தற்கருமை, கிரகித்தற்கேலாமை. (உ-ம்.) “இது அசம்பாவநாமையையிரிவாச்சியம்” (ச.நி. போ. ௬௮.) [சுவலஹவாஜ்ஜார. ஸ்வஹவாஜ்ஜார. தியாநம்.]

அசம்பாவநாவத்து—தியாகித்தறியப்படாதபொருள். (ப. மொ. ௨.) [சுவலஹவாஜ்ஜார. ஸ்வஹவாஜ்ஜார.]

அசம்பாவநை—1. அசம்பாவநா. 2. சந்தேகம். (உ-ம்.) “வேதாந்தவாத்யத்திலுள்ள அசம்பாவநையை அஃதாவது வேதாந்தவாத்யம் பிரமத்தைப் பிரதிபாதிக்கிறதா? வேதாந்தத்தைப் பிரதிபாதிக்கிறதா? என்னுஞ் சமுதயத்தை” (விசார. ௩௪.) [சுவலஹவாஜ்ஜார.]

அசம்பாபிதம்—சம்பவமாதற்கியையாதது. (உ-ம்.) “பிரவாகத்திற்கிராமியிருப்பது அசம்பாபிதம்” (விசார. ௩௨௮.) [சுவலஹவாஜ்ஜார. ஸ்வஹவாஜ்ஜார. சம்பவமாதற்கியைந்தது.]

அசம்பி—அசம்பை. அசம்பிரகீநாசமந்தி—நிராலம்ப சிவயோகசமாதி. (பெரியபு. முதலாங்கவியுரை.)

அசம்பிரேட்சிதகாரித்துவம் — நன்றாக ஆலோசியாதது செய்வோன் நன்மை, நன்றாக

ஆராயாது செய்தல். (பஞ்சதந்தி.) [சுவலஹவாஜ்ஜார. ஸ்வஹவாஜ்ஜார. எதிர்மறை. ஸ்வஹவாஜ்ஜார. வெகுகூலித-ஆலோசிக்கத்துகாரி-செய்வோன். ஸ்வஹவாஜ்ஜார. தன்மை.]

அசம்பிரேட்சிதம்—நன்றாக ஆலோசிக்கப்படாதது. [சுவலஹவாஜ்ஜார. ஸ்வஹவாஜ்ஜார.]

அசம்பை—பிரயாணிகள் தோளிலே வைத்துக்கொண்டு செல்லுதற்குரிய ஒருவிதப்பை.

அசம்போகம்—1. அதுபவயின்மை. 2. புணர்ச்சியின்மை. 3. மகிழ்ச்சியின்மை. [சுவலஹவாஜ்ஜார. ஸ்வஹவாஜ்ஜார. அதுபவம், புணர்ச்சி, மகிழ்ச்சி.]

அசம்பந்தம்—சம்மதமின்மை. [சுவலஹவாஜ்ஜார. ஸ்வஹவாஜ்ஜார. உடன்பாடு.]

அசம்பந்தி—சம்மதியின்மை. [சுவலஹவாஜ்ஜார. ஸ்வஹவாஜ்ஜார. உடன். 2. தி-நினைவு.]

அசம்பந்தம்—அவமரியாதை. [அஸம்மந்தம். ஸம்மந்தம் - நன்றும்திப்பு]

அசம்பந்தம்—உணர்வின்மை. (உ-ம்.) “மனதையுந் தவசமாக்கியசம்பந்தம்தினால் ஞானஸ்வரூபமாய் நீக்குவாய்” (ஞானவா. நிருவா. ச. உரை.) [அ; ஸம்; வேதம்.]

அசம்பந்தம்—1. சமயில்லாதது. 2. தெளிவுறவின்கூறாதது. 3. பொருந்தாதது, ஒவ்வாதது. 4. மதிக்கோனது. [அஸம்மந்தம். ஸம்மந்தம் - சமமானது, பொருந்தமுடையது.]

அசம்பந்தம்—சகராசாவுடைய மூத்தமகன். [அஸம்மந்தம்.]

அசம்பந்தம்—ஒழும.

அசம்பந்தம்—1. சம்பந்தமின்மை. 2. மந்தகுணம். 3. மலையத்தி. 4. மலையாமை. அசம்பந்தம்—மந்தகுணமுடையவன். வழக்கு.

அசம்பாபதை—சேனை நடக்கும் வழி.

அசம்பை—1. ஒற்றை, இரட்டையல்லாதது. [சுவலஹவாஜ்ஜார.]

அசம்பையம்—1. இயையாதகாலம். 2. கெட்டகாலம். [அஸம்மந்தம். ஸம்மந்தம் - காலம்.]

அசம்பந்தம்—சாமர்த்தியில்லாதது, பயனில்லாதது. (உ-ம்.) “ஆதலால் அசம்பந்தம் விசேடணம்” (தர்க்கபா. என்.) [வாஜ்ஜார. பயனுடையது.]

அசமநீதவியேடணசித்தம்— சொருபாசித்த எதுப்போலவகையுளொன்று; அது: சாத்தியத்தைச்சிறிதுஞ்சாதிக்கவலியில்லாத விசேடணத்தையுடையது; “சத்தம் நித்தியம், குணத்துவமுடையதாயகாரணபாவத்தையுடையதால்” என்பதிற்போல. [இங்கே நித்தியத்துவத்தைச் சாதிக்கக் குணத்துவமுடையதாகிய விசேஷணம் வலியில்லாததாயிற்று.] (தர்க்கபா. என்.) [சுவலியைப் பயனில்லாத, விசேஷண- விசேடிப்பது. சுவலி - முடிவுபெற்றமை.]

அசமநீதவியேடியாசித்தம்— சொருபாசித்த எதுப்போலவகையுள் ஒன்று; அது: சாத்தியத்தைச்சிறிதுஞ்சாதிக்கப் பயனில்லாத விசேடியத்தையுடையது. “சத்தம் நித்தியம், அகாரணத்துவமுடையதாய்க் குணத்துவமுடையதால்” என்பதிற்போல. [இங்கே நித்தியத்துவத்தைச்சாதிக்கக் குணத்துவமுடையதாகிய விசேடியம் வலியில்லாததாயிற்று.] (தர்க்கபா. என்.) [சுவலியைப் பயனற்ற, விசேடியம் - விசேடிக்கப்பட்டது. சுவலி - முடிவுபெற்றமை.]

அசமநுதம்— அத்தியம்.

அசமவாயி — 1. அசமவாயிகாரணம். (உ-ம்.) “சாரணமுஞ்சமவாயி, அசமவாயி, நூரித்தமென்னுங்கூடபாட்டான் ஸூலகைப்படும்” (தர்க்கபா. ச.) 2. சமவாய:மல்லாதது. [அஸமவாயி: ஸமவாயி-ஒற்றுமையுடையது.]

அசமவாயிகாரணம்— சமவாயிகாரணமல்லாதது; அது: சமவாயிகாரணத்தணுகியிருப்பதன் துணிந்தகாரணத்தன்மையுடையதுமாயிருப்பது. (உ-ம்.) “யாது சமவாயிகாரணத்தணுகியிருப்பதன் துணிந்தகாரணத்தன்மையுடையதுமாயிருப்பது, அஃதசமவாயிகாரணமென்று கூறப்படும். எங்கனம்? ஆடைக்குதுலையைபசமவாயிகாரணம்; துலையைபசமவாயிகாரணம் ஆடைச் சமவாயிகாரணமும் குணியுமாகிய துலையிலே சமவேதித்திருத்தலின், சமவாயிகாரணத்தணித்தாயிருத்தலின், பிற்தொன்றற்காகாமையுநியதியுமாகிய முன்னிற்றற்றன்மையால் ஆடையைக்குறித்துக்காரணமாதலின், இங்கனம், துலையுடைய மாதையைடைத்த உருவிற்க சமவாயிகாரணம்” (தர்க்கபா. அ.) [அஸமவாயிகாரண-]

அசுமாதம்— சமாதரினம். [ஸமாதம்-ஒப்புமை.]

அசுமாதம்— 1. ஆட்டினது முகத்தைசுமையவன். (உ-ம்.) “அசுமாதத்தக்கன்” (சந்தபு. யாக. சகசு.) 2. சக்கன். [சுஜீ-உ-சுஜீ- ஆடு, ஸுமாதம் - முச்சுமையவன்.]

அசுமாதம்— 1. ஆட்டினது முகத்தைசுமையவன். 2. சூரனுக்குத்தன்மையவன். (உ-ம்.) “சுஜீ-உ-சுஜீ- ஆடு, ஸுமாதம் - முச்சுமையவன்.]

அசுமாதம்— மலபத்தமில்லாதவன். [ஸமாதம் - மலபத்தமுடையவன்.]

அசமோதகம்— அசமோதம்.

அசமோதம்— அசமதாகம். [சுஜீ-உ-சுஜீ- ஆடு, ஸுமாதம் - பரிபளம்.]

அசரீ—அசர், பொருது.

அசரீவகரீந்திருத்துவம்— சர்வகரீந்திருத்துவமின்மை. (உ-ம்.) “அசர்வஞ்ஞத்துவ அசர்வகரீந்திருத்துவரூப பசுத்துவத்தையுமுடையது” (சி. சி. எ. உ. உரை. ஞாந்.) [சு; ஸ்வ- - எல்லாம். கூது- - செய்வோன். கூ- தன்மை.]

அசர்வஞ்ஞத்துவம்— சர்வஞ்ஞத்துவமின்மை. (உ-ம்.) “அசர்வஞ்ஞத்துவம்” (சி. சி. எ. உ. உரை. ஞாந்.) [சு; ஸ்வ- - எல்லாறியுத்தன்மை.]

அசர்வஞ்ஞதை— சர்வஞ்ஞத்துவமில்லாமை. (உ-ம்.) “ஆன்மாவுக்கு அசர்வஞ்ஞதைக்கு உபாதிசொல்ல” (சி. சி. ச. உ. உரை. சிவாந்.) [சு; ஸ்வ- - எல்லாறியுத்தன்மை.]

அசரீவன்— தானுயிற்றுக்குத்தன்மையில்லாத உயிர்ப்பொருள். (உ-ம்.) “சரீவன் அசரீவன் சராசரீவன் இத்தபூன்மக்கும்” (த. ந. போ. உ. எ. எ.) [அசரீவன்.]

அசரீ— தானுயிற்றுக்குத்தன்மையில்லாதது. (உ-ம்.) “அசரீரபேதமான” (தா. சி. ச. ச.) [அசரீ: அ- எதிர்மறை. சரீ- அசைவது, செல்வது.]

அசரீரத்துவம்— கொன்றைமாம்.

அசரீரம்— 1. அழிவினமை. 2. சிநேகம். [சுஜய- ஜய- - அழிவு.]

அசரீரத்துவம்— சரீரத்தன்மையின்மை. (வி-ணி. உ. உ.) [சுஜய- ஜய- - அழிவு.]

அசுரீரம்—சரீரமின்மை. (உ-ம்.) “அசுரீரமல்காரமத்துவிதமென விலக்குமநேகமுன்னே” (தைவல். சந்தே. கரு. எ.) [சுபரீரம்]

அசுரீரமுத்தி—விதேயமுத்தி. (உ-ம்.) “சுரீரமுத்தியுடையபேர் கருத்திரசுரபமாய்ப்பிரத்தியகூடியாய்த் தெரிகிறதுபோல் அசுரீரமுத்தியுடையபேர் தெரியவில்லை” (வாகுதே. உரு.) [சுபரீரமுத்தி.]

அசுரீரன்—1. சரீரமில்லாதவன். 2. மன்மதன். [சுபரீரன்; ஸரீர - சரீரமுடையவன்.]

அசுரிரி—1. ஆகாயவாணி. (உ-ம்.) “என்றுது வானினிடத்தசுரிரி” (பாரத. புட்ப. எ.அ.) 2. சரீரமில்லாதது. (உ-ம்.) “தானன்று நானன் தசுரிரியன்று சரீரியன்றே” (கந்தால.) 9. சரீரமில்லாதவன். (உ-ம்.) “சரீர்ததாசுரீரியோ அன்றி யசுரீரியோ” (சி. சி. க: க.அ.உரை. ஞாந்.) [சுபரீரிரி; ஸரீரிரி - சரீரமுடையது, சரீரமுடையவன்.]

அசுநு—1. அகிர், பொருகு. 2. புண்ணின் அசுநு.

அசுநுதல்—அயருதல்.

அசுரை—1. அழிவின்மை. [அஜரா: ஜரா - அழிவு.] 2. ஒருமின். [வழக்.] 3. நகரத்திரையின்மை, வார்த்திகியின்மை. [ஜரா - நகரத்திரை, வார்த்திகம்.]

அசுலம்—1. அயல். [அயலென்பதன்றிரிவு.] 2. கொசுரு. (உ-ம்.) “மேககோய்பெருங்காற்றின்மேவசலென்றுணரே” (தைவ. கரு.) 3. சிலை. 4. பூமி. 5. மிக மேலானகாரியம். 6. மூலப்பிரதி.

அசுலசலம்—நால்வகைச் சிவலிங்கங்களுள்ளொன்று; அது: அசுலசலலிங்கம். (உ-ம்.) “மண்டலமூக்காணிசலசலங்கான்” (சைவச. பொது. உரு.) [அசுலசல: அனந்தவிக்ரம் முதலிய தொண்ணூற்றாறுமண்டலலிங்கங்களுள் யாதொன்று தீனகடிக்குச்சொல்லியபடி வேதிகையிலிட்டுப் பூசிக்கப்படின் அசுலசலமெனவும், இட்டலிங்கமாக நாடோறுமிட்டுப் பூசிக்கப்படின் சலமெனவுந்நிறலால் “அசுலசலம்” எனப்பட்டது.]

அசுலசலலிங்கம்—நால்வகைச் சிவலிங்கங்களொன்று; அது: தீனகடிக்குச் சொல்லியபடி வேதிகையிலிட்டுப் பூசிக்கப்படும், இட்டலிங்கமாக நாடோறுமிட்டுப் பூசிக்கப்படும்

உபயோகமான மண்டலலிங்கம். (சைவச. பொது. கரு. உரை.) [அசுல - அசைவின்மை. சல - அசைவு. லிங்கம் - லிங்கிரகம்.]

அசுலநம்—அசைவின்மை. (உ-ம்.) “சமாதியுடையுமித்திரு சலசலசலமின்றி யயிக்கியங்கூடும் விதம்” (ஞாநவா. சிசித். கரு. உரை.) [அசுலந: சலந - அசைவு.]

அசுலபதி—இமயமலை. [அசுலபதி: அசுலமலை, பதி - தலைவன்.]

அசுலம்—1. ஆயுதப்பிரயோகத்திலே செபிக்கப்படும் ஒருமந்திரம். 2. இரும்பு. 3. கற்பாஷாணம். 4. சலநமற்றது. (உ-ம்.) “அசுத்தாயசலமாகி” (சிவப்பிர. உ. ச.) 5. நால்வகைச்சிவலிங்கங்களுள்ளொன்றுகிய அசுலலிங்கம். (உ-ம்.) “கோபுரமாதியசலம்” (சைவச. பொது. கரு.) [போக்குவரவின்மையாலசலமெனப்பட்டது.] 6. நிலைத்திணை. 7. படைக்கலம். 8. பூமி. 9. மலை. (உ-ம்.) “பொறியாவிருபுடைபற்றித், தருவலிமிகையாலிர்த்தனாசலந்தன்பெயர் நாட்டியதன்றே” (காஞ்சிபு. மணி. கூ.) 10. வேறொருபொருளானுஞ்சலிக்கப்படா தென்றுமொருபடித்தாய்ச் சுவதந்திரக்கொண்டிற்பது. (உ-ம்.) “சித்தமாயொன்று யசலமாயொளியாய்” (கடம்பு. பிரதி. ச.) [1, 2, 7. அஸல் - அஸ - இருத்தல். அஸம் - ஒரு வ-லி. 4, 5, 6, 8, 9, 10. அசல்: சல-அசைவு, போதல்.]

அசுலமுத்தி—அசைவின்மையிலையாயிருக்கும் முர்த்தி; அது: சிவலிங்கம். (உ-ம்.) “சிவலிங்கம் முதலாகிய அசுலமுர்த்திகளினும்” (சி.சி.உரு. உரை. சிவாக்.) அசுல-அசைவின்மை. முர்த்தி-முர்த்தமுடையது.] அசுலர்—அயலார். (உ-ம்.) “அசுலருஞ்செச்சேயென” (கிருப்பு. சுகள்.)

அசுலலிங்கம்—இடப்பெயர்க்கியின்றித் தாபிக்கப்பட்ட இடத்திற்கு நேயிருக்கும் இலங்கம். (உ-ம்.) “கோபுரமுதலாயின அசுலலிங்கமாக” (சைவச. பொது. கரு. உரை.) [அசுலம்-அசைவின்மை. லிங்கம்-லிங்கிரகம்.]

அசுலன்—1. அசைவல்லாதவன். 2. கடவுள். 3. சிவன். 4. நிலைத்தவன். (உ-ம்.) “இந்த ஆன்மாவும் அசுரீரியுமாய் அசுலனுமாய்” (சி. சி. அ: சு. உரை. மறை.) [அசுல: அ; சலன் - அசைவுடையவன்.]

அசுலா—(சைவசித்தாந்தம்.) “கண்டத்திலிருக்கும் உகாத்திலுண்டான பதினறு கலசகளுள்ளொன்று.” (சி. லி. கிரி. உரு. தாம்.)

அசலாதிபன்— 1. இமயமலை. 2. மலையாசன். [கூஸுமாயிவ: கூஸும - மலை. கூயிவ - அரசன்.]

அசலாவதி— (இலக்கணம்.) “மலையினின்றுழிந்தான்” என்பதிற்போல அசைவில்லாத எல்லைப்பொருள்பற்றி வினைகொண்டு முடிவது. இது, “அசலஞ்சலமாம் பூணமாகுவது” யென்னும் வீரசோ. உபகாரக. ஈ-ஞ செய்யுளாற்பெற்றப்படுமே.

அசலேசன்— 1. கிரீசன். (உ-ம்.) “அசனசலேசனம்பொற்றேக்குயர்கோயில்வாயிற்சேறலும்” (உபதேச. சிவபுண். ஈசு. ௫.) [அசல் - மலை. ஈச - ஆள்வோன்.]

அசலை— 1. உமாசேவி. (உ-ம்.) “அழிர்ந்தையசலைசமங்கலை” (கூர்மபு. திருக்கல். ௨௦) 2. சிற்சத்திழாந்தி. 3. பூரி. (உ-ம்.) “அசலைமங்கைதன்மெய்த் ததுவளைத்திட” (கந்தபு. இரணி. ௫௬.) [சுலோ: ஸ; வலா - அசைவுடையன்; அசைவுடையது.]

அசலைழாந்தி— ஞானக்கிரியா சிற்சத்திழாந்தி; அது: தனது சுகந்தந்தார நுணசைவின்நியசைவினாற்படகாரிய நிகழப்பண்ணும். (சி. சி. க: இச. உரை. ஞாநப்.)

அசவல்— 1. அசு. 2. கொதுகு. (சூ. நிக. ன். ௩: சுசு.) 3. சேறு.

அசவாகநன்— 1. அக்கிரி. 2. முருகன். [அஜ - ஆதி. வாஹு:]

அசவை— 1. அசபாமந்திரம். [அஜபா.] 2. பெருவிரலடி.]

அசற்காரியம்— உள்ளதல்லாதகாரியம். (உ-ம்.) “இந்நிரியன்களை நீங்கிச்சிவனுடைய சீர்பாதத்திலே பொருந்தியழுந்தின ஆன்மா, நீண்டும் அசற்காரியமான இந்நிரியங்களுலே வந்து கூடப்படாது” (சி. சி. அ: ன். உரை நிரம்ப.) [அஸத் - பொய். கார்யம் - செய்யப்படுவது.]

அசற்காரியவாதம்— உள்ளதல்லாதகாரியத்தோன்றுமென்று வாதித்தல். (உ-ம்.) “அப்போதான்மாவின்முன் காணாத சிவத்துவக்காணப்படுமொகில அசற்காரிய வாதத்தைத்தாக்கித் தள்ளி சற்காரியவாதம் ஆவிப்பவிற்கும்” (சி. சி. எ: உ. உரை. ஞாநப்.) [அஸத் - உள்ளது. கார்யம்; வாஹு - வாதித்தல்.]

அசற்கியாதி— அசத்தான ஒன்று உள்ளது போலத்தோன்றுதல். (விசார. அக.) [அஸத் - இல்லாத. க்யாதி - விளக்குதல்.]

அசற்குத்திதான்— ஒழுக்கமுந் தீக்கையுமில்லாத குத்திரன். (உ-ம்.) “துங்கஞ்சோ தீக்கையொழுக்கத்தினுன்ற குத்திரன் சற்குத்திரனாவதற்காலப் பங்கஞ்சார்ந்தவனாக் குத்திரனும்” (திருவாணை. கோச்செல். ௨௭.) [வா. து-கு. து- ஒழுக்கமுந் தீக்கையுமுடைய குத்திரன்.]

அசற்பதம்— 1. ஆகாதவழி. 2. தரப்போதனை, தராசாரம். [சுவா. து: வா. து: ல்லவழி.]

அசற்பாத்திரம்— சதந்திரியாகாதபடிந் நெழுக்கமுதலியவுடையதீயோர்.

அசற்பாவம்— 1. இல்லாதது. 2. கெட்ட கருத்து. 3. தீயகுணம். [சுவா. து: வா. து: - நன்மை. லாவா - தன்மை, கருத்து.]

அசற்பிரதி— சுத்தமான பிரதி.

அசற்பிரதிபக்கம்— (தர்க்கம்.) அந்துவயவியதிரகியேதுவின் பஞ்சரூபங்களுனொன்று; அது, சாத்தியத்திற்கு விபரித சாதகமாயிருக்கிற வேரோர் ஏதுவில்லாதிருக்கை. (தர்க்க- பா. உச; சி. சி. அளவை. கச. சிவாக்.) [சுவா. து: - இல்லாதது. வா. து: - பக்கத்துக்கெதிர்.]

அசறு— ஒருவண்டு. 2. சேறு. (பிங்க. சு. ௫.) 3. சொறி. 4. தலைச்சுண்டு. 5. புண்ணிவசு. 6. புழு.

அசறுக்கம்— கருமைகலந்த சிவப்பு.

அசறை— அசரை.

அசன்— 1. சிவன். 2. தசாதாசனுடைய பிரதா; இவன் இரகுவக்கு மகன். 3. பிரமன். 4. பிரமனுடைய ஒருமகன். (த. நி. போ. தருக.) 5. பிறப்பில். 6. மன்மதன். 7. விட்டுணு. [அஜ: 1, 3, 5, 6, 7. அ - எதிர்மறை, விட்டுணு. ஜ - பிறத்தவன்.]

அசன்மாதம்— நன்குமதியாமை. [சுவா. து: ௫.]

அசன்றிகா— 1. தைவேளைப்பூண்டு. 2. வேளைப்பூண்டு.

அசன்னு— உபயதன்மவிசுலமென்னுந் திருட்டாந்தப்போலியுள்ளோன். (உ-ம்.) “அசன்னுயுள்ளவுபயதன்மைவிலகல, மில்லாப்பொருட்கட்சாதத்தியசாதன, மென்னுமிரண்டுக்குறையக்காட்டுதல்” (மணிமேகலை. உக-ஆம் பா. ௨௭௭. அடி.)

அசா— 1. தளர்ச்சி. (உ-ம்.) “அசாவுறு செருவில்வென்றூடல்கொள்வதற்கு” (கந்த பு. முதனா. உ. அட.). 2. (சாங்கியம்) பிரகிருதி. 3. மறியாடு. [2, 3. அஜா.]

அசாகசம்— 1. அமைதி. 2. பலாத்கார மல்லாதது. [அ; ஸாஹஸ - பலாத்காரம்.]

அசாகை— 1. களி. 2. புற்கை.

அசாசநம்— 1. அசாட்சியின்மை. 2. ஆளுகையின்மை. [சுபராஸநா: ஸாஸநம் - ஆளுகை.]

அசாசி— கருஞ்சிவகம். [அஜாஜி.]

அசாட்சியம்— சாட்சியமல்லாதது. [சு ஸாஷ்டி: ஸாஷ்டி - கண்டவாறு கூறு வது.]

அசாணிழல்— உத்தமதாளி, வேலிப்ப ருத்தி.

அசாத்தியம்— 1. அருமை. (ப. மொ. கஉ.) 2. சந்தேகம். 3. சாதிக்கப்பட்டகூடா தது, சித்தாந்தஞ்செய்யக்கூடாதது. (உ-ம்.) “இது பிரத்தியக்ஷாநுமானாகமங்களினாலே யசாத்தியமாகையினால்” (சி. சி. அளவை. க. சிவாக்.) 4. சாத்தியமாக்கக்கூடாததேயம். (உ-ம்.) “பிணியளவு சாத்தியம் அசாத்தி யம் யாப்பியமென்னுஞ் சாதி வேறுபாடும், தொடக்க நெய்வென்னுமதன் பருவவேறு பாடும் வன்மை மென்மைகளு முதலாயின்” (வன். கசக. பரி.) [சுஸாஸ்ய: ஸாஸ்ய - சித்தியடையத்தக்கது.]

அசாத்திரம்— 1. சாத்திரத்திற்குரியதா தது. 2. சாத்திரமல்லாதது. [சுபராஸு: ஸாஸு - உறுதிப்பொருளையறிவிக்குதல்.]

அசாத்திரியம்— சாத்திரத்திற்கு சொல்லப்படாதது. (உ-ம்.) “அசாத்திரியமார்க்கமா னது” (ஞாநவா. முழுட். க. உரை.) [சுபரா ஸு: ஸாஸு - சாத்திரத்திற்கு சொல்ல ப்பட்டது.]

அசாதகன்— இல்லறஞ்செய்வோர் இருதி ரத்தஞ் ஒருவன். (உ-ம்.) “எச்சமாற்றிப், பல்சுலையும் பயின்றேற்றுப் பைக்கழகன் வி னைவித்துகியத்தினீட்டி, வெல்படைகள் பயி ல்வித்துப் பயின்றுனோனசாதகனும்” (சுந் ரு. இல்லறபே. க.) அஸாபக.]

அசாதசத்துரு— 1. தருமபுத்திரன். 2. தனக்குச்சத்தருவல்லாதவன். 3. தான் பிற ர்க்குச்சத்தருவாகாதவன். [சுஜா. அஸாதுரு.]

சுஜாத - தோன்றாத. ஸாது - பகை.]

அசாதநம்— 1. அசாரணம். 2. சாதநமல் லாதது. [சுஸாஸந: ஸாஸந - கருவி.]

அசாதம்— பிறவாதது. [அஜாத: ஜாதம் - பிறத்தது.]

அசாதாரணசவ்வியபிசாரம்— ஏதப்போ லிகள் ஐவகையினோன்றாகிய சவ்வியபிசா ரத்தின் ஒருவகை; அது, சிறப்பரைகாத்திகம்; ஏது சபக்கவீபக்கங்களில் இல்லாதது. (தர்க் கசங். உஉ.) [சுஸாஸாரணஸவ்விபிசார.]

அசாதாரணதருமம்— சிறப்பிலக்கணம். அஸ்தாவது அவ்வியாத்தி, அதிவியாத்தி, அசம்பவமென்னும் மூன்று துவண்களும் நீங்கிய தருமம். அது பசுவர்க்குச் சாசநாதிபு டைமைபோல்வது. (தர்க்கசங். உஉ.) [சுஸா யாரணயதி.]

அசாதாரணம்— பொதுவல்லாதது. (சிற ப்பு.) [சுஸாஸாரண: ஸாஸாரண - பொது.]

அசாதாரணலக்கணம்— சிறப்பிலக்கணம். (உ-ம்.) “தன்னியல்பு என்பது அதிவியாத்தி யவ்வியாத்தியம்மபவ தோஷாகிதமான அசா தாரணலக்கணம். (சி. சி. அளவை. க. சிவாக்.) [சுஸாஸாரணலக்கணம்.]

அசாத்— 1. உயிரொழுத்தினை முதலாக உடையது. (உ-ம்.) “அலாதிசாத்தியவை” (பி. லி. சசு.) 2. செவ்வாயென்னுங் கிரகம். (உ-ம்.) “சாபலமசாதிநன் னிற் றகர்களைதுலை மேற்கூட்டு” (கணிதாமிர்தம்.) [சுஜாதி: சுஜத் - உயிர். சுஜி - முதல்; சுஜ - மே டம். சுஜி - அதிபதி.]

அசாது— 1. சாதுத்தவறினமனைவி. 2. திய வன். [சுஸாஸு: சு - எதிர்மறை. ஸாஸு - பதிவரதை, நல்லவன்.]

அசாதுரியம்— சாமர்த்தியமின்மை. சொ ற்றிறியின்மை. [அசாதுய: சாதுய - சாமர்த்தியம்.]

அசாத்திரி— சாந்தமில்லாதவர். (உ-ம்.) “விரவசாந்தரகன்” (ஞாநவா. சுரு. கச.) [அசாந்த:]

அசாத்தித்தியம்— 1. அண்மையின்மை. 2. சங்கிதிப்பாடாமை. [சுஸாஸு: ஸாஸு - அண்மை.]

அசாபலம்— அசைவின்மை. [அசாபல: சாபலம் - அசைவு.]

அசாபாலகன்— அசாசிவி. [அஜாபாலக: சுஜா-வெள்ளாட்டெறி. பாலக-காப்போன்.]

அசாமரீந்தியம் — சாமரீந்திய பின்மை. [சுவாமிபூபு: ஸாமிபூபு - வன்மை.]

அசாரத—சாரமில்லாமை. [அஸாரதா: ஸாரதா - சாரமுடைமை.]

அசாரம்— 1. ஆமணக்கமரம். 2. ஒன்றற் குருதவாமை. 3. பிரயோசகமின்மை. 4. பெலமின்மை. 5. முக்கியமல்லாத பங்கு. [அஸார.]

அசாவநாநம்—அவதாநமின்மை. [சுவா வயாந: ச - எதிர்மறை. ஸாவயாநம் - அவதாநமுடைமை.]

அசாவாமை — தளர்ச்சியடையாமை. (உ-ம்.) “அருமையுடைத்தென்ற சாவாமை வேண்டி” (வன். சுகக.)

அசாவிடல்—இளைப்பாறுதல். (உ-ம்.) “இசைதேர்த்துண்டசாவிலுஉம் புள்ளினமி தைகொள” (கவித்தொகை. கருஉ.) [அசா-தளர்ச்சி. விடல் - ஒழித்தல்.]

அசாவிரி— வசத்தகால இராகத்துளொ ன்று. (சைவச. மாணக். அ.)

அசி—1-3. அசியென்னேவலுந் தெரிநிலை வினைப்பகுதியும் பெயரெச்சத்தொகையும். 4. அவமதிச்சிறப்பு. (சு. நிகண். கக: சகா. நட.) [ஹவி.] 5. ஆயுதம். (சு. நிகண். கக: சகா. நட.) மிருகவதைசெய்வதற் பிரயோகி க்கப்படும் ஆயுதம். [அவி.] 6. ஆளுயென ப்பொருள்படும் ஒரு வடமொழி வினைச்சொ ள்; இது: “தத்துவமசி” என்னுஞ் சாமவேத மகாவாக்கியத்திலே பரமான்மாவுஞ் சீவா ன்மாவும் அத்துவிதமாயிருத்தலைக் கருதி றிற்கும். (உ-ம்.) “ஆரணங்கடருதத்துவ மசிபதம்களின் பொருளறித்திடாய்” (சி. சி. பா. மாயாவா. மறு. சுஅ.) 7. யுத்தம். 8. வரன். (உ-ம்.) “அசிகிகர்வியியினய” (நல். பாச. வேத்தி. உஉ.) [அவி.]

அசிக்கல்—அரும்பொருள்.

அசிக்கிந்— 1. அந்தப்புரத்திலே யேவல் செயம்பெயும். 2. பஞ்சாப்புத்தேச த்திலுள்ள ஒரு நகி. [சுவலிந்: ச; வலிந்- கையுடையவன்.] 3. தக்கன் மனைவி. (உ-ம்.) “வீரணப்பிரமனரிதின் பயத்தலெய்த்தடந் தோன சிக்கிந்நன்” (கடம்பு. அந்தகா. உ.) அசிதுவன் — 1. அசத்தியவார்த்தையு

அதிச வார்த்தையுமில்லாதவன். (வாகதே. ககக.) 2. நாக்கில்லாதவன். [சுவிஹ: சிஹ- நாக்குடையவன்.]

அசித்தநாத்தியம்— முடியாத சாத்தியம் (உ-ம்.) “பிரத்தியகூத்தினனு மதுமாநத் தினலும் அசித்த சாத்தியம்” (சி. சி. அள வை. சு. உரை. சிவாக்.) [சுவலிந்-முடியாத. வலிந் - சாதிக்கப்பட்டது.]

அசித்தம்— 1. ஒரேதுப்போலி; அது: பகஷத்திலிருக்கையில்லாத ஏது; அது பகஷா சித்தம், சொரூபாசித்தம், வியாபியத்து வாசித்தமென மூன்றுவகைப்படும். 2. முடியாதது. 3. முடிக்கப்படாதது. இவை மூன் றிற்கும் (உ-ம்.) (சைவப். கக.)

அசித்தல்— 1. அழித்தல். 2. சிரித்தல். (உ-ம்.) “அசிப்போன்று” (சிந்தா. கந்த. ககக.) [இது ஹஸ் என்னும் வடமொழியடி யாற்பிறந்தது.] 2. பிரகாசம்பண்ணல். (உ-ம்.) “மூசுக்கல்போலொளித்திருந்த மூக்வராலி தன்னையும் - அசிக்கவீரன்விட்டருவமன் ன் யன்ளியுண்டதே” (அருணாசலபு. திருவவ. உஉ.)

அசித்தநீர்— 1. அழிக்கப்படாதவன். 2. கண்டிக்கப்படாதவன். (வாகதே. ககக.)

அசித்தீ— 1. அசித்தமென்னும் ஏதுப் போலி. 2. முற்றுப்பெறுதது.

அசித்திரம்— சித்திரமின்மை. வர்கதே. சுரு. [சுவிந்.]

அசித்து— 1. ஆன்மத்தவமாகிய இரு பத்துநான்கு தத்துவங்கள். (உ-ம்.) “சித்த சித்தொரசனென்று செப்புகின் மூவரை த்தத்துவத்தின் முடிவுகண்ட” (பாசத. பதி னை. க.) 2. சடப்பொருள். (உ-ம்.) “சித்த சித்துணர்ந்தருண்முடியும்” (பாசத. இராய. கசஅ. [சுவிந்: விந் - அறிவுடையது.]

அசித்துப்பொருள்—சடப்பொருள்.

அசிதம்— 1. அபரபக்கம். 2. அவமதிச்சி ரிப்பு. 3. கருமை. (உ-ம்.) “அசிதவெங்கட லுண்டு” (இரகு. ருச. அஉ.) 4. சர்மன்வில் லு. 5. சகி. 6. சிரிப்பு. 7. மூலசிகாகயமிரு பத்தெட்டினுள்ளே கௌசிகமுந்வரப்பொரு ட்தே தோன்றின ஐந்தாகமங்களுளொன்று; அது: பிரபூதாகமம் பரோத்பூதாகமம்; பார் வத்திந்திரம், பதமசுக்கிதைதெய்வநான்குப பேதங்களையுடையது. இதற்குக் கிரந்த சக

கியை கியுதம். (சைவச. பொது. ந.க.க. ந.க.௮. உரை; க. தொ. ௧௬௦.) [1, 3, 5. [சுலிதா: ஸிதா - வெண்மை. 2, 4, 6. ஹவிக; [அஜித.]

அசிந்தம்சம்—அசித்தின் கூறு. (சி. சி. ௮: ௮. ஞாபி.) [சுலிதா - சடம். சூயா - கூறு.]

அசிதவேலி—உதட்டிற் கரியகிறத்தைப் பெற்றிருக்கும் ஒருவகை எலி. இது கடிக்கிற் சரிக்கடித்தலு முற்செய்யும் வாந்தியு முண்டாகும். (சீவரட். ந.க.௦.)

அசிதன்—1. சரி. (பிறு - கம். உ: உ.) [சுலிதா: ஸிதீ - வெண்ணிறமுடையவன்.]

2. சிவன். 3. பதினாண்டுகாலத்துள்ள ஏழு முகவருள் ஒருவர். (கூர்மபு. மது வ. ௬.௦.) 4. புத்தன். 5. விட்டுணு. [அஜித: ஜிதன் - வெல்லப்பட்டவன்.]

அசிதாங்கனவாவன்—வைவரென்மருள் ஒருவர். (ச. சி. போ. உ.௮௦;) [சுலிதா - கறுப்பு. சூழ - சரீரம். டெஉ. ரவ.]

அசிதாம்புருகம்—நிலோற்பலம். [சுலிதா - காரஸூ - ஹம்; சுலிதா - கறுப்பு. சூயா - ஹம் - நீரிப்பிறந்தது.]

அசிதாநு—அசிபத்திரவகம். (உ-ம்.) “அதிபாகங்கிரகசமந்திரசுதாநு” (சிவசுரு. சுவர்க். ௧௬௮.) [சுலிதா - ரு.]

அசிதாலவநம்—நாற்று நாற்பது நாகக்க ளுள் ஒன்று; அது: வான் போலுதக்கும் மட் டைகளையுடைய பனங்காடு. (உ-ம்.) “உன் னுமசிதாலவநத்துடற்றுணியைத் தொடுத் திருப்பா” (சிவசுரு. சுவர்க். ௧௬௮.) [அவரி தாலவநம்: அவரி - வான். தாலவநம் - பன ங்காடு.]

அசிதை—1. அவரிப்பூண்டு. 2. பரையே ன் னுஞ் சிவசத்தியின் நால்வகைப்பிரிவுள் ஒன்று. (சைவச. பொது. எச. உரை.) [சுலி தா: ஸிதா - வெண்மை.

அசிதோதம் - மேருமலையின்சாரலிலுள்ள ஒருவாவி. (கந்தபு. அண்ட. ந.உ.)

அசிதோபலம்—இந்திர நீலமணி. [அவரி தம்-கறுப்பு. உபலம் - மணி.]

அசிதோற்பலம்—நிலோற்பலம். [சுலிதா - கொது: சுலிதா - கறுப்பு. உத்பலம்.]

அசிந்தம்—1. கோடாகோடி, பத்திலட்சங் கோடி. 2. மாணம்.

அசிந்தன்—சிந்திக்கப்படாதவன்.

[சுலிதா: ஸிதா - சிந்திக்கப்படுவோன்.]

அசிந்தநன்—1. அவமதிக்கப்பட்டவன். 2. நினைக்கப்படாதவன் 3. நடவுள். [அசிந் திச: சிந்திதன் - நினைக்கப்பட்டவன்.]

அசிந்தயம்—1. ஓரெண். சிந்தைக்கெட் டாமை. [சுலிதா: ஸிதா - நினைக்கப்பட் டது.]

அசிந்தை—1. அவமதிப்பு. 2. சிந்தனை யின்மை. [அசிந்தா: சிந்தா - எண்ணம்.] அசிந்தபத்திரீ—வெளவால். [அஜிதபத்ரீ: அஜித - தோல். பத்ரீ - சிறகுடையது. தோ லைச்சிறகாகவுடையது.]

அசிந்தபத்திரிகை—வெளவால். [அஜிதபத் ரிகா: அஜித - தோல். பத்ரிகா - சிறகுடை யது.]

அசிந்தபத்திரை—வெளவால். [அஜிதபத்ரா: அஜித - தோல். பத்ரா - சிறகு.]

அசிந்தம்—1. மிருகங்களின் தோல். [அஜித: அஜி - போதல். இட - ஒரு வ-வி.]

அசிந்தயோநீ—மான். [அஜிதயோநி: அஜித - தோல். யோநி - பிறப்பிடம்.]

அசிந்திராகம்—1. கரும்பு. 2. வான் போ லுங்கூரிய இலையுடையது. [அவரிபத்ரா: அவரி - வான். பத்ரா - இலையுடையது.]

அசிந்திரம்—1. கரும்பு. 2. படையுறை. 3. வாளலகு. [அவரி - வான். பத்ரா - இலை, இதரு.]

அசிந்திரவநம்—ஒரு நாகம். [இதிலுள்ள மாக்கள் வான் போலுங் கூரிய இலையுடை யன.] (உ-ம்.) “அழிவுதருகரலகுத்திராமசி பத்திரவநமே” (சேதுபு. ததுக். ந.) [அவரி பத்ராவநம்: அவரிபத்ரா - வான் போலுங் கூரிய இலை. வநம் - காடு.]

அசிந்தசோநுபம்—கடஸ்தனே பிரமம்; பிரமமே கடஸ்தனென ஐக்கியார்த்தமா யறிவது. (வாகுதே. உகச.) [சுலிதா - ஹவிக - டெஉ.]

அசிந்தம்—“தத்துவமசி” பென்னும் மகா வாக்கியத்தின் மூன்றாம் பதம்; அது: சிவ சிவர்களுடைய ஐக்கியத்தைக் குறிப்பது.

அசியவாமீயகுக்கம்—பொண்ணைத்திரு மிய பாக்கத்தீர்க்குமாறு செபிக்கப்படும் ஓர் இருக்குவேதவாக்கிய மந்திரம். (உ-ம்.) “சிவ சக்திப்பங்களைவளர்செய்வாமீயகுக்கத்தைத் - தவவுள்ளன்பிற் செபித்திடிந்காஞ்சநங் கள்

ஸியபாதகந்தீரும்” (ருத. எக்கி. பூ. சஉ:௧௮)
[சுலியவாரீயவ-௧௮.]

அசிர்க்கரம்-- பெரும்பாடி. (பதார்த்த. ௩சஉ. உரை.)

அசிர்க்காரோகம்-- அல்குல்வழியால் இரத்தமொழுகும் ஒருவகைரோகம். இதனைப் பெரும்பாடி என்பர். (சீவரட். ௮௩.)

அசிர்க்கு--இரத்தம். (உ-ம்.) “வாதாசிரக்ஷரோகம்” (சீவரட். ௮௩) [சுலியுஜ்]

அசிரநாநம் -- கண்டஸ்நாநம். [சுஸிரஸூநாந: சுஸிரஸூ - கிரமல்லாத உறுப்பு. ஸூநாந - தோய்தல்.]

அசிரப்பிரபை--மின்னல். [சுஸிரஸூவா: சுஸிர- அற்பகாலம். ஸூவா- ஒளி.]

அசிரம்-- 1. அற்பகாலம். 2. உடம்பு. 3. காற்று. 4. தலையற்றவுடல். 5. தவளை. 6. பொறிகளின் விடயம். 7. முற்றம். 8. வச்சிரக்கல். 9. வெட்டிவேர். [1. அசிர: சிரம்- வெடுக்காலம். 4. அசிரஸ்: சிரஸ்- தலை. 2, 3, 5, 6, 7, அஜிர: அஜ - போதல். இர - ஒரு வ-வி. 8. அசிரம்.]

அசிரவணம்--சேவலி. [சுஸிரவண: ஸூவணம் - கேள்வி.]

அசிரன்-- 1. அக்கிரி. 2. காற்று. 3. சூரியன். 4. பிசாசு. [சுஸிர: சுஸி - உண்ணல். இர - ஒரு வ-வி.]

அசிராபை--அசிரப்பிரபை, [சுஸிராவா: சுஸிர - அற்பகாலம். ஸூவா - ஒளி.]

அசிநுபாதம்--கண்ணீர்ப்பெருக்கு, கண்ணீர் சொரிதல். [சுஸிரவாது.]

அசிவகரம்-- அஞ்ஞாதத்தைச்செய்வது. (சி. வி. ரூந. அ.)

அசிவம்-- 1. அதிட்டவீகம். 2. தீர்க்கு. 3. அஞ்ஞானம். (சி. வி. ரூந. அ.) [அசிவ: சிவ - மக்கலம்.]

அசிந்நிரபஞ்சம்-- அசித்துப்பொருளா னைய பிரபஞ்சம். (உ-ம்.) “அசிந்நிரபஞ்சத்திலே சில அந்தக்கரணமுதலிய” (சி. சி. எ: க. ரூந.) [அசித்; ந்நிரபஞ்ச.]

அசிதகரன்-- சூரியன். [சுஸிதகர: சுஸித - உட்டணம். கர.ந் - கிரணமுடையவன்.]

அசிதம்-- 1. என்பதாவது. 2. உட்டணம். [சுஸித: ஸிதம் - குளிர்.]

அசிதனம்--கருப்பூரம். (உ-ம்.) “தூல்வயமசீதளம் பூலாங்கிழங்கை” (தைவ. தைவல. சு.) [அ - எதிர்மறை. சீதல - குளிர்.]

அசிதி-- 1. என்பது. (உ-ம்.) “அதற்கு நீளமசீதியுமைந்துமால்” (சிவநரு. கோபுர. அசு.) [அஸிதி.] 2. சடசிதிருகம்; அது: ஆதி, புரட்டாதி, மார்கழி, பஞ்சுரி என்னுமாதக்களின் பிறப்பு. (உ-ம்.) “ஆனிமுதனாசீதி புரட்டாதிமுத - லேனையவிற்பஞ்சுரிபுமே” (சைவச. பொது. ௧௮.)

அசிதிகம்-- என்பதென்னும் அளவுடையது. [அசிதி: அசிதி - என்பது. க - ஒரு வ-வி.]

அசிதிகன் -- என்பது வயசுடையவன். [சுஸிதிக: சுஸிதி - என்பது. கன் - ஒரு வ-வி.]

அசிதி-- ஆயத்தம். [இது இந்துத்தாநி.] அசிதினம்-- 1. சமியாமை. 2. யௌவனம். [அஜிதின: ஜிதினம் - சமிக்கை, பழமை.]

அசிதிநி-- அசிரணம். (உ-ம்.) “அக்கிந் தேவந்கசிந்திதியுயன்று சுக்கரைத்து” (ஒழிவி. கிரியை. ௩.) [அஜிதிநி - சிரணம்.]

அசிரணபேதி-- சமியாமையால் வரும் பேதி.

அசிரணம்-- அழிவுபடாமை. (உ-ம்.) “அசிரணமாஞ் சித்தருவாற் சீவன்வாழும்” (ரூநாவா. சிவத். ௩௩.) 2. சமியாமை. [சுஜீண: ஜீணம் - அழிவு, சமிக்கை.]

அசிரணரோகம்-- சமியாமையாலுண்டாகும் ஒரு நோய். (உ-ம்.) “அசிரணரோகமானது வாத பித்த கபங்களினால் முறையே ஆமாரணம், விதத்தாசிரணம், விஷ்டம் பாசிரணமென மூன்றுவிதப்படும். (சீவரட். அசு.) [அஜிதினரோம: ரோம - நோய்.]

அசிரணவாயு--சமியாமையால் வரும்வாயு. [சுஜீணவாயு.]

அசிரியம்-- அழியாதது. (உ-ம்.) “அக்கிராகியமசிரியமசுக்மாயிருக்கு மமலமான” (ருத. எக்கி. உத். பிரம. க: ௩௩.) [“அசிரிண” என்பதன் பிரிவுபோலும்.]

அசிரன் -- நல்லொழுக்கமில்லாதவன். [அசிர: சீலன் - நல்லொழுக்கமுடையவன்.]

அசிவநம்-- சீவனில்லாமை. (கட். கொ. திருவால். சொப்பனம்.)

அகீவநி—மரணம். [அஜீவநி: ஜீவநி-சீவனுடையது.]

அகீவம்—மரணம். [அஜீவம்: ஜீவம்-ஜீவித்தல்.]

அகீவன்—சீவனில்லாப்பொருள். [அஜீவ: ஜீவ-சீவித்தலுடையது.]

அக—1. சுவாசம். 2. துக்கம். 3. பிராணவாயு, பஞ்சவாயு. [அஸு-]

அககம்—1. அடைதற்கருமை. 2. சுக்மல்லாதது, துக்கம். அஸு-]

அகநிந்து—பகைவன். [சுஸு-ஹு: ஸு-ஹு: - நண்பன்.]

அகநுண்—1. ஒரு பூச்சி. 2. ஒருவகைக் காப்பன். 3. காதிற்படரும் ஒரு கோய். [அ-எதிர்மறை. ஸு-நல்ல. மு-ணி-குணமுடையது.]

அகசமன்—1. அன்பன். 2. கணவன். [சுஸு-ஸு: சுஸு-ஆன்மா. ஸுநீ-ஒத்தவன்.]

அகசி—1. அருவருப்பு. 2. அழுக்கு. (உ-ம்.) “தேராசகியென்ற கல்வொன்றன்” (நல், பாச, உமாமகே. இஅ.) 3. இழிபடல், அபகீர்த்தி. சுசியின்மை. 4. சூரிய சமுகத்தினின் றுறிருதங்களிலும் பாட்டயாவோரிஸ் ஒருவன். (சுடர்மபு. ஆதவாசிர. எ.) [1, 2, 3. சுஸு-ஹி: ஸு-ஹி-சுத்தம்.]

அகசிப்படல்—அழுக்கடைதல். அகட்கம்—பச்சையானது, உலராதது. [சுஸு-ஹி: ஸு-ஹி-உலர்ந்தது.]

அகண்டவாயு—பூமிக்கு மேலே யைம்பது யோசனைக்கப்பாலிருக்கும் ஒரு வாயு; இது: சமஸ்த சீவன்களுக்கு நீபநம் பிறப்பித்திராசதர் கெமந்ததற்கும் பட்சிகள் கெமந்ததற்கும் ஆதார்மாயிருக்கும். (த.நி. போ. நசுஉ.)

அகணம்—அகணமா. (உ-ம்.) “சூழலிசைகேட்டருகணையு மசுணமென்” (காஞ்சிபு. அந்தகே. அ.) (பிங்கல நிகண்டில்) கேசயப்பன்னென்றார். (சிந்தா.. பதுமையா.உ.உ.எ.) ஆங்கவியுரையில் இசையறிவதோர்விலங்கென்றார்.

அகணன்—வென்வெங்காயம்.

அகத்தத்துவம்—1. ஆன்மத்தத்துவம். (சிவப. கட. முதலங்க.) [“ஆன்மத்தத்துவம் இருபத்துநான்கையும் அகத்தமென்றதே

தென்னில், அது பிராகிருதியிற் றேற்றமாகையாலு மும்மலத்தையுமுடைய சகலர்க்குத்ததுகாண புவரபோகங்கனாயிருக்கையாலும் என அறிக”] (சிவப்பிர. வியாக். பொரு. நசு. உரை. துட்பம்.)

அகத்தப்படல்—அழுக்காதல்.

அகந்தம்—1. அகத்தத்தத்துவம். (உ-ம்.)

“அகத்தம்-தத்திதும்புமானமென்முன்முன்யுசத்தம்” (சி. சி. உ. எ. ௦.) [பிராகிருதிமுதற் பிருதிவிவரையிலுள்ள தத்துவங்களெல்லாஞ்சத்துவமுதலான குணங்களினாலே மிகவுல் சுததுக்கபோகங்கனையுண்டாக்குவதா லகத்தமெயாகும். (சி. வி. சிரி. ஞாந. உய. உரை.) 2. அமேத்தியம்=பவ்வீ. (உ-ம்.)

“ஆசையுற்றுழல்குறங்களைசுத்தமேவியானது” (சி. சி. பர. லோகா. மறு. உ.அ.) 3. சுத்தமின்மை. (உ-ம்.) “சாதகருமருதலறைசருமங்களா லகத்தமறச்சுத்தியடைந்தானாய்” (சூத. எக்கி. பூ. உக.அ.) 4. திருத்தமின்மை. 5. வேசிமார்க்கம். [சுஸு-ஹி: ஸு-ஹி-ஆன்மா.]

அகத்தமாயாக்கோபகி—அகந்தேசுவரர். (உடந். பரிந்து. கக.) [சுஸு-ஹி: யாசுபாபக: ஸுநாபக - கல்குபவர்.]

அகத்தமாயாத்ந்துவம்—அகத்த மாயையிலே யகத்தேசுவரர் கல்குண்டபாகம். அது தத்துவங்களினிடையைத்தெண்ணப்படும். (சி. சி. உ. உ. உரை. சிவஞா. [சுஸு-ஹி: யாசுபாபக:])

அகத்தமாயை — நித்தியமாய் ஏகமாய் எஞ்சும் வியாபகமாய் அருவமாய்ச்சுதமாய்ப் ப்ரளயகாலத்திலே யான்மர்க்கனுடைய கன்மங்களுக்குறைவிடமாய் ஆன்மர்க்களுக்குச் சுத்தாசுத்தமும் அகத்தமாமாயி. ததுகாணபுலனபோகங்கள் தோன்றுதற்கு முதற்காணமாய்த் தன்காரியமுதகத்தான்க்கிரியைகளை விளக்குமாயினு மயக்கஞ்செய்வதாயுள்ள ஒரு பதார்த்தம். (சைவலிங்க. கசு: சி. பி. கை. கக.) “சுத்தமாயையின் அதோபாகமே யசுத்தமாயை” என்று சிலர் கூறுவர். “சுத்தமாயை மேலாய் நிற்ப அதன்மீழ்ம்கி மல கன்மங்களோடு விரவிமுதற்காணமாயிருப்பது அசுத்தமாயை” என்பர் சிவஞாநமுநிவர். (சி. சி. க: கக.) [சுஸு-ஹி: யாசுபாபக:]

அகத்தமார்க்கம்—அசுத்தாத்தவா. (உ-ம்.) “மாயையென்னும் பெயருள்ள பாசமானது

அகேவலித வல்லமையோடு கூடினதாயுந்
குட்சுமரூபமாயும் அசுத்தமார்க்கத்துக்கு மு
க்கிய வுபாதானகாரணமாயும்” (சி.லி. ஞாந.
அ. உரை.) [பாடம்.]

அசுத்தன்— சுத்தனல்லாதவன். (உ-ம்.)
“அசுத்தனென்றிடவுணர்வதுருன்றி” (திரு
ப்ப. சக.) [சுபாஹி: ஸாஹி] - நல்லொழுக்
கமுடையவன்.]

அசுத்தாத்துவகரித்தா— அனந்தேசுவரர்.
(சி. லி. ஞாந. ௧௦.)

அசுத்தாத்துவா—பிருதவிமுதற் பிரகிரு
திவரையுள்ள இருபத்தென்று தத்துவங்க
ளின் சமூகம். இதன்கண்ணிருப்போர் வை
ந்தவம் திரோதம் ஆணவம் சுன்மம் மாயேய
மென்னும் ஐவகைப்பாசமுடையவர். இவ்வ
த்துவா அநந்தேசுவர கர்த்திருத்துவம். (சி.
பி-கை. ந., க; சி. சி. ௧௧: ஞாந.) [சுபாஹி:
சுபாஹி.]

அசுத்தாவி— 1. சுத்தயில்லாத அருபி.
2. பசாசு.

அசுத்தி— 1. அழுக்கு. 2. ஆணவமலம்.
(உ-ம்.) “இந்த ஆணவமலத்திற்குப் பரியா
யாமலங்கள், பசுத்துவம், பசுநீகாரம், மிரு
த்தியு, மூர்ச்சை, மலம், அஞ்ஞாநம், அவித்
தை, ஆவிருகி, ருக்கு, கிலாசிபாவம், மூலம்
கூயம், பாசம், அசுத்தி, பெந்தனம், வியா
காதம், கனங்கம், மோகம், கேவலம், ஆவா
ணம், தமசு, சடம், படலம், கிரோதம்,
ஆச்சாதம் இவைமுதற் பிறவுமுள்” (சிவப்
பி. உ: உரை. சிதம்.) 3. சுத்தயின்மை.
(உ-ம்.) “மண்சுத்தம் பயின்றிருந்துஞ்சுத்
முது கடாடிகளாகிய காலையசுத்தி சுத்திதா
மாஹப்போல” (சூத. எக்கி. பூ. ௧௩. ௧௨.)
4. வழுக்களையப்படாமை. [சுபாஹி: ஸாஹி:
சுத்தம்.]

அசுத்தை— குற்றமுடையவன். (உ-ம்.)
“ஆதலாலசுத்தையென்றே யறிந்து வைத்த
வனை நீத்தோம்” (இராமா. சீதை. ௮௬.)
[சுபாஹி: சுத்தமுடையவன்.]

அசுத்தாரம்— சுத்தாரமில்லாமை. [சுபாஹி:
சுத்தாரம்] - தன்வசம்.]

அகதாரணன்—சீவன். [சுபாஹி: அகதாரணன்:
சுபாஹி - பிராணவாயு. யாரணன் - தரிப்ப
வன்.]

அசுதை—விஷம். [சுபாஹி: ஸாஹி:
அசுதம்.]

அசுந்நாம்— 1. அழகற்றது. 2. தகாதது.
[சுபாஹி: ஸாஹி - அழகுள்ளது.]

அசுப்பு— 1. உளவு. 2. சடிதி.

அசுபக்கிரகம்— தீயகிரகங்கள்; அவை:
ஆதித்தன், செவ்வாய், சனி, அபரபக்க சந்
திரன், இராகு, கேது, ஆதித்தனுடன்கூடி
நின்ற புதன் என்பன. (உ-ம்.) “சுபாசுபக்
கிரகம்?” (விதாந. மரபி. உ - ஆங்கவியுக்கம்.)
[சுபாஹி: ஸாஹி.]

அசுபக்கிரகியை-அமங்கலக்கிரகியை. (உ-ம்.)
“நன்றோர்க்குநிற்புல் லசுபக்கிரகியை செ
யல்” (திருவாணை. கோச்செ. ௮௬.) [சுபாஹி:
சுபாஹி: சுபாஹி-சுபமல்லாதது. சுபாஹி:
செயல்.]

அசுபதம்பவாதம்— ஒரு நோய்.
... அசுபதி—1. இருபத்தேழுநூற்றாண்டுகளு
ள்ளே முதலாம் நகித்திரம். [சுபாஹி: ஸாஹி:]

அசுபபாவதை— (பெளத்த) பாவனை ஐந்
தனுள் ஒன்று; அது: உடம்பினை யறித்திய
ம், துக்கம், அநான்மா, அகநியென்றபாவித்
தல். (மணிமேகலை. ௩௧௮.) [சுபாஹி: ஸாஹி:
வாஹி - எண்ணம்.]

அசுபம்— 1. அமங்கலகாரியத்திற் செய்
யுகிரகியை. (உ-ம்.) “தாழ்வபெறுகிராத்த
முதலசுபத்தம்” (திருவாணை. கோச்செ.
௧௬.) 2. அமங்கலம். (உ-ம்.) “சுபாசுபங்க
னென்னு துன்றுமுளை தந்தருளுமேநிவித்
தாம்” (ஞானவா. உபசா. ௧௭.) 3. அமங்கல
ரா. [சுபாஹி:] 4. பாவம். [1, 2, 4, சுபாஹி:
ஸாஹி - என்மை.]

அசுபயோகம்—சுபமல்லாதயோகம். அது
சாதகனுக்கிலக்கிந்திற்குப் பன்னிரண்டா
மிடத்திலே சந்திரசூரியரல்லாத மந்தைக்கி
ரகங்கள் கூடிநிற்கும் நிலை. (சாசோ. சாதக.
உ௦௧.) [சுபாஹி: ஸாஹி: ஸாஹி - கூட்
டம்.]

அசுபராசி—குராராசி. (உ-ம்.) “சுபராசி
யசுபராசி” (விதாந. பஞ்சாங். ௧௬. கவியுக்கம்)
[அசுபராசிகள்: மேடம், சிங்கம், விருச்சி
கம், மகரம், ரும்பம் என்பன. இவை பா
வக்கிரகங்களுக் காட்சிவீடாய் அசுபராசியா
யின. [சுபாஹி: ஸாஹி.]

அசுபவாதநை—நீயவியவா தநை. (உ-ம்) வருத்தத்தாலே மெத்தமாயன் நசுபவாதநையைத்தள்ளி” (நாடவா. முழாட்ட. ௩.) [சுஸு- ஸ்வாவாநா: வாஸுநா - அழுத்தம்.]

அசுமப்பல்—இடையறாதொழுதல். (உ-ம்) “அசுமபுதேனலங்கல்” (சிந்தா. காந்த. ௧௨௬.) அசுமப்பு—1-3. அசுமப்பென்னேவலுத் தெரிநிலைவினைப்பகுதியும் வினைத்தொகையும். 4. ஊறுதல்; நீர்ப்பொசிவு. (பிக்கல. ௩௫௭.) (உ-ம்.) “அசுமப்பிவாச்சால்” (சிந்தா. காந்த. ௩௦) 5. கிணறு. (கு. நிகண். ௫; ௨௭.) 6. சேறு. (உ-ம்.) “தாழ்கணசுப்பின்” (மணிமேகலை. ௬.) 7. துளி. (உ-ம்.) “அம்மழையசுப்பதன் புண்ணீர்” (திருவிளை. நாட்டு. ௭௪.) 8. பொல்லாநிலம். 9. வழுக்குநிலம்.

அசுமப்புதல்—1. அசுமப்பல். 2. வழுக்குதல். (உ-ம்.) “சோலைத்தே - னெழுநிலின் நசுமபு யாச்சந்தன் தொழுதிக்குன்றம்” (சிந்தா. முத்தி. ௪௬௫.)

அசுமப்புசெய்தல்—ஒளிவீசுதல். (உ-ம்.) “ஆயபொதியில் வளைபொன்னு லசுமபுசெய்து” (திருவிளை. உலவா. ௧௭.)

அசுமாத்—1. சீவன். நாடுமென்பொருள்படும் ஒரு வடமொழிப் பிராதிபதிகம். (உ-ம்.) அசுமதாதி பாதிசெய்கிரியாகோசாம்” (சி. சி. ௨; ௭௧. ௨ரை. சிவாக்.) [சுஸுடி.]

அசுமந்தகம்—நாணற்பூண்டு. [சுஸுடி. ௬௦.]

அசுமந்தம்—1. அடிப்பு. 2. அதிட்டவீசுமானது. 3. எல்லையிலாதது. 4. மாணம். 5. வயல், வெளி. [சுஸுடி.]

அசுமம்—1. இடியேறு. 2. கல்லு. 3. தீத்தட்டிக்கல்லு. 4. மேகம். [சுஸுடி.]

அசுமநா—சூரியவமிசத்துள்ள அரியச்சுவனென்னும் அரசனுக்கு மகனான ஒருவன். (சுரம்பு. சூரிய. ௨௮.)

அசுமலோட்டிரநியாயம்—மீமாஞ்சையிற் கூறப்பட்ட நியாயங்களுளொன்று; அது, ஒரு மண்ணுக்கட்டியை யொருகல்லோடு சீர்தூக்கும்போது மண்ணுக்கட்டி மிருதுபதார்த்தமாகவும், பஞ்சோகிரீதாக்கும்போது அது கடிநபதார்த்தமாகவும் விளங்குதல் போல ஒருவன் தன்னின் மேலானவரோடு சீர்தூக்கும்படும்போது இழிந்தவளுகவும் தன்னின் இழிந்தவரோடு சீர்தூக்கப்படும்போது

உயர்ந்தவளுகவும் காணப்படுதலாகிய நியாயம். [சுஸுடி. ௩௮; ௩௯. கல்லு.

டொஷு - மண்ணுக்கட்டி.]

அசுமாந்தகம்—நாணற்பூண்டு. [சுஸுடி. ௬௦.] அசுமாந்தம்—நாணற்பூண்டு. (உ-ம்) “இவை கிடையாவழி, தருப்பை, அசுமாந்தநார்” (பராச. ௧. ஆசா. ௨. அத். ௩௭.)

அசுமாநகிரி—மேற்கட்டி. [இது இந்துஸ்தானி.]

அசுரகன்—1. அக்கிரி. 2. இங்கிரன். 3. விட்டுணு. [சுஸுடி. ௩௮; ௩௯. அசுரகன். ௩௮. ௩ - கொல்லோன்.]

அசுரநு—1. சுக்கிரனென்னும் இரகம். 2. சுக்கிராசாரியர். [சுஸுடி. ௩௮. ௩.]

அசுரநகிரி—இரணியவேளை, மாலைக்காலம். [சுஸுடி. ௩௮. ௩.]

அசுரநாள்—மூலநாள். (பிக்க. ௨௫௭.) அசுரபி—தூக்கத்தம். (தச. ௪.) [சு; ஸுடி. ௩ - நறுமணம்.]

அசுரம்—அசுரமணம். (உ-ம்.) “வாழ்க்காராக்கத்தே” (கல். பா. துட்டி. ௪௬.)

அசுரமணம்—எண்வகை விவாகத்துளொன்று; அது: “பெண்ணுக்காபாணமிட்டுப் பெண்ணின் பிதாவுக்கும் பணக்கொடுத்துப் பெண்ணினை வாங்கச் செய்யும் விவாகம்” என்று “அசுரம்” என்னும் பெயருடன் மது

சுருமசாத் திரம் மூன்றாம் அத்தியாயம் ௩௬ - ஆஞ் சுலோகத்திற் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. கொல்காப்பியப்பொருள திகாவுளையிலே “அசுரமாவது: கொல்லேறு கோடல், திரிபன்றியெய்தல், வில்லெற்றுதல் முதலியன செய்துகோடல், “மூகைவலிழ்கோதையை மூன்றெயிற்றிரிவையைத் - தலைநலங்

சுருதுத் தருக்கினிருளரெளி - னிவையிவை செய்தாந் தெளியணமற்றிவனெனத் - தொகைநிலையுரைத் தபின்றைப், பகைவலித்தன்னைவையாந் நியவளவையிற் - ரென்னிலையசுரத்துணர்ந்தவாதே” என எழுதப்பட்டிருக்கின்றது. (தொல். பொரு. கிளவி. ௧.)

[சுஸுடி. - அசுரநாதிக்குரிய. 3. ௩ - விவாகம்.]

அசுரநகிரி—சுக்கிரன். (கு. நிகண். ௬. ௩.) [சுஸுடி. 3. ௩ - ஆலோசனை சொல்லோன்.]

அகரார்—அவுணர்.

அகரன்— 1. அவுணன். 2. இராகு. 3. கேது. (உ-ம்.) “தகைபெறு பூதசம்போத நென்று மகனென்றும்” (மச்சபு. புலக கோச. உள.)

அகரரிபு—வீட்டுணு. [சுவஸாரரிபு: ரிபு - பகைவன்.]

அகரேசன்— அகரர்களுக்குத் தலைவன். (உ-ம்.) “என்றகரேசனிகைத்தலும்” (கந்த பு. வரவுகே. கடு.) [சுவஸாரோ: பரஸர- தலைவன்.]

அகரேந்திரன்— தாரகாகரனுடைய ஒரு மகன். (கந்தபு. புதல்வ. கக, உரு.) [சுவஸாரோ: ஐநு - சிரேட்டன்.]

அகரை— 1. இராக்காலம். 2. இராகி. 3. வேசி. [சுவஸாரா.]

அகலபம்—அடைதற்கருமை. [சுவஸரவல: வஸுமல - இலருவிலடைகை.]

அகவகந்தி— அமுக்கிரா. (உ-ம்.) “அசுவகந்தி பலாலட்சை நவிலவம்” (தைல. தைலவ. உரு.) [சுஸுமநி: சுஸு - குதிரை. மநி - நாத்ருமடையது.]

அகவகந்திகா—அமுக்கிரா. [சுஸுமநி கா]

அகவகந்திபலாலட்சைநலம் — ஒருவகைத்தலைம். (இதனிலக்கணம், தைல. தைலவ. உரு-க் கலியற்காணக) “அசுவகந்திபலாலட்சை நவிலவம்—பேதகுதிகைவாயுவுஞ்சந்தியாம்பீடைவாதயித்தாமையுஞ் சேண்ப், பேர்கொள்வெப்பமுதலிய கோங்கனும் பெருயிர்க்கெதிர்ப்னையலரோ.”

அகவகந்தை — அமுக்கிராப்பூண்டு. [சுஸுமநா.]

அகவகந்தம்— ஒரு பறவை. (மகாபாரதம். க: கசஅஅ.) [சுஸுமநா.]

அகவகந்தி—அசுபதிநகைத்திரம். [சுஸுமநா.]

அகவகோட்டம்— குதிரைச்சாலை. [சுஸுமநா: சுஸு - குதிரை. மொஷ்ட - சாலை.]

அகவசாத்திரம்— குதிரையிலக்கண முதலியன கூறும் நூல். [சுஸுமநா: ஸாஸு - ஸூல்.]

அகவசாந்தி— ஒரு யாகம். [சுஸுமநா: அகவசாந்தியம்— குதிரை செலுத்தும் வன்மை. [சுஸுமநா:]]

அகவசாலை — குதிரைப்பந்தி. [சுஸுமநா:]

அகவசாவம்— குதிரைக்குட்டி. [சுஸுமநா:]

அகவசிகந்தை — குதிரை வைத்தியம். [சுஸுமநா: விகந்தா - வைத்தியம்.]

அகவத்தம்— 1. அத்திரம். 2. அரகமம். [சுஸுமநா:]

அகவத்தாமன்—துரோணசாரியன் மகனாகிய ஒருவன். [சுஸுமநா:]

அகவதம்மீடார்; உல்லதா தம்மீடார்—கருஞ்சி. [சுஸுமநா:]

அகவதந்திரபாவம்—பாதந்திரத்தன்மை. (பெளட். வீந்து. நிக. உரை.) [சுஸுமநா: விரவ: வு-க்ஞ: விரவ. தன்வயமுடைமை.]

அகவதந்திரம்—சுவதந்திரம். (உ-ம்.) “இனி (மாயாகுணத்துவயம்) அசுவதந்திரம், சுவதந்திரமென மாயாகுணத்துவயமுண்டு” (த. ந. போ. கசஉ.) [சுஸுமநா: வு-க்ஞ - தன்வயமுடைமை.]

அகவதரம் — ஆண் கோவேறுசமுதை. [சுஸுமநா:]

அகவதரன்— ஒரு நாககிரேட்டன். [சுஸுமநா:]

அகவதரி — பெண்கோவேறுசமுதை. அகவதி— அசுபதிநகைத்திரம். (உ-ம்.) “அத்தரம்வரு மகவதிநாள்” (தணிகை: கச. நக.) [சுஸுமநா:]

அகவதம்— 1. அபிப்ப. 2. அதிட்டவீகம். 3. இறுமெல்லை. 4. கேடாய்முடிதல். 5. மாணத்துக்குச் சமீபித்தல். 6. மாணம். 7. வயல். 8. செளி. [1, 4, 5, அவவந்த. 2, 3, 6, 7. சுஸுமநா:]

அகவநாயன்— குதிரைகாப்போன், குதிரை மேய்ப்போன். [சுஸுமநா:]

அகவப்பிரதாநம் — சுவப்பிரதாநமல்லாதது. (உ-ம்.) “பாசிவசொருபந்தனை— படிவில்கவப்பிரதாநமவயங்க சுவப்பிரதாநமற்று

முன்ன - தழுவில்சம்பிரதாநயிவற்றென்ற
யத்தியாகித்தநகுதியாலோ” (குத. எங்கி.
ஈ. கூ. எ.)

அகவபரி— அலரி.

அகவபரிட்சை— அறுபத்துகாண்கு கலை
ஞாநங்களுள் ஒன்று; அது: குதிரையிலக்க
ணங்கூறுவது. [சுபூபாரீக்ஷா: பாரீக்ஷா-
பரிட்சித்தல்.]

அகவபாலன்—குதிரைப்பாகன். [சுபூ
பால: சுபூ-குதிரை, பால-காப்போன்.]

அகவம்— 1. அமுக்கிராக்கிழங்கு. (வத
ல.தைலவ. க.உரு.) 2. குதிரை. 3. குதிரைப்
பற்பாஷாணம். [சுபூ.]

அகவமியம்— குதிரைப்பாஷாணம்.

அகவழகன்— குதிரைமுகமுள்ள கிந்நர
ன். [சுபூபேஷ: சுபூ - குதிரை. பேஷ-
முகமுள்ளவன்.]

அகவமேதம்— ஒருவகை யாகம்.

அகவமேதிகம்— 1. அசுவமேதயாகத்தி
ற்றூரியது. 2. அசுவமேதயாகத்திற்குத் தகு
தியான குதிரை. [சுபூபேயிக: சுபூபேய-
ஒரு யாகம். ஐக - ஒரு வ-வி.]

அகவமேதீயம்— அசுவமேதிகம். [சுபூ
பேயீய.]

அகவரம்— 1. கீழ்க்ஞால். 2. மெய்யெழு
த்து. [சுபூர: சு - எதிர்மறை. வூர -
தொளி, உயிரெழுத்து.]

அகவலக்கணம்— குதிரையின் குணங்
களையும் குற்றங்களையும் ஆராய்ந்தருளியருதி.
[சுபூலக்ஷண: லக்ஷண - குறி.]

அகவவாகன்—குதிரைப்பாகன். [சுபூ;
வாகவ.]

அகவவாதரோகம்— ஒருவகை வாதரோ
கம்; அது: குதிரைக்குட்டியின் பாய்ச்சல்
போலத் தேகம் முழுதுக்குலங்கும்படி பா
ய்த்து மேனோக்கியேறி யவ்வாதே கீழிறங்கி
யண்டத்தை வீங்கச்செய் தவைகளிலே தங்
கிக்கோசத்தைச் சுருங்கப்பண்ணி யக்கோச
த்திலும் அடிவயிற்றிலும் அளவிடக்கூடாத
நோவையுண்டாக்குவது. (சீவரட். கஎஅ.)
[சுபூவாடிபொம.]

அகவவித்து— 1. அகவசாத்கிராம் அறிந்
தவன். 2. நளமகாராசன். [சுபூவித்: வித்-
அறிந்தவன்.]

அகவவைத்தீயம்— குதிரை வைத்தீயம்.
[சுபூபேஷ.]

அகவாபரி— அலரி.

அகவாமணகீத— கிறுபூளைப்பூண்டு.

அகவாம்— உடையவனல்லாதவன். [சு
வூரித்: சு- எதிர்மறை. வூரித்-உடை
யவன்.]

அகவாம்விக்கிரயம்— உடையவனல்லாத
வன் விற்தல். (மிரு. சந். ந.) [சுவூரிவி
கூய: சுவூரி - உடையவனல்லாதவன்.
விசூயா - விற்தல்.]

அகவாநடழரித்தீ— மாணிக்கவாக்கசுவா
ரிகன்பொருட்டு நரிகளைக் குதிரைகளாக்கி
யரிமர்த்தநபாண்டியனுக்குக் கொண்டுவந்த
சிவன். (சிவபார. கஎ௦.) [சுபூ; சூர-நூ-
ஏறிய. பி-நூதி - மூர்த்தமுடையவன்.]

அகவிநி— அச்சுவிநி. [சுபூநி.]

அகவிநிதேவர்— அச்சுவிநிதேவர். (உ-ம்.)
“வினங்குமாண்குதிரையாகிச் - சென்றுறுவ
டவைதன்பாற் சேர்ந்துமோந்திட்டமூக்கி-
லன்றுறுகலித்தந்தன்னிலகலிநிதேவருந்நூர்”
(மச்சபு. இளா. கச.) [இவர் தத்திரன், நாத
த்தியபென்னும் இருவர்.] [சுபூநிபேஷ.]

அகவீயம்— 1. குதிரைக்கூட்டம். 2. குதி
ரைச்சம்பந்தமுடையது. [சுபூய: சுபூ;
சய - ஒரு வ-வி.]

அகவை— 1. அச்சுவிநிநாள். 2. தன்னு
டையதல்லாதது. [அஸ்வா.] 3. பெட்டைக்
குதிரை. [1, 3. சுபூர.]

அகழம்— நாய். (உ-ம்.) “கருதகழமாயி
ந்தமட்டைதனையாள்” (திருப்பு. ககக.)

அகூசம்— 1. சுத்தமின்மை. (உ-ம்.)
அகூசி } “உன்னுடலமகுசியென நாணி
ல்” (சி. பர. செளத். மது. நஎ.) 2. குத
கம். [“அகூசி” பெண்பதன்விசாரம்.]

அகூதி— 1. பிறப்பின்மை 2. மலடு.
[அஸூதி: ஸூதி - பிறப்பு.]

அகூயை— 1. அவதூறு. 2. அழகாறு,
பிறருடைய குணத்திலே குற்றமேற்றுகல்.
(உ-ம்.) “கோபமோடகூயை லோபம்” (மச்ச
பு. மன்னவ். யுச. உஉ.) [அஸூயா.]

அகூரி— மகூரிநாய். [மகூரியென்பதின்
மகூர்கெட்டது.]

அசேசரி— புவர்லோகத்திலிருக்கும் ஒரு வாயு. (வி-ணி. உக. ௫.)

அசேசன்— சுத்தவித்தியாதத்துவத்தில் இருக்கின்ற ஐம்பத்தோர் உருத்திரர்களில் ஒருவர். (வி-ணி. உஎஎ.)

அசேநநம்— 1. அறிவில்லாதது, சடம். (உ-ம்.) “விரவுசேந வசேநநங்கட்டு மேன்மைசான்ந, பரவதிட்டாநமாய்” (சூத. ஞாந. ௧௬: ௬.) 2. தானியங்குத் தன்மையிலல்லாதது. (உ-ம்.) “இறையேனென்னிலசேநநம்” (சிவப்பிர. உ. ௬.) [அசேநந: அ; சேநநம் - அறிவில்லாதது.]

அசேநன்— சூரியசமூகத்தாறிருதுக்களிலுந் தன் பரட்டயர்வோரில் ஒருவன். (கூர்ம பு. ஆசுவர்சிம. ஏ.)

அசேவநம்— 1. அசட்டைபண்ணல். 2. கீழ்ப்படியாமை. 3. விலகுதல். [அசேவந: சேவநம் - சேவித்தல்.]

அசேவை— 1. அவமதித்தல். 2. சேவையின்மை. 3. விலகல். [அசேவா: சேவா - வணக்கம், பூசை, சேவித்தல்.]

அசை— 1. அசைநிலை. (உ-ம்.) “முன்னிலையசை” (இலக்கணவி. உஎசு.) 2, 3, 4. அசையென்னேவலுந் தெரிநிலைவினைப்பகுதியும் பெயரெச்சத்தொகையும். 5. இரையை மீட்டுமெல்லுதல். (உ-ம்.) “அருந்தம் பசும் புல்லுணைத் தெவிட்டியசைவிட் திறங்குக்கன்று” (கூர்மபு. கண்ண - அவ. அநு.) 6. சீரகம். (தைல், தைலவ. உசு.) 7. செய்யுளுறுப்புக்களுளொன்று; அது: எழுத்தினாலாக்கப்பட்டு நேரசை நிரையசையென இருவகையாய்ச் சீர்க்குறுப்பாய் நிற்பது. (உ-ம்.) “அசைத்திசைக்கோடலினசையே” (இலக்கணவி. எக்க.) 8. தாளவகையுளொன்று; அதன் தொழில் தாக்கியெழுதல். அதன் மாத்திரையொன்று. அதற்கு வடிவு “எ” (சிலப். அரங்கே. ௧௬. உரை.) 9. பிரதிருதியாயை. 10. வெள்ளாட்டெறி. 11. மாணவர் சுவடிவைக்குந்தாக்கு. [9, 10. அஜா.] அசைகு—போய். (உ-ம்.) “கருங்கோட்டெருமை கயிறுபரிந்தசைகு” (ஐங்கு. ௧௫.) அசைகும—மெலிந்த். (ஐங்கு.)

அசைகப்பாந்— காசிபருக்குச்சுரபியந்த பகிறேருருத்திரர்களுளொருவன். (மச்சபு. வசருத். ௧௮.) [சுடுவெசுபாடி.]

அசைகை— அசைதல்.

அசைச்சீர்— ஓரசையாலாகுஞ்சீர்; அது: நேரசையாயின் “என்” என்னும் வாய்பா

ட்டிற்கும், நிரையசையாயின் “மலர்” என்னும் வாய்பாட்டிற்கும். இலக்கியமாய்ப்பெரும்பாலும் வெண்பாவின் றிறிலுஞ் சிறுபான்மை மற்றையவற்றுள்ளும் வரும். (உ-ம்.) “நாமாண்புரைத்த வசைச் சீர்க்குதாரண நாமமலர்” (யா - காரிகை. உறுப். எ.)

அசைச்சொல்—வேறு பொருளுணர்ந்தாது பெயர்ச்சொல்லோடு அல்லது வினைச் சொல்லோடு சார்த்திச்சொல்லப்பட்டு நிற்குஞ்சொல். (உ-ம்.) “நீதான்” “மைந்தவென்னவோ” (நன். இடையி. உஉ. உரை.)

அசைந்தல்— 1. ஆட்டுதல். (உ-ம்.) “நந்திரான் நிருப்பிரம்பையசைத்தருள்” (காஞ்சிபு. மணிகண். ௩௬.) 2. இயக்குதல். 3. இறுமாப்பு. 4. ஓசையெடுத்தல். 5. கட்டுதல். (உ-ம்.) “பொன்னுர்மேனியனே புலித்தோலையரைக்கசைத்து” (தேவார. மழபாடி. ௧. சுந்தர.) 6. சார்த்துதல். (தொல். சொல். இடை. உ. உரை. சேனா.) 7. சொல்லுதல். 8. வருத்துதல். (உ-ம்.) “நாய்நாவின்னல்லெழிலசைகு” (பத். சிறுபா. ௧௭.) 9. வீசுதல். (உ-ம்.) “ஆலவட்டமசைத்தனர்” (கந்தபு. திருக்கயிலா. உக.)

அசைந்தோழில்— (இசைநூல்.) தாக்கியெழுதல்.

அசைந்தநியம்— 1. அசிற்பிரபஞ்சம். 2. அறிவில்லாதநிலை. 3. அஞ்ஞாநம். [சுடுவெசுநு: டெடுவெசுநு - அறிவுடையது.]

அசைந்தநியநுபம்— (புத்தம்) சடருபம்; அது: பிருதிவி, அப்பு, தேயு, வாயு என நான்குவகைப்பட்ட பூத உருவும் கடிமும், கந்தம், இரதம், வண்ணம் என நான்கு வகைப்பட்ட உபாதாய உருவுமாகிய எட்டுக்கூடிய இடத்தில் உண்டாயது. (சி. சி. பா. செளத். ௬௫-ஆம் உரை.) [சுடுவெசுநு ௧௧௫-௬௮.]

அசைதல்— 1. ஆட்டுதல். 2. இயங்குதல். (உ-ம்.) “அவனன்றியோரணுவமசையாது” (தாயு. எஞ்சுகிறை. ௧.) 3. இருத்தல். (உ-ம்.) “தாவில்கொள்கைமடங்கையெடுகின்றன” ஆவினன்குடி யசைதலுமுரியன்” (பத். திருமு. ௧௭௬.) 4. இளைத்தல். (உ-ம்.) “உண்ணுநீர் வேட்டசைத்தேனென வுரைப்ப” (சிற்தா. ௧௭௬. ௩௬.) 5. இளைப்பாறுதல். (உ-ம்.) “கடும்பரிசெடுந்தோப்பூட்டி விட்டசைகு” (புறநா. ௧௬௧.) 6. உலரவல். (உ-ம்.) “தென்றியா யசைந்துமெல்லச்செங்கம் புதுதுமெ

ல்லை". (கந்தபு. திருவவ. கக.) 7. ஓய்தல். (உ-ம்.) "நடைமெலிந்தகையையு ரன்மென் சிறிழ" (பத். திருபா. நட.) 8. கலங்கல். 9. கிடத்தல். (உ-ம்.) "குரங்கின்மிசையகைய இய தொருகை" (பத். திருமுரு. கக.) 10. செல்லுதல். (உ-ம்.) "அசைந்திடாதொழி கலவன" (ஞாநவா. சிசித். எ.) 11. சோம்பலாயிருத்தல். (உ-ம்.) "இலமென்றகைய இயிருப்பாசைக்காணின்" (வன். கசக.) 12. தங்குதல், சஞ்சரித்தல். (உ-ம்.) "அங்கணைசைந்திடு தன்மையுன்னியருள்செய" (கந்தபு. தேவகிரி. கச.) 13. தடுமாறுதல். (உ-ம்.) "மடங்கலின்னேற்ற நேர்க்கி யந்தகணைசைந்துநின்றான்" (கந்தபு. சிங்ச. கசக.) 14. தள்ளாடுதல், துவளல். (உ-ம்.) "வெங்கழுத்தசையநின்ற சுமந்தினைத்தனர்" (பாரத. முதற்பேர. கச.) 15. பயப்படல். 16. புடைபெயர் தல்.

அசைநிலை— அசைச்சொல். [பொருளுணர்த்தாது பெயரொடும் வினையொடுஞ்சார்த்திச் சொல்லப்பட்டு நின்றவின் அசைநிலையாயிற்று.] (உ-ம்.) "மற்றென்கிளவி வினையாற்றைநிலை" (தொல். சொல். இடை. கச.)

அசைநிலையுட்படை — அசைகோடற் பொருட்கொண்ட அளபடை; அது: "செருஅஅய்வாயியுநஞ்சு" என்பதிற்போல வருவது. (பி. வி. னு. உரை.)

அசைப்பு— 1. அசைத்தல். (உ-ம்.) "மலர்க்கையசைப்பில்" (காஞ்சிபு பச்சிரா. கக.) 2. இறுமாப்பு. 3. சொல்லு. (உ-ம்.) (திவாகர. கக.) 4. சொல்லுதல்.

அசைபோடல்— இராமீட்டல். [போடல் போகடலென்பதன் மருஉ.]

அசைமீட்டல்— மிருகங்கள் தாம் உண்ட உணவை மீட்டுமென்றபையினுட் செலுத்துதல்.

அசையடி— (யாப்பு.) கலிப்பாவினோர் உறுப்பாகிய அம்போதாங்கம். (உ-ம்.) "அசையடிமிசைத்தாய்" (இலக்கணவி. எக. அ.)

அசையந்தாதி — செய்யுளில் ஓடியவின் ஈற்றைச் மற்றையடிக்கு முதலையாக வருந்தொடை. [இது: யா: காரிகை, உறுப்பி. கள. உரையில். அடிதோறும் இறுதிக்கண்கின்ற எழுத்தையும், அசையையும், சீரையும் ஆதியாகத்தொடுப்பது அந்தாதித்தொடையென்பதன்றிப் பெறப்படும்.]

அசையாநிலை— அசையாதநிலை.

அசையாமணி— விசேடசமயங்களின் அசைக்கப்படாதமணி. [அரசருடைய ஆராய்ச்சிக்குக்கருவியாக வைக்கப்படுதலால் இதனைச் சிலர் ஆராய்ச்சிமணியென்பர்.]

அசையாமை— சலங்கின்மை. (உ-ம்.) "விஞ்சுமனச்சுவசையாமை யிரண்டுமொன்றாய்" (ஞாநவா. சிசித். கசக.)

அசையிடல்— அசைபோடல்.

அசையு— அருக்கிரா என்னும் பூண்டு.

அசைவாடுதல்— 1. அசைத்தல். 2. உலாவதல்.

அசைவின்மை— முயற்சி. (உ-ம்.) "ஆகூழாற்றேன்று மசைவின்மை" (வன். கசக.)

அசைவு— 1. இளைப்பு. (உ-ம்.) "செம்மலு மசைவுநீர்தான்" (சிந்தா. கேமசரி. உச.) 2. ஆட்டம், எழுச்சி. (உ-ம்.) "பெருத்துநீண்டசைவுபெற்றிப்போனை" (கந்தபு. முதலாட. கச.) 3. சலங்கம். (உ-ம்.) "துணமொததசைவறநின்றான்" (காஞ்சிபு. சாரந்தா. கச.) 4. சோம்பலாகிய பாடலுற்றம். (உ-ம்.) "நாகிகாருளி - பேசுதருந்தமசைவொடியாற்றி" (கல்கட்டம்.) 5. சோர்வு, தளர்வு. (உ-ம்.) "அற்றுத்தந்தசெந்தாரக் கசைவடித்து" (நாலவாய். சச.) 6. நிலைதவறுதல். (உ-ம்.) "ஓசைவிலாதவனறைத்தனை" (பாரத. திருட். சக. அ.) 7. புடைபெயர்ச்சி. 8. மடிதல், பின்னிடுதல். (உ-ம்.) "அசைவிலூர்ச்சத்து நசைப்பிறக்கொழிய" (சிலப். இந்திர. கரு.) 9. மடக்கலத்தம். (உ-ம்.) "அசைவிலாடவன்றன்னை" (கந்தபு. ஞானரண். உச.) 10. முன்னிலைமையெகட்டு வேருருவாருவி வருந்துதல். (உ-ம்.) "இழிவேயழிவேயசைவே" (தொல். பொரு. உரு.) 11. வருத்தம். (உ-ம்.) "என்னுழையசைவின்னறையனை" (சிந்தா. கணக. உரு.)

அசைவேடுதல்— இராமையீட்டு மெல்லுதல்.

அசோகத்தளிர்மணி— செளகந்திகப்பது மாரகமணி.

அசோகம்— 1. அசோகமரம். (உ-ம்.) "அளிமுலணிமல அசோகம் பூத்தன" (நாட. அன்னத்தைக்க. கச.) 2. சோகமின்மை. (உ-ம்.) "அசோகமெய்தி- மாராத்தனன்னளிகர் மலர்வாண்ருகமாதவியே" (வாண. கச.) 3. பாதாசம். 4. மருதமரம். 5. வாழை. [சுப்பொருள்]

அசோகரோகிணி— ஒரு மருந்துப்பூண்டு.
[சுபெராகுரொஹிணி.]

அசோகவநம்— 1. அசோகமரச்சோலை.
2. இராவணனுடைய உத்தியாகவரம். 3. வாழைவரம்.

அசோகவநிகாநியாயம் — இராவணன் சீதையை வைத்தற்கு மற்றைய யிடங்களை விட்டுப் பிரதாகாரணம் ஒன்றுமின்றியசோகமரச்சோலையைத் தெரிந்துகொண்டது போல ஒரு காரியத்தைச் செய்தற்குப் பல வழியிருக்கவும் பிரதாகாரணமின்றி ஒரு வழியைத்தெரிந்துகொள்ளுதல். [சுபெராகுரொஹிணி] - அசோகமரச்சோலை. ஸ்ரீராய - நீதி.]

அசோகவநிகை — அசோகமரச்சோலை.
[சுபெராகுரொஹிணி] - சுபெராகு - அசோகமரம். வநிகா - சோலை.]

அசோகன்— 1. அருகன். (உ-ம்.) “சமணருமசோகன் நனைநனைந்து” (திருவளை. பாண்டி. சு0.) [அசோகமர நயலில் இருக்கிறவன் என்பது.] 2. சோமநகரனைவன். (உ-ம்.) “எனையசோகனைச் செயலெண்ணியோ” (சேது. இராமனரு. சஎக.) 3. மன்மதன். [சுபெராகு.]

அசோகாரி — கடம்பமரம். [சுபெராகுரொஹிணி.]

அசோகா— 1. அசோகமரம். (உ-ம்.) “எனையின்கொம்பருலவியே யசோகின்வாவி” (கந்தபு. வள்ளி. சுஉ.) 2. மருது. 3. வாழை.
அசோகை—சவரிப்பூண்டு. [சுபெராகுரொஹிணி.]

அசோகம்— 1. அமைதி. 2. மந்திரத்தி. 3. விசாரமின்மை. [சுபெராகுரொஹிணி] - சு - எதிர்மறை. பெராகு - துக்கம்.]

அசோணம்— அசோணம்.

அசோணம்— குறட்டைப்பூண்டு, சவரிப்பூண்டு. 2. சவரிலோத்திரம்.

அசோதநம்— 1. அசுத்தம். 2. திருத்தமின்மை. [சுபெராகுரொஹிணி] - பெராகு - சுத்தம்.]

அசோதநம்— 1. சுத்திபண்ணப்படாதது. 2. திருத்தப்படாமை. பரிசோதிக்கப்படாமை. [சுபெராகுரொஹிணி] - சு; பெராகு - சுத்தி.]

அசோதை—நத்தகோபன் மனைவி; இவன் கண்ணபிரானைவளர்த்த தாய். (உ-ம்.) “அன்றிற்பெடைபோலாந்து மசோதை கையின்

ளித்தார்” (கூர்மபு. கண்ணவ. சு0.)

[யபெராகுரொஹிணி] - யபெராகு - சீர்த்தி. ஹி - கொடுப்பவன். யசாரங்கெட்டு “அசோதை” எனத்தற்பவமாயிற்று.]

அசோவத் — மேருவின் வடகிழக்கிலுள்ள ஒரு நகரம். (உ-ம்.) “இலகொளிடகீழ்த்திசையினடவிலங்கு மசோவதிபென்னுன்னகரில்” (கூர்மபு. மேருவின். கரு.)

அசோளசம்— 1. அசுதி, அழுக்கு, சுத்தியின்மை. 2. ஜக மரணங்களால் வரும் அசௌசம். [சுபெராகுரொஹிணி] - பெராகு - சுத்தம்.]

அசௌரியம்— வீரமின்மை. [சுபெராகுரொஹிணி] - வீரம்.]

அஞ்சநதான்— பிரமா. (உ-ம்.) “அஞ்சந்தானடியான வானவர்” (சந்தபு. அக்கிர. சுஎ.) [உமடலா - அன்னப்பறவை. அத்து- ஒரு சாரிலை. ஆன் - ஒரு விருதி.]

அஞ்சநக்கல்— சருகிம்மலை.

அஞ்சநக்கலிக்கம்— அஞ்சநம் பார்க்கக் கண்ணுக்கிடும் ஒரு மருந்து.

அஞ்சநக்கரம்— அஞ்சநவித்தை செய்கிறவன்.

அஞ்சநக்கிரி— நீலமலை. (உ-ம்.) “அஞ்சநக்கிரியில் வாழு மகன்னருள்” (அருணாபு. இடப். சு.)

அஞ்சநக்கோல்— அஞ்சநத்தீட்டும் இலேகன். (உ-ம்.) “அஞ்சநக்கோலன்றாநாகம்” (சிந்தா. விமலை. சு.)

அஞ்சநகிரி—சேடமலை.

அஞ்சநசலாகை — மைத்தீட்டுக் கோல். [சுபெராகுரொஹிணி] - சுஜை - மை. ஸலாகா - கோல்.]

அஞ்சநசேவோத்தேசநம் — அஞ்சநபிரடோகத்தினால் விளக்குதல். (உ-ம்.) “அஞ்சநசேவோத்தேசந கிருத்தியத்தாற் கண்ணொளி விளக்கிக்காணப்படுதல்போல்” (சி. இ. க. ரூகப்.) [அஞ்சந; சேவா; உத்தேஜம்.]

அஞ்சநத்திரயம் — மூவகையஞ்சநங்கள்; அவை: பூசாஞ்சநம், சோமஞ்சநம், பாதாளஞ்சநம் என்பன [அஞ்சந; தாய-மூன்று.]

அஞ்சநபாஷாணம் — வீணைவுப்பாஷாணம் முப்பத்தாண்டுகொண்டு. (சட்ட. கஅஉ.) [அஞ்சந; பாஷாணம் - கல்லு.]

அஞ்சநம்— 1. அக்கிரி. 2. ஆனவமலம். (உ-ம்.) “அணுக்கடஞ் சுத்திதன்னைத்திரிப்பாஞ்சநமுமற்றே” (சிவதரு. சிவஞானயோ.

கக.) 3. இரவு. 4. ஒரு பூண்டு. 5. ஒரு மாம். (உ-ம்.) “சூலஞ்சகமந்தாரை” (மச்சபு. அத்திரி. ௫.) 6. ஒரு மலை. (உ-ம்.) “அஞ்சகந் கவுஞ்சகங்கோவத்தந்திரிகுடம் காஞ்சி-குஞ்சாசைய மேமகூடமேவீந்தமென்னு - மஞ்சிவர் வரைகனெட்டம்” (திருவிளை. யானையெ. ௭.) 7. கண்ணக்கிடம் மை. (உ-ம்.) “அஞ்சநவியம் தர்க்கண்ணினை விசின்” (இரகு. தேது. சுரு.) 8. கருமை. (உ-ம்.) “மேலோரஞ்சகப்போர்வை போர்த்தாலன்னதால்” (கந்தபு. காளிந். ௧௦.) 9. சவக்கம்; பாம்பு கடியுண்டவர் முதலியோர்க்குக் கண்ணிலிடும் மருந்து. 10. சலவைக்கல். 11. தாமதருண் சித்திகளுளொன்று; அது: கண்ணுக்குப்புலப்படாது மறைந்துகிடக்கும் பொருளை வெளிப்படுத்திக்காட்டுவது. (சுர்மபு. உ: கச. உரை.) 12. மறைத்துகிடக்கும்பொருளைக்காட்டும் மை. 13. மேற்றிசைக்காவல் அமர்ந்துளதென்று சொல்லப்படும் ஒரு யானை. (சு. நிகண். ௧௨. எசு.) 14. மை. (பிங்க. ௩௦௪௪.) [அஞ்ஜக.]

அஞ்சநவியண்ணன்—விஷ்ணு.

அஞ்சநவியத்தை—அறுபத்துநான்கு கலைஞரங்களில் ஒன்று; அது: மறைந்தபொருளைக் காண்பிப்பது. (உ-ம்.) “அறுபத்துநான்கு கலைகளாவன: மாயாசம்பிரதம்.... அஞ்சநவியத்தை... அஞ்சநவியத்தை - மறைபட்ட பொருளைக் காண்பிப்பது” (சௌந். ௩௦. உரை.) [சுஜந்ரவிடி.]

அஞ்சநன்— 1. இந்திரன். 2. சரி. 3. விட்டிணு. [அஞ்ஜக - கருமை.]

அஞ்சநாட்சியம்மை— திருக்கற்குடியிலே கோயில்கொண்டிருக்கும் தேவியார்.

அஞ்சநாலா— 1. கருங்காக்கணம். 2. நீலோற்பலம்.

அஞ்சநாவதி—சுப்பிரதீபமென்னும் வடகீழ்த்திசை யானையின் பெண்யானை. [சுஜந்ராவதி: சுஜந்ர - கருமை. வதி - உடையது.]

அஞ்சநி— 1. காயாவென்னுமாம். (உ-ம்.) “அஞ்சநி தலையசைப்ப” (இரகு. குசனயோ. ௧௮.) 2. நான்ற்புல். [அஞ்சந-கருமை. இ-ஒரு விருதி.]

அஞ்சநேயன்—அதுமான். (உ-ம்.) “அஞ்சநேயனுமார்த்தெதிர்ந்து” (நல். பார. இராவணச. ௪௨.) [அஞ்ஜகா- அஞ்சனை. ஏய- மகன்மையைக்காட்டும்ஒரு விருதி.]

அஞ்சநை— 1. அதுமானுடைய தாய். (உ-ம்.) “சீருமலாஞ்சநை சேய்பணிமாலத்தர்” (மறை-து. ௫௭.) [இவன் முன் ஓர் அப்சரஸ்திரியாயிருந்து பின் ஒரு சாபத்தார் குஞ்சான் என்னும் வாநாளுக்குப் புத்திரியாகப் பிறந்து, இச்சித்த ரூபக்களையெடுக்கும் வன்மையுடையாளாம் ஒருநான் மனுஷரூபமுள்ள ஓரிளம்பெண்ணாகி வாயுபகவானைக்கூடி யறுமானைப்பெற்றவன், பின்னர்க் கேசரியென்னும் வாநானை மணம்புரிந்து அவனுக்கு மனைவியாயினன் என்பர்.] 2. ஒரு நதி. (உ-ம்.) “நக்கண்டகிமத்தாகிநியேகலிஞ்சநைமந்தகைசோனை” (விருத்தாசலபு. தீர்த்தச. ௧௦.) 3. தீபசிகை. (உ-ம்.) “அஞ்சநை நமிகாவர்த்தமரோகம்” (சிவாட. ௨௪௫.) 4. வடதிசைக்காவலமர்ந்துளதென்று சொல்லப்படும் சாருவபௌமம் என்னும்யானையின்பெண்யானை. [சுஜந்ர.]

அஞ்சநைநாமிகாவர்த்தமரோகம்— இமையைப் பற்றிய ரோகபேதங்களுளொன்று; அது: இமைகளின் நடுமையத்திலாவது முனைகளிலாவது பயறுகளின் பிரமாணமாகத் தாமிரகிறத்துடன் உதிரத்தைக் கக்குவதான கட்டிகளையெழுப்புவதும், அக்கட்டிகள் தினவுடன் கோவைத்தருபவைகளும், திரமுள்ளவைகளுமாக இருப்பதுமானது. (சிவாட. ௨௪௫.)

அஞ்சப்படுதல்—மதிக்கப்படுதல். (உ-ம்.) “மாலால் அலரேந்தியஞ்சலிசெய்தஞ்சப்படுவான்” (சிந்தா. கனக. ௫௪.)

அஞ்சபாதம்— 1. அன்னப்புள்ளினடி. 2. ஓர் புள்ளடிக்குறி. 3. சாதிலிங்கம். [ஹாலுபாடி: அன்னத்தின் கால்போலும் நிறமும் உருவும் உடைமையார் சாதிவீங்கத்திற்கு இப்படியாவந்தது.]

அஞ்சம்— 1. அசபாமந்திரம். (உ-ம்.) “கூயத்திரியதனிதிகமஞ்சமாந்திரம்” (காஞ்சிபு. திருவேக. ௨௮.) 2. அன்னப்பறவை. (உ-ம்.) “அஞ்சமுமஞ்சவருஞ்ச சசிவந்தான்” (கந்தபு. தெய்வ. ௨௪௦.) 3. ஒருவகைச் சந்நியாசம். (உ-ம்.) “சூலவுது சந்நியாசவாச்சிரமக் குசிகம் பகடதகமஞ்சம் - நலமுறுபாமகஞ்சமேயென்ன நான்கதாம்” (சூதா. சந்நியாச. ௨.) 4. பஞ்சு. (உ-ம்.) “அஞ்சக்கலைபடு” (திருப்பு. ௧௧.) [1, 2, 3. ஹாலு. 4. ஹாலு.]

அஞ்சரதன்—பிரமன். [ஹாலு; ருக் - வாகநம்.]

அஞ்சல்—1. அஞ்சாதிருக்க எனப்பொருள்படும் ஒரு வியங்கோள்வினைமுற்று. (உ-ம்.) “அஞ்சலஞ்சலென்றடிமைக்கு” (தாயு. பராபர. கடஉச.) 2. தபால். [வழக்.] 3. தரக்கல். 4. தோல்வி. (பிங்க. கஅ.சுச.) 5. பயப்படுதல். (உ-ம்.) “எஞ்சுமவர் தம்மையினையோன் பரிவினோக்கி - யஞ்சல்விடுபின்களென” (கந்தபு. தகரே. கஎ.)

அஞ்சலம்—1. சீலையினோம். [அஞ்சல.] 2. வாணுறு.

அஞ்சலர்—பகைவர். (உ-ம்.) “அஞ்சலர் தனிப் போரேறே” (நல். பரா. மார். கடஉச.)

அஞ்சலளித்தல்—அபயங்கொடுத்தல். அஞ்சல்—1. ஆதிதன்ருப்பானே. 2. இரண்டுகளையும் இணைத்து உள்ளங்களைப்பதித்துக்கொலிய குழி. 3. இரண்டுகளையும் இணைத்து உள்ளங்களைப்பதித்துக்கொலிய குழியிற்கொள்ளத்தக்க அளவு. 4. இரண்டுகளையும் பதிகையாய் அகம். ஒன்றுவது. (உ-ம்.) “அஞ்சலயென்பதறிவுறக்கினப்பின்—எஞ்சலன்றி யிருமையும் பதிகையாய்—வந்தகம்பொருந்துமாட்டித்தென்றன்” (அந்தாமில்காட்சி யறித்திடுகோரே) (சிவப். அரங்கே. கஅ. உரை.) 5. சங்குக்குப்பிப்பூண்டு. 6. நான்குபலம். (உ-ம்.) “சமுலையஞ்சலியைந்து” (சைல. தைலவ. இசு.) 7. கைகுவித்துக் கும்பிடுதல். (உ-ம்.) “அஞ்சலிகுவித்தகங்களுந் தலைமேலிணைந்திட” (பெரியபு. திருஞா. சுருதி.) 8. மாவிலிங்கமரம். 9. வண்டுகொல்லிப்பூண்டு. 10. வறட்சுண்டி. 11. வெளவால். [2,3,7. அஞ்சல.]

அஞ்சலிகை—கைமுகிழ்த்தல்.

அஞ்சலிகாரிகை—ஒரு பூண்டு.

அஞ்சலிகை—வெளவால். (பிங்க. கடஉச.)

அஞ்சலித்தல்—அஞ்சலசெய்தல். (உ-ம்.)

“அஞ்சலித்தடிமேற்குடி” (நல். பரா. மார். கண். உஅரு.)

அஞ்சலவந்தநம்—கெற்றியிற்கைகுவித்து வந்தனஞ்செய்தல். [சுஜலிவையாபம்.]

அஞ்சலினவர்—பாஞ்சராத்திரமத்தேதார். (உ-ம்.) “அஞ்சலினவர் புகழ்ண்ணாதிபையார்” (கந்தபு. திருவவ. சுஉ.) [அஞ்சு—ஐந்து. அலினவர்—இராத்திரிசம்பந்தமுடையவர். அல்—இரா.]

அஞ்சலோமசர்—அன்னபேதி. [ஹாலு ஹோஸா.]

அஞ்சவத்தை—ஐந்துநிலை; அவை: ஆன்மாவக்குரிய சாக்கிரம், சொப்பம், சுருத்தி,

அறியம், அறியாதீதம் என்பன. (உ-ம்.) “ஆன்மாதந்தவிய வஞ்சவத்தை” (சிவப்பிர. ந. க.) [அஞ்சு—ஐந்து. சிவவா—நிலை.]

அஞ்சவாச்சிரமம்—நால்வகைச் சந்நியாசங்களுள் ஒன்று. (உ-ம்.) “பரத்தியலுமஞ்சவாச்சிரமத்திற் செய்தன்மிகப் பாஞ்சேயாகும்” (குத. ஞாந. ச: உரு.) [ஹாலு; ஸுஸாஸா.]

அஞ்சத்தாரன்—தபாந்தாரன். [வழ.]

அஞ்சத்துளச்சி—சூப்பத்திரண்டு பாஷாணங்களுள் ஒன்றாகிய குங்குமபாஷாணம். அஞ்சறைப்பெட்டி—ஐந்து அறையுள்ள தாசக்கொய்யப்பெட்டி பெட்டி.

அஞ்சன்—1. “அஞ்சம்” என்னும் சந்நியாச ஆச்சிரமத்துக்குரிய சந்நியாசி. இவனிலக்கணம், குத. ஞாந. ச: எ, அ-ம் செய்யுட்களிற்கூறப்பட்டுள்ளது. அவைவருமாறு: “கொண்டசீரஞ்சன் கமண்டலக் கந்தைகோவணம்பலிக்கலன்வேணுத் - தண்டமுத்தரிடங்கொள நிருந்துத் துளங்கத்சச் செயற்கைசூப் - புண்டரத்திரித்தல் சிரச்சிகைமழித்தல் பெரம்பமெண்கலைமேபுகித்தன் - மண்டலம்புகழ்ச்சாவித்திரிச்சிவியங்குராவந்தொறுஞ்செயித்தல்” “இடருறவான்மலிசாரஞ்செய்திடுத நீர்த்தயாத்திரை புரிந்திடுதல் - படர்கிருஞ்சாஞ்ச சாந்திராண முதலாப்பலவிரதமுமறுத்தல் - இடருற மோளரினிலொர்நானன்றி யேற்றநாளிராமை சஞ்சரித்தல் - படவாணிகத்தேனருக்குற்ப்பூசைபத்தியிற் புரிந்திடன்மபால்” 2. ஆறிருதக்களிலுஞ் சூரியசமூகத்துநின்ற ஒரிருதுவுக்கிருவாரகப்பாடுவோர் எனச்சொல்லப்படும் பன்னிருவருளொருவன். (உ-ம்.) “மன்னுதும்புருயாமுநாரதனஞ்சன்” (கூர்மபு. ந. க: எ.) 3. பன்னிரண்டாதித்தருள் ஒருவன்; இவன் ஏழாயிரம் கதிர்பாப்பியருளைத் தூப்பவெனன்றும், மேடமாத்தத்துலுதிப்பவென்றும் (கூர்மபு. ஆதவர் கதிர். சு-ம் ச-ம்) செய்யுட்களிற்கொல்லப்படும். அச்செய்யுட்கள் வருமாறு: “ஒற்றை.....செற்றமெலெக்கதேழாயிரம்பாப்பிச் செறியிருள்பருகிமஞ்சன்....தா.தா” “மாநிளின்வருணன் பங்குந்பூடாச்சித்திரையஞ்சன்வைகாசித் - காசமுதாரதாவாநியிற்சூரமுடியிற்சலிதாநலாவனஞ்சு - நாசமில்லிச்சுவான் புரட்டாதிபகணலைப்பசிப்பரிச்சரிசீர் - வீசுகார்த்திகைதொட்டாநன்மார் கழிக்கு மித்திநின்றைக்கு விட்டுணுவே” 4. பிரமன். (உ-ம்.) “அஞ்சன்கரியோனுருத்

திரான் மந்த்ருருவர்க்கொருவாதிக்கொன்”
(சூ. எக். உ. ௨. ௨. ௨௮.) [வா.வ.]

அஞ்சாதிசிறப்பு—வாகைத்திணை விகற்ப
க்களுளொன்று; அது: பகைவர்களை ணுந்
தன்பாலார்கண்ணும் ஒப்புமையாகப் பாச
றையுள்ளாச்சார்புடைமைகூடல். (வீரசோ.
பொருட். ௧௧. உரை.)

அஞ்சாநநல்—சிவன். [அஞ்சு - ஐந்து.
ஆகரன் - மூன்றுள்ளவன்.]

அஞ்சாப்பட்டயம்—அச்சமின்றியுலாவும்
பொருட்டு அரசினரால் ஒருவருக்குக்கொடு
க்கப்படும பத்திரம்.

அஞ்சாமை—திண்ணை. (உ-ம்.) “அஞ்சா
மைம்கையறிஞ்சுக்கம்” (வன். ௨௮௨.)

அஞ்சாலியிடையி—இடையருள் ஒருபகு
தியார். இவர்களுடைய பெண்கள் மக்கல
அணியாக ஐந்தாலியணிபவர்கள். [ஐந்தாலி
யஞ்சாலியென்று வருவிறது.]

அஞ்சாலியா—பெருங்குரியு.

அஞ்சிட்டன்—சூரியன். [சூ.ஜி. ௩. ௬௦ஜீ;
௨௨௩ - ஒரு வ-வி.]

அஞ்சித்தல்—1. பூசித்தல். 2. துடைத்தல்
(உ-ம்.) “அஞ்சித்தல்சொற்ற பூசகையடை
வுமாம்” (காஞ்சிப. திருவே. ௩௬.)

அஞ்சிதம்—1. பூசிக்கப்பட்டது. 2. வளை
ந்தது. [அஞ்சித.]

அஞ்சிதழகம்—தலையைத்தோளின்மேலே
சாய்த்தல். [சூ.ஜி. ௧௨௦௭: ௬௮ஜி. ௩. வளை
ந்த.]

அஞ்சிதவணி—தறகுப்பேற்ற அணி.

அஞ்சீரம்—1. அத்தி. 2. அத்திப்பழம்.

அஞ்சு—1.3. அஞ்சென்னெவலுந் தெரி
நிலைவினைப்பகுதியும் பெயர்ச்செய்தொகை
யும். 4. அலங்கரித்தல். 5. ஐந்தென்னுமெ
ண். (உ-ம்.) “அஞ்சுவைக ல்வவகன்கிரிந
ண்ணி” (நந்தபு. வள்ளி. ௨௨௮.) 6. சூதாடு
வோர் வசனக்குக் குழுஉக்குறித்துள்ளொன்
று. (நந்தபு. கயரகனு. ௧௬௭.) 7. பயப்படு
தல். 8. பிரார்த்தித்தல். 9. போதல். 10. வண
க்குதல். 11. வளைதல்.

அஞ்சுகம்—1. கிளி. 2. உத்தரீயவஸ்தி
ரம். 3. சீலை. 4. வெள்ளைச்சீலை. [2, 3, 4.
[சூ.௮௦௬௧.]]

அஞ்சுகதல்—1. நெக்குதல். (உ-ம்.) “அ
ஞ்சு மஞ்சுமென்றொருயிரென்னுமால்” (இரா.
மா. ௩௧௩. ௧௦.) 2. பயம். (உ-ம்.) “அஞ்சு
தல்வெகுளிரசோகமக்கணத்தகற்ற” (அருணை

சலபு. திருமலைவல. ௨௬.) 3. மதித்தல்.
(உ-ம்.) “அஞ்சப்படுதல்.”

அஞ்சுகபயம்—குடிசளுக்கு நேரிடும் ஐந்து
வகைப்பட்ட பயர்கள்; அவை: அரசரால்
வருவதும், தவன் பரிசனரால் வருவதும்,
பகைவரால் வருவதும், கன்வரால் வருவ
தும், விலக்கு ருதல் உயிர்களால் வருவ
தும். (உ-ம்.) “மாநிலங்காவலருவான்
மன்னுயிர்சாக்குந் சாவைத் தான தனுக்கிடை
யுறுதன் னுந் தன்பரிசனத்தா - ஹன ருதுப
கைத்திறத்தாற் றன்வராலுயிர் தம்மா-லான்ப
யமைத்துநீர்த்தறக் காப்பானல் லேறே” (பெ
ரியபு. திருவா. ௩௬.)

அஞ்சுமாந்—1. இருபத்தெட்டாசமக் கள
ளொன்று; அது: சதாசிவமூர்த்தியுடைய
வாமாதேவருக்கிளின் றுற்பலித்த ஐந்தாச
மக்களின் ஒன்றென்பர்; அத்தற்குக் கிரத்த
சங்கிய யைத்திலக்கம். (சைவச. பொது.
௩௩௨.) 2. கன்னியாசியில் உதிக்குஞ் சூரியன்.
(உ-ம்.) “அஞ்சுமாந்விட்டு னுனென்ன”
(சூர்மபு. அந்தகா. ௧௨.) 3. சூரியன்மரபிற்
பிறந்த சூரகன்; இவன் சகானுக்குப் பெள
த்திரன். (சூர்மபு. சூரிய. ௬௩.)

அஞ்சுமாலி—சூரியன். [சூ.௮௦௮-பிரா. 11
[சூ.௮௦௮ - கிரணம். 21௮] 11 - மாலையுடை
யுன்.]

அஞ்சுருவாணி—அச்சாணி. (உ-ம்.) “த
டையற்ற சேரிநஞ்சுருவாணிபோலவேதன்
னிலையாதுநிற்கும்” (தாயு. மவுன. ௬.)

அஞ்சுநிலாந்நோன்—துத்தநாகம்.

அஞ்சுவாந்திரி—நெய்வாரின் ஒருபகுதி
யார்.

அஞ்சுநலம்—பயப்படுதல். (உ-ம்.) “செல்
வதற்குஞ் சூழத்தமியென்” (நந்தபு. அக்கிரி.
௨௨௭.)

அஞ்செவி—1. செவியகம். (நன். மெய்.
௩௧-௩௨. உரையு.) [அகம் - ௨௭. அகமென்
பதிந் கசாவுயிரெய் செட்டிநின்றது.] 2.
வறட்சுண்ம.

அஞ்செழுத்து—பஞ்சாட்சரம். (உ-ம்.)
“அஞ்செழுத்தாமைமந்தமையும்” (ச. கி.
கூ. ௮.) அவை, நமசிவாய என்னும் எழுத்து
ச்சள். இவற்றுள், ந- திரோதாநசத்தியையும்,
ம- ஆனவமஸ்த்தையையும், சி - சிவத்தையும்,
வ - அருளையும், ய- ஆன்மாவையும் கருதும்.
(சிவப்பிர. ௧: உரை.)

அஞ்சுத்துவம்—ரூபமின்மை. [சூ.ஜி. ௬௦:
௬; ௭௬ - அறியுச்சன்மை.]

அந்நதை—அறியாமை. (பெளட். பசு. ககடு.) [சுஜூதி: சு; ஜூதி - அறியுந்தன்மை.]

அந்நதீ—அறிவில்லான். [சுஜூ: ஜூ-அறிவுடையவன்.]

அந்நாதம்—அறியப்படாதது. (உ-ம்.) “ஞாநம்ஞாநமாகியவெல்லாவற்றிற்குநல்லசான்றாகி” (குத. எக்கி. பூ. கக. எ.) [சுஜூதி: சு; ஜூதி - அறியப்பட்டது.]

அந்நாதவாசி—பிறராலறியப்படாத வாசமுடையவன். (உ-ம்.) “அஞ்ஞாதவாசியாயிடமசேசனையென்று கிச்சயிப்பது” (சி. சி. அளவை. ௪. சிவாக்.)

அந்நந்தபூமி—பொல்லாதவாசநையாகிய எழுபூமிகள்; அவை: வந்தூசாக்கிரம், மேற்சாக்கிரம், மகாசாக்கிரம், சாக்கிரசொப்பநம், சொப்பநம், சொப்பநசாக்கிரம், சுழுத்தி யென்பன. (தாயு. எஞ்ஞ. ச. உரை.) [சுஜூநாந-ஞி.]

அந்நாநம்—1. ஆணவமலம். (சிவப்பிர. உ: உ. உரை.) 2. ஞானமின்மை. (உ-ம்.) “அஞ்ஞாநத்தாலுதுவதுதான் பந்தம்” (சி. சி. அ: உள.) 3. தெய்வ அறிவினமை. 4. (வேதாந்ஞாநம். மாயை, விசாரநா. களக.) 5. விபரீத ஞாநம். (பெளட். மாயா. சுரு.) [சுஜூநா: ஜூநா - அறிவு.]

அந்நாநவந்தி—அஞ்ஞாநச்செயல்கள்; அவை: தமய, மோகம், மகாமோகம், தாபிச்சிரம், அந்ததாமிச்சிரம் என ஐந்துவகைப்படும். (பெளட். புமஸ். கஉஇ.) [சுஜூநா: ஜூநா - அறிவு.]

அந்நாநி—அறிவில். (உ-ம்.) “அலைந்து பிறப்பிலாங்கார வஞ்ஞாநிகளாமாகுடரு” (பிரபலிங்க. விமலை. உக.) [சுஜூநா: சு; ஜூநா - அறிவுடையவன்.]

அந்நாநி—அப்போது. (உ-ம்.) “அஞ்ஞாந்ருடலைவெஃக” (அந்தபு. காளி. கங்.) [அ - அந்த. ஞாந்து - பொழுது.]

அந்நாநு—1. அஞ்ஞாநம். 2. அறிவில்லான். (உ-ம்.) “உணர்விலய.ஞ்ஞையின் னும் பிரிவில்லன்” (சொழிப்பு. புகவி. சு.) [சுஜூ:

ஜூ - அறிவு, அறிவுடையவன்.] 3. இலாடத்தாநம். [சுஜூ. 4: தாய். (உ-ம்.) “அஞ்ஞாநையேக்கியழுவென்று” (சிலப். கரு. உச.)

அநூ—1. துன்பம். (உ-ம்.) “பேரஞர்க்கண்ணன்பெருங்காடுகோக்கி” (புறநா. உசவ) அநூபாடி—நோயுள்ளவன். (உ-ம்.) “அழிவுடையுள்ளத்தா ரஞூபாடி” (சிலப். புறஞ்சே. அ0.)

அநுலம்—1. கொசு. 2. துளம்பு. (திவாகரம்.)

அட்சகூலை—ஒருவியாதி. அட்சதோகம்—உபநகரோகம்; அது: நகச்சுற்றுவந்து வேதனையைச்செய்து நகத்தின் வேரைக்கெடுத்து அநகம் விழுந்தற்குமுன்னமே மதுநகத்தை ரூபாப்பிப்பதால்வரும் ரோகம். (சிவாட். உஅச.)

அட்சதை—1. அச்சதை. 2. பொரியரிசி. அட்சபாதை—பூகோளாகித்தின்பாதை. அட்சபாடம்—தினாப்புடவை. (சி. வி. கிரி. உள.)

அட்சபாதன்—அக்கபாதன். அட்சம்—1. குன்றையிந்துகொண்ட ஒரு கிறை. (மிரு. ச. இஅ.) 2. தான்றிக்காய். (கை. வை. வை. கசச.) [அக்ஷ-தான்றி. அமர.] வெங்காயம். (தை. வை. வை. கஉரு.) [“அக்கம்” என்பதற்குச் சொல்லப்பட்டபொருள்களில் 7, 12, 18, 23, 24, தலிந்தன இதற்கும் பொருளாம்.]

அட்சமணி—அக்கமணி. அட்சமாலாதாரி—அட்சமாலாதாரித்தவன். (உ-ம்.) “அட்சமாலாதாரி” (திருப்பு. நூக.) [சுசுஜூரோபாபர.]

அட்சமாலிகை—1. இருக்குவேத உபசித்தகருனொன்று. 2. உருத்திராக்ஷமாலை. [அக்ஷமாலிகை.]

அட்சமாலை—அக்கமாலை. அட்சய—பிரபவ முதலிய வருடக்களிலேயுறுபதாம்வருடம். (வருஷாதிதூல்.) [அக்ஷய.]

அட்சயநிருத்யா—வைகாசிமாதத்துச்சுக் கிவக்கத்திலு: வரும் மூன்றுநாதி. [இதமுதலாவது யுகமாகிய சத்தியயுகத்தின் ஆரம்பதினமென்றும், இத்திசுத்தி செய்தும் புண்ணியக்கிரியைகள் நத்திய பலருடையன என்றும், இதனால் இப்பெயர் வந்ததென்றும் சொல்வர். [சுசுஜூதிருதியா.]

அட்சயதுணி—அருச்சுநனுடைய அம்புக் கடி. [அக்ஷய - குறைவினமை. துணி - அம்புக்கடி.]

அட்சயபாத்திரம்— 1. பாண்டவர்களுக்குக் குரியஞ்ஞகொடுக்கப்பட்ட பாத்திரம். 2. பிச்சாபாத்திரம். (வைஷ்ணவபரிபாஷை.)

அட்சயம்—சேடினமை. [அக்ஷய: அ; க்ஷயம் - சேடி.]

அட்சயா— 1. சாந்திரமாந்தரில் ஞாயிற்றுக் கிழமையில் அல்லது திங்கட்கிழமை வரும் எழாம் நாள். 2. சாந்திரமாந்தர்ப் பதன்கிழமையில் வரும் ஐலாம் நாள்.

அட்சரகணிதம்— பீசகணிதம். [எழுத்துக்களை யெண்ணுக்காகப் பிரயோகித்தலால் வந்தபெயர். அக்ஷர - எழுத்து. மணித - கணக்கு.]

அட்சரசக்கதகம்—அக்கரசக்கதகம்.

அட்சரசநீசன்—அட்சரசணன்.

அட்சரசணன்—எழுத்துக்காரன். [அக்ஷரசண: அக்ஷர; சண - ஒரு வ-வி.]

அட்சரசநி—எழுத்தாணி. [அக்ஷர - எழுத்து. ஜகி - பிறப்பது.]

அட்சரசநன்—அட்சரசணன்.

அட்சரசீவகன்—எழுத்தினாற்செவிப்போன்.

அட்சரசீவி—அட்சரசீவகன். [அக்ஷரஜீவி: ஜீவி - செவிப்போன்.]

அட்சரசுத்தி— 1. உச்சரிப்புத் திருத்தம். 2. எழுத்துத்திருத்தம்.

அட்சரசநாபநம்— மந்திர எழுத்துக்களை யத்திரத்திலடைத்தல். [சுஷ்டிர; ஸ்டிராபநம் - நாபித்தல்.]

அட்சரதாலிகை—இலேகரி. [அக்ஷர தாலிகா: தாலிகா - கோல்.]

அட்சரப்பல்—பீனசப்பல்.

அட்சரபாவறை— மகேச்சரியபாவறை. (கூர்மபு. வருண. சங். உரை.) [சுஷ்டிர ஹாவநா.]

அட்சரம்— 1. அக்கரம். 2. தருமம். 3. தவம். 4. பிரகிருதி. 5. பிரணவம். 6. முத்தி. [அக்ஷர.]

அட்சரரோகம்—கந்தாளிரோகம். (சீவரட். உச்ச.)

அட்சரலட்சணம்—அக்கரலிலக்கணம்.

அட்சரவீர்நியாசம்—1. எழுத்து. 2. எழுதப்பட்டபத்திரிகை. 3. வேதம். [சுக்ஷிராவிர்நியாசம்; சுஷ்டிர; விநியாசம் - நாபநம்.]

அட்சரன்— 1. அக்கரன். 2. காலதத்து

வத்திலிருக்கும் ஒரு ருத்திரன். (வி-ணி. உச்ச.) [அக்ஷர:] 3. அந்தரியாமி. (வேதா. கு. சஉ. உரை.) [சுக்ஷிரா - அழிவற்றவன், கடவுள்.]

அட்சராத்தமகசத்தம்— எழுத்தாலாகிய ஒலி. (த. நி. போ. உகஉ; பெளட். விந்து. கடுதி.) [சுக்ஷிராஜகஸுஸு: சுக்ஷிராஜகஸுஸு.]

எழுத்தாந்தன்மையுடையது. ஸுஸு - ஒலி.]

அட்சராரம்பம்—அக்காராரம்பம். [சுக்ஷிராரம்பம்.]

அட்சன்— அக்கன். [அக்ஷ.]

அட்சி— 1 கண். 2. கண்ணுடையவன். (உ-ம்.) "மீரோட்சி" 3. சேர் என்னும் அளவை. [அக்ஷி.]

அட்சிபாகாந்தியபோகம்— கண்களில் வருஞ்சங்கரோகவகைகளிலொன்று; அது: கண்கள் வீக்குதல், கலங்குதல், நீர் கம்முதல், பீளைவடிதல், சுருவிழி வெள்விழிசுவத்தல், எரிச்சல், பார்வைகெடல் முதலய குணங்களை யுண்டாக்குவது. (சீவரட். உகஉ.)

அட்சியம்—யசர்வேதஉபநிடதங்களுளொன்று. (கூர்மபு. அட்டமூ. உக. உரை.)

அட்சீலம்—1. ஒருவகை மாமரம். 2. முருங்கைமரம்.

அட்சேனகிணி—அக்குரோணி. [அக்ஷன் ன்றிணி.]

அட்டகசம்— 1. ஆடாதோடை. 2. அட்டகிங்கியானை. [சுஷ்டி. உஜ.]

அட்டகணம்—நூன்ருதம் செய்யுளின் முதற்சீர்க்குச் சுபமென விதிக்கப்பட்ட நான்கும், அகரம் என விதிக்கப்பட்ட நான்குமாகிய எண்வகைக்கணம். அவை: நிலக்கணம், நீர்க்கணம், மதிக்கணம், இயமரகணம், குரியகணம், தீக்கணம், வாயுகணம், ஆராயகணம் என்பன. (கு. நி. கஉ. தொ. கக-கௌ.) [சுஷ்டி-எட்டு. உணர் - கூட்டம்.]

அட்டகணிதம்— எண்வகைக்கணக்குகள்; அவை: சங்கலிதம், விபகலிதம், குணகம், பாகாரம், வர்க்கம், வர்க்கமூலம், ககம், ககமூலம் என்பன. அவற்றுள் சங்கலிதம்-கூட்டல். விபகலிதம் - கழித்தல். குணகம்- பெருக்கல். பாகாரம் - பிரித்தல். வர்க்கம் - ஒரு

எண்ணை அவ்வெண்ணில் ஒருமுறை பெருக்கல். வார்க்கமூலம் - வார்க்கத்துக்கு மூலங்காணல். கரும் - ஒரு எண்ணிலே அந்த எண்ணைப்பெருக்கிப் பெருக்கிப்பெற்ற பேற்றை மறுபடியும் அவ்வெண்ணிலே பெருக்கல். கருமூலம் - கந்தத்துக்கு மூலங்காணுதல். (பிங்க. சாநக.) [சுஷ்டி - எட்டு. மணிதூ - கணக்கு.]

அட்டகந்தம்—எண்வகை வாசனைப்பொருள். அவை: சந்தம், அகரு, கஸ்தூரி, கருப்பூரம், பச்சிலை, குங்குமம், இலாமிச்சை, கோட்டம் என்பன. (த. நி. போ. ௧௦௪.) [சுஷ்டி; மஸூ - வாசனை.]

அட்டகம்—1. அயமலாகதி. 2. எட்டன்கட்டம். (உ-ம்.) “உருவமெலாம் பூதவுபாதாய சுத்தாட்டகவுருவமென்னின்” (சி. சி. பர. செளத். மறு. ௧௭); 3. எட்டி. 4. எண்மட்டு. (உ-ம்.) “ஆற்றினாட்டகஞ் சோடசக்கயைப் பலனளிக்கும்” (வேதாரணியபு. வன்னி. ௩௧.) 5. வசம்பு. [2, 3, 4. சுஷ்டி.]

அட்டகரிணன்—பிரமன். [சுஷ்டி. கணன் - எட்டு. கணன் - காதன்னவன்.]

அட்டகநமம்—1. அரச்சர்க்குரிய எண்வகைக்கருமம்; அவை: ஆதாநம், விசர்க்கம், பிரஷம், நிவேதம், சார்த்தவாகம், வியவகாரேகாணம், தண்டம், சுத்தியென்பன. 2. எண்வகைக் கருமங்கள்; அவை: வைசியம், மோகநம், தம்பநம், ஆகருஷணம், உச்சாடகம், வித்துவேடனம், பேதநம், மாரணம் என்பன. (வேதா. சூ. ௧௪. உரை.) [சுஷ்டி. கபி: சுஷ்டி - எட்டு. கபி: செவய.]

அட்டகவர்க்கம்—அட்டவர்க்கம். (உ-ம்.) “அட்டகவர்க்கமென்பது தானே யாதித்தன் சுகதினன் செவ்வாய் - இட்டமாம் புந்திபொன். புகர்ச்சிய னிலக்கித்தாட்டெனட்டுவகையில- வட்டவான் புலிமேலட்டகவர்க்கம் வகுத்தனா” (சாதகசிந். ௧௬௬.) [சுஷ்டி; வம்.]

அட்டகவுடலம்—புரியட்டகம். (உ-ம்.) “அட்டகவுடலத்தோடே யுயிர்பிதா வருந்தந்நாதி - கொட்டவனுதார்த்ததாக்குச் சுக்கிலத்துடனே தோன்றி” (சிவதரு. அ. ௧௩.)

அட்டகாசம்—1. ஒரு தலம். (உ-ம்.) “அட்டகாசத்துப்பெருந்தகை மகாந்தேசக் காணே” (சூத. எச்சி. பூ. சா. உ. ௨.) 2. பெருஞ்சிரிப்பு. (உ-ம்.) “அட்டகாசத்திலட்ட

கயங்களு மதிர்ந்துநிப்ப” (மச்சபு. இரணியகசிவத. ௧௩.) [சுட்ட. ஹாவஸ்.]

அட்டகாசன்—இருபத்தெண் கலியுகத்திலொன்றில் மறைவிரிப்போன். [அட்ட. ஹாவஸ்.]

அட்டகாசி—1. சிவன். 2. பெருக்கைசெய்வோன். [அட்ட. ஹாசி.]

அட்டகிரி—எட்டுமலைகள்; அவை: இமயம், மந்தரம், கைலை, விந்தம், நிததம், எமசுடம், நீலம், கந்தமாந்ரம் என்பன. (பிங்க. சாநக.) [அஷ்ட - எட்டு. கிரி - மலை.]

அட்டகீடம்—எட்டுவகைக்கீடமாகிய பிராணிகள்; அவை: ஒணன், தவளை, அடவிய், வீட்டுப்பல்லி, காட்டுமசகம், மகழிகா, மலையெழும்பு, சிலந்தியென்பன. (சீவரட். ௩௦.) [சுஷ்டி. கீடம்.] மகழிகா - தேனீ.

அட்டகுட்டம்—எட்டுவகைக் குட்டனோக்கள்; அவை: கருங்குட்டம், இரணக்குட்டம், வெண்குட்டம், செக்குட்டம், சிருமிக் குட்டம், நீர்க்குட்டம், வரல்குறைகுட்டம், சொரிக்குட்டம் என்பன. இது “கருங்குட்டம் பிரணக்குட்டங்காசுதுவெண்மைக்குட்டம் - பெருகுசெக்குட்டநானும் பேசருங்கிருமிக் குட்டம் - விரியுநீர்க்குட்டம் கால் கைவரல்குறைகுட்டமேலுஞ் - சொரிக்குட்டமிதனோடெட்டாய்ச் சொற்றனர் பிணிகேந்துலோர்” என்னும் வைத்தியநிகண்டாற் பெறப்படும். [சுஷ்டி. குஷ்டம்.]

அட்டகுணச்செல்வம்—அணிமாதிகுணங்களுைய அட்ட ஐசுவரியங்கள். (உ-ம்.) “அட்டகுணச்செல்வமும் படைத்தவந்தமாதானேவோரும்” (நாநவா. புகண். ௪௩.)

அட்டகுணபூதன்—அருகன். (எண்குணமுடையவன் என்றபடி.) (உ-ம்.) “புசிப்பு வந்திடுபிறப் புறக்கமிவைவிட்டுரைட்டகுணபூதனம்” (சி. சி. பர. நிகண். மத. ௪.) [சுஷ்டி. மூணவ-டு.]

அட்டகுணம்—கடவுளுக்குரிய எட்டுக்குணங்கள்; அவை: தன்வயத்தனாதல், தூய்வுடம்பினனாதல், இயற்கையுணர்வின்னாதல், முயற்சுணர் தல், இயல்பாகவே பாசங்களினீங்குதல், பேரருளுடைமை, முடிவிலாற்றலுடைமை, வரம்பிலின்பமுடையை என்பன. (வன். ௧. உரை. பரி.) [சுஷ்டி. மூண.]

[அருகதூலார்.] “அந்தத்ருநாம், அந்தத்தரிசும், அந்தத்தவிரியும், அந்தத்தகம், நிர்நாமம், நிர்க்கோத்திரம், நிராயுதிரம், சகலசம்

மியக்குபாவம்” என்னும் எட்டிணையும் அருகணெண்குணக்கனென்பர்.] (சி. சி. அ: கஉ. மறை.)

அட்டதூவரீ— எட்டுவகையாசாரியர்கள்; அவர்கள்: போதகருரு, வேதகருரு, நிமிதகருரு, காமியகருரு, குசுகருரு, வாசகருரு, காரசருரு, விசிதருரு என்பவர்கள். இவர்களுள், போதகருரு— சாத்திரார்த்தம் போதிப்பவன். வேதகருரு— தத்துவதரிசகன். நிமிதகருரு— வசியாகருஷணதிகளால் இசுவோகத்திற் றுகளும் பரலோகத்திற்றுக்கமுற் கொடப்பவன். காமியகருரு— சுகரம்மோபதேசத்தால் இகபாங்களிற் றுகமெய்தப்பண்ணுவான். குசுகருரு— விவேக பூகத்தார் சமாதிசட்டுணைகளையும் ஒருங்கே வரப்பண்ணிவான். வாசகருரு— விஷயங்கள் பொய்யெனவெறுத்து ஆன்மவிருப்பமுண்டாகச்செய்பவன். காரசருரு— சிவஜிவர் ஐக்கிய ஞானத்தை வரச்செய்கிறவன். விசிதருரு— சந்தேகம்நீங்கி மோகனம் அடையச்செய்கிறவன். (வேதா.கு.கசு.கஎ. உரை.) [சுஷ்டி. மூராவ.]

அட்டதூலபருவம்—அட்டகிரி. அவையாவன: மாலியவான், கந்தமாதனம், நிசதம், ஏமகூடம், இமம், நீலம், சுவேதம், சிருஞ்கம் என்பனவாம். (கந்த. அண்டகோ.கச.)

அட்டதூலயானை—அட்டகசம்.

அட்டதூன்மம்— எட்டுவகைக் குன்மம்; அவை: குலேகுன்மம், வாதகுன்மம், பித்தகுன்மம், வலிகுன்மம், சந்திரகுன்மம், சரத்திகுன்மம், வெய்யகுன்மம், எரிகுன்மம். (உ-ம்.) “குலேகுன்மம் வாதகுன்மம் கொடுமைகொள்பித்தகுன்மம்—வலிகுன்மஞ்சந்திரகுன்மம் வாந்திகொள் சரத்திகுன்மம்—நிலைதடுமாறச்செய்யுநிகரிலாவெய்யகுன்மம், உலேவுகொளேரிகுன்மத்தோடோதியகுன்மமெட்டே” என்னும் வைத்தியநிகண்டார் பெறப்படும். [சுஷ்டி. மூராவ.]

அட்டகை—1. அட்டமி. 2. இருபத்தொருவகையாகத்திலொன்று. 3. பிதிரகளை யுபாசித்தந்த்ருரியனவாய், மார்கழி, தை, மாகியென்னும் மாதங்களிலே யபரபக்கங்களிலே வருஞ்சத்தமி, அட்டமி, நவமியென்னும் மூன்று திங்கள். [பங்குநிமாதமுற்கொள்ளுப.] 4. மேற்குறித்த காலங்களிற் செய்யப்படுஞ் சிராத்தம். (உ-ம்.) “மருவுமார்பழிதைபொடி மாகியி— லுருளினே மாரபக்கத்தனிற்— நெருளுமட்டகையென்னுஞ் சிராத்தமாந்— கொருவிடாமலுஞ்றிடவேண்டு

மால்”. (கூர்மபு. அழற். ந.) மேற்குறித்த மூன்று திதிகளுள்ளும் முச்சியமாகக்கொள்ளப்படும் அட்டமி. [சுஷ்டி.கா.]

அட்டகைச்சிராத்தம்— பிதிரகளை யுபாசித்தந்த்ருரியனவாய் மார்கழி, தை, மாகியென்னும் மாதங்களிலே யபரபக்கங்களிலேவரும் சத்தமி, அட்டமி, நவமி என்னும் மூன்று திதிகளிற் செய்யப்படுஞ் சிராத்தம். (உ-ம்.) “வருப்பெய்தி— மாதரவோடுசெய்யுமட்டகைச்சிராத்தநாளின்” (கூர்மபு. பிரமசரி.உக.) [சுஷ்டி.கா; மூராவ.]

அட்டகோணம்—எட்டுக்கோணம்.

அட்டசத்திகள்—1 ஆரிணி, ஜகரி, ரோதயித்திரி என்னும் மூன்று பரிக்கிரகசத்திகளும், ஈசாகம், தற்புருடம், வாமம், அகோரம், சத்தியோசாதம் என்னும் பஞ்சசத்திகளுமாகிய எட்டுச் சத்திகள். 2. சனைய, விசனைய, சயந்தி, அபராசிதை, சித்தை, ரத்தை, அலம்புதை, உற்பலை என்னும் எட்டுச் சத்திகள். இது “சரத்திலுயர்த்த சனைய விசனையசயந்தி யபராசிதை சித்தை— யிரத்தையோடே மலம்புதை யுற்பலையென்றொண்மாமாதர்கடாம்— புரத்திலுயரையுக்கள்” என்னும் (ஞர்வா. புகன். சசம்.செய்யுனாலும் உரையாலும் பெறப்படும்.) 3. சிவனுடைய கிரியாசத்தியினதுள்ளருளும் புறவுருவமாகிய உருவகள் எட்டு. அவை: ஈசாக், பூரணி; ஆர்த்தி, வாமை, மூர்த்தி, ஆரிணி, ரோதயித்திரி, ஜகரி யென்னும் எட்டுச்சத்திகள். இது பின்வரும் மேற்கோளார்ப்பெறப்படும். “ஈசாக், பூரணி, ஆர்த்தி, வாமை, மூர்த்தியென்னும் பஞ்சசத்திப் புறவுருவுடைத்தாய், ஆரிணி, ஜகரி, ரோதயித்திரி என்னுந் திரிசத்தியுள்ளருவடைத்தாயிருக்கும் கிரியாசத்தி சார்ப்புறவுருவி லுதித்த” (சி. சி. க: ஞர்வ. டி. பூகவாசகம்.) 4.வாமை, சேதலை, ரோதத்திரி, காளி, கலவிகரணி, பெல்லிகரணி, பெல்ப்பிரசமரி, சர்வபூததமந்யென்னும் எட்டுச்சத்திகள். (உ-ம்.) “வாமாதி சர்வபூத தமந்யத்தமாகிய அட்டசத்திகளுமாகி” (சி. சி. பாயிரம். சிவசத்தி.) [சுஷ்டி. மூராவ.]

அட்டசத்தி—அணிமா, மகிமா, இல்கிமா, கரிமா, பிராத்தி, பிராகாமியம், ஈசத்துவம், வசித்துவம் என்னும் எட்டுச்சத்திகள். (உ-ம்.) “எந்தையட்டசித்திவேண்டெமக்களுக்கெனத்தொழ” (திருவிடே. அட்டமா.

சு.) “அணிமா மகிமாவிலகிமாவரியகரிமாப் பிராத்திமலப் - பிணிமாசுடையோர்க்குடைய வரியபிரகாமியமீசத்துவமெம் - துணிமாயோகர்க்குளியவசித்துவமென்றெட்டாம்” என்னுந் திருவினா. அட்டமா. உஉ-ம் செய்ய யுளாலும் பெறப்படும். [சுஷ்டியலி.]

அட்டசீரவணன் — பிரமன். [சுஷ்டியலி.]

அட்டசுபம் — அட்டமங்கலம். [சுஷ்டியலி.]

அட்டணைக்கால் — ஒன்றின்மேலொன்று கக்குறுக்கேயணைத்து வைக்கப்பட்டகால். [அடு; அணை; கால்.]

அட்டத்திரிஞ்சந்தம் — ரூப்பத்தெட்டு. (உ-ம்.) “அட்டத்திரிஞ்சந்தகலைகள்” (சி. சி. க. குக. ஞாநப்.) [சுஷ்டியலி.] சுஷ்டி - எட்டு. திரிஞ்சந்த - மூப்பது.]

அட்டத்திரிஞ்சந்தகலைகள் — சிவபூசைசெய்யும்போது சதாசிவனது ஐந்துருக்கத்தினும் நிற்பனவாகக்கொள்ளப்படும் ரூப்பத்தெட்டுக்கலைகள். (உ-ம்.) “கிரியாசத்தி சரீரப் புறவுருவினுதித்த சகிரியாதியட்டத்திரிஞ்சந்தகலைகளினது” (சி. சி. க. குக. ஞாந. முகவாசகம்.) அவை: ஈசானகலைகளேந்தும், தத்புருஷகலைகள் நான்கும், அடேகாலகலைகளெட்டும், வாமதேவகலைகள் பதினமூன்றும், சத்தியோசாதகலைகளெட்டொரம். (அடேகா. கிரி.)

அட்டத்திரிவாதம் — வாயுவினால் வரும ஒருவகைரோகம்.

அட்டத்தம் — எண்வகைச்செல்லம்; அவை அழகு, குணம், ஆயு, குலம், சம்பத்து, வித்தை, விவேகம், தகம் என்பன. [சுஷ்டியலி.]

அட்டதயாவிருந்தி — எண்வகைத் தயவுச் செயல்; அவை: பிறரையந்திர்த்தல், தீமைக்கஞ்சல், பிறந்துயர்க்கிரகல், நன்மைகடைப்பிடித்தல், பிறர்கருமத்திற் குடன்படல், பிறர்கருமமுடிக்கவிரைதல், பிறர்க்குப்பொருள்வாவை யுவத்தல், பிறர்செல்லம் பொறுத்தலென்பன. [சுஷ்டியலி.] வுபி - செயல்.]

அட்டதருமம் — எண்வகைத்தருமம்; அவை: யாகம், வேதமோதுதல், தானம், தபம், சத்தியம், திடம், பொறுமை, லேபயின்மை

யென்பன. (இதோப. க0.) [சுஷ்டியலி:] சுஷ்டி - எட்டு. யுபி - அறம்.]

அட்டதூசக்காயம் — எண்வகையிழமுடைய சக்கரம்; அவை: சோத்திரத்துவாரம் இரண்டு, நேத்திரத்துவாரமிரண்டு, ஆக்கிராணத்துவாரமிரண்டு, துவர்குத்துவாரம் ஒன்று, சிங்குவைத்துவாரம் ஒன்று. (ச. சி. போ. ௧௦௩.) [சுஷ்டியலி.]

அட்டதூயம் — எட்டிதழ்த்தாமரை. அது: எட்டிதழையுடையதாக்கொள்ளப்படுத் தாமரை. [சுஷ்டியலி.] (சி. லி. கிரி. சஎ.)

அட்டதா — 1. எட்டுப்பிரிவு. 2. எண்மடங்கு. [சுஷ்டியலி:] சுஷ்டி - எட்டு. யா - மடங்கு.]

அட்டதாது — எண்வகைலோகங்கள்; அவை: பொன், வெள்ளி, செம்பு, இரும்பு, வெண்கலம், தாா, வங்கம், தத்தநாகம் என்பன. [சுஷ்டியலி.]

அட்டதாநபர்ட்டம் — வைத்தியர் பர்ட்டிக்கும் எட்டுக்குறியிடங்கள்; அவை: நாடி, முகம், மலம், ஆமரி, கண், நா, சரீரம், தொனிவென்பன. [சுஷ்டியலி:] வரீ - ஸ்ரீ.]

அட்டதீக்யம் — எட்டுத் திக்கியானைகள். அவை: ஐராவதம், புண்டரீகம், வாமநம், ருமுதம், அஞ்சகம், பட்டபத்தம், சார்வபூமம், சுப்பிரதீகம் என்பன. (பிங்க. முச. வான. ௨0.) [சுஷ்டியலி.]

அட்டதீகூரிணி — அட்டதீக்சயங்களின் பிழைகள்; அவை: அப்பிரமை, கபிலை, பிங்கலை, அதுபமை, தாமிரகர்ணி, சுப்பிரதந்தி, அங்கனை, அஞ்சகாவதிடென்பன; இவை: ஐராவதம் முதலியவற்றிற்கு முறையே பெண்களாகும். [சுஷ்டியலி:] தீகூரிணி - திக்குப்பெண்யானை.]

அட்டதீகூளர் — அட்டதிக்குப்பாலகர். (உ-ம்.) “அளக்கரும்பிரமாண்டமபோலட்ட திக்காளர் காப்பர்” (ஞாநா. வீமபா. உ.)

அட்டதீகூ — எட்டுத்திசைகள்; அவை: கிழக்கு, தென்கிழக்கு, தெற்கு, தென்மேற்கு, வடமேற்கு, வடக்கு, வடகிழக்கு என்பன. (உ-ம்.) “அட்டதிக்கையுமடைப்பர்கள்” (காஞ்சிபு. வானீ. ௧௦.) [சுஷ்டியலி:] தீகூ - திசை.]

அட்டதிக்குப்பாலகரி— எட்டுத்திசைகளை யுங்காப்பவர்; அவர்: இத்திரன், அக்கிசி, இய மன், நிருதி, வருணன், வாயு, குபேரன், ஈசானன் என்பவர். இவர் முறையே கிழக்கு முதலிய திக்குக்களிலே காவுலசெய்துகொ ண்டிருப்பர். [சுஷ்டித் வாலகரி.]

அட்டதிசம்— எருக்கஞ்செடி.

அட்டதேறல்—காய்ச்சியமது. (சாராயம்.) (உ-ம்.) “அட்டதேறலுமடாதமைதேறலும்” (கந்தபு. நகர்பு. சுரு.) [அட்ட - காய்ச்சிய. தேறல் - மது.]

அட்டநம்—வட்டவடிவமாகிய பரிசை.

அட்டநாகபந்தம்— சித்திரகலவகைகளு ளொன்று; அது: நான்காமெழுத்து நாற்ப த்தொராமெழுத்தாகவும், ஆறாமெழுத்து நாற்பத்தைந்தாமெழுத்தாகவும், எட்டாமெ முத்து இருபதாமெழுத்தாகவும், பன்னிர ண்டாமெழுத்துப் பதினெட்டாமெழுத்தாக வும், இருபத்திரண்டாமெழுத்து நாற்ப த்தேறாமெழுத்தாகவும், இருபத்துநான்கா மெழுத்து முப்பத்தொன்பதாமெழுத்தாக வும், முப்பத்துமூன்றாமெழுத்து ஐம்பத் தொராமெழுத்தாகவும், முப்பத்தேறாமெ முத்து நாற்பத்தொன்பதாமெழுத்தாகவும் வரும்படி யொற்றுட்டப ஐம்பத்தேறாமெழுத் தான ஒரு செய்யுட்டுசெய்து கிரமப்படி எட் டிப்பாம்பு வரைந்து அசன்கண் அடைத் துக்கொள்ளப்படுவது. (தண்டி.) [சுஷ்டி; மரம், வஸம்.]

அட்டநாகம்—எட்டுவகைத்திவ்யசா திர்சர் ப்பங்கள்; அவை: அந்தன், வாகுகி, தக்கன், கார்த்தோடகன், பதுமன், மகாபதுமன், சக் கபாலன், குளிகன் என்பன. (பிங்க. உ. க) [சுஷ்டி; மரம்.]

அட்டநீக்கிரகங்கள்— (தர்க்கம்.) எட்டுத் தோல்வித்தாநங்கள். (உ-ம்.) “அட்டநீக்கி ரகங்களாவன” (தர்க்க-பா. எசு.) அவை: நியூதம், அதிகம், அபகித்தார்த்தம், அகித் தம், விருத்தம், அநநகர்த்தம், பிரகரண சமம், காலாந்தியாபதிட்டம் என்பன. [சுஷ்டி திருமூ.]

அட்டப்பிரகரணம்— எட்டுப்பிரகரணங் கள்; அவை: தத்துவப்பிரகாசிகை, தத்து சங்கீரகம், தத்துவத்தியாயநிரணயம், போ ககாரிகை, மோக்ஷகாரிகை, நாடகாரிகை, பாமோக்ஷிராசகாரிகை, இரத்திந்திரயம்,

(சைவச. பொது. நட. எ. உரை.) [சுஷ்டி; புகாரணா.]

அட்டப்பிரணவம்—எட்டுப்பிரணவம். (த. ரி. போ. நட. எசு.) [சுஷ்டி பூண்டம்.]

அட்டப்பிரமானம்— எட்டுவகைப்பிரமா ணங்கள்; அவை: அதுமானம், அபாவம், அரு த்தாபத்தி, ஆகமம், உபமானம், ஐதிகம், சம்பவம், பிரத்தியட்சம என்பன. (உபநி. கசு.) சுஷ்டி; பூரணா.]

அட்டபதம்— 1. கயிலாசமலை. 2. சரபப் புள். 3. சிலந்தி. [சுஷ்டி வடிவம்.]

அட்டபதி— எட்டுப்பாதமுடையது. (பி. வி. உச. உரை.) [சுஷ்டி வடிவம்: சுஷ்டி-எட்டு. வடிவம். பாதமுடையது, ஈ- ஒரு வ-வி.]

அட்டபந்தம்—சுக்காக்கல்லு, கொம்பாங் கு, சாதிலிங்கம், செம்பஞ்சு, தேன்மெழுகு, எருமைவெண்ணெய், குந்திலியம். நற்காலி யென்னும் எட்டுப்பொருளையுஞ் சேர்த்திடி த்துத் திரட்டப்படும் ஒரு மருந்து; அவை சிலாவிக்கிரகங்கள் சலநமின்றியிருக்கும்படி சார்த்தப்படும். [சுஷ்டி; வஸம்.]

அட்டபரிசம்— எண்வகைப் பரிசுக்கள்; அவை: ஊன்றல், கட்டல், குத்தல், தட் டல், தடவல், தீண்டல், பற்றல், வெட் டல் என்பன. (பிங்க. சநடு.) [சுஷ்டி; வஸம்.]

அட்டபாதம்— 1. எண்காற்புள். 2. சிலந் திப்பூச்சி. [சுஷ்டி வடிவம்: வாடி - கால்.]

அட்டபாலகரி— அட்டதிக்குப் பாலகர். (உ-ம்.) “அட்டபாலசரும் வசக்களும்” (நல். பார. குமாரச. சுரு.) [சுஷ்டி; வாலக - காவலாளர்.]

அட்டப்புப்பம்— 1. எட்டுவகைப்பூக்கள்; அவை: புண்ணை, வெள்ளெருக்கு, சண்பகம், நந்தியாவர்த்தம், பாதிரி, நீலோற்பலம், அலரி, செந்தாமரையென்பன. இவை புற ப்பூசைக்குரியன. 2. பூப்போலக்கொள்ள த்தக்க எட்டுக்குணங்கள்; அவை: கொல் லாமை, ஐம்பொறியடக்கல், பொறை, அரு ள், அறிவு, வாய்மை, தவம், அன்பு என்பன. இவை அகப்பூசைக்குரியன. (சைவச. பொ து. கஉ. உரை.) (உ-ம்.) “அட்டப்புப்பம் வை கொண்டடிபோற்றி” (தேவார. திருப் படி. அ. சுக்.)

அட்டமி—1. எட்டாங்கிதி. (உ-ம்.) “அட்டமியுமேனியுமாவும்” (ஆசாரக்.சஎ.) 2. எட்டாவது. [இது நியதமாய் வடமொழிப்பெண்பாற்பெயருக்கடையாக வருவது.] (உ-ம்.) “காமனங்கரகசநியட்டரியாஞ்சபை” (வேதாரண்யபு. சபை சு.)

அட்டமிகை—அரைப்பலம். (உ-ம்.) “தனித்தனிச்சங்கஷ்டமிகை வெவ்வேறந்தழலடியுருதுவெதுப்பி” (தைல. தைலய. ௫ச.) [சு:யு:கோ.]

அட்டமூர்த்தம்—சிவனுக்குச் சொல்லப்படும்தன்மை வடிவங்கள்; அவ்வவவங்கள் நில்லம், நீர், தீ, காற்று, வெளி, சூரியன், சந்திரன், இயமன் என்பன. (உ-ம்.) “அட்டமூர்த்தங்காண்டருளிணை நனையச்சுரன்” (குத. எக்கி. பூ. சந. எ.) [சுஷ்டி-௧ த-௩.] [சிவன், பிரமாவின் துதலிடை

தேவான்றிய உருத்திராவதாரத்தில் சருவனென்னும் உருத்திரனுக்குப் பிருதிவியும், பவனென்னும் உருத்திரனுக்கு அப்புவும், பசுபதியென்னும் உருத்திரனுக்கு அக்கினியும், ஈசானன் என்னும் உருத்திரனுக்கு வாயுவும், வீமனென்னும் உருத்திரனுக்கு ஆகாமமும், உருத்திரனென்னும் உருத்திரனுக்குச் சூரியனும், மாதேவனென்னும் உருத்திரனுக்குச் சந்திரனும், உக்கிரனென்னும் உருத்திரனுக்கு இயமானனும் வடிவமாமென்று சொல்வர், சைவபுராணத்திலே உருத்திரனுக்கு நெருப்ப எனவும், உக்கிரற்கு வாயு எனவும், ஈசானனுக்குச் சூரியனெனவும் மாதேவற்கு மதியமெனவும், பசுபதிக்கு இயமானனெனவுரு சொல்லப்படும். (உ-ம்.) “தோன்றியோர் விளையாட்டயர்ச்செழுதலுந்துயோந் - கேன்ருவாகு மற்று ருத்திரன் முதற்பெயரெட்டு - யானைதாரமோசெட்டு மோரெட்டிரையையருஞ் - சான்றகைமந்தரோ ரெண்மருஞ்சார்ந்தனாந்தே” (கூர்மபு. அட்டமூ. ௧௬.) “எய்துகாமமென்னென்ற்பவன் சருவனீசானன் - வைதிசந்தருபசுபதிவீமன்மாதேவ - நெய்தினம்பிறை யுக்கிரனுருத்திரனென்ப - மைதிமுந்தொளிர்கண்டனெண்வடிவமும்வகுப்பாம்” (௧௬) “பரிதிவெண்கதிர் கடவுளாரீர்ப்பவியழல்பனிலா - னுருவகல்வளியரு மகம்புரித் தழலாட்டும் - பொருவிலுண்மறை யந்தனென்பாப்புகிதர் - மருவிவாழ்வுறும்கையெண்மர்பேர்வகுப்பாம்” (௧௬) இங்கே அந்தனன் என்பது ஆன்மாவை.

அட்டமூர்த்தி—சிவன். (உ-ம்.) “மலைமசள் பாகத்தட்டமூர்த்தநியை” (பெரியபு. திருஞாந. எஞ்சு.) [சுஷ்டி-௧ தி-௩:மூர்த்தந்திரமூர்த்தமுடையவர்.]

அட்டமூர்த்திகள்—1. எட்டமூர்த்திகள். அவர்கள்: பவன், சருவன், ஈசானன், பசுபதி, வீமன், உக்கிரன், மாதேவன், உருத்திரன் என்பவர்கள். (உ-ம்.) “கட்டுசெருசடைப்பவர் முதலாகவேகமுது - மட்டமூர்த்திகடாங்களும்” (கந்தபு. கணந். ௧௬.) 2. பிருதிவி, அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாயம், சந்திரன், சூரியன், ஆன்மா என்பவரும். (சி. லி. கிரி. ௩௩-ம் உரையும்.)

அட்டமூர்த்திகளார்—பிருதிவி முதலான அட்டமூர்த்திகளுக்குமதிபர். (சி. லி. கிரி. ௩௩-ம் உரையும்.)

அட்டமூலம்—எட்டுவகை வேர்கள். அவை: சுக்கு, அரசுதை, (சிற்றாத்தை, பேரத்தை, செவ்வியம், சித்திரமூலம், கண்டுபாரகி, (சிதுதேக்கு) கோணக்கிழங்கு, நன்னரிவேர், காஞ்சொறிவேர் என்பன. [சுஷ்டி: மூலம் - வேர்.] வைத்திய நிகண்டு டையார்: சுக்கு, சிற்றாத்தை, சித்திரமூலம் பேரத்தை, காஞ்சொறி, செவ்வியம், திரண்டமிளகு, கண்டுபாரங்கியாகிய எட்டும் கூட்டமூலமென்பர்.

அட்டமேயப்பரிசு—அட்டபரிசம்.

அட்டயோகம்—அட்டாங்கயோகம். (உ-ம்) “மெய்ஞ்ஞாந்தரு மட்டயோகத்தவமே” (கந்தர்சுலி. சுரு.) [சுஷ்டியொழு.]

அட்டயோகம்—அரைபொடி.

அட்டரக்த—உருக்கிய அரக்த. (உ-ம்.)

“அட்டரக்தினயசெவ்வாணர்லங்கருகி” (சிந்தா. கோவிக். சுரு.) [அட்ட - உருக்கிய, அரக்த - மெழுகு.]

அட்டல்—1. அழித்தல். (உ-ம்.) “அட்டலின்னியமர்சருசால்கை” (கந்தபு. வச்சிர. ௧) 2. அஞ்ஞாதல். (உ-ம்.) “அட்டித்தரப்பணியே” (தேவார. திருக்கோளி. ௧. சு.) 3. சொல்லல். (உ-ம்.) “வெஞ்சுமரியற்றியட்டல்பழியாகும்” (கந்தபு. சதருக. ௩.) 4. நெருப்பிற்சுர ச்சுதல். (உ-ம்.) “அடைபலங்காய்தாநியம் வெவ்வேறட்டல்” (தைல. பாயிரம். உக.)

அட்டலக்கீழ்—(அட்டலட்சுமி) தகலக்குரி, தாங்கலக்குரி, தைரியலக்குரி, செளரியலக்குமி, வித்தியாலக்குரி, கிரித்திலக்

குமி, விசயலக்குமி, இராச்சியலக்குமி என்னும் எட்டிலக்குமிகள். [சுஷு அகநா.]

அட்ட லட்சணம்—அட்டகுணம். [சுஷு; அகநா.]

அட்டலோகபந்தம்—பொன், வெள்ளி, செம்பு, இரும்பு, வெண்கலம், தாது, வங்கம், துத்தாசம் என்னும் எட்டிலோகங்களிலுஞ் செய்யப்பட்ட ஒருமருந்து. [சுஷு ஹைலஹம் - உலோகத்தாலுண்டாகிய பந்தம்.]

அட்டலோகம்—அட்டதாது. [சுஷு ஹை: சுஷு; லோஹம் - தாது.]

அட்டவசுக்கள்—எட்டுவசுக்கள்; அவர்: அந்லன், அந்லன், ஆபன், சோமன், தான், துருவன், பிரத்தியூடன், பிரவாசன் என்பவர். (பாரத. குருகுல. சுங். உரை.) [சுஷு வஸா: தேவ வகுப்பிலொருசாரார்.]

அட்டவணை—1. அதுக்கிரமணி. 2. சேர்க்கப்பட்டது. 3. விஷயகுசிகை.

அட்டவர்க்கம்— } எட்டுவகை மருந்து
அட்டவருக்கம்— } ச்சாக்குகள்; அவை:
அட்டவருக்கு— } இந்துப்பு, ஓமம், கருஞ்சீரகம், சீரகம், சுக்கு, திப்பிலி, பெருங்காயம், மிளகு என்பன. (உ-ம்.) “திப்பிலிமிகு சுக்குச்சீரகமிந்துப் போமம் - வெப்பங்கொன்பெருங்காயத்தான் விரித்தனரிவற்றினோடே - செப்பருங்கருமைகொண்டீரகம்பின்னுஞ்சேர்க்கில்- ஒப்பிலாவட்டவர்க்க முறுமெனத்தொகுத்தார் முன்னோ” (வைத். நிக்.) 2. (சோதிடம்) ஏழு கிரகங்களுக்கும் இலக்கித்திற்கும் எட்டுவகையாக வகுக்கப்பட்ட ஒரு கணக்கு. இதன் விவரஞ் சாதகமிந்தாமணி முதலிய சோதிடநூலிற்காண்க.

அட்டவன்—1. அழித்தவன். (உ-ம்.) “மாற்றலார்புரமட்டவன்” (நந்தபு. கணங்க. கள.) 2. அடிதல்செய்தவன் (எப்பொருளையாயினும்.)

அட்டவாதம்—எட்டுவகை வாதங்கள்; அவை: சிவசமவாதம், ஐக்கியவாதம், சங்கிராந்தவாதம், பிரவாகேசவரவாதம், காபாலிகவாதம், அலிகாவாதம், பேதாபேதவாதம், அநேகேக்காவாதம் என்பன. (த. நிக். போ. கூஉ.) [சுஷு வாஓ.]

அட்டவிகாரம்—உயிர்களுக்குள்ளனவென்று சொல்லப்படும் எட்டு விகாரங்கள்; அவை: காமம், குரோதம், லோபம், மோகம், மதம், மாந்தரியம், அஞ்ஞய, இடம்பை பெண்பன். [சுஷு விகாரா.]

அட்டவிஞ்சுதி—இருபத்தெட்டு.

அட்டவிஞ்சுதியேர்காசாரியர்—இருபத்தெட்டுயேர்காசாரியர்; அவர்: ஸ்வேதர், சதாசிவர், தமணர், சகேர்த்திரர், கங்கர், லோகாக்ஷர், ஜிவிஷர், தத்தியவந்தர், விஷயர், உக்திரர், அத்திரி, சுபாலகர், கௌதமர், வேதசிரர், கோகர்ணர், குகர்வாசர், சிகண்டி, சடமாலி, அட்டகாசர், தாருகர், லாக் குலி, மகாகர்யர், குலி, மிண்டி, முண்டி, சயிஷ்ணு, சோமசர்மர், இலகுளிகவர் என்னும் முனிகவர். (வி-ணி. ககூ.) [சுஷு விஸுதி - இருபத்தெட்டு; யோமுசாரியர்.]

அட்டவித்தியேசுரார்—எட்டுவகைவித்தியேசுராராகிய விஞ்ஞாநகலர்; அவர்: அந்தர், சூக்குமர், சிவோத்தமர், எகநேத்திரர், வகருத்திரர், திரிமூர்த்தர், பூகண்டர், சிகண்டியுண்பவர். [இவர் ஈசுவரத்தவத்திலிருக்கும் ஈசுரனைச்சூழ்ந்திருந்து மாயையின்மீதுண்டாகிய சிருட்டி முதலிய கிருத்தியங்களைச் சிவனுடைய வலிமற்ற செய்பவர்களாய் அபரமுத்தி பெற்றிருப்பார். அந்தர் முதலிய இவர் மேற்சொல்லிய அடைவே ஒவ்வொருகலு குறைந்துகுறைந்து வருதலால் ஒருவர்க்கொருவர் தாழ்வுடையவர் என்பர். அந்தர் அதிகாரத்தில் வைரம்பிறந்து மோக்ஷமடைய அதன்பின் அவர்க்குத்த சூக்குமர் அவ்வதிகாரம்பெற்று அவர் போலத் கிருத்தியஞ்செய்வர். மந்தையேரும் இப்படியிடையவே யதிகாரத்தைப்பண்ணுவர். எல்லார்க்கும் பித்தின சிகண்டியுடைய இடம் பாழிதவாமல் விஞ்ஞாநகலருட்பக்குவமான ஒருவரைச் சிவன் அடையவே எனும்பிறி குறையாமற் கூட்டுவர்.] (சி. சி. அ: உ. மறை.)

அட்டவித்தியேசுவரார்—அட்டவித்தியேசுரார். (மிருகேத்திர. க. ககூ.) [சுஷு விஷுவு.]

அட்டவித்தாடநம்—எட்டுவகைத் தாடநம்; அவை: சங்கோசம், பக்கத்தம், பிரசுரிதம், முட்டி, கிலம், கர்த்திரை, சந்தஸ்கிசம், வித்தை மென்பன. (கோகோ.)

எஉ. எஉ.) [சுஷ்டுவிடி- எட்டுவகை. தாஸ
நம் - தட்டுதல்.]

அட்டவைகவரியம்— எண்வகைச்செல்வ
ங்கள்; அவை: அடிமை, இராசாங்கம், சுற்
றம், நெல், பொன், மக்கள், மணி, வாகனம்
என்பன. [சுஷ்டு- எட்டு. வெண்பூய-பா -
பாக்கியம்.]

அட்டவைவார்—எட்டு வைவார்கள்; அவர்:
மகாவைவார், உக்கிரவைவார், சண்டாள
வைவார், குரோதவைவார், உன்மத்தவைவா
வர், காபாலவைவார், பீஷணவைவார், சா
கரவைவார் என்பன. இவர் சிவலோகத்தி
லே சோதிமயமான கோட்டையில் எட்டு
வாயில்களிலுங் காவல்செய்துகொண்டிருப்
பர் என்பர். (வி-னி. உசக.) [சுஷ்டு வெ
ரவ.]

அட்டாங்ககீலம்—(பெனத்தம்.) நல்லொழு
க்கமாகிய சீலத்தினெட்டுறுப்புக்கள்; அவை:
கொல்லாமை, திருடாமை, வியபிசரியாமை,
பொய்கூறுமை, கள்ளுண்ணாமை, யென்
னும் பஞ்சசீலத்துடன் இல்லறத்தார்களில்
சிட்டாபாரசீஸப் போகியாமை, தரையிற் ப
டுத்தல், பாய்மேற்படுத்தல் என்பன. (மணி
மேகல. கஅஅ.) [சுஷ்டு ராமஸீலம்.]

அட்டாங்கநமஸ்காரம்—மோவாய், செவி
கள் இரண்டு, தலை, புயங்கள் இரண்டு, கை
கள் இரண்டென்னும் எட்டுறுப்பும் நில
த்திலே தோய நமஸ்கரித்தல். (சைவச. பொ
து. இடுக. உரை.) [சுஷ்டு ராமஸீலாரப:
சுஷ்டு ராம - எட்டுறுப்பு. நமஸ்காரம்-வண
க்கம்.]

அட்டாங்கமார்க்கம்—பழுதிலாவாழ்க்கை
யென்பபடு எட்டங்கங்களையுடைய தூக்க
நிலாணமாரக்கம்; அவை: நறகாட்சி, நல்
லூற்றம், நல்வாய்மை, நற்செய்கை, நல்
வாழ்க்கை, நன்முயற்சி, நற்கடைப்பிடி, நல்
லுளத்தோர்தலைப்பாடு என்பன. (மணிமே
கல. உஉஉ.) [சுஷ்டு ராமஸீலம்.]

அட்டாங்கயோகம்—யோக உறுப்புகள்
எட்டு; அவை: இயமம், நியமம், ஆதனம்,
பிராணாயாமம், பிரத்தியாகாரம், தாசனை,
தியானம், சமாதி யென்பன. (உ-ம்.) “மார்க்
கவட்டாங்கயோக முற்றுமுடித்தலுந்தவர்”
(சி. சி. அ: உச.) [சுஷ்டு ராமஸீலம்.]

அட்டாதசகணம்— பதினெண் கணங்கள்;
அக்கணங்களாவார்: தேவர், சித்தர், அசுரர்,

தைத்தியர், கருடர், கிங்கார், கிருதர், கிம்
புருடர், காந்தருவர், இயக்கர், விஞ்சையர்,
பூதர், பைசாசர், அந்தரர், முனிவர், ஸா
கர், ஆகாயவாசியர், போகபூமியர் என்பவர்.
[சுஷ்டு அடிமுறணம்.]

அட்டாதசபுராணம்—பதினெண்புராணங்
கள்; அவை: சைவம், பவிடியம், மார்க்கண்
டம், இலிங்கம், காந்தம், வராகம், வாமநம்,
மற்சம், கூர்மம், பிரமாண்டம், பிரமம், பத்
மம், காருடம், நாரதம், விண்டு, பாகவதம்,
ஆக்கிநேயம், பிரமகைவர்த்தம் என்பன.
(உ-ம்.) “அட்டாதசபுராண மறைமுந்” (மச்
சபு. பூரு. க: கத்தபு. பாயிர. டூச, டூடு.)
[சுஷ்டு அடிமுறணம்.]

அட்டாதசம்—பதினெட்டு. (உ-ம்.) “அட்
டாதச மகாபுராணங்களையுமுறிந்தம்” (சி. சி.
அ: கக. சிவாக்; [சுஷ்டு அடிமு: சுஷ்டு- எட்டு.
அடிமு- பத்து.]

அட்டாதசமூலம்— பதினெண்வகை வேர்
கள்; அவை: எருக்கு, கண்டங்கத்திரி, காந்
தை, கறிமுள்ளி, குழி, கொடிவேலி, சக்
கங்குப்பி, சிற்றாமல்வி, தழுதாழை, தூது
னை, நன்னூரி, மால்லிங்கை, கொச்சி, பாதி
ரி, போராமல்வி, முருங்கை, வில்வம், வேர்க்
கொம்பென்பன. [சுஷ்டு அடிமு- ௬௦௦.]

அட்டாதசவித்தை— பதினெண்வித்தை
கள்; அவை: ஆறுவேதாங்கங்கள், நான்கு
வேதங்கள், மீமாஞ்சை, நியாயம், ஸ்மிருதி,
புராணம் என்னும் பதினான்கும், ஆயுர்வே
தம், ததர்வேதம், காந்தருவவேதம், அரு
த்தவேதம் என்பனவும். [சுஷ்டு அடிமுவி
டி: விடி- வித்தை.]

அட்டாதசவியவகாரபதம்— வடிக்குக்குரி
ய பதினெண்விடயங்கள்; அவை: கடன்கோ
டல், உபநிதி, கூடிமேம்படல், நல்கியதை
நல்காமை, ஒப்பிப்பண்ணசெய்யாமை, கூலி
கொடாமை, உடையானல்லான்விற்தல், வி
ற்றிக்கொடாமை, கொண்டுள்ளமொப்பா
மை, சட்டிப்பாடுகடத்தல், நிலவழக்கு, மா
தாடலாத்தருமம், தாயபாசம், வன்செய்கை,
சொற்கொடுமை, தண்டிக்கொடுமை, சூது
என்பனவும் ஒழிந்தனபலவும். (மிரு. ச: உ:
வன். உரைப்பா.) [சுஷ்டு அடிமுவிடிவகார
படி: சுஷ்டு அடிமு - பதினெட்டு. வுவு
வகார - வியாக்கியம். வடி - விஷயம்.]

அட்டாதசவிவாதபதம்—அட்டாதசவியவ
காரபதம். [சுஷ்டாடிஸவிவாடிபடி. விவா
டி- வியாச்சியம்.]

அட்டாதசோபுராணம் — பதினெட்டு
உபபுராணங்கள்; அவை: நாரதீயம், சந்
குமாரம், நாரதீயம், சிவதன்மம், துருவாசம்;
நந்திகேசகாமம், அவுசகம், காளிகம், வாரு
ணம், சாம்பேசம், பராசரம், பார்க்கவம்,
காபிலம், மாநவம், வாசித்தலைக்கம், சவு
ரம், மாரீசம், பிரமாண்டமென்பன. (பிங்க.
சசுரு.) [சுஷ்டாடிஸாவபவபுராணம்.]

அட்டாதுட்டம் — அதிசத்திக்கு. [அட்ட;
டிஷ்ட.]

அட்டாதுட்டி — 1. அதிக துட்டத்தனஞ்
செய்தவன். [அட்ட - அதிகம். டிஷ்ட -
திக்கு. இ - ஒரு விசுதி.] 2. அதிக துட்ட
த்தனம். [அட்ட; டிஷ்டி.]

அட்டாபதம்—1. ஒருவகை வன்னப்புடை
வை. 2. கதவின் தாழ். 3. கைலாசமலை. 4.
சரப்பபுன். 5. சிலந்தி. 6. பொன். [சுஷ்டா
வடிஷ்ட.]

அட்டாலகம்—1. கோபுரம். 2. மேல்வீடு.
அட்டாலம்—1. அட்டாலை. 2. மேல்வீடு.
அட்டாலிகாகாரன்— அரசர் மனைகளைக்
கட்டுஞ் சிற்பாசாரி.

அட்டாலிகை—1. அரசர்மனை. 2. மேல்
வீடு.

அட்டாலை—1. அட்டாலை. (உ-ம்.) “கீழ்
த்திசைமருங்கோரட்டாலை மண்டபஞ்செய்
யெனைவதுகேட்டெழுந்தரசன்” (திருவிளை.
யாளை. உஉ.) 2. அரசர்மனை. (உ-ம்.) “கத
நவாயிலுக்கட்டியட்டாலையும்” (இராமா. மு
தற்போர். ஈஉ.) 3. மேல்வீடு.

அட்டாலையண்டபம்—மேல்வீடாகக்கட்ட
ப்பட்ட மண்டபம். (உ-ம்.) “அகங்கவ்விய
களிப்பெய்திவந் - தட்டாலை மண்டபம்பொ
ன் - நைக்கவ்வியதெனத்துணைருநானை
கிளிரெடுத்தே” (திருவிளை. யாளை. உச.)

அட்டாலையாழம்—ஒருமரம்.

அட்டாவதாநம்—எட்டுக்காரியங்களை யொ
ருகாலத்திலே யவதானிக்குஞ் சாமர்த்தியம்.
[சுஷ்டாடிஸபாடி.]

அட்டாவிஞ்சதி—இருபத்தெட்டு. (சி-வி.
சரி. எ. [சுஷ்டாடிஸபாடி.]

அட்டி—அதிமதுரம். (தைல. தைலவ.
சுசு) [யவடி.]

அட்டிலம்—வீக்கம். (சீவாட். ககசு.)
[சுஷ்டி.]

அட்டிலாரோகம்—ஆனாரோகத்திலொரு
வகை. (சீவாட். ககசு.)

அட்டிலாவாதம்—ஒருவகைவாதரோகம்;
அது: மூத்திரப்பையின் துவாரத்திலும் அ
ம்மூத்திரப்பைக்குள்ளிலும் வெளியிலும் பக்
கங்களிலும் கட்டிபோல வீக்கத்தைப்பிறப்
பிப்பது. (சீவாட். ககசு.) [சுஷ்டி லா-வீக்கம்.]

அட்டிலகம்—கல்லு. (சீவாட். ககசு.)

அட்டிலகாரோகம்—ஆன்குறியில் விர
ணத்தைப் பிறப்பிக்கும் ஒருவிதரோகம்;
அது: குழிவிழுந்து கல்லைப்போற்கெட்டியா
யிருக்கும். (சீவாட். ககசு.) [சுஷ்டி லிகம் -
கல்லு.]

அட்டிப்பு—காய்ச்சலவனம். (தைல. தை
லவ. ககசு.)

அடக்கம்—1. அடக்கியகாரியம். 2. அட
க்கியபொருள். 3. ஒடுக்கம். 4. ஒருவகை மெ
ய்ப்பாடு. அஃது: உயர்ந்தோர்முன் அடக்
கியொழுகும் ஒழுக்கம். பணிந்தமொழியுந்,
தனைந்த நடையுந், தானைமடக்கலும், வாய்பு
தைத்தலும் முதலாகப் பலவகைப்படும்.
(உ-ம்.) “ஆங்கவையொருபாலாகவொருபா
லுடைமையின் புறநெடுநிலையருள் - நன்மை
யடக்கம் வரைதலன்பெனது” (தொல். பொ
ரு. உசு. உரை.) 5. கருத்து. 6. சீவனெடு
ங்கியிருத்தல். 7. மனவமைதி. (உ-ம்.) “அட
க்கமுடையாறிலிலொன்றெண்ணி” (வாக்கு
ண்டாம்.)

அடக்கம்பண்ணுதல்—1. சேமஞ்செய்
தல். 2. பிரதேமுதல்யவற்றைப்புகுத்தல்.

அடக்கல்—1. ஒடுக்கல். 2. கீழ்ப்படியப்
பண்ணுதல்.

அடகு—1. இலைக்கறி. (உ-ம்.) “மூலமட
குதுய்த்தல்” (சுரமடி. வருணத். ககசு.) 2.
கடன்வாங்குவோன் ஈடாகக்கொடுக்குஞ்சுக்
கம்பொருள். (உ-ம்.) “ஆபரணம் வைத்த
டகு தேடுவொருள்” (திருப்பு. இகசு.) 3. பச்
சிலை. (உ-ம்.) “ஆயிரமாண்டு புல்லடகுமேயி
னன்” (கந்தடி. கயமு. எஉ.)

அடங்கு—“உள்ளாக” எனப்பொருள்படும்
ஒருவினைவெச்சம். (உ-ம்.) “அவனிமுழுது
மோரடிக்குடங்கு வளந்துகொண்டவனே”
(குத. முத்தி. ச: உக.)

அடங்கம்—கடுகோகிணியுண்டு.

அடங்கல்— 1. அந்தர்ப்பலித்தல், உள் ளாதல். (உ-ம்.) “அளவைகாண்டில்லுதலு ரையென் றிம்மூன்றினடங்கிடுமே” (சி. சி. அளவை, சு.) 2. அமைதல், செய்யப்படக் கூடியதாதல். (உ-ம்.) “இடங்கொளுந்தா தையாட்டி காரியமடங்கலின்ருயினுமையுமாயினும்” (சேதுபு. அவை. உ.) 3. எல்லாம். [இப்பொருளிலே வரும்போது பெ ரும்பான்மையும் முற்றும்மை பெற்றுவரு ம்.] (உ-ம்.) “திக்கடங்கலுங்கடந்த” (திரு விளை. திருநகரங்கண்ட. கட.) 4. ஒடுங்குதல். (உ-ம்.) “சிறையென்போலச் செயலற்றடங்கிவிட்டால்” (தாயு. பராபர. ௧௨௫.) 5. சீழ்ப்படிதல். 6. மறம்புறத்துப் பரவாததற்கின் கண்ணே நிறல். (உ-ம்.) “கத ங்காத்துக் கற்றடங்கலாற்றுவான்” (வள். ௧௬௦.) 7. வலிகுறைதல். (உ-ம்.) “தடிசு வைத்திருண்டுந் தழற்பசி யடங்கிடாது” (குத. எக்கி. பூ. ௨௦. சு.) 8. வெளிப்படாது மறத்தினுள்ளே அமர்தல். (உ-ம்.) “அடங் கருநாணமும்பயமுட்கொண்டனன்” (குத. எக்கி. உ. ச். ௨௩.)

அடங்கலர்— 1. ஐம்பொறிகளையும் வாட் டாதோர். (உ-ம்.) “அடங்கலர்க்கீந்தாநப் பயத்தினால்” (சிர்தா. முத்தி. ௨௪௪.) 2. சீழ்ப்படியாதவர்கள். 3. பகைவர். (உ-ம்.) “அடங்கலர்முப்புரமெரித்தார்” (பெரியபு. இடங்கழி. ச.)

அடங்கலும்— 1. அனைவரும். (உ-ம்.) “பார்விகம்புறையுநீராரடங்கலும்” (கந்தபு. திருக்கல். என்.) 2. எல்லாம். (உ-ம்.) திரு விளை. திருநகரங்கண்ட. கட. “அடங்கல்” பார்க்க.

அடங்கலும்—முழுவதும். (உ-ம்.) “உடம் படங்கலமுன்கொடு” (பெரியபு. திருநா. ௧௫௬.)

அடங்கன்முறை—தேவாரம் முற்றும் அடங்கிய ஒரு புத்தகம். இது திருஞானசம்பந்த மூர்த்தியாரைது தேவாரத் திருப்பதிகம் முந்தற்றெண்பத்துநான்குத் திருநாவுக்கரசு நாயனாரது தேவாரத்திருப்பதிகம் முந்தாற் றுப்பன்னிரண்டுஞ் சுந்தரமூர்த்தியாரைது தேவாரத்திருப்பதிகம் நூற்றொன்று மாகிய எழுநூற்றுத்தொண்ணூற்றேழு திருப்பதிகங் கள் அடங்கியும், அபயகுலசேகர சோழமகா ராசாவின்து வேண்டுகோளின்படி நம்பியா ண்டார் நம்பியால் எழு திருமுறைகளைக வகுக்கப்பட்டும் உள்ளது.

அடங்காதோர்—பகைவர். (உ-ம்.) “அடி புறந்தருகுவ ரடங்காதோரே” (புறநா. ௩௫.) 2. மற அடக்கம் இல்லாதோர். (உ-ம்.) “து ன்றுபினியோர்துறந்தோடங்காதோர்” பா ரத. கிருட்டி. ௫௨.)

அடங்காப்பற்று— அரசனானையை மீறு வோரிக்கும் ஊர்.

அடங்காமார்— ஒருவருக்குக்கீழ்ப்படியாது முரணிடப்பவன். [அடங்கா - அடங்காத. மாரி - தூர்க்கை.]

அடங்காமை— 1. கீழ்ப்படியாமை. 2. மறம் வாக்குக்காயங்கள் அடங்காது தீநெறி க்கட்செல்லல். (உ-ம்.) “அடங்காமைவாரி ரு னாய்த்துவிடம்” (வள். ௧௨௬.)

அடங்கார்—பகைவர். (உ-ம்.) “அடங்கார் சேடுடைமுடித்தலைகள்” (காஞ்சிபு. வானீ. ௫௨.)

அடங்காவாரித்— 1. கடலுப்பு. 2. மூத் திரம்.

அடங்கிடம்—அழிந்தொடுக்குமிடம். (உ-ம்.) “விந்துராதஞ்சத்திரெறியேயடங்கிடம் பரசி வத்தினில்” (அருணாசலபு. திருமலை. ௫.)

அடங்கு—அடங்குதல். (உ-ம்.) “அடங்க ருநாணமும் பயமுட்கொண்டனன்” இங் கே. வெளிப்படாதான்ளையிருத்தல் என்னு ம்பொருட்டு. (குத. எக்கி. உ. ச். ௨௩.)

அடங்குதல்—அடக்கல். [“அடக்கல்” என் பதற்குக் கூறியபொருள்களில் மூன்றாவது ஒழிந்தன இதற்கும் பொருளாம்.]

அடகநல்—அடையப்பண்ணுதல். (உ-ம்.) “அழுந்தவாளியொன்றுபத்துநாறுவன்பொ டட்சினுன்” (பாரத. பதினா. ௩௦.)

அடந்சுத்தித்தல்—எதிரிடைபண்ணுதல்.

அடடா— 1. ஓரதிரயக்குறிப்பு. (உ-ம்.) “அடடா அவனெவ்வளவு இரமாய்ப்பாடுகி றுன்” 2. தனக்குக்கீழ்ப்பட்ட ஒருவனைவிளி க்கும் ஒருசொல்; [இது அடா அடா என் னும் அடிக்குமொழியின் மூன்றிறுதி ஆகா ரமும் பின்னதின் முதல் அகரமுட்கெட்டு நின்றன.] (இராமாயணபத.)

அடதீதி—வாசி. [இது உடன்கொடுப்போ ன் கடன்தொகையிற் கழித்தெடுக்கும் பண ம்.]

அடதாளம் — எழுவகைத் தாளங்களில் ஒன்று.

அடந்தை— ஒருதானம்.

அடநம்— 1. அலைந்துதிரிதல். 2. போதல். [அடந.]

அடநி—வின்னுனியிலே நான்கொருவும் இடம். [அடநி.]

அடப்பம்— 1. நாவிதன் கருவிப்பை. 2. வெற்றிலைப்பை. [இஃது அடப்பை என்பதன் மூலம்.]

அடப்பம்விதை-வாதுமைப்பருப்பு.(உ-ம்) “அடப்பம்விதையாம் வாதுமைப்பருப்பினாலே” (பதார்த்த. அசுசு.)

அடப்பன்— 1. சுடப்பமரம். 2. நெய்தனிலத்தலைவனைக்கூடும் ஒரு பட்டப்பெயர். [வழக்.]

அடப்பிரதீபிகை—அடயோகத்தை விவரிக்கும் ஒருவடநூல். (த. நி. போ. உளச.)

அடம்— 1. அலைந்துதிரிதல். 2. பொல்லாங்கு. 3. போதல். 4. வலாற்காரம். (1, 3, அட. 2, 4. ஹம்.)

அடம்பண்ணல்— தீங்குசெய்தல்.

அடம்பாரம்—முழுதம்.

அடம்பு—1. ஒரு படர்கொடி.(உ-ம்.) “தும்பைவெள்ளடம்புதிக்கன்” (பெரியபு. ஏயர். 80க.) 2. அடப்பமரம்.

அடயோகம்— நல்லவகையோகங்களிலொன்று; இது ஒற்றைக்காலிலே நின்றல், தலைமேலாகத் தூங்கிப் புகைசுவாசித்தல், கையுயர்த்திநின்றல் முதலிய பிரயாசச்செயல்களோடு செய்யப்படுவது. [ஹம்யோம: ஹம் வலாற்காரம். யொர்மா.]

அடர்— 1, 3. அடவெண்ணெயலுந் தெரிநிலைவினைப்பகுதியும் பெயரெச்சத் தொகையும். 4. தகடு. (உ-ம்.) “அடர்ப்பொன்முட்டை” (மணிமேகலை, கடு-ஆங்காடை. கசு.) 5. நெருக்குதல். (உ-ம்.) “அடர்க்குறுமாக்களொடு” (மணிமேகலை, கடு-ஆங்காடை. சு.)

அடர்ச்சி— 1. குருவுரை சிந்தனைசெயல் களாகிய இராசத்தந்திருணம். (உ-ம்.) “அடர்ச்சிமிருங்கவுரவமநந்தியம்” (சிவப்பிர. உ: உச.) 2. நெருக்கம்.

அடர்ந்தல்—கொல்லல். (உ-ம்.) “இடங்கரையாழிவல்லவனடர்த்தனபோல” (கல்லாட. ௫௬.) 2. நெருக்கல். (உ-ம்.) “கிருவீரலாலடர்த்தான்வல்லரக்களையும்” (தேவார. திருநனி. அ. சுந்.) 3. போர்செய்தல். (உ-ம்.) “ஆலையாள் கொண்டடர்த்தனர்” (கந்தபு. முதலாட. ௧௧௬.) 4. வருத்துதல். (உ-ம்.)

“அடர்புலன்போக் கற்றோர்க்கும்” (கோயிற்று. பாயிர. கடி.)

அடர்ந்தி—நெருக்கம்.

அடர்தல்— 1. நெருக்கல். (உ-ம்.) “அறுகையுந்ருஞ்சியுமடர்த்து” மணிமேகலை. கடு-ஆங்காடை. சு.) 2. புடைத்தல். (உ-ம்.) “வச்சிரங்கொண்டிந்திரன் வெற்படர்வதென்” (ஞானவா. சுகாரா. கசு.) 3. போர்செய்தல். (உ-ம்) “என்னுறுபடைகளிவ்வாறெதிர்த்திடு யடரும்வேலை” (கந்தபு. தாரக. ௩௬.) அடர்ந்தேற்றம்—அடர்ந்தேற்றி.

அடர்ந்தேற்றி—கொடுமை.

அடர்ப்பம்—நெருக்கம்.

அடர்ப்பு— 1. நெருக்குகை. (உ-ம்.) “அவன் சங்கற்ப புருடனைப்போ ல்லைவற்றிருப்ப வடர்ப்பரிதாம்” (ஞானவா. ஞானவின். கசு.) 2. போர். (உ-ம்.) “அசுநியனியிப்படையடர்ப்புமோரயலாக” (இரகு. திக்கு. கசு.)

அடர்ப்பு— 1. அச்சத்தகடு. 2. ஐமை. 3. நெருக்கம். 4. நெருங்கித்தொடர்கை.

அடரடிபடரடி— முற்றும் அழிக்கை. [வழக்.]

அடராள்—பகைவர்.

அடரோலி— அதட்டல். (பிச்ச. உகசு.)

அடல்— 1. ஒருமீன். 2. கொல்லுதல். (உ-ம்.) “அன்னவர்தமையடலரியதாமெனின்” (கந்தபு. மூவாயி. எ.) 3. போர். (உ-ம்.) “அடல்வலிமானவர்” (கந்தபு. தெய்வ. சுஎ.) 4. வருத்துதல். (உ-ம்.) “அடல்வண்ணவைம்பொறியும்” (சிந்தா. சேமச. ௫௭.) 5. வலி. (உ-ம்.) “அடன்மாலின் பேருரித்திறந்தரித்தனை” (கந்தபு. மோன. கஉ.) 6. வெற்றி. (உ-ம்.) “அடல்யினெடுவேண்ணல்” (கந்தபு. குரபன். உருசு.)

அடலம்— 1. மாறமை. 2. விகாரமடையாமை. [அடலம்.]

அடலாள்— 1. பகைவர். 2. போர்வீரர்.

அடலி— அடுக்களை வேலைபார்க்கும் அடிமைக்காரி.

அடலை— 1. சாம்பல். (உ-ம்.) “வேளும் புரமுமடலைபடவிழித்து நகைத்த வென்விடையோன்” (உபதேச. நாகா. ௩௬.) 2. பற்பம். 3. போர்க்களம். (உ-ம்.) “அடலையினுணர்வின்ருகும்” (கந்தபு. குரபன். உருசு.) 4. மாறமை. [அடலா.] 5. விழி. (உ-ம்.) “ஆதியாலயத்தலைகொண்டு” (கிருவிளை. சமணரை. அஉ.)

அடலைமுலை—வீண்வார்த்தை.

அடவாதி—1. நீங்குசெய்கிறவன். 2. பிடிவாதக்காரன்.

அடவி—1. காடி. (உ-ம்.) “விந்தத்தடவியும்” (சிலப். கடலாடி. உக.) 2. சோலை. 3. தொகுதி. (உ-ம்.) “எரியலர்முண்டகத்தடவிதிக்கெறிய” (கல்லாட். இசு.)

அடவிக்கச்சோலம்—ஒரு சரக்கு.

அடவிகன்—வநவாசி. [அடவிக.]

அடவிச்செடி—கோரோசனை.

அடவிசாரி—வேடர். (உ-ம்.) “அடவிசாரி குலமரகதவநிதையும்” (திருப்ப. சகடு.) [அடவி—காடி. சார்—சரிப்போர்.]

அடவியி—ஒருவகைக்கீடம். [இது கடிக்கில் அதிக நித்திரையும் மிகுமர்ச்சையுமுண்டாகும. (சேவட. சகடுச.)]

அடா—தனக்குக்கீழ்ப்பட்டவனை விளக்கும் ஒருசொல். [இது, தனக்கு ஒத்தரோடும் மிக்காரோடும் கோபமாய் நித்தித்துப் பேசுமிடத்தும் பிரயோகிக்கப்படும்] (உ-ம்.) “நில்லடா சிறிது நில்லடா” (இராமா. கா. எக.)

அடாகனி—புளியாசைப்பூண்டு.

அடாக—உக்கின்பதார்த்தம்.

அடாசுகல்—1. திணித்தல். 2. விலகுதல்.

அடாணு—ஒரிசாகம். [சுபாணா.]

அடாத்து—பலாற்காரம். [ஹாசு.]

அடாத—“தகாத” எனப்பொருள்படும் ஒரெதிர்மறைப்பெயரெச்சவினை. (உ-ம்.) “அடாதவான்களைகட்டனர்” (கந்தபு. நாட். கடு.)

அடாதது—தகாதது எனப்பொருள்படும் ஒரு வினையாலணையும்பெயர். (உ-ம்.) “தமக்கடாதது செய்துயிர்வாழ்வதுதன்னில்” (பிரபலிங்க. அக்கமா - து. உக.)

அடாது—1. “அடு” என்னும் பகுதியினின்றும் பிறந்த ஒரெதிர்மறை வினைமுறைய்த், “தகாது” எனப்பொருள்படவரும் ஒரு சொல். 2. தகாதது. [ஹாசு.] (உ-ம்.) “அடாதுசெய்கடாகான்” (பாரத. சடாக. உக.) [உ. அடாதது என்பது அடாதென தின்றது.]

அடாரி—புவிமுதலியவைகளை அகப்படத்தும் பொறியாகிய கல்லடார். (உ-ம்.) “பெருக்கல்லடாரும் போன்மெனவிரும்பி” (புறநா. கக.)

அடாவந்தி—அடாததாய்வந்தது.

அடி—1, 3. அடியென்னேவலுந் தெரிநிலைவினைப்பகுதியும் பெயரெச்சத்தொகையும். 4. அடுத்த இடம், சமீபம். (உ-ம்.) “கிணற்றடியினின்றான்” 5. உடம்பின் கார்பரட்டின்கீழிருப்பதாய் நடக்கும்போதல்லது நிற்கும்போது நிலத்திற்குரிய பலகம். (உ-ம்.) “தோயுநிலத்தடி” (திருக்கோ. ந.) 6. உடம்பினுறுப்பினாலே தாக்குதல். 7. கருவிகொண்டாவது கொள்ளாமலாவது கையினாலே தாக்குதல். 8. பாதமிதி. (உ-ம்.) “ஆத்தனாண்மறுமடிதோறுந் தோன்றியகீத்தம்யாவும்” (கந்தபு. காவலா. அ.) 9. கீழ். (உ-ம்.) “அடிவயிறு.” 10. சத்திரப்பசாமர்த்தியம். (உ-ம்.) “சிவனடிசென்னிவைப்பாம்” (சி. சி. பாயிர. க.) 11. குதாவொர் வசதிக்குந் குழைக்குறிகளிலொன்று. (உ-ம்.) “அடியிதுபொட்டைய்தென்பர்” (கந்தபு. கயரு. க. சகஅ.) 12. செய்யுளுறுப்புக்களொன்று; அது: நாற்சீர்கொண்டிருவதன்றியும், இருசீர் முக்சீர்களினாலும் ஐந்துருதவிய பல சீர்களினாலும் வருவதுமுண்டு. (உ-ம்.) “நாற்சீர்கொண்டடிவெனப்படுமே” (தொல். பொரு. நடபா. ஆம் உரையும்.) 13. தொடக்கம், ஆதி. (உ-ம்.) “நடுவின் முடிவின் லடியினின்றான் பொருளொன்று ஞாலத்திலே” (ஞாநவா. சங்கரா. உஉ.) 14. பகுபத்தின் முதனிலை. 15. பழமை. (உ-ம்.) “அடியிட்டசெந்தமிழின்” (தாயு. மலைவளர். ச.) 16. பன்னீர்த் குலங்கொண்ட ஓரளவு. 17. மரம் மலைமுதலியவற்றிலே நிலத்தோட்டுத்திருக்குந் கீழ்ப்பாகம். (உ-ம்.) “வெண்பெருமணலை யடிக்கடியிற் பொதித்தே” (தைல. பாயிர. சகடு.) 18. வமிசபூதம். (உ-ம்.) “பனிமதிமரபிற்கடியுரி” (பாரத. குருகுல. உரு.) 19. விசையாயசெந்து தாக்குதல். (உ-ம்.) “மலையிலிருந்துருண்வெந்த கல் என்றலையிடித்தது” 20. வேர். (உ-ம்.) “அடியுந்தமமென்னவடியிலே வீழ்தன” (தாயு. தகோ. கல.) [சிவஞானசித்தியாரொட்டாளுக்குத்திரம். கஉ - ம கவியுரையிலே சிவாக்கியோகியர் அடியென்பதன்பரியாய மொழியாகிய பதமென்பதற்கு வஸ்து என்னும் பொருளுமிருத்தலால் அடியென்பதற்கு வஸ்து எனவும் ஒருபொருள் கூறுவர்.]

அடிக்கடி—1. அடிபெயர்க்குந்தோறும். (உ-ம்.) “அடிக்கடியடித்துகள் பாவைதூர்த்தன” (பாரத. பதினாண். உக.) 2. பலமுறை. (உ-ம்.) “அண்ணல்காமந்தன்முருகு

சாண்டிக்கடியெழுந்து" (திருவிளை. மெய்க் கா. உ.)

அடிக்கணை—கணைக்கால். (உ-ம்.) "இணை வரானிகாடிக்கணையானே" (சேதுபு. விது ம. 20.)

அடிக்கீழ்ப்படுத்தல்—1. அடக்கிடந்தது தல். 2. ஆண்டுகொள்ளுதல்.

அடிக்குடி—அடிச்சேரி.

அடிக்குடில்—1. அடிச்சேரி. (உ-ம்.) "அன்னந்துஞ்சுமமக்குடில்னுள்ளன்றி" (சிந்தா. இலக்கணை. உகநு.) 2. வேடரிருக்குழர்.

அடிக்குள்ளே—உடனே.

அடிக்கொள்ளுதல்—தொடங்குதல். (உ-ம்.) "வாட்டடங்கண்ணிமாப்பின் வந்தடிக்கொண்டருளன்றே" (கூர்மபு. கண்ணனவ. உரு.)

அடிக்கோலுதல்—அத்திவாரம்போடுதல்.

அடிகணையார்—சமணருள் ஆசிரியாய் நின்றவர்களைக் குறிக்கும் ஒரு சிறப்புப்பெயர். (உ-ம்.) "அடிகணையாரவாரணையி ரவரும்" (திருவிளை. யானை. அ.)

அடிகள்—1. கடவுள். (உ-ம்.) "திருவா ருரப்பெருமானடிகள்" (பெரியபு. சண்டி. உ.) 2. குருக்கள். (பெரியோர்) (உ-ம்.) "அண்ணைதனைத் தாண்டையயுகடண்ணை" (கந்தபு. வீர. சய. உக.) 3. தேவரீர். (உ-ம்.) "அடிகள்சொற்றுகு" (இராமா. அகலகை. சுரு.)

4. முநிவர். (உ-ம்.) "அடிகண்ணார்" (பெரியபு. திருஞா. சுசக.) 5. பாசுக்கள். (உ-ம்.) "சூமரேசனதடிகண்ணுன்னி" (கந்தபு. காயலா. க.) 6. மூத்தோன். (சூ. நிசன். உ- க.)

அடிகாற்று—பெருங்காற்று.

அடிகொள்ளல்—தொடங்குதல்.

அடிகோல்—1. அத்திவாரம்போடல்.

2. முயல்.

அடிச்சால்—உழவின் முதற்சால்.

அடிச்சித்—அடியான். (உ-ம்.) "சூட்டுன்னடித்தியை" (சிந்தா. கோவீர். எக.)

அடிச்சுவடு—பாதம் பதித்தவடையாளம், பாதமுத்திரை. (உ-ம்.) "எக்கர்வாயவார்டு மடிச்சுவட்டு" (திருவானை. நகர. உள.) [அடிகால். சுவடு—அடையாளம்.]

அடிச்சுது—காலடியிற்சுடுதல்.

அடிச்சேரி—நகரவெல்லையினிருக்கும் ஊர்.

அடிசில்—உண்பன தின்பன பருகுவன நக்குவன என்னும் ஆகாரப்பொது. (தொல். சொல். கிளவி. சுசு. உரை. சேனா.) (உ-ம்.) "சேலமோட்டிசில் செய்வன் சிறிதுபோதிருத்தியென்று" (கந்தபு. வில்வலன் வாதாவி

வதை. கக.) "துணைமுலைகள் பொழிசின்ற பாலடிசில்" (பெரியபு. திருஞா. சுசு.) 2. சோறு. (உ-ம்.) "அடிசிலஞ்சாலை" (கந்தபு. திருநகர. சுரு.)

அடிஞாநம்—சிவஞாநம். (உ-ம்.) "ஆரிய ஞாமாசன் வந்தருளாற் றேன்றவடிஞாநமாண்மாவிற்றேன்றும்" (சி. சி. அ. உ. சிவாக்.) [அடிகள்—சிவன். அடிகள் தஞாநம் அடிஞாநமென்றயிற்றென்ப சிவாக்கிரயோகிகள். சிவஞாநமுநிவர் முந்தியஞாநமென்ப.]

அடிநீதல்—1. (பறை) அடித்துச்சொல்லல். (உ-ம்.) வரப்பறைகொண்டடிநீ" (தாயு. நினை. நு.) 2. (ஆண்) அறைதல். 3. இறைச்சியின்பொருட் டாடு மாடுமுதலியவற்றைக்கொல்லல். (உ-ம்.) "மாட்டிக்குமிடம்" 4. மோதல். (உ-ம்.) "திரையடித்துப்போகின்றது. 5. விரித்த கையினாலாவது தண்டமுதலிய கருவியினாலவதோக்கித்தாக்குதல். (உ-ம்.) "அக்கிரமத்தாற்குற்றமடித்துத்தீர்த்து" (சி. சி. உ. கரு.) 6. வீசுதல். (உ-ம்.) "சண்டமாருதச்சுழல்வந்தடிப்ப" (தாயு. தேசோ. உ.)

அடிநீதலம்—1. அத்திவாரம். (உ-ம்.) "பாசுநைகொண்டே போப்படித்தலம்படுத்த" (கந்தபு. நகர. செய. க.) 2. கீழிடம். 3. பாசம். (உ-ம்.) "முத்தாழ்வியர்வாணையுத்தலம்" (பெரியபு. திருஞா. சு. எக.) 4. முதலிடம்.

அடிநீதழிப்பு—1. அடிச்சுவடு. 2. அடிபட்டதழிப்பு.

அடிநீதளம்—1. அடிவரிமை. 2. சுற்படுத்தளம். 3. பின்னணி.

அடிநீதகூ—அகவகந்தி.

அடிதலை—1. ஆதியாதம். (உ-ம்.) "அடிதலைவாத" (அருணாசலபு. திருமுலை. சுரு.) 2. கீழ்மேல். 3. வரலாறு.

அடிதலைதேயுந்நப—ஆதியாதந்தொரியாத ததமுதல்தல். (உ-ம்.) "அந்தரம்மறை வெல்லாமடிதலைதேயுந்நப" (கந்தபு. பாயிர. க.)

அடிநிலம்—அடிப்படக்கம், அடியிடம். (உ-ம்.) அடிநிலத்திலே படிவணவியருகிலனைத்தும்" (பாரத. கிருட்டிண. கரு.)

அடிப்பட்டகாந்தி—நீடுறுகற்பாஷாணம்.

அடிப்பட்டகாந்தி—மகாசாந்தம்.

அடிப்பட்டகாந்திரே—பாம்பரைப்பெரியோர்.

அடிப்படல்—1. கீழ்ப்படிதல். (உ-ம்.) "உரியவம்புலி—பல்லாண்டடிப்படவாண்டா

ன்” (பாரத., உலாகன், ௩.) 2. கீழ்ப்படையிலிருத்தல். 3. பாதத்தின் கீழ்ப்படுத்தல்.

அடிப்படுதல் — 1. கீழ்ப்படுத்தல். (உ-ம்.) “பிறபுலங்களடிப்படுத்தி” (பெரிய பு. ஐயடி., உ.) 2. பாதத்தின் கீழ், உட்கச்செய்தல். (உ-ம்.) “மாவலியளிப்பஞாலமுழுவது மாடெனெய்திப் பாவடிப்படுத்திமுன்னம் பண்பொடுகெவரந்தவாறும்” (கூர்மபு. அதுக்கிரமணி., ௧.)

அடிப்படை — 1. ஆதாரமாக அடியிற்கிடப்பது. 2. பிரதானசேகை. அடிப்பதறல் — 1. கால் நடுங்குதல். 2. நிலைகுலைதல்.

அடிப்பந்தி — முதற்பந்தி — [அடி - முதல். பந்தி - வரிசை.]

அடிப்பலம் — முதற்பலன். [அடி - முதல். பலம் - பிரயோசகம்.]

அடிப்பற்றல் — அடிப்பற்றுதல். அடிப்பற்று — 1. பாண்டத்தில் அடிப்பற்றினபதார்த்தம். 2. பாறையுப்பு.

அடிப்பற்றுநல் — பாகஞ்செய்யும்போது வேரும்பதார்த்தம் நீரின்மையினால் பாண்டத்தினடிப்பக்கத்தினுள்ளே பொட்டிக்கொள்ளல். (உ-ம்.) “கைக்கயமுழிகொண்டே சலனடிப்பற்றுவண்ணம்” (தைவ. தைவலக. ௧௪.)

அடிப்பாடு — 1. (இலக்கணம்) பகுதி. (நன். வினை. உ. உரை. இரா.) 2. வரன்முறை. (உ-ம்.) “மற்றவர்க்கு விழுதிபுக்கடிப்பாட்டின்னொடர்பாகுமகேசன்” (கூர்மபு. திருக்கல். ௬.) 3. வழக்கம். 4. வழி. (உ-ம்.) “நிலந்தனிலடிப்பாடுணர்ந்து” (நல். பார. அரசர். ௧௫௫.) [அடி - பாதம். பாடு - படுத்தலுடையது.]

அடிப்பிடித்தல் — அடிப்பற்றுதல். அடிப்பினை — 1. வக்கம். 2. வக்கமணல். அடிப்போடுதல் — தொடக்கல்.

அடிபட்டவன் — பழகினவன். (உ-ம்.) “நாகாரியங்களிலும் அடிபட்டவன்” (வழக்.)

அடிபடல் — அடிபடுத்தல்.

அடிபடுதல் — 1. அடிக்கப்படுதல். (உ-ம்.) “பிட்டமுதுக்கடிபடுவோன்” (திருப்புக. ௪௦௨) 2. தாக்கப்படுதல். (உ-ம்.) “அவசமாயிடிபட்டிடனைத்தாழுறுப்புநுளாய். (ஞானவா. மநத். ௯.)

அடிபணிதல் — காலிலேவிழுந்து நமஸ்கரித்தல்.

அடிபிடித்தல் — 1. அடிச்சுவடு பார்த்தல்,

பின்னொடருதல். 2. மூலமறிதல். 3. (வியாபாத்துக்கு) முதற்பிடித்தல்.

அடிபிடி — சண்டை.

அடிபயிதல் — கன்று இடத்திலிருந்து விலகுதல்.

அடிப்பு — சிவனைக்கொடி.

அடிமடக்கு — முன்வந்த அடியே பெயர்ந்தம் வேறு பொருள் விளைத்துவருவது; அது: ஈரடிமடக்கு, மூவடிமடக்கு, நான்கடிமடக்கு என மூவகைப்படும். (தண்டி. ௩௦. ௩௦.) [அடி - பாவனடி. மடக்கு - மடங்கிவருவது.]

அடிமடை — நீர்வாய்க்காலின் முதன்மடை.

அடியயக்து — சித்திரகல்களுள் ஒன்று; அது: மூவர்முன்னுசிரியவடிசொன்னால், தான் ஓரடிசொல்லிக்கிரியைகொளுத்துவது. இதனை யாப்பருங்கலதாலார் பாதமயக்கென்பர். (யாப். ம - செய்யு. ௬௬.)

அடிமறி — எண்வகைப் பொருள்கோளிலொன்றாகிய அடிமறிமாற்று. (உ-ம்.) “ஏற்புழியெடுத்துடன் கூட்டுதலுமடியவும் - யாப்பிற்றைமுதலாக்கினும் பொருளிரை - மாட்சியுமாறுவடியவுமடிமறி” (நன். பொது. ௬௮.) [மறிதல் - மடங்கல்.]

அடிமறிமண்டிலம் — அகவற்பாக்களுளொன்று; அஃது: எல்லாவடியும் அளவடியாகியே வடிமைய முதல் நடு இறுதியாகக்கொள்ளினும் ஒசையும் பொருளும் வடிவாது நிற்கப்பாடப்படுவது. (உ-ம்.) “நிவாநியத்தத்தடைநருபாதத்தகவலடிமறிமண்டிலமே” (யாப். காரிகை. செய்யுள். ௮.) (அடிமறிமண்டிலத்துக்குதாரணம்) (திருத்தமென்பது சிவகங்கையே - ஏத்தருத்தலமெழிற் புலியூரே - மூர்த்தியம்பலக் கூத்தனதுருவே”)

அடிமறிமண்டிலவாசிரியம் — அடிமறிமண்டிலமென்னும் வகைப்பட்ட ஆசிரியப்பா. (உ-ம்.) “மனப்படுமடி முதலிடைமீறியினை - அடிமறிமண்டிலவாசிரியமாதலும்” (இலக்கணவி. எச. எ.)

அடிமறிமாற்று — பொருள்கோள் எட்டினுள் ஒன்று; அது: சீர்தின்றருக்கு நிற்ப அடிகள் ஒன்றனிலைக்களத்துமற்றொன்று பொருளுக்கியைய மாற்றப்படுவதாய். அல்லது ஒரு செய்யுளின் யாதாயினுமோரடியை யாதாயினுமோரிடத்துக் கூட்டி யுச்சரிப்பினும் பொருளும் ஒசையும் வேறுபடாதிருப்பதாயுள்ளது. (உ-ம்.) “யாற்றுநீர்மொழிமாற்றுநீரணிகைவழிமுன் - டாப்பிசையனைமறிபாப்புக்கொண்டெட்டடிமறிமாற்றெனப்பொ

ருன்கோளெட்டே” (நன். பொது. சு0.சுஅ-ஆம் உணையும்) (அடிமறிமாற்றுக்குதாரணம்) “நடுக்குறுத் தற்சேர்த்தார்துன்பத் துடையார் - கொடுத்துத் தான்றயப்பினு மீண்டுங் காலீண்டு - மிடுக்குறுத்துப்பறினுநிலலாதுசெல்வம் - விடுக்குமவினையுலந்தக்கால்” “மாறக்காதலர்மலைமறந்தனரே - யாறக்கட்பனிவரலானுவே - வேறுமென்றேருள்வனானெகிழும் - கூறுய்தோழியான்வாழுமாதே”

அடிமுடி—1. ஆகியத்தக்கன். (உ-ம்.) “அடிமுடியொன்றிலலாத வகண்டவாழ்வோ” (தாயு. பன்மாலை. ௩.) 2. காலுந்தலையும். 3. வரலாறு. அடிமுதன்மடக்கீது - ஆதிமடக்கென்னுஞ் சொல்லலங்காரம். (தண்டி. நட. பக்.)

அடிமுரண்டொடை—செய்யுட்டொடை நாற்பத்துமூன்றனுளொன்று; அது ஒரு செய்யுளில் ஒரு அடியில் முதலிலாவது வருஞ்சொல்லாவது பொருளாவது தத்த அடியின் முதற்கண்ணே வருஞ் சொல்லோடும் பொருளோடும் மாறாததொடுக்கப்படுவது. (யாப். காரிகை. உறுப். கஅ. உரை.) (அடிமுரண்டொடைக்குதாரணம்.) “இருள்பரந்தன்ன மாநீர்மருங்கி - னிலவஞ்வித்தன்னவெண்மனைலொருசிறை-இரும்பின்னகருங்கோட்டுப்பெண்ணை - பொன்னின்னதுண்டாதிதிறக்குஞ் - சிறுகுடிப்பரதவர்மடமகள் - பெருமதர்மழைக்கணுருடையவாலணங்கே”

அடிமை—1. அடிமையேலேசெய்யவோர். (உ-ம்.) “தன்னருமடியைத்தாங்கன் செய்தபேறும்” (திருவினை. தலவி. சு0.) 2. தாழ்ந்தவின்னேவல்கேட்டல். (உ-ம்.) “ஒன்றாக்கடிமைபுகுத்திவிடும்” (வன். சு0அ.) 3. தொண்டன். (உ-ம்.) “அஞ்சல்” பார்க்க. 4. தொண்டிடுந்தன்மை.

அடிமைப்படை—தொண்டியுணுதல். அடிமைப்படுத்தல்—அடிமையாக்குதல். அடிமைப்பந்திரம்—“ஒருவன் ஆடையுணவின்றி வருத்தப்பட்டுக் கொடியவழியிற் போகும்போது தன் துன்பத்திரும்பொருட்டு “நாணுனக்கடிமை; உன்பணியைச்செய்குவேன்” என்று மற்றொருவனுக்கு எழுதிக்கொடுக்கும் பத்திரம். (மிரு. நட.)

அடிமைபுணல்—அடிமையாதல். அடிமையோலை—அடிமைப்பத்திரம். (செனன் எ.)

அடிமோனைத்தொடை—செய்யுட்டொடைகள் நாற்பத்துமூன்றிலொன்று; அது அடிக்கடோறும் முதலாமெழுத்துத் தொன்றிவரத்தொடுக்கப்படுவது. (யாப். காரிகை. உறுப்.

கஅ.) (அடிமோனைத்தொடைக்குதாரணம்) “மாவும்புள்ளும் வகியயிற்படா - மாநீர்விரித்தபூவுக்கூம்ப - மாலைதொடுத்தகோதையுங்கழி - மாலேவந்தவாடை - மாயோளின்னுயிர்ப்புறத்திறுத்ததன்மே”

அடியந்தாதி—ஒருசெய்யுளினோடியுத்து வருமடியுமாக வரத்தொடுக்கப்படுவது. (யாப். காரிகை. உறுப். கஅ. உரை.) (அடியந்தாதித்தொடைக்குதாரணம்.) “ஆசனத்திருந்ததிருந்தொளியறிவன் - ஆசனத்திருந்ததிருந்தொளியறிவனை”

அடியம்—அடியேம். (உ-ம்.) “அடியமில்லறத்தையாற்றி” (கந்தபு. நகர. ககஉ.)

அடியார்—அடியார். (உ-ம்.) “பணிதற்கடியர் சென்றெதிர்கொள்ள” (பெரியபு. திருஞா. 100க.)

அடியரோங்கன்—அடியேமாகிய நாங்கன். (உ-ம்.) “சிற்றடியரோங்கன் செயல்சீருளதையன்றே” (கந்தபு. தெய்வ. உஉக.)

அடியவர்—தொண்டர். (உ-ம்.) “அந்நகரில்வாழ்வாருமடியவரு மகமிகிழந்து” (பெரியபு. திருஞா. நடஉ.)

அடியவன்—அடிமையானவன். (உ-ம்.) “அமரநாயகன் தனக்கடியவன்” (கந்தபு. சிங்கரா. உஉக.)

அடியளபெடைத்தொடை—செய்யுட்டொடைகள் நாற்பத்துமூன்றனுளொன்று; அது அடிக்கடோறும் முதலாமெழுத்துத்தொடுத்து வரத்தொடுக்கப்படுவது. (யாப். காரிகை. உறுப். கஅ. உரை.) (அடியளபெடைத்தொடைக்குதாரணம்.) “ஆவளியவலவன் தன் பார்ப்பிலே - ட இரையுங்கொண்டார்ப் பள்ளியுட் - டேந்திரையலைப்பத்துஞ்சாதி றைவன்றேண் - மேவலைப்பட்டநம்போனதுதா - லோலவுழக்குந்தயர்”

அடியறுக்கீ—மட்கலமறுக்குக்குருவி. அடியளேன்—அடியேனாகிய நான். (உ-ம்.) “பொய்யடியனேன் பிழை” (கந்தபு. தெய்வ. நட.)

அடியாளர்—1. அடிமைக்காரர். (உ-ம்.) “பின்னும் பகர்வான் மகனேயிவன்பின்செறம்பி- யென்னும்படியன் நடியாரினிலேவல் செய்தி” (இராமா. நகரீ. கருக.) 2. தொண்டர். (உ-ம்.) “அடியார்க்கெல்லாமலெல்லாவிலைதீர்க்க” (தாயு. ஆசை. எ.)

அடியாளன்—அடிமைபுண்டவன். அடியாறு—தொண்டிதொட்ட வரலாறு. அடியான்—வல்லான். அடியிடுதல்—1. சீர்பலவடுக்கிச் செய்யுளு

க்குறுப்பாக வருதல். (உ-ம்.) “அடியிட்டசெந்தமிழினருமையிட்டாருளில்” (தாயு. மலைவளர். ச.) 2. தொடங்கல். (உ-ம்.) “பரிந்தழுவதற்குப்பாவாயடியிட்டவாறுகண்டாய்” (சிந்தா. பதுமை. உஉச.) 3. நடக்கக்கால்வைத்தல். (உ-ம்.) “பரவவையிலம்மட்டி மடியிட்டி” (தாயு. மலைவளர். ச.) 4. நடத்தல். (உ-ம்.) “ஆடுநாடநெஞ்சி னெண்ணிலோ ரடியிட்டோர்கள்” (சூர்மபு. நவகண். நக.) 5. மிதித்தல். (உ-ம்.) “சேடன்முடியுக்கிற்கொன்சென்னியரையுந்து - னாடவடியிட்டி” (திருவிளை. மாயப். சு.)

அடியியைபுத்தொடை — செய்யுட்டொடை நாற்பத்துமூன்றனுளொன்று; அது: செய்யுறுபுகளினிது திதோறும் நின்ற எழுத்தாவது சொல்லாவது ஒன்றிவந்தொடுக்கப்படுவது. (யாப். காரிகை. உறுப். கஅ. உரை.) (அடியியைபுத்தொடைக்குதாரணம்.) “இன்னகைத்துவரவாய்க்கிளவியுமணக்கே - ண்மாமேனிச் சுணக்குமாரணக்கே - யாடமைத்தோளிகூடலுமணக்கே - யரிமதர்மழைக்கணுமணக்கே - திருதுதற்பொரித்ததிலதமுமணக்கே” “அவரோவாராகார்வந்தன்றே - கொடிக்குமுல்லையுக் கடிக்கரும்பின்றே”

அடியீடு— 1. தொடக்கம். 2. பாதம்வைத்தல். (உ-ம்.) மக்கையாடியீடேத்த” (சூர்மபு. வயிரவ. உஅ.)

அடியுண்ணல்— 1. அடிக்கப்படுதல். 2. திரிந்து பழகுதல்.

அடியுரம்— 1. அத்திபாரம். 2. முன்னுள்ளபெயர்.

அடியுறை— பாததாரணிக்கை. (உ-ம்.) “விமலன்மலையீட்டியபல்பொருள்க ளெம்பிராணுக்கடியுறையென்று” (நாலாயிர. உருப்பினி. சு.)

அடியெதுகைத்தொடை— செய்யுட்டொடை நாற்பத்துமூன்றனுளொன்று; அது; அடிக்கடோறும் முதற்கண் இரண்டாமெழுத்தொன்றிவரத்தொடுக்கப்படுவது. (யாப். காரிகை. உறுப். கஅ. உரை.) “வடியேர்கண்ணிர்மல்க” என்னுஞ்செய்யுளைக் காண்க.

அடியேம்— அடிமையாயுள்ளேம். (உ-ம்.) “தொழாமடியேம் வல்லினையின் வோரதழந்தாய்” (சந்தபு. தேவர்கள். ந.)

அடியேன்— தொண்டனென்கிய யான். (உ-ம்.) “அடியேற்கொன்று மற்றிவணருளியவேனெடும்” (சந்தபு. பாணுகோ. கடுந.)

அடியொட்டி— நிலத்திலே நடடுவைக்கப்

படுகிற ஒருவகையுதி. (உ-ம்.) “கூப்பிட்டோடுகின்றவர்கள், அங்ஙனமோடாமைக்கு நடடுவைத்த அடியொட்டியுள்ளடியிலே பாய்கையினாலே, கால் நிலத்தோடே யொட்டிக் கொண்டு தறிவலையிலகப்பட்ட மான்போலே பின்னரும் அகப்பட்டாரென்றனென்க” (சிந்தா. முத்தி. கள0. உரை.)

அடியோட்டி— ஒரு யுத்தக்கருவி. அது: நெருஞ்சின்முட்போன்ற இருப்பாயுதம்.

அடியோர்— பிறர்க்குக்குற்றேவல் செய்யோர். (உ-ம்.) “அடியோர் பாங்கினும்” (தொல். பொரு. உந.)

அடிவலோடாகம்— ஒருசெடி. இதனிலேசளும் வேருஞ் சாறு பிழிந்து மந்தாரசாகக்கபென்னும் வியாதிக்கட்கு மருந்தென்று மலையாளதேசத்திலே வழங்குகுறிக்களாம்.

அடிவயிறு— திழ்வயிறு.

அடிவாநம்— திகத்தம்.

அடிவாரம்— மலைச்சாரல். (உ-ம்.) “திருக்காளத்திமலையடிவாரம்” (பெரியபு. திருஞாந். க0உ.)

அடிவீழ்தல்— பாத்திரம் முதலியவற்றின் அடிப்பொருத்துவிடுதல்.

அடிவீழ்ச்சி— வணக்குதல். (உ-ம்.) “அந்கமாலையடிவீழ்ச்சி” (சிந்தா. இலக்கணை. உக0.)

அடிவீழ்தல்— வணக்கம். (உ-ம்.) அடிக்கண்முன்னர்யானடி வீழ்ந்தேன்” (சிலப். புறஞ்சே. அஎ.)

அடிவெண்தருந்து— முருந்து.

அடிவைத்தல்— 1. ஆரம்பித்தல். 2. கால்வைத்தல். 3. நடக்கத்தொடங்குதல். 4. பிறர்க்காரியத்திலே தலையிடல்.

அடு— 1-3. அடு என்னும் ஏவலுந்தொரிநிலை விளைப்பகுதியும் பெயரொச்சத்தொகையும்.

அடுக்கணி— சொன்மிக்கணி மூவகையுள் ஒன்று; அது: சிறப்புக்காட்டவாவ தன்புதுயர் களிப் பிவற்றினென்றின் மிகுதியைக்காட்டவாவ தொருபொருளைத்தரும் பல திரிசொற்களடுக்கவைக்கப்படுவது. “இகழ்ந்தொளித்தாடு வென்னையிகழ்த்தகன்றாடு கொடியநெஞ்சான்” என்பதுபோல. “அடுக்கணியொருபொருட்குக்கிய திரிசொல் - அடுக்கிவைப்ப தடுக்கணியெனப்படும்” (தொன்னுல். நகள.)

அடுக்கம்— 1. அரைமலை. (உ-ம்.) “ஆமழை - யணக்குசாலடுக்கம்பொழியுதம்” (புற

கா. கடுக.) 2. பக்கமலை. (உ-ம்.) “மந்தியுமறி யாமான் பயிலடுக்கத்து” (திருமுரு. சுஉ.) 3. ஒன்றன்மேல் ஒன்றாய் அடுக்கிச்செய்யப் பட்ட வீடு. (உ-ம்.) “விஞ்சுமேனிலவடுக்க மும்” (கந்தபு. நகர்புரு. அஉ.) 4. மாச்செறி வானசோலை. (உ-ம்.) “சூரங்கமையுடுத்த மரம் பயிலடுக்கத்து” (சிலப். நாடு. கடுக.) 5. மலைச்சாரல். (உ-ம்.) “கறிவளரடுக்க த்துமலர்ந்தகார்தன்” (புறநா. கசுஅ.) 6. மலைப்பக்கம். (உ-ம்.) “மழையிசையறியாமா ல்வரையடுக்கத்து” (புறநா. உ00.)

அடுக்கல்—1. அடுக்கற்க. (எதிர்மறைவி யங்கோள்) 2. அடுக்குக. (உடன்பாட்டுவிய ங்கோள்) 3. அடுக்கு. (உ-ம்.) “ஆரவடுக்கல் பொன்னாகமில்ங்க” (கந்தபு. அனவபு. நடு.) 4. ஒன்றன்மேலொன்றுவைத்தல். (உ-ம்.) “திங்கண்முன்றடுக்கிய” (சிலப். காடு. சு.) 5. குவித்தல். 6. குவியல். (உ-ம்.) “மீனத்த டுக்கண்முழுவதுநேர்க்கி” (கந்தபு. தேவரை யேவல். அ.) 7. மலை. (உ-ம்.) “அடுக்கண் மீமிசையருப்பம்பேண” (மலைபடு. கசு.)

அடுக்கலரி—அடுக்கடுக்கான பூவுள்ளவொ ருவகையலரி.

அடுக்கலல்—உமிழுற்றக்களையும்படி நென் முதலியவைகளை யிண்டாமுறை குற் றுதல்.

அடுக்கலை—பாகசோலை. (உ-ம்.) “வகைய மையடுக்கலைபோல்” (மணிமே. உக- ஆங்கா தை. சுசு.)

அடுக்காலாத்தி—அடுக்குத்தீபம்.

அடுக்கானகன்னி—1. பவளப்புற்றுப் பா ஷாணம். 2. பூரணநிலையுள்ள பெண்.

அடுக்கியல்—வண்ணகவொத்தாழிசைக்க லிப்பாவின் உறுப்புக்களுள் ஒன்றாகிய அரா கம். (வீரசோ. யாப். கசு. உரை.)

அடுக்கு—1-3. அடுக்கென்னெவலுந்தெரி நிலைவீண்ப்பகுதியும் பெயரெச்சத்தொகை யும். 4. (இலக்கணம்) அடுக்குத்தொடர். “தித்தி” என்பதுபோல. “தழுவுதொடடுக் கொவிரோமே” (நன். உயிர்த. உ.) 5. ஒன் றுடனொன்று பொருத்தவைக்கும் வைப்பு. (உ-ம்.) “அண்டமவையடுக்கடுக்காவந்தரத் தினிறுத்து மதிகாரம்போல” (தாயு. மண் டல. சு.) 6. ஒரினமான பலபொருள்களின் கூட்டம். (உ-ம்.) “தடிமுன்குயப்பாண்ட த்தினடுக்காக” (தைல. தைலவ. கடு.) 7. சேர்மானம். 8. வரிசை. (உ-ம்.) “அண்ட கோடியையெலாங் கருப்பவறைபோலவெடு க்கடுக்காவவமத்து” (தாயு. தேசோ. எ.)

அடுக்குகை—அடுக்குதல்.

அடுக்குச்செவ்வரத்தை—அடுக்காக மலரு ள்ள செவ்வரத்தை.

அடுக்குத்தீபம்—அடுக்குவிளக்கு. [அடுக் கு - அடுக்கப்பட்டது. தீபம் - விளக்கு.]

அடுக்குத்தொடர்—அல்வழித்தொடர் பதி ளுன்னுள்ளொன்று; அது அசைநிலைக்கண் ணும், வினாவு, துணிவு, உடம்பாடி, ஒரு தொடரில் பலகானிகழ்தல், வெருளி, உவ கை, அச்சம், அவலம் முதலிய பொருள்களை க்கண்ணும், இசைநிறைக் கண்ணும், ஒரு சொல் இரண்டு முதலியவாக அடுக்கிவருவ து. (உ-ம்.) “அன்றே வன்றே” (அசை நிலை), “வந்தது வந்தது கூற்று” (வினாவு), “அவனவன்” (துணிவு), “வைதேன் வை தேன்” (உடம்பாடி), “போம் போம்” (ஒரு தொடரில் பலகானிகழ்தல்), “எயே” (வெரு ளி), “வருக வருக” (உவகை), “படைபடை” (அச்சம்), “உய்யேனாய்யேன்” (அவலம்), “பாடுகோ பாடுகோ பாடுகோ பாடுகோ” (இ சைநிறை) (இலக்கணவி. ந. ச. ச.)

அடுக்குதல்—அடுத்தல்.

அடுக்குப்பண்ணல்—ஆயத்தஞ்செய்தல். அடுக்குப்பாத்தல்—பொருத்தமாறு பாற் த்தல்.

அடுக்குமல்லிகை—ஒருவகை மல்லிகைக் கொடி.

அடுக்குழள்ளி—ஒருவகை முள்ளிப்பூண்டு.

அடுக்கூயத்தை—ஒருவகையூயத்தை.

அடுகலம்—பாக்குசெய்யும்பாத்திரம். (உ-ம்.) “அரிசுமுத்தழல்செம்மணியடுகலம் பிறவும்” (திருவிளை. நகர. சுசு.)

அடுகளம்—போர்க்களம். (உ-ம்.) “அடுக ளத்தினெதிர் பொராரின்றூற்றலைய” (உப தேச. விபூ. கடு.)

அடுகனலவன்—சங்காரத்தொழில் செய யுங்காலாக்கியிருத்திரன். (உ-ம்.) “அடுக னலவன்கர்மாண்டலுடகன்” (கந்தபு. திரு க்கல். கசு.)

அடுக்கிட—எழும்பாதகிடை. [அடுகொ ல்லுதல். கிடை - கிடத்தல்.]

அடுகுறல்—கொல்லுதல். (உ-ம்.) “அடுகு ற்றடுகுறலும்தகைக்கெடுகுற்றனர்” (கந் தபு. மூவாயிர. உஅ.)

அடுகை—1. கொல்லுதல். 2. பாக்குசெ ய்தல். (சிவதரு. சிவஞானநா. எ0.) (உ-ம்.) “அடுகைமனைபார்” 3. போர்புரிதல்.

அடுகைமனை—மடைப்பள்ளி. (உ-ம்) “அ டுகுமுதற் றென்றிசை யத்தத்தடுகைமனை”

(சிவதரு, சிவஞானநா. எஃ.) [அடுக்கை-பாகஞ் செய்தல், மனை - வீடு.]

அடுச்சிலைக்காரம்—செங்கநாயுருவி.

அடுத்தல்—1. அடைத்தல். (உ-ம்.) “அடுத்தவாக்கறாத விளக்கமேய்த்தலில்” (குத. முத். க: கஉ.). 2. ஏற்றதாயிருத்தல். (நான் காமவேற்றுமையோடு) (உ-ம்.) “இது யோக்கியருக்கடுத்ததல்ல” 3. கிட்டல். (உ-ம்.) “அந்நாளுடுத்துவயமாகுதியை” (பாரத. மணிமா. க.). 4. கூடியிருத்தல். (உ-ம்.) “முநிவாயாரும்படுத்திடுமவைக்கணெய்தி” (கந்தபு. தத்சியுத். கஉ.). 5. சம்பவித்தல். (உ-ம்.) “ஆவிலைந்திவடுத்தென்றெய்வதங்காளெனும்” (இராமா. நகரீ. கச.). 6. சார்தல், நண்புகொள்ளல். (உ-ம்.) “கற்பகந்தணையடுத்தும்வாம்” (குத. முத். க: க.). 7. சேர்த்தல். (உ-ம்.) “வெண்டிலெடுத்து” (சிந்தா. காந்த. கஉடு.). 8. நினைவுண்டாதல், அயிர்த்தல். (உ-ம்.) “இடித்துயின்னி யிருண்டிமேகமெழுந்தபோதிதுபெய்யுமென்-றடுத்தும்” (சி. சி. பர. உலோகா. மறு. உ.).

அடுத்தார்—சேர்த்தார்.

அடுத்தி—அடத்தி. (இது தென்னிந்தியாவில் வழங்கப்படும்)

அடுத்து—மேனமேல். (உ-ம்.) “அதனையடுத்தார்வதஃதொப்பதில்” (வள். சுஉக.).

அடுத்துவால்—1. அடிக்கடிவருதல். 2. நெருங்கிவருதல்.

அடுதல்—1. இயக்கமறச்செய்தல். (உ-ம்.) “வியாதனீட்டியகையடுந்தி” (கந்தபு. கடவு.). 2. குத்துதல். (உ-ம்.) “வித்தட்டுண்டனை” (புறநா. உஉஎ.). 3. கொல்லுதல். (உ-ம்.) “அவனையாடுதற்பாலார்” (கந்தபு. தருமகோ. எச.). 4. தீயிற்பாக்குச்செய்தல். (உ-ம்.) “சிறுவிகெட்டியதனஞ்சோற்றையுண்ணெய்து” (தாயு. கருணை. ச.). 5. பொருதல். (உ-ம்.) “சுநிலாதிக்குரம்பிருந்தா ல்விதாறதாகவடுவாரடலுளோர்” (சேதுபு. தனுக்கோ. கச.). 6. வருத்தல். (உ-ம்.) “சுழிபடுநோயடக்கவலும்பூதரும்” (கந்தபு. சூரனமை. டுக.). 7. வெலுதுதல். (உ-ம்.) “அடல்வண்ணமைப்பொறியுமட்டியார்தார்கோமான்” (சிந்தா. கேமசரி. இள.).

அடுதல்—கொல்லாமை. (இது முன்னிலைவீணை) (உ-ம்.) “அடுகையாயினும்” (புறநா. கச.).

அடுப்பங்கரை—அடுப்பின் பக்கம். [அடுப்பு; அம் - ஒரு சாரியை; கரை.]

அடுப்பு—1. அச்சம். (பிங்க. கஉசௌ.). 2.

அடுத்தமை. 3. நிரை. (சிலப். அரும்.). 4. பாணிகான். (சூ. நிகண். க: சுஎ.). 5. பாக்குச் செய்யும்படி நெருப்புமூட்டி. யெரித்தந்திடமாக வைக்கப்பட்டிருக்கும்து. (உ-ம்.) “பாலைக்கறத்தடுப்பேறவைத்து” (நாலாயிர. வெண்ணெய். டு.).

அடும்பு—1. அடப்பங்கொடி. (உ-ம்) “அடும்பிவரணியெக்கர்” (கலித்தொகை. கஉஉ.). 2. அடம்பு.

அடுவல்—வாரும் நெல்லுங்கலப்பு.

அடை—1. அடித்தல். (உ-ம்.) “அடுகின்றனர் பண்ணடையின்றியே பாடுகின்றனர்” (இராமா. மந்திர. அடி.). 2. அடைக்கலாயம். (தைல) 3-5. அடையென்னெவலுங் தெரிநிலைவினைப்பகுதியும் பெயரெச்சத்தொகையும். 6. அப்பலருக்கத்துளொன்று. (சூ. நிகண். க: உடு.). 7. இலை. (உ-ம்.) “வனசஞ்சாய் கழைக்கடையனை விரித்திடுவன” (இரகு. நாட்டி. க.). 8. கரை. (உ-ம்.) “ஆற்றிடையிசக்கவெண்ணுமடையினையடையு” (சிவதரு. கச. கஉடு.). 9. சுணம். (பிங்க. கஉசௌ.). 10. கோழிமுதலியன முட்டைகளிற் குஞ்சுபொரிக்குமாறு தம்முடம்பின் அனல்படக்கிடத்தல். 11. சும்மாடு. 12. தோசை. 13. நிலவீணைவிலே யரசனையடையும்பாகம். 14. (நென்முதலியவற்றின்) முனை. (உ-ம்.) “பூம்புறநல்லடையளினு” (பத்து. பெரும்பா. உஎஅ.). 15. விசேடணம். (உ-ம்.) “அடைசினமுதலையு” (தொல். சொல். உச.). 16. வெற்றிலை. (உ-ம்.) “நூழுகாயடைக்கும்” (சி. சி. பர. உலோகா. மறு. எ.).

அடைக்கத்து—அடைக்கிக்குங்கோழியிடுஞ்சத்தம்.

அடைக்கலக்குருவி—அடைக்கலம்புக்கதுபோல வீடுகளிற் போய்க் கூடுகட்டியிருக்கும் ஊர்க்குருவி.

அடைக்கலங்காத்தல்—1. அடைக்கலப்பொருளைக்காத்தல். 2. அடைக்கலம்புகுந்தவனைக்காத்தல்.

அடைக்கலங்குருவி—அடைக்கலக்குருவி.

அடைக்கலப்பொருள்—அடைக்கலமாகவைக்கப்பட்ட பொருள். (உ-ம்.) “அடைக்கலப்பொருள் கவர் வஞ்சகர்” (உடதேச. சிவத்துரோ. உஉக.).

அடைக்கலம்—1. பாதுகாத்தற்பொருட்டொப்பிக்கப்படுகிறபொருள். (உ-ம்.) “அடைக்கலமடியேனென்று” (காஞ்சிபு. திருநெறி. டுக.). 2. புகலிடம். (உ-ம்.) “திருப்பாற்கடலில் வசிக்கும் விட்டுணுவின் தடைக்

கலமன்றி - வேறடைக்கலமில்லை (நா.வா. பிரகலாத. ச.)

அடைக்கலம்புதுதல்—சரண்புதுதல். (உ-ம்) “இருளிறைமிடற்றினடைக்கலம்புக” (பிரபுலி. கைலாச. ௪௭.)

அடைக்கலாங்குருவி—அடைக்கலக்குருவி. [வழக்.]

அடைக்காய்—1. பாக்கு. (உ-ம்.) “வெள்ளிலையடைக்காய்விரும்பி” (தாயு. சச்சி. ௧௧.) 2. வெற்றிலை பாக்கு. (உ-ம்.) “விஞ்சியவடைக்காயுண்டி வழியிடைவெறுப்பதாகி” (அருணாசலபு. திருமலை. ௨௬.)

அடைக்கிழநீர்—விருக்டம், செடி, கொடி, புல்லென்னுமிந்நான்குவகையிலுள்ள வேர், கிழங்கு, பட்டை, கட்டை, பிசின், இலை, பூ, கனி, வீத்து என்னுமெட்டுப்பதார்த்தங்களுளையும், காரசாராதி திவ்வியங்களுளையும் ஒன்றுபட்டிடித்து ஒரு பாணையிலடைத்துக்காய்ச்சுவது; இது: “நான்காகச்செடிப்புவன்மைவோராதிகளை வெவ்வேறழித்துச் சேவநீயத்தாற்செய்தாக்கற்குடிநீ-ரொப்பிலடை” என்னும் (தைல. பாயிர. ௨௬ - ம் செய்யுளாற்பெறப்படுமீ.)

அடைகட்டி—அடைமண்.

அடைகரை—நீரடையுங்கரை, நீரினும்மணலேற்றியடைக்கப்பட்ட கரை. (ஐங்குறு.)

அடைகல்—1. ஆதாரசிலை. (உ-ம்.) “ஆமையாய் மேருத்தாங்கி யடைகலாய்க்கிடந்தபோது” (சி.சி. பர. பாஞ்சரா. மறு. ௧௧.) 2. கம்மப்பட்டடை. (உ-ம்.) “சுட்டவல்லிரும்படைகலைச்சுகலாதனபோல்” (இராமா. பாச. ௩௩.) 3. மதகடைக்குங்கல்.

அடைகலம்—சேமக்கலம்.

அடைகாந்தல்—அடைகிடத்தல்.

அடைகாய்—1. ஊறுகாய். 2. வெற்றிலை பாக்கு.

அடைகிடந்தல்—1. ஒட்டிக்கொண்டி கிடத்தல். (உ-ம்.) “மூவடைகிடக்குந்திங்கள்” (கடும்பு. மேரு. கி. ௧௬.) 2. கோழிமுதலியன குஞ்சுபிறப்பிக்குமாய் தம்முடம்பின் அனல் முட்டையிற்படக்கிடத்தல். (உ-ம்.) “பெடைக்குரு கணங்கின் விடுத்தவெண்சி னையொடு, சாவலடைகிடக்குங் கைகையம் பொழிலே” (கல்லாட. ௨௪.)

அடைதல்—அடைதல். (உ-ம்.) “புரையிலீட்டின்ப மடைகுவான்” (வைராக்கிய தீப. ௭௭.) [கு - ஒருசாரியை.]

அடைதறடு—கம்மப்பட்டடை.

அடைகை—1. சேர்கை. 2. பெறுகை.

அடைகோடுத்தல்—1. நிலவிலைவிலொருபங்கையாணுக்குக்கொடுத்தல். 2. நிறைத்துவைத்தல். (தி. க. ௮௩.)

அடைகோளி—அடைமொழியைக்கொள்ளுதலுடையது - விசேடியம். (நன். பொது. ௫0. உரை.)

அடைகோட்டை--முற்றுகைசெய்யப்பட்ட கோட்டை.

அடைகோழி—அடைகிடக்குக்கோழி.

அடைச்சல்—பொத்துதல். (உ-ம்.) “கையாற்செய்முத லடைச்சிச்சொன்னு” (சிந்தா. குண. ௧௬௮.)

அடைச்சுதல்—1. அடைவித்தல். (உ-ம்.) “அடைச்சியகோதைபரிந்து” (கலித்தொகை. ௫௧.) 2. செருகுதல். “அலங்கலங்குமுறுந்தோழியங்கையிடைச்சி” (சிந்தா. பதுமை. ௨௩௨.)

அடைசல்—அடைசுதல்.

அடைசுதல்—1. அடைதல். [வழக்.] 2. ஒதுக்கல். 3. ஒதுக்குதல். (உ-ம்.) “அஞ்சபூதமடைசியபடனை” (திருப்பு. ௫௫௭.) 4. கிட்டெதல். 5. செருகுதல். 6. நெருக்குதல். 7. நெருங்குதல். (உ-ம்.) “தொடைகளிற்ருடையடைசி” (பாரத. பதினா. ௨0௬.)

அடைசுபலகை—செருகிவெளியடைக்கும்பலகை. [வழக்.]

அடைசெல்—அடைமொழி.

அடைந்தது—இட்ட கட்டளை. (உ-ம்.) “ஈதுணக்கடைத்ததென்ன” (கந்தபு. மேரு. ௬.)

அடைந்தல்—1. அமைதல். (உ-ம்.) “திருவினட்கடைத்த விளைதருமடைவினல்” (கல்லா. ௨௬.) 2. காப்புச்செய்தல். 3. காவல்லிடுதல். (உ-ம்.) “செழியினைடைத்தசென்னிடுதல்” (கல்லா. ௩௪.) 4. செல்லாத தடுத்தல். (உ-ம்.) கங்கைப்பெருந்தியடைக்குமன்னோ” (கந்தபு. திருவிளை. ௨௬.) 5. சேர்த்தல். (உ-ம்.) “இடப்பாகமாதாராளோடியைந்தியர்க்கின்பமென்று - மடைப்பாறமுதுவு” (சி. சி. ௧: ௫௪.) 6. புகுத்தல். (உ-ம்.) “கடுகிற்பெரிய கடலடைக்கும்” (தாயு. சொல்லத். 7.) 7. பூட்டல். (உ-ம்.) “அடைத்தலை நீங்கிய வம்பொற்றோநகர்” (கந்தபு. சிங்க. ௧௪.)

அடைதல்—1. எடுபட்டுப்போதல். 2. ஒன்றோடொன்று சேர்க்கிறதற்குதல். 3. சரண்புகல். 4. சேர்தல். (உ-ம்.) “கரையடைந்தார்” (பாரத. வாரண. ௩.) 5. துருத்தல். 6. பெறுதல். (உ-ம்.) “உலவாப்பொன்னு

ல்கடைதாவைத்த" (கல்லா. உ.எ.) 7. பொருந்துதல். (உ-ம்.) "அணுவிலேடெல்லா மாகியடைந்திடுந்தத்துவங்கள்" (சி. சி. உ. எ.அ.) 8. முத்தியடைதல். 9. வண்டல்படிதல்.

அடைதூண்—கடைதறி. (உ-ம்.) "மத்து மத்தாம் வாசகிகடையிறுதடைதூண் - மெத்துசத்திரன்" (இராமா. அகலி. உக.)

அடைந்தார்—1. அடைக்கலம்புகுந்தவர். 2. மித்திரர். 3. அடைத்தவர்.

அடைப்பம்—1. காலிதன் கருவிப்பை. 2. பண்டம்பெய்யும்பை. 3. வெற்றிலைப்பை. அடைப்பம்—ஒருவியாதி. [இது மாதிகளுக்கும் தொண்டையில் உண்டாவது. அடைப்பு; அன் - ஒருவிகுதி.]

அடைப்பு—1. (குப்பிழுதலியவற்றை) அடைக்கும்கருவி. 2. அடைத்தல். 3. அடைத்தற்றன்மை. 4. கதவு. 5. வேலி. 6. வேலியிலுடைக்கப்பட்ட நிலம். [அடைத்தலென்னுஞ் சொற்குரிய பொருளெல்லாம் இதற்குமாகும்.]

அடைப்பை—பாக்கு, வெற்றிலை, சாதிக் காய், ஏலம் முதலிய வாசங்கள் வைத்திருக்கும்பை. (பெரியபு. தடுத்த. க.அ. உரை.) வெற்றிலைப்பை. (உ-ம்.) "அடப்பைப்பொருளாஞ்சியேந்த" (திருவிளா. தடாதகை. ச.எ.)

அடைப்பைக்காரன் — வெற்றிலைப்பை வைத்திருக்கும் ஏவலாளன்.

அடைமண்—கலப்பையிலடைந்தமண்.

அடையமதிப்பதெல்—முற்றுடைக்கெய்யப்பதெல். (பதிற்றுப். கசு. உரை.)

அடையமழை—விடாமழை. திக்குகளுக்கும் இடைவிடாதடைத்துக்கொள்வதுபற்றி வந்தபெயர்.

அடைமாங்காய்—மாங்காயுறுகாய்.

அடைமாநம்—ஈடு.

அடைமொழி—ஒருபொருளின் நன்மை விளக்க அதனோடு துக்கூறப்படுஞ்சொல்; விசேடணம். (உ-ம்.) "அடைமொழியினமல்லதான் தருமாண்டிறின்" (நன். பொது. டுக.)

அடைய—1. எல்லாம். (உ-ம்.) "அடையவன் தம்பர்பதிருடிபுக" (பாரத. பதினே. அ.அ.) 2. சேர. (ஐங்குறு)

அடையடிமை—தம் வாக்குதன் முதலிய வற்றால் அடையப்பட்ட அடிமை. (மிரு. ச. க.கசு.)

அடையுத்தவாருபெயர்—ஒருபொருளின்

ன்பெயராய், அதனோடு சம்பந்தமுள்ள பிறிதொருபொருளை, அடைமொழியோடுகூடி விளக்குவது. "திருவாசகம்" என்பதிற்போல. (நன். பெய. ந.ந. உரை.)

அடையல்—1. அடைக அல்லது அடையற்க எனப்பொருள்படும் ஒரு வியங்கோண்முற்று. 2. அடைதல். (உ-ம்.) "சாயலுளடையலுற்றிருந்தேன்" (தேவார. திருப்பிர. எ. ச.உ.) 3. அடைந்தபொருள். 4. எல்லாம்.

அடையலர்—பகைவர். (உ-ம்.) "அடையலர்தம்மைவென்று" (கந்தபு. அக்கிரி. க.கசு.)

அடையலவர்—பகைவர். (உ-ம்.) "அடையலவராலிவெருவ" (திருப்ப. காப்பு. ச.)

அடையலர்—அடையலர், அடையாதவர்—பகைவர். (உ-ம்.) "அடையாதவரமுடையல் சீறும், விடையான்" (தேவார. திருப்பனை. எ. ச.உ.)

அடையாதார்—பகைவர். (உ-ம்.) "அடையாதார்தம்புரங்கள்" (தேவார. காவிரி. க. ச.உ.)

அடையார்—பகைவர். (உ-ம்.) "அடையாரென்னும் பொங்கிருப்பிழம்பு" (சூர்மபு. கண்ணனவ. க.அ.)

அடையாளம்—அறிகுறி. (உ-ம்.) "அந்தமில்லுண்கள் செய்கையாதிவடையாளங்கள் - முந்தையின் வருவாவண்ணமுறையினுன் தொழிந்தான் முன்னோன்" (திருவிளா. மாமனா. ந.உ.)

அடைவிக்கச்சோலம்—கன்தாரிமஞ்சள்.

அடைவு—1. அடைதல். (உ-ம்.) "நின்னையடைவாக" (பெரியபு. திருஞாந. ச.எ.அ.) 2. ஈடு. [அடவு அடிகென்பதன்மருஉ.] 3. உபமானம். 4. எல்லாம். 5. முறை. (உ-ம்.) "அங்கத்தினொருசிலவடைவிற கூறுகேன்" (கந்தபு. அவையா. க.உ.) 6. விதம்.

அண்—1-3. அண்ணனையெனவொத்தெரிநிலைவினைப்பகுதியும், பெயரெச்சத்தொகையும். 4. மேல். 5. வேட்டைநாயின் உருவு கயிறு.

அண்டகடம்—அண்டகடாகம். (உ-ம்.) "அண்டகடமுதற்றையீறாக" (கந்தபு. அண்ட. க.அ.)

அண்டகடாகம்—அண்டகோளத்தின் சுவர். (உ-ம்.) "என்கைத்தலப்பிரமண்கடாகமுக்கண்டதவ்வேல்" (திருவிளா. தீர்த்த. க.)

அண்டகபாலம்—அண்டகடாகம். (உ-ம்.) "அண்டகபாலத்தப்பாலான் கண்டாய்" (தே

வார. கொட்டைபூர்.உ. திருநாவு.) [அண்ட; கபாலம் - ஒடு.]

அண்டகம்—1. குப்பைமேனி. 2. சிறு முட்டை. 3. பீசகோசம். [சுணுக.]

அண்டகன்—அண்ணகன். [சுணுக.]

அண்டகை—அப்பவருக்கத்துளொன்று. (சூ. நிகண். சு: உடு.)

அண்டகோசம்—1. அண்டசாத்திரம். 2. அண்டத்திடுகு. [கோச - ஒடு.] 3. பழத்தின்ரோல். 4. பழம். 5. பீசப்பை. [சுணுகோசம். கொபரம் - உறை.]

அண்டகோளகை—1. அண்டகடாகம். (உ-ம்.) “அதற்குமீதேதிசுழண்டகோளகையுக்கோடியாமே” (கந்தபு அண்ட. கூடு.)

அண்டகோளம்—உண்டைவழுவயான அண்டம். (உ-ம்.) “திசையுண்டகோளமும் பார்து” (திருவிளா. நகர. உச.)

அண்டங்காக்கை—அண்டக்காகம். (மது. இ: கச.)

அண்டங்காகம்—ஒருவகைக்காகம். [இது கழுத்தில் வெண்மைதாலிய மந்தைக்காகங்கள் போலாது உடல் முழுதுக்கருவையுடையது.]

அண்டசம்—முட்டையிற்பிறப்பன்; அவை: அரவு, தவளை, முதலை, ஆமை, அரனை, உடுப்பு, மீன், ஒந்தி, பறவை, பல்லி, இப்பி முதலியன. (பிங்க. ௩௦௮௩.) (உ-ம்.) “அண்டசஞ்சுவேதசங்கள்” (சி. சி. உ: அக.) [இராமாயணத்திலே குர்ப்பகை. கச-ஆங்கலியிலே “அண்டசத்தருந்துயிறுந்தவையனை” எனப் பாம்புக்கும் பிரயோகிக்கப்பட்டது. [சுணுக: சுணுக - முட்டை. ஜம் - பிறத்தது.]

அண்டசன்—பிரமா. [சுணுக; ஜன் - பிறத்தவன்.]

அண்டசை—கஸ்தூரி. [சுணுகார. அண்டத்திற்பிறத்தென்றபடி.]

அண்டநான்—சிவன். [சுணுகார. யா-உடையவன், காக்கிறவன்.]

அண்டநாயகி—உமாதேவி. (உ-ம்.) “அண்டநாயகிதன்முசிழ்முலை சுரந்தபால்” (திருப்ப. ச.அ.) [சுணுக; நாயகி - முதலிலி.]

அண்டப்பாந்தீதல்—பொருந்தச்செய்தல். அண்டப்புத்தேள்—விசாட்புருடன். (உ-ம்.) “திருந்துநல்லண்டப்புத்தேள் கிந்தையாம்பு

ண்டரிக - புரந்தனில்” (கந்தபு. திருவவ. கரு.)

அண்டபகிரண்டம்—துருவசக்கரத்துட்ட உலககோளமும் அதற்குப் புறத்திலுள்ள கோளமும். (உ-ம்.) “அண்டபகிரண்டமுமாய விசாரமே” (தாயு. பரிபூ. ச.) அண்டபிரண்டம்—பிரமாண்டமுந்தேகமும். [சுணுகவிணுக.]

அண்டம்—1. ஆகாயம். (உ-ம்.) “அண்டப்பாற்றுக்கிரையிடுகின்றனர் சிலர்” (கந்தபு. யாக. என்.) 2. உலகம். (உ-ம்.) “பிறக்குந்தொல்லை - நீர்க்கொண்டவண்டத்துத் தாவரத்துக்குச் சக்கமத்து நிறைந்துநின்றன” (அரிச்ச. பாயிர. ந.) 3. கஸ்தூரிமானின் கோசம். 4. கோசம், பீசப்பை. 5. சுக்கிலம். 6. தலையோடு. 7. தேவுலகம். (உ-ம்.) “பின்னவர்க்கண்டமளிப்பனவஞ் செழுத்துமே” (தேவார. பஞ்சாக். அ. சம்.) 8. பீசம். (உ-ம்.) “அண்டத்திலுறுசெய்வனவால்” (திருவிளா. பரிநரி. கள.) 9. முட்டை. (உ-ம்.) “மயிலின்ண்டம்” (சி. க. உ.உ.) 10. விதை, கொட்டை. (உ-ம்.) “இல்லமுதுமண்டக்கணுறுபலம்” (தைவல. ந.ந.) [சுணுக]

அண்டமீன்றவன்—பிரமா. (உ-ம்.) “அண்டமீன்றவன் பிறக்கடையாச்சொமத்தில்” (சேதுபு. கவிதீர். கரு.)

அண்டமுகடு—அண்டத்தினுச்சி. (உ-ம்.) “அண்டமுகட்டுறநின்ற. சிரித்தனன்” (பாரத. கிருட். ௨௦௨.)

அண்டமுந்தீர்—அண்டரூபி. (உ-ம்.) “அண்டமுந்தியமுனிதவண்ணனை” (தேவார. இலிக. கரு. திருநாவு.) [சுணுக: ௮-கி-௩.]

அண்டயோநி—1. சூரியன். (பிங்க. ௨௧௦) 2. முட்டையிறுந்துவது. [சுணுக-ஆகாயம், முட்டை. யோநி - பிறப்பிடமாக உடையது.]

அண்டர்—இடையர். (உ-ம்.) “ஆன்சினைக் காப்புச்செய்தக்கண்டர்நின்றாற்றுமோதை” (இரகு. நாட். இஅ.) 2. தேவர். (உ-ம்.) “அண்டர்மடலார்கள்” (திருவாத. திருப்பெரு. இ.) 3. பகைவர். (பிங்க. ௩௦௮௩.)

அண்டநிலை—பொன்னுக்காணி. (உ-ம்.) “அண்டநிலைசிலிகரியவேம்பாடகுவயற்பயறுசிறியமுந்தம்பலினியகை” (தைவ. பாயிர. இள.)

அண்டர்பிரான்—சிவன். (உ-ம்.) “அண்டர்பிரான்கோயிலினை” (பெரியபு. திருஞா.

சங்க.) [அண்டர் - தேவர், பிரான் - தலைவன்.]

அண்டரண்டம் — தேவரண்டம். (உ-ம்.) “அண்டரண்டமளவிகுளிகை” (கந்தபு. நகரபு. 10௭.)

அண்டல் — 1. அழுந்துதல் 2. கிட்டுதல். (உ-ம்.) “அண்டினன் சேர்தலும்” (கந்தபு. திருமண. சரு.) 3. பொருந்துதல்” (உ-ம்.) “ஆகாரமா முவமைக்கண்டாடென்னும்” (ஞாநவா. முழுட்ச. உ௭.)

அண்டலர் — பகைவர். (உ-ம்.) “அண்டலர்வன்மையாலயுதயோசனை யுண்டதுகொழுங்கனல்” (கந்தபு. யுத்த. நகரபுரு. 10௬.) அண்டவாணர் — 1. ஆகாயவாகிகள். 2. தேவர். (உ-ம்.) “அண்டவாணர்மறைபாட” (பெரியபு. தண்டியடி. சு.) [அண்ட - ஆகாயம், தேவலகம். வாணர் - வாழ்வோர்.]

அண்டவாதம் — 1. அண்டவாயுநோய். (உ-ம்.) “மூலவியாதியோடண்டவாதம்” (திருப்ப. 10௬௮.) [அண்ட - பீசம். வாதம் - வாயு.] 2. அந்திரவாயு; சூர்வாதம்.

அண்டவாயு — 1. அந்திரவாயு. 2. விரைவாதம். [சுணு; வாபா.]

அண்டவிருத்தி — ஒருவகை விருத்தி. (தைல. தைலவ. ௧௭.) [சுணுவாழி.]

அண்டன் — 1. கர்த்தா. (சி. சி. பாஞ்ச. மறு. ௧௬.) 2. சிவன். (உ-ம்.) “ஆதாமாதுடனொமண்டனடங்கண்டனையால்” (கோயிம்பு. பாயிர. உ௬.) [சுணு.]

அண்டா — செம்பினாலே செய்யப்பட்ட சட்டிவடிவமான ஒரு பெரும்பாத்திரம். (தைலுக்கு.)

அண்டாகாரம் — முட்டைவடிவம். [சுணு காரம்; ஆகாரம் - வடிவம்.]

அண்டாதவன் — பகைவன். (உ-ம்.) “அண்டாதவனாலெம்மகத்திலிரு - ஞண்டாகிய தன்மைமுணர்ந்து” (கந்தபு. முதனாட. ௧0௬.)

அண்டாநிநாதன் — சிவலோகத்திலே தக்கிண்திசையோலக்கஞ்சேவிக்கும் பதினெட்டு முக்கிய கணேசரிலொருவன். (வி - ணி. உகச.)

அண்டாரி — பகைவர். (உ-ம்.) “அண்டாரி தமக்கோராரியை” (கந்தபு. சிங்க. ச௭௦.)

அண்டுகம் — செஞ்சாய். (பிங்க. உருக்கூ.)

அண்டுகா — மட்பாணை. [ஹ்ணிகா]

அண்டிரன் — 1. ஆடவன். 2. ஆயென்னும் வள்ளல். (உ-ம்.) “ஆயுண்டிரனாடுபோ

ரண்ணல். (புறநா. ௧௨௬.) 3. சமர்த்தன். 1, 3. [சுணுர.]

அண்டில் — மாடு முதலியவற்றின் கண்ணிறப்பற்றம் ஒருபூச்சி.

அண்டிரன் — 1. ஆடவன். 2. சமர்த்தன். [சுணுர.]

அண்டிகை — அண்டதல்.

அண்டீதல் — அண்டல்.

அண்டை — 1. அருகிடம். (உ-ம்.) “அவன் கிணற்றண்டையினிற்கிருன்” 2. அயல். (உ-ம்.) “அண்டைவீட்டுக்காரி” 3. ஒன்றை நிறுத்தும்படி கொடுக்கும் முட்டி. 4. ஒட்டை முதலியவை அடைக்கும் ஒட்டி. 5. சமீபம். (உ-ம்.) “கிடத்தியுணைவள் சம்பத்துறைமுறையண்டைக்கொழுகையில்” (திருப்ப. 10௬௭.) 6. நீர்நுவுக்கருவி. (உ-ம்.) “செம்பொருள் செய்துருத்திதாம்புசெய்குமூல் வட்டமாகவம்பொன்செய்சிவிறிவெண்டொனண்டைகொண்டு” (திருவிளை. உக்கிர. உச.) 7. பீறலடைக்குருதுணை. (உ-ம்.) “சீலைக்கண்டைவைத்துத்தைத்தான்” 8. வரம்பு. (உ-ம்.) “அண்டைகொண்டெண்டைமேயும்” (நாலாயி. திருச்சர். சக.)

அண்ணகன் — பீசம்பாக்கப்பட்டவன்.

அண்ணணித்து — மிக்கிட்டியது. (உ-ம்.) “அண்ணணித்தாராயின்” (கலித்தொகை. ௧௦௮.)

அண்ணத்தான் — தலையையுக்காலிற் பெருவிரலையுஞ் சேர்த்துக்கட்டித் தலைநிமிர்ந்திருக்கச்செய்யுத்தண்டனை.

அண்ணம் — 1. உண்ணுக்கு. 2. மேல்வாய்.

அண்ணல் — 1. அரசன். (கு. றி. உ: கஉ.)

2. அருகன். (கு. நிகன். க: உ.) 3. சார்தல்.

4. சிவன். (உ-ம்.) “அண்ணலருளாண்ணனியவையவாராயதனால்” (சிவப்பிர. உ: ச.) 5.

சிதப்பு. (உ-ம்.) “ஒங்குமண்ணன் மால்வரை” (சுர்மபு. திருக்கல். ௧௮.) 6. தலைமை. 7.

தலைவன். (உ-ம்.) “அழிபொரண்ணல்கேட்டிசின்வாழி” (மதுரை. ௨௦௭.) 8. புத்தன்.

(கு. நிகன். க: ௧௮.) 9. பெருமை. (உ-ம்.)

“அண்ணலெங்குமாராண்டெ” (பாரத. திரௌ. சு.) 10. பெருமையிற்சிறந்தான்.

(உ-ம்.) “அகத்தியனுக்கோத்துரைக்குமண்ணல்” (சிவப்பிர. மங்கல. சு.) 11. முல்லை

நிலத்தலைவன். 12. பற்றல். (உ-ம்.) “தொக்கண்ணியெழும்புதண்பூக்கிரத்திமுதனோய்தொலையும்” (தைல. தைலவ. ௧௦௬.)

அண்ணலாரி — சிவன். (உ-ம்.) “ஆடன்

மேலியவண்ணலாரடி” (பெரியபு. வயர். ௧௮.)

அண்ணன்—தமையன். (உ-ம்.) “முன்னவண்ணன்முத்தோன்” (கு. நி. உ. எவ.)

அண்ணை—1. அருணைசலம். (உ-ம்.) “உயர்பொழில்ண்ணைவினுதென்கிருரும்” (தேவரா. திருவிடை. உ. திருநாவு.) 2. உண்ணுக்கு. (உ-ம்.) “அண்ணைவல்லாவமைவருவறுவாய்” (பொருந. சுஉ.)

அண்ணைக்கு—உண்ணுக்கு. (உ-ம்.) “அண்ணைக்கையிருசி மூக்கையுரத்தினுரென்க.” (சிந்தா. முத்தி. கௌ. உரை.)

அண்ணுத்தல்—1. அங்காத்தல். (உ-ம்.) “அண்ணுத்தல் செய்யாதது” (வன். உரு.) 2. தலையெடுத்தல். (உ-ம்.) “கண்ணுர் நாணவண்ணுத்தே” (புறநா. சௌ.) 3. நிமிர்ந்து நிற்றல். (உ-ம்.) “அண்ணுத்தவனமுலை” (கல்லாட. உஅ.) 4. மேலுண்கல்.

அண்ணுத்தாள்—அண்ணத்தாள்.

அண்ணுமலை—அருணைசலம். (உ-ம்.) “அண்ணுமலையக்கமார்பிரான்” (பெரியபு. திருஞா. கௌ.)

அண்ணு—பணைவர். (உ-ம்.) “அண்ணுர் புரமலியக்கனல்” (உபதேச. திரிபுர. ககஉ.)

அண்ணுவி—கூத்துமுதலியன பழக்குவோன்.

அண்ணி—தமையன் மனைவி.

அண்ணிடல்—பொருத்தல். (உ-ம்.) “பின்னுமண்ணிடம்” (சிவப்பிர. சு. க.)

அண்ணித்தல்—1. பொருத்துதல். (உ-ம்.) ‘அடியார்க்கென்றுமாரமுதாயண்ணிக்குமையாற்றுகான்’ (தேவரா. திருவாரு. உ. திருநாவு.) 2. மதுரித்தல். (உ-ம்.) “திருப்புத்தாரானைச்சிந்தைசெயச் செயக்கருப்பஞ்சாற்றிலுமண்ணிக்குக்காணமினே” (தேவரா. திருவரிசிந்தைசெய்த்தார். இ. திருநாவு.)

அண்ணிது—அணிமை.

அண்ணிப்பான்—மதுரிப்பான். (உ-ம்.) “ஆகமகிளின்றண்ணிப்பான்” (திருவாச. சிவபுரா. ச.)

அண்ணியது—கிட்டியது. (உ-ம்.) “அண்ணியதாயு மகன்றம்” (சுர்மபு. பொது. கஉ.)

அண்ணியன்—சமீபமானவன்.

அண்ணுதல்—1. அணுகுதல். 2. சார்தல். 3. பொருத்துதல். (உ-ம்.) “உண்ணடிக்கீழ்ணணியமெய்யடியவர்க்கு மாதக்கடுவென விரந்து” (திருவினா. மெய்க்கா அ.)

அண்பல்—மேல்வாய்ப்பல். (உ-ம்.) “அ

ண்பன்முதலுவினிம்புறவருமே” (நன். எழுத்தி. உஉ.) [நாவினிம்பு அணுகுதற்காரணமாகிய பல் என்பதுபொருள்.]

அண்மல்—அண்முதல்.

அண்முதல்—கிட்டுதல். (உ-ம்.) (இந்திரனால் விடுத்தனண்ணி” (தணிகை. சிபரி. இவஉ.)

அண்மை—1. அடையுந்தன்மை. (உ-ம்.) “விண்ணவர்பாலண்மையிலனுகுமண்ணல்” (கந்தபு. காமத. உஅ.) 2. அத்துவயித்தற்கு வேண்டப்படும் பதங்களிடையிழன்றி நிற்றல். (சைசர்பு. உரு.) 3. சமீபம். (உ-ம்.) “அண்மையினியல்பும்” (இலக்கணவி. உகரு.)

அண்மைச்சுட்டு—சமீபத்திலிருக்கும்பொருளைச் சுட்டிக்காட்டுதல்.

அண்மைவிளி—சமீபத்திலுள்ளாரையழைத்தல்.

அண்ங்கம்—இலக்கணம். (உ-ம்.) “அஞ்சணங்கம்”

அண்ங்கயரிதல்—விழாக்கொண்டாடுதல். (உ-ம்.) “சுறவமுண்மருப்பணங்கயர்வனதழிச்சுழல்” (பெரியபு. திருக்குறி. எ.) [அணங்கு-தெய்வம். அயர்தல்-செய்தல்.]

அண்ங்கல்—அணங்குதல்.

அண்ங்காட்டு—வெறியாட்டு. (உ-ம்.) “அணங்காட்டுமுகியோன்” (கல்லாட. கௌ.) [அணங்கு-தெய்வம். ஆட்டு-ஆடல்.]

அண்ங்காடல்—வெறியாடல். (உ-ம்.) “பேரணங்காடல்செய்து” (பெரியபு. கண்ணப்ப. கக.)

அண்ங்காரி—பெண்கள். [ஆர்-ஒரு பண்மைவிசுதி.]

அண்ங்கிய—1. அழகிய. (உ-ம்.) “சீரணங்கியதெவர்கன்” (பெரியபு. திருவாரூர். சி. கௌ.) 2. பின்னிவளர்ந்த. (உ-ம்.) “முழுநெறியணங்கியதன்கோல்வோலோடு” (மலைபடு. உஉரு.)

அண்ங்கினி—தெய்வப்பெண்கள். (உ-ம்.) “புடையுறவணங்கினர்போற்றி” (கந்தபு. தெய்வ. கௌ.)

அண்ங்கு—1-3. அணங்கெண்ணெவலுத்தெரிநிலைவினைப்பகுதியும்பெயரொச்சத்தொகையும். 4. அழகு. (கு. நிகண். கக; சுஉ.) 5. ஆகை. (கு. நிகண். கக; சுஉ.) 6. காமநெறியால் உயிர்கொள்ளுத்தெய்வமகள், கொல்லியம்பகைவ. (உ-ம்.) “ஆயுறவினரல்லார்க்கணங்கென்ப” (வன். கசஅ. 7. கொலை. (உ-ம்.) “அண்

ங்குபார் துங்கைமுழித்தாயியோ - மணங்குபேய்முழையுறவுண்டானரோ" (கூர்மபு. கண்ணனவ. ௧௩.) 8. திவ்வியம். (உ-ம்.) "சேணங்குமணரிமாடம் திருச்சிற்றம்பலம் போற்றி" (கோயிற்று. பாயிர. உ.) 9. தெய்வப்பெண். (உ-ம்.) "அணங்குகொலாய்மயில் கொல்" (வன். ௧௦௮௬.) 10. தெய்வம். (உ-ம்.) "அணங்குடைநெடுங்கோடு" (புறநா. ௧௨௨.) [அணங்குகென்பது; அமரர், சித்தர், அகரர், தைத்தியர், கருடர், கின்னார், கிருதர், கிம்புருடர், காந்தருவர், இயக்கர், விஞ்சையர், பூதர், பைசாசர், அந்தரர், முகிலர், உரகர், ஆகாயவாசிகள், போகபூயியர் ஆகிய பதினெண்கணத்தாரையும் நிரயபாலரையும், பிறரையும், அணங்குதற்றொழிலராகிய சுவந்தின்பெண்டிர் முதலாயினாரையும், கருதவருவதொருசொல்லென்று "அணங்கேவிலங்கே கள்வர்தயிறையெனப் - பிணங்கல்சாலாவச்சகான்கே" என்னுஞ் சூத்திரத்திற்கு நச்சிளார்க்கினியர் செய்த உரையிலிருந்து விளங்குகின்றது. தொல். பொரு. ௨௧௬.] 11. தேவர்க்காடுங்குத்து. 12. நோய். (பிங்க. ௧௦௮௬.) 13. பராசத்தி. (உ-ம்.) "போணங்கிணுடலுமே பெருமப்பற்றப்புவியீர்" (கோயிற்று. பாயிர. உ.) 14. பெண். (உ-ம்.) "ஆண்டவ்விராக்கதவணங்குமெய்தம்" (சேதுபு. வேதாண். ௧௮.) 15. பெய்க்கன். (உ-ம்.) "துணக்கையருசெல்லிக்கணங்குமோழத்தாங்கு" (பெரும்பா. ௪௧௬.) 16. வருத்தம். (உ-ம்.) "வறிசேனுமணங்குகொள்ளலீர்" (கந்தபு. மோன. ௧௧.) 17. வருத்துதல். (உ-ம்.) "அரவீன்பொறியுணங்கும் புணர்ந்தவாவுவின்மேலகைத்தகையை" (கலித்தொகை. ௧௦.) 18. வெருவுதல். (உ-ம்.) "காண்முகத்தோன் - கண்ணணங்குறவருபவர்க்கடிதிர்" (கூர்மபு. அட்டம. ௧.) 20. வேலாடல்.

அணங்குதாரீந்தான் - படிமத்தான். (உ-ம்.) "அழைத்தபணியென்னென்ற னனங்குதாரீந்தான்" (பெரியபு. கண்ணப்ப. ௪௬.)

அணங்குதல் - 1. அஞ்சல். 2. கொல்லுதல். (உ-ம்.) "அணங்குவான்விடவா" (இராமா. மந்தரை. ௪௧.) 3. வருத்துதல். (உ-ம்.) "பெண்ணணங்குபூத்தார்" (சிந்தா. முத்தி. ௪௪௬.) 4. வருத்துதல். (உ-ம்.) "ஆடியப்பாவை. போனீ யணங்கியதணங்கவென்றான்" (சிந்தா. குணமா. ௧௦௭.) 5. விரும்புதல்.

அணங்குதாக்கு - காமகெறியாலுயிர்கொள்ளுத்தெய்வமகன் தீண்டல். (உ-ம்.) "அண

ங்குதாக்கென்றுசொல்வர்" (வன். ௧௧௮. உரை.) [அணங்கு - காமகெறியாலுயிர்கொள்ளுத்தெய்வமகன், தாக்கு - தீண்டல்.]

அணங்குதல் - 1. தலையெடுத்தல். (உ-ம்.) "பாம்பணத்தான்" (பொருந. ௧௩.) 2. மேனோக்கித்திறல். (உ-ம்.) "நெற்கொணெடு வெதிர்க்கணர்ந்தாரை" (குறிஞ்சி. ௩௧.) அணம் - மேல்வாய். (உ-ம்.) "மூக்குற்றி தழ்நாப்பல்லணத்தொழிலின்" (நன்னூல். எழுத். ௧௬.)

அணர்ச்சிகேவி - எடுத்தசெவி. (உ-ம்.) "நோன்புறத்தணர்ச்செவிச் சுழுதைச்சாதொடு" (பெரும்பா. ௮௦.)

அணர் - அண்ணம். (உ-ம்.) "அணரியிற்றொடரிழ்ந்து டுடக்கினையழுத்தி" (காஞ்சிபு. இருபத்தெண். ௩௬௪.)

அணல் - 1. கழுத்து. (உ-ம்.) "கரையணற்குழம்புழி" (பெரும்பா. ௨௦௮.) 2. கீழ்வாய். (உ-ம்.) "கறையணற்புயங்கவெறிதழல்விடத்தை" (கல்லாட. ௮.) 3. தாடி. (உ-ம்.) "மையணற்காளை" (புறநா. ௮௬.) 4. மிடறு.

அணவல் - அணவுதல்.

அணவன் - பொருத்திவன். (உ-ம்.) "குாங்காடுதறைதன் லணவன்காண்" (தேவார. குாங்காடு. ௪. திருநா.)

அணவு - 1 - 3. அணவென்னேவலுந்தெரிநிலைவினப்பகுதியும் பெயரெச்சத்தொகையும். 4. கடு. 5. பொருந்துதல். (உ-ம்.) "இருகரையணவுறக்கிடகும்" (உபதேச. மச்ச. ௧௨.)

அணவுதல் - 1. இணைதல். 2. கிட்டல். (உ-ம்.) "அணவலேயணுகல்புல்லல்" (கு. ௧. ௧௧. ௧௪. ௨.) 3. சேர்த்தல். (உ-ம்.) "வாணவெய்யத்திரு" (இரகு. மாலே. ௬௬.) 4. மேனோக்கிச்செல்லுதல். (உ-ம்.) "அந்தாவகடுதொட்டணவுநீர்புகழ்" (சிந்தா. பதுமை. ௭௪.)

அணப்பல் - அணப்புதல். (வழக்.)

அணப்பி - ஏய்ப்பவன். (உ-ம்.) "அணப்பின்படிநிகள்" (திருப்பு. ௬௧௮.)

அணப்பிந்து - ஏய்த்து. (உ-ம்.) "அணப்பித்துலகரு சீர்த்துத்திரிமாணர்" (திருப்பு. ௩௪௨.)

அணர் - கழுத்து. (காலாயிர. முதலா. ௬௩. பக்.)

அணவல் - அணவுதல். (உ-ம்.) "அருக்கன்மண்டலத்தணவுமத்தணாரர்" (தேவா

ர. திருவாரூர். ச. சம்.)

அணி—1. அணியிலக்கணத்தில். 2. அணியிலக்கணம். (உ-ம்.) “வல்லோராணிபெறச் செய்வன செய்யுள்” (இலக்கணவி. கசக.). 3-5. அணியென்னெவ்வழ் தெரிவிப்பதென்பது பகுதியும் வினைத்தொகையும். 6. அலங்காரம். (பிங்க. நூலு.). 7. அழகு. (உ-ம்.) “அணி மாழ்கி” (கந்தபு. காம. அ.). 8. ஆபரணம். (உ-ம்.) “அணியினேவழங்க” (கந்தபு. நகர. நக.). 9. எத்தனம், அடுக்கு. 10. எல்லை. 11. ஒழுங்கு. 12. கலிப்பது கட்டுவது செறிப்பது பூண்பது முதலியவற்றின் பொதுப்பெயர். (தொல். சொல். சடு. உரை. சேனா.) 13. கூட்டம். (உ-ம்.) “தேவரணி தொழ” (கோயிற்று. பதஞ்சலி. க.). 14. சம்பாரம். 15. சமீபம். (உ-ம்.) “இறையணிகேட்சவு எத்திட்டனர் பூசல்” (சிந்தா. கோவில்தை. கசக.). 16. சேனையினர். 17. தளவாடம். 18. தேரின் அச்சாணி. 19. நன்மை. 20. படைவகுப்பு. (உ-ம்.) “ஆணணி புதுதலும்” (சிறுபாண. உசக.). 21. பற்று, அன்பு. (பிங்க. நூலு.). 22. பூமாலை. 23. பெருமை. (உ-ம்.) “அணிநிலாவிரிக்கும்” (சிலப். அந்தி. ந.). 24. வரிசை. (உ-ம்.) “எயிற்றணிசுதகதகலிப்” (கந்தபு. குரந்தண்ட. சு.).

அணிகம்—1. அணிகலம். (உ-ம்.) “அணிகயாப்பணிகள்செய்து” (சிந்தா. முத்தி. உசக.). “அணி திரிந்து அணிகமாயிற்று (செய். உரை.) 2. சிலிகை. (உ-ம்.) “அணிகமூர்ந்த மாரீண்டி” (சிந்தா. முத்தி. நக.).

அணிகலச்செப்பு—ஆபரணப்பெட்டி.

அணிகலம்—ஆபரணம். (உ-ம்.) “அணிகலமாவென்பு” (கந்தபு. தவங்காண். கடு.).

அணிகை—நாகமல்லிகை.

அணிஞ்சில்—1. அழிஞ்சில். [மருஉ.] 2. கொஞ்சிலை. 3. சிற்றமுட்டி. 4. கொச்சி. 5. முள்ளி.

அணித்து—1. சமீபம், சமீபகாலம். (உ-ம்.) “உணர்வுமிகவணித்தாகை” (கோயிற்று. இரணிய. நக.). 2. சமீபமானது. (உ-ம்.) “தொந்தலீலையினுலணித்துநூரமாம்” (ஞாநவா. சித்த. உ.).

அணிதல்—1. அலங்கரித்தல். 2. அழகுபெறல். (உ-ம்.) “பாஅயன்னபாறையணிந்து” (மதுரை. உஎஅ.). 3. தரித்தல். (உ-ம்.) “ஆதலாற்றினவியப்பதற்கன்றவையணிதல்” (கந்தபு. ததிகுயு. கச.) 4.

படைவகுத்தல். (உ-ம்.) “இத்தகவாக வணிந்திருசேனையும்” (பாரத. பதினமூன். அ.). 5. புணுதல். 6. வரிசையாதல். (உ-ம்.) “ஐயிருதிசையினு மணிந்து செல்வன்” (கந்தபு. தெய்வ. கடு.).

அணிந்தம்—கோபுரவாயிலின்மேடை. அணிந்தவைநீருந்தல்—(பொருளிலக்கணம்) மெய்ப்பாடுகளுளொன்று; அஃது: ஒடுபெண் தான் அணிந்திருக்கும் கடி ருத்திரம் முதலியன திருத்ததல். (தொல். பொரு. உசக.).

அணிந்தன்று—அணிந்தது.

அணிந்துரை—பாயிரம்; அது: நூலின் பெருமைமுதலியன அலங்கரித்துச் சொல்லுவது. (நன். பொதுப்பா. க.).

அணிநூன்—சீத்தாளன்னுமாம். (வழக.). அணிபடுத்தல்—1. அலங்கரித்தல். (உ-ம்.) “அண்டம்வெண்கவணி படுத்திட்டவை” (கந்தபு. திருக்கல். நக.). 2. ஒழுங்காக்கல்.

அணிபொறுத்தல்—1. அலங்காரம்பெறச் செய்தல், புனைதல். (உ-ம்.) “அந்நகருக்கொருநாமமணிபெறுத்தி யளித்தனனே” (கந்தபு. நகர்செய். உஉ.).

அணிமா—அட்டசித்திகளிலொன்று; அஃது: தனுப்போலாதல்; பரமானுவின்னுக்குமாமாக் தேகமுடைத்தாயிருக்கை. (உ-ம்.) “அறவுஞ்சிறியவுயிர்தொறுந்தான் பரமகாட்டையணுவாய்ச் சென் - துறையுஞ்சிறுமையணிமாவாம்” (திருவிளை. அட்டமா. உந.).

அணிமலை—பூசனிக்கொடி.

அணிமை—சமீபம். (உ-ம்.) “மூதூரணிமையின்” (காஞ்சிபு. நாட்டு. கச.).

அணியம்—1. ஆயத்தமாதற்குவேண்டியன. 2. படைவகுப்பு. 3. மாக்கலத்தின்றுற்பக்கம்.

அணியல்—1. அணிதல். 2. அழகுசெய்தல். (உ-ம்.) “அணியலுமணிந்தன்று” (புறநா. க.). 3. எதிர்ப்பறையில்வரும் ஒரோவல்லினை. 4. உடன்பாட்டில் அல்லதெதிர்ப்பறையில்வரும் ஒரு வியங்கோண்முற்று. 5. மாலை. (உ-ம்.) “அணியலுமணிக்குவனனி” (கைடத. அன்னத்தைத்தா. கசக.). 6. வரிசை. (உ-ம்.) “அளக்கர்வாய்முத்தமுரலணியலாரணியுஞ்சோதி” (இராமா. கைகேசிகு. எடு.).

அணியன்—1. அணியுடையவன். 2. கிட்டினவன். (உ-ம்.) “தோன்றல்வந்தனியனாளுன்” (கந்தபு. காம. உச.).

அணியிலக்கணம்—ஐந்திலக்கணத்தொ

ன்று; அது அலங்காரங்களைச் சொல்லுவது. அணியெண் — முப்பத் தைத்து. (உ-ம்.) “தூதுள்மியாட் மணிபெண்டூதலிரண்டரைத் துக்கு” (தைல, தைலவ, சஉ.) [அலங்காரம் முப்பத்தைத்துப் பற்றி 35 எண்ணுந்தொகைவிளக்கக்கூறும் குறிப்புச்சொல்.]

அணில்—1. அன்றில். (உ-ம்) “கிளிக டையெண்ணிலோளியாக் குால்” (திருப்பு. 10உ.) [இது அன்றில் என்பதன் விகாரம்.] 2. தாய்முலையுண்டவளர்வதாயும், முத்துகிலே மூன்றுவரியுடையதாயும், மாங்களிலேவிசைத்தோடும் பயிற்சியுடையதாயுமுள்ள ஒரு பிராணி. (உ-ம்) “வரிப்புறவணில் வாற்கருத்தினே” (சல்லா. சு.)

அணில்வரியன்—1. ஒருவகைப்பசு. 2. ஒருவகைப்பட்டு. 3. ஒருவகைப் பலாப்பழம். 4. ஒருவகைவெள்ளரி.

அணில்வாற்றினை—அணில் வால்போலுங்கதிர்களுடைய ஒருவகைத்தினை.

அணிவகுப்பு — படைவகுப்பு. அது: வகையால் நான்கும் விரியால் முப்பதிமாம். வகைநான்காவன:— தண்டம், மண்டலம். அசங்கதம், போகம் என்பன. விரிமுப்பதாவன:— பிரதாம், திருடம், தியாவத்தம், குட்சி, பிரதிட்டம், சுப்பிரதிட்டம், சிசேயம், விசயம், சங்கயம், விசாலம், கிசயம், ருசி, தூண, கர்ணம், சமுமுகம், இரதாசியம், வலயகம், சர்வதோபத்திரம், தூர்சயம், அர்த்தசக்திரம், உத்தானம், சிருங்காடம், கர்க்கடகசிருங்காரி, காசபாரி, கோதிகா, கோமூத்திரிகை, கிருக்கம், சஞ்சாரி, சகடம், பந்தம் என்பன. அவற்றுள்; தண்டமாவது சேனையைக் குறுக்காக நிறுத்துவது; மண்டலமாவது பாம்பு மண்டலமிவெதுபோலச் சேனையை நிறுத்துவது; அசங்கதமாவது சேனையை வேறுவேறாக நிறுத்துவது; போகமாவது நால்வகைச் சேனைகளையும் ஒன்றுக்குப்பின்னொன்றாக நிறுத்துவது—அணிவகுப்புறுப்புக்கள்: உரம், இறக்கைசிரண்டு, மத்தியம், பிரதிக்காரம், பிரிட்டம், கோடிவென ஏழாம்.

அணிவடம்—மாதர் கழுத்தில் அணியும் ஆபரணக்கோவை.

அணிவியூகம்—படைவகுப்பு.

அணிவிரல்—அளமிகைவிரல்.

அணிவு—அணிதல். (உ-ம்.) “பொழிலணிவேணுபுரத்தவன்” (தேவார, கைபாத. உ. சம்.)

அணிவோர்—வெட்டிவேர். (தைலவ.அசு.) அணு—1. உயிர். (உ-ம்.) “மூன்றுத்தித்தணிக்கைச்செய்யும்” (சி. சி. அ. க00.) [விபுவாயிருந்து குக்குமதேகத்தனவிலே. ஞாங்க்சிரியா வியாபாரமாகையால் அணுவான் னும்பெயர் உயிர்க்காயிற் றென்பர். சிவாக் கிரயோகியர்.] 2. ஒருவகைத்தாசியம். 3. குக்குமசத்திருபம். (உ-ம்.) “வித்துக்காகா நியணுக்களாக வேற்றதேல்” (சி. சி. க: கச.) 4. குக்குமதேகம். (உ-ம்.) “உளமணுவாய்ச் சென்றமந்—தள்ளவிழுங்கருவிறுன்” (சிவஞானபோ. உ: எ.) 5. துண்மை. 6. பகுக்கக்கூடாத அப்பதார்த்தம், பாமாணு. (உ-ம்.) “ஒழிந்திடுமணுருபங்க ளாலகலாமொடுக்குமன்றே” (சி. சி. க: கச.) 7. மந்திரம். (சி-வி. கி. சுக.) 8. மிகச்சிறியது. (உ-ம்.) “அண்டக்களெல்லாமணுலாக வணுக்களெல்லா மண்டல்களாகப்பெரிதாய்ச்சிறிதாயினுனு” (திருவிளா. கடவு. சு.)

அணுக்கத்தோலாடர்—சரீரமாயுள்ளதொண்டர். (பெரியபு. வெள்ளா. கூ.)

அணுக்கம்—1. சந்தகம். 2. சமீபம். (உ-ம்.) “அணுக்கத்தொண்டர்” (பெரியபு. வெள்ளா. கூ.)

அணுக்கர்—சமீபத்தர். (உ-ம்.) “அடியவர்க்கடிமைபுண்டே யணுக்கராயமர்வர்கண்டாய்” (காஞ்சிபு. சார்ந்தா. 10கூ.)

அணுக்கன்—1. சமீபத்தன். (உ-ம்.) “வேல்வலனுயர் விதருளும் வீரனை யணுக்கனாய்த் தொழுதான்” (தணிகை. சந்தி. ச00.)

அணுக்கன்றிருவாயில் — தன்னையடைந்தாரைச் சிவன்சமீபராகச்செய்யும் வாயில். (உ-ம்.) “அத்தமில்லவரணுமூன் ரொழுதிருவணுக்கனாத்திருவாயில்” (பெரியபு. திருஞா. கடுக.)

அணுக்கு—சமீபம். (உ-ம்.) “கில்லையூரன்றின்கோள்—பெறுமாத்தொடுத்தன்னபேரணுக்குப்பெற்ற பெற்றியினே - டிடிமாப் பெற்றிய” (திருக்கோ. 10உ.)

அணுகம்—சிறியது. [அணுகம்.]

அணுகல்—1. கிட்டதல். (உ-ம்.) “ஊசொந்தத்தினைக் கண்டணுகல்போல” (தாயு. கருணா. கூ.) 2. போய்ச்சேருதல். (உ-ம்.) “தென்னாட்டினையணுகி” (பாரத. அருச்சுனந்தீ. கஉ.)

அணுகலர்—1. ஆயலார். 2. பகைவர்.

அணுகர்—சமர்த்தன். [அணுக.]

அணுகாரி—பக்கவர்.

அணுகாரணாவர்தம்—புரமணுக்கடாமே பிரபஞ்சமாகத்—தோன்றிநின்றழியுமென்று சொல்லுதல். (உ-ம்.) “இவ்வணுகாரணவாதஞ் செளத்திராந்திகர் வைபாடிகர் ஆசீவகர்க்கும் ஒக்குமெனும் தலைமைபற்றித் தார்க்கிகர்மேல் வைத்து மறுத்தவாறு” (சி. சி. க. கக. சிவஞா. உரை.)

அணுநுதல்—அணுகல்.

அணுகநாசிலர்—சதாசிவ தத்துவத்தில் சதாசிவமூர்த்தியைச் சூழச் சேவித்துக்கொண்டிருந்து போகக்கூடாப்புசிக்கும் அபரமூத்தர்; இவர்கள் பிரணவர், சாதாக்கியர், தீர்த்தர், காரணகர், சுசிலர், ஈசர், சூக்குமர், ஈலர், தேகேசுவரர், அங்கு எனப்பதின் மராவர்; மலபரிபாகமாந்தியத்தால் இப்படியாய், அதோமாயா புலனத்துள்ளார்க்குப் பக்குவம் வந்தவிடத் ததுக்கிரகஞ்செய்வான்றும், போகவைராக்கியம் பிறக்கும்போது மேலான பதமடைவென்றுஞ் சொல்லப்படுவர். (சி.சி.அ. உ. மறை. சி. சி. க. சு. ஞாந. உரை.)

அணுசைவம்—பதினாறுவகைச்சைவத்து ஒன்று; அது: சிவனை உள்ளும்புறமும் பஞ்சகிருத்தியஞ்செய்வனென்றறிந்து திகம்மா வேடங்களை பூண்டு சன்மாரங்க் கலக்கணத்தோடுகூடிக் குருவிங்கவேடம் பொருளாய்ச் சிவன் செய்யுந் தொழில்களை யது பவத்திலே பார்த் தாநத்தம்பொங்கியதன் கண் மனோலயமாவதே மோக்ஷமென்று சொல்லுவது. (த. சி. போ. உடுக.) [சுண்ணுபெருமலம்.]

அணுத்துவம்—அணுத்தன்மை. (உ-ம்.) “தூலமாய்விண்டன்களிறைகைக்கு மணுத்துவத்துவத்துவமுடற்குத்தருமமெடுநவன்” (ஞானவா. சிசித்து. ௫.) [அணுத்துவம்.]

அணுப்பிரமன்—ஆன்மபட்சப்பிரமன். (உ-ம்.) அணுப்பிரமாதியணுபரசிவாந்தர்” (சி. சி. உ. எச. ஞாந.) [சுண்ணுபெருமலம்.]

அணுபட்சநவபேதம்—சத்தியலோகமுதற்புவகாதிபதிகளாய் வாந்தவபேத தேவிகளாயிருக்கும் புரமாமூதற் சிவமூர்த்திபரியந்தம் ஒன்பதின்மராகிய பேதம். (சி. சி. உ. எச. ஞாந.) சுண்ணுபெருமலம்.]

அணுபட்சம்—ஆன்மபட்சம். (உ-ம்.) “அணுபட்சம்புபட்சம்” (தாயு. மவுக. ௫.) [ஆன்மபக்கன் தாமே பக்குவப்பட்டடையுநெ

றியென்றும். பிரோகப்படுபவையென்றும், பொருள்படுமென்று மேற்படி நூலுரைகாரர் கூறுவர். [சுண்ணுபெருமலம்.]

அணுபாசிலன்—அணுபட்சத்துப்பாசிலன். (உ-ம்.) “அணுபாசிலாந்த அநேகேசுரர்கள்” (சி. சி. உ. எச. ஞாந.) [சுண்ணுபெருமலம்.]

அணுபேதம்—ஆன்மபட்சபேதம். (உ-ம்.) “சிவபேதமணுபேத மேனப்பிரமாதி” (சி. சி. உ. எச. ஞாந.) [சுண்ணுபெருமலம்.]

அணுபை—மின்னல். [சுண்ணுபெருமலம்: அணு அற்பம். லா-ஒளி.]

அணுழித்தி—ஆன்மமூர்த்தி. (உ-ம்.) “அணுமூர்த்திவடிவமுதற் காரியமாத்நிரத்தால்” (சி. சி. பாயிர. சிவஸ்துதி. ஞாந.) [சுண்ணுபெருமலம்.]

அணுமை—1. உணர்மை 2. சமீபம். (ஐக்குறுதுது.)

அணுநபம்—1. அணுவகை. (உ-ம்.) ஒழிந்திடுமணுருபங்கள்” (சி. சி. க. கக.) 2. நண்ணியருப்பம்.)

அணுநர்—1. ஆன்மா. 2. கடவுள். [அணுருப்பம்.]

அணுரோணு—சிறுதுகன். [சுண்ணுபெருமலம்: அணு-அற்பம். ரோணு-துகன்.]

அணுவங்கபதிகள்—விஞ்ஞாநகலரிந் பரிபக்குவம் வந்தவர்களிற் தீவிரபக்குவம் வந்துள்ளோர்களாய்ச் சூக்குமசிவாபிவியத்தி விளங்கிச்சத்தித்தத்துவத்துஞ் சிவத்தத்துவத்துமிருப்பவர்கள். (சி. சி. அ. ந. ஞாந.)

அணுவலி—ஆன்மசத்தி. (உ-ம்.) “அடங்கிடுமநாதிமுத்தன் வலியணுவலியுமென்னில்” (சிவதரு. சிவஞானயோ. கௌ.) [அணு-ஆன்மா. வலி-ஆற்றல்.]

அணை—1. அணைக்கட்டு. (உ-ம்.) “கடற்றையென்றனைவேண்டிய” (இராமா. ஆற்ற. க.) 2-4. அணையென்னேவலுந் தெரிநிலவினைப்பகுதியும் வினைத்தொகையும். 5. அணைமரம். 6. ஆசனம். (உ-ம்.) “மடங்கலேருற்றும்-பொன்னின்மாமணி யணையினும் பொருக்கணவெழுந்தான்” (கந்தபு. தெய்வ. ககக.) 7. உதவி. 8. கனா. 9. செய்கரை. (பிச்சு. ௩. ௫. ௫. ௫.) 10. படுக்கை. (உ-ம்.) “நண்ணிடையான்வெய்துயிர்த்து மெல்லணைமேல் வீழ்த்தபோது” (பெரியபு. தடுத்தா. கௌ.) 11. புணர்ச்சி. 12. முட்டி. (உ-ம்.) “அம்மாமலிழாதபடி ஒ

ரணைவை" 13. மெத்தை. (உ-ம்.) "ஆவிலிரி பாணுரையினுடையணையாக" (இராமா.தை லமாட்ட.க0.) 14. வரம்பு. (உ-ம்.) "அணையை தூக்கிச்சென்றீர்" (பெரியபு. திருஞா. எ2உ.) அணைக்கட்டு—வரம்புக்கட்டு.

அணைக்கை—அணைத்தல்.

அணைக்கட்டல்—வரம்புக்கட்டல். (உ-ம்.) "குரக்கினத்தாலே குராகடறன்னே நெருக்கியணைக்கட்டி" (நாலார்யிர. மாணிக்கக். அ.)

அணைகயிறு—அணைக்குங்கயிறு.

அணைசல்—ஒதுக்கல், விலகல்.

அணைசு—வெண்கலத்தாற் பண்ணி வங்கியத்தினிடமுக்கலை தயடைத்தற் குரியது. (உ-ம்.) (சிலப்பதிக. அரங்கே.உசு. அடியுரை.)

அணைசுதல்—அணைசல்.

அணைத்தல்—1. அடுத்ததுச் சேர்த்தல். (உ-ம்.) "அல்லன்மிகவுயிர்க்கிவைதானணைத்தது" (சிலப்பிர. உ: எ.) 2. அடைக்கிடத்தல். (உ-ம்.) "குருகுமன்னமும்வால்வணைக்குப் பையைய-மண்டமும்பார்ப்புமாமென வணைக்கும்" (கல்லா. ச.எ.) 3. அவித்தல், தணித்தல். (உ-ம்.) "விளக்கணைத்தல்" 4. கட்டெதல். (உ-ம்.) "குறுந்தாமரணைத்த குழக்கன்றினுருவாய்" (சுர்மபு. கண்ணன். எக்.) 5. சேர்த்தல். (உ-ம்.) "அணைத்தகூத்தல்" (திருமுரு. உ00.) 6. சமூகத்தல். (உ-ம்.) "அன்னையெடுக்களுவொழித்துவல்லலே யணைத்திப்பெயுஞ்சிறார்" (காஞ்சிபு. தக்கீ. இக்.)

அணைதல்—1. அடைதல், போய்ச்சேர்த்தல். (உ-ம்.) "பெருக்குறுமருங்கினிலிணைந்தார்" (திருவாத. திருப்பெரு. உஉ.) 2. அவித்தல். (உ-ம்.) "விளக்கணைந்தது" 3. உண்டாதல். (உ-ம்.) "தவத்தாலணைந்தபுத்தல்வன்" 4. புணர்த்தல். (உ-ம்.) "கிரதுவியணைந்துபெற்றான்" (சுர்மபு. பிருசுவா. அ.) 5. பொருத்தல். (உ-ம்.) "அடுகொலைக்கணைந்த முகிலுருப்பெயும" (கல்லா. கடு.)

அணைதறி—யானை முதலியவற்றைக்கட்டுக் கம்பம்.

அணைப்பு—அணைத்தல். (உ-ம்.) "அடியானும் விழியானுமணைப்பானும்" (திருவானை. ஆர. உசு.)

அணையாடை—1. பிள்ளைக்கிடம் படுக்கைத்துகில். (உ-ம்.) "அமுதணையாடையிற் கிடந்தான்" (திருவிளை. விருத்த. உஅ.) 2. கொப்புழித்துக்குஞ் சீலை.

அணையாரி—பகைவர் (உ-ம்.) "அணையார்தம்படைக்கடலில்" (பாரத. பதினே. உசு0.)

அணைவு—1. அணைக்கப்பட்டது. 2. அ

ணைத்தல். (உ-ம்.) "முன்னும்பின்னுமருங்குமணைவெய்தம்" (பெரியபு. வயர். ஈஎ0.)

அணைக்கம்—மேனோக்கம். [மரப்பொதுவெனப் பொருள்படும் "அநோகஹம்" என்னும் வடமொழியைத் திரித்து அணைக்கம் என எழுகிறோம் உளர்.]

அத்தக்குன்று—சூரியன் அஸ்தமயங்குடியும் மலை. (உ-ம்.) "ஆவியைத்தக்குன்றுக்காதவணியனாக" (பாரத. நிரைமீ. கஉஅ.)

அத்தகடகம்—கையிலணியும் வளையல். (உ-ம்.) "ஆடகமணிக்குழைகள் பாரியசரப்பணிகளத்தகடகம்" (அரிச்ச. விவாக. ககஅ.) [ஹஸ்தம்-கை. கடகம்-வளையல்.]

அத்தகண்டாதம்—யோகியின் தூற்றெட்டு நிலைகளுளொன்று; அது: ஒருகாலில் நின்றனுகொண்டு மற்றைக்காலே நீட்டியும் ஒருகையை நிலத்தான் மிறைக்கையால் நீட்டிய காலேப்பிடித்தும் ஆன நிலை.

அத்தகம்பவாதம்—கராகேசுப்பகவாதரோகம். (சீவாட. கஎசு.) [ஹஸ்த-கை. க00ப-நடுக்கம்.]

அத்தகம்—1. ஆமணக்கு. 2. கருஞ்சீரகம். அத்தகிரி—சூரியன் அத்தமிக்குமிடமாகச் சொல்லப்படும் மேற்குமலை. [சுலூயிரி: அஸ்த-முடிவு. பிரி-மலை.]

அத்தகோரம்—நெல்லிரம்.

அத்தகோளம்—கோளத்தின்பாதி. [சுடி-பாதி. கோல-உண்டை.]

அத்தசகாயம்—பொருளுதவி. [சுடி-பெருள். ஸஹாயம்-துணை.]

அத்தசதம்—1. ஐம்பது. [சுடி-பாதி. ஸதம்-துறு.] 2. தூண்டு. [சுடி-ஆண்டு. ஸதம்-துறு.]

அத்தசத்திரன்—1. பாதிச்சத்திரன். 2. பாலசத்திரன். [சுடி-உறு. சுடி-பாதி, பங்கு.]

அத்தசாமம்—நெச்சாமம், இரவில் நடுப்பகுதி.

அத்தசத்திரம்—மார்க்கசுடப்பிரமாணத்தொன்று; அத்தசாமத்திரை யோர்கலையாக்கொண்டது.

அத்தத்தாலெனல்—அத்தா அத்தாவெனக்கூறுதல். (உ-ம்.) "காமருநோக்கியைத் தத்தாலென்னுநின் நேமொழிகேட்டலினிது" (சுவத்தொகை. அ0.)

அத்தநாசம்—பொருளழிவு. [சுடி-நாச0.]

அத்தநாரீசன்
அத்தநாரீசுரன்
அத்தநாரீசுவரன்

தமதுடம்பிற்பா
தி பெண்வடிவான
சிவன்.

அத்தநாள்—1. பதின்மூன்றா நக்சத்திரநாள். (உ-ம்.) “பஞ்சுனியத்தநாள்” - கண்ணியவரங்கர்முன்னே கவியரங்கேற்றினுனே” (இராமா. அபியுத்தர். எ.) 2. பதின்மூன்றா நக்சத்திரம். 3. பாதிநாள்.

அத்தப்பிரகாரம்—அரைச்சாமம்; அது ஒருநாளிற் பதினாறிலொருபங்குகொண்ட நேரம். [சூட்ட-புறமூர: புறமூர - ஒருசாமம்.]

அத்தப்பிரகாரன் — உபக்கிரகங்களிலொன்று புதன்மகனென்பர். (குமாரசாமீ. க௦.)

அத்தப்பொருந்தி—ஒருபூடு.

அத்தபவனம்—ஏழாயிராசி. (பிருகத்சாத. சுத்தி. க.) [ஹவ்யலவம்:]

அத்தபாகம்—1. பாதிப்பங்கு. [சூட்ட-புறமூர.] 2. பொருட்பாகம்.

அத்தம்—1. அத்தகிரி. (உ-ம்.) “அத்தம்மணையகளிற்றந்கர்” (சிந்தா. பதி. க௩.) [இது அத்தகிரி என்னும் வடமொழிச்சொல்வென்றார் நச்சொருக்கினியர்.] 2. அதிவீதயவோர் 3. அருகெறி. (உ-ம்.) “சல்லதாத்தம்” (மணிமேக. க௩. ந.கூ.) 4. கண்ணாடி. 5. காடு (உ-ம்.) “நெடும்போத்தநீந்தி” (சிவப். காடு. எ.) 6. குக்கிலென்னுமருந்து. 7. குங்குலியம். 8. கை. (உ-ம்.) “ஒரு கன்னியத்தமீனத்தை நாடிச்செல்” (ஒருதுறை. க௩. க.) 9. கையாத்தகரை. (இராசவைத். ௩.) 10. சொற்பொருள். (உ-ம்.) “வைகரிசெவியிற் கேட்டபதாயத்தவசனமாகி” (சி. கி. க. ௨௦.) 11. பங்கு. (உ-ம்.) “தோட்டத்திலே யத்தத்துக்கிறைக்கிறார்கள்” 12. சூரியன் முதலியனபடுகை. 13. பதின்மூன்றா நக்சத்திரநாள் (உ-ம்.) “அத்தநலமறிவாடையே” (வீமே. சுஅக.) 14. பதின்மூன்றா நக்சத்திரம். (உ-ம்.) “அத்தந்கும்பத்தவலிட்டப்பாலிராசிடப்பானதுவே” (ஒருதுறை. ௩௦.கூ.) 15. பாதி. (சூ. கி. க. க. ௧௬.) 16. பிரயோசகம். 17. பொன். 18. மாணம். 19. முழம். 20. மேகம். 21. யானைத்துதிக்கை. 22. வஸ்து. பொருள். (உ-ம்.) “அத்தத்தோடியலையாமல்” (இராசவைத். ௩) 23. வரும். (உ-ம்.) “எண்ணியசகாதத்தம்” (இராமா. அபியுத்தர். எ.) 24. வழி. 25. அருஞ்சரம், செம்மை.

(ஐங்குறு.) [1, 12, 18. அஸ்த. 8, 13, 14, 19, 21. ஹஸ்த. 10, 16, 17, 22, 25, சுப. 20, 23. சூ. 24. சூ. 24.]

அத்தமலீடபம்—கோயிலிலுள்ளே கருப்பக்கிரகத்துக் கடுத்தமண்டபம். [சூட்ட-புறமூர.]

அத்தமத்தகையோகம்—கையாலேமத்தத்திலேதடவதல். (தாயு. பல்ல. ௩. உரை.) [ஹஸ்த - கை. மஸ்தக - தலை - வஸ்தொம - கூடுதல்.]

அத்தமயம் — 1. சூரியன் முதலியன படுதல். (உ-ம்.) “அத்தமனமுதயமில்ல” (ஞானவா. தாகு. எ.) 2. மறைதல். (உ-ம்.) “சந்தத்தின்மணத்திலுதயத்திலத்தமந்தனினேராக்” (ஞானவா. விதகு. ௩௨.) [அஸ்தமந.]

அத்தமயம்—அத்தமயம். [அஸ்தமந.]

அத்தமயம்—அத்தமயம். (உ-ம்.) “அத்தமய வெற்படைந்தான் கிராயிரத்தோன்” (கந்தபு. தெய்வ. கசக.) [அஸ்தமய.]

அத்தமலை—சூரியன் அத்தமிக்கும் இடமாய் மலை.

அத்தமானம்—ஆமணக்கு.

அத்தமாரியம்—கண்டதிற்பாதிபிறைதருதல்.

அத்தமீதல் — 1. சூரியன் முதலியன படுதல். 2. மறைதல்.

அத்தயாமம்—ஒருதினத்திற்பதினாறிலொன்றுகொண்டநேரம். [சூட்ட-பாதி. யாமம்—ஒருதினத்திலெட்டிலொன்றுகொண்டநேரம்.]

அத்தி—1. சிவன். (உ-ம்.) “அத்தத்தந்தவருட்பாற்கடல்” (பெரியபு. திருமலை. க. ௩.) 2. தேவர். 3. பிதா. (உ-ம்.) “அத்தர்வேண்டமுன்னுண்டவர்” (பெரியபு. திருக்கூட்ட. ௩.) 4. முனிவர். 5. வரசர். 6. வாசனையுடைய ஒருதலை. [இந்துஸ்.]

அத்தாசிதம்—மடற் றுத்தம்.

அத்தவசநம்—நீனைந்த பொருளைச்சொல்லுஞ்சொல். (உ-ம்.) “வைகரிசெவியிற் கேட்டபதாயத்தவசநமாகி” (சி. கி. க. ௨௦.) [சூட்ட-வசந:]

அத்தவர் — ஆசையுடையோர். (உ-ம்.) “எனக்கத்தவர்க்கு” (திருப்பு. ௪௨௨.) [கூட்ட-வசந:]

சூ- ஆசை.]

அத்தவரை—அத்தகிரி. (உ-ம்) “செய்ய கதிரத்தவரை சென்றனை யுமுன்னம்” (கூர் மபு. கண்ணனவ. அக.)

அத்தவாகநன்—சிவன். [சுலபுலாஹி: சுலபுலா—விட்டுணு சிவனைமேகமாய்கின்றப ரித்தமை பற்றிவந்தபெயர்.]

அத்தவாளம்—1. உல்லாசம். 2. தாடி. 3. போர்வைச் சீலை.

அத்தவுதயம்—அருத்தோதயம். (உ-ம்) “மன்னுமத்தவுதயமகோதயமென்னுமிக்கி வற்றிற் புனலாடினென்” (சேதுபு. தது. கச.)

அத்தவேடனை—பொருளாசை. [சுபுலா-பொருள். ஈஷுண - ஆசை.]

அத்தன்—1. அருகன். (சூ. கிகண். க: உ.) 2. உயர்த்தோன். (உ-ம்) “அத்தகின்றும்பொ ருளனைத்து” (திருவிளை. மெய்க்கா. கச.) 3. கடவுள். (உ-ம்) “அத்தாவாலங்காடா” (தேவார. திருவாலங். க. சுத்த.) 4. கடுக்காய். 5. குரு. (சூ. கிகண். க: உரு.) 6. சிவன். 7. பிதா. (உ-ம்) “என்னத்தனைவென்றினைசெகோண்டி லானே” (கத்தபு. காமத. க0.) 8. மூத்தோ ன். 9. வெள்ளியம். 10. வைபவம். (இராச வைத். உ.)

அத்தனை—அவ்வளவு. (உ-ம்) “இவ்வள வென்றத்தனையுமென்னுலநியுத்தாமாமோ” (தாயு. பல. கச.) [அ; தனை - அளவு.]

அத்தாட்சி—சாட்சி, திருட்டாந்தம். (திசை. வழக்.)

அத்தாணி — 1. அசிருக்கை. (உ-ம்) “அண்டத்தமார்கன்குழ வத்தாணியுள்ளங் கிருத்து” (நாலாயி. முதலா. பூக்குட். க.) 2. சபைகூடுமிடம். [சூலூநீணுபா.] 3. பிரியா னை. (உ-ம்) “அத்தாணிச்சேவகமு” (நா லாயி. முதலா. திருப்பல். அ.)

அத்தாணிமண்டபம்—அசிருக்கைகமண் டபம். (உ-ம்) “மாளிகைமுன்னத்தாணிம ண்டபத்து” (பெரியபு. புகழ்ச். கந.) 2. சபை கூடுமண்டபம். [சூலூநீணுபா.]

அத்தாநிகம்—பாதிக்கதிப்பட்டது. [சு யபு-பாதி. சுயபு-மேற்பட்டது.]

அத்தாநிகாரம்—பொக்கிஷாதிகாரியின் அதிகாரத்தாநம். [சுபுலாயிகாரா.]

அத்தாதுரம்—பொருளாசை. [சுபுலா-பொருள் - ஆதாரம் - ஆசை.]

அத்தாநீதரம்—1. எதிர்த்தம். 2. புதுக்கா ரியம். 3. வேறாந்தம். 4. வேறுநியித்தம். [சுபுலாணா: சுபுலா-காரியம், கிரித்தம், பொருள். அத்தரம் - வேறு.]

அத்தாநம்—1. சரியற்றஇடம். 2. தேவால யமுதலியவற்றின்வாயில். 3. மிகுந்தஆழம். [1, 3. சுலூமா. 2. சூலூமா.]

அத்தாநீ— } சபைகூடுமிடம். அத்தாநீமண்டபம்— } [சூலூநீ, சூலூநீணுபா.]

அத்தாயம்—1. அத்தரம். [வழக்.] 2. கடை சந்தக்காத்திற் கடைகிறவன்மிதிக்குத்தடி. அத்தாநீச்சரம்—திரவியத்தேதல். [சு யபு-பொருள். சுஜம்மா தேதெதல்.]

அத்தாநீத்தம்—1. ஆண்டிற்றாதி. [சூலூ-வருடம். சுயபு-பாதி.] 2. பொருளியித் தம். [சுபுலா-பொருள். சுபுலா-பொருட்டி.]

அத்தாவாயம்—அசைவுள்ளபொருள்; சங் கமம். [அ-எதிர்மறை. ஸூவார - கிலைப் பொருள்.]

அத்தான்—1. அத்தைமகன். 2. மூத்த மைத்துன். 3. மூத்தவனாகிய சகோதரிகண் வன்.

அத்தி—1. அக்காள். [அத்தி: இதுவடமொ ழியில் நாடகவழக்கு.] 2. அத்திஷ்டரி. 3. ஆனைவணக்கி. (இராசவைத்.) 4. “இருக்கிறு ன்” எனப்பொருள்படும் “அஸ்தி” யென்னு ம்வடமொழிதிரிந்துவந்த ஒருசொல். (சி. சி. அ: க0. நூக.) 5. உண்டு என்பதன் ாதி பதமாக “அஸ்தி” யென்னும் வடமொழி திரிந்துவந்த ஓர்வலியயம். (பி. வி. சஉ. உரை.) 6-எலும்பு. (உ-ம்) “அத்திவெம்பணி தலை ச்கலன்றாக்கியே” (கத்தபு. பிரமயா. கஅ.) [சூலூ] 7. ஒருமாரம். (உ-ம்) “அழிஞ்சத்தி தெண்ணடை” (தைல். தைலவ. எஉ.) [உளபு லத்தி, மலையத்தி, சேமையத்தி, நீரத்தி, கொ டியத்தி, கல்லத்தி, பேயத்து யென்பபலவ கைப்பபிம். 8. கடல். (உ-ம்) “அத்திமே லெழுமவெண்கர்” (காஞ்சிபு. அரி. உரு.) [சூலூ] 9. கருவினையென்னும் ஒருபடர் கொடி. 10. கொலை. (உ-ம்) “கோவத்தி” [ஹசுரா] 11. சந்திரவயிசத்துள்ள பாதன் குலத்திற் பிறந்த ஓராசன்; அத்தினுபுரம் அமைத்தவன். (உ-ம்) “அக்குலத்தினிவத் தியென்பவனவதரித்தான்” (பாரத. குருகு.

உஅ.) [ஹஸ்திங்] 12. திப்பிலி. 13. நெருஞ்சி. (இராசவைத்.) 14-15. பாதி-செய்யென்னை வலும், தெரிநிலைவினைப்பகுதியும். 16. பாதிவடிவின். (உ-ம்.) “அத்திகையேபுனலோடு காசுமுமுற்றிடலால்” (அரிச்ச. நாட்டு. கக.) [சுடி-உ.] இ-ஒருபெண்பால் விருதி.] 17. பிருகிவியின்வழியான, சசநாமுகரிஞென்று; 18. பெண்யானை, [ஹஸ்திங்.] 19. மலை. 20. முருகமூர்த்தி பாதி தெய்வயானையம்மை. (உ-ம்.) “அத் திருக்கையினித் திலுமம்” (கந்தரங். சுட.) 21. மூர்ச்சை. (இராசவைத்.) 22. யானை. (உ-ம்.) “அத்தியிருபோர்த்திரோ” (தேவார. திருப்பை. அ. கந்தர.) [ஹஸ்திங்.] 23. வெருகஞ்செடி.

அத்திக்கள்ளி — 1. காலிளங்கண்ணி. 2. வெருகு.

அத்திகபம்—1. கடனுரை. 2. கணவாய்மீனெலும்பு. [சுடி-உ.] இவ்வெலும்புகடனுரைபெனக் கொண்டாரிட்டபெயர்.]

அத்திகாணியவிசு—சிறுமணக்கு நெய், (தைல, தைலவ, ககக.)

அத்திகாயம்—(ஆருகதம்.) தன்மாதிகாயம் அதன்மாதிகாயம் என அபிவாதார்த்தங்கனோடு கூட்டிவழங்கப்படும் ஒருவாய்பாடு. (சிவஞாநபா. பக். கக.) [அத்திகாயம்.]

அத்திகிரந்தி—ஒருவகைக்கிரந்தி; அஃது: எலும்புகள் நொறுங்கலாலும் அபிகாதத்தினுலுமுண்டாகிப் பருத்தியருவதும் கொஞ்சம் அமுங்குவதுமாக இருக்கும். (சீவரட். ௩0௪.) [சுடி-உ.] எலும்பு. ௨-பயி- பொருத்து, வளைய, கட்டு.]

அத்திகிரி—காஞ்சிபுரத்துள்ள விட்டுணுதலங்கனெட்டனுளொன்று; அது: வெள்ளையானை தனதமிசமொன்றினாலே விட்டுணுவைத் தாங்கப்பெற்ற காரணத்தினாலே வந்தபெயரென்பர். (உ-ம்.) “அத்திகிரிதனிவிருப்பச்செல்லிள்கேரம்” (கந்தபு. திருக்குற. கஉ.) [ஹஸ்திங்; யிரி.]

அத்திகை—தமக்கை. [அத்திகா.]

அத்திகோசத்தான் — ஒருகுழுஉப்பெயர். (இலக்கணவிள. சள. உரை.) [அது, இளந்துணைமகார் தம்மிற்கூடிவிளையாடல்குறித்த பொருதைக்குத் தாமேபடைத்திட்டிக்கொண்டது.]

அத்திகோபம்—ஒருநயரோகம்.

அத்திகோலம்—அழிஞ்சின்மரம்.

அத்திசஞ்சயம்—இறந்தவரின் உடம்பை

த்தகஞ்செய்தபின் எலும்புகளைக் கங்கைமுதலிய தீர்த்தங்களில் ஒன்றில் இடுமபடியெடுத்துத்திரட்டல். [சுடி-உ.] வலுநய: வலுநய-திரட்டல்.]

அத்திசம்—1. சங்கு. 2. சந்திரன். 3. நீர்முள்ளிப்பூண்டு. [சுடி-உ.] கடல், நீர்நிலை. ஜ0 - பிறந்தது.]

அத்திசமீப்பணம்—இறந்ததேகத்தினெலும்பைக் கங்கைமுதலிய தீர்த்தங்களிலெறிதல். [சுடி-உ.] வலுநய: வலுநய-கொடுத்தல்.]

அத்திசயனன்—விட்டுணு. [சுடி-உ.] சுடி-உ. கடல். சயந - படுக்கை. கடலிற்றுயின்மலனென்றபடி.]

அத்திசயன் — விட்டுணு. [சுடி-உ.] கடலிற்றுயின்மலனென்றபடி.]

அத்திகாரம் — எலும்புத்துவாரங்களிலுள்ள எண்ணெய்ப்பற்றாணுடன். [சுடி-உ.] வலுநய: வலுநய - மச்சை.]

அத்திகிராவரோகம்—ஒருவகை ரோகம்; அஃது: இரசசார்து கொடுத்தலினால் இரத்தத்தின் கபாவனன்க்கெட்டுவரும் ரோகமென்று காசியரும், எலும்புகளின் மத்தியிலிருக்கிற மச்சையையுருக்கிக்கொண்டு சுவையுடனவெளிப்படும் ரோகமென்று ஆத்திரையாரும், எலும்புருக்கிரோகமென்று திருமூலர் முதலிய சித்தர்களுஞ்சொல்வர். (சீவரட். ௫௪.) [சுடி-உ.] வலுநய: வலுநய - மச்சை.]

அத்திகாரம் — ஒருவகைச்சரம். இஃதெலும்பைத்தாக்கிவருவது. [சுடி-உ.] எலும்பு. ஜவர - காயச்சல்.]

அத்திந்தல்—பாதிசெய்தல். [சுடி-உ.]

அத்திந்திப்பிலி—யானைத்திப்பிலி. [ஹஸ்திங் - யானை. அது பருமையைக்காட்டும்.]

அத்திதி—1. நிலையின்மை. 2. மரியாதையின்மை. [சுடி-உ.] சு-எதிர்மறை. ஸ்திதி-நிலை, மரியாதை.]

அத்திந்திதம்—முள்ளங்கிக்குழங்கு. (உ-ம்.) “விடமாகனிமுருக்கத்திதந்தத்தின்முனைவீழ்சங்குத்தாமணி” (தைல. தைலவ. எங்.) 2. யானைக்கொம்பு. [ஹஸ்தி-உ.] வலுநய: வலுநய - கொம்பு.]

அத்திதாது—கதகரம்; ஒருவகை விஷமசரம். அஃது: ரோகாதிகளின் விஷமத்தி

ஸூல் சுரமானது டெடுநாளாகி உள்ளுக்குள்
ளே விஷமத்தால் ஐந்துமாதத்துக்குமேல்
அத்திதாதுவில் வியாபிக்குமென்று சொல்
வர். (சீவரட். ௩௩.) [சுஸ்யியா. ௧௦௮௮
ஜூர0.]

அத்திதாணம்—எலும்புமாலேதரித்தல்.
(உ-ம்.) “மாவிரதம் அத்திதாணதிகளைச்
சொல்லும்” (த. நி. போ. ௧௩.) [சுஸ்யி;
யாரண - தரித்தல்.]

அத்திநபரம்—சந்திரவமிசத்துள்ள அத்தி
யென்பவனலேதாபிக்கப்பட்டதென்று மகா
பாரதத்திலே சொல்லப்பட்ட ஒருபிரதாந
நகரி; இது தற்காலத்திலே டில்லிநகரத்துக்
கு வடகிழக்கே அரைக்காத வழிதூரத்திலே
காணப்படுமென்பர். (உ-ம்.) “அத்திநபரத்தி
லெய்தி” (கூர்மபு, கண்ணன்மண. ௧௧௪); [ஹ
ஸ்திபுர.]

அத்திநவநீதகம்—சந்திரன். [சுஸ்யி-நவ
நீதக: சுஸ்யி - கடல். நவநீதகம் - வெண்
னெய் போலவது. பாற்கடலைக் கடைந்த
போது பிறத்தென்பதுபோருள்.]

அத்திநாடிவரணம்—நாடிவரணங்களில்
ஒருவகை; எலும்பின் மார்க்கத்திற் பிறந்து
அந்த எலும்பினரம்புகளுக்கு உபத்திரவத்
தைத்தருவது. (சீவரட். ௩௦௮.) [சுஸ்யிநாடி
வரண0.]

அத்திநாத்தி—உண்டுஇல்லையெனவும் உள்
ளதும் இல்லாதும் எனவும் சந்தேகிக்கசின்
றதெனவும் பல்வேறுபொருள்களைத் தரும்
ஒரு வடமொழி யவ்வியம். (உ-ம்.) “அத்தி
நாத்தி யென்றுகைக்குராவும்” (திருவிளை.
பாண். சுர. ௧௨.) [அஸ்தி - உண்டு. நாஸ்தி -
இல்லை.]

அத்திநாத்திவாதம்—(ஆருகதம்.) உண்டி
ல்லையென்னும்வாதம். (சி.சி.பா. நிகண். ௬.)
[சுஸ்யிநாஸ்திவாடி; வாடி - பேச்சு.]

அத்தினபரம்—அத்திநபரம். [ஹஸ்திநா
பரம்.]

அத்திநாபரி—அத்தினபரம். (உ-ம்.) “அண்
டர்தானமுமுவமை கூரத்திநாபரியே” (பா
ரத. குருகு. ௨௬.) [ஹஸ்திநாபரி.]

அத்திநி—1. பதுமிநிமுதலியகால்வகைப்
பெண்களுள்ளே தாழ்ந்தவள், இவள் சீரம்
கற்றுகழைநற்றம் உடையது. (உ-ம்.) பதுமி
நிசித்திரிபகர்ந்தசங்கிநி - யிதமுறமத்திநி”
(கொக். ௧. அத். ௧.) [யானைமதம்போல்
நாறுக் காமநிருடைமைபற்றி அத்திநி எனப்

பட்டாள்.] 2. பெண்யானை. ஹஸ்திநி:
ஹஸ்த-கை. இநி - ஒரு - வ. வி.]

அத்திப்பதி—அத்திநாபரம்.

அத்திப்பிரக்கேபம்—இறந்தவனுடைய
எலும்பைக் கங்கை முதலிய தீர்த்தங்களில்
இடுதல். [சுயிபுக்ஷேப: சுஸ்யி - எலு
ம்பு. வுக்ஷேப - எறிதல்.]

அத்திபங்கம்—எலும்புமுறிதல். [சுஸ்யி
ஹ: சுஸ்யி - எலும்பு. ஹ - முறிதல்.]

அத்திபஞ்சரம்—கங்காளம். [சுஸ்யிபுஜ்ஜர:
சுஸ்யி - எலும்பு. புஜ்ஜர - கூடு.]

அத்திபாரம்—மேலெழும் பாரத்திற் கா
தாரமான அழக்கோலுகை. (உ-ம்.) “அத்தி
வாரம்பார்” [சுஸ்யிஹார0.]

அத்திபுரசாதனி—அவரிப்பூண்டு.

அத்திபெருக்கல்—அத்திசஞ்சயம். (ஆ
சௌ. ௧௪௭. அகபஞ். ௨௦.)

அத்திபேதம்—ஒருநகரம். (உ-ம்.) “அடை
ந்திவனவரைக் க மத்திபேதம்” (சேதுபு.
தூரசார. ௩௩.)

அத்திபேதி—ஒருமருந்து. [இஃதியானை
களுக்குக்கொடுக்கும் பேதிமருந்து.]

அத்திமணிகே—முத்துச்சிப்பி.

அத்திமாலி—சிவன். [சுஸ்யிமாலிநு: சு
ஸ்யி - எலும்பு. மாலி - மாலையுடையவன்.]

அத்திமீர்—தெய்வயானையம்மையையு
டையீர். (உ-ம்.) “உத்திமீரத்திமீர்” (கந்
தார். ௭.)

அத்திமேகரோகம்—ஒருவகைமேகரோ
கம்; அது: மூத்திரமானது யானைமூத்திரம்
போன்று தடைப்படாது இறங்குவதும், ஒரு
வேளை தடைப்பட்டெக்கலங்கியதுமாக இறங்
குவதுமாயிருக்கும். (சீவரட். பக். ௧௮.) [ஹஸ்
தம் - யானை. யானையின்மூத்திரம் போலிறங்
கலால் அத்திமேகமெனவாயிற்று.]

அத்தியக்கம்—1. தலைமை, மேல்விசா
ரணை. 2. பிரத்தியக்கம். (உ-ம்.) “ஆக்கைவி
தம்பேதமெனவத்தியக்கமறிவிக்கும்” (சிவ
தரு. சிவஞானயோ. ௧௬.) [சுயி-கூத: சுயி-
மேல். அகூத - இத்திரியம்.]

அத்தியக்கினி—1. அக்கினிசமீபம். 2. சீத
நம், விவாககாலத்திலே யக்கினிமுன்னியையி
லே பெண்களுக்குக் கொடுக்கப்படும்பொரு
ள். 3. வடவாரமுகாக்கினி. [1, 2. சுயி-
சமீபம். சுயி - நெருப்பு. 3. சுஸ்யியுதி: சு

ஸ்தி - கடல். சுழி.]

அத்தியக்திப்டோமம் — யாகம் இருபத் தொன்றனுள் ஒன்று. இது சோதிட்டோம யாகத்தின் இரண்டாம் பாகம். [சுத்யுதி ஷோபி.]

அத்தியசதம்— 1. அதிகமுண்ணுதல். 2. ஏகோத்திட்ட ஊண். [சுய்யுசுர: சுயி - அதிகம். சஸுநா. உண்ணுதல்.]

அத்தியஸ்ம்—மிகவும் ஐக்கியம்.

அத்தியட்சரம்—பிரணவம். [சுய்யுசுர: சுயி - மேல். அக்ஷரம் - எழுத்து.]

அத்தியட்சன் — 1. மேல்விசாரணைசெய் வேன். 2. வரவசெல்லு முதலியன விசாரிக்கும் அதிகாரி. [சுய்யுசுர: சுயி - மேல். அக்ஷ - பார்வைசெய்வோன்.]

அத்தியந்தகோபநம்— மிக்ககோபம். [சுத்யு - மிகுதி. கொவநா - கோபம்.]

அத்தியந்தகோபம்—மிக்ககோபம்.

அத்தியந்தப்பிரளயம் — (வேதாந்தம்.) ஐவகைப்பிரளயங்களுள் ஒன்று; அதி: முத்தி. இந்த அவததையில் அஞ்ஞானஞ்சிறுதியில்லை. (வாசுதே. சஉ - நிருபகம்.) [சுத்யு - அதி - அதிகம். ப்ரலயம் - ஒடுக்கம்.]

அத்தியந்தம்— 1. எப்பொழுதும். (உ-ம்.) “அத்தியந்தாபாவம்” 2. ஒரணம். 3. பூரணம். (உ-ம்.) “அத்தியந்தம்விலஸ்குதி” (சி. சி. அன்வை. கா. சிவாக்.) 4. மிகுதி. (உ-ம்.) “அத்தியந்தவைரம்” [1, 3. 4. சுத்யு - அதி - அப்பால். அந்தம் - மட்டும், எல்லை.]

அத்தியந்தாதியோக்தியலங்காரம்—மிகையாய்வு வலிற்சியணி. (குவல. 66. பக்.)

அத்தியந்தாபாவம் — அபாவப் பிரமாண வகைகளுள் ஒன்று; அபிதென்றுமில்லாமை. (உ-ம்.) “ககராவலித்தம் ஒருகாலுமில்லையென்பதத்தியந்தாபாவம்” (உபநி. கசு. உரை.) [சுத்யு - அதி - என்னும். சஸு - இன்மை.]

அத்தியயநம்— 1. படித்தல். 2. வேதமோதுதல். (உ-ம்.) “ககரத்துநெறி யத்தியயநத்தினொ” (நல். பா. தரும. கள.)

அத்தியம்—பத்துச்சமுத்திரங்கொண்டது. “சமுத்திரம்பத்தேயத்தியமாகும்” (உ-ம்.) (சே. திவாகர. கஉ: உஉஎ.)

அத்தியாயம்— 1. அத்தியாயம். [சுய்யு:]

2. அழிவு. 3. இடுக்கண். 4. கழித்துபோதல். 5. குற்றம். 6. கேடு 7. தாக்குதல். 8. தோற்றமை. 9. நனைவுகருதல். 10. படித்தல். 11. பொல்லாங்கு. 12. மாணம் 13. மீதுதல். [2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 11, 12, 13, சுய்யு:]

அதி - அப்பால். அய - போதல். 9, 10. சுய்யு: சுயி - அப்பால். அயம்-போதல்.

அத்தியவசம்—மிகவும் அவசமாதல் (சி. சி.)

அத்தியவசயித்தல்— அத்தியவசாயஞ்செய்தல்.

அத்தியவசாயம்— 1. ஒரு பொருளின் மற்றொரு பொருளினபேதத்தை யையத்துடையதில். (விசாக. இலக்கணச். அணி. கஉ)

2. நிச்சயஞ்செய்தல். (உ-ம்.) “புத்தியத்தியவசாயத்தினது” (சி. சி. இ: அ. ஞாநப்.) 3. விடாதுமருஞ்செய்துத்தல். விடாமுயற்சி. [சுய்யுவலாய.]

அத்தியவசாயிதம்—பிரயாசத்தோடு முயல்பட்டது. [சுய்யுவலாயிதா.]

அத்தியவசாயிதி — விஷயநிச்சயஞ்செய்யுமது. [சுய்யுவலாயிதி.]

அத்தியற்பம்—மிக அற்பம். (பெளட்-பசு. அஉ.) [சுத்யு - அதி - அதிகம். சஸு - சிறிது.]

அத்தியற்புதம் -- மிக்கஅற்புதம். [சுத்யு - அதி - அற்புதம்.]

அத்தியாகரணம்— 1. அவாய்நிலையாற்சொல்லவருவத்து முடித்தல். 2. நியாயம்பேசுதல். [சுய்யாகரண: சுயி - முன். ஆஹரண - கொணர்தல்.]

அத்தியாகாரம்— 1. அவாய்நிலையால் வருவத்துமுடிக்குஞ்சொல். (பி. வி. இ. உரை.) 2. அவாய்நிலையாற் சொல்லவருவத்து முடித்தல். 3. குற்றமேற்றல். 4. மிகப்பெருஞ்சீரம். 5. மிகுபோசகம். [1, 2. [சுய்யாகார: 3, 4. சுத்யாகார: 5. ஆஹாரம்-போசகம்.]

அத்தியாகாரி—மிகப்புக்கிறவன். [அதி - ஆஹாரி.]

அத்தியாகாரியம்— ஒருவாக்கியத்தில்ஒரு சொல் அங்கனம்வெளிப்படையாயிராத மற்றொருசொல்லையாவநின்றல். [சுய்யாகார:]

அத்தியாக்சியம்— விடப்பட்டகூடாதது. [அ - எதிர்மறை. த்யாக் - விடத்தக்கது.]

அத்தியாக்சிதம்— ஆச்சிரமங்களைக்கடந்

தங்கிலை. (உ-ம்.) “கைட்டிகம், பாசுபதம், அத்தியாச்சிரமம், பஸ்மசரிசய இவைகள் முதலான விரதங்களைப் பண்ணவேண்டவதுமில்லை” (சி. சி. அ. கூஉ. சிவாக்.) [சுத்யோபாஸி. அதி - மேல். சூயாஸி - நிலை.]

அத்தியாச்சிரமயோகி—சூவகையோகிகளுள்ளொருவன். (கூர்மபு. வருண. ௪௦. உரை.) [சுத்யோபாஸியோபாஸி.]

அத்தியாசசதுட்டயம்—ஒன்றனை மற் றொருகக் கொள்ளுதலாகிய நால்வகை அத்தியாசங்கள். அவை:- மித்தியாத்தியாசம், இதராதத்தியாசம், இதரேதராதத்தியாசம், சத்தியாத்தியாசம் என்பன. அவற்றுள்; மித்தியாதத்தியாசமாவது நித்தியமான ஆன்மா நெருப்பின் சம்பந்தத்தால் நீரினிடத்துக்குடையவர்தபோல அநித்தியமானதேகசம்பந்தத்தால் தன்னிடத்துவந்த சரித்தல் முதலிய தொழில்களைத் தன்னுடையனவாகப்பாவித்தல் எனவும், இதராதத்தியாசமாவது தனக்குவேருளான இந்திரியங்களின் தொழில்களைத் தன்னுடையனவாகக் காண்டல் எனவும், இதரேதராதத்தியாசமாவது மகம் முதலியன “யான் எனது” எனச்சங்கற்பிப்பதைத் தனதாகப்பாவித்தல் எனவும், சத்தியாதத்தியாசமாவது தானல்லாததைத் தானாகக் கருதும் அகங்காரத்தைத்தாளுக அறிதல்எனவும் வேதாந்திகள்சொல்வார்கள். (வேதா. சூ. ௧௧. உரை.) [சுய்யாவஸி; சதுட்டயம்.]

அத்தியாசநம்—தகநம்பண்ணின எலும்புகளின் சாம்பலைப்பிராமணனிடங்கொடுத்துச் செய்யும் ஏகோத்திட்ட அபரக்கிரியையின் ஒருபகுதி.

அத்தியாசம்—1. அடையச்செய்தல், சாட்டுதல். 2. இருத்தல். (உ-ம்.) “வள்ளல் வெண்புகழ்திரண்ட வளங்கெழு கயிலைக்குன்றில் வெள்ளிவத் தத்தியாச மாகவேவிளைந்த தம்மா” (பிரபுவி. கைலாச. ௪.) 3. ஒன்றின்மேல் இருத்தல். 4. கயற்றினைப் பாம்பென்று கொள்வதுபோல ஒன்று மற்றொன்றாகவிளங்குதல். (உ-ம்.) “உற்றவத்தியாசவிலக்கணமது வேறென்றையொன்றாகக்கருதலிப்பி வெள்ளியதுபோல—மற்றதுகால்வகைப்படுமாயிச்சையுடனிடர மற்றிதரேதரஞ்சத்தியங்களிணைன்றே” (வேதா. சூ. ௧௦.) [சுய்யாவஸி: சுயி - முன். ஆஸ - இருத்தல்.]

அத்தியாசவாதம்—விபரீதவாதம். (சி.

சிற். பா. கஅ. [சுய்யாவஸி: அ.])

அத்தியாசாரம்—விதிக்கப்பட்ட ஆசாரங்களைக்கடந்து நடத்தல். [சுத்யோபாஸி: அதி-அப்பால். சூயாஸி - ஒருக்கம்.]

அத்தியாசாரி—அத்தியாசாரமாய் நடக்கிறவன். [சுத்யோபாஸி.]

அத்தியாசிரமபாவனை—பிராமிபாவனை. (கூர்மபு. வருண. ௪௧. உரை.) [சுத்யோபாஸி: ஸாவமா.]

அத்தியாசக—அதிகஆசை. [சுத்யோபாஸி.]

அத்தியாசோபாதி—மூன்றுவகைக்கேவ உபாதிசுருள் ஒன்று; அதி: அந்தக்காணசம்பந்தமாகிய சுக துக்கங்கள் முழுதும் ஆத்துமா அதுபலிப்பதுபோல முயற்சிப்பது (உ-ம்.) “புத்திகதமாய் - முற்றுகதுக்கங்களுயிற்று கர்தல்போல முயலுதலையத்தியாசோபாதியாகும்” (வேதா. சூ. ௧௦.) [மநோசுற்பிதத்தால் உண்டான துக்கருபமான விடயங்களைச் சுகம்போலக்கருதி நனவின்கண் அடைதற்கு விசுவகை முயலுதலின் அத்தியாசோபாதி யென்னப்பட்ட தென்பர் உரைகாரர். சுய்யாவஸி: அ.])

அத்தியாத்திமநூலம்—பரமான்மாவை அறியும் நூலம். [சுய்யோபாஸி: துஜாநூ.]

அத்தியாத்திமநிதிவநூல்—அத்தியாத் திமநூலசாத்திரம் (உ-ம்.) “இம்மோகத்தமுந் தார்க்குத் - திதமுறவத்தியாத்திம தத்துவநூலே பிறவிகேயதீர்ப்பதன்றே” (நூநவா. சிசித். ௪.)

அத்தியாத்திமம்—யசர்வேத உபநிடதங்களுள் ஒன்று. (கூர்மபு. அட்டமூ. உசு. உரை.)

அத்தியாத்திமா—1. சீவான்மா. 2. பரமான்மா. [சுய்யோபாஸி: சுயி - மேல். சூயாஸி - ஆன்மா.]

அத்தியாத்திமகநூல்—அத்தியான்மிக நூல்.

அத்தியாத்திமகம்—1. தன்னால் வருவது. 2. பரமாத்மாவோடுசம்பந்தமுடையது. அத்தியாநாநம்—கிரமத்தினின்று மாறுபடுதல். [சுத்யோபாஸி.]

அத்தியாநம்—தியாநாபாவம். (உ-ம்.) “அத்தியாந தியாநமெனுபயத்துக்கும்” (நூநவா. சாகு. ௧.) [சுய்யோபாஸி: அ - எதிர்ப்படை யுபாதி.]

அத்தியாபகி—வேதம், நியாயம், வியா

கரணம் முதலியவைகளைப் படிப்பிப்போர்; அத்தியாபகர்: ஆசாரியரென்றும் உபாத்தியாயபரென்றும் இருவகைப்படுவர். அவருள், ஆசாரியராவார் உபநயங்கஞ்செய்து விரதமும் நியமித்து வேதம் படிப்பிப்போராம். உபாத்தியாயராவார் வேதம் வாங்கிப் படிப்பிப்போராம்: [சுய்யாவக.]

அத்தியாபநம்—1. படிப்பித்தல். 2. வேதமோதுவித்தல். [சுய்யாவக.]

அத்தியாபிதம்—படிப்பிக்கப்பட்டது. [சுய்யாவித.]

அத்தியாயநம்—அத்தியாயம்.

அத்தியாயம்—1. ஸூருகூறுபாடு; அது: ஒரு சொல் நின்று பலபாக்களுந் தன்பொருணுதலி வருவதாகிய பாகம். (உ-ம்.) “மலைவறவிந்தவத்தியாயத்தைக்கேட்டவ ரடைகுவர்மாதோ” (கூர்மபு, நவகண், எஉ.) 2. பாடம். 3. பாடம்படித்தற்கேற்றகாலம். 4. வேதம். 5. வேதமுதலியவைகளையோதுதல். [சுய்யாய: சுயி - மேல். அய - போதல்.]

அத்தியாநுடம் — 1. மிகவுயர்ந்ததிலே. 2. மிகுந்தவனார்ச்சி. [சுய்யாரா-ஞா.]

அத்தியாரோகணம் — அத்தியாரோகம். [சுய்யாரொஹண.]

அத்தியாரோகம்— ஏறுதல். [சுய்யாரொஹ: ஹ: சுயி - மேல். குரொஹ - ஏறுதல்.]

அத்தியாரோபணம் — அத்தியாரோபம். [சுய்யாரொபத.]

அத்தியாரோபநம் — அத்தியாரோபம். [சுய்யாரொபத.]

அத்தியாரோபம் — 1. ஒன்றையொன்றிலேற்றுதல். 2. கயிற்றைச்சுரப்பயாகவிளக்குதல்போல ஒருவஸ்துவை மற்றொருவஸ்துவாகவிளக்குதல். (உ-ம்.) “அத்தியாரோபமபவாதமெனவிரண்டா யதைகுலர்கற்பிதம் தத்தியாரோபமுள்ள - சுத்தியுடிலாத விரசிடம் வினைத்தல்போலச் சொற்பிரம சுத்திசிலாவலகதகற்பித்த - லெத்திதுதான்வெள்ளியதின்றிப்பியெனல்போலோர்ந் திறைமெய்பொய்யுலகமெனத் தெளிதலபவாத - மெய்த்த பொருளறியு மிலக்கணமுன்றும்வைதாம் விளங்கத்தவா விருத்திதடத்தமொடுசொரூபம்” (வேதாரு. உஅ.) [வடநூலார் அதிகதம் - ஓரோபம்: அத்தியாரோபமென வந்ததென்ப ரென்றுரைகாரர் கூறு

வர். [சுய்யாரொப: சுயி - ஓரோப.]

அத்தியாவசியகம் — மிகுந்த அவசியம். (சைவப.சக.) [சுத்யாவஸ்ய அதி-அதிகம். சுவஸ்யக - அவசியமுடையது.]

அத்தியாவாகநிகம் — அறுவகைச்சேதங்கள் ஒருனொன்று; அது: பிதாவின்வீட்டிலிருந்து கணவன் வீட்டுக்குப்புறப்படுமபோது நாயகி பெற்றுக்கொள்ளும் பொருள். [சுய்யாவாஹநிக. சுயி - மேல். ஆங் - முன். வஹ - கொண்டுபோதல். இக் - ஒரு வ - வி.]

அத்தியாவிரதவாதம்—ஆவிரதவாதவகைகளிலொன்று; அஃது: அத்திதாதுவைவாயு ஆவரணமாகச் சூழும்போது பிறப்பதொரு நோய். (சீவரட். கசுஅ. பக்.)

அத்தியானீம் — அண்டபிண்டமிரண்டிலும் வியாபகமாயுள்ள பதின்மூன்று வாயுக்கள்.

அத்தியானீமராமாயணம்— விசுவாமித்திரரார் சொல்லப்பட்ட ஓர் உபதேசநூல். [சுய்யா-ஆறு; ராமாயணம்.]

அத்தியானீமிகநூல் — ஆன்மஞாந்தைப்பலப்பிக்குதூல்கள்; அவை: சாங்கியம், பாதஞ்சலம், வேதாந்தம் என்னு மூன்றாமாம். இவை இருமிகளாற் செய்யப்பட்டன என்பார். (சி. வை. பக். கஉ.) [சுத்யா-ஆக - ஆன்மசம்பந்தநுடைய. நூல்-சாத்திரம்.]

அத்தியானீமிகம்—அத்தியாத்துமிகம். [சுய்யா-ஆக.]

அத்தியுத்தியலங்காரம்— மிகுதிவீற்றியணி. (சுவல. கூசு.) [அதி; யுத்தி - பேசுதல். அலங்காரம்.]

அத்தியுத்தி — 1. அதியுத்தியலங்காரம். 2. பெருப்பித்துப் பேசல், வண்ணித்துப் பேசுதல் [அதி; யுத்தி.]

அத்தியுடன்—சிவன். [சுய்யு-ஞா: சுயி-மேல். உஹ - சுமப்போன்.]

அத்தியேதா— படிக்கிறுமாணக்கன். [சுய்யு-ஆ.]

அத்திரசாத்திரம்— அம்பின் தொடர்ச்சி. [சுவலு; ஸந்திர.]

அத்திரசாத்திரம்— வில்வித்தை. [சுய்யு-ஆ: சுலு - ஆயுதம். ராஸு - வித்தை.]

அத்திரசிகிற்சுகள் — சத்திரவைத்தியஞ் செய்வோன். [சுஸுஸிசிகி துக: சுஸு - ஆயுதம். ஸிசிகி துக - வைத்தியன்.]

அத்திரசிகிற்சை — சத்திரவைத்தியம். [சுஸுஸிசிகி துா: சுஸு - ஆயுதம்; ஸிசிகி துா - வைத்தியம்.]

அத்திரநர் — இரதவீரில் நான்சாம்வகையார். [இஃது, அர்த்தநாதர் என்பதன் மரூஉ.]

அத்திரதேவர் — மகோற்சவாதிசால்வகையர் சுவாமிக்குமுன்னே கொண்டுபோகப்படும் ஆயுதவடிவமான ஓர் அதிகாரதேவதாலிங்கம். அது: பூதபிசாசுரிகளால் பிராணிகளுக்கிடையுருள்லும் ஹுமம், இத்திராதிபர்களால் திசைக்காவல்செய்வீத்தற்பொருட்டுக்கொண்டுபோகப்படுவது. (உ-ம்.) “செருவின்மலியத்திரதேவர்தமக்கு விபூரம்செய்திட்டு” (திருவாரணை. திருவிழா. சக.) [சுஸுஸிசிகி துக.]

அத்திரபாஸ்யமேநம் — அம்புசெய்துதல். [சுஸுஸு - அம்பு. ப்யப்யா - செலுத்துதல்.]

அத்திரபாஸ்யை — 1. கலைஞானம் அறுபத்திராசுரங்களுமென்று; அது: வில்வித்தை. 2. வில்வித்தைகற்கை. [சுஸுஸுபரீசுபா: சுஸு - வில். பரீசுபா - ஆராய்தல்.]

அத்திரம்-1. அம்பு. (உ-ம்.) “அத்திரமென்மாரிகொண்டவன்மனை மறைத்தான்” (கந்தபு. தருமகோ. சள.) 2. ஆயுதம். 3. இலந்தை. 4. கடுக்காய்ப்பூ. 5. கழுதை. 6. குதிரை. (உ-ம்.) “அத்திரத்தாமாநீ” (பாகவத. பரீட். 80.) 7. கைவிடுபடை. 8. நிலையின்மை. (உ-ம்.) “அலவான்பொருள்கள்யாவும் தத்திரமென்னும்” (ஸ். பார. கிருட்டிணை. சக.) 9. பதினொருமந்திரங்களுளொன்று. (உ-ம்.) “ஒருதூதத்திரநினைந்து” (தணிகை. அகத். 10. 11. மலை. 11. துன்விலும் அம்பு. 12. வான். 13. வில். [1, 2, 7, 12, 13. சுஸு: அஸ்-எறிதல். து - ஒருகருவிப்பொருள்விகுதி. 8. சுஸுபரீ: அ-எதிர்மறை. வழி - நிலை.]

அத்திரமந்திரம் — பதினொருமந்திரங்களிலொன்று; சாந்தியாதீதகலைக்கான மூன்றுமந்திரங்களில் ஒன்று. (சி. வி. கிரி. உக.)

அத்திரமநு — அத்திரமந்திரம். (சி. வி. கிரி. எள.) [சுஸுஸிசிகி துக.]

அத்திரபூகம் — ஒருவகைப்படைவகுப்பு. (உ-ம்.) “அத்திரபூகமாக வரும்பெருஞ்சேனையைவகுத்து” (பாரத. பதினெட்ட. கடு.) [சுஸு - அம்பு. வ்யூஹம் - படைவகுப்பு.]

அத்திரலாகவம் — அத்திரப்பிரயோகவன்மை. [சுஸுஸுமாவய: சுஸு - அம்பு. மாவ்யம் - இலகுத்துவம்.]

அத்திரவர் — விசுவதேவர்களுளொருவர். (வி-ணி. உசக.)

அத்திரவியம் — திரவியமல்லாதது. (உ-ம்.) “அந்தவாணவமலம் அத்திரவியரூபமோ” (சி. வி. வரலாறு. சிவாக்.) 2. நன்மதிக்கப்படாதபொருள். [சுஸு - அ-எதிர்மறை. உய்யம் - பொருள்.]

அத்திரா — அரசமரம்.

அத்திராகாரம் — ஆயுதசாலை. [சுஸுஸுமாவய: சுஸு - அம்பு. குமாரம் - வீடு.]

அத்திராசம் — அச்சமின்மை. [சுஸுஸுமாவய: அ-எதிர்மறை. துராவ - அச்சம்.]

அத்திராதாம் — அம்புக்கூடு.

அத்திராதாயம் — அம்புக்கூடு. [சுஸு - ஆயுதம். குமாரம் - கூடு.]

அத்திராபாயம் — அம்புக்கூடு.

அத்திரி — 1. இடியேறு. 2. உலேத்துருத்தி. (பிம்ச. களகசு.) 3. உள்வந்திரம். 4. ஏழுமுநீவர்களுளொருவன். (உ-ம்.) “அத்திரிப்பெயர்தணன்” (பாரத. குருகு. இ.) 5. ஒட்டகம். (பிம்ச. உசகசு.) 6. கணை. 7. கழுதை. (கு. நீகண். உ: உக.) 8. குதிரை. (கு. நீகண். கக; உக.) 9. கோவேறுகழுதை. (உ-ம்.) “வானவண்ணையனத்திரியேறு” (சிலப். கடலாடு. ககசு.) 10. குரியன். 11. தருமநூல்பதினெட்டினுளொன்று. (பிம்ச. சசகசு.) 12. புல்லிங்கபஞ்சகலிங்கங்கள். 13. மரம். 14. மலை. (உ-ம்.) “சிகரத்திரிகூறிட்டவேலும்” (சந்தால. இட.) 15. மேகம். [1, 10, 13, 14, 15. சுஸு. 12, சுஸு. 4. சுஸு.]

அத்திரிகீலை — பூமி. [சுஸுஸுமாவய: சுஸு - மலை. கீலா - ஆப்புப்போலக்கொண்டது.]

அத்திரிகை—ஒர்ப்சர்ப்பெண.

அத்திரிசாதன்—1. சந்திரன். 2. மூதன்மூன்றுவருணத்தாரூனொருவன். [சுஹிஜாத: சுஹி—ஒருமுறிவன். ஜாத—பிறந்தவன். அத்திரிமுறிவனுடைய கண்ணிற்பிறந்தவனென்றபடி. அ—எதிரிமறை. ஹிஜாத—மூன்றுதரம்பிறந்தவன். மூன்றுதரமல்லன் இருதரம்பிறந்தவன் என உபநயனதாரிக்கு வந்தபெயர்.]

அத்திரிசாரம்—இரும்பு. [சுஹிவார: சுஹி—மலை. வார—உள்ளீடு.]

அத்திரிசிறங்கம்—மலையின்கொடுமுடி. [சுஹிஸும—சுஹி—மலை. ஸும—கொடுமுடி.]

அத்திரிசை—பார்வதிதேவி. [சுஹிஜாத: ஜாத—பிறந்தவன்.]

அத்திரிநந்தி—பார்வதிதேவி. [சுஹிநந்தி: சுஹி—மலை. நந்தி—மகன்.]

அத்திரிசன்—1. இமயமலை. 2. சிவன். [சுஹிஸும: சுஹி—மலை. ஸும—சலைவன்.]

அத்திர—அரசமரம்.

அத்திலை—செருப்படைப்பூண்டு.

அத்திவாரம்—அத்திபாரம். (உ-ம்.) “அத்திவாரமிருத்தி வெண்பழகத்தமைத்ததனத்ததாய்” (அரிச்ச, இந்தி.கக.) [அத்திபாரம் என்றும் பாடம்.]

அத்தின்—அதனின். (உ-ம்.) “தானத்தின் வேருருந்தான்” (சிவஞானபோ. ௩: ௭. வெண்பா.) [அதனின் என்பது அத்திலென மருவியற்று.]

அத்து—1-3. அத்தென்னேவலுந் தெரிநிலையினைப்பகுதியும் வினைத்தொகையும். 4. அரைநாளை, அரைப்பட்டிகை. 5. அழிஞ்சில் வேர்ப்பட்டை. (இராகவைத்.) 6. இருப்பதாக எண்பொருள்படும் ஒருவடமொழியவ்வியயம். (உ-ம்.) “சுபமஸ்து” 7. எல்லை. [தெலுங்கு.] (உ-ம்.) இவ்வளவுதரம்போய்த் திருமபுகிறதென்று ஒரு அத்தேதற்பெய்திக்கொண்டு அந்த அத்துக்குள் இன்னவித சருமராகவேண்டிமென்று” (பிரபஞ்ச. ௭௫௫.) 8. ஒருசாரியை. (உ-ம்.) “அயிலுற்றிடுபொழுதத்தினில” (கந்தபு. சரவ. ௩௩.) இந்த அத்து என்னுஞ் சாரியை மொழியின்கரம் மரத்தின்குறை யென்பதிற்போல மகாங்கெட விதியியுநின் அகரத்தின் முன்னும் மகத்துக்கையென்பதிற்போல இயல்பீருயுநின்ற அ

கரத்தின்முன்னும் வகாவுடம்படுமெய்ப்பெறுது கெட்டுவரும். “அத்தினகாமகரமுனையிலை” யென்றிலக்கணதுலார். அம்மீற்றுப்பெயர்ச்சொற்கள் ஐ,ஆல்,இன், அது என்னும் வேற்றுமையுருபேற்குரிடத்து மரத்தை மரத்தால், மரத்தின், மரத்தது என்பவற்றிற் போல அத்துச்சாரியைபெற்றே வருதலும்கு, கண் என்னும் வேற்றுமை யுருபேற்குரிடத்து மரத்துக்கு, மரத்துக்கண் என்பவற்றிற் போல அத்துச்சாரியைபெற்றும் மரக்கு, மரக்கண் என்பவற்றிற் போல அத்துச்சாரியைபெருதும் வரும். 9. கடப்பம்பட்டை. (இராசவைத்.) 10. (சிலலிடங்களில் வேற்றுமை யுருபேற்குங்கால்) அது என்னுஞ் சுட்டுப்பெயர் திரிந்துவரும் ஒரு விகாரமொழி. (உ-ம்.) “அத்தெ”டொருமருவுகோண்” (சௌந். கக.) 11. சிவப்பு. (உ-ம்.) (கு.நிகண். கக. கஉ.) 12. செவ்வை. 13. துவர். (உ-ம்.) “ஆடுநீயன வத்துமண்கலும்” (சிந்தா. இலக்கணை. சக.) 14. தைப்பு. (பி.ந். ௩௦௫௮.)

அத்துகம்—ஆமணக்கமரம்

அத்துகமானி—அரசமரம்.

அத்துச்சம்—கிரகங்களின் அதிகவுச்சம்; சூரியனுக்கு மேடத்திற் ௧௦-ஆம் பாகையும், சந்திரனுக்கு இடபத்தில் ௩-ஆம் பாகையும், செவ்வாய்க்கு மகரத்தில் ௨௮-ஆம் பாகையும், புதனுக்குக் கன்னியில் ௧௫-ஆம்பாகையும், வியாழனுக்குக் கந்தளத்தில் ௧-ஆம் பாகையும், சுகிரனுக்கு ரிஷத்தில் ௨௭-ஆம் பாகையும், சந்திருக்கு துலாத்தில் ௨௦-ஆம் பாகையும், அத்தியுச்சத் தாங்கனாகும். (வீமே. கக௫.) [சுஹி]—உரு; இதில் யகரங்கெட்டுத் தகரமிரட்டித்து அத்துச்சமென்றாயிற்று.]

அத்துணை—அவ்வளவு. [துணை—அளவு.]

அத்துதல்—1. அடைதல். (உ-ம்.) “அந்தச்சமசாரம் எமான் சாதினும் மத்திப்போயிற்று” 2. அப்புதல். (உ-ம்.) “மருத்தைக்காயத்தின்மேலத்திவைத்தான்” 3. அரத்தைப் பூண்டு. 4. சார்தல். (உ-ம்.) “என்தோனையத்திக்கொண்டவரலாகாதா” 5. பொருத்தியிசைத்தல். (கு. நிகண். கக. கஉ.)

அத்துமம்—அரத்தை.

அத்துமானி—அரசமரம்.

அத்துருக்கம்—அகழியாற்றமுடிப்பட்டகோட்டை. [சுஹி—அப்பு. ஹி—அப்பு. ஹி—அப்பு.]

அத்துரோகம்—துரோகமின்மை. [சு

[சுயூயம்.]

அத்துவாக்கி—கருஞ்சீராகப்பூண்டு.

அத்துவகமநம்—பிரயாணஞ்செய்தல். [சுயூயமநம்: சுயூயம் - வழி, மநம் - போதல்.]

அத்துவகன்—1. தீர்த்தபாத் திரைக்கு வெளிப்பட்டிருக்கின்ற போகங்க கெல்லாவற்றையும் வககாலத்திலே புகித்துத்தொலைப்பித்து மோட்சங்கொடுத்தல். (உ-ம்.) “அருகமேநாலவர்க்குமத்தவசுத்தி” (சைவச. ஆசாரி. சு.) [சுயூயமநம்: சுயூயம் - வழி, ம - செல்வோன்.]

அத்துவசுத்தி—ஆறத்துவாக்களினுள் கட்டப்பட்டிருக்கின்ற போகங்க கெல்லாவற்றையும் வககாலத்திலே புகித்துத்தொலைப்பித்து மோட்சங்கொடுத்தல். (உ-ம்.) “அருகமேநாலவர்க்குமத்தவசுத்தி” (சைவச. ஆசாரி. சு.) [சுயூயமநம்: சுயூயம் - வழி, ம - செல்வோன்.]

அத்துவசோதனை—அத்துவசுத்தி. (சி.சி. அ: சு. சிவஞா.)

அத்துவந்திரயம்—அத்துவாக்கள்மூன்று; அவை: சுத்தம், சுத்தாசுத்தம், அசுத்தமென்பன. (சி. சி. உ: எசு. சிவாக்.)

அத்துவநீட்டம்—வழியிலிருப்பது. (உ-ம்.) “அதை அத்துவநீட்டம்பண்ணி” (சி.சி. உ: ச: சிவாக்.) [சுயூயநீட்டம் - இருத்தல்.]

அத்துவம்—1. இரண்டொன்றாயிருத்தல். 2. ஒன்றிப்பு. 3. சிவப்பு. 4. வழி.

அத்துவயதாரகம்—யசர்வேத உபநிடதங்களுனொன்று. (சுடர்மபு. அட்டம. உசு. உரை.)

அத்துவயம்—1. இரண்டன்மை. 2. (வேதாந்தம்) பிரமமும் பிரபஞ்சமொருபொருளான தன்மை. [சுயூயம்: அ - எதிர்மறை. உய - இரண்டு.]

அத்துவயவாதி—1. பிரமமும் பிரபஞ்சமொன்றெனச்சாதிப்போன். 2. பெளத்தன். [சுயூயவாதி: அ - எதிர்மறை. உயவாதி - இரண்டெனப்போன்.]

அத்துவயன்—பெளத்தன். [சுயூயம்:]

அத்துவர்—பிரமஞானிகள்.

அத்துவர்க்கயம்—கருஞ்சீராகம்.

அத்துவர்க்காயம்—1. கருஞ்சீராகம். 2. சீராகம்.

அத்துவாரியு—1. யசர்வேதம். 2. யசர்வேதஞானியாகிய யாகபுரோகிதன். (உ-ம்.) “வனறிநிலவசுக்களத்துவாரியுந் பிருருவோதாவொ

ன்று நான்முகத் தோன்மிக்க பிர்மனுந்காதா” (மச்சபு. சந்நிரோ. கஉ.) [சுயூயமநம்.]

அத்துவாரியவேதம்—யசர்வேதம். [சுயூயமநம்-வெடி.]

அத்துவலங்கம்—ஆன்மத்தவம்அடிப்பாகமும் வித்திபாதத்துவம் நடுப்பாகமுஞ்சிவத்துவம் கடைப்பாகமுமாக அமைந்த சிவலங்கம். (உ-ம்.) “மண்முத்தர்சிவமீருவைத்துவலங்கத்தன்னை” (திருவிளா. இத்திரன்முடி. கஉ.)

அத்துவா—1. ஆன்மாக்களைப் பாகதியடைவிக்கை காரணமாகியவழி; அது: மந்திராத்துவா, பதாத்துவா, வர்ணத்துவா, புலநாத்துவா, சத்தித்துவா, கலாத்துவா என ஆறு. இவற்றுள்; மந்திரம், கசு, பதம், அசு. வர்ணம், இசு. புலம், உஉசு. சத்தித்துவம், உசு. கலை. (உ-ம்.) “அத்துவாசுத்தி” (சைவச. ஆசாரி. சுசு. உரை.) 2. வழி. [சுயூயம்.]

அத்துவாக்காயம்—1. கருஞ்சீராகம். 2. சீராகம்.

அத்துவாகாயாரோணம்—ஒரு தீட்சை. (த. நி. போ. உசு.)

அத்துவாகுக்கற்பவாதி—அத்துவாபடிவாக்சிவனைப்பாவிப்போன். (த. நி. போ. உஉசு.)

அத்துவாசுத்தி—ஆறத்துவாக்களிலுஞ்சஞ்சிதமாயிருந்த கன்மங்கையெல்லாம் சிப்பித்தல். (உ-ம்.) “அழிவிலாக் கிரியையிலுலர்தல் சத்திமத்தாலாத லத்துவாசுத்திபண்ணிமலமகற்றி” (சி. சி. அ: சு. சிவாக்.)

அத்துவாசுத்திபண்ணல்—அத்துவாக்களிலே சந்நிருக்கு ஏதுவானகன்மங்கையெல்லாஞ் சுத்திகரித்தல். (சி. சி. அ: சு.)

அத்துவாசைவம்—பதினாறுசைவங்களிலொன்று; அது: சத்திநிபாதம்வாப்பெற்ற தீடன் சைவவேடங்களைத்தரித்து அத்துவசோதனைசெய்து அத்துவாக்களின் முடிவைத்தியாறித்துச் சிவனைவழிபடும் நெறி.

அத்துவாநீதம்—காலமாவே வெளிச்சம். [அ-எதிர்மறை. யூக - இரண்டு.]

அத்துவாழர்த்தி—மந்திரமுதலிய ஆறத்துவாக்களையுந் திருமேனியாக்ககொண்ட சதா சிவர்க்குப் பிராணபூதமாகிய பரமசிவன். (உ-ம்.) “அத்துவாழர்த்தியாகவறைருவதென்னையென்னி - னித்தளும் நிறைந்தவற்றி னீங்கிடாநிலமையானுஞ் - சித்துடனசித்துக்கெல்லாஞ்சேட்டிதனாகலானும்-வைத்ததாமத்துவாவும் வடிவெனமறைகளெல்லாம்”

(சி. சி. க: இசு.) [சாந்தியுதை, சாந்தி, வித் தை, பிரதிட்டை, நிலிர்ந்தி என்னும் கலை கலாந்தம் முறையே முடி, முகம், மார்பு, குய்யம், முழந்தான்பாதம் என்னும் அங்கக் களாகவும், புலங்ககள் உரோமக்களாகவும், வர்ணங்கள் தோலாகவும், மந்திரங்கள் இரத் தமாகவும், பதங்கள் ராம்பாகவும், தத்துவங் கள் என்புந் தசையுமாகவுஞ், சதாசிவர்க்கு ஆறத்துவாக்களுந் திருமேனியாயின. [சுய்யூ 3-6 ஆதி.]

அத்துவானம்—1. செவ்வானம். 2. பாழ்க் காடு.

அத்துவிதநிலை— சிவமுமான்மாவுத்தம்மு ள்வேற்ற ஒந்நயமைப்பட்டுந்நிலை(உ-ம்.)“அ ப்பெற்றித்தாசிய வருட்கண்ணையு தவ்வன பருவம் பார்த்திருநதுகொடுக்கப்பெற்றுடை யார்க்கேயவன் அறிவுக்கறிவாய்நின் நவ்வாறு உபகரித்தவரும அத்துவிதநிலையினிது விள க்குமென்பதாம்” (சி. சி. கக: அ. சிவஞா.)

அத்துவிதபாஷியம் — வியாசகுத்திராதி ந்ருச் சக்கராசாரியர் செய்தபாஷியம். இது பரமான் ஐக்கியமான அத்துவித சுவருப தத்தைக் கூறுவது.

அத்துவிதம்— 1. பேதப்பொருளிரண்டு தம்முள் அபேதமாத்ந்ருசிய சம்பந்தவிசே டம். அஃதாவது பொருளிரண்டாயிருந்தும் வேறறக்கலந்து நிற்குந்தன்மை. (சிவஞாந போ.கஉ.சூ.இ.வெண்பா. சிவஞா.) 2. இரண்டு பொருளாயிராமை. (உ-ம்.)“உண்மைச்சுத்த வத்துவிதமான சுயம்பிரகாசமாகும்” (திரு விளை. வேதத்து. உக.) [சுய்யூ: அ - எதிர் மறை. லியம் - இரண்டுவகை.]

அத்துவிதநீ—பரமான்மாவோடிாண்டறக் கலந்தவர். (உ-ம்.) “துகளற்ற அத்துவிதர்க் கேதுமுதியா” (ஒழிவி. அ: ந.)

அத்துவிதநீதம்—எண்வகை யாநந்தக் கல்லொன்று; அது: சிவன் வேறு, பிரமம் வேறு எனக்கொள்ளுந் துவதஞாரம நீங்கிய விடத்துண்டான ஆந்தம். (உ-ம்.) “விரியு முலகளை த்தும்பொய் மெய்ம்மைதா னென் னும் விவேகத்திறுன்றவதே யத்துவிதா நந்தம்” (வேதா. சூ. நடு.) [சுய்யூ: அ: அ: லியம் - இரண்டின்மை. சூ.நீதம் - மங்கிச்சி.]

அத்துவிதீயம் — இரண்டாவதில்லாமை. [சுய்யூ: அ - எதிர்மறை. லீதீய - இரண் டாவது.]

அத்துவை—1. காலம். 2. தூயம். 3. மூளை கோழைகளின்கலவை. [சுய்யூ:]

அத்துவைதம்—1. இரண்டன்மை. 2. பா மான்மாவஞ் சிவான்மாவும் ஒருபொருளுள் ன்று கொள்கை. 3. பிரமம். [சுய்யூ: அ - எதிர்மறை. டெஹுத - இருதன்மை.]

அத்துவைதவாதீ—அத்துவிதமே மெய்யெ ன்று சாதிப்போன்; இவன், சிந்தித்தேய சக த்துக்கு உபாதானகாரணமென்பன். (உ-ம்.) “அத்துவைதவாதிராசார்த்தமாக” (சி. சி. உ: நடு. சிவாக்க.)

அத்துவைத - அத்தவிதக்கொள்கையுடை யோன (ச. நி. போ. சடு.)

அத்துயம்—மாமஞ்சள்.

அத்தேயம் — 1. சளவுசெய்யநினையாமை. (உ-ம்.) “எதிலார்தம் பொருள்களிலேதே னுங்கவரவெண்ணுமை - நீதிவாவத்தேயம்” (சூ. த. ஞா. சந. எ.) 2. களவுசெய்யாமை. [சுய்யூ: அ - எதிர்மறை. (வ்யூ - சளவு.)]

அத்தை—1. அதனை. (அதுகென்பது இர ண்டாம் வேற்றுமை யுருபேற்றுகின்றது.) (உ-ம்.) “அத்தையறிவாதே கூட்டி” (தாயு. ஆந்தத்த.கக.) 2. ஒருமுன் னிலையசைச்சொல். (உ-ம்.) “நடுக்கின் நிவியரோவத்தை” (புற னா. உ: உரு.) 3. கற்றுமை. (இராசவைத்.) 4. குருவீனமனைவி. 5. தமக்கை. 6. தலைவி. (உ-ம்.) “அத்தைக்குமெய்ப்பங்களித்தோய்” (புலியூர். சக.) 7. பிதாவுடன் பிறந்தான். (உ-ம்.) “காளிடையத்தைக்குற்ற குற்றமு ம்” (இராமா பாச. கக.) 8. பெண்கொடுத் தமாயி. (உ-ம்.) “மாயியைஅத்தையைத் தோயின்” (கூர்மபு. பிராய. க.) 9. மாதா. [4, 5, 8, 9, அத்தா.]

அத்தோ— 1. ஓர் அசிய இரக்கச்சொல்.

2. ஓர் இரக்கச்சொல்.

அத்தோதாயம்—அர்த்தோதாயம்.

அத்தோநீயாமம்—1. ஒருயாகம். அது சோ திடோமயாகத்தின் இறுவாயாகிய ஏழாம் பகுதி. (உ-ம்.) “அத்தோநீயாமத்திருப்பே - நீட்டமெகமிழைத்தபலத்தெட்டு மடக்கெய்தி வெண்” (சேதுபு. பலதீ. உரு.) 2. சாமவேதத் திலுள்ள ஒருசுலோகம்; அது, அத்தோநீயா மமுடிவிலே அத்தியாயஞ் செய்யப்படுவது. [சுய்யூ: அ: அ: 20.]

அத்துச்சம்—அத்துச்சம்.(உ-ம்.) “அறிவுறு மத்துச்சமாததற்கேழ் நீசமன்னவையே” (வி தாந. நடபா. உ.) [அதி+உச்சம்.]

அந்நா — இங்கே அல்லது இதுகாரியத்தி லென்ப பொருள்படும் ஒருவடமொழியவ்வி யயம். (உ-ம்.) “அந்நா சிற்சத்திப் பிரமாண மென்னும் பொதுப்பிரமாணமானது பிரமி தியாகாது” (சி. சி. அளவை. க. சிவாக்.) [சுது.]

அத்வீதீயம்—1. இரண்டாவதாக உண்டெ ன்றுசொல்ல ஒன்றில்லாமை. 2. ஒப்புமை சொல்லவொன் றில்லாமை. 3. தனிமை. 4. பரப்பிரமம். [சுது.] தீய: அ - எதிர்மறை. ஹீதீ ய - இரண்டாவது.]

அத்வீதீயன் — 1. அத்வீதீயத்தன்மையு டையான். 2. பரப்பிரமம். [சுது.] தீய: அ - எதிர்மறை. ஹீதீய.]

அத்வைதி — அத்துவைதி. (க. ரி. போ. சூ.) [சுது.] ஹீதீய.]

அத்குதல்—1. இனக்குதல். 2. கசக்குதல். 3. குதப்பல். 4. கெடுத்தல். (உ-ம்.) “மாவலி யைக் குதும்பதக்கி” (நாலாயி. மாவடியை. திருவா. எ.)

அதகம்—1. கக்கு. (தைல.) 2. பெருமரு ள்துக்கொடி. 3. மருந்து. (உ-ம்.) “மலைமறை யதகமாற்றியவதுபோல்” (கல்லா. அ.) [சுது. ம.]

அதகன்—வைத்தியன். (உ-ம்.) “உறுதய ர் தீர்த்தவதகன்” (நாலாயி. மெய்க்குது. க.) [சுது.] மெய்க்குதுமற்றம்.]

அதங்கம்—சாயம்.

அதங்கோட்டாசான்— அகத்தியமுந்நவரி டும் கற்ற தொல்காப்பியா முதலிய பன்னி ரு மாணவர்களிலொருவர். (உ-ம்.) “அதங் கோட்டாசாந் கரிபத்தெரித்து” (தொல். சிறப்புப்பா.)

அதசம்—1. ஆயுதம். 2. ஆன்மா. 3. கா ற்று. 4. சணல் நூலினாலே செய்யப்பட்ட சீலை. [அதன்.]

அதசி—சணல். [அதவீ.]

அதசிரசு— பரிதாபம் வரங்குவோர் புழம் னாகு.

அதசு—நாசம். [ஹத.]

அதசுரோதோபவம்— இருவகைச்சைவா கமங்களுனொன்று. “மற்றதிற்பிரமா கமமு ரை தருமம் விசேடமா மாயனாகமஞ்சொ ன் - னற்றருமந்தானதனிணம் விசேடமத ன்னிண நயச்சைவா கமஞ்சொல் - பொற்ற ருமந்தான்விசேடமாம் புகலீததசுரோதோ

பவமென்றும்-பற்றுறுசீர்சாலார் துவசுரோ தோபவமென்றும் இருவகைப்படுமால்” “மூன் னதுகாபாலாதிபேதத்தான்மொழிபலவிதப் படுமதனிற் - பின்னதுகாமிகாதிபேதத்தாற் பேசெடுமிருபத்தெண்வகையாய்” (குத.எக்கி. பூ. 20. கக, கச.)

அதட்டம்— 1. அரவின்நச்சுப்பல். 2. அர வுயிர்ப்பு. [ஆப்தியென்னும் அகராதிசாரால் “பல்லில்லாதது” “பல்லில்லாப்பாம்பு” “பல் லுப்பிடுங்கப்பட்ட பாம்பு” எனவும், சிந்தா. பதுமை- கஉக- ல் நச்சினூர்க்கினியரால் “பா ம்பின் கீழ்வாய்ப்பல்” எனவும் இச்சொற்குப் பொருள்கூறப்பட்டன.] [சுது.] ஹீதீய - பல்.]

அதட்டல்— 1. அமட்டல், புரட்டுநியாயம் பேசல். 2. உரப்புதல். (உ-ம்.) “கார்போற் குழ்சரியலேவாயதட்டி” (திருப்பு. உகச.) 3. உருக்குதல். (உ-ம்.) “உரத்ததொனியோ டதட்டி” (நல். பார. உத்தர நிறை. நக. ச.)

அதட்டே—1-3. அதட்டென்னெவலுந் தெ ரிநிலைவினைப் பகுதியும் பெயரெச்சத் தொ கையும். 4. உறுக்கு.

அதட்டேல்—அதட்டல்.

அதடம்—மலைமுதலியவற்றின் சரிலில்லா த் இதக்கம். [சுது.] அ- எதிர்மறை. உட - சரிவு.]

அதத்தனாலங்காரம்—ப்றிதின்ருணப் பே ரின்மையணி. (குவல. எள.) [சுது.] ஹீதீய - லாகாரா.]

அதந்தம்—அபலக்கொடை. [சுது.] ஹீதீய - இன்மை. உட - பலக்கொடை.]

அதந்துவாவிரந்தி—சீரம் முதலியவைக ளை யுத்தியால் தேதிகளைந்து எஞ்சினின்ற ஆ ன்மாவைத் தெரிவித்தல். (உ-ம்.) “ஆகமுத லனநேதியுதெய்துநின்ற வாருயிரையறிவி த்தலத்ததுவாவிரந்தி” (வேதா-சூ.உக.) [சு து.] ஹீதீய - அதுவல்லாதது. ஹீதீய - நீக்குதல். யகார்க்கெட்டு வாவி ருத்தியென்றாயிற்று.]

அதந்துவியாவிரந்தம்— மற்றைப்பொரு ளிலிருந்து நீக்கி இலக்கியத்திலிருக்கும் இல க்கணம். (சைவப். உ.) [சுது.] ஹீதீய - அது.

அதநம்— 1. அதிகம். (அதது என்பதன் திரிபு.) 2. போதல். [சுது.] ஹீதீய.]

அதநு—1. அற்பமல்லாதது. 2. பருமை யானது. [சூ.த.பி.: அ- எதிர்மறை. த.பி-உ- அற்பம்.]

அதபம்—குளிர்ச்சி. [சூ.த.வ.]

அதபலோகம்—(பெளத்தம்) பிரமலோகம் இருபதனுட்பதின்மூன்றாவது. (மணிமே. பதி. பக். ௩.)

அதம்—1. அத்திரம். 2. கீழ். 3. சங்கரம். (உ-ம்.) “அதமுறமடிந்தபின்னர்” (நாகவா. வீமபா. ௧௬.) 4. பள்ளம். 5. பாதாலம். 6. பின். ௫. [2, 4, 5. சுயபி. 3. ஹத. 6. சுயபி.]

அதம்பம்—கற்பரிபாஷாணம்; அது, இயற்கைப்பாஷாணம் முப்பத்திரண்டிலொன்று.

அதம்புதல்—அதந்தல். [வழங்க.]

அதமசரிாம்—பாலோக இகலோகபுத்திகள் இல்லாதிருக்கின்ற சிவனைக்கொண்டசரிாம்: கற்பகவிருட்சம், பரிசாதம்முதலாயின அதமசரிாம். (நாகா. கட். ௧௮-வது.) [சுயபி; ௪௫௫.]

அதமசரிநுட்டி—ஐவகைக்கிருட்டிகளுள் ஒன்று; இச்சிருட்டிகளால்திலே குணநிலையப் பிரமவிட்டுணுக்களும் பிரமாண்டநிலையப் பிரமவிட்டுணுக்களும் குணநிலையமுடையவாகவருவதே போக்கியப்பொருள்களையுடைய தேகங்களையும் தேவர்முதலிய தேகங்களையும் படைத்துக் காப்பர். (சைவப். ௮௮.) [சுயபி - கீழான. வுறுஷி - படைப்பு.]

அதமத்தோற்கருவி—முடிவேழவகையிலொன்று; அது: கணப்பறைமுதலான புறமுழுவும், நெய்தற்பறைமுதலான புறப்புறமுழுவும். (சிலப். அரங்கே. உள. உரை.)

அதமதம்பிராரத்தம்—அதமதாப்பிராரத்தத்தினும் அதிகப்பட்டபிராரத்தம்; அது: இட்டப்படிநடத்தல், புதித்தல் முதலியபிரமாதங்களுக்கேதுவானது. (விசாரசா. ௩௬௬.) [சுயபி-கிரபாரஸ்ய. சுயபி-கிரபி - இழிந்தனபலவீனியிந்தது. பூராரஸ்ய - பயனளிக்கத்தொடங்கும் வீன.]

அதமதாப்பிராரத்தம்—கரிட்டப்பிராரத்தத்தினும் அதிகப்பட்டஅதமமானபிராரத்தம். அது, முதலிலே நிவிர்த்திக்கும் பின் பிரவிர்த்திக்கும் காரணமானது. (விசாரசா. ௩௬௬. பக்.) [சுயபி-கிரபாரஸ்ய. சுயபி-கிரபி - இழிந்தவையாண்டமுற்றுந்தது]

அதமதாநம்—கடைப்படுதாநம்; அது: ஆசை, புகழ், அச்சம், கைம்மாறு, கண்ணோட்டம்,

டம், கடப்பாடு முதலிய காரணம்பற்றிக் கொடுக்கப்படும்கொடை. (திவாகா. ௧௨.) [சுயபி - இழிந்தது. டா.பி - கொடை.]

அதமபட்சி—மிகக்குறைந்தபடி. [சுயபி; வகஷம்.]

அதமபிநுதகன்—சுமைகாரன். [சுயபி-ஹுதக; சுயபி - கீழான. ஹுதகநு - வேலைசெய்வோன்.]

அதமம்—1. கடைத்தரம். (உ-ம்.) “தங்காவதமப்புகழ்க் கம்ப” (கம்பரங். ௮௬.) 2. மிக்கேடு. [சுயபி.]

அதமரி—கடையாயரா, கடைத்தரமானவர். (உ-ம்.) “தம்பவாழ்தருமந்தரதமர்க்கேட்டார்” (கம்பரங். ௬௨.)

அதமரிணிகள்—கடனவாங்கினவன். (உ-ம்.) “உபாயமாவது அதமரிணன் பந்துக்களைக்கொண்டு அவனுக்கு நல்வார்த்தை சொல்லியாவது” (மது. அ: ௪௬.) [சுயபி-ணிக்: சுயபி - கீழான. ஃணிக் - கடனுடையவன்.]

அதமவாசான்—மூவகைக்குவருட் கடைத்தரமானவன்; இவன், வைசியர்க்கு குத்திரர்க்கு வரு. (உ-ம்.) “நாய்கர் குலத்தள்ளானதமவாசான்” “அதமவாசான் வைசியர்க்குமொழுக்கம்பூண்ட விழுக்குடிக்குத்திரர்க்குமொரு குவலுவான்” (குத. முத்தி. ௮: ௪, ௮.)

அதமவிஞ்சதி—பிரபல முதலிய அறுபது வருடங்களிலே தீதாக விளங்கும் காலமாகிய பின்னிருபது வருடம். (பரிதிதம். ௮.) [சுயபி - தாழ்ந்த. விபரதி - இருபது.]

அதமன்—1. அதிகங்கீழானவன். 2. காணமில்லாதகாமி. [சுயபி.]

அதமாங்கம்—பாதம். [சுயபி-ராம: சுயபி - தாழ்ந்த. சூ.ம - உறுப்பு.]

அதமாதமன்—மிகக்கீழையானவன். [சுயபி-ராமபி.]

அதர்—1. ஆட்டின் கழுத்திலே கழிவபோலத்தாங்குமது. 2. கிடங்கு. 3. துண்மணல். 4. புழுதி. 5. முறைமை. (இராசவைத்.) 6. வழி. (உ-ம்.) “ஆனின்னகலித்தவதர்” (புறநா. ௧௩௮.) 7. விவந்துசெல்லுமி. (உ-ம்.) “தேக்குயர்கல்லதர்க்கடிதுசேணிடைப் - போ

க்தியபொருளெனக்கின்று போந்ததால்” (இ
ராமா. மந்தரைஞ. ௫௯.)

அதற்குக் கண்—குதர்க்கி [அதர்க்க: அ-எதிர்
மறை. தர்க்க வியாயம்பேசுவோன்.]

அதற்குமேல்—வழியிற் பறித்தல்:

அதிகோள்—வழிப்போக்கருடைய பொருளைப் பறித்தல். (திவாகா. கூ-வது.) [அதர்-வழி. கோள்-கொள்ளல்.]
இதர்பறித்தல்—கிடங்குவெட்டல்.

அதர்மசாரி--அதர்மவழியிற் செல்லுவோ
ன். [கூயகி-உவாரிநு: கூயகி- தருமமஸ்
ஸாதது. சாரிந் - சார்பவன்]

அதர்மாசாரி-துராசாரி. [அதர்ம; ஆசாரி.]

அநர்மம்—தருமமல்லாதது, பாவம்; அது, வேதத்தில் விதிக்கப்பட்டன செய்யாமையும் விலக்கப்பட்டன செய்தலுமாம். [சுயே-
அ - ஏ தீர்மதை. யே- நந்தெயல்.]

அதர்மன் — சதருத்திரருள்ளே இயமதி
சையி லிருக்குந் தசருத்திரருள் ஒருவன்

வ. ணி. உ. எ. 0.)

அந்நீர்மாத்நீராயிற்று—அதற்குமாத்நீராயிற்று.
அந்நீர்வசிகை—அதர்வணவேத உபநிசத்
த்தொன்று. (உ-ம்.) “நானமறைத்தலையாம
தர்வசிகை நவிலும்” (காஞ்சிபு.சார்ந்தா.நக.)
[சுபுவ-ஸ்ரீவா.]

அநீதிவசிக-- அதாவணவேத உபநிடதத்தொன்று. (சி. சி. அ: கக. உரை. மறை.)
[சுயவ-புரிநவ]

அநர்வசிம்—அதர்வசிராசு.

அதாவதெனின்—நான்காம் வேதம். (உ-ம். “வியன்புருடும் விழுத்தகு மதர்வணமயமா” (திருவாய். கோச்சென். கஉ. எ.) சுமந்தர் முநிவர்க்கு உபதேசிக்க, அவர் வழியாகக் கபநதர், தேவதாரிசர், பத்தியர், மேதன், பீரமபலி, சுஷுல்காயகி, பிப்பலாதன், சாபாலி, குமதாதி, செனநகர் முதலாயினோர்க்கு உபதேசிக்கப் பட்டமென்பால் ஐம்பதனுக்கொளையிற்று. (சுடர்மபு. வருண. கஉ. உரை.) இது முன்னைய மூன்று வேதமும் போலாது இடையாய் வேதமென்றும் வேளையி முதலிய ஒழுக்கங் கூறுது பெருமபான்மையும் உயிர்கட்கு ஆக்கமேயன்றிக் கேடுமுடும் மந்திரங் களையுந் கூறுமென்றும், நச்சினார்க்கினிய சொல்லர். (தொல். பொரு. எழு. உரை.) [சு உவ-உ.]

அதர்வணவேதோபநிடதங்கள் - - அதர்வணவேதத்திற்குரிய உபநிடதங்கள்; அவை:

காருடும், தத்தாத் திரேயம், அயக்கிரீவம், கிருஷ்ணம், கோபால்தபகம், பிரச்சுநம், திரிபாத்வீயமகாராராமணம், இராமரககியம், முண்டகம், மாண்டுக்கியம், அதர்வதிரசு, அதர்வசிகை, கணபதி, மகாவாக்கியம், பஸ்மசபாலம், பாவகை, சேவீ, திரிபுராதபநி, சரப்பிரமம், பாசுபதம், ஆத்மம், சூரியன், அன்னபூரணை, பிருகச்சாபாலம், நட்சிம்மதாபசி, ஸ்ரதபரிவிர்சகம், சீதை, இராமதாபசி, சரபம், சாண்டில்லியம், பரமதம்சபரிவிர்சகம் என்னுமுப்பத்தொன்றும். (கூர்மபு. அட்டமூ. உக. உரை.)

அந் வயாள் — சிவன். [கூடிவ-உண்: கூடி
வ-உ - நான்காம் வேதம், ண - ஒருவிகுதி.]

அதிலுள்ள—அதர்வவேதத்திலே நற்பயிற்
செய்யுடைய பிராமணன். [கூடிவருணி: கூடி

அதர்வம்—நாண் காம்வேதம். (உ-ம்.) “அதர்வவேதம்”

அதரீவவேதம்--நான் காம்வேதம். (உ - ம்)
 “விண்டததர்வவேதம்” (காஞ்சிபு. எவரவ.
 கட.) [சுவ-வெடி.]

அதப்பாநம்—அதத்திலுளும் நீரைச்சுவைத்தல். (2-ம்) “பற்பலர்க்களித்தனாதரபானமே” (உபதேச, திரிபுர.கூட.) [சுயரூபம்-2-தடி. பானம்-சுவைத்தல்.]

அதாம்—1. இழிந்தது. 2. உதடு (உ-ம்).
 “மணியதாம் புடைதுழப்ப” (பெரியபு. திரு
 ஞாந.கூஉ.) 3. கீழுதடு. (பிங்க. கரூஉ.) 4. கீழு
 ள்ளது. 5. பெண்குறி. [சுயடா.]

அதமதம்-- இதழுதல். [கூயா; கீயா-
தேன்.]

அநாமது— அதராமிர்தம்.

அதராயிர்தம்—அதர ஊறல். [சுயராஜே
த. சுயரா - உதடு. சுஜேத.]

சிதிராவலேர்ப்பம்—இதழ்துக்கல். [சுய
நாவனொவ: சுயந-உதடு. சுயனொவ-
அதுக்கல்.]

அதிகாரங்கள்—கடாவிதல். (உ-ம்.)
“அதிகாரப்பவர்” (மதுரைக். கூத.)

அநிர்சநம்—காணப்படா திருத்தல். 2. செ
ல்லத்தொக்கு நிற்றல். 3. பார்வையின்மை.
[கஉஸூரு: அ- எதிர்மறை. உஸூரு-பா
ர்வை.]

16

அதரிசநன்—1. கடவுள். 2. குருடன். [சுடி-உரு: கடவுளுக்குக், காணப்படாதவன் என்பது பற்றியும்; குருடனுக்குப் பார்வை இல்லாதவன் என்பது பற்றியும் வந்தபெயர்.] அதரிசி—அதரிசநன்.

அதரித்திரன்—1. கன்னன். 2. செல்வன்.

[சுடி-உரு:]

அதரிதிந்தல்—கடாவிடல். (உ-ம்.) “கோட்டுமரப்பூட்டி வாட்கோலாக வாழ்விவாங்கி யதரிதிந்த” (சிலப், கால்கோ. உரு.)

அதருமம்—அதர்மம். (தர்க்கபா. சுரு.)

அதருமாத்திகாயம்—அதன்மாதத்திகாயம். (உ-ம்.) “நிரந்துழைத்ருமாத்திகாயமது நித் தமாயது நிறுத்திடும்” (சி.சி. பர. நிகண். எ.)

அதலகுதலம்—கலகம். (வழக்.)

அதலம்—கீழுலகத்திலே முதலாவதான உலகம். (உ-ம்.) “அதலவிதலமுதலத்ததல ங்களென்னக்” (திருப்பி. கரு.) 2. பாதலம். (உ-ம்.) “வம்பருவதலமேழும்பதங்களாய்” (நடபார. தருமசரத். சுரு.) [அதல்: அ-எதிர் மறை. தல-அடி.]

அதலழலி—ஆடுகின் னப்பாலை.

அதலன்—சிவன். [அதல.]

அதலம்—1. அத்திரம். (உ-ம்.) “அதவ மாந்ருதருபுன்னிலென்பர் கருதிற் - அதுவு சேவடியிலுமலனுந்துதலுமே” (இராமா. வீராதன்வதை. சுரு.) [சுதுவா.]

அதலா—அல்லதென்பதை யுணர்த்தும் ஒருவடமொழி யவ்வியயம். (உ-ம்.) “மழுவா ளியுரைசெய்த சாபத்தையுறவுன்னினுள் - அதவாமுரட்போர்தனைக் கஞ்கமோவென்று மடலங்கர்கோன்” (பாரத. பதினெ. உரு.) [சுதுவா.]

அதவிடம்—அதிவிடயமுலிகை. [இது அதி விடயமென்பதன் மருஉ.]

அதவு—1. அத்திரம். (உ-ம்.) “அதவி தரிசியன்ன” (சல்லா. சுரு.) 2. பள்ளம். [சுது வல்.]

அதலுதல்—கொல்லுதல். (உ-ம்.) “முதல மடுவினிலதலிய புயலென” (திருப்பி. உரு.)

அதம்—பூவிதழ். (உ-ம்.) “குருதிதழ்த்தகோ டலம்” (கவித்தொகை. முல்லை. க.)

அதன்—1. கனகம்பளம். 2. தோல். (உ-ம்.) “அதனெறித்தன்ன” (புறநா. கரு.) 3. பட் டை. (உ-ம்.) “வேங்கையதன்” (அதல. தை லவ. சுரு.)

அதன்புனையாணம்—தோற்கைத்தளமெ ன்னுங்கருவி. (உ-ம்.) “அதன்புனையாணமு ம்” (சிலப், ஊர்காண். கரு.)

அதன்—ஆரவாரம். (வழக்.)

அதனை—1. ஒருபெரும் பாத்திரம். 2. நில ப்பீர்க்கஞ்செழு. (உ-ம்.) “அதனைக்காய் வா ய்க்குருகியாயிருக்கும்” (பதார்த்த. கரு.) 3. புனியம்பழக்களியுண்டை. 4. வயலிற்கட்டுங் காவற்குழல்.

அதறுதல்—பதறுதல். [திசைச்.]

அதன்மம்—பாவம். (உ-ம்.) “அருளிளு ளைத்ததுவன்வழிவாரததன்மஞ்செய்யின்” (சி. சி. உ; கரு.) [சுதுவல்:]

அதன்மாதத்திகாயம்—சமணமதத்திற்கொ ல்லிய அசீவ பதார்த்தத்தினது நான்கு வகையுள் ஒன்றாய்த் தீமைபயப்பதோரத்திகா யம். (சிவஞாபா. கரு, கரு, பக்.) பாவத்தி னுலெடுக்குந்தேகம். (சி. சி. பர. நிகண். எ. உரை.)

அதாசலம்—காட்டுமல்லகை.

அதாநா—உலோபி. [சுதுவா: அ- எதிர் மறை. தா-தா - கொடையாளி.]

அதாநிமந்தம்—அதாநிமந்தரோகம்; அது: அநிமந்தரோகம் ஐவகையுள் ஒன்று. (சீவா ட். உரு.) [சுதுவல்:]

அதாநிமந்தரோகம்—கண்களிலே வீரண த்தவத்தாத்திரத்தியமாகித் - திருத்தகநிற் பது பிராகிபதிகம்” (பி. வி. எ. உரை.) [சு டா-தா: அ- எதிர்மறை. தா-தா - வீணப் பகுதி.]

அதாநி—தாதுவல்லாதது. (உ-ம்.) “அரு த்தவத்தாத்திரத்தியமாகித் - திருத்தகநிற் பது பிராகிபதிகம்” (பி. வி. எ. உரை.) [சு டா-தா: அ- எதிர்மறை. தா-தா - வீணப் பகுதி.]

அதாநி—தாதுவல்லாதது. (உ-ம்.) “அரு த்தவத்தாத்திரத்தியமாகித் - திருத்தகநிற் பது பிராகிபதிகம்” (பி. வி. எ. உரை.) [சு டா-தா: அ- எதிர்மறை. தா-தா - வீணப் பகுதி.]

அதாநி—தாதுவல்லாதது. (உ-ம்.) “அரு த்தவத்தாத்திரத்தியமாகித் - திருத்தகநிற் பது பிராகிபதிகம்” (பி. வி. எ. உரை.) [சு டா-தா: அ- எதிர்மறை. தா-தா - வீணப் பகுதி.]

அதாயன்—தாயத்துக் குரிமையிலாதவ ன். [சுதுவா: அ- எதிர்மறை. தாய - தாய த்திற்குரியவன்.]

அதாரன்—விவாகஞ்செய்யாதவன். [சுது வர்: அ- எதிர்மறை. தார - மனையாளையுடை யவன்.]

அதாலத்து—நியாயத்தல். [அராபி.]

அதி—அதிகம், அப்பால், மேல், மேன் மையென்பவைகையுணர்த்தும் ஒருபச்சக் கம். [அதி.]

அதிக்கம்—மேன்மை. (உ-ம்.) “அதிக்கம்
ன்னவர்முகம்” (இரகு. ௧௮மண. ௪௦.)

அதிக்கிராமம்—1. அசட்டை. 2. அதிகப்ப
டல். 3. கடந்துபோதல். 4. கேடுசெய்தல்.
(உ-ம்.) “அன்னதன்மையனதிக்கிராமங்கள்
கேட்டு” (இராமா: உத்த. வரையெடு. உ.)
5. மாறுபடுதல். 6. மீறுதல். [சுகிசு: 2: அதி-
அப்பால். சு: 2-போதல்.]

அதிக்கிரமீதல்—1. அசட்டைசெய்தல்.
2. இல்லாதுபோதல். 3. கடத்தல். (உ-ம்.)
“அழிவற்றபரமேசுரன் நியதியாகப்பொருந்
திய இதை யார் அதிக்கிரமிப்பார்கள்” (ஞாந
வர். புசுன். ௫௧. உரை.) 4. கழித்தல், நீக்கு
தல். 5. குறுக்கேபோதல். 6. தப்பிப்போத
ல், விலகுதல். 7. போகவிடுதல். 8. மேற்படு
தல். (உ-ம்.) “காமங்கோபமதிக்கிரமிக்கு
மண்மேல்” (மச்சபு. மந்வந்தர. நூ. 9). விடு
தல். 10. விலகுதல்.

அதிக்கிராந்தம்—1. அவமதிக்கப்பட்டது.
2. எல்லைகடந்தது. 3. சென்றுபோனது. 4.
மட்டுத்தது, மிகுத்தது. 5. வெறுக்கப்பட்ட
து. [அதிக்கிராந்த: அதி—மேல். கிராந்த—போ
னது.]

அதிக்கிராந்தவிந்துகபாசவம்—அதிக்கிரா
ந்தவிந்துகபாசவன். (கூர்மபு. திருக்கல். ௬.
உரை.)

அதிக்கிராந்தவிந்துகபாசவன்—சிவன் ஆ
ன்மாக்களுடைய அறிவுக்குப் புலப்படும் பொ
ருட்டுத் தன்னது சிற்சத்தி சந்திரிதிராந்தவிந்து
லே தோற்றுவித்த சிவபேதம் ஒன்பதனுள்
முதலாவதாகிய சிட்டுகளசிவம். இவர் விந்து
வைநீங்கிய இலயராத்தலால் அதிக்கிராந்த வி
ந்துகபாசவனெனப்பட்டார். (சி. சி. உ: எசு.
ஞாந.)

அதிக்கிராந்தவிந்துகபாசந்தி—சுத்த மா
யையாகிய விந்துவுக்கு மேற்பட்ட விந்து
வையாகியட்டிப்பவளாய் அதிக்கிராந்தவிந்துக
பாசவத்துக்குச்சுத்தியாக நிற்பவன்; இத்தச்சு
த்தியை அதிக்கிராந்தவிந்துகபாசவந்தோற்
றுவித்தது. (சி. சி. உ: எசு. ஞாந.)

அதிக்கிராமகன்—கிராமத் தவறி நடப்பவ
ன். [சுகிசு: 2: அதி—அப்பால். கிராமக-
நடப்பவன்.]

அதிக்கிராமம் — வைத்தீசுரன்கோயில்.
(உ-ம்.) “அம்மலமாநாகி காளத்தி விரு
த்தமிரு அதிக்கிராமம்” (கடம்பவன். இலீலா
சு. அஉ.)

அதிக்குதி—1. ஒவ்வாதநடை. 2. செருக்கா
னநடை. [வழக். அதிகக்குதி என்பது அதிக
க்குதி எனமர் இயற்றிப் போலும்.]

அதிக்கசிந்தம்—பெருஞ்சிந்தப்பு. [அதிஹவி
த: அதி—அதிகம். ஹவிதம்—சிரிப்பு.]

அதிக்கடம்—யானை.

அதிக்கண்டம்—நித்திய யோகங்களிருபத்
தேமுனுள் ஆறாவது. இதில் ஆதியில் ஏழுநா
ழிகை கழித்து எஞ்சியகாலஞ் சுபகாரியத்தி
ற்குக்கொள்ளப்படும். (உ-ம்.) “கண்டா திகண்
டத்துக்கேழ் கன்னல்” (விதரக. பஞ்சாங்க.
உச. உடு.) [சுகிசு: 2. மாவைத்தை.

அதிக்கதம்—1. அடையப்பட்டது. 2. அறிய
ப்பட்டது. 3. சென்றது. 4. படிக்கப்பட்டது.
[சுயிமத: சுயி—மேல். மத—சென்றது.]

அதிக்கதை—பயனில்சொல், வீண்பேச்சு.
[சுகிசு: 2: அதி—அதிகம். கத—பேச்சு.]

அதிக்கந்தம்—1. அதிகமணமுடையது. 2.
ஒரு வாசனைப்புல்லு. 3. கெந்தகம். 4. சண்ப
கமரம். [சுயிமத: அதி—மேன்மை. மத—
வாசனை.]

அதிக்கநாடி—கொடிவேலிப் பூண்டு.

அதிக்கப்பிரசங்கம்—1. தன்மேம்பாட்டு
ரை. 2. மட்டுக்குமிஞ்சிப்பேசுதல்.

அதிக்கப்பிரசங்கி—மட்டுக்கு மிஞ்சிப்பேசு
வோன். [வழக்.]

அதிக்கம்—1. அடையாளம். 2. இலாபம்.
3. ஏற்றம். (உ-ம்.) “போகத்துய்ப்பொன்ற
ற்கொன்றதிகமாக” (ருத. முத்தி. உ: உசு.)
4. ஓரலங்காரம்; அது:—“உலகமுழுதற்கு
மாவிலும்பிலுன்ற, னைகில்குணமடங்காவா
ம்” என்றப்போல் பெரிய ஆதாரத்தினும்
ஆதேயத்தைப் பெரிதாகச் சொல்லுதலு
ம் “மன்குருவெவ்வளவுபெருமைத் தனவி
லுன்சோடங்கியுள” என்றற்போற் பெரிய
ஆதேயத்தினும் ஆதாரத்தைப் பெரிதாகச்
சொல்லுதலுமாம். (இலக்கணவிநா. பக். ௧௯௬.
விசாக.) 5. குருக்கத்திமாம். 6. சேனை. 7.
நிக்கரத்தாரம் இருபத்திரண்டு கொன்று;
அது: ஒன்றற்குப் பலகூறுதல். (சி. சி. அள
வை. ௧௪.) 8. பொலிவு. 9. மிகுதி. (உ-ம்.)
“நூல்கள திகநோக்கிதுகர்விப்பன்” (சி. சி.
உ: உசு.) 10. மேன்மை. (உ-ம்.) “அதிகமா
யினதிருப்பணி” (பெரியபு. ஏயர்கோ. எ.)
[அயிகு.]

அதிக்கமாதம்—இரண்டெக்கிராமங்களுக்கி
டையில், இரண்டெத்திரோதயம்வரும் மாத

ம், அது: சூரியகெதியால் மூப்பத்திரண்டு மாசமும் பதினாறுநாளும் மூப்பதுநாழிகையு ம் ஐம்பத்தைந்துவிழாழிகையுஞ் செல்லச்செ ல்வரும். (விதா. குணகுண. அக, அஉ. உரை.) [சுயிகாரிவ.]

அதிகமாதாபவாதம்—அதிகமாஸதோஷநி விர்த்தி. (விதா. குணகுண. அச - ஆங் கவி முகம்.)

அதிகரித்தபி—இருபத்துநாலவகை அக்கிரி டீடங்களுளொன்று. (சேவரட். நசுக.)

அதிகரணத்துவம்—அதிகரணமாயிருக்கு ந்தன்மை.

அதிகரணம்—1. அதிட்டித்தல். (சி.சி. க: சுரு. மறை.) 2. இருப்பு. (உ-ம்.) “அதிகா ரத்தோடதிகரணத்தினுமே” (சி. சி. க: சுரு. ஞாநப்.) 3. உரிமை. 4. தன்னாற் கூறப்படும் பொருளும், அதன்கணையப்பாடும், அதற்குப் பிறர்கூறும் பக்கமும், அதனை மறுத்துரை க்குஞ்சித்தாந்தத்துணியும், இயைபுமென் னுயிவற்றது நிலைகளும். (செவ்ஞாநபோ. க: வார்த்தி. கருத்துரை. சிவஞா.) 5. பதார்த் தம். 6. பிரதிஞ்ஞை. 7. மென்மை, கிரோ ட்டம். [அயிகரண: அயி - மேல். கரண- செயல்.]

அதிகரித்தல்—1. அதிகப்படுத்தல். (உ-ம்.) “தி - அதிகரித்த குந்தனை” (தைவ. தைல் வ. கஉ.) 2. அதிகாரஞ் செலுத்துதல், ஆணை யினடப்பச்செய்தல். (நன். விருத். எழுத்ததி காரம் என்பதனுரை.) 3. அதிகாரத்தோடு பொருந்தவருதல். (உ-ம்.) ‘அதிகாரமாவது எடுத்துக்கொண்ட அதிகாரமிதுவாதலின் இக்குத்திரத்ததிகரித்த பொருள் இதுவேன அவ்வதிகாரத்தோடு பொருந்த உரைத்தல்.’ (நன். பொது. உக. விருத்.) 4. உரிமைபுண் டுகொண்டால். (உ-ம்.) “மறைமொழிகளா யதிகரிக்கும்பிராமணர்” (சிவதரு. பாயிர. கூ. உரை.) 5. தலைமைப்பட்டிருந்தல். (உ-ம்.) ‘எழுத்ததிகாரம்’ என்பதற்கு எழுத்து அதிக ரித்தல் எனப் பொருள் கூடாவாருண்டு. (நன். எழுத்ததி. இராமா.) [அயிகார. மூல.]

அதிகல்—காட்டுமெல்லிகைச்செடி.

அதிகவுச்சம்—அத்துச்சம். (உ-ம்.) “அதி கவுச்சநதையுரைக்கிற கதிரவனுக்குத்தானா னமேந்தனிலே பாகையொருபத்தா - மதி தன்சு கேரிடபத்திற்குள்ளு மூன்றுபாகைவரு ஞ்செய்க்கு மகாத்திலிருபத்தெட்டாரூர் - து திபுதற்குக் கண்ணியினிற் பதினெந்துபாகை - சொற் குருவக் தேகடகந்தனிலைந்து பாகை -

புதிய புசர்க்கேமினிலிருபத்தேழ்பாகைபுகழ் ச்சங்குக் கோவிலிருபதுபாகையென்பார்” (சா. தகசிரி. கஉக.) [சுயி: உது.]

அதிகற்றி—கொடிவேலிப்பூண்டு.

அதிகன்—1. அதிகன், மேற்பட்டவன். (உ-ம்.) “மூவர்தம்மினும் திகனென்றால்” (இ ராமா. ஊர்தேடு கஉ.) 2. ஒருவன்எல்; இவ ன், தனக்குக்கிடத்த அமிழ்து வினாயுங் கருநெல்லிக் கணியைத் தானாண்டு உடம்பு பெருதே ஓளவைக்குக்கொடுத்தோன். (சிறு பா. பக். அக.) 3. சிவன். (உ-ம்.) “அதிகன்வே ணியொர்தரு ககையை” (சந்தபு. திருக்கயி. உஉ.) [சுயி: க.]

அதிகாகம்—காகத்தின்மேல். (பி. வி. கா ரக. சு. உரை.) [அயிகாக: அயி - மேல். கா கம் - ஒருபறவை.]

அதிகாங்கிவை—பேராசை. (த. நி. போ. உஎஎ.) [அதி - அதிகம். காபகார - விருப்பம்.]

அதிகாசம்—பெருஞ்சிரிப்பு. [சுதிவ்மாவ. சுதி - அதிகம். வ்மாவ - சிரிப்பு.]

அதிகாந்தம்—1. ஒருவிஷயுயர்ந்தகல். 2. செவ்வானம். 3. பேரழகு. [சுயி - அதிகம். கார்தம் - உயர்ந்தகல். க - சூரியன். அந்த - மு பவு; கார்தம் - அழகு.]

அதிகாயன்—1. இராவணன் புதல்வருளொ ருவன். (இராமா. அதிகாய. எக) 2. மிசப்பெ ருஞ் சரீரமுடையவன். [அதிகாய: அதி - அ திகம். காய - சரீரம்.]

அதிகாரசத்தி—1. சிருட்டியாதி அதிகா ரஞ்செய்யுஞ் சாமார்த்தியம். (உ-ம்.) “புரைத் ததிகாரசத்தி புண்ணியண்ணலாலே” (சி. சி. க: நசு. ஞாநப்.) 2. சிவன்; இலயம், போ கம், அதிகாரம் என்பவைகளுள் அதிகாரவவ த்தையவிரும்பும்போ தவரோடுசிறுஞ் சத் தி. (சி. சி. உ: எரு. மறை.) [சுயிகாரஸத்தி.]

அதிகாரசத்திகள்—பிரமாவையதிட்டித் துச் சிருட்டி செய்யும் வாமையும், விட்டுணு வையதிட்டித்துத் திதிசெய்யுஞ் சேட்டையுங், காலருத்திரரை யதிட்டித்துச் சங்கா ரஞ்செய்யும் ரோதயித்திரியுமாயிசுத்திகள். (சி. சி. க: நசு. மறை.)

அதிகாரசிவன்—மகேசர்; இவர் சுத்தமா ணையிலே உற்பக்காரியத்தைச்செய்வதினால் அதிகார சிவன் எனப்படுவார். (பெளட். பதி. உக.) [சுயிகாரஸிவ:]

அதிகாரத்தாயும்—சர்மம், ஞாநம், பத்தி.

அதிகாரத்துவம்—அகரத்தவம். (சி.சி. க: சுசு. ஞாநம்.)

அதிகாரபஞ்சகம்—கர்மி, முழுட்சு, அப்பியாசி, அனுபவி, ஆருடன் என்னும் அதிகாராரைவர்; அவருள் மூட்டைத் தனத்தாற்றன் சாதிநர்மாதகிரம் பிடித்துச் சகசென்மத்தில் முத்தனுகிறவனே கர்மி, சகம் அசத்தென்று தெளிந்து ஆத்மகர்ம ரிட்டனாய் மூன்றுசென்மத்தின் முத்தனுகிறவனே முழுட்சு, சொப்பனம்போலப் பிரபஞ்சம் மிதவையென்ற நிந்து அப்பியந்தரத்திலே தியானி கர்மயுத்தனாய் இரண்டுசென்மத்திலே முத்தனுகிறவனே அப்பியாசி, விவகாரபேட்சைவிட்டு விவேக தற்பாணிக் கசென்மத்தில் முத்தனுகிறவனே அனுபவி, விசுவவிநிதி தோன்றாமல் ஆத்மஞாநத்தார் சத்தியோ முத்தியடைபவனே ஆருடன், (வி-ணி. உச.) [சுய்கார: பஞ்சகம்—ஐந்து.]

அதிகாரம்—1. அதிகரித்தல். (நன், எழுத்தி. இரா.) 2. ஆரம்பம். 3. இடம். (தொல். பொருள். சுசுசு. உரை.) 4. உடையனாத்தன்மை. 5. உரிமை, யோக்கியம். (உ-ம.) “வீரம் பிய மகிசாரதிகார மர்ச்சநா திகாரமேவும் யோகாதிகாரமெனச் சமயவிசேடமேவும்” (சிவப்பிர. க. இலக்.) 6. ஒருதூவிலே ஒரு பொருள் கருதிலும் பலவியல்களின் தொகுதி. (தொல். தொல். க. சேனா.) 7. ஒருவிஷயத்தைப்பற்றிவரும் பலவாக்கியத்தொகுதி, ஒன்றனில்க்கணம்பற்றி வரும் பலருத்திரத்தொகுதி. (தொல். சொல். க. சேனா.) 8. தகிரமாகியதூல். (பிங்க. உஞ்ஞ.) 9. தலைமை. (உ-ம.) “பையாடாவோனடி பற்றியவோ, ஸயாவதிகாரநத்துவோ” (உபதேச. சிவநாம. ௫௦.) 10. நன்மைப்பேறு. 11. பக்குவம். (உ-ம.) “ஆனையவன ததிகாரத்தெரிந்தருளா ளேக்கி” (வேதா. சூ. கசு.) 12. பண்பு. 13. முறைமை. (தொல். பொருள். சுசுசு. உரை.) [அயிகார: அதி—மேல். கார—செயல்]

அதிகாரமலம்—மலப்பிரகாமாந்தியமுடையாரண வீஞ்ஞானகலவைச் சுத்தாத்துவாக்களில் அதிகாரமுடையாக நிறுத்தும்பெலமுடையமலம். (சி.சி. அ: உ. மறை.) [அதிகார: மலம்.]

அதிகாரமுத்தி—ஆன்மா சுத்த தத்துவத்திலே அதிகாரமலத்தோடுமாத் திரம் இருப்பதாகிய முத்தி. (சிவஞானபோ. சு-ஞ்சு. சு-ஆம்

வெண்பா. சிற்றுரை.) [சுய்கார: ௨: சுய்கார: முத்தி—வீடு.]

அதிகாரமுறைமை—ஒருத்தி; அது: முன்னிறுத்திரப்பொருண்மை பின்வருஞ்ருத்திரத்திற்கும் பெற்றபாலனை பெறவைத்தல். (உ-ம.) தொல்காப்பியத்தா நசு-ஆஞ்ருத்திரத்தில் “சூற்றியல்காம் நிற்தல் வேண்டும்” என்பதில் “நிற்தல்வேண்டும்” என்பதனை நசு-ஞ்ருத்திரத்தின் “சூற்றியல்காம்வல்லாறுந்த” என்பதனோடு ஒட்டிநிற்தல் வேண்டுமெனக் கொள்ளவைத்தல். (தொல். பொருள். சுசுசு. உரை.)

அதிகாரம்—தூலபஞ்சகிருத்தியத்திலே உண்முகமாயிருந்த கிரியாசத்திகருப் பின் இஃது இப்படியாகக்கடவதென்று சுககற்பத்தைப்பண்ணுஞ் சுககற்ப இச்சாசத்திருபமாயிருந்த ஈசர், (ப.பாச.) சுத்தமாயையானது உற்பநகாரியத்தையுடைய தாகசம்பவம்.

அதிகாரவுரை — தூலுகை பதினான்கு னொன்று; அஃது:—அதிகாரத்தால் வருவக் கப்பட்டதென அதிகாரத்தோடு பொருந்தக் காட்டி எழுதுமுரை. (நன். உச. இராமா.) [சுய்கார: உரை.]

அதிகாரம்—1. மகேசுவரன். (சி.சி. க: சுசு. இராமல்.) 2. மேல்விசாரணைசெய்வோன். [சுய்கார:]

அதிகாரம்—உடையவன் (உ-ம்.) “தநாதி காரி” 2. தூல் கற்றத்திருரியோன். (சிவஞானபோ. பாயிர. சிவஞா.) 3. தூலசெய்வித்தோன். 4. பக்குவன். (உ-ம.) “இத்தரு ஞாநசாதநக் கதிகாரிகொவராவரென்றிறிடினே” (சூத. சிவ. எ: ௩௦.) 5. பாட்டிடைத்தலைவன். 6. மகேசுவரன். (உ-ம.) “ஞாநப்பிரகாசமேறிது மேனியாகவுடைய சிவன் இலயி எனவும், போதி எனவும், அதிகாரி எனவும், சிவன் சதாசிவன் மகேசுவராக இம்மூவருந்நிறுத்தியங்களுக் கோகப் பெயர்களைப்பெற்று” (சி.சி. க: சுசு. மறை.) 7. மேல்விசாரணைசெய்வோன். [சுய்கார: ரிநு—செய்வோன்.]

அதிகாரத்துவம்—உடையனாத்தன்மை. [சுய்கார: ரிநு: சுய்கார: ரிநு—உடையவன். தூ = தன்மை.]

அதிகாரியர்—அதிகாரமுடையவர். (உ-ம்.) “ஆக்கையுடையவதிகாரியர்க்கெல்லாம்” (சி.சி. அ: கன. மறை.)

அதிகாரை—சாதிகாரநிகை. (அதிகாரத் தோடு கூடியது.) (சி.சி. அ: ௫ சிவாக்.) [சுயி காரா.]

அதிகாலங்காரம்—பெருமையணி. (சுவல, ச.க.) [சுயிக்; அலங்காரம்.]

அதிகாலம்—விடியற்காலம். (உ-ம்.) “அத் திநகழிந்தமற்றையதிகாலத்தன்னில்” (மச் சபு. விமத்தவா. ௧௮.)

அதிகாலம்—விடியற்காலம்.

அதிநீர்த்திரம்—பன்னிரண்டு நாளைக்கு அண்டிப்பதும் ஒருவிரதம். அதனை அறு ட்டிப்பவன் மூன் மூன்றுநாள்களிலும் பதவி ல் ஒவ்வொரு கவனமும், அதன்பின் மூன்று நாள்களிலும் இரவில் ஒவ்வொரு கவனமும், அதன்பின் மூன்றுநாள்களிலும், யாசியாது வந்த உணவில் ஒவ்வொரு கவனமும் உண்டு, அதன்பின் மூன்றுநாளும் உபவாசமிருந்து முடிந்தல்வேண்டும். (மது. ௧௧. ௨௧௬.) [சுகி ஸுபு. சுகி - அதிகம். சுபு. பிரயாசம்.]

அதிநீர்திரம்—அதிகரித்தவர். (உ-ம்.) “அவ ற்றினதி ன்ருதாராகிச் சிறத்தமா புருடர்க்கு” (வேதா. கு. ௧௧௬.) [சுயிகு. த: சுயி - மேல். இருதர் - செய்யப்பட்டவர்.]

அதிநீர்தன்—1. அத்தியக்ஷன். 2. பிராட் டிவிவாகன். (மிருதி. 5.) 3. வரவு செலவுக் கணக்கதிகாரி [சுயிகு. த: சுயி - மேல். சுயுத - செய்யப்பட்டவன்.]

அதிநீர்தி—ஒருகவிச்சத்தம்; அது: அடி யொன்றிற்கு இருபத்தைந்தசையுடைய நா ன்கடிக்கொண்டதாய் வருவது. [சுகிசுயி. சுகி - அதிகம். சுயி - செயல்.]

அதிநீர்தை—அதிகாரமுடையவன். (பெள ட். ௧௬.) [சுயிகு. த: சுயி.]

அதிநீர்தை—நற்குணம், மேலானகுணம். [சுகிமுண: அதி - மேலான, முண-தன் னை.]

அதிநீர்தை—1. அருகன். (திவாகர.) 2. கடவுள். 3. சிவன். (உ-ம்.) “களிறுதுபிளிறி டவரிசெய்தவதிருணன்” (தேவார. திரும றை. ௫. சம்பந்.) 4. நற்குணன், மேலானகு ணமுள்ளவன். [சுகிமுண: சுகி - மேலா ன. முண- குணமுடையவன்.]

அதிநீர்தை—பொற்றிலைக்கையாந்தகரை. 2. பொற்றாது.

அதிநீர்தையாட்கர்—தேயுதத்துவத்திலிரு க்கும் அரிச்சந்திரன், ஸ்ரீசைலன், கல்பமாந ன், மாதசேக்கவரன், மகாகாளன், மத்திமன், கேதாரன், வைரவன் என்னும் எண்மர். (சி.சி. அ: ௨. மறை.)

அதிநீர்தை—அதிகபாரம். [சுகிமுண: சுகி - அதிகம். முண - பாரம்.]

அதிநீர்தை—1. அதிகமானது. (உ-ம்.) “பலா திசையாளு” (பெளட். மாயா. ௫௫. உரை) 2. நெருட்டிலுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம். (பெரி யபு. திருமூல. சு.) [சுயிகு. த:]

அதிநீர்தை—அதிகவீரட்டமென் னுத்தலமுடையவர்.

அதிநீர்தை—தொகைநாகங்கள் இருபத் தெட்டுள் மூன்றாகும். (உ-ம்.) “கோரமது தான் முதனாகக்கூறுமதன் கீழ்க்கவின் கோ ரம்-கோரமதன் முன்னதிகுட்டிக் கூறுமது மூன்றாகும்” (சிவதரு. கவர். ௧௦௭.)

அதிநீர்தை—அழிஞ்சின்மரம். அதிநீர்தை—அழிஞ்சின்மரம்.

அதிநீர்தை—அதிமதுரப்பூண்டு. (உ-ம்.) “கணியதிக்கம் வருளம்” (காஞ்சிபு. சனற்கு மார. சு.)

அதிநீர்தை—அதிச்சத்திரம். [சுகிசுயி து. சுயி - அதி - மேல். உமது - குடை. சு. ஸ்ரீ வ-விருதி.]

அதிநீர்தை—1. காளான். 2. நட்சத்திர ளாகப்பூண்டு. [சுகிசுயி து. அதி - மேல். உம து - குடை.]

அதிநீர்தை—ஒருகவிச்சத்தம்; அது: அடி யொன்றிற்குப் பதினைந்தசையுடைய நாலடி கொண்டதாய் வருவது. [சுகிசுயி து. அதி - மேல். ஸுது - ஒருசத்தம்.]

அதிநீர்தை—அதிசக்தி; ஒத்தமைந்த சத் தப்பொதுப்பெயர். [சுகிசுயி து. (சிவதரு. ௨: சு. உரை.)

அதிநீர்தை—1. நெருங்கிய ஒற்றுமை. [சுகிசுயி து. அதி-அதிகம், வதி-ஒன்றிப்பு.] 2. பெரியவல்லமை. [சுகிசுயி து. ஸுது - வல்லமை.]

அதிநீர்தை—ஒருகவிச்சத்தம்; அது: அடியொ ண்றிற்குப் பதினமூன்றசையுடைய நான்கடி

யால் வருவது. [சுகிஜமதி: சுகி - மேல், ஜமதி - ஒருசந்தம்.] (சிவதரு. உ: க. உரை.)

அதிசயங்கலிதம்—ஒன்றென்னும் எண்ணையாண்டாற்பெருக்கி வந்தகுணிதமாகிய இரண்டென்பதன் பின்வைத் ததனை இரண்டாற் பெருக்கி வந்தகுணிதமாகிய நான்கென்பதனை யதன்பின்வைத் ததனை இரண்டாற்பெருக்கி வந்தகுணிதமாகிய, எட்டென்பதனை யதன்பின்வைத் திப்படியே யரண்டென்பதனைக் குணமாகக்கொண்டு வருங்குணிதத்தை யதன்பின் எழுதிப்பெருக்கி, க, உ, ச, அ, கசு, ஈஉ, சுசு, கஉஅ, என்றிவை முதலாகப் பெறுங் தொடர். [சுகி - அதிகம், லு, கூறிதம் - கூட்டப்பட்டது.]

அதிசயநகி—1. அதிகமாகக்கூட்டுதல். 2. பெருக்குவியல். [சுகிலுபாயம்: சுகி - அதி - அதிகம், லுணிய - கூட்டுதல்.]

அதிசயநாநம்—1. ஏய்த்தல். 2. பெய்ய, 3. வருசகம். [சுகிலுபாயம்: அதி - அதிகம், லுபாயம் - பங்கித்தல்.]

அதிசயச்சொல்— அதிசயத்தைக்குறிக்குஞ்சொல்.

அதிசயம்— ஓரலங்காரம்; அது: கவிஞன் தான் சொல்லக்கருதிய பொருளின்வனப்பை யுலங்க சொல்லுங்கால் உலககடையிறவாமல் உயர்ந்தோர் வியப்புறச் சொல்லுதல். (தண்டி. ௫சு.) 2. புதிதாயாவது வழக்கத்தினின்றும் விசற்பமாயாவது ஒன்று தோன்றுதலால் உண்டாகும் மனக்கிளர்ச்சி(உ-ம்.) “ஆரிவனெதிர் நிற்பானென்றதிசய நீராளுனன்” (கந்தபு. திரு. அக.) 3. மிகுதி. 4. மேன்மை. (உ-ம்.) “அடிகளில்வழிபோந்தவதிசயமறியேனே” (தேவார. திருக்கூட. க. சுந்தர.) [சுகிஸாய: சுகி - அதிகம், லுய.]

அதிசயவிராக்கச்சொல்— இரக்கத்தோடு கூடிய அதிசயத்தை விளக்குஞ்சொல்.

அதிசயவுவமை— உவமையலங்காரவகைகளுனொன்று; அது: உபமானம், உபமேயமென்னு மிரண்டிற்குஞ் சார்பிடத்தாலன்றி ஒப்புமைக்குரியகுணத்திலுலே தம்முள்ளே பேதமில்லையென அதிசயந்தோன்றச்சொல்லப்படுவது. (அதிசயவுவமைக்குதாரணம்) “நின்றுமுடியே நின்முகக்காண்டு நெடுந்தடந் தன்னுமையே தன்னையுங்காண்குவ - மின்னு-மிதுவொன்றுமேயன்றி வேற்றுமையுண்

டோ-மதுவென்று செந்தாமரைக்கு” (தண்டி. ௩உ.)

அதிசயன்—அருகன். (திவாகா.)

அதிசயித்தல்—அதிசயங்கொள்ளல். (உ-ம்.) “அலமந்தேங்கியதிரியித்து” (சந்தபு. திருமண. ௩சு.)

அதிசயேந்— மிகுதியாய். (உ-ம்.) “அதிசயேந் சிவோகமென்று பூலிக்கப்படுவதாம்” (சி. சி. சு: ஏ. சிவாக்.) [இதுமூன்றாம் வேற்றுமையேற்று நின்ற ஒருவட்டொழி. [சுகிஸாயம்: சுகிஸாய - மிகுதி. ஐந. மூன்றாம் வேற்றுமையுருபிற்றிரிபு.]

அதிசயோத்தி—உயர்வுருவநிமிஷணி; அஃது ஒருபொருளானது தன்சொல்லாற் சொல்லப்படாமற்கேட்பேரீரை மகிழ்விப்பதும், இஃது, அஃதென்றென்று தெரிந்துந் தன்னிச்சையுடையமென்று கொள்ளப்படுவதுமாகிய ஆரோப, நிச்சயத்திற்கு விடயமாகுதல். (உ-ம்.) “பூலேசமந்து பிறையேயணிந்து பொருவிவடன் - கயலேமணந்த க்மலமலர்ந்தொரு கற்பதத்தி - னையிலே பகம்பொற்கொடிநின்றதால்” (வாண. க.) இங்கே புயன்முதலிய உபமானச்சொற்களாற்கூந்தன்முதலிய உபமேயங்கள் இலக்கணமாகச் சொல்லப்பட்டன. (இலக்கணவிலை. களவு. விசாக்.) 2. மிகப்பேசுதல். [சுகிஸாய: சுகி - அதிகம், லுய.]

அதிசயோத்தி—அதிசயோத்தி.

அதிசயோத்திரோகம்— பெண்களுடைய யோநியிலே வரும் ஒருவகைரோகம். (சிவரட். ௩உ௩.) [சுகி - அதிகம், சாணம் - சஞ்சரித்தல்; யோகி; ஓரோம - நோய்.]

அதிசயம்— 1. நிலபெற்றது, சற்றுநேரம் நிற்பது. [சுகிவிரா;] 2. நெட்டுயிர்ப்பு. [சுகி; லுரோ - போதல்.]

அதிசயன்— 1. அப்பாற் போகிறவன். 2. வழிகாட்டி. [சுகிவிரா: சுகி - அப்பால், லுரோ - செல்பவன்.]

அதிசயித்தல்—அப்பாற்போதல். [மூ. அதிவிரா.]

அதிசயநகி—1. உதார்த்தவம். 2. கொடை. 3. கொலை. [சுகிவிரா: சுகி - அதிசயம், லுரோ - படைத்தல்.]

அதிசயநகி—கொடிவேலி.

அந்நகரத்தை— மிகுவிழிப்பு. [சுதி; ஜா
மு. தா - விழிப்பு.]

அந்நகரத்தின்—சந்திரன்.

அதிசாயியை— வெண்குன்றிச்செடி. [சு
திவாரா.]

அதிசாரசீலேட்டுமரோகம்— சிலேட்டும
ரோகங்களுளொருவகை; அது: சிவந்தபேதி,
வயிற்றிவிரைச்சல், குத்தல், விலாவிறகுலை,
பொருமல், மரப்பிலும் நெஞ்சிலும் ரோவு,
வாய்வறல், இருமல், சுவாகம், தாகம், எரி
ச்சல். என்னுங் குணங்களுையுடையது. (சீவர
ட். ௧௧௩.) சுதிவாரா; டுளூஷ; ரொமு.]

அதிசாரணம்—மாவிலிங்கமரம்.

அதிசாரத்திரவியம்— அதிசாரரோயைத்
தீர்க்கும் மருந்துக்குச் சேர்க்கப்படுகிறார்க்கு
ள்; அவை: வெட்டாபாயிரி, அதிவிடயம்,
வட்டத்திருப்பி, வறட்சுண்டி, சுக்கு, கீழ்கா
ம்நெல்லி, இலவம்பிசின், ஓமம், சஞ்சா, மா
விரை, திப்பிலி, சிருநாஞ்சொறி, இருபூலா,
(வறட்டூலா, நீர்ப்பூலா), சாதிக்காய், நீர்முள்
ளிலிதை, முத்தக்காசு, குங்குலியம், காட்டா
த்திப்பூ, கிராமபு, குங்குலிப்பிசின், ஆவி
ன், புளியம்வேர், வாழை, மாதளப்பிசுசு,
வெள்ளிலோத்திரம், கருவேல், தேன், புளி
யுகொட்டைத்தோல், தென்னம்பாளையெ
ன்பன.

அதிசாரம்—1. அதிமதூரம். 2. கிரகங்கள்
ஒரிராசியினின்றும் தமது வழக்கமானகாலம்
நீங்குமுன் மற்றோரிராசிக்குச் செல்லுதல். 3.
வயிற்றுள்ளி; இது சிலகாரணங்களால் வாயு
அதிகரித்துத் தானுக்கூடியும், உதாராக்கிரி
யையுங் கொடுத்து மலப்பையிற் சேர்ந்துகொ
ண்டு மலத்தைச் சலமாக்கி யபாந்தராலே
ஒழுக்கச் செய்யுமென்பர். (உ-ம்.) “குன்மதி
காரவெப்புக் கொடுஞ்ஞலை” (சிவாந்தமாலே)
[சுதிவாரா, சுதி - அதிகம். வாரா-உ-போ
தல்.] 4. விரைவாய்ப்போதல். [2, 4. சுதி
வாரா; சுதி - அதிகம். வாரா-உ-போதல்.]

அதிசாரவக்கிரம்—1. ஒரிராசியினின்றும்போ
ரு கிரகங்கள் தமக்குவழக்கமாக நியமிக்கப்
பட்டகாலங் கழியுமுன்னே அவ்விராசிக்கு
யிண்டிவருதல். [சுதிவாரா; வசு - மீளமட
ங்குதல்.] 2. பத்துத்திரம் புகர்மாவலற்குப்ப
தினைத்துபுழம் - கொத்துறுமொன்றரைமா
தங்குருவிற்குயர்சரிக்கு - வைத்துறுமாதங்
கண்முன் நதிரசத்தில் வக்கிரத்தின் - முத்

தனவெண்ணக்காய் முன்னிலோகர பல
த்தனவே. என்னும் (விதாந: கோசர, பதி
ணைந்தாஞ்செய்யுளாற் பெறப்படும்.)

அதிசீதவம்— நாக்கிலே வரும் ஒருவகை
ரோகம்; அது: அடிநாலின்னீழ் துளிர்நவைப்
போலத் தடித்து வீங்குவது. (சீவரட். ௨௨௫.)
[சுதி; ஜீஷா - நாக்கு.]

அதிசீத்திரம்— தாளப்பிரமாணம் பத்துவ
கையுளொன்றாகிய மார்க்கம் என்பதன் பிரி
வுகனாறனு ளொன்று; அது: கான்மாத்
ரை ஒருகலையாகக்கொண்டது.

அதிசீக்கிரம்— அதிகவிரைவு. [சுதி; ஸீ
வர - விரைவு.]

அதிசீராயணம்— அனல்கொளுத்தல், குடி
காட்டல். இஃது ஆச்சியத்துக்குச்செய்யும்ப
தினெட்டுச் சம்ஸகாரங்களிலொன்றாகக்கொ
ல்லப்பட்டிருக்கிறது. [சுயிபுரண.]

அதிசீதம்— இருபத்தெட்டுத் தொகைநா
கங்களுள் முதலாவதாகிய கோர்த்துக்குள்ள
ஐந்துநாயக ரகங்களுளொன்று. (உ-ம்.)
“வெந்துயர்செய் ரொளரவம் மாரொளரவமே
மிக்கதமஞ் - சிந்தைகலு முதிசீதமதிவெப்ப
மெனத் தெரித்த - வைந்தினையமுதனரியத்
ததிப்பிதகெனவறிக” (சிவதரு. சுவர், ௧௧௨.)
[சுதிஸீத: சுதி அதிகம். ஸீத - குளிர்.]

அதிசீரணம்—மிகுந்தரேணம். (உ-ம்.) “அ
றைகின்ற சீரணமாயரேணமாயதிசீரணமா
கியன்ன - முறைகின்றவுடலுக்குக்கற்றமா
ம் நாமயுயிருலேவினாலே” (ஞானவா. சிகித்து
சுள.)

அதிசுட்கம்—ஒருநோய்; அது: சரிந்ததை
வரட்டுவது. (சீவரட். ௨௦௩.) சுதி; ஸுஷு -
வாட்சி.]

அதிசுத்தம்—மிகுத்தம். (உ-ம்.) “மாயா
சரிமதிசுத்தமாய் வரும்” (சி. சி. க: ௧௧. ஞா
ந்.) [சுதி; ஸுஷு - சுத்தமானது.]

அதிசுத்தமசீது— தூலசித்துப் போலா
து மிக துண்ணியதான சித்துப் பொருள்.
(உ-ம்.) “சிவமதிசுத்தமசித்தாதலிண்ணட்
சத்து நிறலாற்றாது” (சி. சி. எ. ந. சிவஞாந்.)
[சுதி; வு-ஒசு; சித்.]

அதிசுத்தமத்துவம் — மிகுநன்மைத்த
ன்மை. (சி. சி. பர, நிகண்ட. ௫. உரை.) [சுதி

வா-ஞகூலா: சுதி - அநிகம், வா-ஞகூல
கூல - துண்மைத்தன்மை.]

அதிநூக்குதம்-மிகதூண்மை. (உ-ம்.) “தொ
முதலைய துலஞ்சூக்குமமதிருக் குமமாய்ச்
சுடர்சத்தி சம்பந்தமாய்பாசுவளை” (குத.
எக்கி. பூ. ச: உச.) [சுதி - அநிகம், வா-ஞ
கூல-ஊ - துண்மை.]

அதிநூக்குதமவாக்து - மிகச்சூக்குமமானவா
க்கு. (சி.சி. க: உச. சிவநா.) [சாந்திகலாபு
வவாசிகளானே சூக்குமை முதலிய நான்
குவாக்கும் அதிசூக்குமமாய்ச் சிவச்சூக்ருமென்
று மறைநாநதேசிகர் சொல்வர்.] (சி.சி. க:
உச. உரை.) [சுதி - அநிகம், வா-ஞகூல -
துண்மை, வாந் - சொல்.]

அதிநூக்குதம்பிந்தநல் - மிகதூண்மையா
ககல்.

அதிநூக்குதம் - ஒரு சத்திகலை.

அதிநூர் - 1. சிவகமுகாசுரனுடைய ஒரு
மகன். (கந்தபு. புதல்வர். சுசு.) 2. மிக்கவீ
ரன். (உ-ம்.) “வீரவதிசூர் கிளேவோர்மாள
வே” (திருப்பு. கசச.) [அதி; சூர்-வீரன்.]

அதிசோபநை - உமாதேவி. (உ-ம்.) “வா
ழையதிசோபநைமாபெலைகாந்தை” (சுடர்
மபு. திருக்கல், உஉ.) [அதி-அநிகம். சோல
நா - அழகுள்ளவன்.]

அதிசௌரயம் - 1. தேமாமாம். 2. பரி
மளத்திரவியம். [அதிசௌரய: அதி - அதி
கம். சௌரய-வாசனையுடையது.]

அதிசேஷம் - நீந்தித்துத் தள்ளல்.
[சுதிசேஷ: அதி-மேல், சேஷ-பா - எறி
தல்.]

அதிட்டகாரன் - அதிட்டவான். [மு.
சுடிபுஷ்ட:]

அதிட்டகன்மம் - அதிருட்டகன்மம், சுவர்
க்க நரகங்களிலே யதுபலிக்கப்படுவன. (சிவ
ப்பிர. உ: கஉ. உரை. சிதம்பர.) [சுடிபுஷ்ட -
காணப்பட்டாதது. கர்ம-செயல்.]

அதிட்டச்செல்ல - இத்திரபாஷாணம்.
[இதிறச்செல்லியென்பது சொல்லியென்று
சிலலைத்திய அகராதிகளறி காணப்படுகின்
றது.]

அதிட்டம் - 1. காணப்படாமை. (உ-ம்.)
“திட்டமுமிட்டமுமில்கிட” (சேதுபு.
சருவ. உசு.) 2. காணப்படாதது. 3. காத்தி
ராமல் வரும் அபாயம். 4. புத்தி சத்துவத்
திறமவாய சம்பந்தியாய்வைக்கப்பட்டுப்பல

பரியத்தம் இருக்குஞ் சம்ஸ்காரமாகிய சூக்கு
மகன்மம். 5. பிளகு. 6. முன்னறியப்படா
மல் வருஞ்சம்பவம். [1, 2, 3, 4, 6, சுடிபு
ஷ்ட: அ-எதிர்மறை. டிபுஷ்ட - காணப்பட்ட.]

அதிட்டவலி - அதிட்டபெலம். (உ-ம்.)
“நானறிந்தறியாமையாய்ப்போல அதிட்டவ
லிவெல்லவெளிதோ” (தாயு. ஆணந்த. எ.)

அதிட்டகாரன் - அறியப்படாதவருவமு
டையவர். (உ-ம்.) “ஸ்ரீகண்டருபியாயிருக்கி
ன்ற சிவன் அதிட்டகாரராதவால்” (சி. சி.
க: சஅ. உரை. நூநப்.) [சுடிபுஷ்ட - அறிய
ப்படாத. ஆகார - வடிவமுடையவர்.]

அதிட்டாந்தி - 1. அதிட்டிக்கிறவன்.
(உ-ம்.) “சிவன் நாதாதிட்டாதாவானபொழு
துவிந்து அதிட்டாத்திரியானசத்தியாய்” (சி.
சி. உ: எடு. உரை. சிவாக்.) 2. ஆளுதல் செய்
கிறவன். [சுடிபுஷ்டாதி.]

அதிட்டாநா - 1. அதிட்டிக்கிறவன். (உ-ம்.)
“அதிட்டாத்திரி” பார். (சி.சி.உ: எடு. உரை.
சிவாக்.) 2. ஆளுமதிபதி. [சுடிபுஷ்டாதி: சு
யி. மேல். ஸூர்தா - நிம்போன்.]

அதிட்டாநன் - கூடஸ்தன். (உ-ம்.)
“செவனென்றிறெழு வகையதிட்டானன் சேத.
னந்திரியாமி-யாவலினதுசுத் தாத்திருகயஞ்சு
த்தார்ந்ததெருடவிச்சிங்கிவென் - ருவரும்பார
மார்த்திகன் றுரியன்னசான்றின் பிரத்திகாண்
மாவா - மேவமிறெம் பதத்திலக்கியார்த்த
னென்ப கூடத்தநாமங்கள்” [வியாவகாரிக
னாகிய சிவத்திரயம் முதலியவைகட் காதார
மாயிருத்தலின் வந்தபெயர்.] வேதா-சூ.உஉ.

அதிட்டாநசைநீநியம் - 1. சுத்தசைந்நிய
மான பிரமம். (உ-ம்.) “ஏரதிட்டாநசைந்நிய
த்திறகு நாமமிலி” (குத. எக்கி. பூ. உ: எ.)
இது கூடஸ்தபிரம அதிட்டாநத்தை ஒன்
ருக்ககாணும் அசிபதார்த்தம். (கைவல். தத்
துவ. உடு.) [வியாவகாரிகனாகிய சிவத்திரய
முதலியவைகளுக்கு ஆதாரமாயிருத்தலின்
வந்தபெயர்.] [சுடிபுஷ்டாதி-உதகம்.]

அதிட்டாநபுதம் - அதிட்டிக்கும் அது.
(உ-ம்.) “ஆன்மாவுடைய நூநக்கிரியைக்கு
அதிட்டாந பூதமாயிருக்கும்” (சி.சி.உ: உஅ.
சிவாக்.) [சுடிபுஷ்டாதி - ஆதாரம், ஹ-ஞ. த-
ஆனது.]

அதிட்டாநபுதை - அதிட்டிக்கும் அவன்.
(உ-ம்.) “சிருட்டியாதிகிருத்தியத்திற்குக்கா
ரணமாகிய சத்திய உபாதாமாகிய வித்து

விற்குதிட்டாந பூதையாய்த் தன்காரியத்தைச் செய்கிறதென்னுங் கருத்துவிளங்க" (சித் தா. சாரா. ௧௦. ஆளுகலோ. உரை.) [சுயிஷ்டாந; ஊருதா. ஆனவன்.]

அதிட்டாநம்—1. அடக்கியாளும் திகாரம். 2. ஆசகம். 3. இடம். 4. இளைப்பாறுமிடம். (உ-ம்.) "சாற்றுமாயாநிவிர்த்தி தானதிட்டாநமாய்" (குத. எக்கி. பூ. உ: சு.) 5. சமீபமாய் நின்றல். 6. சமீபமாயிருத்தல். 7. தேர்முதலியவற்றினுள். 8. நகரம். 9. நிலயம். 10. நிலை. 11. மகத்துவம். 12. சூலகாரணம். 13. வசிக்குமிடம். 14. வாழ்த்து. 15. வீதிக்கப்பட்ட பிரமாணம். [சுயிஷ்டாந.]

அதிட்டாநன்—பாப்பிரமம். (உ-ம்.) "சசனென்றிடுமுவகையதிட்டாநனியம்பருமொருபாய்பிரமம்" (வேதா. கு. திருக்குவி. இட.) [சுயிஷ்டாந-ஆசாரம். சசனுக் காதாரமாயிருத்தவின் வந்தபெயர்.]

அதிட்டாநுமாநம்—கருதல்துமாநம்; ஒருவன் சொன்ன வார்த்தையைக்கொண்டே யவனுக்கிவ்வளவு நூலமுண்டாயிருந்த தென்றறிதல். (சி.சி. அனவை. கஉ. நிரம்ப.) [சுயிஷ்டாந-உரோம.]

அதிட்டித்தல்—1. நிலைக்களமாகக்கொண்டுசெலுத்துதல். (உ-ம்.) (சைவவிலை. ௫. பக். "குருதேகங்களையதிட்டித்துத் தீகைச்செய்யாதிருந்தால்" (சி.சி. க: சுசு. நூற்ப.) வாயிலாக்கோடல். (உ-ம்.) "சத்திதானபிரேரித்துப் பின்னானதிட்டித்துக்கொண்டே - யதினாம்புத்திமுத்தியளித்ததால்" (சி.சி.க:௫அ.) 2. விரித்தல்.

அதிட்டித்தம்—1. தாயிக்கப்பட்டது. (பெளட. பசு. சு௦.) 2. நியமிக்கப்பட்டது. (பெளட. பசு. சு௦.) 3. நிலைப்படுத்தப்பட்டது. (பெளட. பசு. சு௦.) 4. பிரேரிக்கப்பட்டது. (பெளட. பசு. சு௦.) 5. மேல்விசாரணைசெய்யப்பட்டது. [சுயிஷ்டித: சுயி-மேல். ஸ்ரீத-நிற்றல்.]

அதிட்டேயத்தாதம்—அதிட்டித்தற்குயோக்கியமான தாதம், நிலைக்களமாகக்கொண்டு செலுத்துந் தாதம். (உ-ம்.) "சசுரத்தவம்மேகேவரனுக்கு அதிட்டேயத் தாதமாயிருக்கும்" (சி.சி. க: சுசு. சிவாக்.) [சுயிஷ்டேய ஸ்ரீதா.]

அதிட்டேயபேதம்—அதிட்டித்தற்குயோக்கியமான பொருள்களின் பேதம். (உ-ம்.) "சிவபேதமென்னும் நவபேதத்தை யொரு பொருளாகிய சிவன் தானே யதிட்டேயபேதத்தையொட்டி யபிநயித்துத் தட்டத் தம்பநையினாலே காண்பிப்பன்" (சி.சி. உ: எசு. நூற்ப.) [வெடி-வகை.]

அதிட்டேயம்—அதிட்டிக்கப்படும்பொருள். (உ-ம்.) "அதிட்டேயத்தாதம்"

அதிட்டேயநுபின்—அதிட்டிக்கப்படுதற்கு யோக்கியமான நுபமுடையவன். (பெளட. பதி. கசு.) [சுயிஷ்டேயா-உலினி.]

அதிநந்தம்—குட்டிப்பல். [சுயிஷ்ட.]

அதிநந்தரோகம்—பல்லவரும் ஓர் உரோகம்; அது: பற்களின்சங்கிலைகுட்டிப்பல்லுருளைப்பதனால் வரும் உபத்திரவம். (சிவரட். உஅக.) [சுயிஷ்டநொமா.]

அதிநந்தநுச்சிரம்—கிருச்சிர விரதவகையுள் ஒன்று; அது: இருபத்தொரு நாளைக்கு மூன்றுபலம் பசுப்பாலுண்டு செய்யும் விரதம். (உ-ம்.) "அருத்துதன்முப்பல்பான்புனைவந்தாறுதிருமுதிதநாமாபென்றேயநிக்" (சிவதரு. பரிகா. உரு-ஆம் உரையும்.) [அதிநந்தம்-மிகவாட்டுதல். கூலு-கட்டம்.]

அதிநந்தம்—அதிநந்திருச்சிரம். (உ-ம்.) "அதிநந்திருச்சிரம்" பார்.

அதிநந்தம்—முதலாந்சொகைநாகமாகிய கோரமென்பதற்குள்ள ஐந்துநாயக நாகங்களுள்ளொன்று. (சிவதரு. எ: ககஉ-ஆம் உரையும்.) [அதிநந்தம்.]

அதிநந்தலேபீடுமம்—ஒருவகைநோய்.

அதிநவளம்—மிகுவெண்மை. (உ-ம்.) "அதிநவளமத்தவாரணமும்" (பார்த்த. பன்னிர. ச௫.) [சுயிஷ்டவெ.] [சுயி-அதிகம். உவவெ-வெண்மை.]

அதிநனா—பொன். அதிநனா—பெருங் கொடையாளன். [சுயிஷ்டாந.]

அதிநாந்ரு—பெருங் கொடையாளன். [சுயிஷ்டாந.]

அதிநாநம்—அதிகமாகக் கொடுத்தல். [சுயிஷ்டாந: சுயி-அதிகம். ஷாநா-கொடுத்தல்.]

அத்தாபகவாதம்—சரீரத்தைத் தப்பிக்கப்பண்ணும் ஒருவகை வாதம். (சீவரட். கௌ.)

அத்தாபம்—இலந்தைமரம்.

அத்தி—1. இரவிலே நிகழும் பத்தாம் முகூர்த்தம்; அது: புரப்பூசமெனவும்பெயர் பெறும். (விதாந. குணகு. எந். ஆம். உரை யும்.) 2. ஒருவனுடைய ஆச்சிரமத்திலே முன்னொருகாலமும் அறியப்படாதவகையப்பசித்துவந்த பாதேசி. (உ-ம்.) “அதிதியர்க்கும் நங்கலத்தாற்பூசைவருத்து” (சைவச. மாணா. உர.) 3. பூரசன், இவன் தசரதாரமன்மகனாகிய குசன் புத்திரன். 4. சிராத்தஞ்செய்யத் தகாத திதி; அது: குறித்த ஒரு திதியிலே செய்யவேண்டிய சிராத்தம் அத்திதி ஞன்னாளிலேனும் பின்னாளிலேனும்—பிதிர்காலத்த திவியாபதியடைவதிலால் செய்யத்தகாததாயிருப்பது. 5. தக்கன்மகளுங் காசிபன்மனைவியுமாகிய ஒருபெண்; இவளைத்தேவர்களுக்குத் தாயெய்னர். (இராமா. சடாயு. உரு.) 6. பிதிரர்கள் எழுவரினொருவர். 7. பூமி. 8. விருத்தினன். (உ-ம்.) “மறுகினின்றோர்பசுக்கற்றக்கு நேரமகிதிவரனென்கி” (கூர்மபு. நித்தியகர். கௌ.) [1, 5, 7. சுதி. 2, 3, 4, 6, 8. சுதி. பி.]

அத்திகிரியை—விருத்தோம்பல். [சுகியி. யி. கியா: சுதியி—விருத்தினன். கியா-செயல்.]

அத்திசேவை—விருத்தினையுபசரித்தல். [சுகியி—விருத்தினன். ஸேவா—உபசரித்தல்.]

அத்திநாள்—புரப்பூசம். (பிங்க. உசு.)

அத்திப்பம்—பசியின்மை.

அத்திபூசம்—அதிபூசை. [சுகியி. ப-ஞஜந: சுகியி—விருத்தினன். ப-ஞஜந—பூசை.]

அத்திபூசை—தன்னாச்சிரமத்திலே பசித்துவந்த விருத்தினனுக்குப் பாததியாதிகளால் உபசரித்து அந்நமட்டல். (உ-ம்.) “சமபூசைவையடிசிலானதிபூசையும்” (காஞ்சிபு. கௌ. கௌ.) விருத்தினையுபசரித்தல். (கூர்மபு. வருணா. கௌ.) [சுகியி; பூஜா—உபசாரம்.]

அத்தியர்—1. சூரியர். (உ-ம்.) “அதிதிபுதல்வராதவினா லதிதியப்பேரொடுக்களிப்பித்போக்காருஞ்செல்வத்தொடுமிருவிகம்பிற் புங்கலரேத் தவாழ்கின்றார்” (கூர்மபு. அந்தகா.) [சுகி. கி.] 2. விருத்தினர். (உ-ம்.) “தீரதி

தியரிவரையுபசரிப்போர்” (குத. எக்ஷி. பூ. க. எ.)

அத்திச்சணழலிகை—1. முள்ளிக்கீரை; 2. சித்திரமூலம். 3. மொந்தன்வரையு. 4. செங்கீரை. 5. சித்தில. (தைல. தைலவ. கௌ. உரை.)

அத்திரன்—அதிகவீரன். (உ-ம்.) “அச்சது பொடிசெய்த வதிதிரர்” (திருப்பு. காப்பு.)

அத்திரியம்—அதிகக்கடுமை. [சுகி. தீவர.]

அத்திமம்மப்பீநசம்—அதிகத்தும்மலையுண்டாக்கும் ஒருவகைப் பீநசோகம். (சீவரட். உர.)

அத்திலாசோகம்—சரீரத்தைப்பருக்கச்செய்யும் ஒருவகைபோய். (சீவரட். உர.) [சுகி—அதிகம். ஸூ-ஞல—பருமை. ஸூ-நோய்.]

அத்தெய்வம்—1. அத்திக்குத்தெய்வம்; ஆனந்தெய்வம். (சுகி. க. சு. அ. ம. ம. ம.) 2. மேலானதெய்வம். (உ-ம்.) “பூதாங்குமைத்துப் புரம்பொடிபடுத்த புண்ணியனே யதிதெய்வம்” (குத. எக்ஷி. பூ. சு. ச.)

அத்தேசம்—ஒப்புமைசாட்டியுணர்ந்துவது. (தர்க்கபா. உர.) (உ-ம்.) “அதிதேசவாக்கியம்” [சுகி. டெ. ஸ; சுயி—அப்பால்சொடைய—மாட்டுதல்.]

அத்தேசவாக்கியம்—ஒருபொருளையறியாதவனுக்கு அதுபோன்றவேறொருபொருளைக் காட்டி அறிவிக்கும்வாக்கியம். (உ-ம்.) “அதிதேசவாக்கியப் பொருண்ணைவோடுகடிய ஆலொப்புமை விசிட்டபிண்டநாநுலவமாகம்” (தர்க்கபா. உர.) [சுகி; டெ. ஸ; வா. க. டெ. ஸ—மாட்டுதல்.]

அத்தேவதை—1. அத்தித்துத்தெய்வத்தை. 2. குலதெய்வம். [சுகி. டெ. ஸ; சுயி—மேன்மை. டெ. ஸ. க. டெ. ஸ—தெய்வம்.]

அத்தேவன்—1. மேலானகடவுள். 2. குலதெய்வம். [சுகி. டெ. ஸ; சுயி—மேன்மை. டெ. ஸ—கடவுள்.]

அத்தேவம்—அத்திக்குத்தெய்வம்; ஆனந்தெய்வம். [சுகி. டெ. ஸ; சுயி—மேன்மை. டெ. ஸ—தெய்வம்.]

அதிநிந்திதம்—அதிகம் நிந்திக்கப்பட்டது. (சைவப். கௌ.) [அதி—அதிகம். நிந்தித—நிந்திக்கப்பட்டது.]

அதிநுட்பம்— 1. அதிகநுட்பமுடையது. (உ-ம்.) “அதிநுட்பம் யாவுள்” (வன். க௭௬.) 2. அதிகநுண்மை. [அதி- அதிகம்; நுட்பம்- நுண்மை.]

அதிப்பிரகாசம்—பெரிதும் அறியப்பட்டது. [சுகிவ்ராகாசம்; சுகி - அதிகம். வ்ராகாசம் - ஒளி.]

அதிப்பிரசங்கம்— 1. அதிகநட்பு. 2. அதிகமாகப் பேசுதல். 3. அதிகமான அவமரியாதை. 4. அதிலியாத்தொடங்குதல். 5. நெருங்கிய ஒற்றுமை. 6. பேசியதையே மேலும் மேலும் பேசுதல். [சுகிவ்ராகாசம்; சுகி - அதிகம். வ்ராகாசம் - கூடுதல்.]

அதிப்பிரகாசம்—அதிகப்பிரகாசம். (சைவப். ௭௭.) [சுகி - அதிகம் வ்ராகாசம் - கிரோடம்.]

அதிப்பிரவீரந்தப்பிரபீராமகன்— பிரவீரந்தப்பிரபீராமகனுடைய தந்தை. (அகபஞ்ச. ௮.) [சுகிவ்ராகாசம்; சுகி - அதிகம். வ்ராகாசம் - கிரோடம்.]

அதிப்பிரவீரந்தப்பிரபீராமகன்— பிரவீரந்தப்பிரபீராமகனுடைய புத்திரன். (அகபஞ்ச. ௮.) [சுகிவ்ராகாசம்; சுகி - அதிகம். வ்ராகாசம் - கிரோடம்.]

அதிபக்துவர் — மிக்கபக்துவருடையவர். (சி. சி. ௮: ௨. மறை.) [அதி- அதிகம். பக்துவர் - பக்துவருடையவர்.]

அதிபசம்—கொன்றைமரம்.

அதிபந்தர் — அறுபத்துமூன்று நாயன் மாருளோருவர். (பெரியபு. அதிபந்த. ௧௬.)

அதிபந்தர்—ஆளுகைசெய்கிறவன், எசமாட்டி, பேருமாட்டி. [சுகிவ்ராகாசம்; சுகி - மேன்மை. வ்ராகாசம் - ஒளி.]

அதிபந்தர்— 1. அரசன். (உ-ம்.) “வேடர்க்குதி பதிநாகனென்பான்” (பெரியபு. கண்ணப்ப. ௭.) 2. சண்பகமரம். 3. தலைவன். (உ-ம்.) “சதாசிவாநியதிபதிக்களோடுக்கம்” (சிவப்பிர. ௨: ௧. கிதம்பா.) [சுகிவ்ராகாசம்; சுகி - மேன்மை. வ்ராகாசம் - ஒளி.]

அதிபந்தர்—வாலுமுகையரிசி.

அதிபந்தர்—கொடியேவல்பூண்டு.

அதிபந்தர் — முதல்வர். (உ-ம்.) “அத்தகு தொண்டர்க்கெல்லாமதிபர மவரை நோக்கி” (வாதலு. திருப். ௬.)

அதிபரமாப்தர்— சதாசிவர்; இவர், தம்மின்மேலாகிய ஆர்தர் பிறரின்மையின் இப்

பெயர்பெற்றனர். (சைவச. பொது. ௭௭௮.) [அதிபரம - மிகமேலான. ஆர்தர் - உள்ளது கூறுவோர்.]

அதிபரன்— 1. தன்சத்தருவை வென்றவன். 2. பெரியசத்தரு. [சுகிவ்ராகாசம்; சுகி - மேல், அதிகம். வ்ராகாசம் - பகைவன்.]

அதிபல — நிலிந்திகலையிற் பிருதிவிதத்துவத்திலிருக்கும் துற்றெட்டுப் புலங்களுளொன்று. (சித்தா. சாரா. கிரியா. உச-ஆருசுலோகவுரை.)

அதிபலம்— மிகுபெலம். (உ-ம்.) “அமரிமதிபலவாசர்” (இரகு. திக்கு. ௨.) [சுகிவ்ராகாசம்; சுகி - மேல், அதிகம். வ்ராகாசம் - பகைவன்.]

அதிபலன்— சதருத்திரருள்ளே வருணத்திலிருக்கும் பதினான்கு ருத்திரருளொருவன். (வி-ண். ௨௭. சி. வி. கிரி. ௨௮. தாற்.)

அதிபலம்— 1. இவன் கொலைசெய்தபூதத்தினதேகம் தேவாகன் வாசம்பண்ணுதற்கிடமாய் வாலுமுகையரிசுடன் பெயர்பெற்றதென்பது. 2. சதாசிவருக்கு விசுவாமித்திரரால் உபதேசிக்கப்பட்ட இரண்டு மந்திரங்களுளொன்று; அது: சாகந்தைப்போக்குதற்கும், ஊக்கம், உடல்வலிமூதலியவற்றைத் தருதற்கும் பயன்படுமென்பர். (இராமா. பால. தாட். ௧௮. உரை.)

அதிபரிச்சம்—வாலுமுகையரிசி.

அதிபன்— 1. அரசன். 2. எப்பொருட்குமிறைவன். (பிரக. ௮௭௮.) 3. தலைவன். [சுகி - மேல். வ்ராகாசம் - பகைவன்.]

அதிபாதகம்—மிகப்பெரும்பாதகம்; இது, சிவனுக்குச் சிவனடியார்க்குள், சிவனைப்பூசிக்குள் குருவுக்கும், வீரோதமாதசெய்யப்படுவது. சிவநினைத, சிவத்திரவியம்புகித்தல், கூலுக்குப்பூசித்தல், குருநினைத, குருதிரவியம்புகித்தல், சிவனடியார்நினைத, வேதாகமநினைத யென்பன அதிபாதகமென்பர். (சைவச. பொது. உச௧. உரை.) (உ-ம்.) “பிழைத்தவதிபாதகத் திரத்திலுக்குகவே” (சுகாழிப்பு. மூகாளிபுர. ௪௦.) [சுகிவ்ராகாசம்; சுகி - அதிகம். வ்ராகாசம் - பகைவன்.]

அதிபாதகர்— மிகுந்த பாதகமுடையவர். (உ-ம்.) “அதிபாதகர்களெம்பெருமாற்கண் பாகிவதென்னென வயித்தார்” (நாநவா. பிரகலா. ௧௦.)

அதிபாதம்—1. எல்லைகடத்தல். 2. கியாயப் பிரமாணத்தையாவது தேசவழக்கத்தையாவது மீறிடத்தல். [சுதி-அப்பால், பொது-போதல்.]

அதிபாரம்—மதுபாரம்.

அதிபாரகம்—கோவேறுகழுதை. [சுதி-வாரம: சுதி-அதிகம். பொரு-சுமைகொண்டு செல்வது.]

அதிபாரகன்—மிகுநிபுணன். [சுதி-பாரம: சுதி-அப்பால், பொரு-கரைகடந்து செல்வோன்.]

அதிபாரம்—மிகுபாரம். (உ-ம்.) “அதனாலேசாவிலாப் பல்லுயிராவது நெருங்கு மதிபாரத்தை - யெதினாலே தீர்வமென” (ஞானவா. அருச்சுனன். கூ.) [சுதி-வார: சுதி-அதிகம். ஹார - சுமை.]

அதிபாவம்—பெருங்குற்றம். (உ-ம்.) “வில்லாளி காரம்பொழாமன்கையடலம்புமுவமிக்கிலதிபாவமே” (பாரத. பன்னிர. அஅ.) [அதி-பாவ.]

அதிபீடம்—அதிகமாக இருக்குதல். (கோக்கோ. சு: உசு.) [வீ-பீட.]

அதிபீச்சியம்—அதிகம் பூசிக்கப்பட்டதற்க்கவர். (வி-ணி. உசஉ.) [வி-பீச்சி.]

அதிபுதம்—1. சரீரத்துக்கு வேறாயும், இந்திரியங்களுக்கு விடயமாயும் இருக்கும்பொருள். (விசாரசா. உகூ.) 2. பரமர்த்தமா, மேலானவஸ்து. [சுயில-புது.]

அதிபெலம்—அதிபெலமென்னும் புவநம். (சந்தபு. கணங்கள். க0. உரை.) [சுதி-பெலம்.]

அதிமதுரம்—1. ஒருசாக்கு. (உ-ம்.) “அருந்திமதுரம்” (மச்சபு. சருவபல. அ.) 2. குன்றிவேர். 3. மிக்க இனிமை. (உ-ம்.) “அதிமதுரக்கனியொன்று” (பெரியபு. காரைக். உரு.) 4. வெண்குன்றி.

அதிமந்தம்—சர்வநேத்திரரோகம் மூன்று வகையுள்ளனது, அது: வாதாதிமந்தம், பித்தாதிமந்தம், சிலேட்டிமாதிமந்தம், இரத்தாதிமந்தம், அதாதிமந்தம் என ஐந்தாக விரியும். (சீவரட். உருஅ.)

அதிமலம்—மாவிலங்கைமரம்.

அதிமாத்திரம்—அளவுக்கு மேற்பட்டது. [சுதி-புது.]

அதிமாதம்—அதிகமாதம். (சாசோ. குண. உ.)

அதிமாநுடன்—1. உத்தமபுருடன். 2. சொஞ்சிவி. 3. தேவன். 4. மதுடனுக்கு மேற்பட்டவன். [அதிமாநுஷ: அதி-அப்பால், மாநுஷ-மாநுடன்.]

அதிமாமீசகம்—ஒருவகைத்தந்தரோகம். [சுயி-போவக: கண்ணாக்கில்வரும் அழற்சி என்பதுமொன்று.]

அதிமாமீசம்—கண்ணில்வரும் ஒருவகைத்தந்தைச்சுரப்போகம். [சுயி-போவக: சுயி - மேல். போவ - தந்தை.]

அதிமாமீசரோகம்—பற்களிலே வரும் ஒருவகைநோய். அது: பல்லின் வேர்ச்சந்தர்களிலே ஆணியையொத்த கட்டிகளைப்பற்றப்பித்துக் காதுகளிலுந்தாடையிலும் நோவுண்டாக்கும். (சீவரட். உருஅ.) [சுயி-போவக: ரோகம்.]

அதிமாமீசரோகம்—கண்ணில் வரும் ஒருநோய்; அது: வெள்ளைவியியிலே அதிகமாமீசம் வளர்வது. (சீவரட். உருஅ.)

அதிமாயம்—மாயையினின்றும் நீங்கினது. [அதிமாய: அதி-அப்பால், மாய-மாயை.]

அதிமாரீக்கநூல்—பரசமயங்களுக்கப்பாற்பட்டு உட்சமயமாய்ச் சித்தார்த்தமல்லாததாயுள்ள ஞானத்தைப்போதிக்குஞ் சாத்திரம்; அது: பாசுபதம், காபாலம், மகாவிரதம் என மூன்றுவகைப்படும். (சைவசு. பொது. உருஅ. உரை; சதாசிவ. சஉ.) [இவை உருத்திரர்களாற்செய்யப்பட்டன என்பர். (சி. பி. கை. பக். கஉ.)]

அதிமாரீக்கம்—பரசமயங்களுக்கப்பாற்பட்டு உட்சமயமாய்ச் சித்தார்த்தமல்லாததாயுள்ள சமயம். (சதாசிவ. சஉ.) [சுயி-அப்பால். பாது - சமயம்.]

அதிமந்திரன்—கணவன். [அதி-அதிகம். மந்திரன் - கணபன்.]

அதிமீதம்—1. அளவின் மிக்கது. 2. காயந்தது, ஈயில்லாதது. [அதி; மித-அளவு. அதிமீத: அ-எதிர்மறை. திமீத-ஈரம்.]

அதிமீதி—அதிக்குதி. [வழக்.]

அதிமீருத்தியாத்மாத்திரை—கோரோசை மாதத்திரை. [சுதி; பூது - மாணம்; ஆதி; பாது.]

அதிமுத்தம்—1. குருக்கத்திக்கொடி. 2. தேகம் நீக்கியடையும் முத்தி. [சுதி-புது: சுதி - அதிகம். புது - விடப்பட்டது.]

அந்நிழ்நீ—சாயுச்சியமுத்தி. [சு.தி.1-ஆதி:
சு.தி - மேல், 2-ஆதி - விதெல்.]

அந்நிழ்நீக்கம்—கடுங்கோபம்.

அந்நிழ்நீக்கன்—கடுங்கோபி.

அந்நிழ்நீக்கம்—1. அதிகசிறுநின்ப ஆசை.
2. அநேகம், 3. ஒருதலைக்காமம்.

அந்நிழ்நீக்கம்—அதிமுத்தி. [சு.தி.1-ஆதி:
சு.தி - அதிகம். 2-ஆதி - வி.]

அந்நிழ்நீ—அடியொன்றிருப்பதினே
மு அசையுடையதாய் நான்கடியால் வரும்
ஒரு கவிச்சந்தம். (சிவதரு. உ: க. உரை.)
[சு.தி.1-ஆதி: சு.தி - அதிகம். சு.தி - ஒரு
சந்தம்.]

அந்நிழ்நீ—ஒருமருந்த.

அந்நிழ்நீ—பிரகிருப்பம். (உ-ம்.) “அ
நிபாநாத் தொடையா” (பாரத. பதினெட்.
சு.) [சு.தி - அதிகம். சு.தி - விருப்பம்.]

அந்நிழ்நீ—1. அதுகம்புல், 2. நுயற்புல்.
அந்நிழ்நீக்கம்—ஒர் யமதூதன். (வி.
ணி. உ-ம்.) [சு.தி: உ-ம்-அமை. கண்டன்.]

அந்நிழ்நீ—சென்மலக்கினைத்துக்காவ
து சந்திரலக்கினைத்துக்காவது ஆருமேயோ
மொடையிடக்களிற் சுபக்கிரகம். திருச்சுரு
லை. இது: ஞாகம், தீர்த்து, இராசபிரிடம்,
முதலிய சுபகாரியங்களைக்கொடுக்கும் யோகம்
என்பர். (விதாந. சாதக. உ-ம், உரை.) [சு.தி -
மேல், பொ.ம.]

அந்நிழ்நீ—1-3. அந்நிழ்நீவெல்லும், தெரிந்
லைவீணப் பகுதியும், பெயரெச்சத்தொகை
யும். (உ-ம்.) “அந்நிழ்நீவெல்லும்” (கு.ந. எக்கி.
பு. சு: உ-ம். பெ-கை.) 4. ஒளி. 5. நெக்கம். 6.
பயம்.

அந்நிழ்நீ—1. அசைவு, 2. அநிபப்பெதல்.
3. ஆரவாரம், குமுறல். (உ-ம்.) “காய்கினைக்க
ளிதநிழ்நீவெல்லும்” (உபதேச. விசுதி.
கசு. 4. நெக்கம், 5. பயம்.

அந்நிழ்நீ—1. காணப்பட யோக்கியமா
காதது. (உ-ம்.) “அந்நிழ்நீவெல்லும்” (பா.த. பதி
னெ: கசு. 3. அந்நிழ்நீவெல்லும். 4. ஒளித்தல்.
(உ-ம்.) “மதித்தவேலையெல்லெயினுடைந்

அந்நிழ்நீ—1. அமைத்தல், 2. அதட்டல்,
உரப்பல். (பிங்க. உசகக.) (உ-ம்.) “அந்நிழ்நீ
தாக்கனாகப்பதாக்கையதிர்த்து” (பா.த. பதி
னெ: கசு. 3. அந்நிழ்நீவெல்லும். 4. ஒளித்தல்.
(உ-ம்.) “மதித்தவேலையெல்லெயினுடைந்

தெனவாய்விட்டதிர்த்து” (கந்தபு. ததிசியுத்.
உ-ம்.) 5. சொல்லுதல். (பிங்க. உ-ம்.) 6.
அசைத்துத் தன்னுதல். (உ-ம்.) “அந்நிழ்நீ
ததாலதிர்த்து” (கோயிற்று. பாயிர. சு.)

அந்நிழ்நீ—1. அசைதல். (உ-ம்.) “பெண்
நெருத்தி பேசிற் பெரும்புமிதானதிரும்”
(நிதிவெண்.) 2. ஒளித்தல். (உ-ம்.) “அந்நிழ்நீ
வீசினு” (பா.த. குருகுல. இவ.) 3. நெக்
கம். (உ-ம்.) “அந்நிழ்நீவெல்லெயினுடைந்” (வன்.
சு-ம்.)

அந்நிழ்நீ—1. சிறுபிராந்தி. 2. திடுக்காட்
டத்தையுண்டாக்குஞ் சிறுபிராந்திச்சந்தம்.

அந்நிழ்நீ—அந்நிழ்நீ.

அந்நிழ்நீ—1. உப்பு. (உ-ம்.) “தனித்தபு
ராதனத்தெனிலும் புத்தனமுமதிரசத்தைத்
தன்னி” (தைல. தைலவ. கௌ.) 2. ஒருபண்
ணிகாரம். (திருவாத. திருப்பெரு. 80. வீரு
த்தியுரை.) 3. ஒருபாகம். 4. மிக்க இரகம்.
(உ-ம்.) “அன்னமும் பாலுத்தேனும் திரசக்க
ளியுட்கு” (திருநெல். சுவேத. இவ.) [அந்நி
ழ்நீ.]

அந்நிழ்நீ—ஒர் பண்ணிகாரம். 2. ஒர் பாகம்.
3. நால்வகைத்தேர்களுளொன்று. [சு.தி.1-
ஆதி: சு.தி - அதிகம். 2-ஆதி - தேர்.]

அந்நிழ்நீ—தம்மையுத் தமதுதேனையும் சா
ரதியையுத் தேர்க்குநிறைகளையுத் தேனைக
ளையுத் காத்துக்கொண்டு பவைவைக அழிவு
காணவல்ல தேர்வீரர்; முழுத்தேர்வீரர்.
(உ-ம்.) “அந்நிழ்நீவெல்லெயினுடைந்” (பா.த. பதி
னெண். கசு.)

அந்நிழ்நீ—1. சத்தியகர்பன் மசன். இவ
ன் கண்கைக்கரையில் வந்தனடந்த ரூபிதிசு
வாகிய கண்ணை மெடுத்து வளர்த்தவன்.
இவன் மனைவி இரானை. (அபிதா.) 2. முழு
த்தேரார்சன்.

அந்நிழ்நீ—1. அதிர்ந்தல். 2. புனவிரம்.
(உ-ம்.) “அந்நிழ்நீவெல்லெயினுடைந்” (பா.த. பதி
னெண். கசு. 3. மோசிலவிலைக்க
கொடி. (உ-ம்.) “விரிமலர திரவம்” (சிலப். புற
ஞ்சே. கடுக.) 4. விரிதூறு. (திவாகர.)

அந்நிழ்நீ—கெந்தகம்.

அந்நிழ்நீ—1. அசைவுக்கு மேற்பட்ட
வன். 2. சிரேட்டரானை. [சு.தி.1-ஆதி: சு.தி -
மேன்மை. ராஜ - அசன்.]

அந்நிழ்நீ—யாகமிருபத்தொன்றினொ
ன்று; இது: சோதிட்டோம யாசத்தினொரு

புகுதி. (உ-ம்.)² பின்பணிக்காலத் தானென்றிற் கிற்சொல்லவிராத்திரத் துலங்கியமகப்பயன டைவர்” (மச்சுபு. தடாகவி. உஎ.)

அதிராயம்பை—பொற்றலத்தகரைப்பூண்டு.

அதிராயம்—அதிசயம்.

அதிர்ந்தம்—மிகுதி. [சுஅிரிதூ: சுதி; ரிதூ.]

அதிருத்த—குருடு. [சுஅரூக்: சு- எதிர்ம ஹை. டிபுக் - கண்.]

அதிருச்சியம்—காணப்படும்பொருளைச்சா ணைப்போகச்செய்வது. (உ-ம்.) “அகரமா திரூன்ருகியவாகருடனமே - புகரிலாவதி ருச்சியமஞ்சகம்” (திருவிளை. எல்லாம். கஎ.) [சுஅரூபு]. “அதிர்ச்சியம்” என்றதன்பொ ருள் எல்லாம் இதற்கும் வரும்.]

அதிருசம்—அதிருசியம். [சுஅரூபு.]

அதிருசன்—குருடன். [சுஅரூபு: சு-எதிர் மறை. டிபுப் - கண்ணுள்ளவன்.]

அதிருசியந்தி—அருந்தி.

அதிருசியம்—1. அறுபத்தாண்குலைஞா ள்களுள் ஒன்று. [அது காணப்படும்பொரு ளைக்காணப்படாமற்போகச் செய்யுஞ் சித்தி யையுரைப்பது.] 2. காட்சிக்கு விடயமாகா தது. (உ-ம்.) “உணர்வரிதாயதிருசியம்பொ ருளாய” (குத. முத்தி. ச. கக.) 3. காணப் படயோக்கியம் இல்லாதது. 4. தாமதகுண சித்திகளுள் ஒன்று; அது: காணப்படும்பொ ருளைக் காணாமற்போகச்செய்வது. (சுடர்பபு. உ: கக. உரை.) [சுஅரூபு: சு- எதிர்மறை. டிபுபு - காணப்படத்தக்கது.]

அதிருசியன்—கடவன், பாரிவன். (உ-ம்.) “சீர்மொய்த்தவந்தரியாயி - சாலவேத்திடுதி ருசியவாகன் சாற்றதிருசியன்வே” (குத. எக்கி. பூ. கக: அ.) [சுஅரூபு: சு-எதிர்ம ஹை. டிபுபு - காணப்படுகிறவன்.]

அதிருட்டகம்மம்—மறுமையிலே சுவர்க்க நாகக்களையறுபவீத்தற்குக்காரணமாக இரு க்கும் இம்மையிற் செய்யப்பட்ட கண்மம். இ க்கருத்து “அதிருட்டமாவது, இம்மையிலே செய்த கண்மம் மறுமையிற் சுவர்க்க நாகக்க ளையறுபவீத்தை” என. (சி. சி. உ: கஉ.) உரையிலே மறைஞாநகம்பந்தர் கூறியதாற் பெறப்படும். [சுஅரூபு - காணப்படாத. க 3-3 - கிரியை.]

அதிருட்டபோக்கியம்—ஒருவர் செய்தகன்

மந்தேகார்த்தத்திலே சுவர்க்கத்திலாதல், நாக த்திலாதல், மற்றொருபிறப்பிலாதல் பலிப் பது. (சி. சி. உ: கக. ஞாநம்.) [சுஅரூபு - காணப்படாத. ஹோமு - புகிப்பு.]

அதிருட்டம்—1. இந்திரியங்களாற் காணப் படாதது. (சித்தா. சாரா. ஞாந. எ-ஆக்சுலோ கவுரை.) 2. பார்வைக்கெட்டாதது. (வி-ணி) 3. பாவபுண்ணியத் தொழிலினூற் புத்தித் துவத்திற் சமவாயசம்பந்தியாய் வைக்கப் பட்டுப் பலபரியந்தமிருக்குஞ் சம்ஸ்காரமாகிய குக்குமகன்மம். இது சுவர்க்க நாகப்பூமிக்கு ஆன்மாவுடன் ழுக்கும தேகத்தில் இருந்து போதலும் வருதலும் உடையதென்பர். (சி. சி. உ: கக. ஞாநம்.) [சுஅரூபு: சு- எதிர்மறை. டிபுபு - காணப்பட்டது.]

அதிருட்டாநுமாநம்—அதிட்டாநுமாநம். (சி. சி. உளவை. கஉ. மறை.) [சுஅரூபு. அநாமாநம்.]

அதிருட்டம்—குருமாகிடபார்வை. (இலிங் கா.) [சுஅரூபு.]

அதிருட்டிபுத்தா—ஒரு குருட்டுப் பெண் பேய். இது: குழந்தைகளை வருத்தும் ஏழு பெண் பேய்களுள் ஒன்றென்று சொல்வர். (சீவாட். உஉஉ.) [சுஅரூபு - கண்ணில்லா தது. ப-6-குநா - ஒருபகாசு.]

அதிருட்டிபுத்தாக்கிரகதோஷம்—அதிரு ட்டிபுத்தாகையென்னும் பெண்பேயினூற் குழந் தைகளுக்கு வருந்தோஷம். அது: அற்பபார் வை, வாரந்திரம், இருமல், மலபேதம், தே ககிறமாயுதல், அத்தேசத்திற் றார்க்கத்தம் வீசுதல், அல்லது அச்சங்கியாற்றம், இளை த்தல், சொற்ப நித்திரை, உதடுகோவு, திணவு, வீக்கல், பயம், முலைப்பாலில் அசந் கியம், ஈகத்தொனி, நடுக்க முதலிய குணங்க ளையுண்டாக்கும். (சீவாட். உஉஉ.) [சுஅரூ பிப-6-குநா-ம-ஹஜோஷம்.]

அதிருத்தி—திருத்தியின்மை. [சுஅரூபு. சு- எதிர்மறை. துபு - சிறைவு.]

அதிருபம்—மிகச்சிறந்தவடிவம். [அதிரூப.]

அதிருகம்—1. அதிசயம். 2. ஆளவுக்கதி

கம். 3. மிகுதி. (உ-ம்.) “அதிருக மாயை”

4. மேனமை. [சுஅிரோக: சுதி - அதிகம்.

ரொகம் - கடந்தது.]

அதிருகமாயை—பெரிதாகிய மயக்கம்

(உ-ம்.) “ஆரிவ்வுதிரேகமாயைநிவார்” (இரா
மா. நாகபாச. ௨௫௨.)

அத்ரோகணி—அதிரோகிணி. [சுயிரொ
ஹணி]

அந்ரோகம்—1. கயரோகம். 2. மிகுபிணி.
[சுதிநொய: சுதி-அதிசம். நொய-நோய்.]

3. மேலோங்கியது. [சுயீரொஹ்: சுயி-
மேல், ரொஹம் - ஏறுதல்.]

அதிரோகணி-ஏணி. [சுய்நொணிணி.
சுயி - அப்பால். நொணிணி - ஏறுதற்கு
ரியது.]

அதிரோகிதபாவம்—மறைக்கப்பட்டிருந்தல். (பௌட். பசு. ௧௯௬.) [சுதிரொஹிதலாவ: சு- எதிர்மறை. கிரொஹிதலாவ - மறைக்கப்பட்டிருந்தல்.]

அந்நோக்கம் — மறைபடாதிருக்கை.
[சு- எதிர்மறை. திரொலித் - மறைக்கப்
பட்டமை.

அதிரோடிதும்—மேலாக உயர்த்தப்பட்டது, மேலாகவைக்கப்பட்டது. [சூய்ரொவித: சூயி - மேல். ரொர்வித - உயர்த்தப்பட்டது.]

அதிலவோடாகும்—அடிலவோடகச்செடி.
அதிலுத்தன்—பொருளில் மிக்க ஆசை
யுடையோன். [அநிலுஃ ஸு: ஸு: ஆசை
க்காரன்.]

அதிலோகம்—1. இரசகர்ப்பூரம். 2. உலகத்தில். 3. சர்வலோகம், அசிற்பிரபஞ்சம். [சூயி - மேல். டொக.]

அதிலோபம்—1. தன்பொருளையிற் றாக்கு
க்கொடுக்க விரும்பாமை, (உ-ம்.) “ஆய்ந்த
பொருளொருவர்க் கியாவதிலோப-மாத்நர்”
(சிந்தா, முத்தி, ஊக.) 2. மிக்கபொருளா
சை, (சி. சி. அ: கஉ. மறை.) [சுகீரொலு.]

அதில்யசம்பந்தம்—அதுவகைச்சம்பந்தத்
துள் ஒன்று; அது: (ஆகமவுபதேசத்தைப்ப
ற்றிக்) குருவுக்குஞ் சீடனுக்குமுள்ள சம்பந்
தம். (சி. சி. க: சக. மறை.) [சுழிவு]- திவ்
யமல்லாத, வஸஸ்யஸ-தொடர்ச்சி.] மது

வதிய இருமயிடத்திருந்து சிவ்யானுள் மது
 ஊனிடத்திலிவந்த ஆகமசம்பந்தம்; இஃது
 ஆறாவதுசம்பந்தம். (சி. வி. சரி. உ.) [சுபி
 வுஸாஸாய: ஐவா - தேவர்க்குரியது.]

அதிவ்வியம்—திவ்வியமல்லாதது. (உ-ம்.)
 “அதிவ்வியசம்பந்தம்” [சுழிவு.]

அதிவசநம்—1. பட்சபாதமான பேச்சு. 2. பெயர். [சுயிவகுந.]

அதிவாணுச்சிரம்—வருணுச்சிரம்ங்களைக்க
டந்து வேதாந்த மகாவாக்கியக் கேள்வியினு
லே கடவுளையுட்தன்னையும் அறிந்த ஐக்கியா
த்மஞானி. [சுகதிவண-பாஸுர்திது: சுகதி- அப்
பால், வண-ப - சூலம். சூஸுர்தி - நினை.]

அதிவருணர் — அகுவர்ணச்சிரமத்தோர்.
(உ-ம்.) “ஐயமற்ற வதிவருணர்க்கெலாங்கை
யிலாமலக்கனியாகிய மெய்யனை” (தாயு.
பொன். நக.)

அதிவார்க்குச்சிரமி — அதிவார்க்குச்சிரமி.
(உ-ம்.) “உலகமுழுதான் சொப்பாநம்போலு
நகண்ணுருவானவனென்றான் — இலகனும்பே
நொளிப்பிழம்பினிள்ளிநாவா நெவனத்தினான்
— மலருமவழைக்கிரமதன்மம்வழுவவறிதரா
நெவனங் — வலகில்சித் ததியுடையானேயதி
வன்குச்சிரமியாவான்” (குத. முத்தி. நி.
கக்.)

அதிவாசநம்— 1. சுவாமியை விக்ஷாகத்
தில்வருவித்துப் பிரதிட்டைசெய்தல். 2.
மணமுட்டுதல். [சயிவாலாந.]

அதிவாசம்— 1. அயல். 2. இடம். 3. பிழை. வாதமாய்க்கேட்டல். 4. மண்ணாட்டெல். 5. பிழை. குமணம். 6. பாசாரம் பத்திற்கு முதலாளிகளே தெய்வங்களை யாவாகித்துத் தாபிச்சுக் கொரியை. (உ-ம்). “அத்தற்கழுவொன்று சடங்ககிவாசமமைத்தார்கள்” (கோயிற்று, திருவிழா. ச.) 7. வள்ளியம். 8. வாசஸ்தாகம். [சூயியர் வாஸம்: சூயி - மேல். வாஸ - இருந்தல்; மண்ணம்.]

அதிவாநம் — 1. சுவாமியை வக்கிரகத்திலே திருமேனிகொண்டதையும் படிசெய்யும் பிரதிட்டைக்கிரியை. (உ-ம்.) “வீதிநூ ள்முனையேயுதிவாதவினேயு மன்றைவினைய னைத்தும் - பதியும்பரமன் தனக்கிசையப் பண்ணியிகு” (சிவதரு. உ: ஏக.) [சுயி - மேல். வாநம் - வாதம்.] 2. கிந்தைமொழி, விதோதமான பேச்சு. [சுதிவாடி: சூதி - அதிதம். வாடி - பேச்சு.] 3. பெருங்காற்று. [அதிவாத: சூதி - அதிதம். வாத - காற்று.]

அதிவாதி— 1. பிறமதங்களெல்லாவற்
றையுங்கண்டித்துத் தன்மதந்தாபிப்போன்.

2. மிக வாய்ச்சரலமரயப்பேசுவோன். [சுதி வாடிநு : சுதி - அப்பால். வாடிநு - வாதிப் போன்.]

அதிவாலகன்—குழந்தை. [அதிவாலக: சுதி - அதிகம். வாலக - இளையோன்.]

அதிவிகடம்—துட்டத்தன்மையான யானை. [அதிவிகடம்: விகடம் - பயங்கரப்பட்ட தக்கது.]

அதிவிகடன்—மிக்ககோயி. [அதிவிகட.] அதிவிசித்திரம்—மிருத்த ஆச்சரியம். [சுதி - அதிகம். வித்திரம் - ஆச்சரியம்.] அதிவிடம்—அதிவிடயம். விஷத்தைக்கண்டிக்கும் ஒரு மருந்து. [சுதிவிஷ: சுதி - அப்பால். விஷ - நஞ்சு.]

அதிவிடயம்—ஒரு பூண்டு; இதன்வோர் ஓங்குல நீளமாயும், வெண்மைகிறமுடைய தாயும், மிருகசப்பாயுமிருக்கும்.

அதிவிடை—அதிவிடயம். (உ-ம்). “கிரி பலைமரீசமம்பதிவிடைகுபேரிகை சிசிப்பிலி யொலிசாதிசர் கிரிபூரம்பெட்பாலைபக்கிவி த்தரிசுணத்திவிபிரமங்குன்றிவேர் - கிருமிய ரிசுருகைவி த்துரியொருபுததெடுகெவங் கினர்வ கைக்கொருகெசெலாங்கிண்டியிறை” (தை ல. தைலவ. ச.) [விஷத்தன்மையுடைமையால் வந்தபெயர்.] ஒரு மரம். இது: மருந்துக்குபயோகமானது. இதன்பட்டை சாயங்கொடுத்தற்குப்பிரயோஜிக்கப்படும். [சுதிவிஷ்டா.]

அதிவிந்திரம்—அதிக விஸ்தாரம். (பெளட். பசு. கசாட.) [சுதி - அதிகம். விஸ்தாரம் - விஸ்தாரம்.]

அதிவிந்தை—தன் கணவன் வேறொருத்தியை விவாகஞ்செய்தற்குக் காரணமாயிருந்த மூதன்மனைவி. (பராசர. கருஉ.) [சுயிவிந்நா: சுயி-மேல். விந்நா-அடைந்தவன்.]

அதிவநயம்—1. அதிகங்கீழ்ப்படிவு. 2. மாரீசாசாரம். [சுதி-அதிகம். வநயம் - வணக்கம்.]

அதிவியதை—மிக்க உபத்திரவம். [சுதிவ்யுயா: சுதி - அதிகம். வ்யுயா - வருத்தம்.]

அதிவியப்பு—அதிக வியப்பு. (உ-ம்): “ஆழியானதிலியப்பெய்தி” (இராமா. உத். கார் தத். சு.) [சுதி-அதிகம். வியப்பு-மேன்மை.]

அதிவியயம்—அதிகச்செலவு. [சுதி - அதிகம். வ்யயம் - செலவு.]

அதிவியயி—பெருஞ்செலவாளி. [சுதிவ்யயி.]

அதிவியாந்தி—1. முன்றுதாஷண்சுருளொன்று; அது: ஒருபொருளுக்குச்சொல்லப்படும் இலக்கணம் அஃதல்லாத பொருளிலும் இருத்தல்; பசுக்கொம்புடையதென்றுசொல்லுமிடத்துக்கொம்புடைமையாகிய அல்லலக்கணம் பசு அல்லாத யானை முதலிய மிருகங்களுக்கு மிருத்தலால் அதிவியாந்தி. (தர்க்கச. அன்ன. இ. பக்.) 2. விதிப்பிசமாணமொன்றனைக் கருதியதற்கு மேலெபாரித்தல். [சுதி - அதிகம். வியாப்தி-வியாப்த்தல்.]

அதிவிரகன்—1. அதிக உபாயமுள்ளவன். (உ-ம்). “கள்ளத்தாலருந்ததி விரகனதருளி னால்” (பாரச. அருச்சுனன்நீ. எசு.) [சுதி - அதிகம். விரகன் - உபாயமுடையவன்.] 2. மிக்காமி. [சுதி-அதிகம். விரகம் - காமம்.] அதிவிருட்டி—அதிகமழை. [சுதிவ்ருட்டி: சுதி - அதிகம். வ்ருட்டி - மழை.]

அதிவெப்பம்—இருபத்தெட்டுத்தெருகைகருகுகளிலே முதலாவதாகிய கோரத்துக்குள்ள ஐந்துநாயகநாசங்களில் ஒன்று. (சிவதரு. எ.கரு.) [சுதி-அதிகம். வெப்பம்-வெம்மை.] அதிவெள்ளைச்சீர்தூயம்—சவ்வீரம். பறங்கிப்பாங்நாணம்.

அதிவேகம்—மிருகதி. அதிவேதநம்—1. அதிகக்கூலி. [சுதி-அதிகம். வேதநம்-கூலி.] 2. முன்விவாகஞ்செய்த மனைவியிருக்கப் பின்னும் ஒருத்தியை விவாகஞ்செய்தல், [சுயி-வெடிநம்: சுயி-அப்பால், வெடிநம் - விவாகம்.]

அதீகீகரி—தீக்கைபெறுதவர். (உ-ம்). “அதீகீகரிதொழியமற்றைமூவருள்” (சைவச. பொரு. கருஉ. உரை.) [சுதீகரி: சுத-எதிர்மறை. தீகரி - தீக்கை பெற்றவர்.]

அதீகீகையோர்—தீட்சையல்லாதவர். (உ-ம்). “அதீகீகையோர் கொணர்ந்தனவும்” (கிருநெல். விபூதி. உசு.)

அதீகீசன்—மிக்க இச்சையுடையோன். [சுதீகீசு: சுதி - அதிகம். இசு - இச்சையுள்ளவன்.]

அதிச்சுரன்—1. அநிபதி. 2. கடவுள். 3. தலைவன். (உ-ம்). “துள்ளு சாமவேதத்துக் கதிச்சுரனேடுமென்றும்” (மச்சபு. நட்சத். கசு.) [சுதி-மேல். ருர-புர-கடவுள்.]

அதிதன்—1. அதிபதி. 2. ஏகசக்கரவர்த்தி. 3. கடவுள். [சுயீர: சுயி-மேல், பரம்பர-தலைவன்.]

அதிசாரம்—அதிசாரம். [அதிசார.]

அதிட்சணதை—கூர்மையின்மை. [அதிசுணதை: சு-எதிர்மறை, திசுணதை-கூர்மை.]

அதிட்சணை—கூர்மையில்லான். [அதிசுணை.]

அதிதகலை—ஐந்துகலைகளுளொன்றாகிய சாந்தியதிதகலை; அது: விசுத்தபுராநஞ் சாந்தமானதென்கின்ற நினைவுக் கழன்று பாமாகாசுரபாமாய் நிற்பது. (சிவப்பிர. உ: க: உரை. இலக். சிதம்.) [சுதீத-கடந்த. சுலா.]

அதிதகாலம்—இந்தகாலம். (பெளட்: பாசபதா, எடு.) [சுதீதகாலம்: சுதீத-சென்ற; கால.]

அதிதப்பிரமம்—மேலானபிரமம். [சுதீதவ்வு.]

அதிதம்—1. ஆன்மாவில் ஆணவமல்லம்பரிபூர்ணமாயிருக்குங் கேவலாவத்தையாகியதன்மை. (உ-ம்.) “நீக்கமிலதிதமாசு நினைந்த கேவலமாநீர்மை” (சிவப்பிர. சு: க: ௩.) 2. இந்தந்தகாலம். (பெளட். பாசபதா. சக.) 3. எட்டாதது, கடந்தமேலேபோனது. (உ-ம்.) “சிந்தையாரதிதமானசிவசத்தி” (சி. சி. சு: ௭) 4. சென்றது. 5. தடையின்றி விலக்கப்பட்டது. 6. தாளப்பிரமானம் பத்துவகையுளொன்றாகிய கிரகமென்பதன் பிரிவு நான்கனுளொன்று; அது: குரலுமுன்னும் தாளம் பின்னுமாய் வருவது. 7. துரியாதீதம்; அது: கருவிகளெல்லாம் நீக்க ஆணவமல்லம் நீங்காதிருக்க மூலாதாரத்திலே புருடனின்ற அவதம். (உ-ம்.) “தனியதித முயிர்க்குண்மை யெனவுணர்ந்துமன்றே” (சிவப்பிர. க: க: ௧.) “என்னமொன்றில்லாததீதம்” (சிவப்பிர. சு: க: 8. பொன். 9. மரித்தது. (உ-ம்.) எல்லாமதிதமயமானதன்றே” (தாயு. ஆன-ப. ௧0.) 10. மேற்பட்டது. [அதி-அப்பால். உத-போனது.]

அதிதர்—1. முனிவர். 2. மேலோர். 3. வானோர். [அதித: உலகப்பற்றையொழித்தவரென்றபடி.]

அதிதவேதன்—வேதம் முற்றக்கற்றவன். [சுயீதவெடி: சுயீத-படிக்கப்பட்ட. வெடி-வேதமுடையோன்.]

அதிதன்-எட்டாதவன், கடந்தவன். (உ-ம்.) “வாக்கெவைக்கு மதிதனும்பிரானருளால்”

(குத. ஞாந. ௧0: ௨0.) “பாவனாதிதன்” (சி. சி. சு: ௭. சிவா. ௧.) 2. பாசத்தினின்று விடுவிக்கப்பட்டவன். [அதித: அதி; உத-போன்.]

அதிதாவத்தை—கீழாலவத்தை ஐந்தனுள் ஒன்று; அது: சருவிகளெல்லாம் நீங்கியோன்றும் அநியாமற்கிடக்கும் துவத்தை. இதிலே புருடத்ததுவம் ஒன்றுமே சேலிப்பது. இந்த துவத்தையிலே வெம்மையற்ற இரும் புபோலவும், பிறவிக்குருடன் அந்தகாரத்திலே விழித்திருக்குந் தன்மைபோலவும் அறிவுவல்கெட்டிருக்கும் என்பர். (சிவப்பிர. சு: க: உரை. சிதம்பர.)

அதிதியம்—ஆசையின்மை.

அதிநீதிரியம்—1. இந்திரியத்திற்கெட்டாதது. (உ-ம்.) “செறிதரு மந்தகாரஞ் சிதைத்ததிநீதிரியமாகி” (மச்சபு. பிரமாண்ட. ௧௭.) 2. மகம். [சுதீதிரிய: சுதீத-அப்பால். இந்ரியம்-இந்திரிய சம்பந்தமுடையது.]

அதிநத்துவம்—1. வயப்பட்டிருத்தல். அநீநதை } [சுயீதசுலா. 2. அடிமைத்தன்மை. 3. கீழ்ப்படிதல். 4. சார்த்திருத்தல். [சுயீதசுலா.]

அதிநம்—1. உடைமை. 2. கீழ்ப்பட்டது. 3. சார்த்திருப்பது. (உ-ம்.) “சந்தரூபபிராணவளியிதமேயாய் மூலாதாரத் தேத்து” (குத. எக்கி. பூ. சு: ௭.) [சுயீத]

அதிநம்—1. கரையின்மை. 2. தைரியமின்மை. 3. நிலையின்மை. [சுதீத: சு-எதிர்மறை. தீர-கரை. யீர-நிலை.]

அதிநை—1. அமையாதவன். 2. பிணக்குகிறமனைவி. 3. மின்னல். [சுயீதிரா: சு-எதிர்மறை. யீரா-நிலையுடையவன்-து.]

அதி—1. அஃநினைப்பிரபஞ்சம். (உ-ம்.) “அவனவனதுவெனுமவைமூவின்மையில்” (சிவஞா. போ. ௧.) 2. அஃநினைவொன்றன்பாலிற்சேய்மைத்தாகிய ஒன்றைக்கட்டி வரும் ஒருபெயர். (உ-ம்) “அதுகண்ணெடந்ததுமா முகவன்” (சந்தபு. தெய்வ. உ. ௧௭.) 3. ஒன்றன்பாலில்வரும் ஒரு பகுதிப்பொருள்விகுதி. (உ-ம்.) “உருவினுயிர்வடிவதுவுருணர்ந்திலர்” (சி. சி. அ: ௩. சு.) 4. ஒன்றோடொன்றிணைத்தவரும் இரண்டொன்றிணைத்தவர்களில் நிலைமொழியோடணைத் தொற்றுமைபற்றிய சம்பந்தப்பொருளிலாவது வேற்றுமைபற்றிய சம்பந்தப்பொருளிலாவது ஆறும் வேற்றுமை

யில் வரும் உருபுகளுள் ஒன்று. (சன். பெய. கு. சங்.)

அதுக்ககரம்—துக்கமின்மையைச் செய்வது. (பெளட். விந்துபட. சஞ்.) [சுடி-வெகார: சுடி எதிர்மறை. டு-வெகாரா- துக்கஞ் செய்வது.]

அதுக்கம்—1. அடிப்பு. 2. அழுக்குதல். 3. ஒதுக்குதல். 4. துக்கமின்மை.

அதுக்கல்—1. அடித்தல். (உ-ம்.) “முலைக்கருங் கண்ணேந்து கலங்கவதுக்கினன்” (சிங். பதுமை. உ௦௭.) 2. அழுக்குதல். 3. கடித்தல். (உ-ம்.) “நகையாச்சினவியதழதுக்கி” (சூர்மபு. தக்கனவேள். ௩௨.) 4. நருக்கல். (உ-ம்.) “வீரனோய்வெருளினதோற்றி விழுப்பறவதுக்கியிட்டெக்காரகற்பொரிப்பர்” (சிங். முத். க௭௨.) 5. மென் லுதல். (உ-ம்.) “வாயினிலதுக்கிப்பார்த்து” (பெரியபு. கண்ணப்ப. ௧௧௮.)

அதுங்கல்—1. அழுக்கல். 2. ஒதுக்கல். அதுட்டவிரணம்—சின், இரத்தம், சிலைத்தண்ணீர் முதலியவைகளைக்காட்டிக்கொண்டிருந்தாலுஞ் சிலநாட்பொறுத்தச் சிசிச்சையினால் ஆற்றப்படும் விரணம். (சீவரட். உ௧௫.) அதுட்டி—துக்கம். (உ-ம்.) “அதுட்டியாதிநாடு குணத்தையு ருடையதாய்” (சி. சி. உ: ௫௮. சிவாக்.) [சுதுஷி: துஷி- மகிழ்ச்சி.]

அதுநா—இப்பொழுது. [சுய-நா.]

அதுநாநம்—இப்பொழுதைக் குரியது. [சுய-நா. தந: சுய-நா- இப்பொழுது. தந- ஒரு-வ-வி.]

அதுநாபாவம்—இப்பொழுதுள்ளது. [சுய-நா. பாவம்: சுய-நா- இப்பொழுது. பாவ- இருத்தல்.]

அதல்லியம்—ஒப்பின்மை. [சுது-அலு: சு- எதிர்மறை. து-அலு- ஒப்பு.]

அதலம்—1. ஒப்பின்மை. (உ-ம்.) “அசடமநாயமசங்க வதுல நிரந்தரம்” (கைவல். சந்தே. ௧௩௭.) 2. ஒரணம். (௧௦௦, ௦௦௦௦௦௦, ௦௦௦௦௦௦, ௦௦௦௦௦௦, ௦௦௦௦௦௦.) [சுது-அலு: சு- எதிர்மறை. து-அலு- ஒப்பு.]

அதலன்—ஒப்பில். (உ-ம்.) “வான்மிசையதுலனாதியோரையைட்டியும்” (காஞ்சிபு. இரணீச. ௫.) 2. கடவுள். [சு- எதிர்மறை. து-அலு- ஒப்புடையவன்.]

அதலிதம்—ஒப்பாக்கப்படாதது. 2. நிறுக்கப்படாதது. [சு- எதிர்மறை. து-அலித்- ஒப்பாக்கப்பட்டது, நிறுக்கப்பட்டது.]

அதூரம்—சமீபம். (உ-ம்.) “அதூரத்தோடும் புத்திவியழியால்” (ஞா. வலா. சித்தி. ௫௫.) [சு- எதிர்மறை, டு-ரு- சமீபமல்லாதது.]

அதூவபந்தம்—(சமணம்.) விட்டுவிட்டுப் பந்திக்குஞ் சொருபத்தது. (சி. சி. பர. நகண். ௫.)

அநேந்து—பயப்படாதேயெனப்பொருள் படும் ஒரு திசைச்சொல். (உ-ம்.) “ஆதியேயடியே னாதிரித்தழைத்தாலதெத்துவேயென்றருளாயே” (திருவா. அருட்பத். ௧.) [தெலுங்கு.]

அநேதி—தேகமில்லாதவன். (உ-ம்.) “தேகியதேகி யெனினுமத்தனையமில்லை” (ஞா. நலா. உற்பத். ௫௦.) [சு- எதிர்மறை. டெ-வறியா- தேகமுடையவன்.]

அநேயநாநம்—கொடுக்கத்தகாததைக் கொடுத்தல். [சு-டெய-நா.]

அநேயம்—சொடுக்கத் தகாதது. (உ-ம்.) “அநேயதாநம்” [சு- எதிர்மறை. டெ-ய-கொடுக்கத்தகது.]

அதைந்தல்—1. தாக்கியினல். (உ-ம்.) “அதைத்து விழுந்தபந்து” 2. வீங்குதல். (உ-ம்.) “அதைத்தழுகம்” (வழங்.)

அதைப்பு—1. தாக்கியெழுதை. 2. வீக்கம். அதைரியம்—தைரியமின்மை. [சு-டெய-ய-ட: சு- எதிர்மறை. டெ-ய-ய-ட: திரமுடைமை.]

அதோ—1. கவனிப்பித்தற்காகத் தூரத்திலேதோன்றும் ஒன்றனைக் கட்டிக்காட்டிச் சொல்லும் ஒருசொல். 2. கீழ். (உ-ம்.) “அதோகதி” [சுய-அல் என்பது வேறுமொழியோடு புணரும்போது, சுயொ எனத்திரிந்துவரும்.]

அதோகததோஷம்—சலரோசம்பந்தமான ஐவனைத் தோஷங்களுனொன்று; அது; நாபித்தாந்தின் கீழ் வாயுவைச் சஞ்சரிக்கச் செய் தடிக்கடி மலம் நழுவுல், வாயுலர்தல் என்னுஞ் குணங்களை யுண்டாக்கும் ஒருநோய். (சீவரட். ௧௧.) [சு-யொ-ம-க-டெ-அ-ஷ: சு-யொ-ம-க- கீழிறங்கிய, டெ-அ-ஷ- குறை.]

அதோகதி—1. இழிவடைதல். 2. இறக்கல். 3. கீழேபோதல். 4. நகத்திற்குப்போய்

தல். 5. நாகம். (உ-ம்.) “தேவதூதரம்வாழ்வெ
னவதோகதியின் வீழ்து” (மச்சபு. கபால
மோ. ௧௫.) [சுயொபாமகி: சுயஸ் - கீழ்.
அகி - போதல்.]

அதோங்கம்—1. அபாநவாயில். 2. பாசமு
தல் இடைவரைக்குமான அங்கப் பகுப்பு.
(தைல. தைவல. இசு. உரை.) 3. பெண்குறி.
[சுயொபாம: சுயஸ் - கீழ். சுயம்-உறுப்பு.]

அதோசாதி—கீழ்ச்சாதி. (உ-ம்.) “அதோ
சாதியகத்தினருத்தினனும்” (சிவசுரு. பரி.
௩௧.) [சுயஸ் - கீழ். ஜாதி- வறணம்.]

அதோட்டசன்—விட்டுணு. [சுயொபாமஜ.]

அதோநியாமிகாசத்தி—ஆன்மர்களுக்கு
ப் போகதகர்ச்சியை விளைவிக்கும் ஆணவம்
வசத்தி. (உ-ம்.) “ஆவாசகத்தியினுலான்மா
வினது சர்வஞ்ஞத்துவ சர்வகர்த்திருத்துவ
ரூப சிவத்துவத்தை மறைத்திருத்து அதோ
நியாமிகாசத்தியினாலே போக்தியாசத்தியை
ப்பண்ணி” (சி. சி. உ: ௮௦. ஞாந்.) [சுய
ஸ் - கீழ். நியாமிகா - நியமிப்பவன். ஸூத்ரி-
வல்லமை.]

அதோபாகம்—அழிப்பக்கம், கீழ்ப்பாகம்.
(உ-ம்.) “அறைந்தாரு சொன்னுறையுறவே
பிரமாண்டத்தோபாகம்” (சிவசுரு. கோ
புர. ௩௦.) [சுயொபாம: சுயஸ் - கீழ்.
ஹம்- பக்கம்.]

அதோபுடம்—கீழ்ப்புறம். (சி. சி. உ: ௭௩.
மறை.) [சுயொபாம: சுயஸ் - கீழ்.
வாட.]

அதோபுவநம்—பூமியின் கீழுள்ள புறம்.
[சுயொபாம: சுயஸ் - கீழ். ஹவந-
பூமி.]

அதோமாயை—அகத்தமாயை. [சுத்தமா
யையின் அதோபாசமாசால்] (சி. சி. உ:
௮௦. சிவாக்.) [சுயொபாமாயா, சுயஸ் - கீழ்.
ஜாபா.]

அதோமார்க்கம்—கீழ்மார்க்கமாகிய சரி
யைமுதலியன. (சி. சி. உ: ௫௧. சிவாக்.) [சு
யொபாம: சுயஸ் - கீழ். ஜாம-வழி.]

அதோமிதுநம்—சாந்திரமானத்தால் சே
ட்ட மாதங்கலந்த செளரமாச ஆனிமாசம்.
(சி. லீ. சரி. இ. தாந்.) [சுயொபாம: சுயஸ் - கீழ்.
ஜாபா.]

.. அதோழகக்கட்டு—வயிற்றிலேனும் இடை
யிலேனும் சுருகிறத்துடன் பெரிதாக எழு
ம்பி அதிக உபத்திரவத்தையும், வியாவையு
க்கொடுக்கும் ஒருவகைக் கட்டு. (சீவாட்.
உ௦௩.)

அதோழகம்—1. ஆற்றாரீர்க்கழிமுகம். 2.
கீழ்க்கோகியநட்சத்திரங்கள்; அவை, விசாகம்,
ஆயிலயம், சாரத்திகை, பூரத்திரயம், மகம்,
மூலம், பரணி என்பன. (உ-ம்.) “முற்றிலா
வழல் பூரமுன்று மகவிற்பாணயதோ மு
கம்” (விசாக. பஞ்சாங்க. ௧௮.) 3. கீழ்க்கோக்
கிபுகம். (உ-ம்.) “ஐந்துதிருருகத்தோட
தோருகமுத்தந்து திருருகங்களாருகி” (க்
தர்சன். ௭௮.) 4. தலைகீழாதல். (உ-ம்.) “அ
தோருகமாகியான் கோரும்பரின் கொட்பர்
நாவு மொருவனை” (இரகு. சம்புக. ௪௧.) 5.
தலைகுளிந்து பார்த்தல், கீழ் கோக்குதல்.
[சுயொபாம: சுயஸ் - கீழ். ஜாபா.]

அதோழகரத்திபித்தம்—இரத்தபித்தரோ
கத்தில் ஒருவகை; அது: சலத்துவாரம், மல
த்துவாரம், ரோமத்தவாரம் என்னும் மூவ
கைத்துவாரங்களினாலும் இரத்தம் போகச்
செய்யும் ஒரு வகைநோய். (சீவாட். ௫௨.)
[சுயொபாம: சுயஸ் - கீழ். ஜாபா.]

அதோழகராசி—ஆதித்தியன் கின்ற இராசி.
(உ-ம்.) “மேனோக்கிபுருசமென்பவெய்யோ
ன்விட்டமொரை நன்று-தானோக்குமொரை
யதோருகமாகும்” (விதாந. ஞானஞ. ௧௧.)
[சுயொபாம: சுயஸ் - கீழ். ஜாபா.]

அதோழகவாதம்—மார்பிலும் வயிற்றிலும்
கீழ்வயிற்றிலும் சவுட்டியிலும் கீழேயிரக்கி
வேதனைசெய்யும் ஒருவகைவாதனோய். (சீவ
ாட். ௪௭௪.) [சுயொபாம: சுயஸ் - கீழ். ஜாபா.]

அதோழகா—ஆற்றாரீர்க்கழிமுகம். (உ-ம்.)
“கயற்குலவதோருசாந்நகழிக்கனா” (இரகு.
நாட். ௧௩.)

அதோழகி—1. கலித்தும்பைச்செடி. 2.
மூன்றாம் மருதாதாரமேகந்தானத்தல் இரு
க்கும்யோகினியருள் ஒருத்தி. (வி. னி. உசக.)
[சுயொபாம: சுயஸ் - கீழ். ஜாபா.]

அதோழகியான்—சுன்னிற்றுக்கொண்டிருக்
கும்பக. (உ-ம்.) “கனியதோருகியான்கோடி
யய்ப்புறவளித்து” (மச்சபு. வசுமான். ௧௧.)

[சுயொருவி-கீழ்நோக்கியமுகமுடையது.
ஆன்- பசு.]

அதோல்பம்— 1. ஒரிரோகை மத்தேரூரி
ரோகையின் இடையினின் நெழுத்து தன்னி
ருபக்கத்திலும் வருகக் கோணங்கள் சமகோ
ணங்களாயுற நிற்பது. 2. கீழேதுங்குதல்.

[சுயியாலாய்: சுயயல் - கீழ். லாய்- தூங்
குதல்.]

அதோலோகம்-கீழுலகம், [சுயொலொ
க: சுயலீ - கீழ். லொக- உலகம்.]

அநோவதநம்—அதோமுகம். [சுயியாவ
உரு: சுயயஸ் - கீழ். வடிந - முகம்.]

அதோவாயு— அபாநவாயு. [சுயொவா
யு: சுயுஸ் - கீழ். வாயு- காற்று.]

அதோளி—அவ்விடம். (தொல்.எழு.தொ
கை: கள. உரை.)

அந் — உயிரொழுத்தை முதலாகவுடைய வடமொழிப்பெயர்ச்சொற்கு முன்வரும் கட்டு என்னும் வடமொழி அவ்வியப்பதின்நிற்பு, அஃது: “அருங்கண்” என்பதிற்போல ஒப்பு மையுள்ளிட அன்மைப்பொருளிலும் “அகாரியன்” என்பதிற்போல அந்நியங்கருதும் அன்மைப் பொருளிலும் “அகாகுதி” என்பதிற்போலத் தகுதியின்மையுள்ளிடமறுதலைப் பொருளிலும் “அகாகாரம்” என்பதிற்போல இன்மைப்பொருளிலும் “அதுதரை” என்பதிற்போல அற்புத்கருதிய இன்மைப்பொருளிலும் “அகிட்டம்” என்பதிற்போல விரோதக்கருதிய மறுதலைப் பொருளிலும்வரும். [அகாரியன் — ஆரியன்ல்லாதான்: சூத்திரன். அகிட்டம்—வெறுப்பு. அகாகாரம் — உணவின்மை. அகாகுதி — தகுதியற்றபகம். அதுதரை — கிறுவாய்நிறின்.]

அந்த—சேய்மைச்சுட்டிப்பொருளிற்பெயர்ச்சொற்கு முன்னாக வரும் ஓரிடைச்சொல்.
(உ-ம்.) “அந்தவேலை” (பாரத. பதினா. உகஉ.)

அநீதக்காரண சதுட்டயம்— மநம், புத்தி,
சித்தம், அகங்காரம் என்னும் நான்கு அந்ந
க்காரணம். (த. ரி. போ. ககந.) [சிஜ்: கார
ண உதாஹரண: சிஜ்: காரண - உட்கருவி.
உதாஹரண - நான் கண்டட்டம்.]

அந்தக் காரணசாபேட்சம்—பாகியேந்திரிய
ங்களினாலே கண்டபதார்த்தங்களைச் சிற்சத்
தியானது அந்தக் காரணங்களோடுகூடிநின்று
சித்திப்பது. (சி. சி. அளவை, க. சிவாக்.) அந்

த:கரணஸாடுபெக்டி. அந்த: கரண - உட்கரு
வி. ஸாடுபெக்டி- அபேட்சையோடுகூடியது.]

அந்தக்கரணம்: சத்தநியா— அந்தக்கரணங்
களே ஆன்மாவென்று சொல்லும் மதஸ்தர்.
(ச. நி. போ. சநு.) [அந்த:கரண- உட்ச்ருவி:
வெகுதநு] - அறிவு.]

அறிதக்கரணபுவநம்— அந்தக்கரணத்தது
வங்களிலேயிருக்கும் புவநம். அவை: பரோ
த்ததுவத்தில்துலோசமெனனும் புவநமோ
னந்ரம், அங்ககாரத்ததுவத்தில்துலோசம்
என்னும் புவநமானந்ரம், புத்தித்ததுவத்தி
ல் பைசாச, இராக்ஷச, யாக்ஷ, காந்தர்வ, ஜந்
திர, செளமிய, பிராசேச, பிரம்மஆகிய புவ
நங்களெட்டுப. (சித்தா. சாரா. கிரியா.
உ-ஆஞ்சலோகவுரை.) [அந்த: காண;
உ-புவநம் - உலகம்.]

அந்தக்கரணம்— ஒருவனுடைய அசத்தி
னின் தொழில்செய்யும் உணர்வுக்கருவி;
அது: மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரமென
நான் குலகையது. உயிரான் அதிட்டிக்கப்
பட்டு ஐம்பொறிகளறிந்த விடயங்களுளான்
றனை. இஃகியாதாகற்பாற்றெனச் சித்தத்தி
த்ததறியும். மனம் அதனை யுயிரினனதாற்
பாற்றெனவும் அஃதாமோ அன்றோ என
வும் இவ்வாறு சங்கற்பவிதற்பு தெய்தறியும்.
அகங்காரமதனை யின்னெனத் துணியவே
ன் யானென்றருருப்பட்டு நுந்தறியும். புத்
தியின்ன திதுவேன ரிச்சயித்தறியும். (சிவ
ஞா. டோ. சு-ஆஞ் சூ. க. அ-கிரகணம்.) [அந்
த:கரணம், அந்த-உன். கரணம்-செயல், தருவி]

அந்நக்கரணுநீமவாதி-- அந்தக்கரணங்களுனொன்றே உயன்மா என்று சாதிக்கும் மதந்தன். (உண்.) "அவைவையே அந்தக்கரணம் தனித்தனியாய்நடவென்றல் அனமவழைத்தென அந்தக்கரணுநீமவாதிகள் கூறுங்கடாவை யாசங்கித்து" (சிவஞா. போ. ச:க. அதி. கருத்தரை. சிவஞா.) [அந்தக்கரண-அந்தர்க்கரணம், ஈடுதூ - ஆன்ம. விரிதி - வாதிப்போன்.]

அந்தக்கிருத்தசாங்கம் — அங்காகமத்து
 னொருபகுப்பு. (சில. நாடு. கமக. உரை.
 குறிப்பு.)

அந்தக்கேடு— அழகீசம். [அந்த - அழகு.
கேடு - செட்டது.]

அந்தக்கேணி—உள்ளே மறைந்தநீரையுடைய கிணறு; இது, சுரப்புநீர்க்கேணியைனப்படும். (மணிமேகலை, களஉ, பக்.) [அந்த-உள். கேணி = நீர்நிலை.]

அந்தஸ்தம்—ஒருமந்திரம். (சி. வி. சரி. க. உரை.) [சுஃதுஸ்ய-ய் ல் வ் என்னுயி டையெழுத்து.]

அந்தணன்—அந்தணர்குலம். (உ-ம்.) “அந்தணம்முதுகுராவரேன்” றுன்னினன்” (கந்தபு. சங்கரன். சஉ.)

அந்தணத்துவம்—அந்தணனாகத் தன்மை. (உ-ம்.) “ஒருவனோற்றுல்லாவந்தணத்துவமடைந்தணன்” (உபதேச. சிவலி. நடவ.) [அந்தணன்-பிராமணன். சபா-தன்மை.]

அந்தணநாபி—விஷத்தைப்போக்கும் ஒரு மருந்து.

அந்தணமை—அந்தணன் தன்மை. (உ-ம்.) “குளித்து மூன் தனலையோம்புந் குறிகொளந்தணமைதன்னை” (நாலாயிர. திருமாலே. உடு.) [இது கன்னியப்பமுதலியார் பிரதியில் அந்தணமையென்றிருக்கின்றது.]

அந்தணர்—1. பார்ப்பார். (உ-ம்.) “ஆற்றியந்தணர்க்குமறைபலபகர்ந்து” (கலித்தொகை. க.) [இங்கே நசுசினார்க்கினியர் “அந்தத்தை அணவ்வார் அந்தணர்; என்றது, வேதாந்தத்தையே பொருளென்று மேற்கொண்டு பார்ப்பா ரென்றவாறு” என்றார்.] 2. முனிவர். (உ-ம்.) “அந்தணரென்போரறவோர்” (வள்ள. உடு.) [அம்-அழகிய. தணர்-தண்ணியுடையவர்.]

அந்தணர்வாக்கு—வேதம். [அந்தணர்-பார்ப்பார். வாக்கு-சொல்.]

அந்தணாறுதொழில்—பிராமணருக்குரிய அறுவகைத் தொழில்கள்; அவை: ஓதல், ஓதுவித்தல், வேட்டல், வேட்டித்தல், ஈதல், ஏற்றல் என்பன.

அந்தணன்—1. அபிசித்து முகூர்த்தம்; [இது: பகவிலே நிகழும் எட்டாவதான முகூர்த்தமென்றும், தூறியிரங் குற்றத்தைப்போக்குமென்று சொல்லப்படும்.] (உ-ம்.) “அரண்பாம்பனுடமகம்புட்டபுனலாடியந்தணன்மே” (விதாந. குணா. எஉ, எஃ.) 2. அருகதேவன். 3. கடவுள். 4. சரி. 5. சிவன். (உ-ம்.) “அந்தண னாறுயென்றே யேவகையிசைத்தவம்மா வெல்லையின் மறைகனெல்லாம்” (கந்தபு. ததி. உக.) 6. பார்ப்பான். (உ-ம்.) “அந்தணனேவையெல்லாம்” (பாரத. பதினே. கக.) 7. பிரமன். (உ-ம்.) “அந்தத்தை நல்கலினந்தணன்போல்வன” (கந்தபு. சிவக. உஅச.) 8. வியாழனென்னும்கிரகம். (உ-ம்.) “மற்றவன்மேலுயரந்தணனுலாம்” (சூர்மபு. மண்டல. கக.) [அம்-அழகு. தணன்-தண்

ணளியுடையவன்.] 9. பிராமணச்சாதிப் பாம்பு. (உ-ம்.) “அந்தணனுதுமான் பாலவியினை” (சிந்தா. பதுமை. கஉஉ.) 10. முனிவன். (உ-ம்.) “திசைமுகமுநிசெவ்வே - தந்தனவுயிரெல்லாந்தன்னுயிரெனநல்கு - மந்தணன்” (இராமா. அயோத. வநம்புகு. உஉ.)

அந்தணுள்—1. அழகியதண்ணளியுடையவர். (உ-ம்.) “செய்யதிவண்ணரந்தணுள்கண்டர்” (தேவார. அந்நியூர். சு. திருநாவு.) 2. பார்ப்பார். (உ-ம்.) “அருந்தவமுநிவருமந்தணுளரும்” (இராமா. திருவவ. சு.) 3. முனிவர். [அந்தண-அழகியதண்ணளி. ஆளர்-ஆள்பவர்.]

அந்தணுள்—1. அழகியதண்ணளியுடையவன். 2. பிராமணன். (உ-ம்.) “அந்தணுளனுமதிரியத்தரும் பெறன்மகட்கு” (திருவள்ளு. விருத்தகுமா. இ.) 3. முனிவன். (உ-ம்.) “அந்தணுளனுன்னடைக்கலம் புகுத” (தேவார. திருப்பூன். க. சுந்.)

அந்தணி—1. உமை. [அழகியதண்ணளியுடையவனென்றபடி.] (உ-ம்.) “உலகடையப்பெற்றவந்தியந்தணி” (திருப்பு. சஉஉ.) 2. பிராமணப்பெண். (பிராயச்சித்தசூட்சு.)

அந்தந்தம்—அந்தத்தாக்கரம். (உ-ம்.) “யகாரமே ரகாரமிலங்கிய லகாரமேவகாரமென்னு மிந்நான் கந்தத்தமென்றுரைப்பர்” (மச்சபு.) [அந்தர்-இடை. ஸ்ர-நிற்றல்.]

அந்தந்தாக்கரம்—ய, ர, ல, வ என்னும் இடையெழுத்துக்கள். [சுஃது: ஸ்ராக்ஷிர. அந்தர்-இடை. ஸ்ர-நிற்றல். சுஃக்ஷிர-எழுத்து.]

அந்தந்தாபம்—உள்ளே தபிக்கை. (பெளட். பசு. கசு.) [சுஃதுஸ்யாப: அந்தர்-உள். தாப-தபித்தல்.]

அந்தஸ்து—1. ஒழுங்கு. 2. நிலை. (உ-ம்.) “உன்னந்தஸ்துக்கியோக்கியமல்ல” [இஃது இந் துஸ்தானி.]

அந்ததமசம்—மிகக் இருள். [சுநு. தரிலீ. சுநு-குரு. தரிலீ - இருள்.]

அந்ததாம்—சித்தாந்தம். (உ-ம்.) “சிவமென்னும்ததா சிந்தை” (சிவஞா. போ. கஉ. அ. சிவஞாநமுநிவருரைப்படி.) [அந்த-வேதாந்தம். தா-உயர்ந்தது.]

அந்தநாண்—(சர்வாண்யாக்களுக்கும்) பிராணனுள்ளவன். (உ-ம்.) “சிவமென்னும்ததான்” (சிவஞா. போ. கஉ. அ. பாண்டிப் பெருமானுரைப்படி.)

அந்தநாமச்சிரம்—1. ஒரு நாகம். 2. தமோ கிருட்டியாகிய ஐவகை யஞ்ஞாந்தன் ஐந் தாவது; அது: நிவ்வியாதில்விய பேதத்தி லே சத்தாதிமள் பத்தும் அணிமாதி சித்தி கள் எட்டும்பெற்று அதிலே மிகப்பற்றுவை த்தல். (மெளட. பும். ககஅ; சி. சி. உ. ௩௮. சிவாக்.) 3. மிகுத்த இருள். [சுருதாபிரா: சுரு - குரு. தாபிரா - இருள்.]

அந்தநாமச்சிரம்—அந்தநாமச்சிரம்.(உ-ம்.) “அந்தநாமச்சிரமென விவைநாளும்” (குத. பிரமசிரு. க.) [சுருதாபிரா:]

அந்தநீத—அந்த அந்த. என்னும் சுட்டடு க்கு, [இடைநின்ற அகரங்கெட்டது.]

அந்தப்பரம்—1. பெண்களுடைய அமை. மன்னன் நேவியில்லம். (உ-ம்.) “அடைதரு தனியேயந்தப்பறத்தினில்” (சி. சி. க. ௩௨.) [சுருதாபிரா: சுரு - உள், பர - வீடு.]

அந்தப்போதிகை — பின்னங்காலிற்சக் கிலி. (உ-ம்.) “அந்தப்போதிகைபரிந்தழன் மதே” (சுருதா. கக. உரு.)

அந்தபரம்பாநியாயம்—மீமாஞ்சையிற் சொல்லப்பட்ட நியாயங்களுனொன்று; அது குருடனக்குருடன் பின் தொடர்வதுபோல த்தான் செய்வதின்கென ஆலோசியாமல் ஒருவன் மற்றொருவன் செய்வதுபோற் செ ய்தல். [சுருதாபிரா: அந்நியாயம்: சுரு - குரு டன். பரபர - தொடர்ச்சி. நியாய - நியாயம்.]

அந்தம்—1. அவயவம். 2. அழகு. (உ-ம்.) “வரகதமா தநவாழ்வோருணந்து” (கம்பாந். ௭௮.) 3. அளவீடல். (உ-ம்.) “அந்தமில்ல தோராயிழைமாரோடு” (கந்தபு. பாதுகே. ககச.) 4. இருள். 5. இறுதி. (உ-ம்.) “அந் தமுமாதியும்” (தாபு. ஆசையெனு. க.) 6. எல்லை. 7. கவனா. 8. குரு. 9. சபா வம், தன்மை. 10. நாகம். (உ-ம்.) “சதமக ன்வாழ்வினுக்-கந்தமாகியதோ” (கந்தபு. கக் கிர. கஉ.) 11. நிச்சயம். 12. நீர். 13. மா ணம். (உ-ம்.) “நெஞ்சமேயுடலத்தமாகியை விடாநிந்த” (வைராக்கியசக. கரு.) 14. வே தார்த்தம். (சிவஞாபோ. கஉ. அ. சிவஞா.) 1, 8, 12, [சுரு.]

அந்தழன்—குறிஞ்சா. [இது வடநாட்டார் வழக்கு.]

அந்தர்—1. அறிவில்லார், கடையாயார். (உ-ம்.) “அந்தர்கடம்நினும்” (கல்லா. க.)

2. உள். 3. கீழ். [அந்த.] 4. குருடர்.(உ-ம்.) “அந்தரினலமந்தஞ்சி” (இராமா. யுத். வரு ண. கச.) “அந்தன்” பார்.) 5. நடு. [அந்தர்.]

அந்தர்க்கதம்—1. உள்ளானது. (உ-ம்.) “அந்தர்க்கதமானசத்தத்தை” (சி. சி. க. ௨௧. சிவாக்.) 2. மறைந்திருக்கை. [சுருதாபிரா: அந்தர் - உள். மதம் - அடைந்தது.]

அந்தர்க்கநவவுமை — உள்ளுறையு வமை. [சுருதாபிரா: உவா.]

அந்தர்க்கிருகம்—உள்வீடு. [சுருதாபிரா: அந்தர் - உள். மூலம் - வீடு.]

அந்தர்க்கிடம்—அந்தாசயம். [சுருதாபிரா: அந்தர் - உள். கிர - வயிறு.]

அந்தநீந்தநம்—1. உள்ளனல். 2. மது நீர்வடிவம். [சுருதாபிரா: அந்தர்-உள். மூலம் - அநல்.]

அந்தநீந்தகை—சோதிடத்திற்சொல்லப் பட்ட மகாதசையில் இடைவருக்கிரகங்களு டைய அதிகாரத்தோடு பொருந்தியகாலம். [சுருதாபிரா: அந்தர்-இடை. உபரா - நிலை.]

அந்தநீந்தநம்—1. மறைவு. (உ-ம்.) “அந் தர்த்தாரமோசெந்துபோவார்” (மச்சபு. அசு ர. கக.) [சுருதாபிரா:]

அந்தநீந்துவாரம் — உள்வாயில். [சுரு தாபிரா: அந்தர் - உள். உரா - வாயில்.]

அந்தநீநியமநம் — உள்ளே யடக்குதல். (உ-ம்.) “சிவன் அந்தர்ப்பகிர்வியாப்தனாகி நின்ற சுவதந்திரகர்த்தாவாகித் தேகேக்சிரி யாதிகளுக்கு ஆன்மாப்போல ஆன்மாக்களை யந்தர்நியமந்ததையும் பகிர்ப்பிரவர்த்தநத் தையும் பண்ணுவதென்றும். (சி. சி. க. ௧. சிவாக்.) [நியமம் - அடக்குதல்.]

அந்தநீப்பகிர்வியாப்தன்—உள்ளும்புதமு ள்செறித்திருப்போன். (உ-ம்.) “அந்தநீய மனம்பார்” (சி. சி. க. ௧. சிவாக்.) [சுரு தாபிரா: அந்தர் - உள். வலி - வெளி. வரா - நிறைந்தவன்.]

அந்தநீப்பவம்—1. உள்ளாதல். 2. உள் ளே பிறத்தல். [சுருதாபிரா: அந்தர் - உள். வலம் - பிறத்தல்.]

அந்தநீப்பவித்தல்—1. உள்ளாக்குதல். (உ-ம்.) “மேற்கொல்லிய பிரமாணங்களை இம்மூன்று பிரமாணங்களுள்ளே அந்தர்ப்ப

வித்து” (சி. சி. அளவை. க. சிவாங்.) 2. உள் ளாதல். (உ-ம்.) “அந்த எல்லாப்பிரமாணங் களும் - மூன்று பிரமாணங்களில் அந்தர்ப்ப விக்கும்” (சி. சி. அளவை. க. ஞாப.) [சுண ஹ-வ.]

அந்தர்ப்பாவநை-- உள்ளத்தின்பாவித்த ல். [சுணஹ-வாநா: அந்தர் - உள். ஹா வநா - தியாகம்.]

அந்தர்ப்பாவிதநயம்-- அகநிலைச்செய்ப் படுபொருள். (உ-ம்.) “வந்தான்” இங்கேவ ருதலைச்செய்தானென்பொருள்பட்டுச் செ யப்படுவதாகிய வருதல் அகநிலையாதலறித. [அந்தர் - உள். ஹாவித - ஆடைந்த. கர்ம- செயப்படுபொருள்.] (பி. வி. ஈ. உரை.)

அந்தர்ப்பாவிதணிக்-- பிறவினைவிருதி கள் தொக்குறிப்பது. (பி. வி. ஈ. உரை.) [சுணஹ-வாவிதணிக்: னிக்-- ஒரு பிறவி னைவிருதி.] “இருணிக் கியின்பம்பயக்கும்” என்புழி நீங்கி என்பது போல்வது.]

அந்தர்ப்பாவிதநயம் -- தன்னையறிக்கிறவன். [அந்தர் - உள். ப்ர-ஞ - அறிக்கிறவன்.]

அந்தர்ப்பூநம் -- உள்ளதுப்பது. (உ-ம்.) “அந்த முப்பத்தாறு தத்துவங்களும், இந்த சச்சரத்தில் அந்தர்ப் பூதமாயிருக்கிறபடியி னால்” (வாசுதே. 202.)

அந்தர்மலங்கிரம்-- தேகத்திலே கபத்தி லும் உதிரத்திலும் பிறக்கின்ற கிருமிகள்; மனாநாகம், வெல்லம், பால், தயிர், மா, மழை தண்ணீர் இவ்வஸ்துக்களைத் தின்பதினால் பி றக்கின்ற கிருமிகள். (சிவாங். சஞ்.) [அந் தர் - உள். மலம் - அழுக்கு. கிருமி - புழு.]

அந்தர்ப்புகம் -- உள்நோக்கியமுகம். (உ-ம்.) “அந்தர்ப்புகத்திலே தனது சைதந்தியத்தை யடைய” (ஞாநவா. முமூட்சு. உ. உரை.) [அந்தர் - உள். ப-வ.]

அந்தர்ப்புகி -- அடங்கிய மனத்தன்; உள்ளே நோக்கிய முகமுடையவன். (உ-ம்.) “இச் சையானது அந்தர்முகியையும் பகிர்முகியா க்குமென்பார்” (ஞாநவா. வைராக். சூ. உரை.) [சுணஹ-வா: அந்தர் - உள். மு-வி - முகுடையவன்.]

அந்தர்ப்புகியோதி -- வாயு அதிகரித்து அந் தர்முகமாக எழும்பிப்பெண்களுக்கு யோசித் தாந்திலே உபத்திரவஞ்செய்யும் ஒருவகை ரோகம். (சிவாங். 102.) [சுணஹ-வா: அந்தர் - உள். ப-வ.]

உள்ளே நோக்கிய முகுடையது. யோச - பிறப்பிடம்.]

அந்தர்ப்புகம்-- அந்தரியாகம். (சி. சி. க. க. சிவாங்.) [சுணஹ-வா: அந்தர் - உள். யஜ் - யாகம்.]

அந்தர்ப்புகம்-- கண்களை மூடியல்லது மூக் குணியைப்பார்த்து ஞாநமுத்திரையோடி ருந்துகொண்டு தன்னுள்ளே குண்ட முத் திய எல்லா உபகரணங்களையும் தேடியதா கவும் புறத்திற்செய்யுமாறே உள்ளே அக்கி னிகாரியஞ்செய்யப்படுகிறதாகவும் பாவித் துச்செய்யும் வழிபாடு. (சித்தா. கிரியா.சு.)

அந்தர்ப்புகி-- அசனனுடைய அந்தர்ப் பு ரத்திலே காவலானதாக நியமிக்கப்பட்டவன். [சுணஹ-வா: அந்தர் - உள். வஸிக் - குடம். பமுடையவன்.]

அந்தர்ப்புகி-- இரண்டையாமுகளுக்கு நடு வேயுள்ள சமஸ்தம். (உ-ம்.) “அங்கவந்திரை யே யேகம்முதலாமாய்த் தந்தருவேதி” (கத்தப. நகர. எசு.) 2. பிரயாகைத்தொட்கி ட்கங்கைக்கும் யமுநகைக்கும் நடுவேயுள்ள தே சம். (உ-ம்.) “அவர்களைந்தர்வேதி-சென்று டன்கொணர்வாமென்று திருமுநியருளிச்செ ய்தான்” (கோயிற்.பு. இரணிய. 80.) [சுண ஹ-வா: அந்தர் - நடு. வெழி - சமஸ்தம்.]

அந்தர்ப்புகம்-- டாட்டியலுச்சொல்லப்ப ட்ட என்வகைக்கணங்களுள்ளொன்று; அது: சிரா நிரா நேர் என்னு மூவசையாலாகிய ஒரு சீர். இத்தொரு நூலின் முதற்செய்யு ளின் முதற்சீராக வரலாகாதென்றும், வரு மாயிந்பாட்டுடைத்தலைவனுடையவாழ்வான யகற்றமென்றுக்கூறுவர். (உ-ம்.) “அந்த ரகணை வா னுணகற்றும்” (இலக்கணவி. பொருள். பாட்டி. 80.) [சுணஹ - ஆகாயம். மண - சீர்.]

அந்தரங்ககிருந்தியம்-- தன்னுலே நேரே செய்யப்படுகிருந்தியம். (உ-ம்.) “அந்தரங் ககிருந்தியம் பகிரங்ககிருந்தியம். இரண் டுமுறைமையிற் சாக்ஷாத்தன்னுலும் பிறரை ச்செலுத்தியவந்தானகி மறைவாலும் நடக்கு மென்று கூறுகின்றார்” (சி. சி. க. 10. கரு த்துரை. ஞாப.) [சுணஹ-வா: தன்னுடைய. கூ. 10 - செயல்.]

அந்தரங்ககிருந்தியாதி -- ஆமை. அந்தரங்கம்-- 1. அதிகம் நேசிக்கப்பட்ட து, அருமையானது. 2. ஆலோசனை. 3. இர

கசியம். (உ-ம்.) “அந்தரங்கத்திற்பொருள்
துறுபுருடனோடு மாசநத்திற்பொருள்தல்”
(நல். பார. உமாம. நுள்.) 4. உள்ளம்.
5. உள்ளானது. 6. தன்னுடையது. (உ-ம்.)
“அந்தரங்கிருத்தியம்” [சுணரஃ. அந்
தர் - உள். சுஃ - அவயவம். சுஃரஃ - உள்.
ம - போவது.]

அந்தரங்கன் — 1. அதிகம் நெகிழ்க்கப்பட்ட
வன், அருமையானவன். 2. இரகசியங்கே
ட்டிவைத்திருப்போன், விஷயங்களில் மும்ப
த்தக்கவன். 3. உற்ற நண்பன். [சுணரஃ. அந்
தர் - உள். சுஃ - உறுப்பு.]

அந்தரங்கித்து — கற்பாஷாணம். இது: மும்ப
பத்திரண்டு பாஷாணங்களுள் ஒன்று.

அந்தரசரிதர் — ஆகாயத்திலே திரிபவர்.
(உ-ம்.) “அந்தரசரிதர் கொண்டே கிராமம்”
(பாரத. உலாக. கஅ.) [அந்தர - ஆகாயம்.
சரிதர் - திரிவோர்.]

அந்தரசாதி — வேறுசாதி. (உ-ம்.) “சந்தி
ரகலையானென்குநீர்பொழிவ சந்திரகாந்தமே
யல்லா - லந்தரசாதிச் சிலையிலுண்டாகாத”
(அரிச்ச. விவாக. உஃ.) [அந்தர - வேறு ஜாதி-
லும்.]

அந்தரசாரி — ஆகாயசாரி. (உ-ம்.) “அந்த
ரசாரிகளறைந்தனர்” (இலப். நடு. கஉ.)
அந்தர - ஆகாயம். சாரி - செல்வோன்.

அந்தரசைவம் — ஒருவகைச்சைவம். [இத
விலக்கணஞ் சைவமென்னுஞ்சொல்லிற்கா
ண்க.]

அந்தரசைவர் — அந்தரசைவத்தைத்தழு
வீனோர். (த. நி. போ. கசக.) [சுணர;
பெய்வ - சிவசமயி.]

அந்தரசௌசம் — உட்கத்தி. (த. நி. போ.
உகக.) [சுணர - உள். பெய்வ - உட்கத்தி.]

அந்தரநதீர் — சுவர்க்கலோகவாசிகள். (உ-ம்.)
“அந்தரநதிரிலொருவனேயினையவர்களை”
(கந்தபு. குரன்றண்ட. உச.) [சுணரஃ. அந்
தர - ஆகாயம். ஸ்ர - இருக்கிறவன்.]

அந்தரநதாநம் — ஆதாரமில்லாத நிலை,
இடைவெளியின்றிக்கும் நிலை. [அந்தர - ஆதா
ரமின்மை, இடைவெளி, ஸ்ர - நிலை.]

அந்தரநதாமரை — ஆகாயத்தாமரைப்பூ
ண்டு. (பதார்த்த. நகசு.)

அந்தரதாமசர் — இடையிற்கருமையடைந்
தவர். (த. நி. போ. கசக.) [அந்தர - இடை.
தாமஸர் - கரியவர். தமஸ் - இருள்.]

அந்தரநிசை — கோணத்திசை, இடையிலு
ள்ள திசை. [அந்தர - உள். ஸ்ர - திக்கு.]

அந்தரநுதிபு — ஒரு வாச்சியம். (உ-ம்.)
“சங்கராத்த மந்தரநுதிபுமதலாமளவில்பெ
ருகொலித்தழைப்ப” (பெரியபு. திருஞா. கஅ.)
[சுணர - தேவ. ஸ்ர - அந்தர - ஒருவகைவா
ச்சியம்.]

அந்தரநடநீர் — கழைக்கத்தர். [அந்தர - ஆகா
யம். நடநீர் - கூத்தர்.]

அந்தரநதி — ஆகாயத்திலுள்ள கங்கை.
(உ-ம்.) “அந்தரநதியைநாடி” (பாகவத.
சுபத். கஅ.) அந்தர - ஆகாயம். நதி - யாறு.]

அந்தரநாதன் — இந்திரன். (உ-ம்.) “அன்
னதொர்காலையிலந்தரநாதன்” (கந்தபு. தெ
ய்வ உசக.) [அந்தரம் - தேவனாகு. நாத -
தலைவன். ன் - ஆண்பாலில் வரும் ஒரு இறு
திநிலை.]

அந்தரபவனி — 1. ஆகாயகதி. 2. ஆகாயக
மம். 3. மிகுவேகம். [அந்தர - ஆகாயம்.
பவனி - உலர்.]

அந்தரபுத்தி — கிரகங்களினுட்கதி. (த. நி.
போ. உஅஃ.) [அந்தர - உள். ஸ்ர - கதி.]

அந்தரபுருஷன் — உடம்பிலுள்ளிருக்கும் ஆன்
மா. [சுணரஃ. அந்தர - உள்.
புருஷ.]

அந்தரம் — 1. அந்தரிப்பு. [வழக்.] 2. ஆகா
யம். (உ-ம்.) “அண்டமவையெக்கெங்கயந்த
ரத்தினிதத்து மவதாநம்போல்” (தாயு. ம
ண்டல. க.) 3. ஆதரவின்மை. 4. இடை
காலம். 5. இடையிடம். 6. இருள். (பிங்க.
நகசு.) 7. உட்பக்கத்திலிருப்பது. 8. உட
ப்பு. 9. உள்வெளி. 10. உள்ளீடு. 11. உள்
ன்க்கிருக்கும் பொருள். 12. ஒத்தது. 13.
ஒப்பு. (உ-ம்.) “பொரர்க்குநிலொலந்தாமெ
னக்கென” (பாரத. வாரண. சுரு.) 14. கா
லம். 15. கூட்டம். (பிங்க. நகசு.) 16. (க
ணிதம்) சேடம். 17. சொத்தம். 18. தனி
மை. (பிங்க. நகசு.) 19. தூரம். 20. தே
வாலயம். (பிங்க. நகசு.) 21. நடு. 22. பா
ரணமா. 23. பலக்கேடு. (உ-ம்.) “விண்
னோர்காறும் வென்றவெனக்கெண்மனைவர்
மும் - பெண்ணுல்வந்ததந்தரமென்னப்பெறு
வேனோ” (இராமா. கைகேசி. சஃ.) 24. புந்
திதிலுள்ளது. 25. பேதம். (உ-ம்.) “அந்த
ரஞ்சிரிதுமின்றி” (கந்தபு. வன் - உரு.) 26.
மேன்மை. (உ-ம்.) “அந்தரநீர்த் துலகளிக்
கும் நீரிலால் - தந்தையுக் கொடியன்” (இரா

மா. மந்தரை. சு0.) 27. வேறு. (உ-ம்.)
“தூலதேகம் விட்டுச் சூக்ருமதேகத்தோடு
போய்த் தூலதேகாத் தைப்பொருத் துத்
ற்கு உவமையுரைத்திருர்” (சி. சி. உ. க. அ.
ஞாநப்.) [அந்த - முடிவு. 8 - கொடுப்பது.]
அந்தராமகளிர்—அரம்பையர்கள். (உ-ம்.)
“அந்தராமகளிர்” (கிருவினா. பதி. க.) [அந்தர -
கட.] [அந்தர - தேவுகம். மகளிர் - பெண்
கள்.]

அந்தரர்—தேவர். (உ-ம்.) “அந்தரர்கோலு
தனத்தில்” (கிருவினா. பதி. க.) [அந்தர -
சுவர்க்கம். 8 - ஒருபலர்பால்வருதி.]

அந்தரவல்லி—கருடன் கிழங்குப்பூண்டு,
கொல்லன்கோவை. [அந்தர - ஆகாயம்.
வல்லி - கொடி.]

அந்தரவந்தம்—கொடிப்பாசி. [அந்தரம் -
உள். வந்தம் - நீர். ஐ0 - பிறந்தது. நீருட்பிற
ப்ப தென்றபடி.]

அந்தரவந்தம்—ஊர்க்குப்புறத்திலிருக்கும்
காடு. [அந்தர - புறம். வந்தம் - காடு.]

அந்தரவாதம்—1. ஆகாயத்தில் வசிக்கை.
2. கொட்டைப்பாசிப்பூண்டு. [அந்தர - ஆ
தாரம்] இல்லது. வாஸ - வசித்தல்.]

அந்தரவாணி—அசரீரிவாதம். (உ-ம்.)
“அந்தரவாணிகேட்டு” (சுர்மபு. கண்ணை
வ. உ.) [அந்தர - ஆகாயம். வாணி - வார்த
தை.]

அந்தரவாயு—1. அண்டவாதோம். 2.
புறம்பிலுள்ள கண்மேத்திரியங்களுக்கும் அக
த்திலுள்ள அந்தக்கரணங்களுக்கும் இடையி
லுள்ள ஞானோந்திரியங்களை யசைப்பிக்கின்
றனவாகச்சொல்லப்படும், பிராணன், அபா
ரணன், சமாநன், உதாரணன், வியாநன் என்னும்
ஐந்துவாயுக்கள். (வேதா. சூ. எசு. உரை.)

அந்தரவாயுக்கிரகணி—ஒருவகைக் கிரக
ணோகம்; அது: இரைச்சல், அசதி, தாகம்,
தளர்ச்சி, புசித்தவுடன் பெதியாதல், விலா
வில் இசிவு, சரீரம்பெளிதல், வீக்கல் என்
னும் இக்குணங்களை யுண்டாக்கும். (சீவாட்.
அரு.)

அந்தரவீச்சு—1. அந்தரத்தில் வீசுதல்.
2. ஆதாரமின்மை. [அந்தரம்; வீச்சு - வீசு
தல்.]

அந்தரவீணை—இருபத்திரண்டுவகைவீ
ணைகளுள் ஒன்று. (வி - ணி. உஉ0.)

அந்தராத்மா—(வேதாந்தம்.) தாமரையி
லையின் நீர்போலச், சூழ்சாரத்திலுள்ள பெரி
ய விவகாரங்களைக் கவந்துக் கவலாது கொப்
புத்திறஞ்சொட்டியாயிருக்கும் பிரமசைத

ந்திரியம். (உ-ம்.) “தாமரையிலையின் போல
த்தோய்த்துளருடம்பப் பெருவிவகாரந்தோ
ய் விலனந்தராத்மாவாம்” (வே. சூ. க. க.)
[அந்தர; சூது - சீவன்.]

அந்தராத்மாதை—கிரகங்களினது சசை
யில் உள்ளுக்குள்ளான தசாகாலம். (த. கி.
போ. உஅ0.) [அந்தராத்மா - வகையின் வ
கை.]

அந்தராத்மாதையு—கருப்பஸ்திரீ. [சூன
ரபதிரா: சூனரா - உள். சூபதிரா - பின்
னையுடையவன்.]

அந்தராயம்—1. இடையுறு. 2. தீமை. 3.
துக்கம். (சி. சி. பர. நிகண். உ. உரை.) [அந்
தர - இடை. அயம் - போதல்.]

அந்தராயம்வாதம்—தேகத்தின் உட்பு
றசம்புகளைப்பற்றிய ஒருநோய். (சீவாட்.
கசு.) [அந்தர - உள். ஆயாமம் - சஞ்சரித்த
ல். தேகத்தின் உட்புறசம்புகளைப் பற்றி
யதால் வந்தபெயர்.]

அந்தராகம்பந்தம்—ஆகமம் உபதேசஞ்
செய்த ஸ்ரீகண்டார்க்கும் உபதேசங்கேட்ட
தேவர்க்கும் உள்ள சம்பந்தம். (சி. சி. க: சசு.
மனந.) [இது மூன்றாவது சம்பந்தம் என்
பர். (சி. வி. சரி. உ.) [அந்தராகம் - மடு.
வாஸஸு - தொடர்பு.]

அந்தரானதிக்கு—கோணத்திசை. [சூன
ராஅதி: சூனராஅ - இடையிடம். தி: -
திசை.]

அந்தராளயகாலம்—அந்தக்கரணம். (சி.
லி. கிரி. அஉ.)

அந்தராளம்—1. இடைக்காலம். 2. இடை
யிடம். 3. உட்பாகம். 4. நடுப்பாகம். (உ-ம்.)
“ஒன்பதினாயிரம் யோசனையந்தராளமுண்டா
ய்” (த. கி. போ. க. க. க.)

அந்தராளன்—அதுலோமத்தந்தைக்குப்பிர
திலோமத்தாயிடத்திற் பிறந்தவன். (உ-ம்.)
“மருவதுலோமத்தந்தைவளர் பிரதிலோமத்
தாய்பாலோரு வறப்பிறத்தபிள்ளை யுறுபெ
ய ரத்தாராளன்” (சூத. சிவ. கஉ: எ.)

அந்தராத்மா—1. ஆகாயத்தில் அந்தரமா
கத்திரியும் ஆன்மா. (உ-ம்.) “தூலசரீரத்து
க்கேற்ற கண்மம் பரிபக்குவம் இல்லாதிருந்
தால் அதற்கேற்றபரிபாகம் வருமவரைக்கு
ஞ் சூக்ரும சரீரத்தோடு கூடி அறிவின்றி ஆ
காயத்தைப் பற்றி அந்தராத்மாவாயிருந்து
கண்மயிர்பாகத்திற் காலாரத்தாத்தில் உடலு
று” (சி. சி. உ: க. எ. ஞாநப்.) 2. உள்ளு

ணர்வு. 3. உள்ளேயிருக்கும்-ஆன்மா. 4. மதுடன்-உள்ளத்துலிருக்கும் பரமான்மா. [அந்தர்-ஆகாயம், உள். ஆத்மா-சிவன்.]
அந்தரி-1-3. அந்தரியெண்ணேவலுந், தெரிதிலை வினைப் பகுதியும், பெயரெச்சத்தொகையும். 4. ஆகாயவாணி. 5. ஒருவகைத்தோற்கருவி. (சிலப். அரங்கே. ௭௭. உரை.) 6. தூர்க்கை. (உ-ம்.) “அந்தரியிருந்த விந்தமால்வரை” (மணிமே. ௨௦. கா. கசக.) 7. பார்ப்பதி. (உ-ம்.) “அந்தரிபோற்றின னன்புது” (கந்தபு. திருமண. ௩௮.) 8. காளி. (உ-ம்.) “அந்தரியாமலோயமலோயாலகாலி” (அரிச்ச. பாய். ௭.)

அந்தரிபீசம்-பறவை முதலியனசெல்லுதற் கிடமாகப் பூமிக்குஞ் சூரியனுக்கும் இடையிலுள்ளவெளி. (உ-ம்.) சத்தாசாமான்யமானது வியாபிக்க அந்தரிட்சலோகம் கசக்கும்” (ஞானவா. வைராக். ௧௧௮. உரை.) [சுணரிகை: சுணர்-உள். ஞானகை-பார்த்தல். ஐகை-நட்சத்திரம். தன்னுள் நட்சத்திரங்களுடையது, அல்லது உலகங்கள் பார்த்ததற்குரியது என்பது.]

அந்தரித்தல்-1. அலைதல். (உ-ம்.) “வேட்சரித்து விதியந்தரிககொழுகி” (திருநாற். கூஉ.) 2. ஒருதொகையை மற்றொரு தொகையிற் கழித்துச்சேடம் அறிதல். 3. உதவியிருத்தல். 4. தனித்திருத்தல். 5. நிலைகெடுதல். 6. மந்தமொறுதல்.

அந்தரிதம்-1. (கணக்கதிகாரம்.) ஒன்றையொன்றிற்கழித்தலால் வருஞ் சேடம். 2. தேகவியோகம். 3. மறைக்கப்பட்டது. (உ-ம்.) “படிகார்தரிதமாயிருக்கிறவலுது” (சி. சி. உ: சு0. சிவாக்.) 4. விபாகம், பிரிவு. [அந்தரிதம்.]

அந்தரிநீநியம்-1. மறம். (தர்க்காயி.) [அந்தர்-உள். ஐநிய-பொறி.]

அந்தரிப்பு-அந்தரித்தல்.

அந்தரியாகம்-உட்பூசை. (உ-ம்.) “அந்தரியாகத்தனை” (சி. சி. கூ: சு0.) [அந்தர்-உள். யாமா-பூசை.]

அந்தரியாமி-1. அகவாயுக்களைச்சுணுனொன்று; அது: சித்தத்தை யசைப்பிக்குமென்பர். (உ-ம்.) “சாற்றின்வயிரம்பன்முக்கியன்பிரபஞ்சகன் அந்தரியாமியொடு மகாப்பிராணனென்னும்பெயர்கொள்-சாற்றிவைகள் சிவசம்பந்தமாயே உட்காணுகளியக்கியிடும்” (வேதா. சூ. ௭௭.) [அகத்தின் நிறைத்

திருத்தலின்வந்தபெயர்.] 2. ஆன்மா. 3. உள்ளீடாயிருப்பவன். (உ-ம்.) “சிவனெல்லாவலுத்துக்களிலு மந்தரியாமியாக நின்றமையு” (சி. சி. அ: சு0. சிவாக்.) 4. கடவுள். 5. கூடஸ்தன். (உ-ம்.) “சிவனென்றே மூவகையதிட்டானன் சேதானந்தரியாமி-ஆவலினதுசந்தாத் திருசுயஞ்சுத்தார்த்தனோடவிச்சிநெ சிவன்-தாவரும்பாரமார்த்திகன் துரியன் சான்றினன் பிரத்திகான் மாவா-மேவமிறொம்பதத்திலக்கியார்த்தனென்ப கூடத்தனாம்கன்” (வேதா. சூ. ௫௨.) 6. சிவன். (உ-ம்.) “சீர்மொய்த்த வந்தரியாமியால் வேத்திடுதிருசிய நாயகன்சாற்றதிருசியன்னே”. (சூத. எக்கி. பூ. நக: அ.) 7. சிவசாட்சி. 8. மாயையாகிய சத்துவகுணத்திற் பிரதிவீம்பித்த பிரமச்சாயையாகிய ஈசன். (உ-ம்.) “அகிலகாரணமா மாயையையருவியந்தரியாமியாய்” (வேதா. சூ. சச.) 9. வாயு. [அந்தரியாமி: அந்தரி-உள். யாமி-நடத்துபவன்.]

அந்தரியமீதவம்-1. ஆன்மாவோடுகலந்திருத்தல் 2. உள்ளீடாயிருக்குந்தன்மை. (உ-ம்.) “சர்வாந்தரியாமித்தவம்” (வேதா. சூ. ச௭. உரை.) 3. கடவுள். [சுணபு-பாதி-கடவுள். ஈவ-தன்மை.]

அந்தரிஸம்பீ-குகோணம், அஃது ஒடுங்கியமூன்று கோணங்களுடைய வடிவம். [சுணவ-பாதி: சுணர்-உள். லாவ-தூங்குதல்.]

அந்தரிபீசம்-அந்தரிட்சம்.

அந்தரிபம்-சிவு. [சுணரீவ. சுணர்-உள். சூவ-நீர். இது ஞானப என்ருயிற்று.]

அந்தரியம்-உள்ளுடை. (பௌட். பதி. சு.) [சுணரீய: சுணர்-உள். ஞாய-ஒரு. வ. வி.]

அந்தருத்தோகம்-உட்டொடக்கம். (உ-ம்.) “சூக்குமயோசகாததவிகற்பத்தினது அந்தருத்திரோகத்தைப் பண்ணிக் கிரியாசத்திபேதமாகிய இச்சாசத்தியாயிருத்தலாதிகாரம்” (சி. சி. பாயி. உ. “சசனருளி” ஞானப்.)

அந்தளம்-கவசம்.

அந்தளி-தேவர்கோவில்.

அந்தன்-1. அழகன். (உ-ம்.) “சங்கை சூடும்பிரான் மைந்தனேயந்தனே” (திருப்பு. சு0.) 2. கடுக்காய். 3. குருடன். (உ-ம்.) “அந்தனண்ணிய கண்ணுமொத்த” (ஞானவா.

வாரா. ௩௮.) 4. சசி. [1. அந்த-அழகு. 3, 4. சுநு-குருடி. இருள்போலுங்கருமை.]

அந்தா — ஒருமகிழ்ச்சிக்குறிப்புமொழி. (உ-ம்.) “அந்தாவுய்தேன்” (கந்தபு. அசுரர் தோ. க.) [இது “ஹந்த” என்னும் வடமொழித்திரிபுபோலும்.]

அந்தாத்—1. அடிதோறும் இறுதிக் கண் நின்ற எழுத்தாவது அசையாவது சீராவது அடுத்துவரும் அடிக்குமுதலாய் அல்லது அவ்வுடமுழுதும் மற்றையவடியாய் வரத்தோடுக்குத் தொடை. (உ-ம்.) “அந்தமுதலாத் தொடுப்பதந்தாதி” (யா. காரிகை. உறுப்பி. கசு.) 2. ஒருசெய்யுளின் இறுதியிலின்ற சீராவது சீரின் ஒருறுப்பாவது அடுத்துவருஞ் செய்யுளுக்கு முதலாகவரச் செய்யப்படுதல். (உ-ம்.) “இரட்டைமாலையந்தாதியெடுத்துப்பாடி” (பெரியபு. காரைக். இசு.)

அந்தாதித்தல் — அந்தாதியாகத்தொடுத்தல்.

அந்தாதித்தோடை—அடிதோறும் இறுதிக் கண் நின்ற எழுத்தேனும் அசையேனும், சீரேனும் மற்றை அடிக்கு ஆதியாகவருவது. (உ-ம்.) “அடியுஞ் சீருமசையுமெழுத்து-முடியுமுதலாச்செய்யுண்டொழியின் - அந்தாதித்தோடையென்றைதல்வேண்டும்” (இலக்கணவி. எஉரு.)

அந்தாதிமடிகீத — ஓரடியின் இறுதியில் வந்தோலவேவெறுபொருளோடு மற்றைய அடிக்கு முதலாகவருவது. (தண்டி. ௩-வது. ௫.) [அந்த-முடிவு. சூழி-முதல். மடக்கு-மடக்கிவருவது.]

அந்தாளி—குறிஞ்சி உழத்திறன்வகை முப்பத்திரண்டில் ஒன்று. (பிங்க. க௩அஉ.) (உ-ம்.) “கோவக்குறிஞ்சியந்தாளிக்குறிஞ்சி” (இரகு. அவதா. கசு.)

அந்தாளிபாடை—1. ஒருபண். திவாகர. பத்தா. 2. பாலையாழ்த்திறன்வகையில் ஒன்று. (பிங்க. க௩அக.)

அந்தி—1. (நாடகம்.) அக்கான். [அந்தி.] 2-4. அந்தியெண்ணேவலுந் தெரிநிலைவிலைப்பகுதியும் பெயரெச்சத்தொகையும். (உ-ம்.) “பத்தரித்தமெய்யிற்செவ்வந்தி” (கந்தா. எ.) 5. இரா. (கு. நிகண். கசு; நகா.) 6. இருட்புலர்வுக்குஞ் சூரியோதயத்திற்கும் இடைக்காலம். (உ-ம்.) “காலையந்தியும்” (புறநா. ௧௮.) 7. உரியாத் தமயத்திலே தோன்றுஞ்செவ்வானம். (உ-ம்.) “அந்திவேணி யண்ணல்” (கந்தபு. காமதக. எசு.) 8. தில்

லைமரம். 9. பாலையாழ்த்திறத்தின் ஒன்று. (பிங்க. க௩அக.) 10. மாலையால். (உ-ம்.) “அந்தியந்தணாருங்கடனிறக்கும்” (புறநா. ௨.) 11. முடிவு, பொருத்து. (உ-ம்.) “அந்திக்கடலிற்கடிதோடா.” (திருப்புக. ௮.) 12. ருச்சந்தி, முத்தெருக்கடமிடம். (பிங்க. க௩அக.)

அந்திக்கோன்—சந்திரன். (உ-ம்.) “அந்திக்கோன் நனக்கேயருள்செய்தவர்” (தேவார. திருப்பாசூர். க. திருநாவு.) [அந்தி-மாலையோன் - தலைவன்.]

அந்திகம்—1. அயல். 2. கொளுவுகொம்பு. 3. சமீபம். [சுணிக.]

அந்திகாசிரயம்—கொளுவுகொம்புபோல அடுத்திருக்கும் ஆதரவு. [சுணிகாசிரய: சுணிக-சமீபம், சூரபாய-ஆதரவு.]

அந்திகாவலன்—1. சந்திரன். (உ-ம்.) “அந்திகாவலன்முதுறுபசுங்கதிர்” (ராலாயிர. பெரியதிரு. அவதுபத்து. ௫.க.) [அந்தி-மாலையால். சாவலன்-அரசன்.]

அந்திகை—1. (நாடகம்.) அக்கான். 2. அடிப்பு. 3. இரவு. 4. ஒருவகைக்கண்ணைப். 5. சமீபம். 6. மறுதல்பெண். [சுருதிசா]

அந்திசந்தி—காலையும், மாலையும்.

அந்தித்தல்—1. கிட்டதல். (உ-ம்.) “வேதமந்தித்தமறியான்செய்த திருவிளையாடல் கேட்டம்” (திருவிளையாடல். நகா. ௧௦௬.) 2. சந்தித்தல். (உ-ம்.) யமபடையெனவந்திருங்கட்கடையாலே” (திருப்புக. ௮௫.) 3. நியமித்தல். (உ-ம்.) “அந்தித்தனின் புணர்ப்பை” (கந்தபு. சயந்தன்பு ௫௮.) 4. பொருந்துதல்.

அந்திப்பு—அந்திமல்லிகை. [அந்தி-மாலையால்.]

அந்திபகல்—1. இராப்பகல். (உ-ம்.) “அந்திபகலாச்சிவனையாதரித்து” (பட்டணத்து) 2. கேவலசகலாவத்தைகளைக் கருதும் ஒரு குறிப்புமொழி. (உ-ம்.) “அந்திபகலென்றிரண்டையுமொழித் திந்திரிய சஞ்சலங்களையறுத்து” (திருப்புக. ௪௨.) [அந்தி-இரா. பகல்.]

அந்தியந்தாரம்—அந்திமந்தாரை. [அந்தி-மாலையால்.]

அந்திந்தாரை—ஒருமரம். [அந்தி-மாலையால்.]

அந்திக்காலத்திற்புப்பிக்கும்.]

அந்திமல்லிகை—ஒருவகைப்பூண்டு. [அந்தி-மாலையால்.]

அந்தியலர்ந்தான்—அந்திப்பு. [அந்தி-மாலையால். மலர்ந்தான் - மலர்ந்துண்டையது.]

அந்தியம்—இடையெழுத்துகள் ஊக்கஞ்ஞெர்
ருவன். (கந்தபு. கந்தவிய. சுரு.)

அந்தியம்—பதற்காலத்தின் முடிவில் வ
ருமுன்னிரவு. (இராமா. மிதிவே. சுரு.)

அந்தியகருமம்—மரணத்தின் பின் செய்யு
ப் பிரேசிக்கிரியை இரந்த ஆன்மாவை எடு
ற்ற எண்ணிக்கையுக்கிரியை. [சுனியகரு-
சுனிய - இறுதி. சுரு - கிரியை.]

அந்தியகாலம்—மரணகாலம். (உ-ம்.) “உந்
தியகாலத்தின் னிரணியவயிற்றிரதநிற்கல்” (வி
ருத்தாசல. சிவபூ. சுரு.) [சுனிய - இறுதி.
காலம் - பொழுது.]

அந்தியகிரியை—அந்தியகருமம்.

அந்தியசன்—1. தாழ்த்தவருணத்தோன்.
2. தம்பி. [சுனிய - இறுதி. ஜ- பிறத்தவன்.]

அந்தியசாதி—மிகக்கீழான சாதி. (உ-ம்.)
“அந்தியசாதியின் பாண்டத்துச் சலபுசலிய
வற்றைக்குடித்தற்குப்பிராயச்சித்தம்” (பரா
ச. வரதா. பிராயச்சி. ந. ந. ந. ந.) வண்
ணன், முச்சி, கூத்தாடி, பாய்க்குடிசையிலி
ருப்பவனான குருவிக்காரன், செம்பட்டன்,
மேதாவனென்னும் பூக்கிற்பாய்வேலைசெ
ய்யுமொருவிதசாதியான, வேடன் அல்லது
இருளன் ஆகிய இந்த ஏழுசாதிகளும் அந்
தியசாதிகளாம். [சுனியுஜாதி.]

அந்தியசைவர்—செவிகைப்பெற்ற பிரதி
லோமர் முதலிய சாதியார். (உ-ம்.) “அரிய
சதாசிவனென்போனாதிசைவனவன் பால
வதரித்த சிவமறையோராதிசைவரிவர்பால் -
உறிய செவிகைப்பெற்ற புகார்மாதைவருயர்ந்
தவரசன் வணிகனாதிசைவராவார் - பெரிடருவ
ளைப்பயத்தோனவந்தரசைவன்சீர்பெறுசவ
ன்னனாதிசைவோமர் பிரவராம் - விரியவனியி
சைமொழிந்தோரந்தியசைவத்தோர் விரிந்தி
மேழ்சைவவிதயிவையென நூல்விளம்பும்”
(ஆசனசுதீபிகை. உ-ம்.) [சுனிய - இறுதி.
சைவர் - சிவசமயத்தோர்.]

அந்தியபம்—இரேவதி. 2. மீனாசி. [சுனிய
யல: சுனிய - இறுதி. ல- நகலத்திரம்.
(பிருகத்சாதக. க. அ.)

அந்தியம்—1. (சுனியம்) சுருத்திரம் பத்
துக்கொண்ட எண். (பிங்க. உ-எண்.) 2. மர
ணம். (உ-ம்.) (அடல்வாலியந்தியத்திலுறை

ந்த” (இராமா. உ-ம். துறமுச்சு.) 3. முடிவு
[சுனிய - சுனிய - இறுதி. ய - ஒரு வ. வி.
அந்தியாயாகம்—அந்தியேட்டி. (சி-லி-கிரி.
உ-ம்.) [சுனியாயம்:]

அந்தியம்—கீழ்மக்கள். [சுனிய - இறுதி.]
அந்தியவருணம்—1. நான்சாவருணம். 2.
மிகக்கீழான வருணம். [சுனியுணம் - சுனியு-
இறுதி. வர்ண - குலம்.]

அந்தியாவசாயி—நிலைந்தமாதக்குஞ்சன்
டாளனுக்கும் பிறச்சவன்; இவன் ஒருழில்
சண்டானத்தொழிலுஞ் சுகொடுகத்தலும்.
2. வேட்டையாடுதற்குமுழிலுடைய ஒருவரு
ணத்தார். [சுனிய இறுதி. சுவவாயிந்-
வெட்டுவோன்.]

அந்தியாவயம்—இறுதியிலே வரும் அவ
யவருடைய பிண்டம். (உ-ம்.) “பாமாணிக்
துவடகன் சேர்ந்து துவயணுகந்தோன்
தும். துவயணுகங்கள் மூன்று சேர்ந்து திரி
சரேணுகத்தோன்றும்; இக்கனமே சதாணு
கம் முதலியன மூறையானே தோன்றலின்
அந்தியாவயவிகளாகிய மகாபிருதிய, மகர்
சலம், மகாதேயு, மகாவாயுத்தோன்றும். (தர்
க்காரிர். பக். சுரு.) சுனிய - இறுதி. அவய
வி - அவயவருடையது.]

அந்தியேட்டி—மரணத்தின் பின் செய்யும்
யாகம். (ஆசனசுதீபிகை. நுக.) (உ-ம்.)
“எண்ணவருமத்தியேட்டி மகந்தீர்த்தாற்றக்
மிலை” [சுனியேட்டி: சுனிய - இறுதி. உட்டி-
யாகம்.]

அந்தியை—மலேச்சப்பெயருடையவன்.
(பராசர. சுரு.) [சுனிய - இறுதி. யா - ஒரு
வ - வி.]

அந்திரம்கணமணி—நிலக்கல்.
அந்திரம்கொடிச்சி—செந்தக்கம்.
அந்திரம்—குடர். [சுனிய: சுரு - பூரித்
ல். து - ஒரு-வ. வி. உன்னினைப்பிரிப்பதெ
ன்னும் பொருட்டு.]

அந்திராவசம்—கொட்டைப்பாக்கு.
அந்திரன்—ஒழிந்தஜாதிபான்; இவன்
தந்தை வைகேசனுந் தாய் சாராவாப்பெ
ண்ணும் ஆவார். இவன் காட்டுப்பசுக்களைத்
கொன்று வயிறுவளர்க்கின்றவன். (பராச. சுரு.)

அந்திர—சுவீர்த்திகையிற் பிருகிவித்தது
வத்தில் உள்ளனவாகக் கொல்லப்படும்புவந்
த்கள் நூற்றெட்டினுள் தென்மேற்றிசையிலு

இருக்கும்பத்துப்புவங்களுள் ஒன்று. (செலி. கிரி. உக. உரை.) [வாணு.]

அந்தில்—1. அவ்விடம். (உ-ம்.) “அந்தில ரங்கத்தகன்பொழில்” (சிலப். காடு. சு.) 2. ஓராசைச்சொல்” (உ-ம்.) “அந்தில்செம்பொ ண்ணமிணிக்கோயிலின்” (கந்தபு. பாயிர. சு.) 3. வெண்கடுகு. (பிங்க. உகந. சு.)

அந்தீவண்ணி—சிவன். (உ-ம்.) “அந்திவ ண்ணர்தமடியவர்க்கு” (பெரியபு. அமர்நீ தி. உ.) [அந்தி-செவ்வானம். வர்ணர்-நிற முடையவர். ர்-ஒருமைச்சிறப்பில்லத்தது.]

அந்தீகிருதன்—குருடனாகப்பட்டவன். [சுருடிகு-சுருட-சுருடன். சுரு-ஆ கப்பட்டவன்.]

அந்தீபுதன்—குருடனாவன். [சுருட வ்-குரு-சுருட-சுருடன். வ்-குரு-ஆன வன்.]

அந்து—1. எருது. [ஹந்து.] 2. கிணறு. [சுருது.] 3. கொலை. (உ-ம்.) “அந்துசெய் குவனென” (இராமர். யுத். இராவணன்வ ளைத. சு.) 4. செல்வன். (உ-ம்.) “அந்தேயள வுமளியில்சிறியென்” (கந்தபு. காலிரி. சு.) 5. பாதகிண்கிணி. [சுருது.]

அந்துகம்—1. சங்கிலி. 2. பாதகிண்கிணி. 3. யானைக்காலின் கட்டுஞ்சங்கிலி. [சுருது-சுருதி-கட்டுதல்.]

அந்துளியிந்துளியாத்தல்—1. சூறையாட ல். 2. தலைச்சுழற்சி. 3. பதைப்பதைத்தல். [அந்த; உளி. இந்த; உளி; உளி-இடம் வழக்.]

அந்துகம்—யானையைக் காலிற்கட்டுஞ் சங்கிலி. [சுருது-சுருதி; சுருதி-கட்டுதல்.]

அந்தேசம்—1. அந்தரிப்பு. [அந்தே-முடி வில். ஜா-பிறத்தது. [வழக்.] 2. அபஸம்.

அந்தேவாசி—மாணக்கன். [அந்தே-சமீ பத்தில். வாஸிநீ-வசிப்போன்.]

அந்தை—ஒருகிறை. (தொல். எழுத். தொ கை. உஅ. நச.)

அந்தோ—இரக்கத்தினையுணர்ந்தும் ஒரு குறிப்புச்சொல். (உ-ம்.) “பெற்றிலடவமற் றோபெருநிலமகன்” (இராமர். அயோ. வ நம் உடு.) [இதனை நச்சினார்க்கினியர் சிங்க னச்சொல் என்பர்.] (தொல். சொல். சடு. உரை.)

அந்தோட்டம்—கண்டோட்டம் என்னும் ஓர் உரோகம்; அதை வாழு உதட்டிற்சேரும்

போது பிறந்து உதடுகளிலே வெடிப்பையு ண்டாக்குவதென்பர். (சீவரட். உகை.) [அ ந்த-நாசம். ஓடி-உதடு.]

அந்தோர்—தெல்லிமாம்.

அந்தக்கலை—பெல்வீரமான கோத்திலே யந்நத்தையதிகம்புசித்தலால்வருந் கலை. அந் நம்-சோறு. கலை-இளைப்பு.]

அந்தக்காவடி—1. யாசகர்பொருட்டு வீடு தோறும் யாசித்துவாங்கிய அந்நக்கொண்டு ப்பாகும் காவடி. 2. விக்கிரகத்துக்குகாவே திக்கும்படி யந்நக்கொண்டு போகும்காவடி. அந்நம்-சோறு. கா-காவடி. அடி-அடித் தது.]

அந்தக்கொடி—தருமமாகச்சோறுகொடுக் கப்படம் என்பதை அறிவித்தற்குச்சத்திர த்திற் கட்டியகொடி. [அந்நம்; கொடி.]

அந்தக்கொடை—அந்நதாநம். [அந்நம்-சோறு. கொடை-கொடுத்தல்.]

அந்நகத்தி—வயிற்றுனைவு. [சுருது-சுருதி: சு ண்-சோறு. மரு-மணமுடையது.]

அந்நகாலம்—போசநகாலம். [அந்நகால: அந்நம்-உணவு. காலம்-பொழுது.]

அந்நகோட்டகம்—தானியம்வைக்கும் வீடு. [சுருதுகொஷு: சுரு-தானியம். கொஷு-கொஷு-சாலை.]

அந்நகோட்டி. கண்—1. சூரியன். 2. விட் டுணு. [சுருதுகொஷு: சுரு-உணவு. கொஷு-கொள்ளுமிடம்.]

அந்நகோட்டம்—தானியம்வைக்கும்வீடு. [சுருதுகொஷு: சுரு-தானியம். கொஷு-சாலை.]

அந்நசத்திரம்—தருமமாகச்சோறுகொடுக் குஞ்சத்திரம். [சுருது-சோறு. வகு-வீடு.]

அந்நசலம்—1. கஞ்சி. 2. சீவனுக்காதா ரம். வெற்றுவணவு. 3. சோருந்தண்ணீரும். [அந்நஜல்: அந்நம்-சோறு. ஜல்-நீர்.]

அந்நசாரம்—1. அந்நாசம். (உ-ம்.) “மண் னியவந்சாரமிருதயமளரின்வாய்த்துத்-தி ன்ணியநாடிதோறுஞ்சொரிந்திடு” (சிவத ரு. செந்நமாண. சு.) 2. கஞ்சி. [அந்நம்-உ ணவு. ஸாரம்-சாரம்.]

அந்நசாலை—அந்நசத்திரம். [அந்நம்-சோறு. ஸாலை-வீடு.]

அந்நசுத்தி—தெய். [சுருது-சோறு. ஸாலை-சுத்தஞ்செய்வது.] (வழக்.)

அந்நநன்—போசநங்கொடுப்போன். [சு
ஹஃ. சுஹ0-சோறு. ஹ- கொடுப்பவன்.]

அந்நநா—அந்நங்கொடுக்கும் தருமவா
ன். (உ-ம்.) “அந்ந- தாதாவுமுதலானதயா
வ்னோ” (இராமாய. உ-ந்-திக்கு. இக.) [சுஹ
ஹா- சுஹ0- உணவு. ஹா- கொடுப்
போன்.]

அந்நநா—சோற்றுக்கொடை. (உ-ம்.)
“அருப்பிதாநந்தம்முள் விழுமிதாமந்தநாந்
” (திருவிளை. மூர்த்தி. அ.) [சுஹஹா-
சுஹ0-சோறு. ஹா- கொடை.]

அந்நப்பாது—அந்நாசம். [அந்நம்-உணவு
பாரு- ராம்.]

அந்நப்பால்—கஞ்சி. [அந்நம்-சோறு. பால்-
பால்பாவ்வது.]

அந்நப்பிராசநம்—குழந்தைக்கு முதலி
ற்சோறுட்டிடுங்கிரியை. (உ-ம்.) “பூணிரு
துசங்கமங்கருப்பாதாநம் புஞ்சுவரு சிமங்
தஞ்சு ததன் மம்-பேணுமுத்தாபநாமகரண
மங்கப்பிராசநமபிரவாகம்பிண்டவிர்த்தி-கா
ணலுதுசவுரமுபயவநங் கண்டோபக்கிரகம
ணங்காண்டமோசருஞ்சிர்- மாணுசமாவர்த்த
மேவிலாசுமின்ன வகுத்தபதினமெனம
திக்கமன” (திருவாணை. கோச்செந். கச.)
[சுஹஹா- சுஹ0-சோறு. ஹா-
வ- விதிமுறையுண்பித்தல்.]

அந்நபாநம்—சோறுத்தண்ணீரும். [அந்ந
ம்-சோறு. பாநம்- குடிப்பது.]

அந்நபாநோக்காரம்—சோற்றையும நீரை
யும் வாங்கிசெய்தல். (ச. நி. போ. ககந.)
[அந்நம்-சோறு. பாநம்-குடிப்பது. உஹா-
உமிழ்தல்.]

அந்நபுமி—சோற்றுக்குவியல். [சுஹவ
0-சுஹ0-சோறு. வ-குதி- குவியல்.]

அந்நபுரிணை— } தூர்க்கை. [சுஹவ-0
அந்நபுரிணை— } ண-ஹா: சுஹ0-சோறு.
வ-0- ண-ஹா- பூரணமுடையவன், பூரணமா
க்கொடுப்பவன்.]

அந்நபுரிணை—அதர்வணவேத உபநிடத
த்தொன்று. (சு-ரம்பு. அட்டம. உச. உரை.)

அந்நபேதி—சோற்றினையாக மாறச்செ
ய்யுஞ் சத்தியுடையதெனச் சொல்லப்படும்
ஒருமருந்து. [சுஹ0-சோறு. வெழிநீ - பே

தஞ்செய்வது. அந்நத்திலேபேட்டிச் சலமு
ண்டாதலால்; இந்தப்பெயரால் இரண்டில
கையான சாக்குகள் கையில் விற்கப்படுகி
ன்றன என்றும் ஒளவந்தத்துக்குப் பிரயோ
கிக்கப்படும் அந்நபேதி பிரகாசமான பச்சை
நிறமுள்ளதாய்ப் பளிங்குக்கற்போல இருக்
கின்றதென்றுஞ்சொல்லப்படுகிறது.]

அந்நம்—1. உணவு. (உ-ம்.) “பூசத்தேய
ந்நமாயிந்தத்தாலுடம்புபுத்தி” (சி. சி. பர.
லோகா. மதம். கக.) 2. சோறு. (உ-ம்.)
“முல்லைமுகையின் பொற்புமந்தவங்கு
சொரிந்து கருணைகொட்டி” (சு-ரம்பு. தென்.
இ.) 3. தாபியம். [சுஹா: சுஹ் - உண்ணல்.
த - செயப்படுபொருள்விகுதி.] அந்நம் -
[“சுஹ” என்னும் வடமொழியின் விகார
மாய்ச் சம்புத்தபதங்களில் இரண்டாம் பதமா
ய் நிற்பது.] ஆறுநாழிகைகொண்ட பகற்
சூறு. இது: பூர்வாந்நம், பராந்நம், மத்தியா
ந்நம், அபராந்நம், சாயாந்நம் என ஐவகைப்ப
டும்.

அந்நமயகோசம்—தூலதேகம்; இது தா
ய் தந்தையர் புசித்த அந்நத்திலே அவர்க
ளுடைய சக்கிலசரோணிதர்களால் பிறந்த
தாயும் பாலினாலும், அன்னத்தினாலும், வள
ர்த்ததாயும் இருப்பது. (வாகதே. கக.)
உணவிலேயுண்டாகியதோல், எலும்பு, நா
ம்பு, மஞ்சை, சோரி, சுக்கிலம் என்னும் ஆறு
தாதுக்களுக்கடிவந்த கோசம். (சி. சி. பர.
மாயா. மதம். அ.) [சுஹ0-சோறு. கொ
சம் - உறை.]

அந்நமயம்—1. அந்நமயகோசம். (உ-ம்.)
“மதமுதநல்லந்நமயம் பிராணமயத்தால்”
(குத. எக்கி. உ-ந். க: கக.) 2. சரீரம், போச
நத்தாலாயது: [சுஹபி: சுஹ0-சோறு. பி
யா- ஆயது என்னும் பொருளுடைய ஒரு
வ-வி.]

அந்நமலம்—1. அமேச்சியம். 2. மஸ்து
கீர். [சுஹபி: சுஹ0-சோறு. பி-சு-சு-சு-சு-சு-
வேர்வைகீர், அழுக்கு.]

அந்நமழகி—ஒருவகையரிசி. (உ-ம்.) “அந்
நமழகியரிசியாரோக்கியங்கொடுக்கும்” (பதா
ர்த்த. கக.)

அந்நாசம்—1. இரத்தம் முதலியவாக மா
றும் அந்நத்தின்சாரம். 2. கஞ்சி. [சுஹா
வ: சுஹ0- உணவு. ராவா- சாரம், சலம்.]

அந்நவாகிகரோதம் — கண்டத்தினிள்
றுணவை யந்நசயத்துக்குக் கொண்கேசல்
லிங் கால்வாய். [சுஹலாஹிஸெரா அபீஸ் -
சுஹ- சோறு. வாஹி- கொண்டுசேல்வது.
ஸெரா-தஸ் - கால்வாய்.]

அந்நலிகாரம்— சுக்கிலம். [அந்நலிகாரம்:
அந்நம்- உணவு. விகாரம்- பரிணாமம்.]

அந்நலுபல்—கஞ்சி. [அந்நம் - சேத்து. ஊ
தல்- ஊதியது.]

அந்நவேதீ—அந்நபேதி.

-அந்நாகாரம்— சோறுணவு. [அந்நம்-சோ
று. ஆகாரம்- உணவு.]

அந்நாசயம்— வயிற்றினுள்ளே உணவு
போய்த் தங்குமிடம். [சுஹாஸய: சுஹ-
சோறு- ஸாஸய- தங்குமிடம்.]

அந்நாதாரம்—சோறு புசித்தலினுண்டாகு
மலிருப்பம். (உ-ம்.) “அந்நாதாரம்போய்த்த
வஞ்செய் தலிழ்ப்பன்னமூணம்” (ஞாநவா.
சாகு. ௩௫.) [சுஹ-சோறு. சுகார- விரு
ப்பம்.]

அந்நாதன்— 1. பிந்துடைய உணவையு
ண்போன். 2. விட்டுணை. [சுஹாதி: சுஹ-
உணவு. சுகி- உண்போன்.]

அந்நாபிடேகம்— விக்கிரகத்துக்கூர்த்தா
ந் செய்யும் அபிடேகம். [அந்நம்- சோறு. அ
பிடேகம்- முழுக்கச்செய்தல்.]

அந்நாலந்தி— விக்கிரகத்துக்குமுன்னும்
மணவாணனுக்குமுன்னும் கண்ணாறுசுழித்
தற்குச் செய்யுஞ் சோற்றலத்தி. [வழக்.]
[அந்நம்-சோறு. ஆதி - தீபங்காட்டல். “ஆ
ரதி” ஆலத்தியென மருவிற்று. நெருப்புக்
களிளியைக்கருதும் ஆலாதம் என்னும் வ
டமொழியாகுபெயராய் மருவிவந்து ஆலத்
தியாயிற்றெனினும் இழுக்காது.]

அந்நாலந்நவாதம்—ஒருவகைஆவிருதவா
தம்; அது: அசோணப்பட்டி கோவைத்தரு
கின்ற அன்னத்தை வாயு ஆவாணமாகக்கு
ழும்போது பிறப்பதோர் கோய். (சீவட..
கசுஅ.) [சுஹ சூலு-தவாத்.]

அந்நாள்—அக்காலம். (உ-ம்.) “அந்நாளு
ற்றதெல்லாமவஞ்சகசனறைவான்” (இரா
மா. நகரீ. எக.) [அ- அந்த. நான்- காலம்.]

அந்நியகாயி—பாதாகமஞ் செய்கிறவன்.
[சுந-மூலி: மூலி- போகிறவன்.]

அந்நியதுணசகநம்— தயாலிருத்திபதின
ன்கிணை; அது: பிறர் குணத்திலே அ
ழுக்காநின்றிப்பொறுத்தல். [சுந-மூலி-
பிறர்குணம். ஸுஹ- பொறுத்தல்.]

அந்நியத்துவம்— அந்நியமாய் யிருக்குத்தன்
மை. (உ-ம்.) “அப்பேதந்தானையப்பவுண்டா
னற்றானந்நியத்துவம் வந்திடமே” (சுத. எ
க்கி. பூ. ௧௦: ௨௬.) [சுந- வேறு. கூ- த
ன்மை.]

அந்நியதரகநீமசீம்—இரண்டில் ஒன்றன்
கன்மத்தாற்பிறந்தது. (தர்க்காமர்.) [சுந-
தர - இரண்டிலொன்று. கூ-ஜி-கன்மத்
தாற்பிறந்தது.]

அந்நியதாரம்—இரண்டினுள்ளோன்று.

அந்நியதாஹி—இருவரில் ஒருவன்(எதிரி.)
(அதுமா. பக். ௨௦.)

அந்நியதாஹித்தம்— ஏதுப்போலவகையு
ள்ளோன்று. (உ-ம்.) “உபயாசித்தமன்னியதா
சித்தம்” (மணிமே. ௨௬ - அந்நியதான் இ
ருவரிலொருவன். அசித்தம் - பெறப்படா
தது.) “அந்நியதாஹித்தமாவது, உபயவா
திகளில் ஒருவனால் உள்ளதாகக்கொள்ளப்ப
டாத பொருளை ஏதுவாகக்கூறுவது” (அது
மா. பக். ௬.)

அந்நியதாஹி-1. தவறும், திருத்தமில்லாத
தாய். 2. வேறுவிதமாய். “அத்தையறியா
மலந்நியதாவாகக் சொல்வார்கள்” (சி. சி. ௧:
௬௬. சிவாக்.) 3. வேறொருபொழுது. [1, 2,
சுந-மூலி: சுந- வேறு. மூ - விதம். 3.
சுந-மூலி.]

அந்நியதாஹிந்நத்துவம்— ஈச்சாணுடைய
பிரபுத்துவ சாரம் த்திபுருணங்கன் மூன்றனு
ள் ஒன்று; அது: கடத்தைப் படமாகச் செ
ய்வதுபோல ஒன்றை மற்றொன்றாகச் செய்
யுஞ்சாரமாத்நிதம். (வேதா. சூ. ௪௭. உரை.)
[சுந-மூலி- வேறுவிதமான. கூ-பூ-கூ-
கர்த்தாவின் செயல்.]

அந்நியதாஹித்தி—எடுத்துக்கொண்டசாதந
த்தினின்று கருதிய தல்லாதவேறு சாத்தி
யுஞ் சித்தித்தல். 2. போலியாய்ச்சித்தித்த
ல். [சுந-மூலி: சுந-மூலி- வேறு. வலி
யி- பேறு.]

அந்நியதாஹாநம்—ஒன்றை வேறொன்றாய்
அறிதல். (உ-ம்.) “ஒன்றையொன்றாகக்கரு

துதலேயந்நியதாரூடமெனில்” (இவப்பிர. ௨: ௨. உரை. சிதம்பர.) [சுத்யூயா - வேறு விதம். சூரநி- அறிதல்.]

அந்நியநாபிரதீபந்தி—போலி. அஃது: ஒன்றுநின்றவிடத்து அதுபோன்ற வேறொன்று வந்தடைதல். [சுத்யூயா-வேறுவிதம். பிரதிபத்தி - விஸ்தரித்தல், கட்டித்தல்.]

அந்நியநோவாதாரூடம் — சர்வநேத்திர ராகபேதத்திலொன்றாகிய சங்கரோகம் ஏழுபைககளுள் ஒன்று; இது: கண், நெற்றி, வாத்தராமபு, மற்றையநாம்பாகிய இந்த இடங்களில் வாயுதங்கிச் சஞ்சரிக்கும்போது பிறந்து, கண்களில் சிவப்பி; வீக்கம், அங்கநோவு, நீர்க்கம்ம லெண்ணுமிக்க குணங்களை யுண்டாக்கும். (பெளட. ௨௫௬.) [வாயுவானது தனக்கன்றிய ஸ்தாநமாகிய பித்த சிலேஷம் நாமபுகளிலும் வியாபித்து நேத்திரத்திற்குப் பத்திரவத்தைக் கொடுப்பதால் வந்த பெயர்.]

அந்நியநாநீதி—வேறன்மை (௨-ம்.) “அத்விசமென்ற சொல்லேயந்நிய எத்தியையுணர்த்துமாயிட்டு” (சிவஞானபோ. ௨: ௧. அகி. வார்த்திக.) [சுத்யூ - வேறு. நாவூ - அன்மை.]

அந்நியபாவம்— வேறாயிருக்கை. (௨-ம்.) “ஆன்மாசிவனுக்க் கந்திய பாவத்தையு மடைந்து” (சி.சி. அ: ௧. சிவாக்.) [சுத்யூய-வேறு. ஊலா - இருக்கை.]

அந்நியபுட்டம் — குயிற்றறவை. [சுத்யூய-வாஷ: சுத்யூ - பிறிது. டுஷ்டி: வளர்க்கப்பட்டது. காகத்தினாலே வளர்க்கப்பட்டதென்றபடி.]

அந்நியம்— வேறு. (௨-ம்.) “அந்நியமின்மைவினாந்கழல்செலுமே” (சிவஞானபோ. ௮-ஆஞ்-குத்.) [சுத்யூ.]

அந்நியமநஸ்கம்— கவனம் வேறாயிருக்கல். [சுத்யூபிதஸ்த: சுத்யூ - வேறு. பிதஸ்த-மனக்கொள்ளல்.]

அந்நியயோகவியவக்சேநம்— பிறிதனியையுநிக்குதல். (பி. வி. ௫.) [சுத்யூயோ-பிதிதனியையு. வுவுவெதுடி - பிரித்தல்.]

அந்நியர் — பிறர். (௨-ம்.) “அந்நியர்

மைபொழித்தானையேத்துதி” (காஞ்சிபு. திருநெறி. ௩௦.)

அந்நியவாதி— 1. ஒவ்வாமற்பேசுவோன்.

2. புரட்டிப்பேசுவோன். [சுத்யூயாதிநீ: சுத்யூ - வேறு. வாதிநீ - பேசுவோன்.]

அந்நியவோடாலகாதிரகம்— பாலர்சனைத் தொடருகின்ற பன்னிரண்டுபெண்கிரகக்களுளொன்று; அது: குழந்தைபிறந்த எட்டா நாள்விலாவ தெட்டாம் மாதத்திலாவ தெட்டாம் வருஷத்திலாவது சிசுவை யல்லது தாயைப்பிடிக்கும். அப்போது அந்நத்தவேஷம், அடிக்கடி காவைநீட்டுதல், இளைத்தல், கோவு, சதா அழுகை, கண்ணுடல் என்னுமிக்குணங்களை யுண்டாக்கும். (சீவரட். ௨௭.)

அந்நியன்— பிறன். (௨-ம்.) “அந்நியன் னைக்கொண்டாங்கருமகம் நடத்துகின்ற” (இராமா. ௨.த். இலவண. ௪௫.) [சுத்யூ.]

அந்நியநீதி—பிறருக்குக்கீழ்ப்பட்டிருக்கிறவன், பிறரைச் சார்ந்திருக்கிறவன். [சுத்யூயி: சுத்யூ - சார்ந்திருத்தல்.]

அந்நியாயம்— அநீதி. (௨-ம்.) “என்னையந்நியாயத்தாலேயெரிவித்தகாபம்” (இராமா. ௨.த். இலவண. ௪௬.) [சுத்யூயாய: சு-வெற்றிமை. ந்யாய - நீதி.]

அந்நியம்— 1. பிங்காசத்தி. (பெளட. ௪௦.) [சுத்யூ.] 2. பிறன்.

அந்நியோந்நியகலகம்— ஒருவரோடொருவர் இளையாது செய்யுங்கலகம். [சுத்யூயாந்யுகலகம்: சுத்யூயாந்யூ - ஒருவருக்கொருவர். கலகம் - சண்டை.]

அந்நியோந்நியம்— ஒன்றற்கொன்றிருக்குஞ்சம்பந்தம். [சுத்யூயாந்யூ: சுத்யூ+சுத்யூ-வேறு.]

அந்நியோந்நியவந்நியாசம்—இந்த வஸ்துவின் தர்மம் அந்தவஸ்துவின்விடத்தும், அந்தவஸ்துவின் தர்மம் இந்த வஸ்துவின்விடத்து மாகத்தோற்றப்பட்டது. (வாகுதே. ௭௭.) [சுத்யூயாந்யூ - ஒன்றற்கொன்று. சுத்யூயா - விபரீதம்.]

அந்நியோந்நியவந்நியம்— ஒன்றற்கொன்று மாறுபட்டது. [சுத்யூயாந்யூ - ஒன்றற்கொன்று. விரூப - மாறுபட்டது.]

அந்நியோந்நியவிரோதம்— ஒன்றற்கொன்று விரோதம். (௨-ம்.) “சகலவிஷயங்களுக்கும் நித்தியத்துவஞ்சாதிக்கின்ற மெய்ஞ்

ஞாந்துக்கும் அஃவீடயங்களுக்குச் சத்தியத் துவஞ்சாதிக்கின்றதேகத்தினால் அதுபவிக்கும் பிராந்தவினைக்கும் அந்நியோந்தியவிரோதமாய் (வேதா. சூ. கரு. உரை.) [சுருத்யாநு] - ஒன்றுக்கொன்று. விரோதய - முரண்.]

அந்நியோந்தியாச்சீயதோஷம் - இரு பொருள்களுள் ஒன்றற்கொன்று பற்றுசகோடாயிருக்குமென்னுந் தோஷம்; தது: இருவினைகள் உடனின் காரியமாயும், உடல் இருவினையின் காரியமாயு நிருக்கு மென்று சொல்லுதல்போலவது. (சி. சி. உ: கரு. சிவாக்.) [சுருத்யாநு] - ஒன்றுக்கொன்று. சூபுய - பற்றுக்கோடு. ஷோஷா - குத்தம்.]

அந்நியோந்தியாச்சீரயம் - இருபொருள்கள் ஒன்றுக்கொன்று பற்றுக்கோடாக இருத்தல். (சி. சி. அ: உ. உரை. சிவாக்.) [சுருத்யாநுய - ஒன்றையொன்று. சூபுய - பற்றுதல்.]

அந்நியோந்தியாலங்காரம் - ஒன்றிலொன்றில்லாதிருக்கை. (உ-ம்.) “கடத்திற்படமும் படத்திற்கடமும் இல்லையென்பது” (வேதா. சூ. கரு. உரை.) [சுருத்யாநு] - ஒன்றுக்கொன்று. ஷோஷா - இன்மை.]

அந்நியோந்தியாலங்காரம் - ஒன்றுக்கொன்று துவவியணி; அது: ஒன்றற்கொன்று பகரித்தலைச்சொல்லுதல். (உ-ம்.) “இங்களிரவால்விளங்குஞ் செப்பியவத் திங்களிற்ற - கற்குன்றிக்விளங்குங் காண்” (இலக்கணவினா. ககஉ. விசாக்.) [சுருத்யாநு] - ஒன்றுக்கொன்று. அலங்காரம் - அணி.]

அந்நுவயச்சோல் - பரார்த்தாநுமாந மென்று சொல்லப்பட்ட சொல்லினொருவகை; அது: திருட்டாந்த பூர்வமாகப் போகிக்கும் உடம்பாட்டுச்சோல். (உ-ம்.) “தொக்கவிவற்றூழ்பிற்தெளியச் சொல்லவாகுமச்சோல்லு, மிக்கவந்தவயத்தினொவெதிசேகச் சொல்லெனவிரண்டாம்” (சி. சி. அளவை. அ.) [சுருத்யம் - உடன்பாடு. சொல் - வாக்கியம்.]

அந்நுவயம் - 1. அந்நுவயச் சொல். (உ-ம்.) “புனசயாலலுண்டுகளைபோலென்னப்புகதலல்துவயம்” (சி. சி. அளவை. கக) 2. ஒருவாக்கியத்திலே எழுபாய், பயனிலை, செயப்படு பொருள் என்னுமிவைகளை வெளிப்படுத்தற்குப் பொருத்தமான பதங்களை யெடுத்துக் கூட்டிக்கொள்ளுதல். (வேதா.

சூ. அ.) 3. காரணகாரியங்களினது உடம்பாட்டுபொருள் சம்பந்தம். 4. சம்பந்தம். 5. பின் போதல். 6. வ: மிசத்தொடர்ச்சி. [சுருத்ய: வற - பின். சுய - போதல்.]

அந்நுவயங்கோல் - பொருத்தமான பதங்களை யெடுத்துக்கோத்துச் சொல்லப்படும் வாக்கியத்திற்குரிய இலக்கணங்கள்; அவை: கருத்தா, கருமம், சிபியை, விசேடணம், விசேடியம் என்பன. (உ-ம்.) “கோத்துவைச்செய்வீசே விசேடியங்கருத்தாக்கருமம் சொன்னிசியை யிலைமைர் தந்நுவய விலக்கணம்” (வேதா. சூ. அ.) [சுருத்ய - கூட்டிக்கொள்ளுதல். அசுண்ண.]

அந்நுவயவியுதோகி - பரார்த்தாநுமாந வகையுள்ளான்; அது: அந்நுவயத்தானும் வியதிசேகத்தானும் வியாத்தியுடையது. “யாண்டுப்புக்கை, ஆண்டுத்தீ; எங்குனம்; அட்டிலி” என்பது அந்நுவயவியாத்தி யாண்டுத்தீயிலை, ஆண்டிப்புக்கையிலை, எங்குனம்; மடுலி” என்பது வியதிசேகவியாத்தி. இப்படியிருவகை வியாத்தியினுலுமலைக்குத் தீயுண்மை சாத்தக்கப்படக்கிடத்தலுலிந்த வியாய் அந்நுவயவியதிசேகி. (தர்க்கபா. உக.) [சுருத்யயுதிசேகி: சுருத்ய - உடன்பாடு. யுதிசேகி: எதிர்ப்பகுதியை உயது.]

அந்நுவயவியுதோகியுமாநம் - பியதினொரு, ஏது, திருட்டாந்தம், உபாயம், கீகமநம் என்னும் ரூபங்கள் ஐக்கினால் அந்நுவயவியதிசேகவியாத்திகளைக்கொண்டு சொல்லப்படும் அநுமாநம். (சி. சி. க: க. உரை. சிவாக்.)

அந்நுவயவியாத்தி - “யாண்டுப்புக்கை ஆண்டுத்தீ” என்பதிற்போல் அந்நுவய உண்மையது காட்சியைச்சொல்லும் உடனிகழ்ச்சியியம். (தர்க்கபா. உக.) [சுருத்யம். யூதி: சுருத்ய - உடன்பாடு. யூதி - தவறாது உடனிகழ்த்தல்.]

அந்நுவயாநுமாநம் - அந்நுவயவியாத்தியுள்ளது. (அதுமா. பக். சு.)

அந்நுவாகாரியபதநம் - தகதினாக்கி. [சுருத்யாநுய - ஒருசிரார்த்தம். வயுத - அக்கி.

அந்நுவாகாரியம் - 1. இறந்த பெற்றருக்கு முதல்வருத்திலேமாசந்தோறுஞ்செய்

அநகர்—1. அழகுடைய ஆடவர். (உ-ம்.) “அகநாடிகை” மம்மலர்ச சோலை நின் று” (இராமா. நீர்வினை. க.) 2. அழகுள்ளவர். 3. பாவமற்றவர், மறுவற்றவர். (உ-ம்.) “அநகர நாளாகுதித்தர்தமை” (திருப்பு. சூரு.) 4. மேன்மக்கள். [சுநீ - எதிர்மறை. சூயம் - தவறு, பாவம்.]

அநகன்—1. அருகன். (கு. நிகண். க: க.) 2. கடவுள். (உ-ம்.) “அநகன்கண்டதந்தரு ள்ளெடுதேதினான்” (கந்தபு. தெயவ. உரு.) 3. சிவன். 4. உதினொர மறுவின் காலத்து ன்ளெடுமுநிலருளொருவன். (கர்மபு. மறுவ. உரு.) 5. பாவமில்லாதவன். (உ-ம்.) “அநக ன்க்கத லுருத்திரன்” (சிவதரு. ஐவகை. கரு.) 6. விஷ்ணு. [சுநீய: சுநீ - எதிர்மறை. சூய - பாவமுடையோன்.]

அநங்கதிலை— ஓர் அப்சரஸ்திரீ, தெய் வமகள்.

அநங்கம்— 1. ஆகாயம். 2. இருவாட்சிப் பூச்செடி. 3. உடலின்மை. (உ-ம்.) “அநக மாகமானமருளுடன்” (பாரத. அருச்ச னந்தி. கரு.) 4. மடம். 5. மல்லிகைக்கொடி. 6. வாயு. [சுநீய: சுநீ - எதிர்மறை. சூயம் - உடல், உறுப்பு, உறுப்புப்போல ஒருவர் விரும்பத் தக்க பூவுடையவாயும் உறுப்பல்லா திருத்தல்பற்றி உ-ம் இம் பொருட்களுக்குப் பெயராயிற்று.] (உ-ம்.) (கு. நிக. சக. கரு)

அநங்கமாதா—1. அர்க்கு. 2. செம்பஞ்சு. அநங்கர் — மதநனைப்படுவார் பலர். (உ-ம்.) “கோடிகோடி யங்ககெய்தாரகோ லோ” (திருவினை. மாபாத. இ.) [சுநீ - எதிர்மறை. சூயம் - உடம்பு.]

அநங்கலீலை — மதநூல் வழியாகும் வினையாட்டு. (உ-ம்.) “அநங்கலீலையிற்றேயு காமவருது” (இரகு. மாலே. கரு.) [சுநீய: மன்மதன். வினா - வினையாட்டு.]

அநங்கன்— உடம்பில்லாதவன். (உ-ம்.) “உடம்பிழந்தநங்கயமன்மதன்” (தேவார. திருத்தருத்தி. அ. சம்.) 2. மன்மதன். (உ-ம்.) “அநங்கனையொழியாமன்ண்ணலாடவ ற்றெதிர்” (நாடக. அன்னந்தைக்கன். ச.) [சுநீய: சுநீ - எதிர்மறை சூயம் - உடம்புடையவன். ஆகமில்லாமையினாலும் அங்கமுடையான் போல இருத்தலைக்கருதுவ தொருபெயர். “சூநு” ஒப்புமை யுள்ளிட்ட அன்மைப்பொருளில்வந்தது.]

அநங்கு—மன்மதன். (உ-ம்.) “தடங்குடன ன்குண் டருங்கைக்காடந்தபிரான்” (தேவார. கைசு. இ. சம்.) [சுநீ - எதிர்மறை. சூயம் - உடம்பு, கடைக்குறை.]

அநகீசுவம்—குதிரைவட்டரதது. (பி. வி. உரு. உரை.) [சுநீய: சுநீ - எதிர்மறை. சூயம் - குதிரை.]

அநகம்—உபவாசம். (உ-ம்.) “தவம், சா ந்திராயணம், கிருச்சிரம், மாசோபவாசம் அட்டமிடாதி அநகவிதங்கள்” [சுநீ - எதிர்மறை. சூயம் - உணவு.]

அநகயம்—அழக்காற்றின்மை. 2. பிறர்கு ணத்திலே குற்றமேற்றாதவன்மை. [சுநீ வ-ருய: சுநீ - எதிர்மறை. சூயம் - அழக்காறு; பிறர்குணத்திற்குற்றமேற்றல்.]

அநகயை— 1. அழக்காற்றின்மை. [சுநீ வ-ருய: சுநீ - எதிர்மறை. சூயம் - பொருமை.] 2. அத்திரிமுநியின் மனைவி. (இராமா. விராத. இ.)

அநகநம்—1. அஞ்சலின்மை. 2. ஆசா யம். 3. பரப்பிரமம். [சுநீய: சுநீ - எதிர்மறை. சூயம் - குற்றம்.]

அநகசாத்தம் — எழுத்தொலியல்லாத ஒலி. [சுநகசாத்தம்: சுநகசா - எழுத் தல்லாத. ஸ்ரீ - ஒலி.]

அநகசாத்தம்— எழுத்தல்லாததனாலா யு ஓசை. (சு. நிக. போ. உரு.) [சுநகசா - எழுத்தல்லாத. சூயம் - சொற்பம்.]

அநகா—1. அணுவின்மை. 2. அற்பமா னானு. [சுநீய: சுநீ - எதிர்மறை. அற்பம், சூயம் - நுண்ணியது.]

அநகநம்—பாணந்தது. (உ-ம்.) “அநகந் தமானவுள்ளதான” (நாடக. உபசார. கரு.) [சுநீ - எதிர்மறை. சூயம் - பயன்.]

அநகநியநம்—ஒதுதலொழிந்திருக்கவே ண்டிய காலம். (பாரசர. ஆசார. உரு.) [சுநீ ய: சுநீ - எதிர்மறை. சூயம் - ஒது தல்.]

அநகநியவசாயாத்துமா— பாவம்; அது: கிராகசு ஆத்துமாவனுடைய சுபாவம். (பென் ட். டம்ஸ். சக. இ.) [சுநீய: வலாயாத்து.]

அநத்தியாயம்— அநத்தியாயகம். (பராசர. ஆசார. ௨௦.) [அநத்தியாயநிதத்தின் முதல ளிராத்திரி. சுயுயாய: சாந் - எதிர்மறை. சுயுயாய . அத்தியாயகம்.]

அநதிகீகிரமம்—அதிகிரமமின்மை. [சு
நதிகுரீ: சநீ - எதிர்மறை. சுகிகுரீ-
கடத்தல்.]

அநீதிக் கிரந்தம்— கடலாசன. [சுருதி
சூரத: சுருதி-எதிர்மறை. சுருதிசூரத-
கடந்தது.]

அதிக்கிராந்தவீர்துருநரசிவம் — விந்துவை நீங்காத சிவையர்; இவர் மகாமாயையின பரநாதப் பிரதேசத்தை யுதிட்டிப்பவர். (சி. சி. உ: எசு. ஞாந்.) [சு-அதிக்கிராந்த ஸ்ரீபதி-க - கடவாத விந்துவையுடைய, வரஸிவ - மேலானசிவம்.]

அதிக்கிராந்தவந்துகபாசத்தி — சிவனு
டைய நவபேதத்துனொன்று; அது: பாவந
துவை யதிட்டிக்குஞ்சிவசத்தி. (சி. சி. உ.
ஏசு. ஞாநப்) [புராஸுதி — மேலாணசத்தி.]

அந்தக் கனம்—1. அறியப்படாதது, 2. படிச்
காதது. (சி. சி. அளவை, க. சிவாக்.) [சுரு
பிழை: சுரு - எதிர்மறை. சுருபிழை- அறி
யப்பட்டது.]

அந்தக் கார்த்திகைத் திரு— ஒருகாலம் விரயாக
வந்துவை யறிவிப்பது. (உ-ம்.) “பாட்டர்
அகத்திகாரத்தக்கதிரு பிரமான் மென்பர்”
(சி. சி. அனாவ. க. சிவகா.) [சுருதியிதிகா
யே—மஹா: சுருதியிதிகா யே; மஹா— அ
றிவிப்பது.]

அந்நிகதார்த்தம்—அறியப்படாத வஸ்து.
(சி. சி. அளவை, க. சிவாக்.) [சுநயிமதா
யு: சுநயிமத - அறியப்படாத. சுயு-
வஸ்து.]

அநதிகாரம்— அதிகாரமின்மை. [சுநயி
கார: சந - ஏதிர்தறை. சயிகார.]

அந்தகாரி—1. அதிகாரமில்லாதது, அதிகாரமில்லாதவன். (உ-ம்.) “மேல்வீளை கூடாதநதி காரியா தவினல்” (வேதா. சூ. ககஉ.) [சூ. ௩-எதிர்மறை, சூ. ௧௧௮-அதிகாரமுடையவன்-அதிகாரமுடையது.]

அநதிசயம்—அதிசயமின்மை. [சுநீ-எதிர்மறை. சூதிஸ்யம்-மேன்மை.]

அந்திதேசம்—அதிதேசமின்றி யுணர்த்து
வது [சுருதிஷ்டை: சுரு - எதிர்மறை. சு
திஷ்டை - மாட்டெறிந்துசொல்லுதல்.]

அநந்தரேகம்—அதிரேகமின்மை. [சுந்-
எதிர்மறை. சுதிரெகம் - மிகுதி.]

அதற்கு— 1. நிவிர்த்திகலையிற் பிருதிவித் தத்துவத்திலுள்ள நூற்றெட்டுப் புவநங்களு ளொன்று. (சி-லி. கிரி. உக. தாற்.) 2. வித் தியாகலையிலே இராக தத்துவத்திலுள்ள ஐந்து புவநங்களு ளொன்று. (சி-லி. கிரி. உக. தாற்.) [சுருபத்.]

அநந்தகீர்த்தி—அளவிறந்தகீர்த்தியுடையவர். (உ-ம்.) “அச்சுதனைந்தகீர்த்தியாநியந்தயில்லவன்” (நாலாயிர. திருச்சந்த. ககௌ.)

[சுமந்த - அளவற்ற. கீர்த்தி - புகழ்.]

அந்தக்கோடி— எண்ணத்தொலையாதன.
(உ-ம்.) “தோர்நிரையங்க்தகோடிசெறிந்தன
துறைகளெங்கும்” (அந்தபு. தெய்வ. கக்க.)
[சுருஷ - அளவற்ற. கொடி - ஓரெண்.]

அநந்தசுத்தி—1. அனவிலாற்றலுடைமை; இது: கடவுளுடைய ஆறனுடிகளுளொன்று. (உம்.) “குறையாமல் வளர்க்கத் தியநரசுத்தி” (காமப. பிரபஞ்ச. சு.) 2. கடவுள். [சுருங்குதி: சுருங்கு—அனவற்ற. ஸுகி—வலிமை.]

அந்நரசுத்தீர்துவம்— அளவற்ற சத்திய
டைமை. (சி. வி. கிரி. அள.) [சுநநுஸ்தி
சுபவ.]

அந்நீதசதுட்டயம்—ஆருகதமதத்திற்சொல்லப்பட்டமேகடித்திற் பெறும்பயனுகிய அந்நதநூளம், அந்நதநரிசுளம், அந்நதவீரியம், அந்நதச்சும என்னும் நான்கு வகை. (உ-ம்.) “அந்நதசதுட்டயமவையெய்த” (யா. காரிணை. உறுப. க. உதாரணப்பாட்டு.) [சுமீரண-முடிவில்காத். உதூஷய-யான்கன்கூட்டம்.]

அநீதததூர்த்தி — புரட்டாசிமாசத்துச
சுகிலபக்க சதூர்த்தி திதி; இஃ வட்டு
ஹவைப் பூசிக்குமொரு வீசேடதீரம் ச
நனவதாடிபுரி: சநன - அந்தன். வ
தாடிபுரி - பதினென்காங்கிதி.]

அநந்தசயநம்—சர்ப்பசயநம். 2. மலையாள தேசத்துள்ள ஒருவிட்டுணுதலம். [சுந ண - ஆதிசேடன். ஸயநம் - படுக்கை.]

அநந்தசயநம்—விட்டுணு. (உ-ம்.) “அக் குவடமுடிக்தாமைத் தாலியுண்ட வந்தசய நம்” (எலாயிர. தளர்நடை. உ.) [சுந ணஸாயி: சுநண - ஆதிசேடன். ஸயநந் - படுக்கையாகவுடையவன்.]

அநந்தசாயி—விட்டுணு. (உ-ம்.) “கருநித த்தந்தசாயி” (பாரத. பதினேர். அ.) [சுந ணஸாயி: சுநண - ஆதிசேடன். ஸாயிந்-கிடப்போன்.]

அநந்தசீரிடை—வாசுகியின் மனைவி. [சுந ணஸீரிஷா: சுநண - அநேகம். ஸீரிஷா - தலை.]

அநந்தசுகம்—வரம்பிலா இன்பம். (த. நி. போ. உஎஉ.) [சுந ண - அளவற்ற. வஸுபை-இன்பம்.]

அநந்தசொருபி—கடவுள். (உ-ம்.) “சோதியேகடரேயந்தசொருபியே” (உல. பா. பாசறை. ஈக.) [சுந ண - அளவில்லாத. வுர-ஒலி - இயல்புடையோன்.]

அநந்தநாநம்—வரம்பிலா வறிவு. (த. நி. போ. உஎஉ.) [சுந ண - அளவில்லாத. ஜாநா - அறிவு.]

அநந்தநாநி—1. கடவுள். 2. பார்ப்பதி. 3. பிரமன். [சுந ண - அளவில்லாத. ஜாநி - அறிவுடையவன்-வன்.]

அநந்தநுதலம்—அந்தமாயிருக்குதன்மை. (உ-ம்.) “அந்தவந்தத்துவ தன்மமானது” (பௌட். பசு. எஎ. உரை.) [சுந ண - அளவில்லாத. சுநா - தன்மை.]

அநந்தநீரிசநம்—வரம்பில்லாக்காட்சி. (த. நி. போ. உஎஉ.) [சுந ண - அளவில்லாத. உஸந் - காட்சி.]

அநந்தநீருட்டி—1. இரதிரன்; ஆயிரநகண்ணுடைமையின். 2. சிவன். எங்கும் பார்த்தலா. [சுந ணஹ்வி: சுந ண - அந்தங்கெட்ட; அளவில்லாத. ஹ்வி - கண்.]

அநந்தநீருதியை—புரட்டாசி, மார்கழி, வைகாசியென்னுமா மாசுகளில்வருகுகக்கிலபக்கத்திருதியை. (உ-ம்.) “தேவருந்தொழு

மந்த திருதியைவிரதத்தன்னை” (மச்சபு. அநந்த. க.) [சுந ண; துதியா. மூன்றாந்தி.]

அநந்தநீரிந்திந்—பதினான்காள் சமண தீர்த்தகன். [சுந ணதீர்த்துக்கு.]

அநந்தநீரிந்தம்—சிதம்பரத்திலே திருக்கோயிலுக்கு மேற்கே திருவந்தேச்சுரத்துக்கு முன்னுள்ள ஒரு தீர்த்தம். (கோயிற். வரலா. சு.) [சுந ண - ஆதிசேடன். தீர்த்த-பலித்திரநீர்.]

அநந்தநேவன்—1. அந்தேசுவரன். 2. ஆதிசேடன். 3. சேட்சயந்தத்திற் றுயில்கொள்ளுகிற விட்டுணு. [சுந ணநேவ: சுந ண - எதிர்மறை. சுந - முடிவு; சுந ண - ஆதிசேடன். நேவ - தேவன்.]

அநந்தநை—நித்தியம். [சுந ணநா.]

அநந்தநி—சர்வேசன். [சுந ண - அளவற்றவைகளுக்கு. நாடி - தலைவன்.]

அநந்தநான்மை—அந்தசதுட்டயம். (உ-ம்.) “ஆடெழிற்றேளினாயந்தநான்மையே” (சுந்தா. முத்தி. உசஅ.) [அந்த - முடிவில்லாத. நான்மை - நான்கு தன்மை.]

அநந்தம்—1. அந்தநகெட்டது, அழகின்மை. 2. அழகு. 3. ஆகாயம். 4. எண்ணத்தொலையாதது. (உ-ம்.) “இக்கதையுமந்தமரம்பேதமாகும்” (கந்தபு. அவையட. கடு.) 5. எல்லையின்மை. 6. ஒரெண்-பத்துக்கோடி கோடாகோடி. 7. குப்பைமேனி. 8. கோளகபாஷாணம். 9. சிவகாஞ்சொறி. 10. நித்தியமானது. 11. பரப்பிரமம். 12. பெருநன்னாரி. 13. பொன். (சு-நி. கக: நகர. க0.) 14. முடிவில்லாதது. (உ-ம்.) “அந்தத்தானத்திபத்திவெந்தம்” (ஞானவா. தாகுர. உக.) 15. மேகம். 16. சராசரமாகவிலங்குவது. (ஞாநக். தத்துவதெரிசனம்) [சுந ணந்: சுந ண - எதிர்மறை. சுந - முடிவு.]

அநந்தமயன்—அந்தரியாமி. (உ-ம்.) “சூத்திரானமகெனன்பெயர்முதலாகச்சொற்றனநிரணிசுருப்பம் - கேத்துகாரணமாமுடம்புறாமுட்டியெனுமபிமாநியல்வியத்தன்-வாய்த்தகாரணமாமுபாதிகனந்தமயன் பாதேவதைபரம னார்த்தததமுக்கியார்த்தனென்பெயர்முந்திரியாமி பெற்றடுமே” (வேதா. சூ. சஉ.) [சுந ணநீய: முடிவினறி வியாபித்திருத்தலன் வந்தபெயர்.]

அநந்தமுடிச்சு—பெண்களணிகிற ஒரு காதணி.

அநந்தயோகம்— அந்தேகவாருடைய நி
யோகம். (சி. வி. ஞா. ௧௦.)

அநந்தர்— சுத்தத்தவங்களுள் ஒன்றாகிய
ஈசரத்தவத்திலிருக்கும் அட்டவீத்தியே
சுரர்களுள்ளே தலைமைபெற்றவராகிய சுத்தா
த்துவ கர்த்தாவாயிருக்கிறவர். (சி. பி. கை.
௬.) இவர் மாயைக்குமேற் சுத்தவித்தைத்
துக் கீழிருந்த விஞ்ஞானகலருணின்று மல
பரிபாத்திற்குத் தக்கபடி ஈசர தத்துவத்
திற்போகப்பெற்றவர். (சி-வி. ஞா. ௧-ம்,
௧௦-ஞ் சுலோ. தாம்.) இவர் அசுத்தமாயைய
யின் ஏகதேசத்தைக் கலக்கிக் கலைமுதலிய
வற்றைத் தோற்றுவிப்பர். (உ-ம.) “அருத்
திரிருக்கலாகால் நியதியுடன் விதையாராக
யிவை யந்தாரன் மாயைதனிலாகும்” (சிவப்
பிர. ௨: அ.) இவருக்கு அசுத்தமாயாகிருத்
தியும் ஐந்தாம் நடந்தாலுஞ் சுத்த மடையி
லே திரோதாநகிருத்தியும் நடவாநிருத்தா
லும் திரோதாநகிருத்தியும் பிரதானம். (சி.சி.
௧: ௧௦. ஞாந்.) இவரேயுத்தாரத்துவாவிற்
கலைமுதலானவற்றால் உண்டாகிய துக்கும்
சேகருள்ள பிரளயாகலர்களையும் தூற்றுப்
பதினெட்டுருத்திரர்களையுஞ் சிருட்டித்துப்
புரியட்டகதேசமுள்ள பிரம விஷ்ணு முத
லானவர்களைக் கரமாதாருணமாவவருஞ் சம்
சாரத்திற் புவநாதிரசளராகச் செய்கிறார். (சி-
வி. ஞா. ௧௧-ம் உரையும்.)

அநந்தர்—1. அடுத்தது. (உ-ம்.) “அர
வுயர்த்தவனுக் கந்தரமானதம்பியுடன்” (பா
ரத. பதினாறு. ௪௨.) [அந்தரமானதம்பி -
துரியோதனனுக்கு நேரே இளையதம்பி] 2.
இடைக்காலம் இல்லாதது. 3. இடையிடம்
இல்லாதது. 4. உடனே. (உ-ம) “அந்த
ரம்பொரற்றுகொல்லதரம்மெனக கெதை -
தஞ்சயன் செய்யித்தல்கண்டு” (பாரத. வா
ரண. ௧௬.) 5. உள்ளே துவாரம் இல்லாதது.
6 சமீபம். 7. பரப்பிரமம். 8. பின்பு. 9.
மயிலின்கிணை. (பிங்க. உருகுக.) [சுந்நா:
சுந் - எதிர்மறை. சுந்நா - இடை.]

அநந்தநுபன்—1. அளவிறந்த ரூபங்களைக்
கொண்டவன். 2. சிவன். (உ-ம்.) “முத்த
ன் நுரணைந்தருபன்” (குத. எஞ்சு பூ. ௩௩.
௩.) 3. விட்டுணு. [அந்த - அளவில்லாத.
ருபன் - உருவமுடையவன்.]

அநந்தலோகநன்—1. கடவுள். 2. புத்தன்.
(சிவாகா: எ.) [அந்த - அளவின்மை. லோ
க-கண்ணுடையவன்.]

அநந்தவாதம்— ஒருவகை வாதரோகம்;

அது: முகமும் கழுத்துஞ்சோரும்படிசெய்
வது. [அந்தவாத: அந்த - அந்தமின்மை.
வாத - வாய்.]

அநந்தவிசயம்— சுவாயம்புவ ஆசமத்திற்
சொல்லப்படும் ஒரு மண்டலம். [இதனிலக்
கணம் சி - வி. கிரி. ௩௩ - ஆருகலோகத்திற்
காண்க.] 2. பாண்டவருள் தருமனுடைய
ஒரு சங்கு. (பகவத்கீ. ௧௬.) [அந்தவிஜய:
அந்த - அளவின்மை. விஜயம் - வெற்றி.
வெற்றிதருமென்பதால் வந்தபெயர்.]

அநந்தவிரதம்— புரட்டாசிமாசச் சுகில
சதுர்த்தசமியிலே விட்டுணுசமயத்தார் அந்
ட்டிக்கும ஒரு விரதம். [சுந்நவரு. ௧. சுந்
நா - விட்டுணு. வுரு - சமயம். இவ்விரதம்
பெளர்ணிமையிற் கொள்ளப்படுகிற தென்
பர்.]

அநந்தவிபவை—உமாதேவி. (உ-ம்.) “சித்
மயை யந்தவீபவை” (சுர்மபு. திருக்கல்.
௨௩.) [சுந்நா - அளவில்லாத. விபவா -
செல்வமுடையவன்.]

அநந்தவீரம்—அளவில்லாதவீரம். (ச. சி.
போ. ௨௭௨.) [அந்த - அளவின்மை. வீரம் -
ஆற்றல்.]

அநந்தவீரியம்—அந்தவீரம். (சிலப். ௩௩.
௧௮௮. உரை.) [அந்த - அளவில்லாத. வீர
யம் - ஆற்றல்]

அநந்தவீரியன் - சைவத்திற் சொல்லப்பட
டும் இருபத்தாறுமுள்ள தீர்த்தகான். [சுந்
நவரு. ௧௩.]

அநந்தர் — அட்டநாகங்களு ளொன்று;
அது. தென்கிழக்குத் திசையில் இருக்கிறது.
அதன்படத்திலே வெண்டாமரைப் பூபோ
லும புள்ளிகளுள்ளன எனபர். (சுடாட்.
௩௩௧.) 2. அருகதேவன். 3. ஆதிதேவன்.
(உ-ம.) “வெவ்வாய் விலந்தலி” (காமபு.
திருக்கல். ௩௬.) 4. இருபத்தெட்டாகமந்
தென் ளே சத்திஞ்ஞானமென்னும் ஆகமோப
தேசம் பெற்ற ஒருதொண்டன். (ச. சி.
போ. ௧௩௬.) 5. கிருட்டிணனுடைய தலைய
னுதியில் தேவன். 6. சாகத்தவச்சனாகிய மே
தாதியின் எழுபத்திராகளுள் ஒருவன். (சிவ
தரு. கோபுர. ௬௬. உரை.) 7. சாந்திகையில்
ஈசரத்தத்துவத்திலுள்ள விட்டுப்புவருகளுள்
ஒன்று. (சி-வி. கிரி. ௨௧. தாம்.) 8. சிவன்.
9. சைவமதத்திற் சொல்லப்பட்ட பதினாள்
காந தீர்த்தகான். 10. சேசரபாஷாணம்.
(சட்டரு. ௨௧௩.) 11. பதஞ்சலி. (உ-ம்.)

“கூடுமருத்தன் கூடுமருத்தன் கொடுவெம்மை” (கோயிம்பு. நடரா. ௩௭.) 12. பரப்பிரமம். 13. புத்தன். 14. வாக்கியென்னுஞ்சர்ப்பராசன். 15. விட்டுனு. (உ-ம்.) “ஆரமார்பராசன்களந்தன்” (நாலாயிர. மெய்யில். ௩.) 16. அந்தேசுவரன்; அவன சுந்தாசுத்தாத் துவாவிற்றுகர்த்தா. (சி-வி. ஞாந. ௨. தாம்.) [சுநனு.] [அந்த: அந் - எதிர்மறை. அந்த - முடிவு.]

அநந்தா—(சைவசித்தாந்தம்.) “பிரமார்த்தத்திலிருக்கும் நாதத்திலுண்டான பத்துக் கலைகளிலொன்று. (சி-வி. சிரி. ௨௨. தாம்.)

அநந்தாசநம்—பஞ்சாசனங்களுளொன்று. அது: சர்ப்பாசனம். (சி.சி. பர. மாயா. மதம்; கரு. உரை.) [அந்த: ஆதிசேடன். ஆனநம் - இருக்கை.]

அநந்தாந்தம்—வரம்பிலா ஆந்தம். (ச. நி. போ. ௨௭௨.) [சுநனு - அளவில்லாத. சுநநு - மகிழ்ச்சி.]

அநந்தியம்—அழிவற்றிருக்கை. 2. எண்ணற்றிருக்கை. (உ-ம்.) “ஈரியாந்தியம்” (சி. சி. ௧: ௬௩ ஞாநப்.) 3. நித்தியம். [சுந்-எதிர்மறை. அந்தியம் - முடிவு.]

அநந்தீசுவரம்—சிதம்பரத்திலே பதஞ்சலி முகிவராலேதாபிக்கப்பட்ட கோயில். (உ-ம்.) “ஆங்கிடமாகாராமுமாரந்தகந்தேசசுரத்தம்” (கோயிம்பு. பதஞ்சலி. ௬௬.) [சுநனு - பதஞ்சலி. ராமராம - ஈசன்கோயில்.]

அந்தேசுவர்—அந்தேசுவர். [சுநனு ஸூர.]

அந்தேசுவரர் — 1. ஈசரத்தவத்திலுள்ள எட்டுப்புலங்களிலொன்று. (சி.சி. ௮. அ. மை.) 2. சுத்தாசுத்தாத்துவாவிற்றுகர்த்தராகிய அந்தர்; இவர்: ஈசரத்தவத்தைத்தமதிரப்பாகக்கொண்டு அத்தத்துவத்திற் கபிமாந தேவதையாயிருக்கிறவர். (சி. சி. ௨: ௭௨. சிவாக. ௨-வி. ஞாந. ௨. தாம்.) இவராலே மூலப் பிரகிருதிக்கு மோலாயுள்ள ஆறுத்தவரும் ஒடுங்குவதாதேவத்துவதும். (சி. சி. ௨: ௭௨. சிவஞா.) [“அந்தர்” எனமேலேகொல்லப்பட்டவா இவரே. “அந்தர்” பார். [சுநனு ஸூர.]

அநந்தை—அழிவில்லாதவன். (உ-ம்.) “பொருவரியசுவையாகிய நகரையாயேகையாம்.” (கூர்மபு. திருக்கல். ௩.) 2. அருகு. 3. ஒரு சத்தி. (பௌட். மந்திர. ௧௦இ.) 4.

கொத்தான்கொடி. (தைல. தைலவ. ௧௨௩.) 5. சாதியுதேகலையிலே சிவதத்துவத்திலே யிருக்கும் பதினேந்து புலங்களுள் ஒன்று. (சி-வி. கிரி. ௨௧. தாம்.) 6. நெல்லிமரம். 7. பார்ப்பதி. பிராகாச சோடசகலைகளில் ஒன்று; அது: கண்ணுடியொளிப்போலவது. அதன் வடிவு வட்டம். அது வியோம ரூபிக்குமேல் ஓரங்குலத்திலே துவாதசாந்ததன் னே யிருக்கிறதாகப் பாவிக்கப்படும் பிராகாசகலைத்தியாகம்; (ச. நி. போ. ௩௭௩.) 9. பூமி. 10. வான்மிளகு. [சுநனு: சுந் - எதிர்மறை. சுநு - முடிவுடையது.]

அநந்தியம்—அந்நியமல்லாதது. (உ-ம்.) “வீட்டின்புரியக் கந்தநியமாதலின்” (வைராக. தீப. ௬. உரை.) 2. ஒற்றுமை. (உ-ம்.) “சுத்தொடுமட்கந்தநியமென் வாக்கியமே போல்” (வேதா. ௧௨. ௭.) [சுநனு: சுந் - எதிர்மறை. சுநு - வேறு.]

அநந்தியை—அந்நியசத்தி. (பௌட். பதி. ௪௦.) [சுநனு: சுந்-எதிர்மறை. சுநு - வேறுபடவ.]

அநந்நுவயம்—“அநநுவயமாவது ஏதுசாத்திபுலங்களின் றோடர்ப்பையுணர்த்தும் அநநுவயவியாத்திவசனமின்றிச் சித்திரத்தவறுப்புக்கூறுவது. (உ-ம்.) “இம்மலே நெருப்புடைத்து; புலகையுடையமால்; பாக்காலே போல்” என்பதாம். இதனுள் யாது யாது புலகையுடைத்து அது அது நெருப்புடைத்து என்னும் அந்நுவயவியாததி வசனம் கூறப்படாமையால் இஃது அந்நுவயமாயிற்று.” (அனுமா. பக். ௬௩.) (உ-ம்.) “அநநுவயமாவது சாதனசாத்தியந்-தம்பிற்கூட்டமாத் திரஞ்சொல்லாதே-யிசண்டனுடைபுண்மை யைக்காட்டுதல்.” (மணிரீமே. ௨௬ - ஆம் காதை. ௩௮௬ - ஆம் அடி)

அநந்நுவயாநுமாதம்—அந்நுவயவியாத்தியில்லது. (அனுமா. பக். ௬.)

அந்நுவயாலங்காரம் — இயையின்மையணி. (சுவல. ௨.) [சுந்நுவ - இயையில்லாதது. அலங்காரம் - அணி.]

அநநுபாடணம்—தோல்வித்தாகம் இருபத்திரண்டனுள் ஒன்று; அது: பிறன்கூறிய பொருளையுணர்த்துக்கமட்டாமை. (சி.சி. அளவை. ௬. மறை.) [சுந்நு-ஹாஷண: சுந் - எதிர்மறை. சுந்-ஹாஷண - அருவத்தித்தல்.]

அநப்பியாகம்—அப்பியாசமின்மை. [சுந்-
எதிர்மறை. சுலோஸ - பயிற்சி.]

அநபக்கியை— 1. கடன் இறுக்காமை.
2. அபகாரம் செய்பாமை, நேரப்படுத்தாமை.
3. பழிக்குப்பழிவாங்காமை. [சுநவகியா
சுந் - எதிர்மறை. சுவகியா-தீரு, கட
னிறுத்தல்.]

அநபத்தியம்— பின்னையின்மை. சுநவ
து: சுந்- எதிர்மறை. சுவக்யா-பின்னை.]
அநபாவீ—பிரமன். [சுநவா:சுந்- எதி
ர்மறை. சுவாந் - பின்னுள்ளான்.]

அநபாயம்—1. அழிவின்மை. 2. குறைவி
ன்மை. 3. தேய்வின்மை. [சுநவாய:சுந்-
எதிர்மறை. சுவாய - அழிவு, நிலையாத்
தன்மை.]

அநபாயன்— 1. அபாயனென்னுஞ்சோ
ழச்சக்கரவந்தி. (உ-ம்.) “வேன்றியுணையந
பாயன் விளங்கியபூவுகமூல்போற்றி” (கோயி
ந்நு. பாயிர.) 2. அழிவில்லாதவன். 3. சிவன்.
4. நிலையாயிருக்கிறவன். [சுநவாய:சுந்-
எதிர்மறை. சுவாயந் - அழிவுடையவன்,
குறைவுருதவன்.]

அநபாயோகம்—சக்திரானுக்குப் பண்ணி
ரண்டாம் இடத்தில் சுபக்கிரகங்கள்நிற்கும்
நிலை. (உ-ம்.) “மதிக்கிருபாஹ நற்கோனெ
ழில் வாழ்வுடனாயிரும் - விதிக்குமரணசுந
பை” (விதாந. சாதக. உந-ஆம் உரையும்.)

அநபிகிதகருத்தன்—அநபிகிதகருத்தா. (பி.
வி. கஉ.)

அநபிகிதகருத்தா—தன்செயலையுணர்ந்தும்
வீணக்கு எழுவாயாகாது மூன்றாம் வேற்று
மையிலே டல்லது நான்காம் வேற்றுமையி
லே நிற்குகருத்தா. “மகன் தருதையால் அ
புக்கப்பட்டான்” எனனும வாக்கியத்திலே
அடித்தலைச்செய்த “தருத”மூன்றாம் வேற்
றுமையின்றிப்பதும், அவர்க்குச்செய்யத்தரும்
அக்காரியம்” எனனும வாக்கியத்திலே செய்
த்தருத்தாலாகிய “அவர்” நான்காம்வேற்று
மையின் திற்பதும் போல்வது. (உ-ம்.) “ஆதி
யதென்பரபிகிதகருத்தாவநபிகித- மாதிவிட்
ட்டாருடெ மூன்றாம் வேற்றுமையுடையதான
ர்த்தோர். (பி. வி. கஉ.) [சுநவிலிதி:சுந்-
எதிர்மறை. சுவிலிதி- சொல்லப்பட்டது.]

† குவ்வுருபு.

விருதியினால் விளங்கச் சொல்லப்படாதது.
கருத்தா - செய்பவன். சப்தகந். ககக]

அநபிகிதகருத்தம்—செய்வீணக்கெழுவாயா
காது உ-ஆம், உ-ஆம், ச-ஆம், சு-ஆம் வேற்
றுமைகளுள் ஒன்றானது ரூபமாக வருஞ் செ
யப்படுபொருள்; அது: “மரத்தைக்குறைத்தா
ன்” “ஆலத்திலுமிர்தாக்கியகோன்” “அவ
ட்குக்கொள்ளுமிவ்வணிகலம்” “குடிமபத்
தினது குற்றமறைப்பான்” என்பவற்றிற்போ
லவருவது. “ஆதியதென்பரபிகிதகன்மமநபி
கித- மாதியையதேமோழிந்தல்லாதனபெறு
மாரணங்கே” (பி. வி. கசு-ம் உரையும்.)
[சுநவிலிதி:சுந்-பி: சுநவிலிதி- சொல்
லப்படாத, கஉ-ம்-செயப்படுபொருள். வீணை
விருதியினால் விளங்கச்சொல்லப்படாதது.

அநபிகிதம்— 1. சொல்லப்படநிலை. 2.
தெரியாநிலை. (உ-ம்.) “சொல்லப்படுநிலைசொ
ல்லப்படாத நிலை - யபிதிதமடிகிதமெனமொ
ழிப - தெரிநிலைதெரியாநிலையெனவும் பெ
றுதல்” (பி. வி. கசு. உரைக்குத்திரம்.)

அநபிமதம்—ஒம்மதமின்மை. [சுநவிலிதி:
சுந் - எதிர்மறை. சுவிலிதி- ஒம்மதம்.]

அநபிவியத்தம்—வெளிப்படையாகாதது.
(உ-ம்.) “அவ்விருத்திராசமாம் போதாநபி
வியத்தமான கோதிலாகசுகிரகாரம்” (சுத.
எக்கி. பூ. கசு: க.) [சுநவிலிதி: சுந்-எதி
ர்மறை. சுவிலிதி - வெளிப்படையானது]

அநபிவியத்தம்—வெளிப்படையாகாமை.
(உ-ம்.) “ஆன்மாவின் சிவத்துவம் அப்போ
தப்பிரவரத்திருப அநபிவியத்தியெனுஞ் சத்
திரூபமாயிருந்து” (சி. சி. எ: உ. ஞாநங்.)
[சுநவிலிதி:சுந்-எதிர்மறை. சுவிலிதி-
வெளிப்படையானது.]

அநபேட்சன்— அபேட்சையில்லாதவன்,
ஆசையில்லாதவன். (பகவந்தி. கஉ:சு.) [சுந
பேட்ச: சுந் - எதிர்மறை. சுவேட்ச-
ஆசையுடையவன்.]

அநபை—அநபாயோகம். (உ-ம்.) “அநபா
ரோகம்” பார்.

அநம்—சோறு. (உ-ம்.) “உரையுமவர்க்க
நருகு தவுவார்கள்” (சிவதரு. உ: எடு.) [சுந
வீ.]

அநம்பு—1. சாதகப்புள். 2. நீரில்லாதது.
[சுந் - எதிர்மறை. சுநம்பு - நீர்.]

அநயம்—அதிட்டமின்மை. 2. திக்கு. 3.

வருத்தம். [சுநு: சுநு- எதிர்மறை. சுயம்- அநிட்ம்.]

அநர்க்களம்-தடையின்மை. [சுநம்-அ: சுநு - எதிர்மறை. சும-அ - தாழ்க்கோல்.]

அநர்க்கம்-பிரயோசனமின்மை. [சுநம்-அ: சுநு - எதிர்மறை. சும-அ - பிரயோசகம். சு-ஒருவிகுதி.]

அநர்க்கம்-1. அர்த்தம் இல்லாதது, பயன் இல்லாதது. 2. இடுக்கண். (உ-ம்.) “மெய்தரிசியித்தமாகத் தரிப்பதாம் வினம்புஞ்சுத்த - மெய்தினர்பிறவியானவர்த்தத்திலென்றுமெய்தார்” (ஞாநவா. வைராச. உக.) 3. பிரயோசகமற்றது. (உ-ம்.) “அருத்தங்களர்த்தமாகு” (ஞாநவா. விமபா. 6.) 4. புத்தியின்மை. 5. பொல்லாங்கு. (உ-ம்.) “எல்லாவர்த்தத்தக்கட்குமுலமாகிய ஆணவமலத்தைப் போக்குதற்பொருட்டும்” (சி. சி. உ: சு. சிவஞா.) [சுநம்-அ: சுநு - எதிர்மறை. சும-அ - பிரயோசகம், பொருள்.]

அநரண்ணியன்- ருரியவரிசத்திலெயிறுத்த அயோத்தியரசரிலொருவன். (இயாமா. உத. திக்கு. ௩௩.) [சுநாணு.]

அநரவன்- 1. பஞ்சபட்சிபாவாணம். 2. வேந்தோன்றிப்பூண்டு.

அநருகம்-சருதியின்மை. [சுநம்-அ: சுநு- எதிர்மறை. சும-அ - சருதி.]

அநருகர்-சருதியற்றவர் [சுநம்-அ: சுநு- எதிர்மறை. சும-அ - சருதி. ர்-ஒருவிகுதி.]

அநல்-1. அக்கிரி. (உ-ம்.) “அனலமாகி” (பெரியபு. திருஞா. ௫௬௩.) 2-4. அனலெனவேவலுத் தெரிநிலைவளைப் பகுதியும் பெயரச்சத்தொகையும். 5. இடி. (உ-ம்.) “பகடுசுற்றலைப் பைம்புனலெட்டை-லகடக” (இரகு. ஆற். ச.) 6. உட்டணம். 7. கொடிவேலி. (தைல. தைலவ. ௧௨௬.) 8. பித்தம். (இராசவை.) 9. மூலாக்கிரி. (உ-ம்.) “அநலயம்மைகுண்டலயடிச் சலேமதியினுடொக்க” (தாயு. தேசோ. ௧.) 10. வன்னியிலை. (இராசவை.) [ஸ்ர- சுநம்.]

அநல்கால்- ருரியகார்த்தக்கல். [அநல் - நெருப்பு. காலி - காலுவது.]

அநல்வென்றி-தக்கம். [அநல்- நெருப்பு. வென்றி - வெற்றியடைவது. அநல்லேயழியாதது.]

அநலந்திரி- அண்ணாமலை. (திருச்செந்.) [சுநம் - அக்கிரி. மிரி - மலை.]

அநலநீச்சந்திரம்-செவ்வாயின் றநாளுக்குழைநாள், பதினாக்காநாள், பதினாநாள், இருபத்தைத்தாநாளாய வந்து தோஷம் அடைந்தநாள். (வி.காந. குணகுண. ௪௦. உரை.) [சுநம் - நெருப்பு. நீச்சந்திர - வீண்மீன்.]

அநலப்பிரியை- சுவாகாதேவி. [சுநம் - விபா.]

அநலபித்தம்-உண்பதைச் சேணிக்குச் செய்யும் உதவாக்கிரி. (சேவரட். ச.) [சுநம்-அக்கிரி. பித்தம்-சரீரத்திலுள்ள ஒருதாது. அக்கிரித்தொழிலைச்செய்யுங்காரணத்தால் வந்தபெயர்.]

அநலபித்தரோகம்- ஒருவகைப்பித்தரோகம்; அது: சர்வாங்கத்திலுநதடிப்பு, நித்திரைபக்கம் தலைவலிமுதலியகுணங்களைபுண்டாக்குது. (சேவரட். ௧௮௪.)

அநலம்-1. அக்கிரி. (உ-ம்.) “அனையாருட்புனலால்ககாநா மாந்துசந்திகே” (வாணன். ௩௬.) 2. அநலநீச்சந்திரம். (உ-ம்.) “செய்வனின் றநாட்கேழிருபததைத்துசேர்பதனு-றையபண்ணுஞ் மருமென்றார்” (விதாந. குணகுண. ௪௦.) 3. உட்டணம். 4. சித்திரபூலப்பூண்டு. (தைல. தைலவ. ௧௨௬.) 5. சிவாகமம் இருபததெட்டிலென்று. 6. திருப்பதியற்றது. (பகவந்தே. ௩:௩௬.) 7. பித்தம். [சுநம் - எதிர்மறை. சும-அ - நிறைவு.]

அநலம்-1. அக்கிரியுடையவர். (உ-ம்.) “பொருகார்த்தையர் புனலாநலர்” (தேவார. நறைபூர். தக்கே. உ. சம்.) 2. அக்கிரிமண்டலத்திலேயுள்ளார். [அநல் - அக்கிரி. அர்-ஒருவிகுதி.]

அநலம்-கனலுதல், வெப்பமாயிருத்தல். (உ-ம்.) “அருளுருதுநகமகன்று” (பாரத. வெளிப். எ.)

அநலன்- 1. அக்கிரிதேவன். 2. அட்டவசுகளல்லொருவன். [அநலன்: அந - எதிர்மறை. அல்- திருப்பதி, உணவினாலே நிறைவடையாதவன்.]

அநலாடி-சிவன். (உ-ம்.) “போருலாவுமருவானலாடி” (தேவார. நறை. தக்க. சு. சம்.) [அநல் - நெருப்பு. ஆடி- ஆழ்வான்.]

அநலி-ருரியன். (உ-ம்.) “அநலியேயரி யேபாது” (கு. கி. முத. ௨௦.) 2. நெருப்பு. (உ-ம்.) “அநலியுண்ணவிகேறே வில்லுரென்னும்” (கந்தபு. அக்கிரி. ௧௬௭.) [அநல்; இ.]

அநவநல்—கனவதல்.
அநலேறு—இடியேறு. [அகல் - அக்கிசி.
ஏறு - ஏறுவது.]

அநலோடுவேந்தன் — கார்டுகிற் பாஷா
ணம்.

அநல்வியயகிருத்து — அவ்வியயமல்லாத
கிருத்து; வேண்டும், தரும், படும் என்னும்
கிருத்துப் பிரத்தியயம் மூன்றும் ஒன்றற்
கொன்று பிரதிபதமாய் இருதினையைம்பா
ன் மூலிடத்தினு நிறற்றலின் அநல்வியயகிரு
த்தாமென்பர். (பி-வி. சக. உரை.)

அநவச்சிந்தித்துவம்— அநவச்சிந்தமாயிருக்
கும் தன்மை. (சி. சி. உ: ஓச. சிவாக்.) [சுந
வதுஹ்- எல்லைப்படாதது. சவா - தன்மை.]

அநவச்சிந்தம்— எல்லைப்படாதது. (உ-ம்.)
“காலநவச் சிந்தத்துவமே” (சி. சி. உ: ஓச.
சிவாக்.) [சுநவதுஹ்: சுந - எதிர்மறை.
சுவதுஹ் - எல்லைப்பட்டது.]

அநவசரம்—1. அகாலம். 2. ஒய்வுநேரமி
ன்மை. [சுநவலுர: சுந - எதிர்மறை.
சுவலுர - ஒய்வுகாலம்.]

அநவத்தாநோஷம்— முடிவுகாணமையா
கிய தோஷம். (வேதா. சூ. சுந. உரை.)
[சுநவலுர - முடிவினமை. ஷோஷம் - குற
ம்.]

அநவத்தாநம்—1. தவறான நிலை. 2. நிலை
யின்மை. 3. வாயு. [சுநவலுர: சுந - எதி
ர்மறை. சுவலுர - நிலை.]

அநவத்தீதம்—நிலையற்றது [சுநவலுர: சுந
- எதிர்மறை. சுவலுர - நிலையுடையது.]

அநவத்தை-1. அநவத்தாதோஷம். (உ-ம்.)
“அந்தவயிரனைத்திற்குமிலையோதானிவ்வா
றநவத்தா நீக்கலரிதேகவுயி ரெனலால்”
(வேதா. சூ. கரு. 2. நிலையின்மை. [சுந
வலுர: சுந - எதிர்மறை. சுவலுர - நிலை.]

அநவத்தைப்படுதல்— முடிவுகாணாது மு
ட்டிப்படுதல். (உ-ம்.) “மூன்றாகப்பலவறங்
கள் பூரித் தெம்மிறைவன முழுதுணர்ந்திக்
கருளின லுயிர்கண்முததியடையப்- பினா
கப்பிடகது லுரைத்தானென்று பேசினுயிவ
ன்மூன்புபோறவகள் புரிதல்- சொன்னாரா
ரிவனைப்போன் முன்னொருவனென்னிவ
னுக்குச்சொன்னாரொருநெத தோடர்சசியாகி-
யன்றாய் பினவத்தைப்படு மொருவனின்

மு மாரோவுன் பாழியிருப்பாரிதனையறை
மே” (சி. சி. பர. சென. மது. அ.)

அநவநாநம்— அவதாரமின்மை. [சுநவ
யாந்: சுந - எதிர்மறை. சுவயாந்-கவனம்.]

அநவபாசம்—தோற்றமே, வெளிப்படா
மை. [சுந - எதிர்மறை. சுவலாவ - வெளி
ப்படல்.]

அநவநம்—எப்பொழுதும். (உ-ம்.) “அந
வநம் பதைத்துலாலி” (ஞாநவா. சக. சக.)
[சுநவயாந். சுந - எதிர்மறை. சுவநாந்-
ஓய்வு.]

அநவலோபநம் — கருப்பந்தரித்த மூன்
றம மாதத்திற செய்யப்படுங் கர்ப்பக்கிரி
யை. சீமந்தத்தின் பின் நாலாமாதத்திற செ
ய்யப்படுங் கர்ப்பக்கிரியை. (உ-ம்.) “உர்ப்ப
ந்தரித்த இரண்டல்லது மூன்றாந் திங்களி
லெந்தத் திரத்திலாண் நகஷத் திரத்தோடு சந்
திரன் கூடியிருக்கின்றானே அந்தத்திரம் பும்
வவநாவலோபநமென னுங் கருமத்தைச்செ
ய்யவேண்டும்” (என்று பராசர. க-ஆங்காண்
டம். உ-ஆம் அத்தியாயத்திற்குடற்பட்டது.)
[சுநவலோபநம்.]

அநவலோபம்—இச்சித்த பண்டங்களைத்
தந்து திருத்திசெய்தல். (பராசர. க-ஆங் கா.
பும்வவநப்பிரகாரணம்.) [சுநவலோபநம்: சுந -
எதிர்மறை. சுவலோபநம் - தூராணம்.]

அநந்கல்—கிண்கிண்கல் என்னும் ஒரு நிலை.
(தைவ. தைவ. கஉஎ.) [அகல் - நெருப்பு.
கல் - நிலை.]

அநந்பம்—அதிகம். [சுநந்: சுந - எதி
ர்மறை. சுவந - சிறிது.]

அநந்புதம்—அந்புதமின்மை. (வாகதே.
கரு.) [சுந - எதிர்மறை. சுவநுதம் - அதி
சயம்.]

அநந்நல்—1. எரித்தல், கனலச்செய்தல்.
(உ-ம்.) “அனந்நினனல்லனென்றக்காலத்
தும் வெறுத்தாநதோ” (காஞ்சிபு. கழு
வாய். ககக.)

அநந்நிரன்—கோதிருபி. (உ-ம்.) “சிவனு
மந்நிரன்லன்” (கோயிற் பு. பாயிர. உக.)
[அகல் - அக்கிசி. திரன் - கட்டம்.]

அநந்நு—1-3. ஆந்நென்னேவலுந், தெ
ரிநிலை வினைப்பகுதியும், பெயரெச்சொகை
யும்.

அநந்நுதல்—1. எரித்தல், சுடுதல்.
அநாகதசிவமூர்த்தி—அநாகத சிவமூர்த்தன்

கொண்டது. (உ-ம்.) “அப்பெயர்பெறுஞ்சு மநாகலையாகும் அநாகதவெழார்ந்தியாஞ்சத் திகலையும்திலடங்கும்” (சி. சி. உ: எடு. ஞா உரை.) [சுநாஹதஸிவ-தி-தி-].

அநாகதநிலவீ—பாசெவத்திலிருந்து தோ ன்றின்வருஞ்சதாசிவத்தைத்தாறுவத்த வருஞ்சகனநிப்களபோகருமான சிவன்; இவர்: வியாபிதிக்குமேல் நாலங்குல அளவி லிருக்கின்ற வியோம என்னுஞ்சமையின் தாநத்தைவியாபித்தவர். (சி-வி. ஞா. க. உரை.) இவர் பிரமரத்திரத்தாநத்துக்கப்பால் துவாதசார்த்தம் வரையில் வியாபதியுள்ள சத் தி, வியாபிதி, சமறை, உன்மகையாகிய கா ன்குலைகளுக்குக் காரணைகவர். (சி-வி. கிரி. க0. தா.ந்.) [சுநாஹதஸிவ-].

அநாகதநாதம்—பாசத்தி. (உ-ம்.) “நன் மலதுரியாதீதத்துக்குக் காரணமாகிய அநாக தநாதருஞ்சிவாநந்தானுபவியாகிய உள்ள தம் அத்தாவஸ்தாவஸ்தாமாகிய பிரமரத் திரத்திலேகின்ற” (சி. சி. ச: கச. சிவாக்.)

அநாகதம்—1. அடிக்கப்பட்டமை. 2. அநி யப்படாதது. 3. சம்பாதித்துக்கொள்ளப்பட டாதது. 4. சொல்லப்படாதது. 5. நோப்ப டெதப்பட்டமை. 6. வெளுக்கப்பட்டதும் புதிதமான(சீலம்). 7. மாதசரீரத்திலேயுள் ளவாகச் சொல்லப்படும் ஆறுதாரககளிலே நான்காவது; இது: மணிபூர்த்தத்துக்குப் பத துவிரற் பிரமாணத்துக்கு மேலே இருதய கமலத்தில் மூக்கோணவடிவீனதாயப்பன்னி ரண்டிசமுடையதாயிருக்கும் (சி. சி. அ: உக. மறை). 8. வந்தடையாமை. 9. வருங்காலம். [1, 5, 6, 7. அநாஹத: அந்- எதிர்மறை. ஆஹத- அடிக்கப்பட்டது, விளக்கினது; 2, 3, 4, 8-9. சுநாமத: சுநு- எதிர்மறை. சூமத- வருதல்.]

அநாகதீதுகம்—அநாகதியுள்ளது, இடை யில்வந்ததல்லாதது. (பெளட். பச. ககூ0.) [சுநாமஹுச: சுநு-எதிர்மறை. சூமஹு- க0- இடையிலுள்ளது.]

அநாகாமீ—(பெளத்த.) தியாநக்களைத்த னுள்ளே மூன்றாவது. (மணிமேக. பக். கடு.) [சுநு- எதிர்மறை. சூமாநிநு- வருதல்.]

அநாகாரம்—1. உணவின்மை. [சுநா ஹார: சுநு- எதிர்மறை. சூஹார- உண வு.] 2. வடிவமின்மை. [சுநாகார: சுநு-எதி ர்மறை, சூஹார0- வடிவு.]

அநாகாலபிருதர்—பஞ்சகாலத்திலே தன் னைககாததுக்கொள்ளும்படி ஒருவனுக் கடி மையானவன். (மரிநதிசந். சகூசு.) [சுநாகா லஹுத: சுநாகால- பஞ்சகாலம், ஹுத- அடியவன்.]

அநாகாலம்—பஞ்சகாலம். [சுநாகால: சுநு- உணவு. சுகால0- காலமல்லாதது.]

அநாசந்தரீ-விரும்பமில்லாதவன். (உ-ம்.) “சாக்ரதத்திலேயுந்த இசார ஞாநகிரியைக் ளிருக்கையிலும், அனாசந்தனான புருஷனுக் குப் போகமில்லாமலிருக்கையிலு” (சி. சி. உ: சூ. சிவாக்.) [சுநு- எதிர்மறை. சூவ னுநு- விரும்புடையவன்.]

அநாசரணம்—ஒழுக்கத்தவறியுடை. [சு நாவரண: சுநு- எதிர்மறை, சூவரண0- ஒழுக்கம்.]

அநாசரித்தல்—தூராசாரமாய் நடத்தல். அநாசாயம்—1. உபசாரமின்மை, மரியா தையின்மை. 2. உலகருடைக்குமாறு. 3. நல் லெழுத்துக்கின்மை. (உ-ம்.) “அடியுள் செ ய்தவவசாரம் பொறுத்தருளி” (தேவார. திருமாற். திருத்தாண்டச. டு. திருநாவு.) 4. சிருவாணம், சீலையுடாமை. [சுநாவார: சுநு-எதிர்மறை. சூவார- ஒழுக்கம், சீல.]

அநாசாரன்—நல்லொழுக்கமில்லாதவன். (உ-ம்.) “அசடவகாசாரனை யவலனை யாபா சனை யடியவரோடாவது மொருநாளே” (திருப்பு. டுநு.) [சுநு- எதிர்மறை. சூவா ரநு- ஒழுக்கமுடையவன்.]

அநாசிகை—மூக்கில்லாதவன். [சுநாவிகா: சு- எதிர்மறை. நாவிகா- மூக்கு.]

அநாசிராயம்—சார்பின்மை, பற்றுக்கோடா தலின்மை. [சுநாஸிராய: சுநு-எதிர்மறை. சூஸிராய- சார்பு.]

அநாசிரிதபுவநம்—சாநதியாதீதகலையிலு ள்ள ஒருபுவநம். (சி-வி. கிரி. எடு. உரை.) [சுநாஸிரிதஹுவந-]

அநாசிரிதம்—சார்பில்லாதது, பற்றுக்கோ டுபெருதது. [சுநு-எதிர்மறை. சூஸிரித0- பற்றுக்கோடுடையது.]

அநாசிரிதரீ—அநாசிரிதையைப்பொருந் தி னவர், ஒன்றைப் பற்றுக்கோடாகப்பெருத வர். (உ-ம்.) “உனமன சத்திசகிதரான அ நாசிரிதரை” (சி. சி. கஉ: ந. சிவாக்.) [சுநு-

எதிர்மறை. சூரியி-சூர் - ஒன்றனைப்பற்றுக் கோடாகவுடையவர்.]

அநாசிரியை-1. சாந்தியாதீதகலையிற்சிவதத்துவத்திலிருக்கும் பத்துப்புவநங்களுளொன்று. (சி. சி. அ: க. மறை; சி-லி. கிரி. உச-ஆருசலோ. தாற்.) 2. கோடசகலேப்பிரசாதத்திற் பதினாண்டுகால கலை; இது: வி யாபிரிகலைத் தப்பாறுஞ் சமரை கலைக்கிப்பா லும் நடுவிலிருக்கின்ற நான்குகலைகளில் நான்காவதும், அந்த நான்கிலொன்றான அநாதை கலைக்குமேலோரங்குலத்தில் துவாத்சாந்தத்துள்ளிருக்கிறதமானது; அதன் வடிவ வட்டமென்றுஞ் சொல்வர். (பிரசாதகலைத் தியாகம்.) (சி-லி. கிரி. எ. த. நி. போ. உ. எசு.) 3. திரோதாநகசத்தி. (த. சி. போ. உ. எசு.) [சூரியி-சூர்.]

அநாசிரியர்—ஆசிரியராகாதவர். (உபதே சவு. உ. அவதாரிகை.) [சூர் - எதிர்மறை. சூரியி-சூர்.]

அநாடீயம்— சிவபூசைக் காதாரமான நான்குவத விநகங்களுளொன்று. அதில் இரு பத்துகளில் ஏழேழ்க்காற் பங்கு அடியில் பிரமபாகமென்றும் எட்டுப்பங்குருவில் விட்டு ணுபாகமென்றும் எட்டேசுற்றங்குமே மேலே உருத்திரபாகமென்றுஞ் சொல்லப்படும். (சி-லி. சரி. கசு.) [சூரியி-சூர்.]

அநாதீநன்—ஆத்தனல்லாதவன். (சைவப். உச.) [சூரியி-சூர்; எதிர்மறை. சூரியி-சூர்.]

அநாத்மலட்சணம்—(வேதாந்தம்.) ஆத்துமா அல்லாததன் இலட்சணம்; அவ்விலட்சணங்கள்: அசத்து, சடமென்பன. (வாகுதே. உ. உ.) [சூரியி-சூர்; ஆன்மா அல்லாதது. மருண.]

அநாத்ருமா— ஆத்துமா அல்லாத பகார்த்தம். (உ-ம்.) “அரசன் ஆத்துமதரிசுஞ்செய்யும்பொருட்டு அநாத்ருமாவான் தேகத்தை நேகிசெய்தல்” (ஞானவா. காரு. உச. உரை.) [சூர் - எதிர்மறை. சூரியி-சூர்.]

அநாதீதை— 1. நிலையின்மை. 2. விருப்ப மின்மை. [சூரியி-சூர்; எதிர்மறை. சூரியி-சூர்.]

அநாதபம்—1. குளிர்த்தி. 2. நிழல். [சூரியி-சூர்; எதிர்மறை. சூரியி-சூர்.]

அநாதம்— 1. அந்தரித்தது. 2. ஆதரவற்

றது. [சூரியி-சூர்; எதிர்மறை. சூரியி-சூர்.]

அநாதர்— பாதுகாப்போரையில்லாதவர். (உ-ம்.) “அநாதர்களாயின யடையுமவர்தம் பால்” (சேதுபு. கவிசம்பு. சுள.) [சூர் - எதிர் மறை. சூரியி-சூர்.]

அநாதம்—1. அவமதித்தல். (சைவப். உச.) 2. அன்பின்மை. 3. கவனின்மை. [சூரியி-சூர்; எதிர்மறை. சூரியி-சூர்.]

அநாதாவு— அவட்சியம், உதவியின்மை. [அநாதம் என்பதன் சிதைவு.]

அநாதநீத்தல்— பற்றிக்கொள்ளாது விடுதல். (உ-ம்.) “உள்ளப்படிமுடிபுமென்றுநான் சொல்லவும் அதையநாதரித்து நீ வேறென்றைப் பற்றிக்கொண்டு” (தாயு. நினைவொ. சு. உரை.) [சூரியி-சூர்.]

அநாதன்— 1. தனக்கொருதலைவனையில்லாதவன். (உ-ம்.) “ஞாலம் விழுங்குமநாதன்” (நாலாயிர. இயற்பா. திருவிருத். எசு.) 2. பாதுகாப்போரில்லாதவன். (உ-ம்.) “அநாதர்” பார். [சூரியி-சூர்; எதிர்மறை. சூரியி-சூர்.]

அநாதா—பிரமந்திரத்திலிருக்கும் நாதத்திலுண்டான கலைகளிலொன்று. (சி-லி. கிரி. உ. உ. தாற்.)

அநாதீ—1. உமாதேவி. (கூர்மபு. திருக்கல். உசு.) 2. கடவுள். 3. சிவன். 4. தனக்கு மேலாக ஒரு கிரேட்டமில்லாதவன். (உ-ம்.) “ஆதியநா தியுமாகி, யெனக்காந்தமாயநிவாய் நின்றிலங்கும்” (தாயு. ஆநந்தக். க.) 5. தொடக்காதன்ன நித்தியகாலத்திலிருக்கிறவன். ஆதியற்றவன். (பகவந்தி. க: உ.) 6. தொடக்காதன்ன நித்தியகாலம். (உ-ம்.) “உலகநா தியாகமன்னியதென்பர்” (சி. சி. க: உ.) 7. விட்டுணு. [சூரியி-சூர்; எதிர்மறை. சூரியி-சூர்.]

அநாதீ— முதல், காரணம்.]

அநாதிகாரம்—கெடுகாட்பாழாய்க் கிடந்த நிலம். [அநாதி - அறியப்பட்டதால் துக்கு முந்தியகாலம். காரம் - பாழ்நிலம்.]

அநாதிகாரணம்— பிரபஞ்சத்தினது முதற்காரணமாகிய மாயை. (உ-ம்.) “அநாதிகாரணமாகிய மாயையினையினைக்கூறுது ஆதி காரணமாகிய செவிப்புலனுமணுத்திரியையே முதல்திரு முதற்காரணமென்றார்” (நன். எழுத்தி. உ. சங்கரா.) [சூரியி-சூர்.]

அநாதிசபுலன்—சிவன். [அநாதியாய்ச்சு
டையுடையவர். [சுநாதி; ஜபிடு.]

அநாதிசித்தபகி—அநாதியாய்ச்சித்தித்
பதித்துவமுடையவர். [சுநாதி; லிபு. உபதி.]

அநாதிசித்தன்—அருகக்கடவன். (சிவஞா
பா. சு. 0.) [சுநாதி - இயல்பு. லிபு - சித்தி
யுடையவன்.]

அநாதிசைவம்—பதினாறுவகைச்சைவத்து
ளொன்று; இது: பதி, பசு, பாசமென்னும்
மூன்றும். அநாதிரித்தமாய் வியாத்தமாயிரு
க்கின்றன என்றும், பதிப்பொருளாகிய சிவ
னை மூக்குண விகற்பமில்லாதவராய்க்கண்டு
விபூதி, உருத்திராக்கம், பஞ்சாட்சரம், குரு
லீங்கவேடம் பொருளாய்க்கொண்டு சிவபூ
சைசெய்து பாசம் நீங்கியான்மாவானது சிவ
னுடன் சேர்க்கது அவரைக்கும்பிட்டிருந்தல்
பரமுத்தியென்றுஞ் சொல்லும். (த.நி.போ.
உரு. ௩.) [சுநாதி; லிபு.]

அநாதிசைவன்—1. சதாசிவமூர்த்தி. (உ-ம்.)
“அரியசதாசிவனென்போனாகிசைவன்”
ஆசனசு. ௨௦.) 2. பதினாறுவகைச்சைவத்துளொ
ன்றாகிய அநாதிசைவத்தைத்தழுவினவன்.
(சுநாதி; லிபு.)

அநாதித்துவம்—தொடக்கமில்லாத நித்தி
யத்தன்மை. (வாகுதே. கஉ. ௪.) (உ-ம்.) “இச
னாதி கண்மமநாதித்துவமும் ஆதித்துவமு
ங்குறவே கண்மகையக் கூறியதாயிற்று. (சி.
சி. கஉ; ௩. மறை.) [சுநாதி—ஆதியல்லாதது.
கூ0 - தன்மை.]

அநாதிநீன்மலன்—அநாதியாகவேமலாதி
தமாயிருக்கிறவன். (சி.சி. ௩: சு. சிவாக்.)
[சுநாதி - ஆதியின்மை, நிபு-லாறு - மலமி
ல்லாதவன்.]

அநாதிபந்தம்—அநாதியாயுள்ளபந்தம்.
(உ-ம்.) “அநாதிபந்தமோடபந்தமாவது
மலமே” (தணிகை. நந்தி. கக.) [சுநாதி—ஆ
தியல்லாதது. வடா - கட்டு.]

அநாதிபெத்தசித்து—அநாதியே ஆனவம
லத்திலே கட்டுண்டுவிட்டது ஆன்மா. (சி. சி.
க: க. சிவஞா.) [சுநாதி—இயல்பு. வடா - கட்
டப்பட்ட. விதி - அறிவுடைப்பொருள்.]

அநாதிபெத்தன்—அநாதியேமலத்திற்கட்
டுண்டவன். (சிவஞாபா. ௪௦.) [சுநாதி—இய
ல்பு. வடா - கட்டப்பட்டவன்.]

அநாதிபோதம்—இயல்பாகவே ஞானமு
டைமை. இக்குணம் மலாதிதமான ஆன்மா
வுக்குரியதாதலால் இதனை அநாதிமுத்தத்த
ன்மையால் அடக்குவர். (உ-ம்.) “சாற்றரிய
வநாதிபோத மடங்கலருஞ் சுத்திருதை”
(கூர்மபு. பிரபஞ்ச. சு.) [சுநாதி - இயல்பு.
வொய - அறிவு.]

அநாதிபோதன்—சித்தியஞாநமுடையவ
னாகியகடவுள். (உ-ம்.) “அடைவுதரின் முடி
வின் கணநாதிபோதன்-ஒன்னுனும்” (சி.
சி. பர. செளத். மத. மறு. கூ.) [சுநாதி—இய
ல்பு. வொய: அறிவன்.]

அநாதிமலமுத்தரி—இயல்பாகவே பாசங்க
ளின் நீங்கினவர். (உ-ம்.) “மூப்பொழுதும்
நாதிமலமுத்தரையர்ச்சித்து” (அருணகிரி
பு. பாயிர. ௩௨.) [சுநாதி - தொடக்கமில்
லாத நித்தியகாலம். மலமுத்த - மலத்தால்
விடப்பட்டவர்.]

அநாதிமாந்—அநாதியுள்ளதாயிருப்பது.
(பௌட. பசு. கக. கூ.) [சுநாதி; லிபு. சுநாதி.
ஆதியின்மை. மோ - ஒருவிகுதி.]

அநாதிமுத்தசித்து—இயல்பாகவேபாசங்க
ளினீங்கினவராகியகடவுள். (உ-ம்.) “அநா
திமுத்தசித்துருமன்னிந்நிறே” (சி. சி. க:
க) [சுநாதி; லிபு. கூ - இயல்பாகப் பாசங்க
ளினீங்கிய. விதி - அறிவுடைப்பொருள்.]

அநாதிமுத்தசிவன்—அநாதியேமலபந்தமி
ன்றாயிருக்குஞ்சிவன். (உ-ம்.) “பதிபதார்த்
சத்துளநாதிமுத்தசிவனுக்கு” (சி. சி. அள
வை. ௩. ஞாநப்.) [சுநாதி; லிபு. சுநாதி; லிபு.]

அநாதிமுத்தத்துவம்—இறைவனது குண
ங்களுளொன்று; அஃது: இயல்பாகவே பாச
ங்களின் நீங்கியிருக்குத்தன்மை. [சுநாதி; லிபு.
கூ0: சுநாதி; லிபு. கூ - அநாதியேமலத்தால்
விடப்பட்டிருக்கிற. கூ0 - தன்மை.]

அநாதிமுத்தன்—அநாதியே மலத்தாற் ப
திக்கப்பட்டத கடவுள். (உ-ம்.) “அநாதிமு
த்தனாதியே கலத்தருளமலன்” (தணிகை. ந
தியு. ப. கூ.) [சுநாதி; லிபு. சுநாதி - தொட
க்கமில்லாத நித்தியகாலம். மலமுத்த - விடப்
பட்டவன்.]

அநாதிமலன்—அநாதியே மலமில்லாத
நித்தியகாலம். (உ-ம்.) “அநாதிமலன்ரு

நூல்” (சி. சி. அ: கரு.) [சுநாதி; சுநி- மல மில்லாதவன்.]

அநாதியன் — அநாதியாயுள்ள கடவுள். (உ-ம்.) “அநாதியனை மழுமான் சரத்தனை மா ல்விடையானே” (பட்டணத்துப்பி. பொது. இசு.) [சுநாதி; அன் - விருதி.]

அநாதியுந்நீரர் — ஈசுவர தத்துவத்திலிரு ள்கிற பதினெட்டுருத்திரான் ஒருவர்; இவ ருக்கு விசயாகமம் உபதேசிக்கப்பட்டது. (சு-வி. சரி. க. உரை.)

அநாதிரேக்கியம் — மிகுதியின்மை. [அன்; ஆதிரேக்கியம் - மிகுதி.]

அநாதீநவம் — ஆதீநவமின்மை, சுத்தம். [அநாதீநவம்: அந் - எதிர்மறை. ஆதீநவம் - மாசு.]

அநாதிரம் — 1. அவாவின்மை. 2. கிரம மடையாமை. 3. தைரியம். 4. நோயின்மை. [சுநாதிரம்: சுந-எதிர்மறை. சூதிரம் - அவா, நோய்.]

அநாதை — 1. ஒருசுத்தி; அது: ஞானசொ ருபமாய் ஞானசத்தியாயிருக்கும். (த. நி. போ. டுஎசு.) 2. சார்தியாதிகலையிற் சிவதத்துவ த்திலிருக்கும் பத்துப் புவங்களுள்ளொன்று. (சி. சி. அ: க. மறை.) 3. சோடசகலப்பிரா சாதத்திற் பதினெட்டுவகை; இது: வியா பிசி கலைக்கப்பாலுஞ்சமகலைக்கிப் பாலும் நடுவிலிருக்கின்ற நான்குகலைகளில் மூன்று வதும் அந்த நான்கிலொன்றான அநாதை க்கு மேலோரகருவத்திற் துவாதசாரத்ததுளி ருக்கிறதாமனது. (சி-வி. கிரி. எ.)

அநாந்தம் — இறுதியில்லாதது. [அந்; ஆந்த் - இறுதியுள்ளது.]

அநாமத்துப்புட்டோடம் — ஒருவகைப்பட் சிதோஷம்; அது: நெஞ்சிலுமுண்ணுக்கிலும் தடித்தலானவீக்கம், பால்வதங்காமல் கக்குத ல், தேகத்தில் நோவு, கால்கை நாகியென் னும் இவைகளில் எரிச்சல் ஆகிய இக்குணங் களையுண்டாக்கும். (சீவாட். உஉ. 0.)

அநாமயம் — நோயின்மை. (உ-ம்.) “அச டமராமயம்” (கைவல். சந்தேக. கரு.) [சு நாரிய: சுந- எதிர்மறை. சூதியம் - நோய்.]

அநாமயன் — 1. சடவுன். 2. நோயில்லாத வன். [சுநாரிய: சுந- எதிர்மறை: சூதியம் - நோயுடையவன்.]

அநாமிகை — 1. ஆழிவீரல். (உ-ம்.) “பெரு வியலை யநாமிகையோடிடையக்கூட்டி” (கூர்

மடி. சுத்தாசம். கரு.) [சு - எதிர்மறை. நூ லிகா - பெயருடையது.]

அநாமம் — அநாமிகை. [சு நாரிய: சு- எதி ர்மறை. நாரிய - பெயருடையது.]

அநாயநம் — அரசாட்சியின்மை. 2. முத ன்மையின்மை. [சு - எதிர்மறை. நாயகா - முதன்மை.]

அநாயநம் — தடையினில்லாதது. 2. நீள மில்லாதது. 3. பிரிவின்றி நெருங்கிப்பொட றாயிருப்பது. [சுநாயதி: சூந் - எதிர்மறை. சூயதா - தடை, நீளம்.]

அநாயம் — அநியாயம். (உ-ம்.) “அநாயமே யுருத்தேனய” (இராமா. சும்ப. கசு. 0.) [சு- எதிர்மறை. நாய - நீதி.]

அநாயாசகவாதம் — ஒருவகைவாதம்; அது: வேகமான ஓட்டம், மலச்சலமுதலிய பதினா ன் கு வேகத்தையடக்கிவிடுதல் - சீதளவஸ்து, சுஷ்யபோஜனம் இவைகளினுற் பிறந்து சகல தாதுக்களிலும் வியாபித்துச் சரிசரத்தில் மத த்தல், குத்தல், கணத்தல் முதலியநாகாவித வருத்தங்களை யுண்டாக்கும். (சீவாட். கசு. அ.) [சுநா - பிராணன். சூயாயஸ் - வருத்தம்.]

அநாயாதம் — 1. அலைவில்லாதது. (உ-ம்.) “அபியாததுமநாயாசமானதுமாகிய தேவர் து வாழ்வை விரும்புவோன்” (கந்தபு. சய ந்த. எசு. உரை.) 2. இலகு. 3. சோம்பின் மை. [சுநாயாஸ: சுந் - எதிர்மறை. சூ யாயஸ் - வருத்தம், இளைப்பு.]

அநாயு — தக்கன் மக்களிலொருத்தி; இவன் வீருத்திராசுரன் முதலிய நார்பது பிள்ளை களுக்குந்தாய். (வி - ணி. உரு. பிதா.)

அநாசிச்சவம் — 1. மனக்கோட்டம், மனோ மையின்மை. 2. வளைவு. 3. வியாதி. [சுநா ஜ-உ: சுந் - எதிர்மறை. சூஜ-உ - நேர்மை.]

அநாதம் — 1. இடையறாமை. 2. ஓய்வி ன்மை. [சுநாதா: சுந் - எதிர்மறை. சூநாதா - ஓய்வு.]

அநாதம் — தொடக்கமின்மை. [சுநா ராஹ: சுந் - எதிர்மறை. சூநாஹ - தொட க்கம்.]

அநாரியநீந்தம் — 1. நிலவேம்பு. [சுநாய- யிதூ: சுநாய- - இழிந்த. யிதூ - கசப்பு.]

அநாரியர் — 1. ஆரியரல்லாதவர். 2. மிசை

சர். (சூ. நிகண். உ: ௩௬.) [சுநாயு-௩. சுநீ-
எதிர்மறை. சூய-௩ - மதிக்கத்தக்கவர்.]

அநாரோக்கியம்—நோய். [சுநாரோயு;
சுநீ-எதிர்மறை. சூரோயு - நோயின்மை
ககம்.]

அநாவிரூபி—மழையின்மை. (உ-ம்.) “இ
ன்றுதொட்டநாவிரூபி யெய்து தூருண்டி
வற்றுள் - வென்றிவெங்கதிரோன்காய வெந்
திடுங் தரணிபெல்லாம்” (மச்சபு. பிரமாண்
ட. உ.) [சூவாவுஷி. சுநீ - எதிர்மறை. சூ
வாவுஷி - மழை.]

அநாவிரூபி—1. திரும்பிவாராமை. 2. மறு
தரம்பிறவாமை. (பகவந்தே. அ: ௨௬.) 3. பாச
முத்தி. [சூவாவுஷி: சுநீ - எதிர்மறை.
சூவாவுஷி - திரும்பிவருதல்.]

அநாவிலம்—1. கலங்கலின்மை. 2. தெ
ளிவு. [சுநாவிலு: சுநீ - எதிர்மறை.
சூவிலு - கலங்கல்.]

அநாவிலன்— சுக்கிரன். [சுநீ - எதிர்ம
றை. சூவிலு - அழுக்கு, கருமைநிறம்.]

அநான்மா — 1. ஆன்மா அல்லாதது. 2.
ஆன்மா அல்லாததேகாதிப்பிரபஞ்சம். 3. தே
கம். (சி. சி. ச: ௫. ஞாநப்.) [சுநீ - எதிர்ம
றை. சூதா - சீவன்.]

அநீ—நெற்பொரி. (இராசவைத்.)

அநிகம் — 1. சங்கம் மூன்றுகொண்டசே
ரை. 2. சேரை. (உ-ம்.) “அநிகமோடலும்”
(சேதுபு. இராமஜீ. ௩௫.) [சுநீக.]

அநிகர்—சேரையாரோர். (உ-ம்.) “கவிய
நிகர்க்கெகிர்” (சேதுபு. இராமனரு. ௧௫௭.)
அநிகேதன்—நிலையான வாசஸ்தானத்தில்லா
தவன். (பகவந்தே. கஉ: ௧௬.) [சு-எதிர்மறை.
நிகேத - விடு.]

அநிச்சுகன்—விருப்பில்லாதவன். [சுநிஷுக்:
சுநீ-எதிர்மறை. ஐஷுக்-விருப்புள்ளவன்.]

அநிச்சாப்பிராரத்தம்— ஒருவருக்குப்பிரி
யமில்லாதிருந்தும் வலாற்காத்தினால் அவ
ரைப்பயனதுபலிக்கச் செய்யும் முன்னேவி
னை. (உ-ம்.) “இச்சையுடனரிச்சைபிறிச்
சை யெனுமிவற்று வியம்பலுதுபிராரத்தமு
ன்றுவகைப்படுமா - லச்சுரர்களானும் விலக்
குதற்கரியவாகு மபத்தியஞ் செய்திடுதனக்
கே கேடெனவிங்கிறந்தும் - வைச்சுமதுபிரி

வித்தலிச்சைசெய்யேனென்னு மன்னவர்த
ம்மாணைபோற் செய்வீ த்தலரிச்சை - யிச்சை
யரிச்சைகளின் நியிருந்து மயலோராவின் ப
துன்புறுகரீவீத்தல் பிறரிச்சை வினையாம்.”
(வேதா. சூ. ௧௭௫-ஆம் உரையும். பார்.)
[சுநிஷு - இச்சையின்மை ஸாரஸ்ய.]

அநிச்சிதம்—நிச்சயிக்கப்படாதது. (தர்க்க
பா. ௨௩.) [சு - எதிர்மறை. நிஷித - நிச்ச
யிக்கப்பட்டது.]

அநிச்சை—இச்சையின்மை. (உ-ம்.) “அநி
ச்சாப்பிராரத்தம்” (பார்.) [சுநீ - எதிர்மறை.
ஐஷா - விருப்பு.]

அநிசம்—1. ஓயாமல், இடைவிடாமல். 2.
நிச்சியம். (உ-ம்.) “சிவத்துவமநிசந்-தோ
யநல்கலாற் சதாசிவமெனப்பெயர்துன்னும்”
(வேதாரணியபு. வேதநதி. ௫௮.)

அநிட்டநிவீர்த்தி—வேண்டாதன ஒழிதல்.
(உ-ம்.) “ஆன்மாவைக்கஞ்சுகம்போல ஆவ
ரித்தேகதேச விருத்திபண்ணிக்கொண்டுதி
ரியும் புமஸ்தவமலம்போகையால் ஐகமரண
மு மதனாண்டானபிராநதியும் விகாரமும்
இல்லையாம்; இது: அநிட்டநிவீர்த்தி” (சி. சி.
௧: ௨௩. சிவாக.) [சுநிஷு - பிரியநில்லாதது.
நிவிதி - ஒழிதல்.]

அநிட்டப்பிராசங்கம் — தர்க்கபாஸையிற்
சொல்லப்படும் எட்டாம் பதார்த்தமாகிய
தர்க்கம்; அது: சித்தமான வியாத்தியையு
டைய சருமங்களுள், வியாப்பிய அகல்கார
த்தால் வியாபகத்தின் வரவு. (உ-ம்.) “இம்
மலேத்யுடையதோ இல்லதோ என்னும் ஐய
த்தின் பின் ஒருவன் தீயல்லது என்று கரு
தின், அப்போதவனைக் குறித்துத் - தீயில்லா
தாயின், அதனால் புனையில்லதுமாகவேண்டு
மென்று புனையில்லாமையின் வரவுபண்ணப்
படுதல்” (தர்க்கபா. ௭௩.) [சுநிஷு - இட்ட
மில்லாத. ஸ்ரூயா - வரவு, சாத்தியம்.]

அநிட்டம் — இட்டமல்லாதது, விரும்பப்
படாதது. (உ-ம்.) “அநிட்டநின்றகற்றி” (நெ
டுங்கழில். ச. சிவப்பிரகாசர். பிரபந்த.) 2.
இடைபூறு, இடுக்கன். 3. உவப்பாய்க்கொள்
ஸப்படாதது. [சுநிஷு.]

அநிட்டை—நிலையின்மை. [சுநிஷு: சு-
எதிர்மறை. நிஷு - நிலை.]

அநித்தம்—1. இடையிடையே நிகழ்வது,
நிலைப்படவழங்காதது. (உ-ம்.) “நித்தமிதித்

தமலுக்குலுக்கார் தொகைநின்றநிலை - மெய்த் தகிடக்கை முறைத்தொகைப்பாத்தம் விபரியமாம் - பொய்த்தொகையாறும்" (பி. வி. ௨௭.) நிச்சயமல்லாதது, சந்தேகம். 3. நித்தியகாலத்துக்கில்லாமை. (௨-ம்.) "நருமாத்திகாயழிவித்த நித்தமதுபண்ணிடும்" (சி. ௭. பா. நிகண். மதம். ௭.) 4. நித்தியமல்லாதகாலம். [சுமிகு] "நித்ய" என்பதில் யகரங்கெட்டுவதேது.]

அநித்தியசமம்—தர்க்கசாஸ்திர விதிப்படியன்றித் திருட்டாந்தத்தைக்கொண்டு ஞாயம் பேசுதல். [சுமிகு]வா: சுமிகு—நித்யமல்லாதது. வஸி- போல்வது. எப்போதும் பலக்கொன்னாத ஞாயமென்றபடி.]

அநித்தியசமாசம்—நித்தியசமாசமல்லாத சமாசம்; வேறுருபமாகப் புணர்வதும் விலகப்ப்படாத ஒருவகைப்புணர்மொழி. அநித்தியசமாசத்திற்குதாரணம்: எண்டிசை; அது எட்டு, திசையென்னுஞ் சொற்கள் புணர்ந்து சமாசமாகுமிடத்து எண்டிசையென வருதலன்றி யெட்டுத் திசையெனவரலுமாம். ஆதலால் "எண்டிசை" யென்பதநித்தியசமாசம். (பி. வி. ௨௭-ஆம் கவியுரை பார். [சுமிகு] வஸி- எப்போதும் வரவேண்டியவகையினையேன ஒருநியமமில்லாததால் வந்தபெயர்.)

அநித்தியத்துவப்பிரசங்கம்—அநித்தியத்துவஞ்சாதித்தல். (௨-ம்.) "அப்படியாகில் தன்மதன்மிகளுக்கு வியாபகபேதமாதலாற்றன்மிக்ரு மநித்தியத்துவப் பிரசங்கமவரும்" (சி. ௭. ௭. ௨. ஞாப) [சுமிகு] ௭- நித்தியத்தன்மையினமை. புவஸி- சாதித்தல்.]

அநித்தியத்துவம் — நித்தியத்துவமல்லாமை. (௨-ம்.) "அநித்தியத்துவததையறையாநிற்கும்" (குத. எக்கி. பூ. கஅ: ௭.) [சுமிகு] ௭- அபியாவியல்பு.]

அநித்தியதை—அநித்தியத்துவம். (சி. ௭. ௨. ௨. சிவாக்) [சுமிகு]தா.]

அநித்தியம்—1. இடையிடையே நிகழ்வது, நிலைப்பட்டவழக்கம் இல்லாதது 2. நித்தியமல்லாதகாலம். (௨-ம்.) "அமமவோச்சியிந்தவநித்திய வாழ்வு வேண்டேன்" (காஞ்சிபு. திருநெறி. கஅ.)

அநித்தியலிங்கம்—வடமொழியில் விசேடணமாகவரும் பதம் ஒருலிங்கத்தில் நின்றது

விசேடியமாய் வரும் பதத்துக்கு ஒத்ததாக மற்றொன்றாகவரும் லிங்கம். "வடநூலார் கர்மதாரயனெனனும் பண்புத் தொகைக்கு ப்பண்புவேறொரு லிங்கமாக நின்றாலும் பண்புடைப்பொருள் எத்தலிங்கமாம் அந்தலிங்கமாகிப் புணர்த்துவாதலின், அடையாக நின்றகுணலிங்கத்தை அநித்தியலிங்க மென்பார்" (பி. வி. ௭. ௨. ௨. ௨.) [சுமிகு] - நித்தியமின்மை, ஒருபடித்தாய்வாரணம். ௩- ௨- ௨- ஆண், பெண், அலி என்னும்பகுப்பு.]

அநித்திநைசேகரம்—அறுபத்து என்னுருவகைச் சுரோகங்களுடையன; அது: நித்தியமின்மை, தேக எரிச்சல், தாகம், மயக்கம், தலைதிரும்பல், நாவும் வாயுருளல், மேற்கவாசம், சீதனமதிகரித்தல், மிகு கூச்சல், அழுத்தசாடைச் சதையும் ரூபுககாற் சதையும் கோவு, ஈகத்தொரியான வார்த்தை, சதா இருமல், பூர்ச்சையென்னு மிக்குணங்களை யுண்டாக்கும். (சீவாட். சஅ.)

அநிதம்—அளவுபடாமை. (௨-ம்.) "அந்தகோம யணிமுகமாவையும்" (பெரியபு. திருமலை. ௫.)

அநிதநம்—1. ஆதாரமின்மை. 2. ஒழியாமை, ஓயாமை. 3. காரணமின்மை. [சுமிகு] ௩- ௭- எதிர்மறை. நிதாந - காரணம், ஒழிவு.]

அநித்திநை—1. உமாதேவியாருடையதேரழிப் பெண்களுடையாருத்தி. (பெரியபு. திருமலை. ௨௭.) 2. நிதிக்கப்படாதவர். [சு- எதிர்மறை. நிதிதா - நிதிக்கப்பட்டவர்.]

அநிமடம்—1. இமை வெட்டாமை. 2. மற்சம. [சு- எதிர்மறை. நிதிமட - இமைத்தல்.]

அநிமடம்—1. கண்ணிமைக்காதிருக்கிறவர். 2. தேவன். 3. விட்டுணு.

அநிநிநம்—இறவாமை. [சு-எதிர்மறை. நிதிநம் - இறத்தல்.]

அநிமேடம்—1. பிசாசு. 2. மீன். [சு-நிதிநை: ௭- எதிர்மறை. நிதிமேட - இமைத்தலுடையது]

அநிமேடன்—1. இமையாது கண்ணான் ப்பாரப்போன். 2. கடவுள். [சு-நிதிநை: ௭- எதிர்மறை. நிதிமேட - இமைத்தல் பார்ப்போன்.]

அநியதகன்மம்—சட்டியருடையில் வராமற்பெருவம் வந்துழிப்புசிக்க வருகன்மம்;

அது: அசுவமேதமும் பிரமகத்யும் ஒருகாலத்திற்செய்யப்பட்டுப்பக்குவம்வந்துழி யொருங்கே இரண்டும் புசிக்கப்படாமையிற் கருத்தா இன்னகாலத்தில் இதுவேன்று உறுத்திப்புசிப்பிக்கும்துபோல்வது. (சிவப்பிர. உ: கங். உரை. சிதம்பர.) [சுநியத- சியமமல்லாத. கரீ- ல்வே.]

அநியதகாலம்-சியமமல்லாதகாலம். (பௌட். பசு. நக.) [சுநியத- சியமமல்லாதகாலம்- சமயம்.]

அநியதகாலோபபோக்கியம்- இன்னவேளை புசிக்கப்படுமென்று நியமிக்கப்படாத கன்மம். (பௌட். பசு. நக.) [சுநியதகாலம்: உபலோமம் - புசிக்கப்படுவது.]

அநியதம் - 1. கிரமத்தில்வராதது. 2. நியதமில்லாதது. [சு- எதிர்மறை. நியதம்- நியமம்.]

அநியம்-அந்சியம். (உ-ம்.) “தனக்குடலசியமுணர்தரின்” (ஹவா. தீபகசு.) [சுநிய-]

அநியமக்சிலேடை- ஓரலங்காரம்; அது: சிலேடித்தபொருள் சியமஞ்செய்யப்பட்டதனோடு பிறிதுமொன்றைச் சேர்த்தல். (உ-ம்.) “சிறைப்படுவ புக்குலமேஜீம்புனலு மன்ன” (தண்டி. எசு.) [சுநியபி- சியமமின்மை.] டுஸூஷா - பவபொருட்சொற்றொடர்.]

அநியமம்-1. அநாசுரம், அதர்மம். (உ-ம்.) “அநியமபரியாயமான வதன்மத்துக்கும்” (சி. சி. உ: சுரு. சிவாங்.) 2. சந்தேகம், நிச்சயமின்மை. 3. மரியாதைத் தப்பான நடை. 4. விதிகற்பிக்கப்படாதது. [சுநியபி: சு- எதிர்மறை. நியபி- ஒழுக்கநிலை.]

அநியமவுபமை - உவமையலங்காரத்தினொருவகை; அது: இன்னதற்கின்னதேயுவமையாகுமென்று துணிந்து நியமித்த உவமையோடு பிறிதும் ஒருவமையைச் சேர்த்தல். (உ-ம்.) மதுவார் கவிசேஷன்வாய்போல்வதன்றி - யதுபோல்வதுண்டெனினுமாம்” (தண்டி. நூ.) [சுநியபி- சியமமின்மை. உபலோ - ஓரலங்காரம்.]

அநியாயசம்- அநியாயத்தாலுண்டாயிருப்பது. (உ-ம்.) (பௌட். பம். இடி.) [சுநியபி: சுநியாய- அநீதி இம்-பிறத்தது]

அநியாயம்- கொடுமை, நியாயமின்மை. (உ-ம்.) “அநியாயமாயெமையடக்கிற் குறுக்

கே யடர்ந்தரகபண்ணி” (தாயு. சகவா. கஉ.) [சுநியாய: சு- எதிர்மறை. நியாய- நீதி.]

அநிரீதம்-அநிருதம். (வி. ணி.) (உ-ம்.) “அநிரீதசதுக்கம்” [சுநி-எதிர்மறை. நீத-மெய்.]

அநிரீவசரம்-வசநித்தந்தியலாத இல் பொருள். (உ-ம்.) “அநிரீவசநத்திலுலகந்தோன்றும் என்னுமாயாவாதத்தை” (சி. சி. க: உஎ. சிவஞா.) [சு- எதிர்மறை. நிரீ-உரு-பேச்சு.]

அநிரீவசநீயம்-வசநிக்கப்படக்கூடாதது. [சுநிரீ-உருநீய: சு- எதிர்மறை. நிரீ-உருநீய - இலக்கண முதலியவைகளாற் சொல்லத்தக்கது.]

அநிரீவாகம்-1. இயையின்மை. 2. உணவுக்குவழியின்மை. 3. ஒவ்வாமை. 4. பூரணநின்மை. [சுநிரீ-உருவாக: சு- எதிர்மறை. நிரீ-உருவாக - இயையு.]

அநிராகரீதநசம்பிரதாநம்- (இலக்கண.) கேளாதேற்றல்ல “மூக்கண்டூர்த்திக்குப் பூவிட்டான்” என்பதிற்போல்வரும் நான்காம் வேற்றுமை. (பி. வி. கங். உரை.) [இதனை வீரசோழியகாரர் கிடப்புக் கோளி என்பர். (வீரசோ. உபகாரக. நூ.) [சு- எதிர்மறை. நிராக-உரு- தள்ளல்.]

அநிராகருத்தா - அநிராகர்த்திருசம்பிரதாநம். (உ-ம்.) “பெடைமயிலேயநிராகருத்தாவும்பியோகமும் - கொடையெதிர் கூற்றம் தாமதாவாமென்பர் கொள்பவனே” (பி. வி. கங்.)

அநிருத்தபதம்-1. ஆகாயம். 2. தடையற்றவழி. [சுநிரூ-உருவபத: சு- எதிர்மறை. நிரூ-உரு - தடை.]

அநிருத்தபாவிந்- அநிருத்தன்மனைவியாகிய உவை. [சுநிரூ-உருவாவிந்: லாவிந்-செளந்தரியமானபெண்.]

அநிருத்தம்-1. தடையின்மை. [சுநிரூ-உரு: சு- எதிர்மறை. நிரூ-உரு - தடை.] 2. நன்குவிளக்காமை. [சுநிரூ-உரு: சு- எதிர்மறை. நிரூ-உரு - சொல்லப்பட்டது.]

அநிருத்தன்-1. ஒற்றன். 2. தன்னிட்டமாய்த் திரிவோன். 3. பிரத்தியுயிர்னுடைய ஒருமகன். (உ-ம்.) “கண்ணன்சேய்பெறும் பொங்கெழிலநிருத்தன்” (காஞ்சிபு. வானீர்.

உங்.) [சுநிராஃ: சு-எதிர்மறை, நிராஃ: தடுக்கப்படுவோன்.]

அநிருதம்—உள்ளதல்லாதது, பொய். [சுநு: சுநீ-எதிர்மறை, இ-உண்மை.]

அநிருதவாதி—பொய்ப்பேசுவோன். [சுநு: சுவாதி: சுநு:த - பொய். வாதி: - சொல்வோன்.]

அநிருதமலம்—அழுக்கு. [சுநி:உ-ல: சு-எதிர்மறை. நி:உ-ல - சுத்தம்.]

அநிருதவசநம்—சொல்லொணாதது. (சிவஞாநபா. கள்) [சுநி:வ-உ-நா.]

அநிலக்ருலை—வாதகுலை, (உ-ம்.) “கொடுவீட வநிலக்ருலைக் குலம்” (தைவ. தைலவ. கஉக.) [சுநி:வ; ஸ-ஞா.]

அநிலசகனி—நெருப்பு. [சுநி:வ:வ: சுநி:வ - காற்று. வ:வ - நண்பன்.]

அநிலநாள்—1. சோதிநாள். 2. விசாகநாள். [அநில - காற்று. நாள் - நட்சத்திரம்.]

அநிலம்—1. காற்று. (உ-ம்.) “பரிசுதன் மாத்திரையடையும்நிலம்” (சுநி:ம. பி.கிரு. கஉ.) 2. பிறப்பு. 3. வாதரோகம். (உ-ம்.) “அநிலஞ்சூழவை பிநாகி மூன்னெதிர் மறமாம்” (தைவ. தைலவ. கஉ.) [சுந - பிராணன். இ-ல - ஒரு வ-வி.]

அநிலன்—1. அட்டவசக்களிலொருவன். (உ-ம்.) “பாபத. குருகு. கஉ. அரும்பத.” 2. ஒநிராக்கதன். 3. பிராணவாயு. (உ-ம்.) “ஆனததுவதனிலுறு மநிலையுரியக்கி” (சிவப்பிர. உ: உரு.) 4. வாயுசேவன். (உ-ம்.) “அநிலன் மன்னுதிக்கினில்” (வேதாபாணியபு. சபை. கச.)

அநிலாசநம்—உபவாசம், காற்றையுண்ணாதல். (உ-ம்.) “நிலாசவநிலாசநியாயபரிபாலவா” (திருப்ப. கஉ. 0.) [சுநி:வ - காற்று. சுநு:நா - உணவு.]

அநிலாந்தமசன்—1. அதுமான். 2. வீமன். [சுநி:வா. துஜ: சுநி:வ - காற்று. சு: துஜ: புத்திரன்.]

அநிலாமயம்—வாதரோய். [அநில - வாயு. ஆமயம் - ரோய்.]

அநில—சோதிநாள். [அநில: அநில - காற்று. ஈ - ஒர்விகுதி.]

அநிவாரிதம்—தடுக்கப்படாதது. (உ-ம்.) “சிவனைப்போலே அநிவாரித சிற்சத்திப்பிர

காசகவருபனாகவும்” (சி. சி. எ: உ. சிவாங்.)

[சு - எதிர்மறை. நிவாரிதா - தடுக்கப்பட்டது.]

அநீகம்—1. கவலின்மை, [அநீஹ.] 2. சேனை. (உ-ம்.) “அவகிலாணையநீசமொடெய்தினை” (திருவிளை. உக்கிர. வேல்வளை. கள்.) 3. சேனைத்தொகையிலொன்று. (திவாகா.) (உ-ம்.) “அநீகினி” பார். 4. போர். [2, 3, 4-அநீக.]

அநீகிதம்—விரும்பப்படாதது. [சுநீ:வ:வி:த: சுநு - எதிர்மறை. ாநா:வ:வி:த - விரும்பம்.]

அநீகிதி—1. சேனை. (உ-ம்.) “அநீகிதித்தா ளிண்புகதைத்தசென்று” (பாரத. வாயாண. எசு.) 2. தாமரை 3. படைத்தொகைகளு ளொன்று; அஃது: இரண்டாயிரத்து நூற் றெண்பத்தேழு யானைகளும், அவ்வளவுதே ர்களும், ஆறாயிரத்தையுடைய நூறுபத்தேழு கு திரைகளும், பதினாயிரத்துத் தொளாயிரத்து மூப்பத்தைத்து காலாட்டினுக்கொண்டது; இஃதக்குரோணியின்பத்திலொருபங்கு. [அநீ கிதி: அநீக - யுத்தம். இநி - ஒருவிகுதி.]

அநீச்சரவாதி—கடவுள் இல்லையென்ப வன். [சுநீ:ஸா:சுநீ-எதிர்மறை. ாநா:ஸா - கடவுள். வாதி.]

அநீச்சுவாதி—1. கடவுள் இல்லையென்கிறவன். 2. சாமர்த்தியம் இல்லாதவன். 3. தனக்கொருமுதல்வன் இல்லாதவன்.

அநீசன்—1. சாமர்த்தியம் இல்லாதவன் (பெளட. பதிபட. அசு.) [சுநீ:ஸ: சுநீ: ாநா:ஸ - தலைவன்.] 3. நீசனல்லாதவன். [சுநீ:ஸ: ஈ: நீசன் - கீழ்மகன்.]

அநீசுவாவாதி—கடவுள் இல்லையென்னும் மதஸ்தன். [சுநீ:ஸா:வாதி.]

அநீசுவான்—சசுவாணல்லாதவன். (உ-ம்.) “இவர்களுக்குச்சுருட்டியாதி பஞ்சகிருத்திய முஞ்செய்தற்குவல்லமையிருந்தும் இல்லாத வர்போல அநீசுவார்களாயிருப்பவர்கள். (சி- வி. கிரி. உ. தாந்.) [சுநீ ாநா:ஸா.]

அநீதம்—நீதமின்மை. [சுநீ:த - நல் லொழுக்கம்.]

அநீதி—நீதம் அற்றவர். [சு-நீ:த.]

அநீதி—நீதியின்மை. (உ-ம்.) “கேடுசெய்ய கிளர்ந்த சநீதியே” (திருநெல். சத்த-கவி. கசு.) [சு: நீதி - நல்லொழுக்கம்.]

அநீதியாந்—நீதியில்லாதவர். (த.நி. போ. ௨.அ.௮.) [நீதிமாந் - நீதியுடையவன்.]

அநீத்யர்—நீதியில்லாதவர். [நீதியர் - நீதியுடையவர்.]

அநு — 1. ஆயுதம். 2. இனமுதலாவும் வரும மோனை; இன எழுத்தாவன: அ, ஆ, ஐ, ஒள, ஒரினமும், இ, ஈ, எ, ஏ ஒரினமும், உ, ஊ, ஒ, ஓ ஒரினமும், ஞ ந ஒரினமும், ம, வ ஒரினமும், ச, த ஒரினமுமாகும். (உ-ம்.) “அகரமொடாகாரமைகாரமெனகா- ணீகரமொடாகாரமென எ - உகரமொ - டுகார மொஓ ஞமவதச்சகர - மாகாதவல்லவது ” (இலங்கணவின். செய்யுளிய. உரை. நக.) 3. கதாப்பு. 4. சீவனாஞ்செய்தல். (உ-ம்.) “கடவுள் வேடன்றருங்களை கரத்திற்கொ ண்டு - தானுடைத்ததுவிற்பூட்டியதுபட்டச் சமைந்தகோரார்” (பாரத. நிவர்த்த. கசு.) 5. நோய். 6. பின், போல, சீழ், கூட, நீள மாய், சமீபம், உறுப்பு, தனித்தனி, குறி த்து, வரிசை யென்னும்பொருள்களைக் கா ட்டும் ஓர் உபசர்க்கம். 7. மரணம். 8. முலை ப்பால். (இராசவைத.) 9. லேசி. [1, 3, 4, 5, 6, 7, 9 - ஹநு.]

அநுக்கம்—1. ஈதநம். 2. பாம்பு. 3. வரு த்தம். (உ-ம்.) “மனவதுக்கம் விடத்தனித் தனி.” (இராமா. அரோத. கைகே. ௫௨.)

அநுக்காட்டல் — சாடைகாண்பித்தல். [சுநு - அமசம்.]

அநுக்கிரகநீந்தா—அநுக்கிரகருத்திய ன்செய்யுகடவுள். [சுநுமுஹ - தயை. கூத-பா - செய்வோன்.]

அநுக்கிரகபரை — 1. அநுக்கிரகத்தை முக்கியமாக உடையது. 2. பராசத்தி. (உ-ம்.) “பரமசிவத்தில் ஆயிரத்தொரு அரிசமாகப் பராசத்தியானது ஆவிரப்பவித்த அநுக்கிர கபரையாயிருக்கும்” (சி. சி. உ: எச. சிவாக்.) [சுநுமுஹ - கிருணை. வரார் - முக்கி யமாக உடையது.]

அநுகிரகம்—சிவனுடைய பஞ்சகிருத்தி யங்களுனானது; அது: பசுவாகிய ஆன்மா வில் மலம நீக்கிச் சிவத்துவம் வருவித்தல். (சி. சி. க: ந. எ. ஞாப.) “மகாசுகாரத்திற் சத்திரபமாக மாலையிலிருக்கும் புலனங்க ளில் அதிருட்சமசரிமரூள்ளவாகனாய் அங் குள்ள அதிகாரிகளும் பிரகிருத்திமுதலான புலனங்களிலிருக்கும் புலப்பதிர்களும் வியா பாரத்தை விட்டு விஞ்ஞாநகலாவார்கள்.

அவர்களுக்குள்ளே மகாசங்காரகாலத் தில் மலபரிடாகம் வந்தவர் முத்தராவார்கள்; வா ராதவர் தத்தந்தாநத்தைத் தரித்துக்கொண் டிருப்பார்கள். சுத்தாத்துவாதிகாரிகளாகிய அநாதாதிகள் சர்வோத்திருஷ்டமான பா மோக்ஷமென்னும் சிவசுவுரபத்தையடை கின்றார்கள். இதுதான் சிவனுடைய அநுக் கிரககிருத்தியம்” (இ-லி. ஞாந. ௧௨.அ. சாற்.) 2. தீக்ஷைசெய்தல். (சி. சி. க: ந. எ. ஞாப.) 3. தீமையை விலக்கி நன்மையைதிகப்படு த்தலாகிய தயவு. (உ-ம்.) “புலனமைவிற் நகச்செய்யதுக்கிரகமெலாஞ் சிவரோருபாற் புகழ்துபாட” (சூத. சிவமான். எ. உ.ந;) [சுநுமுஹ: சுநு - பின். முஹ - எடுத்தல்.]

அநுக்கிரகாப்தரம்—அநுக்கிரகமுண்டா சல். [சுநுமுஹ - தயை. அங்குரம் - முளை.]

அநுக்கிரகித்தல்—அநுக்கிரகஞ்செய்தல். அநுக்கிரகிப்பு—அநுக்கிரகித்தல்.

அநுக்கிரமணம்—1. கிரமமாகாத்ததுதல். 2. பின்போதல். [சுநுமுஹ: சுநு - பின். சுஹ - போதல்.]

அநுக்கிரமணி—அநுக்கிரமணிகை. (உ-ம்.) “ஜீபெறு மச்சபுராணவத்தியாயச் சிறப்புறு பெயரினை வகுத்தே - யேர்பெறு வுரைப்பலி கன்பெயர் புராணத்ததுக்கிரமணியென வி சைப்பர்” (மச்சபு. அநுக்கிர. க.) [சுநு - வரிசை. சுஹ: - செல்வது.]

அநுக்கிரகமணிகை—நூலினிடத்தடங் கியவிஷயங்கள் இவைவெனச் சுருக்கிச் சொ ல்லும்பாகம். பொருளாட்டலணை. [சுநு - வரிசை. சுஹ: - கிரமமுடையது.]

அநுக்கிரமம்—கிரமப்புகழ்க்கத்தல். [சுநு - சுஹ: சுநு - பின். சுஹ - போதல்.]

அநுக்கிரகநர் — அநுக்கிரகஞ்செய்வது. (சி. சி. உ: உ. ஞாப.) [சுநுமுஹ: சுநு - பின். முஹ: - எடுத்தல்.]

அநுக்கிரககன்—அநுக்கிரகஞ்செய்வோ ண். (பௌட. பசு. நக.) [சுநுமுஹ: சுநு - பின். முஹ: - எடுப்பவன்.]

அநுக்கிரகி—அநுக்கிரகிப்பவன் [சுநு - முஹ: சுநு - பின். முஹ: - கிர - னப்போன்.]

அநுக்கிராஹிணி—அநுக்கிரகஞ்செய்பவன். [சுநுமூரணினி: சுநு - பின். மூரணினி - எடுப்பவன்.]

அநுக்கிராகியந்தவம்—அநுக்கிரகிக்கப்படயோக்கியமாயிருந்தல். [சுநு - பின். மூரணி - கிரகிக்கத்தக்கதன்மை.]

அநுக்கிராகியம்—அநுக்கிரகிக்கப்படயோக்கியமானது. (உ-ம்.) “அநுக்கிராகியாநுக்கிரகசம்பந்தம்” பார். [சுநுமூரணி.]

அநுக்கிராஹிணி—அநுக்கிரகிக்கப்படுதற்கு யோக்கியமுள்ளவன். (பௌட., மாயா, கூட.)

அநுக்கிராஹிநுக்கிரகசம்பந்தம்—அநுக்கிரகிக்கப்படுவது அநுக்கிரகிப்பதுமாகிய சம்பந்தம். (உ-ம்.) “பெந்தரிடத்திலே யேகதேசத்திலே சிவசத்திக்கெவ்வாமற்சிந்திவினைத்ததலால் அநுக்கிரகிப்பது நுக்கிரகசம்பந்தமென்றுஞ் சாற்றப்படும். (சி. சி. உ: உ. ஞாபி) [சுநுமூரணி] சுநுமூரணிகலாஸநு: சுநுமூரணி - அநுக்கிரகிப்பதத்தகது. சுநுமூரணிக - அநுக்கிரகிப்பது. ஸாஸநு - இடாட்பு.]

அநுக்கிரோசம்—இரக்கம். [சுநுமூரணி: சுநு - பின். மூரணி - அழகை.]

அநுக்கை—அநுஞ்ஞை (உ-ம்.) “சோமசுந்தானஞ்சையானிச்செய்துக்கலோன்றாதீர்த்தம்” (கடம்பவந. தீர்த்த. 2.)

அநுகநம்—சம்பாஷணை. [சுநுமூரணி: சுநு - கூட. மூரணி - பேசுதல்.]

அநுகநம்—1. ஈட்டப்பட்டது. 2. தொடர்பு. (உ-ம்.) “அநுகதமாயப்பொழுதே பெயர்களுள்ளையாநியாம் பார்வைகள் வந்தடையாநிற்கும்.” (ஞானவா. தாகூ. உக.) 3. நச்சுயிக்கப்பட்டது. (உ-ம்.) “உரையுரிவின்கூறுபோலவநுதாசாரத்தை யகப்படுத்தலில்” (தர்க்கபா. நக.) [சுநு - பின். மூரணி - போதல்.]

அநுகநன்—பின் தொடர்வோன். [சுநுமூரணி: சுநு - பின். மூரணி - செல்வோன்.]

அநுகநி—பின்போதல். [சுநுமூரணி: சுநு - பின். மூரணி - போதல்.]

அநுகந்தம்—அநுகதி. [சுநுமூரணி: சுநு - பின். மூரணி - போதல்.]

அநுகம்—1. இசைதல். 2. செஞ்சந்தம்.

3. பின்போதல். [1, 3, சுநுமூரணி: சுநு - பின். மூரணி - போதல்.]

அநுகம்பநம்—இரக்கம், கிருபை. [சுநுமூரணி: சுநு - பின். மூரணி - கவம்.]

அநுகம்பம்—இரக்கம், கிருபை. (உ-ம்.) “ஒத்தனனநாந்தாழ்ச்சியுறவதகம் பவசோபந - தீர்த்திலென்னுமைத்தருடையதே சிந்தார்தேரில்” (சிவதரு. பல. நக.) [சுநுமூரணி]

அநுகம்பை—1. அநுகிரகம். (பகவதே: சுநு: கக.) 2. இரக்கம். [சுநுமூரணி: சுநு - பின். மூரணி - நஞ்சம்.]

அநுகம்பம்—1. கூடப்போதல். 2. தன் அநுகம்பம்—து நாயகனோடென் கூட்டையேறுதல். 3. பின்போதல். [சுநுமூரணி: சுநு - பின். மூரணி - போதல்.]

அநுகரணம்—1. ஒப்பாதல். 2. வேறொன்று செய்வதுபோலச்செய்தல். [சுநுமூரணி: சுநு - போல. கரணம் - செய்தல்.]

அநுகரணவோசை—வேறொன்றுசெய்வதுபோலச் செய்யும் ஒலி. [சுநுமூரணி: ஓசை - ஒலி.]

அநுகருடணம்—1. ஆசருவணம்; அது: மந்திரத்தினாலேயே யழைத்தல். 2. இழுத்தல். [சுநுமூரணி: சுநு - பின். மூரணி - இழுத்தல்.]

அநுகவிநன்—இடையன். [சுநுமூரணி: சுநு - பின். மூரணி - பகவுக்குரியோன்.]

அநுகநம்பம்—1. உபவிதி. 2. பிரதமகற்பமாகிய உரியபொருள்கிடையாத காலத்துக்கொள்ளப்படும் இரண்டாம்பொருள். 3. பிரதிவிதி. 4. மூவகை விதிசுருளொன்று; அது: காட்டிலே யுலர்ந்துவிடாத கோமமத்தை யெடுத்திடித்துத் தூளாக்கி மத்திரத்தோடு கோசலம்விட்டுப்பிசைத்து உண்டையாக்கி அச்சினியில் வைத்தெடுக்கப்படுவது. (உ-ம்.) இனிமதுகந்தப்படுத்தியு - மிட்டமுதக்கமுவம்” (சைவச. பொது. கக.) [சுநுமூரணி: சுநு - பின். மூரணி - விதி.]

அநுகன்—1. கணவன். 2. காம இச்சையுள்ளவன். 3. பின் தொடர்வோன். 4. உபசாரன். 5. வேலைக்காரன். [1, 2, 3, 4, 5. சுநுமூரணி: சுநு - பின். மூரணி - செல்வோன்.]

அருநாதி-கூடச்செல்வோன், 2. சோழன்.
[கூடாதிநாடு: கூடா-பின், அரிநாடு-செல்வோன்.]

அநுகாரம்—1. ஒப்புமை 2. வேறொன்று
செய்வதுபோலச் செய்தல். [சுநு-காரம்:
சுநு - போல, காரம் - செய்தல்.]

அருடநீ—அதிகாரம், ஒத்தசெய்கை.
(உ-ம்.) “சர்மாதகிருதிலட்சணை” (சி.சி. சு.
உஅ. சிவாக்.) [சுரு-போல, கூடாதி-மெயல்.]

அருடிலாதன்— இரணியசகிபுவின் மக்களுடையவன், (உ-ம்.) “அருடிலாதனுயர்வொன்றவஞ்சிலை குனிதது” (கூர்மபு, அந்நகா. ௫௫.) [சுமரபு. அந்நகா - பின், ஹாடி - மகிழ்தல்]

அதிகாரம்—வேதாந்தகிரந்தங்களுள் ஒன்று; உது: பரமதத்தில் அகவியேதபருவத்திற்சொல்லப்பட்டுள்ளது. (உபிதா.)

அதுகீழ்த்தரம்-பிரசித்தஞ்செய்தல்.(உ-ம்).
“ஆயநச நரதிகாடார்பத்தது கீர்த்தசகதினூலு
ம்” (மச்சுபு. அதுக்கா. உ.சு.) [சுரு - பினை,
கீதபுரு - சொல்லுதல்.]

அநுதினம்-- ஏற்றித், அதுகூ ல்மானத்,
(உ-ய.) "அறைக்கு நிருதி யெல்லாமை வைக்க
அருணமாய்" (திருவ்ண. ௧௬: ௪௧.) [சுமர-
அதுகூ ல். மூண - தன்மை.]

திரு நணலங்காரம் - சன் குண மிகையன்; அது : மரத்தினு நனசார பிலுலே தன திபற் றைச்சு குண குதல். (உ-உ.) “வார்டெவடேர் காவியெலர் மனனை உயங்குன் சடைக்கட், பார் கையிலுண் மிகைச்சுருமபண்ட” (திருக்கணவ். ௭௮-௮௮) அணி. வசாக. குவல, எம்.)

திருநகலசாத்திரம் — ஆத்தவாக்கியமாநி
யிடைமை+குரூபவைகளையும் பதோப்சாராத் தத்
களையு குற்றமறவுணாத்திச் சருகியின ரு
தனையைவை வளகதப் டோதிக்கிற வறி
தால். (சைவம், டச.) [சுமீரக குல - டச
மை. ஸாஸு - தால்.]

அநுகூலம்—நன்னம.

அநுகூலர்—அதிகூலமுடையவர். (உ-ம்.)
 “சூருகாநூகாதுகூலமம்.” (நாலாயிர. நாவ.
 உ.)

உருகலன்—1. உபசாரி, 2. சிவகாம நாயகர் மால்வருமனாராவன், 3. சிநேகன்.

வினாக்கள்—சுதர்யன்ஞெய்யேரன்,

உறுதோதம்.—பூனையின் பிற்பக்கத்தக்கி
ழப்பரிவாகிய சிறியபூனே. [கூடும் - பின்.
சொடி - பூனே.]

அநுசீகவாபம்—உயிரின் பின்வரும் மகா
 ரவிக் ரமாகிய பள்ளி; இத: வடபொழியி
 லுயிர் வருக்தத்துப் பதினேந்தா டெழுத்து.
 [சுரு-ஸூர:சுரு-பின். ஸூர-உதகரி.]

அநுசீதநகம்— வடிப்படாது பஞ்சுநீவை
தீதல். (கொக்கோ. ந: சுசு.) [பாஞ்-ந- வீக்
கம்.]

திருச்சை—உத்தரவு. (உ-ம்.) “துவ்வண்ணஞ் செய்வதெனென்றாசனு மதுச்சைச்சைய” (திருவ்ளோ. சமணரை. ௧௦.)

அருங்குருதி— கவிந்தவன். (உ-ம்.) “பஞ்சாயன் தாதுச்சூதன்.” (சு.சி. கஉ: எ. சிவாங்.)
[சுநாம்பு]—குதி: சூநா-பினை, வு)குதி-
உதாடர்ந்த.]

அநுபந்தம்-1. அதிகாரத்தால் வருவித்து
படிப்பது. (பி. வி. 100.) 2. இரக்கம். 3.
சுரணை தாரியத்தொடங்கி. 4. சம்பந்தம்.
(உ-ம்.) “அதற்குமாராதுஷ்டாகம்”யிருந்துப்பிரா
ணதிவாயுக்களுக்கு (அ, வி, உ: நுக, சிவாக்.)
5. சகாபுணாகதி, 6. புணாகதி. 7. விரும்பம்.
விசை-அபய: சம்பந்தம் - பின். ஷடம் - தழு
வதல்.

அனுசரணம்—1. ஆயத்தப்படுதல், ஏழுங் குடியெய்தல் 2. இடையூறு து சிந்தைத்தல், மகபாந்தரத்தல். (உ-ம்.) “ஓவாராதி கனதுந் தாந்தால்” (வேதா.சூ.4௩௮.). 3. இவர்குப் பாரத்தல். 4. போனதனைத் தலைத்தல். (உ-ம்.) “கனந்பவேட்கையதுசந்தாநங்கணந் தீதாறு த்தலிததிடையன்னிந் - மங்குற்றமனோலயந் தனதுவாகும்” (ஞாநவா. உத்தரால். ௩.) [சுமனவஸ்யாமி: சுமந - பின. வஸ்யாமி: இருப்ப.]

வினாக்கள் — கிராமமாகச் செய்தல்.
(உ.ப.) “அனுதித்தல்” (ஞாநவா, யு.ம.
ச. உரை.) 2. சந்தித்தல். (உ.ம.) “நாண்கு
வேதவாங்கி க்குளில் எதவாங்கிது த்தை அ
னுதித்தலு” (தாயு. சருணை, எ. உரை.)

உறுதிதேயம்—1. விசுவனைக் குப்பாத்தி
மொனது. 2. வசாரிக் + ததக்கது. [சும
வடுநய.]

உருசயம் — 1. ஒருபொருளில் சம்பந்தப் பட்டிருத்தல். (உ-ம.) “ஆறுசுயப்பட்டதுவி

குணமல்லாததனும் குணமுண்டாதலை அறிந்து அக்குணமல்லாததனை வேண்டுதல். (உ-ம்.) “வேண்டிருநீறு டினை யுமா தவர்க்கு விரும்புது செய்துமெருமிடியும் - கொண்டல்விராதத்தினைக்கும் யாக்கையுநீ கொடியனை ந்கருளுநாளுதோ.” (இலக்கணவிலை. சகக. வீசாக்; குவல எக.) [சுருஷா - வேண்டு கோள். அலக்காரம்.]

அதுத்தரோ— 1. உத்தரவு. 2. கட்டளை. (உ-ம்.) “இந்நூல்கொல்லியது பெரியோரது நுணை கொண்டாகையாலும்” (வைராக்கிய தீப. எ. உரை.) 3. சம்மதம். 4. விடனை. [சுருஷா.]

அதுவாறு— கட்டளை. (உ-ம்.) “சன்னது னையாலே யண்ணலக் கணத்தினேரை மூட்டுவது” (திருவிளை. தீர்த்த. கடு.) [சுருஷா - பின். ஜா - அறிதல்.]

அதுட்டணம்— 1. உற்பலம். 2. குளிர்ந்தது. 3. குடந்தது. [சுருஷா: சுருஷா - எதிர்மறை. உஷா - வெம்மை.]

அதுட்டணத்தீதம்— குடுக்குளிர்ச்சியுமில்லது. (சி-வி. ஞா. கக. சாற்.) [சுருஷா - வெப்பமில்லது. சுருஷா - குளிர்மில்லது.]

அதுட்டயம் — அதுட்டிக்கப்படுவது. (உ-ம்.) “ஆனகன் மவதுட்டயக்களத்தக்காணசுத்திதரு” (சி. சி. பர. மாயா. மத. சக.) [சுருஷா யா.]

அதுட்டாநா— 1. அதுட்டிக்கிறவன். (சி. சி. உ. எங. மறை.) 2. தொழிநுயன்று செய்வோன். [சுருஷா - கா.]

அதுட்டாநம்— ஒழுக்கம். (உ-ம்.) “வயங்குட்டாநம்பண்ணப் பிரிந்தருந தர்ப்பணஞ்செய்து” (மச்சபு. வீம. உச.) [சுருஷா - சுருஷா - பின். ஸ்ரூ - நிந்தது.]

அதுட்டித்தல்— 1. ஒழுக்குதல். (உ-ம்.) “செவாகம முறையினிருபாதம மதுட்டித்த” (சுருஷா. நகர. கக.) 2. தோற்றல். (உ-ம்.) “மதுட்டருமதுட்டித்த” (திருவிளை. இத்திரன்ருடி. உக.)

அதுட்டிப்பு— அதுட்டித்தல். அதுட்டுப்பு— குப்பத்திரண்டசைகளையுடைய ஒரு வடமொழிச் சந்தம். [சுருஷா - ஷாஹ்.]

அதுட்டுப்பு— 1. குரியனுடைய தேருந்ஞ்சந்தச்சாரவயப்பரி ஏழின்பெயர்களுமொன்று. (ஒப்பரியினுய்க்கள் உதாரணச் செய்து: ந்காண்க.) (உ-ம்.) “தகதுதியரசினுந்நததுவல்பக்காரம் - மதிப்புறுசந்தாரணவயப்பரியேழினும - திகழ்காயத்திரியினுமெதிருட்டுச்செகதிவென்றி - மிகுபுதுட்டெருந்தபிரகதிவிளக்கியோக்கும்” “மருவுருட்டினுருவென்னுமயப்பரியேழுபுண்ட - வீரதல்லச்ச” (மச்சபு. குரியரத. உஉ.) [சுருஷா - ஷாஹ்.]

அதுட்டி— இருபத்தேழுக்கத்திரங்களுள்ளே டதினேழாவது நக்கத்திரம். (உ-ம்.) “களக்க மிலுதுமலமிலையினுங் சதிரோன் செல்வன்” (மச்சபு. குரியரத. உரு.) 2. பசுவினிலே நிகழும் மூன்றாம் முகந்தம். (விதாந. குணருண. எக.) [சுருஷா - ஷாஹ்.]

அதுத்தீர்த்தம்— சொல்லப்படாமற்சித்தயானது. (உ-ம்.) “சத்திரிபாசத்தக்கு மல்பரிபாகமே யேது என்பது மூவகையான்மாக்களுக்கு மதுத்தசித்தமடையாலும்” (சி. சி. அ: உ. சிவாக.) [சுருஷா - சொல்லப்படாதது. விலி - ஏற்பட்டது.]

அதுத்தம்— 1. சொல்லப்படாதது. [சுருஷா: சுருஷா - எதிர்மறை. உது - சொல்லப்பட்டது.]

அதுத்தம்பலாதம்— ஒருவகை வாத்தோகம்; அது: வாயினிருபக்கமூலங்களினுக்காதினமகிரினம் வருவது. (சீவரட். சகர.) [ஹ்ரு - கதுப்பு. ஹ்ரு - தம்பித்தல்.]

அதுத்தம்— 1. உத்தமமல்லாதது. 2. எல்லாவற்றினும் மிக்க உத்தமம், தனக்குமேலக உத்தமமான ஒன்றையிலாதது. (பகவதீ. எ: உச.) [சுருஷா: சுருஷா - எதிர்மறை. உது - சிரேட்டம்.]

அதுத்தம்— 1. உத்தமம். 2. உறுதிநிலை. 3. தெற்கு. 4. மற்றொன்று கூறுமறுமொழி. 5. மறுமொழிசொல்லக்கூடாமை, பேசாதிருத்தல். 6. மறுகொள்க்குறுமறுமொழி. 7. மிகச்சொட்டம், தனக்குமேலாக ஒன்றிலாதது. 8. மேன்மை. [சுருஷா: சுருஷா - எதிர்மறை. உது - மேல், விடை, வடக்கு.]

அதுத்தரோப்பாதிக்கதசாங்கம்— அக்காகமத்தினொருபகுப்பு. (சிலப். எக. கக. உரை.)

அநுந்நாநம் — முகங்குப்புறக்கிடத்தல். [சுமந-தூயி: சுந் - எதிரிமறை. உதூயி-மேல்.]

அநுந்நிரபஞ்சமம்— 1. குறிஞ்சியாழ்ச் சிறுவனையெனென்று. (பிங்கல. ௧௩௮௨.) [சுமந - பின். ஐத-செல்வது. பஞ்சமம். ஓரிசை.]

அநுந்நுநம்—1. (இசைநூல்.) ஒரு கால அளவு; அஃது: ஒரு துருத்தகாலத்தின்பாதி-ஒரு மாதநரையின் காற்பங்கு. 2. பின் தொடரப்பட்டது. [சுமந-ஐத: சுமந-பின். ஐத செய்கின்றது.]

அநுந்நுவயம்— இருகதாப்பு. (த.ரி.போ. ௨௦௫.) [ஹமந-கதாப்பு. உய-இரண்டு.]

அநுநரம்— 1. கிற்றிடை. [சுமந-ஐத: சுந் - அற்பம். உதூய - இடை.] 2. தோணிமுதலியவற்றினேற்றமதிக்கல். [சுமந-கர: சுமந - சம்பந்த. கர - தோணி.]

அநுநரித்தல்— 1. படகிலேற்றல்.

அநுநாந்நம்—படுத்தலோசை, மௌளச் சொல்லுதல். (உ-ம்.) “உதாத்தவோசையது தாத்தசொரித்ததமுயவோதி” (திருவிளை. தடாதகை. அ.) [சுமந-ஐத: சுந் - எதிரிமறை. உதூத - எடுத்துச்சொல்லல்.]

அநுநாபம்— கழிவிரக்கம், நடத்ததற்கு வியசுநப்படல். [சுமந-தூயி: சுமந - பின். தூய - வெப்பம்.]

அநுநாவநம்—1. ஆராய்தல். 2. சுத்திசெய்தல் 3. பின் தொடர்தல். [சுமந-யாவந: சுமந - பின். யாவந - ஒதிதல்.]

அநுநிநம்— நாடோறும். (உ-ம்.) “அநுநிநமரன்புகழ்ச்சாற்றுகைவபுராணநூல்” (திருவிளை. விடையில. ச.) [சுமந-ஐத: சுமந - தோறும். ஐத - நான்.]

அநுநோடம்— உபபாதகம். (உ-ம்.) கொலையுடையவாதிசெய்வோர்தம்முடைய குழியியபாவத்தோலேவுறுங்கணமதொன்றிலவைக்கது தோடந்தானம்” (சேதுபு. சங்கராபா. ௭௯.) [சுமந-ஐத: சுமந - பின். ஐத: வு - குற்றம்.]

அநுநயம்— 1. ஆசாரங்கிரமம். 2. சாந்தி செய்தல். 3. பயிற்றுதல். 4. மரியாதை. 5. விண்ணப்பம். 6. விருந்தர் முதலியோ

ரையுபசரித்தல். [சுமந-தூய: சுமந-பின். நய - நடத்துவது.]

அநுநாசிகம்— மெல்லெழுத்து. (பி. வ. ௫.) சுமந-நாஸிக: சுமந - கூட. நாஸிக - நாசியையுடையது. மூக்கினுந்பிறத்ததனூல் வந்தபெயர்.]

அநுநாசிகை— அநுநாசிகம். [சுமந-நாஸிகா.]

அநுநாதம்—1. எதிரொலி. 2. ஒலி. [சுமந-நாடி: சுமந - பின். நாடி - ஒலி.]

அநுப்பிரவிட்டம்— உட்குத்தது. (உ-ம்.) “மாயாததுருதலியவற்றை துப்பியவட்டமா கவியாமதது” (சி. கி. அ: ௩௪. மறை.) [சுமந-உ-விட்ட: சுமந - கூட. உ-விட்ட - உட்குத்தது.]

அநுப்பிரவேசம் -- 1. அநுக்கிரகம். அது: போகவாசனையைநீக்கித்தெளிவித்தல். (உ-ம்.) “ஆக்கலளித்தல்போக்குதல்சமாந்தா-னையச்சிடல்கற்றுமதுப்பிரவேசமென்பன விசனையதொழிலே” (வேதா. கு. ச. ௭.) 2. உட்குத்திருத்தல். 3. ஒருவாசருததுக்குத்தனையிசைவாக்கல். [சுமந-உ-வெஸ: சுமந - கூட. உ-வெஸ - அடைதல்.]

அநுப்பிரவேசீ— உமாதேவி. (உ-ம்.) “நித்தையையுதப்பிரவேசி” (கூர்மபு. திருக்கல். ௨௨.) [சுமந-உ-வெஸ: சுமந - கூட. உ-வெஸ - அடைந்திருக்கிறவன்.]

அநுப்பிராசம்—1. அநுபாசம். 2. வழியெதுகை. அது: ஒருசெய்யுளடியில்வரும் பல சீர்களிலாண்டாடுமழுத்துருதலுடன் ஒன்றிவருதல், பின்வருருதாரணச் செய்யுளாவிது நன்குபலப்படும. “மண்டலம் பண்டிண்டதிண்டேர்வாருணன்றொண்டியின்வாய்க்கண்டலந் தண்டிதைகண்டதொன்றுண்டுகண்டகா-குண்டலம்கெண்டையிரண்டொடுந்தொண்டையுக்கொண்டொருதிங்கண்-மண்டலம் வண்டலம்பக்கொண்டருதுவருகின்றதே” (இலக்கணவிள. செய்யு. ௩௬. உரை.) [சுமந-பிராவு: சுமந - பின். பிராவு - மேன்மையாயிருப்பது.] 3. விரகம்.

அநுபசங்காரம்—முடிவுபெருமை, (அநுமா. ௩௫.)

அநுபசங்காரி—சவ்வியபிசாரமாயிவ ஏது
ப்போலிவகையுனொன்றாகிய ருடிவுபெரு
மை, அத்துவய நிருட்டாந்தம் வெதிரேகதி
ருட்டாந்த மிரண்டுநிலலாதது. அது எல்
லாப்பொருளுமரிசித்தம் அளவையா னளக
கற்பாலகாகவின் னெப்பதிந்போல. (நண்டு
ருழுதலை பக்கமாயிருத்தலிற் றிருட்டாந்த
மிவ்லை.) (தாக்கசுத். ௫௦.) [சுமூவவய
ஹாரிந்: சுந் - எதிர்மறை. உபவஸூஹா
ரிந் - முடிவுடையது.]

அநுபநீதம் — 1. இறகுகினது. 2. பின்
தொடரப்பட்டது. 3. விழுந்தது. [சுமூ-
வகிப: சுமூ - பின். வகிப - விழுந்
தது, போனது.]

அநுபநீதசதுட்டயம்—ஒரு தூல்செய்வோ
ன் அநுதலோடுசேர்த்துத் தந்துரைக்கும் நா
ன்கு பொருள்கள்; அவை:வீடியம், சம்பந்தம்,
பயன், அதிகாரியென்பன. (உ-ம்.) “சாத்து
மதுபந்தசதுட்டய நூற் குவிடயஞ்சம்பந்தம்
பயனதிகாரிகளுளை நான்கறியே” (வேதா.
கு. அ.) [சுமூவபய: சதுட்டய: சுமூ -
பின். வபய - கூடியுந்நிலல், உதா:கூடிய -
நான்குக்கூட்டம், சம்பந்த நீர்க்கு ஆந்தரியங்
கூட்டி நான்கென்பாருமுள்ள.] (கன். விரு
த்தி. சிறப். உரை.)

அநுபநீதம்— 1. அடுத்தாயக்கப்படுவது.
2. அதுசரித்தல். 3. இம்மையிலுண்டான
தன்மைகேமைகள். 4. இடையருத் தொட
ர்ச்சி. 5. ஒற்றுமை, ஒன்றிப்பு. 6. ஒன்றினோ
டணைக்கப்பட்டது. 7. கட்டுதல். 8. காரிய
த்தொடர்ச்சி. 9. கூட்டுதல். 10. சிசு. 11. தடை.
12. தொடக்கம். 13. தொடர்ச்சி. 14. பிர
யோசகமான செய்கையைச் செய்யப்படுதல்.
[சுமூவபய: சுமூ - பின். வபய - கூடி
கிற்றல்.]

அநுபநீதன்—1. உடன்பட்டவன். (உ-ம்.)
“காயுமவர் கதுபந்தருமாயுள் களித்திரே”
(சிவசூ. சுவர். ககரு.) 2. குருகையப்பின்
ரோடாந்த நடக்குஞ் சேடன். 3. பெற்றோ
ரைப் பின்னொடாந்த நடக்குப் பின்ன. [சு
மூவபய: சுமூ - பின். வபய - தொடர்
ப்பாடுடையவன்.]

அநுபநீதன்—1. தாகம். 2. விக்கல். [சுமூ-
வபய: சுமூ - பின். வபய - கடுவது.]

அநுபநீதி— 1. சாத்தியத்தைச் சாதிக்க

வல்லதல்லாதது (உ-ம்.) “ஐதநுபபத்தினா
ந்த் சாலேயுற்பத்தியாகு - மாதரவுடையனாக
மருத்தாபத்தியெனக்கொல்லவர்” (சூத. எககி.
பூ. ௫௦: கக.) 2. சித்தாந்தமாகாத நியாயம்.
3. சித்தியாகாமை. 4. தகுதியின்மை, பொ
ருதகநின்மை. (உ-ம்.) “அநுபபத்திக்கொ
ன்மயத்தொன்றப்பொருள் வேறுணர் தில்”
(பி. வி. சௌ.) 5. நிறைவேறுமை. 6. பிரயோகி
க்கப்படாமை. 7. யுத்தியின்மை. [சுமூ-வ
பதி: சுந்-எதிர்மறை. உபவபதி - தகுதி,
பிறததல், யுத்தி.]

அநுபயம்—தனக்கு நிகரில்லாதது. (உ-ம்.)
“செரிவரிதாயதுபயமாப்” (தத்துவ. பதி.
௩.) 2. மிகச்சிறுட்டமானது. [சுமூ-வபி:
சுந் - எதிர்மறை. உபபி - ஒப்பு.]

அநுபயம்—1. உவமையின்மை. 2. குழ
தமென்னுந் தென்மேற்குத்திசையானியின்
பெண்யானை. 3. மிகச்சிறுட்டமானது. [சு
மூ-வபி: சுந்-எதிர்மறை. உபபி-ஒப்பு.]

அநுபயம்— இரண்டும்ல்லாதது. (தர்க்க
பா. அக.) [சுந் - எதிர்மறை. உபயா - இர
ண்டு.]

அநுபல்லவி—பதமென்று வழங்கப்படுஞ்
செய்யுளின் இரண்டாறுதப்பு.

அநுபலத்தம்—1. அடையாமை. (தர்க்க
பா. எக.) 2. காணப்படாதது. (பெளட்.
பசு. ௫௦.) [சுமூ-வபெஸு: சுந்-எதிர்மறை.
உபவஸு - அடைதல்.]

அநுபலத்தி—1. அநுபலத்தியலக்காரம். 2.
அநுபலத்தியபிரமாணத்து னொன்று. (உ-ம்.)
“அநுபலத்தியது - சீத நின்மைபனியின்மை
காட்டல்போலும்” (சி. சி. அளவை. ௫௦.)
3. அறியப்படாமை. [சுமூ-வபெஸு: சுந் -
எதிர்மறை. உபெஸு அறிதல்.]

அநுபலத்தியலக்காரம்— துகர்ச்சியின்மை
யணி. (சுவல. ககரு.)

அநுபவப்படல்— உற்றறிதல்.

அநுபவபூமி— இருவகை ஞாநபூமிகளு
னொன்று; அது: சத்துவாபத்தி, அசஞ்சத்தி,
பதார்த்தாயாவவை, துரியமென நான்கு
வகைப்படும். (வேதா. கு. கசஅ. உரை.)
[சுமூ-வபவ: சுந்: சுமூ-வபவ - தானேயறி
யுற்றிவு. ஊடுதி - நிலை]

அதுபாவம் — 1. அதுபோகம். (உ-ம்.) “கண்டபேரின்ப வதுபாவக் கருத்தினோடெழுந்த” (காஞ்சிபு. சமுல. ககஉ.) 2. காரியம். 3. சைவல்லியம். (உ-ம்.) “அதுபாவநியுஞ்சேருமோ” (சாயு. ஆரண. கூ.) 4. சுகபோகம். (உ-ம்.) “பிறைநுதல்வஞ்சியரது பவமுண்டு” (மதுரைப்பதிற்றுப்பத. 10அ.) 5. தானே கண்டறியுமறிவு, நினைவற்றகுள்வராகிய உணர்வு. (உ-ம்.) “யதார்த்ததுபவப்பிரமை” (சர்க்கபா. கூ.) [சுநுலவா; சுநுலவின். லவ - இருக்கை.]

அதுபவி — உலக விவகாரங்களை நினைபாமல் ஆத்தமலிவேகத்தை யடைந்தது ஒரு சந்தையல் சேவன்முத்தனுவோன. (உ-ம்.) “வீடுலகவிவகாரம் நினைபாமல் விவேகமேவியோர்பிரப்பிறுமுத்தனதுபவியே” (வேதா. சூ. கசு.) [சுநுலவா; சுநுலவா; து-ஒரு வ-ல்.]

அதுபவித்தல் — துய்த்தல். (உ-ம்.) “இச்சாரமுதபவித்தல்லதுவிடாதல்” (காஞ்சிபு. அர்கா. கதி.)

அதுபவிப்பு — அதுபோகம்.

அதுபவியம் — அதுபவிக்கப்படுதல். (உ-ம்.) “சேவனாவன் நனதுபிரியத்தைத் தனதிலயங்கனின் மேல்வைத்து அலைபனியன்பமாயதுபவிக்குநிடத்ததுபவியப்பாறு யதுபவமுமாகிய இரண்டினை” (வேதா. சூ. கூடு. உரை.) [சுநுலவா; சுநுலவா; ய-ஒரு வ-ல்.]

அதுபவை — பார்ப்பதி. (அதுபவமுள்ளவன்.) (உ-ம்.) “ஆமகிரிகுமாரத்தையதுபவைபாரசத்தி” (திருப்பு. கூஅசு.) [சுநுலவா; சுநுலவா - வடமொழி ஆவீறு தமிழில் ஐயிருயிற்று.]

அதுபவைகவேத்தியம் — அதுபவமொன்றாலேயறியத்தக்கது. (உ-ம்.) “பரமசிவம் ஸவருப ஞானாதுபவைகவேத்தியம்” (சி. சி. பாயிர. 10. சிவாக்.) [சுநுலவா; கை-ஒன்று. வெடி - அறியத்தக்கது.]

அதுபாடணம் — 1. கண்டிக்கும் பொருட்டாக ஒரு பிரதிஞ்ஞையைத் தீர்ப்ப எடுத்துச் சொல்லுதல். 2. சிசுனைனைதப்பினனுஞ்சொல்லுதல். (உ-ம்.) “ஆயாமமறைபொழுதலறந் சவதுபாடணத்தால்” (சிவசுரு. சிவஞானியோ. எது.) [சுநுலவா; சுநுலவின். பின். லாவுண - சொல்லுதல்.]

அதுபாடித்தல் — 1. உறுதித்தல், ஏறுவர் சொன்னதை யெடுத்துச்சொல்லல். (உ-ம்.) “கத்தமாயைபிசுத்தமாயை தோன்றமெனறது, குஞ்சுமதேசத்திற் றாலதேசக்கதோன்றமென்று நும்சான்றுஞ் சைவபுராணிகமதாநுசாரிகளாயிருக்கின்ற ஆசாரியாமதமதுபாவித்த” (சி. சி. உ: 10. ஞாபு.) 2. சொல்லுதல். [சு. சுநுலவா; சுநுலவின். லாவுணத்தல் - சொல்லல்.]

அதுபாடிதம் — மகாபாதக துல்லியம். (உ-ம்.) “பஞ்சபாவந்தனச்சதுபாதக - மெஞ்சலில்லையாவையுமெஞ்சுமால்” (மேதுபு. சதுபகோ. உக.) [சுநுலவா - ஒப்பு. லாவுண - தீங்கு.]

அதுபாதிதம் — 1. (மதநூல்) கண்ண்களிலொன்று. (கந்தபு. ஆந்தரபுர. சன.) 2. (கணக்கிசாரம்) சங்கலதம் 3. (கணக்கிசாரம்) திரயாசிகம். 4. பின்னொருதல். [சுநுலவா; சுநுலவின். லாவுண - வீழுதல்.]

அதுபாதித்யம் — அங்கீகரிக்கப்படாதது. [சுநுலவா; டெயர்.]

அதுபாதித்யன் — அங்கீகரிக்கப்படக்கூடாதவன். [சுநுலவா; டெயர்: சுநுலவா - எதிர்மறை. உலாவுதல் - அங்கீகரிக்கப்படக்கூடியவன்.]

அதுபாதிதம் — 1. மருந்தையுட்குத்தற்குக்கொள்ளும் பாகம், மருந்தயன், குடிக்கும் பாகம். 2. மருந்தனருதும் பதார்த்தம். (உ-ம்.) “அதாதி - யநுபாதிதம்” (இராமவை. 40க.) [சுநுலவா - கூட, பின். லாவுண - குடித்தல்.]

அதுபாலநம் — 1. சீழ்ப்படிதல். (உ-ம்.) “ஆஞ்ஞாதுபாலநம்” (பௌட். பும். கூஉ.) 2. பாதுகாத்தல். [சுநுலவா; டெயர்.]

அதுபாவம் — 1. கண்டித்து, சைகாட்டுமுதலிய அக்கசேட்டைகளினால் பங்குருத்தை விளக்குதல். 2. துடயான எண்ணம். 3. தேசம். 4. நிச்சயம். 5. மகத்தியம். [சுநுலவா; சுநுலவா; லாவு - கருத்து, இருத்தல்.]

அதுபாவியம் — அதுபவிக்கத்தக்கது. (உ-ம்.) “ஸவதுபாவதுபாவியமாய்” (சி. சி. அ: கூசு. ஞாபு.) [சுநுலவா; டெயர்.]

அதுபுதம் — 1. அறிந்துகொள்ளப்பட்டது. (உ-ம்.) “பூர்வத்திலேயதுபுதமானபேரி

யாதிரத்தசாதியங்கள் என்று நிச்சயிக்கப்படும” (சி. இ. உ. கக. சிவாக்.) 2. காரியமாக வந்தது. [சுநு-பு. உ.]

அநுபூதி—1. தானே கண்டறிந்தும் பிறர் க்குச் சொல்ல இயலாததுமான அறிவு. (உ-ம்) “பேசாவதுபூதியையடிபெய்ந்துப்பிழைக்க” (சாயு. சொல்லற். கூ.) 2. கிளைவந்திய லாய் வேருகிய உணர்வு. (உ-ம்.) அநுபூதி யாவது நிருதவியதிரித்தருநம்” (சி. இ. அனை. க. சிவாக்.) [சுநு-பு. உ.]

அநுபூதி-அநுபவிககத்தகத்து. (உ-ம்.) “சொல்லுபவஞ் சுவாநுபூதிகமாய” (சி. இ. உ. கக. சிவாக்.) [சுநு-பு. உ.]

அநுபோகம்—1. அநுபூதி. (உ-ம்.) “தானே தானுபோகம் தன்னில்” (சி. இ. பர. மரியா. ம. க. கக.) 2. அப்பியாசம். (உ-ம்.) “அவன் இராமபாணக்குரிகை செய்வதிலுந் போகப்பட்டவன்” [யதக.] 3. இன்பம். (உ-ம்.) “செவமாது-இன யதபோகமதாழ்ச்சி யனாருமுதேபசயாந்” (திருப்ப. இசு. 4. கவாழவு. (உ-ம்.) “கீதயதுபோகநெற்க ன்று” (இராமா நூற்பய. 4.) 5. புணர்ச்சி. (உ-ம்.) “குறமாதிரின்பவதுபோக சரசக் கார” (திருப்ப. 100.) [சுநு-பு. உ.]

அநுபோக-அநுபோகத்தொன்றாவோன். (உ-ம்.) “தன்கலோகமெலாரதுபோக” (திரு ப. இ. எ.) [சுநு-பு. உ.]

அநுபோகித்தல்—அநுபவிகத்தல்.

அநுபகோடியோன்—அருக்கன். [சுநு-பு. உ.]

அநுமதூண்டம்—சேதுவிலுள்ள ஒரு தீர்த் தம். (உ-ம்.) “அநுமருண்டலியளிராடி” (சேதுபு. சேதுயா. உ.) [சுநு-பு. உ.]

அநுமதம்—1. அன்பு 2. சம்மதி. (உ-ம்) “ஆற்றறுகிறவெற வறுமதஞ்செய்க்கென” (சுவதந. சிவஞா. தாற். உ.) 3. பிரியம். [சுநு-பு. உ.]

அநுமதி—1. கட்டளை. (உ-ம்.) “அநுமதி கொடுத்தொழுது” (திருவள்ள. நாக. கக.) 2. சம்மதி. (உ-ம்.) “அதளிதருபுனலின் முத்த த்திருவருள் செய்தியென்னு—வுளமலயுய

கையோடு முரைத்தநுமதி பெற்றங்கண்” (சேதுபு. சேதுயா. சநு.) 3. சுக்கிலபக்த சது ர்த்தசியோடு கூடிய பெளர்ணிமை. [சுநு-பு. உ.]

அநுமதீயம்—பாவராகதாளங்களை என்று மூன்றிலக்கணங்களை யுட்குறித்து அநும னுற்செய்யப்பட்ட பாதசாதிராம. [ஹநு-பு. உ.]

அநுமந்—அநுமாந். [ஹநு-பு. உ.]

அநுமந்தன்—அநுமாந். (உ-ம்.) “அநும ந்தனடித்தானே” (இராமநா.)

அநுமந்தா—சம்மதித்தவன் போலிருக்கி ரவன். (பசுவந்தே. கக. உ. க. ஸ்.) தேக்கந் திரிய விடாபாருகளில் தான் பிர்வருத்திய ந்நவனாளுவம் பிர்வருத்தியுள்வனவனைப்போ லத்தந்தாற்றப்படுகின்றவன். (ஹநு-பு. உ.) செவ் மலையாயேவுகிறவன். (ஹநு-பு. உ.) மசய்யவே ண்டியகாரியகனா லொசைனை சொல்லுகி ரவன். (ஹநு-பு. உ.) [சுநு-பு. உ.]

அநுமந்தருசுப்பிரதாநம்—(இலக்கண.) சம்மதமாயேற்றற்பொருளில்வரும் நான்கா ம்வேற்றுமையுருபு. “ஆசிரியன் மாணக்கனுக் குக்கையையுருபுத் தான்” எனபதிற்போல். (பி. வி. க. உரை) [சுநு-பு. உ.]

அநுமானம்—இறந்தகனவனோடுடன் கட்டையேறிமரித்தல். (உ-ம்.) “பந்தமுறவ துமரணஞ்செய்தவருக்குமணி முதற்பாவை மார்க்கன்.” (நல். பார. முத்தியடை. க.) [சுநு-பு. உ.]

அநுமலோகை—சூரியசமுக்கத்து கடிக்கும் மாதர்களிலொருத்தி. (கூர்மபு. ஆதவாசி ரப். க.)

அநுமாந்—1. அஞ்சகையென்னும் பெண் ணினுடையமகன்; இவன் கிட்கிந்தைமலையி லே சுக்கிரிவனுடைய சேனையைச் சேர்ந்திரு ந்து இராமச்சத்திரனுக்குத் துணைவனுத் து தனுமானவன். இத்திரனுடைய ஐராவதயா னையிற் பாய்ந்து அவனுடைய வச்சிராயுதத் தினால் ஊறுபட்ட சதுப்புடைமையால் அநு மானென்பபெயர்பெற்றான் என்பர். (உ-ம்) “கூப்பற்றிய வெண்குலசத்தாந் கூறுபடுபுன் வுத்திரேக வாற்பெற்றாரீபெற்றதுகின்னது

வற்றிடலாலதமனெனும்-பேர்பெற்று" (இராமா.உத்.அது.கூச.) [சுநு-ரோநு - சிற்பநூல் முப்பத்திரண்டிலொன்று.]

அதுமாநசாமக்கிரி—அதுமாநத்திற்குவேண்டும் உறுப்புக்கள். (அளவை. சுந.சிவஞா.) [சுநு-ரோநு - ஓளவை. ஸுரோதி - காரணசமூகம்.]

அதுமாநப்பிரமாணலங்காரம் — அதுமாநப் பிரமாண அணி. (குவல். கரக.)

அதுமாநப்போலி—சாதகம் பகஷத்திலிருக்கையின்மை, சபகஷத்திலிருக்கையின்மை, விபகஷத்தினீக்கமியமையென்னுங் குற்றங்களைக் கூடியுஞ் சிலகுப்போல்தால் அதுமாநம் போலத் தோற்றும் போலியியாயம். (சைவப்பி. கரு. தர்க்கபா. எச.)

அதுமாநம்—1. ஐயத்தோடெண்ணுதல். 2. ஐயம். (உ-ம்.) "இனியங்கிதந்த்ருமதுமாநமோ" (தாயு. அகிலா. க.) 3. தர்க்கசாத்நிரத்திற் சொல்லப்பட்ட பிரமாணங்களுளொன்றாகிய கருதலளவை. இதுநேரே யறியப்படாது சாதித்துப் பெறற்பாலதாய் மறைந்திருக்கிறபொருளை யதனைவிட்டு நீங்காது யாண்டும் உடனாய்நிகழும் ஏதுவைக் கொண்டு உணர்வதாகிய ஆன்மாவின் ஞாபகத்தி; அது: புகையைக்கண்டு கண்ணப்பாது தெருப்பையுண்டென்றணர்தல் போலவது. ஏதுக்களைக் கொண்டு மறைந்தபொருள்களை யறிதல். (சி. சி. அளவை. உ. நிரம்ப.) [சுநு-ரோநு: சுநு - பின். ரோநு-அளவை.]

அதுமாநவாக்கியம்—அதுமாநப்பிரமாணத்தால் ஒருவன் அறிந்ததைப்பிறன் அறியும்படியுணர்த்தும் வாக்கியம், இவ்வாக்கியத்திற்குப்பிரதிஞ்ஞா, ஏது, உதாரணம், உபநயம், நிகமம் என்பன அவயவங்கள். (உ-ம்.) "அதுமாந வாக்கியத்தினுடைய ஏகதேசங்கண் அவயவங்கள்." (தர்க்கபா. எஉ.) [சுநு-ரோநுவாக்கி.]

அதுமாநவிருந்தம்—அதுமானப்பிரமாணத்துக்கு மாருகப்பக்கவுறுப்புக்கூறுவது. (அதுமா. பக். கக.)

அதுமாநவுறுப்பு—பக்கம், ஏது, திருட்டாத்தம், உபநயம், நிகமம் என ஐந்தாம். (அதுமா. பக். சு.)

அதுமாநாகம்மியம்—அதுமாநத்தால் அறியப்படாதது. (சி. சி. உ: எக. சிவாக்.) [சுநு-ரோநு - கருதலளவை. சுநு-ரோநு - அறியப்படாதது.]

அதுமாநபாசம்—அதுமாநப்போலி. (சி. சி. அளவை. கச. மறை.) [சுநு-ரோநு-கருதலளவை. சூலாவஸு - போலி.]

அதுமாநிந்தல்—அதுமாநப்பிரமாணத்தாலறிதல். 2. ஐயத்தோடெண்ணுதல். 3. குதிரைக்களைத் தல். (உ-ம்.) "குதிரைத்தற்செயலாயாவது வாங்குகிற ஆனைக்கண்டாவது அதுமாநித்தாலும் கூத்தாமுனாலும்" (அசுவசா. கள.)

அதுமாநிதம்—குதிரைக்களைப்பு.

அதுமாநகம்—அதுமிக்கப்பண்ணுவது, ஏதுவாகி அறிவிப்பது. (பௌட. பதி. எஇ.) [சுநு-ரோநு.]

அதுமிந்தல்—அதுமாநப்பிரமாணத்திலுலறிதல். (உ-ம்.) "மாயையிடையையுண்ண முலையான் மற்றைமாதர்போலென்று தூய மதிஞ்ஞாமித்துச்சொல்லுமருங்குற் றேகைதான்." (பிரபுலி. பிரபுதே. கள.)

அதுமிதி—அதுமாநத்தினுற் றேன்றும் அறிவு. (தர்க்கபா. கள.) [சுநு-ரோநு.]

அதுமேயம்—அதுமாநப் பிரமாணத்தால் அறியத்தக்கது.

அதுமை—அதுமாநத்தினால் வரும் அறிவு. [சுநு-ரோநு.]

அதுமோநுதம்—1. அக்கிகரிப்பு. 2. ஒத்த மலிழ்தல். 3. சம்மதம். [சுநு-ரோநு: சுநு - கூட. ரோநு - மலிழ்தல்.]

அதுயாத்திரி—} யாத்திரையிற் கூடப்
அதுயாத்திரிகன்—} போவோன். [சுநு-
யாதி - சுநு-கூட. யாதி - பயணகாரன்.]

அதுயோகம்—1. கண்டித்தல். 2. தேவத்தியாகம். 3. வருத்திக்கேட்டல். 4. விசாரணை. 5. வினா. [சுநு-யோம: சுநு-பின். யோம - இணைத்தல்.]

அதுயோகி—1. கூடியிருக்குமது. (தர்க்கபா. கச.) 2. விதிவிலை. (உ-ம்.) "விதியுயோகி மறைபிரதியோகி" (பி. வி. கச. உரை.) [சுநு-யோமிது.]

அதுயோசகம்—வினா. [சுநு-யோஜந: சுநு - பின். யோஜந - இணைத்தல்.]

அநுரஞ்சகம்—திருத்தியாக்குவது. [சுநு-
ரஜக: சுநு-கூட. ரஜக பிரியமாதல்.]

அநுரஞ்சநம்—1. நேசித்தல். 2. பிரியப்படுததுதல் [சுநு-ரஜந: சுநு - கூட. ரஜந - பிரியமாக்குவது.]

அநுராகம்—1. சிற்றின்பலிருப்பும். (உ-ம்) “இதழைக்கொடுத்ததராகத்திருக்கி” (திரு. ப்பு. உசு.) 2. சிநேகம். 3. மிகுபிரியம். [சுநுராம.]

அநுராகமால் — ஒரு பிரபந்தம்; அது: தலைவன் கனவின் கண்ணுத்தியைக்கண்டுகேட்டு உண்டு உயிர்த்து இனிமையுறப் புணர்ந்ததைத் தன்னுயிர்ப்பாங்கற்கு உரைத்ததாக நேரிசைக் கலிவெண்பாவாற் கூறுவது. (தொன்னூல். உஅஉ. உரை.) [சுநுராம சிவா.]

அநுநயம்— 1. இணக்கம், ஏற்றது. 2. ஒத்தது. 3. தக்கது. (உ-ம்.) “முநிவர்தோனரினர்க்குமவது ரூபமாய்ச்சிவாக்கினையால்” (குத. சிவ. கசு; சு.) [சுநுநாருவ: சுநு-ஒத்த. ரு-ருவ- வடிவம்.]

அநுரோதம்—இணக்கம்.

அநுலாபம் — அடிக்கடி பேசுதல், மறுபடியும் பேசுதல். (லிங்கா. ௧௭௨.) [சுநுலாப: சுநு- பின். லாப- பேசுதல்.]

அநுலேபகம்—சந்து முதலிய பூசுக்கருவி. [சுநுலேபக: சுநு- கூட. லேபக- பூசுவது.]

அநுலேபநம்— 1. அபிதேகஞ்செய்த அநுலேபம் — 2. அபிதேகத்திலாயி. 3. தைலமுதலியவற்றையுடம்பிற் பூசுதல். (உ-ம்.) “குங்குமகற்பூசுத்தநாகியநுலேபநமாகவம்” (சி. வி. கி. ௧௧. உரை.) [சுநுலேபந: சுநு- கூட. லேபந- பூசுதல்.]

அநுலோமசன்— அநுலோமன. [சுநுலோமச: சுநு- லோமன.]

அநுலோமன்— காற்குலத்தன், உயர்குலத்தாலவன் இழிகுலப் பெண்ணை விவாகஞ்செய்து பெற்றபின்னா. (உ-ம்.) “குலமுயராணுந்தாழ்ந்தகுலமுறுபெண்ணுங் கூடி-உலமற்பிறந்தமைந்தனதுலோமனென்னும் பேரான்” (குத. சிவ. ௧௨: சு.) இப்படிப்பிறந்த அநுலோமன்: சுவர்ணன், அம்பட்டன், பாரசவன், மற்றுரு, உக்கிரன், குசகன் என அறுவகையர். (சைவச. பொது. சகசு. உரை.) [சுநுலோம: சுநு- கிரமம். லோம- தொடர்பு.]

அதுவகன் — வாயுச்சகங்களுளொன்று. (உ-ம்.) “ஆங்கணவகன் பிரவகனதுவகன் சிறப்பின் — வீங்குசகங்கனரிவகன்மேற் பரா

வகனதன்மே — லோக்கிநின்றதோர் பரிவகனெனும் பெயருடைய — தீக்கிலவாயு சக்கரங்களைமுந்தணிசிற்ற்கும்.” (சுநுமபு. மண்டல. சு.)

அதுவதித்தல்—முன்னர்க்குறிய ஒருபொருளை யொருநிமித்தத்தாற் பின்னும் எடுத்துக் கூறுதல். (உ-ம்.) “இருவர்கொல்வத்க்குமேற்கொண்டதுவதித்து” (திருவிளா. மாமன. ௩. 0. பி. வி. ௧0. உரை.)

அதுவமிசம்—வமிசவாலாறு. [சுநுவாமிச: சுநு- வரிசை. வு-ஸ- மரபு.]

அதுவமித்தல்—ஒரு வாக்கியத்திலே இலக்கணமுறைப்படி யெழுவாய் பயனிலைகள் வெளிப்படத்தோன்றுமாறு சொற்களைக் கூட்டிக் கொல்லுதல்.

அதுவரிணை— வர்ணித்துக் கொல்லல். (உ-ம்.) “பெருகுபிதிர்வஞ்சாது வர்ணனை” (மச்சபு. அதுக்கிர. சு.) [சுநுவரிணை: சுநு- மச்சபு. அதுக்கிர. சு.]

அதுவரித்தம்—1. காரியம். 2. கீழ்ப்படிதல். 3. சம்மதித்தல். 4. தொடருதல். 5. பிரியப்படுத்துதல். 6 முற்குத்திரத்திற்கொல்லப்பட்டதைக்கொண்டு குறைகிரப்பதல். [சுநுவரித்தம்: சுநு- பின். வகுத்தல்- விருத்தியாதல், தாபித்தல்.]

அதுவரித்தி—அநுசரித்தல். (உ-ம்.) “தததுவரித்தியாயிருக்கிற புத்திரபிரதிபுருவிவந்தமான தத்துவங்களு” (சி. சி. சு: அ. சிவா.) [சுநுவரித்தி: சுநு- இருத்தல்.]

அதுவரித்தித்தல்—தொடருதல். (உ-ம்.) “அந்தச்செய்தகருமம் கசித்ததினாலொருஆழர்வஞ்செறித்துப்பலபரியத்தஞ் சம்ஸ்காரன்மாவாய் அதுவரித்திக்கும்” (சி. சி. உ: இஅ. சிவா.)

அதுவரி—புதன். (கு. நிகண். சு: சுசு.) அதுவரிக்கைய — யாகத்திலே தேவதையை யழைத்தற்குச்சாதகமான ஒரு வேதமந்திரம். [சுநுவரி: சுநு- வாசுரி.]

அதுவாகம்—வேதத்தின் உட்பகுப்பு. அதுவாசம்— 1. அனபு. 2. கூடிய அதுவாசம்— 3. குத்தல். 3. வாசனையுட்தல். 4. வேலைச்சாலை. [சுநுவாச: சுநு- வாசுரி. இருத்தல், பரிமளம்.]

அதுவாசிதம் — வாசனையுட்பட்டது. [சுநுவாசித: சுநு- வாசுரி.]

அதுவாதம்—1. சம்மதம். 2. கிந்தித்தல். 3. முன்னர்க்குறிய ஒருபொருளை யொருநி

மித்தத்தாற் பின்னும் எடுத்துக் கூறுதல். (பி. வி. ௫௦.) வாதிக்கிற பொருளை நீயிவ் வாறு கூறினையெனக் கண்டாளுஞ்செய்தற்பொருட்டுப் பிரதிவாதி யுட்கூறுதல். (உ-ம்.) “ஆங்க வன்ருளுரைத்த மொழிகேட்டவன்பாதனை யதுவாதஞ் செய்து” (பெரியபு. திருஞாந. ௧௧௭.) [சுநு-வாடி: சுநு - பின். வாடி- சொல்லுதல்.]

அதுவாதி-- 1. அதுவாதம் செய்பவன். 2. சமணரிலொருவன். (சி. சி. பர. நிகண். மதம். ௧. உரை.)
அதுவாதித்தல்-அதுவதித்தல். (உ-ம்.) “சொன்னதுலதுவாதித்து” (திருவிளை. த டாத. ௫௪.)

அதுவித்தம்-1. கலக்கப்பட்டது. 2. கலந்து பிங்கப்பட்டது. 3. சூயிற்ப்பட்டது. 4. கூடினது. 5. சம்பந்தப்பட்டது. 6. துளைக்கப்பட்டது. 7. பலவன்னப்பட்டது. [சுநு-விது: சுநு-விது.]

அதுவிதாயிதீ-அதுசரிப்பது, இணக்கியது. (உ-ம்.) “சகவாணுடைய இச்சாதுவிதாயிதீயாகாமாயயானது ஆன்மாவாசமாயி ஆணவம் நீங்கும்படிக்குக் கலையாதிதத்துவங்களைத் தன்னிடத்திலேயுதிப்பிக்கும்” சி. சி. உ: அச. சிவாக்.) [சுநு-வியாயிதீ: சுநு-பின். வியாயிதீ - விதிகளையனுசரிப்பது.]

அதுவியவசாயம்-பிரத்தியக்ஷப் பிரமாணத்தினால் உணர்ந்ததை யுணர்ந்தேனை ஒருவனுக்குப் பின்னிகழுமுணர்வு. (தர்க்காமிர்த. ௬௩.) [சுநு - பின். வுவுவஸாய-உணர்வு, செயல்.]

அதுவிசநம்-வழிவிட்டனுப்புதல். [சுநு-வாடி: சுநு - பின். வாடி-போதல்.]

அதுவிருத்தம்-1. முட்டைவடிவம். 2. முன் குத்திரத்திலிருந்து அவாயிலேயாற் பின் குத்திரத்துக்கெடுத்துக்கொள்ளப்படுஞ்சொல்முதலியன. [சுநு-வாடி.]

அதுவிருத்தி-1. இசையச் செய்தல். 2. இணக்கல். 3. உபசாரம். 4. ஒப்பாக்கச்செய்தல். 5. கூடிசின்ற செய்தல். (உ-ம்.) “அவ்வொருவனே யென்று - மான்மலிலதுவிருத்தியாயிருக்கும் வகையினால்” (குத. எக். பூ. ௧௧: ௧௦.) 6. சேர்க்கிருத்தல். 7. தொடர்ச்சி. (உ-ம்.) “ஆகில எங்கும் ஞாநமானது அதுவி

ருத்தியாயிருக்கையினால்” (சி. சி. உ: ௧௦. சிவாக்.) 8. புறநடை. [சுநு-வாடி: சுநு-பின். வாடி - தொழில்.]

அதுவரு-ஒத்தருபம். (உ-ம்.) “பார்ப்பனமாக்களினிடையே பாண்மெம்ந்தரதுவருக்கொண்டிருத்ததன்மை” (பாரத. திரௌ. ௪௧.) [சுநு-ஒத்த. உரு - ரூபம்.]

அதுவுலோமன்-அதுலோமன். (உ-ம்.) “அரும்பிரதிலோமனு மதுவுலோமதம்” (நல். பர. கன்னிகா. உச.) [சுநு-லோம.]

அதுவேதம்-1. கூட்டுதல். 2. சம்பந்தம். (உ-ம்.) “சங்கமறுசச்சிதாநந்தலொளியருவந்தானெனச்சித்தித்திலுத்தத்தாதுவேதம்” (வேதா. ௫. ௧௫௧.) [சுநு-வெய: சுநு-கூட. வெய - துளைத்தல்.]

அதுற்பத்தி-1. சித்தியின்மை. 2. பிறப்பின்மை. [சுநு-வாடி: சுநு - எதிர்மறை. உதுதி - பிறப்பு.]

அதுற்புதம்-காணப்படாதது. (உ-ம்.) “அதுற்புதச்சத்தம்” (சி. சி. உ: ௧௫. சிவாக்.) [சுநு-உ-கு: சுநு-எதிர்மறை. உதுதி-காணப்படுவது.]

அதுகம்-1. ஆமோதித்தல். 2. ஒருக்கம். 3. கழிந்தபிறப்பு. 4. குணம், தன்மை. 5. கோத்திரம். [சுநு-கு.]

அதுடன்-விவாகஞ்செய்யாதவன். [சுநு-கு: சுநு - எதிர்மறை. உதுதி - விவாகஞ்செய்தவன்.]

அதுநகன்-குறைவில்லாதவன். [சுநு-கு: சுநு - எதிர்மறை. உதுதி - குறைவுடையோன்.]

அதுநம்-1. குறைவின்மை. 2. முழுமையும். [சுநு-கு: சுநு - எதிர்மறை. உதுதி - குறைவு.]

அதுபசம்-இஞ்சிப் பூண்டு. [சுநு-வாடி: சுநு-கு: சுநு - கரம். ஜ - பிறத்தது.]

அதுபம்-1. சாரம். 2. எருமை. 3. தவளை. 4. நீர்நிலை. 5. நீரருகுள்ளநிலம். 6. யானை. [சுநு-கு: சுநு - சமீபம். குல - நீர். இது, உப என்னுயிற்று.]

அதுர்த்துவாத்தி-மேந்ததுப்பினெலும்பு. [சுநு-வாடி: சுநு - கதுப்பு. உதுதி - மேல். சுஷ் - எலும்பு.]

அநுநு—1. சூரியனுடைய தேர்ப்பாகனாகிய அருணன். 2. தொடையிலாதவன். [சுநு—ஞாநு; சுநு—எதிர்மறை, உறுநு—தொடை.] 3. புதன். 4. மிழயற்காலம். அநேகத்துவம்—அநேகமாயிருக்குந்தன்மை. (தாயு. எனக்கென. கட. உரை.) [அநேக—பல. சுநு—தன்மை.]

அநேகநீங்காவதம்—காஞ்சிபுரத்துள்ள ஒரு சிவஸ்தலம். (பெரியபு. ஏயர். ககச.)

அநேகபம்—1. அநேகபேசம் என்னுந்தலம். (உ-ம்.) “பச்சிமாலயநல்லநேகபங்கடம்பை” (அத்தபு. நகர. அக.) 2. யானை. [சுநெருகலு; சூநெருக—பல. உப—குடிப்பது. கையினாலும் வாயினாலும் குடிப்பதென்றபடி.]

அநேகபேசம்—காஞ்சிநகரத்துள்ள இருபது சிவாலயங்களுளொன்று; இது: விநாயகர் கயமுகனைக் கொண்டு அவன்கொம்பிலுள்ள முத்துக்களாற் சிவனைப் பூசுததமையால் வந்தபெயர் என்பர். (கந்தபு. நகர. அக. உரை.) [சுநெருகலு—யானை. ஸரஸ்வதி—நகரனிருக்குமிடம்.]

அநேகம்—ஒன்றுக்கு மேற்பட்டது. பல. (உ-ம்.) “இநகரநேகநாளிருந்தவெல்லையில்” (பாரத. வேத்திர. நக.) [சுநெருக; சுநு—எதிர்மறை. வனக—ஒன்று.]

அநேகமூர்த்தி—கடவுள். [சுநெருகலு—கி. சுநெருக—பல. ஐ—கி. மூர்த்தமுடையவன்.]

அநேகம்—பலர். (உ-ம்.) “ஆலரக்காரகேருடன் அமெபார்செய்து” (பாரத. புப்பயா. நக.)

அநேகவற்பாவி—முன்மொழியெண்ணையும் பின்மொழிதத்திதார்த்தமாயும் வந்து பலரையாவது பலபொருளையாவது கருதிநிற்குஞ் சமரம். “பஞ்சபாண்டவ” சென்பதிற்போல. (உ-ம்.) “தொகைத்துவிஞ்—முற்பதமென்பிற் பதத்தத்திதார்த்த முடித்து மெழுவும்—பற்பல வேகவற்பாவியநேகவற்பாவியவென்றே” (பி. வி. உக.) [சுநெருக—பல. வத்—போல, ஆக. பாவி—இருப்பது.]

அநேகன்—1. கடவுள். (உ-ம்.) “ஏகனுமாகியநேகனுமானவனானுமானென்றுந்தீபந” (திருவுந்தி. நு.) [அவனவனது வென்றுபலவாய் நிற்கத்தக்கவனென்றபடி. மேற்படி. சிற்றம்ப. உரை.] 2. பகவாகிய

ஆன்மா. (உ-ம்.) “ஏகனநேகனிருள்கருமமாயை” (திருவருட்பய. சு: உ.) இது சாதி யொருமை. 3. பலயோகிகளிலும் நிற்பவன். (உ-ம்.) “ஏகனநேகன்” (நந்தம்பமாயாவாதி. சக. அ. அடி.) [சுநு—எதிர்மறை. வனக—ஒன்றாயிருப்பவன்.]

அநேகாங்கம்—1. அநேகாங்க வருவகம். (உ-ம்.) “உருவகமேகாங்கமநேகாங்கமென” (தண்டி. நக.) 2. பல அங்கம். [சுநெருக; ஸம்.]

அநேகாங்கவருவகம்—உருவக அணிவகையுளொன்று; அஃது: ஒன்றன் அங்கங்கள் பலவற்றையு முருவகஞ்செய்து சொல்லுவது. (உ-ம்.) கைத்தளிராற் கொங்கை முகிழ்தாங்கிக் கண்ணென்னு—மைத்தடஞ்சேனமைத்தர் மங்கலங்க—வைத்ததோர்—மின்னுளதான் மேகமிசையுளதான் மற்றதுவ—மென்னுளதா நண்பாவின்” என்னுமாக வியிற்போல. (சண்டி. நக. உரை.) [சுநெருகா—மர—உவக.]

அநேகாசிரிதநணம்—இரண்டு அல்லது இரண்டுக்கதிகமாகிய பலதிரவியங்களை யாசாரமாகக் கொண்ட சையோகம் முகவியருணம். (தர்க்காமிர். உக.) [சுநெருக—பல. சுபரி—தம்—பற்றியது.]

அநேகாந்தம்—சந்தேகமானது, பல்முடிவு. [சுநெருகா—சுநெருக—பல. சுநு—முடிவு.]

அநேகாந்தவாதம்—ஆருகதவாதம். (சி. சி. உ. உ.) [சுநெருகா—பலமுடிவு. வாடி—பேச்சு.]

அநேகாந்தம்—பலபொருள். (உ-ம்.) “ஆன்மாவின்வடிவதானுமநேகார்த்தகூட்டமென்னில்” (சி. சி. ச: நு.) [சுநெருக—பல. சுநு—பொருள்.]

அநேகான்மவாதி—ஆன்மாக்கள் அநேகம் என்றுவாதிப்போன். (உ-ம்.) “வியங்கிய வியஞ்சக பாவசம்பந்தத்தோடு வியாப்பிய வியாபக பாவசம்பந்த சம்பந்தியாயிருப்பனென்ற நேகான்ம வாதியாயநீர் சொன்னதேதென்னில்” (சி. சி. உ: உ. ஞாநு.) [சுநெருக—பல. சுநு—நவாதி—ஆன்மா என்போன்.]

அநேகேச்சுரவாதம்—பலகடவுளருளரென்றுவாதித்தல். (உ-ம்.) “அற்றேல் அநேக

சேக்சுவாதம் பரிகரித்தற்பொருட்டு" (சி. சி. ௪: ௯௦, சிவஞா.) [சுடுநக: பரமபூர; வாடி.]

அநேகேசுவரத்வம்—சகவரம்பலாயிருக்கருதன்மை. (உ-ம்.) "சத்திமானுமநேகமாய் அநேகேசுவரத்வம்வரும்" (சி. சி. ௪: ௯௧, சிவா.). [சுடுநக: பரமபூர-பலகடவுளர். சுவதன்மை.]

அநேகை—அநேகமாயிருக்கிறவன். (உ-ம்.) "சத்தியநேகையென்னில்" (1. சி. ௪: ௯௧, சிவா.). [சுடுநகா.]

அநேகமுகம் — 1. கபடமுடையவன். 2. செவ்வி மூமையுமானவன். 3. துர்ச்சகன் [சுடுநகா-முக: சுநீ- ஒப்பு. ஸ்ரீ- செவ்வி. 3 ஓக - ஊமை.]

அநேடன்—அறிவில்லாதவன். [சுடுநக: சுநீ - ஒப்பு. ஸ்ரீ - செவ்வி.]

அநாத்கம் — அநாத்கியம். [சுடுநக: சுநீ.]

அநாத்கியம்—1. ஒற்றையின்மை. 2. ஒன்றன்மை, பன்மை. [சுடுநக: சுநீ- எதிர்மறை. டெனகா- எதத்துவம்.]

அநாதநாந்தம்—எதுப்போலி மூன்றுவகையுள்ளது; அது: விபகூத்தினீங்கிப் பகூதபகூதங்களிலிருத்தலாகிய நியமமல்லாதது. இது பொது அநாதநாதம், சிறப்பு அநாதநாதம் என இரண்டாய் விரியும். (சைவ: ௧௯.) [சுநீ - எதிர்மறை. டெனகா- எதத்துவம் சம்பந்தம்.]

அநாதநாந்திகம்—1. ஆறுவகை. அவையாவன:— "சாதாரணம், அசாதாரணம், சபக்கைதேசவிருத்தி விபக்கவியாபி, விபக்கைதேசவிருத்தி சபக்கவியாபி, உபயைகதேசவிருத்தி, விருத்தவியபிசாரி" (அதுமாந. ௨௨ - ஆம் பக்.) அநாதநாதம். (உ-ம்.) "ஆகையால் ரூபாருபமென்னும் விருத்தருமத்தவயாசிரயத்துவம் அநாதநாதிகதோஷமென்றிதன்பொருள்" (சி. சி. ௪: ௯௨, சிவா.). [சுநீ - எதிர்மறை. டெனகா- அநாதநாதம் சம்பந்தமுடையது.]

அநாதசுவரியம்—ஐசுவரியமின்மை.

அநாதிகம்—ஐதிகமல்லாதது. [சுடுநக: திக: சுநீ- எதிர்மறை. டெனகா- பரம்பரையானது.]

அநோகம்—1. மரப்பொது. 2. மரம். அப்சரகு—சேவுவகத்துள்ளவேசிகள்.

[சுடுநக: சுநீ-சலம். வரூஸ்-சரிப்பவர்.] இவர் கந்தருவருடைய மனைவியரென்றும் ஸ்ரீரங்கசெயவதிலே மிகப்பிரியரென்றும், குறிய சகாயரான ஏழு கணத்தவர்களுள்ளேயொருகணத்தவரென்றும் அவர் கிருதஸ்தலை, புஞ்சிதஸ்தலை, மேநகை, சகசரியை, பிரமலோசை, அதுமிலோசா, கிருதாசி, விசுவாசி, ஊர்வசி, பூர்வசித்தி, திலோத்தமை, அரம்பையெனப் பன்னிருவரென்றும், முறையே சித்திரை முதலிய மாசந்தோறுத்தனித்தனி சூரியனோடோக்குவரவுடையவரென்றுஞ் சொல்லப்படுவர். ஊர்வசி, மேநகை, அரம்பை, மிகிரகேசி, அலம்புடை, விசுவாசி, கிருதாசி, பஞ்சகூடை, திலோத்தமை, பாதுவதி, அபலை, இரம்பையெனப் பன்னிருவரென்பர். இவரின்னும் பேதித்துக்கூறப்படுவர்.

அப்தம்—வருடம். (உ-ம்.) "சகாப்தம்"

[சுடுநக:] அப்தோரியமம்—1. சோதிட்டோமயாகத்தின் ஏழாமங்கமாய் இறுதியிற்செய்யப்படும்மாகம். (உ-ம்.) "வடக்குநோக்கியமுகத்தினின்றும் அதர்வணவேதமும், அப்தோரியாமமென்னும்மாகமும், அதுட்டிப்பு என்னுஞ்சுத்தமும், வஞ்சிப்பொலும், ஏனைவயந்தோன்றின" (சுடம்பு. பல்வ. ௨௪. ௨௭.) 2. இந்தியாகத்தினிறுதியிலேயுத்தியயருஞ்செய்யுஞ் சாமவேத வாக்கியம். [சுடுநக: யப்தா.]

அப்பம்—1. அப்பனையழைக்கும் அன்மை வளி. 2. ஓரதிரயச்சொல். (வழக்.) அப்பட்டா—வட்டத்திருப்பிப்பூண்டு. [வைத்திய அகராதிசாரம் "அப்பட்டர்" என்பர்.] அப்பட்டா—ஓரதிரயச்சொல். (வழக்.) அப்படி—அவ்வண்ணம். (உ-ம்.) "அப்படியொருத்தி செல்ல" (கந்தபு. தெய்வ. அக.) [அ - ஒருசுட்டெழுத்து. படி - வண்ணம்.] அப்பணை—1. ஆதாரம். 2. உத்தரவு. 3. பிணை. [தினசர்.]

அப்பந்தாள் — அப்பணைப்பெற்றதாய். (வழக்.)

அப்பதி—1. கடல். 2. வருணன். [அப்பதி: அப் - நீர். பதி - தலைவன்.]

அப்பப்ப—ஓரதிரயச்சொல். [வழக்.]

அப்பம்—ஒருவகைச் சிறுமணடி. (உ-ம்.)

“எனலென்பொரியொடப்பிரிவைவென்பவண்ணா” (உபதேசவாணுகசக.) 2. புட்டுத்திருப்பிப்பூண்டு. 3. வட்டத்திருப்பிப்பூண்டு.

அப்பர்—1. ஆன் ஆட்டின் பெயர்களுளொன்று; இஃது: இப்போதுவழக்கமில்லை. இப்பெயர் குரங்குக்குமாமென்பது நசரினாக்கினியார் “அப்பர்குங்கென்றலுமா” என்றதனைப்பெற்றும். (தொல். பொரு. ௬௦௩.) 2. சிவன். (பெரியபு. நமிந். ௧௩) 3. சைவசமயகுரவர் நால்வருளொருவராகிய திருநாவுக்கரசர். (பெரிய. திருஞாந. சகடு.) 4. தந்தையார். (உ-ம்.) “விற்பரமரப்பரனுவலித்தகமருப்புடையபெருமானே” (திருப்பு. காப்பு. ௩.)

அப்பல்—1. ஒற்றுதல். (உ-ம்.) “யாக்கையின்பும்” (இராமா. இராவணன். சோக. ௩௬.) 2. பூசுதல்.

அப்பவருக்கம்— சிற்றுண்டியினம். அபுபம், இலையடை, கஞ்சம், சக்குல்லி, நொலையல், பூரிகை, பொள்ளல், போநகம், மண்டிகை, மெல்லடையெண்ப்பத்தும் அப்பவருக்கம் எனப்படும்.

அப்பவாணிகர் — ஒருவகைச்சாகியார்; இவர்: அப்பஞ்செய்துவிற்பவர். (மணிமே. ௨௬௬.)

அப்பளக்காரம்—உறைப்பும், உவர்ப்புமுள்ள ஒருவஸ்து. (உ-ம்.) “குடல்வாதஞ்சுலேகொடி. தானவாதமடல்புரியுமையமறுக்கும்-டுவெயிற்றி-னுப்பிச்சத்தினேபேயுருண்மநோயகற்று- மப்பளக்காரமது” (பதார்த்த. ௧௧௧௧.)

அப்பளம்— ஒருவகையப்பம்; இது: உழுந்தினுலும் அரிசியினுலும் செய்யப்படுவது. (உ-ம்.) “வாதத்தையுண்டாக்கு மாபலத்தையுண்டொடுக்கு- டித்ததைமேவுதபர் தீர்க்குங்காண்- ஓதுமுழு- தப்பளஞ்சோற்றப்பளம்காலாதிகள் விஞ்சாதுநிலை - பெயர்ப்பவளஞ்செய்யுமுறை” (பதார்த்த. ௧௧௧௮.)

அப்பளக்காரம்—உறைப்பும் உவர்ப்பும் உள்ள ஒருவஸ்து.

அப்பறத்துணி— 1. அம்புதொலையாமல் இருக்குகூடு. 2. சரகாண்ட பாலாணம். இதனை யப்பறத்துணியென்பர். வைத்திய அகராதிக்காரர். [அம்பு - பாணம். அறு - நீங்காத. துணி - கூடு.]

அப்பன்—1. எச்சவசய குரவருளொருவராகிய திருநாவுக்கரசரையுரை. (உபதே. கடவுள். ஏ.) 2. நீருடையவன். (உ-ம்.) “ஆடனீள்கடைமேவியவப்பனை” (தேவார. திரு

வால. திருவிய. ௩. சம்.) [அப்பு - நீர்.] 3. பிதா. (உ-ம்.) “அப்பனென்றுமன்னையென்று மாரியனென்று முனையே செப்புவது” (தாயு. பரா. ௨௮௨.)

அப்பா— 1. அதிகசயம் துக்கம் முதலியவைகளைக்காட்டும் ஒருசொல். (உ-ம்.) “என்னப்பா மறிவ்வெழுபது வெள்ளமுமொருவன் - நின்னப்போதுமோதேவரில் வலியரோ” (இராமா. மூலபல. ௬௦.) 2. பிதாவைப்பிள்ளை யழைக்கும் ஒரு விளிப்பெயர். 3. இளைஞர்தாம் நன்குமதிக்கு முதியோரை விளிக்கும்போதும், முதியோர் இளைஞரை யன்புகாட்டி விளிகும்போதும் பிரயோகிக்கும் ஒரு சொல்.

அப்பாகம்—வாழ்நுவை.

அப்பாட்டன்—பாட்டனுடையபிதா. (திசை)

அப்பாயி—தகப்பனைப்பெற்ற பாட்டி.

அப்பால்—1. அதன்பின். 2. அதன்மேல். (உ-ம்.) “பின்னவன்பெற்றசெல்வமடியனைன்பெற்றதன்றே - வென்னிணியுறுதியப்பால்” (இராமா. கைகேசி. ௬௦.) 3. அப்பக்கம். (உ-ம்.) “அப்பாலிருந்தவநசரிதரைவர்க்கு” (பாரத. ௧௬௬. ௧௬.) [அ; பால்.]

அப்பாவி—பேதை. (வழக்.)

அப்பிங்கநம்— அப்பியங்கநம் பார்.

[சுலோகம்.]

அப்பியங்கநம்— அப்பியங்கநம். (உ-ம்.) “தேகமுழுதும் நனையும்படி முதலில், சிரசிற்சொரிந்து ஸ்ரானஞ்செய்வதுவே யப்பியங்கநாம” (தைல. பாயிர. ௧௧. உரை.)

[சுலோகம்.]

அப்பியங்கம்— 1. உடம்பிலே தைலம்பூசுதல். (உ-ம்.) “அப்பியங்கஞ்செய்யிற் செவிநெண்ணுக்கு மகலும்” (தைல. தைலவ. ௬௮.) 2. கண்ணுக்குமேஜிட்டல். 3. பின்னாக்கு. [சுலோகம்.]

அப்பியசித்தல்— அப்பியாக்குச்செய்தல். (உ-ம்.) “மறுமைக்குபயோகமான வேதாந்தசாத்திரங்களையும் நாடோறும் அப்பியசிக்கவேண்டியது” (மது. ௬: ௧௬.)

அப்பியந்தரம்— 1. எண்ணெய்ப்பதார்த்தம். 2. கண்மடலில் மைஜிட்டல். 3. தேகத்தில் எண்ணெய் பூசுதல். [சுலோகம்: சூழி, சுஜ்ஜு.]

அப்பியந்தம்— தாமதம், பின்போதில்

அப்பியந்தரகரணம்— அகத்து நிகழ்கருவி. (உ-ம்.) “அப்பியந்தரமேவாகியமென்

னச்-செப்பியகாணமகம்புறமாகும்” (பி. வி. ௧௨. உரைக்குத்திரம்) [சுலுஹா காரண: சுலுஹா - உன். காரண - கருவி.]

அப்பியந்தாம்—1. இடைக்காலம். 2. உள் வீதி. 3. உள்ளிடம், தடை. [சுலுஹா: சுலி - முன். சுஹா - உன்.]

அப்பியமேகம்— ஒருவகை மேகரோகம்; அதன் தன்மை: மூத்திரமானது யானையின் மலசலத்தைப்போல அதிவிரைவாய் ஒவ்வொருவேளைக்கொருபடியளவாக இதற்குவதற்காய்ச்சினால் உவர்மண்ணைப்போல அடியில் வண்டல்படிவதும் ஆம். (வேதா. ௧௦௮.)

அப்பியாகதன்—1. சந்திக்கவந்தோன். 2. முன்னராய்ப்படாதுவந்தோன். (உ-ம்.) “அப்பியாகதரோடுத்தமவதிதிதுரையுப்புரிதல்” (கிருவாணை. கோச்செல். ௧௧௦.) 3. வந்துசேர்ந்தவன். [சுலுஹாமத: சுலி - எகிர. சூமத - வந்தவன்.]

அப்பியாகமநம்—1. சந்தித்தல். 2. வந்துசேருதல். [சுலுஹாமத: சுலி - எகிர. சூமத - வருதல்.]

அப்பியாகமம்—1. அடித்தல். 2. அயல். 3. எழும்புதல். 4. கொலை. 5. சந்தித்தல். 6. பகை. 7. யுத்தம். 8. வந்துசேருதல், வருதல். [சுலுஹாமத: சுலி - கிட்ட. சூமத - வருதல்.]

அப்பியாகாரம்—1. உண்ணுதல். 2. களவு. [சுலுஹாமத: சுலி; சூமதார - உண்பது, எடுப்பது.]

அப்பியாசப்யம்— ஞாநபாதத்துக்குச்சாதநம்கிய சவேச்சை, விசாரணை, ததுமாநசியென்னும் நிலைகள். (வேதா. ௧௧. ௧௪. உரை.) [சுலுஹா-பலகாற்செய்தல். ஹி-தி - கலை.]

அப்பியாசம்—1. இருமுறை கூறுதல். 2. சமீபம். 3. தொழில்கொள்ளுதல். 4. பலகாலஞ்செய்திருக்கை. 5. பலகாலஞ்சொல்லுதல். (உ-ம்.) “மதுவப்பியாசஞ்செயலுமது” (சூத. ஞாந. ௧௪: ௧௩.) 6. பலகாலம் அறிந்திருக்கை. 7. பழக்கம். (பகவத். ௬: ௩௩. உரை.) 8. (கணக்கதிகாரம்)பெருக்கல். 9. வாய்ப்பாடம் பண்ணுதல். [சுலுஹா: சுலி; சூல.]

அப்பியாசயோகம்—கடவுள்குற்றித்துப்

பலகாலஞ் செய்துக் கியாநம். [சுலுஹா: பலகாலஞ்செய்தல். பொ-ம- கியாநம்.]

அப்பியாசி—1. அப்பியாசமுடையவன். 2. (வேதாந்தம்) ஐந்ததிகாரிகளில் ஒருவன்; இவன் சற்கருமமுதிரச்சியால்கனவைப்போல மந்ததோற்றாவே செகமெனக்கருதி இரண்டுசென்மத்திற் சேவன் மூத்தருமவன். (உ-ம்.) “உலகங் கனவெனக்கண்ணின்ளநற்கருமஞ்சேர்ந்து பிறப்பிரண்டினி லப்பியாசி” (வேதா. ௧௧. ௧௪.) [சுலுஹா: சுலி.]

அப்பியாசித்தல்— அப்பியாசஞ்செய்தல். [சூ. சுலுஹா.]

அப்பியாநாநம்— தொடக்கம். [சுலுஹா: சுலி; சூலாந - எடுத்தல்.]

அப்பியாமரித்தம்—யுத்தம். [சுலுஹா: சுலி; சூலி - மிதித்தல்.]

அப்பியுக்கணம்—1. நனைத்தல். 2. நால்வகைச்சுத்திகளுனொன்று; அது: கவிழ்ந்தபதாகைமூத்திரையையுடைய கைத்தலத்தினால் பதார்த்தத்தினிடத்துத்தோன்றியதினது பிரகாசமானது தன்னுடைய தாந்தைவிட்டு நீங்காமலிருக்கும்பொருட்டு மூடுவது. (உ-ம்.) “அருகங்கவசந்தானப்பியுக்கணத்தென்—துறாசெய்வர்” (சைவா. பொது. ௩௮௮.) 3. கீர்தெளித்தல். [சுலுஹா: சுலி; உக்ஷண - நனைத்தல்.]

அப்பியுத்தாநம்—1. இருக்கையிலிருந்தெழும்புதல். 2. உயர்தல், மேம்படல். 3. கீர்த்தி. 4. சித்தியடைதல். 5. சூரியோதயம். 6. மேலெழுகை. (பகவத். ௪: ௭.) [சுலுஹா: சுலி; உயாந - எழும்புதல்.]

அப்பியுதயம்—1. (கிரகம்) முதலியவைகளின் உதயம். 2. சித்தியடைதல். 3. சூரியோதயம். 4. திருவிழா. 5. தொடக்கம். 6. வளர்ச்சி, நல்வாழ்வு. 7. வர்த்திப்பு. [சுலுஹா: சுலி; உய - உதித்தல்.]

அப்பியுபகமம்—1. அணித்தாருகை, போய்ச்சேருகை. 2. இயைபு. 3. மெய்யென்றொத்துக்கொள்ளுதல். 4. வாக்குத்தாநம், உடன்பாடு. [சுலுஹா: சுலி, உபமத - போதல்.]

அப்பியுபபத்தி—1. உடன்பாட்டுப்பொருத்தம். 2. உதவிக்குப்போதல். 3. தயவு, இரங்குதல். 4. தேற்றுகை. 5. பாதுகாப்பு.

[சுஹுபவதி: சுவி; உவவதி - போதல்.]

அப்பியுபாயம்— 1. கைக்கூலி. 2. புகழ்ந்துகொடுக்கும் உபகாரம். [சுஹுவாயம்: சுவி: உவாயம் - உபகாரம்.]

அப்பியுபாயம்—2. உடன்பட்டுப்பொருத்தம். 2. மிக்க உபாயம். [சுஹுவாய: சுவி; உவாயம் - போவது.]

அப்பிரகத்பம் — ஒரு வைத்திய நூல்; அது: அப்பிரகததைப்பற்றிச் சொல்வது.

அப்பிரகத்பம் — அப்பிரகத்பம். (இராசவைத். எ.)

அப்பிரகபாஷாணம்— விளைவுபாஷாணத்தொன்று. இது இராசப்பிரீதி. [சுஹுக்; பஷாண.]

அப்பிரகம்—ஒருவகை நிரசவஸ்து; இது: பொன்னப்பிரகம், வெள்ளியப்பிரகம், தேனப்பிரகம், கிருட்டிணப்பிரகம், கெத்தகாப்பிரகம் என நிறம் பற்றியவைகைப்படும். [இவையெல்லாம் நூற்றிருபதுவகை யுலோகங்களிற் சேர்ந்தவைகள். (உ-ம்.) “அப்பிரகமேனததைநாலண்டமகோதரமும் - எப்பிரமயங்குளுமுன்னீர்பிழிவும் - வெப்பூரம் - பேதமும்போகாமேகப் பித்தமுககணையுமபல் - வாத்தமும்போத்தாதுவாமாமல்” (பதார்த்த. கஉக௦.) [சுஹுக்.]

அப்பிரகலோகம்—(பெளத்த)பிரமலோகம் இருபதினானே பன்னிரண்டாவது. (மணிமே. ௩.)

அப்பிரகாசத்துவம்— பிரகாசமில்லாததன்மை. (வாகதே. ககச.) [சுஹுகாஸஸு: சு - எதிர்மறை. ஸுஹாஸஸு - பிரகாசத்தன்மை.]

அப்பிரகாசம்— 1. இருள். 2. பிரகாசமின்மை. (உ-ம்.) “ஒருகாலத்துப்பிரகாசமோருகாலததப்பிரகாசமருவாநிந்துமோசத்து” (குத. எக்கி. பூ. சஎ: உஎ. 3.) பிரசித்தமல்லாதது. 4. மறைவிலிருப்பது. 5. வெளிப்படையல்லாதது. [சுஹுகாஸ: சு - எதிர்மறை. ஸுஹாஸ - ஒளி.]

அப்பிரகிருட்டம்— காக்கை.

அப்பிரகை— அப்பிரகத்பம். (இராசவைத். எ.)

அப்பிரசந்தம்— 1. கலங்கல். 2. திருத்தி

பெற்றிராமை. 3. பிரியவீனமாயிருத்தல். [சுஹுஸு: சு - எதிர்மறை. ஸுஹுஸு - தெளிவு, பிரியமானது.]

அப்பிரசம்—1. சந்ததியில்லாதது. 2. சநங்கனில்லாதது. [சுஹுஜ: சு - எதிர்மறை.

ஸுஜா - சந்ததி, சகம்.]

அப்பிரசன் — சந்ததியில்லாதவன். [சுஹுஜ: சு; ஸுஜா - சந்ததி.]

அப்பிரசாநம் — தயவின்மை. [சுஹுஸாடி.]

அப்பிரசாதை— மலடி.

அப்பிரசீத்தம்— 1. பிரசித்த மின்மை, வெளிப்படையாகாமை. 2. அறியப்படாதது. (அதுமாந. கரு-பக்.) [சுஹுஸிஜ.]

அப்பிரசீத்தவிசேடணம்— பக்கப்போலிவகையுளொன்று; அது: எதிரிக்கு வெளிப்படையல்லாதபொருளைத் துணிபொருளாகவைத்துப்பக்கவுறுப்புக்கூறுவது. [சுஹுஸிஜம்-வெளிப்படையின்மை. விசேடணம்- துணிபொருள். [சுஹுஸிஜிவிஸொஷணம்.]

அப்பிரசீத்தவிசேடியம்— பக்கப்போலிவகையுளொன்று; அது: எதிரிக்கு வெளிப்படையல்லாத பொருளைப்பக்கவுறுப்பின் விசேடியமாகக்கூறுவது. [சுஹுஸிஜிவிஸொஷ்யா.]

அப்பிரசீத்தாசம்பந்தம்— பக்கப்போலிவகையுளொன்று; அது: “தமக்குமாறாயின்றவன், ஆராய்ந்து துணிந்தபொருளைத்தானும் அவனுக்குப்பொருந்தச்சாதித்துக்கொடுத்தல்” (உ-ம்.) “அப்பிரசீத்தாசம்பந்தமாவது எதிரிக்கொந்தபொருள்சாதித்தல்” (மணிமே. ௩௧: சஅக.) [சுஹுஸிஜி - வெளிப்படையாகாத. சுஹுஸிஜ - விசேடிய விசேடணசம்பந்தமின்மை. சுஹுஸிஜஸம்வஸு.]

அப்பிரசீத்தோபாயம்— பக்கப்போலிவகையுளொன்று; அது: எதிரிக்கு வெளிப்படையல்லாத விசேடண விசேடியங்களைப்பக்கவுறுப்பாகக்கூறுவது. [சுஹுஸிஜிஸாஸ்யா.]

அப்பிரத்தியக்ஷம்— இந்நிரியங்களுக்குவிடயமாகாதது. (உ-ம்) “அழாத்தமாய அபிரத்தியக்ஷம்” (சி. சி. க: ௩௦. ஞாநப்.) [சுஹுக்ஷி: சு; ஸுக்ஷி.]

அப்பிரதீபயம்— 1. அறிவில்லாமை. 2. சந்தேகம். 3. நம்பிக்கையின்மை. 4. விசுவயின்மை. (உ-ம்.) “அதாது” பார். 5. விசுவயின்மை. [சுபு-கிய: சு - எதிர்மறை. புகிய - விசுவ, நிச்சயம், நம்பிக்கை, அறிவு.]

அப்பிரதீபதப்பிரசஞ்சாலங்காரம்— புனைவிலிபுகழ்ச்சியணி; அது: அவர்ணியத்தை வர்ணிக்க அதனது சம்பந்தத்தால் வர்ணியத்தோன்றுதல். (சுவல.) [சுபு-கிய: புகிய - புகழ்ச்சி.]

அப்பிரதீபதம்— 1. சம்பந்தப்படாதது. 2. தொடங்காதது. 3. புகழப்படாதது. 4. வழக்கமில்லாதது. [சுபு-கிய: சு; புகிய - புகழ்ச்சி.]

அப்பிரதீபகணம்— இடப்பக்கத்திலிருந்து வலப்பக்கமாகப்போதல். [சுபு-கிய: சு; புகிய - புகழ்ச்சி.]

அப்பிரதீபசினம்— அப்பிரதீபகணம். [சுபு-கிய: சு; புகிய - புகழ்ச்சி.]

அப்பிரதீபநம்— 1. கீழானநிலை, கிரேட்டில்லாதநிலை. 2. தலைமையில் பொருள். (உ-ம்.) “பிரதானத்தோடப்பிரதானம் - தலைமைப்பொருளோடு தலைமையில்பொருளே” (பி. வி. க. உரைக்குத்திரம்.) 3. முக்கியமற்றதெயல். [சுபு-கிய: சு; புகிய - தலைமை, முக்கியம்.]

அப்பிரதீபகம்— ஒருநகம். (சிவதரு. சுவர்க்கநகவ. சஉ-0.)

அப்பிரதீபம்— ஒருநகம்; இதில் கொடியபாலிகள் யத்திரங்களிலிடப்பட்டு அரைக்கப்படுவார்கள்.

அப்பிரதீபநீ— 1. தோல்வித்தாகம் இரண்டினுள் ஒன்று; அஃது: அர்த்ததெரியாதது. (சி. சி. அனாவ, கச. சிவாக்.) 2. உண்மையாகக்கொள்ளாமை.

அப்பிரதீபை— 1. தடுமாறுதல். 2. திகைத்தல். 3. தோற்றமமை. (சி. சி. க: ச. சிவாக்.) 4. விடைசொல்லத் தெரியாது வேறொரு கருத்துடையான் போன்றிருத்தலாகிய தோல்வித்தாகம். (சி. சி. அனாவ, கச. சிவாக், சிவஞா; தர்க்கபா. அச.) [சுபு-கிய: சு - எதிர்மறை. புகிய - ஒளி, அறிவின்விளக்கம்.]

அப்பிரதீபகம்— அயிராவதயானை. [சுபு-நாம: சுபு - தேவுலகம். நாம - யானை.]

அப்பிரதீபம்— 1. ஆகாயப்பூ, இல்பொருள். 2. கீர். 3. மழை. [சுபு-கிய: சுபு - மேகம். புகிய - பூ.]

அப்பிரதீபம்— 1. அப்பிரகம்; 2. ஆகாயம், 3. (கணக்கதி) சுன். 4. தேவலோகம். 5. பொன். 6. மேகம். (உ-ம்.) “மேககண்ணுநீர்பொழிதலாலப்பிரமேகநாமஞ்சாரும்” (மகசபு. சூர்யரத. கள.) [சுபு.]

அப்பிரமணம்— 1. அளக்கப்படாதது. 2. எல்லாக்குட்படாதது. 3. பிரமணமல்லாதது. (உ-ம்.) “சாத்நிரவசுமப்பிரமணமாயவிரும்” (விசாரசா. இக.) [சுபு-கிய: புகிய - அளவை.]

அப்பிரமணபலோகம்— (பெளத்த.) பிரமலோகம் இருபதனுள் ஐந்தாவது. (மணிமேக. க.)

அப்பிரமணம்— சாக்கிரதை. (உ-ம்.) “புத்திரதபோதமப்பி. சமுமளித்தான்” (சூர்மபு. தமோ. க.) [சுபு-கிய: சு - எதிர்மறை. புகிய - அவதாரமின்மை.]

அப்பிரமணம்— மேகசமூகம், மேககிரை. [சுபு-கிய: சுபு - மேகம். கிரை - விரை.]

அப்பிரமணம்— அப்பிரமை, ஐராவதயானையின் பெயரையானை.

அப்பிரமேயம்— 1. எல்லாப்படாதது. 2. ஒரெண்; அது: தசமகாபூரி. 3. பிரமம். 4. பிரமணத்தினாலறியப்படாதது. [சுபு-கிய: சு; புகிய - அளக்கப்பட்டது.]

அப்பிரமேயம்— 1. கடவுள். 2. சிவன். (உ-ம்.) “புகழ்கொளப்பிரமேயன்” (சூர். எக்கி. பூ. க. க. சு.) 3. பிரமணங்களாலறியப்படாதவன். (உ-ம்.) “அத்துவாமூர்த்தியாகியப்பிரமேயனாக” (சூர். சூர். க. க. க.) [சுபு-கிய: சு; புகிய - அளக்கப்பட்டவன்.]

அப்பிரமை— பொய்யறிவு. [சு - எதிர்மறை. புகிய - மெய்யறிவு.]

அப்பிரயோச்சியம்— 1. எவப்படாதது. 2. பிரயோகிக்கப்படாதது. [சு - எதிர்மறை. புகிய - எவப்படுவது, பிரயோகிக்கப்படுவது.]

அப்பிராயோசநம் — பிரயோசனமின்மை. (உ-ம்.) “அநிர்வசநீயமாயப்பிரயோசனமாய்” (சி. சி. சு. ௫. ஞாந்.) [சுபுராயோஜந: சு; ப்ராயோஜந.]

அப்பிரவர்த்தகம்—1. செய்யவாமை. 2. செயலின்மை. [சுபுரவத-க: சு- எதிர்மறை. ப்ரவத-க- எழுப்புதல், ஏவுதல்.]

அப்பிரவர்த்தநம்— 1. ஏற்படாமை. 2. சம்பவியாமை. 3. செய்ய வாமை. 4. செய்யாதொழிதல். 5. துராசாரம். 6. தொடக்காமை. 7. முன்போகாமை. [சுபுரவத-க: சு; ப்ரவத-க- சம்பவீததல், ஆசாரம், தொடக்கம், போதல்.]

அப்பிரவர்த்தநீ— பிரவருத்தியற்றவன். [சுபுரவ-க: சு- எதிர்மறை. ப்ரவ-க- தொழில், செய்கை.]

அப்பிரவர்த்தி — 1. செயலொழிந்திருக்கை. 2. முயற்சியின்மை (உ-ம்.) “ஆன்மாவீற்சிவத்துவம் அப்பிரவர்த்திருபவநீயவததியெனுஞ் சத்திருபமாயிருந்து” (சி. சி. எ. ௨. ஞாந்.) [சுபுரவ-க: சு- எதிர்மறை. ப்ரவ-க- செயல், முயற்சி.]

அப்பிராகிருதம்—1. பாகதமல்லாதது. 2. பிராகிருதி சம்பந்தமல்லாதது. (உ-ம்.) “அப்பிராகிருத லோகம் நித்தியம்” (சி. சி. உ. எ. ௨. சிவாக்.) 3. வீசேடமானது. [சுபுராகிருத: சு- எதிர்மறை. ப்ராகிருத- பிராகிருதம் பந்தமுடையது, கோடியபேச்சு.]

அப்பிராணம்—சுவாசமின்மை, [சு; ப்ராணம் - சுவாசம்.]

அப்பிராணி— 1. உயிரில்லாதது. 2. வலியற்றவன்.

அப்பிராத்தகாலம்— 1. (தர்க்க.) நிக்கிரகத்தார்க்குகளொன்று; அது: பிரதிநுஞ்முதலிய ஐந்து அவயவங்களையும் முறைபிழப்பிரயோகிக்கல். (உ-ம்.) “அப்பிராத்தகாலமவது - வாத்தம்பன்னுமிடத்து வாதியானவன்பஞ்சாவயவங்களை யடைவின்மாரிப்பிரயோகித்தலெனவந்த” (சி. சி. அளவை. ௧௯. மறை.) 2. பிராத்தகாலமல்லாதது. [சுபுரவத-க: சு; ப்ரவத-க- அடைந்தகாலமுடையது.]

அப்பிராத்தம்—1. அடையாதது. 2. வராதது. 3. விதிப்படிவராதது. (உ-ம்.) “எத்துமப்பிராத்தப் பிராத்தியபேதமெனில்” (சூத. எக்கி. பூ. ௩௮: ௧௪.) [சுபுராவத: சு; ப்ராவத- அடைந்தது.]

அப்பிராத்தி—1. தடுமாற்றமின்மை. 2. மெய்யுணர்வு.

அப்பிராப்பியம் — அடையத்தகாதது. (உ-ம்.) “அப்பிராப்பியமென்றுரைக்கின்முத்திக்கமைந்தகாதந் தழுவதென்- டெப்பவாதலினால்” (சூத. எக்கி. பூ. ௩௮. ௧௫.)

அப்பிராமணீ— 1. பிராமணல்லாதவன். 2. பிராமணைப்போன்றும் பிராமணல்லாதவன். (பி. வி. உக. உரை.) [சு- அன்மை, ஒப்புமையுள்ளிட்ட அன்மை.]

அப்பிராமாணியம்—பிரமாணத்தாலே நிகையம் பண்ணப்படாதது. (உ-ம்.) “பவதிகாசாரியப்பவதிகர்க்குத்தீனசு பண்ணக் கடவர்களுன்னும் வசநம் நிஷ்பலமாய் அப்பிராமாணணியத்தாந்மாயப்போகாதோ” (சி. சி. அ: ௫. ஞாந்.) “இதராமார்க்கக்குக்கும்பிராமாணிய மெடுத்தியம்பக் கூடாது” (சூத. எக்கி. பூ. ௨௨: ௧௩.) [சுபுராமாண: சு- எதிர்மறை. ப்ராமாண- பிரமாணமுடையது.]

அப்பிரியதந—ஒதியமரம். அப்பிரியம்—1. மேகசம்பந்தமானது. [சுபுராய: சுபுர-மேகம்.] 2. வெறுப்பு. (உ-ம்.) “கேந்தெனக்கப் பிரியத்தையாற்றின” (நல். பார. இந்திர. எள.) [சுபுராய: விரிய- விரும்பம்.]

அப்பிரியன்—சத்தரு. [சுபுராய: விரிய- நண்பன்.]

அப்பிரிதி— 1. சிநேகமின்மை. 2. பகைமை. 3. வெறுப்பு. [சுபுராய: விரிதி-விரும்பு.]

அப்பிரோகசாதநம்— தன்னைவேவுவோனில்லாத கருவி; அது: பறவைக்குச் சிறையுட்காலம்போல்து. (மணிமே. ௨௯0.) [சு; ப்ரோகச - ஏவுவோன். ப்ரா. தந- கருவி.]

அப்பிரகம்—புளிமா. அப்பு—1. அப்பென்னேவலுங் தெரிநிலைவினைப்பகுதியும் வினைத்தொகையும். 2. அம்ப. (உ-ம்.) “வில்லுமிழப்போடு” (கநசுபு. இரண். சூரபன். சக.) [அம்பு என்பதன் விகாரம்.] 3. கடல். 4. கடன். 5. தந்தை. 6. நீர்; இதுகுளிர்ந்து பிதபொருள் களைநெகிழ

செய்யும். (உ-ம்.) “அப்பாயினதாய்த் துவரத் தகைசே - ரப்பாயுவாற்றறியில்பொருளின் வைப்பாய” (கந்தபு. காளிந். சு.) 7. முப்பத்தாறு தத்துவங்களுள்ளொன்று. அது சிற்றண்டத்திலே பிருதிவியுத்தத்திற்கும் அக்கிரிபூதத்திற்கும் இடையிலிருக்கும் ஓர் அசாதாரண பூதமாய்ப் பிழைவடிவமுடையதாய் வெண்ணிறமுடையதாய்த் தாமரைப் பூவாகிய அடையாளமுடையதாயிருக்கும் என்றும், (சி. சி. உ: சுசு-ஆம் சுஎ-ஆம் சுஅ-ஆம் உரைகளும்.) பேரண்டத்திலே தூவபூதப்பிருதிவிய்தத்துவத்துக்கப்பால் தசகுணத்திமாக ஆவரித்திருக்குமென்றுஞ்சொல்வர். (வி. ணி. உஎக.) 8. பாதிமீரம். 9. பூரடநாள். 10. பகல்முடிநீர்த்தம் பதினெட்டுவொன்று. (விதாந். குணகுண. எந். உரை.)

அப்புத்திராடி - கடலுக்கொடிப் பூண்டு. அப்புத்திராவம் - முப்பத்தாறு தத்துவங்களுள்ளொன்று “தத்துவம்” பார்.

அப்புதல் - 1. அனைதல். 2. ஒற்றுதல். (உ-ம்.) “இருவரும்புயங்குளினப்பிமொத்தினா” (பாரத. பதினே. கசஎ.) 3. சும்முதல். 4. கொட்டுதல். 5. கெளவல். 6. சூத்ததல். 7. பூசுதல். (உ-ம்.) “அரைபடு மகிலுஞ்சாந்துமப்ப” (திருவிளை. காட். கஉ.)

அப்புது - யானையைப் பாசன் அதட்டும் ஓசைகளுள்ளொன்று. (உ-ம்.) “அக்கையந்தலத்தினுலப்புதையை” (சிந்தா. கசக. உஎஅ.) அப்புதுவாதிமநம் - அப்பு என்னும் பூதமே பிரமம் என்பவனுடைய மதம். (சு. நி. பேரா. உஅ௦.)

அப்புதவம் - 1. உப்பு. 2. நவசாரம்.

அப்புலிங்கத்தலம் - திருவானைக்கா என்னுஞ் சிவதலம். இத்தலத்திலு இருக்கிறகோயிலிலேபுலத்தானைத்தலிலே சலமேலிங்காகாரமாகத்திரண்டிருப்பதனால் அப்பாகார சிவலிங்கமென்பர். (திருவானை. சூர்த்தி. கூ.)

அப்புலிங்கோபம் - சேத்தமம்.

அப்புளண்டம் - தகரை.

அப்புறப்படல் - குறித்த ஓரிடத்துக்கப்பாற்போதல்.

அப்புறப்படுத்தல் - இடமாற்றுதல்.

அப்புறம் - 1. அப்பக்கம், மற்றைப்பக்கம். (உ-ம்.) “அப்புறவுலகினுள்ளாரநிந்தியானே சென்று - செப்புவனென்பன்போல” (கந்தபு. தேவகி. கூ.) 2. அதன்பின். 3. வெளிப்பக்கம். (உ-ம்.) “சுற்றமப்புறநிற்க.” (இராமா. சங்கை. கூஎ.)

அப்புதி - அப்பூதிபமகள். (உ-ம்.) “ஒருகம்பியப்புதி” (திருத்தொண்டத்தொகை. ச. சுந்தா.)

அப்பை - 1. அப்பைக்கோவை. 2. கற்கோவை. 3. கொன்றைமரம்.

அப்பைக்கோவை - ஒருவகைக்கோவைக்கொடி. (பதார்த். உசஎ.)

அப்பொழுதை - அப்பொழுது. ஐசாரியை. அப்பொதைக்கப்போது - (ஒன்று வேண்டியதாகக் கண்ட அந்தந்தக்காலம்) (உ-ம்.) “அஞ்சலஞ்சலென் மடிமைக் கப்போதைக்கப்போதே - நெஞ்சிலுணர்ந்து நிறைவேபாரமே.” (தாயு. பார. கஉச.)

அப்பரத்துநிரசஞ்சாலங்காரம் - புனைவிலுபுகழ்ச்சியணி. (குலவ். உஅ.) [சுபுஷுஷுத - புனையாமை. ஸ்ரஸஸா - புகழ்தல்.]

அப - அபாவம், இயற்கையல்லாமை, இழத்தல், எதிர்மறை, தவறு, நீக்கம் எனப் பொருள்படும் ஒரு வடமொழி உபசர்க்கம். சீழ்மையெனவும் வித்தியாசமெனவும் பொருள்படும். [சுப.]

அபக்கியாதி - 1. அபகீர்த்தி. 2. கிந்தை. [சுபவ்யாதி: சுவ - எதிர்மறை. வ்யாதி - புகழ்.]

அபக்கிராமம் - 1. கிராமின்மை. 2. தோற்றேடுதல். 3. போதல். 4. விலகியோடுதல். [சுப. - இயற்கையல்லாமை. சு - அடிவைத்தல்.]

அபக்கிரியை - அபகாரம். [சுபவ்யாதி: சுவ; கியா - செயல்.]

அபக்தவம் - 1. சேர்ணமாகாதது. 2. பக்குவமின்மை. 3. பாகம்பண்ணப்படாதது. 4. பூரணப்படாதது. 5. முகிராதது. [சுபவ்யாதி: சு - எதிர்மறை. வக - முதிர்ந்தது.]

அபக்தவர் - பக்குவரல்லாதவர். (உ-ம்.) “அபக்தவர்க்கோவந்நலந்தான் விளங்கும்” (தாயு. நினை. அ) [சு - எதிர்மறை. பக்தவர் - பக்குவமுடையவர்.]

அபக்தவி - பக்குவரில்லாதவன். (உ-ம்.) “அபக்தவியாகி என்னிலையைப் பற்றி” (தாயு. எஞ். எ. உரை.) [சுபவ்யாதி - பக்குவமின்மை. இ - ஒருவிருதி.]

அபகடம் - அவகடம். (உ-ம்.) “அபகடநிலைவிகள்” (திருப்பு. உசஉ.) [சுபவகட -]

அபகமம் - 1. புறப்பட்டுப்போதல். 2. மர

ணம். 3. மறைந்துபோதல். [சுலபஹ:சுலப-
நீக்கம். ம2 - போதல்.]

அபகரிதசமை— (தர்க்கம்.) அசத்தான
உத்தராசுதியில் ஒருவகை; அது: அவ்விதா
த்தமான திட்டாந்த தருமத்தால், அவ்வி
யாபகமான தருமத்தின் தபாவத்தைப்பொரு
ளுக்கு வருவித்தல். (உ-ம்.) “சத்தம் அநித்தி
யம், காரியத்துவத்தால், கடம்போல” என
றுசொல்லுதற்கண் ஒருவன் இங்ஙனஞ் சொ
ல்லாநின்றான் காரியத்துவ வதுவாற் கடம்
போலச் சத்தம் அநித்தியமாயின்; அந்த வது
வாற் கடம்போலச் சத்தமுஞ் செவியாற்கவ
ரப்பாதாகவேண்டும். கடஞ்செவியினற்
கவரவதன்மே என. (தர்க்க-பா. ௪.) [சுலப
கஷ்ட-ஹார.]

அபகரித்தா—1. அசத்துவோன். 2. அப
கரிப்போன். 3. என்னன். [சுலபஹ:சுலப-
ஹார.]

அபகரணம்—1. அபகரித்தல். 2. களவுசெ
ய்தல். 3. தவறுசெய்தல். [சுலப - தவறு.
ஹாரண - எடுத்தல். காரண - செய்தல்.]

அபகரித்தல்—1. எடுத்துக் கொண்டுபோ
தல். 2. சுவர்தல். (உ-ம்.) “என்மயமெனக்
குக்காட்டாதேனையபகரிக்கவந்தசின்மயம்”
(தாயு. ஆரை. ௩.௩.) 3. வஞ்சனையாய்ச்சுவர்
தல். (உ-ம்.) “குதிரைகளையும் வேகத்தை
யுடைய யானைகளுடன் அபகரிக்கச் சென்ற
ர்கள். (சூதபு. திக்கு. ௩௫. உரை.) [சு.
சுலபஹார.]

அபகருதசமை— அபகர்வுசமை. [சுலப
கஷ்ட-ஹார.]

அபகருமம்—1. இடுக்கண்ணெய்தல். 2. கட
னியத்தல். 3. தகாத செயல். 4. தூர்க்கரு
ம். 5. பொல்லாங்கு. [சுலபகூட்டி: சுலப-
தவறு. கூட்டி - செயல்.]

அபகளுங்கம்— தீராவகை. [சுலபகூட்டி.]

அபகாசம்—வீண்சிறிப்பு. [சுலபஹாரவ:
சுலப - தவறு. ஹாரவ - சிறிப்பு.]

அபகாநம்—1. அடித்தல். 2. கொல்லல்.
3. வெட்டல்.

அபகாரகன்— கள்ளன். [சுலபஹாரக:
சுலப - தவறு. ஹாரக - கவர்வோன்.]

அபகாரம்—1. களவுசெய்தல். 2. கொடுங்
கோண்மை. 3. பகைமை. 4. பிறருடைமை
யை நியாயமின்றி எடுத்துச்செல்லிடல். 5.

மறைத்துவைத்தல். 6. தீயசெயல். (உ-ம்.)
“அவநிச்செநர்க்கபகாரமெத்தனே புரிவான்”
(நல். பாரத. அரசநீ. ௧௫௬.) [1, 4, 5. சுலப
ஹார: சுலப - தவறு. ஹார - எடுத்தல்.
2, 3, 6. சுலபகார: சுலப - தவறு. கார -
செயல்.]

அபகாரி—அபகாருஞ்செய்வோன். [சுலப
காரிநு.]

அபகரித்தி—1. இடுக்கண்ணெய்கை. 2. தூர்ச்
செய்கை. 3. பகைமை. [சுலபகூட்டி: சுலப-
தவறு. கூட்டி - செயல்.]

அபகரித்தி—1. தூர்க்கீர்த்தி. 2. நினை.
(உ-ம்.) “நம்பகைவர்களுையடக்காமல் வாழு
தல் அபகரித்திக்கிடம்” (சந்தபு. குரணமை.
நக. உரை.) [சுலபகூட்டி: சுலப - தவறு.
கூட்டி - புத்தி.]

அபதூடனம்—சுற்றல்.

அபங்கம்—1. கோளகபாஷாணம். 2. பங்
கமின்மை. [சுலபஹார.]

அபங்கன்— நாகசில்லாதவன், பங்கமில்
லாதவன். (உ-ம்.) “மங்கையுமைபக்குறை
யபங்க” (சூதபு. சருவ. ௨௦.) [சு-இன்மை.
ஹார - பங்கமுடையவன்.]

அபச்சாயை—1. சாயையில்லாதது. 2.
தன்னுபடியானசாயை. 3. தீமையைக்குறிக்க
ஞ்சாயை, பிசாசின்மேற்றம். [சுலபஹார:
சுலப - கேடு. ஹார - நிழல்.]

அபச்சுமாரம்—1. காக்காயவல். 2. பைத்
தியம். [சுலபஹார: சுலப - நீக்கம். ஹார-
நினைப்பு.]

அபசதம்—துன்னிமித்தம். [சுலபஹார:
சுலப - தவறு. ஹார - நினைப்பு.]

அபசங்கம்—அச்சப்படாமை. [சுலபஹார:
ஹார - பயம்.]

அபசந்தம்—1. அமங்கலமொழி. (உ-ம்.)
“சுத்தவபசந்தசொருபாய்” (சூத. எக்கி.
ச. கஅ.) 2. வழுமொழி. 3. வீண்பேச்சு.
[சுலபஹார: சுலப - தவறு. ஹார - சொல்லி.]

அபசதம்—கீழ்மை.

அபசதர்—1. அதுலோமராகிய கீழ்ச்சாதி
யார். (மது. ௧௦. ௧௦.) 2. கீழ்மக்கள். [சுலப
ஹார: சுலப - கீழ். ஹார - இருப்பவன்.]

அபசநீ— 1. அதுலோமனாகிய கீழ்ச்சா
தியான். 2. கீழ்மகன். [சுவபலாடி.]

அபசயப்படல்—தோல்வியடைதல்.

அபசயம்—1. குறைவு, தேய்வு. (பி. வி.
சச, உரைக்கு.) [சுவபலாடி.] 2. சித்தியடை
யாமை. [சுவபலாடி.] 3. தோல்வி. (உ-ம்.)
“அசுரர்சேனைகளுடையபுரத்தொடுமபசயநது
ன்ற” (மச்சபு. திரிபுரவிச. உ.) [சுவபலாடி.]

அபசரணம்—1. பின்னிடுகை. 2. புறப்ப
டுதல். [சுவபலாடி:] சுவ; வரண-டோ
தல்.]

அபசரிதம்—1. துர்ச்சரிதம். 2. துராசாரம்.

அபசருச்சநம்—1. கைவிடுதல். 2. சொல்
லுதல். 3. நன்கொடை. 4. பிறவிக்ஞுதல்.
[சுவபலாடி:] சுவ - தவறு. வஜ-உ-
விடுதல்.]

அபசலவியம்—வலப்பக்கம். (உ-ம்.) “நல
த்தசலவியமேயபசலவியநாமம்” (வேதா.
பிரதக். கரு.) [சுவபலாடி:] சுவ - நீக்கம்.
வலாடி- இடப்பக்கம்.]

அபசாயம்— 1. இதுதி. 2. நிச்சயம். 3.
நிச்சயப்படுதல்.

அபசாரம்—1. உபசாரமின்மை. 2. குறை
வு. 3. துராசாரம். (உ-ம்.) “அத்தகையபசா
ரந்தானைவன்னவன்செய்தும்” (மச்சபு. சந்தி
ரோ. கள.) 4. பத்தியபாகங்கவனியாமை. 5.
புறப்படுதல். 6. போரும்வாயில். 7. போதல்.
8. மாணம். [1, 2, 3, 4, 8. சுவபலாடி. 5,
6, 7. சுவபலாடி.]

அபசாரி—1. ஒழுக்கத் தவறினவன், ஒழுக்
கத்தவறினவன். 2. பொல்லாதவன், பொல்
லாதவன்.

அபசித்தாந்தம்— தன் சித்தாந்தத்திற்கு
ணங்காதன வற்றைச் சொல்லிச் சித்தாந்த
ஞ்சாதித்தல். (சி. சி. அளவை. கச. சிவஞா.)
சித்தாந்தத்தின்கேடு; அது: நிக்கிரகத்தாந
த்துளொன்று. (தர்க்கபா. அச.) [சுவப-தவறு,
வரிவாண - முடிந்தமுடிபு.]

அபசிதம்—1. குறைக்கப்பட்டது. 2. பொ
ருட்செல்லுசெய்யப்பட்டது. 3. வாழ்த்தப்பட்ட
து. [சுவபலாடி.]

அபசுமாரம்—1. காக்காய்வி. 2. புத்தியி
ன் தெளிவு நீங்குதல். (சீவாட். உசு.) [சுவ;
வாரா.]

அபசுமாரோகம்—புத்தியின் தெளிவை
நீக்கும் ஒருவகையோகம். (சீவாட். உசு.)
[சுவபலாடி - பைத்தியம், டொம-கோய்.]

அபசெயம்—தோல்வி. [சுவபலாடி.]

அபநீச்சிதம்— ஐந்தாகப்பகுக்கப்படாத
து. (உ-ம்.) “ஆயவபஞ்சீகிருதஞ்சுக்கும வாகா
யமும்” (குத. எக். உ-த். ந; க.)

அபட்சகாம்— உபவாசம். [சுவபலாடி:]
சு - எதிர்மறை. வகாண - உணவு.]

அபட்சியம்—உண்ணத்தகாதது. (உ-ம்.)
“அபட்சிய பட்சணப்பிராயசசித்தம்” (மது.
கக: கசக.) [சுவபலாடி:] சு - எதிர்மறை.
வகாண - உண்ணத்தக்கது.]

அபட்டம்— யானைத்தோட்டியின் துணி.
[சுவபலாடி:] சுவ; ஷா - சுற்றுதல்.]

அபட்டயம்—யானைத்தோட்டியின் துணி.
[சுவபலாடி.]

அபடி— திரைச்சீலை. [அபடி.]

அபத்தம்—1. கட்டப்பட்டது. 2. தவறு.
3. பயனில்லாது. 4. பொய். [சுவபலாடி:] சு-
எதிர்மறை. வகா - கட்டுப்பட்ட.]

அபத்தியசத்தூறு — நண்டு. [சுவபலாடி]
வகா - சுவபலாடி - பின்னை. வகா -
விரோதி.]

அபத்தியதை—மருத்துவச்சி. [சுவபலாடி]
உ: சுவபலாடி - பின்னை. உ-கொடுப்பவன்.]

அபத்தியதோஷம்—தருணசூத்திரில் வரும்
எழுபத்தைத் தோஷங்களிலொன்று. (சீவாட்.
நு.)

அபத்தியபதம்—யோசி. [சுவபலாடி:]
சுவபலாடி - பின்னை. வகா - வழி.]

அபத்தியம்—1. பத்தியத்தவறுதல். (உ-ம்.)
“இச்சையுடனரிச்சையிரிச்சையெனுமிவந்
ருவியம்பலுறுபிராத்த மூன்று வகைப்படு
மா - லக்காரகனானும் விலக்குதற்கரியவாகு
மபத்தியஞ்செய்திடறனக்கே கேடெனவிக்
கறினும்” (வேதா. நு. களா.) 2. பின்னை.
[1. சுவபலாடி. 2. சுவபலாடி.]

அபத்தியவிக்ரயம்— 1. தன்மக்கொண்
டாகிடம் பரிசம்வாங்கும் பிதா. 2. பின்னை
யை விற்பவன். [சுவபலாடி:] வகா -
பின்னை. விக்ரய - விற்போன்.]

அபத்தியாதம்—1. அவமதிப்பு. 2. செட்ட

சிந்தனைகள். [சுவய்யூத: சுவ - தவறு. யூத - எண்ணம்.]

அபத்திரபம்— } 1. வெட்கக்கேடு. 2.
அபத்திரபை— } வெட்கப்படுகை. [சுவ

துவ: சுவ; துவ - வெட்கம்.]

அபநந்திரகவாதம்—ஒருவகைவாதரோகம்; அது ஊர்த்துவகாயத்திலிருந்து அதேகா யத்தை மாத்ஸலையசு செய்தும், அதோ காயத்திலிருந்து ஊர்த்துவ காயத்தை மாத்ஸலையசு செய்தும், மிருக உபத்திரவத் தை விரோப்பதும், அங்கத்தை விரோபாலவ னைத்து வருத்தமுற நெட்டியிர்ப்பையெழுப் புவதுமான ஒரு நோய். (சுவரட். கக0.)

அபநம்— மகாசீத பூரண சின்மல சிவம். (உ-ம்.) “புரையாருளுத்தமே பதமநாதித பூரண சின்மலசிவமேயபதமேனப்படுமொ” (சூத. எக்ஷி. பூ. ஈ: கக.) [சுவபடி.]

அபநரிப்பணம்— 1. திருப்பதியில்லாமை. 2. நோயுற்றுழிப் பசிபொறுத்தல். [சுவ தவ-ண: சுவ- எதிர். தவ-ண - திரு பதி]

அபநாந்தரம்—அடுத்தது, உடன். [சுவ தானா:சு-எதிர்மறை. வடி-கால். சுதார- இடை.]

அபநாநகம்— ஒருவகைவாதரோய்; அது: அபதத்திரகவாதம். 2. சுத்தமான ஒழுக்கம். 3. கண்குழற்றுப்பெற்றதொழில். 4. மேன்மையானதொழில். [1. சுவதாநக: சுவ, தாந - பரவுதல். சகல நரம்புகளிலும் பரவுதலால் வந்தபெயர். 2, 3, 4. சுவபாநக.]

அபநாநம்— 1. நன்குமுற்றுப்பெற்றதொழில். 2. வியந்துகொள்ளப்பட்ட தொழில்.

அபநாநம்— 1. கொள்ளை. 2. தூர்க்கீர்த்தி. அபநேசம்— 1. இலக்கு. 2. உபாயம். 3. கீர்த்தி. 4. திக்கு, இடம். 5. பிறன்பொருட் டதுமாகத்தில் ஐந்தவயவங்களுள்ளொன்றாகிய ஏது. 6. புரளி, வாய்ப்புரட்டு. 7. பெயர்கொ ள்விப்பொருளைத் தெரிவித்தல். 8. மறுத் தல். 9. வஞ்சகம். 10. வீணசாட்டு. 11. வேஷத்தரித்தல். [சுவபெஸ: சுவ - கேடு. பெஸ - காண்பிப்பது.]

அபநேவத-பைசாசம். [சுவபெவதா: சுவ - கேடு. பெவதா - தெய்வம்.]

அபநீதலம்—செங்கத்தரி.

அபநயம்— 1. அகற்றல். 2. அழித்தல். 3. கடனிறுத்தல். 4. பிண்தீர்த்தல். 5. மரணம். [சுவநய: சுவ - நீக்கம். நய - கொண்டு போதல்.]

அபநீதம்— 1. அசற்றப்பட்டது. 2. இறுத் துத்தீர்த்தது. 3. எடுக்கப்பட்டது. [சுவ நீத: சுவ- நீக்கம். நீத - எடுக்கப்பட்டது.

அபநுத்தி—அகற்றுதல், தூர்த்துதல். [சுவநுத்தி: சுவ, நுத - அனுப்புதல்.]

அபநோநம்—போக்குதல். [சுவநொ டு: சுவ - முன். நுத - அனுப்புதல்.]

அபநுத்தியருவகம்— பொருளைமறுத்துவ மையையுடன்படுத்துரைப்பது. (உ-ம்.) “கை யல்லகாந்தணமலர்” (தண்டி. இ0. பக்.)

அபநோநம்— 1. நீக்குகை. 2. பிராயச்சித் தம். [சுவ; நுத.]

அபப்பிரசாதை— வயிற்றிற்கு அழியப் பெற்றவன். [சுவபுஜாநா: சுவ - கேடு. புஜாநா - பிள்ளைபெற்றவன்.]

அபப்பிரதீசம்— பாமராசிகளானஇழிச ன்மொழி. [சுவபுஸா: சுவ - கேடு. புஸா - வழுவுதல்.]

அபபாசகத்துகம்— சர்வபதார்த்தங்களை யும் அறிந்துகொண்டிருத்தல். (வாசுதே. கஉ.)

அபபாசம்—ஒளிவிளங்கச்செய்தல். [சுவ; ஹாஸ - ஒளி.]

அபமம்— கீழ்க்கதி; அது: சூரியன் தக்கி ன்றுயந்திலாவது உத்தராயணத்திலாவது இறங்குதல்போல்வது. [சுவபி: சுவ - கீழ். 3 - அளத்தல்.]

அபமரணம்—துன்மரணம். [சுவ-கேடு. மரணம் - சாவு.]

அபமாநம்—மாநக்கேடு. [சுவபாந.]

அபமாநீகம்— 1. ஒருபக்கத்தாற்போகும் வழி. 2. கெட்டவழி. 3. சுத்திசெய்தல். 4. துன் மார்க்கம். 5. புன்சமயம். [சுவபாந-4.]

அபமாநீகி—செங்காயுருவி. (உ-ம்.) “சங் கெட்கோதபமார்க்கி மூன்றுக்குட்டசாம்பரிடை” (தைல. தைலவ. ககஅ.)

அபமிருத்தியு— 1. சுகிமரணம். 2. நோய்முதலிய காரணமில்லாத மரணம். [சுவ

ஜி.சு.ஃசுப-இயற்கையல்லாமை.ஜி.சு.ஃ-
மாணம்.]

அபயிருத்து-அபகாணம்.[சுபஜி.சு.ஃ.]

அபயக்கை-அபயகாம். (உ-ம்.) “வாத
மோடபயக்கைகண் முறைமையினோங்க”
(தாயு. தேன்முக. ௩.)

அபயகாம்- ஒருவன் பயப்படாதிருக்கும்
படிக்கான கருத்தைக்குறிப்பிக்குக் கைகா
ட்டு. [சுலபா - பயமினமை, காரா - கை.]

அபயகுலசேகரன்- அபயகுலசேகரசோ
ழன். (திருமுறைகண். சு.)

அபயங்கோடுதல்- பயப்படாதிருக்கும்
படி யொருவரைத்திடஞ்செய்தல்.

அபயநன்-அபயங்கொடுக்கிறவன், அச்
சமகந்துகிறவன். [சுலபா: டு - கொடுக்
கிறவன்.]

அபயநாநம்-அபயங்கொடுத்தல். [சுலபா-
பயமினமை. டாந - கொடுத்தல்.]

அபயப்பிரதாநம் - அபயங்கொடுத்தல்.
(உ-ம்.) “சக்கரபாணிதேவர்க்கபயப்பிரதாந
வாது” (மசகபு. அதுக்கிர. ௩௭.) [சுலபா
பு டாந: சுலப - பயமினமை. பு டாந -
கொடை.]

அபயம்- 1. அச்சநீங்கியிருத்தற்குச்சா
ண்புகல், அடைக்கலம். (உ-ம்.) “அவநிப
ரெலா மயமபயமென்றடிவணங்கவே” (பா
ரத. இராச. சுசு.) 2. அச்சமினமை. (உ-ம்.)

“விசயைகண்ணபயம்வைத்தான்” (சுசு. முத.
௩௩.) 3. ஒருவனைவாசனைப்புல். 4. ஓலம்,
முறையிடல். 5. பயந்தீர்க்குக்காரம். [சுலபா:
சு; ஹய.]

அபயமிடல்-அடைக்கலம் புகுதல், முறை
யிடல். (உ-ம்.) “அபயமிடுகாஸ்தியாயோ”
(திருப்பு. சுசு.)

அபயமிதேல்-அபயமிடல்.

அபயர்-1. சோழர். (உ-ம்.) “சமரிப்பிற
கிடுமுதியரு மபயருமெனிரிட்டமராத” (மீனா
ட்சியம்மைபி. சப்பாணி. எ.) 2. போவார்.

அபயலை-இலாமிச்சம்வேர். (உ-ம்.) (தை
ல. தைலவ. ௩௪.)

அபயவத்தம்-1. அபயகாம். (உ-ம்.) “வா
தாபயவத்தங்கள்” (குத. எக்கி. பூ. சு. ச.)
2. இணைக்கை பதினைந்துவகையினோன்று;
அது: இருகையஞ்சுகதுண்டமாக நெஞ்சுந
னோக்கிநெஞ்சுந் து நிற்பது. (உ-ம்.) “அபயவ
த்தம்மேயறிவுநக்கிளப்பின்-வஞ்சமில்லுகது

ண்டமிருகையுமாட்சியி - னெஞ்சுநனோக்கி
நெஞ்சுந் து நிற்பதுவே” (சிலப். அரங்கே. சுஅ.
உரை.) [சுலபா; ஹலு.]

அபயவாக்கீது- அஞ்சாதே டென்னுஞ்
சொல். [சுலபா: வாக்கீ: சுலபா- பயமினமை.
வாக்கீ - சொல்.]

அபயன்-1. அச்சமறுப்போன். 2. அருக
க்கடவுள். (திவாகா.) 3. ஒருவனைக்கடுக்காய்.
(உ-ம்.) “அபயனென்னும் சுடுக்காய்க் கோ
யெல்லாமபயமிட்டோடவடிக்கும்” (பதார்த்.
கருஉ.) 4. கடவுள். 5. சோழன். 6. துரி
யோதனன்றம் பிமாருளோருவன். (பாரத. எ
ட்டாம். சு.) 7. பயமில்லாதவன். (உ-ம்.)
“செய்யகோஸபயன்” (பெரியபு. திருமலை.
கஉ.) 8. வீரன். [சுலபா: ஹய - அச்சமு
டையவன்.]

அபரீண- 1. இலையிலாதவன். 2. பார்
வதிதேவி. [சுலபா: சு; வண-இலை.
சிவனை நோக்கித் தவஞ்செய்தகாலத்தில் இலை
யிப்புசியா திருந்தமையார் பார்வதிதேவீக்கு
இப்பெயர் வந்தது.]

அபரகாத்திரம்- 1. கால். 2. பின்கால்.
(உ-ம்.) “தடாம்பிறைமருப்புத்தின்கையப
ரகாத்திரங்கடம்மால்” (சுசு. காத்ரு. ௩௪.)
சுபார - சிரேட்டமல்லாத. (“அவரம்” சி
தைததுகின்றது.) அபரம் - பின், சிரேட்ட
மல்லாதது. [பாது - உறுப்பு. “வரகாத்தி
ரமென்பதனைத்தலையென்றும், அவரகாத்
திரமென்பதனைக்காலென்றும், வடநாலார்
சுறுவாராகலிறேவரதனைச்சிதைத்து அப
ரகாத்திரமென்றார்; ஐராவதம் ஐராததமெ
ன்றார்போலெனவே அபரகாத்திரமென்ற
துகால்களை. இனிப்பின் காலென்பாருமு
ளர்” என உதாரணச்செய்யுளுரையில் நச்சி
னாக்கினியர் கூறுவர்.]

அபரசத்திந்ததுவம்-அபரவிந்து. (உ-ம்.)
“நிலிந்தி, பிரதிட்டை, விந்தை, சாந்தி, சா
ந்தியிந்தை யென்கின்ற பஞ்சகலாகரப்ப சத்
தருப அந்தருப சத்திகலையும், அந்தரு
பமாக் திர சத்திகலா புலன்களும், அபரசத்
தி தத்துவமென்கின்ற அபரவந்துவாக வறி
யப்படும” (சு. எ. ௨: ௭௪. நூந்.) [சுலபா:
ஸாதி; ஹலு.]

அபரசன்-பின்பிறந்தோன், [சுலபா:
சுபார - பின். ஜ - பிறந்தோன்.]

அபரசாந்திரம்— பரசாந்திரமல்லாதது. (சி-லி. கிரி. கஉ.)

அபரசாமாநியம்— அந் ப விடயங்களினு னதாகிய சாமாநியத்தன்மை. திரவியத்துவ முதலியன போல. (தர்க்கபா. சுச.)

அபரசிவநத்துவம்—அபரநாதம். (உ-ம்.) “பிரமந்திரத்துக்குள் இந்நிகை, தீபிகை, ரோசிகை, ஊர்த்துவகையென்கின் நபஞ்சக லாகர்ப்பரத்தரூப அர்த்தரூப சிவகலேகனும், அர்த்தரூபமாத்திர சிவ கலாபுலனங்கனும், அபரசிவதத்துவ மென்கின்ற நாதநாதாந்த அபரநாதமாக அறியப்படும்” (சி. சி. உ: எச. ஞாந.) [சுபர; ஸிவ; தகூ.]

அபரஞ்சி—புடமிட்டபொன். (உ-ம்.) “ஆ யிரத்தெட்டுமாற்றின்பரஞ்சியதனாற்செய்த” (மச்சு. தார்க்காகரவத. உசு.) [தெலுங்கு.]

அபரநாதம்—கீழ்ப்பட்டஞாகம்; அது: சா த்திரங்கற்றலால்வரும்ஞாகம். (ஒழிவி. கிரி யை. கக.) 2. காமிகமுதலிய தீவலியாகமங் கள். (திருவிளை. வாகுண. சசு. உரை.) [சுபர; ஞாந.]

அபரத்துவம்—இடத்தாலாவதுகாலத்தா லாவது பின்னாகிறிருத்தன்மை. (தர்க்கபா. இஅ.) [சுபராக்ஸ: சுபர-பின். கூப- தன் மை.]

அபரகி—ஒழிகை, நிவிர்த்தி. [சுபராகி. சுப - நீக்கம். ராகி - இன்பம்.]

அபரநாதகலேகள் — இந்நிகை, தீபிகை, ரோசிகை, மோசிகை, ஊர்த்துவகாமிரி யெ ன்னும் ஐந்துகலேகள். (சதாசிவ. கக.)

அபரநாதம்—1. அபரசிவதத்துவம். (சி. சி. உ: எச. ஞாந.) 2. எதிரொலி. 3. (மகா மாயையென்னுங் குண்டலி) சத்தியினது முதல்கேழபத்தாறுண்டாகும் துவரி ரூப மாணநாதம். (சி-லி. ஞாந. கஉ. தாந்.) [சுபர; நாத.]

அபரப்பிரணவம் — சத்தப்பிரணவம். (உ-ம்.) “மருவபரப்பிரணவமென்பதுமாயா சொரூபமாய் வயகஞ்சுத்த-வருவயேயிம்மது விற்றசிவதத்துவவுண்மைஞானமென்னும்- பொருளில்பிரகருடமுண்டாகிப் புதிபமகத் துவமெய்பொலிசீவாக்குத்- திருவமுறவுறு த லிற் பிரணவமென மொழிவர்கைத் தெளிந் தேவாராகும்” (சூத. எங்கி. பூ. இ: க.) இது தோ “உம்பரநாயகன்நிருவாகம்”-பிரணவமு தித்தததனிடைவேதம் பிறத்தன ” என்று

(திருவிளையாடற்புராணத்தில். கக: ந, ச.) (சுநியது உமென்க.) [சுபரபுணவ.]

அபரப்பிரமம்—சகுணப்பிரமம். (விசார.) [சுபர; ஐஹநு.]

அபரபக்கம்— பெளர்ணிமைக்குப்பின்வ ரும் பதினைந்து திதிகொண்ட பக்கம். (உ-ம்.) “அடரிஞாபரபக்கமதனி” (இரா. மாலையி. சுசு.) [சுபரபக்ஷ: சுபர-பின். வக்ஷ.]

அபரபட்சம்— அபரபக்கம்.

அபரபதி— ஆனவமலம் நீங்கி யிடைக்கா லத்திலே பதித்தன்மையடைந்த ஆன்மா. (உ-ம்.) “மலநீங்கியதிகாரமலத்திரங்க ளாய் அபரபதிசுளாய்க் கடந்துபோனவர்” (சி. சி. க: உரு. ஞாந.) [சுபர; வதி.]

அபரபுத்தி— 1. கீழ்ப்போகக்கன். (உ-ம்.) “சரிசார்த்தத்திருநேவரும் பராபரபுத்தியப புத்தி போகவாஞ்சை மாதத்திரத்தினாலேயு ட்” (சி. சி. அ: இ. ஞாந.) [சுபர; ஐஹநு.]

அபரபுருடார்த்தம்— நான்குபுருடார்த்தங் களிற்கீழ்ப்பட்டன; அவை: அறம்பொருள் இன்பம் என்பன. (மகாவாக்கிய. பாயிர. க.) [சுபரவாஸுஷாபுரு.]

அபரபோகம்— கீழ்ப்பட்டபோகாதுபவம்; அது: அசுத்தமாயாகாரியமாகிய புலங்களி லிருக்கும் அமரேசராயான உருத்திரர்கள் புசித்திருக்கும்போகம். (சி. சி. அ: உசு. மறை.) [சுபர; ஹோம.]

அபரம்—1. உருத்திரருக்குபதேசித்தவிலு யம் முதலிய பதினெண் ஆகமம். (சி-லி. சரி. க.) 2. எதிர்காலம். 3. ஒப்பற்றது. 4. கப்பலின் பிற்பக்கம். 5. கவசம். (பிங்க. ககஅ.) 6. (காலத்தாலாவது, இடத்தாலா வது வரும்)பின். (தர்க்கபா. இஅ.) 7. சகனம். (சி. சி. க: இரு. மறை.) 8. நாகம். (பிங்க. கஉசு.) 9. பிண்கு. (சூ. நிகண். க: சுந.) 10. பரிதினது, அடித்துப்பின்வருவது. 11. பிற்பக்கம். (பிங்க. கஉசு.) 12. பொய். (பிங்க. கஉசு.) 13. மற்றையது. 14. மு துறு. (பிங்க. கஉசு.) 15. மேற்குத்திசை. 16. யானைப்பின்கால். [சுபர.]

அபரமந்திரேசுவரர்— ஸ்ரீகண்டர், வீரபத் திரமுதலிய அபரமுத்தசிவரூபர்; இவர்கள் பிரளயாகலருட் பரிபக்குவ மலர்களாய்க் சி வாறுக்கொரு பெற்றுப் பதிபதார்த்தகனா வர்கள். (உ-ம்.) “பிரளயாகலருட் பரிபக்கு

வமலர்கள் சிவாதுக்கிரகம் பெற்றுப் பதிபதா
ர்த்தங்களாய் ஆதிமுத்தசிலரொபர்களாயும் ஸ்ரீ
கண்டர், வீரபத்திராமுதலிய அபரமந்திரேச
சுவரர்கள் புலவாசிகள் என்னும் அபரமுத்
தசிலரொபர்களாயும் போயிருப்பார்கள்” (சி.
சி.அ.உ.ஞாநப்.) [சுவரஃஜீ; ரஃஜீ.]

அபரமுத்திவன் — அபரமுத்தியடைந்து
சிவத்துவம் பெற்றிருக்கும் ஆன்மா. “அணு
சதாசிவர், அநந்தாதிகள், மந்திரர்கள், ஸ்ரீ
கண்டர், வீரபத்திராமுதலிய அபரமந்திரேச
வரர் என்பவர்களும், இன்னுஞ் சிவரதுக்கி
ரகம்பெற்று நாபாபத முத்தராயிருக்கிறவர்
களும் ஆகிய இவர்களிடொலவொருவரும்
அபரமுத்தசிவன் எனப்படுவர்.” (சி.சி.அ.உ.
ஞாநப்.) [சுவரஃஜீ; ரஃஜீ.]

அபரமுத்தி—சுத்த மாயா புலவத்தையடை
ந்திருத்தல்; அது: பதமுத்தி. (சி.சி.பாயிர.
உ. ஞாநப்.)

அபரஃ—ஜீழ்ப்பட்டவர்.

அபரஃஜீதம்—இராத்நிரியின் பிந்தாமம்.
[சுவரஃஜீ: சுவர - பின். ராஜீ -
இராத்நிரி.]

அபரலோகம்—1. ஜீழ்ப்பட்டலோகம். 2.
மற்ற உலகம். [சுவர - ஜீழ், வருகாலம்.
லோக.]

அபரவயசு—முதிர்ந்தவயசு. [சுவர -
பின். வயசு;]

அபரவாகீக்யம்—பிரதானவாகீக்யத்திற்
குப்பின்வரும் வாகீக்யம். [சுவர - பின்.
வாகு] - சொற்றொடர்.]

அபரவாகீசுவரஃ—பரவாகீசுவரல்லாத
வர், அபரமாகிய வாதகுசுதிபர். (உ-ம்.)
“ஆந்தேசுவரததுவாரத்தினாலே மாயோ
பாதி புலனோபதிமணந்து, அபரவாகீசுவரி
அபரவாகீசுவராகளாயும்” (சி.சி.உ.எ.எ. ஞா
நப்.) [சுவரவாஃஜீ; ரஃஜீ.]

அபரவாகீசுவரி—பரவாகீசுவரியல்லாத
சத்தி, அபரமானவாக்குக் கதிபதியானவன்.
(உ-ம்.) “அபரவாகீசுவர” பார். (சி.சி.உ.:
எ.எ. ஞாநப்.) [சுவரவாஃஜீ; ரஃஜீ.]

அபரவித்தை—1. வேதவேதாங்கம் முத
லியன. (உ-ம்.) “வேதவேதாங்கமாதிகளபர
வித்தை பரமார்த்தத்திற்குப் போதகமாரு

பரிடதம்பரவித்தை” (கு.த.எ.கி.உ.த்.எ.ந்.)
2. உதயாதி யுதயார்த்தமாகக்கொள்ளப்படும்
ஒருநாளிலே பின்னுத்சிலநாழிகை மற்றொரு
நாழிகைவந்து கூடிநிற்கப்பெறுகிறது. (ஸ்மிரு
திமுத்தாபலம்) [சுவரவிஷ்ணு: சுவர -
பின். விஷ்ணு - கலப்புடையது.]

அபரவித்து—1. அநதிக்கிராந்த வித்துக
பாசத்தி; இது: அநதிக்கிராந்தவித்துகபா
சிவம் என்னும் அபரநாதத்தாற்றேற்றுவிக்
கப்பட்டது. (சி.சி.உ.எ.எ. ஞாநப்.) 2. அப
ராதத்தித்தத்துவம்; அந்தத்தசத்திரன், நிரோதி
யென்னுமிரண்டும் இதிலடங்கும். (சி.சி.உ.:
எ.எ. ஞாநப்.) 3. மூலோபபாதாநமான குண்
டலியினிற் குண்டான குணத்தமக்கங்கள் மூண்
றிலொன்று. “அபரவித்து, மோகிரி, மகான்
என்பவைகளே மூன்றுகுணத்தமக்கங்களாம்”
(சி.சி.க:௭. சிவாந்.) 4. மகாமாயையெ
ன்னுந் குண்டலிநீ சத்தியின் இரண்டாவது
சோபத்தாவண்டாகுஞ் சங்கற்பருப்மான
வீந்து. (சி-வி. ஞாந. கஉ. தாந்.) [சுவர
விஷ்ணு.]

அபரவித்துகலை—நவீர்த்தி, பிரதிட்டை,
வித்தை, சாந்தி, சாந்தியுத்தையென்னும்
பஞ்சகலைகள். (உ-ம்.) “முந்துரைநிவீர்த்தி
முதலிய வபர - வித்துகலையென வினம்பிய
வைந்தே” (சதாசிவ. ந.அ.) [சுவரவிஷ்ணு
கலா.]

அபரஃ—தாழ்வுடையோன். (சைவப்.
உக.) [சு - எதிர்மறை. வரந் - உயர்ச்சி
யுடையவன்.]

அபராங்கம்—சரீரத்தின் பிந்தாகம். (உ-ம்.)
“வேடனதனபராங்கம் பிளக்கவெய்தான்”
(பாரத.அருச்சு.தவ.க0.) [சுவர-பின்.சுஷ்ணு
சரீரம்.]

அபராசிதன்—வெல்லப்படாதவன். (பக
வத். க:கஅ.) [சுவரராஜீ:சு; வரராஜீ:த-
வெல்லப்பட்டவன்.]

அபராசிதை—விசயதசமியில் வணங்கப்ப
பெற்றுக்கை. [சுவரராஜீ:தா.]

அபரணம்—மத்தியாநத்தை யடுத்துப்பி
ன்வரும் ஆறுநாழிகைகொண்டநேம். (உ-ம்)
“கிராதத்திபிநுசுர்த்த மூன்றை நிகழ்பா
ண்டென்ப” (மச்சுபு. குரியசந்திர. கஉ.)
[சுவரஃஜீ: சுவர-பின். சுஷ்ணு - நான்.]

அபராந்தர்—பின்னான ஆப்தர். (சைவப். உக.) [சுவரா-பின். சூவர-உள்ளது கூறுவோர்.]

அபராந்தன்—1. தவறு செய்கிறவன். 2. தீங்குசெய்கிறவன். 3. பின்னான ஆப்தன். (சைவப். உக.) [1,2. சுவராபி:சுவ-கேடு. ராஜ-செய்தல். 3. சுவராபி: சுவர; சூவர.]

அபராந்திரம்—கண்டச்சாமம்.

அபராந்தம்—1. கட்டளையையிறுத்தல். 2. குற்றமானசெயல், பாபச்செயல். (உ-ம்.) “அடியனென்னுண்ணஞ் செய்தவபராத மிரண்டுநீரும்-படிபொறுத்தருள்வாடுன்று” (திருவிளா, கக: உடு.) “வசையபராதமாயவுவரோதநீர்கும்” (தேவார, திருநாரை. இ. சம்.) 3. தண்டம். [சுவராபி: சுவ-கேடு. ராப. ரிணைவேற்றல்.]

அபராந்தி—கட்டளையையிறுவோர். (உ-ம்.) “அரையனும் வேறையபராதர்வேறே-யவர் பலமும் வேறென்றி” (சி. சி. பா. மாயா. மறு. 30. உரை.) [சுவராபி.]

அபராந்தி—தீங்குசெய்கிறவன். (உ-ம்.) “உறவினுக் கபராபியும்” (சிவதரு. பா. வ. 34.) [சுவராபி.]

அபராந்தம்—மேற்குக்கடற்கரையிலுள்ள தேசம். [சுவராபி: சுவரா-மேற்கு. சுவ-முடிவு.]

அபராந்தி—மேற்குக்கடற்கரையிலிருக்கிறவர். (உ-ம்.) “வாசத்தண்டொடையல் வாருவாரபரந்தர்” (இரகு. திக்கு. கசள.)

அபராந்தம்—மத்தியாந்தையெடுத்துப்பின்வரும் ஆறுநாழிகைகொண்டநேரம். (உ-ம்.) “செப்புங்காலம்-தவ்வலில்பிராதக் காலஞ் சங்கமமத்தியாந்தம்-மலவபராக்ஞ்சாயாநம் மொன்றுக்காறாக கணைல்” (மச்சுபு. தீர்த்த சிரா. 13.) [சுவராபி: சுவரா-பின். சூவர-நான்.]

அபரிகாரம்—விலக்காமை. (உ-ம்.) சொல்லுகிறவர்களுக்கு அபரிகாரமாக இடிவிருவதுபோலச்சங்கையுமவரும்.” (வாசுதே. ககச.) [சுவரிணயார: சுவ-எதிர்மறை. வரிணயார-விலக்குதல்.]

அபச்சரிதம்—உடையின்மை. [சுவரி ஹி: சுவ; வரிஹி: மூடுகை.]

அபரிச்சிந்தத்துவம்—1. கண்டஞ்செய்ய

ப்படாத தன்மை. 2. தேசத்தாலும், காலத்தாலும், வஸ்துவாலும் எல்லைப்படாமை. (வாசுதே. ககள.) [சுவரிஹி: சுவ-எதிர்மறை. வரிஹி: சுவ-எல்லைப்படுத் தன்மை.]

அபரிச்சிந்தம்—கண்டஞ்செய்யப்படாமை. [சுவரிஹி: சுவ; வரிஹி: எல்லைப்படுதல்.]

அபரிச்சேதம்—1. எல்லைப்படாமை, கண்டிக்கப்படாமை. (உ-ம்.) “அசுத்தமாயாகாலத்தினு லபரிச்சேதமாகையால்” (சி. சி. க: கச. சிவா. 2.) 2. ஒழுங்கின்மை. 3. பிரிவின்மை. [சுவரிஹி: சுவ; வரிஹி: எல்லைப்படுதல்.]

அபரிசுத்தமோகம்—ஒருவகைக்குட்டரோகம்; அது: சர்வாங்கத்திலும் கூறுத்தாதம் வடிதல்; நோவு, தொடர்படக்கூடாமை, வீக்கம், வெடிப்பு முதலிய குணங்களுடையது. (சிவா. 34.)

அபரிசரம்—அடுக்க இராத்தது, தூரம். [சுவரிஹி: சுவ; வரிஹி: சமீபம்.]

அபரிட்சயம்—நாசமின்மை. (பௌ. 2. பச. கடு.) [சுவரிஹி: சுவ; வரிஹி: நாசம்.]

அபரிணயம்—இல்லாழ்க்கைப்படாதிருத்தல். [சுவரிணய: சுவ-எதிர்மறை. வரிணய: விவாகம்.]

அபரிணை—விவாகஞ் செய்யாதவன். [சுவரிணை: சுவ; வரிணை: விவாகஞ்செய்தவன்.]

அபரிதம்—அளவில்லாதது. [“அபரிதம்” என்பதன் விவாகம்.]

அபரிபக்துவமலர்—விட்டுங்கப்பக்குவமாகாத ஆணவ மலத்தையுடைய ஆண்மர்கன். (உ-ம்.) “விஞ்ஞாங்களுக்குள் அபரிபக்துவ மலர்கள் மாயைக்குமேற் சுத்த வித்தைக்குக் கீழ் ஆணவமலமொன்றுமேயுடையவராயப் பகபதார்த்தங்களை இரப்பார்கள் என்றும், பிரளயங்களுக்குள் அபரிபக்துவமலர் இருட்டிக் காலத்திற்சகலாவார்கள் என்றுஞ், சகலருக்குள் அபரிபக்துவமலர் சஞ்சாரிகளாயிருப்பார்கள் என்றுஞ் சொல்வார்கள்” (சி. சி. 2. ஞாப.)

அபரிபூதம்—சரியாதது, பூரணப்படா

தது, முதிராதது. [சுவரில-ஞ: சு: வரி
ல-ஞ: - பூணமானது.]

அபரிமாணம்— அளக்கக்கூடாதது, அள
வுபடாதது. [சுவரிநாண: சு: வரிநா
ண: - அளவ.]

அபரிமீதம்— 1. அளவுபடாதது, எல்லைப்
படாதது. (உ-ம்.) “அபரிமீதின்சொலாக
வுரைசெய்தே” (பாரத. பதினமூ. சுரு.) 2.
பெருமை. [சுவரிநித: சு: வரிநித- எல்
லைப்பட்டது.]

அபரியந்தம்— எல்லையற்றது. [சு: வய-
ஞ: - எல்லை.]

அபரியந்தம்— வல்லமையற்றது. (பக
வற். சு: கரு.) [சுவரியாவது: சு: வரி
யாவது - வல்லமையுடையது.]

அபரியந்தம்— பூரணமில்லாமை. [சுவ
ய-பாவது: சு: வய-பாவது - பூரணம்.]

அபரிபாந்தம்— தசவித பாத் திரகுகளி
லொன்று. (வி-ணி. உஉஉ.)

அபநுபம்— அவுட்சண ரூபம். [சுவ
ர-ஞ: வ: சுவ - கேடு. ர-ஞ: வ - வடிவு.]

அபநா— 1. சிவசத்தி மூன்றனுள் ஒன்று;
இதவும் பிராபி, வைஷ்ணவ், ரௌத்திரி
யென மூன்று விதப்படும். இவற்றுள் பிராபி
துறுகோடியோசனை விசாலகொண்ட இர
த்தமண்டலத்திலே சகல லோகங்களையும்
சுருட்டித்தல் காரணமாகவும், வைஷ்ணவ்
யிரண்டுகோடி போசனை விசாலகொண்ட
சுவேதமண்டலத்திலேசகல லோகங்களையும்
இரட்சித்தல் காரணமாகவும், ரௌத்திரி மூ
ன்றுகோடி யோசனை விசாலகொண்ட விர்
துமண்டலத்திலே சங்கரித்தல் காரணமாக
வும் இருப்பார்கள் என்பர். (சைவச. பொது.
எச. உரை.) 2. சிவதன்மிணி- திகைசூரியாண்
டனுள் ஒன்று; அது: பவுகிகிதிகை. (சி. சி.
அ: கி. ஞாநம்.)

அபரோட்சநாநம்— 1. (வேதாநத.) சீவா
வத்தை யேழுனுள் ஒன்று; அது: குருக்டா
ட்சத்தினுற் பரோட்சமாய்க் கேட்கப்பட்ட
பிரமசைதந்தியமேதானது. (உபநி. கள.
உரை.) 2. சுவாநுபூதியினால் வரும் ஞானம்.

அபரோட்சம்— 1. அதுபவ அறிவு, அப
ரோட்சஞானம். (உ-ம்.) “தன்னிலைதானான
துவே யபரோட்சம்” (உ.சி. கள.) 2. பிரத

தியகம். (சி. ஞா.) [சுவரோகா: சு:
வரோகா - காணப்படாதது.]

அபரோட்சன்— பிரமசைதந்தியதரிசுகன்.
[சுவரோகா.]

அபலம்— 1. அடைக்குந்தாழ். 2. ஆண்ட
ன்மையின்மை. 3. கனிகொடாதது. 4. கை
ம்மாறு வேண்டாதது. 5. பிரயோசனமில்லா
தது. (உ-ம்.) “தப்பில் பலாபலமிவற்றில்
விரும்புமற” (ஞாநவா. விரதகு. கரு.) 6. பெ
லமின்மை, பெலவீகம். [1, 2, 3, 4, 5.
சுவல: சு: வல. 6. சுவல: சு: வல.]

அபலன்—பெலவீகன். [சுவல.]

அபலாபம்— 1. அறிந்ததை மறைத்தல்.
2. நேசம். 3. பிதற்றல். [சுவலாவ: சுவ;
லாவ - பேசுதல்.]

அபாவம்— 1. அபாவம், இராமை. 2. உல
கமுடிவு. 3. திம்குகிலம். [1, 2. சுவல: சு;
லவ - இருத்தல்.]

அபவர்க்கம்—அபவருக்கம். (உ-ம்.) “மை
ஞ்ஞான் தகண்டனஞ் சுருமபவர்க்கம்” சே
துபு. துராசார. உஎ. இதனில் “அபவர்க்கம்”
முத்தியென்னும்பொருட்டு. [சுவலவ-ஞ.]

அபவர்க்கம்— 1. ஆட்டியசைத்தல். 2.
சுருக்குதல். 3. நீக்குதல். [சுவலவ-ஞ.]

அபவர்க்கம்— 1. அசுற்றியெடுத்தல். 2.
(வீசுகனிதம்.) ஒன்றுக்கொன்று வித்தியாச
மான இரண்டு இராசியையாவது பலராசி
யையாவது சேடம் வராமல் அரிக்கும்வே
ருற் இராசி. (உ-ம்.) “கடுக்கும், உருக்கும்
இ அபவர்க்கம்.” [சுவலவ-ஞ.]

அபவரணம்— 1. அங்கவஸ்திரம். 2. மறை
த்தல். 3. மூடிதல். [சுவலவரண: சுவ;
வரண - மறைத்தல்.]

அபவநீகம்— 1. நிறைவேற்றம். 2. பலம்.
3. முடிவு. 4. முத்தி. [சுவலவ-ஞ.]

அபவநீசம்— 1. நற்கொடை. 2. முத்தி.
3. விடுதல். [சுவலவ-ஞ.]

அபவநீதம்—அபவந்தகம்.
அபவநீதம்—அபவந்தகம்.

அபவாகம்— 1. அருத்தாபத்தி. 2. (கண
க்கதி)சுழித்தல். 3. கொண்டுபோதல். [சுவ
வாவ: சுவ; வாவ - கொண்டுபோதல்.]

அபவாதம்— 1. உள்ளபடியுணர்ந்தல்.
அது. சர்ப்பாகாரமாகத்தோன்றுங்கயிறறைச்

சர்ப்பமன்று கயிறுதானென்றறிதல். ஞாந வாசிட்ட உரைகாரர். “அபவாதமாவது விப ரீத பாவநையாற் பார்க்கின்ற இல்லாத நாம ரூப வடிவமாகிய சக்ததை யதார்த்தமான சச்சிதநக்த வடிவமாகத் தெளிவினாற் சான் குதல்” என்பர். 2. ஒவ்வாப்பேச்சு. 3. கட டையிடுதல். 4. கண்டநஞ்செய்தல். 5. குற் றம்பேசுதல். 6. நிர்த்திதல். (உ-ம்.) “உரை யாதொழிதிமற்றொருவர்க்கப்பவாதம்” (சே துபு. கவிச்சம். சுசு.) 7. பழிச்சொல். (உ-ம்.) “அழகையுக்கோளும் பொய்யுமயலபவாதந னாம்” (சிவதருமோ. பாவ. சு.) 8. எய்தி யதுவிலக்கிப்பிறிதுவருஞ்சிறப்புவிதி. (பி. வி. ௫௦ உரை.) [சுவலாடி: சுவ- அபத்த ம். வாடி- பேச்சு.]

அபவாரணம் — 1. தோற்றதொழிதல். 2. மறைவு. 3. மறைத்தல். (அமரகோசம். ௮௫.) [சுவவாரண.]

அபவித்தபுத்திரர் — தாய் தந்தையரால் நீக்கப்பட்டுப்பிறரால் ஓடுத்து வளர்க்கப்பட் டபுத்திரன். (மது. கூ. ௧௭௧.) [சுவவிசிவா கு: சுவவிசி - நீக்கப்பட்ட.]

அபவித்தன் — 1. அகற்றப்பட்டவன். 2. அபவித்தபுத்திரன். (உ-ம்.) “ஒளர்சன், கேஷ த்திரசன், தத்தன், வருததிமின், கூடோற் பநன், அபவித்தன் இவ்வாறு புத்திரர்களும் பிதரால் திக்கும் பிள்ளையில்லாத ஞாநிகளா ஸ்திக்கு முரியவர்கள்” (மது. கூ: ௬௫௬.) [சுவவிசி.]

அபவித்திரம் — அசுத்தம். [சுவவிசு: சு; வவிசு - சுத்தம்.]

அபவித்திரம் — அசுத்தன்.

அபவிதவ்லியம் — வருங்காலத்துளதாகா தது. [சுவவிசுவ: சு; ஸவிசுவ - உள தாவது.]

அபவியயம் — அளவுக்கு மேற்பட்டசெலவு. [சுவவிய: சுவ- தவறு. விய-செலவு.]

அபவியயமாநம் — 1. கடனிறுமை. 2. விரு தாவாகச் செலவீடல். [சுவவியபிரா.]

அபவிநந்தி — குறைவு. [சுவ - எதிர். வுதி - வளர்க்கி.]

அபவேட்டிதம் — கைவட்டனை என்னு ளொன்று; அது: தர்ச்சரிவிரல் முதலாக அக ம்வாப் பிடிக்குற் தொழில். (சிங். பதும. ௧௨. உரை.)

அபாக்தியம் — நிர்ப்பாக்தியம் [சுவாமு: சு; ஹா - செல்வம்.]

அபாக்தியவான் — நிர்ப்பாக்தியவான். (உ-ம்.) “பொருந் தியதரித்திரத்தைப்போல அபாக்தியவான்கள் எப்படியினங்குவாரசன்” (ஞாநவா. சிசித்து. உசு. உரை.)

அபாக்தியன் — நிர்ப்பாக்தியன். [சுவாமு: சு; ஹா - செல்வன்.]

அபாக்நாகம் — இஞ்சி. [சுவாக்நாக.]

அபாகம் — 1. சமியாக்குணம். 2. பாகம்ப ண்ணப் படாதது. 3. முநிராதது. [சுவாக: சு; வாக - பக்குவமானது.]

அபாகரணம் — 1. கடனிறுத்தல். 2. நிரா கரணம். [சுவாகரண.]

அபாக்நோகம் — மஞ்சிரைசரோகவகையுள் ஒன்று; அது: சரீரத்திலே தூய்நூரமாக உலர்ந்ததுபோலுங்கருகினது போலுங்கொ ப்புளங்களாக ஏழும்பியிறக்கக கொள்ளாம ல் கெடுகாணைக்கு நின்று உபத்திரவஞ்செய்யும். (சீவரட். ௧௪௪.)

அபாங்கம் — 1. அங்கநீரும். 2. கடைக் கண். [சுவாபங்க.]

அபாங்கநரிசும் — கடைக்கண் பார்வை.

அபாங்கம் — 1. அங்கநீரும். 2. கடைக்கண். 3. கடைக்கண் பார்வை. 4. நெற்றித்தில்கம். [சுவாபா: சுவ; ஸா - உறுப்பு.]

அபாங்கம் — அம்புக்கூடு. [சுவாபா: சு.]

அபாசம் — ஆசையின்மை. 2. ஆபாசம். [சுவாபா: சு.]

அபாசியம் — முற்றத்திற்பநதல். [சுவா முய: சுவ; சுவா - பாதுகாப்பு.]

அபாசீதம் — 1. தெற்கிலுள்ளது. 2. தெ ந்து. [சுவாசீத: சுவாசீ - தெற்கு. ராபா - ஒரு வ-வி.]

அபாகவரம் — ஒளியில்லாதது. (தர்க்காமி. உசு.) [சுவாபவா: சு-எதிர்மறை. ஹாபவா - ஒளியுடையது.]

அபாடனம் — பேச்சின்மை. [சுவாபா: சு; ஹாபா - பேச்சு.]

அபாடவம் — 1. அநதக்கேடு. 2. சாமர்த் திய மின்மை. 3. நோய். [சுவாபா: சு; வாபா - சாமர்த்தியம், சுதம்.]

அபாண்டம்—1. அபாத்திரம். 2. இடுகிறதை. பொய்க்குற்றச்சாட்டு. (வழங்க.)

அபாத்திரம்—1. அசற்பாத்திரம். (உ-ம்.) “தன்னைக்குறித்திரப்பான் தன்னை யபாத்திரமென்றுன்னிவிடுவா” (சைவச. பொது. ௪௨௬.) 2. கூடாதபாத்திரம்.

அபாத்திரிகரணம்—1. அயோக்கியமான கிரியைகளைச் செய்தல்; அது: பிராயணன் குத்திரனுக்கு ஏவல்செய்தல் முதலியன. (உ-ம்.) “நிந்திக்கப்பட்டவனிடத்துப் பொருள்வாங்கல் வர்த்தகஞ்செய்தல் குத்திரசேவை செய்தல் பொய்ச்சொல்லல் இவையெல்லாம் தனித்தனியே யபாத்திரிகரணம்” (மது. ௧௧: ௪௬.) 2. அயோக்கியனென்று தன்னுதல். [சுவாமிநீகரண.]

அபாநாநகரகம்—நீக்கப்பொருள்கொடுக்கும் ஐந்தாம்வெற்றுமை வினையோடு முடிவது. (பி. வி. ௧௧.)

அபாநாநம்—ஐந்தாம் வெற்றுமையில்வரும் நீக்கப்பொருள்.

அபாநந்தாநவிந்திராநீக்டி—ஒருவகை வித்திரிதிக்கட்டி; இது: ஆசநத்திற் பலவித உபத்திரவங்களை யுண்டாக்கி மலததுவார்த்தைக் கெடுக்குமென்பர். (சீவரட். ௧0௮.) [சுவாமிநீகரண.]

அபாநம்—1. இரகசியஸ்தாரம், மூத்திரம் முதலியபொருளும் வழியென்பர். (உ-ம்.) “நன்றுறுமபாக மின்றி யோர்மகவமையப் பெற்று” (மச்சு. தீர்க்கதம். ௩௨.) 2. கடுக்காய். 3. குடிக்கக்கூடாதது. 4. மலவாயில். (சீவரட். ௧0௮.) 5. மூலாதாரம். [சுவாமிநீ: சுப-கீழ். ௬௩ - சுவாசித்தல். 3. சு; வாந்.]

அபாநவாயு—பத்தவாயுகளுளொன்று; இது: நாபித்தாரத்திலே தோன்றிக் குத்தையுங் குய்யத்தையும் பற்றிநின்ற மலசலகன் கழிவகைசெய்யும். (த. வி. ௧. ஒற்.) சரீரத்திற்குள்ளிருக்கும் வாயு ஒன்றாயிருந்த போதிலும் ஸ்தாநவியபாரச் பேதத்தினாலே யைந்தென்னப்படும் வாயுகளு ளொன்று; அது: குதல்தாநத்திலேயிருந்து மலம், மூத்திரம், சுக்கிலம் இவற்றைக் கீழே தள்ளும். (சி-வி. ஞாந. ௧௭. உரை. சீவரட். ௪.) [அபாநவாயு.]

அபாநவிருத்தி—அபாநவாயுவாய்ச்சேட்டித்தல். (உ-ம்.) “அத்தகுபிராணவளியின் சொருப மூன்றென்றதோமுகமாய்ப் பூரக சொருபமாய்மைய-வொத்தவபாநவிருத்தி சொ

ருபமாயிருக்கும்” (குத. எக்கி. பூ. ௪: ௧௩.) [சுவாமிநீகரண.]

அபாநன்—அபாநவாயு. “அபாநன்குத்திலுற்றுச் சென்றெழுதிய மலசலகனொழித்தலுறும்” (வேதா. சூ. எடு.) பிறகலநிகண்டுகாரர்: “உச்சத்தலத்திடெநிற்றத்தபாநன்” எனப். (பிங்கல. ௩௪.) [சுவாமிநீ.]

அபாநியம்—குடிக்கத்தகாதது. [சுவாமிநீய: சு; வாநீய - குடிக்கத்தக்கது.]

அபாபம்—1. குற்றமின்மை. 2. பாபமின்மை. [சுவாமிநீய: சு; வாப - புண்ணியமல்லாதது.]

அபாபிபதி—1. சமுத்திரம். 2. வருணன். (உ-ம்.) அரியதோர்விண்ணொகியபாம்பதியாக” (சேதுபு சேதுயாத். ௧௩.) [சுவாமிநீய: சு; வாப - நீருக்கு. பதி-தலைவன்.]

அபாமாநீகநாநம்—சரீரத்தில் நாயுருவி தடவிச்செய்யும் ஸ்நாநம். (பிராமிரு. ஆசாந. ஸ்நாந. ௩௮.) [சுவாமிநீய: வாந்.]

அபாமாநீகம்—1. நாயுருவி. 2. வெண்ணாயுருவி. [சுவாமிநீய: வாந்.]

அபாயம்—1. அந்தம். 2. ஆபத்து. (உ-ம்.) “தேயத்து-வாய்த்தவபாயுருசிவவுந்தவமிக் காலங்கனின்மேய் மயங்குமாறு - நீத்தலிழிஞ்சுருநினுத்தோடமில்” (குத. எக்கி. பூ. ௪௪: ௧௮.) 3. இணக்கமின்மை. 4. தேடு. 5. சதிசெய்தல். 6. சேதம்பண்ணுதல். 7. தோற்றப்படாமை. 8. நடம். 9. பிரிவு. 10. போதல். 11. மோசம். (உ-ம்.) “மற்றதுகண்டு மைநதன் வந்ததிங்கபாயமென்று” (பெரியபு. திருவா. சிற. ௨௪.) [சுவாமிநீய: வாந்.]

அபாநீதகம்—ஒரு நீக்கிரகத்தாரம்; அது: அவாய்கிலே, தகுதி, அண்மையில்லனவாப் பேசல். (சி.சி. அளவை. ௧௪. மறை; சிவஞா.) [சுவாமிநீய: வாந்.]

அபாநீதகரணம்—வீண்வழிக்கு. [சுவாமிநீய: வாந்.]

அபாநீதம்—1. அர்த்தமில்லாதது. 2. பிரயோசனமில்லாதது. [சுவாமிநீய: வாந் - எதிர்மறை. சுபாந்-பொருள், பிரயோசனம்.]

அபாநனை—பாநனைசெய்யாதொழித்தல். [சு; வாநனை - உபவாசிருந்துயின்னுண்ணல்.]

அபாரம்— 1. அளவற்றது, எல்லைப்படாதது. (உ-ம்.) தேசகாலவஸ்துக்களால் அந்தமில்லாமல் அபாரமாயிருக்கிறது” (விசார. உ.) 2. கடவுள். 3. கனையற்றது. 4. தொலையாதது. [சுவார.]

அபாரமாரீத்திகம் — பாரமார்த்தமில்லாதது, யதார்த்தமல்லாதது. [சுவார.ரோயி-கா.]

அபாவசதுப்டயம் — முன்னில்லாமை, பின்னில்லாமை, ஒன்றி ஒன்றில்லாமை, என்றமில்லாமை யென்னும் அபாவமநான்ரு. [சுலாவ.உ. ௨௨௪.]

அபாவநம்—மற்பு. (உ-ம்.) “இம்மநகத்தையபாவமென்னுங்கத்தியினுக்கெடுப்பாய்” (ஞாநவா. உற்பத்தி. எ. உரை.) [சுலாவ. ௩௦.]

அபாவநை—1. தியாகமின்மை. 2. நிற்கை. 3. பகுத்தறிவின்மை. [சுலாவ. ௩௦: சுலாவ. ௩௦ - கருதல்.]

அபாவப்பிரமாணம் — ஓளவை; அது: இல்லாதனை யில்லையென்றல். “மூயற்கோடி ல்லையென்றவழி யதனையுண்டோ என்றமயங்காமற்றானும் இல்லையென்றுகோடல்போலவது” (சிவ. போ. விருத்தி. கருக.) [சுலாவ. ௪௦: ரோணா.]

அபாவம்—1. அபாவப்பிரமாணம். (உ-ம்.) “அளவைகாண்டல் கருதலுரையபாவம்” (சி. சி. அளவை. க.) 2. அபாவயோகம். (வேதா. சூ. க. ௩. ௩.) 3. அறியாமை. (உ-ம்.) “அகமினதுபாவாபாவங்கள்” (வேதா. சூ. க. ௩. ௩.) 4. இன்மை. (உ-ம்.) “அந்நிலிர் ததிதானுமபாவமாம்” (சூத. எக்கி. பூ. உ: சு.) 5. நனவிற்கு முத்தி. 6. நிருமலமான அழிவு, முழுதுமழிதல். 7. நினையாமை. (உ-ம்.) “பாவமொடபாவமும்” (தாயு. ஆந்த. இ. உரை.) 8. மரணம். (உ-ம்.) “நீண்டபாவாபாவம்” (ஞாநவா. உபசா. க) [சுலாவ.]

அபாவயோகம்—ஐவகையோகங்களுளொன்று. (த. கி. போ. ௩. எச.) அது: காணங்களுக்கெட்டாத பிரமத்திலே மனோலயமாவது. (வேதா. சூ. க. ௩. ௩. உரை.) [சுலாவ. ௪௦: ரோணா.]

அபாவரீத்தநம்— திருமபுதல். [சுவாவ. உ. ௨௨.]

அபாவவளவை — அபாவப்பிரமாணம்.

அபாவாபாவம்—ஓரல்லங்காரம்; அது: “பன்

ளியுளீரம்புலராமையேற்றக்” என்பதிற்போல எச்சமுமுடிக்குஞ்சொல்லும் எதிர்மறுத்து உடன்பாட்டுப் பொருளில் வருவதொன்று. (யி. வி. ௩. ௩. உரை.) [சுலாவ.; சுலாவ.]

அபி—1. அதட்டுகை, கண்டித்தல், கேள்வி, சந்தேகம், சையோகம், நிகழ்கூடியதன்மை, ஆவலான விசாரணை ஆகியவற்றின் ஒன்றன் பாற்படப்பொருள்விளைத்து நிற்பதும், பொருள் ஒன்றுமின்றி யசைத்து நிற்பதுமான ஒருவடமொழியுபசர்க்கம். [சுலாவ.] 2. இடத்திலாவது குலத்திலாவது அதிகாரத்திலாவது மேற்பட்டிருக்குந்தன்மை, சமீபம், விருப்பம், வேருத்தன்மை யாகியவற்றின் ஒன்றன் பாற்படப் பொருள்விளைத்து நிற்கும் ஒருபசர்க்கம். [சுலாவ.]

அபிக்கியாதம்— அறியப்பட்டது. [சுலாவ. ௪௦: சுலாவ.; ௪௦: அறியப்பட்டது.]

அபிக்கியை— 1. அழகு. 2. அழைத்தல். 3. கீர்த்தி. 4. சொல்லல். 5. துர்க்கீர்த்தி. 6. நாமம். 7. பரியாயபதம். 8. பிரகாசம். 9. மேன்மை. [சுலாவ. ௪௦.]

அபிக்கிரகணம்—உடையவன் முன்னிலையிலே யாதாயினுமொருபொருளைக் கவர்தல், கொள்ளையிடல். [சுலாவ. ௪௦: சுலாவ. ௪௦: சுலாவ. ௪௦ - கவர்தல்.]

அபிக்கிரகம்—1. திருடுதல். 2. பொர்க்கறைகூவுதல். 3. பலாந்தகாரமான களவு. [சுலாவ. ௪௦: சுலாவ.; ௪௦: சுலாவ. ௪௦ - எடுத்தல்.]

அபிக்கிரமம்—1. அடர்த்தல். 2. ஊதுபாடுசெய்ய முயலுதல். 3. ஏறுதல். 4. தொடக்கம். [சுலாவ. ௪௦: சுலாவ. ௪௦: சுலாவ. ௪௦ - போதல்.]

அபிகநம்—சமீபித்தது. [சுலாவ. ௪௦: சுலாவ. ௪௦: சுலாவ. ௪௦ - போனது.]

அபிகநம்— சமீபமாகப்போதல். [சுலாவ. ௪௦: சுலாவ. ௪௦: சுலாவ. ௪௦ - போதல்.]

அபிகமம்—சமீபமாகப்போதல். [சுலாவ. ௪௦: சுலாவ. ௪௦: சுலாவ. ௪௦ - போதல்.]

அபிகருடணம்—1. உரிஞ்சுதல். 2. பேய்க்கோட்பட்டல். [சுலாவ. ௪௦: சுலாவ. ௪௦: சுலாவ. ௪௦ - இடித்தல்.]

அபிகாதசுரம் — ஒருவகைச்சுரம்; இது:

குத்துக்காய முதலிய வீரணங்களினாலும் அக்கிரி சமீபமாயிருந்து நடத்துத் தொழிலினாலும், அதிக ண்டையினாலும், அதிக உழைப்பினாலும் வருவது. (சீவர்ட். கச.) [சுலிவா. கஜரூ. சுலிவா. குத்துக்காயம். ஜரூ. கச.]

அபிகாந்சோபை — ஆயுதக்காய முதலியவற்றால் உண்டாகும் ஒருவகை ரோகம். (சீவர்ட். கச.) [சுலிவா. தசோபை.]

அபிகாநம் — 1. அடித்தல். 2. உபத்திரவம். 3. காயப்படுத்துதல். 4. கிருமலமாய பித்தல். 5. பரிசித்தல். [சுலிவா. த.]

அபிகாநவாதம் — அதிகமாக கவழிபடுத்தல் முதலிய காரணங்களால் பிறந்து சரீர முழுதும் வியாபித் தடித்தாற்போல நோக்கசெய்யும் ஒருவகைவாதரோகம். (சீவர்ட். கச.) [சுலிவா. தவாத. சுலிவா. த - அடித்தல்.]

அபிகாநி — பகைவன். [சுலிவா. தி.]

அபிகாரம் — 1. உடையவன் முன்னிலையிலே அவன்பொருளைப் பலாந்காரமாகக்கவர்தல். 2. ஊறுபாடுசெய்ய உணக்குதல். 3. ஓமத்திலே நெய்விடுதல். வக்தரத்தில் தனித்தனியாகுதிசெய்யுதல். (சி-லி. கிரி. உ. ஏ. தா. ந்.) 4. நெய். 5. படைக்கலந்தரித்தல். 6. படைமெடுத்தல். [1, 2, 3, 6. சுலிவா. ரு. 3, 4. சுலிவா. ரு.]

அபிகிநகரீந்தா — தன்செயலையுணர்த்தும் வினைக்கெழுமையாக நிற்குங்கர்த்தா. (பி. வி. கச.) “தன்மைமகனையடித்தான்” என்பதில், தன்மை அபிபிதகர்த்தா. [சுலிவா. தகச. தா.]

அபிகிநகரீமம் — செயலையுணர்த்தும்வினைசெயப்பாட்டுவினையாய் வர அதற்கெழுமையாக நிற்குஞ் செயப்படுபொருள். (பி. வி. கச.) “மாடத்தச்சுலையிற்பட்டது” என்பதில் மாடம். [சுலிவா. தகச. 3-4.]

அபிகிநகரீந்தா — அபிபிதகர்த்தா. (பி. வி. கச.) [சுலிவா. தகச. தா.]

அபிகிநகரீமம் — அபிபிதகர்த்தம். (பி. வி. கச.) [சுலிவா. தகச. 3-4.]

அபிகிநத்துவம் — பிரமாணவாக்கியம். [சுலிவா. தகச. 3-4.]

அபிகிநம் — 1. சொல்லப்பட்டது. 2. சொல்லப்படுகிலை, தெரிநிலை. (உ-ம்.) “சொல்லப்படுகிலை சொல்லப்படுகிலை - யபிபிதமபி

திதமெனமொழிப - தெரிநிலை தெரியாநிலையெனவும் பெயர்பெறுதல்” (பி. வி. கச. உரை.) [சுலிவா. த.]

அபிகிநித் — ஒருவகைச்சந்தம்; அஃது ஒற்றெழுத்து உயிராவது உயிரமெய்யாவது அடியொன்றற்கிருபத்தைத்தெழுத்தாய்வருவது. (வீரசோ. யாப்பு. கச. உரை.) அபிகிநிதிக்குதாரணம்: “அங்குலிகமொன்று புனலாழ்தருகின்றநிலவீழுவந்தமுந்தெடுமினனப்புங்கமொடுபுங்கமுறவெய்திவெனெடுத்தமைபுகன்றருகுகின்றவரைநீ - ரிங்கிதனிலைத்தொகைகள் யாவமுருவப்பகழியேவுமினெனனவீசயன் - துங்கவிலவளைத்தொருகணத்தினில் வடத்திலேதுளைத்தனனிலக்கிறோடையால்” (பாரத. வாரண. 106.)

அபிசங்ககாரம் — ஒருவகைச்சாரம்; இது: பூதாவேசகாரம், ஓனவதகந்தகாரம், விபசாரம், கோபுச்சாரம், பயச்சாரம், துக்கச்சாரம், காமச்சாரம் என ஏழாகவிரியும். (சீவர்ட். கச.) [சுலிவா. மஜ்ஜரூ. சுலிவா. ம - சேர்க்கை.]

அபிசங்கம் — அபிபிதம். [சுலிவா. ம.]

அபிசந்தி — 1. அபதாது. 2. இரத்தல். 3. நித்தித்தல். [சுலிவா. தி. சுலி, ஸலி - புகழ்தல், கேட்டல்.]

அபிசந்தாநம் — 1. உடைத்தல். 2. ஏய்ப்பு. 3. சமாதானம் பண்ணுதல். 4. விசேடமான உடன்படிக்கை. [சுலிவா. தா.]

அபிசந்தாபம் — யுத்தம். [சுலிவா. தா. சுலி - அதிகம், வலவாபா - வருத்தம்.]

அபிசந்தி — 1. ஏய்ப்பு. 2. சமாதானஞ்செய்தல். 3. நோக்கம். 4. விசேடமான உடன்படிக்கை. [சுலிவா. தி. சுலி - அதிகம், வலவா - உடன்பாடு.]

அபிசந்தம் — 1. கிர்த்தி. 2. பிறத்தேயம். 3. வாய்சத்தலைமை. 4. வயிசம். [சுலிவா. தி. சுலி; ஜி - பிறத்தது.]

அபிசந்தவான் — உயர்குலத்தோன். (பகவத. கச. 30.) [சுலிவா. தா.]

அபிசம்பந்தம் — 1. இனத்தொடர்ச்சி. 2. கூடுதல். 3. மைதும். [சுலிவா. தா.]

அபிசம்பாநம் — 1. சாபம். 2. யுத்தம். சுலிவா. தா. சுலி - முன். வலவா. த - போதல்.]

அபிசங்கம் — கருத்திப்பு. [சுலிவா. த.]

அபிச்சீசநம்—1. கொலை. 2. நற்கொடை. [சுலிவாஜந்.]

அபிசரன்—1. அதுசரன். 2. தோழன். [சுலிவார: சுலி- பின், வர- செல்வோன்.]

அபிசவம்—1. நாகஞ்செய்தல். 2. புளிப் பேறினகஞ்சி. 3. யாகம். [சுலிஷ்ட.]

அபிசாததலம்—உயர்குலம். [சுலிஜாத கால.]

அபிசாதம்—1. அழிவது. 2. கணிக்கத் தக்கது. 3. தகுதியானது. [சுலிஜாத.]

அபிசாதன்—1. உயர்குலத்தோன். 2. தக் கோன். 3. பண்டிதன். [சுலிஜாத.]

அபிசாபம்—1. அபராதபத்திரம். 2. சபித்தல். 3. பொய்யாக அபராதமேற்றல். [சுலி ஸாவ: சுலி; ஸாவ - சபித்தல்.]

அபிசாநகம் — மந்திரத்தாற் கொல்லல். [சுலிவாரக.]

அபிசாநகம் — ஒருவகைசகம்; இது: அதர்வணவேத மாறண மந்திரங்களைக் கொண்டு ஒருவன்பேரைச்சொல்லியோமஞ்செய்தலினை பிறக்குமென்பர். (சீவரட். 12.) [சுலிவாரஜா-ஒமாகுதிகளாற் பிறப்பதால் இப்பெயர்பெற்றது.]

அபிசாரணம்—1. சந்தித்தல். 2. சமீபித்தல். 3. விரும்பிக்கேட்டல். [சுலிவாராண.]

அபிசாரம்—1. அதர்வணவேதத்திலுள்ள தந்திரங்களிலுஞ் சொல்லுகிறபடி பைத்தியம், உறவு, பகைமை, உணர்ச்சியின்மை, வாதம், மரணம் என்னும் இவற்றிலொன்றைவருவிக்கு மந்திர யந்திரங்கள். [சுலிவார:] 2. கருவி. 3. காமுகர் சந்தித்தற்குரியமிக்கும் இடம். 4. பெலன். 5. யுத்தம். [1, 2, 3, 4. சுலிவார.]

அபிசாரி—1. மோக வித்தைக்காரன். 2. மோகவீத்தைக்காரி. 3. வேசி. [1, 2. சுலிவாரிந் 3. சுலிவாரி.]

அபிசாரிகை—நியமித்துக்கொண்ட குறியிடத்திற்குச் செல்லும் பெண். [சுலிவாரிகா: சுலி - சமீபம். வாரிகா - செல்பவன்.]

அபிசித்து—1. ஓர்யாகம். 2. ஓரோட்டுந் சத்திரம்; இஃது: உத்தராடத்தின் நாலாங்கால் நாழிகைபதினாறு திருவோணத்தின் ஆதிநாழிகைநாளுக்குக் கொண்டது. (குமார

சுவா. நட்சத்திர. அ.) (உ-ம்.) “மகரத்தேவிரவு மம்புலி விளங்கபிசித்திடைமேலுநான்” (வேதாசனியு. பிரமயாத். க.) 3. பகலிலே யெட்டாமுகூர்த்தம்; ஒருமுகூர்த்தம், இரண்டுநாழிகை. (விதாந. குணகுண. எ. 12.) 4. மத்திராநகர அபிமாநதேவதை. (பசவந். அ: உரை.) 5. வீட்டுணு. [சுலிஜித்.]

அபிசிதம்—கூப்பிட்டுக் கொடுக்கும் அந்நம்புகித்தல். (வி. ணி.)

அபிசுதம்—புளிப்பேறினகஞ்சி. [சுலிஷ்ட.]

அபிசுத்ரீ—1. அறிந்தவர். (உ-ம்.) “தத்த காரியபிஞ்ஞராயிருக்கிற ஆப்தாலும்” (சி. சி. 10: ச. சிவாக்.) 2. நிபுணர். [சுலிஜி.]

அபிசுத்ரநம்—1. அடையாளம். 2. அறிவு. 3. கதை. [சுலிஜாந்: சுலி-சமீபம். ஜாந். அறிதல்.]

அபிட்டம்—பாதரசம்.

அபிட்டம்—துதிக்கப்பட்டது. [சுலிஷ்ட.]

அபிடங்கசம்—ஆகத்துக்கூத்திரொருவகை. (சீவரட். 12.) [சுலிஷ்ட-சேர்க்கை.]

அபிடங்கம்—1. அபசயப்படுத்தல். 2. ஆணையிடுதல். 3. ஒன்றித்துக்கூடுதல். 4. சபித்தல். 5. தழுவுதல். 6. பேய்ப்பிடித்தல். 7. பொய்யாக அபராதமேற்றல். [சுலிஷ்ட-ம.]

அபிடவணம்—1. நீரின் முழுகுதல். 2. யாகாதிசெய்தல். [சுலிஷ்டவண.]

அபிடவம்—1. நீரின் முழுகுதல். 2. புளிப்பேறினகஞ்சி. 3. யாகத்துக்கங்கமான ஸ்நாநம். [சுலிஷ்டவ.]

அபிடிநீர் — அபிடேகஞ்செய்யப்பட்டவர். (தன்னிகை. வாலாறு.) [சுலிஷ்டி.]

அபிடிபந்தம்—1. கண்ணின் பெலவீநம். 2. பாய்தல். 3. பெருகுதல். 4. பொசித்தல். 5. மிஞ்சிநபாகம். [சுலிஷ்டி: சுலி; ஷ்டி-சுநதுதல்.]

அபிடுநம்—புளிப்பேறின கஞ்சி. [சுலிஷ்ட: சுலி; ஷ்டி - கலத்தது.]

அபிடேகங்கூட்டு — சுவாமிக்கபிடேகஞ்செய்தற்குச்சேர்க்குஞ்சாக்கு.

அபிடேகநீரவியங்கள்—அபிடேகஞ்செய்தற்குவேண்டிய திரவியங்கள்; அவை; எண்

னெய்க்காப்பு, மாக்காப்பு, நெல்லிக்காப்பு. மஞ்சக்காப்பு, பஞ்சகௌவியம், இரகபஞ்சாமிர்தம், பலபஞ்சாமிர்தம், பால், தயிர், நெய், தேன், சர்க்கரை, கருப்பஞ்சாறு, எலுமிச்சம் பழச்சாறு, நாத்தம்பழச்சாறு, தமரத்தம்பழச்சாறு, குளஞ்சிப்பழச்சாறு, மாதுளாபழச்சாறு, இளநீர், சந்தநக்சுழம்பு என்பவைகளாம்.

அபிடேகம் — 1. குருவாய் அல்லது அரகனுவருதற் காரம்பத்திலே செய்யப்படும் ஸ்நாங்கிரியை. (உ-ம்.) “சமயவிசேடநிருவாணமபிடேகமிவற்றடங்குமன்றே” (சி. சி. அ. ௩.) “அங்கண்மன்னரைப்பாசான்றானபிடேக- மங்கலத்தடநீரினாற்செய்து” (சேதுபி. மங்கல. எசு.) 2. திருமஞ்சகம். (உ-ம்.) “அரணுக்குப்பஞ்சவமிர்தத்தினு லபிடேகஞ்செய்வித்து” (உபதேச. சிவவிரத. எ.) 3. ஸ்நாஞ்செய்தல். 4. கிரீடம். (திருப்பு. ௩௦௬.) [சுனியெசு.க.]

அபித்தியாநம் — 1. இச்சித்தல். 2. கியாநித்தல். [சுனியபூந: சுனிய: யூநாந-நினைத்தல்.]

அபித்தியை — 1. இச்சை. 2. பிறன் பொருளையிச்சித்தல். [சுனியபூந: சுனிய- விருப்பம். யூநா - நினைத்தல்.]

அபித்திரோகம் — 1. கொடுமை. 2. நிந்தனை. [சுனியெசு.க: சுனிய: டெசு.க: உபநகாரம்.]

அபிநன்மபிடகம் — பெளத்தருடையபிடகாகமங்கள் மூன்றனுள் ஒன்று. (மணியே. உச௩.)

அபிதா — அபிதை. [சுனியபூந.]

அபிதாநம் — 1. சலாகை (இரகசவை.) 2. செல்லுதல். 3. பெயர். (உ-ம்.) “அபிதாநமுன்னனாகா” (சோழிப்பு. தலவி. ச௩.) 4. பெயரிடெதல். [சுனியபூந.]

அபிதாபம் — 1. கலக்கம், மடிச்சலகம். 2. மிகுபெய்ப்பம். [சுனியகாவ: சுனிய: அபவ - வெப்பம்.]

அபிநாமூலத்தொறி — பெயரடியாகத் தோன்றிய குறிப்புப் பொருள். “குடம்பை தணித்தொழியப்பட்டபநாதற்றே யுடம்போயிரிடைநட்பு” என்பதிலே நட்பென்பது குறிப்புமொழியாய் நட்பின்றிப் போதலையுணர்த்துதல்போலவது. (பி.வி. ௩௦. உரை.) [சுனியபூந- ௩-௩௩ - அடி. யூநி - குறிப்பு.]

அபிநாமூலம் — அபிதாமூலத்தொறி. [சுனியபூந- ௩-௩: சுனியபூந- ௩௩ - பெயரடியாற்றித்தது.]

அபிநாநீர்த்தம் — பதவுரை. (த. சி. போ. ௧௦௮.) [சுனியபூந- பெயர். சுனிய- பொருள்.]

அபிநாவகம் — பின்னொடர்ந்தோடுதல். [சுனியாவக.]

அபிநாவநம் — பின்னொடர்ந்து துரத்துதல். [சுனியாவந: சுனிய - பின். யாவந - ஒடுதல்.]

அபிநேயம் — 1. சொல்லப்படும் விடயம், சொல்லப்படவது. (சி. சி. சு: க. ஞாந்.) 2. சொல்லின்மூலப்பொருள். 3. சொற்பொருள். 4. நாமமிடத்தக்கது. [சுனியபூந: சுனியபூ - சொல்லு. வெணய - ஒருசெயப்பபொருள்வருகி.]

அபிநை — 1. செஞ்சொல். (பி.வி. ௩௦. உரை.) அது கற்றோர்க்குங் கல்லாதோர்க்கும் ஒப்பத்திரிசொற்போலாது தன்பொருளைத்தானே விளக்கும் உலகவழக்கச் சொல். 2. (குறிப்பிலக்கணங்களின்வெருகிய) சொல்லாற்றலென்னும் விருத்தி. 3. பெயர். [சுனியபூந.]

அபிந்நதை — ஒன்றாக் தன்மை. [சுனியநதா: சு: ஹிநகா - பிரிதாநதன்மை.]

அபிந்நநிமீத்தோபாநாததை — நிமித்தகாரணமும் உபதாநகாரணமும் வேறல்லாதிருக்குந்தன்மை. (உ-ம்.) “சிவனுடைய திருமேனியான சிற்சத்தி யபிந்நநிமீத்தோபாநாதையினாலே” (சி. சி. சு: அடி. சிவாக்.) [சுனியநி - பிந்நநில்லாமை. பிரிதூ: உபாநாநிதா.]

அபிந்நம் — 1. ஒற்றுமை. 2. பிந்நமல்லாத என், முற்றெண். 3. பேதமின்மை. (உ-ம்.) “பிந்நமென்று மபிந்நமென்றும் பிந்நாபிந்நமென்றும்” (குத. எக்கி. பூ. ௩௮: க.) 4. மாற்றப்படாதது. [சுனியந: சு: ஹிந - வெட்டப்பட்டது, வேறுபட்டது.]

அபிந்நதை — வேறாக் கூடியிருப்பவன். (உ-ம்.) “சகவாநுடைய சமவாயசத்தி பிரபஞ்சாறுகுதையாயபிந்நையாயிருக்கையினாலும” (சி. சி. உ: க. சிவாக்.) [சு: ஹிநா - பிந்நமுடையவன்.]

அபிந்நதை — விருப்பம். [சுனியநதா.]

அபிநயக்கூத்து — நிருத்தக்கைதழுவாது பாட்டினது பொருளுக்குக்கைகாட்டி வல்ல

பஞ்செய்யும் பலவகைக்கூட்து. (சிலப், அரங்கே, ௧௨.)

அபிநயபிடகம்—பிடகசாத்திரங்கள் மூன்றனுள் ஒன்று. (இது விம்மாயபிடகத்தை மூன்றுளொன்றெனக்கொள்ளாதார் கூற்றும்.) (சி. சி. பர. செளத். ௨. உரை.)

அபிநயம்—1. அபிநயநூல், 2. அலங்கரித்தல், 3. உபசரணம், 4. கூத்து, 5. நடநபாவகை, 6. மனக்கருத்தைக் குறிப்பாய் விளக்கும் அங்கசேட்டை. (உ-ம்.) “கூத்தாடி யொருவனே யிராவணாதிசனைப்போல உருபத்தையும் பிறர்க்குக் காட்டி” (சி. சி. க. கௌ. சிவாக்.) “காணவார் கூத்தலரமாதரபிரயங்கைவழிக்கண்கள் செல்ல” (குத. சிவ. எ: ௨௨.) [சுலிநய: சுலி - மேல், மிக. நய - அடைவீத்தல்.]

அபிநயர்—கூத்தர்.

அபிநயித்தல்—1. அபிநயஞ்செய்தல், 2. நடத்தல். (உ-ம்.) “சிவபேதமென்கின்ற நவபேதத்தை யொருபொருளாகிய சிவன், தானையுதிட்டேய பேதத்தையொட்டி அபிநயித்துத் தடத்தக்கற்பனையினாலே காணப்பிப்பன்” (சி. சி. ௨: எச. ஞாநப்.)

அபிநவம்—1. மிகப்புதியது, 2. மிக இளமையானது. (உ-ம்.) “அபிநவவிசால பூணவம்பொற் கும்பத் தகமோதி” (திருப்புகட.) [சுலிநவ: சுலி - மிக. நவ - புதுமை.]

அபிநாசசநீதி—ஒருவகைச் சநீதி.

அபிநீதிரமணம்—புறப்படுத்தல், வெளியிற்போதல். [சுலிநிஷ்டிண: சுலி; நிரீ; க்ருண - போதல்.]

அபிநியாசசநீதிபாதகரம்—ஒருவகைச்சநீதிபாதகரம்; இது: வாதகரம் பித்தகருகுசிலேஷமருகு சமமாக அதிகரித்தலிற்றிற் பிறப்பதும் பசிரிங்குதல், முகத்திற்பனபனப்பு, பேச்சில்லாமை, தூர்ப்பலம், பஞ்சேந்திரியத்தன்மை குறைவு, மயங்கியநித்திரை, அறிவினமையென்னும் இக்குணங்களை யுண்டாக்குவதும் ஆம். (சீவர. ௨௬.) [தேகவியாபாரங்களை நீக்குதலால் வந்தபெயர்.]

அபிநியாசவரணம்—ஒருவகை வாதகரம்; இது: வாத பித்த சிலேட்டுமங்களை யுதிகரிக்கச் செய்து வருத்தும். (சீவர. ௧௬.)

அபிநிரியாணம்—படையெழுச்சி. [சுலிநிய-பாண: சுலி; நிய-பாண-வெளியிற்போதல்.]

அபிநிலேசம்—1. ஊக்கம், 2. எனக்கிது வேண்டுமென் தவாவிய பொருளினிடத்தே செல்லும் ஆசை. (உ-ம்.) “வருநதபிநிலேசமெனுமவைவையந்தம்” (காமபு. விபூ. ௧௬); (சீ. சி. ௨: இசு. ஞாநப்.) 3. மரணபயத்தாற் சரத்தை யிராக்கிக்கவேண்டும் என்னுங்கலேசம், (விசார. ௪௬.) 4. விடாப்பிடி. [சுலிநிலேச: சுலி; நிலேச - பிரவேசிக்கை.]

அபிநீதி—1. சிநேகம், 2. மனக்குறிப்பை விளக்கும் அங்கசேட்டை, 3. மரியாதை. [சுலிநீதி: சுலி, நீதி - ஒழுக்கம்.]

அபிப்பிராயநம்—பிராயசசித்தம். [சுலிபுணயந: புணயந- சுத்திகரித்தல்.]

அபிப்பிராயம்—1. தயவு, 2. பிராயச்சித்தம்.

அபிப்பிராயம்—1. கருத்து, நோக்கம், 2. சொல்லினால் அல்லது வாக்கியத்தினுற் கருதப்பட்டபொருள், 3. விருப்பம். [சுலிபுராய.]

அபிபவநம்—1. கீழ்ப்படுத்தல், 2. கீழ்ப்படுத்தல், 3. வியாதி முதலியவற்றால் அறிவுமாய்படுத்தல். [சுலிவவந: வவந-இருத்தல்.]

அபிபவம்—1. அவமானமடைதல், 2. கீழ்ப்படுத்தல், 3. கீழ்ப்படுத்தல், 4. தோற்கச்செய்தல், [சுலிவவ: சுலி - கீழ், வவ - இருத்தல்.]

அபிபூதம்—1. அபசயப்பட்டது, 2. அறியப்படாதது, 3. கீழ்ப்படுத்தப்பட்டது, 4. மழுங்கினது. [சுலிவ-பூத.]

அபிபூதி—1. அவமானம், 2. கீழ்ப்படுத்தல், 3. தோற்கச்செய்தல். [சுலிவ-பூதி.]

அபிமநம்—1. அங்கீகரிக்கப்பட்டது, 2. சமந்தமானது, 3. வரும்பப்பட்டது. (உ-ம்.) “அவாக்குளவபிமதமறைத்திடுமென்ன” (நல். பார. பாண்டவர். ௬.) 4. விருப்பம். [சுலிமந: சுலி - மேல், மந - நினைவு.]

அபிமந்—அபிமந்து. (உ-ம்.) “அதிரதாதி பரதாணம்வீமணம் விசயணுந்திறலபிமதம்” (பாரச. அன்னை. ௨.) [சுலிமந்.]

அபிமந்தம்—கண்ணேய். [சுலிமந்.]

அபிமந்திரணம்—1. அழைத்தல், 2. ஆலோசித்தல், 3. விசேட மந்திரிந்துளாற்பிரதிட்டைசெய்தல். [சுலிமந்ருண.]

அபிமந்திரம்—மந்திரித்தல். (உ-ம்.) “இவ்
ங்கு பாம்பிமந்திரத் தடங்குமோவென லு
ம்” (காஞ்சிபு. திருக்கண். ௧௪௬.) [சுவிஜிநு.]

அபிமந்திரித்தல் — மந்திர உரு ஏற்றல்.
(உ-ம்.) “பாங்கினுதலுதிருநிறைப்பகரும்
வேத மந்திரத்தாற்-ருங்கியபிமந்திரித்து”
(குத. ஞானயோககாண். ௩. ௩.)

அபிமந்திரிதம்—1. நால்வகைச்சுத்தியுளொ
ன்று; அது:மந்திரித்தலாற்செய்யப்படுஞ்சுத்
2. மந்திரஞ்சொல்லப்பட்டது. [சுவிஜிநு.]

அபிமந்து — பஞ்சபாண்டவருளொருவனா
கிய. அருச்சுநனுக்கு சுபத்திரைபெற்ற ஒரு
மகாவான். (உ-ம்.) “முந்தியிமந்துவந்தைவ
ரை வணங்கிற்றலும்” (நல். பார. புத்திர.
௧௧௭.) [சுவிஜிநு.]

அபிமந்தம்—1. உரிஞ்சுதல். 2. தேய்த்
தல். 3. (சத்தருவினால்) நாடழிக்கப்படல்.
4. போர். [சுவிஜிநு.]

அபிரம்—1. ஒருவனுக் கவனப்படுத்தா
ராற் செய்யப்பட்டதுபோலம். 2. கட்டியல்
லது விலங்குபட்டமைத்தல். 3. கொலை. 4.
போர். [சுவிஜிநு: சுவி; 2௪ - மாணம்.]

அபிமானதேவதை—ஒன்றைத் தன்னுடை
யதாகப் பாலிக்கும் அறிதேய்வம். (உ-ம்.)
“தத்துவாபிமானதேவதைகளுக்கும்நசத்த
துவ நாமங்களே” (சி. சி. உ: ௭௧. சிவாக்.)
[சுவிஜிநு; ஷெவ. தா.]

அபிமானபுத்திரன்—1. தங்கவயதுகழிந்தபின்
சுவீகரிக்கப்பட்ட புத்திரன். (உ-ம்.) “நரசிங்
கமுனையாது அபிமானபுத்திராய்” (பெரியபு.
தடுத்தார். ௬. ௨௭.) 2. வைப்பாட்டிபுத்திர
ன். [சுவிஜிநு; ஷெவ. தா.]

அபிமானம்—1. அறிவு. 2. ஒன்றைத் தன்
னுடையதாகவினைத்துத் தனதென்றல்லது
தானென்றுகொண்டாதல். (உ-ம்.) “செயி
ரினாலுடனெனையபிமாருஞ்சேர்ந்தது” (கு
த. சிவ. ௧௨: ௩௮.) 3. கொலை. 4. செருக்கு.
5. தைசதகங்காரம். (உ-ம்.) “இவற்றினைக்
கருத்தாப்புனையபிமாருப்புற்கலனான்மாச சி
வன் மந்தாவெனப்புகல்வார்” (கூர்மபு. பிர
கருதி. ௮.) 6. நானே சகலமுமென்னும் அகங்
காரம். 7. நெறிதவருதொழுதித் தன்மேன்
மையைக் காக்கவேண்டும் என்னுஞ் சிந்த
னை மேலிட்ட கருத்து. (உ-ம்.) “கொலைய
பிமாருத்தல்” (மச்சபு. மாவல். யு. ௨௨.) 8.
நேசம். 9. நோப்படுத்தல். 10. பெருமை. 11.

மகிமைபாராட்டுதல். 12. மதிப்பு. 13. விரு
ம்பிக்கேட்டல். 14. விரும்புதல். [சுவிஜிநு:
சுவி; 8௩ - அறிதல்.]

அபிமானவருத்தி—அகங்காரம். [சுவிஜிநு
வுழி.]

அபிமானாக்கிதி—அக்கிரிமண்டலத்திலே
யுள்ள அக்கிரிதேவர்களாகிய அநலர் நாற்ப
த்தொன்பதின்மரிலே தலைமைபெற்ற ஒரு
வன். அவன்புத்திரர்: பாவகன், பவமானன்,
சுசியென்னுமவர்.

அபிமானி—1. அபிமானமுடையோன். 2.
கவான். 3. தனதாகப்பாலிக்கிறவன், தன
தாகவினைக்கிறவன். (உ-ம்.) “இருதயாதிக்கி
லே யகாராதி யபிமானிகளான பஞ்சசுத்தி
களும்” (சி. சி. ௪: ௩௪. சிவாக்.) 4. மாந்தத்
திவற்ற அக்கிரி. (உ-ம்.) “அந்தவக்கிரிதன்
பேரையபிமானியென்பர்” (மச்சபு. அக்கிரி
வரிச. ௨.) 5. விருப்புடன்பொருத்தியிருப்
போன். [சுவிஜிநு.]

அபிமானித்தல்—1. அபிமானஞ்செய்தல்;
இது:அகங்காரத்தத்துவத்தின்ருழில். (உ-ம்.)
“சிந்தித்துவிதம்பித்தல், சங்கற்பித்தல், அபி
மானித்தல், நிச்சயித்தல் என்கின்ற நான்கு
வியாபாரங்களையும்” (சி. சி. ௪: ௧. ஞாந்.)
2. அனலிடல். 3. ஒருதாந்தில் விருப்புடன்
பொருத்தியிருத்தல். (உ-ம்.) “இதுவே சிவ
னுக்குச்சொப்பனாவந்தை; இதையபிமானித்
தசீவனுக்குத் தைசதனென்றுபெயர்” (உப
தேசவு. ௪௬.) 4. கம்பனணல். 5. தனதா
கப்பாலித்தல். (உ-ம்.) “அங்கதனையபிமானித்
ததுவே தானென்றதைதலினால்” (நல். பார.
கௌகிக. ௭.) 6. மதித்தல். 7. மெச்சல்.
8. விரும்புதல்.

அபிமானிதம்—புணர்ச்சி. [சுவிஜிநு.]

அபிமுகம்—1. எதிரோக்கினது, வெளி
நோக்குதல். (உ-ம்.) “விடயாபிமுகமாகாது”
(சி. சி. ௨: ௩௩. சிவாக்.) 2. எதிரிமுகம். (உ-ம்.)
“வடக்கபிமுகம்” (நல். பார. கபிலை. ௮௬.)
3. சம்பத்தில். 4. முன்னிலை. (உ-ம்.) “அங்க
ணார்தம்மபிமுகத்தினில்” (பெரியபு. திரு
ஞா. ௧௦௮௪.) [சுவிஜிநு.]

அபிமுகி—1. அபிமுகமுடையவர். 2. பிரி
யமுற்றவர். (உ-ம்.) “ஐவருமபிமுகமாக நின்னு
ழை - மெயவருமந்திரமருநதுவேறுண்டோ”
(நல். பார. சத்தியபா. ௪.) [சுவிஜிநு.]

அபிமுகன்—1. அபிமுகமுடையான். 2.

எதிர்நோக்கியமுகமுடையவன். 3. பிரியமுற்றவன். (உ-ம்.) “அபிமுகன்பூர்வத்து” (கைவச. பொது. ௬௩௮.) [சுலிபோலி.]

அபிமுகி—எதிர்நோக்கிய முகமுடையது. (சு. சி. அனவை. ௧. சி. ௩௩.) [சுலிபோலி.]

அபியாதி—சத்தரு. [சுலியாதி: சுலி-எதிர். யாதி - செல்வோன்.]

அபியிதம்—சொல்லப்பட்டது.

அபியுத்தம்—1. கழித்துகொள்ளப்பட்டது. 2. சத்தருவிற்ற ருக்கப்பட்டது. 3. சொல்லப்பட்டது. 4. பகையெதிர்கொள்ளல். 5. முயற்சி. [சுலியுத்த.]

அபியுத்தன்—1. சாவதானமுடையவன். 2. படித்தவன், வித்துவான். [சுலியுத்த.]

அபியுட்சணம்—அமைத்தல்.

அபியோகம்—1. அபராதமேற்றல். 2. இடித்துரை. 3. ஊறுசெய்ய ஊக்குதல். 4. தடைசெய்தல். 5. போர். 6. போர்க்கவறுகூவுதல். 7. முயற்சி. 8. முறையிடு. (உ-ம்.) “இராசத்தரோகஞ்செய்தவரென்றும், வன்செய்கைசெய்தவரென்றும், பாதகஞ்செய்தவரென்றும், திருடர் கூட்டிற்றவிற்ற திருடரென்றும் அபியோகம் பண்ணப்பட்டவர்களுக்கு வாதி வழக்குத்தோல்வித்தண்டத்தை யொப்புதல்வெண்டாமலே திவ்வியம்விதிக்கப்படுமே.” (மிரு. சக். ௫௭.) [சுலியோபா.]

அபியோகி—1. ஊறுசெய்ய ஊக்குவோன். 2. குறைகூறுவோன். 3. முழுமுயற்சி யுடையோன். 4. முறையிடுசெய்வோன். 5. வாதி. [சுலியோபா.]

அபியோத்தா—1. பகைவன். 2. முறையிடுசெய்கிறவன். [சுலியோபா.]

அபிரங்கி—கருநெல்லிமரம்.

அபிரந்தை—சர்வபரிபாலகம், சர்வாட்சை, பூரணமான பாதுகாப்பு. [சுலிராக்ஷா: சுலி; ராக்ஷா - காத்தல்.]

அபிரதி—1. சந்தோஷம். 2. திருத்திகரம். 3. தொழில் [சுலிராதி: சுலி; ராதி-இன்பம்.] அபிராமம்—1. அழகு. 2. பிரியம். [சுலிராதி.]

அபிராமன்—அழகன். (உ-ம்.) “அபிராமவிற்குருக” (திருப்பு. ௯௦.)

அபிராமி—1. அழகுள்ளவன். 2. சத்தமாதர்களுள் ஒருத்தி. 3. சாஸ்வதி. 4. பார்ப

பதி. (உ-ம்.) “என்றபிராரியிசைத்திடநோக்கி” (நல். பார. உமாமகே. உகசு.)

அபிருசி—1. கீர்த்திப்பிரியம். 2. மிகு விரும்பம். [சுலிராதி: சுலி; ராதி-பிரியம்.]

அபிருபன்—அழகுள்ளவன். [சுலிராதி: வ: சுலி; ராதி - அழகு.]

அபிலாசம்—விரும்பம். [சுலிராதி: சுலி; ராதி - விரும்பம்.]

அபிலாசகன்—1. இச்சையுடையவன். 2. விரும்பமுடையவன். [சுலிராதி: சுலி.]

அபிலாபம்—பேச்சு. [சுலிராதி: சுலி; ஹ - பேசுதல்.]

அபிலித்தம்—எழுதப்பட்டது. [சுலிவி: வி: சுலி; வி: வி - எழுதப்பட்டது.]

அபிலேகநம்—எழுதுதல். [சுலிவி: வி: சுலி; வி: வி - எழுதுதல்.]

அபிவந்தநம்—வந்தநஞ்சொல்லுதல். [சுலிவி: வி: சுலி; வி: வி - வந்தநம்.]

அபிவாதநம்—பெரியோரை வாழ்த்துதல்; அது: கண்டவுடன் இருக்கைவிட்டுமுதல், பாத்தொழுதுதல் முதலிய உபசாரங்கள்செய்து வாழ்த்துதல். (உ-ம்.) “அபிவாதநத்தார்பெரியோரை வணங்குதல்” (சுர்மபு. வியாதர்கரு. ௮.) [சுலிவாதி: சுலி - முன்னிலையில். வாதி - சொல்லல்.]

அபிவிக்கியாதம்—1. புகழ்பெற்றது. 2. பெரும்பாலும் அறியப்பட்டது. 3. பேர்பெற்றது. [சுலிவி: வி: சுலி; வி: வி - அறியப்பட்டது.]

அபிவியந்திகம்—1. தோற்றவிக்ஞம் துணைக்கருவி. (உ-ம்.) “தீபமானது பதார்த்தாபிவியந்திகமானபொழுது” (சு. சி. உ: ௯௦. சிவாக்க.) [சுலிவியந்திக: சுலி; வியந்திக - வெளியாக்கல்.]

அபிவியந்திகம்—வெளிப்படுத்துவோர். (பௌட். பக. சஅ: உரை.) [சுலிவியந்திக:]

அபிவியந்தம்—மிகுவிளக்கமுற்றது, வெளிப்படை. (உ-ம்.) “தீதிலபிவியந்தமாஞ்சிதாசாரம்” (குத. எக்கி. பூ. கக: சு.) [சுலிவியந்த: சுலி - மிகு. வியந்த - விளக்கம்.]

அபிவியந்தர்—வெளிப்பட்டவர். (உ-ம்.)

“அந்தமங்கிரமகேசுவரமந்திரேசுவரர்களிடத்திலபிவியத்தராய்” (மிருகேக். க. உக.) [சுவிவ்யுத்தி.]

அபிவியந்தி—வெளிப்படுத்தல். (உ-ம்.) “இந்துவில்லிசேடமாயபிவியத்தியாயப் பொன் போற்றிகழுமாதோ” (குத. எக்கி. பூ. ச:ச.) [சுவிவ்யுத்தி.]

அபிவியாத்தம்—பரம்பியது. [சுவிவ்யுத்தி.]

அபிவியாந்தி—1. அந்தர்ப்பவித்தல். 2. சர்வவியாபகத்துவம். [சுவிவ்யுத்தி: சுவி- எங்கும். வ்யா-வி- பரம்புதல்.]

அபிவியாபகம்—ஒருபொருண்முழுதிலும் பிறிதொருபொருள் வேறறக் கலந்தேற்றுமைப்பட்டிருப்பது. (உ-ம்.) “வேற்றுமை நயத்தால் வேறேயாயினு - மொற்றுமை நயத்தாலென்றபிவியாபகம்” (பி.வி.கந.உரை.) [சுவிவ்யுத்தி: வ்யா-பக - பரத்தல்.]

அபிவிந்தி—அபிவிருத்தி. (உ-ம்.) “சிவந்தாயசநாயிவிந்தியின் பொருட்டும்” (கி. சி. பாயிர. க. சிவாங்.) [சுவிவ்யுத்தி.]

அபிவிருத்தி—1. அதிகப்படுத்தல், மிகப்பெருகுதல். 2. கூடுதல். 3. சித்தியுடைதல். 4. பெருவாழ்வு. (உ-ம்.) “இப்படியியற்றினோர் தங்குலமபிவிருத்தியெய்தும்” (மச்சபு. சபிண்டி. உக.) 5. வளர்த்தல். [சுவிவ்யுத்தி: சுவி, வ்யு- வளர்ச்சி.]

அபிவெஞ்சகம்—அபிவியஞ்சகம். (உ-ம்.) “கூறிடுமிப்பிரமாணந்தனக்கபிவெஞ்சகமாயக்ருந்திதிவார் காண்டலனுமார் வுரைதன்னை” (த. ன். போ. நகஅ.) [சுவிவ்யுத்தி.]

அபின்—ஒருமருத்து. [இந்துஸ்.] [இதுகசகசாச்செடியிலுள்ள முதிர்ந்த காயைக்கிள்ள அதிவிருந்து வருகிற பாலென்றும், தருக்கி, ஸயிரிள, வங்காளம், எகிப்து, ஐரோப்பா ஆகிய தேசங்களிலிருந்து கொண்டுவரப்படுகிறதென்றும், அவற்றுள்ளே துருக்கி ஸயிரிளத்தேசங்களிலிருந்து வருவதே முதற்மருமன்றும் பதார்த்தகுண அருமபொருள்காரதியிற் சொல்லப்பட்டது.]

அபின்—அபின். (உ-ம்.) “நல்லவயினிக்குணத்தை நாடறிய நாம்புதல்வே-மல்லல்குண்மவாத மருஞ்செவிகோய்-பல்லின்வலி - பேதிமந்தமத்திகோய்ச்சம்போம் வண்மையுண்

டாங்-சா தியுதிர்ச் சுத்திதான்” (பதார்த்த, ககந.ச.) [இந்துஸ்.]

அபிகன்—1. கணவன். 2. காழகன். 3. சிவன். 4. பயப்படாதவன். 5. புலவன். [சுவி: சுவி; சு- விருப்பம்.]

அபிகு—1. கலிவார். 2. கிரகணம். 3. கைவிரல். [சுவி: சு-]

அபிச்சணம்—1. எப்போதும். 2. கணத்தோறும். 3. திரும்பத்திரும்ப. [சுவி: சுவி; சுவி; சுவி.]

அபிடீடம்—ரிகவிரும்பப்பட்டது (உ-ம்.) “நவவியொண் கண்ணியுன்றனபீட்டமு நல்குவேனா” (மச்சபு. யயாதிபுத. கந.) [சுவி: சுவி; சுவி; சுவி- விரும்பப்பட்டது.]

அபிடீடியம்—துதிககத்தக்கது. [சுவி; ஓராயு.]

அபிடங்கம்—வைதல். [சுவி: சுவி.]

அபிடீடம்—1. சந்திரகுணம். 2. தயாள சிந்தை. 3. வருத்தஞ்செய்யாமை. [சுவி: சுவி; சு- எதிர்மறை. லீல-வருத்தம்.]

அபிதீம்—பயமின்மை.

அபிநீன்—அச்சநிலாதவன்.

அபிநீ—அச்சமின்மை. [சுவி: சுவி; சு-எதிர்மறை. லீல-பயம்.]

அபிநீதம்—1. நசுமின்மை; அது: சளியின்றி நசிவறண்டிருத்தல். [சுவி: லீல-சளி.]

அபிநீசரோகம்—சிலேட்டிமத்தைக்கொண்டு மூக்கின் நரம்புகளையுடைக்கும் ஒருவகை நசிசொரோகம். இதனால், அதிக உபத்திரவமுஞ் சுவாசம் வீடுமபோது குருகுரு என்னும் ஒருசத்தமும் நசிசிலே வேர்வை யும் உண்டாகும். (சீவர. உஎஎ.) [சுவி: லீல, லீல, லீல.]

அபிநாநம்—அபிநாநம். [சுவி: லீல.]

அபிரன்—1. மூட்டிடையன். [சுவி: சுவி.]

2. பிராமணனுக்கு அம்பட்டஸ் கிரியிடத்திற் பிறந்தவன். (மது. க0: க0.)

அபிரு—1. அச்சமில்லாதவன். 2. கடவுளருள் ஒருவனுக்கச் சொல்லப்படும் வைரவன். [சுவி: சுவி; சு- எதிர்மறை. லீல- அச்சமுள்ளோன்.]

அபுண்ணியம்—பாபம். [சுவி: சுவி; சு- வு- நஞ்செயல்.]

அபுத்தம்—1. அதுபலிக்கப்படாதது. 2. உண்ணப்படாதது. 3. செலவாகாதது. [சு: ஸு: சு; லு: து - உண்ணப்பட்டது.]

அபுத்தன்—1. அதுபலியாதவன். 2. உண்ணாதவன். 3. புத்தியில்லாதவன். [1, 2. சு: லு: து; சு; லு: பி.]

அபுத்தி—1. அறியாமை. (உ-ம்.) “அபுத்திபூருவமாய்வந்த சமயாசாரலோபத்திற்கு” (சி - வி. ஹி இ. தாற்.) 2. புத்தியின்மை. [சு: ஸு: பி; சு; லு: பி - அறிவு.]

அபுத்திபூர்வம்—} அறிவுடன்கூடாத. அபுத்திபூருவம்—} (செயல்.) (உ-ம்.) “அதிகமாய் பயப்பவபுத்தி பூருவமாவவனிடத்தமோமயசிருட்டி-பொதிதாத்தோன்றிற்று” (குத. சிவமான். க: உ.) [சு: லு: பி; வ-ருவ-]

அபுத்திரகன்—புத்திரனில்லாதவன். [சு: லு: து: சு; ஸு: பி: மறை. வு: து: சு- புத்திரனுடையவன்.]

அபுத்திரன்—அபுத்திரகன். [சு: லு: து: சு; லு: து.]

அபுதம்—1. அசு. 2. இறந்தகாலத்திலுலாதது. [சு: லு: து: சு; வ-ருவ - சு: இ.]

அபுதவுவமை—உவமாலங்காசுவகையுனொன்று; அது: முன்பில்லதனே யுவமையாகியுரைப்பது; (உ-ம்.) “எல்லாக் கமலத்தெழிலுத்திண்டொன்றின்- வில்லேற்புருவத்து வேனெடுங்கண் - ணல்லீர் - முகம்போலம்” என்பதிற்போல. (தண்டி. க: உ.) [சு: லு: து: உ: லு: பி.]

அபுபம்—கோதுமை முதலியவற்றிற்குசெய்த அப்பவருக்கம். (கு. கி: சு: சு: இ.) [சு: லு: து: வ-ருவ.]

அபுபுணகாலசம்—காலம் பூர்ணமாகுமுன்பிறத்தது, முதிருமுன்பிறத்தது. [சு: லு: து: வ-ருவ-காலஜா: சு: லு: து: வ-ருவ-கால - நிறைவில்லாதகாலம். ஜ: - பிறத்தது.]

அபுபுணகாலம்—முற்றுதற்குக்குறைவான காலம். [சு: லு: து: வ-ருவ-கால.]

அபுபுணம்—பூர்ணமாகாதது. [சு: லு: து: வ-ருவ-]

அபுபுவதை—1. அபுபுர்வமாயிருந்தன்மை. (வாசு: த: க: க: உ.) 2. (வேதாந்த) நான் பிரமம் அலன் என்னும் அஞ்ஞாந்தத்துக்கு

முரணுக்கக் கூடஸ்திரம ஐக்கியங்கூறும் வேதவாக்கியத்தைக் கேட்டலாகிய கிரவணத்திற்குச் சொல்லப்படும், ஆறுவித லிங்கங்களின் மூன்றாவதாகிய இலிங்கம்; அது: கூடத்தனே பிரமமென அப்பியாகித்தனுபவித்த பொருளில் அதிதமாதல். (உ-ம்.) “துரியன்றிகம்பிரமாணத்தனென்கை யபூர்வதையாம்” (வேதா. கு. க: க: உ.)

அபுபூர்வம்—1. அருமை. 2. ஆச்சரியமானது. 3. ஒருசரும்த்திற்குத் தூரத்திலே நிகழங்காரியம். 4. ஒருவன்செய்யும் புண்ணியபாவங்களொழிந்த விடத்திலே அவற்றினால் சம்ஸ்கார ரூபமாகத் தோன்றினின்ற மறுமையிலே பலத்தைக்கொடுக்கும்து. (உ-ம்.) “செயலின்பாவத்தேயபூர்வமெனும்து தோன்றித்திருஞ்செயலின்மழிவின் பின்பலப்பிப்பதாகும்” (சி. சி. பா. பிரபாக. மதம். உ.) 5. கிழச்சல்லாதது. 6. நூதனமானது. 7. முதலாவதல்லாதது. 8. முன்னில்லாதது. 9. மேன்மையானது. [சு: லு: து: வ-ருவ-]

அபுபூர்வவிதி—புதுவிதி. [சு: லு: து: வ-ருவ- விதி: சு: லு: து: வ-ருவ- முன்னில்லாதது.]

அபுபூர்வன்—பரமான்ம. [சு: லு: து: வ-ருவ-]

அபுபூர்வன்—அபூர்வன். (உ-ம்.) “தன்னுபூர்வனொருபமே மாயையாலபூர்வமாய்த்தோன்றும்” (குத. எக்கி. பூ. க: க: உ.) [சு: லு: து: வ-ருவ-]

அபுபூர்வன்—இலவமாம். [சு: லு: து: வ-ருவ-]

அபுபூர்வம்—அபூர்வம்.

அபேத்தன்—பரதமில்லாதோன். [சு: லு: து: வ-ருவ- சு; லு: து - தனா.]

அபேட்சன்—அபேட்சையுடையவன். (பெளட். பதி. அசு.) [சு: லு: து: வ-ருவ-]

அபேட்சித்தல்—1. அவாவுதல். 2. மிகவிரும்புதல். 3. வேண்டுகிற்தல், பற்றல். (சி. சி. கு.) [மூ. சு: லு: து: வ-ருவ-]

அபேட்சிப்பு—1. அவாவுகை. 2. வேண்டுகிற்தல்.

அபேட்சை—1. அவாய்நிலை. 2. ஆசை. 3. எதிர்பார்த்திருத்தல். 4. காண சாரியத்தொடர்பு. 5. (தர்க்க) சாதிவியத்தசம்பந்தம். 6. தருணம். 7. கண்குமதிப்பு. [சு: லு: து: வ-ருவ- சு: லு: து: வ-ருவ- பார்த்தல்.]

அபேதசட்டி—ஒருபொருள் தானேயுடையானும் உடைப்பொருளுமாகியும் ஆறும்

வேற்றுமை. (உ-ம். “இராசுத்தலை” (பி. வி. சௌ. உரை.) [சுவெஹு; ஒற்றமை. ஷஷ்டி-ஆறு வது.]

அபேதசித்தாந்தம்— பணிபலவாயும்பொன் ஒன்றோற்றப்போல ஆன்மாவும் சிவமும் ஒன்றெனதுவாதிக்கும் மாயாவாதக் கோட்பாடு. (சி. பி. கை. எ.) [சுவெஹு; லயிஜாஹு - முடித்தமுடிவ.]

அபேதசைவம்—ரூபம், அரூபம், ரூபாரூபம் என்னும் பேதமில்லாமல் இருக்குஞ்சிவனைச் சைவத்துக்குரிய வேடம், விபூதி, ருத்திராக்கம், பஞ்சாட்சரம், குருவிங்கவேடமுதலியவைகளைப் பொருளாகக்கொண்டு வழிபடுஞ்சைவம். (பி. நி. போ. உருச.) [சுவெஹு; லெஸ்வ.]

அபேதச்சிறப்பு— பொன்னும் பணியும் போல ஒன்றினின்றும் தோன்றியும் அதனின் வேறுகாத தோற்றம். (உ-ம்.) “பொற்பணிப் போலபேதப்பிறப்பிலதாய்” (சிவப்பிரவாழ். எ.)

அபேதம்—ஒற்றமையாய்கின்றல். (உ-ம்.) “தக்கபரைபுருடனொட்பேதத்தையெப்போததுந்தாரம் பண்ணும்” (குத. எக்கி. பூ. ச. கஉ.) [சுவெஹு.]

அபேதவாதம்— சிவமும் ஆன்மாவும் ஒன்றென வாதிக்கும் வேதாந்தம். [சுவெஹுவாடி.]

அபேதவாதி — சிவமும் ஆன்மாவும் ஒன்றெனவாதிக்கும் வேதாந்தி. [சுவெஹுவாடி.]

அபேதாத்தியவசாயசாதாரணதர்மம் — இயற்கையில் வெவ்வேறாய் விளங்கினும் கலியின்கொள்கையால் அபேதமாய்க் கிரகிக்கப்படுகின்றமைகள். (உ-ம்.) “இந்துவிடத்தைச் சிவன்போலேகுணங்குற்றத்தினொரு - நனதெளிவானேன்கிரகணம்புரிந்து - முந்தினதைச் - சேகரங்கொண்டேவிளங்கச்செய்துகடையுற்றதையம் - மாகனத்துளையடக்குவான்” இக்கவியில் சிவனும் நான்ந்தெளிவோனுமாகிய உபமாந உபமேயைகளுக்கு ஒருதன்மையாயினும் பொதுவாக இணங்காவிடினும் விம்பப்பிரதி விம்பபாவத்தினால் இந்துவிடமென்பவற்றிற்கும் குணங்குற்றமென்பவற்றிற்கும் அபேதமெனக் கொள்வதாலுஞ் செய்கையுணர்ச்சியென்பவற்றிற்குக் கிரகணம் புரிதலென்னுஞ் சொல்லொற்றுமையிருப்பதாலும் முடிவிலிருத்தப்பிரகாசிக்கச்

செய்தல் சிரக்கம்பத்தாற் கொண்டாடி விளங்கச்செய்தலென்பவைகளுக்குச் சேகரங்கொண்டேவிளங்கலென்னுஞ்சொல்லொற்றுமையிருப்பதாலும் கனத்தினுள்ளிருத்துதல் கண்டத்தினின்றும் வெளிவீடாமையென்பவற்றிற்குக் களததுளையடக்குவானென்னுஞ்சொல்லொற்றுமையிருப்பதாலுமிது அபேதாத்திய வசாய சாதாரணதர்மமேயாம். (குவல. க. உரை.) [சுவெஹு; சுயபூவவாய; வராயாரண; யதி.]

அபேதம்—1. அயின். (இப்பொருள் பிற்காலவழக்கு.) 2. துரையின்மை. [சு; வெய்-துரை.]

அபேயபாநம்— குடிக்கத்தகாதது; மது. (உ-ம்.) “அபேயபாநாதி கிதருமாய்ருக்கிறகுத்திரரிலும்” (சி.சி. துளவை. கந. சிவாக.) [சுவெயபாநம்; வெயபாநம் - குடிக்கத்தக்கது.]

அபைகநம்— நேர்மை, கோடாமை. [சுவெயபாநம்; சு; வெயபாநம்-கள்ளம்.]

அபையம்—அபயம்.
அபோக்சியம்—1. அதுபவிச்சப்படாதது. 2. உண்ணத்தகாதது. (உ-ம்.) “அபோக்சியமானநஞ்சை” (தாயு. துஞ்சை. உள. உரை.) [சுவொய்யு.]

அபோகண்டம்— நெகிச்சிக்குணமுடையபொருள்: [சுவொய்யாடி.]

அபோகண்டன் — 1. அரசருள்ளோன். 2. அவலட்சணமுடையவன். 3. குழந்தை. [சுவொய்யாடி.]

அபோகம்—1. தர்க்கத்தால் ஐயந்தீர்த்தல். 2. தர்க்கத்தால். [சுவொய்யாடி: சுவ- ஏதர். உளவற- தர்க்கத்தல்.] 3. போகமின்மை [சுவொய்யாடி: சு; வொய்யா - அதுபவம்.]

அபோக்சியம்— உண்ணத்தகாதது, அசுத்தமானது. (உ-ம்.) “போதமிருகாக்கட்கபோக்சியமொன்றேனுமிலை” (குத. எக்கி. பூ. சௌ. ந.) [சுவொய்யாடி: சு; வொய்யாடி - உண்ணத்தக்கது]

அபோகசம்— உபவாசம். [சுவொய்யாடி: வொய்யாடி - உணவு.]

அபோக்தா— 1. அதுபோகம், வாதவன். 2. உணவில்லாதவன் (வாசுதே. சக்க.) [சுவொய்யாடி: சு; வொய்யாடி - உண்பவன்.]

அபோநகவருபன்—அறியப்பட்டாதசவருப முடையவன். (வாசுதே. ககக.) [சுவொய்ய வுரா-டுப.]

அபோதம்—1. அறியாமை. (உ-ம்.) “ஒத வோதப்போதங்கெட்டபோதமான தோங்கியதே” (இராமா. உத். இராவணன். பிறப். கள.) [சுவொய்ய; சு; வொய்ய - அறிவு.]

அபோதாரீத்தம்—விபரீதப்பொருள். [சுவொய்ய - அறியாமை. சுய-ஆ - பொருள்.]

அபௌருஷேயம்—மனுஷனினின்று வராதது. (உ-ம்.) “வேதமபௌருஷேயமாய் நித்தியமுமாகையாற்பிரமாணமாம்” (சி. சி. அளவை. கங. சிவாக்.) [சுவௌரூபுஷேய; சு; பெளரூபுஷேய- புருடனால வந்தது.]

அம்—1. அசபாமந்திரத்தின் ஓர் உறுப்பு, சீவான்மா. இது ஹ்ருஷ என்னும் மந்திரத்தில் ஒருறுப்பாகிய ஹ்ரு என்பது தமிழில் அம்மென்றத்திரித்தவந்தது. (உ-ம்.) “இம்மனுவின்பேருண்மையினு மியம்பிற் சீவபர, செம்மொழிவாசகமாருதே தோரினகமெனுஞ்சத்த, மெம்மலமுமிலீர் சீவந்திகொழிவாசகமந்த, லம்மெனும்திரபாகக் கருதஞ்சீவான்மாவே” (குத. எக்கி. பூ. எ. சு.) 2. அழகு. (உ-ம்.) “பரமரம்பாலிகைச்செம்பவளக்கொம்பங்கு” (மறைசை. ஈ.) 3. ஒரு கருவிப்பொருள்விகுதி. (உ-ம்.) “கோக்கம்” (நன். பத. கங. உரை.) 4. ஒருசாரியை; (உ-ம்.) “புளியங்காய்” (நன். உருபு. இ.) 5. ஒருசெயப்படு பொருள் விகுதி; (உ-ம்.) “தொல்லாப்பியம்” (நன். பத. கங. உரை.) 6. ஒருத்தத்தி விகுதி; (உ-ம்.) “சிகங்கம்” (வீரசோ. தச்சி. க.) 7. ஒருதன்மைப்பன்மை விகுதி; இது: தெரிநிலையில் வரும்போது “படிப்பம்” “வருகும்” என்பவற்றிற் போல எதிர்கால இடைநிலையை ரேரே புணர்ந்தும், “படித்தனம்” “சென்றனம்” “உண்டனம்” என்பவற்றிற் போல இறந்தகால இடைநிலையையும், “படிக்கின்றனம்” “படியாநின்றனம்” என்பவற்றிற் போலக் “கிறு” ஒழிந்த கிசழ்கால இடைநிலையையும், “அன்” சாரியை இடையில்வர ஒட்டியும், குறிப்புவினையில் வரும்போது “குழையம்” “குழையினம்” என்பவற்றிற் போல, “இன்” சாரியை இடையிற் பெற்றும் பெருதும் பகுதியோடு புணர்ந்தும் வரும். இவ்விகுதி, “நீயும் நானும் உண்டனம்” என்பதிற்போல முன்னிலை

யிடத்தாரை யுளப்படுத்தியும், “அவனும் நானும் உண்டனம்” என்பதிற்போலப் படர்க்கையிடத்தாரை யுளப்படுத்தியும், “அவனும் நானும் நீயும் உண்டனம்” என்பதிற்போலமுன்னிலையிடத்தாரையும் படர்க்கையிடத்தாரையும் உளப்படுத்தியும் வரும். (நன். வீணை. கங. இராமா.) 8. ஒருதொழிற்பெயர்விகுதி; (உ-ம்.) “வாட்டம்” (நன். பத. கங. உரை.) 9. ஒருபண்புப்பெயர்விகுதி; (உ-ம்.) “நலம்” (நன். பத. கங. உரை.) 10. ஒருவினைமுதற்பொருள்விகுதி; (உ-ம்.) “எச்சம்” (நன். பத. கங. உரை.) 11. நீர். (உ-ம்.) “சென்னியமோகந்தவிராமுதோகண்” (சுந்தரங். கங.) 12. மேகம். 13. ஓரசைச்சொல். (உ-ம்.) “பொய்யுரையன்றாகுணீர்போமினம்” (சிந்தா. பதுமை. உச்சு.)

அம்சம்—1. அன்னப்பறவை. (ஞானவா. சதவுருத். கங. உரை.) 2. உரிமைப்பங்கு. (உ-ம்.) “யோகபூமியம்சம்விடாதுதலாற்பழையதீவினையோம்” (ஞானவா. நிருவா. கங.) 3. ஒரு மந்திரம். (உ-ம்.) “அசபா” பார். 4. (பாடகணிதம்) போகம்; அது: பிந்தத்தில் இத்தனை கூறுகொள்ளப்படவேண்டியதென்பதையுணர்ந்தும் ஓரெண். [1, 3. ஹ்ரு. 2, 4. ஸுர.]

அம்சமந்திரம்—அசபாமந்திரம். (சி.வி. யோக. இ. உரை.) [ஹ்ருஷே.]

அம்சர்—அறுவகைச்சகநியாச ஆச்சிரமத்தாருனொருவகையர். (கூர்மபு. வருண. ஸ்.) உரை.)

அம்சாம்சம்—பங்கிற்பங்கு [ஸ்ரூ; ஸ்ரூ]

அம்சாம்சி—பங்குபங்காக. [ஸ்ரூ; ஸ்ரூ]

அம்சாம்சிபாவம்—பங்கும் பங்குடையதுமாயித்தல். [ஸ்ரூ; ஸ்ரூ; ஹ்ரு.]

அம்சசந்திரா—இருதயத்தானத்திலிருக்கும் அகாசத்திலுண்டாகியபத்துக்கலைகளுள் ஒன்று. (சி.வி. கிரி. உ.) [சுன்னவாஜா.]

அம்பகம்—1. உத்தரவு. 2. எழுச்சி. [கிரைச்.] 3. கண். (உ-ம்.) “நெருகடனம்பகமலர்ந்து” (பாரத. நச்சு. சுஅ.) 4. கூத்தாடிக்குப்பொருந்தின கூலி. 5. செம்பு. [3, 5. [சுவாகுல.]

அம்பகன்—சீர்பந்தபாஷாணம்; அது: மும்பத்திரண்டு பாஷாணவகைகளுனொன்று.

அம்பட்டச்சி—அம்பட்டப்பெண்.

அம்பட்டத்தி—அம்பட்டச்சி.

அம்பட்டன்—அறுவகையதுலோமருளொருவன். இவன், பிராமணனுக்கு வைசியப்பெண்ணிடத்திற் பிறந்தவன். (உ-ம்.) “நாய்குந்தம்மகளிர்வேதநற்குலத்தவனைக்கூடி - யாய்தாவயிர் தத்தபிள்ளையம்பட்டனெனும் பேருள்ளான்” (குத. சிவமான். கஉ. க௦.) 2. சத்திரியன் வணிகப்பெண்ணைக்காலினிற் கூடிப்பெற்றபிள்ளை. (உ-ம்.) “பூவலன்வணிகர் சாதிப்புணர்முலைப் பொற்பூங்கொம்பைக்காலினிற் கூடி யின்றகான் முளைபெயரம்பட்டன்” (குத. சிவமான். கஉ. க௮.) 3. நாவதன். [சூவஷ்ட.]

அம்பட்டன்கந்தி— 1. ஒருவித மீன். 2. செளரம் பண்ணுங்கந்தி.

அம்பட்டை—1. அம்பட்டப்பெண். அவள் பிராமணனுக்கு வைசியப்பெண்ணிடம்பிறந்தவள். (பரா. பக். க௦௭.) 2. வட்டத்திருப்பிப்பூண்டு. (உ-ம்.) “பெண்ணிச்சைதரு முருங்கைப்பீச்சுமம்பட்டைசுக்குபெருமுன்னே வேரிரத்தம்பிப்பலிதேக்கித்தொண்டிம்” (தைவதைவ. கக.) [சூவஷ்ட.]

அம்படம்— 1. ஆடுகின்றபாளை. 2. புழுக்கொல்லிச்செடி.

அம்படலம்— 1. அம்மி. 2. சுயம். 3. ஓடம். 4. தேர். 5. மாக்கால். 6. வாயை. 7. வெள்ளி. 8. வெளி.

அம்பணத்தி— தூர்க்கை. (உ-ம்.) “அந்தந்கரும்பள்ளி பாசாங்குசத்தி சொல்லம்பணத்தி” (தனிப்பா. க.) [அம்பணம் - மாக்கால்; இது: தூர்க்கை நடனத்துக்கோர்பெயர். அத்து; சாரியை இ - விருதி.]

அம்பணம்—1. ஆமை. 2. ஒருவகையாழ். (உ-ம்.) “அம்பணகாதலிக” (திருப்புகழ். க௦௬.) 3. அளவுகருவியாகியமரக்கால். (உ-ம்.) “அம்பணவளவையொங்குணுந்திரிதா” (சிலப். ஊர்கா. உ௦௬.) 4. துலாக்கோல். 5. நீர். 6. நீர்ப்பத்தல். இது, லோகத்தாந்தரமுழாய்வுடிவமாகச்செய்யப்பட்ட கருவி. (மணிமேக. உ௬௮. பக்.) 7. வாயை.

அம்பணவரி—ஒருசாதியார். இவர்கள் பாணர் என்று சிலப்பதிகார உரைகாரர் கூறுவர். (சிலப். புறஞ்சே. க௦௮. உரை.) [அம்புரு. பண் - இசை.]

அம்பரி— 1. அம்பலிடம். (உ-ம்.) “அம்பரோருநர்” (திருவாணை. நகர. அக. 2. ஒரு மாப்பிள்ளை. 3. ஒரக்கோலை. இது, கடல்புறவிலியங்களுனோன்று. 4. சோழதேசத்தோருர். (உ-ம்.) “அம்பரான்சோமாசிமா

நனுக்குமடியேன்” (தேவார. திருத்தொண்டி. சுக்.)

அம்பரிமாநாடம்— ஒரு தலம். (பெரியபு. தடுத்தாட். கக௯.)

அம்பரத்தவர்— தேவர். (உ-ம்.) “அம்பரத்தவருடன்று சேரினுமொரம்பிலையழிவர்” (பாரத. கிருட். க௬௭.)

அம்பரம்— 1. ஆகாயம். (உ-ம்.) “அம்பரத்துமீனையுத்தடுத்தி” (காஞ்சிபு. நகர. சஉ.) 2. கடல். (உ-ம்.) “விரும்பியம்பரமுநாளும் விரிதருநிரைக்காங்கொண்டி-ரும்புறக்கவைத்தாலன் விரங்கருங்கோட்டுப்புண்ணை” (குத. முத். ந. சஉ.) 3. சீலை. 4. திக்கு. (உ-ம்.) “விஞ்சுவம்பரமேவியபோதினும்” (ஞாநலா. தாமவியா. உக.) 5. பருத்தி. 6. மஞ்சள். 7. சித்திரை நட்சத்திரம். (விமேசுர. க௭.) [1, 3, 4, 5, 6. சூவஷ்ட.]

அம்பரணி— சூரியன். [சூவஷ்டிணை: சூவர - ஆகாயம், ிணை - இரத்தினம்.]

அம்பரர்— அசுரர். (உ-ம்.) “அம்பராயிர்” (கத்தரக். உ.) [சூவர - கடல். கடலிடத்தொருகுகிரில் வாழ்த்தவராதலால்.] அம்பராந்தம்— 1. திகந்தம். 2. புடவையிணை. [சூவர - வாரம், சீலை. சகண் - முடிவு.]

அம்பரம்புயம்— 1. ஆகாசத்தாமரை. 2. பதுமசிதி. [சூவர; சூவர.]

அம்பரான்— அம்பரணுத்தலத்திலிருப்பவன். (தேவார. திருவிண்ணம்பர். க. திருநாவு.)

அம்பரிசம்— அம்பரிடம்.

அம்பரிசன்— 1. சிவன். 2. திருமால். [சூவரிஷ்ட.]

அம்பரிடம்— 1. ஒரு மகாநாகம். 2. துக்கம். 3. செவ்விடப்பொரிக்குஞ்சட்டி. 4. யுத்தம். 5. விலங்கின்குட்டி. [சூவரிஷ்ட.]

அம்பரிடன்— 1. சிவன். 2. சூரியன். 3. விட்டுணை. 4. விட்டுணைபத்தனை சூரியவமிசத்தோரரசன். (இராமா. மிதிஸ். கஉ௦.) [சூவரிஷ்ட.]

அம்பரை— ஒரு சிமிளை.

அம்பரைநாதம்— அப்பிரகம்.

அம்பல்— 1. சிலாநிந்து தம்முட்புறங்குறுதல். (உ-ம்.) “அம்பலே சிலாநித்திட்டது புறங்குறுதலாகும்” (சூ.நிக. ச௦. அ.) 2. பரவாத

கனவென்மர் (திருக்கோ. சுஅவ. உரை.) 3. சேந்தனென்னும் பிரபுக்குடைய தாயிருந்த ஒருதேசம்; 4. பழிச்சொல்.

அம்பலக்கூத்தன்—சிவன். (உ-ம்.) “ஆனைத்துமவேடமா மம்பலக்கூத்தனை” (தேவார. திருநா ஐந்தா-திருக்குறு கோயி. உ:க.) அம்பலகாரன்—1. கள்ளரென்னுஞ் சாதுவாரின் தலைவன். 2. சபையாருடையகட்டையைப் பிரித்தஞ்செய்வோன்.

அம்பலத்தாடி—சிவன். (உ-ம்.) “புனையு மம்பலத்தாடிபொற்பா தழும்போற்றி” (குத. எக்கி. பூ. சக: சச.)

அம்பலத்தி—1. தான்றிமரம். 2. தில்லைமரம்.

அம்பலம்—1. சபை. (உ-ம்.) “எழைசொல் அம்பலமேறுமா” (வழக்.) 2. சித்திரகூடம். 3. சிதம்பரத்திருச்சபை. (உ-ம்.) “அம்பலத்தெம்பரனருளா லுணர்ந்தி” (குத. எக்கி. பூ. க: க0.) 4. பலருங்கூத்துக்காணுமிடம். 5. வெளி.

அம்பலவன்—சிவன். (உ-ம்.) “குவளைக்க ளத்தம்பலவன்” (திருக்கோ. உக.) [சூலவ-சபை.]

அம்பலவாணன்—சிவன். (உ-ம்.) “ஆற்றேதி தும்பை யணிந்தாமெம்பலவாணர்தம்மை” (பட்டணத்து.)

அம்பலவிருக்கம்—தில்லைமரம்.

அம்பலவீ—ஒருவாச்சியம். (உ-ம்.) “அம்பலவீசணுவைபுகை” (இராமா. யுத். பிரமா. இ.)

அம்புறுந்துணி—அப்பருத் துணி.

அம்பா—1. தாய். 2. தூக்கை. [சூலவா.]

3. பசுக்கதறல். [சூலவா.]

அம்பாயம்—1. அக்கப்பாடி. 2. பிரசவவேதரை.

அம்பாயம்—அடுக்கு, குவியல்.

அம்பாரி—அவதாபாளைமேற்றவிக. (இந்தன்.)

அம்பால்—தோட்டம்.

அம்பாலிகை—1. உமை. 2. தருமதேவதை. 3. தாய். 4. தாய்போ லன்புள்ளவன். 5. பாண்டிராசாவின் தாயாய் ஒரு பெண். (உ-ம்.) “அம்பிகைக்குயம்பாலிகைக்கும்பதியெய்யியே” (பாரத. குருகுலச். கஉஅ.) [சூலவாகி.]

அம்பாவளம்—சரப்பப்பி.

அம்பி—1. இறைகூடை. 2. ஓடம். (உ-ம்.) “ஆயிரமம்பிக்கு நாயகன்” (இராமா. அயோ. கனகை. உஅ.). 3. நீரிறைக்குங்கயிறு. 4. காரா

ம்பி. (கு. நிக. எ. ருஅ.) 5. சல்குத்திரம். 6. தெப்பம். 7. மாக்கலம். 8. மிடா: [சூலவ-நீர். இ- விருதி.]

அம்பிகாபதி—சிவன். (உ-ம்.) “அம்பிகாபதி புத்ததடைந்து” (குத. சிவமான். எ: அ.) சூலவிகாவதி: சூலவிகா + உமை. வதி-நாயகன்.]

அம்பிகாவதம்—உ. மாநேவிக்ஞரிய ஒருசோலை. (பெரியபு திருக்குறி. இக.) [சூலவிகாவதி: வந - சோலை.]

அம்பிகாவல்லவர்—சிவன். (உ-ம்.) “அம்பிகாவல்லவாச்செய்ய வடித்தாரரை” (பெரியபு. வயர். உஉக.) [சூலவிகா - உமை. வல்லவர் - நாயகர்.]

அம்பிகையன்—1. திருதாட்டிரன் என்னும் ஓராசன். (உ-ம்.) “அம்பிகையனைமச்சொடெண்ணினன்” (பாரத திரௌபதி. க0எ.) 2. முருகமூர்த்தி. 3. விநாயகர். [சூலவிகைய: சூலவிகா-உமை; வய - ஒரு வ- வி.]

அம்பிகை—1. உமை. (உ-ம்.) “அல்லவழ்மிடற்றவனுமப்பிகையுமாக” (கந்தபு. தெய்வ. உஉ.) 2. காளி. (உ-ம்.) “அந்தரி” (பார்.) 3. கோபதியென்பவரிடத்திலே சிவதீயாகமங்கேட்ட அணுசதாசிவருளொன்றவர். (சைவச. பொது. உகஎ. உரை.) 4. சைவமதத்தாருடைய தெய்வங்களுளொன்றாகிய தருமதேவதை. 5. தாய். 6. திருதாட்டிரன் தாயாகிய ஒருபெண். [சூலவிகா.]

அம்பிகைபாகன்—சிவன். (உ-ம்.) “அம்பிகைபாகற் போற்றி” (காஞ்சிபு. அந்தர்வே. உஉ.) [சூலவிகா-உமை. லாம-பங்கிலுணையவன்.]

அம்பியகமணை—தெப்பத்தின் உட்கட்டை. (உ-ம்.) “துறைபடியம்பியகமணையினும்” (ஐங்குறு. ககஅ.)

அம்பினடி—1. திப்பலி. (தைல.) 2. திப்பலிமலம். (உ-ம்.) “திரிகடுகுருவசம்போமம் பினடி சவலியஞ்சித்திரங்கோரைவியத் திரிபிலை விளங்கமாரசிதுளவு கோலமந்திடிபாரங்கிருப்பை” (தைல. தைலவ. உக: இக. பக்.)

அம்பு—1. அஞ்சுமாரென்னு மூலாகமத்தை முதலிற்கேட்ட அணுசதாசிவருளொருவர். (சைவச. பொது. உகஎ. உரை.) 2. அஸ்திரம். (உ-ம்.) “எம்மம்புகடவ்விது” (புறநா. க.) 3. ஆதிதின்னப்பாலை. 4. எலுரி

ச்சை, 5. குடிநீர். (உ-ம்.) “இருசத்தம்பில்வ
ரும்பேசு” (தைல. பாயிர. ௩௦.) 6. காகாண்
டபாவாணம். 7. தண்ணீர்முட்டான். 8. த
ளிர். 9. திப்பலி. (உ-ம்.) “அம்பேலயிற்
கொலி” (தைல. தைலவ. ககக.) 10. நீர்.
(உ-ம்.) “வழிச்செல்லவோர்க்கு மோதுகானலி
னம்புமுறைமைபோல்” (ஞாநவா. வைராச.
சுச.) 11. பாதிரிமாம். 12. மூங்கில். 13.
மேகம். 14. யானைத்திப்பலி. (உ-ம்.) “அட்
டவர்க்குமப்பணிவோர்” (தைல. தைலவ. அசு.)

அம்புக்குப்பி—அம்புக்குழைச்சு.

அம்புக்கூடு—அம்புவைத்திருக்குங்கூடு.

அம்புபிரசாதம்—முதலே. [சுவாஹுகிராத்:

சுவாஹு - நீர். கிராத - துட்டத்தனமுன்
ளது.]

அம்புகேசரம்—எலுமிச்சை. [சுவாஹு
கெசர.]

அம்புசம்—1. இடியேது. 2. ஒருநாகம்.
(மிருகே. கஉ௦. பக்.) 3. தாமரைச்செடி. 4.
நீரிற்பிறந்தது. [சுவாஹுஜ: சுவாஹு - நீர்.
ஜா. பிறந்தது.]

அம்புசந்நம்—தாமரை. [சுவாஹுஜ. நு.]

அம்புசாதம்—தாமரை. (உ-ம்.) “அத்தகு
பகலென்றமுன்னரலர்செயுமம்புசாத - மொ
த்தவர்” (திருவாத. திருப்பெ. சுச.) [சுவாஹு
ஜாத: சுவாஹு - நீர். ஜாத - பிறந்தது.]

அம்புசாதன்—பிரமா. [சுவாஹுஜாத.]

அம்புசெந்நம்—தாமரை. [சுவாஹுஜ. நு:
சுவாஹு - நீர். ஜா. பிறந்தது.]

அம்புதம்—1. கோரைக்கிழங்கு. 2. நீர்.
3. நீரைக்கொடுப்பது. 4. மேகம். (உ-ம்.)
“அள்ளல்வேலையும்புதசாலமும்” (இராமா.
மிதிவ. கப.) [சுவாஹுஜ: சுவாஹு - நீர்.
ஜா. கொடுப்பது.]

அம்புதி—சமுத்திரம். (உ-ம்.) “வேளுக்கு
த்தான் முன் வந்தவம்புதிமுரசுமாயிற்றுகை
யால்” (கந்தபு. தேவகிரி. ௫.) [சுவாஹுபி:
சுவாஹு - நீர். பி - உடையது.]

அம்புநிதி—சமுத்திரம். [சுவாஹுபி:
சுவாஹு - நீர். பிபி - பொக்கிஷம்.]

அம்புப்பிரசாதநம்—தேற்றாங்கொட்டை.
[சுவாஹுபு. ஸாஹு: சுவாஹு-நீர். ஸாஹு

ஹு - சுத்தி. இக்கொட்டையை உரைத்துவி
டுதலினாலே கலங்கலீர்தெரியுமென்பர்.]
அம்புபூரணரோகம்—சகசரோகம். (சே
ரட். உகச.)

அம்புபுத்தவன்—பிரமா. [சுவாஹுஜ:
சுஆ. சு; சுஆ.]

அம்புபயம்—1. இறை கூடை. 2. தாமரை.
(உ-ம்.) “அம்புபுத்தின் போதை” (ளவெண்.
கலிநீ. கக.) 3. நீரிற்பிறந்தது. 4. பதுமநிதி.
[சுவாஹுஜ: சுவாஹு - நீர். ஜா. பிறந்தது.]

அம்புபயன்—பிரமா. (உ-ம்.) “அங்குதுதெரி
ந்துதொழுதம்புபுனியைப்பான்” (கந்தபு. தெ
ய்வயா. உஉ௩.)

அம்புபாசநை—இலக்குமி. [சுவாஹு
ஜா. ஸாஹு: சுவாஹுஜ-தாமரைப்பூ. சுவாஹு -
ஆசநமாகவுடையவன்.]

அம்புபாத்தம்—தாமரை. [சுவாஹுஜாத:
சுவாஹு - நீர். ஜாத - பிறந்தது.]

அம்புபாதன்—பிரமா. [சுவாஹுஜாத.]

அம்புபுயம்—இலக்குமி. (திருவாரங்கத்தர்.
௫சு.) [சுவாஹுஜா.]

அம்புபுரம்—கதவுநிலையின் கீழ்ப்படி. [சுவா
ஹு.]

அம்புபுராசி—கடல். (உ-ம்.) “அம்புபுராசி
யைமான்மத்தரஞ்சுழற்றி” (பாரத. குருகுல.
சு.) [சுவாஹுராபி: சுவாஹு - நீர். ராபி -
கூட்டம்.]

அம்புபுகம்—1. தாமரை. 2. நீரில்வளரும்
பூண்டு. [சுவாஹுராஹு: சுவாஹு - நீர்.
ராஹு - பிறந்தது.]

அம்புபுராக்கிணி—தாமரை. [சுவாஹுரா
கிணி: சுவாஹு - நீர். ராஹிபு. வளர்தல்.]

அம்புபுலி—சந்திரன். (உ-ம்.) “ஆங்குநோ
க்கினனகைத்தனனம்புலிக்கடவுள்” (உப
தேச. சிவலீ. ௩௫௩.)

அம்புபுலிப்பருவம்—பிள்ளைத்தமிழில் ஒரு
பாட்டு; அது: பிள்ளைக்குச் சந்திரனைக்காட்டி
அப்பிள்ளையுடன் விளையாட அழைக்கும்பரு
வம்.

அம்புபுலிமான்—சந்திரன்.
அம்புபுலிமணி—சந்திரகார்த்தக்கல்லு. (இரகு.
சேவை. உக.)

அம்புபுலிச்சோதநி—இலக்குமி. (உ-ம்.)
“அம்புபுலிச்சோதரியாகுடத்தையும்” (ஒருது

றைக்கோ.) [கூவோலி - சந்திரன். லொ
தரி-சகோதரி. பாத்கடலிலே சந்திரனோடு
கூடப் பிறந்தமையால் வந்தபேயர்.]

அம்புவன்— அஞ்சுமான்னென்னும் ஆகமங்
கேட்டவரு ளொருவன். (த. நி. போ. கரு.)

அம்புவாகம்— முகில். [கூவோவாஹி:
கூவோ - நீர். வாஹி - சுமப்பது.]

அம்புவாகன்— நீர்கொண்டசெல்வோன்.
[கூவோவாஹி: கூவோ - நீர். வாஹி-
கொண்டபோவோன்.]

அம்புவாகிதி—1. இறைகூடை. 2. நீரிறை
க்கும்பாத்திரம். [கூவோவாஹி: கூவோ-
நீர். வாஹி - தாங்குவது.]

அம்புவாகிதி—1. எலுமிச்சை. [கூவோ
வாஹி: கூவோ-நீர். வாஹி-வசிப்பது.]

அம்புலி—பூரி. (உ-ம்.) “அம்புலியெய்
னர்போற்றும்வள்ளியை” (கத்தபு. வள்ளி. க.)

அம்புறதூணி—அம்புக்கூடு.

அம்பை—1. உமாதேவி. (உ-ம்.) “அம்
பையொருபாகா” (குத. சிவமான். உ: சக.)
2. காகிராசன் புத்திரிகளுனொருத்தி. (உ-ம்.)
“அமரகின்னதறித்தழியும்பையை” (பாரத.
குருகுல. சுஉஎ.) 3. தாய். 4. தார்க்கை. 5.
முத்திரக்கிரிச்சரம். (இராசவைத்.) 6. வெட்
டிவேர். [1, 2, 3, 4, 5, கூவோ.]

அம்போசகம்—1. தாமரை. 2. நாரைப்ப
றவை. 3. நீர்ப்பிறத்தது. [கூவோஹி: கூ
வோ - நீர். ஹி - பிறத்தது.]

அம்போசயோதி—பிரமன். [கூவோஹி
யொதி: கூவோஹி - தாமரை. யொதி -
பிறப்பிடமாகவுடையவன்.]

அம்போதம்—முகில். [கூவோஹி: கூ
வோ - நீர். ஹி - கொடுப்பது.]

அம்போதரங்கம்—கலிப்பாவிற்குரிய உறு
ப்புக்கள் ஆறனுள்ளும்; அஃது அம்போ
தரங்க வொத்தாழிசைக்கலிப்பாவிலே தாழி
சைக்குத் தனிச்சொற்கும் நடுவிலும், வண்
ணகவொத்தாழிசைக்கலிப்பாவிலே அராகத்
திருக்குதனிச்சொற்குநடுவிலும் கரைசாரக் க
ரைசார ஒருகாலக் கொருகாற் கருங்குவரும்
நீர்த்திணைபோல னாற்சீரடியும், முச்சீரடியும்,
இருச்சீரடியுமாய்க்குறைத்து குறைத்துப்பேரெ
ன், அளவென், இடையென், சிற்றெண்ணெ

ன்னும் நான்கு வகுப்பாய் வரும். (உ-ம்.) “மன்
னியவீரடியரண்டுமோடியானான்கு - முன்
மலிசித்தடியெட்டுங்குறடியீடுட்டுமோரு
ங்கியல்பேரென் சிற்றெண்ணிடையெண்ணெ
டளவென் - டளமலியம்போதரங்கமெனும்
பெயரானிலவும்” (வீரசோ. யாப்பு. கப. உரை.)

[கூவோ - நீர். தாரா - திரை.]

அம்போதரங்கவொத்தாழிசை—

அம்போதரங்கவொத்தாழிசைக்கலிப்பா

ஒருவகைக்கலிப்பா; அது: தரவு, தாழிசை,
அம்போதரங்கம், தனிச்சொல், சரிதகம் என்
னும் ஐந்துதற்பும் பெற்றுவருவது. (வீரசோ.
யாப்பு. கக. உரை.)

அம்போதரம்—முகில். [கூவோஹி:
கூவோ - நீர். யாஹி - தரிப்பது.]

அம்போதி—1. கடல். (உ-ம்.) “அம்போரு
கசுதந்தன்னம்போலப்பொழிய - அம்போ
தியார்த்தெழிலில்லாமழித்தம்.” (அரிச்சந்திர
வெண். அர்ச்சா. கூ.) [கூவோஹி: கூவோ -
நீர். யி - உடையது] 2. காற்று. 3. பாட்
டின்பொருள்.

அம்போதிதி—சமுத்திரம். [கூவோஹி:
கூவோ - நீர். தியி - உடையது.]

அம்போராசி—சமுத்திரம். [கூவோ
ராசி: கூவோ - நீர். ராசி - கூட்டம்.]

அம்போருகம்—1. தாமரை. (உ-ம்.) “அ
ம்போருகச் சேக்கைநாடிவந்து” (காஞ்சிபு.
கூட்ட. கக.) 2. நீர்ப்பிறத்தது. [கூவோ
ஹி: கூவோ - நீர். ஹி - பிறத்தது.]

அம்போருகன்—பிரமன். (உ-ம்.) “அம்போ
ருகன்மால்பணி” (தாயு. பாய. உ.) [கூவோ
ஹி: கூவோ - நீர். ஹி - பிறத்தது.]

அம்போருகை—இலக்குமி. (உ-ம்.) “அல்
லியம்போருகை யன்னகின்” (வாணன்கோ.
உ00.) [கூவோஹி: கூவோ - நீர். ஹி - பிறத்தது.]

அம்பம்—1. ஓர்திசைச்சொல். (உ-ம்.) “மெ
ய்மையுன் னெனிய விதியினார்க்கியா - னம்
மசெய்கின் தோளவன்னிடோவென்றான்”
(கத்தபு. அசார்தோற். கக.) 2. ஒருரையசை
ச்சொல். (உ-ம்.) “அதுமற்றம்” (நன். இடை.
கக. உரை.) 3. கேட்பாயாக எனப் பொரு
ன்படும ஓரிடைச்சொல். (உ-ம்.) “அம்மவா
ழிதோழி” (நன். இடை. கக. உரை.)

அம்மிகோ — ஓரிரக்கக் குறிப்புச்சொல். (உ-ம்.) “அம்மிகோவெனும் விழுமழும்” (மதுரைக்கல், ௧௪.)

அம்மிட்டி—சொட்டிக்கிழங்கு.

அம்மணம் — 1. அசுப்பியவார்த்தை. 2. சோமார்த்தம். 3. நிருவாணம்.

அம்மணி — தனக்குப் பந்துவல்லாதபெண்ணை யழைக்கும்போது பிரயோகிக்கப்படும் ஒருமரியாதை வார்த்தை. (மது. ௧:௧௨௬. உரை.) இது அம்மனை என்பதன்மருஉ. (வழக்.)

அம்மம்—1. பெண்களின்முலை. (உ-ம்.) “கொம்மையம்மனைசெவ” (இரகு. ௩:௮௮) 2. முலைப்பால். (உ-ம்.) “அன்னையுண்ணை யறிந்துகொண்டேனுனக்கஞ்சுவன்மம்தரவே” (நாலாயிர. பெரியாழ். ௩.) [ஆகுபெயர்.]

அம்மம்மம்—மிக்கவியப்பைக் குறிக்கும் ஓரிடைச்சொல். (உ-ம்.) “அம்மம்மவெல்லவெளிதோம்” (தாயு. சச்சி. ௪.)

அம்மல்—1. சமியாக்குணம். 2. மத்தாரம். 3. மூட்டம். 4. விதைப்பு.

அம்மவம்மம் — மிக்க வியப்பினைத் தரும் ஓரிடைச்சொல். (உ-ம்.) “அம்மவம்மகடவுண்மருளை நின்னாவறிவுற்றேன்” (ஞானவா. சித்தி. ௧௩௦.)

அம்மவோ — ஓரிரக்கக் குறிப்புச்சொல். (உ-ம்.) “அம்மவோவியையென்னும்” (கந்தபு. அக்கிளி. ௧௧௪.)

அம்மன் — தாய்.

அம்மனை—1. அம்மானை. (உ-ம்.) “அம்மனைவேண்டுவதளித்தான்” (இராமா. உத்தர. அசுவமே. ௧௨௬.) 2. அவ்வீடு. (உ-ம்.) “அம்மனைக்கம்மனைவழங்கும்” (பாரத. வாரணா. ௧௨௫.) 3. நெருப்பு. 4. மாதா. (உ-ம்.) “அன்புடையம்மனையததனீங்கிவ” (கந்தபு. சயந்தன். புல. ௨௩.)

அம்மா — 1. ஓர் அசைச்சொல். (உ-ம்.) “அத்திரத்திருந்தைத் தேரோனாகினனிமைப்பின்மமா” (பாரத. திரௌ. அ.) 2. ஓராயச்சொல். (உ-ம்.) “சும்மாவிருசொல்லறவென்றதுமே - அம்மா பொருளொன்றும் நித்திலனை” (கந்தா. ௧௨.) 3. ஓரிரக்கச் சொல்-ஐயோ. (உ-ம்.) “ஆவம்மாவம்மா வெண்மமா வகன்றனையே” (சிந்தா. ௧௩௧. ௨௪௮.) 4. அம்மாளின் விளிப்பெயர். 5. மாவிலிக்கை. (இராசவைத்.)

அம்மாச்சி—1. தாய். 2. தாயைப்பெற்றபாட்டி. (வழக்.)

அம்மாய்—தாயைப்பெற்றவன். (அம்மையின்ஆய்.)

அம்மாள்—1. தாய். 2. தாய்போல மதிக்கப்படுகிறவன்.

அம்மாறு—பெருங்கயிறு. (வழக்.)

அம்மாறு—1. அழகியபெரியோன். (உ-ம்.) “கிழத்திகழுமடிபுடியுங் காண்பாண்கீழ்மேலயனுமாலும்- அகழப்பற்றுங்காணமாட்டாவம்மான்” (திருவாசக. புணர்ச்சிப்ப. ௫.) 2. சிவன். (உ-ம்.) “அன்னவர்செய்யுஞ்சிறுட்டியும்மமானருளினாற் றன்வயத்தாக்கி” (குத. சிவமான். ௪௦: ௧௭.) 3. தகப்பன். (கு. நீகன். ௨: ௭௫.) 4. பெண்கொடுத்தமான். (உ-ம்.) “உரியவம்மான்மாதலன்றான்” (கர்மபு. வியாதர்கரும. ௧௦.)

அம்மான்பச்சரிசி— சித்திரப்பாலாவிப்பூண்டு. [இது அகராதிகளில் “அம்மாபச்சரிசி” என்றும், “அம்மாம்பச்சரிசி” என்றும், எழுதிச் “சிற்றிலைப்பாலாவி” “சீதேவியார் செங்குழை” எனப் பொருளுங் கூறப்பட்டது.]

அம்மானை—1. கலம்பகமென்னும் பிரபத்தத்தின் பதினெட்டுறுப்புக்களுளொன்று; அது; மகளிர் அம்மனையாடும்போது பாடுவதாகக் கருதிப்பாடப்படுவது. (இலக்கணவி. ௧௧௨.) 2. மகளிர் அம்மனையெறிந்துவிளையாடும் விளையாட்டு. (உ-ம்.) “ஆகங்கலத்தொருவர்பாகம்பகிந்த பெணம்மாணையாயருளே” (மீனாட்சியம். பின். அம்மானை. ௧.)

அம்மி—1. கறிச்சாக்குச் சாந்து முதலியன அரைக்குங்கல்லு. (உ-ம்.) “உரல்லம்மியிலோங்கு முலக்கையி” (காசிகாண். கற்பிலக். ௨௪.) 2. மாமி.

அம்மிக்கல்— 1. அம்மியில் அரைக்குங்குழி. (பிங்க. ௧௩௧௬.) 2. அம்மி. (உ-ம்.) “பெருத்தவம்மிக்கன் முதலியதாங்கிப்பேணிவிற்றுண்படுவுணர்வீர்” (குத. ஞான. ௧௧:௨௭.) அம்மியம்— 1. கன். 2. காளம். 3. கிறுகிந்நம்.

அம்மியை—மிண்டுத்தனம்.

அம்மியம்—மாமம். [சுழி.]

அம்மில்சாரம்—காடி. [சுழிவாரா: சுழி-புளி. வாரா.]

அம்மில்ம்—புளிப்பு. [சுழி.]

அம்மில்விருட்சம்—புளியமரம். [சுழிவருசு: சுழி-புளி. வருசு: மரம்.]

அம்மீலகா— 1. புளிப்பு. 2. புளியமரம்.

[சுஜிகா.]

அம்முதல்—1. அடைதல். 2. அணுப்புதல். 3. சூரியனொளிமறைந்திருண்டமந்தாரம். 4. தலைகணத்தல், விறைத்தல்.

அம்மெனல்— ஓரதுகாண ஒகை. (உ-ம்.) (சூ. நிகண். பத். சஅ.)

அம்மை—1. அமைதி. (உ-ம்.) “அம்மையஞ்சொல்லார்” (சிந்தா. முத்தி. ௫௩௩.) 2. அழகு. (பிங்க. ககசக.) 3. உமாதேவி. (உ-ம்.) “அரண்விடைபுரிதலுமம்மையாங்கவண்” (கந்தபு. உமைவரு. ௧௪.) 4. கடுக்காய். 5. செய்யுட்குரிய எண்வகை வணப்புக்குள்ளொன்று; அது: “அறிவினொருவதுண்டோபிதிதினெய்— தங்கோய்போற் போற்றாக்கடை” என்பது தற்போலச்சில அடியாதிச்சிலவாய் மெல்லிய சொற்களால் ஒளிரியபொருண்மேல் இனிதுதொடுக்கப்படுவது. (உ-ம்.) “அம்மைதானையடிநீயிர்வின்றிச்சின் மென்மொழியாற் சீர்புனைந்தியாத்தலும்” (இலக்கணவி. எருசு.) [அம்மைப்படுத்தலி லம்மையெணப்பட்டது.] 6. சைகருலதெய்வமாகிய தருமதேவனை. (சூ. நிகண். க: ௩௬.) 7. சைசமயத்துத்தவப்பெண். (உ-ம்.) “நந்தியபிண்டியுமனன்னெறிவழாதுநோற்பான்— கந்தியேயவ்வையம்மைகந்நியே கவுந்தியென்ப” (சூ. நிகண். உ: ௧௨.) 8. தால். (உ-ம்.) “அம்மையோடப்பகுதி” (சி. சி. பாயிர. “அழுவகை” நிரம்ப.) 9. மஞ்சுரிகையோய். [வழக. அம்மையின் விளையாட்டென்பதுபற்றிவந்தபெயர்.] 10. முற்பிறப்பு. (உ-ம்.) “அம்மையாற் நவமுகடாங்கி” (குளா. மத்தி. ககஅ.) 11. வருபிறப்பு. (உ-ம்.) “அம்மையில்வாழ்விடையற்றமுருமே” (கந்தபு. தெய்வ. ௧௧) 12. சுவர்க்கரசுகங்களாகிய மறமை. (சி. சி. உ: ௧௧, ஞாகப்.)

அம்மைதூண்டல்— தாயாகிய குண்டல்சத்தி. (தாயு. தேசோ. க.)

அம்மையப்பரி—சிவன். (பெரியபு. திருஞாந. ௧௦௦௮: உரை.) (அம்மையுமப்பருமாயான்ம கொடியுன்பெற்றமையால் வந்தபெயரென்பார். தாயுத்தந்தையுமானவர்.)

அம்மையார்கூந்தல்— கொடியார் கூந்தலென்னும்பூண்டு.

அம்மைவணப்பு— செய்யுட்குரிய எண்வகைவணப்புக்குள்ளொன்று; “அம்மை” 5. பார்.

அம்மைவார்த்தல்— மஞ்சுரிகை நோய்வரச்செய்தல், அம்மைப்பாலூற்றல்.

அம்முதல்— சந்திரகலைகள்பதினாறிலொன்று. (சி-வி. சரி. எ. தாற்.)

அம்மந்தி—நீரிழிவு. (ம. தி. ௩௩. உரை.) அம்மங்கலம்— 1. ஆமணக்கு. 2. அசுபகாரியம். (உ-ம்.) “மங்கலமா முனை வருத்தாதார்த்தங்களுக்கு” (காஞ்சிபு. அநேகத. அ.) [சுபோமலா: சு; போமலா— சுபம்.]

அம்மங்கல்—கைமை. [சு; போமலி— மங்கலமுடையவன்.]

அம்மங்கலை—கைமை. [சு; போமலெ— மங்கலமுடையவன்.]

அம்மச்சுள்—1. மத்தி. 2. வியாழன். (உ-ம்.) “இந்தானுரியரை— யமச்சுனெழியப்புதனசரிநோக்கில்” (விதாந. கர்ப்பா. சு.)

அம்மச்சு—அமைச்சு.

அம்மச்சு—வேகாரி, கூலிகொடாமற் செய்விக்கும் வேலை. [அந்நியபாடைச்சொல்.]

அம்மடல்— 1. உறுக்குகை. 2. நிலைப்பாதைசைதல்.

அம்மடிகை— 1. அடத்துதல், உறுக்கு அம்மடிகை— 2. சிக்குப்படுத்தல். 3. நிலைப்பாதைசைதல்.

அம்மே—1. சிக்குதல். (உ-ம்.) “மாதாரொளிமளிபீடத்திலமடுபடுவேனுக்கு” (திருப்பு. ௩௮௪.)

அம்மீ—1. சமணசமயம். (உ-ம்.) “தீயமண்கையர்கள் பிணித்தல்” (கந்தபு. கடவுள்வா. உக.) 2. சமணர். (உ-ம்.) “வல்லமண்விடுத்தவேழம்” (திருவிளை. அங்கம். ௩.)

அம்மீடம்— ஆமணக்கு. [சுபோமலி.]

அம்மணம்— 1. இருபதினாயிரம்பாக்கு. 2. நிர்வாணம். [“பதினாயிரங்கொட்டைப்பாக்காயிருந்தன பைந்தொடியே” என்னுங்கலிக்கூற்றிற் பதினாயிரங் கொட்டைப்பாக்கென்ப தரையமணமெனப் பொருள்பட்டதைத்துவின்றியிருந்தாள் எனச்சிலைவாசுரத்தமாய் நின்றுது.]

அம்மணர்—1. சமணர். (உ-ம்.) “அம்மணர்களிட்டதீத்தழல்” (பெரியபு. திருஞாந. ௭௦௪.) 2. மறுகேடர்.

அம்முத்திரம்—1. உண்கலம். 2. பகைவரைமேற்கொள்ளல். 3. மண்முதலியவற்றாலயபாத்திரம். 4. வலிமை. [சுபோமலி.]

அம்மதம்—1. அறியப்படாதது. 2. காலம். 3. சமந்தமின்மை. 4. நோய். 5. மரணம். [சுபோமலி.]

அம்மீ—1. அறிவின்மை. 2. கபடஞ்செய்

வோன், துட்டன். 3. காலம். 4. சந்திரன். [1; 2. சுரேசுரி-அறிவு, 3, 4. சுரே-போதல், தி-ஒரு வ. வி.]

அமந்தம்— 1. உக்கிரமானது. 2. ஒருமரம். 3. காரியசாமர்த்தியம். 4. சாக்ரத்தை. 5. மந்தமில்லாமை. [சுரேசுரி.]

அமந்தலம்—செங்கத்தரிச் செடி.

அமந்தி— ஒருமரம்.

அமரஸகம்—1 இராசயோகத்தினொருவதம்; இது: மரமிறந்து நிற்பது. (த. நி. போ. ந. எசு.) 2. கவனமில்லாதது. 3. புத்தியில்லாதது. 4. மந்தைக்கடந்தது. (உ-ம்.) “அதற்கப்பால் அமரஸ்கரணபாசிவமிருக்கிறார்” (சித். சாரா. ஞாநபாத. க. சு. தாந்.) 5. மந்தையடக்கியாளுந்திறமில்லாதது. [சுரேசுரி.]

அமரதன்—மருமடையனல்லாதவன், (வாசுதே. ககக.) [சுரேசுரி.]

அமநி—தெரு. [சுரேசுரி: சுரே-போதல். நி-ஒரு வ. வி.]

அமநோயோகம்— கவனமின்மை. [சுரேசுரி: அமரபொருள்; சுரே: அமரபொருள்-கவனம்.]

அமம்—கோய். [சுரேசுரி.]

அமயம்—காலம். (உ-ம்.) “ஆனதோரமயந்தன்னில்” (கந்தபு. திருக்கல். எஉ.) [சுரேசுரி.]

அமர்— 1-3. அமரென்னேவலுந்தெரிநிலைவினைப்பகுதியும் வினைத்தொகையும். 4. கோயின்னதிகரிப்பாலாகிய உக்கிரம். 5. மதிஸ். 6. யுத்தம். (உ-ம்.) “பூழிபுனைத்தவர்பாலகனோவம்புரிவானே” (கந்தபு. வரவுகே. கஉ.) 7. அமைதி. (திருப்ப. இகசு.) 8. விருப்பம். (ஐங்குறுநூறு.)

அமரீகனம்—யுத்தகனம். (உ-ம்.) “இடைந்திலாவமர்க்களத்திடை” (இராகு. திக்கு. கஎஉ.) [சுரேசுரி - யுத்தம். கஉஉ - இடம்.]

அமரித்த— 1. பொருந்திய. (கலி. இள.) 2. போர்செய்த. (கலி. இள.) 3. விருப்பிய. (கலி. இள.)

அமரித்தல்— 1. அமாச்செய்தல். 2. இருத்தல். (உ-ம்.) “அவானோரமுடிபுகவமர்த்திவிட்டசுவாயி” (திருப்ப. சுஅள) 3. பொருதல், மாறுபடுதல். (உ-ம்.) “பேதைக்கமர்த்தனகண்” (வன். க௦அசு.)

அமரிதல்— 1. இருத்தல். (உ-ம்.) “திருப்பார்க்குந் தமர்சேனயப் போற்றுவாய்” (கந்தபு. கடவு. கஉ.) 2. ஒப்பாதல். (உ-ம்.) “வா

ளமர்கண்மடவாய்” (விதாந. குணகு. உஅ.) 3. இளராதடங்குதல். (உ-ம்.) “காற்றமர்த்து” (வழக்கு. திருத்திப்பட்டமர்த்தல். உ-ம்.) “புகழூர்க்காசுருமுதுந் கொடுப்பினுமமரானோக்கொமொ” (மலைபடு. எசு.) 5. பொருத்துதல். (உ-ம்.) “வள்ளியொடு நகையமர்த்தன்தே” (திருமுருகா. க௦உ.) 6. பொலிவு. (திவாகா. கக.) 7. மிகுதி. (திவாகா. கக.) 8. வாய்த்தல். (உ-ம்.) “அவனுக்குச்சேவகமமர்த்தது” 9. விரும்புதல். (உ-ம்.) “அகனமர்த்திதவின்தே” (வன். கஉ.)

அமரித்தான்—மேற்கொண்டான். (புறப். பக். கசு.)

அமரித்தியார்—அறுபத்துமூன்று நாயன்மாருளொருவர். (பெரியபு. அமரித்தி. உ.)

அமர்வித்தல்— தங்கச்செய்தல். (உ-ம்.) “தொட்டிலமர்வித்தார்” (பெரியபு. திருஞாந. சசு.)

அமர— 1. இருக்க எனப்பொருள்படும் ஒருவினையெச்சம். (உ-ம்.) “குமரவேனொருபுடையார்” (கந்தபு. சாவண. உரு.) 2. ஒருவமையுருபு. (தொல். பொரு. உஅசு. உணா.) அமரக்காரன்—ஆயிரங்காலாட்களுக்குத்தலைவன்.

அமரகண்டம்—நருமதையாறு பாயும் ஓரிடம். (கூர்மபு. நருமதை. ச.) [சுரேசுரி: அமர.]

அமரகோசம்—ஆரியபாஷையிலே அமரசிங்கர் என்பவர்க்குச் செய்த ஒரு நிகண்டு. [சுரேசுரி: கொசு; சுரேசுரி: கொசு - சொற்பொருள் அறிவிக்கும் நூல்.]

அமரசிங்கம் -- அமரசிங்கர் செய்த நிகண்டு. (பி. வி. சஉ. உணா.) [சுரேசுரி: அமர.]

அமரசிங்கர் — அமரகோசஞ் செய்தவர்; இவர்: சைகாமயத்தவர்; விகிரமாதித்தனுடைய சபையிலிருந்த ஒன்பது வித்துவான்களுளொருவர்.

அமரசிலைக்கெந்தகம்— ஒருவகைக்கெந்தகம்; அது: முப்பத்திரண்டுவகைப்பாஷாணங்களுளொன்று.

அமரசிலைக்கெந்தகம்— அமரசிலைக்கெந்தகம்.

அமரத்துவம்—அழிவின்மை. [சுரேசுரி: சுரேசுரி - அழிவில்லாத. கூஉ - தன்மை.]

அமரதை—அழிவின்மை. [சுரேசுரி: சுரேசுரி - அழிவில்லாத. தா - வ-வி.]

அமரம்— 1. அமரசிங்கரார்செய்யப்பட்ட சம்ஸ்கிருத நிகண்டு. 2. அரசனாலொரு

வனுக்குக்கொடுக்கப்படும் ஊர்வருவாய். 3. அழிவின்மை. 4. ஆயிரங்காலாட்களையாளுகை. 5. எலும்புக்குவை. 6. ஒருவிதக்கண்ணோம். (உ-ம்.) “வழியருகடெலெடு நீர்க்கம்மலும் அமரமுங்கண்ணோயுமேகவழறலேநோயுமாயையுஞ்சிறகாமரோ” (தைவ. தைவவ. நசு. பக். சுஅ.) 7. சுத்தம். [“அமலம்” என்பதன்றிரிபுபோலும்.] 8. தோணியின்பின்பக்கம். [“அபரம்” என்பதன்றிரிபு.] 9. பாரதம். 10. பொன். [1, 3, 5, 9, 10. அமர.] அமரர்—1. தேவர். (உ-ம்.) “அடைந்தவியுண்டிடுமமரர்யாவரும்” (கந்தபு. கடவு. கச.) [சு. எதிர்மறை. 3ர - அழிபவர்.]

அமரபதி—1. இந்திரன். 2. கடவுள். 3. தேவலோகம். 4. ஒருபருப்பதம். (சி-வி. சரி. உச.) [சுரோபதி; சுரோ-தேவர். பதி-தலைவன், நகர்.] அமரயோந்—வித்தியாதாராதிபர். (உ-ம்.) “அமரருமமரயோநிகளும்” (பாரத. பதினே. உசக.) [சுரோயொநி.]

அமரலோகம்—தேவலோகம். (உ-ம்.) “அமரலோகமதாளுடையார்களே” (தேவார. திருக்கோழம். சு0. திருநாவு.) [சுரோலோக.]

அமரன்—1. அமரசிங்கன் என்ற ஆசிரியன். 2. தேவன். (உ-ம்.) “தேவர்வணங்குமரன்” (தேவார. திருவர. க. கச.) [சுரோ.]

அமராங்கநை—தெய்வப்பெண். [சுரோராமநா; சுரோ-தேவ. சு0ராமநா-பெண்.]

அமராசயம்—கருப்பை.

அமரூடல்—போரூடல். (உ-ம்.) “அந்தன்சேய்களுக்காயாராடுநின்-மைந்தன்ருணுமடிந்தன்” (சேது. இராமதி. 10ச.)

அமரூபகை—தேவகங்கை. [சுரோரூபமா; சுரோ-தேவர். ரூபமா-தி.]

அமராபதம்—தேவலோகம். [சுரோரூபஃ; சுரோரூ; பஃ—இடம்.]

அமரார்—பகைவர். (உ-ம்.) “அமராராவல்லல்லான்” (வாணன்கோ. அ.)

அமராவதி—தேவலோகம். (உ-ம்.) “அற்பமென்னவமராவதியையே” (பாரத. வாரண. கசக.) [சுரோராவதி; சுரோ-தேவர். வதி-வ-வி.]

அமர்—1. அமிர்தம். (உ-ம்.) “அமரிவெனவிக்க-கதுமென்னிருகென்றன்” (சேதுபு.

கத்துரு. உஅ.) 2. இந்திரனுலகம். 3. கற்றழை. (மலையகராதி.) 4. தூர்க்கை. (உ-ம்.) “பலந்தொழுமமர்” (சிலப். வேட்டு. சுசு. சுஎ.) 5. தெய்வப்பெண். 6. மூத்திரம். 7. விஷம். [1, 2, 3, 4, 5. சுரோ.]

அமரீகை—அமைதி.

அமரீதம்—கடுக்காய்.

அமரிய—“பொருத” எனப்பொருள்படும் ஒருபெயரெச்சம். (உ-ம்.) “அமரியசேனை” அமரியம்—1. குருந்தமரம். 2. சண்பகப்பூ. 3. சண்பகமரம்.

அமரியுப்பு—ஒருவகையுப்பு. [இது மூத்திரத்திலிருந்தெடுக்கப்படுவது. அமரி - மூத்திரம், உப்பு.]

அமருடனம்—சோபமுள்ளது. [சுரோபு-ணை; சு; ஶ்ரீஷ - தாங்குதல்.]

அமருதல்—1. அமர்தல். 2. விரும்புதல். (உ-ம்.) “ஆத்திருடியமர்ந்ததேவனை” (ஆத்திருடி. காப்பு.) 3. அடங்குதல்.

அமருலகம்—தேவுலகம். (உ-ம்.) “அமருலகந்தம்மடைந்தார்து” (தேவார. திருச்சாய். க. திருநாவு.) [அமர; உலகம். “அமரருலகம்” என்பதன்மருஉ.]

அமருலகு—தேவுலகம். (உ-ம்.) “அமருலகுதானின்னதடியடைந்ததென்கோ” (சூரா. துறவு. சுசு.) [அமர; உலகம். அமரருலகைன்பதன்றிரிபு.]

அமரோசன்—1. இந்திரன். (உ-ம்.) “என்னுந்துணையிலமரோசனை யெந்தைநோக்கி” (கந்தபு. தெய்வ. கசு.) 2. சூயங்காட்டகரிலொருவன். (வி-ணி. உஎக.) 3. சிவலோகத்திலே உத்தராதிரையோலக்கஞ்சேவிக்குமக்கியதேவர்களிலொருவன். (வி-ணி. உசசு.) 4. பிருகஸ்பதியாகிய தேவகுரு. (உ-ம்.) “அடைவிலைகல்வினைக்கென்றமரோசனைறைந்தனனே” (விதாந குணகு. ந. எ.) [சுரோரோச; சுரோ-தேவர். ரோரோ - தலைவன்.]

அமரோகவரம்—அமரோசபுவரம். இது: அப்புதத்துவத்திலிருக்கிற எட்டுப்புலனங்களுளொன்று. (சிலப்பா. ககசு.) [சுரோ; ரோ-மூரூ.]

அமரோகவரன்—இந்திரன். [சுரோரோரோ; சுரோ-தேவர். ரோரோ - தலைவன்.]

அமரோந்திரந்—சைநாநிவரிலொருவர். (த. நி. போ. உஎஎ.) [சுரோரோந்திரன்.]

அம்மை—1. அதுரு. 2. கருப்பை. 3. கொப்புழக்கொடி. 4. தேவலோகம். 5. வீட்டுத் தூண்.

அம்ரோசை—தக்கோசை. (உ-ம்.) “ஆரோசை யம்ரோசைகளின்மைத்தார்” (பெரியபு. ஆனாய. உச. உரை.)

அம்ரோர்—தேவர். (உ-ம்.) “மாலையனோடமரோரினோபோனெனவே மறையோத” (திருப்பு. இகள.)

அமல்—1.3. அமலென்னேவலுத் தெரிநிலைவினைப்பகுதியும் வினைக்கொளையும். 4. மேல்விநாரணை. [இது: அராபிச்சொல்.]

அமல்தாரி—வரிப்பணம்வாங்கும் ஊருத்தியோகஸ்தன், [அராபிச்சொல்.]

அமலகம்—செல்லிமரம், [ஆமலகமென்பதுமுதற்குறுகியது.]

அமலகமலம்—1. கோசலம். 2. மலினமற்றநீர். [சுசில - சுத்தம். சுசிலா - நீர்.]

அமலசாந்தம்—1. சுண்ணாம்பு. 2. பசுச்சாணி. [சுசில- சுத்தம். ஸாஹு - சாந்து.]

அமலம்—1. அழகு. (உ-ம்.) “இருக்கமலமல” (திருவாரணை. சீகாச்செங். நு.) 2. அழகின்மை, புரிதம். (உ-ம்.) “ஆலமாமிடற்றேற்கானவமலமமபொருளையேற்று” (சுந்தபு. திருக்கல். அந்.) 3. அறிவு. (பிங்க. ௧௦௪௬.) 4. திதம்பரம். (கோயில். வியாக். உக.) 5. மரமஞ்சள். 6. மலத்தினுற்பத்திக்கப்படாமை. (“அமலன்” பார்.) 7. வெண்மை. [சு, சில.]

அமலர்—1. சிவன். (உ-ம்.) “ஏற்றமலர்க்கேகமூக்காலரைகா லெனன விசையு மண்டலங்கரிகித நாடோறு” (தைவ. தைவல. கநுள.) 2. மலம் நீங்கினவர். (உ-ம்.) “அந் தேசவாராதிகள் சிவனுல் அமலானதுபோல” (சி. சி. உ. க. சிவாக்.) [சு, சில.]

அமலல்—அதிகரித்தல், மிகுதல். (உ-ம்.) “தருக்கமலமலமென்ன” (திருவாரணை. கோச்சு. 2. செருதல். (உ-ம்.) “அமலலகலமகலபய” (தண்டி. சொல்ல. சுரு.) 3. நெருங்கல். (உ-ம்.) “வேயமலகலறை” (கலித்தொகை. சரு.) 4. பெருந்தல். (உ-ம்.) “அமலம் வேறிடமளவையின்றியே விமலருபமாய்விவம்” (சேதுபு. சிவதீர்த்த. எ.)

அமலன்—கடவுள். மலத்தினுற்பத்திக்கப்படாதவன்.

அமலா—செல்லிமுள்ளி. அமலாவத்தை—நிர்மலான்மாவின் நிலைமை. அது: சாக்கிரம், சொப்பம், சுழுத்தி,

தரியம், தரியாதீதமென ஐந்துவகைப்படும். அவற்றுள்: பீசத்தையுச்சரித்தல் சாக்கிரம்; வந்துபரிக்கிரகஞ்சொப்பம்; நாதசம் யோசகஞ்சுழுத்தி; சத்திசமாகம் தரியம்; பரசிவதீதசகிச சாத்தமாய் இலையிப்பது தரியாதீதம். (சி-வி. யோக. அ: உரை.)

அமலுதல்—அமலல்.

அமலை—1. இலக்குரி. 2. ஒலி. (உ-ம்.) “அறைகழல்வீராரக்கு மமலையை யலிக்கு மன்றே” (கைடத. காட்டு. சநு.) 3. சுட்டி. 4. கடுக்காய். 5. காளி. (உ-ம்.) “அந்தரியாம னையமலையாலகாலியம்பிகை” (அரிச்சக. பாயிர. எ.) 6. கொப்புழக்கொடி. 7. சுத்தம், அழுக்கின்மை. (உ-ம்.) “அந்நகரணிவுறுமமலையானவர் - பொன்னகரியல்பெனப்பொலியுமேல்வையில்” (இராமா. மந்தரை. நக.) 8. சுத்தமுடையவன். (உ-ம்.) “நீயமலையென்றும்” (இராமா. சீதைவ. கஉ.) 9. சோறு. (சு. நிகண். சு: உஉ.) 10. திரட்சி, மிகுதி. (உ-ம்.) “அட்டவேந்தன் - வாரோராடுமமலையு” (தொல். பொரு. எஉ.) 11. திரை. (உ-ம்.) “பெருஞ்சோற்றமலை” (மணிமேக. கள: உ.) 12. செல்லிமரம். 13. பார்வதி, சிவசத்தி. (உ-ம்.) “அமலைக்குவியாபகனையான்” (சிவதரு. சிவஞானயோக. உஉ.) 14. சுத்து. (புறப். பக. சுசு.) [1, 5, 6, 7, 8, 12, 13, சுசிலா.]

அமலாசி—அமாவாசி. (உ-ம்.) “தென்புலத்தோர்க்குட்டிதெற் கமவாசி” (சுர்மபு. கிராத்த. சு.)

அமளி—1. ஆவாரம், [வழகு. “அமலை” யென்பதன்மருஉப்போலும்.] 2. மக்கப்படுக்கை, மெத்தை. (உ-ம்.) “ஐந்துமூன்றெத்த செல்வத்தமளிமூன்றியற்றி” (சிங். காந். ௩. சுசு.) 3. பள்ளியறை. 4. மிகுதி.

அமலை—கடோகிணிய்ப்பூண்டு.

அமலு—மிகுதி.

அமன்—பன்னிருகுரியர்களுள் ஒருவனுடைய அரியமன். (உ-ம்.) “உன்னுமமெனென்ற லிட்டினு” (மச்சபு. காசிபு. ௩.)

அமனியு—செருங்கின.

அமாதீத்யன்—1. ஆலோசனை சொல்வோன். 2. மந்திரி. [சுரோது: சுரோ-கிட்டி. கி]- ஒரு விசுதி. அரசனுக்குக்கிட்ட இருப்போனென்றபடி. வன். சுந. அ. பரி. ௪. உரை.]

அமாதாநம்—1. சேமித்துவைத்தல். 2. அடக்கம். [சுரோடா. ம: சுரோ- கிட்டி. சூடா. ௩ - வாங்குதல்.]

அமாநநம்—அவமானம். [சுரோமம்-மதிப்பு.]
அமானம்—அளவின்மை. [சுரோமம்-அளவு.]
அமாநிதை--1. செருக்கின்மை. 2. மரியாதை.

அமாநீகம்—1. துன்மார்க்கம். 2. வழியல்லாதது.

அமாநீசகம்—1. உரிஞ்சுப்படாதிருக்கை, தட்டாதிருக்கை. (பெளட். பும்ஸ். கசுதி.)
2. சுத்தியின்மை. [சுரோஜம்-சு: சுரோஜம்-உ-உரிஞ்சுதல், சுத்தி.]

அமாவசி—அமாவாசியை.

அமாவாசி—அமாவாசியைத்திதி. (உ-ம்.)
“ஆயிரம்வெநீபாதமொப்போரமாவாசி” (சேதுபு. சேதுபல. ௭௭.)

அமாவாசியை—1. இடைபிங்கலசுளின் சத்தியைப் பிராணன் கூடுங்காலம். (உ-ம்.) “தழைதருமிடைபிங்கலபெனுமிரண்டினசந்தியைப் பிராணன்சேர்காலம்—விழைதருமமாவாசியை யெனவுரைப்பர்” (குத. குரக. உக.) 2. சூரியனுஞ்சந்திரனுங்கூடிநிற்குதிதி; அது: அபாபக்க சதுர்த்தசியின் பின்னடுத்துவருத்திதி. (உ-ம்.) “சோமநல்லவாரச்சங்கமாவாசியை கதிர்வாஞ்சுத்தரிபொன்னியாமுமனு” (குத. எக்கி. பூ. சஉ: உக.) [சுரோ - உடன். வாவயூ - வசித்தந்திரியகாலம்.]

அமாவாசை—அமாவாசியை. (உ-ம்.) “பிறைநாள் மாவாசையில்” (உபதேச. சிவலி. உக.)

அயாஸி—1. இராச விசாரணைக்குள்ளான நிலம். 2. குத்தகைக்கொடாமல் அரசர்நேரே திறைவாங்குதற்கிடமான நிலம். [அராபிச்செயல்.] 3. புளியாணைப்பூண்டு.

அமிச்சை—ஞாநம். [சூர்யூ என்பதன் திரிபு.]

அமிச்சகம்—1. செளரமானதிகம். 2. பங்கு. [சுபஸக.]

அமிச்சகன்—1. தாயபாகருடையோன். 2. பங்காளி. [சுபஸக.]

அமிச்சம்—பிரித்தல். [சுபஸக.]

அமிசம்—1. அக்கபாகை. 2. அதிட்டம். 3. அனைப்பாலை. (உ-ம்.) “பிதாவின் தபாத்மென்னுங்குவியாத அம்போருசத்தை அமிசம்போல அணைந்து” (ஞாநவா. வைராக்க. உக. உரை.) 4. செல்வாக்கு. 5. தாயபாகம். 6. யதார்த்தம். நேர்மை. 7. பங்கு. (உ-ம்.)

“அராவருமல்குலாடனமிசத்தின ணுவேயாயின்” (வேதா. ணியபு. மணவாள. ௫௬.) 8. (சுணக்கதிகாரம்) பிங்ககணக்கிற்பிரிக்கப்பட்ட கூறுகளில் எத்தனைகூறுகள் கொள்ள வேண்டியதென்று காட்டும் மேலிலக்கம். 9. (சுணக்கதிகாரம்) பிங்கம். 10. புயம். 11. பெருவாழ்வு. 12. வெளகிக அதுபோகம்.

அமிசாமம்—} பிரமாவின் மாநகவாவி.
அமிசாமியம்—} [ஹ்ருஸ - அன்னம். சூரி-போதல், அன்னஞ்சென்று தங்குமடம்.]

அமிசு—1. அணு. 2. சூரியன். 3. பிரபை. [சுபஸக.]

அமிநகம்—1. இலை. 2. ஒளி. 3. மெல்லிய சிலை. [சுபஸக.]

அமிநீசி—அமஞ்சி. [அந்நியபாடைச்சொல்.]
அமிநம்—1. சுபடமின்மை. 2. தகை. 3. வாழ்வு. [சூர்ஷ.]

அமிந்தான்—1. ஒருமுநிவன். (உ-ம்.) “அந்நெடுவந்திற்சின்னுகுன்ற பினிமத்திரன் பேரென்னுமாருந்லவ் சென்னே” (பாரச. பழம். க.) 2. சிநேகநல்லாதகன். 3. பகைவன். [சூரிசு.]

அமிந்திரு—பகைவன். [சூரிசு.]

அமிந்தை—பொய்யல்லாதது. [சூரிசு:]
ஸ - அன்மை. தியூ - பொய்.]

அமிநம்—அளவின்மை. (உ-ம்.) “அமித மாகிய பெரும்படை” (ஞா. கல்யாண. ௭௬.) [சூரிசு.]

அமிநீக்கக்கேகாயி—காசிதேசத்துலேஉற்பத்தியான ஒருவதக்கடுக்காய். (உ-ம்.) “அமிநீசமெனுங்கேகாயிபுய்யிலுள்ள திரிந்திசிலேட்டும் தைத்தீர்க்கும் - விமிதச் - சதைப்பற்றுண்டாயிருக்குஞ்சாற்றில்வதனேரெசங் - கறுக்கொத்தகாசியென்பார்கண்” என்னுஞ்செய்யுள்நானகை. (பதார்த்த. ௧௦௫௦.)

அமிநீக்த்துமி—ஒருவகைத்தலைம்; அது: சித்திற்கொடி சதருமை முதலியவற்றில் வடிக்கப்படுவது. (இதனிலக்கணம். தைல. தைலவ. உச. கலியந்தாரர்.) மதுபன்னிகன்னி - பட்டமே சுத்திபுரிநாமமமிரிதக்குமரியித்தலைமே.

அமிநீநிலை—சந்திரகலை. (உ-ம்.) “அவனை யமிரிதகலையிலே அபிடேகம்பண்ணினதா” (சி. சி. அ. உ. சிவாசு.) [சூரிசு - வரும் பத்தக்கது. கடுமெ - கூறு.]

அமிர்தகிரணம்—சந்திரன். [சூரி-த-வரு
மபத்தக்து. கிரணா - ஒளி.]

அமிர்தகொடி—சீந்திற்கொடி.

அமிர்தசஞ்சீவநி—உயிர்தருமருந்து, குந்
துயிர்தருமருந்து. [சூரி-த-வருவியமி -
உயிர்தருவது.]

அமிர்தசஞ்சீவ—மரணத்தைப்போக்கி வா
ழ்விப்பதாகிய ஒருமருந்து. (உ-ம்.) “அங்ஙன்”
பார். [சூரி-த-வருவியமி - உயிர்தருவது.]

அமிர்தசாரம்—1. கற்கண்டு. 2. வெண்
ணெய். [சூரி-த-வருவியமி - உயிர்தருவது.]

அமிர்தசோதரம்—இந்திரனுடைய உச்சை
யிச்சிரவம் என்னுங் குதிரை. [சூரி-த-வருவியமி -
உயிர்தருவது.]

அமிர்ததாநம்—தேவயான வயிறாகச் செ
ல்லும் புண்ணியமுள்ளார் பிரமாவின் நிகு
டிவு வரையும் இன்பத்துடன் வாழ்த்துகேது
வாய் மோட்சமென உபசரிக்கப்படுவதாய்
ள்ள ஒரிடம். (சுர்மபு. பிரமா. ச. உரை.)
[சூரி-த-வருவியமி - உயிர்தருவது.]

அமிர்ததாங்கிணி—சிலவு. [சூரி-த-வருவியமி -
உயிர்தருவது.]

அமிர்ததாநம்—யசர்வேத உபநிடதங்களு
டொன்று. (சுர்மபு. அட்டமார். உசு. உரை.)
[சூரி-த-வருவியமி - உயிர்தருவது.]

அமிர்தபலம்—நெல்லிக்காய். (உ-ம்.)
“அமிர்தபல மெளரிளங்கோதிலிர்தங்களு”
(தைல. தைலவ. ச-அ.) [சூரி-த-வருவியமி -
உயிர்தருவது.]

அமிர்தபிந்து—ருப்பத்திரண்டு உபநிடத
ங்களுடொன்று. (வேதா. சூ. சிறப். ந:உரை.)
[சூரி-த-வருவியமி - உயிர்தருவது.]

அமிர்தம்—1. அமிர்தபீசம். (உ-ம்.) “நகவ
மிர்தத்தைப்பில்கும” (குத. நூந. கஉ: அ.)
2. அழிவில்லாதது. 3. இனியபொருள், உவ
க்கத்தக்கபொருள். 4. உணவு. 5. சோமல
தைச்சாறு. 6. கோது. 7. நஞ்சு. 8. நீர். 9.
நெய். 10. பசுவின் பால். (உ-ம்.) “திவநெய்
யமிர்தம்வாரநீர்க்கரையரை” (தைல. தை
லவ. க.) 11. பாக்கியம். 12. பாதரசம். 13.
பால். 14. பாற்கடலிற் கடைந்தெடுக்கப்பட்
டதெண்ணுந் தேவருணவு. 15. பொன். 16.

மூர்ச்சைதீர்த் துயிர்தருமருந்து. 17. மோட்
சம். 18. மோர். 19. யாகப்பொருளில் மிஞ்
சியவை. 20. யாகியாதவந்தபொருள். (உ-ம்.)
“ஒன்றிரவாமல் வருவதேயமிர்தம்” (காஞ்
சிபு. ஒழுக். நசு.) 21. விஷந்தீர்த்துமருந்து.
22. வெண்ணெய். [சூரி-த-வருவியமி -
உயிர்தருவது.]

அமிர்தமூலபிந்தம்—சக்கு. (தைல. தை
லவ. க.)

அமிர்தமூலபிந்தம்—மாச்சக்கு. (உ-ம்.) “சீர
மிர்தமூலபிந்தம்” (தைல. தைலவ. க.)

அமிர்தயோகம்—சபகாரியங்களுக்கு உப
யோகமான வாரமும் நட்சத்திரமங்கூடிய
ஒருகூட்டம். [சூரி-த-வருவியமி - உயிர்தருவது.]

அமிர்தநீர்—1. தேவர். 2. மதுக்களூர் ஐங்
தாமதுக்காலத்திலுள்ள ஒரு தேவவகுப்பினர்.
(உ-ம்.) “சிறப்புடை கையந்தாமதுவின் நிருகா
மமிரேவதமுகவாஸம் - மறத்திறைபோஞ்
சுகலுகுமயிர்ததாநத்தருபாகநிரதாரமும். (சுர்
மபு. மதுவர். அ.)

அமிர்ததவல்லி—சீந்திற்கொடி. (சூ. நி. ச:
உசு.)

அமிர்தவிந்து—1. யசர்வேத உபநிடதங்களு
டொன்று. (சுர்மபு. அட்டமார். உசு. உரை.)
2. ஆகாசத்தின் அடையாளம். (சு. சி. உ:
சசு. சிவார். உரை.) [சூரி-த-வருவியமி -
உயிர்தருவது.]

அமிர்தநீர்—1. கடவுள். 2. தன்வந்திரியெ
ன்னும் ஒரு தேவவைத்தியன். 3. மரணமற்
றவன். [சூரி-த-வருவியமி - உயிர்தருவது.]

அமிர்தாகிரணம்—விட்டுணுவின் வாகு
மாகிய கருடப்பறவை. [சூரி-த-வருவியமி -
உயிர்தருவது.]

அமிர்தாசநி—அமிர்தபோசனமுடையவர்,
தேவர். [சூரி-த-வருவியமி - உயிர்தருவது.]

அமிர்தாமலகத்தைலம்—ஒருவகைத் தை
லம்; இது: சீந்திற்கொடி நெல்லிக்கனி முத
லியவற்றிலிருந்து வடித்தெடுப்பது. இதனி
லக்கணம், தைல. தைலவ. இசு-ஆங் கலியந்
காண்க. “குண்டலி சிவவ- அமிர்தாமலகத்
தைலமிதன்பெயரே” [சூரி-த-வருவியமி -
உயிர்தருவது.]

அமிர்தாமிர்தை — பஞ்சசத்திகலைகளுள் ஒன்று. (சி. சி. உ: எசு. ஞாநப்.) [சுஜிதாபூதா.]

அமிர்தாரிவணை—சங்கநிதி.

அமிர்தீகரணம்—பூசைமுதலியவற்றிற்கு பயோகமாகத் தன்னுடம்பை அல்லதொரு பொருளை மந்திரத்தினால் தகித்ததாகப்பாவித்தும் அது பின் நீலங்கனங்கமாய்த் தோன்றியதாகப்பாவித்தும் அமிர்தமயமாகக்கூறியிருக்கொள்ளுதல். (சிவப்பிரகாசர்.) [சுஜிதீகரண.]

அமிர்தம்—1. அச்சம், சோறு. (உ-ம்.) “அத்திரத்தாலநீரமிர்திற் புரோக்கிங்க” (சைவச. பொது. உஅசு.) 2. கிரவியம். (உ-ம்.) “நாட்டகத் தமிழ்நாடிகடலமிர்து நல்லவரையமிர்தமுமல்லாக் - காட்டகத்தமிழ்நாடிகாண்வா” (சிந்தா. மண். கூ.) 3. பால். (உ-ம்.) “கஞ்சைத் திலுறுமமிர்துட்டினனால” (சந்தபு. வள். ௩௭.) 4. பாற்கடலிற்க்கடைந்தெடுக்கப்பட்ட தென்னுந் தேவருணவு. (உ-ம்.) “அமரர்க்கமிர்திய” (சிவத்யு. சிவஞா. அந.) [சுஜித.]

அமிர்தை—1. அழிவில்லாதவன். 2. கள். 3. சந்திரனுடையசோடசகலைகளிலொன்று. 4. சிந்தில். (உ-ம்.) “அமிர்தைதவன்சம்புன்றேக்கரிக்கார்திரீடம்பின் மூலல்பிசநது வித்தருவரினை த்துவயஞ்சகச்சிபாட்சியும்” (தைவ. தைலவ. உ௨.) 5. திப்பலி. 6. துளசி. 7. நெல்லி. 8. நெல்லிக்காய். (உ-ம்.) “கரியகரிப்பானமிர்தைகாணி யிம்முன்றிற் கசியிரத முப்பம்” (தைவ. தைலவ. உ௨.) 9. பஞ்சசத்திகளுளொன்று. (சி. சி. உ: எசு. ஞாநப்.) 10. பார்ப்பதி. (உ-ம்.) “அமிர்தையசலைசுமங்கலை” (சுர்மபு. திருக்கல். உ௦.) 11. ரசாஞ்சகம். (உ-ம்.) “அமிர்தைமுக்கடு சா திதிரிபிலை சுசா திபல மட்டிமதுகம்பைசாசியபலாதரிக்கும் யோர்சாதுர்தத்தகரமரியுண் ணுலஞ்சாரிபை” (தைவ. தைலவ. ௩௪.) 12. வெள்ளாப்பூண்டு. (உ-ம்.) “நதியசோம்பையமிர்தம்” (தைவ. தைலவ. ௪௦௬.) 13. அமிர்தக்கடல்காய். (பதார்த்த. சுப்பிர. சபசசு.) 14. கடுக்காய்மரம். (அமர.) [சுஜிதா.]

அமிரம்—மிளகு.

அமிருதம்—1. அமிர்தம். 2. சங்கி ஹுதையசோடசகலைகளுளொன்று. (வி-ணி. உசக.) 3. தேவருணவு. (உ-ம்.) “பரமாரந்தாமிருதம்” (சி. சி. உ: இக. சிவாக்.) [சுஜித.]

அமிருதை—1. திப்பலி. 2. துளசி. 3. மது. [சுஜிதா.]

அமிழ்தநல்—நீரிலேயாழ்ச்செய்தல். (உ-ம்.) “ஆடனமைந்தாடங்கவமிழ்த்தினுள்” (சேதுபு. அக்கிரி. ௩௧.)

அமிழ்தம்—1. அமிர்தம். (உ-ம்.) “தானமிழ்தமென்றுணரந்பாற்று” (வள். ௧௧.) [இங்கே அமிர்தம் என்னும் வடமொழியில் ரகரம் முகரமாயிற்று.] 2. இனிமை. [சுஜித.]

அமிழ்தல்—நீரிலேயாழ்த்தல். (உ-ம்.) “இன்பக்கடலுடைய:ரிருவேளை” (திருப்புகழ். எஅ.) அமிழ்து—1. அமிர்தம். (உ-ம்.) “அமிழ்தினுமாற்றவினிகே” (வள். ௧௪.) 2. பகலின் பால். (உ-ம்.) “இருதுணியமிழ்தகுத்ததின்” (தைவ. தைலவ. உஅ.)

அமிழ்தநல்—அமிழ்தல். (உ-ம்.) “ஆழ்த்தபுணற்கயமதனேர்விழுந்தமிழ்த்நிமிளவெழும” (சேதுபு. அகத். ௧௪.)

அமிழ்வித்தல்—அமிழ்ச்செய்தல். (உ-ம்.) “கேட்டவேந்தன் மிகுநீர்துதினரு நீரிலமிழ்வித்தும்” (ஞாநவா. வஞ்சலி. ௩.)

அமிழ்ப்—அமிழ்தல். (உ-ம்.) “இந்தமேடகத்திலேகணத்தினீர்நனியமிழ்வுற்றனை” (ஞாநவா. காதி. ௩௩.)

அமிழ்—ஆழும் எனப் பொருள்பட அமிழ்தென்றும் வினைப்பகுதியடியாய் பிறந்த ஓர் எதிர்க்காலப்பெயரெச்சம். (உ-ம்.) “உழுத்தமிழு மாசமனமாவோரேழுக்கலையுப் பருகை:ல்லீர்” (தாயு. சித்தர். ௧.) செய்யுடென்னுமுற்றாயாம்.

அமிழ்தம்—செம்மறியாட்டுக்கடா.

அமிவம்—1. பாபம். 2. வருத்தம். [சுஜீவ.]

அமுக்கடி—1. மந்தாரம். 2. முட்டாயிருத்தல். 3. மூடமாயிருத்தல். 4. முடிக்கொள்ளுதல்.

அமுக்கல்—1. அமரச்செய்தல். (உ-ம்.) “வெற்பினுச்சிதொட்டமுக்கினசிலகரம்” (உபதேச. கூர்ம. ௨௫.) 2. நீரிலேயமிழ்த்தல். (உ-ம்.) “ஆழவமுக்கிமுக்கினும்” (வாக்குண்டாம். ௧௬.)

அமுக்கன்—1. இரகசியத்திற் சுருமமுடிப்போன். 2. உபாயமாகக்காரியம் பார்ப்போன். 3. நீத்திரையில் அமுக்கும் ஆவியெனப்படும் ஓர்நோய்.

அமுக்காங்கிழங்கு—அமுக்கிராக்கிழங்கு.

அமுக்கி—நீத்திரையிலே ஒருவர் நெஞ்சிலே அல்லதுவயிற்றிலே ஒருபாசத்தினால்

அமுக்குண்டாற் போன்று அசையப் பேசர்
சுவாசிக்கக் கூடாதிருக்கவும் பதறிய மந்த
தோடு விழிக்கவஞ் செய்யும் ஒரு சோய். இத்
னைப்பிற அகராதிக்காரர் அமுக்கன் என்பர்.

அழகீரா—உழுக்குமாச்செடி.

அழகீசர்—சுவகந்திக்கிழங்கு. (உ-ம்.)

“பா. திரி. வெளிஞ்சி நழுதாழைவாணங்காரி பா
ணைசாரடைசித திரம பருவா வகைமுங்கைவீழு
திக்குரணிமாகாளி பாலைசையமருக்கிரி”
(தைல. வதலவ. சுஉ.)

அழக்து—1. அமுக்குதல்: (உ-ம்.) “அவனரு
க்குண்டு கதறிக்கொண்டு கிடந்தான்” (வழங்கு.).
2. அமுக்குபாரம்: 3, 5. அருக்கெண்ணேவ்வூர்
தெரிநிலைவினைப் பகுதியும் வினைத்தொகை
யுமாம்.

அழக்துதல்—அமிழ்த்சல்.

அழக்தரவு—அரு ககிரா.

அழகதரம் — ஒரு செடி.

அழகுகொந்த --- ஒருவகைச் சந்தி.

அழகம்— 1. கடுகம். 2. சந்தி. 3. செல்வி.

அழகியல் - 1. அமர்தல். (உ-ம்.) “கட்ட முங்கிவிட்டது” (வழக்க.) 2. அழுந்தல். 3. நெரிபடல். (உ-ம்.) “வீடுவீழ எல்லாரும் அழுங்கிப்போனார்கள்” (வழக்க.)

அழகம்—சிறுசெருப்படைப்பூண்டு.

அழகு-ஒட்டறை.

அழணங்கம்—ஜடக்கமின்மை.

அழைத்தும் — 1. சைவீடாப்படை. (உ-ம்.)
 “சகச்சராதிக்ஷணையால் விடப்படுவதால் முக்
 தமென்றும், சத்தி முதலியன அமுத்தம்
 என்றும், ஈட்டி முதலியன முத்தாயுத்த
 மென்றும், ரவை முதலியன யந்திரமுத்த
 மென்றும் சொல்லப்படுமே” (விசாரராக.கூக.)
 2. பிறப்புக்களினினினை நீங்காதது. வைகராபி.
 3. விலிக்கப்படாதது. [சுரோகூ: சு: எதிர்
 மறை. சூ:கூ - வீடுக்கப்பட்டது.]

அழகு—அடைபட்டிருக்கை. 2. தன்னி
ட்டயின்மை. [சுருதி; சு - எதிர்ப்பறை.
சுருதி - விடுதல்.]

அழகிரா— 1. சங்கே. 2. மறுமையில்.
(உ-ம.) “இகாழுத்திரார் த்தபலபோகவிரா
கம்” (பிரமாந்தவிவேகசுமுத்திரம். “கலீ”
[த. 1.]

அழதக்கடத்தோடுத்தோன்— தேவமரு
த்துவனடிய தன்வந்தாள். (தைல. கடவுள்வா.

இ.) [சையிஸமிர் தசடத்தோடு திருப்பாற்க
டலிற் பிறந்தவனென்பர்.]

அறிதகடினை—சுவ நட்சத் திரகாவஸ்சுநிற்
கபதருமங்களுக்கு யோக்கிதமாயினவாசக்க
ருதப்படுமீ நாழிகைகள்; அவை: பரணீ மிருக
கிரும் பூம் என்னவற்றிற்கு ருப்பதின்மே
லும், பூசத்திற்குப் பதினென்றின்மேலும்,
அச்சவ்வினிக்கு இருபத்தொன்றின்மேலும்,
கார்த்திகைக்கு ஐம்பதின்மேலும், திருவாதி
கை ஆய்வியம் என்பவற்றிற்கு நாற்பதின்மே
லும், பூரடம், பூட்டாதி என்பவற்றிற்கு
பத்தின்மேலும், அசத்திற்கு ஏழின்மே
லும், உத்திரட்டாதிக்குப் பதினெட்டின்மே
லும், சோதிக்கு இருபத்தின்மேலும், மேலும்,
சோவதிக்குப் பன்னீரண்டின்மேலும், அடட்
டம், பூடம், உத்திரட்டம், அவிட்டம், பூநர்
பூசம், உரோகினி என்பவற்றிற்குப் பதினா
ன்கின்மேலும், சித்திராக்குப் பத்தொன்றின்
மேலும், கேட்டைக்கு ருப்பத்தொன்றின்
மேலும், விசாகம், திருவேரணம், மகம், சத
யம் என்பவற்றிற்கு இருபதின்மேலும், உத்
திரத்திற்கு ருப்பத்திழன்றின்மேலும் வரு
மநான்கு நாழிகை. வக்ஷதிகைக்கு மேல்வ
ரும ஹலுநாழிகை அமுத்சுடிகை என்பாரு
ருமர். (வீதாந. சூனாகுண. உச: உஎ.)
[கூடுதவடிபுகி: கூடுதவண்ணம், வடிபுகி:
நாழிகை.]

அழகுதம்— 1. இதவாமைக்குக் கருவியா
கிய அழிந்தம். 2. பாந்தடல். 3. ருஷ [கூடு
தக: கூடுத - அழியாமை, பால். கூடு - ஒரு
வ. வி.]

அழகுடையான்—சந்திரன். (உ.ம்.) “செந்
ந்தவமுதகிரணனுடெண்ணோயாமென்றுசில
கிட” (பாகவத. குருகுல, ஊ.) [கூழைத்
கிரணம்].

அழகுநீட்டம்— உருசம் வைத்திருக்கும்
பாத்திரம். [கூடுககூணு: கூடுத - அரு
தம். கூணு- பாத்திரம்]

அழகுதண்டை— இரப்போர்கலம். [கூடு
த: கூண்டா.]

அழகுதலர்—1. இடையர். 2. சான்றோர்.
[கரீர்தகூல: ஸ்டீர்த - பால், இறவாப்பு
கழுக்கேதுவாகிய அறவு.]

அடிதங்கம்— 1. கள்ளி. 2. சதுரக்கள்ளி.

அமுதசம்பூதநன்—சங்கிரன். (உ-ம்.) “அமுதசம்பூதநன்மைத்தன்” (பாகவத. குருகு. ௨௩.) [சூரீ. ௧: ஸபா-ஞக-பிறத்தவன்.]

அமுதசநீகரை— சித்திந்திழங்கிலிருந்து செய்தசருக்கரை. [சூரீ. ௧: ௪௦௬-௪௦௭.]

அமுதசாரணி—வெள்வேல்மரம்.

அமுதசித்தயோகம்—ரூபியற்றுக்கிழமையிலத்தமுள் திங்கட்கிழமையில் மிருககிரமஞ்செவ்வாய்க்கிழமையில் அச்சலிரியும் பதன்கிழமையிலதடும் வியாழக்கிழமையிற் பூசமும் வெள்ளிகிழமையில் ரோவதியுஞ்சலிக்கிழமையில் ரோகினியும் வருங்காலம். (வருஷாதி.)

அமுதசித்தி— மதிமண்டலத்தினின்றும்பெருகிப்பாயுங்கலா அமிரதப்பேறு. (உ-ம்.) “ஓசைசாலுமொருசத்திமதிசுப்படிசு, மோடுகடியொருரித்தமுதகிதியோடும்” (திருப்ப. ௩௮௬.)

அமுதசுரு— வெள்வேல்மரம்.

அமுதநாமம்—மஞ்சரிடிச்செடி.

அமுதநாரண—உணவின்நிமிட்டையிலிருந்தும் மௌயோகிக்கு ஆதரவாகத்தலையினுள்ளிருந்து வடியும் அமிர்தம். [சூரீ. ௧: ௪௦௭.]

அமுதப்பார்வை— இன்பப்பொருட்டானபார்வை, இனியபார்வை.

அமுதப்புப்பம்— சிறுகுறிஞ்சாக்கொடி. [சூரீ. ௧: ௪௦௭.]

அமுதம்— 1. அமிர்தமாகியசேவருணவு. (சேதுபு. தாரா. சக.) 2. அமுதகடிகை (உ-ம்.) “ஆங்கதன்மேனன்கருதமென்னே” (விதாந. குண. துண. ௨௭.) 3. இனியமை. (உ-ம்.) “தேன்பொதிந்தமுதமுதப்பயிரிவாநகரம்பிறக்கிதம்” (சிந்தா. சரமஞ். ௧௦௪.) 4. உப்பு. (பிங்கல. ௩௦௬௭.) 5. உயிர்தருமருத்து. 6. சித்தில். 7. தயிர். 8. திரிகடுகு; அது: சுக்கு, மிளகு, திப்பலி. 9. திரிபலை; அது: கடுக்காய், தான்றிக்காய், கெல்லிக்காய். 10. நீர். (உ-ம்.) “அரைபடுமகிலஞ்சார்த்தம் பியின்னருதமூட்டி” (திருவிளை. நாட். ௧௩.) 11. பால். (உ-ம்.) “அமுதவெண்டுகரைச்சித்திலி” (பாரத. குருகுல. ௩௩.) 12. பெருமை. 13. போசநம். 14. முத்தி. (உ-ம்.) “அமுதம்பெறுசண்டி” (தேவார. திருநின்றி. ௨. சு.) 15. யாசுசேமம். 16. வீரும்பப்பெறு. [சூரீ. ௧: ௪௦௭.]

அமுதமதநம்— அமிர்தத்தின் பொருட்டுக் (கடலைக்) கடைதல். (உ-ம்.) “அதிதவளமத

தவாரணமு முதலமுத மதநத்திலாழியிசைவருமதகளிது” (பாரத. பன்னிரண். சூரீ.) [சூரீ. ௧: அமுதம். 3௪௦௭-௩௪௦௮ - கடைதல்.]

அமுதமேந்தல்— புண்ணியம் ஒன்பதில் ஒன்று; அது: துறவிகளுக்கும் மற்றைப்பெரியோர்களுக்கும் அந்நங்கொடுத்தல். [சூரீ. ௧: ௪௦௭.]

அமுதயோகம்—அமிர்தயோகம்; அது: ரூபியற்றுக்கிழமையில் மூலம், திருவோணம், ரோவதி, அத்தம், ரோகினி, உத்திரம், உத்திராடம், உத்திராட்டாகியாகிய நட்சத்திரங்களிலொன்று வருங்காலம். திங்கட்கிழமையில் மிருககிரஞ், சோதி, ரோகினி, புநர்பூசம், திருவோணம் ஆகிய நட்சத்திரங்களிலொன்று வருங்காலம்— செவ்வாய்க்கிழமையில் ரோகினி, மூலம், உத்திராட்டாகி, உத்திரம் ஆகிய நட்சத்திரங்களிலொன்று வருங்காலம்— புதன்கிழமையில் பூரம், பூராடம், பூரட்டாகி, உத்திராடம், கார்த்திகை, உத்திரம் ஆகிய நட்சத்திரங்களிலொன்று வருங்காலம்— வியாழக்கிழமையில் புநர்பூசம், ரோதி, பூசம், அச்சலிச், மகம் ஆகிய நட்சத்திரங்களிலொன்று வருங்காலம்— வெள்ளிக்கிழமையில் மூலம், அத்தம், ரோவதி, அச்சலிச், ஆகிய நட்சத்திரங்களிலொன்று வருங்காலம்— சனிக்கிழமையில் மகம், சோதி, கார்த்திகை, ரோகினி, சதயம் ஆகிய நட்சத்திரங்களிலொன்று வருங்காலம். (வருஷாதி.)

அமுதநீ—1. அழிவில்லாதவர். (உ-ம்.) “கருகாஞ்-ரமுதர் வண்ணம்மழுவும்மழில்வண்ணமே” (தேவார. கருகா. உ. சம்பந்.) 2. இடைநீர். 3. தேவர். (உ-ம்.) “கண்ணுதற்காமி நின்றருளிணையி— லள்ளவளக்கரமுதத்தன்னுற் பூசணையாற்றி யமுதாரணே” (காஞ்சிபு. சுகாரீ. ௩௨.)

அமுதவல்லி—1. சித்திற்கொடி. 2. விட்டுணுவன் புத்திரிகளுளொருத்தி. தெய்வயானையம்மையாகப் பிறந்தவரும் இவளே என்பர். (உ-ம்.) “மாலருள்கன்னியரிருவர்-சொல்லரும்பெருவணப்பினர் சுந்தரியமுத-வல்லியென்றிடம் பெயரினர்” (கந்தபு. விடை. ௧.) [சூரீ. ௧: ௪௦௭.]

அமுதவீந்து— 1. அமிர்தத்துளி. (உ-ம்.) “உத்திவருமமுதவிந்து வொக்குமென்னவரைசெய்வான்” (பாரத. வானு. ௬௬.) 2. அமுதவீந்துவாகிய வட்டம். (சி. சி. ௨: ௬௮. மறைஞான. உரை.) [விநாயக-துளி, வட்டம்.]

அமுதவெழத்து — அகலக்கலியிலே முத
ன்மொழியிலே வருதற்குரிய சுபவெழுத்து;
அவை: க, ச, த, ப, ந, ம, வ என்னும் ஏழு
மெய்யெழுத்துக்களும் அ, இ, உ, எ என்னும்
நான்குயிரெழுத்துக்களுமாம். (உ-ம்.) “கசத
பநமவவேழொடு மகரம்-இரம் உகரம் எகர
நான்றும்- அமுதவெழுத்தென்றறந்தணர்பு
லவர்” [இலக்கணவின. எவக.]

அமுதவேணி—சிவன். (உ-ம்.) “நிராவே
ந்தித் தவருதவேணிநிந்த” (திருப்ப. உ0௨.)
[சுரீ. த. - நீர். வெணி - சடை]

அமுதன்—அழிவில்லாதவன். (உ-ம்.) ஆயி
ரமாய்வார்த்தவமுதனை” (தேவார. தனித்
திரு. க. திருநாவுக்.)

அமுதாசநர்—தேவர். (உ-ம்.) “அருமாத
வர் பிசிதாசநாமுதாசநர்” (சேதுப. இராமண
ரு. க0௭.) [சுரீ. த. - காரம்: சுரமரீ - உண
வாகவுடையவர்.]

அமுதாரி—பூனைக்காலி.

அமுது—1. அமிர்தம். (உ-ம்.) “இளையவர
முதினு ரினியசொற்களே” (இராமா. நகர்நீ.
க.க.) 2. இனியபொருள் (உ-ம்.) “கடல்ப
டுமமுது” (கைடத. நாட்டு. உ0.) 3. உண
வு. (உ-ம்.) “கொடியவாலவமுதாக்கலியே”
(தாய. பரிபூரண. க.) 4. சந்திரகிரணம்.
(உ-ம்.) “தின்களின்னமுதினைப்ப” (சுரமபு.
அட்ட. உ-எ.) 5. சுபநிலை, அமுதகமுகை.
(உ-ம்.) “பொன்னவன்கடத்துநீனு மமுசெ
னப்போற்றுவரே” (விதாந. குஞ்சு. உ0.)
6. சோறு. (உ-ம்.) “வாடாமலரும் கல்லமு
து” (ஞாநவா. பிரகிலா. அ.) 7. நிவேதனம்.
(உ-ம்.) “பேரமுதருத்தியேத்தி” (கந்தப.
காவிரிநீ. உ.) 8. நீர். (உ-ம்.) “அமுதுகொ
ப்பளித்தி-வாங்கி” (தைல. தைலவ. நச.)
9. பால். (உ-ம்.) “அமுதாந்தகரையவெடி”
(தைல. தைலவ. க.) 10. மூர்ச்சைதீர்த்துக்
குற்றயிர்தருமருந்து. (கு.நிகண்ட. ச.சு0.) 11.
மோகமும். (உ-ம்.) “விட்புலத்தவரேயன்றி
வீடுபெற்றவருமலிழந்து- பெட்பமுற்றமுது
ங்கைப்ப” (திருவிளையாடல். திருநகா. 0௩.)
12. உப்பு. (உ-ம்.) “அள்ளலோங்கனத்தமு
தின்பண்டியும். (இராமா. நாட்டு. 0௪.)
[சுரீ. த.]

அமுதுசெய்தல்—புசித்தல். (உ-ம்.) “நூ
வெண்ணெ - யாயர்மங்கையரிடலி வமுது
செய்த” (பாரத. நச்ச. க.)

அமுதுபடி—அரிசி.

அமுதுமோர்—பிரைமோர்.

அமுதுறை—எலுமிச்சக்கனி.
அமுதாட்டல்—சோறு உண்பித்தல், பால்
குடிப்பித்தல்.

அமுதோர்—அமிர்தமுடையோர். (உ-ம்.)
“அயிலுநல்லமுதோர் சூழ்வந்தன்புடன்போ
ற்றுநாரே” (பாரத. அருச்சுனன். ந0.)

அமுழட்சு—முழட்சு தல்லாதவன். (வாசு
தே. க0க.) [சு- எந்ரிமறை. 3௦3-0 க0௩-
மோக்கலிருப்பமுடையவன்.]

அமுரி—சுறுநீர். (உ-ம்.) “சுருங்குன்றி-யமு
ரிசுலந்தசனில்” (குமா. திவ. எக.)

அமுரியுப்பு—அமிரியுப்பு.
அமுலுறு—பூசினிமொக்குள் (இராசவைத்.)

அமுர்த்தம்—1. அமுர்த்திசாதாக்கியம்.
(சைவச. பொது. 0௪௭.) 2. உருவமின்
மை. (உ-ம்.) “அமுர்த்தசுதிலியமுமாய்” (சி.சி.
ச. கச. சிவாக.) [சுரீ. த. - க; - எந்ரிம
றை. 3-0 க0- - வடிவம்.]

அமுர்த்தன்—1. உருவமில்லாதவன். (உ-ம்.)
“சிவனுமமுர்த்தசுயினும்” (சி. சி. க. ந0.
மறை.) [சுரீ. த. - க; 3-0 க0- - வடி
வுடையவன்.]

அமுர்த்தி—1. உருவமில்லாதது. 2. உரு
வமில்லாதவன். 3. உருவமின்மை. 4. விட்
டுணு. [சுரீ. த. - க.]

அமுர்த்திசாதாக்கியம்—பஞ்சசாதாக்கியங்
களானொன்று; அது: பஸ்யுடன் கூடிக்கிரு
த்திடத்திலே உத்தியோகமுடையது. (சதா
சிவ. க. எ.) [வா. ஞா. 00.]

அமுர்த்தித்துவம்—உருவமில்லாததன்மை.
(சி. சி. பர. நகண்ட. 0.) [சுரீ. த. - க.]

அமுலம்—காரணமில்லாதது. (உ-ம்.)
“அபேதமாயநாமயமாயமுலமாகி” (ஞாந
வா. உற்பத். 0௨.) [சுரீ. த. - க.]

அமுலத்துக்கொட்டை—வாதுமைக்கொட்டை.
(திசைச்சொல்.)

அமேத்தியநாறி—ஒரு பூண்டு. 2. ஒரு
மரம். [சுரீ. த. - மலம். நாறி - நாறு
வது.]

அமேத்தியநாமுமரம்—1. ஒருபூண்டு. 2.
ஒருமரம்.

அமேத்தியம்—1. அசுத்தம். 2. துர்ச்சுரு
கம். 3. பவீ, மலம். 4. யாசுத்துக்குத்தகா
தது. [சுரீ. த. - ச; - எந்ரிமறை. 0௪0-
சுத்தம்.]

அமேதநீக்கி—சற்றாழை.

அமேயதை— அக்கிராகியபாவம், அறியப் படாமை. (பவுட. பசு. சௌ.) [சுடுபியதா.

அமேயம்— பிரமேயமகாதது. (உ-ம்.) “பரிவமர்தம்மபூரணமமேயம்” (வேதாரணியடி. கக்ஷ. சஉ.) [சுடுபிய: சு, டெயி-அறியப்படுவது.]

அமேயன்—பிரமாணுதன். (கம்பரங். எக.) [சுடுபிய.]

அமை—1. அமாவாசி. (உ-ம்.) அமையதனின் மரையத்தானுற்று வரேல்” (சேதுபு. தராசு. சக.) 2-4. அமை யென்னுமேவலுத்தெரிசிலுள்ளேப்பகுதியும் வினைத்தொகையும். (உ-ம்.) “அமையனினமரேச-னுத்தியினுதவாமேயுதவிடுதொழில்வல்லான்” (இராமா. வரம்புகு. உஉ. ஏவல்.) 5. அது. (பிங். ௩௦௬.) 6. ஒரு எண்ணல். 7. ஒரு முதனிலைத்தொழிற்பெயர். (உ-ம்.) “யாருமமைதரவொருங்குட” (குத முத்தி. க: கக.) 8. சந்திரனுடைய பதினாறுங்கலை. 9. மூங்கில். (உ-ம்.) “அமையடைத்தோட்சந்தி” (சேதுபு. சேதுபல். அசு.) 10. தினவு. (தைல. தைவ. ௧௨௪.) [1, 8. ஸுபி.]

அமைச்சன்—1. மந்திரி. (உ-ம்.) “சான்றத்தொடைவிதானேயமைச்சனிக் காவலற்கெனவைத்தான்” (பாரத. சம்பவ. உஉ.) 2. வியாழன். (சூ. நிகண். க: சுஉ.)

அமைச்சி—அண்டவாதம்.

அமைச்சியல்—மந்திராலோசனை. (உ-ம்.) “சிறுவராத்நிரமதல்வந்தமமைச்சியல்செய்வார்” (கந்தபு. அயைபுகு. ககச.) மந்திரித்துவம்.

அமைச்சு—1. அமைச்சன். (உ-ம்.) “அருவியையு மாண்டதமைச்சு” (வள். சுஉச.) 2. பித்தம். 3. மந்திரியின்தன்மை; அது: மந்திரியின்குணங்களுஞ் செயல்களும். (வள். அதி. சுச. உரை.)

அமைத்தல்—1. அமையச்செய்தல். (உ-ம்.) “பரிடக்கனங் களைப்பாணியானமைத்து” (கந்தபு. அக்கிசி. சுஎ.) 2. அழுத்துதல். (உ-ம்.) “பொற்குடமுக்கெடுக்குமணியமைத்ததன்” (கல்லாட. எ.) 3. உண்டாக்கல், செய்தல். (உ-ம்.) “புண்டரீகன் முன்படைத்தவப்பாவலன்மைத்தது” (பாரத. குருகுடக.) 4. சேர்த்தல், கூட்டுதல். (உ-ம்.) “அநாதயாயாமைக்கவேண்டும்” (தி. தி. பர. லோகாய. மறு. ௧௮.) 5. நியமித்தல். (உ-ம்.) “எளமைத்ததைக்க” (கல்லாட. க.) 6. பாகம்பண்

ணல், சமைத்தல். (உ-ம்.) “ஐத்துபல்வகையிற்கற்களும்வெல்வேற அசுவைமாமுபாறமைப்பேன்” (பாரத. நாடிகர. கடு.) 7. பொருச்ச்செய்தல். (உ-ம்.) “அருமறைததாபதன்மைத்திடுசெம்மலர்” (கல்லாட. கடு.) 8. பொதுமைசெய்தல். (உ-ம்.) “குற்றமைத்தருள்” (சேதுபு. துத்தம. கௌ.) 9. விதித்தல். (உ-ம்.) கடவுளமைத்தபடி நடக்கும்” (வழக்.) 10. வெளியேயோகாதடங்கச்செய்தல். (உ-ம்.) “புலனைநாநீமைசெர்விடயங்களிற்செலாதமைத்து” (வைராக்கியசத. ௩௭.)

அமைதல்—1. செய்யப்பட்டசுட்டியதாதல். (உ-ம்.) “அடங்கல்” பார். 2. ஏற்படுத்தல். (உ-ம்.) “அணுகுமாறமைத்து” (கந்தபு. காமதக. எசு.) 3. ஒய்ந்துதல், மெளமாயிருத்தல். (உ-ம்.) “வாய்மெழியமைத்துநன்றன்” (நாகவா. வைராக். ௩௩௪.) 4. கேலங் கொள்ளுதல். (உ-ம்.) “அமைதிப்போருக்கனைவிரும்பென்றான்” (கந்தபு. வச்சிர. சசு.) 5. சம்பவித்தல். 6. சம்மதித்தல். 7. நட்பாய்ப்பொருத்துதல். (உ-ம்.) “அமைத்தாங்கொழுநானவறியாந்நன்றனை - லியுத்தான்விசைகொடும” (வள். சஎசு.) 8. பெருங்கியிருத்தல். (உ-ம்.) “வலமுயமைசாரல்” (மலைபடு. சஅசு.) 9. பொருத்துதல். (உ-ம்.) “பாங்கமைப்பலையேமுரு” (கந்தபு. திருப்பா. க.) 10. பொதியதாதல். (உ-ம்.) “அன்றெனக்குரீயிசைத்தவவனிரபாதிபமையும்” (பாரத. வராண. அஉ.) [பட்டக்கையில்.] 11. மந்திரிபுத்தல். (உ-ம்.) “அமைவார்” பார். 12. வசமாதல். (உ-ம்.) “அமைத்தாலுமின்பந்தேடும” (நாவா. வைராக். எக.)

அமைதி—1. அடக்கமாயிருத்தல். (உ-ம்.) “அய்த்தயிபெரியோரிந்நையமைதியின்” (இரகு. சேது. சஎ.) 2. அமரிக்கை. 3. உறைவிடம். 4. கீழ்ப்படிவு. 5. சமயம், சந்நம். 6. திருத்தி, சிதைவு. (உ-ம்.) “அமைதியொப்பெய்தபெருமைப்பது குறை சந்திராமெனவிருத்தபெரும” (தாயு. பரிபூரண. ௩.) 7. தொழில். (உ-ம்.) “அவ்விடைசெய்திடுமமைதிசுறுவாம்” (கந்தபு. செய்வ. ௧௮௮.) 8. நிகழ்ச்சி. 9. பொருத்தம். 10. பொழுது. காலம். (உ-ம்.) “அன்னதோரமைதிதனனில்” (கந்தபு. மூன்றா. உகௌ.) 11. மாட்சிமை. (உ-ம்.) “அண்ணலங்கடிக்கரமைதிசெப்பயா” (சந்திராம. எக.) 12. அதுவகைகாட்டமைதி. “செல்லவம்வினவுபல்வளஞ்செய்கோன்மை - கொல்லுமபின்மைகொடுமபினியின்மை - யில்வயிஞ்ஞறந்நாட்டமைதி”

(திவாகர, கட.) 13. செய்தி, தன்மை. (உ-ம்.) “ஆற்றினதமைதியங்கறியக்கூறினான்” (சிந்தா, பதுமை. சுச.)

அமைப்பு—1. அதுபோகம். 2. கூட்டாவு. சேர்த்தல். (உ-ம்.) “அநாதியாதிமைக்கவேண்டுமமைப்பினோடுமநாதியே” (சி. சி. பா. லோகா. மறுதலை. சுச.) 3. நியமிப்பு. 4. விதி.

அமைப்போன் — செய்பவன், கருத்தா. (உ-ம்.) “அமைப்போனதுதலெனக்கெங்கே” (நூர்வா. நிருவா. உரு.)

அமைய—திருத்திவா. (உ-ம்.) “சிறுவனையமையநோக்கி” (கூர்மபு. கண்ணனவ. உரு.)

அமையம்—1. இலாமிச்சை. 2. காலம். (உ-ம்.) “ஆனதோரமையத்தன்னிலாபுனாமராமாந்” (கந்தபு. திருக்கல். உரு.)

அமையாமை — 1. கிடைத்தற்கருமை. (உ-ம்.) “அமையாவிலிப்ப விண்ணாட்டில்” (நூர்வா. சுக்கிர. சு.) 2. கீழ்ப்படியாமை 3. திருத்திப்பட்டாமை. (உ-ம்.) “பெரும்பாழ்செய்துமையான்” (பட்டின. உரு.)

அமையுமென்றல்—போதுமெனல். (உ-ம்.) “வாழ்வாடியினியமையுமென்றுதவவருமடைந்தான்” (பாரத. குருகுல. சுச.)

அமைவடக்கம்—1. மகள் ஒருவழிப்பட்ட டங்கி நிறுவல். 2. மறைவு.

அமைவா—மருத்துப்பதிய. (உ-ம்.) “ஆசாற்சார்ந்தவையமைவாக்கேட்டல்” (நன். பொது. சுச.) [அமை - அமைதல்.]

அமைவு—1. அடக்கம். 2. இடங்கொண்டிருப்பவ். (உ-ம்.) “திருக்காளத்தியுன்னமைவே” (தேவார. திருக்காளத்தி. உ. சுந்தரமூர்த்தி.) 3. சேர்த்தல், கூட்டுசெய்தல். (உ-ம்.) “அநாதியேயமையின்மேனின்” (சி. சி. பா. லோகா. சுச.) 4. பொருதுவை. 5. நட்பான பொருத்தம். (உ-ம்.) “அஞ்சுமறியானமைவிலன்” (வன். அசு. உரு.) 6. புலனடக்கம். (உ-ம்.) “அமைவுபிறக்குமாரர்கள்” (விருத்தா. நிருத்த. சுச.) 7. பொறுமை. (உ-ம்.) “நூலத்தாரகொலோவமையின்மிக்கோ” (பாரத. நிரா. சுச.) 8. மகவமைதி. (உ-ம்.) “உலகை, நிகராவியுமமைவற்றே னிமலமுத்தனம்” (நூர்வா. வேதாள. உரு.) 9. மாட்சிமைப்பட்டவாழ்க்கம். (உ-ம்.) “அமைவிலவாயதொழில்” (வன். சுசு. உரு.) 10. ஒப்பு.

அமோககாரணி—மாயை, (பிரமணைதநியந்தனவிடத்திற்பிரதிபலித்துதேதோன்றினசுச்சுரனுக்குபாதியாயிருத்தலினால்.) (த. நி. போ. சுச. பக்.) [சுரோஹகாரணி.]

அமோகப்படை — மருளகற்றும்படை. (உ-ம்.) “மீண்டுந்நவமோகவியன்படைபோய்” (கந்தபு. முதலா. நடுநு.)

அமோகபாணம்— மருளகற்றும்பாணம். (உ-ம்.) “தீவிவமோகபாணஞ்சிந்தையாற்செழுதுவிட்டான்” (பாரத. நிவா. அசு.) [சுரோஹ; வான.]

அமோகம்— 1. இலக்குத்தவறுமை. 2. ஒருவாயு: இது மோகமென்னும் வாயுவின்மேல் ஐம்பதையோசனை உந்தத்தினின்று மாருதமென்னும் மேகம்பெய்த உதகத்தாற்பூயியிலுள்ள பிராணிகளுக்கு மரணங்கொடுக்குமென்பர். (த. நி. போ. சுச.) 3. பெருகுந்தனம். 4. மிக்க பிரயோசனங்கொடுப்பது 5. மிகுதி. 6. மோகநீயம். 7. வீணல்வாதது. [1, 3, 4, 7. சுரோஹ.]

அமோகவாசன் — துரோணசாரியன். (உ-ம்.) “அண்ணலஞ்சிவவலாருள மோகவாசனிற்பின்னை” (சிந்தா. சுச. சுரு.) [சுரோஹ - அம்பினிலக்குத்தவறுமை. சுரோஹ் குரு.]

அமோகன்—மோகமில்லாதவன். (உ-ம்.) “அமோகனே போற்றிபோற்றி” (மச்சபு. சுக்கிர. நடு.) [சுரோஹ.]

அமோகம்—மயக்கமில்லாதவன். (உ-ம்.) “ஆலகாலமருந்தினுளையமோதியை” (நல். பார. மருத்து. சுச.) [சுரோஹ.]

அமோகை—கடுக்காய். (உ-ம்.) “குமரியைக்கைக்கொண்டமோகையறியா - அருதுகொப்பளித்திடவாங்கி” (தைவ. தைவல. சுச.)

அமோட்சம்—1. அடிமைத்தன்மை. 2. சிவாத்தமவரையுஞ்சிறையிருப்பு. 3. வீடுதலைசெய்யப்படாமை. [சுரோஹ்: சு - எதிர்த்தை. ஓரோஹ் - வீடுதல்.]

அபு—1. நிவீர்த்திகலையிற் பிருதிவித்ததுவத்திலிருக்கும் தூற்றெட்டுப்புலங்களுள்ளான்று. (சி-வ. கிரி உச. சு. உரை.) 2. வித்தியாகலையில் இராகதத்துவத்தில் இருக்கும் ஐந்துபுலங்களுள்ளான்று. (சி-வி. கிரி. உச. சு. உரை.)

அபுக்கம்—நோயின்மை, நிராமயம். (உ-ம்.) “என்டிசைக்கிறைவாகியயக்கமாயடக்கமா” (தேவார. ஆப்பாடி. அ. திருநாவு.)

அயக்கல்—அசைத்தல். (உ-ம்.) “குன்று

கனயக்கலின்” (இராமா. சேதுப. ௧௦.) [அசக்கல் என்பதன்போலி.]

அயக்களங்கு—1. இரும்புத்துரு. 2. இரும்புருக்கியமணி. [அய - களங்கு.]

அயக்கார்த்தம்—1. ஊசிக்கார்த்தம். (உ-ம்.) “அவர்தம்-புடையாம்படிபுரியயக்கார்த்தமும் பொலிவ” (திருவாணை. நாடி. ௨௦.) [சுயல் கான: சுயல் - இரும்பு, லோகம். கான-விரும்புவது.]

அயக்கிரீவுகள்—விட்டுணு. [ஹயதீவஹ: ஹயதீவ-ஓர்சுரன். ஹ-கொன்றவன்.]

அயக்கிரீவம்—அதர்வணவேத வுபநிடதத்தொன்று. (சுர்மபு. அட்டசூர். ௨௧, ௨௨.) [சுயதீவ.]

அயக்கிரீவன்—1. ஓர்சுரன். (மச்சபு. இரணியசுபுவரம். ௧௬.) 2. விஷ்ணு அவதாரத்தன் ஒருமூர்த்தி. [ஹயதீவ: ஹய - குகிரை. தீவ - கழுத்தி.]

அயக்கிரீட்டி—கார்த்தக்கல். [சுயல் - இரும்பு. சுபுஷி - இழுப்பது.]

அயக்கிடம்—இரும்புக்கறை. [சுயல்; கீல-கறை.]

அயகம்—1. சிறுகுறிஞ்சாக்கொடி. 2. வசம்புப்பூண்டு.

அயசீந்தாரம்—இரும்பினாலாகிய ஒருமருந்து. [சுயல்; வயி-ஓரா-மருத்துவகையிலொன்று.]

அயசீலவேதை—கோளகபாஷாணம்.

அயசீசம்—அயம்.

அயசு—1. இரும்பு. (உ-ம்.) “அயஸ்கார்த்த சந்தியிலேயசானதுபோல” (சி. சி. ௪: அ. சிவாக்.) 2. உருக்கு. 3. பொல்லாநிலம், வழுக்குநிலம். [சுயல்.]

அயசுபடில்—வெள்ளியமணல்.

அயணம்—செலவு, வழி. (உ-ம்.) “மாசறு விகம்பின்வெய்யோன் வடதிசையணமுன்னி” (சிந்தா. குணமா. ௧.) [அயம் என்பது அயணமென்பபாகதமாயிற்று.]

அயத்தீநம்—முயற்சியின்மை. [சுயதூ: சு. எதிர்மறை. யதூ- முயற்சி.]

அயத்தின்சாரம்—இரும்புக்கிட்டம்.

அயத்தீ—இரும்புத்தொட்டிப்பாஷாணம்.

அயத்தோட்டி—வைப்புப்பாஷாணத்தொன்று.

அயதார்த்தம்—பொய். (தர்க்கபா. ௬௭.) [சுயதார்த்தம்: சு - எதிர்மறை. யதார்த்தம் - மெய்.]

அயதார்த்தமரணம்—யதார்த்தமல்லாத நிலைவு; கனவிற நோன்றும் ஞாநமென்பதிற் போல. (தர்க்கபா. ௬௭.) [சுயதார்த்தம்-வ்றுண: வ்றுண - நினைவு.]

அயதார்த்தாதுபவம்—யதார்த்தமல்லாத அதுபவம்; அது: சமுசயம், தருக்கம், விபரியம் என மூவகை. (தர்க்கபா. ௭௭.) [சுயதார்த்தம்: சு-நபவம் - தானே கண்டறியுமறிவு.]

அயதி—திருநாமப்பாலைக்கொடி.

அயநகாலம்—துலாயநத்துக்கும் மேவாயனத்துக்கும் இடையே நிகழுங்காலம். [சுயந: காலம்.]

அயநசலநம்—கிரகங்கள் மையவரியிலிருந்து பக்கவார்க்குத் திரும்புதல். அயநத்தின் ஒரு அம்சத்தினின்று அத்தற்கு முன்னாவதபின்வைது வேறிடம்போதல்.

அயநம்—1. அயநப்பிறப்பு. (உ-ம்.) “அயநமேவிவெய்திங்கட்பிறப்பருத்தோதயம்” (வேதாரணியபு. தோற்றம். ௮௨.) 2. ஆண்டிறப்பாதி. (உ-ம்.) “பகருமத்திங்களோரோடு தொக்கதோராயநம்” (குத. சிவமான். ௮: ௪.) 3. இடம், வாசத்தலம். (சுர்மபு. பிரமா. ௪. உரை.) 4. கடையில், விடுதலை, மோட்சம். 5. சரித்திரம். (உ-ம்.) “இராமாயணம்” 6. சாத்திரம், வேதம். 7. சூரியன் சமரேகைக்கு வடக்கிலுந்தெற்றிலும் போகும்பாவை. (உ-ம்.) “அயநில்லையருக்கணுக்கவழி” (இராமா. நாடவிட். ௧௬.) 8. போதல். 9. வருடம். [ஹயந.] 10. வழி. [2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 10. சுயந. 9. வயந.]

அயநமண்டலம்—சமரேகைக்கு வடக்கேயல்லது தெற்கேசூரியன்செல்லுமவீதி. [சுயந - சூரியகதி. ன்ணு - பாகை]

அயநமாசம்—அயநாஞ்சாதுசாரத்தினாலே திகமார் முதலிய அறியும்பொருட்டுக் கற்பிக்கப்பட்டுமாசம். [சுயநிரோவா.]

அயநப்பம்—இரும்புத்தான். [சுயல்; ஹஸுந - தான்.]

அயபானி—ஒருசெடி. இதனிலையாலாய குடிநீர் மிகப்பிரயோசகமானது. இதனிலையைத்துவைத்து உடனே கட்டிநாறு புண்கள் மாரும். (அக்கியபாடைச்சொல்.)

அயம்—1. அசுபதி. (உள்ளமுடை. க.) 2. அகிட்டும். 3. அரத்தாலராவியபொம். (உ-ம்.) “அதேனம்” பார். (தைவ. தைவ. க.) 4. அலரி. 5. ஆடு. (உ-ம்.) “அயக்குலத்துக்காந்தனை” (உபதேச. அயமு. எங்.) 6. இரும்பு. (உ-ம்.) “புவனிலிடங்கரடக்கயநீர்போல்” (மறைசை. உள்.) 7. இவனென்னும் பொருள்படும் ஒருவடமொழி அவ்வியம். (வேதா. சூ. கஉக. உரை.) 8. குதிரை. (சூ. நி. கக. யசா. ந.) 9. குழி. 10. குளம். 11. சிஅபூவாக்கொடி. 12. சேறு. 13. கல்வினை. 14. நிலம். (உ-ம்.) “அயங்கொண்டதிண்டோன் கொண்டவறன்மகன்” (சேதுபு. இலங்குமி. உக.) 15. நீர். (சூ. நி. க. இசு.) 16. விழா. [1, 2, 8, 14. ஹய. 3, 6. சுயலீ. 5, 11. சுஜ. 7. சுய.]

அயம்பற்றி—காந்தம்.

அயமகம்—அசுவமேதயாகம். (உ-ம்.) “அயமகமாயிரத்துக்கேகையம்” (கல். பார. தீர்த்தம். கஅ.) [ஹய; 3ஹம்.]

அயமணல்—அயமலை.

அயமந்தி—இவனிருக்கிருனென்ப பொருள்படும் ஒருவடமொழிவாக்கியம். (உ-ம்.) “கோவாமகிம்” என்னும் வடமொழிவினாவில். “உத்தரமொப்புச்செப்புதலாகு மயமத்தி யாதிபடர்க்கை முன்னிலை தன்மைமுக்குறி” (சி. அ: உ. ௦. ஞாந்.) [சுயபேத; சுயப-இவன். சுயலீ- இருக்கிருன்.]

அயமரம்—அலரி.

அயமாரகம்—அலரிச்செடி.

அயமாரணம்—அரசமரம்.

அயமாரம்—அலரி.

அயமானமாப்பிரமம் — (வேதாந்தம்.) இந்த ஆன்மாப் பிரமம் எனப்பொருள்படும் அதர்வணவேத மகாவாக்கியம். (உபதேசவுண். எ.) [சுபப; சூதூ; ஸ்ரஹந்.]

அயம்—வெண்கடுகு.

அயழகம்—ஒர் இருக்கை. (உ-ம்.) “பது முகமுற்கட்டி தமேயொப்பபு - இருக்கைசம்புடமயமுக்குகுவத்திகந் - தனிப்புடமண்டிலமேகபாத-முளப்படவொன்பதுமாகுந் - திரிதாவில்லாவிருக்கையென்ப” (சிலப், வேளி. உசு. உரை.)

அயமேதம்—அசுவமேதயாகம்.

அயர்—1-3. அயரென்னேவலுந்தெரிநிலைவினைப்பகுதியும் வினைத்தொகையும். 4. தளர்தல், வாட்டம். (உ-ம்.) “சிற்றிலிற்சென்ற

ழியாதுகின்றயர்காண்பன்” (கல்லா. ஞா. 5. வருத்தம்.

அயர்கீதுதல்—மறத்தல். (உ-ம்.) “தன்னை யயர்க்குதல்” (உபதேசகா. சிவபுண்ணி. உஅ.)

அயர்கீசி—1. உணர்வுழிவு. 2. செய்தல். (உ-ம்.) “சாறயர்க்கிவினைப்பன்” (சோழிப்பு. பூந்தரா. ச.) 3. சோம்பு. 4. பெல்லிதல். 5. மறதி. 6. வருத்தம். (உ-ம்.) “மறைந்துபோயினொனச்சிறிதயர்க்கியுமடத்தி - னிறைந்ததோர்பெருங்கவற்சியை நீக்கினொன்று” (திருவிளை. இரசவா. உள்.) 7. வெறுப்பு.

அயர்நீதல்—மறத்தல். (உ-ம்.) “அயர்த்தனைபழமறைத்துணிவு” (உபதேசகா. சநகா. கக.)

அயர்நீதல்—1. உணர்வுழிதல். (உ-ம்.) “கள்ளுண்டயர்த்தல்” (கூர்மபு. திரிபுர. உஅ.) 2. இளைத்தல். (உ-ம்.) “அயாமலஞ்சலென்று” (வாண. உஅ.) 3. செய்தல். (உ-ம்.) “வருந்தயர்த்தலும்” (வண். இசு. உரை.) 4. சோர்த்தல். தளர்த்தல். (உ-ம்.) “அற்புதனையின்கார்க்கலமென்றென் நயர்கின்றார்” (கோயிற். பட்ட. கசு.) “உடலெங்கு மேயந்தயர்த்தவசமாகி” (தாயு. கசுவா. க.) 5. விரும்புதல். (ஐங்குறுநூறு.)

அயர்கீ—1. உணர்வுழிவு. 2. இளைப்பு. 3. சோம்பு. 4. மறதி.

அயர்கீதிகம்—ரெய்வம். (உ-ம்.) “கிளவியோடயர்கீதிகம் விருந்தே” (கவித்தொகை. நஉ.) [இது தன்மைப்பன்மை வினைமுற்று.]

அயர்ப்பு—மறப்பு. (உ-ம்.) “அயர்ப்பிலாசானேயோலம்” (பெரியபு. இயம். உக.)

அயர்வு—1. அசலம். 2. உன்மத்தம். 3. சோம்பு. (உ-ம்.) “அயர்வில்லா என்” (ஞாநவா. ஞாநவின். உ. ௦.) 4. தளர்வு. (உ-ம்.) “களைந்தகளைந்தயர்வுறுவார்” (சேதுபு. நாட்டு. கஉ.) 5. மனக்கவர்ச்சி. (உ-ம்.) “உலகுடன்பெற்றுவந்து கொள்ளலரயர்விலர்” (புறநா. கஅஉ.) 6. வருத்தம். (உ-ம்.) “அயர்வன்றியில்” (ஞாநவா. பசுண். அசு.) 7. வெறுப்பு.

அயர்வுயிர்த்தல்—1. சிந்துதல். (உ-ம்.) “கன்னயர்வுயிர்த்துக்குடெழுங்கமலமென்பொருட்டு வள்ளல்” (கூர்மபு. அட்ட. அ.) 2. தளர்ச்சிக்குதல். (உ-ம்.) “குருகயர்வுயிர்த்துக்குசோலை” (ஞாநவா. துற. உக.) 3. வருத்தத்தீர்த்தல்.

அயர்ப்பேர்டல்—அயர்வீடல்.

அயரவீடல்—சமயம் வாய்க்கும்வகையும் அயர்வீடுதல்.

அயல்—1. அந்நியமானது. (உ-ம்.) “திருவருட்கயலுமாய்” (தாயு. கசுவா. ந.) 2.

அருகு. (உ-ம்.) “தனக்கயலின்வந்தபரிசுக்
தை” (கந்தபு. காமதக. சுரு.) 3. இடம்.
(உ-ம்.) “தலைக்குவட்டயன்மதிவழுமாளி
கை” (இராமா. நகர். ககௌ.) 4. வேறு. (உ-ம்.)
“விரியுருவாயயல்போலாய்” (ஞாநவா. விச
கு. கூ.)

அயலகந்தாரி — அடுத்த இடத்திலிருப்
போர்.

அயலவர்—1. பக்கத்தார். (உ-ம்.) “அயலவர்
பரவலும்” (தேவார. திருக்கழு. எ. சுந்.) 2. பகை
யுட்பட்டில்லாதார். (சூ. நிகண். உ: கூ.)

அயலன்—அங்கியன் (உ-ம்.) “பிரமகோத்
திர்க்கயலனாகியே” (சேதுபு. பாவவா. கௌ.)

அயலாதாரம்—(இலக்கணம்) வழாமல்வற்
றுமையில் வரும் கான்குவகை ஆதாரகாரகங்க
ளுள் ஒன்று; அஃது: ஆதேயத்திற்கு அயலா
க இருக்கும் ஆதாரம். “அலின்கட்பசுக்கிடந்
தது” என்பதிற்போல். (வீரசோ. உபகாச. சு.)

[சூயர்; சூயார.]

அயலார்—1. அயலவர். (உ-ம்.) “அன்பு
கையன்கொல்லென்றயலாரெடுத்துரைப்ப”
(கந்தபு. இரணியன்பு. அ.) 2. எவல்செய்வோர்.
(உ-ம்.) “தன்பன்னியோடு மயலார் சுற்றந்த
மரோடும்” (திருவிளை. உலவாக்கோ. கக.) 3.
பிறர்.

அயல்—வெண்கடுகு.

அயலுரை—1. அயலார் ஒருப்பட்ட வுரை.
(திருக்கோ. ககௌ. உரை.) 2. (அகப்பொருள்)
தலைமகட்குயாதும் இயைபில்லாத வுரை.)
(திருக்கோ. ககௌ. உரை.)

அயலோர்—1. அயலார். 2. மற்றையோர்.
(உ-ம்.) “ஆரியர்பேணுவதாகியயலோர்க்கெ
ல்லாமரிதான்” (ஞாநவா. முழுட்க. கௌ.)

அயலவன்—ஒட்டகம். (பிங்க. உசகக.)
அயலந்தி—ஒருசிலத்தலம். (பெரியபு. திரு
ஞாந. சகக.)

அயலாகநன்—அக்கித்தேவன். [சுஜவா
ஹந்: சுஜ - ஆடு. வாஹந் - வாகநமாக
உடையவன்.]

அயலாரி—வசம்புப்பூண்டு.

அயல்—சிறந்ததை.

அயலு—அகலம்.

அயலெள்ளை—இரும்புப்பற்பம். [சூயல் -
இரும்பு.]

அயற்படல்—விலகிச்செல்லல். (உ-ம்.)
“இயற்படுமானமு நாணுமீதலு - மயற்பட”
(கந்தபு. சயந்தன்பு. இ.)

அயறு—புணர்வழி. (உ-ம்.) “அயறுசோ
ருமிருகு சென்னிய” (புறநா. உஉ.)

அயன்—1. அருகன். 2. கிரமமானது.
(அராபி.) 3. சர்க்காரைச்சார்ந்தது. (அராபி.)
4. சரியானது. (அராபி.) 5. சூரியகுலத்தோ
ரரசன்; இவன் இரகுலின்மகன். (உ-ம்.) “பே
தமில்லதோர் பிரமமூர்த்தமே-யாதலாற்பெ
யரயனென்றேதின” (இரகு. அயனு. இஉ.)
6. பிரமா. (உ-ம்.) “அயன்படைத்திடமண்
டத்திற் காவியாய்” (கந்தபு. வள்ளி. உ.) 7.
பிறப்பில்லாதவன். 8. மகேச்சான். (உ-ம்.)
“சா கலம்பிறப்புந் தோயாத் தன்மையாலய
ன்” (கூர்மபு. பிரகிருதித்தோம். உஉ.) [1,
5, 6, 7, 8. சாஜ.]

அயன்பதஞ்சேந்தோர்—குத்திரர். (உ-ம்.)
“அயன்பதஞ்சேந்தோர்துங்கவீதியும்” (கந்
தபு. நகர. சு.) [பிரமாவுடைய பாதத்திலே
பிறந்தமைப்பற்றிவந்தபெயரென்பர்.]

அயன்பதத்துத்தோர்—குத்திரர்.

அயன்மனைவி—சாகவதி. (சூ. நிகண். சு:
கூ.) [சுஜ - பிரமன். மனைவி - இல்லான்.]

அயன்முகத்துத்தோர்—பிராமணர்.

அயன்வாவி—மாந்தவாவி.

அயன்மேளுத்தோர்—அரன்.

அயனார்—1. உரோகிணிகள். [பிரமன்
பிறந்தவன்.] 2. பிரமன்வாழ்நான்.

அயன்மீலம்—சர்க்காருக்கு இறை கட்டும்
சிலம்.

அயனாநவிலவத்தோர்—வைசியர். [சுஜ -
அயனாநவிலவத்தோர்—பிரமா ஊரு -
தொடை.]

அயா—வருத்தம். (உ-ம்.) “மோனயானோக்
கியர்மருங்குல்” (கந்தா. நகக. உகக.)

அயாசகபிச்சை—கோளாதிருக்கத் தானி
ருக்கு மீடத்திலே மற்றொருவன்கொண்டே
ந்துதரவாங்கும் பிச்சை. (சைவச. பொது. உரு.
உரு. உரை.) [சூயாவக; லிசூதா.]

அயாசகம்—அயாசகபிச்சை. (உ-ம்.) “சா
ந்தாநிகபிச்சைதக்கணமானாகுதரி-யாய்ந்தார்க்
கயாசகமுமாம்” (சைவச. பொது. உரு.)
[சூயாவக.]

அயாசகன்—இரந்து கோளாதவன். [சூயா
வக; யாவக - இரந்துகேட்பவன்.]

அயாசிதம்—கோளாமற்றாக்கொள்ளும்பிச்
சை. [சூயாவிகு - யாசிக்கப்பட்டது.]

அயாசிதவிருதம்—கோளாதுவந்த பிச்சை
ப்பொருளைக் கொண்டு செலும்பண்ணுதல்.
(உ-ம்.) “பிராந்தம் அல்லது வாராதென்னு

முறைமையையறிந்த பெரியோர் அயாசிதவிருதமாகப் பூரியின்ண்ணையிருக்கவும் அவர்களுக்குச் சேவரும் நடக்கவங் கண்டோம்” (சி. சி. உ: அ. சிவாக்.) [சுபாழித - கேட்கப்பபடாத்து. வுதம் - விருத்தி.]

அயாநம்—இயற்கைக்குணம். [சுபாந: க; யாந - போதல்.]

அயாவயிர்ந்தல்—1. அறிவுமயக்கமாயிருந்து எழும்புதல். (உ-ம்.) “கேடுநீங்குகளையாவயிர்த்தாற்போல” (சந்தபு. மாரக்க. ௧௦௬.) 2. வருத்தநீங்கியெழும்புதல், இளைப்பாறுதல். (உ-ம்.) “இளைவரையாவயிர்த்தெழுந்தார்” (சிந்தா. மண். எ.)

அயிர்க்கம்—ஒற்றுமை.
[இஃது ஐங்கியம் என்பதன்றிரிபு.]

அயிர்க்கவாதி—ஐக்கவாதி. [வெண்குலாழி.]

அயிகியம்—ஒன்றுத்தன்மை. (உ-ம்.) “அத்துவிதமானவயிக்கவறுபவமே” (தாயு. பரா. உகூ.)

அயிகம்—ஊமத்தைப்பூண்டு.

அயிவ்விதை—சொல்லாமை. (உ-ம்.) “அயிவ்விதை பொறையேமேன்மை” (சிவந்தருமோ. சிவந்தரும. நு.) [இஃது: “சுவிவாவா” என்பதன்றிரிபு.]

அயிச்சுவரியம்—ஐச்சுவரியம். (உ-ம்.) “மெச்சயிச்சுவரியமுளவேன்விகாய்கற்கு” (நல். பாச. காருட. உச.) [பென்ஸூயடப.]

அயிச்சொரியம்—செல்லம். (உ-ம்.) “அதனயிச்சொரியத்தாலிவ்விதத்தகமுநிவரவ்புதியாகுமால்” (கூர்மபு. இத்திரத். உச.) [வென்ஸூயடப.]

அயிந்தி—சிலப்பனைப்பூண்டு.

அயிந்தை—சொல்லாமை. (உ-ம்.) “ஒப்பறுமறையோர்ப்பூசை குருபூசையோற்குமங்கியைப்பரிபூசைதன்னினிங்கிசையறத்திற்செய்யிற் - நப்பிலாவயிஞ்சையெனது சாற்றுவர் தலைமையோரே” (மச்சபு. யோகசாத். கக.) [சுவிவாவா.]

அயிணம்—மான்றோல். [ஐணம் என்பதன்றிரிபு.]

அயிந்தியம்—ஐந்திரவியாகரணம். (உ-ம்.) “அயிந்திரவியாகரணமுமோதி” (இராம. அது. சக.) [வென்ரு.]

அயிப்பை—ஒருசெடி.

அயிர்—1-3. அயிரென்னேவனுந்தெரிநிலைவளைப்பகுதியும் க்னைத்தொகையும. 4. அற்றுமணல். (தைல. தைலவ. ௧௨௭.) 5. கண்டசர்க்கரை. (உ-ம்.) “குடதிசைசுருங்குள் வெள்ளயிர்தன்ருகு” (சிலப் அந்தி உரு.) 6. சத்தேகம். (உ-ம்.) “அயிரிற்றீர்த்தபோறிருரும்” (திருவளை. நகர. கரு.) 7. சருக்கரை. (உ-ம்.) “அயிருந்தேனும்” (இராமா. நாட். ருரு.) 8. சிறுநீர். (இராசவைத்.) 9. துண்மணல். (உ-ம்.) “அயிரார்திரைவத்தன்வண்டலம்பாவையழித்தனவோ” (வாண். உஅஅ.) 10. துண்மை. 11. யானைக்காஞ்சொந். (இராசவைத்.)

அயிர்க்கு—அங்குசம்.

அயிர்க்கல்—அயிர்த்தல். (உ-ம்.) “அயிர்த்தலாந்தன்மையன்மையலு” (உபதேசகா. சககா. க.)

அயிர்ந்தல்—1. சத்தேகித்தல். 2. மறைத்தல். (உ-ம்.) “அயிரணையாயிராமலுரையெனக்கே” (வாண். ருரு.)

அயிர்ப்பு—1 அருத்திரபஞ்சமம். (பிங்கல். ௧௩. ௧௬.) 2. அயிர்த்தல். (உ-ம்.) “அண்ணலங்குமாரமென்றயிர்ப்புதுமரசர்யாரும்” (பாரத. திரை. கரு.)

அயிரம்—கண்டசருக்கரை.

அயிராணி—1. இத்திரான். (உ-ம்.) “நகைமணிப்பூணியிராணி” (காஞ்சிபு. நகரேந்து. கசக.) 2. பார்ப்பதி. (திவாகா.)

அயிராண்கேள்வன்—இத்திரான். (திவாகா.)

அயிராவயாண்—1. அயிராவதயானை. 2. இரண்டாயிரங்கொம்புடைய ஒர்யானை. அதுகாலையத்திலுருப்பது. (உ-ம்.) “இயங்குந்திறனுடைத்திராயிரமருப்பேய்த்துடற்றத்தயங்குத்திறலயிராவணஞ்சார்வது” (தணிகை. களவு. ௧௨.) பிருதிவிலிங்கசொருபம். (உ-ம்.) “அமரர்நாடாளாதேயாருராண்ட - அயிராவணமே” (தேவார. திருவாரூர். க. திருநாவு.) [இரா. பிருதிவி. இசரம் - ஆதிவிருத்திகுதியால் ஐகரமாயிற்று. வணம் - வண்ணம், யயால்.] [வென்றாவண: இராவண - கன்றிக்கவணம் - அறிப்பிற்குது.]

அயிராவதப்பாகர்—இத்திரான். (உ-ம்.) “அண்ணலயிராவதப்பாகனடைபபைதாங்க” (கூர்மபு. திருக்கல். சக.)

அயிராவதம்—இத்திரனுடைய யானை. (உ-ம்.) “பனைக்கைப்பிறைவெண்கோட்டயிராவதமேபோலும்பகட்டின்” (பாரத. திரை.

சுச.) [வென்றாவது: ஐராவத் - கடல். பாத்கடலிற்பிறந்ததென்பர்.]

அயிராவதன்—1. இத்திரன். [வென்றாவது: அயிராவத யானையையுடையவன் என்பதடி.] 2. சூரியனுடைய தேரைப்பரிக்கும் நாகரில் ஒருவன். (உ-ம்.) “ஆசுதமயிராவதன்” (கூர்மபு. ஆதவ. சு.) [வென்றாவது.]

அயிரி—1. நெட்டிசைப்புல். 2. மீன்முள்ளரியும் ஒருவகைக்கத்தி. (பிங்கல. ககஉக.)

அயிரியம்—நெட்டிச்செடி.

அயிரை—1. ஒரு சிறுமீன். (உ-ம்.) “குமரியம் பெருந்துறையயிரைமாந்தி” (புறநா. கள.) 2. துண்மணல். (உ-ம்.) “அயிரைவாரகரைக்குடகடல்” (குளா. கல்யா. இட.)

அயில்—1-5. அயிலென்னேவலுக்கெரிநிலைவினைப்பகுதியும் வினைத்தொகையும். 4. அழகு. 5. இரும்பு. (உ-ம்.) “அயிலுண்ணறல்” (சைவ. சைவ. உச.) 6. உண்ணல். 7. கலப்பை. 8. கூர்மை. (உ-ம்.) “அயில் வேற்றைக்கத்தவேள்” (கந்தபு. வள்ளி. உசநு) 9. கோரைப்புல். 10. வேலம்பட்டை. (இராசசுவத்.) 11. வேற்படை. (உ-ம்.) “சுற்றமயிலும்வட்டமுமெடுத்திருகை” (அரிச்சங். விவாக. ககா.)

அயில்வித்தல்—உண்பித்தல். (உ-ம்.) “அழகிலயில்வோர்தம்மையயில்வித்து” (திருவிளை. உக்கிர. வேல்வளை. சு0.)

அயில்லு—உண்ணல்.

அயில்லம்—இருப்பைவோரப்பட்டை. (இராசசுவத்.)

அயில்லி—உண்ணல். (உ-ம்.) “உருபாலயிலுற்றிடுபொழுதத்தினில்” (கந்தபு. சாவண. கூரு.)

அயில்லவன்—வேற்படையுடையவன், கந்தசுவாமி. (உ-ம்.) “தினைகாவனமயிலைமணந்தவயிலவ” (திருப்புக. கூசக.) [அயில்—வேற்படை. அ - ஒரு சாரியை. அன்—ஒருவகுதி.]

அயிலான்—கந்தசுவாமி. [அயில்—வேற்படை. ஆன்—ஒருவகுதி.]

அயிலிடம்—சிறுநீர்த்தை.

அயிலுதல்—உண்ணல்.

அயிலேயம்—முசுமுசுக்கைக்கொடி. (உ-ம்.) “வானநாடயிலேயம்” (சைவ. சைவ. கக.)

அயில்கு—அங்குசம்.

அயிறல்—உண்ணல். (உ-ம்.) “ஆண்பல்கடல்கருமயிறன்மேயினான்” (கந்தபு. சிங்க. உஎ.)

அயின்—1. சோறு, உணவு. (கு - நீ. சு. உஉ.) 2. நீராகாரம். (இராசசுவத்.)

அயின்நீர்—சோறுகலந்த ஆலத்திரீர். (உ-ம்.) “பொதுடனயின்நீர்சுழற்றி” (இராமா. மிதிலை. இக.)

அயுத்தம்—தகாதது. [சு—எதிர்மறை. யு—ஆ - இயைபு.]

அயுகலம்—தனிமை. [சுயு—அ - எதிர்மறை. யு—அ - இரண்டு.]

அயுத்தம்—1. எதுவல்காரவகையைத்தனான் ஒன்று. அது, “இகன்மதமாலயானையபாயனென்கோன் - முகமதியன்மூரணிலவா - எனகமலர்வ - செங்கயற்கணல்லாந்திருமருவாவளவதக - பங்கயங்கன் சாலப்பல” என்பதிற்போலக் காரணத்துக்கேலாத காரியம் நிகழ்வது. (உ-ம்.) “தூரகாரியமுமொருங்குடன்ருற்றமுங் - காரியமுந்துறா உங்காரணநிலையும், யுத்தமுமயுத்தமுத்தையோடியலும்” (தண்டி. கூஉ.) 2. பொருத்தமில்லாதது. [சுயு—ஆ - இயைபு.]

அயுத்தி—1. நியாயவிரோதம். 2. பொருத்தமில்லாமை. [சுயு—ஆ - எதிர்மறை. யு—அ - பொருத்தம்.]

அயுத்தித்தசம்பந்தம்—நீக்கமின்றியிருப்பவற்றின்கம்பந்தம்; அது: கெடாததாய் ஒன்றும்ற்றென்றை எப்பொழுதும் பற்றிற்றது. (தர்க்கபா. இ.) [சுயு—அ - இயைபு. யு—அ - பிரதிவினை. லி—அ - சித்தாந்த. ஸா—அ - சம்பந்தப்பட்டது.]

அயுத்தித்தம்—சமவாயசம்பந்தம். [சுயு—அ - இயைபு.]

அயுதம்—1. பதினாயிரம். (உ-ம்.) “இரண்டுபடையுமயசுவருடனேந்த” (காஞ்சிபு. மகாலி. அ.) 2. பிரதிவினை. [சுயு—அ.]

அயுதாயு—சூரியகுலத்துள்ள ஓரசன். இவன்: சிந்துதிபனுடையமகன். (கூர்மபு. சூரிய. சுச.)

அயோக்கியதை—1. இசையாமை. 2. பொருத்தமின்மை. [சுயு—அ - இரண்டு. யு—அ - இரண்டு. தா - பொருத்தம்.]

அயோக்கியம்—1. இசையாமை. (உ-ம்.) “பிரத்தியகூத்திற்குயோக்கியமுமயோக்கியமுமாய் ஒளித்தவன்துவையறிவிப்பதாரும்”

(சி. சி. அளவவ உ: ரூ. ௩.) 2. தகுதியின்மை. 3. பொருத்தமின்மை. [சுயொயு.]

அயோக்கியன்— யோக்கியனல்லாதவன். [சு-எதிர்மறை. பொயு]-தக்கவன்.]

அயோக்கிரம்—உலக்கை. 2. சுத்தியல். [சுயொயு: சுயயல் - இரும்பு, சுயு துனி]

அயோகநம்— சுத்தியல். [சுயொயு: சுயயல் - இரும்பு, வய - அடித்தல்.]

அயோகம்— 1. சுத்தியல். [சுயயல் - இரும்பு, ம-போதல்.] 2. தகுதியின்மை. 3. பிரிவு, கூடுதலின்மை, 4. ருயற்சி. 5 வெறுப்பு. [சுயொயு: சு-எதிர்மறை. பொயு-சேர்க்கை.]

அயோகவன்— சூத்திரனுக்கு வைசியப்பெண்ணிடத்திலே பிறந்தவன். (சைவசு. பொது. ச.சு.௭.) உ-ம்.) “பார்கொன் சூத்திரற்கு நாய்கர்பாவைக்குருகித்தவாட்க-ணையோகவப்பெண்” (சூத. சிவமான். கட:) [சுயொயு: மவ: சுயொயு - வேறுகப்பட்ட. வ- போதல்.]

அயோகவியலச்சேதம்— இயைபின்மை நீக்குதல். (பி. வி. இ. ௦.) உரை.) [சுயொயு: வ்யவஹி: சுயொயு - இயைபின்மை, வ்யவஹி: - நீக்குதல்.]

அயோகன்— 1. தாரமிழந்தவன். 2. மனைவியைப்பிரித்திருப்பவன். [சுயொயு: சு-எதிர்மறை. பொயு - கூடியிருத்தல்.]

அயோகிருதம்— இரும்புபோன்ற தடிமமானமுகம். [சுயொயு: வ்யவஹி: சுயயல் - இரும்பு, வ்யவஹி - மகம்.]

அயோசனம்— 1. ஒன்றுதலின்மை, 2. வேறுத்தன்மை. [சுயொயு: சு-எதிர்மறை. பொயு - ஒன்றுதல்.]

அயோத்தி— சூரியவாசீச ராசர்களுடைய இராசதாசியாய்ச்சரயுகதிக்கணியிலுள்ள ஒரு நகரம். (உ-ம்.) “மணியாடலையோத்தியென்னும் பொன்னசுரு மல்லாது புகலுண்டோ” (இராமா, கையடை. ௭.) [சுயொயு: சு-எதிர்மறை. பொயு - யுத்தஞ்செய்யத்தக்கது.]

அயோதகதி— “இரும்பு கடுகின்றது” என

ப்பொருள்படும் ஒரு வடமொழி வாக்கியம். (உ-ம்.) “பிரமா சிருட்டிக்கவும் விட்டு இரட்சிக்கவும் சாலருத்திரன் சங்கரிக்கவும் பொருத்துகையாலே, “அயோதகதி” மென்ற பிற்போலச், சிவசுத்தியிவர்களை யதிட்டித்துச் செய்கையால் இவர்களே செய்ததென்பதெனும்” (சி. சி. க: கட. சி. சிவாக்க.) [சுயொயு: வஹி: சுயயல் - இரும்பு, டிவஹி - கடுகின்றது.]

அயோதி— 1. சிவன். 2. தொடக்கமில்லாதது. 3. நித்தியம். 4. பிரமா. 5. யோநியிற் பிறவாதது. [சுயொயு: சு-எதிர்மறை. பொயு - காரணம்.]

அயோநிசம்— யோநியாற் பிறவாதது. [சுயொயு: சு-எதிர்மறை. பொயு - யோநியிற் பிறந்தது.]

அயோநிசை— யோகிவழியாற் பிறவாது கலப்பைச் சாலிற் பிறந்த சைதமென்னும் பெண். [சுயொயு: சு: சுயொயு - யோநியிற் பிறந்தவன்.]

அயோமலம்— இரும்புக்கிட்டம். [சுயொயு: மல: சுயயல் - இரும்பு, மல - அழுக்கு.]

அயோமுகி— ஓரங்கி. (இராமா, ஆணியகா. அயோ. கட.) [சுயொயு: மல.]

அயோநிகம்— அரத்தினுலே யாவிலுடைய த்த இரும்புப்பொடி.

அர்— 1. ஒருபகுதிப்பொருள் விசுதி (உ-ம்.) “பூவர்கோலை புகவலென நெண்ணினான்” (சிந்தா, பதுமை, கக. கட.) 2. பெயர்விலைகளில் உயர்திணைப்பன்மையைக் காட்டும் ஒரு விசுதி; “அவர்வந்தனர்” என்பதிற் போல. இவ்விசுதி: தெரிநிலைவினைமுற்றில் இறந்தகால இடைநிலையாகிய டகர நகர ஒற்றுக்களை யொட்டியவரும் போதும் நிகழ்கால இடைநிலைகளாகிய கின்று, ஆகின்று என்பவைகளையொட்டியவரும் போதும் அன்காரியை பெற்றதன்றி வருதலில்லை. மேலும் இவ்விசுதி வினைமுற்றின் ரூபமல்லாத வினையாலையும் பெயர்விலைவரும் போது “வந்தவர்” என்பதிற் போல அகரச்சாரியையடுத்த பின்வரும். 3. பெயர்விலைகளில் ஒருமைச்சிறப்பில்வரும் ஒருவிசுதி. “சம்பந்தர் நின்றனர்” என்பதிற் போல, 4. மென்றோடர்க்குற்றியவகாரப்பெயரிடையுடையகாரத்தோடாத் தவரும் ஒரிடைச்சொல்; “சுரும்பர்” என்பதிற் போல.

அர்க்கக்கிராதித்தைலம்— எருக்கம்பால், சதுரக் கள்ளிப்பால் முதலியவற்றில் வடித்து தெடுக்கும் ஒருவகைத் தைலம். [இதனிலக்கணம். தைலம், தைலவ. சுசு-ஆம் சுஉ-ஆங்கலிகளிற்காண்க.]

அர்க்ககுறு—1. இயமன். 2. கண்ணன். 3. சகி. 4. சுக்கிரீவன். [சுசு-ஆம்-குறு-கு: சுசு-குரியன். வு-குறு - மகன்.]

அர்க்கிக்கு—தடங்கல். [அராபி.]

அர்க்கிபந்து—1. கௌதமபத்தன். குரியவரிசத்திலே தோன்றினனென்பர். 2. சாமரைக்கொடி. [சுசு-ஆம்-பந்து-கு: குரியன். பந்து - உறவு.]

அர்க்கம்—1. எருக்கஞ்செடி. 2. செம்பு. 3. தேவருக்கு அல்லது பரியோருக்கு வணக்கத்தோடு கொடுக்கும்பொருள்; அப்பொருள்; தீர்த்தம், பால், தருப்பை, தயிர், நெய், அரிசி, கோதுமை, மெருகென்பன. 4. நீர்க்காகம். (சூ. நிகண். ௩: சுசு.) 5. பளிங்கு. 6. பூகோளாட்சம். 7. பொன். 8. விலைப்பொருள். [2, 5. சுசு-ஆம்; 3, 8. சுசு-ஆம்.]

அர்க்கமலை— அருணாசலத்திற்குக்கிழக்கே யுள்ள ஒருமலை. (அருணாசலபு. திருந. ௩௬.) அர்க்கமலை—கதவடைக்குச்சாழ். [சுசு-ஆம்.]

அர்க்கன்—1. இந்திரன். 2. உத்திராட்சத்திரம். 3. குரியன். 4. குரியறுக்கிழமை. 5. கெருப்பு. [சுசு-ஆம்.]

அர்க்காதிபன்—தி. வி. யாதிபதி. [சுசு-ஆம்-பிவ.]

அர்க்காயிசு— துவாசசகலாப்பிரசாதம். குரிய மாகிய ஹகாரத்தின்மேல் வுஜ்ஜாயபரம் ஆகிய அகாரம், கோணம் ஆகிய உகாரம், ஆன்மா ஆகிய மகாரம், லபயநா ஆகியபிந்து, சுசு-ஆம்-ஆகிய அர்த்த கந்திரான் ரோயி ஆகிய நிபந்தாதிசு, ஈ-ஈ-ஆகிய நாதம், தண்டாபதமாகிய நாசாத்தாம், இடப்புறத்தில் விந்தாவோடுகூடிய கல்பைவடிவமான சந்து, விபாபிசா ஆகிய விபாபிசி, ஸமநா உம்மநா ஆகியவைகடன். இதற்குமறைவையிற் பாசசமூகம், உம்மநாத்தத்திற் பிரசாத மந்திர வாச்சியாகிய பரிசுவசுவின்வென்ற. (சி-வ. கிரி. எ-ஆம் உகாரயும்.) [சுசு-ஆம்-பரம்.]

அர்க்கிமார்—வேலுகாரன். [இந்துஸ்.]

அர்க்கார்—அர்க்கார். [இந்துஸ்.]

அர்க்கியபாத்திரம்—அர்க்கியபாத்திரமாக

நங்களுக்கு போக்கியமான பாத்திரங்கள் லொன்று. (சி-வி. கிரி. சசு. தாற்.) [சுசு-ஆம்-பா-திரம்.]

அர்க்கிபம்—அருக்கியம். (உ-ம்.) “அவரவர் மந்திரத்தினுலே விதமாரர்க்கியங்கொருத்” (சேதுபு. சேதுபு. ௩௦.) [சுசு-ஆம்-பு.]

அர்க்கிசம்—அருக்கிசம்.

அர்க்கிதந்—அருகன். (வேதா. சூ. பொது. ௨௬.) [சுசு-ஆம்-தந்-பு.]

அர்க்கிசுகன்—அருக்கிசுகன். [சுசு-ஆம்-பு.]

அர்க்கிசுகாரகம்— ஒருவகைகோய்; அது: குழந்தை பிறந்த பதினொராவிலாவது பதினொராம் மாசத்திலாவது பதினொராம் வருடத்திலாவது குழந்தையையல்லது தாயைப்பிடிக்கும் ஒரு பெண்ணாகத்தாலாயதென்பர். அதனால் தேகமிளைத்தல், சரம், சர்வாங்கத்திலுந் திருநேவு, அந்தத்தில் வெறுப்பு, விழித்தவிழி விழித்தபடியிருத்தல் என்னும் இக்குணங்களுண்டாகும். (சீயரட். ௨௨௮.) [சுசு-ஆம்-பு-சமபாதித்தல், “நாட்டட அதுசரித்தல்.”]

அர்க்கிசநம்—1. திரவியஞ்சம்பாதித்தல். [சுசு-ஆம்-பு.] 2. பூசைசெய்தல். [சுசு-ஆம்-பு.]

அர்க்கிசநாதிரம்—பூசைசெய்தற்கு யோக்கியம். (உ-ம்.) “அதிசாரம்” “5. பார். சுசு-ஆம்-பு-கார.”

அர்க்கிசநியம்—1. மதிக்கத்தக்கது. 2. வணங்கத்தக்கது. [சுசு-ஆம்-பு-பு.]

அர்க்கிசநை—1. பூசை. (உ-ம்.) “செவ்விகர்ச்சைசெய்தன மொன்பயே” (சுசு-பு. திருவி. ௧௨௩.) 2. வணக்கம். [சுசு-ஆம்-பு.]

அர்க்கிசி—1. ஒளி. 2. கவலை. 3. பூசைசெய்யென்பபொருள்படும் “அர்க்கிசி” யென்னேவல். [சுசு-பு-பு.]

அர்க்கிசித்தல்— பூசைசெய்தல். (உ-ம்.) “அர்க்கிசிப்பாரிற் தூலலரினால்” (சைவச. பொது. ௧௬௬.)

அர்க்கிசுதன்—1. பூசிக்கப்படுவோன். (உ-ம்.) “அதிசாதனமார்க்கிசுதன்” (சேவா. திருப்பூவ. எ. திருநாவு.) 2. விடுநூல். [சுசு-பு-பு.]

அர்க்கிசியம்— பூசிக்கத்தக்கது. [சுசு-பு-பு.]

அர்க்கிசநம்—அருக்கிசநம். [சுசு-ஆம்-பு.]

அர்க்கிசுகர்—அருக்கிசுகன். [சுசு-ஆம்-பு.]

அரிச்சை — மூர்த்தி - கல், மாம், மண் முதலியவற்றைச் செய்யப்பட்ட விக்ரகம். [சுய-உ-அ.]

அரிஜி—விண்ணப்பம். [பார்சி.]

அரிஜிதாஸ்து — விண்ணப்பப்பத்திரம். [பார்சி.]

அரிடணம்—1. சந்தோஷம். (உ-ம்.) சோகமோக அர்ஷணாதிகள் அந்தக்காணசருமமாகவும்” (சி. சி. அ: க0. சிவாக்.) [ஹஷ்டுண-2. நித்திய யோகத்தொன்று.

அரித்தக்கிரியாஸ்தி—யாதோருபதார்த்ததேரிசநத்தினலே ஞானமானது கெடுக்கப்படாமலிருக்குமோ அது. [சுய-உ-அ.]

அரித்தக்கிரியாந்தி—பிரயோசகமான கிரியையை யிச்சிக்கிறவன். [சுய-உ-அ.]

அரித்தசஞ்சயகிருது — ஒருவகையகிரி. (கூர்மபு. திருக்கல். க. உரை.) [சுய-உ-அ.]

அரித்தசந்திரபாணம் — பிறைமுகங்கொண்ட அம்பு. (உ-ம்.) “அர்த்தசந்திரபாணமானது தைக்கின்ற” (ஞ. சுவா. சிசித். சள. உரை.) [சுய-உ; அரு-பாண.]

அரித்தசந்திரம்—வியூகவகை நான்கனுள்ளொன்றாகிய அசங்கதத்தின்விரியாதனனுண்டு. (உ-ம்.) “தோலாவர்த்தசந்திரப்பேர் வியூகம் வகுத்தான்றதுவோனே” (பாரத. ௩-ஆம் போர். உ;வன். எகன. உரை. குறிப்பு.) [சுய-உ-அரு-0]

அரித்தசந்திரன்—1. பாதிச்சந்திரன். 2. பாதிச்சந்திரன்வடிவான வளைவாக நகத்தைப் பதித்து வைக்கும் நகக்குறி. (கொக்கோ. இ: இஅ.) 3. பாதிச்சந்திராகாரமாக வளைக்கப்பட்ட கை. 4. பிறைமுகஸ்திரம். 5. புருவநடுவுக்கு மேலே மூன்றங்குலம் வியாபித்து நிற்கும் பிறைவடிவடைய சிலை; அது: பன்னிரண்டுகலைகளில் ஆறுவது. (சி. சி. உ: எசு. ஞானப; சி - லி. கிரி. க - ஆம உரையும்.) [இதனைப்பிரமாந்திரத்தானத்தில் இருக்கும் நான்குகலைகளில் ஒன்றென்பர். (சி - லி. க0.) சுய-உ-அரு; சுய-உ - பாதி. அரு.]

அரித்தசம்விருத்தி—விடயத்தையறியும் அறிவு. (பௌட்டபம் ௧௫௭இ.) [சுய-உ - விஷயம். ஸாவித் - அறிவு.]

அரித்தசா—விரகத்தபாகமாகிய பிறைவடிவு. [சுய-உ-அரு.]

அரித்தசாமம்—இரவில் நடுச்சாமம். (உ-ம்.) “அர்த்தசாமத்தில் நித்திரைசெய்யும் வஞ்சிக்கொடிபோன்ற குடாலையானவன்” (ஞானவா. சிசித். எஉ. உரை.) [சுய-உ; யாஜி - இரவு.]

அரித்தசாமரித்தியம்—சொற்பொருளின் வலிமை. (சைவப்பி. நூ.) [சுய-உ - பொருள். ஸாஜிய-உ - வல்லமை.]

அரித்தசாலம்—பொருட்கூட்டம். (உ-ம்.) “சாசாராம்மகமாயிருக்கிற அரித்தசாலமுங்கிராமத்திலுண்டாம்” (சி. சி. அளவை. க௩.) [சுய-உ; ஜாவு.]

அரித்தசந்திரம்—தாளப்பிரமாணம் பத்துவகையுள்ளொன்றாகிய மார்க்கம் என்பதன் பிரிவுகள் ஆறனுள் ஒன்று; அஃது, அரைமாத்திரையோர்கலையாக்கக்கொண்டது. [சுய-உ-அரு-0.]

அரித்தநாகரிகரன்—பாதிபுடம்புபெண்ணைகளுக்குஞ்சிலன். (உ-ம்.) “திருவனருமர்த்தநாகரிகரப்பொற்பதுமையதில்” (மச்சபு. புரா. உஉ.) [சுய-உ-நாரி; ரா-புரா-]

அரித்தநாகவரம்—பாதிச்சரீரம் பார்வதியாரும் பாதிச்சரீரஞ்சிலபெருமானாகவீற்றிருக்குங்கோலம். (சிவபரா. எஉ. பக்.)

அரித்தப்பிரகரன்—1. அர்த்தப்பிரதோஷம்; அது: ஞாயிற்றுக்கிழமை முதல் சரிக் கிழமைவரையும் முறையே வரும் நாலாஞ்சாமம், ஏழாஞ்சாமம், இரண்டாஞ்சாமம், ஐந்தாஞ்சாமம், எட்டாஞ்சாமம், மூன்றாஞ்சாமம், ஆறாஞ்சாமம் என்னுங் காலங்கள். (விநா. குணான. இ0.) 2. புதன்மகன். (குமாரசுவா. திராதி. உ.உரை.) [சுய-உ; ப்ரஹர.]

அரித்தப்பிரகீதி—அர்த்தமறிதல். (உ-ம்.) “இப்படியிருக்கிற வாக்கியங்களால் வைதிக லெளகிக ஏதுவாயிருக்கிற அர்த்தப்பிரகீதியுண்டாம். (சி. சி. அளவை. க௩. சிவாக்.) சுய-உ-பொருள். ப்ர-கீதி. அறிவு.]

அரித்தப்பிராணன்—அறப்பிராணனுக்கும் மகாப்பிராணனுக்கும் இடையாக உச்ச

நிக்கப்படும் எழுத்துக்கள். (பி. வி. ச.உரை.)
[கூடல், புராண.]

அரித்தநீராபூதம்—ஒருவகை நோய்; இது: கண்ணிமைகள் சரிந்து தொங்குதல், தலைமயிர் முறைத்தல்; தாடையுலாசல், மு-க்களை நீங்குதல், துக்கித்தரகம், உருட்டியுருட்டிப் பாரக்குதல், அகராசனத்திரை, மந்தாக்கிரி, சுபாவவார்த்தை, செலாப்பந்தத்தில் இறந்தவர் களைக்கண்டுபேசுதல், கறுப்பாகிய வஸ்து, பெல்லம், பால், மாமிசம் இவைகளில் விருப்பம் என்னும் இக்குணங்களையுண்டாக்கும். (சீவரட். உரு. ௫.)

அர்த்தபிப்பலி—பாதிப்பிப்பலி. (பி. வி. உக. உரை.) [கூயடி; விஷ்ணு.]

அரித்தப் பூட்டகம்—அங்கக்கிரியை பதினா
றிவொன்று. (சிலப். அரங்கே. கட. உரை.)
ஐ.ஷ.க.]

அர்த்தபேதரோகம்—சொல்லிலும் ஒருவ
கையோகம். (சீவாட். உகூக.) [இது சொசி
லொருபக்கத்தைப்பெறுப்பதால் அர்த்தபே
தமெனப்பட்டது.]

அரித்தம்— 1. இரந்துகேட்டல், 2. ஒரு கூறு, 3. சடப்பொருள், 4. சம்பத்து, 5. சொல்லினைக் கருதப்படுமபொருள். (உ-ம்.) “மருத்தனவேதார்த்த முருவதுமுண்டென” (குட. எகி. பூ. க: கக.) 6. இரவியம், 7. தொடக்கம், 8. ண்ருயிருத்தல், 9. பாதி, 10. பிரயோசனம், 11. பிறப்பு, 12. வியாச்சியம். [1, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 10, 11, 12, [கூடும்; 2, 9. கூடும்.]

அரித்தம்பண்ணல்—பொருள் சொல்லல்.
அரித்தமண்டபம்—கோயிலிலே மூலத்தா
நத்துக்கடுத்தமண்டபம். [சூயூ; 3௦௨௭.]
அரித்தமாந்திரயோகந நிர்வகற்பக்காட்சி—
குணங்களையென்றிப்பொருண்மாத் திரம் அக
ப்படுக்கும் நிருவிதற்பக்காட்சி. [சூயூ—
பொருள். ஜாது - மட்டும். யொஜந -
பொருந்துகை. நிவிட்குலு - விகற்பயின்
மை. காசுஷி - பிரத்தியட்சம்.]

அர்த்தநாநன் — ஒருவகைத் தேர்வீரன்.
(உ-ம்) “நண்ணுமர்த்தர்தர்க்குநாயகர்” (பா
ரத. அணி. ௩.) [சுய-; ரு.]

அர்த்தராத்திரி—பாதியிரா. (உ-ம்.) “அர்த்த
தராத்திரியதாசு மமரர்கோன் வாஸுஸூரிஸ்”

(மச்சபு. சூரியசந். ௧௨.) [கய-பாதி. ராத்திரி:
கய-பாதி. ராத்திரி - இரா.]

அரித்தவாதம்—1. பிரயோசனத்தைச் சொல்லுதல், (சைவப்பி. நக.) 2. புழித்தல், அழித்தல், (உ-ம்.) “பட்டுக் களைப்போல் வேதார்த்தத்தின் மகிமையைத் துதிப்போதே யார்த்தவாதமெனவும்” (வேதா. சூ. ந. உரை.) (அருத்தவாதம்பார்.) [சுரு. வாடி.]

அரித்தவுதயம்— அரத்தோதயம். (உ-ம்.)
 “மன்னுமர்த்தவுதயமகோதயம்” (சேதுபு.
 தநு. சுச.) [சுய-உ; உதய.]

அரித்தவேதம்— உபவேதங்கள் நான்கனு
ளொன்று; அது: சட்சிணை ஆசுசியசுரு உப-
காராதிகளோ நிண்ணயம்பண்ணுவதித் துத்தரு-
மாவீ சதுர்வீதபுருஷார்ந்தத்திற்கூல் சாதந-
மாஸிருப்பது. (வேதா.சூ.உ.உரை.) [சுடய்;
வேடி]

அரித்தாங்கம் — 1. அரித்தாங்கவாதரோ
கம். (உ-ம்.) “இழியுரிந்தவன் றியத்தாந்தயி
லப்பேரையியம்புநகாலர்” த் தாங்குகிஷுவீக்க
ம்” (தைல.தைலவ. கஉஅ). 2. பாதிக்கிரம்.
[கூய - பாதி. கூய - சரீரம்.]

அரித்தாங்கவாதம்— பாரிசுவாதம். (சீவா
ட். சுசுச.) [சுடபு; சுஹ; வாடி.]

அளித்தாங்குகாரம்— ஒரு பகுதியையங்கி
கரித்தல், பாதியையங்கிகரித்தல். (உ-ம்.)
“இருகனன்றிய உபதேசமொழியின யாத்
தாங்கிகாரமாக உட்கொண்ம்” (வைவா.சத்.
கக. அலதாரி.) [சுயபாஸ்காரம்: சுயப-
பாதி. சுயபிகார - ஒத்துக்கொள்ளுதல்.]

அரிந்தாட்சி—பகத்பார்வை. [கூடாட்சி]
 அரிந்தாத்—அர்த்தத்தினாலே, இருக்கிற
 படி, உள்ளபடி. (உ-ம்.) “கர்த்திருத்துவ
 முண்டானபொழுதேய்ச்சையர்த்தத்தினதன்
 மு” (சி. சி. உருக. சிவாகம்) [கூடாமென்
 பது கூடாட்சி என வடமொழி ஜந்தாமலே
 ற்றுமையில் மணிப்பிரவாளத்துள்வந்தது.]

அந்தாதுரம்— பொருளாசை. [சுய-
பொருள். சூதாரச - ஆசை.]

அரித்தாந்தரநிபாசம்— வேற்றுப்பொருள்
வைப்பென்னும் ஓரலங்காரம். (விசர். இலக்.
சுத. குவ. சுத.) [சூர-பூணாநிபாசம்]

சூய-பொருள். சுஜர-வேறு. நூலு - வைப்பு.]

அர்த்தாந்தரம்—1. தோல்வித்தாரம் அறு பத்தைதரத்தில் ஒன்று; அது: தனக்கு வருந் தோல்வியைப் பிறிதொன்றுபேசி மறைத்த ல். (சி. சி. அளவை. கச. மறை.) 2. வேறர்த் தம். 3. வேறுகாரணம். [சூய-பொருள்: சூய-பொருள். சுஜர - வேறு.]

அர்த்தாபத்தி— அருத்தாபத்தியென்னும் பிரமாணம். (சி. சி. அளவை. க.) சூய-பொருள்: சூய-பொருள். சூய-பொருள். [சூய-பொருள்: சூய-பொருள். சூய-பொருள்.]

அர்த்தாபத்தியலங்காரம்—பொருட்பேற்றுப்பிரமாண அணி. (குலவ.ககஉ.) [சூய-பொருள்: சூய-பொருள். சூய-பொருள்.]

அர்த்தாலங்காரம்—பொருளணி. [சூய-பொருள்: சூய-பொருள். சூய-பொருள்.]

அர்த்தி— 1. இரந்தகேட்போன் 2. எவ் யதுசெய்வோன். 3. முறையீடுசெய்வோன். 4. வாதி. [சூய-பொருள்: சூய-பொருள்.]

அர்த்தித்தல்—இரத்தல், வேண்டதல். (தாயு. மொ. 5. சு. உரை)

அர்த்திதலாதம்— ஒருவகை வாசனாகம். (சீவரட். 2. சு. உரை) [இது பாதிமுக்கலை விகாரப்படுத்துதலால் வந்தபெயர். [சூய-பொருள்: சூய-பொருள்.]

அர்த்திதோதயம்— அறுபதுவருஷத் துக்கொருமுறை வரும் ஒரு விசேடகாலம்; அது: தைமாசத்திலே ஞாயிற்றுக்கிழமையு 6 அமாவாசையுத்திருவேணாகஷத்திரமும் வியதிபா தயோகமுந்ருகடியகாலம். (சைவ. விதி.) (உ-ம்.) “அயநசங்கிராமமாசமகத்திலர்த்திதோதயத்தில்” (அருணாசலபு. திருமலை. வலம். உச.) [சூய-பொருள்: சூய-பொருள்.]

அர்ப்பகன்—பாலகன். [சூய-பொருள்: சூய-பொருள்.]

அர்ப்பணம்— 1. ஒப்பித்தல். (உ-ம்.) “நகராப்பணம்” (ஞாநவா. அருச்சு. கச.) 2. கொடுத்தல். 3. திருப்பிக்கொடுத்தல். 4. துளைத்தல். 5. சிவெதித்தல். [சூய-பொருள்: சூய-பொருள்.]

அர்ப்பம்— 1. ஒளியில்லாதது. 2. பணி. 3. பிள்ளை. 4. பூண்டு. [சூய-பொருள்: சூய-பொருள்.]

அர்ப்பன்—மாணக்கன். [சூய-பொருள்: சூய-பொருள்.]

அர்ப்பித்தல்—சிவெதித்தல்.

அர்ப்பிதம்— 1. கொடுக்கப்பட்டது. 2. சிவெதிக்கப்பட்டது. [சூய-பொருள்: சூய-பொருள்.]

அர்ப்பிடம்—அர்ப்பாயம். (வீரசோ. பெருட். உச. உரை.)

அர்ப்பிதோட்டோகம்— உதிகளிலே சிறிய பேரிச்சங்காயப்போல வீக்கத்தை உண்டாக்கும் ஒரு ரோகம். (சீவரட். உச.)

அர்ப்பிதம்—1. இந்தியாவிலே மேற்குத்திசையிலிருக்கும் ஒருமலை. 2. ஒரெண்; அது: ஆயிரம் இலட்சங்கொண்டது. (த. சி. போ. உரு) பத்துக்கோடி. (சி-லி. ஞாந. உரு. சு.) 3. பாம்பு. 4. மாமிசமொத்தை. 5. மேகம். [சூய-பொருள்: சூய-பொருள்.]

அர்ப்பிதவர்த்தமரோகம்— கண்ணிமையினோடுகளிலேமாமரிசமொத்தையைப்போலத் தடித்தலையுண்டாக்கும் ஒருரோகம். (சீவரட். உச.) [சூய-பொருள்: சூய-பொருள்.]

அர்ப்பிதாசிரகம்— பாலரைத்தொடருகின்ற பன்னிரண்டு பெண்கிரகங்களுள்ஒன்று; அது: குழந்தைபிறந்த பன்னிரண்டாம் நாளிலாவது, பன்னிரண்டாம் மாசத்திலாவது, பன்னிரண்டாம்வருஷத்திலாவது சிசுவையல்லது தாயைப்பிடிக்குமென்பர். (சீவரட். உச.)

அர்ப்பிதம்— 1. சீவகாலத்தது. 2. பின்வருவது. 3. மாறானது. [சூய-பொருள்: சூய-பொருள்.]

அர—1. பாம்பு. (உ-ம்.) “உள்வாழர்க்கொடெழுதினசலுழைத்தான்” (இராமா. கடரு. அச.) [அரா என்பது அரசு எனின்றது.]

அரக்கம்— 1. கொம்பாக்கு. 2. திருநாமப்பாலைப்பூண்டு. 3. நன்னார்க்கொடி.

அரக்கர்—1. அசுரர். 2. இராகத்தர். (உ-ம்.) “அரக்காராழிவுசெய்துகழிவரால்” (இராமா. வாலிவதை. எச.)

அரக்கல்— 1. “அரக்கல்” என்னும் ஒரு வியங்கோள்வினையுமுற்று. 2. அரைத்தல். 3. இருப்புவிட்டுப்பெய்தல். 4. சேய்த்தல். 5. புடைபெய்தல். (உ-ம்.) “கல்லாக்குங்கமையவல்ல” (இராமா. நகரீ. உச.) 6. வருந்தச்செய்தல். (உ-ம்.) “எல்லார்க்குமயினுதிவேலாவன்னும்” (இராமா. உளர்தேடு. உரு.) [அரங்கு என்னுந்தன்வினையினின்ற நகரங்ககரமாய்த்திரிகுது பிறவினைப்பொருளில் வந்தது.]

அரக்கன்—1. அசுரன். (உ-ம்.) “ஆம்பன்முகவரக்கன்” (கல்லா. க.) 2. இராகத்தன்.

(உ-ம்.) “ஆயிடையாக்கன்” (இராமா. நித்தனை. உக.) [ரக்ஷஸ்.]

அரக்காயிப்பல்—செவ்வாம்பல். (உ-ம்.) “மருவாக்காய்ப்பல் பங்கயந்தழந்து” (குத.முத்தி. அ: ௩௦.) [அரக்கு - சிவப்பு.]

அரக்கி—இரக்கதமகள். (உ-ம்.) “மைவண்ணத்தாக்கிபோரிஸ்” (இராமா. அகலி. அஉ.)

அரக்கிலச்சினை—மெழுகினால் வைத்த முத்திரை. (உ-ம்.) “அரக்கிலச்சினையிலவைத்தவெஞ்சலிலோலகாட்ட” (குளா. தூது. அஉ.)

அரக்கினரதம்—கொம்பாக்குச்சுவாயம். (உ-ம்.) “அரக்கினிரதஞ்சுவச்சமும்” (தைல. தைலவ. உரு.)

அரக்கு—1-3. அரக்கென்னேவலுந்தெரி நிலைவினைப்பகுதியும் வினைத்தொகையும். 4. கொம்பாக்கு. (உ-ம்.) “வாசகர்ணியிலையாக்கோவகைக்கிரைம்பலமாம்” (தைல. தைலவ. உச.) 5. சாதிலிங்கம். (உ-ம்.) “அங்கையாக்குத்தோயந்தன்னசேயிதழ்” (சிறுபா. எச.) 6. சாராயம். 7. சிவப்பு. (உ-ம்.) “அரக்குண்பஞ்சிகடிட்டி” (சந்தா. கக. அ.) 8. சிவப்புமெழுகு. (உ-ம்.) “தீயூட்டரக்கேயென்னவருதி” (சந்தபு. மார்க்கண. கடு.) 9. தேன்.

அரக்குக்காந்தம்—ஒருவகைக்காந்தக்கல்.

அரக்குத்தலைம்—கொம்பாக்கு முதலியவற்றிலிருந்து வடிக்கும் ஒருவகைத்தலைம். (உ-ம்.) (தைல. தைலவ. இக. சு௦. பா.)

அரக்குதல்—1. அழித்தல். 2. இருப்புவிட்டுப்பெயர்த்தல். 3. உரைஞ்சுதல், தேய்த்தல். (உ-ம்.) “அரக்கனீரைத்துவாயுமறவேயாக்கினுனடியாலும்” (தேவார. திருவை. சு௦. திருநா.) 4. சகம் பூரியிற்ப்புடைபெயர்த்தல். “பின்னையாக்கி யாக்கிவந்தது” (வழக.) [“அரக்கல், அரக்குதல்” இரண்டும் ஒருபொருளன.]

அரக்குநீர்—இரத்த நீர். (உ-ம்.) “புண்ணிடையாக்குநீர்ப்பொழியச்சாம்புவர்” (குத. முத்தி. எ: உரு.) [அரக்கு - சிவப்பு.]

அரக்குநீர்சன்—மிச்சிவந்தமஞ்சன்.

அரகா—சிவ சிவ எனப்பொருள்படும் ஒரு அடிக்குமொழி. (திருவினை. இத்திரன் முடி. கஎ.) [ஹரஹா.]

அரங்கக்கூத்தி—பகரங்கமான நாடகசாலையிற் கூத்தாடும்பெண். (உ-ம்.) “அரங்கக்கூ-

த்தியெனச்செல்லும்” (கூரம்பு. நவகண். சரு.)

அரங்கசீவகன்—மைப்புச்சுவேலையெழுது சீவிப்போன். [ராமஜீவக: ராம - சபை. ஜீவக - சீவிப்போன்.]

அரங்கபூரை—வீரவீரமுடியாகிய அரங்க தேவதைச்சுசெய்யும் பூரை. (உ-ம்.) “சினந்தணிந்தாங்கபூரைசெய்வனென்று” (பாரத. வாசுத. சுரு.) [ராம; வ-குஜா.]

அரங்கபூதி—ஐப்பசிமாசப்பெளரணை வரும் இராத்திரி. [ராமஹ-குதி.]

அரங்கபூம்—1. நாடகசாலை. 2. யுத்தகளம். [ராமஹ-குதி.]

அரங்கம்—1. அபிநயசாலை, கூத்துப்பயிலிடம். (உ-ம்.) “ஆடம்பலமுமரங்கமுஞ் சாலையு” (சந்தா. பண்மக். கக.) 2. கல்விச்சாலை. (உ-ம்.) “சென்மலியரங்கமன்றந்தெற்றியேமுதலவெல்லாம்” (சந்தபு. ஆனகர்புரி. உக.) 3. கூத்தாடிப்பாடல். 4. சத்திரம். 5. சதுரச்சாலை. 6. சபை. (உ-ம்.) “சூளிகையரங்கமன்றம்” (சந்தபு. நகர்செய். எ.) 7. சிலம்பகூடம். 8. சூதுபயிலிடம். 9. சோழதேசத்துள்ள ஸ்ரீரங்கம் என்னும் விட்டுணுதலம். (உ-ம்.) “அலங்காரமளிக்குத்தென்னாங்கத்திடைகொழுதான்” (பாரத. அருச்சுநன். கக.) 10. நிறம். 11. யாற்றிடைச்சூது. (உ-ம்.) “அந்நிலரங்கத்தகன்பொழில்” (சிலப். காடு. சு.) 12. யுத்தகளம். 13. வண்ணக்கொடுக்கும் மை. [1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 12, 13. ராம.]

அரங்கல்—1. அழிதல். (உ-ம்.) “பின்னயாங்கலினைய்கல்” (இராமா. குலமுறைகி. உ.) 3. ஈடழிதல், மனங்கலங்கல். (உ-ம்.) “கோடாங்கிட வெழுங்குவிடந் கொங்கையார்” (இராமா. பால. எதிர. உரு.)

அரங்கன்—ஸ்ரீரங்கத்துப்பெருமான். (உ-ம்.) “அத்தனச்சனரங்கன்” (நாலாயி. தேட்டரும். சு.) [ராம.]

அரங்கு—1-3. அரங்கென்னேவலுந்தெரி நிலைவினைப்பகுதியும் வினைத்தொகையும். 4. அறை. 5. இடம். 6. சபை. 7. சூதாடுதற்கு வகுத்ததாரங்கம். (உ-ம்.) “அரங்கின்றி வட்டாடியற்றே” (வன். சருக.) 8. நாடகசாலை. (உ-ம்.) “அவைபுகழாந்நின்மேலாடுவாளணிநசல்” (கலித்தொகை. எக.) 9. போர்

க்களம். 10. யாற்றிடக்குறை. [4,5,6,7,8,9, 10-ம்.]

அரங்கேற்றம்—சபையாரிடங்கொண்டுவந்து அவரத்தங்கிரிப்பைப்பெறல். [ராய - சபை. ஏற்றம் - ஏற்றுதல்.]

அரங்கேற்று—1. அரங்கேற்றம். 2-4. அரங்கேற்றென்னேவலந் தெரிநிலைவினைப்பகுதியும் வினைத்தொகையும்.

அரங்கேற்றுதல்—1. அரங்கேற்றச்செய்தல். 2. புதிதாக இயற்றப்பட்ட ஒரு தூலைச்சபையார் முன்கொண்டுவந்து தெரிவித்து அவரது சம்மதத்தைப்பெறல். (உ-ம்.) “கண்ணிய வரங்கர்முன்னே கவியாங்கேற்றினுனே” (இராமா. சிறப்பு. கக.) 3. முதன்முறை சபைக்குமுன்கொண்டுவருதல்.

அரங்கேறுதல்—1. சபைக்கு முன்வருதல். அரங்கோழ்செய்யுள்—புறநாடக உருக்களுள் இதுதியுரு. (சிலப். ௩: ௪௪. உரை.)

அரசங்கம்—அரசினுக்குளவங்கிய உறுப்புக்கள்; அவை: அமைச்சர், நாடு, ஆண், பொருள், படை, நட்பு என்பன. (வள். ௩அக. பரி.)

அரசசீந்நம்—மரபுபற்றி யாசர்க்குரியனவாகிய விசேடமானவருள்கள்; அக்குறிகள்: முடி, குடை, கவரி, தோட்டி, முரசு, சக்கரம், யானை, கொடி, மதில், தோரணம், நீர்க்குடம், பூமலை, சங்கு, சடல், மகரம், ஆமை, இளைக்கயல், சிங்கம், தீபம், இடபம், சிங்காசனம் என்னும் இருபத்தொன்று மாம். (கு - நிகண். ௧௨. ௧௨௦.)

அரசணமை—பகையாசன் அணித்தாக இருக்கை. அஃது ஈதிகள் ஆறனுள் ஒன்று. (வள். ௭௩௨. பரி.)

அரசநீதி—அரசு நடாத்து முறைமைகூறுதல். (உ-ம்.) “தேறலார்தமைத்தேறலுந் தேறினர்த்தேறலாயமையுமென்று - மாறலாருடனமலைதலுமாதுடன் மருவிவாழ்தலுமுன்னே - யாறலர்தனவரசருக்கென்றுகொண்டாரசநீதியிற்சொன்னா” (பாரத. சூது. ௭௨.)

அரசபரி—பெண்களது மனம்போல மிக்க மனத்ததாய் வாயுமடலைப்போலச் செயியுனதாய் நான்கு காலும் பிடரும் முகமும் முதுகும் முன்புறமும் வெண்ணிறமாய் எண்பத்திரண்டெவ்வாய்ந்த குதிரை. (கு - நிக. ௧௨. ௧௦௦.)

அரசம்—1. சாரமில்லாதது. 2. கவையிலலாதது. 3. மூலரோகம். (உ-ம்.) “அரசம்மொலிசுன் மம்” (தைல. தைலவ. அச.)

[1, 2. சுரவல.]

அரசர்க்குத்துணைவர்—அரசர்க்கென்பேராயம்.

அரசர்க்குறுத்சீசுந்நம்—அரசரைப்பற்றிசின்னவர்க்குயிர் துணைசெய்தோர்; அவர்: படைத்தொழிலோர், நகரத்திகப்புலவர், மருத்துவக்கலைஞர் நட்பாளர், அந்தணுள் என்னும் ஐவர். (கு - நிகண். ௧௨. ௩௭.)

அரசர்க்குண்பேராயம்—அரசர்க்குத்துணைசெய்யும் எண்மர்; அவர்: கரணத்தியலவர், கடைகாப்பாளர், நகரமாக்கன், படைத்தலைவர், சுற்றம், யானைவீரர், புரலிவீரர், மந்திரியர் என்பவர். (கு - நிகண். ௧௨. ௧௩.)

அரசர்க்குமைப்பெருங்குழ—அரசரோடுகூடித்தொழிண்டாத்தும் ஐவர்; அவர்: மந்திரியர், புரோகிதர், தூதுவர், ஒற்றர், சேநாபதியர் என்பவர். (கு - நிகண். ௧௨. ௩௭.)

அரசர்குணம்—தூங்காமை, கல்வி, துணிவு என அரசர்க்குரிய சூழித இலக்கணங்கள். இது: “தூங்காமைகல்விதுணிவுடைமையிம்முன்று - நீங்காநிலனாள் பவற்கு” என்னுங்குறளாற்பெறப்படும். (வள். ௩அக.) [தூங்காமை-விரைவுண்மை.]

அரசர்பாட—அகவற்பா. (உ-ம்.) “அரசர்பாவாலாற்றுப்படைமேல்” (இலக்கணவீள். பாட். அ௭௩.)

அரசர்பின்னோ—வணிகர். (உ-ம்.) “அரசர்பின்னோகநகர் மருங்கில்” (சிலப். அடைக்கல். ௧௦௧.)

அரசரநுதொழில்—அரசர்க்குரிய ஆறுதொழில்கள்; அவை: ஈதல், பல்லுயிரோம்பல், ஓதல், படைக்கலம்பயில்லல், பகைத்திறத்ததுதல், வேட்டல் என்பன. (வள். ௩அச. திவா. ௧௨-வது.)

அரசரியல்பு—அரசர்க்கெப்பொழுதும் இருக்கவேண்டிய தன்மைகள்; அவை: அஞ்சாமை, ஈதல், அறிவு, ஈனக்கம் என்பன. இது: “அஞ்சாமை யீகையறிவுக்க மிங்கன் கு - மெஞ்சாமைவேந்தர்க்கியல்பு” என்னுங்குறளாற்பெறப்படும். (வள். ௩அ௨.)

அரசரோளி—குடியோம்பல், கொடை, செங்கோல், தலையளி ஆகிய அரசர்க்குரியமகிமை. இது: “கொடையளிசெங்கோல் குடியோம்பண்கு-முடையாளும் வேந்தர்க்கொளி” என்னுங்குறளாற்பெறப்படும். (வள். ௩௧௦.)

அரசவநம்— திருவாவடிதையென்னும் ஒரு சிவஸ்தலம். (தணிகை. முகவு.)

அரசனீத்தல்— இராச்சியப்பரிபாலனஞ்செய்தல். (உ-ம்.) “ஆரரசனரிப்பவாருளினால்” (பெரியபு. திருஞாந. 100க.)

அரசன்— 1. இறைவன். 2. எப்பொருட்குமிறைவன். 3. காரிமுதிப்பாவதானம். 4. துருக். 5. பாணசெந்தகம். 6. வியாழன். (உ-ம்.) “ஒகையோடாசனோதிடுகின்றன்” (கந்தபு. திருச்செந்தி. ௧௮.)

அரசன்விநீதம்—தொன்னுறற்றுது பிரபந்தங்களுளொன்று; அது: பத்துக்கலித்துறையும், முப்பது விருத்தமும், கலித்தாழிசையுமாக மலைவருணையுந், கடல்வருணையுந், கடலெருணையுந், நிலவருணையுந், வான்மங்கலமும், தோண்மங்கலமும் பாடிமுடிப்பது. இது முடிபுனைந்த அரசனுக்குரியது. (தொன்னுல். உஅ௩. உரை.)

அரசன்விரோதி— 1. கொல்வவக்கொடி. 2. பூவாசமரம்.

அரசநீதி— அரசாசிய காவலை நடாத்துமுறை. (வன். நகும். அதி.)

அரசனுயிரி காத்தோன்—காண்டாமிருகம். [இவ்விதொரு கதைவியலை ஓரரசனுயிரைக்காத் ததென்பதனால்வந்தபெயர்.]

அரசாட்சி—அரசாளுதல். (உ-ம்.) யானாமிவ் வரசன்வென்னையிவ்வாசாட்சியினிதேயம்மா” (இராமா. யுத். மீட். உஉக.)

அரசாணி—விவாகமண்டபத்திலே யரசன்கால் நாட்டிம் மேடை.

அரசாணிக்கால்—விவாகமண்டபத்திலே யரசாணியிலே முருக்குடன் நாட்டப்படும் அரசன்கொம்பு.

அரசாணிப்பாணை— விவாகமண்டபத்துக்குமுன்னிறுத்தப்படும் அடுக்குப்பாணை.

அரசாளுகை— இராச்சியஞ்செய்கை.

அரசாளுதல்— அரசுசெய்தல். (உ-ம்.) “மூண்டபகைசெற்றுலகமுந்துமாசாளும் - பாண்டியன்” (திருவாத்ரு. மந்திரி. உ.)

அரசானம்— 1. அரசமரம். 2. அத்தைப்பூண்டு. 3. பேராத்தைப்பூண்டு.

அரசி— 1. அரசன்மனைவி. (உ-ம்.) “அரசரிப்புருத்துபேராசியானர்” (இராமா. மந்த. ௧௬.) 2. அரசுசெய்கிறவன். 3. சிரோட்டமானவன். (உ-ம்.) “உன்னைக்காட்டினன் கற்பிதுக்கரசியென்றுலகில்” (இராமா. மீட். ௧௨௩.)

அரசிகம்-- கனவயில்லது, ரசமில்லாதது. [காஸியி.]

அரசியல்— 1. அரசன்தியல்பு. (வன். நகும். அதி.) 2. அரசுநடாத்து முறைமை. (உ-ம்.) அழைத்துநீடாசியலுசாலி” (பாரத. வாரண. ௧௨௮.)

அரசிநீக்கை— 1. அரசன்வீற்றிருக்குஞ்சபை. (சூ. நிகண். 10: ௧௬.) 2. அரசுசெய்யும் உரிமை. (உ-ம்.) “தனயனுஞ்சுலோத்துங்கற்குத் தன்னரசிருக்கைநல்கி” (திருவிளை. பழியஞ். உ.) 3. சிங்காசனம்.

அரசிநீத்தல் — இராசாவாகவீற்றிருத்தல். (உ-ம்.) “தென்னவனின்றகன்னிப்பெண்ணாசிருத்து” (திருவிளை. தடாதகை. ௬௬.)

அரசிநிப்பு—1.அரசிருக்கும் இடம். (உ-ம்.) “அவன்கருமாசிருப்பும்ண்டபடும்” (திருவிளை. மாணிக். எள.) 2. அரசிருத்தல்.

அரசிலியை— ஒரு சிவஸ்தலம். (பெரியபு. திருஞாந. ௧௧௩௬.)

அரசிலை— 1. அரசமரத்தின் இலை. 2. மிருகங்களுக்கிடும் அரசிலைக்குறி.

அரசிலைநீதுக்கம்—அரசிலைபோலுந்தொங்கல்.

அரசினை— 1. அரசர்க்கரசன். (உ-ம்.) “அரசிறையரசொடெழுதலும்” (சூரா. கல்யாண. ௧0௬.) 2. அரசர்க்கிறுக்கும் இறைப்பொருள்.

அரகம்— 1. அரகர். (உ-ம்.) “அரசுபடவமருழக்கி” (மதுரைக்காஞ்சி. ௧௨௮.) 2. அரசன். (உ-ம்.) “நராதிபனாகருக்கரசாய் - மகுடமேந்தியருளினில்” (பாரத. குருகு. ௧௬.)

3. அரசாட்சி. (உ-ம்.) “அரசேதஞ்சென்றருங்காண்டைத்” (சிலப். புறஞ்சேரி. ௧௬.)

4. அரசியல், அரசன்நன்மை. (உ-ம்.) “அரசுமேம்படஇய” (சிலப். இந்நிலவிழ். ௧௬௬.)

5. அரசென்னுமரம். (உ-ம்.) “மீச்செலாதவாக” (சூத. எக்கி. பூ. ௬: ௩௨.)

6. இராச்சியம். (உ-ம்.) “எனதுயிரகவாழ்வென்பயாவையுரினது” (பாரத. குருகுல. ௧௮.)

7. சிரோட்டம். (உ-ம்.) “மின்னுத்தமக்கோரசே” (கந்தபு. தெய்வ. ௧௬௩.)

8. திருநாவுக்கரசுகாயணர். (பெரியபு. திருஞாந. ௧௬௬.)

அரசுகட்டில்—சிங்காசனம். (உ-ம்.) “அரசுகட்டிலிந்துஞ்சியதறியாது” (சிலப். அழற்படு. எ.)

அரசுவா — நான்குசூல்கள், துதிக்கை, கோசம், வாலென்னும் ஏழுபாடும் நிலத்திலே தோய்வதாய், காலினகம்பாபியஞ்சுநிலினையும் ஒத்த வெண்ணிறம் உடையதாய்,

நான்கு கால்கள் துதிக்கை வால் இரண்டு கொம்புகள் என்னும் எட்டுறுப்பாலுங்கொல்லவல்லதாய், எழுமுது உயர்க்கியும் ஒன்பது முழகீட்சியும் பதினமூன்றுமுழச் சுற்றுமுடையதாய், சிறுகண்ணுஞ்செம்புள்ளியுமுடையதாய், முற்பக்கமுயர்ந்து பிற்பக்கந்தாழ்ந்த அரணியானே. (உ-ம்.) “அரசுவாவதொடாடி” (சூனா. கல்யாண. ௧௦௧.)

அரசோநம்— வெள்ளைப்பூண்டு. (தைல. தைலவ. ௧. [ரூப-௧௩.])

அரட்டம்—பாலேநிலம்.

அரட்டம்—1. குறுநிலமன்னர். (உ-ம்.) “அரட்டக்கரும்படை - மானவேற்குறுமன்னவர் நண்ணினார்” (திருவிளை, உக்கிர. வேல்வளை. ௧௧.) 2. குறும்பர், துட்டர். (உ-ம்.) “அடைந்தவர்க்குறுகணற்றுமரட்டரும்” (காஞ்சிபு. இருபத். ௩௮௪.)

அரட்டல்—அச்சுறுத்தல்.

அரட்டன்—குறும்பன். (உ-ம்.) “ஆறிருமதியெய்தியரட்டனையடர்த்து” (சிந்தா. பதுமை. ௧௧.)

அரட்டி—1. அச்சம். [இல்தரளென்னுஞ்சொல்லினின்று பிறந்தது.] 2. அச்சுறுத்ததென்னும் செய்தனைச்சம்.

அரட்டி—1. அரளச்செய்தல். 2. எவல். 3. விளைத்தொகை.

அரட்டேகம்— } தசகாட்கத்தொன்று.
அரட்டேசம்— }

அரட்டேதல்—அச்சுறுத்தல்.

அரண்—1. அழகு. 2. காவல். (உ-ம்.) “அரணிலாடுனென்கட்டங்கியவன்பினால்” (சிந்தா. ௧௧௧. உருள.) 3. காவற்காடு. 4. கோட்டை. 5. மதில். 6. மதில், கடல், மலை, காடு என்னும் நான்களுமும் ஆகிய காவல். இது: “மணிகீருமண்ணு மலையுமணிநிழற்காடுமுடையதானே” உயர்வகலந்தின்மையருமையிந்நான்கி - னைமலரணென்றுரைக்குநால்” என்னுங்குறந்தகளாற் பெறப்படும். (வள். எசுஉ. எசு௩.) 7. வேல். (பிங்கல. ௩௭௭.)

அரண்மனை—1. கோட்டை. 2. மதிலாற் காவல்செய்யப்பட்டவீடு.

அரணம்—1. அழகு. 2. இருப்பிடம். (உ-ம்.) “தன்னெறியவுணர்யாருந்துவன்றியவாணமாகி” (சந்தபு. விந்தம்பி. ௧.) 3. கதவு. 4. கருஞ்சீரகம். (உ-ம்.) “அரணம் பலங்கடுகை கீரடிமுத்தமொலிபோகிபுட்பேந்திரங்காமட்டம்” (தைல. தைலவ. ௧௧௩.) 5. கவசம். (உ-ம்.) “பாசம்பிணித்தவரணம்

பரிவெய்த” (சந்தபு. அவுணர். ௧௪.) 6. கழித்தல். (உ-ம்.) “புறம்பாகவைத்ததனையரணஞ்செய்யும்” (சாதக. அட்ட. உஉ.) 7. கட்டாலாயகாவல். 8. காவல். (உ-ம்.) “அவுணர்வைகுமோரணமானகிரவுஞ்சகிரி” (சந்தபு. தாரகன்வதை. ௧௦௮.) 9. காவற்காலை. 10. கோட்டை. 11. தொட்டோல். 12. மாண்க்குணுக்குச்செய்யும்நற்கொடை. (உ-ம்.) “துயர்த்தழல்சரிப்ப - வரணவாகிரிளருளிற்றெறித்தளித்து” (சேதுபு. பங்கல. ௧௧.) 13. நீக்குதல். (உ-ம்.) “பாசஹரணம்” (சி. சி. அ: உரு. சிவாக்.) 14. மஞ்சம். 15. மதில். (உ-ம்.) “நம்மூர்ப்புறத்தினிலாணாரீதாய்ப்போகுதலரிது” (சந்தபு. அரகசெய். ௩.) 16. வேலி. (உ-ம்.) “மார்பெருமதிலைஞ்ஞமவர்பறுதானை தன்னை - யேற்புடையரணமாகவியற்றுவித்து” (சந்தபு. அசாராயா. ௩௭.) 17. வேற்படை.

அரணம்பரம்—1. மதில். 2. வேலி.

அரணி—1. அக்கிரி. 2. அக்கிரியைப்பிறப்பிக்க உபயோகமாகும் அரசுமுதலிய மாங்களின் கட்டை. (பிராமப. ௩௩.) 3-5. அரணியென்னெவனுக்கெனினிலைப்பகுதியும் விளைத்தொகையும். 6. கணிகாரிகையென்னுமொரு சிறுமரம். அது: திக்கடைத்தகாண. 7. கவசம். 8. காடு. 9. சூரியன். 10. திக்கடைக்கால். (உ-ம்.) “அரணியின்புறத்தனலென” (பாரத. சம்பவ. ௭.) 11. தீத்தட்டிக்கல். 12. மதில்.

அரணித்தல்—1. அரணுக்கல். 2. உரத்தல், கடினப்பதல், முறைத்தல் 3. காவல் செய்தல். 4. சிறப்பித்தல்.

அரணிப்பு—அரணித்தல்.

அரணியகதல்—காட்டுவாழைமரம். [சுரணபுகழி: சுரண - காடு. புகழி - வாழை.]

அரணியசடகம்—காட்டுக்குருவி. [சுரணபுகழி.]

அரணியசாரணை—காட்டிஞ்சி.

அரணியம்—காடு. [சுரணபுகழி.]

அரணியன்—காட்டிலிருப்பவன். (உ-ம்.) “அரணியென்றவர்க்கண்புகர்ந்தனை” (இராமா. விபீடண. உ.) [சுரணபுகழி.]

அரணியா—காட்டுக்காணை. [சுரணபுகழி.]

அரணியாதி—பெருங்காடு. [சுரணபுகழி.]

அரணிநுக்கை—கோட்டை.

அரணை— ஒரு செந்து. (சீவர்ட். நகசு.)

[இது கடித்தால் சரீரமுழுதுகெட்கல், வாயால் துறவீழ்தல், நாத்தடித்தல் என்னும் இக்குணங்களுண்டாகும்.]

அரந்தகம்—செம்பஞ்சி. (உ-ம்.) “அரந்த கமருள்செய்ததேற” (சிந்தா. இலக்க. அஉ.)

[ரதூசு.]

அரந்தம்— 1. அரக்கு. (உ-ம்.) “அரந்த மாதவகைகாய்ச்சு-முளவை” (தைல. பாயிர. உஎ.) 2. இரத்தம். (உ-ம்.) “அரந்தமுண்டொளிரும்வானவணர்ச்செற்று” (கடைத. ணன். சுச.) 3. குங்குமப்பு (தைலவ. அரும் பத.) 4. சிவப்பு. (உ-ம்.) “அரந்தவேணியர்” (கந்தபு. முதலா. அஉ.) 5. செங்கடப்ப மரம். 6. செங்கழுநீர். 7. செங்குவளை. 8. செம்பரத்தைப்பூண்டு. 9. செம்பருந்து. 10. செம்பு. 11. செம்மெழுரு. 12. செம்மை, செவ்வை. 13. பவளம். (சூ. நீகண். சு: எ.) 14. பொன். 15. மஞ்சள். [ரதூசு.]

அரந்தன்— 1. ஆசையில்லாதவன். (பெளட். பாச. உக.) [சு-எதிர்மறை. ரதூ-ஆசையுடையவன்.] 2. செவ்வாயெண்ணுங்கிரகம். [ரதூ-ரகர்த்தமியில் அகரம்பெற்று வந்தது.]

அரந்தி— 1. இன்பமானது. [ரதூசு.] 2. செவ்வல்லி.

அரந்தி— 1. கிறுவிரல்கீட்டிய பிடிமுழம். 2. முழங்கை. [சுரதூசு.]

அரந்துறை— ஒரு சிவஸ்தலம். (பெரிய பு. திருஞா. கஅஎ.)

அரத்தை— 1. ஒரு செடி; இது: சிற்றாத் தை, பேராத் தையென இருவகைப்படும். 2. சிற்றாத் தை. (உ-ம்.) “அரத்தைமுக்கடுமு ஸ்தைமஞ்சிட்டி” (தைல. தைலவ. சு.)

அரத்தோம்பலம்— 1. செங்கழுநீர்ச்செடி. 2. செங்குவளைச்செடி. [ரதூசு.]

அரந்தம்— 1. இரத்தம், அசன்மணி. (உ-ம்.) “அரந்தகலசவியன்கரம்” (தணிகை. கடவுள்வாழ். கூ.) 2. சிரேட்டமானது. 3. பெண்ணை காலிலணியுஞ்சிலம்பு. அது: பெண்ணினால் அல்லது செவ்ளியினால் ஆக் கப்பட்டது. 4. மிருதபாஷாணம். [1,2,3. [ரதூசு.]

அரநாகரம்— 1. இரத்திசீமெடுக்குஞ்சுரங்கம். 2. சமுத்திரம். (உ-ம்.) “மாகதாதிசு

ரூறுத்த விழித்துமணிமேடையினும் வார விசு - அரநாகரமானதன்று முதலின்றனவு மாழிதானே” (அருணாசலபு. திருக்கண். கசு.) [ரதூசு.]

அரதைப்பெரும்பாழி— ஒரு தலம். (பெரிய பு. திருஞா. ஸௌ.)

அரத்தை— 1. குறிஞ்சியாழிசை. (பிங்க. கூ0எக.) 2. காவெட்டை. (இராசவைத்.) 3. பாரிசுநீர். (இராசவைத்.) 4. மங்கைவற்சி. (உ-ம்.) “அரத்தைப்பெண்டிரினந்தைகை” (மதுரைக்காஞ்சி. கசுசு.) 5. வருத்தம். (உ-ம்.) “வானத்தாக்காரத்தைப்பலீர்த்து” (மறைசையர். கசு.)

அரநீ— ஒரு அரிட்டதேவதை.

அரப்பள்ளியான்—சர்ப்பசுநாராகிய விட்டுணு. (உ-ம்.) “அரப்பள்ளியானுமலருறைவானம்” (தேவார. திருச்சி. திருஞா. கூ.)

அரப்பிரியை— உயாதேவி. (உ-ம்.) “அரப்பிரியைபார்ப்பதியே” (திருவாணை. கோச்சென். அக.) [ஹர - சிவன். வியா - மனைவி.]

அரப்போடி— 1. அயவெள்ளை. 2. இரும்பை யரத்திலேயேயாவியெடுத்ததுள்.

அரபி— 1. சடுக்காய். 2. காரி.

அரம்— 1. இரணம். (இராசவைத்.) 2. இரும்பு முதலியவைகளை யாவுதற்காகக்கூடிய தேக்குரை பற்களுடையதாக உருக்கிவைச் செய்யப்பட்ட ஒருகருவி. (உ-ம்.) “அரம்போலங்குர்மையோனும்” (வள். கூகூ.) 3. உருளையின் சிலைக்கம்பு. 4. கீழறை. 5. குகை. 6. பாதலம். 7. வாளம். (உ-ம்.) “அரம்போழ்த்துத்த” (மதுரைக்காஞ்சி. நகசு.)

அரம்பு—குறும்பு. (உ-ம்.) “மேலைவரம்பு கந்தரம்புசெய்யுந் - கலியதுபிறவிக்கண்டாந்” (சிந்தா. முத். ககக.)

அரம்பை— 1. அசுமதாசுப்பூண்டு. (இராசவைத்.) 2. தெய்வப்பெண். (உ-ம்.) “செருவின்மாண்டவ யரம்பையர்ச்சேர்குவான்தே” (கடைத. சிலா. ககூ.) 3. தேவவேசையருளொருத்தி. (உ-ம்.) “தினோத்தமை யரம்பையுருப்பசி மேகை முதலோர்” (கூர்பு. மேரு. கூ.) 4. வாழை. (உ-ம்.) “தன்னாம்பை நிரம்பியதொல்வரை” (இராமாவணரக்காட்சி. இகூ.) [2, 3, 4, ரபலா.

அரமகள்—தெய்வப்பெண். (உ-ம்.) “அக்கினிதிருந்தகால யரமகளவனைகோகி” (கந்தபு. வள்ளி. உகஎ.)

அரமங்கை—தெய்வப்பெண். (உ-ம்.) “அரமங்கையர் சாமரைபாங்காசைத்திட” (காஞ்சிபு. பன்னி. உகச.)

அரமனை—அரசன்மனை. (உ-ம்.) “அரமனைக்கெய்துமுனியம்பினைன்” (பாரத. கீசக. கூ.)

அரமாதிரி—தெய்வப்பெண்கள். (உ-ம்.) “அம்மென்றாலாமாதரொருவர்க்கொருவர்” (இரகு. திக்கு. ௧௦௫.)

அரமாரவம்—நாயுருவி.

அரம்—கடுக்காய்.

அரமியம்—1. அரண்மனை. 2. செல்வர் வீடு. 3. நிலாழுத்தம். (உ-ம்.) “நிரைநிலைமாடத்தரமியந்தோறும்” (மதுரைக்காஞ்சி. ௪௫௧.) 4. பிராபிப்பூண்டு [1, 2, 3, ஹரிசிய.]

அரமுறி—இரும்புமுறிச்செடி.

அரயன்—அரசன்.

அராம்—1. ஆயுத முதலியன வைக்கும் உறை. 2. கதவுத்தட்டு. 3. துன்னாகி. [சுரநா.].

அரி—கதவு. (சு-நி. எ-சக)

அரநு—சத்தரு.

அரலை—1. கடல். 2. கழலை. 3. குற்றம். (உ-ம்.) “நரம்பினரலைதீரவாரி” (மலைபடு. உச.) [அது: முடங்கிப்பற்றமைபோலிருப்பதாலாலையென்றுயிற்று.] 4. தூர்க்கை. 5. மரந்தெடி. 6. விதை. (உ-ம்.) “அரலையுக்கனடுநந்தானாசினி” (மலைபடு. ௧௩௬.) 1, 2, 4, 5, 6. (சு. நிகண். ௧௧. ரகா. ௩௫.)
அரவக்கிரி—வேங்கடமலை. (உ-ம்.) “அரவக்கிரிசாரந்தான்” (பாரத. அருச்சுநந்தி. ௧௨.)

அரவக்கொடியோன்—துரியோதனன். (உ-ம்.) “அரவநெடுக்கொடியுயர்த்தோன்” (பாரத. திரௌ. ௫௪.) [அரவம் - பாம்பு.]
அரவனை—பாம்பாகிய படுக்கை. (உ-ம்.) “நெளிந்தாடரவனையான்” (பாரத. அருச்சுநந்தி. ௧௧.)

அரவனைத்தல்—தழுவிக்கொள்ளுதல். [வழக்.]

அரவனையான்—விட்டுணு. (உ-ம்.) “அரவனையான்சித்தித்தாந்துமடி” (தேவார. திருவதிகை. ௧. திருநா.)

அரவப்பகை—கருடன். (உ-ம்.) “அரவப்பகையுர்கி” (நாலாயிர. அட்டு. ௧௧.)

அரவம்—1. ஆயிலியநான். (உ-ம்.) “ஆதிசைக்கேட்டையாவம்” (விதாந. பஞ்சா. ௧௬.)

2. ஆரவாரம். 3. இராகுகேது. (உ-ம்.) “வரியாவம்பெண்” (விதாந. பஞ்சா. ௧௭.) 4. இரைச்சல். 5. ஒலி. (சு. நிகண். ௧௧. ரகா. ௪.) 6. சிலம்பு. 7. பட்டையெழுச்சி. (வீரசோ. பொருட். ௧௬.) 8. பதஞ்சலிமுநிவர். (உ-ம்.) “புலியாவங்கண்டுகொண்டாடவாழ்புராதநன்” (புலியூர். எசு.) 9. பாம்பு. (உ-ம்.) “நச்சையாவவென்ன” (பாரத. பதினான். ௧௬௩.) 10. பேரொலி. (உ-ம்.) “அரவமானவியன்னையு” (பாரத. குரு. ௧௧௬.) 11. மணக்கலக்கம். (உ-ம்.) “கண்ணம்புருவமுமரவஞ்செய்ய” (சிந்தா. முத்தி. ௨௦௮.) [2, 4, 5, 10. ரவ.]

அரவன்—சிவன். (உ-ம்.) “அரவன்பால் வெண்ணீர்தன்” (சுத. எக்கி. பூ. நக: ௧.)

அரவாபரணன்—சிவன். (உ-ம்.) “அரவாபரணந்தந்தருளருமாமறை” (பாரத. பதினான். ௧௧.) [அரவு-பாம்பு. ஆபரணம்-அணி.]
அரவாங்குடிப்பகை—வேப்பிலை. (மணிமேகலை. எக-ம்பக.) [அரம்போன்றவாயுடையதாய்ப்பேய்க்குப் பகையாயிருத்தல்பற்றிவந்தபெயரென்பர். அரம்; வாய்; கடி-பிசாகம்; பகை.]

அரவித்தல்—ஒலித்தல். (உ-ம்.) “அரவத்தால்வரையைச்சுற்றியமரோடசாரக்கடியாவத்துக்கடைய” (தேவார. திருநாள். எதிருநாள்.)

அரவிந்தம்—1. தாமரை. 2. நாரைப்பறவை. 3. பஞ்சலோகத்தொன்றாகிய செம்பு. [சுரவிந்: சுர - விரைவு. விந் - அடைதல்.]

அரவிந்தலோசநன்—விட்டுணு. (உ-ம்.) “அனைத்துலகுமுடையவரவிந்தலோசனை” (நாலாயிர. திருவாய்மொழி. ௬-ஆம்பத்து. ௧௦.)
அரவிந்தன்—பிரமம். (உ-ம்.) “அரக்காவந்தனருத்தோர்” (கல்வளை.) [தாமரைப்பூவிலிருக்கிறவனென்றபடி.]
அரவிந்தாக்கன்—விட்டுணு. [சுரவிந்: தாமரை. சுக்ஷி - கண்ணன்.]

அரவிந்தை—இலக்குமி. (உ-ம்.) “அரவிந்தையன்னா” [சுரவிந்: தாமரையுடையாள்.]

அரவிசம்—பாதரசம்.

அரவு—1. ஆயிலியம். (இராவைத். 2. பதஞ்சலிமுநிவர். (உ-ம்.) “புலியோடரவதொழுங்குத்துடையவர்” (வெங்கை. ௩௪௭.) 3. பாம்பு. (உ-ம்.) “நச்சாடரவனையான்” (பாரத. பதினான். ௧௦௮.) 3. வைக்கோற்பழுதை.

(உ-ம்.) “கிட்வொர்பரிந்துத்துவாராவருட்டு வார்” (திருவிளை. மண்சுமந்த. இ.) 4. விடம்; ஆடுபெயர். (ஐங்குறு.)

அரவநாள்—ஆயிலியநாள்.

அரவெனுத்துத்—கருமசாந்தி. (வைதல். அரு ம்பத.)

அரவொல்—ஹர என்று சிவனை நோக்கி செல்லுஞ்சுத்தம். (உ-ம்.) “அரவொலியா கமங்கனநிவாரநிதோத்திரங்கள்” (தேவார. நொடி. அ. சுந்தர.)

அரவோன்—பதஞ்சலி முநிவன். (உ-ம்.) “சீரவோனும்” (கோயிற்பு. நடராஜ. எ.)

அரளல்—அரளுதல். (உ-ம்.) “அரண் டார்சிலர்.” (இராமா. இலங்கையழி. சச.)

அரளி—1. நாரிமாம். 2. பீநாரிமாம். 3. பெருமரம். 4. ஒருவகைப்பூச்செடி. [இது அலரியன் மருப.]

அரளித்தோகீது—பீநாரிமார்ப்பட்டை. [அர ளி—பீநாரிமரம். தொக்கு—தோல்.]

அரளுதல்—பிரமித்தல், மிக அஞ்சுதல்.

அரற்றுல்—1. அரற்றுதல். 2. யாழ்கரம் போகை. (பிங்கல. கசசக.)

அரற்று—1. ஒலி. (உ-ம்.) “அரற்றெடு குறந்துவீழ்த்தும்” (கந்தபு. சூரபவ. சஅஅ.) 2. பலவஞ்சொல்லியழுது தன் குறமகூறுத ல், வாழ்விட்டமுதல். (சிந்தா. நாம. உஎஉ. உரை.)

அரற்றுதல்—1. அலறுதல். (உ-ம்.) “அரு மறையின்னமுங்காணதாரற்” (தாயு. சூகா ர. ச.) 2. அழுதல். (உ-ம்.) “கல்லுயர்பொரு ப்பினிடைகாமரடிசெல்ல—வல்லனகொடுவ ன்றுமணிநுபுரமாரற்” (கந்தபு. தெய்வ. உஉஉ.) 3. ஒலித்தல். (உ-ம்.) “நோன்கழல்- கல்லெனவரற்றிடக்கழலிப்பூட்டினுன்” (கந்த பு. முதனாடபா. உஉ.) 4. சத்தமிட்டுச்சொ ள்லுதல். (உ-ம்.) “அங்கசரீரியாற்றியகாபம்” (பாரத. பூப்ப. எஉ.)

அரன்—1. இரளத்திரமுகூர்த்தம்; இது: பகவிலும் இரவிலும் முதலில் நிசமுமுகூர் த்தம். (விதா. குறகு. எஉ.) 2. எப்பொரு ட்ருமினறவன். 3. சிவன், சங்கராகர்த்தர். (சிவசுரு. ஐவகை. உஉ.) [பக்குவான்மாக்க ளுடைய பாசத்தையரிக்கையிலுலே யானே ன்னும் நாமத்தையுடைய சிவன் என்பர் சிவாக்கிரயோகியர். சி. சி. அ: க. சிவாக்.] 4. திரிகாலனிடத்திலே காமிகாகமங்கற்றக் கொண்ட ஒருவன். (த. கி. போ. கஇஅ.) 5. பதினொருருத்திராரிலொருவன். 6. மஞ்சட் பூண்டு. [1-5. ஹர.]

அரன்மகன்—1. குமான். 2. விராவகன். 3. வீரபத்திரன். [ஹர; மகன்.]

அரன்வெற்பு—கைலாசமலை.

அரன்றேழன்—சூபோன். [ஹர—சிவன்.

தோழன்—நண்பன்.]

அரளித்தவள்—உமாதேவி. [சிவனுடை ய இடப்பக்கமேடையவனென்றபடி.]

அரனேறி—ஒரு சிவாலயம். (பெரியபு. திருஞா. இகஉ.)

அரா—1. அராவென்னேவல். 2. ஆயிலி யநாள். (உ-ம்.) “முற்றிலராவழல்பூரமுன்று- மகம்வித்பரணியதோமுகம்” (விதா. பஞ் சா. கஅ.) 3. நாகமல்லி. (இராசவாத்.) 4. பா ம்பு. (உ-ம்.) “பொங்கராவெயின்மணிப்பூணு ம்” (பாரத. பதினா. உஅ.)

அரக்கோள்—இராகுகேது. (உ-ம்.) “அ ரக்கோளிரண்டும்” (சேத்தன் திவாகர. கஉ.)

அராகத்தவம்—வித்தியாதத்தவம் ஏழி றென்று; அது: வித்தையிலிருந்துதோற்றி ப்போசத்திலே யாசையை யெழுப்புவது.

(உ-ம்.) “வித்தியாதத்தவத்திலே யாசாதத் துவத்தோன்றியான்மர்கள் செய்த கண்ம த்துக்கீடாகப் பிராகிருதியினின்றும் பிறந்த கக துக்காதுபவங்களை மேலுமேலும் புகி கையின்பொருட்டிச்சையைப் பண்ணிற்றி கு ம்” (சி. சி. உ: இச. மறை.) [ராஅ; தகவ:]

அராகபகவான்—புருஷத்தவத்திற்கும் அராகத்தவத்திற்கும் அபிமானதேவதை. (சி. சி. உ: எச. சிவாக்.) [ராஅ; ஊவவச.]

அராகம்—1. அடக்கமான தன்மை. [சு ராஅ: க—எகிர்மறை. ராஅ—விருப்பு.]

2. அடங்காத இச்சை. (உ-ம்.) “அரகாவா கமிலானவர்பாரவும்” (சேதுபு. சருவ. உச.) 3. ஒருவன் தான் விரும்பிய பெண் ணைப்பெருதபோது மிகவும் வருந்தியழும் படியாசையைச்செய்வது. (சி. சி. உ. அ0. மறை.) 4. இராகத்தவம். (உ-ம்.) “அரு ந்தின்பத்துன்பமுள்ளத்தறிவினுக் கராகமா தி—தருந்தன்வேதனையாங்காட்சி” (சி. சி. அளவை. எ.) 5. இராகம். (உ-ம்.) “பாவ மொடாராகத் தாளயிம்முன்றும் பகர்திதிமு றையிறுந்பாதம்” (திருவிளை. மாரியாடி. அ.)

இது: பைரவிமுதற்குறிஞ்சியிருயுள்ள நஉ- என வரையறைப்படினும் இவ்வரையறையு ள் அடங்காது நெஞ்சு, மிடறு, நாக்கு, மூக் கு, அண்ணம், உதடு, பல், தலையென்னும் எட்டுத்தாங்குகளினின்று எழுத்தல், படித்த ல், நலிதல், சும்பித்தல், குடிவம், ஒலி, உரு

டு, தாக்கு என்னும் எட்டுக்கிரியைகளால் இன்னும் பலவகைப்படும். 6. கலிப்பாவறுப்புள் ஒன்றாகிய முடிகியல். அது: துளவடிமுதலாக எல்லா அடியானும் வந்து நான்கடியிற் குறையாமலும் எட்டடியில் மிகாமலிருப்பது. (இலக்கணசிங். எங்.) 7. சிவப்பு. 8. செம்பராகம். (உ-ம்.) “பெய்யராகமழிய” (இராமா. நீர்வினா. கக.) 9. பாலையாழ்த்திதம். (சூ.நிகண். கங். நக.) 10. பொன். [ராமா. 100 என்னும் வடமொழி தமிழில் அகாரம் பெற்று அராகமென நிறைவென்றி இராகம் என இராகம் பெற்றுநிற்கும், “இராகம்” பாள். [2. 10. ராமா.]

அராகவொத்தாழிசைக்கலிப்பா— வண்ணவொத்தாழிசைக்கலிப்பா. அது: தரவுத் தாழிசையும் வந்தபின் வண்ணகமும் அதன்பின் அம்போதரங்கமும் அதன்பின் தனிச் சொல்லுஞ்சரிதகமும் வந்து ஆறுறுப்பினால் முடிவது. (இலக்கணசிங். எங்.)

அராத்தல்— 1. அராவுதல். 2. சிந்தித்தல். 3. முட்டிதல். [வழக்.]

அராத்திரி—கைலாசமலை. [ஹராஜி: ஹரா - சிவன். சூழி - மலை.]

அராத்துதல்—அராத்தல். அராதி—சத்தாகு. [சுராதி.]

அராந்பு—பிடிக்கொடாத கொண்டாட்டம். [வழக்.] [சுரா - பாம்பு. நக - சிநேகம்.]

அராபதம்—வண்டு. (உ-ம்.) “தங்கராபத நெருங்கு தொங்கலணி தாமவேலடலாக்கநீ” (பாசத. மணிமான். கபக.)

அராம்— 1. செட்டவன். 2. கெட்டவன்.

அராழி—பதஞ்சலிமுநி. (உ-ம்.) “அரா முநியிதுவேண்டும்” (திருவினா. வெள்ளி. திருக்கூ. உரு.)

அராமை—சீழ்மகள். [ராரா.]

அராலம்— 1. கொடுவான். 2. மதம்பிலிற்று மயாலை. 3. வளைந்தது. [சுராஅ.]

அராலே— 1. நாட்டியப்பெண். 2. வேசை. [சுராஅ.]

அராவணம்—புலம்பாணம். (உ-ம்.) “ராலம்-அராவணமதாவவதரித்திமருட்டீதரா” (சேதுபு. இராமனருக். ௫௬.)

அராவணல்—ஆகிசேடன். (உ-ம்.) “அராவணன்முடித்தலை” (சேதுபு. இராமனருக்.

௫௬.) [அரா - நாகம். அண்ணல் - சிரேட்டன்.]

அராவணை—அராவணை பாள். அராவல்— 1. அழுத்தல். 2. உரிஞ்சுதல். 1-2. (உ-ம்.) “வய்யராவியமாரன்வாளியும்வானிலாநெடுவாடையும் - மெய்யராவிடவாவீசோர” (இராமா. கைகேசி. ௫௬.) 3. மின்டல். அராவாரம்—கொடிருந்திரி. (உ-ம்.) “மதுமாங்கனி மாதலங்கந்- கதலியராவாரங் கொளுஞ்சி” (தைல. தைலவ. கக. ௫.)

அராவுதல்—அரத்தாற்றேய்த்தல். அராவளி— 1. கருடன். 2. கீரி. 3. மயில்.

[சுரா - பாம்பு. வெறுரி - பகை.]

அராளககாழகம்—நிருத்தகை முப்பதனுனொன்று. (சிவப். அங்கே. கஉ.) [இது: சுத்தானந்தப்பிரகாசமென்னும் தமிழ்ப்பரதநூலிங்காணப்பட்டதென்றார்.]

அராளம்— 1. இருவாட்சிச்சேடி. (உ-ம்.) “ஆம்புபுளியாரை மருக்கொழுத்தாராம் பதினமூன்றாம்” (தைல. தைலவ. கக. ௫.) 2. குங்கிலியம். (தைல. தைலவ. கக. ௫.) 3. பெருவிரல் குஞ்சித்துச் சுட்டுவிரன்முடக்கியொழிந்த விரன்மூன்றாம் நிமிர்ந்து வளைவது. (உ-ம்.) “அராளமாவதந்வாக்கிளப்பிற்- பெருவிரல்குஞ்சித்துச் சுட்டுவிரன்முடக்கி- விரல்கண் மூன்றாம் நிமிர்ந்தகம் வளைத்தற்- குரியமதென்பவுணர்ந்திசினோரே” (சிவப். அரங்கே. கஅ. உரை.)

அரி— 1. அக்கினி. 2. அக்கினிதேவன். (உ-ம்.) “அரியுமந்நெனது கூறுநீலனென்றைந்நிட்டாளு” (இராமா. திருவவ. உங்.) 3. அக்கினிநனுடைய ஒன்பது புத்திரர்களிலொருவன். (உ-ம்.) “அம்புருடனாரிகேதுமாலன்” (கந்தபு. அண்டகோ. உஅ.) [அக்கினிநென்பது சூழியு என்பதன்விக்காரம். சூழியு என்பது மிருகேந்திரம் அத்தவப்பிரகாரணம் கள-ஆஞ் சுலோகத்திற்காணப்பட்டது.] 4. அடர்பு. 5. அரிசி. (உ-ம்.) “வாலாகமுலியவண்ணச்செம்புனல்” (சிந்தா. காங். ௩௩அ.) 6. அரித்தல். (உ-ம்.) “அரிக்கடினனியம்” (மதுரைக்காஞ்சி. ககஉ.) 7. அரிதல். (உ-ம்.) “ஆக்கரிய முக்குவ்வையரியுண்டானென்றான்” (இராமா. சூப்பநகை. கஉ. ௫.) 8-10. அரியென்னேவலுந் தெரிநிலைவளைப்பகுதியும் வீணைத் தொகையும். (உ-ம்.) “ஆலவாய்க்கரும்பின்னேனுமேதலைப்பாளித்தேனும்” (இராமா. நாட்டி. கூ. வி-கை.) 11. விட்டுணு. 12. அழகு. (உ-ம்.) “அ

ரிநீர்விழ்நீலமல்லி ” (கவித்தொகை. ௧௧.)
 13. அது த்தல். (உ-ம்.) “அரிபுகும்பொழுதில்”
 (மதுரைக்காஞ்சி.) 14. ஆபதம். (சூ. நிகண். ௧௧; ௩௪.) 15. ஆவணியாதம். (இராசவைத். ௧௬௦.) 16. ஆறென்னும் எண். [அரியாகிய உட்பகைகள் ஆறென்னும் குறிப்புப்பற்றிவந்த பெயர்.] 17. இத்திரன். (உ-ம்.) “அரி திரு முன்னரெய்தி” (கந்தபு. திருவீன. ௩௩.)
 18. வெற்றி. 19. இயமன். (உ-ம்.) “ஆரு யிர்கொண்டிடுமரி தனூர்தியும் ” (கந்தபு. தான. ௪௦.) 20. இலக்கித்திந்த காராபிடம். 21. ஈர்வான். 22. உட்டுளைப்பொருள். 23. பகை. 24. உருக்குமகவசவரகனுக்கு மகனும் வீதார்ப்பாட்டாசனனுமாயிருந்த ஒருவன். (மச்சபு. போச. ௧௦.) 25. உருளை. 26. ஐம்மை. (உ-ம்.) “அரியாய்த் திரண்முன்கை” (புறநா. ௧௧.) 27. ஒருதான். (சூ. நிகண். ௧௨-வது ௧௦௨.)
 28. ஒன்பதுகண்டங்களுளொன்று. 29. கடடில். 30. கடல். 31. கடுக்காய். (இராசவைத். ௧௬௩.) 32. கண்வரி. செல்வரி. (உ-ம்.) “அரி மதருண்கணர் ” (கவித்தொகை. ௧௧.) 33. கயிலந்தம். 34. கருங்காலிமரம். 35. கருங்கிளி. (பிங்க. ௨௩௫௧.) 36. கருஞ்சிலப்பு. 37. கள்ளு. (சூ. நிகண். ௧௧; ௨௪.) 38. காசம். (இராசவைத். ௧௬௬.) 39. காற்று. 40. கிளி. (உ-ம்.) “ மாப்புக்கரியுந் குயிலும் பயில்பொழில் ” (பழமலையந்தாதி. எ.) 41. கிணம், ஒளி. (உ-ம்.) “அரிமணிச்சிலையின் சலாகையால்” (பாரத. இத்திர. ௨௩.) 42. கீழ்காய்கெல்லி. (இராசவைத். ௧௬௩.) 43. குதிரை. (உ-ம்.) “நன்றிகொளரிமகநடத்த வெண்ணியோ” (இராமா. திருவவ. ௮௧.) 44. குச்சுதீவிலுள்ள ஒருமலை. (உ-ம்.) “அரியெ ணுங்குன்று” (சுர்மபு. பிலக்க. ௨௭.) 45. குயில். 46. குரங்கு. (உ-ம்.) “அரியினஞ்செ னை சென்றவடவிகளைத்தும்” (இராமா. மீட. ௧௬௬.) 47. குற்றம். (சூ. நிகண். ௧௧; ௩௩.) 48. குன்மம். (இராசவை. ௧௬௩.) 49. கூர்மை. (சூ. நிகண். ௧௧; ௩௪.) 50. கொடி வேலி. 51. வெண்புகை. (ஆசிரியநிகண்டு.) 52. கொள்ளின்னவோர். (இராசவைத்.) 53. சத்துரு. (உ-ம்.) “தங்கடிசாரியேவலினால் வந்தகிலோத்தமை” (பாரத. இத்திர. ௪௩.) 54. சந்திரன். 55. சிங்கம். (உ-ம்.) “அரியெ ணும்பெயர்ப்பொருமையில்” (பாரத. காண்ட. ௩௭.) 56. சிங்கமுகன் என்னும் அசுரன். (உ-ம்.) “திருலரிக்கிளவல்” (கந்தபு. கிரவுஞ்ச. ௧.) 57. சிங்கவிராசி. (உ-ம்.) “மறியரி யாறின” (விதாந. குணகுண. ௪௫.) 58. சில

ம்பு. 59. சிலம்பு முதலியவைகளுக்குள்ளிடு மணி. (உ-ம்.) “சிலல்லிச்சிலம்பின்வள்ளார்” (சித்தா. கோவிலி. ௫௦.) 60. சிவன். (உ-ம்.) “முராரிகாராயணனரிமுதற்புகலுதுராமங்க ள்-வினையிலத்தணீர்காரணவன வினவ்விலல னையுணர்த்தும்மே” (சூத. எக்கி. பூ. ௩௩. ௬.) 61. சுரம். (இராசவை. ௧௬௬.) 62. சூரி யன். (உ-ம்.) “சீவெனக்கென வரியெனக் கெணு நீதியொப்பனவீதியே” (அரிச்ச. இக் திர. ௧௬.) 63. செம்மறியாட்டுக்கடா. (உ-ம்.) “அரியினெடுதரக்குறவாமே” (மச்சபு. கைமி. ௩௦.) 64. சோலை. 65. தாட்டுவதுவம். 66. தவளை. (உ-ம்.) “தொல்லையோர்பிரமன்று குசியகாலத் தோன்றியநீத்தமேலரிபோற்- செல்லுமார்க்கண்டன் ” (கந்தபு. திருநா. எ.) 67. தான்றிக்காய். (இராசவை. ௧௬௩.) 68. திருவோணநட்சத்திரம். (உ-ம்.) “அரிம கங்குன்றிருபான் ” (விதாந. குணகுண. ௨௭.) 69. துண்டம். 70. துளசி. (தைல. தைலவ. ௬௩௫.) 71. தேர். 72. கீத்திரை. (பிங்கல. ௩௦௮௫.) 73. நிறம். (உ-ம்.) “வெள்ளரி வெண்சோறு” (மலைபடு. ௪௬௫.) 74. நீர். (விசுவ நிகண்டு.) 75. நீர்த்தொட்டி. (மேதிநிகோ சம்.) 76. நெருக்கம். 77. நெல். (உ-ம்.) “அரிமண்டலம்புகைத்து” (தைல. தைலவ. ௮௪.) 78. நெந்திரி. (உ-ம்.) “எறிதருமரியி ன்சகம்மைமெயுத்துவானிட்டபோர்கள்” (இ ராமா. நாட. ௨௬.) 79. நெற்கதிர்க்கரிந் பசு ந்காய்த்தண்ணீர். (இராசவைத்.) 80. நெற் குடு. (உ-ம்.) “எள்ளாவரிமானுடர் மிகுப்ப” (இலக்கணவி. ௬௭௧. உரை. 81. விதி. சட்ட வின் விதி. 82. பச்சைகலந்தமஞ்சனிறம். 83. பச்சைசிறம். 84. டிக்கை. 85. பத்திரஹரி யென்னும்புலவன். 86. மருதப்பறை. (உ-ம்.) “அரிக்குடரியின்யாமை மிளிர் ” (புறநா. ௨௬௬.) 87. பன்றி. (உ-ம்.) “அரிக்குறவோடி வான்” (திருவிளை. கரிக்குருவி. ௧.) 88. பனை மட்டைக்கருக்கு. (இராசவைத். ௧௬௮.) 89. பாம்பு. (உ-ம்.) “கரத்தரிக்கங்கணங்கட்டா ணை” (திருச்செந்தினிரோட்ட.) 90. பிரமன். 91. புகை. (உ-ம்.) “சா திரறுந்தைலவரியாரி க்கு நிறையாயுடந்தளித்தாலென ” (தைல. கடவுள்வா. ௫.) 92. பொடி. (இராசவைத்.) 93. பொன். (உ-ம்.) “அரித்தேரக்கியுமமை யான்” (பெரும்பாண. ௬௧௦.) 94. மதுடன். 95. மஞ்சனிறம், செந்திறம். (உ-ம்.) “அரித்த ளிர்மெல்லுணை” (இராமா. மிதிலை. ௮௧.) 96. மயில். (உ-ம்.) “அரியினெடுமரியுற வாமால்” (மச்சபு. கைமிச. ௩௦.) 97. மரகதம்.

(சூ. நிகண். சு: சு.) 98. மரவயிரம். (உ-ம்.) “அரிசினைமுழக்கி” (கல்லாட. இட.) 99. மலர்மாலே. 100. மலே. 101. மழைத்துவல். 102. மூங்கில். 103. மென்மை. (உ-ம்.) “மெல்லிலையரியாம்பலொடி” (மதுரைக்காஞ். உருஉ.) 104. யாழின்நாம்பு. (உ-ம்.) “அரிக்கு ரற்றட்டை” (மலைபடு.க.) 105. வண்டு. (உ-ம்.) “அரிவிரகத்துழாய்” (பாரத. இராய. கள.) 106. வரி. (சூ. நிகண். கக: நட.) 107. வலிமை. (சூ. நிகண். கக: நட.) 108. வாயுதேவன். (உ-ம்.) “இரண்டரிகளருளாண்மையோரும்” (பாரத. இராச. கள.) 109. அன்னம். [1, 2, 3, 11, 15, 17, 18, 20, 25, 29, 32, 34, 36, 37, 40, 41, 42, 44, 46, 47, 54, 55, 56, 57, 60, 61, 62, 66, 74, 82, 83, 85, 89, 90, 91, 93, 94, 95, 96, 97, 108, 109. ஹரி; 16, 21, 24, 26, 35, 53, 75, 81. அரி.]

அரிக்கண்சட்டி — அரிசியரித்தந்தருச்சிறு துவாரங்கள் விட்டுச் செய்யப்பட்டசட்டி.

அரிக்கரியார் — சிவன். (உ-ம்.) “அரிக்கரியார் கழல்வண்ணக்” (பெரியபு. திருஞாந. 400ச.) [ஹரி - விட்டுணு. அரியார் - காணுதற்கரியவர்.]

அரிக்காந்தி — விஷ்ணுகாந்திப்பூண்டு. (உ-ம்) “புனர்வமரிக்காந்திதாழை” (தைவ. தைவலா. எந்.)

அரிக்குதல் — அரித்தல்.

அரிக்குரல் — அரித்தெழுமோசை. 2. இனியகுரல். 3. தவளைசைத்தம். (உ-ம்.) (1, 3, ஐங்குறு.)

அரிகண்டம் — 1. ஒருவிரதவேடம்; அது: படலமாக இருப்புத்தகடுகளைத் துச்செய்து தன்னைவருத்தும்படி கழுத்திலே மாட்டிக்கொள்ளும் வேடம். [ஹரி-அரிதல். கணு: கழுத்து.] 2. தொந்தரவு. [ஹரி-அரிதல். கணு: க - இடைஞ்சல்.] 3. நவகண்டங்களு ளொன்று. (உ-ம்.) “அரிகண்டத்துவாழ் வோர்” (கந்தபு. அண்ட. ௪௦.) [ஹரி; வணு-பிரிவு.]

அரிகண்டப்பாடுதல் — கழுத்திபாடவும் பாடத்தவறினாற் கத்தியினு லரியப்படவு மிசைத்து கழுத்திலே கத்திமாட்டிக்கொண்டு பாடல். (பாலவச்சரித். ௧௦௨.)

அரிகயிறு — அரிதூற்பொறி. (சிந்தா. நாம. எடு. உரை.)

அரிகராமரன் — அரிகரப்புத்திரன். (சூ. நிகண். சு: உஅ.) [ஹரி - விட்டுணு. ஹர. சிவன். கூரோர - மகன்.]

அரிகரப்பன் — ஒருகரப்பன். [வழக்.]

அரிகரப்பான் — வாத்தக்கரப்பான். (உ-ம்.) “குட்டிகரப்பான் வெய்யமருத்தணிமருட் காய்கள் வதப்பும்போம்” (தைவ. தைவலா. ௧௩௩.)

அரிகரபுத்திரன் — ஐயனார். (உ-ம்.) “அ த்தருத்திருமைத்தற்ககிர புத்திரனெனாநா ம்புனைந்து” (கந்தபு. மகாசா. ௩௦.) [ஹரி ஹரவாது: ஹரி - விட்டுணு. ஹர - சிவன். வாது - மகன். விட்டுணு மோகி நியென்னும் பெண் வடிவவக்கொண்டபோது அம்மோகியியைச் சிவன் கூடிப்பெற்றபி னையென்பர்.]

அரிகரி — அத்திக்கொழுந்து.

அரிகல் — மகாமேரு.

அரிகள் — பகைவர். (சூ. நிகண். உ: இக.) [அரியென்னும் பேரின்பன்மைச்சொல்லா தலால் அப்படியின் பொருளைத் துக்கும் பன்மையாம்.]

அரிகளவம் — நதி.

அரிகறையான் — 1. அரிக்குங்கறையான். 2. தொந்தரவுகொடுக்கிறவன். [கறையானரி ப்பைப்போல விடுக்கண் செய்கிறவனென்ற படி.]

அரிக்கிணை — மரவயிரத்தினுற் செய்யப்பட்ட ஒரு மருதநிலவாத்தியம். (உ-ம்.) “அழலவீர் மணிப்புண் மன்னாரிகிணை க்கிணையலு துந்ரு முலையையறுகான்மாதர் குழலியையறுகாற்குட் டம்” (அருணாசலபு. திருக்கண். ௪௩.)

அரிதூரல் — காகரத்தருரல். (உ-ம்.) “அரி குரத்தோழி நாமத்தரவவட்டித்ததாக” (சித் தா. ௧௩௧. ௧௧௧.)

அரிகூடம் — கோபுரவாயின் மண்டபம்.

அரிகேயம் — சூரியனுடைய கதிர்களினு ன்று. (உ-ம்.) “ஆதவன்கதிரிலேழ்கதிர் சிறந்த வவற்றினிற்சுகமுணத்தோடு - மேதமற்றோ ளிருமியலரிகேசமிரண்டும்வான்புத்தகொளி வழங்கும்” (கூர்மபு. ஆதவர்க. ௧.)

அரிச்சந்திரன் — பிரதிடாகலையிலேதேயு தத்துவத்தினுள்ள எட்டுப் புவருகளு ளொ ன்று. (இ-லி. கிரியா. உக-ஆம் கலோ. உரை.) [ஹரி ஸூத்ர:]

அரிச்சந்திரன் — சூரியகுலத்தரசர்களுனொ

ருவன்; இவன்: திரிசங்குவின் மகன். அறுவகைச்சக்கரவர்: த்திகளிலொருவன். (உ-ம்.) “ஒடைமாலயானைச் சத்தியாதனன் றனுயிர் நிகரொழி லுடைமைந்த - னேடவித்துத்தார் மன்னவார்போற்று மடலரிச்சச்சிரனென்பான்” (கூர்மபு. சூரியன்மர. ௩௪.) [ஹரிபுரு.]

அரிச்சிகன்—சந்திரன்.

அரிச்சுவடி— அரிவரிசெயுதப்பட்ட எடு.

அரிசட்டுவரீக்கம் — காமம், குரோதம், லோபம், மோகம், மதம், மற்சரம் என்னும் ஆறு உட்பகையின் கூட்டம். (மணிமேக. ௧௦௨. பக்.) [சாரி - பகை; ௭௫ - ஆறு; வர்ந்த.]

அரிசந்தநம் — 1. ஐந்தருவிலொன்று. 2. ஒருவகைச் சந்தநமம். (உ-ம்.) “மலாரிச்சந்தநவாசம்” (பாரத. அருச்சுநன்மறு. ௧௫௮.) 3. தாமரைப்பூந்தாது. 4. நிலவு. 5. மஞ்சள். [ஹரிபுரு.]

அரிசம்— 1. அமாவாசை யதிகமும் பிரதமை குறைவுமாகக் கூடிநிற்குந்திசும். (உ-ம்.) “சொல்லமாவாசையிஞ்சிற் பிரதமைதலங் குமந்தா-னொல்கலிலரிசமென்பர்” (மச்சபு. புருரவா. ௨௭.) 2. மகிழ்ச்சி. (சு. சி. ௨: ௮௦. மறை.) [ஹட்டை: அரிசமாவது புத்திரமித்திராதினைக்கண்டு களித்து இளியெயம் கொன்றுந் குறைவிலே யென்னை.] 3. மிளகு. அரிசயம்—1. எலுமிச்சை. 2. கொன்றை. [அரிசயமென்பதை அரிசலமெனவுங் கூறுவர்.]

அரிசான்— சிவன். [ஹரி - விட்டுணு. அரா - அம்பு. விட்டுணுவையம்பாகக்கொண்டவரென்றபடி.]

அரிசனம்—1. மஞ்சள். (உ-ம்.) “அரிசனமேனிலல்லான்” (கந்தபு. தெய்வ. ௮௭.) 2. மஞ்சள்விரவிய கலவைப்பொடி. (உ-ம்.) “ஆசுத்தநனிரோட்டியாரிசனஞ்சாத்தி” (பெரியபு. தடுத்தாட். ௧௫. உரை.)

அரிசா—பெருங்குமிழிமரம்.

அரிசி—1. உமியுடைப்பொருளில் உமிகழற்றி யெடுக்கப்பட்ட உட்பதார்த்தம். (உ-ம்.) “பண்டுமூர்ப்பதரிசியெயானாலும்” (வாக்குண்டாம்.) 2. விதைமுதலியவை. [அதவரிசி, உருளரிசி, ஏலரிசி. கார்புகா அரிசி, லாவா அரிசி, வெட்பாலையரிசியென னளவு தவகைக்காக ஆறுவகையரிசி யுண்டென்பர் வைத்தியர்.]

அரிசில்—ஒருநதி. (உ-ம்.) “அரிசிற்றென்

சையழகார்திருப்புத்தூர்” (தேவார. திருப்புத். ௫. ௬.) [இது, “அரிசோல்” என்பதன்றிரிப்பு.]

அரிசு—மிளகுக்கொடி.

அரிசோல் — கும்பகோணத்துள்ள ஒரு நதி. (உ-ம்.) “அர்சொத்தகரைப்புத்தூர்” (பெரியபு. திருப்பதிகக். ௧௨.)

அரிசோபகந்தரவிரணம்— மூலபகந்தரம். (சீவரட். ௩௦௨.) [சாரிமூல - மூலம். பகந்ரம்.]

அரிசோரோகம்—ஆண்குறியில்வரும் ஒரு வகைரோகம்; அது: வாதபித்தத்தப்பங்கன் இரத்த மாமிசங்களை யறுசரிக்கும்போது பிறப்பதும், அப்போதான் குறியிலுள்ளிலாவது வெளியிலாவது நமைச்சல், அவ்விடங்களில் மூலரோக முளைகளைப்போலுஞ் சிறு சிறு காளான் முளைகளைப்போலும் மாமிசம் எழும்புதல், அவைகளிலிமிகவும் வியர்வைகசிதல், இரத்தம் வடிதல், என்னும் இக்குணங்களுண்டாவதுமானது. (சீவரட். ௩௧௫.) [சாரிமூல - மூலம்.]

அரிசோவரித்தமரோகம்— கண்ணிமையில்வரும் ஒருவகைரோகம்; அது: இமைச்சத்திகளிலே துர்மாமிசம்வளரக்கண்களிலே மாத்தல், மினுமினுப்பு, எரிச்சல், சிவப்பு என்னுங்குணங்களுண்டாதல். (சீவரட். ௨௪௭.) [சாரிமூல - வச-3.]

அரிட்டதநன்— விட்டுணு. [சாரிவடிவ-6. உத: சாரிவடி-௭. ஓசகான். வ-6. உத: கொன்றவன்.]

அரிட்டநேயம்— 1. சூரியனுடைய துவாதச சாரதிகளுனொருவன். (உ-ம்.) “கோங்கின முலையார் நால்வரையரிட்டநேயிகைக் கொள்கெனக் கொடுத்தான்” (கூர்மபு. அந்தகா. ௪. வி-ணி. ௨௪௫.) 2. சைவமதத்திலுள்ள இருபத்துநான்கு தீர்த்தகாருள் இருபத்திரண்டார் தீர்த்தகரன். [சாரிவடி; பெருதி.]

அரிட்டம்—1. அதிட்டகம். (உ-ம்.) “சாடுநோயாதி-யளவில்லாதபல்லரிட்டங்களுங்கவும்” (திருவாரண. நான். ௧.) 2. கள்ளுமது. 3. காகப்பறவை. (உ-ம்.) “எங்குஞ்சங்கவரிட்டவிரக்கமே” (இரகு. திக்கு. ௧௮௫.) 4. தீங்கு. 5. துன்னிமித்தம். 6. கல்லரிட்டம். 7. நாரைப்பறவை. 8. பிரசவமண்டபம். 9. பிறவிக்குற்றம், சென்மதோஷம். (பிங்க. ௩௦௮௬.) 10. மரணக்குறி. (உ-ம்.) “இவை

முன்னயவரிட்டங்களை ய்துங் காலே ” (சூத. எக்கி. பூ. சக: உச.) 11. முட்டை. (சூ. நிகண். ந: சக.) 12. மோர். 13. வெள்ளுள்ளிப்பூண்டு. 14. வேப்பமரம். [சுரிஷ்ட.]

அரிட்டன்—ஒரகரன். [சுரிஷ்ட.]

அரிட்டாநகம்— 1. அபசயம். 2. ஏக்கம்.

[சுரிஷ்டாநக.]

அரிட்டித்தல்—கொல்லல்.

அரிட்டை—கடுரோகிணிப்பூண்டு. (தைல. தைலவ. உச.) (உ-ம்.) “அதிபலை” பார். 2. கந்தருவராயிரவர்தாய். (சுர்மபு. வாணச. சு.)

அரிட்டன்—1. சதாசிவனுடைய பஞ்சமுகங்களுள்ளொன்றாகிய ஸ்சாக முகத்தினிற்ருங்கலைகளுளொன்று. (த. நி. போ. ௩௦௧.) 2. சந்தோஷம். 3. நித்தியயோகங்களுளொன்று. (வருஷாதி.) 4. மன்மதனுடைய பஞ்சபாணங்களிலொன்று. [ஹஷ்டபூ.]

அரிட்டன்—1. அரிட்டகீரம். (உ-ம்.) “அரிடமானகன்வியியினால்” (பாரத. நிரை. சக.) 2. கடுரோகிணிப்பூண்டு. 3. கேடு. (உ-ம்.) “ராவணபுயாரிடநிராமயசரோருகரனருள்பாலா” (திருப்ப. ௩௧௦.) 4. மூலத்திலே வரும் ஒருவகை கோய். 5. விடாமறை. 6. வீடுமுதலிய வளங்களைக்கண்டு களித்து இனியெமக்கென்னுறையென்னுங்குணம். (சிவப்பிர. உ: உ. சிதம்பர.) 7. வேப்பமரம். 8. கோமபுளகம். [1-3. சுரிஷ்ட. 4-5. சுரிஷ்ட. 6, 8. ஹஷ்ட.]

அரிடிகம்— இற்பதுன் முப்பத்திரண்டி. டெனது.

அரிண்ம்—1. சிவப்பு. 2. பொன். 3. மான். (சூ. நிகண். ந. உச.) 4. யானை. 5. வெள்ளை. [1, 2, 3, 5. ஹரிண.]

அரிணவம்—கடல். [சுண-வ.]

அரிணன்— 1. சிவன். 2. சூரியன். 3. விட்டுணு. [ஹரிண.]

அரிணி— 1. சித்திசகாதிப்பெண். 2. பெண்மான். 3. பொன்னுலாய வருவம். 4. மான்சாதிப்பெண். (உ-ம்.) “அரிணிவடவையத்தியியென்பவை—தெரியுங்காலையரிவையர்ச்சாதி” (கல்லா. எ. உரை.) 5. வஞ்சிக்கொடி. [1. 4. ஹரிணி.]

அரிணை—தன்.

அரித்தல்— 1. கழித்தல். 2. கெடுத்தல்,

(உ-ம்.) “பாலிக்குமரிக்குந்தாணிழல்வெப்” (கம்பாங். ௩௩.) 3. சங்கரித்தல். (உ-ம்.)

“சருப்பத்தையு மரைக்கச்செனத்தரிப்பாலுலகரிப்பான்” (சோழி. ஆபத்து. ச.) 4. சிறிதுசிறிதாக அறுத்தல். (உ-ம்.) “கனக்கறையானைச்சந்தெண்ணுநெஞ்சே—கலங்கரிக்குநத்திலினையான கருங்கலையே” (மறைசையங். கக.) 5. சிறிதுசிறிதாக எடுத்துப்போதல். (உ-ம்.) “அரித்தொழுவுவள்ளருவி” (சேவார. திருவையா. ௩. திருகா.) 6. புல்லுமுதலியவைகளைத்துகணிக்கியெடுத்தல். 7. மாமுதலியவைகளை அரிக்குங்கருவியிலிட்டிக்கழிவுநீக்கியெடுத்தல். 8. வறுத்தல். 9. படைத்தல். (உ-ம்.) “ஒங்குலகையரித்துமளித்துமழிப்பவராத் தரென்னு” (திருதற. கக.)

அரித்திரம்— 1. சக்கரம். 2. தோணிவலிக்குந்தண்டு. 3. மஞ்சட்டூண்டு. (பிங்ககஎட்டு)

[1, 2. சுரிசு 3. ஹரிசு.]

அரித்திரா— 1. மஞ்சட்டிழங்கின்மா. 2. மஞ்சள். [ஹரிசு.]

அரித்திராகரம்—ஒருவகைக்கரகோய்; அது: சர்வாங்கத்திலும் மஞ்சள்வண்ணத்துடன் தடிப்பு, சயித்தியம், சடத்துவம், முகத்திலெண்ணெய் தடவினதுபோலப் பிசுபிசித்தல், நகங்களிலுங்கண்ணங்களிலும் நோவு, கீல்களில் விக் கம், எப்பம், கொட்டால், விக்ல், கைகால் குளிக்கி, கிரோபாரம், தலைதிரும்பல், நாவுசத்தல், தாகம், நெஞ்சுலருத்தல், மாற்பெரிச்சல், அக்கிமிந்தம், மலபந்தம், பல்வீந்தம், அரோசகம், வாயில் துரைவீழ்தல், அதிகப்பேச்சு என்னும் இக்குணங்களை யுண்டாக்கும். (சிவரட். சக.)

அரித்திராந்தம்— மஞ்சட்சேரது. இது: அறுவித வைவேதங்களுளொன்று. (ச. சி. போ. ௩௦௨.) [ஹரிசு- மஞ்சள். சிவரட். சோறு.]

அரித்திராப்பிரமேகரோகம்—ஒருவகைப்பிரமேகரோகம்; அது: மஞ்சணிமமான வெள்ளைகாணல், சூடாகநீறங்கல், நெருப்பைக்கொளுத்தினதுபோல எரிச்சலுடன்கடியகிட்டு, விருவிரும்பு, உட்டணம், முகத்தில் மஞ்சணிநம், நாவிற்கசப்பு, மருத்திடுக்கிடல் என்னும் இக்குணங்களை யுண்டாக்கும். (சிவரட். ௩. கக.)

அரித்திராபம்— ஒரு மரம். 2. மஞ்சணிமம். 3. மஞ்சணிமமுள்ளது. [ஹரிசு-ஹ:]

ஹரிஜ - மஞ்சன். சூல-போன்றது.]

அரித்திராமேகம்— போகத்தால் விளைந்த பித்தவெட்டை. (உ-ம்.) “போகத்தால்விளைந்த அரித்திராமேகம் வாந்தியென்னும் ரோகங்களெல்லாம்” (தைல. தைலவ. ஐஅ. உரை.)

அரித்துவசன் — 1. சிங்கக்கொடியுடையோன். 2. வீமன். (உ-ம்.) “அரித்துவசன் நனைநோக்கியரக்கன் - கருத்துடனின்றிவைகட்டுரைசெய்வான்” (பாரத. புட்ப. எஉ.)

ஹரி- சிங்கம். யுஜி - கொடியுடையோன்.]

அரித்து— 1. அரித்தென்பபொருள்படும் ஒரு வினையெச்சம். 2. சிங்கம். 3. சூரியன். 4. சூரியனுடைய பச்சைநிறத்திருதிரை. 5. திக்கு. 6. பச்சை தாவிய மஞ்சணிறம். 7. பச்சைநிறம். 8. மஞ்சணிறம். 9. விரைவாகச்செல்லங்குதிரை. [2-9. ஹரித்.]

அரித்துவந்தத்துவம் — இருபத்தைத்து சிவமூர்த்தத்தொன்று; அது: யமனைச்சங்கரித்த மூர்த்தம். (வி-ணி. உஅ.) [ஹரி-யமன், யூபலக்ஷ - அழித்தற்றன்மை.]

அரித்துவம்— பகைமை.

அரித்துவாரம்— 1. நங்காத்துவாரம், மாயாபுரி. (கூர்மபு. தக்கன்வேள். உ. உரை.) [மாயாபுரியின் பக்கத்திற்கங்காநதியுற்பத்தியென்பர். [ஹரிபாரத.]

அரித்தை— 1. அரித்தாயெனப்பொருள்படும் ஒரு முன்னிலைவினைமுற்று. 2. கிலேசம். 3. துன்பம்.

அரிதகி— கடுக்காய்மார். (உ-ம்.) “அரிதகியினவர்பாரிபாலியம்” (தைல. தைலவ. சுசு.) [ஹரிதகி.]

அரிதம்— 1. இருண்டநிலநிறம். 2. பச்சைநிறம். 3. பசும்புன்னிலம். 4. பசுமை. 5. பொன்மை. (பிங்க. சுசு. உ.) 6. மஞ்சன். 7. திக்கு. (சூ. நிகன். ஐ.) [ஹரித.]

அரிதல்—கத்தி முதலிய ஆயுதங்களாலறுத்தல். (உ-ம்.) “நாககரியுந்தசமுகரை” (இராமா. சூர்ப்ப. கஉ.)

அரிதவெலி—மஞ்சணிறமுடைய ஒருவகையெலி. இது: கடித்தலால் அக்கிரமித்தமுங்கொட்டாலியும் மயிர்க்குச்செறிவும் உண்டாகும் என்பர். (சீவாட. உசு.) [ஹரித - மஞ்சணிறம்.]

அரிதளம்— பொன்னரிதாரம். [இஃது: அரிதாளம் என்பதன் குறுக்கம்.]

அரிதாரம்— 1. இலக்குமி. (உ-ம்.) “அரிதாரமன்னவளம்பகங்காட்டும்” (மறசை. சுஉ.) [ஹரி- விஷ்ணு. ஞாந - மனைவி.] 2.

ஒரு மருந்து. மனோசிலையென்னும் அரிதாரமானது மூலங்களிலேயுதிக்குமென்றும், அதற்கு வேறும் நறுமணம் வீசும் அரிதாரம் மான்வயிற்றுதிக்குமென்றும் பெரியபுராண உரைகாரர் கூறுகின்றார். (உ-ம்.) “மானின் வயிற்றரிதாரத்திலகமிட்டு” (பெரியபு. கண்ணப்ப. சஅ.) 3. தாளகமென்னும் பாஷாணம். இது: சீனதேசத்திலிருந்தும் பிரமாதேசத்திலிருந்துஞ் சுமித்திராதேசத்திலிருந்தும் வருகிற சரக்கென்றும் பாஷாணவகையிற்சேர்த்ததென்றும், இது: பொன்னரிதாரம், தாளகம், கட்டியரிதாரம், கரட்டரிதாரம், தகட்டரிதாரம், மடலரிதாரம், வைப்பரிதாரம், கனத்தியரிதாரம் எனப்பலவகைப்படுமென்றுஞ்சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

அரிதாலம் — 1. பொன்னரிதாரம். 2. மஞ்சணிறமான ஒரு சாதிப்புரு. [ஹரிதால.]

அரிதாலிகை—பூரட்டாசிமாதச்சுக்கிலபக்கச்சுதர்த்தி. [ஹரிதாலிகை.]

அரிதான்—ஒல்லுமுதலியவைகளின் கதிரறுக்கப்பட்டதான்.

அரிதாளம்— 1. நவதாளத்தொன்று. 2. பொன்னரிதாரம். [ஹரிதால.]

அரிதநம்— ககாதகி. (உ-ம்.) “ஏதமறுந்துவாதசியினிலங்குமரிதினத்தும்” (வேதாரணியபு. அந்தர். சு.) [ஹரி- விஷ்ணு. ஞிந-நான்.]

அரிதின்வயக்கி— 1. திருநாமப்பாலே. 2. கண்ணிக்கொடி.

அரிது— 1. அருமையென்னும் பண்படியிற்பிறந்து “அருமையானது” எனப்பொருள்படும் ஒரு குறிப்புவினைமுற்று. (உ-ம்.) “அரிவயற்றுளெல்லாமரிதே” (வள். சசு. உ.) 2. அருமையானகாரியம். (உ-ம்.) “பழிப்பருமலகங்களெவையும்பன்றி. நை - யழித்தளித்தியற்றுவார்க்கரிதுண்டாகுமோ” (இராமா. புத்த. மந்திர. உ.) 3. அருமையென்னும் பண்படியிற்பிறந்து ஏலாதெனப்பொருள்படும் ஒரு குறிப்புவினைமுற்று. (உ-ம்.) “அன்

னது காத்திடலரிதுகாணென்றான்” (கந்தபு. அக்கிரி. ௧௧௧.) 4. பச்சைநிறம். [ஹரித்.]

அரிதை—பகைமை. [அரிதா.]

அரிதோடரி—துவக்கு சங்கிலிகளுளொரு வகை. (உ-ம்.) “துவக்குசங்கிலியெறிந்திழுக்குமரிதோடரிபிடித்தவை” (திருவிளை. ௧௧௧. உள்.)

அரிந்தமன்—1. பகைவனையடக்குவோன். 2. விட்டுணு. (உ-ம்.) “அரிந்தமன்சிலைகாணெழுதார்த்தமும்” (இராமா. மராமா. ௧௧௬.)

3. வெற்றியாளன். [அரிபுது.]

அரிநீர்—(நெல்) அறுக்கிறவர். (உ-ம்.) “அரிநீர்தீழ்மடைக்கொண்டவானையும்” (புறநா. ௧௨.)

அரிநாதம்—சங்கநாதம். (உ-ம்.) “அரிமகன்” பார். [ஹரி; நாத.]

அரிநம்பம்—மலைவேம்பு. அரிநூற்போறி—நகரத்தின் மதிலிலேவைக்கப்படும் பொறிகளுளொன்று. (சிலப். அடை. ௨௧௧. உரை.)

அரிநெல்லி—ஒருவகை நெல்லிமரம். அரிப்பரி—அரித்துப்பொருள்தேடுவோர். (உ-ம்.) “அரிப்பரிசையகப்படுவனவாயிரத்திராட்டி” (திருவிளை. ௧௧௧. ௧௧௬.)

அரிப்பறை—அரித்தெழுமோசையை யுடைய பறை. (உ-ம்.) “அரிப்பறைவிளைஞர்” (ஐங்குறு அக.)

அரிப்பன்—1. பொற்றுக்களைமணவினின்றும் அரித்தெடுப்போன். (உ-ம்.) “குருட்டரிப்பறைக்குங்குபேரென்னுபேரோ” (ஒழிவி. பொது. ௫.) [குருட்டரிப்பறையென் றிழிபிண்கட் பன்மையாகக்கூறினாரென்பர்.] 2. மணமுதலியவைகளையரிக்கிறவன்.

அரிப்பாளன்—அரிப்பன். (உ-ம்.) “பிறவியுத்தகனாகிய வரிப்பாளனுக்குள் குபேரென்று பெயருண்டுகொலோ” (ஒழிவி. பொது. ௫. உரை.)

அரிப்பான்—அரிப்பன். அரிப்பிரத்தம்—இந்திரப்பிரத்தம். (உ-ம்.) “இளவன்மீளவுமரிப்பிரத்தநகர்” (பாரத. இராச. ௫௩.) [ஹரி—இந்நகரன். ப்ரவ்யு-நன்றாய் நிலைத்தது, சமநிலம்.]

அரிப்பிரியம்—1. கடம்பு. 2. சங்கு. [ஹரிப்ரிய.]

அரிப்பிரியை—1. இலக்குமிதேவி. 2. சுக்

கிலபட்சத்துப்பன்னிரண்டாத்திதி. 3. துளசிப்பூண்டு. 4. பூமிதேவி. [ஹரி- விஷ்ணு. ஸ்ரீபரி - பிரியமானது.]

அரிப்பு—1. அரித்தல். (உ-ம்.) “அரிப்பாளன்” 2. குற்றம். (கு. நிகண். அ: ௫௮.) 3. கோபம். (கு. நிகண். அ: ௧௨.) 4. சொரிதல், தினவு. 5. பிரித்துக்கழித்தல்.

அரிப்புக்காரன்—அரிப்பாளன்.

அரிப்புக்கடை—அரிப்பெட்டி பார்.

அரிப்புழக்கல்—சோறு. (உ-ம்.) “வாலரிப்புழக்கலுஞ்சாதக் கமையக்கொட்டியகறிகளின்வருக்கமும்” (திருவிளை. குண்டோ. சு.) [அரி - அரிசி. புழக்கல் - வெந்தது.]

அரிப்பெட்டி—மருதவியன் அரிக்குஞ்சல்லடைப்பெட்டி.

அரிபாகர்—அரியத்தர். (உ-ம்.) “நிலவுசலந்தரதகனாரிபாகர்நிலகண்டர்” (திருநெல். அறம். ௧.) [ஹரி - விஷ்ணு. ஹாம - பங்கிலுடையவர்.]

அரிபாலுக்கம்—1. தக்கோலச்செடி. 2. தக்கோலவிகை. [ஹரிபாலுக்க.]

அரிபிளவை—தசையையரிக்கும் பிளவைக்கட்டு.

அரிபிடிநகை—1. சமஸ்கிருதபாவஷயிலுள்ள ஒரு வியாகரணநூல். (பி.வி. எக.பக்) 2. சிங்காசனம். [ஹரிபிடிநகை.]

அரிபுரம்—1. கலிங்கதேசத்துள்ள ஒரு நகரம். (உ-ம்.) “கலிங்கநாடதன்பாலாவதத்தநேர்மாக்கள் வாழரிபுரமதனில்” (கந்தபு. மாரக்க. ௧௧௬.) 2. சத்திருவின் நகரம்.

அரிபெட்டி—அரிப்பெட்டி.

அரிமஞ்சரி—குப்பைமேனிப்பூண்டு.

அரிமணல்—துண்மணல்.

அரிமணி—மாததாரத்திதம். (உ-ம்.) “ஏறுதேசிகவனையரிமணிக்கதிரிகல்” (இரகு. நாட். ௧௧.) [ஹரிநுணி: ஹரிசு-பச்சை. கணிகரத்தம்.]

அரிமந்திரம்—சிக்கம் இருக்குங்குலை. (உ-ம்.) “அரிமந்திரம்புகுந்தாலானைமருப்பும் பெருகொளிகேள் முத்தும்பெறலாம்” (நீதி வெண்பா.) [ஹரி - சிக்கம். கிதிரா- வீடு.]

அரிமர்த்தநன்—1. ஒருபாண்டியன். (உ-ம்.) “திருலரிமர்த்தநென்னுங்கதென்பார் வேந்தன்” (திருவிளை. மண். ௧௦.) 2. சத்திருவைச்

சங்கரிப்போன். [கூரிபிடி. 2: கூரி-சத்தரு. 2: 2: 2 - இடித்தல்.]

அரியம்—மாவிலங்கமரம்.

அரிமா—1. ஆண்சிங்கம். (உ-ம்.) “அரிமா பிழைப்பெய்தகோல்” (நாலடி. 2: 2: 2.) 2. சிங்கராசி.

அரிமாநோக்கம்— சிங்கத்தின் பார்வை; அது: முன்னும்பின்னும் பார்த்தல். (உ-ம்.) “ஆற்றொழுக்கரிமாநோக்கந்தவளைப்-பாய்த் துப்பருந்தினவீழ்வன்னருத் திராநிலை” (நன். பொது. 2: 2: 2.) ஹரிபா - ஆண்சிங்கம். நோக்கம் - பார்வை.]

அரிமான்—ஆண்சிங்கம். (உ-ம்.) “அரிமா னரிடித்தன்ன” (கலி. பாலை. 2: 2: 2.)

அரிமுகச்சிவிகை— சிங்கத்தலைச்சிலிகை; அது: சமயவாதிகளை வென்ற ஆசிரியர்களேறுவது. [ஹரி. சிங்கம். 2: 2: 2; பரிவிசா.]

அரிமுகவம்பி—சிங்கமுகவோடம். (உ-ம்.) “பரிமுகவம்பியுங் சரிமுகவம்பியு மரிமுகவம்பியும்” (சிலப். புற. 2: 2: 2.)

அரிமுகன்—சிங்கமுககரன். (உ-ம்.) “இற்றைப்பகனியிறந்தாயரிமுகனே” (கந்தபு. சிங்க. 2: 2: 2.) [ஹரி - சிங்கம். 2: 2: 2. முகம்.]

அரிமைதா—வெள் வேலமரம்.

அரியகம்—1. காற்சரியென்னும் காவிலினியும் ஆபரணம். (உ-ம்.) “அரியகங்காலுங்கைமலுறவணிந்து” (சிலப். கடலாடு. அரு.) 2. கொன்றைமரம்.

அரியகொள்கை— தாபதர்க்குரிய அரிய இயல்பு. அவ்வியல்புகள்: பலதாமுரீரின்முழக்கல், நிலத்திற்கிடத்தல், தோலுடுத்தல், அக்கினியோம்பல், ஊரடையாமை, சடைதரித்தல், காட்டிதுணவு, கடவுட்பூசை என எட்டு. (உ-ம்.) “அரியகொள்கையர்” (சிந்தா. கேம. 2: 2: 2.)

அரியசம்—கொன்றை.

அரியசாரணை—மாவிலங்குப்பூண்டு.

அரியணை—சிங்காசனம். (உ-ம்.) “இணையகாலையிலரியணைப்பீடநின்றிறியா” (கந்தபு. தெய்வ. 2: 2: 2.) [ஹரி - சிங்கம். அணை - ஆசனம். இங்கே செய்கைச்சிங்கத்தைக்கருதிற்று.]

அரியணைச்செல்வன்— அருகன். (கு. நக. 2: 2: 2.)

அரியபச்சை— வங்காளப்பச்சை. (உ-ம்.)

“பச்சிலையரியபச்சைபத்திகாய்மயூரம்” (தை. 2: 2: 2. தைலவ. 2: 2: 2.)

அரியது—அருமையானது. (உ-ம்.) “தவந்த்நிலரியதொன்றிலை” (கந்தபு. காசிப. 2: 2: 2.)

அரியம்—வாச்சியம்.

அரியமன்—அரியமான் பார்.

அரியமா—1. ஒரு பிராந்தம். 2. சூரியன். 3. பன்னிருசூரியருளொருவன். அவன்: மினுத்திலுதிக்கும் பதினாயிரந்திரணங்கையுடையவன். (கூர்மபு. ஆதவாச்சி. 2: 2: 2.) [அய-2: 2: 2.]

அரியமாண்—1. அதிதியின் புத்திராகிய சூரியன் பன்னிருவாரிலொருவன். (கூர்மபு. அந்தகா. 2: 2: 2.) 2. பிராந்தஞ்ஞாலவருகிய அரியமன். (உ-ம்.) “தென்புலத்தோரிலிச்சையுறுமரியமான்யான்” (கூர்மபு. விசுதி. 2: 2: 2.) [அய-2: 2: 2.]

அரியம்— கிடைத்தற்கருமையானவர். (உ-ம்.) “தீதடையாச் செல்லவாமொழிதிறம் பாத்தூர்நடுத்தேசரிந்துநோக்குநாதரிவர் மிகவரியர்” (ஞானவா. வைரா. 2: 2: 2.)

அரியல்—1. அரித்தல். (உ-ம்.) “வெந்நீரரியல்விரலலைநறும்பிழி” (பெரு. பாணை. 2: 2: 2.) 2. அரித்தல். 3. கன். (உ-ம்.) “அரியலார்ந்தமர்த்தவின்” (சிந்தா. பதுமை. 2: 2: 2.)

அரியன்—1. அருமையானவன். (உ-ம்.) “மறைக்கேட்டரியனுவான்” (பாகவத. சிசுபால. 2: 2: 2.) 2. சிரேட்டன். 3. மேலானவன். 4. வைசியகுலத்தோன். [2-4. கயப. 2: 2: 2.]

அரியாணி—வைசியசாதிப்பெண். [சுய-பா. 2: 2: 2.]

அரியுண்மலம்—கோரைக்கிழங்கு. (தை.)

அரியேறி— தூர்க்கை. [ஹரி. சிங்கம்.] ஏறி - ஏறுதலுடையவன்.]

அரியேறு— ஆண்சிங்கத்தினது காயலாகச் செய்யப்பட்டவடிவம். (உ-ம்.) “நவமணியமுத்தியவரியேறேந்துமாசகம்” (பாரத. கிரு. 2: 2: 2.) 2. ஆண்சிங்கம். (உ-ம்.) “அதிதிறனிருபவேழக்குழாமமெரியேறிந்த” (இரகு. தேனுலக. 2: 2: 2.)

அரில்—1. குற்றம். (உ-ம்.) “அரிலகந்துங்கேள்வியார்” (திரிகடு. 2: 2: 2.) 2. சிறுசாடு, சிறுதுறு. (உ-ம்.) “பிணங்கரினுழைதொறும்” (மலைபடு. 2: 2: 2.) 3. பகை. 4. பிணக்கு. (உ-ம்.) “அகத்திணை மருங்கினரிற்பல

ணர்க்தோர்” (தொல். பொருள். ழுக.) 5. பின்னுதல். (உ-ம்.) “துணங்கரின் மாலே” (பொருநரா. ககக.)

அரிவட்டம்—கழுத்திலே மாட்டும் அரிகண்டம்.

அரிவரி—அகரமுதலாக முறையே கோவைசெய்யப்பட்ட வரிவடிவமான எழுத்துக்கள்.

அரிவருடம்—நவகண்டத்துளொன்று; இஃது ஏமகிரிக்கும் ிடதகிரிக்கும் இடையேயுள்ளது. (உ-ம்.) “அம்புவியினிசதமுதலேமங்காறுமரிவருடம்” (கந்தபு. அண்டக்கா. ௩௭.) [வரி—அங்கிதீரனுடைய புத்திரரிலொருவன். வருஷ - கண்டம்.]

அரிவாட்கள்ளன்—கண்வான் பிடிக்குங்கை ப்பிறண்டையில் வரும் ஒரு கோய். [வழக்.] அரிவாட்டுகாண்டன்—கடலிற்றியுமொரு விதக்கொக்குப்பறவை.

அரிவாட்டாயர்—அறுபத்துமூன்றுநாயன் மாருளொருவர். (பெரியபு. அரிவாட். உஉ.) அரிவாண்மனை—1. அரிவாண்மனைப்பூண்டு. 2. காயமுதலிய கறிப்பதார்த்தங்கனையரியுங்குவி செறிக்கப்பட்ட பலகை.

அரிவாண்மனைப்பூண்டு—ஒருவகைப்பூண்டு.

அரிவாண்முக்கன்—அரிவாட்டுசொண்டன்.

அரிவான்—1. காயமுதலிய கறிப்பதார்த்தங்கனையரியும்படி மணையிற்செறிக்கப்படுகிறகருவி. [வழக்.] 2. கெல்லரிவி முதலியவைகளையரியுங்குளிரும்பு. 3. மரம் முதலியவைகளையரியும் ஈர்வான். (உ-ம்.) “அறுதியாத்துகடீரரிவான்” (ஞாநவா. புகண். எடு.)

அரிவி—1. அரிவிப்பிடி. 2. கெல்லமுதலியவற்றின் தாள்.

அரிவிக்கள்ளன்—அரிவிபிடிக்குங்கைப்பிடிப்பு. கைப்பறண்டையில் வரும்கோய். [வழக்.]

அரிவை—1. செளத்தரியமானபெண். 2. பத்தொன்பதுவயசுக்குமேற்பட்டும் இருபத்தைத்துவயசுக்குமேற்படாதுமிருக்கும்பருவத்தையுடைய பெண். (உ-ம்.) “பதினென்காதிபத்தொன்பாண்காறு—மெதிர்த்தருமடகைமேலாதுமரிவை” (இலக்கணவி. அசுஉ.) 3. பெண். (உ-ம்.) “அம்மா வரிவை முயக்கு” (வன். கக௦௭.)

அரிள்—பயம்.

அரிட்டம்—1. கடுகுப்பூண்டு. 2. கடுகோகிண்பூண்டு.

அரு—1. அணு. 2. உருவமற்றது. (உ-ம்.)

“ஒளிருமேனி—அருவென்றார்சிலர்சிலர்கள்” (இராமா. மருத். ௩௬.) 3. (பெயர்த்தம்) உருவல்லாதபொருள்; அது: சித்தவரு, கண்மவரு என இரண்டு “புலன்கள் பொறிவழியோடியுயிறு அதனைக்கண்டது சித்தவரு” “அப்படிக்கண்டபொருளை நன்றென்றந்திசென்றுங்கண்டல்கண்மவரு” (உ-ம்.) “அருவியல்லித்தங்கன் மமென்றிரண்டாகும்” (சி. பர. செளத். மதம். ௪ - ஆம் உரையும்.) 4. கடவுள். 5. காணப்படாததன்மை. (உ-ம்.) “நிலவுமருவுருவின்றி” (சிவப்பிர. பொது. க.) 6. காயம், புண். 7. மும்மலங்களுளொன்றாகிய மாயை. (உ-ம்.) “அருவினினுருவந்தோன்ற” (சி. பி. க; உஎ.) 8. சித்தபசம். (உ-ம்) “விண்ணோர்பதர்த்து பின்னுமருத்தருமத்தரை” (திருநாற். கடு.)

அருக்கசுரீ—அச்சுவிதிதேவராகிய தேவவைத்தியர். [சுரு-ஜனா: சுரு-சூரியன். ஜனா-பிறந்தவர். சம்ஸ்கிருத துவிவசகவிருதி தமிழிற் பலர்பால் விருதியாய்த்திரிந்துவந்தது.]

அருக்கசன்—1. சன்னசென்னும் அரசன். 2. சரியென்னுங்கிரகம். 3. சக்கிரிவென்னுங்கிரகசன். 4. யமராசன். [சுரு-ஜ.]

அருக்கபாதவம்—வேப்பமரம் [சுரு-ஹரி-ஹ.]

அருக்கபுத்தி—சூரியகதி. [சுரு-சூரியன். ஹ-ஹி - உணவு. அது சூரியனுண்ணுங்காலம்.]

அருக்கம்—1. அக்கிரி. 2. உணவு. 3. எருக்கஞ்செடி. (உ-ம்.) “அருக்கவெண்பஞ்சுபேரல்” (அருணாசலபு. திருவவ. ழுக.) 4. குறைவு, சுருக்கம். (உ-ம்.) “ஆவியாபவியுமாகியருக்கமாய்ப்பெருக்கமாகி” (தேவார. திருப்பய. எ. திருநா.) 5. செம்பு. 6. துன்னிமித்தம். 7. நீர்க்காக்கை. 8. பளிங்கு. [1, 2, 3, 5, 8, சுரு-ஹ.]

அருக்கமண்டலம்—சூரியமண்டலம். [சுரு-சூரியன். ஜனா-வட்டம்.]

அருக்கர்—சூரியர். (உ-ம்.) “அருக்கர்தத்தொகையினைத்தையும்” (கந்தபு. திருவி. ககக.)

அருக்கல்—1. அச்சம். 2. அருமைப்படுத்தல். 3. குறைத்தல், சுருக்கல். (உ-ம்.) “மழையருக்குங்கோள்” (திரிகடு. ௩௦.)

அருக்கலம்— 1. கடற்றிரை, 2. சுதவடைக்குந்தாழ். [சுயபுல.]

அருக்கவிகேபம்—சூரியாட்சம். [சுக்ஷ்மக்ஷேப.]

அருக்கவிட்சேபம்—அருக்கவிகேபம்.

அருக்களித்தல்— 1. அருவருத்தல். 2. பயப்படல்.

அருக்களிப்பு— 1. அருவருப்பு. 2. பயம்.

அருக்கன்— 1. இந்திரன். 2. சூரியன். 3. சூரியத்துக்கிழமை. 4. தமையன். 5. பண்டிதன். 6. வேர்க்கொம்பு. 7. காணக்கிரகங்கள் இரண்டு. [1, 5. சுக்ஷ்ம.]

அருக்கன்வீதி—கிராந்திமண்டலத்தை நான்கு மாதிகொண்ட மூன்றுபாகமாகக்கொண்டு சூரியன் செல்லும் வீதி.

அருக்காணி— 1. அருமை. 2. அருமைப்படுத்துதல். 3. பிரியவீரங்காட்டிப்பின்னிற்றக. [வழக்.]

அருக்கீரம்—கோவின்மை, ஆரோக்கியம். [சுரமூல.]

அருக்கியத்தீரவியங்கள்—சலம், பால், தருப்பைதுளி, அட்சதை, என், யவம், சம்பாபேல், வெண்கடுகு என அருக்கியத்திற்கு உபயோகமாகும் எட்டுத்தீரவியங்கள். (திருவாதவூர. திருப்பெ. ௭௦. விருத்தி.)

அருக்கியம்— 1. சலத்தோடரிசுமுதலிய வற்றைக்கொண்டாவது, தனியே சலத்தைக் கொண்டாவது தேவர்களுக்கல்லது பெரியோருக்கு வணக்கத்தோடுசெய்யும் உபசாரம்; நீர் சிரசிம்புரோட்டித்தல். (உ-ம்.) “அருக்கியமுதலினோடாசங்கொடுத்து” (இராமா. திருவ. ௪௨.) 2. வணங்கப்படத்தக்கது. [சுவயம்பு.]

அருக்கீசம்—இருதயமுதற்கண்டமட்டாக எழங்குலம் வியாபித்து நிற்கும் ஒரு கலை. (பிரசாததிபிகை) [சுவயம்பு.]

அருக்கீசன்—தேவர் யாவருள்ளும் மிகப் புகிக்கப்படத்தக்க மகாதேவன். [சுவயம்பு.]

அருக்கீ— 1. அஞ்சுகை. 2. அருக்காணி. 3-5. அருக்கென்னெவலுந்தேசரிசிலைவினைப்பகுதியும் வினைத்தொகையும். 6. அருமை. (உ-ம்.) “கீதியினருக்குமுன்னி” (திருக்கோ. ௨௭௫). 7. எருக்கஞ்செடி. (உ-ம்.) “சூனியருக்குஞ்சாறுதேயாமதி” (இராசவைத்தென)

அருக்குத்—அர்க்கத். பார். [அராபி.]

அருக்குதல்— 1. அருமைசெய்தல். (உ-ம்.)

“ஒருக்குநாமாடுங்குரவையுண்மை - யருக்கினுன்போலேக்கியல்லலேனுய்செய்தல்” (கலித்தொகை. ௧௦௪.) 2. ஒடுக்குதல். (உ-ம்.) “முருக்கியுன்னாரிழுத்தலோருயிரருக்கி” (உபதேசகா. சிவத்து. ௪௨௨.) 3. குறைத்தல், சுருக்குதல். (உ-ம்.) “நீருருக்கி மோர்பெருக்கி” (பதார்த்தகுண. சூகூஉ.) 4. செய்யப்பின்னிற்றல். (உ-ம்.) “அம்புவிதனிற் பொன்னுள்ளோ னுலோபியாயருக்கினுணை”) மச்சுடி. சங்கிரா. ௧௬.) 5. சார்த்தசெய்தல், அணைத்தல். (உ-ம்.) “அருக்குமங்கையர்மலரடி” (திருப்பு. ௪.)

அருக்கை—தமக்கை. [அருக்கன். 4-பார்.]

அருக்கெடுத்துச்சங்குமம்—அமாவாசை. [சுக்ஷ்மபுலகம்; சுக்ஷ்ம - சூரியன், ஐதேயசந்திரன். ஸுபகம் - கூடுதல்.]

அருக்கோபலம்—சூரியகாந்தக்கல். [சுக்ஷ்மபுலகம்; சுக்ஷ்ம - சூரியன். உபபுலகம்.]

அருகசநி—பேரேலப்பூண்டு.

அருகந்தி—சீத்திற்கொடி.

அருகணி—பிரண்டைக்கொடி.

அருகத்து—(பெளத்த) தியாநங்கள் ஐந்தனுள் எண்காவது. (மணிமே. பக். ௬௫.) [சுவயம்பு.]

அருகந்தி—அருகசமயத்தோர். (உ-ம்.) “ஊத்தைவாடருகந்தர் கடடி” (குத. ஞானயோ. க: ௩௬.) [சுவயம்பு.]

அருகந்தி— 1. அருகசமயத்தோன். 2. சிவன். 3. சைவமதத்திற்சொல்லப்படும் இருபத்துஎன்கு தீர்த்தசாருளொருவர். (த. நி. போ. ௧௩. பக்.) [சுவயம்பு.]

அருகம்— 1. உரிமை, உரியது. (உ-ம்.) “அருகங்கவசத்தான்” (சைவர. பொது. ௩௫௫) 2. சமணசமயம். (உ-ம்.) “பாஞ்சராத்திரம் பெளத்தமருகிவிவந்துழல்களானும்” (குத. எக்கி. பூ. ௩௨: ௧௨.) 3. சமீபம். 4. பக்குவம் 5. யோக்கியம். [1, 2, 4, 5. சுவயம்பு.]

அருகி— 1. அருகசமயத்தோர். (உ-ம்.) “சுருகடர்வேந்தனருகர்ச்சார்த்த” (கல்லா. ௫௭) 2. அருகில் இருக்கிறவர், அருகில் இருக்குந்ணபர். 3. அருகு, சமீபம். (உ-ம்.) “ஆண்டகையான்வ்வாறோர் துறக்கநாடருகர்கண்டான்” (இராமா. கடருவு. ௨.) [இது: அருகென்பதன்போலி.] 4. இருடிகள். (உ-ம்.) “அருகாவனறிவோற்றல்ல

தென்-னிருகையுங்கூடியொருவழிக்குவியா” (சிலப். நாடு. ௨௦௨, ௨௦௩.) 5. தக்கவர். (உ-ம்.) “அங்கணஞாங்கிலைமசேரவருகராகுமவர்கடாம்” (சேதுபு. முத். ௫௨.) 6. யோக்கியர். [1, 4, 5, 6. சுலம்-ஓத் - புதிக்கத்தக்க யோக்கியன்.]

அருகல்— 1. அணைதல். 2. (கண்) அருகல். 3. ஒழுதல், சிந்துதல். (உ-ம்.) “நீருகிப்பாய்தல்” (வழக.) 4. கிட்டுதல். 5. குறைதல், சுருங்கல். (உ-ம்.) “அருகலிலாயபெருஞ்சீரமரர்கண்” (நாலாயிர. க: க: ௩.) “அருகிலைநாசுப்புப்பிரகுதிதன்னை” (குத. சிவ. கக: ௧௨) 6. சரீர்க்கிலேசஞ்செய்தல். (உ-ம்.) “வினைகண்மாற்றிடவருகலும்” (கந்தபு. பாயிர. உசு.) 7. சாதல்.

அருகன்— 1. அருகசுமயத்தவன். இவன், உலகமெல்லாம் நித்தியம் என்றும், அருகேகான் குருத்துவமாத்திரத்திலே கர்த்தா என்றும் பிராணவாயு ஆன்மா என்றுஞ்சொல்வான். (சி. சி. பாயிர. சு. ஞாந்.) 2. அருகதேவன். (உ-ம்.) “அங்கம்பயத்தோனருகனருண்முநி” (சிலப். நாடு. ௧௮௭.) [பூச்சியனென்பதனால் வந்தபெயர்.] 3. அருகிலிருக்கிறவன்-கணபன். 4. தக்கவன், பக்குவிய. (உ-ம்.) “அன்புகொளறத்திற்கருகனேனாதவன்” (மணிமேக. உஅ. காதை. ௧௬.) [1, 2, 4. சுலம்-ஓத்]

அருகன்ருடை— பொற்குடை, முத்துக்குடை, இரத்திக்குடையென முறையேயெசொல்லப்படுஞ்சுலபாசனம், சந்திராதித்தியம், நித்தியவிளோதமாகிய அருகதேவனுக்குரியவாயுக்குடைகள். (கு. சிகண், பாயிர. சு.)

அருகன்ருடை— அருகதேவனுக்குடையனவாகச் சமணநூலிற்சொல்லப்படும் நற்குணங்கள். அவை: அருந்தசுகம், அருந்தஞாநம், அருந்ததரிசனம், அருந்தவீரியம், கிரீர்கோத்திரம், கிரீநாமம், கிராயுவியம், அழிவின்மை என எட்டாம். இது: (சி. சி. பர. சமணரில் கிகண்ட. உ-ஆங்கவியானும் உரையானும் பெறப்படும்.)

அருகன்சிறப்பு— அருகதேவனுக்குடைய மங்கலப்பொருள்கள். அவை: தூபதீபக்காட்சி, தேவதூதபி, தெய்வத்துவளி, சிவகாதகம், பிண்டி, வெண்சாமரை, புட்பமாசி, மும்மைக்குடை என எட்டாம்.

அருகன்ஞாநம்— அருகனுக்குடைய ஐந்து வகை ஞாநங்கள். அவை: மதிஞாநம், சுருத்தஞாநம், அவதிஞாநம், மஃப்பரியயஞாநம்,

கேவலஞாநம் என்பன. இவற்றுள்: மதிஞாநம் - சபாவபுத்தி; சுருத்தஞாநம் - தூலணர்ச்சி; அவதிஞாநம் - தன்னுடைய முற்பிறப்பையறியும் அறிவு; மஃப்பரியயஞாநம் - தன்னுடைய முற்பிறப்பையும் பிறருடைய முற்பிறப்பையும் அறியும் அறிவு; கேவலஞாநம் - திரிகாலவுணர்ச்சி. (சிலப். நாடு. ௧௭௭. குறிப்புரை.)

அருகன்மதி— உதயதாரம், கலியாணதாரம், பிரீதிதாரம் எனச்சொல்லப்படும் அருகனுடைய மும்மதில்கள்.

அருகன்விட்டதனம்— அருகதேவனுக்குடையனவல்லவாகச்சமணநூலிற்சொல்லப்படுநீக்குணங்கள். அவை: ஞாநவாணியம், தரிசகாவாணியம், வேதநீயம், மோகனீயம், ஆயுவநீயம், கோத்திரம், நாமம், அந்தராயம் என எட்டாம். (இது: சி. சி. பர. சமணரில் கிகண்டவாதி. உ-ஆங்கவியானும் முரையானும் பெறப்படும்.)

அருகன்மடிநரித்தான்— தருமதேவதை. அநுதி— 1. “அருகி” என்னும் ஒரு வீணையெச்சம். 2. கண். (திவாகர. சு.) 3. யோக்கியமுடையவன். [சுலம்-ஓத்]

அருகித்தோன்றல்— 1. அரிதாகத்தோன்றல். (உ-ம்.) “விண்ணிலங்கருகித்தோன்றுமேதருவடவீனனி” (பாரத. குது. ௨௦௨.) 2. சுருங்கித்தோன்றல். (உ-ம்.) “அம்மலைமுடிமேலேநின்று நீண்டபார்க்குமிடத்து முன்னிருந்ததமாகிலும் பின்வந்த மலையிடமுநானின்றவிடத்திற்குக் கீழ்ப்பட்டருகித்தோற்றமுமாபோலும்” (குழிவி. பொது. ௧௩. உரை.)

அருகியரந்தம்— பூனைக்காலிப்பூண்டு. அருகியந்திரஞ்சி— ஒருபண். (கந்தபு. ஞானா. உ௨.)

அருகியற்செல்வழி— ஒருபண். (கந்தபு. ஞானா. உ௨.)

அருகியற்பாலை— ஒருபண். (கந்தபு. ஞானா. உ௨.)

அருகியன்மருதம்— ஒருபண்; அது: குரல் குரலாய் செம்பாலை. (சிலப். வேணி. ௪௦.)

அருகு— 1. அடுத்த இடம், சமீபம். (உ-ம்.) “அணியுங்கழற்காந்தயோதகனுக்கருகாகந்தரிவர்” (பாரத. திரோள. ௩௬.) 2-4. அருகென்னவெனத் தெரிநிலைபெய்தபெயர் வின்னத்தொகையும். 5. ஓரம். (உ-ம்.) “தாமரையின்மொய்யம்மலரைத்தும்பியருகடைக்குகன்னுட்டாக” (நளவேண. கவிநீந்.

உச.) 6. சாரவின் ஒரு பகுப்பு. (உ-ம்.) “சா
ல்புதுமகம்புறத்தோ டருகொடுபெருகுஞ்சா
ர - னூ லுணர்ந்துறுழிநூற்று மூன்றதாதுவ
லம்பண்ணே” (கருமபு. கண்ணன்மண.
கடுஅ.) 7. தீவர்த்தி.

அருதல்—அருகல்.

அருதுதல்—கிட்டதல், பக்கத்தில் வரு
தல். (உ-ம்.) “ஆன்றவிச்செல்வமித்தனையு
மொய்த்தருகுற” (இராமா. பால. எதிர்.
உச.)

அருங்கலச்செப்பு—1. மணிக்கலம்பெய்
தபணிப்பெட்டகம். (சிலப். அரும்பதவுரை.)
2. ஒரு ஹனுதல்.

அருங்கலச்செவ்விதழ்—பொற்றாமரை.
(சிலப்.)

அருங்கலம்—1. பெறுதற்கரிய ஆபரண
ம்போலுஞ் சிறுபட்டமானபொருள். (உ-ம்.)
“பூவினுக்கருங்கலம்பொங்குதாமரை” (தே
வார. நமச்சிவாய. உ. திருநாவு.) 2. ஆபர
ணம். (உ-ம்.) “அருங்கல வெறுக்கையொ
டளந்துகடையறியா” (சிலப். இவ. உப.) 3.
விலையுயர்ந்த ஆபரணம். (உ-ம்.) “பெண்ணி
ளிற்றருங்கலமனையபெய்வோ” (இராமா.
கார்கால. உச.)

அருங்கிடை—அதிகப்பட்டினி. [வழக். அரு
மை; கிடை - கிடத்தல்.]

அருங்குரைத்து—அருமைத்தென்பொ
ருன்படம் ஒரு குறிப்புவினை. (உ-ம்.) “கருங்
களிறட்டவன் தனக்குங்காப்பதிங்கருங்குரை
த்தென” (காஞ்சிபு. கழுவாய். கடுக.)

அருங்கேடல்—1. கேடில்லாதவன். (உ-ம்)
“அருங்கேடெனப்பதறிச” (வன். உச.) [அரு
மை - இன்மை.] 2. மிக்கக்கொடவன்.

அருங்கேடு—கேடில்லாமை. (உ-ம்.) “அ
ருங்கேட்டாலாற்றவிலாவது” (வன். எசுஉ.)
அருமை - இன்மை.]

அருங்கோடைத்தாநம் -- உத்தமதாரம்.
(உ-ம்.) “அருங்கோடைத்தாரமாய்தவருந்
தவாதேரியின்மண்மேன் - மருங்குடையவர்
கட்கல்லால் மற்றவர்க்காவதுண்டோ” (சிந்
தா. முத்த. உச.)

அருங்கோடை—1. மிக்க வெப்பத்தைக்
கொடுக்குங்கோடைகாலம். 2. மிக்க வெப்
பம்.

அருங்நிமேடவர்த்தமரோகம்—இமையை
ப்பற்றிய ஒருவகை ரோகம்; இது: வாயு இ
மைச்சுத்திசுளியே நிற்கும்போது பிறந்திமை
களை ஓயாதாட்கொடுப்பது. (சீவாபி. உசுசு. பக்.)

[சுராட்க் - கோலின்மை. பிடுபேடி - இமை
கொட்டல். வகுபேடி - இமை.]

அருச்சுகன்—பூசைசெய்வோன். (உ-ம்.)
“ஆதிசைவனுமருச்சுகனெருவன்” (திருவி
ளை. வா. தலூ. உரு.) [சுவி-பு.]

அருச்சிதம்—1. தேவர்க்கல்லது பெரியோர்
க்குச்செய்யும் பூசை. 2. பூசைத்திரவியம்.

அருச்சினை—பூசை. (உ-ம்.) “தம்முன் த -
தார்தைநீங்கவருசசனைசெய்து” (கந்தபு. திரு
வி. சஉச.)

அருச்சியோகம்—பூசை.

அருச்சி—1. 3. அருச்சியென்னே வலுந்தெ
ரிநிலைவினைப்பகுதியும், வினைத்தொகையு
ம். (உ - ம்.) “ஆசாரியன்மனைவியையடி
தீண்டாதருச்சி” (சைவச. மாணா. கசு.) 4.
பூசை. (உ-ம்.) “வள்ளநன்னைமெய்யன்பினு
லருச்சிசெய்வானே” (திருவிளை. நகரங்க.
கசு.) [அருச்சி-ஒரு முதனிலைத்தொழிற் பெ
யர்.]

அருச்சிக்கை—அருச்சித்தல். (உ-ம்.) “அந்
தயுகம் தோறுமடி தீண்டியருச் சிக்கை” (சை
வச. மாணா. உச.)

அருச்சித்தல்—1. தெய்வத்திற்குப்பூசைசெ
ய்தல். (உ-ம்.) “அல்லம்பகலுமருச்சிக்”
(சைவச. பொது. எசு.) 2. பெரியோர்க்குப்
பூசைசெய்தல்.

அருச்சிதம் -- வழிபாடு. [சுவி-பு.]

அருச்சிதன் — பூசிக்கப்படுவோன். [சு
வி-பு.]

அருச்சிப்பு—அருச்சித்தல்.

அருச்சியம்—1. உவப்பில்லாதது, இண
க்கமில்லாதது. [சுராஅயு; சு; ராஅயு]-
உவப்பு. 2. வணக்கம். [சுவி-பு.]

அருச்சுநம்—1. எருக்கஞ்செடி. 2. ஒரு
வகை தேத்திரரோகம். அது: வெள்விழிமே
ற்கடப்பம்பூசிறமான படலத்தைப்பிறப்பித்
தும். (சீவாபி. உரு.) 3. களங்கின்மை.
(உ-ம்.) “துன்றருச்சுகளான்மறையூலுடன்
ருடா” (பாரத. பதினான். சந.) 4. புல்.
5. பொன். 6. மயிற்பறவை. 7. மருதமரம்.
(உ-ம்.) “சென்றருச்சுகளிரண்டுதைத்தருளி
னேன்” (பாரத. பதினான். சந.) 8. வெ
ண்மை. [28. சுவி-பு.]

அருச்சுநவட்டம் — திருவிடைமருதூர்.
(உ-ம்.) “மண்ணிடையருச்சுநவட்டத்தெய்
தினா” (கந்தபு. உமைச. உச.)

அருச்சுநன்— 1. ஒருதாயின் தனிமகன், 2. கார்த்தவீரியனென்னும் அரசன்; இவன்: ஆயிரம்புயங்களுடையவனென்பர். (உ-ம்.) “மருவலரின் நிமண் ணுண்ட - வாயிரந்திண் டோளருச்சுநன் நனக்கும்” (இராமா. கார்த்தவீ. உ.) 3. சுத்தன். 4. பஞ்சபாண்டவரு ளொருவன்; இவன், இந்நிரனுக்குக்குந்தியிடம்பிறந்தவன். (உ-ம்.) “பார்த்தனருச்சுநன்கரியோன்” (பாரத. அருச்சுந. சச.) [செவ்வியசெயலினனென்றபடி.] 5. வெண்ணிறமுள்ளோன். [சுஜி-உரு.]

அருச்சுந்— குட்டிநிப்பெண். 2. பசு. [சுஜி-உரு.]

அருச்சிதை— 1. பூசிக்கப்படுக்தெய்வம். 2. பூசை. (உ-ம்.) “துத்திவேம்முலத்தோகைக்குஞ்சொன்முறையருச்சிதை” (வேதாரணிய. மண. உச.) [சுஜி-உரு.]

அருசாவிரா—பெருங்குமிழமரம்.

அருசி—1. சுவையின்மை. 2. பசியின்மை. 3. வெறுப்பு. 4. அரோகிதம். (உ-ம்.) “வாயினருசுவியற்றுளோச்சனிகொரம்” (பதார்த்த. ௫௭௬.) [சுரூபி: சு; ரூபி-சுவ.]

அருஞ்சயன்—சீவகனுடைய தாயாகிய விசையென்பவளுக்குப்பாட்டனான ஒருவன். (உ-ம்.) “அகைவிலாப்புரவிலெள்ளத்தருஞ்சயன்குலத்துட்டோன்றி” (சிரதா. நாமக. கவுஉ.)

அருஞ்சிறை— 1. அரியசிறகு. (உ-ம்.) “அருஞ்சிறைபெற்றமேருவதென்ன” (கந்த பு. தெய்வ. சஅ.) 2. கடுஞ்சிறை. (உ-ம்.) “அற்புதனரக்கர்தம்வருக்கமாசற - விற்பணி கொண்டருஞ்சிறையின்மீட்டநான்” (இராமா. உருத்தா. உரு.) 3. நாகம். (பிங்க. சதுரு.)

அருட்கண்—கிருபைபேர்க்கு.

அருட்குடையோன்— 1. அருகதேவன். 2. கடவுள்.

அருட்குறி— சிவலிங்கம். (உ-ம்.) “அனுயர்த்தவனருட்குறியருச்சுநைப்பயனால்” (காஞ்சிபு. சாரந்தா. உச.)

அருட்கேவலம்—தத்துவசுத்தியின் பின்னர் ப்படுகுகேவலம். (சி. போ. சு: சு. சிவஞானமுனி.)

அருட்கொடியோன்— அருகதேவன்.

அருட்கொடையோன்—கடவுள்.

அருட்சத்தி—பராசத்தி. (உ-ம்.) “மூன்னருட்சத்திதன்பான்முழிக்குந் தான்முளையானன்றே” (சி. சி. சு: சுஅ.)

அருட்சி—அருளுதல்.

அருட்டம்—கடரோகினி.

அருட்டல்—அருட்டுதல்.

அருட்டி— 1. “அருட்டி”யென்னும் ஒருவினையெச்சம். 2. அச்சம். 3. நடுக்கம். [வழக்.] அருட்டுதல்— 1. எழுப்புதல். 2. எவ்விததல். 3. சாக்கிரதையெண்ணுதல். (உ-ம்.) “தாபணமேயென-வருட்டிக்கண்சிமிட்டி” (கிருப்பு. ௫௭௭.) 4. நித்திரையை நீக்குதல்.

அருட்டை— 1. கடரோகினி. (உ-ம்.) “அதிபலே” பார். (தைல. தைலவா. உரு.) 2. தக்கன் புத்திரிகளுளொருத்தி; இவன், காசிபனுக்கு மனைவியென்பர். (உ-ம்.) “அருட்டையெனலவ்வி தந்தாளோந்தியுடம்பணில் கண்முதலானவெல்லாம்” (இராமா. சடாயுகாண். உஅ.)

அருட்டெரிசநம்—சூரியோதயத்திலே இருளுட்கத்திசுமுயின்றிருரியப்பிரகாசமாத்திரங்கண்டகண்போல அருள்தோற்றியகாலத்துக் கேவலவிருளுங் கருவிக்கூட்டங்களுந்தோன்றாது அருளேமாத்திரம் ஆன்மாக்கண்டொகையெழுப்பது. (ஒழிவி. விரத்தி. கூ. உரை.)

அருட்பா—கடவுள் அருள்பெற்றோர் எனப்பட்டார் செய்த பாக்கள். அவை: தேவாரம், திருவாரகம், திருவிசைப்பா, திருப்பல்லாண்டு, பெரியபுராணம் என்பன. (சுவை. மாணா. அ. உரை.)

அருட்புரி—குறிஞ்சியாழ்த்திறவகையினென்று. (பிங்க. கருஅஉ.)

அருடம்— 1. கோபமின்மை. 2. கிருப்தி. அருடமாவதும் னேமுதலிய வனங்களைக்கண்டுகளித்தெமக்கினியென்னருறையென்றிருக்கை. 3. ரோமப்புனகம். 4. பிரகாசம். 5. மழிச்சி. [1, 4. காராஹி; 2, 3, 5. கமலபதி.]

அருடணன்— வைபவ விராத்தியனும் வைபவியப்பெண்ணுஞ் சோரத்திப்புணர்ந்துபெற்றபின்னே. (உ-ம்.) “சொற்றிவெசியவிராத்தியன் வசியத்தோகையைச் சோரத்திப்புணர்ந்துபெற்றபின்னையருடணன்” (குத. சிவ. கஉ: நச.)

அருண்முந்—அருகதேவன். (சிவப். நானி. கஅ௭.)

அருணகிரணகலம்— (சித்தாந்த.) பிராசாதகலைகள் பன்னிரண்டில் எட்டாவதாகிய நாதாந்தம்; அது: வலப்புறத்தில் மாத்திரம் விந்துவையுடைய கலப்பை வடிவுள்ளதாக நாதகலைக்குமேலே பிரமாந்திராமட்டாகலம்

றங்குலம் வியாபித்திருக்கலை. (செ-லி.கிரி. கப்பிராசாததிபி.) [சுரூண-கிரண-மலம்]

அருணகிரி—அருணசலம். (உ-ம்.) “அருணவழுவாதலின்லருணகிரியெழுமொருபேர்” (அருணசலபு. திருமலை. அஉ.) [சுரூண - சிவப்பு. மிரி - மலை.]

அருணசாரதி—சூரியன். [சுரூண-விநதையின்மகன். வாராதி-தேர்ப்பாகன். அருணனைத்தனக்குச்சாரதியாகவுடையவன்.]

அருணம்—1. அருணதேசத்திலே வழங்கப்படும் பாவை. 2. ஆறு. 3. எலுமிச்சம்பழம். (உ-ம்.) “அருணச்சாறுபழம்பழம்” (தைல. தைலவ. அஎ.) 4. எலுமிச்சைமரம். (தைல. தைலவ. கஉரு.) 5. ஐம்பத்தாறு தேசங்களுடையது. 6. கருமைகலந்த சிவப்பு. 7. சந்தியாகாலநிறம், சிவப்பு. (உ-ம்.) “அருணவெங்கனலோன்” (பாரத. காண்டவ. சுஎ) 8. சிந்திரம். (இராசவைத்.) 9. சூரியனுடைய தேர்ப்பாகனெனப்படுபவன் உதயகாலம். 10. நீர். 11. மேருமலையின் கீழ்த்திசையிலுள்ள மந்தரமென்னும் மலையடிவாரத்திலிருக்கும் ஒரு நீர் நிலை. (சிவதரு. கோபுர. ஊஎ.) 12. மாண். (பிங்கல. உதாஅஎ.) [6, 7, 8, 9, 11. [சுரூண. 10. சுரூணவாய்.]

அருணமணி—மாணிக்கம். (உ-ம்.) “அருணமணிக்குப்பாதலத்தில” (நூநவா. பிரகலா. சுஎ.) [சுரூண - சிவப்பு. சிணி - இரத்திரம்.]

அருணி—சான்மலித்திலில் அரசர். (உ-ம்) “மன்னவரை - மாறெறிவடிவேலுருணரென்றுரைப்பர்” (கூர்மபு. பிலக்க. உச.)

அருணலோசகம்—1. சிவந்தகண்ணுடையது. 2. புருப்பறவை. [சுரூண-சிவப்பு. லொஉநம் - கண்.]

அருணவம்—கடல். [சுரூண-வ: சுண-உயர் - நீர். வ - ஒரு வ-வி.]

அருணவமந்திரன்—வருணன். [சுரூண-கடல். சிஹ - வீடு.]

அருணவூரி—இந்திரகோபப்பூச்சி. [சுரூண - சிவப்பு. ஊரரி - ஊர்வது.]

அருணவெலி—ஒருவகையெலி. (சீவாட். ஊக.)

அருணன்—1. ஊமைமயன். 2. சூரியன். (உ-ம்.) “அருணனையன்னசெவ்வேற்படை

ச்செத்திலர்க்கு” (திருச்செத்தினிரோட்ட.) 3. சூரியனுடைய தேர்ப்பாகனென்று சொல்லப்படும் ஒருவன். இவன்: காசிபனுக்கு விநதையிடம்பிறத்தவனென்பர். (உ-ம்.) “விநதசுதனருணன்” (இராமா. சடாயுகாண். உக.) 4. புதன். (சூ. நிகண். க: சுக.) [1-3. சுரூண.]

அருணக்கிரகன்—கருடன். [சுரூணா-முடி: சுரூண - சூரியனுடைய தேர்ப்பாகன். சுமுடி - தமைமன்.]

அருணசலம்—திருவண்ணாமலை; இது: கிருதயுகத்திலே அக்கிரமலையாகவும், திரோதாயுகத்திலே மாணிக்கமலையாகவும், துவாபாயுகத்திலே பொன்மலையாகவும், கலியுகத்திலே கண்மலையாகவும் உருக்கொண்டதென்பர். (அருணசலபு. திருநகர. ஊ0.) (உ-ம்.) “சுற்றாத்தொழுமருணசலமன்போகைகொழுதான்” (பாரத. அருச்சுநந்திர. கரு.) [சுரூண - சிவப்பு. சுதுஉ - மலை.]

அருணத்தாமசன்—1. இராமாயணத்திலே சொல்லப்படும் ஒருசடாயு என்னும் பறவை. 2. கண்ணரசன். 3. சரி. 4. சாவர்ணமது. 5. சுக்கிரீவன். 6. யமன். [சுரூணா-துடி: சுரூண - சூரியன், சூரியன் தேர்ப்பாகன். சூது - மகன்.]

அருணினம்—1. திருநாமப்பாலேக்கொடி. 2. நன்னாரிக்கொடி.

அருணெறி கரகீர்த்துச்செவ்வன்—புத்தன். (கிவாகர.)

அருணை—திருவண்ணாமலை. (உ-ம்.) “அருணையை நனைக்கவெய்தலாழத்தியென்றுரைத்தீர்” (அருணசலபு. திருநகர. சுரு.)

அருணேதம்—மேருமலையின் கீழ்த்திசையிலுள்ள ஒரு வாலி. (உ-ம்.) “அவ்வரையின் கீழ்பா லுந்துநீர்வாவிதெண்ணிரோங்கருணேதம்” (கூர்மபு. சம்பு. உஉ.) [சுரூண-சிவப்பு. உடி0, உடிக0, என்பதன்றிரிபு - நீர்.]

அருணோதயம்—1. சூரியோதயம். (உ-ம்) “மணிக்குலங்களருணோதயத்தைவென்ற” (திருப்பு. கஉஅ.) 2. வைகறைப்பொழுது. [சுரூண-அடி: சுரூண - சூரியன். உடிய0 - தோற்றம்.]

அருணோபலம்—பதுமராகம். [சுரூண-சிவப்பு. உப0 - கல்.]

அருத்தகங்கை — காவேரிநதி. [ஈய-
மா.மா; ஈய-பாதி. மா.மா - ஒரு நதி. கா
சிக்கங்கையிலே தீர்த்தமாமடுதலினால் வரும்
பலனிற்பாதி யுளவு இதுகொடுக்குமென்பர்.]
அருத்தகாமம் — பொருளாசை [ஈய-
கா.ரி; ஈய-பாதி. கா.ரி - ஆசை.]

அருத்தகோளம் — பாதிக்கோளம்.
அருத்தசந்திராதுண்டம் — ஒன்பது பங்காகச்
செய்யப்பட்ட நாற்கோணகோஷத்திற் தின் அ
முயிலங்கடையிலும் ஒவ்வொருபங்கு தள்ளி
விட்டு நடுவிலிருக்கும் ஏழுபாகத்தைச் சமகு
த்திரத்தினுள்சுற்றவரும் அர்த்தசந்திராகா
மான குண்டம். (சி-வி. கிரி. ௩௬-ஆஞ்சுலோ.
உரை.) [ஈய-உரு.கூண்பு.]

அருத்தசந்திரபாணம் — பிறைமுகாத்தி
ரம். [ஈய-பாதி; உரு.கூ; ஊரண்பு.]

அருத்தசந்திரம் — 1. பிறைமுகாத்திரம். 2.
பிறைமடிவமான நகக்குறி. 3. பயிற்றேனைக்
யிலே பிறைபோலிருக்குங்கண்மடிவம். [ஈய-
உரு.கூ.]

அருத்தசந்திரன் — அர்த்தசந்திரன்.
அருத்தசாத்திரம் — அருத்தவேதம்; அது:
பொருள் தேடித் தருபயோகமான பார்க்கல்ப
த்தியம். ஒளசநம் முதலிய தூலகளைக்கரு
தும். (முத. ச். ௧௯.) [ஈய-பாதி. உரு.கூ.]

அருத்தசாநுவ — காவேரிநதி. [ஈய-பாதி.
ஜா.உரு.வி - கங்கை.]

அருத்தசாமம் — அர்த்தயாமம். [யகரஞ்
சகாமாயத்திரிந்தது.]

அருத்தசீரி — விளைவிற்பாதி வாரமாயெடு
க்கப்பொருத்தியுமுது பயிரிடுஞ்செய்கைக்கா
ரன். [ஈய-பாதி. கா.ரி; ஈய-பாதி; ஊரண்பு - கல
ப்பை.]

அருத்தநம் — 1. இடுக்கண்ணெய்தல். [ஈய-
மா.மா.] 2. நிற்குத்தல். [ஈய-பாதி. கா.ரி.]

அருத்தநாரீசன் — பாதி பெண்வடி
அருத்தநாரீசுரன் — } லாமான சிவன்.
அருத்தநாரீசுவரன் — }

ஈய-பாதி. கா.ரி. பாதி. கா.ரி - பெண்
பாதி. கா.ரி. பாதி. கா.ரி - ஆனந்திவன்.]

அருத்தநை — இரந்துகேட்டல். [ஈய-பாதி. கா.ரி.]

அருத்தப்பிராத்தி — 1. சம்பத்து. [ஈய-
தல். 2. பெறக்கருதியதைப்பெறுதல். [ஈய-

புரா.வி. ஈய-பாதி. கா.ரி - சம்பத்து. புரா.வி. -
அடைதல்.]

அருத்தபதி — 1. அரண். 2. குபேரன்.

[ஈய-பாதி. கா.ரி - சம்பத்து. உரு.கூ - தலைவன்.]

அருத்தபாகம் — பாதிப்பங்கு. [ஈய-
மா.மா; ஊரண்பு - பங்கு.]

அருத்தபாகை — வேததூற்பொருள்கூறும்
பாகைகளிலொன்று. (கு. சிகண். ௧௦. உ.உ.)

அருத்தம் — 1. அர்த்தம், சொற்பொருள்.
(உ-ம்.) “பரவுறுமறையருத்தம்பரமென்று
மபரமென்று-மருவகையாகும்” (குத. எக்கி.
பூ. உ.உ.) 2. அரைப்பங்கு. (உ-ம்.) “மாழக
ணைகை-சத்திவினையான்மா வீட்டுருத்தமிட்டு”
(தைவ. தைவ. ௧௧௩.) 3. நடு. (உ-ம்.)
“அருத்தயாமம்” 4. பன்னிருவகைப்பிர
மேயங்களுளொன்றாகிய பதார்த்தம். இது:
கிரவியம், குணம், கரும், சாமாநியம், விசே
டம், சமவாயமென்னும் ஆறுபதார்த்தங்க
ளையுணர்த்திநிற்பது. (தர்க்கபா. ௪௬.) 5.
பயன். 6. பொருள். [1, 4, 5, 6, ஈய-பாதி;
2, 3, ஈய-பாதி.]

அருத்தமண்டபம் — அர்த்தமண்டபம்.
(உ-ம்.) “அருத்தமண்டபத்துட்புக்கேயந்த
ணாமலன்பதாம் - கருத்தினுங்கண்டிவாழ்த்
தி” (அருணைகிரிபு. வலம்புரி. ௧௪.)

அருத்தயாமம் — 1. அரையாமம்; அது:
மூன்றேழுக்காணுழிகை. 2. இரவில் முன்னி
கழுமுன்றேழுக்காணுழிகையையும் பின்னி
கழு மூன்றேழுக்காணுழிகையையும் விட்டு
இரவில் திரியாமாவென மூன்றியாமங்கொ
ள்ளப்படுவதில் நடுநிசுழும் யாமம். (உ-ம்.)
“அப்பதியருத்தயாமத்துணைக்களியுதவங்கொ
லம்” (வேதாரணியு. மணவா. ௨௪.) [ஈய-
பாதி. கா.ரி - ஏழரைகாழிகைகொண்டகாலம்.]

அருத்தநார்த்திரம் — நொத்திரி. [ஈய-பாதி.
கூ.பு.]

அருத்தநேசீதம் — நிருத்தக்கை முப்பதி
லொன்று. (சிலப். அரங்கேற்று. ௧௨.) குறி
ப்பு.]

அருத்தல் — 1. உண்பித்தல். (உ-ம்.) “வே
தியர்க்கருத்திப்பின்னர்” (நைடத. நாட்டு.
௧௪.)

அருத்தலக்கணை — விட்டும் விடாதலக்க
ணை. (உ-ம்.) “வருத்தமதுதருமமார்த்தேவ
தத்தன் னையேயவிடாதுகொள்ளினவனிலே
யிவனவனையெண்ணும் - தெரித்தலரிதாயதா

தான்மியங்கூறுமாற்றேரினிகை விட்டுவிடாலக்கணையினோதா- னருத்தவிலக்கணையென்றதைவினாவது வேதத்தொம்மசிவாக்கியத்திற்-ருரைத்திடுவருதாரணமாயுரியதென" (வேதா. ரு. ௧௨-௨.) [சுருபுக்கணா.]

அருத்தலோபம்—பொருளாசை. [சுருபு-பொருள். லோப - ஆசை.]

அருத்தவாதம்— 1. அபிப்பிராயத்தைக்கூறுதல். 2. (வேதாந்த) சிவணத்திற்குரிய சடுவிலக்கங்களில் ஆறுவதானது; அது: கூடத்தனது சொருபமாகிய பிரமத்திற்குப்பஞ்சகிருத்திய கர்த்திருத்துவஞ் சொல்லுதல். (உ-ம்.) "பிரத்திகாண்மவுருவாம்பிரமந்தனகு-மாதரியவைந்தொழிற் கர்த்திருத்துவஞ் செப்புததல் வயங்கருத்தவாதமென மதித்திடுகெதிரிந்தே" (வேதா. ரு. ௧௩-௩.) 3. துதித்தல், புகழ்தல். 4. பொருளை விளக்கும்வாக்கியம்; அது: சாத்திரவிதியை வழங்குவுக்கும்பொருட்டு விதிப்படி நடத்தலால் வரும் நன்மைகளையும் நடவாமையால் வருந்தீமைகளையும் விவரமாகக்கூறி விதிவியத்தைப்புகழ்தலும், விலக்கு விடயத்தை இகழ்தலும், பிறர் செய்கை காட்டலும், பழைய நிகழ்ச்சி கூறலுமுடையது. [சுருபு-பிரயோசனம். வாடி - கூறுதல்.]

அருத்தவிற்பந்தி—அருத்தங்களிலேநன்கு பயின்ற சாமர்த்தியம். [சுருபு - பொருள்.

வ்யுத்தி - வித்தியை வல்லபம்.]

அருத்தவேதம்—அர்த்தவேதம்.

அருத்தாந்தரநியாசம்— அர்த்தாந்தரநியாசம் என்னும் அணி.

அருத்தாந்தரம்—வேற்றுப்பொருள்.

அருத்தபந்தி— ஆறாவகைகளிலொன்று; அது: பகலண்ணையப்பருத்திருப்பாடுருவன் இரவிலுண்டானென்பதிற்போல அதுபித்தல். (சி.சி.பாயிர. அளவை. ௧. சிவா.)

அருத்தார்த்தி— திரவியத்தேடப்பிரயாசப்படுவோன். [சுருபு - திரவியம். சுயி-நீ-தேடுவோன்.]

அருத்தி— 1-2. அருத்தியென்னேவலுந்தெரிவினைப்பகுதியும். 3. அருந்தச்செய்து எனப்பொருள்படும் ஒரு பிறவினைத்தெரிவினைவையெச்சம். 4. இரந்து கேட்போன். 5. ஒருவன்னைக்கு வேண்டுகென்று கேட்கும்பொருள். (உ-ம்.) "அருத்தியிதல்பொற்ச

ரதருவினுக்குமற்றிது" (பாரத. திருட். ௨௪௧.) 6. கூத்து. 7. செல்வமுடையவன்-வன். "செனயிசையருத்திபெற்றவனங்கையும்" (கந்தபு. தெய்வ. ௨௩௬.) 8. பாதம். 9. புதிப்பு. 10. முறையிடையேவோன், வாதி. 11. விருப்பம். (உ-ம்.) "கைம்மாரியற்றுகியென்னுமருத்தி" (நைட. அன்னத்தைத்தூது. ௬.) 12. வேலைக்காரன். (உ-ம்.) "அணிந்தாரணிந்தனாரருத்திமாக்கனே" (இராமா மந்தரை. ௨௮.) [4. சுருபுநி; 5-7. சுருபு; 10, 11, 12. சுருபு.]

அருத்தித்தல்— 1. பாதிசெய்தல். 2. வேண்டதல். (உ-ம்.) "உன்னையருத்தித்துவந்தோம்" (நாலாயிர. திருப்பாவை. ௨௫.) [மூ. சுயி-2.]

அருத்திதம்—1. இரந்துகேட்டல். 2. விரும்பல். 3. பிச்சைத்திரவியம். [சுருபு-தம்.]

அருத்தியன்— விரும்புமுடையவன், வேண்டுவந்தவன். (உ-ம்.) "ஏதிலருத்தியனென்னக்கேட்டியென்றான்" (பாரத. புட்ப. ௧௮.) [சுருபு-யு.]

அருத்திரம்—மாமஞ்சள்.

அருத்து— 1-3. அருத்தென்னேவலுந்தெரிவினைப்பகுதியும் வினைத்தொகையும். 4. பொருள். (உ-ம்.) "கண்ணையம்மணியாரைய்கருத்தாயருத்தானாய்" (தேவார. திருவையாறு. பழந்தக்க. ௭. திருநா.) [சுருபு-2.]

அருத்துதல்—அருத்தல்.

அருத்துரு— 1. ஆராய்வு. 2. துணுக்கம்.

அருத்துருமம்—வென்வேலமரம்.

அருத்தேந்து—பாதிச்சந்திரன். [சுருபு-2. டு-; சுருபு - பாதி. 2. டு - சந்திரன்.]

அருத்தோதயம்—1. அர்த்தோதயம். (உ-ம்.) "ஆதலாற்ககிரிமுகிகளையாவகமண்டிற்-போதமா ருத்தோதயமகோதயம்பொருளில்-ஒதுபுண்ணியகாலங்களாம்" (சேது பல். ௨௩.) 2. குரு அத்தமிக்கச்சூரியனுதிக்குமுகர்த்தம்.

அருத்தோபாரீக்சநம்— திரவியந்தேடுதல். [சுருபு- திரவியம். உவாஜு-நா-தேடுதல்.]

அருதா—சதாப்புபூண்டினிவ.

அருத்தி— அருத்ததிபுதல்வர். (உ-ம்.)

"அருந்ததிமைந்தாருத்ததர்" (கூர்மபு. அந்தகாரு. ௭.) [இங்கே அருந்ததியென்றது வரிட்டது மனையாகிய ஊர்ச்சையல்லன்-தருமதவணையின் மனைவி.]

அருந்தி— 1. ஒரு நகைத்திரம். (உ-ம்.) “அங்கணவானத்தருந்ததி காட்டினான்” (நைடத. மணம்புரி. ௨௦.) [இது வசிட்டன்மனை வியின் பெயரானவழங்குவது.] 2. ஒருபெண். இவள்: வசிட்டனுக்கு மனைவி; கம்பிற்சிற்றத் தவன். (உ-ம்.) “அருந்ததியையாளையமி ர்நினுமினியாளே” (இராமா. வணம்பு. அ.) 3. தக்கனாக்குமகளுக்கு தருமதேவதைக்குப்பா ரியுமான ஒரு பெண். (உ-ம்.) “அருந்ததி யில்லக்கையாமிசங்கற்பையருண்மருத்துவதி நல்விசுவை- முருந்தினமுழுவந்தாத்தியைபா துமருர்ததையம்வசுவெனத்தருமன் - பொ ருந்தியமடவார் பெயரினினிதுரைப்பார்” (சுடர் மபு. அந்தகாரு. சு.) [சுராமுநியதி.]

அருந்திக்காட்டல்— அருந்ததிப்பெண்ணை ப்போலக் கற்புடையவளாயருக்கவேண்டுமெ ன்று-வலியுறுத்துமாறு அருந்ததியின் குறியா கக்கொண்ட நட்சத்திரத்தை விவாகமபண் ணுகிறபெண் ணுக்குக்காண்பித்தல். (உ-ம்.) “பங்கயப்பதம்பைம்பொளினம்மிவைத்-தவ கணவானத்தருந்ததி காட்டினான்” (நைடத. மணம்புரி. ௨௦.)

அருந்தித்திரிசநநியாயம்— மீமாஞ்சையிலே சொல்லப்பட்ட நியாயங்களுள்ளொன்று. அது: முதலியொருபெரிய நட்சத்திரத்தைக்கா ட்டிப் பின் அதற்குச்சமீபமாயுள்ள அருந்த தியைக்காட்டல்போல முதலில் ஒரு பெரு ம்பொருளைக்காட்டிப்பின் அதற்குச்சார்பான சிறியபொருளைக்காண்பிக்கு நியாயம். “அல தத்துவங்களை முன்னர்க்காண்பித்துப் பின் னாவற்றையொட்டிக் குக்குமதத்துவங்களைக் காண்பித்தல்போலவது” (சைவல். தத். ௨௫.) இது அலாருத்ததி நியாயமெனவும் வழங்கப் படும். [சுராமுநியதி. ௪௦-௪௧. நநியாய.]

அருந்ததிபதி— வசிட்டமுநிவர். (உ-ம்.) “அருந்ததிபதிதிருவருளால்” (பாரத. குரு குல. அள.) பதி - கணவன்.]

அருந்தல்— 1. அதுபவித்தல். (உ-ம்.) “அரு யர்கள் பயனருந்துமருலகாம்” (கோயிற் பு. வியாக். சு.) 2. “அருந்தாதொழிக” எனப் பொருள்படும் ஒரு வியங்கோள்வின்முற்று. (உ-ம்.) “அருந்தலிபாதகாதியாங்கம்” (சைவ ச. பொது. ௨௪௧.) 3. அருமை. [வழக்.] (உ-ம்.) “மாமப்பழம் மிக அருந்தலாயிருக்கி றது” [அருமை என்பதின்மீது வந்ததுபோ லும்.] 4. குடித்தல். (உ-ம்.) “தண்ணீரரு ந்தி” (தாயு. அருளி. ௧௧.) 5. புசித்தல். (உ-ம்.) “அருந்தேவ்விடவிபதிமனையில்லநம்” (சைவ

ச. பொது. ௨௪௫.) 6. விழுந்தல். (உ-ம்.) “அங்கவற்றையுமப்பற்றியருந்தினன்” (கந்தபு; இரண்டாநாட்கு. ௧௫.)

அருந்தவர்— முநிவர். (உ-ம்.) “அயருமரு ந்தவர் தம்பழி” (கோயிற் பு. பதஞ்சலி. ௪௩.) அருந்திடல்— உண்ணுதல். (சூ. நிகண். சு. சு.)

அருந்து— அருந்தென்னவலுத்தெரிநிலை வினைப்பகுதியும் வினைத்தொகையும்.

அருந்துதல்— 1. அதுபவித்தல். (உ-ம்.) “பத்தாருந்துமபாமசுகம்” (தாயு. பரா. ௨௪௦.) 2. உண்ணுதல். (உ-ம்.) “அருந்துதற்கினி யயின்கொணர்” (இராமா. விபீடண. ௩௦.) 3. குடித்தல். “தண்ணீரருந்தி” (தாயு. அருளி. ௧௧.) 4. விழுந்துதல்.

அருந்துதன்— வேதனைசெய்வோன். (சூ. நிக. ண். ௨. ௪௪.) [சுராமுநியதி: சுராமுநி - காயம். ௨-௪ - வருத்துதல்.]

அருந்துதி— அருந்ததி. (உ-ம்.) “இடப்பா லருந்துதி காணுமளவும்” (திருக்கோ. ௩௦௦.) அருநாகம்— பாழ்நாகம், வேதனை.

அருநிலை— 1. கடந்து செல்லற்கரிய ஆற் றநிலம். 2. யுத்தநிலம். (பாரத.)

அருநெல்லி— ஒருமரம்.

அருநெறி— 1. ஒடுங்கியவழி. (உ-ம்.) “தொ டர்த்தபலவரை முடுக்கருமருநெறித்தொடர் பு” (உபதேச. சிவவிர. ௧௪௧.) 2. நாகம். 3. பாலை நிலம். 4. போதற்கரியவழி. (உ-ம்.) “அருநெறிக்கடவுளர்க்கமுதமூட்டெல்” (பா ரத. வேதத்திரி. ௩௪.)

அருப்பகம்— 1. அற்பமானது. 2. குழந் தைத்தன்மையானது. 3. பெல்லில்லாதது. 4. விலங்கினபிள்ளை யல்லதுகுட்டி. [சுராமு]

அருப்பகன்— 1. குழந்தை. 2. பைத்திய காவன். 3. மூடன். [சுராமு. சு.]

அருப்பம்— 1. அருமை. (உ-ம்.) “அருநிலை தளர்க்குமருப்பமுடைய” (மலைபடு. ௨௨௨.) 2. அற்பம். (உ-ம்.) “அருப்பமென்று பகை யையுமாராழல் - நெருப்பையும்மிகழ்ந்தாலதூநீ தியோ” (இராமா. முதம்போர். ௧௨.) 3. உரோ மக்களர்க்கி. 4. ஊர். (சூ. நிகண். ௫; ௩௪.) 5. கன். (பாரதிதீபம்.) 6. காட்டுத் தருக்கம். (பிங்க. ௫௩.) 7. காடு. 8. கொழு. [சுராமு] என்னும் வடமொழி வினைப்பகுதித்திரிபு.] 9. கோட்டை. (உ-ம்.) “அம்புமிழியலருப் பம்” (மதுரைக்காஞ்சி. ௬௭.) 10. துக்கம்.

(உ-ம்.) “அருப்பமன்றிதென்றையுறவெய்தினினை” (இராமா. பள்ளி. ௪௦.) 11. தொடரிச்செடி. 12. கோய். (உ-ம்) “அருப்பமுறினரசெனினுந்தீர்ப்பானைக் கண்டழைத்தல்” (தைல. பாயிர. ௩.) 13. பளி. 14. பிட்டு. 15. பிள்ளை. 16. பூண்டுகள்; கிரை. 17. மருதநிலத்தார். 18. (இடித்த) மா. 19. கோர். (சூ. நிகண். சு: உள்.) 20. வழக்குநிலம். (பிங்க. ௩௦௮௬.) [2. கூலி-கூ. 4, 16, 17. கூலி-3.]

அருப்பலம் — அநிச்சமரம். (சூ. நிகண். சு: எ.)

அருப்பு—1. அரும்பு. (உ-ம்.) “அருப்பிளமுலையவர்க்கங்களுகிய” (சிந்தா. நாமக. உக௩.) [அரும்பு என்பதன் விகாரம்.] 2. கிளைத்தல். (உ-ம்) “அருப்பறவாக்கம்” (வள்ளு. உ.உ.) 3. கொலை. (உ-ம்.) “அருப்புடையறவின்ஞ்சம்” (பாரத. ௪௪௧. ௩௬.) 4. தயிர். 5. துக்கம். (உ-ம்.) “அருப்பறப்பிறத்தகோபமாறினான்” (இராமா. வருண. ௪௪.)

அருப்புத்துருப்பு—1. அருத்தேட்டம். 2. அருமை.

அரும்பண்டம்—கிடைத்தற்கரியபொருள்.

அரும்பநம்—1. அரியசெவ்வி. (ஐங்குறு.)

2. அரிவலுனவு. (ஐங்குறு.) 3. விளங்கற்கரியசொல். (ஐங்குறு.)

அரும்பர்—அரும்பு. (உ-ம்.) “பங்கமெங்கணும்வேனெய்கணையாகப் பரம்புவதாமசையரும்பர்” (தணிகை. நாட். ௮௬.) [அர் - ஓர் அசைநிலை இடைச்சொல். இறுதியில் நின்ற உகரத்தோடு அர் என்பது ஒத்துப்போலியாய் வந்ததென்பர் பெரும்பாலார்.]

அரும்பல்—அரும்புதல்.

அரும்பாலை—ஓரிகை. (பிங்க. ௧௪௦௬.)

அரும்பு—சூல்கும்பாவாணம்.

அரும்பினி—தீராதவியாதி. (உ-ம்.) “ஐயாவதற்குமரும்பினியொன்றெய்தியிக்கா - லுய்யானே” (கந்தபு. மார்க்கண். ௧௮.)

அரும்பித்தல்—தோன்றுதல், முகிழ்த்தல். (உ-ம்.) “அரும்பித்தசெஞ்ஞாயிறேய்க்குமடி” (தேவார. திருவதிகைவீர. திருவடித்திருத்தாண்டகம். ௪.)

அரும்பின—அரும்பையின்றன. (ஐங்குறு.)

அரும்பு—1. பூவரும்புபோலும் வடிவுடையணிகல் ஒட்டு. 2. மலருமுன் பூவின் உறுப்புக்களையுடக்கியிருக்கும் ஒரு புடைப்புவடிவம். (உ-ம்.) “அரும்புமலர்காய்கனி” (தாயு. பரா. ௧௭௭.) 3. மெல்லியமயிர்.

அரும்புதல்—1. சிறிதாகத்தோன்றுதல். (உ-ம்.) “அரும்புமிளக்கைப்போற்றி” (திருவிளை. கடவுள். ௪.) “அருதுற்றரும்பி” (தாயு. பொருள்வண். உ) 2. முகிழ்த்தல். (உ-ம்.) “காலையரும்பிப் பகலெல்லாம்போதாதி” (வள்ளு. ௧௨௨௭.)

அரும்புதணி — பொன்னுலே செய்யப்பட்ட அரும்புகளையுடைய ஒரு கழுத்தணி.

அரும்புதுகை—ஊதிப் பொன்மணிசெய்கை.

அரும்பொருள்—1. பிரயாசப்பட்டவினங்கும் அர்த்தம். 2. பெறுதற்கரியபொருள். (உ-ம்.) “அரும்பொருள்பெறுநகின்” (சிலப். அடை. ௧௨௭.)

அருமதானம்—நவதானத்தோன்று.

அருமந்த—அரியமருந்தன்ன. (உ-ம்.) “அருமந்தமேருவரையுத்தவருகும்மா” (கந்தபு. திருக்கல். ௩௨.) [இது ஒரு மருதமொழி.]

அருமந்தன்—அரியமருந்தபொன்றனப்பொருள்படும் ஒரு விகாரமொழி. (உ-ம்.) “அருமந்தன்னவதிரகழல்சேர்மினே” (தேவார. சித்த. பொது. திருநா. உக.)

அருமருந்து—1. அமிர்தம். (உ-ம்.) “ஆவீத்துணையேவருமருந்தே” (தாயு. பல்வகை. ௧௩.) 2. பெறுதற்கரிய மருந்து. (உ-ம்.) “அரந்தைவெம்பிறவெண்ணெய்க்கருமருந்தலையவையா” (இராமா. வாலி. ௧௨௦.)

அருமலத்—ஒரு பண்.

அருமறை—1. அறிதற்கரியவேதம். (உ-ம்.) “அருமறைமுதல்வனையாழிமாயனை” (பாரத. வாரண. ௧.) 2. அறிதற்கரிய இரகசியம். (உ-ம்.) “அருமறைசெவிலியறித்தமைகூறலும்” (நம்பியக. ௧௭. ௪௮.)

அருமறைக்கொடியோன்—துரோணசாரியன்.

அருமேதகம்—அக்கிரி கிடங்கள் இருபத்துநாலில் ஒன்று. (சீவரட். ௩௪௬.)

அருமேனி—கலைகளுடன் கூடாத நிக்களமான திருமேனி. (உ-ம்.) “உருமேனிடரித்துக்கொண்ட தென்றலுமுருவிறந்தவருமேனியதுவுக்கண்டோம்” (சி. சி. ௧: ௩௩.)

அருமை—1. இன்மை. (உ-ம்.) “மனக்கவலைமாற்றலரிது” (வள்ளு. ௭.) 2. செய்தற்கருமை. (உ-ம்.) “அருமைநோன்புகளாற்றுகியாமன்றே” (இராமா. ௪௧7௩. உக.) 3. எளிதிற்பெறக்கூடாமை. (உ-ம்.) “அருமையினெய்தும்யாக்கையும்” (சிந்தா. முத்த. ௧௩௦.) 4. பிராயசம். (உ-ம்.) “காண்புறஞ்சேறவிலருமைகாண்டலால்” (இராமா. தைலமா. ௩௬.)

5. பெரும்பாலுமில்லாமை. (உ-ம்.) “இவ்வுரிசெய்தல்களிடையே தருமை. (வழக்) 6. பெருமை, மேன்மை. (இவாகா. கட. பக்.)

அருவாசுட்சாந்தாரம் — அறிவில் நின்ற குருவாயுணர்ந்தியது. (தாயு. சிற்சு. எ. உரை.) அருவாசுட்சமவாதி — ஆனமகித்துந் சிவசித்தம் ஒத்துவேறுபிறிதருமென்று சொல்லுமதஸ்தன். (சி. சி. கக: கக. சிவஞா.)

அருவந்திருமேனி — சிவன் ஈழக்கும் நவபேதத்திலே யருவவடிவமாகக் கற்பிக்கப்படுஞ் சிவம், சத்தி, நாதம், வீர்து என்னும் நான்குமேனிகள். அது: சி. சி. உ: எச-ஆங் கலியாற்பெறப்படும. வருமாறு “சிவஞ்சத்திநாதம் வீர்து சதாசிவந்திகமுமீச-னுவந்திருநருந்திரான்ருன் மாலயனென்றினென்றாய்ப் பவந்தருமருவநாவிருவாலுபயமென்றாய் - நவந்திருபேதமேகனதனை ஈழப்பெனென்பர்.”

அருவம் — உருவமில்லாதது. (உ-ம்.) “அருவமுருவமுகியநாடியாய்ப்பலவாயொன்றாய்” (கந்தபு. திருவவ. கட.)

அருவநந்தல் — தூரநாற்றமுதலிய ஏதுக்களிலே மலத்திற்கேற்றகதாக்ககண்டு வெறுத்தல். (உ-ம்.) “அருவருக்குமுலகவாழ்வடங்கந்தோர்க்கு” (சித்தபா. ஓச.)

அருவநப்பு — அருவருத்தல். (உ-ம்.) “புன்புலான் மயிர்தோளாமென்பு மொய்த்திடுபுலைக்குழலிலருவ ருப்புப் பொய்யல்லவே” (தாயு. சுகவாரி. ச.)

அருவல் — 1. கிட்டிப்போதல். 2. மெல்லமெல்லப்போதல்.

அருவன் — உருவிலி. (உ-ம்.) “அருவனயிவற்றேடு” (சி. சி. ச: கக.)

அருவா — கொடுத்தமிழ்நாடு பன்னிரண்டினென்று. (உ-ம்.) “தென்பாண்டிமுட்டங்குடங்கற்காவேண்பூழி - பன்றியருவாவதன்வடக்கு - நன்றாய - சீதமலாடுபுனனாடு செந்தமிழ்சே - ரேதில்லப்பன்னிராட்டெண்” (நன். பெயரி. கக. உரை.)

அருவாணம் — செய்யினுற் செய்யப்பட்டதட்டம். [அந்நியபாடை.] இது சுரிவாணமெனவும்படும். தேவாலயங்களிலிருந்து பெரியோர்க்குச் செய்யுஞ் சிறப்புக்குவழங்கப்படுகிறது.

அருவாவசு — 1. சூரியசமுக்கத்துகின்று பாட்டாய்வோரில் ஒருவன். (கூர்மபு. ஆதவச்சிற். எ.) 2. சூரியன்கதிர்களுள் வியாழனைவிளங்கச்செய்யுங்கதிர். (உ-ம்.) “வயங்கொளியருவாவசுவெணங்கதிர்நல் வியாழத்தைமறுவறவிளக்கும்” (கூர்மபு. ஆதவச்சிற். உ.)

அருவாவடக்கு — கொடுத்தமிழ்நாடு பன்னிரண்டினென்று. “அருவா” பார். (நன். பெயரி. கக. உரை.)

அருவாளர் — அருவாளநாட்டிலரசர். (உ-ம்.) “தொல்லருவாளர்தொழில்கேட்ப” (பட்டினப்பாலு. உளடு.)

அருவி — 1. கழிமுசம். (சூ. நிகண். ஓ. ஓக) 2. திணைத்தான். (சூ. நிகண். ச: சர.) 3. மலையின்வீழாறு. (உ-ம்.) “அருவிக்குன்றமுமைவனச்சாரலும்” (சிந்தா. கக. உ. உ.) 4. நீர். (பதிற்றுப்பத்.) 5. வீணையெச்சவகையுளோன்று.

அருவுட்டி — பத்துவகை இந்திரியவுள்ளவோடும் ஐவகை வாயுக்களோடும் காமவீணைவீணவுக்களோடும் கூடியுமாம். இது: தண்ணுடம்பு எனவும்படும். (வன். உசரு. பரி.)

அருவுதல் — அருவல்.

அருவுரு — சகனகிட்கன திருமேனி. (உ-ம்.) “அருவுரு மாயுருவரு மாயுருவுருவுமாயெங்குமமாரிற்கும்” (சூத. முத். ச: கக.)

அருவாருவந்திருமேனி — சிவன் ஈழக்கு நவபேதத்திலே யருவவருவவடிவமாகக் கற்பிக்கப்படுஞ் சதாசிவமாகிய திருமேனி. (சி. சி. உ: எச-ஆங் கலி பார்.)

அருள் — 1. அதுபவமுடைய தேசிகர் அருளிச்செய்யும் உபேதசம். (உ-ம்.) “அருளினிலாக்கத்தே யறிபுலம்” (சி. சி. பாயிர. ஓ.) 2-4. அருளென்னேவலுந் தெரிநிலைவீணைப்பகுதியும் வீணைத்தொகையும். 5. ஆன்மக்களுக்காணவ முதலிய மலத்தைப் போக்கிஞாநத்தைக்கொடுத்து வீட்டையடைவியி

க்கை. (உ-ம்.) “அருட்செய்திதானும் - பழிப்பொழிபென் வீடுபார்த்திடிவருளேயெல்லாம்” (சி. சி. க: கக.) 6. கொடை. (உ-ம்.)

“அருளிலார்களிலுந்தரு நிகர்க்கிலார்க்கிலை” (நடை. நகா. கூ.) 7. தயவோடிடும் பணி, தயவோபெண்ணுங்கற்பனை. (உ-ம்.) “அவனைமுனிர் - கொண்டெருகென வருளுங்குலவு

கிருவருள் கேளா” (கோயிப்பு. இரணிய. ஓக.) 8. தொடர்புபற்றாதுதல்பாக உயிர்கண்மேற் செல்லுங்கருணை. (வன். அதி. உ. உ.) ஒன்றினதுயர்கண்டாற்றகாரணமின்றித்தோன்றும் இரக்கம். (புறநா. ஓ-ஆங் கலியுரை.) (உ-ம்.)

“அருட்பெருங்கடலேயெய்த்தேம்” (கந்தபு. உற்பத். மேரு. ச.) “வன்றித்திறங்கருளோடுபன்னி” (கந்தபு. அவைபுரு. சக.) 9. பராசத்தி. (உ-ம்.) (சூ. நிகண். கக. ககா. கர.)

அருள்செய்தல் — கிருபையோடு சொல்லுதல். (உ-ம்.) “உள்ளபடியருள்செய்யவேண்டிமென்” (கோயிப்பு. பதஞ். கூ.)

அருள்புரிபந்தியம்—அரசனாவன், ஒருவனுடைய சேவகம், செளரியமுதலியவைகளை வியந்து கொண்டாடியவனுக்குக் கிராம முதலியவற்றைக்கொடுத்ததற்குச்சாதகமாக எழுதிக்கொடுக்கும் பத்திரம். (பிருதிசர். ௩௧.)

அருளகம்—வெள்ளைருக்கஞ்செடி.

அருளாதி—1. குடசப்பாலைக்கொடி. 2. வெட்பாலைப்பூண்டு.

அருளல்—1. காத்தல். (உ-ம்.) “பொறுத்தேயருள்வாயென்றாவிருதான் சென்னிபுனைத்தேன்” (இராமா. ௩௩௩. அரு.) 2. கிருபை செய்தல். (உ-ம்.) “பாதஞ்செய்கோலமவன் நனக்கருளி யழமைகொளவேண்டுமென” (கோயிற் பு. இரணி. ௫௦.) 3. கொடுத்தல். (உ-ம்.) “ஏற்றவர்க்குமாரற்றதருள் செவகை” (வாண. ௧௨௭.) 4. கிருட்டித்தல். (உ-ம்.) “ஆரணத்தானருள்பாசளித்தான்” (வாண. ௨௬௫.) 5. சிவனுடைய பஞ்சகிருத்தியத்துள் ஒன்றாகிய அறுக்கிரகம்; அது: ஆன்மாக்களுக்குப் பாசத்தையுடைய கொடுக்கும் மோகனமடைவித்தல். (சி. சி. ௧: ௩௭.) 6. தயவோடுசொல்லுதல். (உ-ம்.) “ஐயந்தான் யாவனத்தோவருள்கென்தய” (இராமா. ௩௩௩. எ.) 7. தேவரல்லது பெரியோருடைய செயன்முதலியவைகளை யுணர்ந்தும், “செய்து” என்னும் வாய்பாட்டு விளையெச்சச் செய்துகொள்வதென்றுக் கிருபையானசெயல் அல்லது சொல்லன்பதை விளைவிக்குதற்குப் பிரயோகிக்கும் ஒருசொல். (உ-ம்.) “நாதனை யுத்தருள்” கோயிற் பு. பதஞ். ௨௫. “கிருவுள்ளமகிழ்த்தருளி” (மேம்படி இரணி. ௫௧.)

அருளவம்—1. அழிஞ்சில். 2. பெருமம். அருளவம்பூண்டோன்—புத்தன். (மணிமேகலை.)

அருளாதி—குடசப்பாலைக்கொடி.

அருளாதி—சாரணைப்பூண்டு.

அருளாமை—அருள்செய்யாமை. (வன். ௨௪௬. பரி.)

அருளாழிவேந்தன்—1. அருகதேவன். 2. கடவுள். [அருள்—கிருபை. ஆழி—கடல். வேந்தன்—தலைவன்.]

அருளாளன்—கிருபையை விசேடமாகவுடையவன். (உ-ம்.) “அத்தா விமலாவருளாள” (தாயு. காண்டே. ௩௦.)

அருளிக்கேய்தல்—1. கிருபையோடுகொல்லுதல். (உ-ம்.) “செய்கவென்றருளிச்செய்தான்” (கோயிற் பு. இரணி. ௫௧.)

அருளிப்பாடு—அருள்பட்ட உத்தரவு. (உ-ம்.) “ஆயசிராகவனருளிப்பாடெனவா

யில்காப்பாளருமகிழ்ந்துகூறலும்” (இராமா. அகவ. ௧௫௭.)

அருளுடைமை—தொடர்புபற்றாதியல்பாக எல்லாவயிற்கண்மேலுஞ்செல்லுவதாய்கருணையுடைமை. (வன். அதி. ௨௫.)

அருளுதல்—அருளல்.

அருளுவம்—பெருமம்.

அருளுறுதி—வேப்பமரம்.

அருள்சிகரோகம்—கபாலத்திலவரும் ஒருவகையோகம். அது: பித்தத்தினுட்கபாலமூளை கரையும்போது பிறந்து கபாலத்தின்மீது தினையைப்போலும் கடுகைப்போலும் அநேக கொப்புளங்களுண்டாக்குமென்பர். (சீவாட். ௨௧௬.) [சுர-குடவிடுகெ-பரவுதலையுடையவிரணம். இது: “சுர-பவிகா” என இருக்கவேண்டும்போலும்.]

அருபதை—1. அவலட்சணம். 2. உருவமின்மை. 3. ஒப்பின்மை. [சுர-குடவிடுகெ.]

அருபம்—1. அவலட்சணம். 2. உருவமின்மை. (உ-ம்.) “அஞ்சலியனநீருகுத்தருபமா” (இரகு. திக்கு. ௨௫௩.) 3. ஒப்பாகாமை. 4. (சாங்கியர் சொல்லும்) பிரதானமென்னுருபப்பகுதி. 5. (வேதாந்திகள் சொல்லும்) பிரமம். [சுர-குடவிடுகெ.]

அருபி—1. அசிரி, அருபத்தன்மையுடையது. (உ-ம்.) “மல்லலரிபவழங்கியதன்மே” (பாசத. புட்ப. ௭௭.) 2. கடவுள். 3. கர்ப்பூரம். 4. சிவன். (பிங்க. ௧௪.)

அருபந்நுபி—எண்பத்தொரு பதங்களிலொன்று. (சி. சி. அ: எ. மறை.)

அருபை—1. அவலட்சணமுள்ளவன். 2. ஒப்பில்லாதவன். 3. உருவமில்லாதவன். (உ-ம்.) “ஆதிசத்தியருபையாதலில்” (சதாசிவ. ௧௨.) [சு: ர-குடவிடுகெ.]

அருசகண்டு—கருணைக்கிழங்கு.

அருசிகம்—வாழைமரம்.

அரேணுகம்—1. கடுமரத்தின்வோர். 2. கவுந்திக்கொடி. 3. காட்டுமிளகுக்கொடி. (உ-ம்.) “கருவேம்பரேணுகக் கைச்சோரம்வாலுக் மகாகோளிகிழம்பு” (தைல. தைலவ. ௭௭.) 4. வான்மிளகுபூண்டு.

அரேணுகை—காட்டுமிளகு. (உ-ம்.) “பண்டிதவாயுமரேணுகையும்பருமரசோநங்கமழ்சரணம் பரையருணைதம்புட்கரமக்கெடுகேந்து” (தைல. தைலவ. ௬.)

அரை—1-3. அரையென்னேவலுந்தெரி
நிலைவினப்பகுதியும் விளைந்தோகையும். 4.
இடை. 5. உடம்பின்நடுவிடம்; அது; வயி
ற்றுக்குத் தொடைகளுக்கும் நடுவிலுள்ளது.
(உ-ம்.) “புனைமணியவாராநாணெடுபோதும்”
(பெரியபு. திருஞாந. கூட.) 6. ஒரு மரம்.
(உ-ம்.) “வருளஞெமையரைபாங்குக்கண்ணி
காரம்” (திருவாரணை. சம்புக. க.) 7. பாதி.
(உ-ம்.) “வேணப்பாக்கஸ்துரி வகைக்குத்தானு
ம்விளங்கவேயரைக்கழஞ்சு வேண்டுமாயே”
(அகஸ்தியார்ப்பு. ககஅ.) 8. மரத்தின் அடிதொ
டங்கிக்கவடுவரைக்குமானபாகம். (உ-ம்.)
“பொரியரைத்தேமா” (கைதட. நாட. உம்.)
9. வயிறு. (உ-ம்.) “கன்றரைப்பட்டகயநதலை
மடப்பிடி” (மலைபடு. நூ. ௭.)

அரைக்கீக்கை— } இடையிற் கட்டுங்கக்க.
அரைக்கீக்கை— } (சோழி. ஆபத். ச.)
“அரித்தல்” பார்.

அரைக்கல்—அரைத்தல்.
அரைக்காணி—(கீழ்வாய்க்கணக்கு.) ஒன்று
தூற்றறுபது கூறிட்டதில் ஒரு கூறு.

அரைக்கால்—ஒன்றிறெட்டுக் கூறிட்டதில்
ஒரு பாகம். இது.

அரைகல்—அம்மி.

அரைங்காய்—நாளுழி. (உ-ம்.) “வல்லிசம்படி
யுகாமாபயிருங்காமடவந்தபுனலரைங்கரம்”
(தைல. தைலவ. சு.)

அரைச்சுநங்கை— பிள்ளைகள் அரையில்
அணியுஞ்சுதங்கை.

அரைச்சல்லடம்— அரையின்னது முழங்
கால் வரைக்கும் இடுஞ்சல்லடம்.

அரைசபாரம் — அரசுநடத்துங்கடமை.
(உ-ம்.) “அருத்தவமரைசபாரியண்டுமே”
(குளா. மல். ௩. ௩.)

அரைசரி— அரசசெய்வோர். (உ-ம்.) “அ
ரைசரிப்புருந்து பேரைசியானநீ” (இராமா.
மந்தரை. சுசு.) அரசத்தை ஐகாரமொத்துப்
போலியாய்வந்தது.

அரைசி— இராணி, பட்டமகிஷி. (உ-ம்.)
“அரைசர்” பார்.

அரைசிலை—அம்மி. (உ-ம்.) “அரைசிலை
குமிழ்ப்புவிடித்தல்” (தைல. பாயிர. கூ.)
[அரை - அரைத்தல். சிலை - கல்லு.]

அரைஞாண்—ஆண்மக்கள் அறையிற்கட்டு
ங்கயிறு.

அரைஞாண்மணி— அரையிற் கட்டுஞ்சுத
ங்கை, கின்னகின்னி. (உ-ம்.) “கட்டமுஞ்மேயவ
ரைஞாண்மணிதறங்க” (கத்தபு. திருவிளை. உ.)

அரைந்தல்—1. அழித்தல். 2. உரோஞ்சல்.
3. தேய்த்தல். (உ-ம்.) “அரைத்தவாரமும்”
(பாரத. நிரை. உக.) 4. தேய்த்துமாவாக்கல்,
தேய்த்துத் தூளாக்கல். 5. நசுக்கல். 6. வியா
தியிலுந்துதல்.

அரைந்தோடீ—அரையிற்கட்டுஞ் சங்கிலி.
(உ-ம்.) “அங்கைச்சரிவளை யுநாணுமரைத்தொ
டரும்” (நாலாயிர. மாணிச்சு. ச.)

அரைநல்—1. அரைபடல். 2. தேய்தல்.
(உ-ம்.) “அங்கமெங்குமரைந்திட” (பெரியபு.
திருநாவு. நூ. ௭.)

அரைநலம்—விதைநருங்காது குறையாயி
ருககு நலம். [வழக்.] அரைபாதி, நலம் எரு
த்தின்விதைநசுக்கல்.

அரைநலவன்—நன்றாக நலமடிக்கப்படாத
ஆண்மாமு. [வழக்.]
அரைநா—முதலை.

அரைநாண்—அரைஞாண். (உ-ம்.) “பொ
ன்னரைநாணெடுமாணிக்கக்கின்னகின்னி - தன்
னையாபாட” (நாலாயிர. மாணிச்சுக்கின்ன. உ.)

அரைநாவை—1. ஒருபாற்கோடியு கொழுவு
டையதாய்ப் பாவனைக்காகாத கல்பைப்பகு
தி. 2. ஒருபாற்கோடியு மண்டுவெட்டி துணி.

அரைநாள்—1. நடுநாள். (உ-ம்.) “மழை
யமைந்துற்றவரைநாளையமும்” (மதுரைக்
காஞ்சி. சுசு. ௩.) 2. நாளிற்பாதி, பாதிநாள்.

அரைநூல்—1. அரைச்சுதங்கை. 2. அரை
நாண். 3. தூவிற்பாதி, பாதிநூல்.

அரைநெக்கல்—அரைப்பார்க்கம் நெகிழ்ச்சி,
அரைத்திட்டம் பழுத்தது.

அரைப்பட்டிகை—மாதாரவதாடவாராவத
வாய்த்தட்டும் பட்டிகை.

அரைப்பு—1. அரைக்கப்படுவது. 2. அரை
த்தல். 3. இருப்பைப்பிண்ணுக்கு. 4. தேக
த்திலே செறிந்த எண்ணெய்போக்குதற்கா
கத் தேய்க்கும்படி பச்சைப்பயறு முதலியவ
ற்றையரைத்தெடுக்கப்படுவது. (உ-ம்.)
“சோடியிருப்பைத்திப்பிசொல்லரைப்பாநெ
ய்க்குமுற்கக—தேடியரைப்பாருத்தெளி” (தை
ல. பாயிர. ௭0.)

அரைப்பூட்டு—1. இடையுத்தொடையும்
பொருத்தும்பூட்டு. 2. இடைக்கட்டு.

அரைமா—(கீழ்வாய்க்கணக்கு.) ஒன்றுநாற்
பது கூறிடப்பட்டதில் ஒருபாகம்.

அரைமுடி—சிறு பெண்பிள்ளைகள் அல்கு
லைமறைத்துக்கட்டும் ஓசாபரணம்.

அரையலன்—சோம்பன். (உ-ம்.) “அவ
னெரு அரையலன்” [வழக்.]

அரையன்—1. அரசன். (உ-ம்.) “பூசைகீர்

க்கடலரையற்காற்றுவான்” (தணிகை. நா
ட்டு. கந.அ.) 2. அரையையுடையவன். (உ-ம்.)
“வெம்மானரோலலீக்குமரையன்” (கலைசை.
அஉ.) 3. பாதியையுடையோன்.

அரையாப்பு—மேகநோயால் அரையிலு
ண்டாகும் விரணம்.

அரையிரவு—1. அர்த்தராத்திரி. (உ-ம்.)
“மடவரலிங்கரையிரலிற்கண்விழித்தான்”
(ஞானவா. சிசித்து. எஞ.) 2. இரவுப் பாதி.

அரையிருள்—அர்த்தராத்திரி. (உ-ம்.)
“அரையிருட்பொழுதில்” (கூர்மபு. பிலக்க.
இரு.)

அரைவட்டம்—1. அரைமூடி. 2. வட்டத்
திற்பாதி.

அரைவட்டம்—அரையிறுக்கும்வட்டம். (உ-ம்.)
“அரைவட்டங்கள் கட்டி” (திருப்பு. உ.)

அரைவயிரக்கண்—கம்மானர் கருவியினெ
ன்று.

அரைவயிறன்—அரிசி பிடியாதநெல்லு,
அரிசிமுதிராத நெல்லு.

அரைவாசி—பாதி. [வாசி - பங்கு.]

அரைவாய்—1. பங்கப்பட்டவாய்.

அரோ—ஒர் அசைச்சொல். (உ-ம்.) “அன்
புகர்வாமரோ” (பாரத. காப்பு.)

அரோகம்—சுகம், நோயின்மை. (உ-ம்.)
“அரோகதிடகாத்திரம்” (தாயு. பாய. இக.)
[அ; ரொம - நோய்.]

அரோகி—நோயில்லாதவன், சுகமுடைய
வன். [சுரொமியு; அ; ரொமியு - நோ
யாளி.]

அரோகிணி—அரோகிணிக்கடுக்காய். (உ-ம்)
“ஆதிவிசயனரோகிணியோடேப்ருதிவி-தித
லமீரதைசிவத்திமலை-மீதார்-திரிவீருத்தியப
யன் செப்பிலிவையோழா - மரிதகியின்பேத
மறி” (பதார்த்த. கஞசு.)

அரோகிணிக்கடுக்காய்—என்குவரைபோ
ன்ற குறியுடையதாகிய ஒருவகைக்கடுக்காய்;
இது கன்னியாகுமரியிலுற்பத்தி. (உ-ம்.)
“ஓதாமரோகிணிக்காயொன்றுண்டாளு” சந்
நி-பாதமொடுதே தம்பறஞ்காண்” என்பத
னற்பெறப்படும். (பதார்த்த. கஞசு.)

அரோகிதை—நோயின்மை, சுகமுடைமை.
[சுரொமியு.]

அரோகை—தயித்தியநாசத்திலேகோயி
ல்கொண்ட உகாச. (உ-ம்.) “புகழ்வளை தயித்
தியநாசத்தன்புறமரோகையென்று” (மச்ச

பு. கவுரிநா. மட். கஉ.) 2. நோயில்லாதவன்.
[சுரொமியு.]

அரோசகம்—1. அருவருப்பு. 2. சமியாக்
குணம். 3. பசியின்மை. 4. பசியின்மையை
யுண்டாக்குதல். 5. பிரகாசமின்மை. 6. வெ
றுப்பு. [சுரொமியு; அ; ரொமியு - சமித்
தல் பிரகாசித்தல்.]

அரோசகரோகம்—ஒக்காளத்தையுண்டு
பண்ணும் ஒருவகைநோய். (சீவரட். சுசு.)

அரோசநம்—1. சந்தோஷமின்மை, பிரிய
மின்மை. (உ-ம்.) “அரோசநத்துடன்நகர்
நண்ணினார்” (பாரத. திரௌ. கரு.) 2. பிர
காசமின்மை. [அ; ரொமியு - மகிழ்ச்சி. பிர
காசம்.]

அரோசம்—அரோசகம்.

அரோசிகம்—1. அருவருப்பு. (உ-ம்.) “ஆ
ழ்நதுநீனைக்கிலரோசிகமாமில்வடலில்” (தாயு.
யாக்கை. அ.) 2. வெறுப்பு. [சுரொமியு.]

அரோசிகை—1. அருவருத்தல். 2. பசிய
ின்மை. 3. பசியின்மையையுண்டாக்குதல்.
4. பிரகாசமின்மை. [சுரொமியு - பசித்
தல். பிரகாசித்தல்.]

அரோசித்தல்—1. அருவருத்தல். 2. வெ
றுத்தல்.

அரோசிப்பு—1. அருவருப்பு. 2. வெறுப்பு.

அல்—1. அதிகாரம். (இராசவைத்.) 2.
அல்லாத, இவ்வு அன்மையென்பதன்விகுதி
கெட்டுநின்றதென்பர். (உ-ம்.) “ஒன்றலெ
ண்ணம்” (நன். பெய. உக.) 3. ஆண்பா லொ
ருமையில் வரும் ஒரு பெயர்விகுதி. (உ-ம்.)
“இளவல்” “தோன்றல்” (நன். பெயரி.
கசு. இராமா.) 4. இராக்காலம். (உ-ம்.)
“அல்லும்பகலும்ருசிக்க” (சைவச. பொது
எசு.) 5. இருள். (உ-ம்.) “அல்லார்முழுவின்”
(வாணா. அ.) 6. ஒருசாரியை. (உ-ம்.) “தொ
டைடல்” (நன். உருபு. இராமா.) 7. ஒரு
தொழிற்பெயர்விகுதி. (உ-ம்.) “ஆடல்” 8.
ஒருடன்பாட்டுவியங்கோள்விகுதி. (உ-ம்.)
“மக்கட்பதடியெனல்” (வன். கசுசு.) 9. ஒரே
தீர்மறைவியங்கோள்விகுதி. (உ-ம்.) “மக
னெனல்” (வன். கசுசு.) 10. ஒரேதீர்மறை
யொருமை ஏவல் விகுதி. (உ-ம்.) “இருங்கு
ன்ற வானரிளங்கொடியேயிடரெய்தல்” (தி
ருக்கோ. கரு.) 11. ஒரேதீர்மறைஇடைநிலை.
(உ-ம்.) “வாழலென்” 12. சுக்கு. (இராச
வைத்.) 13. தன்மையொருமை வினைவிகு
திகளுள் ஒன்று; இது: பகரவசர எதிர்கால

இடைநிலைகளுள்யாதேனும் ஒன்றோடுவரும். (உ-ம்.) “பொய்ம்மலிசெயலிற்றப்பிப் போமெனிற்காண்பவென்னு” (பிரபுலிங்க, கைலாச. இள.) “காலன்ருதுகில் என்செய்குவல்” (கம்பர். ௪.) 14. மதில். 15. மயக்கப். (உ-ம்.) “அல்லாற்சாய்சியப்பனை” (ஒழிவி. ௪.) “அன்னுழையாத வுன்னத்து” (குத. முத்தி. ந: இ0.) 16. மெய்யெழுத்து. (உ-ம்.) “மேவியமெய்கள் விளம்புமல்லோடு வியஞ்சுமாம். (பி. வி. ௪.) [ஹஜ். இது சம்ஸ்கிருதத்திலே வருத்துக்கொண்டபடி ஆதியிலே நின்ற “ஹ” என்பதை அந்தத்திலே நின்ற “ஹ்” என்பதனுடன்கூட்டி அவற்றுக்குட்பட்டமெய்யெழுத்துக்களுக்குப்பிரதியாகாசஞ்செய்தலினால் வந்தபெயர். சம்ஸ்கிருதசுற்றுக்களுக்கு இது சிறந்த பெயராயினுந் தமிழிலாவரும்ஒற்றுக்களுக்கும்பெயராகக்கொள்க.]

அல்கல்—1. இராக்காலம். (உ-ம்.) “பெருநகையல்களிகழ்த்தொரு நலியே” (கலித்தொகை. ௬௫.) 2. சுருந். ல். குறைதல். (உ-ம்.) “அல்கலின்மொழிசிவவரைத்து” (கைடச. அன்னத்தைக்கண். ௬௬.) 3. தங்குதல், தங்கியிருத்தல். (உ-ம்.) “அல்குதன்புத்தின்ண்ணி” (கந்தபு. காம. ௬௧.) 4. துளம். (உ-ம்.) “மூன்றல்கல்” (தைல. தைலவ. ௧௩௬.) 5. வறுமை. (கு. நிகண். ௮: ௬௬.)

அல்கலும்—நாடோறும். (உ-ம்.) “அகல்விசும்பிபடைபல்கலும்படர்-பகலவன்” (கந்தபு. தெய்வ. ௫௬.)

அல்கு—1. அல்கல் எனப்பொருள்படும் ஒருமுதலிலைத்தொழிற்பெயர். (உ-ம்.) “அல்கருஞ்சீர்த்துவாராக” (சுர்மபு. கண்ணன். ௧0௪.) [இங்கே அல்கு-குறைவு எனப்பொருள்படும்.] 2-4. அல்குன்னேவலுத்தெரிநிலைவினைப்பகுதியும் வினைத்தொகையும். அல்குதழி—உப்பச்சுழி, கிறுது. (உ-ம்.) “அல்கு-கழியினுஞ்செல்லாதோகடல்” (கன்னெறி. ௧௬.)

அல்குதல்—1. குறைதல். 2. சுருங்குதல். 3. தங்கியிருத்தல்.

அல்குதல்—நிதம்பம். (உ-ம்.) “கலந்தகினுறுமல்குந்நவான் மிசைக்கொண்டிருந்தான்” (சி. பதுமை. ௨௩௨.) 2. பெண்குறி ஆண்டுமுறியின்மேற்பக்கம். (உ-ம்.) “எம்மல்குந்குமல்குலிணையொக்கும்” (காஞ்சிபு. அந்தகே. ௬. ௧௫.)

அல்ல—1. அஃறிணைப்பன்மை எதிர்மறைப்பொருளில் வரும் ஒரு குறிப்புவினைப்

பெயர். (உ-ம்.) “கருதுபகோடியு மல்லபல” (வன். ௩.௩௩.) 2. அஃறிணைப்பன்மை எதிர்மறைப்பொருளில் வரும் ஒரு குறிப்புவினைமுற்று. (உ-ம்.) “ஒருவர்கணியல்லமற்றுப்பிற” (வன். ௧௫.) 3. சொல்லாதொழிந்தன. (உ-ம்.) “உருவவெட்பயறுமுத்துமல்லவும்” (சிந்தா. ௧௩௬. ௫.) 4. முன்சொல்லிக்கொண்டதற்கு மாறானவை, விரோதமானவை. (உ-ம்.) “அறங்குறானல்லசெயினும்” (வன். ௧௮௬.) அல்லகண்டம்—உபத்திரவம். (உ-ம்.) “அல்லகண்டம் கொண்டடியேனென் செய்கேனே” (தேவார. திருவாணை. ௧. திருநாவு.) அல்லகம்—1. உற்பலச்செடி. (உ-ம்.) “அல்லகாத்திரி” பார். (தணிகை. புராணவர. ௫௬.) 2. கோவணச்சீலை. 3. செந்தாமரை. [1, 3. ஹலூக:]

அல்லகாத்திரி—தணிகைமலை. (உ-ம்.) “வைகறெறுமலர்முன்று-கோலமார்காவியு திர்த்தலின்லலகாத்திரி” (தணிகை. புராணவர. ௫௬.) [ஹலூக-உற்பலம், சுகி-மலை.] அல்லத்தட்டல்—கடாத்தென்று மறுத்தல். [வழக்.]

அல்லது—1. அல்லாமல். (உ-ம்.) “நீயாக வல்லதுமாந்தழையாகநினைத்திலனே” (வாண. ௬௨௬.) 2. தீவினா. (உ-ம்.) “அல்லதுகெடுப்பவனருன்கொண்ட முகம்போல” (கலித்தொகை. ௧௪௮.) 3. முன்சொல்லியதல்லாதது. (உ-ம்.) “நல்லதுசெய்தலாற்றிராயினு மல்லதுசெய்தலோம்புமின்” (புறநா. ௧௧௫.) 4. முன்சொல்லியதாகவிடத்து எனப் பொருள்படும் ஒருகுறிப்புவினையெச்சம். (உ-ம்.) “செல்லவையின்றுநாடிச்சேவடிதொழுதலொன்றே—வல்லதில்வுடம்புநீங்கிவெறுமல்கடைதலொன்றே - யெல்லையிய விரண்டினென்றேயிப்பகன்முடிப்பலென்னு” (சிந்தா. ௧௩௬. ௧௮௬.)

அல்லதுஉம்—அல்லாமலும். (உ-ம்.) “அல்லதுஉமவனுடைத் துணைவராயினார்க்கு” (புராண. பிணிவிட். ௨௨.)

அல்லதெல்—அல்லாதிருந்தால். (உ-ம்.) “அத்ததெல்கினிக் காத்தருளல்லதெல்கெவல்” (கந்தபு. மோக. ௧0.)

அல்லதை—அல்லது. (உ-ம்.) “அவியால் லதையாண்டகையார் கொலோவனையோர்” (கந்தபு. ஞானநன். ௨௫.) [ஐ-ஒருசாரியை.]

அல்லம்—1. அல்லென்னும்அடியாற்பிறந்து தன்மைப் பன்மையில் வரும் ஒரு குறிப்புவினைமுற்று. 2. அல்லென்னும் அடியாற்பிற

ந்து தன்மையொருமைச்சிறப்பில் வரும் ஒரு குறிப்புவினைமுற்று. (உ-ம்.) “பண்டையமல்லம்.” (சிந்தா. கருக. சுள.) 3. இஞ்சிப்பூண்டு. (சூ. கிண். ச: சஉ.) [சேதுங்கு.]

அல்லமன்— சுஞ்ஞாநி கிரங்காரன் என்னும் இருவரிடத்திலும் பிறந்த புதல்வன். (உ-ம்.) “தொல்லையிலுயர் சுஞ்ஞாநி துந்நாங்காரனென்போ— தொல்லையிதவங்கள் செய்யவெமதமெய்வடிவந்தானே— யல்லமனாமமைந்தனாயின்.” (பிரபுலிங்க. கைலாச. இச.)

அல்லலர்— 1. அல்லாதவர். (உ-ம்.) “வீரையல்லலரைவெருளலீரோன” (கந்தபு. சிங்கமகா. கசுள.) 2. அன்மைப்பொருளில்வரும் ஒருயர் திணைப் பன்மைப் படர்க்கைக்குறிப்புவினைமுற்று. (உ-ம்.) “வறிது பெயர்குரல்லலர்” (புறநா. கஉச.)

அல்லலன்— தன்பம். (உ-ம்.) “அல்லலருளான்வார்க்கிலி” (வன். உசுஇ.)

அல்லவை— 1. தீங்கான செய்கைகள். (உ-ம்.) “அல்லவைபுரியாரேனும்” (கந்தபு. காழிப்ப. பு. கக.) 2. பயனில்லன. (பிங்க.) 3. மாறானவை. (உ-ம்.) “தவமுறைத்தல்லவைசெய்தல்” (வன். உஎச.)

அல்லன்— அல்லென்னும் அடியாற்றிற்றதபடர்க்கைப்பெண்பாலொருமையில் வரும் ஒருகுறிப்புவினைமுற்று. (உ-ம்.) “மாதர்விஞ்சையும் வல்லெனமல்லனோ” (சிந்தா. கருக. எஇ.)

அல்லன்— 1. அல்லாதவன். (உ-ம்.) “ஒருவனே யெல்லாமா யில்லனொருமாவன்” (சி. சி. க: உஎ.) [இது: குறிப்புவினையாலானந்த ஒருபெயர்.] 2. அன்மைப்பொருளில்வரும் ஒருயர் திணையாண்பாற்படர்க்கைக்குறிப்புவினைமுற்று. (உ-ம்.) “இதையுமல்லன்” (சி. சி. அ: நஅ.) 3. தீயவன். (உ-ம்.) “அல்லனெனொருபத்தியின் திடல்” (சேதுபு. காசிப. கசு.)

அல்லன்— 1. ஒழிந்தவை, அல்லவை. (உ-ம்.) “சொன்னன்மலருமல்லனவம்” (சிந்தா. கருக. கசு.) 2. தீங்கானசெய்கைகள். (உ-ம்.) “ல்லலாடுமுக்கின் தலவின் றுரங்குகர்ந்து— மல்லனசெய்தத்கொருப்படார்” (நீதிநெறி. கசு.)

அல்லா— 1. ஒழிந்த. (உ-ம்.) “சோதிவைகும்— பொற்றையதொன்றையல்லாப்பொருப்பெலாம்” (கந்தபு. ரூபன். சஅக.) [இது: பெயரச்ச விருதியுத்தவவுங்கெட்டுகின்றது.] 2. கடவுள். [அராபி. இது: மகமதியரால் வழங்கப்படுஞ்சொல்.] 3. தாய். [நாடகத்தில் வழங்கப்படும் ஒருசொல்.] [சுலூ.]

அல்லாத்தல்— அல்லால், துன்பமுறல். (உ-ம்.) “ஆக்கமிழ்த்தேமென்றல்லாவார்” (வன். இகக.)

அல்லாத— 1. தீமையுடைய எனப்பொருள்பட, அன்மையென்னும் அடியாற்றிற்றந்த ஒருகுறிப்புவினைப்பெயரெச்சம். (உ-ம்.) “அல்லாதபாசமயவகைத்தேர்வின்கடல்” (சேதுபு. கடவு. கக.) 2. தீமையுடையவையெனப் பொருள்படும் ஒரு குறிப்பு வினையாலானையும் பெயர். 3. தீமையுடையன எனப் பொருள்படும் ஒரு குறிப்புவினைமுற்று. 4. மாறான எனப்பொருள்படும் ஒருகுறிப்புவினைப்பெயரெச்சம். 5. மாறானவையெனப் பொருள்படும் ஒரு குறிப்புவினையாலானையும் பெயர். (உ-ம்.) “சொலந்தபாலவல்லாத சொல்லுத்தலுக்குற்றம்” (நன். விரு. சகசு. உசு.)

அல்லாதது— 1. சொல்லாதொழிந்தது. 2. தகாதது, தீயது.

அல்லாதவர்— 1. தகாதவர், தீயவர். 2. முன்சொல்லப்படாதவர். (உ-ம்.) “சமயாதிபர்களுக்கு— மல்லாதவர்க்கும்” (பாரத. கிருட்ட. உகரு.)

அல்லாதன்— 1. ஒழிந்தபிற. 2. செய்யத்தகாத செயல்களெனப்பொருள்படும் ஒருகுறிப்புவினைப்பெயர். (உ-ம்.) “பற்றினர்போ— யல்லாதன் புரிவர்” (கந்தபு. அயிராண்சோக. கஇ.)

அல்லாதார்— 1. ஒழிந்தபிறர். (உ-ம்.) “பெற்றோர்க்கப்பெற்றாரல்லாதார் பிறர்க்கன்பிறரேகணாள்” (சிந்தா. கேம. கருசு.) 2. தீயார். (உ-ம்.) “அருட்கண்ணு ளோக்காதாரல்லாதாரே” (தேவார. திருவாரூர். திருத்தாண்ட. க. திருகாவு.)

அல்லாது— அல்லாமல். (உ-ம்.) “அவனையல்லாதுவேறுசிலர்” (பாரத. பதினெட்ட. ச.) அல்லாந்து— அல்லவந்த. (புறப்பொருள்வெண். ககஅ. பக்.)

அல்லாமல்— அன்றியெனப் பொருள்படும் ஒருகுறிப்புவினையெச்சம். (உ-ம்.) “மருவுயர்க்கு நான்மலர்ச்சுமாமதியுமல்லாமல்” (ஊட்ட. த. அன்னத்தைத்தா. கஅ.)

அல்லாமையு— கெட்டருணம். (உ-ம்.) “வாஞ்சைமுதலா— வல்லாமையெத்தனை” (தாயு. ஆந்த. ச.)

அல்லாரி— அல்லாதாரா. (உ-ம்.) “அல்லாரிசெய்யுங்கேண்மையாகாதே” (நன்னெறி. நஅ.)

அல்லாரி— 1. வெள்ளம்பயிப்புண்டு. 2. அடர்த்தியின்மை. [வழக.]

அல்லால்—அல்லாமல். (உ-ம்.) “அஞ்சா மையல்லால்” (வள், சுகள்.) [“ம”தொக்கது.]

அல்லீ—1. அகலிதம். (உ-ம்.) “அல்லியங் கமலந்தன்னிலிரிவையும்” (கந்தபு. திருக்கல். எங்.) 2. ஆம்பல். [அல்-இரா. இ-விசுதி. இராக்காலத்தில் மலரும்புட்பம் என்பதுபற்றி வந்தபெயர்.] 3. இரா. 4. இளவேர். [வழக்.] 5. காயமாம்ப. (சூ. நீகண்டகலகம். அ.) 6. பூந் தாது. (உ-ம்.) “அல்லியங்குழவாடன்னே” (அரிச்சன். விவாக. உங்.)

அல்லிதம்—பேய்க்கொம்மட்டிக்கொடி.

அல்லிப்பிஞ்சு—பூவிராசுபிஞ்சு.

அல்லியத்தொந்தி—விட்டுணுவின் கூத்தக்களுளொன்று; அது: மாதவனாகிய கஞ்சன் அனுப்பிய யானையின் கொம்பினை முறித்தற்காகியது. (உ-ம்.) “கஞ்சன் வஞ்சங்கடத்தற்காக வஞ்சகவண்ணனாகியவாடலுள்ளல்லியத்தொந்தியும்” (சிலப். கடலாடு. சஅ.) [மு. கம், மாப்பு, கைகால்களின்வட்டனை, அபிநயமுதலியன இருந்தற் கொழிற்செய்யாது சிற்றவின் நெருகியென்றார்.]

அல்லியம்—1. உவலச்சணம். 2. இடை யநீர். 3. உழக்கடியது. 4. உழுதல். 5. கொட்ப்பூண்டு. 6. விட்டுணுவின் கூத்துளொன்று; அது: மாதவனாகிய கஞ்சன் அனுப்பிய யானையின் கொம்பு முறித்தற்காகியது. (உ-ம்.) “அல்லிய மாயவனாற்றதற் குறுப்புச் சொல்லுபவாருமெனல்” (சிலப். கடலாடு. சஅ. உரை.) [1, 3, 4. ஹமது.]

அல்லியன்—தன் குழுவைப் பிரிந்தயானை. [ஹமது. இஃதலியனெனவும் வழங்கப்படும்.]

அல்லியாமாம்ப—படவலவிக்குத் தண்டு.

அல்லியான்—பிரமா. (உ-ம்.) “அல்லியானரவைத் தனைநாகப்பள்ளியான்” (தேவார. திருக். க. திருநாவு.)

அல்லியை—கலப்பைசுட்டம். [ஹமது.]

அல்லு—முடைதல். [தெலுங்கு.]

அல்லாரம்—விலமாரம்.

அல்லேம்—அன்மைப்பொருளில் தன்மைப்பொருளில் தன்மைப்பன்மையில் அல்லது ஒருமைச்சிறப்பில் வரும் ஒரு குறிப்புவினை முற்று. (உ-ம்.) “சீன்பாற்காய்சினங்கொண்டே மல்லேம்” (கந்தபு. காவிரி. 100.)

அல்லேவீ—அன்மைப்பொருளுடைத்தாய்த் தன்மையொருமையில் வரும் ஒரு குறிப்புவினை முற்று. (உ-ம்.) “கண்டவியைவல்லேன” (சி. கி. க. எ.)

அல்லீ—1. அல்லாய் என்பபொருள்படும்

ஒரு முன்னிலை யொருமைக் குறிப்புவினை முற்று. (உ-ம்.) “காதரமார்தருமநமே கமல மலராயனல்லீ” (கோயிற் பு. பாயிர. உங்.) 2. உணவுக்குரிய ஒருவகைக் கிழங்கை விளைக்கும் ஒருகொடி. 3. தாய். [சுலூ. நாடகவழக்கில் வந்தது.]

அல்லோரி—முன்சொல்லப்பட்டவர்க்கு மாறுகொண்டவர். (உ-ம்.) “அன்புளோரல்லோராயவாசமண்டலங்களெல்லாம்” (இரகு. மாலை. கஉஅ.)

அல்லோன்—1. சந்திரன். (சூ. நீகண்ட. க1. 10க.) [அல்—இரா. இரவுக்குடையவனென்றபடி.] 2. முன்சொல்லப்படாதோன்.

அல்லாழி—1. அல்லாதவழி. 2. (இலக்கணம்.) ஐ முதலிய வேற்றுமைப்பொருளில் வாராத நிலைமொழியை மற்றொரு மொழி தொடருஞ்சுத்தி. அச்சுத்தி: வினைத்தொகை, பண்புத்தொகை, உவமத்தொகை, உம்மைத்தொகை, அன்மொழித்தொகை, எழுவாய்த்தொடர், விளித்தொடர், பெயர்மொச்சத்தொடர், வினையெச்சத்தொடர், தெரிநிலைவினைமுற்றுத்தொடர், குறிப்புவினைமுற்றுத்தொடர், இடைச்சொற்றொடர், உரிச்சொற்றொடர், அமெக்குத்தொடர் எனப் பதினான்கு வகைப்படும். (உ-ம்.) “அல்லாழி—தொழில்பண்புவமையும்மை யன்மொழி—பெழுவாய்விளியீரெச்சமுற்றிடையிரி—தழுவிதொடாடுக்கெனவீரேழி” (கன். உயிரி. உ.)

அல—1. அல்ல என்னுங்குறிப்புவினைலகாரத்தொக்க ஒரு விகாரமொழி. 2-3. அலவென்னேவலுந் தெரிநிலைவினைப்பகுதியும்.

அலக்கம்—தன்பம். (உ-ம்.) “ஆதலாலென்களலக்கனசற்றிடுவான்” (கந்தபு. தேவர்புல. உச.)

அலக்கணம்—1. அதிவியாத் தியவ்வியாத்தி முதலிய தோஷங்களைவிலக்கிச் சொல்லப்படாத அர்த்தவகை. 2. இலக்கணமின்மை, குறிகளின்மை. [சு; உகண்ண—இலக்கணம்.]

அலக்கீரும்—இலக்கிமல்லாதது, துட்டலக்கீரும். [சுலூ.]

அலக்கியம்—1. அற்பகாரியம், தோற்றத்திற்குரியது. 2. அறியப்படாதது. 3. இலக்கியமல்லாதது. (தர்க்க. பிரத்தியக்க நிருபணம். 100.) [“எண்ணெய்ப்பிரத்தியக்கமேயிலக்கியமாகலானும், ஆண்டையீசுவரப்பிரத்தியக்கமலக்கியமாகலானுமென்க”] 4. காணப்படாதது. 5. விசேடக்குறிகளல்லாதது. [சுலூ.]

அலக்து—வரிச்சுக்கொம்பு. (உ-ம்.) “அத்தமி
ன்மனையினீடுமலக்கிணையறுத்து விழ்த்தார்”
(பெரியபு. இளையா. கசு.)

அலக்கைச்சுரம்—கீழ்க்காய்கெல்லி.
அலகம்—1. யானைத்திப்பிலிப்பூண்டு. 2.
வேப்பலகு.

அலகிடல்—1. அலகுவைத்துக்கணக்கிடல்.
2. (யாப்பில) செய்யுளிலே சந்தம்வழுவாத
மைத்தற்பொருட்டு அசைகளைக் கணக்கிடு
தல். (உ-ம்.) “ஒசையேகுறிக்கொண்டொடு
ங்கவும் விரியவுமலகிடல்” (இலக்கணவி.
எடுஉ.) 3. துடைப்பத்தால் இடத்தை விள
க்கல். (உ-ம்.) “மேவுமாலயமலகிடன்மெழு
கல்” (திருவாதவூர. திருப்பெ. சுசு.)

அலகிடுதல்—அலகிடல்.

அலகின்மாறு—விளக்குமாறு. (உ-ம்.) “அ
லகின்மாறுமாறாதகலதி” (திருப்பு. உ அசு.)

அலகு—(யாப்பில) 1. அசையுறுப்பாக
எண்ணப்படுதல். (உ-ம்.) “ஆருமறிவரலகு
பெறுமை” (யா - காரிகை. ஒழி. க.) 2. ஆயு
தம். (சூ. நிகண். கசு; லகர. க.) 3. இலகு அல்
லாதது, கசத்தது. [சூலம-; அ; ம-; இ
லகு.] 4. எண். (உ-ம்.) “அலகில் பல்வளஞ்
சேர்த்தியவாவனம்” (நைடத. நகர. உரு.)
5. சுதுப்பு, கொடியு. 6. கூர்மை. (உ-ம்.)
“அலகம்பனகண்” (வாண. உகசு.) 7. கொ
துரு. (பிங்க. நகசு.) 8. சலாக்கு. 9. துள
ம்பு. (பிங்க. நகசு.) 10. நெய்வோர் பாலோ
டற்கு னிரையாக காட்டுத்தடி. 11. செல்.
(உ-ம்.) “அலகுடைநீழலவர்” (வள். கருகசு.)
[அலகு - கதிர். அஃதாருபெயராய் நெண்மே
லதாயிற்று.] 12. நெற்கதிர் முதலியகதிர். 13.
பலகதை. (உ-ம்.) “அலகையன்னவென்
வேப்பிலி” (மலைபடு. உகசு.) 14. பறவை
மூக்கு. (உ-ம்.) “சூயிலகாற்பல்லவங்கள்
கோதுமாலோ” (பாரத. காண்ட. உ.) 15.
படியிற்செறித்த ஆயுதங்களிற்பிடியொழிந்த
பாகம். 16. பொன்னுலகாணி. (இராசவை
த்.) 17. மகிழ்மலகை. (சூ. நிகண். கசு.)
18. மின்மினி. 19. விசாலம். 20. விளக்கு
மாறு. (உ-ம்.) “செருப்படியுநாயடியுந் திருவ
லகான் மாற்றியபின்” (பெரியபு. கண்ணப்ப.
ககசு.)

அலகுசோலி—அறுகம்புல்.

அலகுஞ்சம்—1. துளம்பு. 2. மின்மினி.

அலகுநிலை—கூட்டல், பெருக்கல் முதலி
யவற்றான் வரும்பெயர்.

அலகுநிறுத்தல்—திரௌபதியம்மைகோ

விலிலே உற்சவத்திற்குமுன்னே வாள் காட்
டிச் சாப்புக்கட்டிச் செய்யும் ஒரு கிரியை.
அலகுபருப்பு—பட்டாணிப்பயறு.

அலகுபானை—1. ஆண்பனை. 2. ஒருவகைப்
பனை. [அது நீண்ட தட்டையோலையுள்ளது.]

அலகுபாக்கு—லெந்நீரில் அவித்து நிறழ
ட்டப்பட்ட பாக்குச்சேவல்.

அலகுபோடல்—காக்கிலே யிருப்பமுதலி
யவற்றாலாய கம்பி குத்திக்கொண்டு சுலாமி
க்குமுன்னாலுதல்.

அலகுவிணுப்பு—குளிர் பிடித்து வாங்கிட்
டுதல்.

அலகை—1. காட்டுக்கற்றாழை. 2. பிசா
சம். (உ-ம்.) “தற்பாவடுகளுணை தன்மையா
லகைகயிட்டம்” (சந்தபு. மேரு. உசு.) 3.
பேய்ச்கும்மட்டிக்கொடி.

அலகைக்கொடியான்—காளியம்மை. (பிங்க.
ககசு.) [பேய்வுடயவமைக்கப்பட்ட கொடியி
னையுடையான்.]

அலகைத்தேறி—காணலாகியபேய்த்தேர்.
அலகைமுலையோடாவியருந்தினேன்—கிரு
ஷ்ணன். (சூ. நிகண். கசு.) [மாமனாகிய
கருசன் மாதாவடிவாங்கொண்டுகென்று முலை
ப்பாலூட்டித் தன்னைக்கொல்லும்படி யனுப்
பிய பூதனையென்னும் பிசாசின்முலைப்பால
ருந்துவார்போன்றயிரையுமுண்டாடொன்பது
பாரதகதை.]

அலங்கீர்தம்—அலங்கிருதம். (உ-ம்.) “அ
லங்கிருதமணிமவுலயானவொருபதம்” (திரு
ப்பு. உருசு.)

அலங்குறா—அல்லாவிடம். (உ-ம்.) “மூ
ன்றலங்குறையே” (தொல். எழுத்தி. க.)
[அல் - அல்லாத. அம் - ஒருசாரியை. கடை-
இடம்.]

அலங்குறம்—1. அரண். (உ-ம்.) “தெண்டி
ரைமலங்குறுத்துப்புக்குலவி” (திருப்பு. சகசு.)
2. கொத்தளம். 3. மதிலினொருறுப்பு. [அல்-
மதில். [சூல் - மதில். சூலம- உறுப்பு.]

அலங்குறணம்—அலங்கரித்தல். [சூலப -
அணி, காரண - செய்தல்.]

அலங்கரி—1-3. அலங்கரியென்னேவலந்
தெரிநிலைவினைப்பகுதியும் வினைத் தொகை
யும்.

அலங்கரித்தல்—அலங்காருசெய்தல்.
(உ-ம்.) “நாயகனுந் திருமேனிலங்கிளரவல
ங்கரித்தான்” (கோயிற்று. பதஞ். கரு.)

அலங்கரிப்பு—அலங்கரித்தல்.

அலங்கல்—1. அசைதல். (உ-ம்.) “அலங்குளாப்புரவியைவரோடுசினே” (புறநா.உ.) 2. இரக்கம். (பிங்க. நுகை.) 3. ஒளிசெய்தல். (உ-ம்.) “அலங்குவெண்மதியைப்பசியடைய” (சிந்தா. ககக. உகச.) 4. தளிர். (கு. சிகண்ட. ச: சள.) 5. தாழை. (இராசவைத்.) 6. பூமாலை. (உ-ம்.) “நவறவிரியலங்கன்மா ர்பிறறினோத்தலின்” (நெடந். அன்னத்தைக் கண். கள.) 7. மங்கலங்கல்.

அலங்கனா—முத்துச்சிப்பி. [அலங்கல்-ஒளி. நாரி - பெண்.]

அலங்காரநலேத்தியம்—சுவாமி முன்னிலையிலே வெளியிற் செய்யும் நலேத்தியம்.

அலங்காரப்படுத்தல்—அலங்காரஞ்செய்தல்.

அலங்காரபஞ்சகம்—தொண்ணூற்றாறு பிரபந்தங்களிலொன்று; அது: வெண்பாவும், கலித்துறையும், அகவலும், ஆசிரியவிருத்தமும், சந்தவிருத்தமு முறையே மாறிமாறி நூறுசெய்யுள் அந்தாசிரியகவர்ப்பாடப்படுவது (உ-ம்.) “வெண்ணகலித்துறையகவல் விருத்த - மெள்ளலில்வண்ணமியையோரைந்து-மலங்காரபஞ்சகமாகுமென்ப” (இலக்கணவி. அசச.)

அலங்காரம்—1. அழகு. (உ-ம்.) “அலங்காரகிழாங்கு” (செந்தினிரோட். ச.) 2. ஆபரணம். (உ-ம்.) “பாம்பலங்காரப்பரன்” (திருக்கோ. கக.) 3. உடை, உத்தரீயம், ஆபரணம் முதலிய அணிகளாற் கிறப்பித்தல். 4. சிங்காரம். (பிங்க. கககி.) 5. பஞ்சலக்கணத்துளொன்று; அது: சொற்குவை, பொருட்சுவைகளோடு வாக்கியம் எழுதும் முறையைக் கூறுவது. [இதனை அறுபத்துநான்கு கலைஞானங்களுளொன்றென்பர்.] 6. வாசக சுவை. [அலம்-அணி, காரம்-செய்தல்.]

அலங்காரித்தல்—அலங்கரித்தல். (உ-ம்.) “அயலலங்காரித்து” (தணிகை. அகத்தகநட.)

அலங்கியம்—கடத்தற்கரியது. [சுலோ. க: அஜ் - கடக்கத்தக்கது.]

அலங்கிருதம்—அலங்கரிக்கப்பட்டது. [சுலோ. க: அஜ் - அணி. சுருகம் - செய்யப்பட்டது.]

அலங்கிருதி—அலங்காரம். [சுலோ - அணி. சுருகி - செய்யப்பட்டது.]

அலங்கு—1-3. அலங்குன்னேவலுந்தெரிசிலேவினைப்பகுதியும் வினைத்தொகையும்.

4. அலங்குதல். [ஒரு முதனிலைத்தொழிற் பெயர்.] (உ-ம்.) “முடங்குளையலங்குறுமுதியபுதுதல்” (சந்தபு. மார்க்க. அள.)

அலங்குதல்—1. அசைதல், அலைதல். (ஐங்குறு.) 2. இரங்குதல். 3. ஒளிசெய்தல். (உ-ம்.) “நிகரிலாதநம் - மறையருளாலடைந்தலங்குமுத்தியில்” (குத. முத். அ: அச.)

அலங்கை—துளசிப்பூண்டு.
அலங்கோலம்—1. கிரமமின்மை. 2. கோலக்கேடு. [வழக்.]

அலக்கை—இலக்கையின்மை. [சுலோ. க: அஜ் - நானம்.]

அலக்கம்—1. சோம்பு. 2. வாயுப்பொருமல்.

அலகுசட்டம்—ஒருவகைக் குட்டரோகம்; அது: இரத்தகிறமாக ஆற்றிற் கிடக்குஞ் சிறு சிறு கூழாங்கல்லுகளையொத்த கொப்புளங்கள் பிறந்து உடைந்து இரணங்களாக வருவது. (சீவரட். கசக.)

அலகுத்துவம்—சோம்புத்தன்மை. [சுலோ. க: அஜ் - சோம்பு. கலா - தன்மை.]

அலகம்—1. ஒருமரம். 2. சோம்பு. 3. பொத்தைக்கால், யானைக்காளையு. 4. மந்தம். (உ-ம்.) “சரத்திலேநோபலகம்” (தைவ. தைவல. அ.) [சுலோ.]

அலகரோகம்—மந்தத்தினால்வரும் ஒருவகைக் கொடியரோகம். (சீவரட். அச.) [சுலோ. மந்தம்.]

அலகல்—1. அதுகூலமாகாதவேலை. 2. அலைவு. 3. இழையைதானவத்திரம். 4. கழுவதல். 5. சிந்துண்டுகிடப்பது. 6. சோம்பல். 7. சோர்வு. (உ-ம்.) “அவன்செய்த திருவுடம்பலச நோற்கின்றான்” (இராமா. சூர்ப்பநகி. கச.)

அலகவிரணரோகம்—விரணபேதங்களுளொன்று; அது: அழுகற்சேறு முதலியவற்றைப் பலதரம் மிதித்தலினாலே பாதங்களிரோங்குகளிலும் விளங்காக்களிலும், வீரற்சந்தகளிலுந் தினவோடுண்டாகும் வெளிறின்புண். (சீவரட். நகஉ.)

அலகி—ஒருவகை நத்தை.

அலகிரோகம்—1. ஒருவகைக் குய்யரோகம்; அது: ஆன்குறியினின்றும் மேகத்தை விழ்ச்செய்து, வீரணத்தையுண்டாக்குவது. (சீவரட். நகக.) [அலகி - மேகவிரணம்.] 2. வெள்விழிக்கும் இமைச் சந்திக்கும் இடையில் வரும் ஒருவகை ரோகம்; அது: கருவி

ழிக்குள் வீக்கத்தைப் பிறப்பிக்கும். (சீவரட். ௨௪௮.) [சுஅஜீ.]

அலசிவீர்த்தமரோகம்— இமைகளில்வரும் ஒருமைகரோகம்; அது: கருவிழிக்குவெளியிற் சிவந்த கட்டிகளைப் பிறப்பித்து ஓயாத பீனையைத் தருவது. (சீவரட். ௨௪௯.) [சுஅஜீ-வீக்கத்தைதபுடையது. வக-௩3 - இமை.]

அலசு— 1-3. அலசென்னேவலுந்தெரிநிலைவினைப்பகுதியும் வினைத்தொகையும். 4. வருந்துதல். [இது: ஒருமுதனிலைத் தொழிற் பெயர்.] (உ-ம்.) “ஐதினமேனியலசு நயான்ற வஞ்செய்து” (கந்தபு. மாயைப். எக.)

அலசுதல்— 1. கழவுதல். 2. தளர்தல், வருந்துதல்.

அலநீசரம்— நீர்விட்டுவைக்கும் மட்சாடி. [சுஅஜூர.]

அலட்சீதம்— அறியப்படாதது, காணப்படாதது. [சுஅக்ஷித:]

அலட்சியம்— அலக்கியம், அற்பகாரியம். (உ-ம்.) “அச்சிறியவனுக்காக இப்பெரியமந திரமதுசிடமென்பான் மந்திரம்வேண்டுமோ மற்றிதற்குமே” என்றலட்சியமாகக் கூறினான். (கந்தபு. குரணமைச். ௫௫. உரை.) [சுஅஉடிய.]

அலட்டல்— அலட்டுதல்.

அலட்டி— அலட்டுகிறவன்.

அலட்டு— 1-3. அலட்டென்னேவலுந்தெரிநிலை வினைப்பகுதியும் வினைத்தொகையும். 4. அலட்டுதல். (உ-ம்.) “யோக்கியர்தம்மைத்தேழியித்திடாநொருவன்கூறும் - வாக்கியத்தலட்டுக்கீதல்” (மச்சபு. பத்திமான். ௨௨.) 5. பிதற்றுகை.

அலட்டுகை— அலட்டுதல்.

அலட்டுச்சந்நி— பிதற்றுந் குணமுடைய சந்நிநோய்.

அலட்டுதல்— 1. பிதற்றுதல். 2. வீண்வார்த்தைகளே மேலு மேலும் பேசுதல்.

அலந்தகம்— செம்பஞ்சுக்குழம்பு. (உ-ம்.) “அந்லொர்தமலத்தகமலர்த்தாணீவி” (நைடத. நாட்டு. ௨௪.) [சுஅதூசு.]

அலந்தம்— 1. செம்பஞ்சுக்குழம்பு. 2. செம்பருத்திப்பூண்டு. [சுஅதூ.]

அலந்தல்— 1. அலைதல். (உ-ம்.) “ஐவர்வந்துமுறைமுறை துயாளுசெய்ய- வற்றுநானலந்துபோனேன்” (தேவார. திருவாரூ. அ.

திருநாவு.) 2. ஆசைப்படுதல். 3. துன்பமுறுதல். (உ-ம்.) “அலந்திலர்செருக்களத்தஞ்சி லைலர்” (இராமா. கிங்கர. ௫௮.) 4. வறுமைப்படல். (உ-ம்.) “அலத்தற்காலையினும்” (புறநா. கருட.)

அலந்தி— துளம்பு, மின்மினி.

அலந்துவம்— மிக்கதன்மை. (அகராதி காரர் அலைத்துவமென்பர்.) [சுஅ— மிகுதி.

ஸா - தன்மை.]

அலநதர்— 1. உழவுகாரன். 2. பலராமன். [ஹையர: ஹர— கலப்பை. யர— தரித்தவன்.]

அலநு— அல்லதென்பதில்மெய்லகரந்தொக்க ஒருவிகாரமொழி. (உ-ம்.) “பூதங்கள் பேய்க்கோலமாய் விதண்டைபேசுமோ வலது தான்பரிபாககாலம்பிறக்கவிலையோ” (தாயு. எங்கு. ஏ.)

அலந்தம்— மெய்யீறு. (உ-ம்.) “ஆயுமலத் தமசுத்தமலா தியசா தியிவை - மாயுமெய்யீறு யிரீறுயிராதி மதிதுதலாய்” (பி. வி. சசு.) ஹத் - மெய்யே முத்து. ஹத், ஈது.]

அலந்தல்— செங்கத்தரிப்பூண்டு.

அலந்தலை— 1. துன்பம். (உ-ம்.) “அலந்தலைப்பட்டு சிந்தையனா” (உபதேச. சங்காதி. ௨௩.) 2. மயக்கம். (உ-ம்.) “அலந்தலையுற்றவரும்புலன்களேந்தும்” (இராமா. கைகேசிகுழம். கரு.)

அலந்தாரி— 1. துன்பமுற்றவர். (உ-ம்.) “அலந்தாரையல்லலனெய்செய்தற்றுத்” (வன். கருட.) 2. வறுமையுற்றவர். (உ-ம்.) “அலந்தாரிக்கொன்றிச்சபுகழும்” (திருமொ. சக.)

அலந்து— ஸொந்து. (புறப்பொருள்வெண்)

அலந்தை— 1. குளம். (உ-ம்.) “இருஉர்மலயமுனியலத்தையிராமனிலஞ்சியிலக்குமன் போப்பொருவிலோடை” (சேதுபு. சேதுவந்த. சசு.) 2. துன்பம்.

அலந்தோடி— 1. துன்பமுற்றவர். (உ-ம்.) “அலந்தோர்க்களிக்கும்பொல்லம்பூட்சேஎய்” (திருமுருகாற்று. ௨௭௬.) 2. வறுமையுற்றவர்.

அலப்படை— கலப்பைப்படை. (உ-ம்.) “அலப்படை - யண்ணலாம்பலபத்திரவாண்டகை” (காஞ்சிபு. பலபத். உ.)

அலப்படைகொண்டோன்— பலராமன். (சூ. நிகண். க: க௦.)

அலப்பல்— அலப்புதல், உழறுதல். (பிங்க. ௨௧௧௮.)

அலப்பன்— வீண்பேச்சுக்காரன். [வழக்.]

அலப்பாரித்தல்—வீண்பேச்சுப்பேசு யார வாரித்தல்.

அலப்பியம்—அடையக்கடாதது. [சு. அலு; சு; அலு] - அடையத்தக்கது.]

அலப்பிந்து—1. உழுதிருவன். 2. டுரா மன். [ஹலுஜுத்: ஹலு- கலப்பை, ஹுத்- தரித்தவன்.]

அலப்பு—1-3. அலப்பென்னேவலுந்தெரி நிலைவினைப்பகுதியும் வினைத்தொகையும்.

அலப்புதல்—1. வீண்பேச்சுப்பேசுதல். 2. ஆரவாரித்தல். 3. அலட்டுதல். அலப்புதலும்—நிருத்தக்கைமுட்புதுவொன்று. (சிலப். ஆரங்கேற்றம். கஉ. உரை.)

அலம்—1. அடைதல். 2. அணிபூட்டணம். 3. அமையுமெனல், போதுமெனல், வேறு வேண்டாமெனல். (உ-ம்.) “அல்லற்பிறவியலமலம் விண்ணுறையெடுத்து-தொல்லைத்திரு துருந்துண்புமலமலால்” (கந்தபு. சடந்தன். பு. என்.) 4. அமைவு. (உ-ம்.) “அலநதரு மறிவான்மூத்தோரனைவருமியை” (திருவிளை. மாமனா. கஉ.) 5. அலமரல். (உ-ம்.) “சித்தமலயில்லை” (சி. சி. அ: கஉ. சிவாக்.) 6. கலப்பை. (உ-ம்.) “நிலையலங்கணிச்சிவெண்ணெய்தெவல்” (தணிகை. நாட. உக.) 7. சஞ்சலம். (உ-ம்.) “அலமகண்டுத்தியுண்டாம்” (குத. எக்கி. பூ. உ: அ.) 8. சாமரத்தியம். 9. தேள். (திவாகர. சஉ. பக்.) 10. தேளின்வாலிற் கொடுக்கு. 11. பொன்னரிதாரம். 12. மிகுதி. (உ-ம்.) “ஆசலம்புரியைம்பொறிவாளியும்” (இராமா. ஆற்றி. சு.) 13. முழுதம். (உ-ம்.) “புலன்களிற்பழகிசு சித்தம்பூண்டவாதனைகண்டுனனே - யலம்பெற்றமாற்றி” (ஞானவா. முதல். கசன். க0.) 14. வீருச்சிகராசி. [1, 2, 3, 4, 8, 10, 11, 12, 13. கூஅ; 6. ஹல0.]

அலம்பசன்—ஓரரசன். (பாரத. எட்டாம். உக.) இவன் துரியோதனனுக்காகப்போர்க்குவந்தவன்.

அலம்பல்—1. அலக்குத்தடி. 2. ஆரவாரித்தல். (உ-ம்.) “மாடலம்பினமாமணித்தேர்மணி - பாடலம்பினபாடியையாலே” (இராமா. முதற்போர். கஎ.) 3. சுழலுதல். 4. ததும்பல். 5. தவறல். 6. தொந்தரவு. 7. பிரயாசம். 8. வீண்பேச்சு. [வழக்.]

அலம்பிறுத்தல்—திருத்திபிறத்தல். (உ-ம்.) “அந்தரியாசனத்திலேமெனதலம்பிறவாமல்” (சி. சி. க: கக. சிவாக்.)

அலம்பு—1-3. அலப்பென்னேவலுந்தெரி

நிலைவினைப்பகுதியும் வினைத்தொகையும். (உ-ம்.) “மட்டலம்புகோதையார்” (திருவிளை. விளை. உச.) 4. தசநாமியிலொன்று. (சிலப். அரங்கே. அச. பக். உரை.)

அலம்புசை—1. அப்சாஸ்திரிகளுளொருத்தி. (உ-ம்.) “அவர்தமிழ்சிலர்நடித்தபின்லம்புசைகாமத் - துவரிதழக்கொடியாடினன்” (சேதுபு. விதும. கசு.) [சுலாஸை-ஹு: இங்கே வந்தாரஞ்சகாரமாயிற்று.] 2. பத்துநாடிகளிலொன்று. அது: மூலாதாரநதொடங்கியிட்டுகாதாவுகிற்பது. (வேதா. தத். இஎ.)

அலம்புடம்—1. வார்த்தியைத்தல். 2. விரல்கள் விரித்த உள்ளங்கை. [சுலாஸை-ஹு.]

அலம்புடை—(தசகாரியம்.) அலம்புசை; இது: தசகாடிகளிலொன்று. “அலம்புசை” பார்.

அலம்புதல்—1. அதிர்தல். (உ-ம்.) “சிறிநாந்த-வலம்புமோதையால்” (ஞானவா. பிரகலாத. இஊ.) 2. சுழலுதல். (உ-ம்.) “வைத்தவரலம்பின்மண்போமோ” (தாயு. பார. உகசு.) 3. ததும்புதல். (உ-ம்.) “கன்னலம்புற்றதண்டார்” (கந்தபு. எமகூட. உஉ.)

அலம்புருடன்—தசகாடிகளிலொன்று. இது: அண்களிலே நிற்பது.

அலம்புருடன்—அலம்புருடன். அலம்புருடன்—1. அமைவுண்டாதல். (உ-ம்.) “அலம்புருடையேற்கருளுவாயே” (திருப்ப. இஅசு.) 2. சுழலுதல். (உ-ம்.) “அவருயிற்றுமாகியலம்புருவோர்” (சி. சி. அ. நகூ.)

அலமந்த—ஒரு தெரிநிலைவினைப்பெயரெச்சம். (உ-ம்.) “அலமரல்” பார். [இஃது “அலமரு” என்னும் பகுதியினின்று பிறந்தது.]

அலமந்து—அலமரு என்னும் பகுதியினின்று பிறந்த ஒரு தெரிநிலைவினையெச்சம். (உ-ம்.) “ஒடியலமந்து” (சேயிற்பு. இரணி. உஅ.)

அலமரல்—1. அசகங்கொள்ளல். (உ-ம்.) “ஐமேலுந்தியமலந்தபோதாக்கவஞ்சேலென்றருள்செய்வான்” (திருவையாறு. திருஞாந.) 2. இளைத்தல். (உ-ம்.) “அலமருது” பார். 3. கலங்கல். 4. சுழலல். (உ-ம்.) “வீளரிவண்டிணங்கலமருங்கழனி” (நடைச. அன்னத்தைத்தா. க0.) 5. துன்பமுதல். (உ-ம்.) “அமுதாற்றியலமருதாரே” (பாரத. பதினெட்ட. கசு.)

அலமரு—1-3. அலமரு என்னேவலுந்தெரி நிலைவினைப்பகுதியும் வினைத்தொகையும்.

அலமலத்தல்—1. அங்கலாய்த்தல், 2. மகங்கலங்கல். [வழக்.]

அலமலாத்தல்—1. அங்கலாய்த்தல், 2. கலங்கல், 3. சுழலல். [வழக்.]

அலமாரி—1. அலாவுள்ளோன். [அலவாரியென்னுஞ்சொல் இதன் அபத்தத்திரிபென்பர்.] 2. ஒருவகையான மரப்பேழை. [வழக்.]

அலமுகவிரும்பு—கலப்பையின் கொழு. (உ-ம்.) “அலமுகவிரும்புதேய” (திருவிள. நாட். ௧௬.) [ஹல - கலப்பை.]

அலமுறல்—துன்பமடைதல். (உ-ம்.) “தந்தைதாயையிழந்தலமுறுமினென்னு” (திருவிள. பன்றி. எ.)

அலயம்—1. உற்பத்தி, 2. ஒடுங்காமை, அழியாமை, 3. நிலையுண்மை. [அ - எதிர்மறை, அய - அழிவு.]

அலயன்—1. அழிவில்லாதவன். [அய - அழிவு.] 2. வீழல்லாதவன். [சுஅய: அ; அய - வீழையவன்.]

அலர்—1-3. அலரென்னேவலுந்தெரிநிலைநினைப்புகியும் வினைத்தொகையும், 4. நீர். (பிங்க. ௭௭.) 5. பலாறித்து பழிதூற்றல். (உ-ம்.) “அலரெமக்கீதெதிவ்வு” (வன். ௧௯௨.) 6. பழிச்சொல். (உ-ம்.) “அருந்தவந்தபுளளார்த்தலர் தூற்றாமல்” (கைடத. நகர. ௨௬.) 7. பூமலை. (உ-ம்.) “நீயன்று குட்டலர்” (வாண. ௨௮௫.) 8. மகிழ்ச்சி. (பிங்க. ௨௦௬௬.) 9. மஞ்சள். 10. மலர்ந்தபூ. (உ-ம்.) “அலரினவண்டளகத்தலர்பாயவன்” (தணிகை. நாட். ௧௦௬.) 11. மிளகுக்கொடி.

அலரிக்கம்—1. ஒருவகைக்கிருமி. 2. வீசர்நாய். 3. வெள்ளெருக்கு.

அலர்ச்சி—அலர்தல்.

அலர்ந்தல்—1. மலர்ச்செய்தல். (உ-ம்.) “பருதியலர்ந்திடுவதுபோல்” (செ.சி. ௧௬; அ.) 2. விரித்தல். (உ-ம்.) “கரகமலப்போதலர்ந்தித்தாங்கினான்” (திருவிள. வெள்ளையா. ௨.)

அலர்ந்தி—அலர்ச்சி.

அலர்தல்—1. பரத்தல். (உ-ம்.) “அலர்தலைமாரிலம்பார்க்கும்” (கைடத. சிறப்புப்பாயிர. ௧.) 2. பருத்தல். (உ-ம்.) “கனஞ்சேர்தலர்த்தரி காலுமுன்னே” (வாண. ௨௬௬.) 3. மலர்தல். (உ-ம்.) “தாமரையலர்ந்தபூந்தம்” (நல். பாரத. நகர. ௨௬.)

அலர்ந்தபூ—1. கொத்தாண்டெடி. 2. மலர்ந்தபூ.

அலர்ந்திடுதல்—மலர்தல். (உ-ம்.) “வழ்பரி

த்தோவற்காணி னலர்ந்திடுதலியல்பன்றே” (கைடத. அன்னத்தைத்து. ௧௦௦.)

அலர்மகன்—1. இலக்குமி. (உ-ம்.) “அலர்மகன் மலிதர வவனியினிகழ்பவர்” (தேவார. திருவீழி. ௧. திருஞாந்.) 2. சாகவதி. [அலர்-பூ; தாமரைப்பூவின்விடைத்திருக்கிறவன்.] அலர்முகநாகம்—பரத உறுப்புக்களுளொன்று.

அலர்வு—அலர்தல். (உ-ம்.) “வானின்முற் திரவியெதிர்முளரியலர்வுறுமொன்று” (சிவப்பிர. ௧: ௫.)

அலரவன்—பிரமன். (உ-ம்.) “அலரவன் முதலமரகுருநிலரும்” (சந்தபு. தெய்வ. ௨௬௬.) [அலர் - பூ.]

அலராதீன்று—அலராயிற்று. (ஐங்குறு.) [அலராகினது எ-து, அகரங்கெடத் தகரந் திரிந்தது.]

அலராங்கட்டு—பழிமொழியை அங்கே உடையது. (ஐங்குறு.)

அலரி—1. அலரிப்பூ. (உ-ம்.) அலரிவாய் சமழக்கூறினான்” (சிங். ௧௧௧. ௧௨.) 2. அழகு. 3. ஒருமரம். (உ-ம்.) “பாதிரியலரிபுண்ணை” (சேதுபு. இராமநாத. ௭௭.) [இதன்வேர் முதலியன கருக்கடையன என்பர்.] 4. கண்வரி. (பிங்க. ௨௦௬௬.) 5. கோதுமை. 6. சூரியன். (உ-ம்.) “அலரியாதி-மிடிதுளஞ்சூர்தேவர்தமை” (தணிகை. நகர. ௧௬.) 7. தேனீ. 8. நீராவி. 9. பூப்போது. (சூ. நிகண். ௧௧. லகர. ௧.)

அலல்—அல்லல். (உ-ம்.) “அலலுறுவனாரியன்” (சைவச. ஆசா. எ.அ.) [அது லகரமெய் செட்டெல்த்தலிகாரமொழி.]

அலவர்—உழுதொழிலாளர். (உ-ம்.) “அலவார்சாலிகொய்தண்ணுமை” (தணிகை. நாட். ௧௧௬.) [ஹலா - கலப்பை.]

அலவல்—1. அலமால். (உ-ம்.) “அலவலையுடைமையென்றீதோழி” (கலித்தொகை. ௧௨௨.) 2. கந்தைச்சீலை. 3. தூலநெருங்காடு நெய்தசீலை.

அலவலை—1. ஆராயாது மந்தநிலைதோற்றியதைச் செய்தல். (உ-ம்.) “அலவலைச்செய்திக்குகின்ன” (மணிமே. ௧௭-ஆய் கா. ௭௬.) 2. சீர்கெட்டநிலைமை. 3. புலம்பல். (உ-ம்.) “சிறைநின்றவலவலைல்லாக்குடியும்” (திரிகடு. நகர. 4.) 4. பேச்சுக்காரன். (உ-ம்.) “அல்லவைசெய்யுமலவலையும்” (திரிகடு. ௧௬.)

அலவன்—1. ஆண்டுண்டு. (பிங்க. ௨௬௭௭.) (உ-ம்.) “அலவன்பேட்டெனம்புயச்சேக்கன

மேல்” 2. இஞ்சிரசம். (இராசவைத்.) 3. கர்க்கடகராசி. 4. சந்திரன். (சூ. நிகண். ௧:௮௮.) 5. நண்டு. 6. பூனை. (சூ. நிகண். ௩: ௨௬.)

அலவாங்கு—பிடிவேண்டாது முழுதும் இரும்பாற்செய்தபாரை. [வழக்.]

அலவாட்டு—வழக்கம். [தெலுங்கு.]

அலவாநிறல்—அங்கலாய்த்தல். (உ-ம்.) “அலவாநிற்குமன் பிலேன்” (திருவாசக. திருச்சுத. ௭௪.)

அலவு—அலைதல். (உ-ம்.) “அலவுநுன் டெரியருவிராமப்பையராட” (இராமா. சித்திர. ௨௮.)

அலவுநல்—அலம்வருதல். (உ-ம்.) “நெறயும்விரையுமேர்த்தியுமலவற்று” (குறிஞ்சிஎ.)

அலவை—அல்லவை. (உ-ம்.) “அலவை சொல்லுவார்” (தேவார. பூத்தரா. ௪௦.) (திருநா.)

அலவைப்பெண்டிர்—வியபிசாரப்பெண்டன். (உ-ம்.) “அவமறைந்தொழுமலவைப்பெண்டிர்” (சிலப். இங்கிர. ௬௨௬.)

அலநல்—1. அழுதல். (உ-ம்.) “பொருமாசனை விட்டிடலும் புவிமீதலறிப்புரன்” (இராமா. நகரீ. ௭௮.) 2. ஓயாதுசத்தமிடல். (உ-ம்.) “சங்குரு லுளைந்தலறிய தடம்பினை” (கைட. நாட். ௮.) 3. கமையிலாதழைத்தல். (உ-ம்.) “ஆதீயென்றுமாருராவென்றென்றேயலருகில்லை” (தேவார. திருவாரூர். திருத்தாண்ட. ௬. திருநா.) 4. சிதறுதல். வழக்.]

அலறு—அலறென்னேவலுந் தெரிநிலைவினைப்பகுதியும் வினைத்தொகையும்.

அலறுசந்தி—அலறியவறியெழும்பச்செய்யும் ஒருவகைச்சகரிபாதசம். (சீவரட். ௨௬.)

அலறுதல்—அலற்தல்.

அலறுதலை—1. காய்த்தலை. (ஐங்குறு.) 2. விரித்தலை. (உ-ம்.) “அலறுதலையோமே” (ஐங்குறு. ௩௨௬.)

அலன்றல்—சாதல்.

அலாக்கு—தீங்கு. [இந்துஸ்.]

அலாசம்—அழகாக்கில் வரும் ஒரு நோய். [சுலாஹு: சு; லாவஸ - உமிழ்நீர்.]

அலாதம்—1. கரி. 2. நெருப்புக்கொள்ளி. [சுலாது.]

அலாதா—1. தொழிற்படாதது. 2. வேறு. [இத்தல்.]

அலாதாரி—ஒழிந்தபிறர். (உ-ம்.) “மின் னுரிடைமின்னேரிழைமென் கொம்பையலா

தார்” (பாரத. அருச்சுநன்றவ. ௧௮௨.) [இது அல்லாதார் என்பதில் லகரமெய்கெட்டது.]

அலாதி—மெய்யெழுத்துமுதல். (உ-ம்.)

“அலந்தம்” பார். (பி.வி. ௪௬.) [ஹத்-மெய். சுஜி - முதல்.]

அலாது—1. அல்லாது. (உ-ம்.) “கடியுடனவந்தளிக்கினலாது களிப்பரிதாம்” (தணிகை. களவு. ௩௨௦.) [லகாரமெய்கெட்டுவந்த ஒருவிகாரமொழி.] 2. தொழிற்படாதது. 3. வேறு. [2, 3. இந்துஸ்.]

அலாபத்திரம்—ஒற்றைக் கைக்குக்காட்டிய முப்பத்துமூன்றுவகையுள் ஒன்று; அது: சிறுவிரன்முதலாகிய ஐந்தும் வளைந்துமறிவது. (உ-ம்.) “அலாபத்திரமேயாயுங்காலே - புரைமையின்மிகுத்த சிறுவிரன்முதலா - வான்முறைபைத்தும் வளைந்துமறிவதுவே” (சிலப். அரங்கேற்று. ௧௮. ௨ரை.)

அலாபதம்—இலாமிச்சைச்செடி.

அலாபம்—1. அடையாமை. 2. இடைபூறு. 3. அலாபம். [சுலாஹு: சு; லாவஸ - அடைதல்.]

அலாபு—சுரைக்கொடி. [சுலாஹு: சு; லாவஸ - தாழ்த்தல்.]

அலாபுகம்—சுரைக்காய். (சீவரட். ௨௮௭.) [சுலாஹு:]

அலாபுகம்—ஒருவகைரோகம்; அது: உட்புறத்திற் சுரைப்பிஞ்சுபோடியகன்ற மாமிசகண்டமாய் வரும்; அந் சுவாசம் விடுதல் பிரயாசமாகும். (உ-ம்.) [சுலாஹு: சு; லாவஸ.]

அலாபுதம்—கலப்பைப்படை. (உ-ம்.)

“அலாபுதங்கொழுநன் மேருமால்வகையை துவிற்கிடையிழுத்திடுந் - இலாதன்” (சு. மபு. அந்தகாச. ௮௭.) [ஹத்-கலப்பை. சுலாஹு - படை.]

அலாயுதன்—பலராமன். (உ-ம்.) “அறிவுருவகையலாயுதன்முதல்வடமதுரை-செறியுமயாதவர்” (பாரத. அருச்சுநன்றி. ௭௨.) [ஹ்மாயு:]

அலாரம்—கதவு. [சுலாஹு.]

அலாரி—அலரிச்செடி.

அலாரிதா—அலரிச்செடி.

அலால்—அல்லால். (உ-ம்.) “மருஞ்சஞ்சலப்படுமலால்” (தாயு. பரிபூ. ௬.) [லகரமெய்கெட்டுவந்தது.]

அலி—1. ஆண்பெண்ணல்லாதது. (உ-ம்.)
“பெண்ணோடா ணவியாய்ப்பிறவாவருவான
வனே” (தேவார. திருக்கடவூர். சுந். சு.) 2.
இயமன். 3. உழவுசால். 4. உழுவோன். 5. கா
கம். 6. குயில். 7. தேன். 8. நறுவிலிமரம். (கு.
நிகண். ச: டஉ.) 9. நெருப்பு. 10. பல்லா
மன். (உ-ம்.) “அலிமுசந்தொழுமினவல்”
(பாரத. பதினாண். சக.) 11. விருக்கிகராகி.
12. வேளாண்மை 13. வைரமில்லாதமரம்.
[3, 4, 10, 12. ஹமிது, 5, 6, 7. சுலி.]

அலிக்கிரகம்—ஆண்பெண்வகுப்பிற்கு
ராத கிரகம். அலை; சரி, கேது, புதன் எனமு
ன்றும். அஃது உன்னமுடையான் கடக-ஆங்
கவியாற்பெறப்படும்.

அலிக்கை—ஆறுவகைக் கையினுள்ளொன்று;
அஃதும்: ஆறுவகையதென்பதுபின்னேகாட்
டப்படுஞ் சுந்தாரந்தப்பிரகாசச் செய்யுளான்
வினங்கும். (உ-ம்.) “சர்ப்பசிரம்வண்டு தனி
முருளங் கந்தரிக்கை - விற்பனஞ்சேர்கோச
ங்கபித்தமுட - னற்புதமே - யாகுமலிக்கை
ளாநென்றுரைப்பாரே - பாசனயசொல்லாப்
பரிந்து” (சிலப். அரங்கேற்று. கஅ. உரை.)
அலிகம்--நெற்றி. [சுஅ - அலங்கரித்தல்.

இசு - ஒரு வ-வி.]

அலிங்கம்—1. இலிங்கமல்லாதது. (உ-ம்.)
“அலிங்கமென்றுணர்ந்துமையமாயடைந்தே
” (வேதாரணியபு. கக்கிவ. ஈ0.) 2. குறிக
ளில்லாதது. [சுலி0ம0.]

அலிச்சரிப்பம்—ஒருவகைச் ;அது:
மிருதுவடன் நீண்டஉருவத்தை வளந்
தபடத்தையும் மந்தநடையையுட மறந்த
தொனியையும் அற்பகோபத்தை, உடை
யது. (சேவரட். டஉஅ.)

அலிச்சரம்—நீர்விட்டுவைத்திரு ம் மட்
சாடி. [சுலிஜூர்.]

அலிந்தம்—கோபுரவாயிலிறிண்ணை.
அலிநாள்—ஆண்பெண் என்னும் வகுப்ப
ல்லாத சாதிப்பட்ட டட்சத்திரங்களாகியமிரு
கசிரமுஞ் சதயமும். (வருஷாதி.)

அலிப்பேடு—அல்லியமென்னுங் கூத்து.
(சிலப். சுடலாடு. சஎ. உரை.)

அலிபகம்—1. கருவண்டு. 2. தேன். 3.
நாய். [சுலிவக.]

அலிபிஞ்சுநன்—எழுத அறியாதவன். [சுலி
விஜு: சு; லிவி-எழுத்து. ஜ-அறிந்தவன்.]

அலிமரம்—முருக்குப்போல உள்ளாவத
வெளியாவது வைரமில்லாத சாதிப்பட்ட
ரம்.

அலிழகப்பாண்டுரோகம்—ஒருவகைப்ப
ண்டு ரோகம். (சேவரட். டஉசு.)

அலியர்—அலித்தன்மையுடையவர், ஆன்
மையில்லாதவர். (உ-ம்.) “அலியரல்லை
யாண்டகையார் கொலோ” (கந்தபு. சூரன்
மண். உடு.)

அலியன்—கடுமரம்.

அலியெழுத்து—ஆய்த எழுத்து.

அலிவேதம்-- (சைநம்) மோகனவாணிய
த்தொன்று. (சி. சி. அ: கஉ. மறை.)

அலிகம்—1. நெற்றி. 2. பொய். 3. வானம்
4. வெறுப்பானது. [சுலிகு0.]

அலிசா—1. கிண்டன்சிலை. 2. தோணிவ
லிக்குத்தண்டு.

அலு—1-3. அலுவெண்ணேவலுந் தெரிந்
லேவினைப் பகுதியும் வினைத்தொகையும். 4.
நீர்விட்டுவைக்குஞ்சிறுகுடம். [சுஅ00.]

அலுக்கீது—(குடத்தைவனைந் தானென்பதி
ற்போல) வேற்றுமையுருபு வெளிப்பட்டுநித்
குந் சொடர். (உ-ம்.) “நித்தமநித்தமலுக்குல
க்காந்தொகை” (பி. லி. உஎ.) [சுஅ00க்.]

அலுக்குந்து—மகமதியர் அணியும் ஒருக
தணி. [சுஅ00லா.]

அலுக்குதல்—பிலுக்குப்பண்ணல்.

அலுக்குலேதல்—1. அடுக்குக்குலேதல். 2.
தாறுமாறுதல். [வழக்.]

அலுக்குலேவு—அலுக்குலேதல்.

அலுசிலம்பல்—ஒழுங்கின்மை, குழம்பல்.
(கிசை.)

அலுத்தசந்தி—பேரருளுடைமை. (சி. சி.
பாயிர். சு. சிவஞா.) [சு-எதிர்மறை. அ0வுத்
குறைவு.]

அலுந்தம்—1. ஆசையின்மை. 2. மடத்தி
ருப்தி.

அலுந்தல்—1. அலைக்கழிவுபடல். 2. இ
ளைத்தல். (உ-ம்.) “ஐயாமிகவுலுத்தோமலு
த்தோமே” (கந்தபு. தேவர்பு. சு.) 3. வரு
ந்துதல்.

அலுத்தன்—1. ஆசையற்றிருப்போன்.
(உ-ம்.) “இகபரமிரண்டுவேண்டாதிருப்பவ
னலுத்தனென்று” (மசசபு. பத்தி. உச.)

அலுப்பு—1. இளைப்பு. 2. வருத்தம்.

அலுமாரி—உடுப்பு, புத்தகம் முதலியவை
த்திருக்கும்படி பலகைத்தட்டிக்களை யொன்

நின்மேல் ஒன்றாக இடைவெளிவிட்டு நிரைத்துநாலுபக்கமும் பலகைகளால் மூடி மூடப்படுவது.

அலுவல்—வேலை, தொழில். (உ-ம்.) “உனக்கலுவலுண்டோ” [அலு என்னும் வீணையடியாற் பிறந்ததுபோலும்.]

அலுவலுவெனல்— அலப்பல், ஓயாமற் பேசுதல்.

அலுவலா— ஒருவகையுறுகாய். [இர்துள்.]

அலுவிகம்—விலவமாய்.

அலெகம்— 1. எழுதப்படாத வெள்ளேயு. (உ-ம்.) “அரியவிதழினைலெகத்தையளித்தாரணையர்” (சிவதரு. சிவஞானநாந. ௫அ.) 2. லோகமணல்.

அலை— 1. அசைதல், அலைதல். (உ-ம்.) “மதியப்புத்தேள் கலங்கலம்புனலிற்றேன்றி - யலைப்படுதன்மைத்தன்றே” (கந்தபு. வள்ளி. எ௩.) 2. அலையச்செய்தல். (உ-ம்.) “அலைமேற்கொண்- டல்லவையெய்தொழுதுமேவந்து” (வள்ளு. ௫௫௬.) 3. அலலை என்பதில் லகரமெய்கெட்டுமின்ற ஒரு முன்னிலைக்குறிப்புவினை. (உ-ம்.) “நீயலையோசொல்லாய்” (தாயு. பராபர. ௩௨௨.) 4-6. அலையெனே வலுந்தெரிநிலைவினைப்பகுதியும் வீணைத்தொகையும். 7. கடல். (உ-ம்.) “அலைவளம்பெரிதன்கோ” (நாட. நாட். ௨௨.) 8. திரை. (உ-ம்.) “ஆழியினமுதம்பொங்கியலையெறிந்தொழுதிற்றென்ன” (கந்தபு. தெய்வ. ௧௬.) 9. கொலை. (பிங்க. ௩௦௬௫.) 10. திரையடித்தொதுக்கிய கருமணல். 11. நீர். 12. பூமி. 13. மது. 14. மிகுதி. (உ-ம்.) “கண்ணீரலைப்பட்டுகொங்கையான்” (நளவெண். கலிநீ. ௩௬.)

அலைக்கல்— 1. அலைத்தல். 2. நீரைக்கலக்குதல். (உ-ம்.) “முகேகொனவலைக்கலுற்றார்” (கந்தபு. சுரம்புரு. ௩௦.)

அலைக்கழிந்தல்— அலைந்துவருந்தச்செய்தல். (உ-ம்.) “அவளை யலைக்கழித்தான்” (தண்டிலையாச்சக.)

அலைக்கழிதல்—அலைந்துவருந்துதல். (உ-ம்.) “ஐம்பூதத்தாலே யலைக்கழிந்ததோடமற” (தாயு. தத். ௧.)

அலைக்கழிவு—அலைக்கழிதல்.

அலைகுதல்— அலைதல். (உ-ம்.) “நின்றறறதலைகுதல்விருப்பினக்கு” (வைவாக்கியசக. ௨௩.)

அலைச்சல்—உலைச்சல்.

அலைசடி—தொந்தரவு. [இழிசனர் வழக்.]

அலைசடை—அலைசடி.

அலைசல்— 1. அலைவு. 2. துன்பம். அலைசுதல்— 1. கழுவுதல். 2. சோம்பல். (பிங்க. ௧௮௧௬.)

அலைசோலி—அலைக்கழிவு. [சோலி.] (தெலுங்கு.)

அலைத்தரல்— அலைதல். (உ-ம்.) “கருங்குழமின்திறெருத்தலைத்தர” (சிந்தா. குண. ௨௫௬.)

அலைத்தல்— 1. அசைத்தல். (உ-ம்.) “கொலைத்தலையகூர்வாளிகோப்புண்டுகிடந்ததுகாலலைத்தலையவீழ்ந்து” (திருவிளை. பழியங். ௮.) 2. அடித்தல். (உ-ம்.) “எயிற்றிமாதர்வயிறலைத்தோட” (இராமா. ஆற்று. ௧௮.) 3. அலையச்செய்தல், உலைத்தல். (உ-ம்.) “ஆரினா முழுவதுயலைத்து” (கந்தபு. ஆற்று. ௧௬.) 4. கெடுத்தல். (உ-ம்.) “கூற்றறையுமுத்தானடியவராலியலைத்தானே” (கந்தபு. அக்கிரிமுகா. ௨௧௦.) 5. திரையடித்தல். (உ-ம்.) “அலைக்குமாரியிடங்கிட” (இராமா. சூர்ப்பநகி. ௭௮.) 6. நீரைக்கலக்குதல். (உ-ம்.) “அலைத்தலையடையுமெல்லை” (கந்தபு. சுரம்பு. ௩௬.) 7. வருத்துதல். (உ-ம்.) “ஆரூர்த்துடையலைப்ப” (கந்தபு. வீரவாருநீ. ௨௨.)

அலைத்திடல்— 1. அலையச்செய்தல். 2. வருத்துதல். (உ-ம்.) “உயிர்ப்பெயனுமோதைநின்றயலைத்திட” (கந்தபு. சயந்தன்பு. ௫.)

அலைதரல்— அலையச்செய்தல். (உ-ம்.) “அறங்கவாளியலைதர” (திருவிளை. நாட். ௧௨.)

அலைதல்— 1. அலைதல், அசைதல். (உ-ம்.) “திருத்தகுதாமரையலைதல் சேர்தடம்” (நாட. அன்னத்தைக்கண. ௬௦.) 2. சோம்பல். 3. தள்ளாடல். 4. திரிதல். (உ-ம்.) “புசிப்புக்கலைத்திடல்” (தாயு. சித்தாரண. ௫.) 5. திரிந்துவருதல். (உ-ம்.) “மெத்தவலைந்தேனுன்னுமநவாலின்பத்தால்வாழ்வின்றென்” (தாயு. பன்மா. ௧௦.) 6. துன்பம்.

அலைநாடி— பசுவின் கழுத்திலே புடைத்துத் தூங்குந்தகை. (தர்க்கந். ௩௨.)

அலைநீர்—கடல். (உ-ம்.) “அலைநீராரடை” (சிலப். இத்திர. ௧.)

அலைப்படுதல்—வருதுதல். (உ-ம்.) “தாயிலாச்செய்போலலைத்தலைப்பட்டுடன்” (தாயு. சிலன். ௫.)

அலைப்பு— 1. அசைப்பு. 2. அலைத்தல், வருத்தல். (உ-ம்.) “அலைப்புமனைவாழ்கலை” (பெரியபு. வெள்ளா. ௨௬.) 3. ஒன்பதுவகைக்கூத்துக்களிலொன்று.

அலைமகள்— இலக்குமி. [அலை - கடல். மகள் - புத்தலி.]

அலைமான்—இலக்குமி. (உ-ம்.) “அலைமா
ன்புணருமால்” (சேதுபு. காயத்திரி. ௩௨.)

அலையல்—1. அலைதல். (உ-ம்.) “அங்கு
யிக்குமென்றலையலாமோ” (தாபு. பரா. ௩௨௧.)
2. சோம்பல். 3. துன்பம்.

அலையெடுத்தல்—அலையெழும்புதல்.

அலைவாய்—1. கடல். (உ-ம்.) “சூலைவா
யிடைத்தொலைத்து” (கந்தபு. கடவுள்வா.
காட.) 2. திருச்செந்தூர். (உ-ம்.) “மேவருங்
கூடன்மேலைவெற்பினிலலையாய் தன்னில்”
(கந்தபு. திருக்கா. ௧௦௬.)

அலைவாய்க்கரை—கடற்றிரை வந்துமறி
யுமிடம்.

அலைவு—1. அசைவு, சலகம், இயக்கம். (உ-ம்.)
“அலைவிலசேதனமாயையாதலாலும்” (சிவப்
பிர. க: ச.) 2. அமைவினமை. 3. அலைதல்.
(உ-ம்.) “ஒதநீரி-னலைமடவார்வியியநலின்
தொழுத்தொடுமின் னிவைச்செலவாமலைநிகற்
பித்து” (ஞானவா. வைராத: ௧௬.) 4. சஞ்ச
லம். (உ-ம்.) “மரவலைவெல்லா மொழித்து”
(ஞானவா. சநகரா. ௨௬.) 5. வருத்தம். (உ-ம்.)
“அலைவெசய்தொல்லையி னடல்பெற்றேரு
வான்” (கந்தபு. சூரனமை. ௫௩.)

அலோகநம்—காணப்படாமை. [சுமெலா
கம்: சு: லொகீந - காண்டல்.]

அலோகம்—காட்சிக்கு விடயமாகாதது.
(உ-ம்.) “தங்கியவலோகவிருளுந்தினுதர்ப்ப”
(கூர்மபு. விச்சுவ. ௫.) [சு: லொக.]

அலோகி—பசளைப்பூண்டு.

அலோபம்—1. ஆசையின்மை. 2. லோ
பமின்மை. [சு: லொலு.]

அலோமி—பொற்றலைக்கையாந்தகரைப்
பூண்டு.

அலௌகிகசந்திகநுடம்—லௌகிகமல்லாத
சம்பந்தம். (தர்க்கா. ௧௦.) [சுமெலாசிக:
லாபுசிகவு-௬.]

அலௌகிகப்பிரத்தியங்கம்—லௌகிகப்
பிரத்தியக்கமல்லாதது. (தர்க்கா. ௧௩.) [சு
மெலாசிக: பூ-சூசுத.]

அலௌகிகம்—இலௌகிகமல்லாதது.
(தர்க்கா.) [சுமெலாசிக.]

அலௌகிகி—சிவதன்மிணிதீகை. (சி-வி.
கிரி. ௩௬. உரை.) [சுமெலாசிகி.]

அவ்—அவை. (உ-ம்.) “அவ்வே-இவ்வேன
வறிதற்குமெய்ப்பெறக் கிளப்ப” (தொல்.

சொல். ௧௧௬.) [இ-து: அஃறிணைப்பன்மை
ச்சுட்டுப்பெயர்.]

அவ்வது—அவ்லாறு. (உ-ம்.) “அவ்வது
றைவதரிவு” (வள். ச௨௬.)

அவ்வரி—அழகியவரி. (ஐங்குறு.)

அவ்வழி—1. அதன்பின்பு. (உ-ம்.) “அவ்
வழிமுழவித்திங்க ளுமெலவழிவேற்செங்கே
ழக்” (கூர்மபு. வருண. ௫.) 2. அந்தமார்க்கம்.
3. அப்படிவருமிடத்து. (உ-ம்.) “அவ்வழி -
யாவியிடைமையிடமிடருகும்” (நன். எழுத்.
௨௦.)

அவ்வாய்—அழகிய இடம். (உ-ம்.) “அவ்
வாய்வளர்ப்பிறை” (பெரும்பாணை. ச௨௨.)

அவ்வாறு—1. அந்தவழி, அப்படி. (உ-ம்.)
“எழில்கூர்வனத்- தவ்வாறுபயில்கின்றவருள்
வாரி” (பாரத. புட்ப. ௧௨௫.) [அ-ஒருசுட்டு.
ஆறு-வழி.] 2. ஆறு-ஆறு. (உ-ம்.) “அப்பதினா
யிவர்க்குமொவ்வொருத்திக் கவ்வாறு- யொ
ப்பரியவறுபதினாயிங்குமாருளர்” (திருவிளை.
பழியுத். ச.) [ஆறு- இரட்டித்தது.]

அவ்வழித்தல்—பொறுமைகொள்ளுதல்.
(உ-ம்.) “அவ்வீத்தழுக்காறுடையானை” (வள்.
௧௬௭.)

அவ்வீதழ்—அழகிய இடம். (உ-ம்.) “அவ்
வீதழ்விழ்பதங்கமழ” (செடுலை. ச௬.)

அவ்வியஞ்சநம்—1. அடையாளமில்லாதது.
2. கொம்புமுனைக்கும் பருவம்வந்துங் கொம்
புமுனையாதமிருகம். [சுவயுஜை: ச; வுஜை-
அடையாளம்.]

அவ்வியந்தக்கிரமம்—வழக்கத் தில்லெளி
ப்படாதகிரமம், மயக்கமாகச்சொல்லப்பட்ட
கிரமம். (உ-ம்.) “பாசபசுபதினென்னு மவ்வி
யத்தக்கிரமமாகச்சொன்னது, முதற்பாசத்
திரசுப்பண்ணி நீங்கினபின்பு பசுதரிசனமா
யதன் பின்பு பதிதரிசுமாக வேண்டுமானாச
யால்” (சி.சி. அனைவ. ௧௦. சிவாக்.) [சுவயுஜை.]

அவ்வியந்தகாயத்திரி—வெளிப்படச்சே
பிக்கப்படாத காயத்திரி. (த.நி. போ. ௨௧௭)
[சுவயுஜை: மாயசூரி.]

அவ்வியந்தசாயியம்—அறியப்படாத சங்
கியை வைத்துச்செய்யுஞ் சமீகரணம். [சுவயு
ஜை: வாரிசூரி.]

அவ்வியந்தபூதம்—அவ்வியாகிருதபூதத்
தை வியாபித்திருக்கும் பஞ்சபூதம். (உப
நிட. ௨௮.) [ல-ருத்.]

அவ்வியந்தம்—1. (வீசகணித.) அறியப்
படாத எண், மறைநிலையிராசி. 2. ஆன்மா.

3. (வேதாந்தம்) இரச்சவிலே சர்ப்பத்துவம் போலப் பிரமத்தினிடத்தில் விவர்த்தமாக கத்தோன்றுகிற மூலப்பிரகிருதியென்னுஞ் சத்தி. (உ-ம்.) “பேசரியபரத்தினி லாரோப மதாமூலப்பிரகிருதிதனிலவ்வியத்தந்தோன்றும்” (உபநிட. கங்.) 4. ஓரெண்; அது: கோடி கோடி கோடி கோடாகோடி. 5. காட்சிக்க மையாதது, வெளிப்படாதது. (உ-ம்.) “பிரளயாகலருக்கு ஆவயத்தசரீரங்ளாம் அவ்வியத்தபுவங்கனும் மாயைக்குள்ளேயங்கேமிருக்கின்றன” (சி-வி. ஞான. ௨௨. தாற்.) 6. சரம வேத உபநிடத்தத்தோன்று. (கூர்மபு. அட்டமூ. ௨௬: உரை.) 7. சிருட்டிக்கப்படாதது. 8. குக்குமம். (உ-ம்.) “பொருவிலவ்வியத்தமாயழிவின்றி” (கூர்மபு. பிரகிரு. ௩.) 9. சிச்சயிக்கப்படாதது, நிதார்க்கப்படாதது. 10. பரப்பிரமம். 11. (சித்தாந்த.) பிரகிருதிமாயை; அது: சுத்தமாயை தூலபரிணாமாயத்தோன்றுவது. (உ-ம்.) “மாயையின்வ்வியத்தம் வந்திடும்” (சி. சி. ௧: ௧௩.) [புக்குணங்கனும் விளங்கா திருத்தலால் அவ்வியத்தமென்றா] (சி. சி. ௨: ௫௭. மறை.) 12. பிரித்து தெரியாதது. (உ-ம்.) “அவ்வியத்தசத்தம்” (சி. சி. ௨: ௧௨. சிவாக்.) 13. பீடமும் இலங்கமுமாயிருக்குஞ் சிவலிங்கம்; அது: ஈசராணியவயவங்கன் வெளிப்படத்தோன்றாதது. (உ-ம்.) “அவ்வியத்தம் பீடலிங்கமங்கமனைத்தும்விளங்கு - மவ்விவிங்கமேவியத்தமாய” (சைவசு. பொது. ௧௧௧.) 14. மகேச்சரன். (உ-ம்.) “நருதரியவவ்வியத்தத்தருளானுங்காண்வரு சர்ப்ப-புருடனுநுற்றீடலானும்” (கூர்மபு. பிரகிரு. ௧௧.) 15. (காங்கியர்பெயர்லும்) சூலப்பிரகிருதிமாயை. (உ-ம்.) “இலகு காரியமாகிய வுலகாகியிருக்கவுஞ் தெரிதரப்படாத-வலனுது தலின்வ்வியத்தமேயென்றும்வகுப்பரம் மாயைக்குப் பெயர்கள்” (குத. சிவமாயன். ௮: ௧௧.) [சுவடுகூ.]

அவ்வியத்தலக்கணை—உமாதேவி. (உ-ம்.) “சருவசத்திகலையவ்வியத்தலக்கணை” (கூர்மபு. திருக்கல். ௨௩.) [சுவடுகூறுகாணை-சிவன். ஐ - ஒருபெண்பால்விகுதி.]

அவ்வியத்தன்—1. சிவன். (வேதாந்த) அந்தர்யாமி. (வேதா. கு. ச௨.) “அந்தம்யன்” பார். [இந்திரியங்களின் விடயமாகாதங்கி நிறற்றின்வந்த பெயர்.] 2. மன்மதன். 3. மூடன். 4. விட்டுணு. [சுவடுகூ.]

அவ்வியத்தந்தன்—அவ்வியயத்தத்திதன். (பி. வி. ௩௩.)

அவ்வியதி—1. அஞ்சாதது. 2. (வேதத்தில்) குதினா. [சுவடுபி: ஈ; வு]—வருத்தம். போரில் இளையாததென்றபடி.]

அவ்வியத்தி—1. இரவு. 2. பூமி. [சுவடுபி. தி.]

அவ்வியபாவம்—அவ்வியப்பாவம். (உ-ம்.) “மூன்மொழியவ்வியஞ்சேர்தொகைபேர்முன்மொழிச் சொகையே- சொன்மொழியவ்வியபாவமருமும்” (வீரசோ. தொகை. ௬.) [சுவடுபி. உவா.]

அவ்வியம்—1. அழக்காது. (உ-ம்.) “அவ்வியஞ்சுத்தானுக்கமும்” (வள். ௧௧௧.) 2. இடைச்சொல். (உ-ம்.) “மூன்மொழியவ்வியஞ்சேர்தொகை” (வீரசோ. தொகைப்ப. ௬.) 3. தேவர்க்கிடும்பலி. (மது. ௩: ௧௩௦.) 4. டெய். 5. வடிவம் இவ்வாமை. (உ-ம்.) “அவ்வியமென்சொப்பமா தீனை வினல்” (வேதா. கு. ௧௨௮.) [2. சுவடுபி. 3, 4, 5. வடிவம். 6. சுட்டியா; அவ்வியமெனவிதாரமொழியாயிற்று. விடய - வடிவம்.]

அவ்வியயத்தந்தன்—இடைச்சொற்களாலாயத்தத்திதன்; அவை: ஆங்கு, ஆன், ஈன் முதலியவாக வருஞ் சுட்டுப்பின்னாநிலலாத இடப்பெயர்களும்; அவ்வயின், இவ்வயின், உவ்வயின், அருகண், இங்கண், அவ்வாய், ஆயிடை எனச் சுட்டோடும் எவ்வயினென வினாவோடும் வந்து ஏழாம் வேற்றுமையிடப்பொருள் உணர்த்தவனவுமாம். (உ-ம்.) “பேர்கொண்ட சுட்டுப்பெயரிற் பிளந்துநிலலாவிடனு-கோர்கொண்டவெண் சுட்டெகாரங்க ளே மோடி நின்றனவு - மோர்கொண்டவேழநிடப்பொருள்காட்டுமிடைச்சொற்களார் - தார்கொண்டபூங்குழ லாயவை யவ்வியத்தத்திதனை” (பி. வி. ௩௩.) [அவ்வியய என்றதில் ய கெட்டுகின்றது. சுவடுபி.]

அவ்வியயபூர்வபதம்—“அவ்வியயபூர்வம்” பார். [சுவடுபி. ௨௮-௩௮-படி.]

அவ்வியயம்—1. அழியாதது. (உ-ம்.) “ஊழிதனிணுங் குன்றறிந்ததலினால்வ்வியம்” (வேதாரணியடி. வேதாதி. ௭௩.) 2. அற்பமாகச்செலவுசெய்தல். 3. இடைச்சொல். (பி. வி. ௩௩.) அவ்வியயத்தத்திதன் யாடி. 4. செலவு செய்யாமை.

அவ்வியயன்—1. விட்டுணு. 2. சைவிலாதவன். (சி-வி. ஞான. ௨.) [சுவடுபி. அழிவு.]

அவ்வியாய்பாவம்—1. அழிவுறுமை. 2. இடைச்சொற் சமாசம்; அது: நாமபூர்வபதம், அவ்வியயபூர்வபதம் என இருவகைப்படும். பெயர்க்குப்பின்வரும் இடைச்சொல் நாமபூர்வபதம்; “வான்மன்” என்பதிற்போல. பெயர்க்குமுன்வரும் இடைச்சொல் அவ்வியயபூர்வபதம்; “மற்றையாடை என்பதிற்போல. (உ-ம்.) “முன்மொழிப்பேர்க் சொலிடைச சொலீரண்டு முரணிரிதற்கு- தன்மொழியவ்வியாய்பாவம்” (பி. வி. உஉ.) [சுவ்யூபிவ.]

அவ்வியவகிதம்—அடுத்திருத்தல், கிட்டினது. (உ-ம்.) “அவ்வியவகித வஸ்துக்கள்” (சி. சி. உ: சுச. சிவாக்.) [சு; வ்யுவஹித - வேறுபடுத்து.]

அவ்வியபலச்சீநீநம்—தடுக்கப்படாதது. [சு; வ்யுவஹித - தடுக்கப்பட்டது.]

அவ்வியவந்தை—1. அபத்தமான அறிவு. 2. கிரமமல்லாதது. 3. வீதிதவறுதல். [சுவ்யூபிவஸூ: சு; வ்யுவஸூ - கிரமம்.]

அவ்வியவாகன்—அக்கிந்தேவன். [ஹவ்யு வாஹ: ஹவ்யு - அவி. வாஹ - கொண்டு செல்லுகிறவன்.]

அவ்வியன்—1. ஒன்பதாமதுவின் காலத்துள்ள ஏழுமுநிவருளொருவன். (உ-ம்.) “தீரகேழுந்துதிமானவ்வியன்றேனோ” (சுர்மபு. மதுவ.உஉ.) சுவாயம்புமதுவின் புத்திரானுகிய பிரியவிரதனுடைய ஏழுமக்களுளொருவன். (உ-ம்.) “தோல்கீர் - தங்குமவ்வியனே” (கந்தபு. அண்ட. உ.எ.) 2. (சாங்கியத்தில்) பிரதானம்.

அவ்வியாகிருதம்—(வேதாந்த) ஈகரண்காரண சர்மாகிய மாயை. (நாகாசங். கரு.) [சுவ்யூக்யு: சு; வ்யூக்யு - பிரிக்கப்பட்டது.]

அவ்வியாகிருதன்—சுருத்தியவத்தையிற் சமட்டிகாரணசீரத்தில் அபிமானித்த ஆத்மாவாகிய அந்தரியாமி. (வாக்யதேவ. அவத்தாத்தி. உரக.) [நாமரூபரகிதமாயிருக்கிறபடியால் வந்தபெயர்.]

அவ்வியாத்தி—1. அடைதல் இன்மை. 2. இலக்கியத்தினேகதேசத்தின் இலக்கணமில்லாமை; அது: ‘ஆவிற்குக்கபிலநிறத்தன்மை’ (தருக்கசங்கு-ஆம்.பக்.) 3. பரிக்கக்கடாதது. (சி. சி. அளவை. கச. சிவாக்.) 4. ஒன்றுமற்றொன்றில் அடங்கியிருத்தல் இன்மை. [சுவ்யூபிவ.]

அவ்வியாப்பியம்—முழுதிலுஞ்செறிந்திராமை. வியாப்பியம் இன்மை, பெரும்பாலனவற்றிற்கெறிந்திராமை. [சுவ்யூபிவஸூ: சு; வ்யூபிவ - செறிந்திருத்தல்.]

அவ்வியாபகம்—வியாபகம் இன்மை. (தர்க்க.பா.அச.) [சுவ்யூபிவக.]

அவ்வியாபி—சர்வவியாபகம் இல்லாததுவன்-வன். (உ-ம்.) “கண்ணுக்குத்தோற்றியபூதங்காரணமென்னும் லோகாயதனுக்குப்போல அவ்வியாபியன்றி” (சி. சி. உ: சூக. நூற்பு.) [சுவ்யூபிவ.]

அவ்வியாவிருத்தி—வேறுபாடினமை. (அநமான. சரு. பக்.)

அவ்வுதல்—அவாவிலீழுதல். அவ்வேதீரோகம்—வெதிரோகவாக்கியமின்றிக்கூறுவது. (அநமான. சசு. பக்.)

அவ்வேயன்—பதினமூன்றாமதுவின் காலத்துள்ள ஏழுமுநிவரில் ஒருவன். (உ-ம்.) “பொங்கொளிரேர்த்திமானவ்வேயன்” (சுர்மபு. மதுவ. உஉ.)

அவ்வேவ—1. ஆத்திருடி முதலிய சிலநூல்கள் இயற்றிய தமிழ்ப்புலமைநிரம்பிய ஒரு பெண். (உ-ம்) “அவ்வைபாடலுக்கு நடுநெய்ப்பால்பெருகி” (பாரத. சிறப். அ.) 2. தவப் பெண். 3. தாய். (உ-ம்.) “என்ற-வவ்வையுமத்தனாமாருள்செய்தார்” (கந்தபு. செய்தவ. உஉஅ.)

அவ்வேவோன்—அவன். (உ-ம்.) “அவ்வேவோனுருக்கபிலிவ்வே” (பாரத.பதினெட்ட.ககக.)

அவ--1. அறிவு, 2. கட்டளைசெய்தல், 3. குறைத்தல், 4. சுத்திசெய்தல், 5. திருத்துதல், 6. சிந்தை, 7. நீக்கம், 8. புறம்பு, 9. பேபவழித்தல், 10. வியாபகம், 11. ஆதாரம், 12. தோலினைப் பொருள்படும் ஓர் அவ்வியம்.

அவக்கியாதம்—அவமாதம். அவக்கியாதி—தூர்க்கீர்த்தி. அவக்கிரகணம்—1. அவசங்கை. 2. தடை. [சுவயூபிவண: சுவ; மு. வுண - எடுத்தல்.]

அவக்கிரகம்—1. எடுத்தல், 2. ஏற்றுக்கொள்ளுதல், 3. சுபாலகுணம், 4. தடை. 5. நிர்த்தனைப்பேச்சு. 6. நிர்த்துத்தல், 7. பிடித்தல், 8. மனையின்மை. 9. யானைத்திரள், 10. யானையின் நெற்றி. [சுவயூபிவ: சுவ - முன்; மு. வு - எடுத்தல்.]

அவக்கிரசம்—காடி.

அவகீகரீந்தநம்—உரத்தமுதல். [சுவ; சுரநீ—அமுதல்.]

அவகீகராயம்—1. அசனுக்கிறக்கும்வரிப் பணம். 2. குத்தகைப்பணம். 3. கூலி. 4. சம்பளம். 5. விலை. [சுவகூய; சுவ-அடை தல். சுய - கொள்ளுதல்.]

அவகீகராகம்—1. அவமாநம். 2. சாபம் இ டெதல். 3. மழையின்மை. [சுவமுரஹ; சுவ- கீழ். முரஹ - எடுத்தல்.]

அவகீகரானீ—1. இறங்குதல். கீழ்போ தல். 2. சரீபமாய்ப்போதல். [சுவகூரணி; சுவ - கீழ். கூரணி - செல்லல்.]

அவகீகரியை—1. அசட்டை. 2. விதித் தன செய்யாதொழிதல். [சுவகூயா; சுவ- கீழ். கூயா - செயல்.]

அவகீதூறி—1. கெட்டகுறி. அவகீகனல்—1. ஒருவிவரவுக்குறிப்பு. (வழக்.) 2. ஓர் அச்சக்குறிப்பு.

அவகட்டநம்—உரோஞ்சித்தன்ருதல். [சுவவட்டநம்.]

அவகடம்—1. எதிராயது. 2. கீழே. 3. பின்னே. 4. வஞ்சகம். [1, 2, 3. சுவமய.]

அவகண்டநம்—1. அழித்தல். 2. களைதல், பிரித்தல். (பா.ரி. இட.) [சுவஷ்ணுந்.]

அவகண்டம்—முசத்தில் அல்லது கண்ண த்தில் வரும் விரணம். [மண்ணு - கண்ணம் அல் லது முகம்.]

அவகணிதம்—அவமதிக்கப்பட்டது. [சுவ மணித:]

அவகணிதன்—அவமதிக்கப்பட்டவன். [சுவமணித:]

அவகந்தம்—புறங்கை. அவகதவாய்—கீழ்க்காய் கெல்லிப் பூண்டு. அவகதன்—பிரசித்திபெற்றவன், அறிய ப்பட்டவன். [சுவ-அறிவு. மகி-அடைதல்.]

அவகதி—1. அறிவு. 2. இடம் விட்டுப்பெ யாதல். 3. புலப்படுதல். [சுவ-அறிவு. மகி- பேர்தல்.]

அவகமம்—1. அகற்றல். 2. அறிதல். 3. யதார்த்தமான அறிவு. [சுவ - அறிவு. மகி- போதல்.]

அவகரிந்தநம்—1. சேவுதல். 2. தறித்தல்.

[சுவகத-ந்; சுவ - கீழ். கத-ந் - வெட் டெதல்.]

அவகரிந்தம்—குழி. (சேவரட். ௧00.) அவகரிந்தவிரணம்—ஒருவகை விரணம்; அது: விரணத்திற் குழிவீழ்ந்துள்ளது. (சேவ ரட். ௧00.)

அவகரணம்—1. அபகரித்தல். 2. மீட்டு தல். [சுவகரணம்.]

அவகாகநம்—1. நன்றானபயிற்சி. 2. நீரா டெதல். [சுவமாமந்; சுவ - முன்; மாம- ஆடுதல், முழுதல்.]

அவகாதம்—1. நீராடுதல். 2. நீராடும்இடம். [சுவ- முன்; மாம - ஆடுதல்.]

அவகாசதன்—ஒதுக்கிடங்கொடுப்பவன். [சுவகாஸ - இடம். டி - கொடுக்கிறவன்.]

அவகாசப்பிரதம்—இடம் கொடுப்பது. (உ-ம்.) “அகங்காராதுஷங்கமாயிருக்கிற பிரா னத்தி வாயுக்களுக்கும் வகாசப் பிரதமாயிருக் கும்” (சி. சி. உ; கடு. சிவாக்.) [சுவகாஸ- இடம். புடி - கொடுப்பது.]

அவகாசம்—1. ஆகாயம். (பெளட். பும். ௨௮௨.) 2. இசைக்காலம். 3. இடம். (உ-ம்.) “பரமமுத்தியிலே சிவமேயானையினால் இந்த விசாரத்துக்கு அவகாசமேயில்லை” (சி.சி. சு: சு. சிவாக்.) 4. இடையேயிருக்கும் இடம். 5. ஓய்ந்திருக்கும் நேரம். 6. கொள்கலம். 7. திரா னி. (உ-ம்.) “கடனிறுக்க எண்கு” அவகாசம் இல்லை” [வழக்.] 8. துவாரம். 9. பரந்த இ டம். 10. பொருள்வைக்குமிடம். [சுவகாஸ; சுவ - ஊடே. காஸ - பிரகாசித்தல்.]

அவகாசிப்பித்தல்—இடங்கொள்ளச்செய்தல், இடங்கொடுத்தல். (த. நி. போ. ௧௧௬.) [சுவ. சுவகாஸ.]

அவகாதம்—1. அடித்தல். 2. அவமாநம். 3. சொல்லுதல். 4. சடிதிறணம். 5. தாது வங்களை யூரலிவிட்டு உலக்கையாற் குத்துதல். [சுவவாட; சுவ; வாத - அடித்தல்.]

அவகாரம்—1. அழைத்தல். 2. கருமீன். 3. சூதாடுகை யுத்தஞ்செய்கையாகிய இவற் றின் நின்றோய்த்திருத்தல். 4. பதிதனுடைய தன்மை. 5. யானைமீன். [சுவகாரம்.]

அவகாரன்—கள்ளன். [சுவகாரம்:]

அவகாலம்—1. அகப்பகாலம். 2. கெடுகா லம், பஞ்சங் கொள்ளாளோய் முதலியன பர ம்புங் காலம்.

அவகீந்தியம்—கெட்டசெய்கை. [சுவகூஜம்.]

அவகீதம்—1. குணம் இல்லாத பாடல். 2. நிந்திக்கப்பட்டது. 3. பொல்லாதது. 4. வசையாசப்பாடப்பட்டது. [சுவமீத.]

அவகீர்ணம்—1. அவமதிக்கப்பட்டது. 2. சிதறுதல். 3. பருப்பொருளாகக் குத்தப்பட்டது. 4. மண்ணையெடுத்தல்; இது: குண்டசுத்திநிமித்தஞ்செய்யப்படும் பதினெட்டுச் சம்ஸ்காரங்களுள் ஒன்று. (சி-லி. கிரி. உள. தாற்.) [சுவகீர்ணம்.]

அவகீர்ணி—ஸ்திரீ சங்கமஞ் செய்தலாற் பிரமசரியமெறி தவறினவன். [சுவகீர்ணி-நு.]

அவகீர்ந்தி—அபகீர்த்தி. (உ-ம்.) “உணத்தகுஜீர்த்தியல்லாதவகீர்த்தியுலகினிற்” (மச்சு. பத்திமான். கசு.) [சுவகீர்த்தி-நு.]

அவகீரணிவிரதம்—ஒரு விரதம்; அது: சக்ரியாகி மகளிர் போகம் விரும்பு நினைந்ததோவும் நீங்கச்செய்யப்படுவது. (உ-ம்.) “வளம்பெறுசக்ரியாகியென்றுரைப்போன் வரிமுலை மங்கையர்போக-முளம்பெறுவேண்டிஒற்றிடவேண்டமுயரவகீரணிவிரதம்” (குத. ஞானயோ. கள: நக.) [சுவகீரணி-நு; வு-தம்.]

அவதஞ்சநம்—1. சுருங்குதல். 2. வளைதல். [சுவகூஜம்: சுவ; கூஜம்-வளைதல்.]

அவதூரம்—1. எதிரானது, மாறானது. 2. கீழ்ப்போவது. 3. பின்போவது. [சுவகூடார.]

அவதூண்டநம்—1. இழுத்தல். (சித்தாந்தம்) சிவனுடைய இருதயாதிதாங்களில் இருதயாதிமத்திரங்களைக் கவஞ்சுந்றுவது போல நியாசஞ்செய்வது. (சி-லி-கிரி. உள. தாற்.) 2. சுற்றுதல். (உ-ம்.) “பத்திகேரகவசத்தவகுண்டநம்பண்ணி” (கடம்பவர, இல்லாசந், கஅசு.) 3. மறைத்தல். 4. முகத்தை மறைக்குஞ்சிலை. [1, 2. சுவகூஜம். 3, 4. சுவமூணம்.]

அவதூண்டநழித்திணை—இரண்டொட்டிகளையும் பிடித்துத் தச்சிவிரல்களை மாதிரி மீட்டி மண்டலாகாரமாகச் சுற்றுதல். (சி-லி. கிரி. உள. தாற்.)

அவதூண்டிதம்—1. இழுக்கப்பட்டது. 2. சுற்றப்பட்டது. 3. மறைக்கப்பட்டது. 4.

மூடப்பட்டது. [1, 2. சுவகூஜம். 3, 4. சுவமூணம்.]

அவதூணம்—1. கெட்டகுணம். 2. கெட்டகுறி. (உ-ம்.) “திவ்வியைச் சக்கரத்தா-லவகுணஞ் செய்தன்றோ” (சி. சி. பர. பாஞ். மறு. உசு.) [சுவமூணம்.]

அவகேசி—பூத்துங் காயாத மரம். [சுவகேசரிநு; கெசு - கனீ.]

அவகேசு—மிக்ககேசு.

அவகேளநம்—அவமதிப்பு. [சுவகேளநம்: சுவ; கெள.]

அவகேளம்—அவகேளம். [சுவகேளம்: கெள - நிந்தித்தல். உ - எவ்வாயிற்று.]

அவகேளிதம்—அவமதிக்கப்பட்டது. [சுவகேளிதம்.]

அவகோணம்—கொலைசெய்யக்கருதி ஆயுதங்களால் ஊறுபடுத்தல். [சுவகோணம்.]

அவச்சா—தூன்மரணம்.

அவச்சாயை—தள்ளுபடியானசாயை.

அவச்சாவு—அவச்சா.

அவச்சிந்தம்—1. எல்லாக்குள் அடங்கியது.

2. (தர்க்கம்) ஒருபொருள் அதன்விசேடகுணங்களால் மற்றைப்பொருள்களினின்று வேறுபடுத்துணர்த்தப்படல். 3. வெட்டப்பட்டது. 4. வேறுகப்பிரிக்கப்பட்டது. [சுவகூஜம்: உரிந - வெட்டப்பட்டது.]

அவச்சிந்தன்—1. எல்லாப்படுத்தப்பட்டவன். (உ-ம்.) “ஆன்மா அந்தக்காணவச்சிந்தனாகியிருதயத்திலேநின்று” (சி. சி. ச: கரு. சிவாச்.) 2. வேறுபடுத்தப்பட்டவன். [சுவகூஜம்.]

அவச்சுரிதகம்— } குதிரைக்கனைப்பு.
அவச்சுரிதம்— } [சுவகூஜம்: சுவ: கரு:]

அவச்சேதகம்—1. எல்லாப்படுத்தல். 2. ஒருபொருளை மற்றொரு பொருளினின்று விசேடகுணங்களாற்பகுத்துக்காட்டல், அளவீடல். (உ-ம்.) “பதார்த்தாவச்சேதகாலம்” (சி. சி. உ: கரு. சிவாச்.) 3. நிச்சயித்தல். 4. விசேடகுணம். (உ-ம்.) “ஆன்மாவச்சேதகமாயிருக்கிற அகங்காரம்” (சி. சி. உ: கரு. சிவாச்.) 5. விசேடித்தல். 6. வேறுக்கல். [சுவகூஜம்: சுவ: கரு:]

அவச்சேதநம்—1. களைதல். 2. பருத்தரிதல். 3. பிரித்துவேறுக்கல். [சுவவெழுதி.]

அவச்சேதம்—1. அங்கஞ்சேகித்தல். 2. எல்லை. 3. ஒருபொருளை மற்றொருபொருளினின்றி வுச்சேடகுணங்களாற் பகுத்துக்காட்டல். 4. தடை. 5. பங்கு. [சுவவெழுதி.]

அவசகுநம்—துன்னியித்தம்.

அவசங்கை—1. அழகின்மை. 2. சாமர்த்தியமின்மை. [சுவஸா.மா. சுவா - எதிர். ஸாமா - அழகு, சாமர்த்தியம்.]

அவசந்தம்—நீங்கைக்குறிக்குஞ் சத்தம்.

அவசநம்—1. கல்லூரி. 2. கிராமம். 3. வீடு. [சுவவா.உ.]

அவசநம்—பேசாமை. [சு - எதிர்மறை. வவநம் - பேச்சு.]

அவசம்—1. தனவசப்படாமை, அடங்காமை. (உ-ம்.) “இந்திரியமஞ்ஞாநிக்கவசமாயிருக்கும்” (குத. எக்கி. உத். கக: எ.) 2. தன்னிடம் இன்மை. 3. பெலன் இன்மை, உதவியின்மை. 4. மூர்ச்சித்தல், அயர்வாதல். (உ-ம்.) “விண்ணே - னவசம்படவேழ்க்கணதாண்டினன்” (கந்தபு. திருவிளா. இசு.) [சுவஸ.]

அவசாயம்—1. புப்ப முதலியவைகளைத் திரட்டுதல். 2. வெற்றியடைதல். [1. சுவஸாயம்; ஸய - திரட்டுதல். 2. அவஜய: ஜய-வெற்றி.]

அவசார்ப்பிணி—உலகம் வாழ்நாளன்போக முதலியவற்றால் தேய்பிறைபோலச்சுருங்குங்காலம். (வன். நகக. பரி.) சைகருடைய ஒரு கால அளவு. [சுவவலுவிபுணி.]

அவசாரநாமம்—நிற்கு நிலைக்கேற்ற பெயர். (சி. சி. உ: இக. சிவாக்.)

அவசாரம்—1. இடம். 2. இரகசியாலோகனை 3. இறக்கம். 4. உற்றகாலம். (உ-ம்.) “நிராசைநெஞ்சின் னவசாரத்தவளிடையிசுழந்தமெய்க்குறிதன்னால்” (பாரத. சம்பவ. கந.) 5. ஒய்வுநேரம். 6. கணப்பொழுது. 7. சமயம், காலம். (உ-ம்.) “அந்தரப்புப்பமுந் கானனீருமோரவசரத்துபயோகமோ” (தாயு. மௌ. ந.) “ஓரவசரத்திலே பிரமாதா என்றும், ஓரவசரத்திலே பிரமிதி யென்றுஞ்சொல்வது விருத்தம்” (சி. சி. அனவை. சிவாக்.) 8. தக்ககாலம். 9. மனது. 10. வருடம். 11. விரைவு. [வழக்.] [சுவவலுர.]

அவசாரம்—1. இளைப்பு, ஆயாசம். 2. காம ஆசையிலே சித்தி பெறுமையால் வரும் மெலிவு. 3. ஹையக்குறைவு. 4. தோல்வியடைதல். 5. முடிவு. 6. (ஸமிருதியில்) வீண்வழக்கு. [சுவவலுர.]

அவசாரம்—1. இறுதி. 2. எல்லை. 3. ஒழிவு. 4. மாணம். [சுவவலுர.]

அவசாயம்—1. சமாப்திசெய்தல். 2. நிச்சயம். 3. நிச்சயித்தல். 4. இறுதி. [சுவவலுர.]

அவசாயகன்—1. சமாப்திசெய்வோன். 2. நிச்சயிப்போன்.]

அவசாரணம்—1. அகற்றுதல். 2. இடம் விட்டுப் பெயரச் செய்தல். 3. நடத்துதல். [சுவவலுரண:]

அவசாரம்—1. புறம்போதல். 2. வேசித்தனம். [சுவவலுர.]

அவசாரி—வேசி. (உ-ம்.) “ஆங்காலமான தெலாமவசாரியாழ” (தண்டலை: சு.)

அவசரி—சுருதைப்பாலை. (உ-ம்.) “தழற் கொடி வலிதிகழ் புாதலத்தம்பியும்” (தைவ. தைவல. எஉ.)

அவசிட்டம்—மிச்சமானது. [சுவஸரிஷ்ட: சுவ; ஸரிஷ்ட - மிஞ்சியது.]

அவசரித்தாந்தம்—சித்தாந்தம் ஆகாதது. (உ-ம்.) “அஃது ஆகமவசங்கனோடு முரணுதலின் அவசரித்தாந்தமென்றொழிக” (சி. சி. க: உக. சிவஞாக.) [சுவவலிநாக்.]

அவசரிதம்—1. அறியப்பட்டது. 2. கூட்டிச் சேர்க்கப்பட்டது. 3. செய்து முடிக்கப்பட்டது. [சுவவலித.]

அவசியம்—1. இன்றியமையாதது. 2. நிச்சயம். (உ-ம்.) “அவசியஞ்செய்யவேண்டிய வேள்விக்கு உதவிவேண்டல்” (நூலா. வைராக். சச. உரை.) 3. வசியப்பாடாது. [சுவஸு: வஸு - வசப்பாட்டது.]

அவசரிதம்—தேன். [சுவஸரித.]

அவசரிதம்—சுத்தமின்மை. [சுவ; ஸுசரித.]

அவசுலம்—சாமரை. [சுவஸுசுல: சுவசு. ஸுசுல - குமிழி.]

அவசேகம்—1. நனைத்தல். 2. புரோட்சித்தல். [சுவவெசுக.]

அவசேடம்—1. இறுதி. 2. மிச்சமாய்விடப்பட்டது. [சுவவெஸாஷ்ட.]

அவஞ்ஞாநம்—அவமதிக்கப்பட்டது. [சுவஜா: சுவ - உபசர்க்கம். ஜாத - அறியப்பட்டது.]

அவஞ்ஞாலங்காரம்—இகழ்ச்சியணி; அஃது: ஒன்றின் குணத்தாலுங்குமற்றதாலும் மற்றொன்றற்கவையுண்டாகாமல் இருப்பதைக் கூறுவது. இது பின்வருஞ்செய்யுளாற்புலப்படும. “மற்றொன்றினுக்குமொன்றின் குணங்குற்றமருவிலதைச் சொந்தலிகழ்ச்சியணி நாழிவாரிதொடினுஞ்சிறி - துற்றபுனல் கொளுங்கஞ்சுருவிலினுபுகக்கென் - குற்றமென்றோதலிலக்கியந்தென்னினசைக்குமனே” (குல. எ0.) [சுவஜா - இகழ்ச்சி.]

அவஞ்ஞை—அவமாரம். (இலிங்கா.) [சுவஜா.]

அவஞ்ஞாநம்—அவமாரம். [சுவஜா.]

அவட்சயம்—1. அழிவு. 2. நட்பம். [சுவஜா: சுவ - உபசர்க்கம். சூய - அழிவு.]

அவட்சேபணம்—விழுதல். (தர்க்கபா. சுச.) [சுவகஷேபண.]

அவட்சேபம்—1. எறிதல். 2. தவறாக எறிதல். 3. நினைவுக்கு மாறான அர்த்தம் விளைக்குஞ்சொற்களைச்சொல்லி நிந்தித்தல். [சுவகஷேப.]

அவடம்—பள்ளம். (இலிங்கா.) [சுவட.]

அவடி—1. கிடங்கு. 2. கிணறு. 3. திரைச் சீலை. 4. (அங்கசோதரவத்தை) துவாரம். [1, 2, 4, அவடி. 3. சுபாஸி.]

அவடு—1. சுழத்தின் பிற்பக்கம், பிடரி. 2. கிணறு. 3. குழி. 4. பிளப்பு. [சுவவடு.]

அவண்—அவ்விடம். (உ-ம்.) “பால்வளாய்பசும்பொற்கஞ்ச-வீசிலகொணரவேண்டுமே வதுமவன்னயாமென்னு” (சேதுபு. வேதா. சுச.)

அவண்ணியம்—அவண்ணியம்.

அவண்—அவ்விடத்தன். (உ-ம்.) “அரைசெலாமவண்மணியெலாமவண்” (இராமா. நகரப். எ.)

அவணம்—1. இருபதிலையம்பாக்கு. 2. ஒரு முகத்தலனைவப்பெயர்; அஃது: இத்தேசத்து ஏறக்குறைய ஏழரைப்பறை யல்லது எட்டுப்பறை கொண்ட அளவு. 3. நித்தகை. [சுவண-1.]

அவணன்—1. திண்ணியன். (உ-ம்.) “சுவ

ணவண்ணனொடு கண்ணனுறை தோளன் விசைதோ - யவணன்விண்ணிடைநிபிர்த்து படர்கின்றவன்” (இராமா. விராதன். ௩௮.) 2. அர்க்கீர்த்தியுடையவன். 3. நீசன். [2, 3. சுவண-1; வண-1 - கீர்த்தி.]

அவணி—கண்ணம்.

அவந்தம்—1. நாயவேளைப் பூண்டு. 2. பிரயோசகம் இன்மை. (உ-ம்.) “பெருஞ்சமயத்தின்மயங்கி-யவந்தமே பிறந்து” (இராமா. தோத்திரப். ௨௩.) 3. பொய். (உ-ம்.) “அவத்தத்தன்மைவிட்டியி” (தேவா. திருத்தினை. ௯. சுந்.)

அவந்தன்—பிரயோசகமில்லாதவன். (உ-ம்.) “அவக்குணம்பங்கப்பித்தனவத்தன்” (திருப்பு. எ.)

அவந்தச்சுதுட்டயம்—மகிதருடைய நான்கு பருவநிலை; அவை: பாலியம், கௌமாரம், யௌவனம், வார்த்திகம் என்பன. [சுவவஸ்து உது-ஷ்டய: சுவவஸ்து-நிலை, உது-ஷ்டய-நான்கு]

அவந்தாந்திரயம்—1. சாக்கிரம், சொப்பனம், சுழுத்தி என்னும் மூன்று அவத்தைகள்; சுரோத்திராதி இத்திரியங்களினூற் சத்தாதிவியயஞாரம் எகதமட்டே வருகின்றதோ அந்தமட்டுஞ் சாக்கிரம்; சாக்கிர வாகையாந் பிறந்த விடயத்துடன் கூடினஞாரமே சொப்பனம்; சமஸ்த விடயஞாங்களும இல்லாதிருத்தல் சுழுத்தி. (வாசுதே. ௨00.) 2. மூன்று தன்மைகள். (உ-ம்.) “சத்தர், உத்தியுத்தர், பிரவர்த்தர் என்னும் பதியவத்தாத்திரயாசாதாரணலட்சணங்கள்” (சி. சி. அளவை. ௩. சிவாக்.) [சுவவஸ்து - நிலை, தன்மை. துய-மூன்று.]

அவந்தாநம்—1. நிலை. 2. நிலைத்தல். 3. நிற்கும் இடம், இருக்கும் இடம். (உ-ம்.) “மாயாத்துவயமத்தியே அவத்தாநஞ் சொல்லப்பட்டது” (சி. சி. ௮: ௨. சிவாக்.) 4. (வேதாந்தம்) விடாத்தொடர்பு. [சுவவஸ்து-1.]

அவந்த்தன்—இருந்தவன். (உ-ம்.) “சகலாவத்திதனுவான்மா” (சி. சி. ௪: ௩௬. சிவாக்.) [சுவவஸ்து-1.]

அவந்த்தி—இருப்பு. (பௌட. பும். ௩௪௬.) [சுவவஸ்து-1.]

அவத்தியம்—1. இழிந்தது. 2. சீங்கு. 3. பாபம். 4. மாணத்துக்குவிலக்கு. 5. வெறுக்கப்பட்டது. [1, 2, 3, 5. சுவடி: ௬-எதிர்]

மறை. வடிபு-சொல்லத் தக்கது; 4. சுவயு: வயு- சொல்லுக்குரியது.]

அவத்தியன்— மாணத்துக்கு விலக்கப்பட் டவன். [சுவயு:]

அவத்திரங்கம்— அங்காடி, கடை. [சுவ யு-க.]

அவத்திரியம்—ஆபத்து.

அவத்து— 1. உதவாதபொருள். 2. பொ ருளல்லாதது. (உ-ம்.) “மாயை அநிரவசிய மாகிற அவத்து ரூபமாகாது” (பெளட். மா யா. சு: உரை.) [சுவயு: சு; வயு-பொ ருள்.]

அவத்துறை—தீயவழி. (உ-ம்.) “அவத்து றையோய நெஞ்சத்தக்களுங் கறைந்திட்டா னே” (கூர்மபு. தக். வே. எ.)

அவத்தை—1. ஆபத்துநிலை. (உ-ம்.) “அ ன்னவளவத்தை கண்டாங்கியையவன்” (இரா மா. சீதைவன. சுரு.) 2. தன்மை, நிலைமை. (உ-ம்.) “சிலைகொணுதலாய்பின்னர்வருமவ த்தை சோதாந்ருள் புரியாய்” (கருட. அன்ன தத்தை. கா. கரு.) 3. மலத்திலே கட்டப் பட்ட ஆன்மாவின் து சாக்கிர முகலாகிய ஐவ கைநிலை; அது: காரணவத்தை, காரியாவத் தையென இருகிறபபும். (உ-ம்.) “ஆன் மாவுடலினுள்வத்தையைந்துமுறும்” (சி.சி. ச: கரு.) [சுவயு: சுவ - உபசர்க்கம், வு - சிற்றல்.]

அவத்தைப்பிரயோகம்—1. அதுபத்துநா ன்கு கலைஞாங்களுள்ளோன்று; அஃது: உயி ரைப் பஞ்சாவத்தைகளில் ஒன்றிலேநிந்துத் து வதைப்பற்றியது. 2. சூரியம்வைத்துக்கொ ள்லல்.

அவதந்தம்—1. நா.தணியிலொன்று.(உ-ம்.) “மருவியசெவிமலர்ப்பூமன்னுக் கன்னவதஞ்ச ம்”(சூரிகன். எ: உ.) 2. தலையணி. 3. பூமலை. [சுவதவயு.]

அவதந்திரம்—சரியற்றவழியால் ஒன்றுசெ ய்தல், சதியாலோசனை. (உ-ம்.) “அவதந்திர ந்தனக்கத்தம்”[வழக்.] [சுவ-எதிர். கணிரா- சியாவழி.]

அவதந்திரி—அவதந்திரஞ் செய்வோன்.

அவதாரணம்— 1. இறங்குதல். 2. பிறர் சொன்னதையெடுத்துமொழிதல். 3. மொழி பெயர்த்தல். [சுவதாரண: சுவ; தாரண- கட்டத்தல்.]

அவதாரணிகை—1. நூலின் ஆரம்பத்திலே

சொல்லப்படுங்காப்பு. 2. முகவுரை. [சுவத ரணிகா.]

அவதாரம்—1. இறங்குதல். 2. காலம், சம யம். (உ-ம்.) “வீடயங்களைப் புசிக்கவருகிறவ வதாரத்திலே” (சிவப்பி. உ: உரு. சிதம்ப.) [1. சுவதார. 2. வலார.]

அவதரித்தல்—1. கருவிற்புருதல். 2. சிந் தித்தல்.(உ-ம்.) “அந்தமநமர தியந்தக்காணங் கிரமத்திலிவியங்களைநினைப்பது நிச்சயிப்ப து அபிமாசிப்பது அவதரிப்பது வியாபாரமா ம்”(த. நி. போ. கரு.) 3. தந்தல். 4. பிறத் தல். (உ-ம்.) “அங்கவர்த்தம்மிடையவதரித் தனன்” (கந்தபு. பாயி. சக.) [2. மு. சுவ யார.]

அவதாரம்—1. சிறந்தது. 2. சுந்தம். 3. மஞ்சளிறம். 4. வெண்மை. [சுவதார.]

அவதாரணம்—வெண்ணிறமுள்ளோன். [சுவ தாரண:]

அவதாரணம்—1. கவகம். (உ-ம்.) “அந்தாத் தினிந்துத்துமவதாரணம்போல” (தாயு. மண்ட லத்தி. உ.) 2. கிரகிக்கை. 3. சாக்கிரதை. 4. ரூபகம். 5. நீட்டெல், விரித்தல். 6. மேன் மையானசெயல். [1, 2, 3, 4. சுவயாந்; 5. சுவதார; 6. சுவதார.]

அவதாரணம்பண்ணல்—கவகமாய் நினைத்தல்.

அவதாரித்தல்—அவதாரணம்பண்ணல். [சுவ தாரண:]

அவதாரிப்பு—அவதாரித்தல்.

அவதாரணாரணம்—நின்னயம்.(தர்க்கபா. க-வது.) [சுவயாரண- நிச்சயித்தல்.]

அவதாரணபூர்வபதகருமதாராயன்— சமா சங்கன் ஆற்றுகொன்று; அது: முன்மொழி தேற்றமாகிய பண்புத்தொகை. அஃது “அ ருட்செல்வம்” என்பது போல்வது. (பி. வி. உஉ.) [சுவதாரண- தேற்றம், ப-பூவ- வடி-முன்மொழி. கரு-பாராய - பண்பு த்தொகை.]

அவதாரணம்—1. எடுத்தல். 2. சிலையிலே ரம். 3. துண்டுகளாகவெட்டுதல். 4. தேற் றம். (உ-ம்.) “சம்பாவணைவதாரணமுறை யேயெண்ணன் தேற்றமெனப்பெயர் பெறு மே” (பி. வி. உஉ. உரைக்குத்திரம்.) 5. நிச் சயம். 6. நிச்சயித்தல். (உ-ம்.) “அவதாரண ரூபம் நின்னயம்; அது: பிரமாணபலம்.” (தர்க்கபா. க-வது.) 7. துன்முகம். 8. பிளத்

தல். 9. பேயினுத் பிடிக்கப்படுதல். 10. மண்
தோண்டிக்கருவி. 11. மண்தோண்டிதல். 12.
வணக்கம். 13. வற்புறுத்தல். [1, 2, 7, 9, 12.
சுவதாரண; 3, 8, 10, 11. சுவதாரண;
4, 5, 6, 13. சுவதாரண.]

அவதாரம்—1. அயோகிசம்பந்தமாய்வெ
ளிப்படுதல், இறங்குதல். (கந்தபு. திருவதா
ரப்படலம்.) 2. குளம். 3. கேணி. 4. நீர்த்த
க்கரை. 5. துப்பமாய் நிச்சயித்தல். 6. முகவு
ரை. 7. மொழிபெயர்த்தல். [1, 2, 3, 4, 5,
6, 7. சுவதாரண; 6. சுவதாரண.]

அவதாரிகை—1. அவதாரஞ் செய்தல். 2. வா
க்கியத்தின் முகத்துரைக்கும் உரை. (ஞாந
வா.) [சுவதாரிகா.]

அவதாவநம்—1. சுத்திசெய்தல். 2. துர
த்துதல். 3. பின் தொடருதல். [சுவதாவநம்;
சுவ; யாவந - ஒடுதல்.]

அவதி—1. அசுவ. (உ-ம்.) “எள்ளவதியே
னுங்கண்ம யடரது” (சம்பா. சஅ.) 2. இறுதி.
3. நியமிப்பு, வீதி. (உ-ம்.) “அக்காலத்தேயக
லுமோவவதிசென் றென்றுளதானால்” (இரா
மா. தை. அச.) 4. (சாலத்திலாவது இடத்
திலாவது) எவ்வ. (உ-ம்.) “அத்தனைக்கு
சுன்பொருடரவவதிசென்றான்” (அரிச்ச.
குழந்தை. கஅ.) 5. ஐந்தாம் வேற்றுமை.
(உ-ம்.) “ஒழியவதி” (பி. வி. கூ.) [இது நீக்
கப்பொருளுடையது.] 6. கணக்கு. (உ-ம்.)
“ஆயிரமாயிரமவதிகோவுணர்தஞ் செயதனை
குஞ்சிமைச் செய்கையாற்றற்றியே” (கந்தபு.
வச்சிரவா. ஐச.) 7. கவநம். 8. காலப்பகுதி.
(உ-ம்.) “போனவவதியில் நாம் மிகவருத்தப்
பட்டோம்” 9. காலம். (உ-ம்.) “கங்குலவதி
யுமுறங்கா துற்றான்” (கந்தபு. கந்தவிர. கஉ.)
10. கிடங்கு. 11. துன்பம். (உ-ம்.) “இன்
னம்பாழவதிப்படவெனக்கு முடியாது” (சா
யு. பன்மலை. ச.) [சுவயி.]

அவதிக்கத்தம்—1. கடனுரை. 2. காலாந்த
ரத்தில் இற்றுவந்த கடலிப்பியின் ஒடு.

அவதிக்காரகம் — ஆறு காரகத்தங்களில்
ஒன்று; அது: யாதொன்றினின்று ஒருபொ
ருள் நீங்குமோ அது. இது “யாதனினின்று
மவதியதாம்” என்பதனாற் பெறப்படும். (வீர
சோ. உபகாசக. க.) [சுவயி; காரக.]

அவதிஞாநம்—1. அநிதகதமான பரிஞ்ஞா
நம்; அது: முற்பிறப்பையறியும் அறிவு. (சிலப்.
நாடு. கங். உரை.) 2. முக்காலத்தையும்

அறியும் அறிவு. (நினைக்கும் அவதியிற்றே
ன்றும் ஞாநம் என்றபடி.)

அவதிநிசநம்— தரிசனாவரணியம் ஒன்பது
பேர்த்துள் ஒன்று. (சி. சி. அ: கஉ. மறை.)
அவதிப்படல்— துன்பப்படல். (உ-ம்.)
“அவதி” 11 பார்.

அவதீரணம் — அவமதித்தல். [சுவயி
ரண.]

அவதும்பரநுட்டரோகம்— ஒருவகைக்கு
ட்டரோகம்; இது, கொப்புளங்கள் அத்தி
ப்பழத்தை யொத்து விஸ்தரித்துச் சீக்கிரத்
திற்பிறந்து நசுங்கிக் குழிவிழுந்த இரணங்க
ளாகும். (சீவாட். கசஎ.)

அவதும்பரம்—அத்திப்பழம். (சீவாட். கசஎ.)
[ஏனாடி—பவர என்பதன் திரிப்பு.]

அவதூநகிதை— அதிவாணுச் சிரமத்தைக்
கூறும் ஒருதல்.

அவதூதம்—1. அசைக்கப்பட்டது. 2. அ
டிக்கப்பட்டது. 3. அவமதிக்கப்பட்டது. 4.
சிதறப்பட்டது. 5. திறப்பியனுப்பட்டது.
6. நீக்கப்பட்டது. 7. மலயுத்தத்தினொ
ருவகை; அது: புறங்கையாற் கீழே தள்ளு
வது. (சுர்மபு. அட்டமூர்த். உச. உரை.)
[சுவய-டுத்.]

அவதூதன்— அதிவாணுச்சிரமி. இவென
கிபந்தம் அனைத்தையும் விட்டு நீத்தவன்.
[சுவய-டுத்.]

அவதூதி—அவதூதன்.

அவதூநநம்—1. அகற்றல். 2. அசைத்தல்.
3. அசைதல். 4. கலங்குதல். 5. மிதித்தல்.
[சுவய-டுதிற; சுவ - முன். ய-டுதிற -
அசைத்தல்.]

அவதூறு—1. நின்றை. 2. பிறப்பழிகுறுதல்.
அவதோகம்—பால். [சுவயொஹ: சுவ;
ய-ஹ - கறத்தல்.]

அவந்தரை—1. குளப்பம். 2. கைவிடப்
பட்டவன். (உ-ம்.) “அவந்தரையாய்ச்சாக”
3. சேதம். 4. பிரயோசனம் இன்மை. (உ-ம்.)
“அவந்தரையாய்ப்போக.”

அவந்தன்—பாக்கியகேன், வீணன். (உ-ம்.)
“நின்மகனவந்தனாய் வெறுநிலத்திருக்கலான
போது” (இராமா. மந்தரை. ஐடு.)

அவந்தி—1. அவந்திதேசம்; அஃது: ஐம்பத்
தாறு தேசங்களுள் ஒன்று. 2. சந்தப்புரிஞ்ஞன்
ஒன்றாகிய உச்சயினி புரம். (உபதேசகா. சில
நாம. கஅ.) 3. ஒருநதி. 4. காடித்தண்ணீர்.

(உ.-ம்.) “அதிலவந்தியுமெனையுமுபயமுபய
ம்படிபெய” (தைல, தைலவ, ககக, 5. கிளி
(பிங்க, ௩௦௦௬.)

அவநீதிக்கண்ணி—மெருகன்கிழங்கு.

அவநீதிக்கண்—அவந்திதேசராசன். (உ.-ம்.)
“இவனேகண்டா யவந்திகனென்னச் சொன்
னான்” (இராகுலமி, மாலைபி, ௧௬.)

அவநீதிகை—1. அவந்திகரம். (உ.-ம்.)

“அழகியவையோத்தி மதுரையே மானியவந்
திக்கை காசிரந்தகாஞ்சி” (கந்தபு, திருநகர, ௭௮.)

2. கிளிப்பறவை. (கு. கிண, ௩: ௮௮.)

அவநீதிசோமம்—புளித்த கஞ்சி. [சுவதி
வெளாபி; வெளாபி; கஞ்சி. அவந்தி நகரிற்
செய்யப்படுவது.]

அவந்தியன்—அவநதி தேசத்தவன். (உ.-ம்.)

“அவந்தியன் முரசுமார்ப்ப” (சிங், காந்த, ௧௨௬.)
அவநதம்—1. குளித்தல். 2. தலைகவிழ்தல்.
[சுவ- சீழ், மீத - வளைதல்.]

அவநதன்—1. குளித்தவன். 2. தலைகவிழ்
ந்தவன். (உ.-ம்.) “அரசனவனதனானான்” (கோ
யிழ்பு, இரணி, ௧௬.) [சுவ-மீத: சுவ - சீழ்.
மீத - வணங்கல்.]

அவநதி—1. குளித்தல். 2. தலைகவிழ்தல்.
3. தாழ்மை. 4. மரியாதை. 5. மேற்குத்தி
சையில் அத்தமித்துப்போதல். 6. வணக்கம்.
[சுவ - சீழ், மீத - வளைதல்.]

அவநம்—1. அவன்கரித்தல். 2. இருத்தல்.
3. காத்தல். 4. கொல்லல். 5. செய்தல். 6.
தழுவ்தல். 7. நான்குதல். 8. திருத்திகொடு
த்தல். 9. திருத்தியடைதல். 10. நீவிரம்.
11. பட்சம், அன்பு. 12. பிடித்தல். 13. பெ
லன். 14. தரும்படி. கோட்டல். 15. போதல்.
16. விருத்தியாதல். 17. விருப்பு. [சுவ-
ந.]

அவநம்பிக்கை—நம்பிக்கையீறம். [சுவ -
தேடி.]

அவநாசி—சாஸ்வதி.

அவநாயகம்—இறங்கச்செய்தல். [சுவ -
சீழ், மாயகம் - அடைவித்தல்.]

அவநி—1. பூமி. (உ.-ம்.) “அன்றெனக்கு
நீயிசைந்தவவநிபாதி யமையும்” (பாரத, வா
ரண, அட.) 2. மருதநிலம். (இராகவைத்.)
[சுவ-மீ: சுவ - காத்தல்.]

அவநிகேள்வன்—விட்டுணு. (பூமிதேவிக்கு
நாயகன் என்றபடி.) (உ.-ம்.) “அவநிகேள்வ
னு - காற்றிசைமுகமுடைநளிக்தேவுமே”
(கந்தபு, திருவவதா, ௭௦.)

அவநிதம்—தேர்ந்திரித்தல்.

அவநிந்தை—தூஷணம்.

அவநிபதி—1. அரசன். 2. விட்டுணு. [சுவ
வநி - பூமி, பூமிதேவி, வதி - தலைவன்.]

அவநிபன்—அரசன். (உ.-ம்.) “அவனிபன்
கரியில்” (பாரத, வாரண, ௧௮.)

அவநிபாநகன்—அரசன். [சுவநி - பூமி.
வாரண - காப்போன்.]

அவநிபாலகன்—அரசன். [சுவநிவாலு;
சுவநி - பூமி. வால - காப்போன்.]

அவநிபாலன்—அரசன். [சுவநிவாலு;
வால - காப்பவன்.]

அவநியாயம்—நியாயநீரம்.

அவநிநம்—நீதவீரம். [சுவ, நீத - நடத்
துதல்.]

அவநிநி—நீதியின்மை. (உ.-ம்.) மறனும்
வநீதியை” (பாகவத, குரகூல, ௬௬.)

அவநுதி—1. (இலக்கணம்.) ஓரலங்காரம்;
அஃது: ஒன்றன் உண்மையை மறுத்துப்
பிற்தொன்றாக உரைப்பது. “நறைதமிழ்
தார் வேட்டார் நலனணியு நாணு - நிறையு
நிலைதரா நீர்மை - யறநெறிகுழ் - செங்கோ
லல்லலன்கொடுக்கோலன் நெவ்வகோபர் -
வெவ்கோபாய்லான வேறு” என்பதிற்
போல இதன்கண் செங்கோன்மையுடைமை
யாகிய சிறப்புண்மையை மறுத்துக் கொடுங்
கோன்மையாகிய பிற்தொன்றாகக் கூறிய
வாறு காண்க. “சிறப்பினும் பொருளினுந்
குணத்தினு மூண்மை - மறுத்துப்பிற்துரை
ப்பதவதுதியாகும்” (தண்டியலன், பொருள்.
௭௮.) 2. துதித்தல், புகழ்த்தல்.

அவநுதியுருகம்—ஒருவகையுருகஅலன்
காரம்; அது: “பொங்கனகமல்லபுயலே” பெ
ன்றதிற்போல, உண்மைப் பொருளையுறுத்
து ஒப்புமைப்பொருளைப் பொருளாகச் சாதி
ப்பது, “உவமையேது வேற்றுமைவில்லக்கே-
யவதுதிசிலேடையென்றவற்றெடுவருமே”
என்னுள் தண்டியலன். ௩௬ - ம. குத்திரமும்
உரையும்.

அவநெறி—பாலமொழி. (உ.-ம்.) “தவினை
யாலவநெறியிற்செல்லாமே” (பெரியடி, தருத்
தா, ௭௬.)

அவப்பிரசவம்—ஆறக்குமேலானமாதன்
களிலே கருவழித்தல். (சி, சி, உ: ௧௩, மறை.)

அவப்பிரசுதம்—இழிசுநர்மொழி.

அவப்பெயர்—தூக்கீர்த்தி.

அவப்பொழுது—வீண்பொழுது. (உ-ம்.)
“அவப்பொழுதகலவிரும்பதெனவிரும்போ”
(ஹாடா. தீப. கடி.)

அவபந்தி—1. பத்தியின்மை. 2. வீண்பந்தி.

அவபந்தியம்—பத்தியந்தவறுதல். [சுவ; ஹாடா] - இணக்கமானது.]

அவபாநுகவாதம்—தோள்களைச் சும்பச் செய்யும் ஒரு கோய். (சீவாட். கசக.) [சுவ-கீழ். ஹாடா - தோள்வாதம்.]

அவபாசகந்தவம்—விளக்குதல். [சுவ ஹாலுசுவ.]

அவபாசகம்—1. ஒளியுடையது. 2. பரப்பிரம்மம். [சுவஹாலுசு.]

அவபாசகன்—விளக்குகிறவன். [சுவஹாலுசு.]

அவபாசகந—1. விளக்குதல். 2. விளங்குதல். [சுவஹாலுசு.]

அவபாசம்—1. அறிவு. 2. இடம், எல்லை. 3. ஒளி. 4. காட்சியறிவு. 5. சோற்றதல், வெளிப்படுத்தல். 6. விபரீதஞாகம். [சுவஹாலுசு; சுவ; ஹாலு - ஒளி.]

அவபாதம்—1. தறித்தல். 2. வெட்டுதல், சுவபாதம்; சுவ - கீழ். பாதம் - விழுதல்.]

அவபாதம்—1. இறங்குதல். 2. படுகுழி. 3. யானைப்படுகுழி. 4. விழுதல். [சுவபாதம்; சுவ - கீழ். பாதம் - விழுதல்.]

அவபிரந்தம்—1. சுத்திசெய்தற்கானசலம். (உ-ம்.) “அரசாராடுறாவிரந்தத்திலாடுக” (குத. ஞாந. க.) 2. முதலாம் யாகத்திலுண்டான குறையை நீக்கச்செய்யும் இரண்டாம் யாகம். 3. யாகமுடிவிலே சுத்திசெய்தற்பொருட்டிச்செய்யும் ஸ்நாகம். [சுவ ஹாடா.]

அவபுந்தி—தற்புத்தி.

அவபேதகவாதம்—ஒருவகை வாதரோகம்; அது: கண், புருவம், நெற்றியென்பவைகளிலே வியாபித்து நெற்றி பிளந்துபோவதுபோலச் சகிக்கக்கூடாத வேதனையைச்செய்வது. (சீவாட். கசக.) [சுவஹாடி; வாட்.]

அவபோதகன்—1. உபாத்தியாயன். 2. குரியன். 3. விழிக்கச்செய்வோன். [சுவ ஹாலுசு; சுவ, ஹாலு - அறிவு.]

அவபோதகம்—1. அறிவு. 2. காட்சியுணர்வு. [சுவஹாலுசு.]

அவபோதம்—1. அறிவித்தல். 2. அறிவு. 3. ஊகம். 4. படிப்பித்தல். 5. விழிப்பு. [சுவஹாலுசு; ஹாலு - அறிவு.]

அவபோதநபம்—அறிவுருபம். (சி - லி; சரி. அவதாரிகை.)

அவம்—1. ஆகாயத்தாமரை. (இராசவைத்.) 2. கேடு, தீமை. (உ-ம்.) “அவஞ்செய்வாராசையுட்பட்டு” (வன். உசக.) 3. பயனின்மை, வீண். (உ-ம்.) “அம்மையினரத்தவம்புரியாதவமே பிறந்தேற்ற” (தணிகை. களவு. உசக.)

அவம்போதல்—வீணைப்போதல்.

அவமதி—1 - 3. அவமதியென்னேவலுந்தெரிசிலேவினைப்பகுதியும் வினைத்தொகையும். 4. சிந்தை. (உ-ம்.) “இழிஞன் புலக்கார்த்தேனடியென்னையவமதிசெய்திட” (கா. குசிபு. பாசிரா. சஉ.) 5. வெறுப்பு. [4, 5. சுவபிதி.]

அவமதிச்சிபிப்பு—சிந்தையாகச்சிபித்தல். அவமதித்தல்—இகழ்வாக் மதித்தல். (உ-ம்.) “பாணக்குருவை யவமதித்தோர்” (தணிகை. அகத். ஈ. உச.)

அவமதிப்பு—இகழ்வாக் மதித்தல். (உ-ம்.) “அவமதிப்புமான் மதிப்பு” (நாலடி. பெரியாரா. உ.)

அவமந்தம்—கலத்தல். (சீவாட். உசக.)

அவமந்தரோகம்—ஆன்குறியிலே வரும் ஒருவகையோகம்; அஃது: ஆன்குறியில் நீளவடிவாய் அநேக கொப்புளங்களை யுண்டாக்க, அக்கொப்புளங்களின்மீது வீணுண்டாகிச்சீழ் இரத்தம் ஒழுகுவதும் அன்றி, வேதனையும் கோமச்சிலிர்ப்பு முண்டாம். (சீவாட். உசக.) [சுவபிதி - கலத்தல். இது பல உபத்திரவங்களோடு கலந்து வெளிப்படுத்தலாக் வந்தபெயர்.]

அவமரணம்—அகாலமரணம்.

அவமரியாதை—மரியாதைத்தவறு. (உ-ம்.) “பொன்போலும் அரியதவத்தையுடைய எல்லா முனிவர்களுக்கோபித்து எங்களுக்கு அவமரியாதைசெய்தபடியினாலே” (அருணாசலபு. இடப்பா. சஉ. உரை.)

அவமரணம்—கேடுசெய்யும் அகாலமரணம்.

அவமாக்கல்—வீணுதல்.

அவமாநம்—1. இழிவு. (உ-ம்.) “ஆசிரியன்வாடவமரணத்துசெய்தோன்” (குத. எச்சி.

பூ. ச.எ: ச.) 2. மாநகரம். (உ. ம்.) “அமணர் கடாமெண்ணையவமாநஞ் செய்ய” (பெரியபு. தண்டி. கச.) [ஈவ; ரோந - மதிப்பு.]

அவமாநித்தல்—1. அவமாநப்படல். (பா. ரதவெரு. ஈவரு.) 2. அவமாநப்படுத்தல். (உ-ம்.) “மாதகம்பெருவவேந்தரவையினில வமாநித்த-பாதகன்” (நல். பா. ர. சோரர்க்க தெரி. நக.)

அவமாநிதர்—அவமாநம் அடைந்தது.

அவமிந்நதுரோகம்—திருவாதிரை கேட்ட ஐயிலியம் பரணி கார்த்திகை முப்பூரம் என்னும் நாட்களுடனே பாவவாரமும் இரு த்தையுக் கூழவருவது. [இந்தியோசத்திலே வியாதி கொள்ளின் மரணம் வரும். என்பது பற்றிவந்தபெயர்.] (விதாந. பஞ்சாங்க. கச. உரை.)

அவமிந்நது—1. அபமிருத்து. (உ-ம்.) “பல் னேழுசன் மப்பகையு மவமிருத்தும்” (கந்தர் ஈவ. கதஉ.) 2. (சோதிடம்) கேதுவின்மகன். (சூரார். திருதிநா. உ. உரை.)

அவமோசநம்—1. விடுதல். 2. விடுதலை யுபகஸம். [ஈவரோஸந: ஈவ; ரோஸந - விடுதல்.]

அவயம்—1. (கோழிமுதலியன) அடைகி டத்தல். 2. அழுக்க. 3. இலாமிச்சைச்செயு. 4. நன்மையின்மை.

அவயவசாபிண்டாயம்—தேக உறுப்புக்க ளின் கலப்பினாற்பயிருக்குநன்மை. (அவயவசம்பந்தத்தால் மகனுந் தகப்பனுஞ் சபிண்டசம்பந்தம் உடையோர்.) (பா. மி. கச.)

அவயவம்—1. அதுமானவாக்கியத்தினு றுப்பு; அவ்வுறுப்புக்கள்: பிரதிஞ்ஞை, வது, உதாரணம், உபநயம், நிகமம் என ஐந்து. (தர்க்கபா. எ.உ.) 2. உடம்பு. 3. உறுப்பு. (உ-ம்.) “ஆராமந்தொறுத் தங்களவயவம் போலவனகொய்தார்” (பா. ரத. காண்ட. சு.) 4. ஒருபொருளின் வகேதசமாயத் தனித்தனி பிரிக்கப்படுதருகியுடையது. ஆடையின் வகேதசமாயத் தனித்தனி பிரிக்கப்படுத ல்கள்போல. (சிவஞானபாடியம். உச.)

அவயவபுருவகம்—1. உருவக அலங்கார த்தின் ஒருவகை; அஃது: அவயவத்தை உருவ கஞ்செய்து அவயவியை வாளா உரைப்பது. “புருவச்சிலைருனித்துக் கண்ணம்மனனுள் - முருவத்துந்தாரோருவர்” என்பதற் போல. (தண்டியல். உசு-ம் உரையும்.)

அவயவி—1. அதுமானவாக்கியம். 2. அவய

வத்தையுடையது. 3. உடம்பு. [ஈவயவிநு: ஈவயவம்- உறுப்பு. இ- ஒரு விருதி.]

அவயவியுருவகம்—உருவக அலங்காரத் தின் ஒருவகை; அஃது: அவயவியை யுருவ கஞ்செய்து அவயவத்தைவாளா உரைப்பது. “வாய்புருவது கூத்தாட வாய்முழை சோர்ந்த சைய - வேர்வரும்பச்சேந்து விழிமதர்ப்ப - மூரல்-அளிக்குந்தேசிரைவதநாம்புயத்தாற் களிக்குந் தவமுடையென்கண்” என்பதற் போல. (தண்டியல். நக-ம் உரையும்.)

அவயோகம்—1. தூர்ச்சம்பவம். (உ-ம்.) “தி மை - தூற்றுமனையவண் முகங்கண்டவயோ கமுணர்ந்த திறிந்து” (வேதாரணியு. அக்கி நிதீர். அ.) 2. நாசயோகம். (விதாந. குண குண. க. முகத்துரை.)

அவரீ—1. அவர்கள். (பலர்பாற்பட்டர்க்கை யில்வரும் ஒருசுட்டுப்பெயர்.) (உ-ம்.) “புலி யினரேனையர் புராணத்தேரினுஞ் - சிவகதை யுணர்கிலரென்னிற் நீருமோ - வவர்மயல்” (கந்தபு. அவையு. கச.) 2. உயர் திணைப்பொ ருள். (உ-ம்.) “அவையவராய்” (சிவப்பிரகாச. உ. க.) உயர்திணையில் ஒருமைச்சிறப்பாய் வருவதொரு சுட்டுப்பெயர். 3. நாயகன். (இ து நாயகி தன்னாயகன்பெயர் கூறுதுபட்டர்க் கையிற்சுட்டிக்கொல்லுமிடத்துவழங்குவது.) (உ-ம்.) “யானுரைப்பதவர்திரம்” (வள். கசஅச.)

அவரீகள்—பலர்பாற்பட்டர்க்கையில் வரும் ஒருசேய்மைச்சுட்டுப்பெயர். (உ-ம்.) “அவர் கண்முன்றேன்ற” (குத. எக்கி. பூ. உ.உ.உ.க.)

அவரீச்சநீயம்—தள்ளிவிட்டதக்கதல்லா தது. (உ-ம்.) அவர்ச்சநீயசம் சித்தபஞ்ச கிரு த்திய கர்த்திருத்துவம்” (சி. கி. கச. க. ரூரூ.) [சு- எதிர்த்தை. வறுத்தியம்-தள்ளத் தக்கது.]

அவரீணியம்—வர்ணித்துச்சொல்லப்படுவ தல்லாதது. [சு; வண-ஆ- வர்ணித்துச்சொ லப்படுவது.]

அவரீவநீன்விதும்பல்—பிரிவீன்கண்ட லைமகனுந் தலைமகனும் வேட்டைகயிருதியால் ஒருவரிடம் ஒருவர்செல்லலிரைதல். (வள். கஉஎ-ஆம் அதி.)

அவரகாத்திரம்—1. கால். (சிக். காந்த. நகச. உரை.) [ஈ - எதிர்த்தை. வரா - கிரே ட்டம். கூரூ - உறுப்பு. வரகாத்திரம் என் பதனைத் தலையென்றும் அவரகாத்திரம் என் பதனைக் கால் என்றும் வடதுலார் கூறுவர்

வன்றார் நச்சினர்க்கினியார்.] 2. யானையின்பி
ன்காலும் முன்காலும். [சுவரோ- யானையி
ன்கால். மா-கு- யானைமுன்கால்.]

அவரசன்—1. சூத்திரன். 2. தம்பி. [சுவ
ரரசு: சுவர - சீழ், பின். இ - பிறந்தவன்.]

அவராகை—தங்கை. [சுவராகை: சுவர -
பின். ஜா - பிறந்தவன்.]

அவராகைலம்—அஸ்தமயமலை. [சுவரோ-
மேற்கிலுள்ளது. பெரோலம் - மலை.]

அவரம்—1. கடைசியானது. 2. சீழ்மை
யானது. 3. பிரதானம் அல்லாதது. 4. பின்
புறம். 5. பின்வருவது. 6. மேற்கிலுள்ளது. 7.
யானைப் பின்னங்கால், யானைப் பின்னக்
தொடை. 8. வயசிலியைது.

அவராகம்— இச்சையின்மை. (உ-ம்.)
“தராதலமென்னுஞ்செங்கண் - மானவராக
வேத மலர்முனிதன்க்குச்சொன்னான்” (பா
ரத. சூதபேர். ௨௦௪.) [அவ - எதிர்மறை
ப்பொருளில் வந்த ஒரு உபசர்க்கம்; அவப
த்தியம் என்பதிற்போல. ராகம் - இச்சை.]

அவரி—அவரி (பார்.)
அவரணியம்—அவரணியம் (உ-ம்.) “பொ
துச்சிறப்புக்களிலொன்று வருணியமாகவும்
ஒன்றவருணியமாகவும் இருப்பனவாம்”
(குல. கூக. உரை.)

அவரை—ஒருகொடி. (உ-ம்.) “குளிர்பு
ரைகொடுஞ்சாய் கொண்டனவரை” (மலை
படு. ௧௧௦.)

அவரோகணம்—1. இறங்குதல். 2. வி
ழுது. [சுவரோகணம்.]

அவரோகணமந்திரம்—ஒருமந்திரம். (பிர
பஞ்ச. ௧௭௬.)

அவரோகம்—1. அடிதொடங்கி மரத்தை
கூற்றிக்கொடிபடருகை. 2. இறங்குதல். 3.
சுவர்ந்தல். 4. (ஆலமரம் முதலியவைகளின்)
விழுது. [சுவரோகம்: சுவ - சீழ். ரா-வீ-
வதுதல்.]

அவரோகி—ஆலமரம். [சுவரோகமிந்
சுவரோகம் - விழுது. இ-உடைமையை
யுணர்த்தும் ஒரு விழுது.]

அவரோதநம்—1. அரசன் மனையில் அந்
தப்பாரம். 2. தடுத்தல். 3. முற்றுகை, அர
ணைவளைத்து வழிதடுக்கை. [சுவரோதநம்]

அவரோதம்—1. அடைக்கப்பட்ட இடம்.
2. அரசன் மனையிலே யவன் தேவியருக்கும்

உள்வீடு. 3. கட்டுப்பாடு செய்தல். 4. குழி
யாதல். 5. தடை. 6. முற்றுகை, அரணைவ
ளைத்து வழிதடுக்கை. 7. வேலி. [சுவரோ
தநம்: சுவ - ரா-த - தடுத்தல்.]

அவரோபணம்—1. இலதாகச்செய்தல்.
2. இறக்குதல். 3. குறைத்தல். 4. வேரோ
டுபிடுங்குதல். [சுவரோபணம்.]

அவல்—ஒரு சிற்றுணவு; இது செல்லைத்
தண்ணீரிலே கனையவைத்துப் பின் சிறிது
உலரச்செய்து பொரித்து உலரவிட்டிடித்
தெடுக்கப்படுவது. (உ-ம்.) “அவலெறியுலக்
கைபோயுதிரத்தாக்கலும்” (தணிகை. திரு
நகர. ௨௬.) 2. குளம். 3. பள்ளம். (உ-ம்.)
“மேடவல்லிலைவிலைநிலம்” (தணிகை. அகத்.
௨௪௭.) 4. விளைநிலம். (உ-ம்.) “மெல்லலவ
லிருந்தலுர்தோறும்” (மலைபடு. சூடு.)

அவலக்கணம்— அவலட்சணம். [சுவ;
அகநிண.]

அவலக்கணை— ஒன்பது சுவைகளுள்
ன்று; அது: துயருறுதல்.

அவலக்கணையலங்காரம்—சுவையலங்கா
ரவகையுள் ஒன்று; அது: பொறியுணர்வாலா
கியுன்னத்திலே நிகழுந் துயரைக்குறிப்பது.
(உ-ம்.) “சுழல்சேர்ந்த தான்விடலை காதலி
மெய்தீனம் - அழல்சேர்ந்து தன்னெஞ்ச
யார்தான் - குழல்சேர்ந்த-தாமந்தரியாதசை
யுந்தளர்மேனி - யீமந்தரிக்குமோவென்று”
(சுண்டியல. ௪௮.)

அவலட்சணம்—1. அழகின்மை. 2. இல
க்கணக்கேடு. [சுவ; அகநிண.]

அவலட்சணன்— இலக்கணம் இல்லாத
வன்.

அவலத்தவநியம்— விலக்குறுப்புப்பதின
ன்களுள் ஒன்றாகிய சுவை ஒன்பதுவகையுள்
ஒன்று; அஃது: “அவலத்தவநியமறிவாக்கிள
ப்பின் - சுவையொடு புணர்ந்ததண்ணீர்மாரி
யும் - வாடியநீர்மையும் வருந்தியசெலவும் -
பீட்டியிடும்பையும் பிதற்றியசொல்லும்” - “நி
றைகையழிதலுந் கீர்மையில்கிளவியும் - பொ
றையின்றாகலும் புணர்த்தினர்புலவர்” என்
னுஞ்சூத்திரத்தால் விளங்கக்கிடந்தது. (சில.
ப. அரங்கே. ௧௩. உரை.)

அவலம்—1. என்வகை மெய்ப்பாடுகளு
ள் ஒன்றாகிய அழகை. (தொல்.பொரு.௨௫௧.
உரை.) (உ-ம்.) “எரியின்மெழு - கண்ணு
வலங்கயலமந்தலறினளால்” (உபதேசகா.
சிவவீர. ௨௬௮.) 2. குற்றம். (உ-ம்.) “உள்

(சி. சி. க: சுக்.) 2. உயர்கிணைப்பெண்பாற் பிரபஞ்சம். (உ-ம்.) “அவனவளதுவெனுமவை” (சிவஞானபோ. க.)

அவளினை—இடுகிணை. (பிங்க. கஉகச.) அவளினவல்லுரி—ஒரு தலம். (தேவார. அவளின. திருஞாந்.)

அவற்கிணை—கஞ்சி.

அவர்களான—ஒருவகைக்கானான்.

அவன்—1. அவம். (உ-ம்.) “அவன்செய்த கிருவுடம்பலக கோற்கிணருள்” (இராமா. சூர்ப். கஅ.) [சூரிவினைக்கீழ்வந்த மகரம் எனக் ரப்போலியாயிற்று.] 2. உயர்கிணையண்பாற் படர்க்கையிற் செய்மைச் சுட்டுப்பொருளில் வரும் ஒருபெயர். (உ-ம்.) “ஆணன்சிவன் மற் றவனீர்க்கழற்கண்புசெய்வாம்” (கந்தபு. கடவு. உ.) 3. “உயர்கிணையண்பாற்பிரபஞ்சம்” (உ-ம்.) “அவனவளதுவெனுமவை” (சிவஞானபோ. க.)

அவா—1-3. அவாவென்னேவலுத் தெரி நிலைவினைப்பகுதியும் பெயரெச்சத்தொகையும. [க-ஆம் ஈ-ஆம் பொருள்களில் வரும் கால் உகாச்சாரியைப் பெறும்.] 4. ஆசை. (உ-ம்.) “புன்கட்டுதவாவேட்டையினவாவெ றும்பொய்யேற்றின்கட்பேரவாமாதராவா” (இராமா. தசா. க.) 5. ஆசைப்பெருக்கம், பொருள்களைப்பெறவேண்டுமென மேன்மே ல்நிகழும் ஆசை. (வள். ஈஎஃ.) 6. இறங்கு கை. 7. ஒருபதற் தன்னே டந்துவயிற்றுப் பொருண் முடிதற்குரிய வேறொருபதத்தை வேண்டுகது. (சைவபி. உரு.)

அவாது—கஞ்சி. [யவாமு இங்கே வட மொழியகாரமெய் கெட்டது.]

அவானேகவுப்பி—பெருந்தும்பைச்செடி. அவாந்மாநசகோசரம்—வாக்குக்கும் மன த்துக்குமெட்டாதது. (கந்தபு. மோந. ஈஉ.) உரை.)

அவாச்சியம்—1. கெட்டது. 2. சொல்ல த்தகாதது. 3. சொல்லினால் வெளிப்படுத்த முடியாதது. (உ-ம்.) “அதனையின்னதென் றுரைத்திடப்படாமையா லவாச்சிய வடிவா கும்” (சைவல். சந்தே. கூரு.) 4. தெற்கிலு ள்ளது. [சு-எதிர்மறை. வாறு—சொல் லத்தகத்தது. சுவாறு—தெற்கு. ய—ஒருவிகுதி.]

அவாசி—1. கீழ்த்தேசம். 2. தெற்குத்தி சை. (உ-ம்.) “மாசிலாவவாசினின்று” (சே துபு. வேதாந. சக.) [சுவாபி. சுவ—கீழ். கூர்—போதல். கீழ்ப்போன இடம் என் றபடி.]

அவாச்சியம்—1. ஞானிகள். 2. தென்னாட்டார். அவாச்சிநம்—1. இதற்கினது. 2. கீழுள்ளது. 3. தெற்கிலுள்ளது. [சுவாபி. ந.]

அவாத்தம்—அடைந்தது. [சுவாபி. ந.]

அவாத்திதம்—கண்டிக்கப்படாதது. (உ-ம்.) “அதுதீயுடைமை, யாதுபிரமாணத்தானும் அவாதிதம்” (தர்க்கபா. உரு.) [சுவாபி. த: சு-எதிர்மறை. வாயித - கண்டிக்கப்பட தது.]

அவாத்திதவிடயம்—(தர்க்க) அதுமாவாக் கியத்திற் சொல்லப்படும் பஞ்சரூபங்களுள் ஒன்று; அஃதேதுவுக்கு விடயமான சாத்தி யதருமம் எப்பிரமாணத்தானும் கண்டிக்கப் படாதிருத்தல். (தர்க்கபா. உரு. “பஞ்சரூ பம்” பார்.) [சுவாபி. தவிட்டிய.]

அவாந்தரகாரணம்—இடையிலவந்த கார ணம்.

அவாந்தரசங்காரம்—பிரகிருதி தத்துவம் வரையில நிகழுஞ் சங்காரம்; இது: பிரமவரு டம் பரார்த்த சங்கியையான பின் நிகழ்வது. (சி-வி. ஞர்க. உச. உரை.)

அவாந்தரசிநுட்டி—இடையில் நிகழுஞ் சிரு ட்டி. (உ-ம்.) “நடுவே நடுவே வருமவாந்தர சிருட்டியில்” (சி. சி. க: ஞச. ஞாந்.)

அவாந்தரகைவரி—சிவதீசைக்குபெற்ற சூத் திரர். (சைவக. பொது. சாநு. உரை.) (உ-ம்.) “கரைந்தவவாந்தரகைவன் தனக்கு ன்கனம் ததுரிமையிலை” (திருவாணை. கோ ச். உரு.)

அவாந்தரதிசை—இடையிலுள்ள திசை; அவை: தென்கிழக்கு, தென்மேற்கு, வடமே ற்கு, வடகிழக்கு என்பன. [சுவாபி. திபா.]

அவாந்தரப்பிரயோசனம்—இடையிலவ ரும் பிரயோசனம், பிரதானம் அல்லாத பிர யோசனம். (உ-ம்.) “அவாந்தரப்பிரயோசனமா கிய போகத்தை யுங்கொடுப்பவர்” (சி. சி. பாயி. க. சிவாக்.)

அவாந்தரப்பிரளயம்—1. பஞ்சப்பிரளயங்க ளுள் ஒன்று. “பஞ்சப்பிரளயம்” பார். (வாச தே. உரு.) (உ-ம்.) “அனைத்துளவிஞ்சை யாவ மவாந்தரப் பிரளயத்தி- னினை த்துணை யாகச்சேரு” (மச்சபு. பிரமாண்ட. கூ.) 2. பிரகிருதியந்தமான பிரளயம். (சி-வி.) [சுவாபி. இடை.]

அவாந்தரம்—1. அந்தரப்பலித்தது. 2. அ திவ. 3. இடையிலுள்ளகாலம், இடையிலு

ள்ள இடம், இடையினிற்பது. (உ-ம்.) “அவாத்தாவியாபாரம்” (சி. சி. அளவை. க. சிவாக்.) 4. உதவியின்மை. 5. பிரதாமல்லாது, இரண்டாவதாயுள்ளது. 6. வெறுவெளி. [சுவ; சுணரா - உள்.]

அவாந்தராவாக்தியம்— விதிருபமும் விலக்குருபமும் ஆகாதவரும் வாக்கியம்; அது: “சோதிட்டோமாதிகளைப்பண்ணினும் சிலனுக்குச் சொர்க்காதிபலனுண்டாகும்” என்றும்போல்வது. (வாசுதே. உக.)

அவாந்தராவியாபாரம்— (தறித்தற்கருவியாகியவையித் துக்கு மரத்தோடுகெடுத்தல்போல்) இடையிலுள்ளசெயல். (உ-ம்.) “நடுவுதோன்றியனவாகியசங்கிலிக்கு முதலியன எவ்வளவோ அவையனைத்தும் அவாந்தர வியாபாரம்” (தர்க்கபா. கட.) [சுவாணரா - இடை. வுரூபாரா - தொழில்.]

அவாந்தரை—அவாந்தரம். [சுவ சுணரா - உள்.]

அவாபுளப்பி—பிரமிப்பூண்டு.

அவாம்—அவாவும் என்னும் பெயரொச்சம். (வகா உகரங் கெட்டுக்கின்றது.) (உ-ம்.) “கண்ணவாம்வனப்பினு” (சிக். கேசமகி. ககள.)

அவாய்—அவாவீ. (உ-ம்.) “கேட்டார்ப்பிணிக்குச்செய்வாய்” (வள். சுசுந்.) [இது வினையெச்சம்.]

அவாய்நிலை—ஒருபத தன்னோடுபொருத்திப் பொருண்முடித்தற்குரிய மற்றொருபதத்தை வேண்டிநிற்கும் நிலை. (உ-ம்.) “செடுப்பதாஉங்கெட்டார்க்குச் சார்வாய் மற்றுங்கேயெடுப்பதாஉமெல்லாமழை” என்பதில், எல்லாம்வல்லதாமழை யென்பதுபோல்வன. வல்லது-அவாய்நிலையால் வந்தசொல். (வள். சுரு. உரை.)

அவாரபாரம்—கடல். [சுவாரூபாரா: சுவாரூபி-இக்கரை, பாரா-அக்கரை.]

அவாரம்—1. ஆற்றின் இக்கரை. 2. இந்தப் பக்கம்.

அவாரி—சிறுநீர்.

அவாவயினீ விதும்பல்—கணவனுமனைவியும் பிரிந்திருக்கும்போதிருக்கும் உள்ளன்பு.

அவாவல்—அவாவுதல்.

அவாவறுத்தல்—ஆசைநீக்கல். (வள். ந.எ-ஆம் அதி.)

அவாவன்—1. கள்ளன். [சுவாவநு] 2. போரரசையுடையோன். (உ-ம்.) “கோவியவாவன்” (சைவச. ஆசா. கள.)

அவாலாமை—ஆசைப்படாமை. (வள்: உகக. பரி.)

அவாவு—1-2. அவாவென்னவனும் வினைத்தொகையும். [உகாச்சாரியைபெற்றது.]

அவாவுதல்—1. இறங்குதல். 2. ஒருபத தன்னோடுபொருத்திப் பொருண் முடித்தற்குரிய மற்றொருபதத்தை வேண்டிதல். 3. பேராசைகொள்ளுதல். (உ-ம்.) “பின்னையும் போய் நெய்தற்கவாவுநெடுகாடா” (நளவே. சுலிநீ. இக.) 4. விரும்புதல். (உ-ம்.) “முருந்தனோர்வாழ்க்கையு மவாவுகில்லேன்” (காஞ்சிபு. திருநெறி. உக.)

அவி—1-3. அவியென்னவனும் தெரிநிலைவினைப் பகுதியும் வினைத் தொகையும். (உ-ம்.) “தரியலார்முரணவி மதிலையோத்தியைச் சார்ந்தான்” (குத. சிவமா. கங்: அஅ.) 4. ஆதி. 5. எலி. 6. கம்பளிப்பட்டாம். 7. காற்று. 8. கெடுதல் எனப்பெற்றுள்ளபெயர் ஒருமுதலிலைத்தொழிற்பெயர். (உ-ம்.) “அவிதரும் கிழ்வனரற்று துண்மருங்குல்” (குத. முத்தி. அ:உஅ.) 9. குரியன். 10. சோறு. 11. தலைவன். 12. சேவர்க்கு வேன்வித்தீயிற் கொடுக்கும் உணவு. (உ-ம்.) “அவியுணவினாருரோடொப்பர்” (வள். சகக. பரி.) 13. நீர். 14. நெய். (உ-ம்.) “அவிசொரித்தாயிரம்பேட்டன்” (வள். உருக.) 15. மதில். 16. மலை. [4, 5, 6, 7, 9, 11, 15, 16. சுவி. 10, 12, 13, 14. ஸவிவீ.]

அவிக்கிதம்—1. இடையுநின்மை. [சுவி வு: சு-எதிர்மறை. விது-இடையுது.] 2. ஒருமாம். [சுவியு.]

அவிக்கியாதாரித்தம்—தோல்வித்தாகம் இருபத்திரண்டினுள் ஒன்று; அது:பொருள் இனிது விளங்காத சொற்களை யெடுத்துக் கொண்டு பேசுதல். (சி. சி. அளவை. சுஅ. மறை. சிவஞாங்.) [சுவியு:அ:அ:அ: சு-எதிர்மறை. விவூ:அ-அறியப்பட்ட. சுரு-பொருள்.]

அவிக்கிரமம்—பாக்கிரமமின்மை, வீரமின்மை. [சுவிகூ: சு-எதிர்மறை. விகூ: வீரம்.]

அவிக்கை—அவித்தல்.

அவிக்கம்—குவித்த, மலராதது. [சுவி சுஅ: விகுஅ-விரிதல்.]

அவிக்கிதம்—மலராதது. [சுவிகுவி: சுஅ:]

விகவித - மலர்ந்தது.]

அவிகடம்—ஆட்டுக்கூட்டம். [கவிகட; கவி; கடந்தி.]

அவிகம்—வைர ரத்திகம். [கவிக; கவி-சூரியன். க - ஒருவிகுதி.]

அவிகலம்—1. குறைவின்மை, கிறைவு. [க; விகல - குறைவு.] 2. அத்தியந்தநிஷ்களம். (சி-லி. யோக. எ.)

அவிகற்பம்—1. சந்தேகம் இன்மை. 2. நிருவிகற்பக்காட்சி; அது: பொருளுண்மை மாத்திரம் உணரும் உணர்வு. (உ-ம்.) “அவிகற்பமத்தமுனதென்றறிகை” (சி. சி. அளவை. உ. மறை.) [கவிகுல; க - எதிர்மறை. விகுல - வேறுபாடு.]

அவிகாயம்—1. அழற்சி. 2. ஒருகாசநோய். 3. சீற்றம். 4. மனவேகம். [அழன்றுகொண்டிருந்தல்; காயப்பட்டோனுக்குள்ள குணம் போலுதலின் இப்பெயர்த்து.]

அவிகாரம்—1. இயல்பான ரூபத்தினின்று வேறுபடாமை. 2. பரிணாமல்லாத பொருள். (சி. சி. க: உஅ. ஞாப.) 3. விகாரம் இன்மை, வேறுபடுத்தல் இன்மை. (உ-ம்.) “நவவாதிகளினவிகாரமாகி” (வேதா. சூ. ௧௦௮.) [கவிகார.]

அவிகாரவாதசைவன்—பக்குவம் அடைந்த ஆன்மாவானது ஞானம்பெற்று, விகாரம் இன்றிநிற்கும் பதியைத்தானே சென்றடையும் என்று சொல்லுஞ் சைவன். (கந்தபு. ௩௪. அந. உரை.)

அவிகாரன்—1. ஆட்டுக்காரன். 2. கடவுள். அவிகாரி—1. கடவுள். 2. மாருதவன்.

அவிச்சிந்தம்—பரிச்சித்தபடத்து. (உ-ம்.) “லோகத்தில் அவிச்சிந்தமாய் இடைவிடாத சம்பிரதாயமுள்ளவைகளும்”, (சி-லி. சரி. அ. உரை.) [கவிஜ்ஞை.]

அவிச்சிந்தன்—பாரமார்த்திகன். (வாகுதே. ௩.) சுழத்தியவந்தையிற்காரணசரித்தில் அபிமானிக்கப்பட்ட ஆத்மாவாகிய பாரமார்த்திகன். (வாகுதே. அவஸ்தாத்திராய சிறுபகம். ௨௦௬.) [தேகேந்தரியாதிபுபாதிபுநற் பரிச்சிந்தமொகிறபடியால் வந்தபெயர்.]

அவிசம்வாதி—வேறு பிரமாணத்தையது சரிப்போன். (சி. சி. அளவை. க. சிவாக்.) [கவிஸம்வாதி: விஸம்வாதி - பிராமணமுடையல்லன்.]

அவிக—1. உப்பின்றிச் சமைத்த பச்சரிசிப்புற்கை. 2. சுத்தம். 3. நீர். 4. வைவேத்தியம். (உ-ம்.) “உப்புமின குபுளியொழித்தே யுஞ்ஞமலவிகவிவேதித்து” (முச்சபு. நட்சத் திர. ௨௦.) 5. வெண்ணெய். [ஹவிஸ்.]

அவிசவாசம்—விசவாசம் இன்மை. (மது. கஉ: உக.) [கவிஸாவாச; க - எதிர்மறை. விஸாவாச - நம்பிக்கை.]

அவிசவாசி—விசவாசம் இல்லாதவன். [கவிஸாவாசிநு; க; விஸாவாசிநு.]

அவிசேடம்—விசேடம் அல்லாதது, ஒரு சன்மையானது. (உ-ம்.) “சத்திருபமாய்க் காரியஞ்சுருங்கிக் காரணமான காலத்திற் காரியகாரணங்கள் அவிசேடகந்நாயத் தோன்றும்” (சி. சி. க: உஅ. ஞாப.) [கவிபெருஷ: க - எதிர்மறை. விபெருஷ - வித்தியாசம்.]

அவிஞ்சதை—அறியாமை.

அவிஞ்சன்—1. அறியாமையுடையோன். 2. போதிக்கப்படாதவன். [கவிஜ்ஞை.]

அவிஞ்சை—அவித்தை. (உ-ம்.) “அவிஞ்சையிங்கிலை” (ஞாநவா. கிருவாண. க.) [கவிஜ்ஞை: க - எதிர்மறை. விஜ்ஞை - ஞானம்.]

அவிஞ்ஞாதம்—அறியப்படாதது. [கவிஜ்ஞாத: க; விஜ்ஞாத - அறியப்பட்டது.]

அவிஞ்ஞாதார்த்தம்—அவிக்கியாதார்த்தமென்னுந் தோல்வித்தானம். (உ-ம்.) “பிரதிவாதிபாணவன் ஒரே தவை மூன்றுதாஞ்சொல்லுகையிலுஞ்சுபையிலேயிருக்கிற பரிட்சித்துக்கள் அதுவாதிக்கையிலும் வாதியானவன் ஏதாவையியேனென்றல். (சி. சி. அளவை. கஅ. மறை.) பொருள் இனிது விளங்காத சொற்களையெடுத்துக்கொண்டு பேசுதல். (ஹ. கிளஞாந.) வாதியானவன் தனக்குவந்ததுவுணம் மறைத்தற்காகத்தேரியாதசத்தங்களைக்கொண்டு பேசுதல். (ஹ. கிரம்ப.) வாதியானவன் மூன்றுபிரகாரஞ்சொல்லியிருக்கையிலும் மத்தியஸ்தருக்கும் பிரதிவாதிக்கும் அர்த்தந்தேரியாத சத்தஞ்சொல்லுகை” (ஹ. கிவாக்.) [க; விஜ்ஞாத - அறியப்பட்ட. கஉ: உ - பொருள்.]

அவிஞ்ஞை—அஞ்ஞானம். (உ-ம்.) “நிரைபவத் தவிஞ்ஞையாகி” (ஞாநவா. வைராக. கஉ.) [கவிஜ்ஞை: க - எதிர்மறை. விஜ்ஞை - ஞானம்.]

அவிட்டம்—இருபத்தேழு நட்சத்திரங்களுள் இருபத்துமூன்றாவது நக்சத்திரம்.

அவிட்டுமான்—ஆற மதுவின் காலத்துச் சத்தவிரிபுகளுள் ஒருவன். (உ-ம்.) “அவிட்டுமான்சீர்காத்தருளுத்தமன் மதுவத்திரி” (சுடம்பு, மதுவர். ௧௦.)

அவிடி—திரைச்சீலை. (பிங்க. ௧௨௧௬.)

அவிடியந்தியதூக்கம்—குருவின் இல்லா னைப்புணர்ந்த பாதகநீர்க்குமாறு செபிக்கப்படும் ஒருமத்திரம். (உ-ம்.) “அவமில்புருடஞ்சக்கதையவிடியந்தியஞ்சக்கதை—யிவராசையினெண்ணிற் குாவனில்லாட் புணர்ந்த பாதகம்போம்” (குத. எக்கி. பூ. சஉ: ௧௫.) [ஹவிஷ்யுணிய.]

அவிடியந்தியம்—ஒருவேதமந்திரம். (குத. எக்கி. பூ. சஉ: ௧௫.)

அவிடியந்தியம்—அவிடியந்தியம். (மது. ௧௧: ௨௫௧.) [ஹவிஷ்யுணிய.]

அவித்தம்—1. அறிப்பபடாதது. 2. கறுமை. [சுவிதூ: சு-எதிர்மறை. விதூ-அறி யப்பட்டது, திரவியம்.]

அவித்தல்—1. அடக்குதல். (உ-ம்.) “ஐந்த வித்தான்றல்” (வள். ௨௫.) 2. அவயச்செய்தல். வெகச்செய்தல். (உ-ம்.) “அறுத்தவித்தாரச் சமைத்தபின்னைக்குக்தார்” (மறை சை. ௨௦.) 3. அழித்தல், கெடுத்தல். (உ-ம்.) “ஒருமூன்றவித்தோன்” (சிலப். ௩௫. ௧௧௬.) “யானையருவிதுகனவிப்ப” (சிறுபா. ௨௦௦.) 4. துடைத்தல். (உ-ம்.) “பொங்குபூஞ்சிலம் பிற்போர்த்தபூந்துகனவித்து” (சுந். சாமஞ். ௭௦.)

அவித்தியம்—அறியாமை, மாயை.

அவித்தியசம்—பாதாசம். [சுவிதூ: ௨.]

அவித்தியமாநு—1. உள்ளதல்லாத் இருக்காத. [சுவிதூ: ௨] 2. சு-எதிர்மறை. விதூ-பொருள்—இருக்கின்ற.]

அவித்தியாபஞ்சகவுரு—அபத்தியூர்வமாகிய ஐவகைக்கிருட்டி; அவை: தமம், மோகம், மாமோகம், தாமிரம், அந்ததாமிரம் என்பன. (உ-ம்.) “அதிசயம்பயப்பவபுத்தியுருவமாவவனிடைத் தமோமயசிருட்டி-பொதிதாத் தோற்றிற்றதமமோகம் புகலுமாமோகந்தாமிரம்” (குத. சிவமான். ௧௦: ௨.) “அந்ததாமிரமெனவிலைவாளுமவித்தியாபஞ்சகவுருவாய்—உந்துவிருக்குமெனலோருரைப்பர்” (நை. ௩.)

அவித்தியா—அஞ்ஞாநம். (இதே அவித்

தையெனத்திரிந்தது.) (உ-ம்.) “பொல்லாவ வித்தியாபுமொன்றமைத்தான்” (பிரபோத. அவித்தியாபுர. ௧.) [சுவிதூ: ௨.]

அவித்தியை—1. அஞ்ஞாநம். (உ-ம்.) “அநிர்வசரியாவ வித்தியையோ” (சி. சி. வரலாறு. சிவாக்.) 2. அவித்தை.

அவித்துருமம்—இருப்பைமாம்.

அவித்துவையல்-பச்சடி. (பிங்க. ௧௨௨௫.)

அவித்தை—1. அஞ்ஞாநம். (உ-ம்.) “அடைய” பார். 2. அறியாமை. 3. ஆணவமலம். (உ-ம்.) “அவித்தைநீர்த்தத்தருங்கலை யாதிமாயை” (சி. சி. ௨: ௮௪.) 4. பிரமத்திலே ஆரோபமாகத் தோன்றின மூலப்பிரகிருதி யென்னுஞ் சத்தியில் உண்டான இராசகுணம். இதிலே பிரமப்பிரதிவீம்பமான சிவர்க்ன்தோன்றுவார்கள். 5. மாயை. (உ-ம்.) “அசத்த” பார். [சுவிதூ: ௨.]

அவித்யமாநு—உள்ளதல்லாத், அபாவம்.

[சு-எதிர்மறை. விதூ-பொருள்—இருத்தல்.]

அவித்தம்—மெய்ம்மை. [சுவிதூ: ௨] சு-எதிர்மறை. விதூ-பொருள்.]

அவிதல்—1. இறத்தல். (உ-ம்.) “பொய்க்கரிபுகலும்புன்கணா, குலங்குளினவீர்தனர்” (இராமா. கிங். ௫௮.) 2. கெடுத்தல், அழித்தல். (உ-ம்.) “அகல்விசும்புறையுந்தேவ ரோளிய வித்திருப்ப” (சுந். முத்தி. ௪௫௫.) “அவினும் வாழினுமென்” (வள். ௪௨௦.) 3. குடபிடித்து வெதுமல். 4. தணித்தல். (உ-ம்.) “குணகடற்நிரையொடும் பொருதலதவியாதே” (குளா. கல்யா. ௫௧.) 5. துன்னீர்கழலப் புண்படல். (உ-ம்.) “வாயலிந்தது” 6. தூர்த்தல். (உ-ம்.) “ஐதமவ்வினக்கவிந்தமை” (காஞ்சிபு. இருபத்தெண். ௪௧௧.) 7. யாதேனும் ஒரு பொருளை நீர்விட்படாத்திரத்திலே நீரினுள்ளாவது மேலாவது வைத்தாலியெழும்பு நெருப்பினுற் குடுகாட்டுப் பாகம் பண்ணுதல். 8. வருத்தல். 9. வேர்த்துப்பழுங்குதல்.

அவிதா—யாதேனும் ஓர் ஆபத்து அடைந்தவர் அதினின்றும் நீங்குதற்கு உதவிபெறும்பொருட்டு முறையிட்டுக்கூறும் ஒரு சொல். இது “துணைசெய்துணைசெய்” எனப்பொருள்படும். [சுவிதூ: ௨.]

அவிதாநம்—கிரமயின்மை, சியமித்தவிதியைவிட்டு விலகுதல். [சுவிதூ: ௨] சு-எதிர்மறை. விதூ-பொருள்—விதி.]

அவிதாவிடல்—ஆபத்தில் உதவிவேண்டி முறையிட்டுக்கூறுதல். (உ-ம்.) “சாவமுன்

ஹட்டக்கன்வேள்வித்தகர்தின்னுநஞ்சமஞ்சி - யாவவெந்தாயென்றவிதாவிடம்மவரவரே" (திருவா. திருச்சு. ச.)

அவிநீ— 1. கிராமின்மை. 2. விதிக்குவிரோதம். [சுவிநீ: சு - எதிர்மறை. விநீ - கட்டளை.]

அவிநூசம்—ஆட்டுப்பால். [சுவிநீ-நூசு; சுவி - ஆடு. நூசு - பால்.]

அவிநயக்கூந்து—நிருத்தக்கை தழுவாது பாட்டின் பொருளுக்குக்கைகாட்டி வல்லபஞ்செய்யும் பலவகைக்கூத்து (சிலப். அரங்கே. உரை.) இது சாந்திக்கூத்தின் நாவலகைகளுனொன்று. (திருவி. கான்மா. ௧௦. உரை.)

அவிநயசாலை—நாடகசாலை.

அவிநயம்— 1. அபியோகிய நாடகங்கம். (உ-ம்) "தத்துவப்பெருநாடகசாலையஞ்சமைத்தவியங்காட்டி-யத்தலத்தெனையாட்டுவீப்பாணம்" (மதுரை. பதி. ௧௨.) 2. அவிநயம் செய்த ஒரு யாப்பிலக்கணதூல். 3. தூராசாரம். 4. நற்பழக்கரின்மை. [சு-எதிர்மறை. விநய - நல்லொழுக்கம்.]

அவிநயர்— 1. அகத்தியருடைய மாணக்கப் பன்னிருவருள் ஒருவர். (தொல். பொருள். பதி. ௨.) 2. கூத்தர். (கு. நிகண். ௨: ௩௮.)

அவிநாசி— 1. அழியாமை. (உ-ம்.) "அசமந்தமவிநாசி" (கைவல். சங். ௧௩௭.) 2. அழிவற்றவன். (உ-ம்.) "அவிநாசிகண்டாயண்டத்தான் கண்டாய்" (தேவார. திருவவர். சுழி. திருக்கொட்டையூர். எ. திருநா. 3. கொங்காட்டுள்ள ஒரு சிவந்தலம். (உ-ம்.) "அவிநாசியெந்தெருமான்" (பெரியபு. வெள். ௬.)

அவிநாபாவம்—விட்டு நீங்காது உடனிகழத்தன்மை. (உ-ம்.) "அவிநாபாவம், பேசுமுமேத்கொண்டு" (சி. சி. அனவை. ௨.) [சுவிநாபாவ: சு - எதிர்மறை. விநா - இல்லாமல். லாவம் - இருத்தல்.]

அவிநாபூதம்—நீக்கமின்றியிருத்தல். (சி. சி. பாயி. ௩. சிவாங்.) [சுவிநாபூ-நூ.]

அவிநாபூதை— விட்டுப்பிரியாதிருக்கிறவன். (உ-ம்.) "சசுவாவிநாபூதையானசத்தி" (சி. சி. பாயி. ௨. சிவா.) [சுவிநாபூ-நூ: சுவிநா - விட்டுநீங்காமல். லூ-நூ - இருக்கிறவன்.]

அவிநிகமம்— தருக்கதுலுக்குத்தகாதிக

மம். [சுவிநிகம: சு - எதிர்மறை. வி - விசேஷம். நிகம - நிச்சயம்.]

அவிநீதம்— 1. தீய ஒழுக்கம். 2. மரியாதையின்மை. [சுவிநீ: சு - எதிர்மறை. விநீ - உ - நல்லொழுக்கம்.]

அவிநீதன்— நல்லொழுக்கம் பயற்றிலுளர்க்கப்படாதவன். [சு-எதிர்மறை. விநீ - தநு - சன்மார்க்கன்.]

அவிநீதை— கற்பில்லாதவன். [சுவிநீ - உ: சு - எதிர்மறை. விநீ - உ - சன்மார்க்கம்.]

அவிப்பலி— இன்னது செய்யேனாயின், இன்னதுசெய்யவேன் என வஞ்சினங்கூறித்தன்னாயிரை அக்கிரிக்குப் பலியாகக்கொடுத்தல். இது: வாகைத்திணையின் துறைகளுள் ஒன்று. (தொல். பெரு. புற. ௭௬.)

அவிப்பாகம்— அவிப்பின்பங்கு, தேவருண்வின்பங்கு. (உ-ம்.) "ஆவாதிருமால்விப்பாகங்கொண்டன்று-சாவாதிருந்தானென்றுநீபத" (திருவாச. திருவுர். சு.)

அவிப்படம்— 1. எதிரியில்லாதது. 2. விபட்சமில்லாதது. [சுவிபபக: சு-எதிர்மறை. விபபக - விரோதப்பட்சம்.]

அவிபடம்— ஆட்டுமயிர்க்கம்பனம். [சுவிபப: சுவி - ஆடு. பப - சீலை.]

அவிபந்தர்— 1. பருக்கப்படாதபொருட்குரியவர். (மிகு. சங். ௧௧௬.) 2. பங்காளிகள். [சுவிபந்: சு -

அவிபந்தம்— 1. அதிட்டமானது. [சு-எதிர்மறை. விபந் - அதிட்டவீதம். 2. கெடாதது. 3. சுத்தமானது. 4. நோப்படுத்தப்படாதது. [சுவிபந்: சு -

அவிபவநம்— மேற்கொள்ளாதல், விசயமடைதல். [சுவிபவந: சு -

அவிபாகம்— 1. அசீர்ணம். 2. கூறுக்கப்படாததாயம். 3. கூறுக்கப்படாதது. (உ-ம்.) "மேவவெங்கும் வியாபித்த வெளிகடாகாசாதிவிபாகத்தாலும், பாவவியபாகத்தாலுந்தோன்றுமெப்படி" (குத. எக்கி. உத். ௬: ௧௧.) 4. முதிர்வடையாமை. 5. முற்பிறப்பிற்கெய்தவினைகளின் பயனை அதுபவியாமை. [1, 4, 5. சுவிபாக: சு - எதிர்மறை. விபாக - முதிர்ந்தல். 2, 3. சுவிபாக: சு - எதிர்மறை. விபாக - பிரிவு.]

அவியாத்தியம்—பிரிக்கத்தகாதது. [சுவிலி
லாஜி: சு - எதிர்மறை. விலாஜி - பிரிக்
கக்கடியது.

அவியாத்தியம்—அதிகம் பிளத்தல். (சேவ
ரட. நகசு.)

அவியாத்தியோகம்—வாதபித்தசிலேஷ்
மங்களினால் ஆண்குறியினது சருமத்தைவெ
ல்லாம் நிகவுக் தடிக்கச்செய்து பின்பத்தடி
ப்பைப் பிளப்பிக்கும் ஒரு ரோகம். [சுவிலி -
அதிகம். பொடிதம் - பிளத்தல்.] (சேவரட.
நகசு.)

அவியாவநம்—பிரத்தியட்சமாசாரமை. [சு
விலாவந: சு - எதிர்மறை. விலாவநம் -
பிரத்தியட்சம்.]

அவிழ்த்து—பிரதிட்டாசலையில் ஆகாயத்தி
லிருக்கும் எட்டுப் புலங்களினொன்று. (செ.வி.
கிரி. உக. தாற்பரி. [சுவிலி - உக.])

அவிழ்த்தம்—1. காசநகம். (உ-ம்.) “குன்
றிரண்டுசுமந்தொடியுங்கொடியன்றாவியுத்
தம் குமுகொண்டாகம் - ஒன்றிரண்டுபெடிவா
றார்” (குமர. காசிக்கலம். நக.) 2. நீக்கிவி
டப்படாதது. [சுவிலி - உக. சு - எதிர்மறை.
விசு - உக. விடப்பட்டது.]

அவிழ்த்து—காசிகுக்குக் கிட்ட இருக்கும் ஒரு
தலம்.

அவிழ்த்தேசன்—காசியிலிருக்கும் விசுவ
நாதசுவாமி. [சுவிலி - உக. விசுவநாதர்.]

அவிழ்த்தேசுவரன்—காசியிலிருக்கும் விசு
வநாதசுவாமி. [சுவிலி - உக. விசுவநாதர் -
காசி. ௧௦௦௦௦ - கடவுள்.]

அவியம்—வடிவமில்லாமை, பொய்வடிவம்.
(சேவரட. கு. உக. உரை.)

அவியல் — 1. அவிக்கப்பட்ட உணவு.
(உ-ம்.) “அணில்வாந்ருவசெந்தினையினவிய
யலன்” (சுடம்பு. கண்ணன்மண. ௧௪௦.)
2. அவிதல். 3. உடம்பிலே வாய் முதலிய
உறுப்புக்களிலே வெப்பினால்வரும்புண். 4.
புழுக்கம். 5. வெப்பம்.

அவியாதிருதம்—பிரிவ்ன்றி நிற்பது. [சு
விலாதிருத.]

அவியாத்தம்—வியாபியாதிரும்பது. [சு
விலாத்த.]

அவியாத்தி—அவ்வியாத்தி தோஷம். [சு
விலாத்தி.]

அவியாப்பியம்—முழுதிலும் வியாபித்தி
ருப்பது. [சுவிலாதிருத.]

அவியோகம்—கூடுதல். [சு - எதிர்மறை.
வெலாசு - கூடாமை.]

அவிர்—1-3. அவிரென்னேவலுக் தெரிநி
லையினைப்பகுதியும் விளைத்தொகையும். 4.
பிரகாசம். (உ-ம்.) “அவிர்நகுதிருமுகமா
கும்” (சுத. எக்கி. பூ. சு. க.) 5. பீதல். 6.
புல்லு.

அவிர்தல்—1. ஒளிசெய்தல். (உ-ம்.) “அ
விர்நகுதிருமுகம்” (நடை. அன்ன. தூது.
ச.அ.) 2. பீதல்.

அவிர்ப்பாகம்—அவிப்பாகம். (உ-ம்.) “பா
மனுருக்கடவுள்விர்ப்பாகநல்கே” (தைல. பா
யிர. சுச.)

அவிர்ப்புக்கு—1. அக்கி. 2. சத்திரியபி
திர். (மது. ந. ககச.) [மலவிலாசு.]

அவிர்யுத்தம்—ஒருவகையாகம்; அது:
ஆதேயம், அக்கிகோத்திரம், தரிசனம், பென
ர்ணி, மாச்சம், சதுர்மாச்சம், பசுபத்தம், செள
தராமணி என எட்டு.

அவிர்யம்—ஒயாமல்.

அவிர்யம்—கெழிச்சியின்மை. (உ-ம்.)
“அவிர்யகெழிச்சியிப்பிராப்தி” (வி-ணி.
உக.) [சுவிலி - சு - எதிர்மறை. விரா -
கெழிச்சி.]

அவிர்—நீலிப்பூண்டு. [அவிர் என்பதன்
மருஉ.]

அவிருகம்—அதிவிடயப்பூண்டு.

அவிருத்தம்—விரோதம் இன்மை. (உ-ம்.)
“அவிருத்தமான சின்மத்திரத்தை” (சுத.
எக்கி. உத. இ. கச.) [சு - எதிர்மறை. விரா -
உ - விரோதம்.]

அவிர்சைநம்—மலவாட்சி. [சுவிலி - உ
ந: சு - எதிர்மறை. விரோதம் - கழிதல்.]

அவிர்சைநச்சிலேடை—சிலேடையலங்
கார்பேதங்களுள் ஒன்று. அது: முன்னர்ச்
சொன்னசிலேடைச்சொற்பொருள்களோடு
பின்வரும்சிலேடைச் சொற்பொருள்கள் வி
ரோதமுறாமல் இயையத்தொடுப்பது அவி
ரோதச்சிலேடையாகும். “சோதியாவிகாத்
தாலிர்வொழிக்கும் - மாதிடத்தான் மண்ம
னை மாறழிக்கும் - மீதாம் - அநகமதிதோற்றிச்
சுமதமளிக்கும் - தந்தனிருநிதிக்கோன்றான்”
என்பதிற்போல. (தண்டி. எசு. உரை.) [சுவிலி
ரொய் - வெலாசு.]

அவிரோதம்—1. சம்மதம். (உ-ம்.) “சிவ சாத்திரத்துக்குவிரோதம்சத்தால்” (பெள. எ: எஅ) 2. தடையின்மை. 3. மாறின்மை. (உ-ம்.) “மறையவிரோதமும் வருப்பங் தெண்ணமினே” (ஞச. எக்கி. பூ. நக. ச.) [சுவிரோப.]

அவிரோதவுந்தியாரீ—சாத்தலிங்கசுவாமிகள் செய்த தூல்களிலொன்று.

அவிலம்பிதம்—விரைவு.

அவிவாதம்—இணக்கம், சம்மதம், மாறின்மை. [சு- எதிர்மறை. விவாடி-மாமு.]

அவிவு—அழிவு. (உ-ம்.) “கத்தத்தவிவேமுத்தி” (பெரியபு. திருஞாந. ௧௧௬.)

அவிவேகம்—விவேகம் இன்னகம். (உ-ம்.) “எண்ணுமவிவேகவிடன் வாழ்மனையாம்” (ஞாநவா. வைராக். அன.) [சுவிலெக: சு- எதிர்மறை. விவெக - புத்தி.]

அவிவேகி—விவேகம் இல்லாதவன் - வன். (உ-ம்.) “அவிவேகிக்குப்பாஞ்சாத்திரம்” (ஞாநவா. வைராக். சுஅ.) [சுவிலெகிநு: சு- எதிர்மறை. விவெகிநு - விவேகம் உடையவன்.]

அவிழ்—1-3. அவிழென்னேவலுந்தெரிநிலைவினைப்பகுதியும் வினைத்தொகையும். (உ-ம்.) “தலையலிழ்பாடலத் தின்னகவரினர்” (கடைத். அன்னத்தைக்கண். ந. ந.) 4. சோறு. (உ-ம்.) ஈசனாதிபர்க்களித் தவுணவிலொன்றற்கு” (தணிகை. அகத். ௧௧௬.) [இஃது: அவிமென்னும் வினையடியாற்பிறந்ததுபோலும், கவி-கவிழ் எனவந்தாற்போல்.]

அவிழ்கேசி—விசிதலையன் - வன். (உ-ம்.) “மோராவமடைவிலிநிழைக்கேசி” (செகரா. யாத். உக.) [கெஸ- மயிர்.]

அவிழ்த்தல்—1. கட்டுநீக்கல். (உ-ம்.) “பசுநிரையையவிழ்க்கின்றனர்” (கந்தபு. யாக. எக.) 2. மயக்கிக்கிடத்தபொருளை விளக்கிக்காட்டுதல். (உ-ம்.) “கொடியவிழ்த்தல்” 3. மலர்ச்செய்தல். (உ-ம்.) “புல்லதழ்த்ததாமரைப் புதுமுகையவிழ்ப்ப” (கல்லாட. இந.) அவிழ்த்தம்—மருந்து. (உ-ம்.) “அற்பவலிழ்தமும்பலிப்பதாகும்” (தண்டலை. எடு.) [இஃது, “ஒளவுதம்” என்பதன்விதைவு.]

அவிழ்தல்—1. உதிர் தல். (உ-ம்.) “அவிழ்பண்ணாழை” (ஞாநவா. சாகு. ந. ந.) 2. குலைதல். (உ-ம்.) “கூந்தறெமெனமலரோடவிழ” (சுர்மபு. கண்ணலு. ௧௬.) 3. கொரிதல். (உ-ம்.) “மட்டவிழலங்கன்மறவோ

னுடன்” (பாரத. மணிமா. ந. அ.) 4. நெகிழ்தல். (உ-ம்.) “சிந்தையலிழ்த்தலிழ்த்து” (சாயு. பராபர. எடு.) 5. பிர்வு. (உ-ம்.) “அருட்கண்ணைகிச்-சமமுமுடன் கலப்புமலிழ்தலும் யாங்காணத்தன்னனருட்து” (தாயு. ஆகாரபு. இ.) 6. மலர்தல். (உ-ம்.) “தோடவிழ்த்ததாமரை” (நடைத். கைக்கி. ௧௬.)

அவிழுகம்—அவிழ்த்தல். (பதிற்றுப்பத். இஉ.)

அவிளம்பம்—விரைவு. [சுவிலாவ: சு- எதிர்மறை. விலாவ - தாமதம்.]

அவிளம்பிதம்—விரைவு. [சுவிலாவித: சு; விலாவித - மெல்ல.]

அவிதி—1. இராசாதிராசநாதம். “கிருமிசெரியவீசியிறையெவற்றினுக்குங் கிளக்குங்கால்” (சிவதரு. சுவர்க்க. நாகலி. ௧௨௭.) 2. திருபத்தெட்டாவதாசியாமையென்னும்நாதத்திலுள்ளநாயகநாகங்கள் ஐந்தனுள் ஒன்று. “அறக்கொடியதிவிரமே யவீசியெனவதைநதனவுஞ் - செறித்தநிகவொருநாற்றுநாற்பதென” (சுவர்க்கநகரவி. ௧௨௬.) 3. திரையிலாதது. [சுவீஸி: சு; வீஸி - திரை.]

அவுசநகம்—உசநக முதலிவாற் செய்யப்பட்ட ஓர் உப்புராணம். [நொஸூலு.]

அவுசநம்—அவுசநகம். (உ-ம்.) “மானவஞ்சீர்வாய்ந்த-வவுசநம்” (சுர்மபு. இந்நிதாத்த. ௧௦.)

அவுகப்பம்—தொடரிப்பூண்டு. அவுகமாபகவாத்நோக்கம்—ஒருவகைவாதநோகம். (சீவரட். ௧௬௮.) [உட்டணத்தைவர அழைத்துக்கொள்ளுகிறதினால் வாதபெயர். உஷ- உட்டணம்.]

அவுடகத்தகம்—ஒருவகை அபிஷேகசுரம்; அஃது: இராமம், கந்தகம், பாஷாணம். சேங்கொட்டை முதலியவைகளின் வேகத்தாற் பிறப்பது. (சீவரட். ௧௨.)

அவுடதம்—ஒளடதம். [நொஷித்.]

அவுண்—அவுணர். (உ-ம்.) “அவுண்மகசேரை” (திருப்பு. ௧௮௩.)

அவுண்ண—அசுண். (உ-ம்.) “அன்றிலம்போர்பெற்றுள்ள வவுண்ணத்தன்மை கண்டான்” (கந்தபு. கிளவுஞ். ௧.)

அவுத்திரம்—ஒளத்திரிதிகை. (உ-ம்.) “அவுத்திராசியநேசுரன்” (சி. சி. அ: ந.)

அவுத்திரி—ஒளத்திரிதிகை. (உ-ம்.) “அவுத்திரிதான் வியன்கிரியைஞாநமெனவிரபாலம்” (காஞ்சிபு. தழுவ. இந.)

அவுத்துவாசநம்—ஒளத்து வாசநம். (த. நி. போ. உசௌ.)

அவுத்சியம்—பசுவின் பால். (உ-ம்.) “மாருச்சிநேக பலநேயமவுத்சியம்” (தைல. தைலங். ௩௩.) [உலபலபு- பால். உலபலி - முலைமடி.]

அவுதா—யானை மேற்றவிசு.

அவுபசர்க்கிரோகம்—கண்களில் வரும் ஒருவகைரோகம்; அது தூர்ப்பலகாலத்திற் சூரியலிம்ப முதலிய தீட்சண ஒளிகளைத் திரங்கித் உற்றுப்பார்ப்பதினால் வாதபித்த கபங்கள் கண்களில் வியாபிக்கும்போது பிறத்தவ்விழிகளின் ஒளியைக் குறைத்துப் பாராவையில்லாததுபோலச் செய்யும்; அல்லது வைரீரியத்திற்சொலிக்கும்நிறங்களைப் போலத்தோற்றுவிக்கும். (சீவாட். உரு.) [இது மற்ருரு ஒளியினுற் பிறத்த நேத்திர ஒளியைக் கெடுத்தலால் வந்தபெயர். [ஒளபவலி-பக.]

அவுபலபாஷாணம்—விளைவு பாஷாணம் முப்பத்திரண்டினுந்து.

அவுபாசநம்—ஒளபாசநம். விவாக காலத்திலே ஓமகுண்டத்தினின்றும் எடுத்த அக்கிரியை அவியாதுவளர்த்து வருவதற்குப் பிராமணவருணத்தாராற் செய்யப்படும் ஒருவிரியை. (கூர்மபு. வருணச். உரு. ௩. ௩.) “வேற்றேர்ப்புலத்தினையினுந் தன்மனைவிலீந்தாளானாலும்—போற்றும்வுபாசநமொழிதல் புலவோர்புரியார்” (கூர்மபு. வருணச். உச.)

அவுரி—நீலப்பூண்டு. (உ-ம்.) “இந்தமுதராமுளியிலங்கவுரியையையால்” (தைல. தைலங். எஉ.)

அவுந்தம்—மருந்து. (உ-ம்.) “மெய்யிலேய்மாற்றவுந்தம்” (தாயு. டைங்கி. சௌ.) [“அவிந்தம்” பார்.]

அவிந்தம்—மருந்து. [ஒளவுந்தம்: “அவு” ஒளகாரத்தின் போலி. “நு” ஷ என்பதனோடொத்த உச்சரிப்பினையுடைய தமிழெழுத்துகரத்தில் அகரங்கெட்டு “அவுந்தம்” வடிவழங்கும்.]

அவுறுதம்—1. கிரந்திரோய். 2. பித்தாதிசம்.

அவெளி—நரிவிளாமம். (இராசவைத்.)

அவேட்சை—1. உடம்பாடு. 2. கவநம். 3. பார்த்தல். [அவேஷை: கவ; ாஷை- பார்த்தல்.]

அவேட்டிதம்—சுற்றிக்கொள்ளப்படாதது, மூடப்பட்டது. (பெளட். எ: உகஇ. உரை.) [சு; வெஷித:]

அவேத்தியம்—1. அறியப்படாதது, இரகசியமானது. 2. பசுக்கன்று. [குவெஷி: சு; வெஷி- அறியப்படத்தக்கது, நோப்படுத்தத்தக்கது.]

அவேத்தியன்—அறியப்படாதோன். (உ-ம்.) “சர்வவியாபியாகிய சிவன் மரயா கண்ண்களினாலே வேத்தியனும் சர்வான்மநா அவேத்தியனும்மல்லாமல் சச்சித் சுவரூபனுகிரிப்பன்” (சி. சி. சு: க. சிவாட்.) [குவெஷி: சு- எதிர்மறை. வெஷி- அறியப்படுவோன்.]

அவேதம்—மறதி, ஞாபகத்தில் வாராமை. [குவெஷி: சு; வெஷி- அறிதல்.]

அவை—1. அஃறிணைப் பன்மையில் வரும் ஒரு சேய்மைச் சுட்டுப்பெயர். (உ-ம்.) “அசர்ச்சகடைவேயவையின்கணவையனைத்து—முரசக்கொடியோனயமாகமொழிந்தபோது” (பாரத. வெளி. உரு.) 2. அஃறிணைப்பெயர். (உ-ம்.) “அவையவாய்” (சிவப்பிர. உ: க: 3-5. அவையெண்ணேவலுந் தெரிநிலைவினைப்பகுதியும் வினைத்தொகையும். 6. கற்றவர். (ரு. நிகண். உ: அ.) 7. கூட்டம். (புங்க. உஉரு.) 8. சபாநாட்டம். (உ-ம்.) வேளங்கேடுதமநியத்தவைக்கனோச்சி” (கந்தபு. நகாழி. க.) 9. சபை. (உ-ம்.) “அரசவைக்களத்துளேகினார்” (கந்தபு. பாறுகோ. வதை. கருக.)

அவைகாணம்—1. தோண்டல். 2. மூடல்.

அவைத்தல்—1. கையினுற்குத்துதல். (உ-ம்.) “ஆவியயாந்துளதங்கையவைத்தலின்” (சேதுபு. தேவிபு. சுச.) 2. நெரித்தல். 3. நென் முதலிய குற்றல். (உ-ம்.) “அறையுரற் குழிதொள்ளைலவைக்குமொய்க்கோடிலக்கை” (குத. எக்கி. பூ. உ: ௩.)

அவைதிகசாத்திராயம்—வேதவிரோதமான மூன்று சாத்திரங்கள்; அவை: சாரவாகம், சைகம், பெளத்தம் என்பன. (த. நி. போ. கரு.)

அவைதிகம்—வேதசம்பந்தப்படாதது.

அவைப்பு—1. குற்றப்பட்ட அரிசி. (உ-ம்.) “கவைக்கதிவாகினவைப்புறுவாக்கல்” (புறநா. உகரு.) 2. குற்றப்பட்டது. (உ-ம்.) “அவைப்புமானசியமலைவெண்சோறு” (சிறுபா. ககச.)

அவையடக்கம்—1. ஒருவர் தாஞ்செய்த

தூலிலே குற்றம் ஏற்றாதுபடி கற்றோரை வழிபட்டதற்குதல். (உ-ம்.) “அவையகத்தா ரெல்லார்க்கும் வழிபடுகின்றி சொல்லுதல் அவையடக்கமென்பதெனும்” (சி. சி. பாய் ர. ச. மறை.) 2. சபையார்முன் அடங்கிநிற் தல்.

அவையடக்கம்—அவையடக்கம். (உ-ம்.) “அவையடக்கியலையிரிதபத்தேரியின்” (தொ ல். பொரு. சஉரு.)

அவையம்—அபயம். (உ-ம்.) “அவையநி ன்னவயமென்ன” (இராமா. வருண. சுள.) 2. கூட்டத்தார். (உ-ம்.) “சிறந்தகொள்கை யறங்கூறவையமும்” (மதுரை. ௪௬௨.) 3. சபாமண்டபம். (உ-ம்.) “ஆறுமாமுகவள்ளல் வாய்மையிகழ்ந்தாளானவையத்தைமுன்— னீற்றுது” (கந்தபு. சதமுக. ௨௬.) 4. சபை. (உ-ம்.) “தருக்குறுமவையங்காணியபெருது” (கந்தபு. குரண. ௨௦.)

அவையர்—சபையினுள்ளார். (உ-ம்.) “அ ன்னவன்சருத்துக்கேற்ப வவையருமனையா னார்” (திருவி. இசைவாது. ௨௨.)

அவையல் — 1. அவல். 2. குந்தலரிசி. (உ-ம்.) “ஆய்நிலையரிசியவையலன்ன” (பொ ருரா. ௧௬.) 3. திரட்சி.

அவையல்களால்—அவைக்கண் உரைக்க த்தகாதசொல். (உ-ம்.) “அவையல்களால்ம றைத்தனர்க்கினத்தல்” (தொல். சொல். சச௨.) [அவை-சபைக்குரிய சொல், அல்-அல்லாத, கிளவீ-சொல்.]

அவையறிதல்—சபையினையுட்பை அறி தல்; அது: மிகுதியொப்புத்தாழ்வென்னும வகையிலெத்தன்மைத்தெனத் தன்னோடு தூக்கியறிதல். (உ-ம்.) “அவையறிந் தாராய ந்து” (வன். எகக.)

அவையாவரிசி—கொழியலரிசி. (உ-ம்.) “அவையாவரிசியங்கனித்துழவை” (பெரும பா. ௨௭௭.)

அவையிற்பின்—அவற்றின். (உ-ம்.) “அ வையிற்பின்மேலுமறைவன்” (சி. சி. அன்னை. ௬.) [இற்று-ஒருசாரியை.]

அவையாக்கியம்—வையாக்கியம் இன்மை. (த. நி. பொ. ௩௦௦.) [சுவெருமாறு.]

அழக்து—ஆழாக்கு. (உ-ம்.) “அருந்தழக்- கவிக் காசியமுப்பும் புளிப்பும்விட்” (தைவ. தைலவ. அச.)

அழகர்—1. அழகுடையவர். 2. வெள்ளை ருக்கஞ்செயு.

அழகர்மலை—1. சுப்பிரமணியர்தலம் ஆறி

னென்று. 2. விட்டினுஸ்தலங்கள் நூற்றெ ட்டினுனொன்று. “முத்திரை போழகர் திரு மலையினிடையுற்றேம்” (கந்தபு. திருக்குற். ௧௨.)

அழகவேதம்—அதிவிடயவேர்.

அழகி—அழகுடையவன். (உ-ம்.) “அழகி கூத்தாடுகின்றான்” (நி. பதுமை. அக.)

அழகிது—நன்றியிருந்தது. (உ-ம்.) “நோ ற்றுத்திரிந்தவா நழகிதாமே” (சி. சி. பர. செளத். மறு. ௧௦.)

அழகிய—அழகுடைய (உ-ம்.) “நீண்டழ கிய” (நி. சங்க. ககடு)

அழகியர்—அழகியார். (உ-ம்.) “ஆமொறு வல்லாரவரையுடையே” (தேவார. திருப்ப னையூர். ௧. ௬௩.)

அழகியவாணன்—ஒருவகைநெல்லு.

அழகியார்—அழகையுடையவர். (உ-ம்.) “பரிமேலழகியாரடைவுறவிரிப்பார்” (திரு வி. நரிபரி. ௧௦.அ.)

அழகு—1. அளவு நிறம் முதலிய குணங் களிலை கண்ணுக்கு அல்லது மருத்துக்கு இ னிரிதாத்கொன்றுநகன்மை. (உ-ம்.) “அழ கெனுமோரமுடுபெற்றதே” (இராமா. மிதிலை ௩௬.) 2. மூலங்கு. 3. மருக்கரை. 4. தக்கசெ யல். (உ-ம்.) “குதைக்கருதிமறைவீருந்து தொடுத்ததழகோசொல்லாயே” (நல். பர இராமன்படை. எசு.) 5. நூலின் இனியதன் மை. (உ-ம்.) “சுருகச்சொல்லல் வின்னக் கைத்தல்—நவின்னோக்கினிமை நன்மொழி புணர்த்தல்—ஒசையுடைமை ஆழமுடைததா தன்—முறையின்மைப்பே யுலகமலையாமை— வீழ்மியதுபயத்தல்விளங்குதாரணத்த—தா குதனுலிந்தழகெனுமபத்த” (நன். பொது ப்பா. ௧௬.) 6. பதினாறுபேறினென்று.

அழகுக்காட்டுதல்—1. உடை முதலியவற் றுவையிற்பினைக் காண்பித்தல். 2. சரசுரு செய்தல்.

அழகுக்காமலை—காமலைவகைகள் பதின் மூன்றனுள் ஒன்று; அது: சரீரம் வாட்டமில் லாமல் வெட்பத்துடன் மினுமினுத்தல். “அ ல்கைகள் அசதி, புருவம், கண், மூத். ” இவைகளில் மஞ்சணை முதலிய குணங். 1 உண்டாக்கும். (சீவட. ௧௩.௬.)

அழகுதுரைப்பெண்—இந்திரபாஷாணப்.

அழகுநேமல்—அழகாகத்தோன்றும் ஒரு வகைத்தேமல், அழகுத்தேமல்.

அழகுவனப்பு—செய்யுள்வனப்பெட்டினு

“அழற்றியபல்கதிரா தபத்திரம்” (கந்தபு. திருப்பா. சு.) 2. சுடுதல்.

அழன்—பிணம். (உ-ம்.) “அத்தன்மிசை காட்டுறெ யழன்பணியையேற்றி” (சேதுபு. காசிப. கடு.)

அழனம்—1. நெருப்பு. (பிங்க. ௩௧௦௧.) 2. பிணம்.

அழனாகம்—ஒருவகை விடப்பாம்பு.

அழாக்கு—ஆழாக்கென்னும் அளவு. (உ-ம்.) “வீரியமழாக்குடற் பித்தமுழக்கு” (தணிகை. அகத்தி. ௩௦௮.) [“ஆழாக்கு” “அழாக்கு” எனக்குறுகின்றது.]

அழால்—அழுதல். (உ-ம்.) “அழான்மறந்த புண்மலக்கிரூர்” (புறநா. ௪௬.) [அழு; ஆல்.]

அழி-1-3. அழியென்னெவலுந் தெரிநிலை வினைப்பகுதியும் வினைத்தொகையும். 4. அழிவு. (உ-ம்.) “அழிவந்தசெய்யினும்” (வன். ௮௦௭.) 5. இரத்தம். (உ-ம்.) “அழிவரப்பாடி வருகரும்” (புறநா. கடு௮.) 6. வைக்கோல். (உ-ம்.) “உழுதநோன்படழிதின் றுங்கு” (புறநா. ௧௨௫.) [4, 5. பெயர்ப்பொருளைத்தரும்; இவை-முதலிலைத் தொழிற்பெயர்கள். 7. தின்றறிதலால் வந்தபெயர்.]

அழிக்கல்—அழித்தல். (உ-ம்.) “ஐயருமழிக்கலகா” (இரகு. மீட்சி. ௬௬.)

அழிக்கு—1. ஒன்றணையழித்தற்குச்செய்யும் எதிர்த்தெய்கை. 2. தடை. 3. பொய்யேதுக் கற்பித்து மறுத்தல். 4. வீடமுதலியவைகளுக்குமாற்று.

அழிகரு — சிதைத்துபோருக் கருப்பம். (உ-ம்.) “அழிகருக்கடவூடே-யமிழ்தலற்று” (திருப்பு. ௨௫௬.)

அழிகருப்பம்— வயிற்றில் உருவங்கொள்ளாத இனங்கருவாயிருக்கும்போது கரைந்து விழுசுருப்பம். (சீவரட். ௨௦௫.)

அழிகவுள்— மதம் இடைவிடாதொழுது தலாநீதனதெய்தியந்தகையழிந்தகன்னம். (உ-ம்.) “அழிகவுளியானைகொன்ற-வெஞ்சினத் தரியின்” (இராமா. வரைக்காட். ௩௮.)

அழிநுட்டி—வயிற்றின் மரித்த குட்டி.

அழிகை—1. அழிவு. 2. சிதைவு.

அழிச்சாட்டியக்காரன்— தொத்தாவுக்காரன்.

அழிச்சாட்டியம்—1. அழிவுதற்கு. 2. அழிவுசெய்தலைக்கருதியதீச்செயல். [இவை-வழக்கு.]

அழிஞ்சில்—1 அழிஞ்சிற்பட்டை. (உ-ம்.) “அமுக்கிரி” பார். (தைல. தைலவ. ௪௨.) 2.

ஒருமாம்; இதன்வேர்பட்டை, வீரை, ஸூஇலை முதலியவை நஞ்சுக்கு மாற்றும். இதன்வீரை கிராணித்திரவியங்களில் ஒன்று. “தொழுஞ்சு கமோகக்கரப்பிற்சொல்லஞ்சுகமா- மழிஞ்சில் வீரையென்றறி” (பதார்த்தகுண. ௫௪.)

அழிஞ்சு—அழிஞ்சில்வேர். (தைல. தைலவ. ௭௨.) “அத்தி” பார்.

அழிந்தல்—1. இல்லதாக்கச் செய்தல். (உ-ம்.) “இல்லவளணிகலமழிந்தல்” (சணிகை. அகத். ௨௪௨.) 2. கண்டித்தல். 3. குலைத்தல். (உ-ம்.) “ஈடுசொல்பொரழித்தெருமைப்போத்தினுள்— மாடுறத்தெழித் துவைகளைந்து” (சிங். நாமகன். ௩௦.) 4. கெடுத்தல். (உ-ம்.) “கோல-மழித்துமேவியவாரம்பைப்” (இராமா. சித்திர. ௨௧.) 5. சங்கரித்தல். (உ-ம்.) “உலகழித் துநிற்குமொருபெருங்கடவு ளொத்தான்” (கந்தபு. நகரழி. ௬.) “சிவனுடைய பஞ்சகிருத்தியத்துடனொன்று; அது: பிரபஞ்சத்தையொடுக்குதல். ததுகாரணபுவரபொகல் களை மொடுக்குதல். “அதுதியிலானேயெய்லாமழித்தலால்” (சி. இ. ௧: ௩௫.) 6. பாழாக்கல்.

அழிதகன்— 1. அழிக்கப்படத் தக்கவன். (உ-ம்.) “அறத்தைக்காயுமழிதகன்” (கந்தபு. தருமகோ. ௭௮.) 2. தகுதிகெட்டவன். (உ-ம்.) “அழிதகன்குறுகுயானமுன்” (திருவிளை. மாபாத. ௨௧.)

அழிதகை—தகுதிக்கேடு.

அழிதகையவன்—தகுதிகெட்டவன். (உ-ம்.) “அழிதகையவனைப்பார்த்தித் - திறப்பபியாங்குச்சென்றம்” (திருவிளை. மாபாத. ௩௦.)

அழிதமையான்—தகவுழிந்தவன், கற்பழித்தவன். (உ-ம்.) “அன்னையென்னுமழிதகையான்” (திருவிளை. மாபாத. ௭.)

அழிதரவு—அழிதல். (உ-ம்.) “அன்னையுமப்பழிதர வாரகொலாற்றுவார்” (ஐட்ட. அன்னத்தைக்கண். ௬௮.)

அழிதல்—1. இரக்குதல். (உ-ம்.) “அழிந்தகெஞ்சு” (புறநா. ௨௨௬.) 2. கலங்குதல். (உ-ம்.) “மஞ்சதம்வழிநிற் - தஞ்சிரிருகுத்தவே” (சிங். காந்த. ௭௮.) 3. குலைதல். (உ-ம்.) “உண்டையுமழிதலுற்ற” (கந்தபு. தருமகோ. ௭௬.) 4. கெடுத்தல். (உ-ம்.) “ஆரவண்டலழியும்” (ஐட்ட. கைக்கி. ௧௦.) 5. சிதறுதல். (உ-ம்.) “அழிநருவெயர்விறறோன்ற” (ஐட்ட. அன்னத்தைக்கண். ௨௭.) 6. தவறல். 7. தோல்வியடைதல். (உ-ம்.) “ஆரமருந்திமல்லாணைவருமழிந்தபின்னர்” (பாசாத. மற்போர். ௭.) 8. நிலைகெடுத்தல். (உ-ம்.) “உன்ன

மார்வமோடழித்ததே” (ஐநட. கைக்கி. ௪.)
9. பெருகுதல். (உ-ம்.) “அழியும்புனல்” (சுந். பதுமை. உஅ.) 10. மறக்கலங்கல். (உ-ம்.) “இதற்குள் எழியே லென்றான்” (இராமா. நகர்நங். ௧௮.) 11. வருத்துதல். (உ-ம்.) “தீயி ன்மேயதளிரின்வாடியழிதல்கண்டுநிதியா” (ஐநட. கைக்கி. ௧௧.)

அழிதலை—தலையோடு. (உ-ம்.) “அழிதலையங் கையிலேந்தி” (தேவார. திருவாழ். ௪. திருஞாந்.) [அழிந்ததலையென்றபடி.]

அழிதன்மாலையு—அழியுந்தன்மையுடைய. (உ-ம்.) “அழிதன்மாலையெவன் தறத்துறந்தவர்” (தணிகை. அகத். உருக.) [அழி தல்; மாலே—தன்மை.]

அழிதுள்—மிக்கதுளி. (ஐங்குறு.)

அழிதுா—அவி. (உ-ம்.) “அத்தணரிழிதுா வானார்” (கந்தபு. அநந்தன்சா. ௩௬.)

அழிந்தோரையிறுத்துதல்—அறத்துறுப் பெட்டிஒன்று ஒன்று.

அழிப்பாளி—பொருளைவீணையழிப்பவன்.

அழிப்பு—1. அதிகஞ்செலவுசெய்தல். 2. அழித்தல். (உ-ம்.) “அழிப்பரியேவென்றாய்” (சி. சி. பர. பாஞ். மறு. ௮.)

அழிப்பி—மிக்கபி. (உ-ம்.) “அந்தராழிபி சித்தி” (வன். உஉசு.) [“எல்லாண்மை கருமழியவருதவினாழிபி” (வன். உஉசு. பரி.) அழிவுமுதலியஅழித்தற்குக் காரணமானபி. சிறுபா. ௧௪௦. உரை.]

அழிப்பா—மிக்குடைக்கும்விதனம். (புறப். வெண். ௧௨௬. பக்.)

அழிபடல்—வருத்தல். (உ-ம்.) “ஆளுவின் னலழிபடக்காண்பான்” (கல்லாட. ௪௬.)

அழிப்பு—அழித்து. அழித்தல், தோல்வி, பொந்து. (புறப். வெண். உஅ, உஉ, எஅ, ௩௪. பக்கங் ௪௪இல் முறையேகாண்க.)

அழிபுண்—ஆறுதப்புண்.

அழிப்பன்—1. கடன் இறுக்காமற் புாட்டு கிறவன். 2. வீணாய் அதிகஞ் செலவுசெய்கிறவன்.

அழிப்பு—1. கேடு. 2. கொடுக்கவேண்டிய கடனைக்கொடாமற்செய்யும்புாட்டு” (உ-ம்.) “என்னுடைமைக்கழிம்புபேசுகிறான்” [வழக்.]

அழிமதி—1. கெடுபத்தி. 2. அதிகச்செலவு செய்துபொருள் அழித்தல்.

அழிமுதல்—முதலழிவு.

அழியாதபத்தி—கிரௌபதி. [தி—மனை வி. ஐவர்க்குமனைவியாயுந் கற்பழியாமையற் றறி வந்தபெயர்.]

அழியாழதல்—1. கடவுள். 2. நிலநுதலிய அசைவற்றபொருள்.

அழியாமை—1. அழிவின்மை. 2. மறக்கலங் காமை. (உ-ம்.) “இடுக்கணழியாமை” (வன். ௬௩. அதி.)

அழியுநர்—தோற்பவர். (உ-ம்.) “அழியுநர் புறக்கொடையிலிவாளோச்சாமை” (வெ ண்பாழாலை. வஞ்சிப். உ௦.)

அழிவழக்கு—அநியாயம் இல்லாததொர் ஏது வைக்கற்பித்து வாதாடும் வழக்கு.

அழிவு—கழிமுகம்.

அழிவிலாள்—கடவுள். (உ-ம்.) “அழிவி லாணுரையாகமம்” (திருவிளை. ௩௧௦. ௧௦.)

அழிவினார்—சிதம்பரம். (உ-ம்.) “அரி வையூழிவினாரென் தலகிணூல்பாவ” (கோ யிற்பு. இரணிய. ௬௬.)

அழிவு—1. கழிமுகம். (பிங்க. ௫௮௬.) 2. குற்றம். 3. கேடு. (உ-ம்.) “அழிவிலாயுநம்” (கந்தபு. தருமகோ. ௫.) 4. தோல்வி. (உ-ம்.) “அரும்புறுகாலைக்கொங்கைக் கழிவுறுதருக மொவ்வாது” (கந்தபு. மாயைப். ௫௬.) 5. கட்டம். 6. மறக்கலக்கம். (உ-ம்.) “அடுக்கிவரினு மழிவிலாணுற்ற” (வன். ௪௨௫.)

அழிவுகாலம்—புகழுழவு.

அழிவுபாட்பாவம்—அபாவப்பிரமாண வகையுள் ஒன்று; அஃதொருபொருள் அழி வதொற் பின்னிலலை யென்னும் அபாவம். (உ-ம்.) “குடம் உடைந்தாலு. தில்லையென் கை” என்பதிற்போல். (சி. சி. அனவை. ௧. உரை.) [அழிவுபாடு—அழிவுபடல். அபா வம்—இன்மை.]

அழு—1-3. அழுவென்னேவலுந் தெரிசி லை விளைப்பகுதியும் விளைத் தொகையும். (உ-ம்.) “அழுதரல்லிலக்கியபினைமக்கவையுந் கொண்-டெழுதடனிலத்தாசையிவதி செய்ய” (பாரத. சம்பவ. ௧௦௫.)

அழுக்ககற்றி—சாம்பற்சாரீர்.

அழுக்கடித்தல்—அழுக்கொழிக்கச்சீலைய டித்தல். (உ-ம்.) “அழுக்கடிக்கும்வன்னார் போலாய்” (தாயு. உஉல். ௧௫.)

அழுக்கணவன்—1. அழுக்கணவன்புழு வைத்தகூடு. 2. ஒருபுழு. [அழுக்கு; அணவு- ஒட்டல். அண்—உலகவழக்கில் ஒன்றன்பா வில் வருந் ஒரு விருதி.]

அழுக்கம்—கவலை. (உ-ம்.) “அழுக்கமுற் றெழுந்த” (திருவிளை. விற்றகு. ௪௮.) [அழு க்ரு—அம்.]

அழுக்கறல்—அழுக்குநீங்குதல். [அழுக்கு; அறல்—நீங்குதல்.]

அழக்கறுத்தல்— பிறாக்கத்திற் பொரு
மையடைதல். (வன். ௧௬௩. பரி.) [“அழுக்க
றுப்பான்” பார்.]

அழக்கறுப்பான்— 1. “அழுக்கறு” என்
னும் வினையடியாற் பிறந்து உயர் திணையான்
பாலில்வரும் ஓர் எதிர் காலவினைமுற்று. (உ-ம்.)
“பிறைக்கம்பேனை தழுக்கறுப்பான்” (வன்.
௧௬௩.) 2. பொருமைகொள்பவன். (உ-ம்.)
“கொடுப்பதழுக்கறுப்பான் சுற்றம்” (வன்.
௧௬௪.)

அழக்காமை— ஒருவகை யாமை.

அழக்காறமை— அழுக்காறு செய்யாமை.
(வன். அதி. ௧௭.) [அழுக்காறு என்னுஞ்சொல்,
எதிர்மறையாகாஈடும் மைவிகுதியும் பெற்
றுகின்றது.]

அழக்காறு— 1. பிறாக்கம் பொருமை,
பிறாக்கத்தில் அடையும் பொருமை. (உ-ம்.)
“அழுக்காறுவாடுகுளியின் றைச்சொன்னுக்கு
ம்” (வன். ௩௫.) 2. பொய்.

அழக்கீது— 1. அலித்தை. (உ-ம்.) “அழுக்
கொடுபற்றுஞ்சீவர்க்கு” (கைவல். தத்து. ௩௪.)
2. அழுக்காமை. 3. ஆணவமுதலிய பாசம்.
(உ-ம்.) “உயிர்க்கழுக்கறுக்க” (சிவதரு. பா
யிச. ஏ.) 4. சடப் பொருளின் அசுத்தம்.
(உ-ம்.) “இரண்டியக்கமுதலான வழக்காடை
யெய்தின” (தணிகை. அகத். ௩௧௩.) 5. சித்
துப்பொருளின் அசுத்தம். (உ-ம்.) “அழுக்கு
எத்தினும்” (தணிகை. அகத். ௨௧௩.) 6. பொ
ருமை. (உ-ம்.) “விழுத்தரும் பலசெல்வமும்
வியந்துபார்த்துள்ளத்- தழுக்கறுமையாலின்
னமுமமரர்கள் னுறுநகார்” (திருவிளா. ௩௪.
௪௦௦.)

அழக்கண்ணி— ஒரு பூண்டு. [நீர்பொசிந்து
கொண்டிருப்பதினால்வந்தபெயர்.]

அழகல்— 1. அசுத்தம். (உ-ம்.) “தேம்பு
கலாம் விளைத்திடுவானழகல்வாயினன்” (தணி
கை. அகத். ௩௪௪.) 2. அழுகுதல். 3. பதன
பிதல், அழுக்கடெடுப்பேதல். 4. பதன
பித்தபதார்த்தம்.

அழகள்ளன்— கள்ளமாய் அழுவோன்.

அழுது— 1-3. அழுதென்னேவலுந்தெரிநி
லாவினைப்பகுதியும் வினைத்தொகையும்.

அழுதுசப்பாணி— 1. அழுதுசர்ப்பம். 2.
ஒரு விடனோம்.

அழுதுசர்ப்பம்— ஒரு விஷசெய்து.

அழுதுணி— 1. அழுதிரு குணம் உள்ளவன்-
வன். [அழு: குணம்; இ- ஒருவிருதி.] 2. ஒரு
காப்பனோய். [அழு: உண்; இ-]

அழுதுதல்— 1. அருவருக்கப்படுதன்மை
யாதல். (உ-ம்.) “அழுதுசேறறிந்து” (தணி
கை. நாட்டு. ௧௦.) 2. பதனபிதல்.

அழுகை— அழுதல். (உ-ம்.) “அழுகையுந்
கோளும் பெய்யும்” (சிவதரு. பாவ. ௬.)

அழுகல்— 1. அஞ்சுதல். 2. அலைதல். 3.
அழுதல். 4. அழுந்தல். 5. இரக்கம். (உ-ம்.)
“அதுசேர்ந்தல்கியவழுக்கலாலே” (புறநா.
௨௨௦.) 6. உருவபிதல். (உ-ம்.) “பின்ன
முங்க்களனுழக்கி” (புறநா. ௧௮.) 7. ஒலித்
தல். (உ-ம்.) “அழுங்கியகழற்காலவீரன்”
(கந்தபு. கடல்பாய். ௧.) 8. ஒளிமழுங்கல். 9.
கேடு, கேடுதல். (உ-ம்.) “குணனமுங்க்குற்
றமுழைநின்றதுகூறுஞ்சிறிபுவர்க்கு” (தொ
ல். சொல். ௩௫௦. உரை.) 10. சோம்பு. (சு.
ரிகண். அ: ௬௭.) 11. தாமதித்தல், தவிர்
தல். (உ-ம்.) “செல்லவழுங்குகினவி” (தொல்.
பொரு. ௧௭௭.) 12. துன்பப்படுத்தல். 13.
யாழ்நம்போசை. (பிங்க. ௧௪௪௧.) 14. வரு
ந்தாதேயெனப்பொருள்படும் ஒருமுன்னிலை
யேவல்லினை. (உ-ம்.) “அலரதாகாதொழியு
மேயழுங்க்கென்னு” (சிற. ௩௪௧. ௧௧௦.) 15.
வருந்துதல். (உ-ம்.) “ஆனந்புலவர்தாரித்
திரத்தினுலழுங்கலானும்” (பஞ்சத. ௪௬௩.)

அழுகாமை— அழுங்குதல் அடையாமை.

அழுகு— 1-3. அழுங்கென்னேவலுந்தெ
ரிநிலைவினைப்பகுதியும் வினைத்தொகையும்.
(உ-ம்.) “வெள்ளோக்கியழுங்குசெம்பியன்”
(திருவிளா. விடை. ௧௨.) 4. ஒரு விலங்கு.
(உ-ம்.) “குறுமுயலும்போடாமைமுட்பன்
றி யழுங்கிவைகொன் நருநினுமாம்” (கூர்
மபு. அல்லவை. ௧.) 5. பாஸ்யாழ்த்திறவகை
யினொன்று. (பிங்க. ௧௩௮௧.)

அழுகுதல்— அழுங்கல்.

அழுகுத்தப்பிடி — டெகிழாது பிடித்தப்பிடி.
[அழுங்குபோலப் பிடித்தல்பற்றிவந்த பெ
யர்.]

அழுகுதுவித்தல்— துன்பம் உறப்பண்ணல்.
(உ-ம்.) “நெஞ்சமுழங்குவிக்குமாலே” (சிற.
சாமஞ். ௫௭.)

அழுகுதக்காரன்— 1. அடக்கமானவன். 2.
இறுக்கமுடையவன்.

அழுகுதங்கோல்— ஒருவகையெழுதுகோல்,
மைதிட்டுக்கோல். (சி.சி. அளவை. ௧. மறை.)

அழுத்தம்— 1. அடக்கம். 2. இறுக்கம். 3.
உலோபத்தம். (உ-ம்.) “திரவியத்திலழுத்
தமானவன் செத்தாலுங்கொடான்” [வழுத்.]

4. உறுதி, திடம். 5. ஒப்பம், சருச்சுரையின்மை, 6. கடிநம், 7. பதிப்பு. 8. பிடிவாதம், முாட்டுத்தம், 9. பிரியமாய் அழுத்திநிற்பதல். (உ-ம்.) “உயிரசைவால் வாத்தைப்பா லுழத்தத்தாலறிவை விரிவாச்சா யென்னில்” (ஞாநவா, உபசா, உ௦.) 10. மிக்கவரம்.

அழுத்தல்—அழுத்துதல். (உ-ம்.) “ஆர்தருசாக்கிரங்கனவு சுழுத்தியெனவழுத்தலுறு மவத்தெழுன்று” (ருத், எச்சி, பூ. இ: க௩.)

அழுத்தி — அழுத்தச்செய்கிறவன்-வன். (உ-ம்.) “புயமீதேகோங்குபடைத்ததந்தைதையுத்திகள்” (திருப்ப, உச௩.)

அழுத்து—1. அழுத்துதல், பதித்தல். (உ-ம்.) “நகறுதியழுத்தைக்காட்டி” (திருப்ப, ௧௦௩) 2-4. அழுத்தென்னெவலுந்தெரிநிலை விளைப்பகுதியும் விளைத்தொகையும்.

அழுத்துதல்—அழுத்துதல்.

அழுத்துதல்—1. அழுத்தச்செய்தல். (உ-ம்.) “இதையுன்மந்திலேயழுத்திப்பார்” 2. உரப்பித்தல். 3. பதித்தல். “தாவேது மில்லாத் தமனியுதி துதல்முக்குங்-கோவேயழுத்து வரோவறியோருங்குருவிதமே” (வாண, அஉ, 4. பாராட்டல். 5. மந்த்நிலுறைக்கச்செய்தல். (உ-ம்.) “அவன் அழுத்திப்படுகினான்”

அழுதல்—1. இரங்கல். 2. கதறுதல். 3. கிணங்கல். 4. துக்கத்தினால் அல்லது வருத்தத்தினால் கண்ணீர் விட்டுச் சத்தமிடல். (உ-ம்.) “இன்பவீடெதுவென்றே-நின்றநுள்ள் நறுகிலை” (வைராக்க, சத, ௧௧.)

அழுந்தக்கட்டல்—இறுக்கக் கட்டுதல்.

அழுந்தல்—1. அமிழ்த்தல். (உ-ம்.) “அள்ளல் கூர்மமுழுந்து” (தணிகை, நாட்டு, ௧௦௭.) “செயற்கையம் பிறவிற்குச்சுந்தலகத்த முழுதுகின்றார்” (சிந், பதுமை, உ௨அ) 2. அழுங்குதல். (உ-ம்.) “கால்கள்சேற்றிலழுந்திட” (பஞ்சத, சுகிர, உ௩.) 3. இறுகுதல். (உ-ம்.) “அவரை-யழுந்தப்பற்றி” (புறநா, எ௭.) 4. பதித்தல். (உ-ம்.) “நன்றகவழுந்த எழுது” 5. வருத்துதல். (உ-ம்.) “அழுந்தே நரகத்தியானென்றிருப்ப” (திருக்கோ, ௧௧௬.)

அழுந்து—1. அமிழ்த்துதல். (உ-ம்.) “அழுந்துப்படுள ரொத்தயாந்தார்” (இராமா, இலங்கையெரி, உ௪.) 2. அழுத்துதல். 3-5. அழுந்தென்னெவலுந்தெரிநிலைவிளைப்பகுதியும் விளைத்தொகையும். (உ-ம்.) “இதையடிக்கணையழுந்துநேசமொடி” (திருவிளை, அட்ட, ௧௬.) [அழுந்தும்—நேசம் எனக்கொள்கின் அத்தொகையன்று.] 6. ஆழம். (உ-ம்.) “அழுந்

துறபாலின்வேலையமார்கள் கடைந்தகாலே” (கந்தபு, காசிபென்பு, உடு.) 7. வெற்றிலை நெய்வரம்பு.

அழுந்துதல்—அழுந்தல்.

அழுந்துபட்டிருந்தல்—நெடுங்காலம் அடிபட்டிருந்தல். (உ-ம்.) “அழுந்துபட்டிருந்த பெரும்பாணிக்குக்கையும்” (மதுரை, ௩௪௨.)

அழுந்துர்—ஒருர். (பெரியபு, ஞாந, ௪௩௪.)

அழுந்தை—அழுந்துர். (தேவார, அழுந்துர், ௩. திருஞா.)

அழுப்பு—சோறு.

அழுப்புகம்—தேவலோகம்.

அழுப்பில்—ஒருர்; அது: வானவிறல்வேளென்னுந்நுறநிலமன்னனுடையது. (உ-ம்.) “வானவிறல்வேளையும்பிலன்னநாழிழந்தனரும்” (மதுரை, ௩௪௩.)

அழுவம்—1. அப்பவருக்கம். 2. அழுக்குநிலம். 3. ஆழம். (உ-ம்.) “கடன்மண்டலுவத்துக் கயவாய்கடுப்ப” (மலைபடு, இ௨௮.) 4. கடல். (உ-ம்.) “நீண்டொலியழுவங்குறைபட்டருகத்து” (புறநா, ௧௬௬.) 5. குழி. 6. துருக்கம். 7. நெடுக்கம். 8. நாடு. (கு. நிகண், இ: ௬.) 9. பாப்பு. (உ-ம்.) “நீரழுவநிலப்புக்குறித்து” (புறநா, ௧௬.) 10. பெருமை. 11. போர்க்களம். (உ-ம்.) “வாளமாமுலத்தவனர்கோன்கேசை” (கூர்மபு, அந்தகா, இசு.) 12. முரசு. 13. வழுக்குநிலம்.

அழை—அழையென்னெவலுந்தெரிநிலை விளைப்பகுதியும் விளைத்தொகையும்.

அழைக்கை—அழைத்தல்.

அழைத்தல்—1. கூட்டிக்கொண்டுபோதல். 2. கூட்டிக்கொண்டுவருதல். 3. கூப்பிடுதல். (உ-ம்.) “நீலவுண்கண் - கையாலழைப்பன போலியையாநிற்குங் காரிகைக்கே” (வாண, ௩.) 4. வச்செய்தல். (உ-ம்.) “அரசியலுரிமையெல்லா மாங்கவாழைத்து” (கந்தபு, விண்கு, ௪௦.)

அழைப்பு—அழைத்தல். (உ-ம்.) “அப்போதொழியுமழைப்பு” (நாலாயிர, இயற்பா, நான்மு, ௩௮.)

அள்—1-3. அள்ளென்னெவலுந்தெரிநிலைவிளைப்பகுதியும் விளைத்தொகையும். 4. ஒருநோய். (உ-ம்.) “தள்ளும்பித்தக்கிக்குர் சரத்தி தலைநோயலசம்-அள்ளும்பித்துக்கொள்ளுமால்” (தைல, தைலவ, ௮.) 5. காது. (உ-ம்.) “விழிமூக்கட்டான்” (தைல, பாயிர, உ௪.) 6. கூர்மை. (உ-ம்.) “அள்ளிலேவேற்கைநம்பி” (கந்தபு, வள்ளி, ௧.) 7. நீர்முள்ளி.

(இராசவைத்.) 8. நெருக்கம். (உ-ம்.) “அள்ளிவைத்தாளி” (புறநா. உரு. 9. பற்றிரும்பு. (சூ. நிகண். எ:கரு.) 10. பெயர்ச்சொல் வினைச் சொற்களிற் பெண்பாற்படர்க்கையில் வரும் ஒரொருமையிலுதி; இவ்விருதி தெரிநிலைவிதிவினையில் வருங்கால் இறத்தகால இடநிலைத்தகாதையாவது, தகரத்திரிபாபியடறக்களையாவது, நிகழ்காலத்தில் வருங் கின்று என்னும் இடையையாவது, அச்சரிசியைதொடராத் தனையுடையது பின்வருதலுந்தெரிநிலைவிதிவினைய-லணையும் பெயரில் வருங்கால இடைநிலையைத்தொடர்ந்து அநாரச்சாரியைவா அதனையடுத்து வகா உடம்புமெய்யைச்சார்ந்து பின்வருதலும் ஆகும். (எங்ஙனம்?) அவள். [பெயர்ச்சொல்] வந்தனன், உண்டனன், சென்றனன், வருகின்றனன் [வினைச்சொல்] வந்தவன், உண்டவன், சென்றவன், வருகின்றவன், வருகிறவன், வருபவன். [வினைமாவணியும்பொருள்.] 11. வரணமுள்ளி. (இராசவைத்.)

அள்ளுதல்—காதுக்குறும்பி. (உ-ம்.) “அள்ளுதல்” சார்வலமே வினையுமை” (திருப்ப. இளந.).

அள்ளுக—செறித்தவியறு. (புறந. வெண். பக். கூஉ.)

அள்ளல்—1. அள்ளுதல். 2. இசைக்காணங்கள் எட்டினுள் ஒன்று; அஃது: “அரம்பு-அரும்பொற் சுட்டுவரல் சேட்கத்தன்னுள்ளன்” (கூர்மபு. கண்ணன்மண. கசன.) 3. குழையேறு. (உ-ம்.) “அள்ளல்கருங்குஞ்சேற்றிடை” (நாட. நாட்டு. எ.) 4. நாகம். (உ-ம்.) “அலசெயள்ள லகல்காறும்” (தணிகை. அகத். உஅரு.)

அள்ளுதல்—ஒருபின்.

அள்ளி—வெண்ணெய். (இராசவைத்.)

அள்ளிநீள்—கும்பிருட்டி.

அள்ளு—1. அள்ளப்படும் பெருள். 2. அள்ளுநாய். (தைல. தைலவ. அ. உரை.) 3. 4. அள்ளென்னேவலும் வினைத் தொழையும். [உசரம்- ஒருசாரியை.]

அள்ளுகட்டல்—1. பலப்படுத்தல். 2. பற்றிரும்புகட்டல்.

அள்ளுகொள்ளை—1. அடிகவாவு. 2. பெருங்கொள்ளை

அள்ளுதல்—1. அள்ளியெடுத்தல், திரளாயெடுத்தல். (உ-ம்.) “உகிர்கருகுந்தழலால் களேனுள் - கணல்வாழைவந்தெய்தினள்ளிப் புதித்த” (தாயு. சச்சி. இ.) 2. செறிதல். (நி. காத்த. கூஉ. உரை.) 3. நெருங்குதல்.

(உ-ம்.) “அள்ளியிருமினிடவருகல்வாயா வரின்னோ” (சூ. எக்கி. பூ. சள. எ.) 4. வாரியெடுத்தல். (உ-ம்.) “கற்பகநகர்க்கினைவனை-யள்ளி மண்ணிடைகளிற்றொடு மறைத்ததொருகை” (கூர்மபு. தக்கன்வேள். உரு.) அள்ளுமாநீதம்—ஒருவகைமாந்தரோகம்; அது: விலாவைத் தூக்கிக்கொள்ளுவது. (சேவரட். உசஅ.)

அள்ளுதல்—வாயுதல். (உ-ம்.) “அத்தனெந்தனமுதனென்றனநீதி-தித்திக்கப்பேசுவாய்” (திருவாச. திருவெம். கூ.)

அள்ளை—பிசாசம்.

அள—1. அளவென்னேவலுள் 2. தெரிநிலைவினைப்பகுதியும்.

அளக்கர்—1. உப்பளம். (சூ. நிகண். இ: உச.) 2. கடல். (உ-ம்.) “அங்கண்மாளுவருருமுளக்ககைநிர்ந்ததாமே” (கந்தபு. ஆற்ற. கூச.) 3. கார்த்திகை நட்சத்திரம். (சூ. நிகண். ச: சுஅ.) 4. சேறு. (சூ. நிகண். இ: உஅ.) 5. நீள்வழி. (சூ. நிகண். இ: சுச.) 6. பூமி. (சூ. நிகண். இ: அ.)

அளக்காரி—உப்பமையப்போர்.

அளக்கல்—அளத்தல். (உ-ம்.) “அளக்கலாவளவுப்பொருளும்” (நெ. பொது. உஅ.)

அளக்துதல்—அளக்கல்.

அளக்கை—அளத்தல்.

அளகத்தி—அளகம் உடையவன். (உ-ம்.) “கரியகாளகத்தி” (திருப்ப. கூஉ.) [அளகம்-அத்து-இ.]

அளகநிறை—ஒருதீர்த்தம். (கூர்மபு. மேருவின். சுஅ.)

அளகநாதர்—(சைநம்.) ஒருதீர்த்தகார்.

(ச. நி. போ. உசஅ.)

அளகபந்தி—பெண்களின்மயிர்முடி. (உ-ம்.) “நல்லாறகபந்தியெனவிருண்டசெவ்வளர் தண்கா” (இரகு. திக்கு. கூஉ.)

அளகபாரம்—கூந்தற்பாரம். (உ-ம்.) “அளகபாரமலந்து குலங்கிட” திருப்ப. கள.)

அளகம்—1. நீர். (சூ. நிகண். ச: இச.) 2. பன்றிமுள்ளு. 3. பனிச்சை. (உ-ம்.) “கொய்பூந்தாதுகோண்டளகத்தப்பி” (நி. முத்தி. உரு.) 4. மயிர்ச்சுருள். 5. பெண்மயிர். (உ-ம்.) “கானையளகங்கும்புயலே” (வாண. இஉ.) 6. வெள்ளெருக்குச்செடி. [3. 4. சுஅக.]

அளகாதிபதி—குபேரன். (உ-ம்.) “ஆயபொழுதளகாதிபதி” (பாரத. மணிமா. இரு.) [சுஅகாரியபதி: சுஅகா - அளகை. சுயிவதி - தலைவன்.]

அளகாதிபன்—குபேரன். (உ-ம்.) “அளகாதிபனுரைத்தவாசகம்” (இராமா.வரையெ. ௨௬.) [சுலகாபிபு; சுலகா; சுபிபு- தலைவன்.]

அளகாபதி—குபேரன். (உ-ம்.) “அல்லது நீடனகரபதிதானும்” (பாரத. புட்ப. ௬௩.) [சுலகா; வதி - தலைவன்.]

அளகாபுரி—குபேரனுடைய நகரம். (உ-ம்.) “அளகாபுரியுறைவோர்” (பாரத. மணிமா. ௧௫.)

அளகு— 1. கார்த்திகைநட்சத்திரம். (வீ. மே. ௯௫.) 2. கோழி, கூகை, மயில் என்னும் பறவைகளின்பெண். (தொல். பெரு. ௬௧௧: ௬௧௨.) இவற்றுள், “மனைவாழ்வினவாட்டொடும்பெறுகுவிர்” (பெரும்பா. ௨௫௬.) என்பதற் “கோழிப்பெடைக்கும், அளகினோடு பாட்டிரட்டொலலோதொறுங்குரால்கள்” (தணிகை. நாட்டு. ௩௬.) என்பதற் கூகைப்பெண்ணுக்குங்கொள்க. [திருவிளையாடற் புராணகாரர் ஆண்கோழிக்கும் போதா, “அளகைப்பொறித்தகொடியிளையோன்” என்றார். திருவிளையாடற். அருச்சுநா. ௩௬.] 3. பறவைப்பேடு. (உ-ம்.) “அளகைநேடிப் - பார்வல்வந்தனையுமாபோல்” (நீ. தபு. சுரம்பு. ௨௬.)

அளகேசன்—குபேரன். (உ-ம்.) “அளகேசனமர்வென்றதனியான்மையான்” (பாரத. ஐந்தாம். ௮.) [சுலகா; பராபர - தலைவன்.]

அளகை— 1. எட்டுவயசுக்கும் பத்துவயசுக்கும் இடைப்பட்டபெண். 2. குபேரனுடையநகரம். (உ-ம்.) “அது பொழுதவுணர் களளகை யூடுபோய்” (கந்தபு. திக்குவி. ௩௫.) [சுலகா; சுல-அவங்கரித்தல். சு-ஒருவிருதி.]

அளகையாளி—குபேரன். (உ-ம்.) “அளகையாளியை யெம்பிரான்வரவழைத்தருளி” (உபதேசகா. சிவபு. ௩௧௬.)

அளந்தல்— 1. அளவளாதல். (உ-ம்.) “என் முகமளக்குங்கால்” (கல்லாட. ௧௯.) 2. அறிதல். (உ-ம்.) “ஆசைப்புறத்தளவா” (வாண. ௬.) 3. எட்டுதல், தீண்டுதல். (உ-ம்.) “மோவியண்டமுக்கட்டினையளப்ப” (கார்மபு. தக்கன்வேன். ௧௯.) 4. எடுத்தல், முகத்தல், நீட்டல் என்னும் அளவைகளோடு கலந்தாவது கலவாமலாவதென்னியளவுசெய்தல். (உ-ம்.)

“மன்னவர் தருகிறையளக்கு மண்டபம்” (இராமா. நகர. ௬௨.) 5. கீழ்ப்படுத்தல். (உ-ம்.) “தாமுலகளந்தவென்றித்தனியிற் சேவகளுய்த்தோன்றி” (திருவிளையாடற். ௨௮.) 6. நியதி செய்தல். (உ-ம்.) “அளந்துநாத்தாறுகார்து” (திருவாதவூ. திருப்பெருந். ௬௪.) 7. பங்கிட்டுல். 8. பிராமணத்தைக்கொண்டறிதல். (உ-ம்.) “இதனானே காட்சிமுதலிய முன்றும்படும் பாருபாடும் அவற்றான் அளக்கப்படுமபர்ருள்களின் பாருபாட்டுத் தொகுத்துக்கூறப்பட்டன” (சி. சி. அளவை. ௪. சிவரா. 9. மட்டறிதல். (உ-ம்.) “வரம்பில்கட்புலங்கொண்டவோனு மறிவலுர் - விரும்பியித்திரு நோக்கினுமளத்தன்மேவருமோ” (கந்தபு. நகர்பு. ௮௫.) 10. மதித்தல். 11. வரையறுத்தல். (உ-ம்.) “முன்னமளந்தறிவளித்து” (சிவப்பிர. ௧௦: ௬.)

அளந்தி—நெய்தனிலிப்பெண். (சூ. நிகண். ௨: ௭.)

அளந்தியர்— 1. உட்பமைப்போர்பெண்கள். 2. நெய்தனிலிப்பெண்கள். (உ-ம்.) “மீட்டளந்தியர்கடாரம்பாபெவிளரிவேண்டார்” (இரா. நாட்டு. ௫௫.)

அளந்துநிலம்—களர்நிலம். அளந்துபாக்கை—மருக்கொழுத்துச்சக்களத்தி, இஃதுவளர்நிலத்திலுண்டாவது.

அளந்துப்புல்—முறிற்றுப்புல். அளந்துப்புளை—ஒருசெடி.

அளந்திடல்—அளத்தல். (உ-ம்.) “அளத்திடற்கரிதாய்” (திருவிளையாடற். புராணவர. ௬.) அளப்பு— 1. அலப்பு. 2. அளக்கை. 3. ஊழ். 4. முறுமுறுக்கை.

அளப்பளத்தல்— 1. பிதற்றல், வீண்பேச்சுப்பேசுதல். 2. முறுமுறுத்தல். [அலப்பு எனப்பாலது அளப்பு என்கின்றது.]

அளப்பன்— 1. குதர்க்கம்பேசுவோன். 2. வீணுகப்பேசுவோன். [“அலப்பன்” என்பது திரித்தது.]

அளப்பு— 1. அலப்பு. 2. அளத்தல். (உ-ம்.) “அடியினெதல்லையளப்பரிதென்றால்” (பாரத. புட்ப. ௫௬.) 3. அளவு, எல்லை. (உ-ம்.) “ஈசனையளப்பில்காலமியதயமேலுன்னி” (கந்தபு. ததிசிப். ௩௨.) 4. ஆராய்ந்தறிதல். (உ-ம்.) “அருமனையாகமமுதலானானைத்து முறைக்கையினுளப்பரிதாம்” (சி. சி. அ: ௧௬. நிரம்.) 5. ஊழ்.

அளப்புத்து—முடக்கொத்தான்செடி. அளப்புதல்— 1. அலப்புதல். 2. குழப்புதல்.

அளபு—1. அளபெடை. (உ-ம்.) “குற்றியரளபினீரூம்” (நன். எழுத்தி. ௩௩.) 2. அளவு. 3. ஓரலங்காரம்; அஃதளபெடையாய்வருவது. 4. மாத்திரை. (உ-ம்.) “அளபிறந்துயிர்த்தலும்” (தொல். நுண்மரபு. ௩௩.)
அளபெடுத்தல்— எழுத்தின் மாத்திரையையெழுப்பதல்.

அளபெடை— எழுத்துக்கள் தத்தம் மாத்திரையின் நீண்டொலிக்கப்படல். (உ-ம்.) “ஒற்றளபெடையாறேழ்” (நன். எழுத்தி. ௪.) அஃதுயிரளபெடையொற்றளபெடையென இருவகைப்படும். இயற்கையளபெடை செயற்கையளபெடையென இருவகைப்படும் வரும். [அளபு-௭௮-ஐ.]

அளபெடைவண்ணம்— இருபதுவண்ணங்களுள் ஒன்று; அஃதுயிரளபெடை அல்லது ஒற்றளபெடை பயின்றவாப்பாடப்படுவது. (உ-ம்.) “அளபெடைவண்ணம் அளபெடையிலும்” (தொல். பொரு. ௩௩.) “மராமலரொலியிராய்ப்பராஅம்” எனவும் “கண்ணடைனடைக்கண்டுநீட்டும்” எனவும் வருவனவற்றின்போல.

அளம்— 1. ஆயுதக்கூர்மை. 2. உப்பளம். (உ-ம்.) “அளம்படுவார்துரும்பண்மினர்கோ” (தணிகை. களவுப். ௪௩௬.) 3. நெய்தனிலம். 4. நெருக்கம். 5. புத்திக்கூர்மை.

அளமால்— அலமால். (உ-ம்.) “அளமருபிறப்புகமலர்க்குயத்திடும்-வளமலர்” (தணிகை. நாட்டு. ௧௬.) [சூலா - சுழற்சி. “ல”ளவ்வாகியது போல.]

அளமரு— 1-3. அளமருவெண்ணேவலுந்தெரிசிலைவினைப்பகுதியும் வினைத்தொகையும். (உ-ம்.) “அளமருகுயிலன்மழங்கி” (சிந்தா. நாமக. ௨௦.) [அலமரு என்பதன் திரிபு.]
அளமனைதல்— 1. அளவளவுதல். 2. பிசு அளதல். [சூலா - மிகுதி.]

அளர்க்கும்— 1. துணுங்கொடி. (உ-ம்.) “சிதகாசமார்க்கவருச்சுருசாறடைமுட்டிதேட்டடைபெரும்புன்முள்ளி-கிம்மருகிபொடுதலைதமாலகியளர்க்கமெண்டெரி பனிருவகையிரதமும்” (தைல. தைலவ. ௪௬.)

அளவடி— நூற்றோன்வரும் அடி. (உ-ம்.) “நாலொருசீ-ரறைதருகாலையளவடி” (காரிகை. உறுப். ௧௨.)

அளவடிவிருத்தம்— கவிவிருத்தம். (காரிகை. செய். ௧௩.) [நூற்றோடியால் வரும் விருத்தமாதலின் இப்பெயர்த்து.]

அளவரி— 1. அளக்கிறவர். 2. உப்பமைப்போர். (உ-ம்.) “பாதவாளவரவாரிப்படுத்தமீனுப்பின்ருப்பை” (கந்தபு. ஆற்றி. ௩௦.)

அளவல்— 1. கலத்தல். 2. பொருந்தியிருத்தல். (உ-ம்.) “வளமலிகாஞ்சி தன்வையிடை-யளவலினிந்தவடுக்கலை” (தணிகை. விடை. ௩௬.) 3. எட்டுதல். (உ-ம்.) “கொண்டலையளவியகோங்குபூத்தலை” (கந்தபு. இந்திரனரு. ௧௮.)

அளவழிச்சீர்தம்— குருவும் இலகுவும் ஒவ்வாதனவாய் மற்றவையொத்த அடிகளால் வருவன. (சிந்தா. கடவுள். ௬. உரை.)

அளவழித்தாண்டகம்— குருவும் இலகுவும் ஒவ்வாது மற்றவையொத்தவருவன. (சிந்தா. கடவுள். ௬. உரை.) [அளவு; அழி- அழிந்தது.]

அளவளத்தல்— கலத்தல்.

அளவளாதல்— அளவளாவுதல்.

அளவளாய்— அளவளாவியெனப்பொருள்படும் ஒருவினையெச்சம். (உ-ம்.) “அருந்ததிகணவன்வேருதோடனவளாய்” (கூர்மபு. இராமணவ. எழு.)

அளவளாவல்— அளவளாவுதல்.

அளவளாவு— 1-3. அளவளாவெண்ணேவலுந்தெரிசிலைவினைப்பகுதியும் வினைத்தொகையும். 4. கொண்டாட்டம், நெஞ்சுகலத்தல். (உ-ம்.) “அளவளாவில்லாதான் வாழ்க்கை” (வன். ௩௨௩.)

அளவளாவுதல்— கொண்டாடுதல், நெஞ்சுகலத்தல். (உ-ம்.) “ஆனவுபசார்மொழிகூறியவரோடனவளாவியின்” (இராமா. அதுமப். ௩௪.)

அளவறுத்தல்— அளவுவரை யறுத்தல். (உ-ம்.) “அளவறுப்பதற்கரியவன்” (திருவாச. திருச்சு. ௩௩.)

அளவன்— 1. அளக்கிறவன். 2. உப்பமைப்போன். 3. சேராபாடானம்.

அளவி— அளவு. (உ-ம்.) “அளவியையாரக்குமறிவியோன்” (திருக்கோ. ௧௦.) [துறவு-துறவியென நின்றாற்போல, அளவு - அளவின்னது.]

அளவிடுதல்— 1. அளவுபடுத்தல். (உ-ம்.) “மண்ணுற்றவெல்லையளவிட்டுமால்கொலென்றே” (கந்தபு. அகத்தி. ௭.) 2. அளாவுதல், முட்டிதல். (உ-ம்.) “வாளிலிமளவிடவளர்ந்த

புண்ணைகள்” (கந்தபு. இந்நிரனருச். ௧௫.) 3. மட்டிடத்தல். (உ-ம்.) “அளவிடாவாந்த வடிவே” (தாயு. ஆரண. ௬.)

அளவிடை—1. அளவிடுகை. 2. நிறுவாகம். 3. நிறை. 4. மட்டிடத்தல். (உ-ம்.) “சத்துருவையளவிடைபார்”

அளவியற்பீர்த்தம்—தனித்தனிகாண்டெழுத்துச் சிறுமையும் இருபத்தாறெழுத்துப் பெருமையும்பெற்று எழுத்தளவொத்துக்குருவும் இலகுவும் ஒத்த அடிக்களால் வருவது. (சுந்தர. கடவுள். ௧. உரை.)

அளவியற்றண்டகம்—அஃது இருபத்தாறெழுத்துமுதலாக எழுத்தளவொத்துக்குருவும் இலகுவும் ஒத்தவடிவளவருவது (சுந்தர. கடவுள். ௧. உரை.)

அளவிறுத்தல்—1. எண்ணிலதாதல். 2. எல்லைத்ததல். 3. மீறுதல். [இறுத்தல்-கடத்தல்.]

அளவிண்மை—அபரிமிதம்.

அளவு—1. எண்ணியறியப்படுதல். (உ-ம்.) “அளவில்பூதவெம்மையொடும்” (கந்தபு. குமாரபுரி. ௧.) 2. காட்சி முதலிய அளவைகளைக்கொண்டு அளந்து உள்ளவாற்றிதலாகிய நெறி. (உ-ம்.) “அளவின் கணின் றெழுக்கொற்றார்” (வன். உஅசு.) 3. தாளமாத்திரைகளுள்ளொன்று. அது: தாக்கின ஒகை கேரே மூன்றுமாத்திரைபெறுமளவும் வருதல். (சிலப். அரங்கே. உரு. உரை.) 4. பார்த்த எல்லை, பரிமாணம். (உ-ம்.) “பரவைமரிலுத்தளவெனப்பகர்ந்தனர்” (கூர்மபு. மண்டல. உ.) 5. மட்டி. (உ-ம்.) “தனித்தனியேதாமறிந்தவளவில்” (சி. சி. அ: ௧௫.) 6. வரையறை.

அளவுகோல்—நிலம் அளக்குந்தண்டு. (உ-ம்.) “வியனிலத்தளவுகோல்” (பிரபுவின். துதி. ௧௬.)

அளவுதல்—கலத்தல். (உ-ம்.) “கனியிலமித்திறகோற்றேனி - லளவுத்தீஞ்சொல்” (கூர்மபு. கண்ணன்மண. எக.)

அளவெடுத்தல்—ஒன்றினுடைய நீளம் அகல முதலிய அளவைக்குறித்தல். [அளவு; எடுத்தல்.]

அளவெண்—(யாப்பு) அம்போதரங்கவகையுள் ஒன்று; அது: நாந்தீர் ஓடியாக நான் கடிவருவது. “கனல்படலிழித்துக்காமற்காய்ந்தனை - மனைவிவேண்டலின்மறித்தவற்றத்தனை - யருவரைபெயர்த்தவாக்களைநெரித்

தனை - புரிநரம்பின்னிகைபுகன் தவற்கருளினை” என்பதுபோல. (காரிகை. செய்ய. ௧௦.) [வீரசோழியவுரைகாரர் இருசோடி புதினறினை அளவெண் என்பர். வீரசோ. யாப்பு. ௧௧.]

அளவை—1. அளவு; அஃது: எண்ணல், எடுத்தல், முகத்தல், நீட்டல் என நான்குவகைப்படும். 2. அளவுக்கருவி. 3. ஆராய்ந்தறிதல். 4. எண்ணியனந்தறியப்படுதல். (உ-ம்.) “ஆசினிவருக்கையா தியளவையில் கணிகளி” (கந்தபு. வில்-வதை. உரு.) 5. ஒரு தருக்கதூல். 6. காலவெல்லை. (உ-ம்.) “ஐந்தியாண்டென்னுமளவை நிற்ககன்றுழி” (கந்தபு. உமை கயிலை. ௪௧.) 7. சமயம், காலம். (உ-ம்.) “அன்னதோரளவையில்” (கந்தபு. குமாரபுரி. ௩௨.) 8. தன்மை. (உ-ம்.) “அதன்பயமெய்தியவளவையான” (பொருநரா. ௧௨.) 9. நான். 10. பிரமாணம். (உ-ம்.) “அளவைகாண்டல் கருதலுரையபாவம் பொருளொப்பாற்றென்பர்” (சி. சி. அளவை. ௧.) [உலகத்துப்பதார்த்தங்களை எண்ணல், எடுத்தல், முகத்தல், நீட்டல் என்னும் நால்கவகை அளவிலுள் அளந்தறியுமாறுபோலப்பதிமுதலிய பொருள்களைப் பிரமாணத்தினால் அளந்தறிதலினுற்பிரமாணம் அளவையென்பபட்டது.]

அளவையாடுபெயர்—ஆடுபெயர் வகையுள் ஒன்று; அஃது: எண்ணல், எடுத்தல், முகத்தல், நீட்டல் என்னும் அளவுகளுள் ஒன்றன்பெயர் அவ்வளவையுடைய பொருளுக்குகாய்வரும் பெயர்; கால் என்னும் எண்ணலளவைப்பெயர் அவ்வளவைக்கொண்ட உறுப்பிற்காதல்போல. (நன். பெயரி. ௩௩.)

அளவைவிளக்கம்—பிரமாணங்களை விளக்கும் ஒரு தூல். (சி. சி. அளவை. ௧. மறை.)

அளறல்—அளறுதல்.

அளறு—1-3. அளறென்னேவலுத்தெரிநிலைநிறப்பகுதியும் வினைத்தொகையும். 4. குழம்பு. (உ-ம்.) “வனமுலைச்சுண்ணமுமளறும்” (கல்லாட. உஅ.) 5. குழைசேறு. (உ-ம்.) (கு. நிகண். இ: உஅ.) 6. நாகம். (உ-ம்.) “அளறேழுக்கோடியுறவர்” (தணிகை. அகத்தி. உஅ.)

அளறுதல்—1. ஓயாதழைத்தல். 2. சிதறிவெடித்தல். (உ-ம்.) “மரமளறினது” 3. நெரிதல். (உ-ம்.) “தலைமண்டையளிப்போனது” 4. பின்னமாயப்பினத்தல். [வழக்.]

அளாய—அளாவிய, கலந்த. (உ-ம்.) “ஆன்
கெலாமகின்புகையளாயவாசமும” (சிந்தா.
கமச.உக.)

அளாயின— 1. அளாவியவை எனப்பொ
ருள்படும் ஒருவினைமுற்றுப்பலவிற்பாற்பெ
யர். (உ-ம்.) “வாளும வேலும் விட்டளாயி
னவனையகண்மயிலே” (இராமா.சித்திர.உ.)
2. அளாவின் எனப்பொருள்படும் ஒரு பல
விற்பால் வினைமுற்று.

அளாவல்—அளவுதல்.

அளாவு—1-3. அளாவென்னேவலுந்தெரி
நிலைவினைப்பகுதியும் வினைத்தொகையும்.

அளாவுதல்— 1. (கையால்) அளைதல்.
(உ-ம்.) “சிறுசையளாவியகூழ்” (வள். சுச.)
2. ஊடாடுதல். 3. எட்டுதல். (உ-ம்.) “மாயி
ருவியும் பிளையளவுமன்னவன்-கோயிலே” (க
ந்தபு. மூவாயி. க.) 4. கலத்தல். (உ-ம்.) “அட்
டதோர்புகைமுகிலுளாவிற்றெருக்குமே” (கந்
தபு. நாட்டு. ௩௩.) 5. சேர்த்துப்பற்றல். 6.
தடவுதல். 7. துழாவியாற்றத்தல்.

அளி— 1. அருள். (உ-ம்.) “வலியுந்தெற
லுமளியுமுடையாய்” (புறநா.உ.) 2-4. அளி
யென்னேவலுந் தெரிநிலைவினைப்பகுதியும்
வினைத்தொகையும். 5. அன்பு. (உ-ம்.) “அடி
யுகியினியெனமகிழ்ந் தளியுடனளித்தான்”
(பாரத. குருகுல. உடு.) 6. எளிமை. (உ-ம்.)
“தாய்த்தாய்க்கொண் - டேருமளித்திவ்வுல
கு” (நாலடி. இனமை. இ.) 7. கருங்கதையீ. 8.
கன். 9. காகம். 10. காய். 11. கிராதி. (தி
சைச்.) 12. குளிரச்சி. 13. கொடை. (திவாகர.
கக.கசு.பக்.) 14. சார்த்தம். (உ-ம்.) “அளியரு
மந்ததன்புடையன்பருக்கு” (திருவிளை. வி
டை. உக.) 15. தேன். 16. தேன். 17. மது
ரம். 18. வண். (உ-ம்.) “அளியினுக்குண
வதார்த்தே” (கந்தபு. தெய்வ. கடுக.) 19.
விறச்சிகராகி. [7, 8, 9, 15, 16, 18, 19,
அவி.]

அளிகம்— 1. கட்டமரு. 2. நெற்றி. 3.
பொய். [சுவீக: சுவி - அலங்கரித்தல். ஐக-
ஒரு வகுதி.]

அளிதலம்— 1. தேனீக்கூட்டம். 2. வண்
டுக்கூட்டம். (உ-ம்.) “இன்னிசைமுரன்மெ
ழுமளிகுலம்” (காலாயிர. பெரியதிருமொ.
திருவகிந்திர. இருந்தன். க.) [சுவீக: அல.]

அளித்தல்— 1. அசாளுதல். (உ-ம்.) “நீதி
யாறுவகளிப்பதேயாசர்த்தநெறியே” (கந்தபு.
அவைபகு. ௧௦௨.) 2. அருள்செய்தல். (உ-ம்.)
“அஞ்சினர்க்களித்தலும் வெஞ்சினமின்மை

யும்” (சிறுபா.உக௦.) 3. ஈனுதல். (மகவாகப்)
பெறுதல். (உ-ம்.) “காத்தார-பதியளித்தமெ
ய்க்கன்னியை” (பாரத. சம்பவ. உ௩.) 4. ‘கா
த்தல். (உ-ம்.) “தோற்றுவித்தளித்துப்பின்
னுத்துடைத்தருடொழில்சென்மூன்தும்-பொ
ற்றவையுடையனீசன்” (சி. சி. க: ௩௩.) 5.
கொடுத்தல் (உ-ம்.) “அறவோர்க்களித்தலு
ம்” (சிலப். கொலை. எக.) 6. சிருட்டித்தல்.
(உ-ம்.) “இத்திறமளப்பில்-காலம்யாவையு
மளித்தனனிருத்தலும்” (கந்தபு. அயனைச்
சிறைநீ. க.) 7. செறித்தல். (பிங்க. ௩௧௦௭.)
8. பங்கிட்டுக்கொடுத்தல்.

அளித்து—அளிக்கத்தக்கது. (உ-ம்.) (புற
ப்பொருள்வெண்பா. சுசொ. பக்.)

அளிதல்— 1. உருகுதல். 2. கரைய அவி
தல். (உ-ம்.) “சோறளித்துபோயிற்று” 3.
கனிதல். (உ-ம்.) “மேம்பழுத்தளித்தனசுளையு
யு” (குளா. ௩௧௧. கச.)

அளிது— 1. அளிக்கத்தக்கது. (உ-ம்.) “அ
ளிதோதானேயதுபெறலுக்குரைத்தே” (பு
றநா. இ.) 2. இரங்கத்தக்கது. (உ-ம்.) “அளி
தோதானேபாரியதுபற்றம்பே” (புறநா. ௧௦௬.)

அளித்தம்— 1. கோபாவாயிற்றிண்ணை.
(உ-ம்.) “தேளிபளிச்சளித்தம்” (சேதுபு. திரு
நா. ௧௦௨.) 2. வீட்டின் வெளிச்சாலு. [சுவீடி.]

அளிப்பு—சிருட்டிப்பு.

அளியு—அளிக்கத்தக்கன். (ஐங்குறு.)

அளியரி— 1. அருளுடையவர். (உ-ம்.)
“வேதவளியரித்திறந்த” (இரகு. தேதுவக்.
௩௬.) 2. அன்புடையோர். 3. ஏழைகள். (உ-ம்.)
“அளியாடிகவமாரும்” (கந்தபு. முதனாட்
பா. அ.)

அளியன்— 1. அளிக்கத்தக்கவன். (உ-ம்.)
“அளியன்ருனேமுதவாயிரவலன்” (திரு
முரு. உ௮௮.) 2. அன்புள்ளவன், கிருபையு
ள்ளவன். (உ-ம்.) “பொன்றிலனளியன்போ
லப்புலம்பின்னவறிதேயென்னும்” (கந்தபு.
அக்கிநீ. ௧௬௮.) 3. எளியன், தாசன். (உ-ம்.)
“அவ்வயினனையகாண்டற் கமைதலாலளிய
னென்றான்” (இராமா. தைலமா. ௨௦.)

அளிகதை— பொய்மை. [சுவீக: தா:
சுவீக - பொய். தா - தன்மை.]

அளிகம்— 1. நெற்றி. 2. பிரியம் இல்லா
தது. 3. பொய். [சுவீக.]

அளுக்கல்— அச்சுக்குறிப்பு. (ரு. நிகண்.
அ: இசு.) 2. குலைதல். (பிங்க. ௧௮௩௩.)

அநுக்ரு— 1-3. அனாக்கென்னேவலுந்தெரிநிலைபுண்பகுதியும் வினைத்தொகையும்.

அநுக்ருதல்—அருகல்தல்.

அநுங்கு—அழுங்கு. [வழக.]

அனாகுலெப்பம்— } அதிவிடயவேர்.
அனாகுலெப்பு— }

அனாகுமம்— துதுளங்கொடி.

அனா— 1-3. அனாயென்னேவலுந்தெரிநிலைபுண்பகுதியும் வினைத்தொகையும். 4. எலி முதலியவற்றின்வனா. 5. ஏழாம் வேற்றுமையுருபுகளுளொன்று. (உ-ம்.) “கல்லைச்சுனைநீர்” (நன். பெயரி. சுரு- உரை) 6. குழி. 7. தயிர். (உ-ம்.) “பாலனையிடுறொழுகுமாதம்” (சந்தபு. ததிகியு. து.) 8. புற்று. (உ-ம்.) “பாம்பிளபுகுவதேபோல்” (சந்தபு. ஆற்று. உரு.) 9. பொந்த, வளை. (ஐங்குறு.) 10. மலைக்குகை. (உ-ம்.) “அனாச்செறியுழவையுளரியுருளியுரும்” (குறிஞ்சி. உரு.) 11. மோர். (உ-ம்.) “தனாலையுணவியுச்சியர்தம்மொடு” (சிலப். கொலை. நு.) 12. வெண்ணெய். (உ-ம்.) “அம்புலாகுடலைத் தனாரனைச்சுநவன்” (சேதுபு. விதும. எரு. [அனா - தயிர், வெண்ணெய்.]

அனாகுதல்—அனாதல். [கு-ஞருசாரியை.]

அனாதல்— 1. அருந்துதல், அதுபலித்தல். (உ-ம்.) “அனாவது சாமமடுநெறு” (சந்தா. கேமச. கசு.) 2. கலத்தல். (உ-ம்.) “ஊனனைத் தவுடற்குயிராமெனத் தானனைந்துதமுவினதண்ணுமை” (இராமா. பள்ளி. கசு.) 3. தீண்டதல். (உ-ம்.) “வேழத்தன்கம்பினந்தனாவதல்லாமல்” (சுடர்மு. வயிராவர்பலி. கசு.) 4. தொட்டமுக்காக்கல். 5. புரளுதல். (உ-ம்.) “தாதுனாதினவண்டுகண்படு” (கைட. அன்னத்தைக்கண். உ.) 6. வருடல். 7. குழைத்தல்.

அனாமறிபாப்பு— } பொருள்
அனாமறிபாப்பப்பொருள்கோள்— } ருள்கோ
கோ டெட்டினுளொன்று; அது: செய்யுளின் இறுதியி னின்றசொல் அதன் இடையிலு முதலிலுஞ்சென்று பொருள் கொள்ளப்படுவது. “தாழ்த்தவுணர்வினராய்த் தானுடைந்துதண்ணுறித்தளர்வார்தாமுரு— குழித்தவினையாக்கைகடலிளிந்துநாற்கதியிற்சுழல்வார்தாமு— மூழ்த்தபிணிநிலியமுன்னசெய்தவினையெனமுனளிவர்தாமும்— வாழ்த்தபொழுதினேவானெய்து நெறிமுன்னி ருயலாதாரே” என்பதிற்போல். (நன். பொதுவி. கசு. உரை.) [அனா-புற்று. மறி - மடங்குதல். பாப்பு - பாம்பென்பதன்விசாரம்.]

அனாயெடுத்தல்— 1. புறாசெய்தல். 2. வளைசெய்தல்.

அனாவு— அனாதல். (உ-ம்.) “இழுதனையனைவுமுசெயலால்” (திருவினா. அன்னக்குழி. கசு.)

அனாவத்தல்—அனாயெடுத்தல்.

அற்கம்— 1. அலரி. 2. குன்றி. 3. தும்பை. 4. துளசி. 5. நந்தியாவர்த்தம். 6. முருக்கு 7. வன்னி 8. வெண்ணெசி. 9. வெண்ணெருக்கஞ்செடி. 10. வேம்பு. இப்பத்தம் (இராகவைத்) காண்க.

அற்கல்— 1. அடைதல். (உ-ம்.) “பொம்மன்முலையானாயற்கச் செய்தயாப்பினராகி” (சந்தா. குணமா. உரு.) 2. அறிவு. 3. தங்குதல். (உ-ம்.) “வண்ணிலமவற்றினற்கும்வன் குரம்” (தணிகை. நகர. உரு.) 4. நிலைபெறுதல். (உ-ம்.) “அற்குபவாங்கேசெயல்” (வன். நகரு. உரு.)

அற்கா—நிலையாத (உ-ம்.) “அரகாவியல் பிற்றுச்செல்வம்” (வன். நகரு. உரு.) [அற்காத என்னும் எதிர்மதரப்பெயரெச்சம் அற்கா எனநின்றது.]

அற்காமை— 1. அறிவின்மை. 2. நிலையாமை.

அற்கி—ஒரிலைத் தாமரை. (இராகவைத்.)

அற்குதல்—நிலைபெறுதல், நிலைத்தல், தங்குதல்.

அற்பக்தியன்—சுற்றறிவுடையவன். (உ-ம்.) “அற்பக்தியனுமபிவற்கு” (குத. எக்கி. உரு. நு. அ.) [சுலுஜு. சுலு- சிறிது. ஐ- அறிகிறது.]

அற்பகந்தம்—செந்தாமரை. [சுலு. மரு. சுலு- குறைவு. மரு- பணம். மணங்குறைத்ததென்றபடி.]

அற்பகம்— 1. சிறுமை. 2. துட்பம். [சுலு. கசு.]

அற்பகேசி—வசம்பு. [சுலு. கசு.] கெசரிநு - மயிருடையது.]

அற்பகிருந்தவாக்கியம்— கர்மாதஷ்டானக்கிரமங்களைச் சொல்லும் வேதவாக்கியம். [சுலு. மரு. சுலு. வாக்கு.]

அற்பசங்கை—அற்பாசமம். [சுலு. மரு. சுலு. வாக்கு.] இலக்கம். ஒன்றுக்குப்போதல் என்னும் இடக்கடக்கன்மொழிப்பற்றிவந்தபெயர்.]

அற்பசுருதி—கருமகாண்டம். [இதுவேதத்தின் ஒருபகுதி.] [சுலபு-௮-கி.]

அற்பசோபாட்சிபாகரோகம்—தண்களில் வரும் ஒருவகைச் சங்கரரோகம்; அது: கண்களில் அற்பவீக்ஷமாய்ச் சோபாட்சிபாகரோகத்தின் குணங்களை யெல்லாம் உண்டாக்குவது. (சோபாட்சி. உசு.)

அற்பத்தனம்—சிறியகுணம்.

அற்பத்தம்— திரவியக் குறைவுடைமை. [சுலபு-௮: சுலபு - சிறிய. ௮-௮ - செல்வம்.]

அற்பதை— இழிவுத்தன்மை. [சுலபு-௮: ௮- தன்மை.]

அற்பப்பிராணன்-1. சிறுமூச்சு. (சுப்தசங். இ.) 2. சிறுமூச்சுடன் உச்சரிக்கப்படும் எழுத்துக்கள்; அவை: சம்ஸ்கிருத பாஷையிலே “த” வர்க்கம்முதலிய ஐவருக்கங்களினும் முதலாம் மூன்றாம் ஐந்தாம் எழுத்துக்களும், யா ல என்பவைகளுமாம். (சுப்தசங். இ.)

அற்பபந்திரம்—ஒருவகைத்தனம். [சுலபு-௮: சுலபு - சிறிய. ௮-௮ - இலை.]

அற்பபதம்—செந்தாமரை. [சுலபு-௮: ௮.]

அற்பம்—1. அணு. 2. இலேசு. 3. இழிவு. (உ-ம்.) “அற்பமென்னவமாவதியையே” (பா. த. வாரண. சகக.) 4. சிறுமை. (உ-ம்.) “பழு-கண்ணியற்பகும் பரிதிப்படை” (இரகு. திக்கு. களவு.) 5. நாய். 6. பஞ்சு. 7. புகை. [சுலபு.]

அற்பமாரிடம்—சிறுக்கார. [சுலபு-௮: ௮.]

அற்பம்—கீழ்மக்கள். (உ-ம்.) “அறிவிலாதவர்களை வர்க்குச் செல்வமல்லதுபகைவேறுண்டோ” (திருவிளை. இத்திரன்பழி. சுரு.)

அற்பம்—மக்கட்படுக்கை.

அற்பநுத்தம்—வாணை.

அற்பாசி—குறுதாரங்களுள் ஒன்றாகிய விசத்தியினது பதினாறு பதம தளங்களுள் ஒன்றிலிருக்கும் அதிகதேவதை. (சி. சி. அ: உச. மறை.)

அற்பாயு—1. அற்பவயசு. (உ-ம்.) “அற்பாயுரர்க்கென்றேயமலன்வேதம்” (சிவதரு. பாமதரு. உச.) 2. அற்பவயசுடையவன். 3. குட்டி. 4. வெள்ளாடு. [1, 2, 3, 4. [சுலபு-௮-௮: சுலபு - சிறிய. ௮-௮-௮ - வயது.]

அற்பாலங்காரம்—சிறுமையணி; அந்தம்

பமான ஆடையத்தைப் பார்க்கினும் ஆதாரத்தையற்பமாகக் கூறுவது. (சுவ. சஉ.)

அற்பியம்—மிக அற்பம். [சுலபு-௮: சுலபு; ௮-௮-௮ - ஒருவிகுதி.]

அற்புத்தோ—நேசபந்தம். (உ-ம்.) “அற்புத்தோயுமவிழ்த்தன்” (நாலடி. இளமை. உ.)

அற்புதசயா—ரூத்துக்காய். (தைவ. தைவல. சஉ.)

அற்புதம்—1. அழகு. 2. ஆச்சரியம். (உ-ம்.)

“அற்புதத்திருத்தியளித்தருளாலே” (திருவாத்நீ. மந்தி. கக.) 3. சிதம்பரம். (உ-ம்.) “சுத்தம் பரமற்புதமெய்ப்பதம்” (கோயிற். வியாக்க. உச.) [சாணுந்தோறும் புதிதுபுதிதாவின்.] 4. ஞானம். (உ-ம்.) “அற்புதமூர்த்தி” (நன். சிறப்பு.) 5. கோடிபத்து. (பிங்க. உசு. அ.) 6. ஓலங்காரம். [சுலபு-௮: ௮.]

அற்புதமூர்த்தி—கடவுள். (உ-ம்.) “அற்புதமூர்த்திதன் னலர் தருதன்மையின்” (நன். சிறப்பு.) [சுலபு-௮-௮ - ஞானம். 3-௮-௮ - மேனியுடையோன், ஞானமே மேனியாக உடையவன் என்றபடி.]

அற்புதர்—1. கம்மாளர். 2. ஞானருடையவர்.

அற்புதவநிதம்—ஒன்பது கணவகளுள் ஒன்று; அது: பின்வரும் உதாரணத்தையுளால் இன்னதெனத்தெளிசு. (உ-ம்.) “அற்புதவநிதம்மயிவரக்கிளப்பிற் - சொற்கோர்வுடையதுசோர்ந்தகையது - மெய்மயிர்ருளிப்ப்பது வியத்தகவுடைய - தெய்வியுதிமைத்தலம் விழித்தலுமிகவாதென் - றையயில் புலவரணந்தன் சொன்ப” (சிலப். அரங்கே. கக. உரை.)

அற்புதவாதம்—ஒருவாதநோய்.

அற்புதவுருவம்—ஒருவகையுருவகம்; அஃதுவமைக்கியல்பல்லாதவற்றை யுள்ளதாயெடுத்து உருவகப்படுத்துவது.

அற்புதவுவமை—உவமையலங்காரவகையுள் ஒன்று; அஃது: உபமேயத்தின் இலக்கணங்களை யெடுத்துக்காட்டி அவ்விசைகள்கள் குறித்த உபமானத்திற்கு முளவேல் அது உபமேயத்திற்கொப்பாகும் என்று கூறுவது.

“குழையருகுதாழ்க் குளியருவந்தாயி-யுழையருயிர் பருகிநீண்ட - விழியுடைத்தாய் - வண்டேறிருளளகஞ்சுருவருமகியொன்-றுண்டே. விவண் முகத்திற்கொப்பு” என்பதிற்போல். (தண்டி. கச. உரை.)

அற்புதன்—1. ஆச்சரியபூதன். (உ-ம்.) “அற்புதவகோசா” (தாயு. கருணை. க.) 2. ஒன்

பதாமறுவின் காலத்துள்ள இந்நிரன். (உ-ம்.) “வாய்த்திறலொன்பதாமறுவிலுமம் வழங்குதக்கசாவனனம்கவாளுமம் - கோத்தபுகழ்ச்சுதையல்கமுழுதந்தீட்டுக் குணமுடையற்புதனென்றுகூறுவாரால்” (கூர்மபு. மதுவந். உஉ.) 3. கடவுள். (உ-ம்.) “தனிவேந்தென்கையற்புதன் தன்னே” (கந்தபு. கந்தவி. உஉ.) 4. கம்மானன்.

அற்புதாக்கிரகம்— ஒருவகைநோய்; அது: குழந்தைபிறந்த பன்னிரண்டாநாளிலாவது பன்னிரண்டா மாதத்திலாவது பன்னிரண்டாம்வருடத்திலாவது குழந்தைக்கு அல்லது தாய்க்கு வருவது. (சீவாட. உஉஅ.)

அற்றம்—1. அச்சம். (உ-ம்.) “செற்றியவகாரத்தஞ்சேனைதன்னுடன் - அற்றமிருகனமர்தன்மேயினே” (கந்தபு. தாரக. அ.) 2. அவமாரம். (உ-ம்.) “அற்றமறைக்கும்பெருமை” (வன். கூஅ0.) 3. அழிவு. (உ-ம்.) “அறிவற்றங்காக்குவ் சருவி” (வன். சஉஉ.) 4. இல்லாமற்போக்கு சமயம். (உ-ம்.) “அருத்தவன் றந்தையையற்ற நோக்கியே” (இராமா. திருவவ. சஉ.) 5. உண்மை. 6. குறைவு. (உ-ம்.) “அற்றநிலாக்கமுடன்” (கந்தபு. தெய்வ. உஉஉ.) 7. சமயம், காலம். (உ-ம்.) “பிறங்கு பொற்கடவங்கடிமற்று - மற்றநோக்குவன்” (நடை. நகர. உ.) 8. சீசார்வு. (உ-ம்.) “அற்றத்தினனாகியாகாத் தின்பாற்போன” (கந்தபு. அகநோ. கஉ.) 9. துன்பம். (உ-ம்.) “இரத்தோற்றந்தீர்க்கென” (புறநா. கருஅ.) 10. மறைக்கவேண்டிய: இடம். (உ-ம்.) “அற்றமறைத்தலோபுல்லறிவுதம்வயிற - குற்றமறையாவழி” (வன். அசக.) 11. மெலிவு.

அற்றவர்— பொருள் அற்றவர். (உ-ம்.) “கயிரிப்பிலு- லற்றவராவரோல்” (கந்தபு. மாயையுப. கூ.)

அற்றறுதி—முற்றாய்ந்துப்போதல்.

அற்றி—1. அது என்னும் வினையடியாற் பிறந்த ஒருதெரிநிலை வினையுற்று. 2. இறந்தோர். 3. நீங்கப்பெற்றவர். (உ-ம்.) “அவாவற்றார்” (வன். கூகரு.) 4. முனிவர். 5. வறியவர். (உ-ம்.) “அற்றாரழிபிழித்ததல்” (வன். உஉஉ.)

அற்று—1. அத்தன்மை. (உ-ம்.) “அற்றால் விதித்திருங்குடற்றில்லை” (கந்தபு. உருத்திராரகேள்வி. சு.) 2. அத்தன்மைத்து. (உ-ம்.) “அற்றுகின்றவோலியின்” (கந்தபு. ததிசியுத். உஉஉ.) 3. அது என்னும்வினையடியாற் பிறந்த ஒருவினையெச்சம். (உ-ம்.) “வலியற்று” (கந்தபு. அக்கிரமுகா. எஉ.) 4. ஒரு சாரியை. (உ-ம்.) “அங்கவற்றிடை” (கந்தபு. நகரப். எஉ.) 5. குறிப்புமுற்றாகப் பொருள்படும் ஒர் உவமையுரு. (உ-ம்.) “ஊருணிநீர்ந்நிறைச்சற்றே” (வன். உகரு.) 6. அற்றறுதிப்பட்டு. (புறப்பொருள். வெண். கசஅ. பக்.)

அற்றுப்போதல்—இல்லாமற்போதல். அற்றுவிடல்—கழிவுதல். (உ-ம்.) “இருண்மல - வீக்கமற்றுவிட்டலே” (திருவிளை. அட்ட. கஉ.)

அற்றை—1. அற்பம். (வழக்.) [பலநாளில் வருவனபோலாது ஒருநாள் வருவது சிறிதாதலின் அன்று என்பதன் ஆகுபெயராய் அற்பம் எனப்பொருள்பட்டது.] 2. அன்று. (உ-ம்.) “அற்றைவெஞ்சமரில்” (பாரத. பதினே. உ.) [“அன்று” என்பது ஐகாரச்சாரியையும் வலித்தல் விகாரமும் பெற்று “அற்றை” என நின்றது.]

அற்றைக்காரியம்—1. அற்பகாரியம். 2. அன்றையற்றகாரியம்.

அற்றைக்கூலி—1. அந்த அந்த நாளின்பெறுங்கூலி. 2. அற்பக்கூலி.

அற்றைநாள்—அந்தநாள். (உ-ம்.) “யான் காலவழிண்டவற்றைநாண்முதலா” (அரிச்ச. விவாக. உஉ.)

அற்றைப்பரிசம்—விஸைமாதர் ஆடவரிடம் அன்றைது வாங்கும் விஸை. (மணிமே. கசஅ.)

அற்றைவாக்கியம்— (சோதிடம்) நிகழ்கின்ற பஞ்சாங்கவாக்கிய காலமாகிய இருதாற்றுநாற்பத்தெட்டுத் திகங்களில் எடுத்துக்கொண்ட திசமாகிய அன்றைத்திநத்துக்கு ஆகிய வாக்கியம். இது பின்வருஞ் செய்யுளாற்பெறப்படும். “எல்லையிறந்த தின்மன்னன்வீடு

குழனாடுமெடுத்துப் - பல்லியோனிக்கரித்த பலமுதலாகஞ்சேட்டு- செல்விகேழேற்றிமா வென்றரித்தது விருத்தஞ்சேடம் - சொல்லி டிலற்றை நாட்குத்தோன்றும் வாக்கியமதாமே” (பாதிதம். கரு.)

அற-1.செய என்னும் வாய்பாட்டில் வரும் ஒருவினையெச்சம். (உ-ம்.) “பேராரமலைந்து வென்று” (பாரத. பதினே. உஉ.) 2. மிக. (உ-ம்.) “அறவேதாய்செய்தனுகா திகலித்” (கந்தபு. காசிப்படி. கரு.) 3. முற்று. (உ-ம்.) “வகையறச்சுழாது” (வன். சகரு.)

அறக்கடவுள்—1. இயமன். (உ-ம்.) “தொல்லறக்கடவு னருளுடனளித்ததோன்றன் றனைவரைநோக்கி” (பாரத. நாடகா. கஉ.) [நீதியை கடத்துவோன் என்றலின் வந்தபெயர்.] 2. விதான். (உ-ம்.) “சரிப்புதல்வனுக்கு

நல்லறக்கடவுளுக்கு முனையா” (பாரச. வா. ரண. ௩௪.) [இவன் வியாசருக்கு அம்பிகையின் மூழியிடத்திற் பிறந்தவன்; இயமாவதாரமுடையவன் என்னும் கதைபற்றி வந்த பெயர்.]

அறக்கடை—பாவம்.

அறக்கப்பிளப்பி — திருநாமப்பாலைப்புண்டு.

அறக்கிற்பு— மறத்தவிர்ப்பு. (திருவினா. அங்கம். ௬.)

அறக்காடு—சுகோடு.

அறக்குளாயின்—சூராயின்.

அறக்கோடி— உமை. (உ-ம்.) “அறக்கோடிபாகன்”. [அறம் - முப்பத்திரண்டுவகைத் தருமங்கள். கொடி - பெண். முப்பத்திரண்டுவகையும்கூர்ந்தவளென்பது பற்றிவந்தபெயர்.]

அறங்கடை—அறங்கடை. (உ-ம்.) “எம். தும் - அறங்கடையிற்செல்லார்பிறன்பொருளும் வெஃகார் - புறங்கடையதாரும் பொருள்” (நீதிநெறி. சுரு.)

அறக்காலே—தருமசாலே. (உ-ம்.) “பிறாறச்சாலேகள் காப்போரும்” (தணிகை. ௨௧ த்தி. ௩௪௦.) [அறம் - தருமம். சாலே - வீடு.] அறக்கேலவி—1. உயாதேவி. (உ-ம்.) “அறத்தளிச்செல்லிபாகவன் பிலேன்” (திருவா. தலு. திருப்பெ. ௧௩௨.) [முப்பத்திரண்டுவகையறங்கலையும் வளர்ப்பவன் என்பதனாலவந்தபெயர்.] 2. தருமதேவதை. (சூ. நீ. ௪. ௪. ௩.)

அறணை—காட்டுக்கருணை.

அறந்தவிசு—நியாயபீடம். (உ-ம்.) “அறத்தவிசுருப்போ ரேவலாடவரோடும்போத்து” (திருவினா. மாமரு. ௧௭.) [தவிசு - ஆசனம்.]

அறந்தளி—அறத்தபுரம்.

அறத்தின்சேய்— பஞ்சபாண்டவருள் ஒருவனுடைய தருமன். (சூ. நிகண். ௨: ௧௪.) [அறம் - இயமன். சேய் - புத்திரன்.]

அறத்திளங்கி—1. தருமதேவதை. 2. பார்வதி.

அறத்துப்பால்—நான் குபுருடார்த்தங்களில் ஒன்றுருகிய தரும நெறியைக் கூறும் பாகம்; அது: காலடியார் வள்ளுவர் முதலிய நூல்களிலே இல்லறத்திறவறம் என இரண்டாகப் பகுத்துக்கூறப்படும்.

அறத்துறத்தல்—1. உலகப்பற்றை முற்றுகவிடல். (உ-ம்.) “அறத்துறத்தோன்” 2. முற்றுகக்கைவிடல். (உ-ம்.) “சுன்றறத்திற

ந்தவன் னறையினும்” (பாரச. கிருட்டி. ௨௫௬.) [அற - முற்ற. துறத்தல் - நீக்குதல்.]

அறத்துறந்தோன்—உலகப்பற்றை முற்றுகவொழித்தவன், சந்நியாசி. (உ-ம்.) “வாணப்பிரத்தனறத்திறந்தோன்” (கூர்மபு. வருணச். ௨௬.)

அறத்துறுப்பு—அறத்துக் கங்கமாக எண்ணப்படுங்குணங்கள்; அவை: அழிந்தோரைத் தள்ளுதல், அறம்விளக்கல், ஐயப்படாமையுடைய பழியைநீக்கல், மயக்கமின்மை, போர்புடைமை, வீரப்பின்மை, வெறுப்பின்மை என எட்டு. (சூ. நிகண். ௭௨: அ. ௩.) (உ-ம்.) “அறத்துறுப்பெய்தினுமன் பிறுலறஞ் - சிறப்புறச்செய்தலிங்கரிது” (பிரபுலன். இட்டலிங்க. ௧௨.)

அறத்தக்காப்போன்—அரிகாபுத்திரனாகிய ஐயன். (சூ. நிகண். ௧: ௨௮.)

அறந்தொடுநிலை—(அகப்பொருட் கோவை) அறத்தொடுநிறல். (உ-ம்.) “ஆற்றுறத்தோன் னு மறத்தொடுநிலையே” (அகப்பொ. அகத்திணை. ௪௭.)

அறந்தொடுநிறல்—(அகப்பொருட் கோவை) களவையுறையே வெளிப்படுத்திநிறல். (உ-ம்.) “தலேவிபாங்கிக்கறத்தொடுநிறும்” (அகப்பொ. அகத்திணை. ௪௮.)

அறநிலை—1. பிரமமணம். 2. மதுமுதலிய நூல்களில் விதித்தன செய்தலும் விலக்கியுள் ஒழித்தலும் ஆகிய தருமநிலை. (வள்ள. உரைப்பா. பரி.)

அறநிலைப்போருள்—நெறிவழியின்றது தத்தம் நிலையினால் முயன்று பெறும் பொருள். (பிரபுல. எக. ௩.)

அறநிலையறம்—நான்குவருணத்தாரூத் தம் வருணநெறியிற் பிறழாது நிலைபெறப்பாதுகாத்தல். (பிங்க. எக. ௬.)

அறநிலையின்பம்—ஒழுக்கமுங் குணமுங் குலமுங் பருவமும் ஒத்த கண்ணிகையை அக்கிரி முன்னிலையில்வேட்பு டில்லறத்திருந்து அதுபவிக்கும் இன்பம். (பிங்க. எக. ௬.)

அறப்பால்—அறத்துப்பால்.

அறப்புறம்—1. அறக்காலே. (உ-ம்.) “மடமறப்புறநீர்ச்சாலே” (திருவினா. நாட்டி. ௩௩.) 2. ஒதும்பள்ளி. (திவாகா. ௫. ௧௩. பக்.) 3. ஒதுவிலக்குஞ்சாலே. (சித்தா. நாமக. ௪௭.) 4. தருமத்திற்கு விடப்பட்ட இறையிலிநிலம். (உ-ம்.) “அடிசில் வைகலாயிரமறப் புறமுமாயிரம்” (சித்தா. நாமக. ௪௭-௮ உரையும்.) [புறம் - இடம். அறத்திற்குவிடப்பட்ட இடம் என்றபடி.] 4. பாவச்செயல். (உ-ம்.) “மறத்தினுக்குளாகியின்றது

வன்மைசெய்வதேயுதற்புறம் - புறத்தினார் புரம்
பொழுத்தபுண்ணியாவெனக்கரை - துறை
த்துவெண்டினுள்" (திருவிளை, தண்ணீர், க.)
[அறத்திற்குப்பாடசெயல் என்றபடி.]

அறம்—1. இயமன். (உ-ம்.) "அறத்தின்
மைத்தன்" [நீதிநெறியைக்கருதும் அறமெ
ன்னும் பெயர், ஆகுபெயராய் அதனையுடை
யானுக்காயிற்று.] 2. கடவுள் அருளிய வே
தாசுமங்களில் விதித்தனசெய்தலும் விலக்
கியன ஒழித்தலும்; மதுமுதலிய தூல்களிலே
விதித்தனசெய்தலும் விலக்கியன ஒழித்தலு
மாகிய ஒழுக்கம். (வள். உரைப்பாயி. பரி.)
இது ஈன்குபுருடார் தங்களுள் ஒன்றாகவும
பெரியோரியல்பேழனுள் ஒன்றாகவுஞ்சொ
ல்லப்படும். 3. தீங்கினவருவிப்பது. 4. புண்
ணியம். (உ-ம்.) "அறம்பாவாங்கல் பெரிதாற்
றி" (தணிகை. அகத்தி. ௩௩௩.) 5. முறை
மை. (உ-ம்.) "அறங்குமருத்தருளால்" (வா
ணா. ௭௭.) [1, 2, 4, 5. அறு; அம். செய்ய
த்தக்கதென அறிவுடைமையோரால் வரையறு
க்கப்படுவதென்றபடி. அம் - செயப்படுபொ
ருள்வகுதி. 3. அறு - வெட்டு என்னுமபொ
ருட்டு. அம் - கருவிப்பொருள்வகுதி.]

அறம்பகர்ந்தோன்—புத்தன். (மணிமே.
௪௪௭.) [சுருமநெறியைச்சொன்னவன் என்
றபடி.]

அறம்பாடல்—கையறம்பாடுதல்.

அறம்புறம்—முறைமையல்லாதது. [அற
ம் - முறை. புறம் - பின்.]

அறல்—1. அரித்தொழுதுதல். (உ-ம்.)
"தீம்புரிக்களாவொதுடரிமுனையின் மட்
டறையாற்றெக்கோறி" (புறநா. களவ.)
2. அறுக்கப்பட்ட தன்மை. 3. அறுதல்.
(உ-ம்.) "ஆயிரங்காமறலும்" (கந்தபு. யாளி
மு. ௩௩.) 4. இல்லாமற்போதல். (உ-ம்.)
"தறக்கமாண்டவறவோர்கயிப்பங்கதலும்"
(தணிகை. அகத்தி. ௩௩௪.) 5. கடற்றி
ரை. (சூ. நிகண். ௭. கஅ.) 6. கருமணல்.
(உ-ம்.) "செடுக்கிறைகொழித்ததென்ன
றலோ" (நைட. அன்னத்தெத்து. ௧௧.)
7. சிறுதூறு. (சூ. நிகண். ௪. ௭௬.) 8. நீர்.
(உ-ம்.) "அறவிற்புடைபெயருமயிலைத்தது
வொருவி" (கந்தபு. சரவண. ௩௩.) [அறு;
அல்.]

அறவணைப்பு—ஆதரிப்பு. (உ-ம்.) "ஐயன்
புரியும் அறவணைப்பும்" (பணவிடுதாது.)

அறவர்—1. அறஞ்செய்தலைத்தொழிலா
கவுடையவர். (உ-ம்.) "அறவர்க்கேய்தா வி

ராச்சியம்தனைமுன்னளித்த" (இரகு. தசா.
௪. ௪.) 2. பிராமணர். 3. முனிவர். (சூ. நிக
ண். உ. ௧.) [அறம்; அர்.]

அறவன்—1. புண்ணியசொருபனாகிய கட
வுள். 2. புத்தன். (திவாகா.) 3. மதநீதியிற்
பிறழாதவன். (உ-ம்.) "அறவனியல்பையோ
வுன்னகத்தினுக்கவகைத்தசெய்கென் - நிறை
வன தருளால் வானின்மேழுமொழிகேட்டு
வையைத் - துறைவனும்" (திருவிளை. தண்
ணீர். ௩௬.)

அறவாக்கல்—அறவிடுதல். [அற - சித்
கற. ஆக்கல்.]

அறவாணர்—சிவன். (உ-ம்.) "அறவாண
ர்க்கன்பென்னுமமுதமைத்து" (பெரியபு.
வாயி. அ.) [அறம் - வாழ்நர்.]

அறவாழி—1. சருமசக்கம். (உ-ம்.) "அரு
ளோடெழுமறவாழி" (திருதா. ௭. ௭.) 2. மிகு
தியுறக்கடல்போன்ற அறச்செயல். (உ-ம்.)
"அறவாழியந்தணன்" (வள். அ.)

அறவாழியந்தணன்—1. அருகன். (திவா
கா.) [சருமசக்காத்தையுடைய அந்தணன்
என்றபடி.] 2. கடவுள். (உ-ம்.) "அறவாழி
யந்தணன்ருள் சேர்த்தாரக்கல்லாற் - பிறவா
ழிநீந்தலாது" (வள். அ.) [மிகுதியாற்கடல்
போன்ற பல வேறுவகைப்பாடல் அறங்களை
வடிவாகவுடைய அந்தணன் என்றபடி.]

அறவாழியாவோன்—புத்தன். (மணி
மேக.)

அறவாழிவேந்தன்—1. அருகன். (உ-ம்.)
"வென்றோர்பெருமானறவாழிவேந்தன்விரி
பூந்தாமரைமேல்" (சிந்தா. முத்தி. ௨௧௧.)
அறவாளன்—அறச் செயலுடையவன்.
அறவன்—1. அறமுடையது. (உ-ம்.) "பிற
வியுமறவியுப்பெற்றியினுணர்ந்த" (மணிமே.)
2. அறவழிகின்றோன். (உ-ம்.) "ஆசில்கொ
ள்கையறவியாலணந்து" (சிலப். புறஞ்சே.
௧0௬.)

அறவிடுதல்—1. அறவாக்குதல், தன்ம
தல். [அறவு; இடுதல்.] 2. முற்றாக நீக்குதல்.
(உ-ம்.) "அகமென்பது மென்றதைதுவு முன்
துமிலதாமறவிட்டு" (ஞானவா. மானுவே. ௧௭.)
[அற; விடுதல்.]

அறவிய—அறத்தோடு கூடிய. (மணிமே.
௧௮.)

அறவியங்குவோன்—புத்தன். (மணிமே.)

அறவியான்—அறத்தினிற்போன். (உ-ம்.)
"அறவியாற்காறுமுன்றமமைந்த நாலயிர்த
மேந்தப்" (சிந்தா. குணமா. ௨௭௭.)

அறவிறந்தம்—தருமத்துக்குமாறுபட்டது. (உ-ம்.) “குலமார்கொடியறவிறந்தங்குறிப்பதழுவா” (நல். பார. யயாதி. எஞ்.)

அறவு—1. அறுதல், தொலைதல். (உ-ம்.) “நீரவறியாக்கரத்து” (புறநா. சு.) 2. அறுபட்ட இடம். 3. ஆசைக்கம். (உ-ம்.) “அறவேபெற்றாரின் னன்பர்” (திருவாச. பிரார. சு.) 4. வெளிகண்ட இடம். [வழக்.]

அறவுபதை—உபதை நான்கனுள் ஒன்று; அது: மந்திரிமுதலியோரைப் பரிசோதிக்குமிடத்து; அவரிடம் புரோகிதரையும் அறவோரையும் விட்டு, அவரைக்கொண்டு, இவ்வரசன் அறவோன் அன்மையின் இவனைப் போக்கி அறனும் உரிமையு முடையானொருவனை வைத்தற்கெண்ணினம் இது தானையாவர்க்குரியைந்ததுநீர்க்குத்தென்னை என்சுருளுறவோமெசொல்லுவீத்தல். (வள். 100ச. பரி.)

அறவுளி—நோயாளி ஆசோக்கியம் அடையுமபடி. செபிக்கு மந்திரம். 2. முடியுமிடம், அறுமிடம், தீருமிடம்.

அறவூதல்—புடமிடல்.

அறவை--உதவியற்றத-வன்-வன்.

அறவைக்கோறு—அநாதருணவுக்காகிய அங்கம். (பிங்க. 30க.)

அறவைத்தல்—புடமிடுதல். (உ-ம்.) “வெள்ளியறவைத்தனைய கிறத்தர்” (கூர்மபு. நவகண்.சு.) “அறவைத்தோங்கும்—பொன்னிறத்தர்” (ஒடி. 10.) [அற-களிம்பற.]

அறவைத்துரியம்—அநாதர் அணியற்காகிய புடவை. (பிங்க. 30க.) [அறவை; அநாதர்; தூரியம்—புடவை.]

அறவைப்பிணஞ்சுடுதல்—அநாதப்பிரேதத்திற் கீழ்க்கடன் செய்தல். (பிங்க. 30க.)

அறவையேன்—அறதையேன். (உ-ம்.) “அறவையேன் மறமேகோயிலாக்கொண்டான்” (திருவாச. பிடித். சு.) [என்—ஒரு தன்மைவிருதி.]

அறவோர்—அறவர் பார்.

அறவோர்பள்ளி—1. அருகர்பள்ளி. (உ-ம்.) “அறவோர்பள்ளியுமறனோம்படையும்” (சிலப். இர்திர. 4கக.) 2. புத்தர்பள்ளி. (ஒடி. உ-ம் பார்.) [பள்ளி—வசிக்கும் இடம்.]

அறவோன்—1. அருகன். (உ-ம்.) “அறிவனறவோனறிவுவரம்பிசுட்டு” (சிலப். நாடு. 4கக.) [அறஞ்செய்தல்—செய தொழிலாகவுடையோன் என்றபடி.] 2. தருமக்குணமுள்ளவன். 3. பிரமன். 4. பிராமணன். 5.

புத்தன். (உ-ம்.) “போதி-யணிதிக்கழீழலறவோன்” (சிலப். நாடு. 4உ.)

அறவோ—1. ஒருகோய். 2. மற முதலிய கருவிகள் நண்ணிலையற்றுப்பேதப்பட்டிருக்குந்நைமை. (வழக்.)

அறன்—1. தரக்கடவுள். (உ-ம்.) “வழிநின்றறனையருளாய்” (சிர்தா. கேம. 30க.) 2. அறம். (உ-ம்.) “தறனெனப்பட்டதேயிர்வாழ்க்கை” (வன். 3க.) [இங்கே மகரத்துக்கு னாகரம்போலி.] 3. இயமன். (உ-ம்.)

“அறனாள்வந்த-மைந்தன்” (பாரத. நச்சு. 14.) அறன்குடை—பாவம். (உ-ம்.) “அறன்குடைந்நருடைல்லாம்” (வன். 4சஉ.) [அறத்தினீக்கப்பட்டமையின் அறன்குடையென்றார்.]

அறன்மகனீ—பஞ்சபாண்டவருள் ஒருவனாகிய தருமன். (உ-ம்.) “ஆன் உரும்புரவீத்திண்டோறன்மகனதுசாந-உல்லங்கு” (பாரத. இராய. 3கச.) (அறன்—இயமன்.)

அறவளித்துரைத்தல்—அறக்கீழ்வனையன்புசெய்தல். (தொல். பொரு. உள.)

அறவில்பால்—தீவனை. (ஐங்குறு.)

அறவிலாளன்—தருமமில்லாமையையுடையவன். (ஐங்குறு.)

அறனோம்படை—தருமப்போதிற்கும் இடம். (உ-ம்.) “அறவோர்பள்ளியுமறனோம்படையும்” (சிலப். இர்திர. 4கக.) [அறன்—தருமம். ஒம்பு—காததல். அடை—அடுத்தது.]

அறமை—1. கவியுத்தும்பைப்பூண்டு. 2. அறல் என்பதன் எதிர்ப்பறைத்தொழிற்பெயர்.

அறவிலை—அளவுக்கு மேற்பட்ட விலை. (உ-ம்.) “நடந்துகொள்ளுநர்க்கருவிலைபுந்நதாண்மால்—பிடைந்தவீதியுந்நவையுருந்நகருமிடைநது” (திருவிளை. வீரகு. 4எ.)

அறவிலைக்காலம்—கருப்புக்காலம்.

அறி—1-3. அறிபென்னேவலுந் தெரிநிலைவனைப்பகுதியும் வினைத்தொகையும். 4. அறிவு. (உ-ம்.) “அறிக்கொன்றறியானெனினு” (வன். 4சஉ.) [இதுமுதலிலைத் தொழிற்பெயர்.]

அறிக்கை—1. அறியும்படி பண்ணப்பட்ட காவற்செயலாகிய சுட்டுப்பாடு. (வழக்.) 2. அறிவீர்த்தல். (உ-ம்.) “தாநறவுபார்த்ததுந்நனை நனைக்கறிக்கைசெய்ய” (வேதாணி யபு. மணவாள. 14.)

அறிக்கைப்பத்திரம்—1. சாவற்செயலாகிய சுட்டுப்பாட்டை அறிவிக்கும்பத்திரம். (வழக்.)

2. விசேடசாரியங்களை யறிவிக்கும்படி எழுதப்படும்பத்திரம். 3. வேள்வித்துணையினர், புரோகிதர், ஆசாரியர் முதலான தக்கோர்களுக்காக அமைப்பி துவென்று காரியங்களை அறிவித்தற்கெழுதப்படும் இலக்கிதம். (மிருதிகச். ௩.௧.)

அறிக்கைப்பத்திரிகை— அறிக்கைப்பத்திரம்.

அறிக்கையிடல்—அறியப்பண்ணுதல்.

அறிநருவி—1. அறிதற்கருவியாகியருளேந்திரிய முதலியன. (உ-ம்.) “அறிநருவியணையா” (சிலப்பிர. உ: ௧௫.) 2. சுத்ததத்துவம். (ஹை உரை. சிதம்பர.)

அறிநிலாதார—அறியவன்மையல்லாதார. (உ-ம்.) “செய்வதொன்றறிகிலாதார” (பெரியடி. திருஞாந. எகஉ.) [கில்—ஆற்றலையுணர்ந்தும் ஓர் இடைநிலை.]

அறிநுதல்—அறிதல். (உ-ம்.) “மாயாருமென தானறிநுதல்” (பாகவத. உபதேச. எஉ.) [கு—ஒருசாரியை.]

அறிநுதி—ஒன்றனை யறிவிக்கும் பொருட்டமைக்கப்பட்ட இடையாளம். (உ-ம்.) “திங்கண்மாட்டிருதியொன்றுசெய்துவைத்தனரால்” (காஞ்சிபு. நகர. அரு.) [“ஒதுதல் வேண்டும்” இதன்கண் ஓசாரம் அன்பெடுத்தமைய அறிவித்தற்கு, ஓசாரம் அறிநுதி.]

அறிநை—அறிதல்.

அறிநு—1. அறிவுடையோர். (உ-ம்.) “அறிநுந் சூழ்விலைக் கோலவனமகனிர்பாரம் கூட்டமொத்ததே” (கந்தபு. பாட்டு. ச.) 2. புலவர். (உ-ம்.) “ஆனசொற்றழிவல்ல வறிநுந் முன” (கந்தபு. அநையுட. உ.) 3. முகிவர். (கு. நிகண். உ: உ.) [அறி; நு-ஓர் இடைநிலை. அர்—ஒருவருதி.]

அறிநுன்—1. அறிவுள்ளோன். (உ-ம்.) “அன்னகாலையில்வீரவாகுப்பெயரறிநுன்” (கந்தபு. வச்சிவா. ௬௬.) 2. புத்தன். 3. புதன். (கு. நிகண். ௧: ௬௬.) 4. புலவன். 5. முகவன்.

அறிநல்—உணர்நல். (உ-ம்.) “வல்லறிநல் வேந்தன்ருழில்” (வன். குஅஉ.)

அறிநுயில்—அறிவு குன்றாது செய்யும் நித்திரை. யோகநித்திரை. (உ-ம்.) “அணிகிளரவினறி நுயிலமர்ந்த மணிவண்ணன்” (சிலப். ௩௮௫. ௬.)

அறிநுயிலமர்ந்தழிந்தி— விட்டுணு. (கு. நிகண். ௧: ௧௬.)

அறிநன்—அறியவல்லன். (உ-ம்.) “கோடியார் தலைவ கொண்ட தறிந” (பொருடா. இள.) [அறி; ந்-ஓர் இடைநிலை. அன்—விருதி.]

அறிப்பலம்—இப்பலி.

அறிப்பு—அறிவிப்பு. (உ-ம்.) “நினைந்தவர் சிந்தையுளறிப்புறு மமுதாயவன்” (தேவார. திருவேகம்பம். திருக்குறந்தொகை. ௪. திருநாவு.)

அறிபொருள்வினா—தன்னால் அறியப்பட்ட பொருளையே அறிவொப்புக்காண்டல் முதலியபயன்கோக்கி ஒருவன் வினாவது. (தொல். சொல். இளவி. ௧௩. சேனா.)

அறிமடம்—தான்சூறுவது அறியும் அறிவில்லார்மாட்டுத் தான் அறிந்தும் அறியாதான் போன்றிருத்தல். (கு. நிகண். அ: ௫௦.)

அறிமுகம்—முன்கண்டிருத்தமுகம். (உ-ம்.) “அறிமுகம்பிறகாண்கிலே னடுத்தவூறியேன்” (சேதுபு. விதா. ௧௬.)

அறியல்—அறிதல். (சி. சி. அளவை. ௫. சிவஞா.)

அறியலுறவு—அறிய விரும்பியது. (தொல். சொல். ௧௩. சேனா.)

அறியாதுடம்படல்—தந்திரயுத்திகளுள் ஒன்று; அது: தான் ஒழிய இலக்கணத்தின் வேறுபட வருவன தான் அறிந்திலுக்கூறி அதன் புறத்துச் செய்வதோர் புறநடை. “கிளந்தவல்லவேறுபிறதோன்றினால்—கிளந்தவற்றியலா னுணர்ந்தனர்கொளவே” என்பது போலவது. (தொல். பொரு. ௬௬௬.)

அறியாமை—1. அறியாததன்மை. (உ-ம்.) “அறிவினரிசிறியநீராரிந்தறியாமையானும்” (சனிகை. வீராட். ௧௦௪.) 2. ஆணவமலம். (உ-ம்.) “அறியாமையிற்கட்டுணலுற்றதென்னாமை” (வைராட். சதக. தோத்தி. ௪௩.) 3. ஆன்மா ஆணவமலத்தான்மறைப்புண்டு மயக்கமுற் றிருக்குங்கேவலாவத்தை. (உ-ம்.) “அறியாமையறிவகற்றி” (சி. சி. அ: ௩௦. மறை.) கருவிகள் எல்லாம் நீக்கி யொன்றும் அறியாமற் கிடக்கிற அதிதாவத்தை. (ஹைநிரம்ப.)

அறியாவறிவு—அறிதற்கரிதாய அறிவு. (உ-ம்.) “எனருளென்றறியா-வறிவை-யறிந்து” (ஒழிவி. தறவு. உஉ.)

அறியாவினா—தான் அறியாததொன்றையறிதற்கு வினாவம் வினா. (இலக்கணவின். ௩௦௫.)

அறியுநர்—அறிநெயர்வர்கள். (உ-ம்.) “அறியுநாவியோரார் கண்களைங்கணையும்” (சித்தா. ௧௩௧. ௧௬.) மி; உ—புருசாரியை. ந்—ஓர் இடைநிலை. அர்—ஒருவருதி.]

அறிவர்—1. அறிவார் எனப்பொருள்படும் ஒருமுற்றுவினை. 2. கம்மாள். (திவாகர. உ.)

3. கல்ல அறிவுடையோர். (உ-ம்.) “அறிவர் தேர்குறி” (கந்தபு. மார்ச்சுண. உருக.)

அறிவார் சிறப்பு—இறைவர் பூசனை. (உ-ம்.) “நற்றூருளேலநெங்காத்தவமறிவர் சிறப்பிந்நான் கும” (சிந்தா. கேமச. கடக.) [அறிவர்—இறைவர். சிறப்பு—பூசனை.]

அறிவாரன்—அருகன். (உ-ம்.) “அறிவாரன்யன்மே” (சிந்தா. பதுமை. அக.) [அறிவுக்குவரன் என்றபடி.]

அறிவழி—1. கள்ளு. 2. பிசாசம். [அறிவு; அழி—அழிப்பது.]

அறிவறை—1. அறிவற்றவன்—வன்—து. 2. அறிவற்றதன்மை. [அறை—அறு. ஐ—ஒருவிருதி.]

அறிவன்—1. அருகன். (உ-ம்.) “அறிவனறவோன்” (சிலப். நாடு. களசு.) 2. அறிவுடையோன். (உ-ம்.) “அந்தமில்லறிவனவணங்கி” (இராமா. மந்திர. கட.) 3. உத்திரட்டாதி. (வீமேகச. கக. உரை.) 4. கடவுள். (உ-ம்.) “அகாதிபேயமல்லறவறிவன்” (சி. சி. அளவை. கக. மறை.) [எல்லாம் அறிகிறவன் என்றபடி.] 5. கம்மாள். 6. சிவன். (உ-ம்.) “அறிவனையமுதே” (திருவாச. திருச்சதகம். இர.) 7. செல்வாய். (பிங்க. உரு. 8. புத்தன். 9. புதன். 10. விட்டுணு. 11. வியாழகுரு. (உ-ம்.) “அல்லலுற்றறிவன் நன்னைத்தேடுவாறியானே” (திருவிளை. இத்திர. இ.)

அறிவாளன்—உத்திரட்டாதி. (இவாகார.)

அறிவாகாரன்—அதிகக்கல்வியுடையவன். [அறிவு; ஆகாரம்—இருக்கை.]

அறிவாளர்—1. அறிவுடையோர். (உ-ம்.) “செஞ்சொலறிவாளர்” (இராமா. நாடகபா. உகரு.) [ஆளர்—உடையவர்.]

அறிவாளி—அறிவுடையவன்—வன்.

அறிவித்தல்—1. அறியச்செய்தல். (உ-ம்.) “அத்தகுதலுடன்தையறிவிக்குவாரவன்யாவன்” (குத. முத்தி. க: உரு.) 2. பிரசித்தஞ்செய்தல்: [வி—ஒரு பிறவினைவிருதி.]

அறிவிப்பு—அறிவித்தல், பிரசித்தஞ்செய்தல்.

அறிவிலார்—1. அறிவில்லாதவர். 2. புல்லறிவாளர். (உ-ம்.) “அறிவிலார்தாந்தம்மைப்பீழிக்கும் பீழை” (வன். அசக.)

அறிவில்—1. அறிவில்லாதவன். (உ-ம்.) “ஆதியாதவினறிவிலயடங்குதியென்றான்” (இராமா. மந்திர. சுள.) 2. அறிவில்லாதவன். (உ-ம்.) “அறிவிலியுடனே” (பாகவ. சிந்தா. உக.) [அறிவு—இல்—இ.]

அறிவிற்பரிந்தான்—தோழன். (உ-ம்.) “அறிவிற்பரிந்தாநகத்தினொடு” (சிவதரு. பாவு. நட.)

அறிவுறு—அறுவகை வினாக்களின் ஒன்று; அஃது; ஒருவன் தான் அறிந்தபொருளைக்குறித்து வினாவுதல்; ஆசிரியன் மாணாக்கனிடம் வினாவுவதுபோல்வது. (நன். பொதுவி. உச. உரை.)

அறிவீறம்—அறிவுக்குறைவு. [வீறம்—குறைவு.]

அறிவீறன்—அறிவுக்குறைவுடையோன்.

அறிவு—1. அறிதல். (உ-ம்.) “அறிவுறும்பொருளோவீசன்” (சி. சி. சு: க.) 2. அறிதற்கருவியாகிய இத்திரியம். (உ-ம்.) “அறிவுடல்சிக்கையான்மா” (சி. சி. சு: உக. ஞாநப்; மறை.) [மேற்கூறிய செய்யுளில், அறிவு என்பது விஞ்ஞானநூல்தமயுகோசமாகிய காரணசாரம் என்பர் சிவாக்கிரயோகியர்.] 3. அறியவேண்டியது. (உ-ம்.) “அறிவறிந்தமக்கட்பேறு” (வன். சுக.) 4. இயல்பாகிய அறிவோடுகூடிய கல்வியறிவு. (உ-ம்.) “தம்மிற்றம்மக்களறிவுடைமை” (வன். சுஅ.) 5. ஞானசக்தி. (உ-ம்.) “சசனஞளரிசையறிவியற்றல்” (சி. சி. பாயிர. உ.) 6. புத்தி. (உ-ம்.) “எதிரதாக்காக்குமறிவினர்க்கு” (வன். சுஉக.)

அறிவுகொளத்தல்—போதித்தல். [கொளத்தல்—கொள்ளச்செய்தல்.]

அறிவுறு—நினைத்திருக்கத்தக்கதாநச்செய்யுஞ்செயல். [குடு—கடுதல்.]

அறிவுண்டமை—உண்டையறிவுடையனாகுதல். (வன். அதி. சுரு.)

அறிவுணர்ந்தல்—அறிவுறுத்தல்.

அறிவுடம்—தான் கூறுகின்றவற்றையுணரும் அறிவில்லாரிடத்தானும் அறியாதான்போன்றிருத்தல். (உ-ம்.) “அறிவுடம்படுதலுமறிவுந்குடைமையும்” (சிறுபா. கசு.)

அறிவுவாய்ப்புகந்தோன்—1. அருகன். (உ-ம்.) “அறவோனறிவுவாய்ப்புகந்தோன்” (சிலப். நாடு. களசு.) 2. வரம்புகடந்த அறிவினையுடையோன்.

அறிவுறல்—அறிவுறுத்தல். (உ-ம்.) “நாமறிவுறலிப்பழியுண்டோ” (குறிஞ்சிப். உஉ.) [அறிவுறு; ஆல்.]

அறிவுறுத்தல்—அறிவித்தல். (உ-ம்.) “சான்றீருமக்கொன்றறிவுறுப்பென்” (சலித்தொகை. ககக.) [உறுத்தல்—உறச்செய்தல்.]

அறிவொப்புக்காண்டல்— தானறிந்ததற் குப்பிறனறிந்ததொத்திருக்கிறதோ என்ற நியுமறு வினாவுதல்.

அறு— 1-3. அறு என்னே வலுந்தெரிநிலை வினைப்பகுதியும் வினைத்தொகையும். 4. ஆறு என்னும் எண்ணுப்பெயரின் விகாரமாய்ப்பி ரிதொரு பெயர்ச்சொல் தொடரவருவது. (உ-ம்.) “அறுமுகமுடைபவோரமலன்மாக்கை” (கந்தபு. அவவயட. க.)

அறுக்கை—அறுத்தல்.

அறுகரிசி—அக்கதை, விவாககாலத்திலே நாயகனுக்கும் நாயகிக்கும் சாத்தும் அறுகம் புல்லோடு கூடிய அரிசி. (உ-ம்.) “சென்னி- திருத்தமுறுறுகரிசியிட்டு” (திருவாணை. கோச்சு. கூக.)

அறுமழி—நீர்ந்தகழி. (ஐங்குறு.)

அறுகால்— 1. அறுகிறபொழுது, இல்லா தபோது. (உ-ம்.) “அரிக்கிணைக்கிசையலுது ன்—குழலிசையறுகால்” (அருஞ்சலபு. திருக்கண். சுரு.) 2. தேனீ. 3. வண்டு. (உ-ம்.) “அறுகாற்பேடிசைபாடும்” (திருவிளை. பாயிர. ௩௦.)

அறுக்கரை—அறைக்கீரை. (உ-ம்.) “சோம் பறுகை” (தைவ. பாயிர. ௫௮.)

அறுது—1. ஆண்புலி. 2. ஆளிலிசையரை த்துப்பிழிந்தாசம். (இராசவைத.) 3. ஒரு புல்லு. (உ-ம்.) “அறுதுகரிம்பமடிசுளிரசம்” (கந்தபு. திருக்கல். ௩௫.) 4. சிங்கம். (உ-ம்.) “வாயி—வறுகுசூழிரைதெற்றியிவ்விட்கொறும்” (திருவிளை. எல்லாம்வ. எ.) 5. யானை. 6. யானையாளி. (உ-ம்.) “அறுகுமாடுகத்தண்ணல்” (கந்தபு. யாளிமு. ௩௮.)

அறுதுணை—கடவுள். [ஆறுகுணங்களுள்வன் என்றபடி. அவ்வாறு குணங்கள் ஐகவியியம், வீரியம், புகழ், திருஞ்ஞாநம், வைராகவியம் என்பன. இவ்வாறுகுணங்கட்கும் பகம் என்னும் பெயருண்மையாற் பகவனென்பர். (வள். க: க. குறிப்புரை.)

அறுதுதராகு—சிறுதராகு.

அறுகுறை—கவந்தம். (உ-ம்.) ஆடினவறு குறையலகைகளுடனின்ற” (பாரத. நிவாத. ௧௪௧.) [தலையற்ற உடல் என்றபடி.]

அறுகை—1. அறுகாப்புல். (உ-ம்.) “அறுகையகெரிஞ்சியுமடர்ந்து” (மணிமே. ௧௨-கா. ௧௦.) 2. அறுதல். 3. ஒரு குறுகிலமன்னன். (பதிற்றுப்பத்.)

அறுகோணம்—ஆறுகோணப்பட்டவடிவம். (உ-ம்.) “தண்பிறைமூன்றுகோணத்தகுறுகோணம் வட்டம்” (சி. சி. உ: ௧௭.)

அறுசமயத்தோர்க்குநாடி—மூப்பத்திரன் டெருமங்களுள் ஒன்று; அது: சைவத்துள்ள ஆறு சமயத்தோர்க்கும் அன்னங்கொடுத்தல். (பிங்கல. ௧௦௬.)

அறுசமயம்—அறுவகைச்சமயசமூகம்.

அறுசாரம்—இனிய ஓசை தரும் யாழ்.

அறுசீர்க்குடிநெடிலடி—ஆறுசீர்கொண்ட கழிநெடிலடி.

அறுசுவை—ஆறுசுவை; அவை: கைப்பு, தித்திப்பு, புளிப்பு, கார்ப்பு, உவர்ப்பு, துவர்ப்பு என்பன. (உ-ம்.) “அறுசுவையுண்டியம் ரந்திலல்லாளுட்ட” (நாலடி. செல்வநிலையாமை. க.)

அறுத்தல்—1. அரிதல். (உ-ம்.) “வாளினு வறுத்து” (கைட. நாட்டு. ௧௦. உரை.) 2. அழித்தல். (உ-ம்.) “அரக்கர்கோணை வேரொடு மறுத்தவாறு” (கூர்மபு. அறுக்கி. ௪௦.) 3. அறுத்துச்செய்தல். (உ-ம்.) “செங்கலறுத்தான்” 4. இல்லாமற்செய்தல். (உ-ம்.) “அல்லலறுத்தாநத்தமாகியதே” (திருவாச. க) 5. தீர்மானித்தல். (உ-ம்.) “இதனாலெய்துவாமெனவுளத்தினறுத்தவர்போல்” (தணிகை. நாட்டு. ௧௨௬.) 6. நாணையறுத்தான் என்பதிற்போலச் சிறிதும் இழுவாமல்முதலையாயி லுஞ் சிணையையினும் இறுகூறு செயது வேறுபடுத்தல். (தொல். சொல். எட. சேனா) 7. வளைதோண்டல். 8. வெட்டல். (உ-ம்.) “மாடுமுகங்களோராயிரத்தன்னையுறுத்துவட்டியே” (கந்தபு. யாளிமு. ௩௩.)

அறுதல்—1. அறுத்தது. (உ-ம்.) “அறுதற்கயிறு” 2. இல்லாமற்போதல். (உ-ம்.) “அல்லலொடருவினை யறுதலாண்மையே” (தேவார. திருவெண்காடு. ௧௧. திருஞா. 3. ஒன்றுக்குங்கூடாதவன், ஒன்றுக்கும் உதவாதவன். 4. கைம்பெண். 5. துல்லியமுதலியன இருக்குதல். (உ-ம்.) “கோடுபேராதசாபநாணுகுமில்லவோதை” (இரகு. யாகப். அள.) 6. பிரயோசனமில்லாததல். (உ-ம்.) “உறினட்டறினொருமொப்பில்லார்” (வள். அகட.)

அறுதலி—அமங்கலி. (உ-ம்.) “அறுதலிமகனுக் கங்கமெலாஞ்சேட்டை” (வழக்.) [மண்கலியம் அற்றவன் என்பபடி.]

அறுதி—1. இல்லாமை. 2. முடிவு. (உ-ம்.) “அறுதியாகவின்மறஞ்சமர் முடித்துமென்று” (பாரத. பதினெட்ட. ௪௬.) 3. சொத்தம். (உ-ம்.) “செறிதிரைப்பாற்கடல்வயிறுகொத்தின் செம்மகன்கரியோற்குறுதிபோக” (சுல்லாட. ௧௮.) 4. தீர்ப்புவிடை. 5. நாசம். (உ-ம்.)

“அறுதியிலானே” (சி. சி. க:நடு. சிவாக்.) 6. சிச்சயித்தல். (உ-ம்.) “மேவுகனையாற்சிற் சத்திலியிலேயுலகென் றறுதிவரும்” (ஞானவா. அயி. உ.) 7. நீக்கம். (உ-ம்.) “அறுதியிலா த்துயர்க்கடலின்” (சாஞ்சிபு. பன்னிரு. உஉ.) 8. வரையறை. (உ-ம்.) “காடுமன்னுநின்புத ல்வருக்கறுதிசெய்காலமோகழிந்தனது” (பா ரத. உலாக. கக.) 9. விக்ரயச்சீட்டு.

அறுதீச்சாதநம்—அறுதியுறுதி. [அறுதி; சாதநம்—கருவி.]

அறுதீச்சோல்—உறுதியாகச்சொல்லுகிற சொல்.

அறுதியிடல்—1. காலங்குறித்தல். 2. நிச்சயித்தல். (உ-ம்.) “புதிக்கத்தக்கவியடங்களை யறுதியிடப்புகிப்பதுஞ்செய்து” (சி. சி. உ: ௫௮. நிரம்ப.)

அறுதியுறுதி—ஒருவன் தன்பொருளேவே நெருநவனுக்கு விலைக்குக் கொடுத்தலையெழுத்தில் அமைக்கும் பத்திரம்.

அறுநொழில்—அறுவகையான தொழில்; அவை: ஒதல், ஒதுவித்தல், வேட்டல், வேட்டித்தல், ஈதல், ஏற்றல், வந்தென் அறுதொழிலென்றும்; ஒதல், வேட்டல், ஈதல், உலகோம்பல், படைப்பிறல், பொருதீட்டல், அசாதொழில் என்றும்; ஒதல், வேட்டல், பொருளிட்டல், ஈதல், பசுக்காத்தல், ஏறுதல், வைசியர் அறுதொழில் என்றும்; முதன்முதலாக் கேவலசெய்தல், பொருளிட்டல், உழுதல், பசுக்காத்தல், குயிலுவத்தொழில் செய்தல், காராக விளைகளாக்கல், சூத்திரர் அறுதொழில் என்றும், சொல்லப்படும். இவற்றுட் குயிலுவத் தொழில்களாவன: தோற்கருவிகளைக்கொட்டலுந் துளைக்கருவிகளை யூதலுமாம். காராகவிளைகளாவன. பட்டுதலையும் பருத்திதலையும்கொண்டு ஆடையாக் கலுஞ் சுமத்தலும் உழுத்தலுமாம். [உழவு, சிற்பம், தொழில், வரைவு, வாணிகம், வித்தை என்னும் இவ்வாறுநையுஞ் சாதாரணமாக அறுதொழில் என்பர்.]

அறுதொழிலோர்—முற்கூறிய ஆறுதொழிலுடையோராகிய பிராமணர். (உ-ம்.) “ஆயன்குன்றமுறுதொழிலோர் துண்மறப்பர்” (வளர். ௫௦௦.)

அறுநீதநவாய்—உற்றசமயம், தருவாய். [தெலங்குச்சொல்.]

அறுந்தொகை—(கணக்கதிகாரம்) சேடமின்றிப்பிரிக்கப்படும் எண். “கடு” ஆகிய எண் ஐந்தாற்பிரிக்க அறுந்தொகையாகும்.

அறுப்பு—1. அரிவியறுத்தல். (உ-ம்.) “அறுப்புக்காலம்” (வழக்.) 2. அறுத்ததுண்டு. 3. அறுத்தல். (உ-ம்.) “அச்சமார்த்தையறுப்புண்டான்” (சி. பர. பாஞ்ச. மறு. நட.) 4. ஆட்சேபிக்கை. 5. தாலியறுத்தல். 6. மாமுதலியவற்றின் அறுவாய்.

அறுப்புக்காலம்—அரிவிலெட்டுங்காலம். அறுபதை—ஆறுவகையான உட்பதைகள்; அவை: காமம், குரோதம், லோபம், மோகம், மதம், மாற்கரியம் என்பன. (உ-ம்.) “ஐம்புலன்களையடக்கின்ற தறுபகைதுறந்து” (சாஞ்சிபு. திருமேற். சு.)

அறுபதம்—1. ஆறுகால். (உ-ம்.) “அறுபதவண்ணமாார்ப்பத்தாமரை” (சிந்தா. நாமக. சுள.) 2. கையாந்தகரைப்பூண்டு. 3. வண்டு. (உ-ம்.) “அஞ்சிறையறுபதமன்கவோளிய” (இராமா. கார்கா. ககக.)

அறுபது—ஒரெண்.

அறுபருவம்—ஆறுபருவங்கள்; அவை: கார், கூதிர், முன்பனி, பின்பனி, இளவேனில், முதுவேனில் என்பன. (கு. க:நண். 4: அ.)

அறுபாள்—அறுபது. (உ-ம்.) “ஓரறுபாளேற்றவமுலிலாத் திரோத” (பாசித. உ.) [ஆன்—ஒரு காரியை, பத்து என்பதில், பல்வொற்றெழியமேலெல்லாம் ஒடின.]

அறுபுள்ளிலணி—ஒருவகைவண்டு. இது கழுத்தாற்சர்வாங்கத்திலுஞ் சிலநாட்சென்ற பின்பு வட்டம் வட்டமான தடிப்புக்களுண்டாகும் என்பர். (சேவரட். நகசு.)

அறுபொருள்—ஐயமற்றபொருள். (சிலப்.) அறுமபன்—கொடியன்.

அறும்பு—1. கொடுமை. 2. பஞ்சகாலம்.

அறுமனை—1. அரிவாண்மனை. [அறு; மனை—பலகை.] 2. ஊத்தைநாறிப்பூண்டு. 3. சீர்கேடி. [மண்ணுதல் அற்றவன் என்றபடி.]

அறுமர்—எண்ணெய்வாணிகர்.

அறுமீன்—1. கார்த்திகை நஷத்திரம். [ஆறு நஷத்திரக்கூட்டம் என்றபடி.] 2. கார்த்திகைமாதர். (உ-ம்.) “அறுமீன்முலையுண்டமுதுவிளையாடி” (கத்தர்கலி. அச.)

அறுமுகன்—கந்தசுவாமி. (உ-ம்.) “அறுமுகன்றனையண்கணியைவையுளோராவரும்” (கந்தபு. சிவங். உரு.) [அறு—ஆறு என்பதன் விகாரம். முகன்—முகமூன் எனவ.]

அறுவகைப்படை—மூலப்படை, கூலிப்படை, நாட்டுப்படை, காட்டுப்படை, துணை

பபடை, பகைப்படை என்னும் ஆறுவிதப் படை. (உ-ம்.) “உறவின் மிக்கவர்பகையினைய்த்வருதவுமப் படைகுடைநிறுத்த - செறிதலத்தினில் வளர்நகர்ப்படைதிரள்வன ப்படைபொருணிலைத் தறுகண்மெய்ப்படையுறுதியிற்பொரு தமதகப்படையெனவிராயறுவகைப்படைகளும் வருத்தனவணிகளுக்கின்பணிகளே” (பாரசு. அணிவகு. ௧௨.)

அறுவகைப்புறச்சமயம்—உலோகாயுதம், பௌத்தம், ஆருகதம், மீமாஞ்சம், பாட்டாசாரியம், பாஞ்சராத்திரம் எனச் சைவத்துக்குப் புறமான சமயங்கள் ஆறு. (சி. சி. பாயிர. ௧. மறை; பிங்க. ௪௦௭.)

அறுவகைப்போகபூமி—ஆதியரிவஞ்சம், நல்லரிவஞ்சம், எமதவஞ்சம், இரணவஞ்சம், தேவகுருவம், உத்தரகுருவம் என்னும் ஆறுவகைப்போகபூமிகள். (கூர்மபு - வருண. ௨௬.) இவை, இராசசுருணத்தினின்றோர் அடையும் மத்திகமதியின்பாற்பட்டன என்பர்.]

அறுவகையுட்சமயம்—சைவம், பாசுபதம், மகாவீரசம், காளாமுகம், வாமம், வைரவம் எனச்சைவத்துக்கு உட்பட்ட சமயங்கள் ஆறு. (சி. சி. பாயிர. ௨. மறை; பிங்க. ௪௦௮.)

அறுவகைவழக்கு—(பௌத்தம்)தொகையுண்மைவழக்கு, தொகையின்மைவழக்கு, தொடர்ச்சியுண்மைவழக்கு, தொடர்ச்சியின்மைவழக்கு, மிகுத்துறையுண்மைவழக்கு, மிகுத்துறையின்மைவழக்கு எனப்படும் ஆறுவகைவழக்குகள்; இது “சொற்றறருத்தொகைதொடர்ச்சி. மிகுத்துறையென்று மூன்றாயுற்றிமெவழக்கிரண்டுமொன்றுமூன்றாகியாரும்” என்னும் (சி. சி. பர. செளத். மதம். ௬-ஞ்செய்யுளாற்பெறப்படும். வேறுமொருவகையாய்; உள்வழக்கு, இவ்வழக்கு, உள்ளதுசார்ந்த உள்வழக்கு, உள்ளது சார்ந்த இவ்வழக்கு, இன்மைசார்ந்த உள்வழக்கு, இன்மைசார்ந்த இவ்வழக்கு என ஆறுவழக்குள்ளை. “உள்வழக்கில் வழக்குள்ளதுசார்ந்தவுள்வழக்கோ - இன்னது சார்ந்தவின்மைவழக்குடனினமைசார்ந்த - வுள்வழக்கின்மைசார்ந்தவிலவழக்கென்றோராறும்” (சி. சி. பர. செளத். மதம். ௧௦.)

அறுவடை—ஒன்றுதலையன அறுத்தல். [வழக்கு.]

அறுவாய்—குறித்தகாலத்திற்கொக்கவேண்டியவரி.

அறுவாய்—1. இறுதிடம். 2. கத்திருத்தலியவைகளால் அறுக்கப்பட்ட இடம். 3. கா

ர்த்திகைகருத்திரம். (உ-ம்.) “அறுவாய்நிறைந்த மதிப்புறத்தோவென” (கல்லாட. ௧௩.) [அறு; வாய் - இடம்.]

அறுவிதி—தீர்ப்பு.

அறுவு—அறுதி. (உ-ம்.) “கொன்னுமிக்கன்வன்றனைக் கொண்டுபோய்த் தண்டஞ்செய்தெம்-பொன்னெல்லமறுவுகொண்டு வாங்குமின் போயினென்றான்” (திருவிளா. ரிபரி. ௬.)

அறுவை—1. சித்திராநகரத்திரம். (கு. நிகண். ௧: ௭௩.) 2. வஸ்திரம். (உ-ம்.) “அறுவையொளித்தாண்வடிவென்கோயாம்” (சிலப். ஆய்ச்சியர். ௩௬௬. பக்.) [அறுக்கப்படுதலின் வந்தபெயர்.]

அறுவையார்—1. ஆடையுடையவர். (உ-ம்.) “செங்குற்றேய்த்தவறுவையார்” (திருவிளா. ௧௪. அசு.) 2. சீலநெய்யார். (உ-ம்.) “கைவினைவண்ணவறிவையார்வளத்திகழ் மறுகும்” (மணிமே. ௨௮. காதை. ௫௩.)

அறை—1. அடி. 2. அடித்தல். (உ-ம்.) “அறைவதின்மல்லினைவா யறைதிறந்தாவியோனான்” (சேதுபு. வேதாந. ௧௪.) 3. அரங்கு, சூதாடுவதற்கு வருத்த அறை. 4. அறுந்தது. 5-7. அறையெனவெனவலுந்தெரிநிலைவினைப்பகுதியும் வினைத்தொகையும். (உ-ம்.) “வண்டறைகுழல்உளெங்கும்” (பெரியபு. திருநாட். ௩௨.) 8. உத்தரம். (உ-ம்.) “சொல்லுவார்தமக்கறையோசொல்லொனான” (சி. சி. அ: ௧௬.) 9. எழுத்தோசை. 10. ஒலி. (உ-ம்.) “அறைபடுமொல்களிடையிட்டாட்டலை” (கந்தபு. நாட்டு. ௩௬.) 11. கற்பாறை. (உ-ம்.) “அறையும்பொறைமயுமணந்த” (புறநா. ௧௧௮.) 12. குழி. (சிலப்.) 13. சிற்றில். (கு. நிகண். ௧௧: ௪௦. நகா. 14. செவல். கு. நிகண். ௧௧: ௪௦. நகா.) 15. சொல்லுதல். (உ-ம்.) “அறைபெற்றிடுமித்திறுபான வெலாம்” (கந்தபு. காமத. ௧௧) 16. தட்டல். 17. செய்யித்த கரிதென்ற சொல்லுதல். (உ-ம்.) “பைம்பொற்பென்றி-யறையெனத்திரியுமாய்பொற்பூமியில்” (சிந்தா. மண். ௭௬.) 18. திரைச்சீலை. 19. தூக்கக்கன். 20. பாதத்தி. (உ-ம்.) “குறையறைவாரா நிவப்பின்” (மலைபடு. ௪௧௮.) 21. மலையுச்சி. 22. மாளிகை. (உ-ம்.) “அலங்கல்வேலைவரமானவாக்கறையெரித்தல்கோ” (கூர்மபு. கண்ணன்மண-௧௧௬.) 23. முழைஞ்சு. (உ-ம்.) “அறைக்கண்டவழகுவிக்கி” (மறைசைய. ௪௫.) 24. வருக்கப்பட்ட இடம். (உ-ம்.) “அறைபடைத்திவண்ணிய” (கந்தபு. நகர்பு. ௧௫.) 25. வரு

சனை. (உ-ம்.) “அருளாததைகொண்டு” (கவித். கச௩.) 26. வெட்டுதல். (உ-ம்.) “அறையுற் றுலைக்கலமரும்” (மலைபடு. கச௮.) 27. பாச றை. (பதிற்றுப். உச.)

அறையுக்கீரை— ஒருவகைக்கீரை. (உ-ம்.) “சொல்லுமறைக்கீரை” (மச்சுபு. பிதிர்வமி. உச.)

அறைநுறை— 1. முடிவிற்குறைபாடு. 2. முடியாமை.

அறைகூவல்—1. பொர அழைத்தல். (உ-ம்.) “சஞ்சத்தகர்வந்தறைகூவ” (பாரதபதினமு. அ.) 2. வலிந்தழைத்தல். (உ-ம்.) “அறைகூ வியாட்கொண்டருளி” (திருவாசக. திரு வண். கச௮.)

அறைசெய்தல்— அறுத்துத் துண்டமாக்க தல். (உ-ம்.) “அறைசெய்கண்ணல்” (இரகு. கசா. எஉ.)

அறைத்தொழிலார்— கீழறுக்குத்தொழிலு டையார். (உ-ம்.) “அறைத்தொழிலார்க்குஞ் சொல்லா” (சிந்தா. குணமா. உக்கஉ.)

அறைதல்—1. அடித்தல். (உ-ம்.) “அவ னைத்தகற்றாணிடை வந்தாள்” (பாரத. திருட். ச௩.) 2. ஒலித்தல். (உ-ம்.) “அறை கழல்வீர” (கைட. நாட். க௩.) 3. சொல்லு தல். (உ-ம்.) “அன்றவணிகழ்த்தபூசலாகுலம றைதற்பாற்றே” (கந்தபு. மாரக்க. க௦௬.) 4. (அணி) கடாவல். (உ-ம்.) “நினைப்புடையி தயத்தாணி-யறைத்ததும்” (இரகு. இந்துமதி. அ௮.) 5. மோதல். (உ-ம்.) “முரசறையுமாக்க டல்லகாரெனவார்த்தன” (சிந்தா. மண். க௭.)

அறைநர்— அறுப்பவர். (உ-ம்.) “அறைநர் கரும்பிற் கொண்ட தேனும்” (புறநா. சஉ.)

அறைப்படுத்தல்— கீழறுத்துத் திறப்பித் தல். (உ-ம்.) “அறைப்படுத்தும்பற்றற்கரிய தான்” (வள். எ௭.)

அறைபோக்கு — 1. அற்றுப்போதல். (உ-ம்.) “கள்ளுண்டல்சாமமென்பகருத்த றைபோக்குச்செய்வது” (திருவினா. மயபா. த. உச.)

அறைபோதல்—1. அற்றுப்போதல். (உ-ம்.) “அறிவறைபோயினர்” (கந்தபு. அடிமுடி. இச.) 2. ஓட்டைபோதல். (மதுரைப்பதிற்றுப். க௬.) 3. கீழறுத்தல், உள்ளேகின்று துணைச் செய்யும் உற்றவன்போலத் தன்னைக்காண் பித்துகின்று சதிசெய்தல். (உ-ம்.) “கீழ்த்த றைபோகிய கிணருராமென” (கந்தபு. மார் க். அ௬.) “அறைபோகமையார்” (சிலப். இத்தி. க௬௦.)

அறைமாரி— மரப்பேழை. (தைல. பாயிர. கச. உரை.)

அறைமுறையிடல்— இல்லாமை சொல்லி முறையிடல்.

அறையல்—சொல்லல். (உ-ம்.) “அக்கதற்க டுவேயல்லாலறையலாம்படிமற்றுண்டோ” (கந்தபு. மாயைப். ச௭.)

அறையுண்ணல் — 1. அடிக்கப்படுதல். (உ-ம்.) “கையினாலறையுண் ணும்பத்துபோ ல” (ஞாநவா. தாருச. ந௦.) 2. அறுக்கப்படு தல். (உ-ம்.) “சோரிக் கணையாலறையுண்டு” (பாரத. சம்ப. இ௦.)

அறைவித்தல்—பறையடிப்பித்தல். (உ-ம்.) “செல்வன்றிருமுரசுறைவிக்கின்றான்” (சிந் தா. பூமக. ச௮.)

அன்—1. உயர் திணையாண்பால் ஒருமைப் பெயரிலும் வினையிலும்வரும்விருதி; அஃது: உடன்பாட்டுத் தெரிநிலைவினையில் வருங்கா ல். இறந்தகால இடநிலைத் தகர்த்தையாவது தகர்த்திரிபினையிட மற்கணையாவது நிகழ்கால த்தில் வரும் ஆகின்ற இஃது என்னும் இடை நிலைகளையாவது குடுமெக்களையிறுதியிலுடை யகில குறிவினைவினைப்பகுதிகளுள் விகாரப் பட்டுவா உகா மூர்ந்து நின்ற அல்வொற்றுக் களை அன்சாரியை தொடர அதனை யடுத் துப்பின் வருதலும், அவ்வினையாலினையும் பெயரில்வருங்கால் இறந்தகால நிகழ்கால இ டைநிலைகளையும் முற்கூறிய விகாரப்பட்ட பகுதியையும் எதிர்காலத்தில்வரும் பகா இ டைநிலையையுட் தொடர்ந்து அகாச்சாரியை வா அதனையடுத்து வகாஉடம்படுமெய்யை ச சார்ந்து பின்வருதலும் ஆகும். எவ்வனம்? அவன் (பெயர்); வந்தனன், உடைனன், சென்றனன், வாராநின்றனன், வருகின்ற னன், புக்கனன், விட்டனை, உற்றனன், குழையன். (வினை) வந்தனன், உடைவன், சென்றவன், வாராநின்றவன், வருகின்றவன், வருகிறவன், வருபவன், புக்கவன், விட்ட வன், உற்றவன். (வினையாலினையும்பெயர்.) 2. தன்மையிடத்தில் ஒருமையில் வரும் ஒரு வினைவிருதி; அது: உடன்பாட்டுத்தெரிநிலை வினையில் வருங்கால் மேற்கொல்லியவாறு இறந்தகால நிகழ்காலங்களில் அன்சாரியை தொடர அதனையடுத்துப்பின் வருதல். எங்ங னம்? நான்வந்தனன், நானுண்டனன், நான் சென்றனன், நான்வாராநின்றனன், நான்வ ருகின்றனன், நான்புக்கனன், நான்விட்ட னன், நானுற்றனன், நான்வருவன், நானுண்

பன். 3. பெயர்வினைகளில்வரும் ஒருசாரியை. எங்ஙனம்? ஒன்றன் கூட்டம். (பெயர்.) படித்தனன். (வினை.) 4. விலக்கின் ஆணைக்குறிக்கும் அஃறிணை யொன்றன்பாலிலே வரும் ஒரு பெயர்ச்சொல்விகுதி. (உ-ம்.) “கடுவன் முதவியபெயர்களிற்காண்க”.

அன்பகம்— } சமுத்திரசோகிப்புண்டு.
அன்பகம்— }

அன்பன்—1. கணவன். (உ-ம்.) “உயிரினன்பரைக்-கடின் ரமுதனார்” (இராமா. நகர்நீ. உகக.) 2. அன்புடையவன். 3. தோழன்.

அன்பு—1. ஆசை. 2. தயை. 3. நேசம்.

அன்புறல்—நேசத்திலமுந்தல்.

அன்புறுத்தல்—நேசமுண்டாக்குதல்.

அன்மை—1. அல்லாமை. 2. தீமை. (உ-ம்.) “அன்மைகடியுந்தவவலியால்” (சேதுபு. முத்திர. அ.)

அன்மொழி—1. அல்லாதமொழி. 2. அன்மொழித்தொகை. (உ-ம்.) “ஐந்தொகைமொழிமேற்பிறதொகலன்மொழி” (நன். பொதுவி. கஅ.)

அன்மொழித்தொகை—அறுவகைத்தொகைகிலைத் தொடர்மொழிகளுள் ஒன்று.

அன்றி—1. அல்லாமல். (உ-ம்.) “ஆராயினீயன்றியாரேதுணை யாவார்” (கந்தபு. சயந்தன்பு. சுஉ.) [“அன்றி” யென்னும் வினையெச்சம் செய்யுளில் “அன்று” எனத்திரிந்தும்வரும்; “நானன்றுபோகிப்புள்ளிடைத்தப” என்பதிற்போல, (நன். உயிரீ. உஉ. உரை.) அது என்னுஞ் சுட்டுப்பெயரைத்தொடர்ந்து வருங்கால் “ஆன்று” எனமுதல் நீண்டவருதலும் ஆம்; “அதான்றும்ம வெண்பாவிதே” என்பதிற்போல, (நன். உயிரீ. ௩௦. இரா. 2. மாறுபட்டு எனப்பொருள்படும் வினையெச்சம்.)

அன்றியனைத்தும்—அவ்வனைத்தும். (உ-ம்.) “அன்றியனைத்தும் பெயர்ப்பயனிலையே” (தொல். சொல். சுஉ.) [அகரச்சுட்டு அன்றியென ஈறுதிரிந்துநின்றெதன்பர். ஷேசேன.]

அன்றில்—1. ஒருபறவை. (உ-ம்.) “அன்றிலம்பனைத்தும் பெயர்ப்பயனு” (கந்தபு. நாட்டு. ௩௧.) [இஃதான் பெண் என்னும் இரண்டற்கும் பொதுவாய் சிறுநலன்றிச் சில இடங்களிற் பெண் அன்றிலையே விசேடமாகக் கருதியும் வரும். “உறைந்தன மகன்றிலுடனன்

நிலுயிரோன்றி” (இராமா. கார். எக.) என்பதிற்போல. 2. ஒருமலை. (உ-ம்.) “அன்றிற்கற்பகவேலெறிவேடுணைவன்” (கல்வினை. உ.) [கிரௌஞ்சன் என்னும் ஓரவுண்ணை அகத்தியரார் சயிக்கப்பட்டு இம்மலையாயினன் என்னும் கதைபற்றி வந்த பெயர். கிரௌஞ்சம் - அன்றில்.] 3. மூலநாள்.

அன்றிறீயு—கிரௌஞ்சத்தீயு. (உ-ம்.) “அன்றிறீயினிலுறைபவரிவர்” (இராமா. படைக்கா. கட.) [அன்றில்; தீயு. கிரவுஞ்சம், அன்றிலென்பபொருள்படெல் பற்றிவந்த குறிப்புப்பெயர்.]

அன்றினர்—பகைவர். (உ-ம்.) “அன்றினர்க்காலமாயன்பினர்க் சமுதமாம்” (தணிகை. வீராட். ௧௦௧.)

அன்று—1. அந்நான். (உ-ம்.) “மன்றங்கதற்கமணப்பறையாயின—அன்றவர்க்காங்கே பிணப்பறையாய். (நாலடி. யாகுகை. ௩.) 2. அநாதி. (உ-ம்.) “மூவகையாருயிர்வர்க்கமலத்தார் கன்மமூலமலத்தார்மூன்றுமுடையாரன்றே” (சிவப்பிர. அ.) 3. அல்லாமல். (உ-ம்.) “நானன்றுபோகிப்புள்ளிடைத்தப” (புறநா. கஉச.) [அன்றியென்னும்வினையெச்சத்திரிபு.] 4. அன்றென்றேனெவ்வுந் தெரிநிலைவினைப் பகுதியும் வினைத் தொகையும். 7. அஃறிணையொருமைப் படர்க்கையில் அன்மைப்பொருளில்வரும் ஒரு குறிப்புவினைமுற்று. (உ-ம்.) “திரவியமுமவைவன்று” (சி. சி. உ. கக.) [மற்றைத்திணைபாலிடங்களில் மயங்கிவருதலும் உண்டென்பாருமுள். “யான்பிறனன்” (கந்தபு. திக்கு. கஉ௩.) என்பதில் தன்மையொருமைக் குறிப்புமுற்றாயும், அத்துவாமார்க்கத்துள்ளானன்று” (சி. சி. க. சுஉ.) என்பதில் உயர்திணையொருமைப் படர்க்கைக்குறிப்புமுற்றாயும் வந்தனாகாண்க. “அன்று” என்பது உயர்திணைப் படர்க்கையில் வாராதென்னுங்கருத்துடையாய் “அத்துவாமார்க்கத்துள்ளானன்று” என்பதை “அத்துவாமார்க்கத்துள்ளானல்” எனத்திருத்திப்படாமோதுவாருமுள்.] 8. ஓர் அகைச்சொல். (உ-ம்.) “அமுதென்பபாநதையன்றே” (கைட. நாட்டு. ௩.) 9. கழிந்துபோனகாலம், பழையகாலம், முன்னொருநாள், முற்காலம். (உ-ம்.) “அமரர்க்கன்றெழுநிலையெய்யுருவினைநீத்து” (கந்தபு. காசிபண்புல. சுஉ.) 10. முதுமைக்காலமாகியவருங்காலம். (உ-ம்.) “அன்றறிவாமென்னுதமஞ்செய்க” (வன். ௩௧.)

அன்றுதல்—மாறுபடுதல். (சி. சி. க: ௪௨. சிவஞா.)

அன்றெரிந்தான்—ஒருபூண்டு, சிறுபுள்ளி. அன்றே—1. “எ”என்னும் ஈற்றசையோடு கூடிவந்தார் அசைநிலையிடைச்சொல்” (உ-ம்.) “அருதெனப்பரந்தகையன்றே” (நாட. நாட்டி. ௨.) 2. குறிப்போசையாற்பொருளுணர்ந்தும் ஓர் இடைச்சொற்றொடர். (உ-ம்.) “அவனன்றே இது செய்வான்” இது தெளிவுப்பொருளும் பிறபொருளும் குறிப்பாலுணர்த்தும்.. (தொல். உஅ௨.)

அன்றை—அந்நான். (உ-ம்.) “அன்றையமரினில்” (பாரத. ஆரம். உச.) [அன்று என்பது ஐகாச்சாரியைபெற்றுநின்றது.]

அன்றைக்கன்று—அந்த அந்தாளாளுக்கு. (உ-ம்.) “வருநாட்டு-மன்றைக்கன்று நிரும்பக் கா” (திருவிளை. மெய்க்கா. ௧௨.)

அன்றே—தெளிவுப் பொருளும் பிறபொருளும் உணர்த்தும் ஓர் இடைச்சொற்றொடர். (உ-ம்.) “வருபயன்கோடக்கன்றேமற்றவை வரைதல்செய்யார்” (கந்தபு. மாரக்க. ௩௮.) [அன்று என்பதனோடு ஒகாங்கூடிநின்றது.]

அன்ன—1. அத்தன்மையன எனக்கூட்டுப்பொருளிற் பலவின்பாலில் வரும் ஒரு குறிப்புவினைப்பெயர். (உ-ம்.) “ஆண்டகைப்பிரான் மகிழ்தன்னவாகவென்று” (காஞ்சிபு. குமர. ௪௩.) 2. அத்தன்மையன எனக்கூட்டுப்பொருளிற் பலவின்பாலில் வரும் ஒரு குறிப்புவினை மூற்று. (உ-ம்.) “பிறவுமன்ன” (தொல். ஏழு. ௨௭.) 3. உவமைப்பொருளில் வரும் ஒரு குறிப்புவினைப்பெயரொச்சம். (உ-ம்.) “அரிமாவன்னவனங் குடைத்துப்பிற-நிருமாவவன்” (பட்டின. உக௮.) 4. ஒத்தன என உவமைப்பொருளிற் பலவின்பாலில் வரும் ஒரு குறிப்புவினை மூற்று. (உ-ம்.) “பாசிழைமடங்கைபூண்ட பன்மணிக்கோவையன்ன” (திருவிளை. நகர. ௭௪.) 5. கூட்டுப்பொருளில் வரும் ஒரு குறிப்புவினைப்பெயரொச்சம். (உ-ம்.) “அன்னசாரலதளிர்சிவருந்” (கந்தபு. வள்ளி. உச௪.)

அன்னக்கொடி—அன்னத்திட்டியகொடி. அன்னக்கொடியோன்—பிரமன்.

அன்னக்கொப்பு—அன்னப்பற்றவைவடிவு சித்திரிக்கப்பட்ட மாதர்காதணியிலொன்று.

அன்னனம்—அந்தப்பிரகாரம். (உ-ம்.) “அன்னன மாசர்பேசியிருந்தபின்” (குளா. கல். ௧௭.)

அன்னதாழை—அன்னஞ்செய்து.

அன்னது—1. அத்தன்மைத்தெனப்பொருள்படும் ஒரு குறிப்புவினைமூற்று. (உ-ம்.) “அன்னதெனினும்” (கந்தபு. திருவிளை. அன.) 2. அது என்னுஞ் கூட்டுப்பொருட்டாய ஒரு பெயர். (உ-ம்.) “அன்னதுசெய்வனென்ன” (நல். பார. கந்தமா. ௨௭.) 3. ஒத்தது. (உ-ம்.) “தாமரைக்கொட்டையன்னதாய்” (சிந்தா. கேமச. ௫௨.) 4. கூட்டுப்பொருளில் வரும் ஒரு குறிப்பு வினையாலானையும்பெயர். (உ-ம்.) “அன்னதோரோல்லை” (கந்தபு. மூவாயிராவதை. அஅ.)

அன்னபயம்—ஆல்.

அன்னம்—1. ஒருபறவை. (உ-ம்.) “அன்னம்பிலாதெதிராக” (நல். பார. நாட்டி. ௬.) 2. கவிரி.

அன்னப்பெயர்மந்திரம்—(பிரபுவின். விமலை. உஇ.) அசாமந்திரம் பார்.

அன்னம்பாநல்—புலம்பல். (வழக்.)

அன்னவம்—கடல். [ஊன-ஓவ; ஊன-ஓவ் - நீர். வ-ஒருவிஞ்சி.]

அன்னவன்—1. அவன், அத்தன்மையன். (உ-ம்.) “அன்னவன் புகழ்சேட்டலும்” (நாட. அன்னத்தைக்க. ௩.) 2. ஒத்தவன். (உ-ம்.) “அருங்கலக்கொடியன்னவனெனின” (சிந்தா. பதுமை. ௨௦௭.)

அன்னவூசல்—ஒருவகையூஞ்சல்.

அன்னவூதி—1. அன்னவாகநம். 2. பிரமா. (உ-ம்.) “அன்னவூதியருஞ்சிறை நீக்கலன்” (கந்தபு. அயனைச்சிறைநீ. ௧௩.)

அன்னவை—1. அவை, அத்தன்மைகள். (உ-ம்.) “அன்னவையொற்றர்களறிந்து” (கந்தபு. நகர்புரு. ௪௨.) 2. ஒப்பானவை.

அன்னன்—1. அவன், அத்தன்மையன். (உ-ம்.) “அன்னனவ்விடத்தொகைவரசனும் மைத்துநோக்கி” (இரகு. யாகப். ௧௬.) 2. ஒத்தவன்.

அன்னாசி—அன்னதாழை.

அன்னாய்—1. அன்னையே. (விளி.) (உ-ம்.) “என்றவடன்னிடங்குறுதி-யன்னாயிதற்கேதுவையென்ன” (நல். பார. சரப்பயா. ௧௦.) 2. ஒத்தவனே. (உ-ம்.) “ஆவியன்னாய்கவலே” (திருக்கோ. ௩௭.) 3. ஓர் அசைநிலை. (உ-ம்.) “அன்னாய்பின்னநவத்தைப்படும்” (சி. சி. பர. செளத். மறு. அ.)

அன்னார்—1. அத்தன்மையா. 2. ஒத்தவர். 3. கல் நாரன்னும் ஒரு மருத்துச்சரக்கு.

அன்னன்—அன்னன்பார்.

அன்னியூர்—ஒருசிவஸ்தலம். (தேவார. அன்னியூர். க. திருஞான.)

அன்னுழி—அப்பொழுது. (உ-ம்.) “அன்னுழியிர்க்கிராதுமுதேசன் - நன்னெருகையிடைத்தந்தியைநல்கி” (கந்தபு. தெய்வயா. உசுரு.) [அ, ன்-சாரியை. உழி-இடம்.]

அன்னே—1. தாயே. (உ-ம்.) “உயிரெல்லா-மன்னையெனவந்தனிக்ருந்தகையாபோ” (கந்தபு. அசுராயா. உசு.) [அன்னையென்னும் பெயர்விளிவேற்றுமையில் ஐ கெட்டு ஏகாரம் பெற்றுவந்தது.]

அன்னை—1. அக்காள். 2. தாய். (உ-ம்.) “அன்னையும்பிதாவும் முன்னறிதெய்வம்” (கொன்மை. க.) 3. தோழி. [தலைவிதோழியையன்னையென்பாள் தோழிதலைவியையன்னையென்பாள் என்றார் நச்சினார்க்கினியார்.] (தொல். பொரு. உசசு.)

அன்னே—1. ஓரதிகயச்சொல். 2. ஓரிர்க்கச்சொல். (உ-ம்.) “வேந்த-என்னெவெனவேயிரங்கா” (கந்தபு. திருவிளை. ஐக.)

அன்னேன்—1. அவன். (உ-ம்.) “மாதிரக்களிறுதையன்னேன் வல்லேயிற் கொண்டுகொன்னே” (கந்தபு. தருமகோ. கச.) 2. ஒத்தவன்.

அன்னேன்றி—பலமற்றவன். [அல்; கோன்றி - சுமப்பவன் பொறுப்பவன்.]

அன—ஒப்பான. (உ-ம்.) “கரும்பனமொழியினர்” (இராமா. நகர்நீ. கவுடு.) [அன்ன என்பதில் னகர ஒற்றுக்கெட்டுகின்ற ஒரு விசாரமொழி.]

அனந்தர்—1. நித்திரை. 2. பருத்திப்பூண்டு. 3. பித்து. 4. மயக்கம். (உ-ம்.) “அனந்தர்நோக்குடைக்-கரியவாய்நெடியகட்டகடைசிமங்கையர்” (சிந்தா. பதுமை. அச.) 5. மயிற்றூட்டி.

அனந்தல்—1. செருக்கு, மதம். (உ-ம்.) “வைகறைப்பழஞ்செருக்குற்றதுமனநதர்” (மலைபடு. கவுடு.) 2. நித்திரை. (உ-ம்.) “அனந்தலாடேல்” (ஆத்திருமு. ௩௦.)

அனந்தற்பந்தி—சூரியவெப்பம் தெரியாமல் இருக்கும் பச்சிலைக்கொடிப்பந்தர்.

அஞ்சிப்பு—ஒரு பூ; இந்தச்சாக்குச் சேறே தேசத்தினின்று கொண்டுவரப்படுகின்றது.

அனிச்சம்—ஒருமரம். (உ-ம்.) “அனிச்சப்பூக்கால்களையான்” (வன். ககரு.)

அனிக்கை—1. அனிச்சமரம். 2. நாகமல்லி. அனிக்-நட்சத்திர சீரகம், பெருஞ்சீரகம், அனுக்கம்—1. அச்சம். 2. அனுக்குதல். 3. சந்தமரம். 4. சோம்பு. 5. பாம்பு. 6. புலம்புகை. 7. வருத்தம். (உ-ம்.) “மநமனுக்கம் விடத்தனித்தனிவள்ளலிப்புணர்ள்ளவன்-கனவினுக்கிடையுறிகம்” (இராமா. கைகேசிகுழ. ௫௨.) 8. வாட்டம். (உ-ம்.) “அனுக்கமாய்ப்பேசினார்”

அனுக்கல்—1. ஒன்றோடொன்று முட்டச்செய்தல். 2. கெடுத்தல். (உ-ம்.) “அல்லனுக்குப்பம்ணி” (தணிகை. நகரப். ௫.) 3. வருத்துதல்.

அனுக்காட்டல்—1. குறிப்புக்காட்டல். 2. சிறிதுதோன்றல். (உ-ம்.) “காய்ச்சலனுக்காட்டிற்று” [வழக்.]

அனுக்கியடித்தல்—ஒருவிரையாட்டு. (வழக்.) அனுக்கி—1-3. அனுக்கென்னேவலுத் தெரிநிலைவினைப்பகுதியும் வினைத்தொகையும்.

அனுக்குதல்—அனுக்கல். அனுங்கல்—1. அசைதல். 2. இழுக்கல். 3. ஒன்றோடொன்று முட்டிதல். 4. கெடுத்தல். (உ-ம்.) “வாட்படையனுங்கவேடர்” (சிந்தா. கோவீ. உஅ.) 5. புலம்பல். 6. வருத்தல். (உ-ம்.) “ஓதிமயச்சமுற்றனுங்கி” (உபதேச. சிவத்துரோ. உசு.) 7. வாட்டல்.

அனுங்கு—1-3. அனுக்கென்னேவலுத் தெரிநிலை வினைப்பகுதியும் வினைத்தொகையும்.

அனுங்குதல்—அனுக்கல். அனுப்பல்—அனுப்புதல். அனுப்பு—1. அனுப்புதல். 2-4. அனுப்பென்னேவலுத் தெரிநிலை வினைப்பகுதியும் வினைத்தொகையும்.

அனுப்புதல்—போகச்செய்தல். (உ-ம்.) “ஆங்கவர்பிடித்தசைத் தனுப்பி” (உபதேசகா. சிவத்துரோ. கசு.)

அனுமதை—ஒருவகைப்புல்.

அனுமாசாக்கா—பொன்னாங்காணி. அனை—1. அத்தன்மை. (உ-ம்.) “அனைநால்வகையும்” (தொல். பொரு. உசுரு.) 2. ஒருமீன். 3. தாய். (உ-ம்.) “அனைதனைவிடைகொண்டே” (கந்தபு. வில் - வாதா. கசு.) [இடையில் னகரங்கெட்டது.] 4. அத்தனை. (ஐங்குறு.)

அனைத்து—1. அத்தன்மையது. (உ-ம்.) “ஐயவமைந்தன்னைத் தாகப்புக்கீமோ” (கவி

த்தொகை. எஅ.) 2. அவ்வளவு. (உ-ம்.) “அனையத்தன்” (வன். கஉ.) 3. எல்லாம். இப்பொருளில், வரும்போது உம்மைபெற்று வரும். (உ-ம்.) “ஆலிகளனைத்துமாகியருவமாயுருவமாகி” (கந்தபு. மேருப். எஇ.) உம்மைதொக்கும் வருவதுண்டு. “போகமனைத்தினுக்குப்பாம்” (பெரியபு. புகழ்ச். கூ.)

அனையார்—தாய்மார். (உ-ம்.) “எம்மனைமாரினியெங்கனம்வாழ்குவார்—தும்மனைமாரகளை நோவவதுக்கி” (சிந்தா. கோவீர். கஎ.) [இடையிலுள்ள னகங்கெட்டது. அன்புமிருத்தித்தொடர்பால், “அனையார்” என, இச்செய்யுள் கஅ-ஆம் அடியிற் பசுக்கன்றுகளையும் உஅ-ஆம் அடியில் அவற்றின் தாய்ப்பசுக்களையும் உயர்த்தி உயர்கிணையாகக் கூறப்பட்டு.]

அனையு—1. அந்த, அத்தன்மையான. (உ-ம்.) “அனையகாலிலையிடைநீங்கியே” (கந்தபு. வள்ளி. உச.) 2. அவைகள். (உ-ம்.) “அரசர்தங்கோமகனையே கூறலும்” (இராமா. திருவவ. கு.) 3. எல்லாம். [இப்பொருளில் வரும்போது இச்சொல், “உம்” பெற்று வரும்.] (உ-ம்.) “ஆருயிர்—அனையவும்புரப்பவனுதலால்” (கந்தபு. பாயிர். கஉ.) 4. ஒத்த எனப் பொருள்படும் ஒரு பெயரெச்சுக்குறிப்பு. (உ-ம்.) “பால்பாந்தனையபட்டார்” (சிந்தா. காந்த. சக.) 5. ஒத்தன எனப்பொருள்படும் ஒரு குறிப்புவினையுமுற்று. (உ-ம்.) “அகல்விசும்பிடைக்ககிரிகளின் புறமறைத்தனைய” (கந்தபு. நகரப். உஎ.)

அனையது—1. அத்தன்மையது. (உ-ம்.) “அனையதாகியதேரினை” (கந்தபு. ரூபன். உச.) 2. அது, அத்தன்மை. (உ-ம்.) “இனையது கண்டு பின்னுயிற்றுதிசெய்யிறைவற்றின் கு-லனையதென்றறிததேற்றார்” (கந்தபு. தத்சியு. ககஉ.) 3. அவ்வளவு. (உ-ம்.) “எனையதெனையதெய்திரோனையதனையதாயினார்” (சிந்தா. காந்த. உகஎ.) 4. ஒத்தது. (உ-ம்.) “மேதுலகனையதொன்றே” (சிந்தா. நாமக. அஉ.)

அனையம்—1. அத்தன்மையினேம் எனப் பொருள்படும்ஒருகுறிப்புவினையுமுற்று. (உ-ம்.) 2. ஒத்தினேம் எனப்பொருள்படும் ஒரு குறிப்புவினையுமுற்று. (உ-ம்.) “கடலேயனையம் யாக்கல்லியாலென்னும்” (நன்னெறி. எ.)

அனையவன்—1. அவன், அத்தன்மையன். (உ-ம்.) “அனையவன்கழன்முன்” (கந்தபு. மேருப். கக.) 2. ஒத்தவன். (உ-ம்.) “ஈசனையனையவன்” (கல். பாச. சலற்காச. கஇ.)

அனையவை—1. அவை, அத்தன்மையுடையவை. (உ-ம்.) “அறத்தாற்றினீட்டப்பட்டவனையவை” (திருவினே. மண்கம. சுஉ.) 2. ஒப்பானவை.

அனையன்—1. அவன், அத்தன்மையன். (உ-ம்.) “அனையனையெடுக்கும்மை” (கந்தபு. சுரம்பு. கஇ.) “அனையனையமறுக்கஞ்செய்தாய்” (திருவினே. மண்கம. சுக.) 2. ஒத்தவன்.

அனையன—1. அத்தன்மையன. (உ-ம்.) “அனையனப்பலாராட்டி” (கலித்தொகை. ௫௫.) 2. ஒத்தவை. (உ-ம்.) “பவளமேயனையனபன்மயிர்ப்பேரெலி” (சிந்தா. விமலை. ௪௦.)

அனையிர்—
அனையிர்—1. ஒத்தீர். 2. அத்தன்மையிர்.

அனையேன்—1. ஒத்தேன். 2. அத்தன்மையேன்.

அனையை—1. ஒத்தாய். 2. அத்தன்மையாய்.

அனையோம்—அனையம் பார்.

அனையோர்—1. அவர்கள், அத்தன்மையோர். (உ-ம்.) “ஆண்டகையார்கொலோவனையோர்” (கந்தபு. ரூரன்றன். உஇ.) 2. ஒப்பானவர்.

அனையர்—எல்லாரும். [இப்பொருளில் வரும்போது அனையர் என்பது தானாவது தன்னையடைந்த உருபாவது முற்றும்மை தொடர்பு வரும்.] (உ-ம்.) “அனையருந்தொழுதுடன்வர” (கந்தபு. தெய்வ. உசக.) “ஆயிரம்புயமுடைத்திறலோர்—அனையார்தம்மையு” (ஐத. சகத்திர. கக.)

அனையினும்—
அனையினும்—
அனையோரும்—எல்லாரும்.

ஆ

ஆ - இது தமிழ்ப்பாஷையின் வர்ணமாலை யில்வரும் இரண்டாமெழுத்து; உயிர்முயற் சியாற்பிறக்கும் எழுத்தாக்களின், அங்காந்த வளவிலே ஒலிக்கும் ஒரு டென்டியிர்.]

1. அஃறிணைப்பன்மைப்பட்டர்க்கையெதிர் மறைத்தொநிலைவினைமுற்றில் வரும் ஒரு விருதி. (உ-ம்.) “கடலோடாகாவலனெந் தேர்” (வள். சகசு.)

2. அதிசயத்தைக்குறிக்கும் ஒரிடைச்சொ ல். (உ-ம்.) “ஆசிறுவனல்லன்” (கந்தபு. தக ரோறு. ௧௦.)

3. ஆக. (உ-ம்.) “செல்வப்புதல்வனெயீர்ந் கலியா” (நீதிநெறி. ௪.) [ஆக என்னும் செய லெனெச்சம் விகரமாகி ஆ என நின்றது.]

4. ஆச்சாமரம். (உ-ம்.) “ஆவுமாரமுமோ ன்கினவெங்கணும்” (சிலப். வேட்டு. எசு.)

5. ஆதல். (உ-ம்.) “இலயித்தவாறுளதா வேண்டி” (சிவஞானபோ. ௧: உ. சிவஞா.) இது முதலிலைத்தொழிற் பெயர்.]

6, 7. ஆவென்னேவலுந்தொநிலைவினைப்ப குதியும். [இது வினைத்தொகையிலவரும் போது “ஆகூழ்” என்றற்போலக்குச்சாரி யையெடுத்துவரும்.]

8. ஆன்மா. (உ-ம்.) “ஆகிருக்கச்சிவம்” (கம்பா. ௩௧.)

9. இரக்கக்குறிப்புணர்ந்தும் ஒரிடைச்சொ ல். (உ-ம்.) “ஆவம்மாவம்மாவென்னம்மாவக ன்நனையே” (சிந்தா. கங்கமா. ௨௪௮.)

10. உடன்பாட்டில்வரும் ஒரு தொநிலை வினையெச்ச விருதி. (உ-ம்.) “பாராவனங் காப்பாவலுறவிம்மிதமுஞ் சேரா” (கந்தபு. வள். ௧௧௭.)

11. ஏறமை. (தொல். பொருள். ௧௧௬.)

12. ஒரு சாரியை இடைச்சொல். (உ-ம்.) “இல்லாப்பொருள்” (நன். மெய்யீ. ௩௦. உரை.)

13. ஒரு வினையாலனையும்பெயர் விருதி. (உ-ம்.) “உண்ணுகிடந்தன்” (நன். உயிரீ. ௨௧ - ம உரை.)

14. சம்மதம், அருளின்கட்டுறிப்பு. அன் பு, தக்கம், அற்பம், நினைப்பு, எல்லே, முற்று என்னுமிப்பொருள்களைக்குறிக்கும் ஒரு வட மொழியில்வியல். (உ-ம்.) “ஆமயங்கேலென வான்குடன்” [அருளின்கட்டுறிப்பு.] (கம் பா. ௧௦.)

15. சிவஞானம். (சி. சி. அனவை. ௧௩. சிவாக்.)

16. தன்மை, விதம், (உ-ம்.) “இனந்தொநி ற்தெய்துமாபோல்” (கந்தபு. ஆற்று. ௩௫.) [“ஆறு” என்பது ஆ என நின்றது.]

17. தொநிலைவினையில் எதிர்மறைப்பொ ருளுணர்ந்தும் ஒரிடைநிலை. (உ-ம்.) “உண் ணைமை” இவ்விடைநிலை சிறுபான்மை “உண் ராநோக்கிய” என்பதிற்போல எதிர்மறை வினையெச்சத்திலும், “உண்ணாமுலை” என் பதிற்போல எதிர்மறைப்பெயர்செய்திலும் இதுதொநிலையாய் நிற்கும். (வள். ௧௧௭௨; கந்த ரா. ௨.)

18. “தொடங்கி” அல்லது “வரையும்” எனப்பொருள்படும் ஒருபசருக்கம். (உ-ம்.) “ஆகன்னமுறச்செம்பொன்வரைவிலாங்கி” (பாரத. அருச்சுநன். ௪௧.) “ஆபாத, குடந் கருதி” (பாரத. இராசகு. ௭௮.)

19. பசு. (உ-ம்.) “ஆபயன்னுன்றும்” (வள். ௩௧௦.)

20. “அன்னு” என்பதிற்போலப்பொதுப் பெயர்க்கண்ணும் “மன்னு” என்பதிற்போல உயர்திணைப் பெயர்க்கண்ணும் வரும் ஒரு விளியுருபு.

21. மறை. (உ-ம்.) “பெற்றமுமெருமை யுமரையுமாவே” (தொல். பொரு. ௧௧௬.)

22. மொழியுறுதியினின்று வினாப்பொரு ளைத்தரும் ஒரிடைச்சொல். (உ-ம்.) அவன் கந்தனா?

23. வைகாசிமாதம். (இராசவைத்.) [ஆ - இடபம். இப்பெயரையுடைய இராசியில் சூ ரியன் நிற்கும் மாதம் வைகாசி.]

ஆக்கக்கிளவி— ஆக்கச்சொல். (உ - ம்.) “ஆக்கக்கிளவி காரணமின்றியும்” (தொல். சொல். கிளவி. ௨௨.)

ஆக்கங்கூறல்— ஆகிவசஞ்சொல்லுதல். (உ-ம்.) “மன்னவந்தாக்கங்கூறி மழவிடை த்தொடியோன்கூடற் - பன்னரும் புகழ்மை யோதுபனுலையருளிச்செய்ய” (திருவினை. மாயப். ௨௬.)

ஆக்கச்சொல்— செயற்கையையுணர்த்து கிற “ஆ” என்னும் பகுதியிற்பிறந்து “ஆயி ணு” “ஆயினு” என்பன முதலியன வாய் வழங்கும் வினைச்சொல். “எண்ணெய் பெற்றமையான் மயிரல்லவாயின” என்ப திற்போல. (தொல். சொல். கிளவி. ௨௨. சேன.) [இவ்வாக்கச்சொற் செயற்கையை யுணர்த்தலேயன்றிச்சிறுபான்மை “நிற்குண னாய் கின்மலனு” என உண்மையையுணர் த்தலுமுண்டு. (சிவஞானபோ. ௧. ௩. வெ.

சிவஞா.) மேலும் “ஆன்வாரிலிமாடாவே லே” என உவமைப்பொருளுணர்த்தலும் உண்டி. (ஹெ. எ. க. வெ. சிவஞா.)

ஆக்கஞ்செப்பல்— மண்மதபாணத்தால் வரும் பத்தவத்தையினென்று; அது: தன் மனவருத்தத்தைப்பிறர்க்குரைத்தல். (உ-ம்.) “பத்தவத்தை: காட்சியும், வேட்கையும், ஒரு தலையுள்ளதலும், மெலிதலும், ஆக்கஞ்செப்பலும், நாணுவலையிறத்தலும், நோக்குவ வெல்லாமையையேபோதலும், மறத்தலும், மயக்கமும், சாக்கடும் என்னும் இவை” (அகப்பொ. அகத்திணை. நக. உரை.)

ஆக்கணி— ஆறதாங்களுள் ஒன்றாகிய அளகத்தத்துக்குரிய பன்னிரண்டிதழ்களுள் ஓரிதழில் நிற்றும் ஓர்திதேவதை. (சி. சி. அ. உக. மறை.) [சூகிணை.]

ஆக்கதம்—முதலே.

ஆக்கப்பெயர்— காரணக்குரியாயாவது இடுகுரியாயாவது இடையில் ஆக்கப்பட்ட பெயர். (நன். பெயரி, கடி. இராமா.) [இடையிலே பொன்னுடைமைபற்றி ஒருவனைப் பொன்னன் என்பது காரணவாக்கம். “மாந வேன்முட்டைக்குமாருய்தெவ்வர்போங்- சா னவேன்முட்டைக்குவாகாடு” என்னும் பொய்யாமொழிப்புலவர்பாட்டிற் குமரனை “முட்டை” என்றது இடுகுரியாக்கம்.]

ஆக்கப்பொருள்— ஆகுபெயர்ப்பொருள்.

ஆக்கபாடிகள்— 1. குதாடுபிடத்தலைவன். 2. நீதிபதி. [சூகிவாழிக.]

ஆக்கபாதன்— ஒரு தார்க்கிகள். [சுகுபிபா தார்க்கிகளெனச் செய்த நியாயநூலைக்கற் தவன் என்பது பற்றி வந்தபெயர். [சூகிவாழிக.]

ஆக்கம்— 1. அமைத்துக்கொடல். (தொல். சொல். கிளவி. க. சேனா.) 2. ஆக்கச்சொல். (தொல். சொல். உக.) 3. ஆக்கியதன்மை. 4. ஆகியதன்மை. 5. ஆகியவகை. (உ-ம்.) “புந்கவாமந்தாரமழை பொழியவருந்தவாக்கம்புகல்” (திருவிளை. தடாதகை. நக.) 6. இலக்குமி. (சூ. கிணை. க. நக.) 7. இலாபம். (உ-ம்.) “ஆக்கங்கருதி முதலிழக்குஞ் செய்வினை” (வன். சகக.) 8. எழுச்சி. 9. கொடிப்படை. 10. சிருட்டிப்பு. (உ-ம்.) “ஆக் கமவ்வவர்கன்மமெல்லாங்கழித்திட” (சி. சி. க. நக.) 11. செல்வம். (உ-ம்.) “அளப்பரு ந்கலயியுமாக்கம் யாவையு” (கந்தபு. மாலையபு. கஉ.) 12. மேன்மேலுயர்தல். (உ-ம்.) “அறத்தினாஉங்காக்கமெவ்வேயுயர்க்கு”

(வன். நக. பரி.) 13. வளர்ச்சி. (உ-ம்.) “தன் னெருமதலையாக்கமும்கருதிச்சாநலித்தடக் கரையடைந்தான்” (பாரத. குருகுல. அ0.) 14. வாழ்வு, பெருவாழ்வு. (உ-ம்.) “அவளால் வந்தவாக்கமிவ்வாழ்க்கையெல்லாம்” (சி. சி. க. நக.) 15. வருத்தி. (உ-ம்.) “தேக்கியி ன்பந்தினைக்கத்தினைக்கவே- யாக்கமாயெனக் காந்தமாதியே” (தாயு. பொன். உஅ.)

ஆக்கல்— 1. அனுட்டித்தல். (உ-ம்.) “அற மதனையறிந்து சிலரத்தனையாக்கி” (சிவதரு. பாயிர. கடு.) 2. உயர்த்தல். (உ-ம்.) “ஒன் னரத்ததெறுமுலத்தாரையாக்கலும்” (வன். உகச.) 3. சிருட்டித்தல். (உ-ம்.) “ஆரிய ன்ருலாலனாயினிருக்குவனகிலமெல்லாம்” (சி. சி. க. கடி.) 4. செய்தல். (உ-ம்.) “திக் கோர்நாலிரண்டினுத்தன்செய்ய-கோலவரும் படியேயயாக்கிக்கொணர்த்தனதினறகன்” (பா ரத. இராச. கக. 0.) பாகஞ்செய்தல், காய்ச் சுதல். (உ-ம்.) “சீவநீயத்தூறச்செய்தாக்கற் குழிநீர்” (தைவ. பாயிர. உக.)

ஆக்கவினை— 1. ஆக்கவினைச்சொல். [ஆக் கமாகிய வினைச்சொல் என்றபடி.] 2. ஆக்க வினைக்குறிப்பு. [ஆக்கத்தைக்கொண்டிருக் குக்குறிப்புவினையென்றபடி.]

ஆக்கவினைக்குறிப்பு — ஆக்கச்சொல்லைக் கொண்டிருக்கும் வினைக்குறிப்புச்சொல். (உ-ம்.) “சாத்தன் நல்லனயினான்” என்புறி “நல்லன்” என்னும் வினைக்குறிப்பு “ஆயினான்” என்னுமாக்ச்சொல்லைக்கொண்டிருத்த லால் ஆக்கவினைக்குறிப்பு (நன். வினை. உஅ.)

ஆக்கவுண்மை— தன்னைப்பெற்ற சொல்லி ன்பொருள் பிற்தொன்றுமாயிருத்தலைக்கு றிப்பிக்கிற “உம்” என்னுமிடைச்சொல். (நன். இடை. சு. உரை.) [“பாலுமாயிற்று” என்புறிப் “பாலும்” என்பதின் உம்மை “அப் பால் இனிது துப்பாதலேயன்றி நோயைத்தீ ர்க்குமுருந்துமாயிற்று” என்பதனைக்குறிப்பி த்தல்காண்க.]

ஆக்கிடல்— செய்தல். (உ-ம்.) “ஆக்கிட மதிசாரத்திற்கழிவினை” (சி. சி. க. உக.)

ஆக்கிநாகரணம்— கட்டிநாப்படிசெய்தல், கீழ்ப்படிதல். [சூகிநாகரணம்.]

ஆக்கிநாசத்தி— ஆஞ்ஞாசத்தி. (உ-ம்.) “அவனுர்தனதாக்கினுசத்தியுந் கோடாமற் செங்கோல் நடத்தாநிற்பன்” (சி. சி. உ. க. மறை. [சூகிநா. 500])

ஆக்கிநாபங்கம்— கீழ்ப்படியாயுமை, ஆனை ப்படி நடவாயுமை. [சூகிநா. 500.]

ஆக்கிநிகநாநம் — எழுவுகை ஸ்நாநத்து னொன்று; அது: விபூதியை விதிப்படி தரித்தல். [சூழிகவுராநம்; அக்கிநியில் வெவ் திறுநீறுகொண்டு செய்யப்படுவதாலிப்பெயர்ந்தாயிற்று.]

ஆக்கிநேயம்— 1. அக்கிநிக்குடையது. 2. அக்கிநிபுராணம். இது: பதினெண் புராணத்தொன்று. (உ-ம்.) “ஆக்கிநேயம்மழற்கதை யாம்” (கந்தபு. பாயிர. ௫௫.) 3. அக்கிநியஸ்திரம். (உ-ம்.) “பொய்யறுமாக்கிநேயமவித் தலிப்புதழோன்மற்றை - மையறுபகழியாவும்” (இரகு. மீட்டி. ௯௭.) 4. இரத்தம். 5. இருபத்தெட்டாகமங்களுள்ளே சதாசிவமூர்த்தியினுடைய அகோரமுகத்தினின்றும் உற்பவித்த ஐந்து ஆகமங்களுள் ஒன்று. இதற்குக்கிரந்த சங்கியை முப்பதினாயிரம், (சைவச. பொது. ௩௩௩.) 6. எழுவகைஸ்நாநத்துள் ஒன்று; அது: விபூதியை விதிப்படி தரித்தல். (உ-ம்.) “வாருணமாக்கிநேயமந்திர மிவைமுண்ணை - பேருணர்வளிக்குநாநஞ்செய்தவர்” (திருவிளை. தீர்த்தவி. உ-ம்.) 7. கார்த்திகைநாள். 8. தென்கீழ்த்திசை. 9. நெய். 10. பொன். 11. விபூதி. (வி-ணி) [சூழெயு: சுழி; ஏய - ஒரு வ-வி.]

ஆக்கிநேயன்— கந்தசவாயி. [சூழெயு: இஃது: அக்கிநிக்குமகன் எனப்பொருள் படும் ஒருதத்திதபதம்.]

ஆக்கிநேயி— 1. அக்கிநிதேவன்மனைவியாகிய சுவாகாதேவி. 2. ஊரு என்னும் அரசனுடையமனைவி. (சுடர்மபு. தக்கணச்சபி. ௫.) [அக்கிநியின்மகள்.] 3. தென்கீழ்த்திசை. [சூழெயு:]]

ஆக்கிநை— 1. ஆக்கினும் எனப்படும் ஒரு முன்னிலை வினைமுற்று. (உ-ம்.) “ஆறுவிடொன்வயினாக்கினையால்” (கந்தபு. அக்கிநிமுகா. உ-ம்.) 2. ஆறுதாரங்களில் ஒன்று. அதன் தாடம் இலாடம். 3. கட்டளை. (உ-ம்.) “ஐந்துருவர்களுடைய ஆக்கிநையைத்தடுத்தாடத்தலும்” (திருநெ. ௯௭. உரை.) 4. தண்டஞ்செய்தல். [வழக்.] 2-4. [சூழா.]

ஆக்கிநைப்பந்திரம்—சாமந்தர், வேலையாளர், நாடுபுரப்பவர் முதலானவர்களுக்கு இக்கிராரிமம் செய்யவேண்டுமென்று எழுதப்படுகட்டளை. (மிருதிகந். ௩௬.)

ஆக்கியாதம்—1. சொல்லப்பட்டது. 2. பிரசித்தஞ் செய்யப்பட்டது. 3. வினைச்சொல். [சூழொகம்.]

ஆக்கியாதம்—1. சுட்டுக்கதை. 2. பிரசித்தஞ்செய்தல். 3. பேசுதல். [சூழொகம்.]

ஆக்கியை—நாமம். [சூழொகம்.]

ஆக்கியோன்—1. ஆக்கினவன், சிருட்டித்தவன். 2. நூல்செய்தவன். (உ-ம்.) “ஆக்கியோன்யோன்யோன்” (நன். சிறப்பு. ௧.)

ஆக்கிரகம்— 1. கடுங்கோபம். 2. கொதித்தல். 3. சாமர்த்தியம். 4. தயை. 5. வெற்றிகொள்ளுமை. [சூழொகம்.]

ஆக்கிரகாயணகம்— மார்கழிமாசம். [சூழொகம்.] அணக: சுமூ-சிரோட்டமானது, உமாயந்-நெல், மிருகசிரிடத்தினத்திற் புதுநெற்கொண்டு ஒருவகையாகஞ்செய்யப்படுதலால் சுமூ-உமாயணி என்பது மிருகசிரிடத்தின்பெயராம். அதனோடுகடியபூரணை “சூழொ-உமாயணி” எனப்பெயர்பெற்றது. அப்பூரணையையுடையதாகையால் மார்கழிமாசத்துக்கு “சூழொ-உமாயணிகம்” என்னும், “சூழொ-உமாயணா” என்றும் பெயராயின. இனி சுமூ-கடைசி-உமாயந் - ஆடிமுதலாறுமாதங்கள் - ஆகையால் அபரத்தின்கடைசி என்பது பற்றிவந்தபெயரென்பதுசிலர் கொள்வக.

ஆக்கிரகாயணம்—ஆக்கிரகாயணிகம். [சூழொகம்.]

ஆக்கிரகாயணி—1. புதுநெற்கொண்டிருக்கிரிடநாளிற்செய்யப்படும் ஒருவகையாகம். 2. மார்கழிமாசப்பெளர்ணமிமை. 3. மிருகசிரிடம். [சூழொகம்.]

ஆக்கிரகாயணிகம் — ஆக்கிரகாயணம். [சூழொகம்.]

ஆக்கிரகி— 1-2. ஆக்கிரகியெண்ணெவலுந்தெரிநிலைவினைப்பகுதியும். [சூழொகம்.]

ஆக்கிரகித்தல்—1. ஆதரித்தல். 2. உக்கரித்தல். 3. தயவுசெய்தல். 4. வலிந்தகாரமாயெடுத்தல். (உ-ம்.) “அவன் என்விட்டைஆக்கிரகித்துக்கொண்டான்”. 5. வலிமைகாட்டல். 6. வெல்லல். [சூழொகம்.]

ஆக்கிரந்தம்—1. அருதல். 2. உக்கிரமானசண்டை. 3. கூப்பிடுதல். 4. சத்தம். [சூழொகம்.]

ஆக்கிராமம்— 1. அடைதல். 2. அதிபாரமேற்றத்தல். 3. கடந்துபோதல். 4. நெருங்கித்தாக்குதல். 5. மேலாகப்பாரத்தல். 6. மே

ற்கொள்ளுதல், வெல்லுதல். 7. வீரம். [சூ-
சூ-3; சூ-3 - போதல், ஏறுதல்.]

ஆக்கிரம்—1-2. ஆக்கிரமியென்னேவலுந்
தெரிநிலைவினைப்பகுதியும்.

ஆக்கிரமீதல்—1. அணுகுவருதல். 2.
அகிதபாரமேற்றுதல். 3. உள்ளையடக்கிக்
கொள்ளுதல். (உ-ம்.) “பிரதாந்திலேயாக்
கிரமிக்கப்பட்டிருக்கின்றதன்னை” (சி.சி. உ:
௭௩. சிவாக்.) 4. சினந்துவீரங்கொண்டெழு
ம்புதல். 5. நெருங்கித்தாக்குதல். 6. வெல்லு
தல், மேற்கொள்ளுதல். [சூ. சூ-3.]

ஆக்கிரயணம்—1. அக்கிரிட் டோமயாகத்
திலே செய்யப்பட்டுச்சோமநீர் ஓடுவெத்தியம்.
2. விளைவுகாலத்திலே தானியங்களைப்பலியிட்
டுச்செய்யும் ஓர்யாகம். [சூ-யண:]

ஆக்கிராணம்—1. ஆக்கிராணேந்திரியம்.
(சிவப்பிரதாசக்கட். ௩-ஆம். அங்கம்.) 2. திரு
பதி. 3. மணத்தைக்கவர்தல். 4. மூங்கிலும்
மருந்துப்பொடி. 5. மூக்கு. [2, 3. சூ-யாண:]

ஆக்கிராணி—1. ஆக்கிராணியென்னேவ
லுந் தெரிநிலை வினைப்பகுதியும். [சூ. சூ
யாண.]

ஆக்கிராணித்தல்—1. மணத்தைக்கிரகித்
தல். 2. மணந்துகவர்த்தெடுத்தல். (உ-ம்.)
“இமையவல்லி- சத்தியாகிய தன்னதுகூறுகவு
ன்ன உதிராமாயிசங்கலையவருடலிற் சிறிதுமி
ன்றியாக்கிராணித்துக்கொள்ளல்” (சிவபார.
௭௧. பக்.)

ஆக்கிராணேந்திரியக்காட்சி—ஆக்கிராணே
ந்திரியத்தைக்கொண்டு அறியும் அறிவு. [அது
கத்தமறிதல்.]

ஆக்கிராணேந்திரியம்—ஞானேந்திரியமெம்
தினென்று; அது: நானியினின்று மணத்தை
க்கிரகிக்குங்கருவி. (வாசுதே. ௫௬.) [சூ-யா
ண; ஐ-ஆ-௭.]

ஆக்கிராந்தம்—1. ஆக்கிரமிக்கப்பட்டது.
2. ஆளப்பட்டது. 3. கூடிவாழப்பட்டது. 4.
பாசமேற்றப்பட்டது. 5. மறைக்கப்பட்டது.
(உ-ம்.) “அஞ்ஞாநாகிராந்தமாயிருக்கிறஞா
ந்தமையுடையனாவன்” (சி.சி. உ: ௧௧. சிவாக்.)
6. மெலிதப்பட்டது, வெல்லப்பட்டது. 7.
மேற்பாவப்பட்டது. [சூ-யாண; சூ; சூ-3-
போதல்.]

ஆக்கிராந்தி—1. ஏறுதல். 2. கடந்துபோ

தல். 3. வீரம். [சூ-யாண; சூ-3; சூ-3 -
போதல்.]

ஆக்கிராயணம்—ஆக்கிரயணம். [சூ-யா
யண.]

ஆக்கிரிடம்—1. இராசாவுடையபூந்தோட்
டம். 2. பொழுதுபோக்கு. 3. விளையாட்டி
டம். [சூ-3; சூ; சூ-3 - விளையாட்டு.]

ஆக்கு—1-3. ஆக்கென்னேவலுந் தெரிநி
லைவினைப்பகுதியும் வினைத்தொகையும்.

ஆக்குகை—1. ஆகச்செய்தல். 2. சமை
ஆக்குதல்—} த்தல்.

ஆக்குமவன்—செய்வோன். (உ-ம்.) “இடர்
நோக்கியுயிர்க்காக்குமவன்” (சைவச. ஆசா. ௧௧.)

ஆக்குமான்—ஆக்குதலினால். (உ-ம்.) “ஆக்
குமாரயனம்” [பாரத. தற்சிறப். ௧.] [மாறு
“அணையாகனமாறே” என்பதுபோலமூன்
றனுருபின்பொருள் படவந்த இடைச்சொல்.]

ஆக்குநட்டம்—கோப்பப்பேச்சு. [சூ-யா
ண:]

ஆக்குரோசகம்—1. ஆணையிடுதல். 2.
ஆக்குரோசம்—} உரத்துக் கூப்பிடுதல்

ஆக்குரோசம்—} ல். (உ-ம்.) “மஞ்சத்
சனையிருக்கிற புருஷனடைய ஆக்குரோசத்
தை ஆதாரமாயிருக்கிற மஞ்சத்துக்கு லக்க
ணையாகச்சொன்னது” (சி.சி. ௫: ௧. சிவாக்.)
3. கடுங்கோபம். 4. சாபமிடுதல். 5. நிந்தித்
தல். [1, 2, 4, 5. சூ-யாண; சூ; சூ-யாண-
கூப்பிடுதல்.]

ஆக்குரோடம்—மார்புவரைக்கும். [சூ-யா
ண; சூ- வரைக்கும். சூ-யாண - மார்பு.]

ஆக்குவயம்—அபிதாநம், பெயர். [சூ-யாண:]

ஆக்குவோன்—சிவன். (உ-ம்.) “அவமே
லுந்களை கணீர்வகையாக்குவோனானால்” (திரு
வாத. மந்திரி. ௭.)

ஆக்கூர்—ஒருர். (தேவார. ஆக்கூர். திரு
ஞா.)

ஆக்கேபகன்—குற்றஞ் சொல்வோன், த
டைகூறுவோன். [சூ-யாண; சூ-யாண.]

ஆக்கேபம்—1. குற்றஞ்சொல்லல். 2. சந்
தேகம். 3. தடைமொழி. (உ-ம்.) (வீரசோ.
அலங். ௧௧. உரை.) [1, 2, சூ-யாண; சூ;
கூப்பி—எறிதல்.]

ஆக்கை—உடம்பு. (உ-ம்.) “ஆக்கையுள்
ஞறையாவிகெடுத்தவன்” (சிந்தா. பது. ௧௧௭.)

[யாக்கையென்பதில் யகாவொற்றுக்கெட்டது, நாடி, நாம்பு முதலியவற்றால் யாக்கப்பட்டமைபற்றிவந்தபெயர்.]

ஆக்கொத்துமம்—கொன்றை.

ஆக்கொல்லி—1. ஒருபுழு. 2. தில்லைமரம்.

ஆக—1. ஆகட்டம். (சி. சி. அ: இ. ஞாநப்.)

2. முற்றெச்சப்பொருளைத்தாவரும் ஒரிடைச்சொல். (உ-ம்.) “காரொதிர்காணம்பாடினேமாக” (தொல், இடை, நட. உ. ந.). 3. முழுதும், ஆகத்தொகை. (உ-ம்.) “ஆகவுயர் திவ்வியவாண்டாறிரண்டாயிரஞ்சுதாயுகமதாகும்” (கர்மபு. பிரமாவ. எ.) 4. விகற்பப்பொருளைக்காட்டும் ஒரிடைச்சொல். (உ-ம்.) “தெய்வத்தாளுகமக்களாளுகத்தனக்குவந்த துன்பங்களை” (வளர், சசஉ. பரி.)

ஆகச்சகி—வருகிறுன்னன்பொருள்படும் ஒருவடமொழியினைமுற்றது. (பி. வ. காரக. கட.) [சூ. மஹாதி.]

ஆகட்டு— } ஆக. (சி. சி. அ: இ. ஞாநப்.)

ஆகட்டம்— } ஆக. (சி. சி. அ: இ. ஞாநப்.)

ஆகடியக்காரன் — பரிகாசப்பண்ணுகிறவன்.

ஆகடியம் — 1. அசியாயம், கொடிமே. (உ-ம்.) “அஞ்சுபூதமுண்டாகடியகாராரிவர்” (திருப்ப. கசஅ.) 2. பரிகாசம். (உ-ம்.) “ஆகடியம்பண்ணுகிறான்” (வழக்க.)

ஆகண்டலன்—இந்திரன். (உ-ம்.) “அண்டர்க்கெல்லாமரசானவாகண்டலனுக்கு” (பாரத. இராய. கடக.) [சூ. உ-ணு: சூ; உ-ணு-வெட்டுதல். கூல - ஒருவிஞ்சி. மலையின்சிறசரிந்தோனென்றபடி.]

ஆகநம்—1. அடிக்கப்பட்டது. 2. அறியயப்பட்டது. 3. கோடிச்சீலை. 4. வந்தது. (உ-ம்.) “துரியாவத்தைக்குக்காரணமாகிய ஆகதவிந்துநாதம் குழுவையிழுஞ்சித்தம் பிரகந்தியிலும்லயிக்க” (சி. சி. க: நட. சிவாக்க.) 5. வாத்தியம். 6. வியர்த்தமானபேச்சு. [1, 2, 3, 5, 6. சூ. ஹத. 4. சூ. மத.]

ஆகந்து—1. இடையிலவந்தது. 2. வருதல். [சூ. மஹாதி.]

ஆகந் துகாரம்—அருந்துகின்ற அறுகவைவருக்கங்களின் காரணமில்லாமல் வருகிறசாரம். அஃது: அபிஷங்கசாரம், அபிகாதசாரம், அபிராசாரம், சாபச்சாரம் எனப் பலவகைப்படும். (சீவரட். நட.) [சூ. மஹாதி.]

ஆகந் துகம்—இடையிலவந்தது, வந்துகடியது. (உ-ம்.) “இந்த மலம் ஆன்மாவினு

டையஞாநத்தினைய மறைத்தலால் சகசமே ஆகந் துகமலமன்று” (சிவப்பிர, உ: உ. உரை.)

“காய்த்திசெகசமே யாகந் துகப்பவங்கடர்க்கு” (மச்சபு. யோகசா. 1. 2. 3.)

ஆகந் துகமசூரிகைரோகம்—ஒருவகையானமசூரிகைரோகம். அது: திரிதோஷமசூரிகைக்கொப்புளங்களைப்போலவெயிருந்தாலும் அனதப்போல் ஒரோகாலத்தில்திறக்காமல்முதன்முதல் ஒரு அவயவத்திற்றிபிந்த உடனே சரிசாரம் முற்றிலும் வியாபித்ததாயிருக்கும். (சீவரட். கசந.) [சூ. மஹாதி.]

ஆகந் துகவிரணம்—காடங்களினாலுண்டாகின்ற ஒருவகை விரணம். (சீவரட். உகந.)

ஆகந் துகை—புதியவனாகவந்தவன். [சூ. மஹாதி.]

ஆகந் துகவிரணம்—காடங்களினாலுண்டாகின்ற ஒருவகை விரணம். (சீவரட். உகந.)

ஆகந் துகை—புதியவனாகவந்தவன். [சூ. மஹாதி.]

ஆகந் துகை—புதியவனாகவந்தவன். [சூ. மஹாதி.]

ஆகந் துகை—புதியவனாகவந்தவன். [சூ. மஹாதி.]

ஆகந் துகை—புதியவனாகவந்தவன். [சூ. மஹாதி.]

ஆகந் துகை—புதியவனாகவந்தவன். [சூ. மஹாதி.]

ஆகந் துகை—புதியவனாகவந்தவன். [சூ. மஹாதி.]

ஆகந் துகை—புதியவனாகவந்தவன். [சூ. மஹாதி.]

ஆகந் துகை—புதியவனாகவந்தவன். [சூ. மஹாதி.]

ஆகந் துகை—புதியவனாகவந்தவன். [சூ. மஹாதி.]

ஆகந் துகை—புதியவனாகவந்தவன். [சூ. மஹாதி.]

ஆகந் துகை—புதியவனாகவந்தவன். [சூ. மஹாதி.]

ஆகந் துகை—புதியவனாகவந்தவன். [சூ. மஹாதி.]

ஆகந் துகை—புதியவனாகவந்தவன். [சூ. மஹாதி.]

ஆகந் துகை—புதியவனாகவந்தவன். [சூ. மஹாதி.]

ஆகந் துகை—புதியவனாகவந்தவன். [சூ. மஹாதி.]

ஆகந் துகை—புதியவனாகவந்தவன். [சூ. மஹாதி.]

ஆகந் துகை—புதியவனாகவந்தவன். [சூ. மஹாதி.]

ஆகந் துகை—புதியவனாகவந்தவன். [சூ. மஹாதி.]

ஆகந் துகை—புதியவனாகவந்தவன். [சூ. மஹாதி.]

ஆகந் துகை—புதியவனாகவந்தவன். [சூ. மஹாதி.]

ஆகந் துகை—புதியவனாகவந்தவன். [சூ. மஹாதி.]

ஆகந் துகை—புதியவனாகவந்தவன். [சூ. மஹாதி.]

ஆகந் துகை—புதியவனாகவந்தவன். [சூ. மஹாதி.]

ஆகந் துகை—புதியவனாகவந்தவன். [சூ. மஹாதி.]

கமருமெனுஞ்சொல்லிட்டு (நல். பாரத. சி.ரு. படினா. ச.அ.) [சூ.ம.பி.]

ஆகமப்பிரமாணம்—காட்சியாலும் அது மாந்தினாலும் அறியப்படாத பொருளையும் அறிவிக்கும் ஆப்தவாக்கியமாகிய சாத்திரம்.

ஆகமப்போலி—உள்ளதுகூறுதவாக்கியம். (சைவப்.உ.எ.) [சூ.ம.பி.; பொலி-போன்றது.]

ஆகமபரோட்சஜாநம்—காட்சிக்கெட்டாததை ஆகமவழியாயறிதல். (சி. சி. கக: க. ரூகப்.) [சூ.ம.பி.; பொலி-போன்றது; பொலி-காணப்பட்டதது. ஜா.ம.பி. அறிதல்.]

ஆகமம்—1. ஆன்மாக்களுக்கும் மலத்தைநாசஞ்செய்து ரூகத்தைபுதிப்பித்துமோட்சங்கொடுத்தற்காக உபதேசிக்கப்பட்டதெனச் சொல்லப்படும்நூல். இது: மந்திரகலை, தந்திரகலை, உபதேசகலை யெனவகைப்படும். (உ-ம்.) “அனாதியேயமலநாசவறிவனுலாகமந்தான்” (சி. சி. அளவை. கக.). [ஆ-சிவரூகம். ச-மோட்சசாதம். ம-மலநாசம். (சி. சி. அளவை. கக.). சிவாக்.) திருவாசகத்துட்சிவபுராணவகவலிலே. ஆ-பக. கம்-பதி. ம-பாசம். என்னவும்தபதபிபாசம் என்பவற்றின் இலக்கணங்களைவிளித்துணர்த்துநூல் ஆகமம் எனவும் உரைகாரர்கூறினர்.] 2. கடவுளையுணர்வதால். 3. கல்வி. 4. சாட்சியாகவரும் உறுதிப்பத்திரம். 5. தருமநூல். அது: “ஆகமமென்பனமதுமுதலாகியவற்றெழுபுணர்ந்ததினநிறுவேயென்னும்” தண்டியலங்காரம். கக.க-ஆம் சூத்திரத்தாற்பெறப்படும். 6. (இலக்கணம)தோன்றல்விசாரம். (உ-ம்.) “மூன்றெழுநொண்டொன்பதாமுயிர்ப்பின்னுயிர்முந்திடு, வானறயகாமவந்தாமுமாகும்” (விரசோ. சந்தி. கக.). 7. மரம். [இது அகமமென்பதனிட்சி. இயங்குதலில்லாதது என்பது.] 8. வந்தசெருதல். 9. வருதல். 10. வேதம். (சி. சி. அளவை. கக. சிவரூகம்.) [சூ.ம.பி.]

ஆகமமலைவமைதி—ஆகமமலையாயினும் நாடகவழக்குப்பற்றியொன்று அமையுமெனக்கோடல். (தண்டி. கக.உ. உரை.)

ஆகமமலைவு—இன்னதுசெய்தல் அறமென்று விதிக்குந்தருமநூல்விதியிற் பிறழ்வருவது. (தண்டி. கக.க.) [சூ.ம.பி. - தருமநூல். 3. செவ்வாய்-மாதாபாடு.]

ஆகமன்—சிவன். (உ-ம்.) “ஆகமன்சிவனே”

(சிந்தாமணிசிகண்டு.) [சூ.ம.பி.; ஆகமத்தைபுடையவன் என்பது.]

ஆகமாநுமாநம்—உரையால்துமாகம். (சி. சி. அளவை. கக. மறை.)

ஆகமோத்தம்—ஆகமத்திற்கொல்லப்பட்டது. [சூ.ம.பி.; சூ.ம.பி.; உ-ம. - சொல்லப்பட்டது.]

ஆகர்ஷித்தல்—இழுத்தல், பற்றுதல், கவர்தல். (உ-ம்.) “இவைகாட்டுகிவோயம், சிவோகம் என்று ஒன்றையொன்று ஆகர்ஷிக்கும் இரண்டாவகையியற்றலாமே” (சி. சி. கக: க. ரூகப்.) [மூ. சூ.கவுடி-20.]

ஆகர—பிடி, என்னும் ஏவற்பொருள்கொண்ட ஆரியவினை. (கத்தபு. அக்கிரிமுகா.வதை. உ.அ-ஆம்பாட்டின்பிழைக்குறிப்பு.) [சூ. மூர.]

ஆகரகம்—1. இரத்திராதிசன். (த. சி. போ. கக.பக்.) 2. காங்கத்திற்கேன்றுவது. (தர்க்க. ச.) [சூ.கர.பி.; சூ.கர.பி. - காங்கம். ஜா - பிறந்தது.]

ஆகரணம்—1. அசுற்றுதல். 2. ஏவுதல். 3. கொண்டுவருதல். 4. பிடித்தல், பற்றுதல். 5. விவாகமயத்திற்கொடுக்குஞ் சீதநப்பொபொருள். [சூ.மூரணன்; சூ; ஹு - எடுத்தல்.]

ஆகரம்—1. உறைவிடம். (உ-ம்.) “எரிமணிபுட்பராகமென்றிவற்றிற்காகரம்” (பாரத. இந்திர. கக.). [இது ஆகாரத்தின் குறுக்கம்.] 2. எடுத்தல். 3. கவர்தல். 4. குறுவான். (உ-ம்.) “மாயாவாதகா” என்ற ஏகபாதசெய்யுளில் நான்காமடி. (உ.தயதா. உ-ம் புத். ககக.) 5. சாலாங்கபாடணம். 6. சிரட்டம். 7. காங்கம். 8. திரன். 9. நிச்சவாசம். 10. மண்கிண்டுக்கருவி. 11. வீடு. (உ-ம்.) “ஆகரமுதலியவிடந்தொறுமாய்குவார்” (கத்தபு. இந்திரன்கா. கக.). [6. 7. 8. சூ.கர.பி.; சூ.மூர-செய்தல். 10. சூ.வர. 9. 2. 3. சூ.மூர.பி.; சூ.மூர - எடுத்தல்.]

ஆகரன்—1. உறைவிடமுடையோன். 2. கிண்டுவோன். [சூ.வர.பி.]

ஆகரி—1. இரவிந்பாடும் ஓர் இராகம். (சைவச. மாணா. அ. உரை.) 2. காங்கத்திற்குப்பிறந்தது. [சூ.கரிந்.] 3. கிப்பலி.

ஆகருடணத்தம்பநவாதரோகம்—அந்தரா

யாமவாதரோகம். (வேரட். சசு. ஏ.) [சூக
ஷண-ஓ - இழுத்தல்.]

ஆகநுடணம்—1. அறுபத்துநான்குலக
ளிலொன்று. அது: ஆகநுடண கருமத்தை
கூறுவது. 2. இழுத்தல். (உ-ம்.) “முன்ன
சொற்றிடுமியோகத்தாலே- யாற்றலாகருட
ணஞ்செய்தாற்கியிறமையவீக்கி” (மச்சுடி.
பிரமாண்ட. ஏ.) 3. தூரத்திலிருக்கும் பொ
ருளைச்சீயிப்பத்தில் வருவிப்பது. அது: தாமத
குணமெட்டனுள்ளொன்று. (கூர்மடி. வரு
ண. கச. உரை.) 4. நவநாதசித்தர்களாற்
கற்பிக்கப்பட்ட கௌளயாமளா கிகளிற்சொ
ல்லப்படும் அட்டகர்மங்களுள்ளொன்று. அஃது
ஒருவன் பொன், பெண் முதலிய வஸ்துக்க
ளை இருச்சவிடத்திலிருந்து தானிருக்கும்
இடத்துக்கு வரச்செய்தல். (உ-ம்.) “அகா
மாகிமுன்னருகிய வாகருடணமே” (திருவி
ளை. எல்லாம்வல். கள.) [சூகஷ-ஓண.]

ஆகநுடணம்—காய் பழம் முதலியவற்றைக்
கொளுவி இழுத்துப் பறித்தற்குரிய ஒருவ
கைத்தோட்டி. [சூகஷ-ஓணி.]

ஆகநுடணம்—1. அழைத்தல். (பிங்கல.
கசு. சசு.) 2. இழுத்தல்.

ஆகநடித்தல்—1. அழைத்தல். 2. இழுத்
தல். (உ-ம்.) “அங்குசமுத்திரையினாலேபூ
சுத்தால் ஆகநடித்தது” (சி-வி. கிரி. ஏ. அ.
உரை.)

ஆகநுணநம்—காதினாற்கேட்டல். [சூகண-
ஓ; சூ; கண-ஓ - கேட்டல்.]

ஆகல்—1. ஆகுத வெண்ணும் வியங்கோள்.
2. ஆகுதல். 3. வினையெச்சமாய் வரற்பால்
தொன்று வினையுற்றுப்பெயராய் வருவிடத்
து அப்பெயராகிய வினையுத்துக்குப்பயனி
லையெத்தன்மைகத்தட்கொண்டு, ஆக்கப்பொ
ருளிலே இடைச் சொற்றன்மையாய் வரும்
ஒருதொழிற்பெயர். (உ-ம்.) “அவனேவலன்
வழாளுகையடைந்து” (பாரத. வாரண. 100.)

ஆகலநம்—1. அறிந்துகொள்ளுதல். 2.
(கணக்கிதா) எண்ணுதல். 3. கிதைசெய்
தல். 4. பிடித்தல். 5. விசாரணை. 6. விரும்
புதல். [சூகல-ஓ.]

ஆகலாழி—ஆகழி. (உ-ம்.) “அவ்வினைநிர
ம்பக்கற்றா-ஓகலாழிவலியால்” (திருவிளை.
அங்க. ச.)

ஆகலை—மிருகத்தின் காற்றுகம்பு. (இராச
வைத்.)

ஆகலநம்—1. பல். 2. பலியிடுதல். [சூகல
வநி.]

ஆகலநீயம்—1. மூலகைவேதிகளுள் ஒன்று;
அது: நாற்சதுரமாய் யாகசாலையிலே வடக்
கினைகண் வைக்கப்படுவது. (கந்தடி. அசுரர்
யாகப். ச. அ. உரை.) 2. வேதாக்கிளிமுன்ற
னுள் ஒன்று; அது: நாற்சதுரமாய் யாகசாலை
யின்வடக்கின்கண் வைக்கப்பட்டுத் தேவர்க
ளுக்கு அவிகொடுத்தற்குரியது. (பெரியடி.
தில்லைவா. 6. உரை.) [சூகலநீய.]

ஆகலபூம்—போர்க்களம். [சூகலவல-ஓதி.]

ஆகலம்—1. சிலை. 2. பலியிடுதல். 3. யுத்
தகளம். (உ-ம்.) “மாகலத்தங்கள் கூறி வாய்ப்ப
வறமிழற்றவாடு- மாகலத்தங்குமெல்லையுதன்
று” (கந்தடி. தேவகிரி. க.) [சூகலவ.]

ஆகலே—ஆதலால். [முன்னர்க்குரியத
னாலே பெறப்பட்டதொன்றைப்பின்னர்வி
ளக்குமிடத்து அவற்றினியைபை விளக்கிக்
கொண்டு இடையிலிற்பது.] (தொல். சொல்.
கிளவி. கச. சேன.)

ஆகலரசம்—அபின். (தைல. தைலவ.
கநடு.)

ஆகல்க—ஆகாதொழிக. (ஐக்குறு.)

ஆகலப்பகம்—1. அவா. 2. அறிவுமயக்கம்.
3. இருள். 4. பச்சாதாபம். 5. மகிழ்ச்சி.
6. முடிச்சு. [சூகலூக.]

ஆகலப்பம்—1. அகிகப்படுத்தல். 2. அலங்
காரம். 3. உடை. 4. கற்பகாலம்வரையும். 5.
நோய். [சூகலூ.]

ஆகலமாறு—ஆகலால். (பதிற்றுப்பத்து.)

ஆகலன்மம்—காதுபரியத்தம். (உ-ம்.) “ஆ
கலன்முறச்செம்பொன்வரைவில்வாங்கி” (பா
ரத. அருச்சுனநீர்த்த. சசு.) [சூகலன்-ஓ;

சூ - வரைக்கும்; கண-ஓ - காது.]

ஆகலமிகம்—காத்திராமற்கடிநியற்சம்ப
வித்த ஒன்று. [சூகலூக. இஃது அகலமாத்
என்பதின்னு பிறந்த தத்திதபதம்.]

ஆகா—1. அஃற்றிணைப்பலவின்பாற்படற்
கைஎதிரிமறையில்வரும் ஒருவினைமுற்று. 2.
ஆகாதவென்பொருள்படும் ஒரு பெயரெச்
சம். 3. ஆகி என்பொருள்படும் வினையெச்
சம். 4. ஒரு கந்தருவன். (உ-ம்.) “வினைபயில்
வோன்முக்கப்பாத்துரைப்ப-வாகாவெனலா
லவர்க்கப்பெயர்த்தினரோ” (நடை. அன்ன.

தூ.து. சு.சு.) [ஹாஹா.] 5. வியப்பையுணர்
தும் ஓரிடைச்சொல். (உ-ம்.) “வீணையில்
வோன்” என்னும் மேலுதாரணம்பார்.

ஆதாக்களங்நு-மிருதாரசிங்கி. அது: மூப்
பத்திரண்டுபாஷாணங்களிடுஒன்று.

ஆதாங்கிசை-ஆதாங்கைஷ். [சூகாம்பெகஷ்]

ஆகாங்ளை— 1. அவாய்நிலை. 2. ஆசை.
[சூ; காங்கி - விருப்பம்.]

ஆகாசக்கந்தரி—ஒருவகைக்கந்தரிப்பூண்டு.

ஆகாசக்கரை.— } மனோ ராச்சியம்.

ஆகாசக்கனாகீகட்டு— } [ஆகாசத்திலே
கரைகட்டுதல் பாவநாயிலன்றி யில்லாமை
யால் மனோராச்சியத்தைக்கருதுகிறது.]

ஆகாசகங்கல்- ஆகாசத்திற்பறக்கும் அணு.

இதர சக்தை— ஒருவனுடைய பார்வைக்குப்பூமியைத்தொடுவதுபோலத்தோற்றம் அடிவானம். [ஸூகாயுகஸூரி: ஸூகாயுகஸூரி - இடைக்கச்சை, சுவர்,

ஆகாசகங்கை-ஆகாசத்திலுள்ள கங்கை.
[சூகாமமா.]

ஆகாசகபாலி-- 1. புரளிக்காரன். 2. மிக
நல்லவன்.

ஆகாசகம்— பறவை. [சூகாசுமதி: சூகாசு. ௩௦ - செல்லலுடையது.]

ஆகாசகமநம்—1. அறுபத்துநான்கு கலைகளிலொன்று. அஃது: ஆகாசத்திலே நடத்தவேண்டியிருக்கிற 24 ஆகாசத்திற்கெல்லாவதும்

[சுகாஸமநி: சுகாஸமநி: போதல்.]

ஆகாசகாணி— ஒரு தேவதை. (வி-ணி. ௨௩௮.)

ஆகாசகுடன்— 1. கொல்லன் கோவைக் கொடி. 2. சீந்திற் கொடி. 3. பேயத்தி.
ஆகாசகாமி— மூன்று வகைக்குத்திரைகளுள் ஒரு வகை. அஃது: ஆகாசத்திற் செல்லும் வல்லமையுடையது. [சூகாஸா. மாரி: சூகாஸா; மாரி - செல்வது.]

ஆகாசத்தாமரை—1. இல்பொருள். [ஆகாசத்திலே தாமரையில்லையென்றபடி.] 2. ஒரு நீர்ப்பூண்டு. 3. கொட்டைப்பாசி.

ஆகாசநீபம்—1. உயர்ந்த கம்பத்தில் வைக்கப்படும் ஒருவிளக்கு. 2. சூரியன் துலாரா சிவியற்குமல் ஐப்பட்சிசு முழுவதும் காடோ ஹந்தவற்றால் மாலைக்காலத்திலே உயர்ந்தவிலுடத்தில் கலெலென்னெயிலேற்றப்படுத்திப் படம் 3. கார்ந்திசுகமாசுத்திலே விளக்கிட்டுத்திருநாளிலே உயர்ந்த கம்பத்தில் ஆகாசத்

திலே நின்றொரியும்படி வைக்கப்படும் ஒரு விளக்கு. [சூகாஸஜீவ: சூகாஸ; ஜீவபா-விளக்கு.]

ஆநாசபட்சி—சாதகம்புள்.

ஆகாசபூதவாழிமதம்— ஆகாசமென்னும் பூசமே பிரமம் என்பவனுடைய மதம். (த. சி. போ. உஅஉ. பக்.)

ஆகாசம்:— 1. ஆகாயதனம். 2. இடம். 3. (சிற்றண்டத்திலே) வாயுபூதத்திற்கு மேலாக இருக்கும் ஓர் அசாதாரணபூதமாய் வட்டவடிவமும், அகார்பீசாக்கரமும், புனைகிறமும், அமுதலிந்துவெண்ணும் அடையாளமுமுடையதாய்ச்சுத்தாகிவினை, அதிட்டாசாவாகக்கொண்டிருக்கும் ஒருபூதம். (சி. இ. உ: சுசு, சுசு, சுஅ, உ.ரை.) 4. வெளி. [சூகாஸ: சூ: காஸ-பிரகாசித்தல்.]

ஆகாசமண்டலம்— 1. ககோளம். [சூகா
ஸபைல: சூகாஸ, ஸெயல - வீருத்தாகா
ரம்.] 2. பரத்தின் பொது இலக்கணங்க
ளாகிய இருபது பேதங்களுனொன்று. (திரு
வீரை. காண்மா. க.)

ஆகாசமயம்—வெறுமை.

ஆதாசமாஜி— சிறுசடாடாஞ்சிப்பூண்டு.
[சூகாபஜாங்ஸி.]

ஆகாசயாநம்— 1. ஆகாசத்திற்செல்லும் ஊர். ஆகாசத்திற் பிரயாணஞ்செய்தல். [சூ. கா. 10: பா. 10 - ஊர், தி, போதல்.]

ஆகாசவல்லி— 1. ஒரு பூண்டு. 2. சிந்தில. [சூகாசுவலி: சூகாசு, வலி-கொடி.]

ஆதாரவாதிகள்— 1. ஆந்தரஸஞ்சாரிகள்.
2. பதினெண் கணங்களுடொருவகையார்.
இவர்; ஆகாசத்தில் வசிப்பேவர். (திருமுருகசு. உரை.)

ஆகாசவாணி—அசரீரிவார்த்தை. [சூகா
ஸவாணி: சூகாஸ; வாணி-வார்த்தை.]

ஆகாசவீணை—ஒருவகை வீணை. (வி-ணி.
உஉ௦.)

இகாசாநந்தியாயதநலோகம்-(பௌத்த.)
பிரஹ்மலோகமிருபதினுட் பதினேழாவது.
(மணமே.)

ஆகாசி—செந்தில்.

ஆகாசேசன்—1. ஆதாவற்றாவன். [ஆகா

சமன் றி வேறு துணையிலாதவன் என்றபடி.] 2. இந்நீரன், [சூகாபொரு: சூகாபு, ாபு - தலைவன்]

ஆகாடம்—1. எல்லை. 2. செந்நாயுருவி. 3. வெண்ணாயுருவிப்பூண்டு. [சூவாடி.]

ஆகாத்தியம்—பொல்லாங்கு. [சூவாடி என்பதனின் துவந்ததத்திதம்.]

ஆகாது—1-2. அன்புறுத அகாலிற்றுப் பவலின்பால்வினைமுற்றும் அம்முற்றுவினை யாலணையும்பெயரும். 3. பொல்லாத எனப் பொருள்படும் ஒருளதிர்ப்பைப்பெயரச்சம். (உ-ம்.) “அந்தக்காணமெனுமாகாதபேய்கள்” (தாயு. பரா. உருக.)

ஆகாதகம்—நிலிந்தகிலையிற் பிருதிவித் ததுவத்திலுள்ள துற்றெடுப்புவகங்களுளொன்று. (சி-வி. சி.ரி. உக. உரை.)

ஆகாதநம்—1. அடித்தல். 2. கொல்லுதல். 3. பிருகங்களைக்கொல்லுமிடம். [சூவாடி: சூ; வறு - கொல்லுதல்.]

ஆகாதம்—1. அடித்தல். 2. ஆபத்து. 3. காயம். 4. குளம். 5. கொல்லுதல். 6. பிருகங்களைக்கொல்லுமிடம். [சூவாடி: சூ; வறு - கொல்லுதல்.]

ஆகாது—இயலாது. (உ-ம்.) “யாரையும் பிராற்றம்மா - லாசறப்போற்றலாகாதது துணிவாகும்” (கந்தபு. பார்ப்ப. நகநக.)

ஆகாமியப்பதிபந்தம்—} இன்னஞ் சில ஆகாமியப்பிரதிபந்தம்—} பிறப்பெடுத்தபெரும் போகங்களுபலித்தலாலல்லது இச்சைவிடாதென்கின்றசங்கற்பம் - வலது நிச்சயந்தெரிந்து மஃதாகவொட்டாமற்செய்வது. (வேதா. கு. கசக.) [பிரதிபந்தம் - தணக்குவோருகின்றமுபத்திப்பது.]

ஆகாமியம்—1. அதிகிரமம். 2. (சித்தாந்தம்) மூவகைக்கன்மங்களுள் ஒன்று; அது: பிராத்தத்திற்குசைய எடுத்த தேகத்திலே அதன்பலம் புசிக்கையில் விருப்புவெறுப்புக்களாலுண்டாயுண்ணியபாவங்கள். (சி. சி. உ: கஉ. மறை.) 3. வருங்காலத்திற்குரியது. (வி-ணி.) [சூவாடி.]

ஆகாயக்கீகரிக்காய்—ஒருவகைக்கக்கரிக்காய். (உ-ம்.) “காந்தியும்போமாகாயக்கக்கரிக்காய்” (பதார்த்த. எஹ.)

ஆகாயக்கந்திரி—ஆகாசக்கந்திரி.

ஆகாயகணம்—பாட்டியலிற் சொல்லப்பட்ட கணப்பொருத்தத்து ளொன்று; அது:

கருவிளங்காடியென்னும் வாய்பாட்டால் வருமூவகைச்சீர். இது தூலின் முதற்சீருக்குவிலக்கு. (இலக்கணவி. அஃ. உரை.)

ஆகாயகமநம்—ஆகாசகமநம்.

ஆகாயகருடன்—ஆகாசகருடன்.

ஆகாயகாமி—ஆகாசகாமி.

ஆகாயச்சீசொல்—(பரதம்) தானேகூறல்.

இது பின்வரும் மேற்கோளாற்பெறப்படும்: “நெஞ்சொடுகூறல் கேட்போர்க்குரைத்தல், தஞ்சம்வாவறிவுதானேகூறலென் - நம்மூன்றென்பசெம்மைச்சொல்லே” (திருவிளை. கான்மா. கச. உரை.)

ஆகாயசாரிகள்—சாரணர். (மணி-மே.) ஆகாயத்தாமரை—அந்தரத்தாமரை. (உ-ம்.) “எப்போழ்துமந்தரத்தாமரையால்” (பதார்த்தகுண. நகநக-ஆம்பாகம்.)

ஆகாயத்தூள்—ஒட்டடை.

ஆகாயநத்துவம்—வாயுத்ததுவத்திற்கப்பாலிருக்குமொருத்ததுவம்; அது:பத்துதூறு யிரங்கோடியோசனைகொண்ட விஸ்தாரமுடையது (சி-வி. ஞாந. உக. தாம்.)

ஆகாயப்பிரவேசம்—1. அந்தரத்திற்குருதல். 2. அறுபத்துகாண்குசகைகளிலொன்று; அஃது: ஆகாசத்திற்குதலைப்பற்றியது.

ஆகாயப்பு—ஆகாயத்திலேபூத்தபூ;இஃது: இல்லாத ஒன்று என்பதைக்குறித்தறகு உலகத்தாரால்வழங்கப்படும் ஒரு சொற்றொடர்.

(உ-ம்.) “ஒப்பிலாமலடிபெற்றமகனெருமுயற்கொம்பேறித்-தப்பிலாகாயப்புவைப்பறித்தமைசாற்றினோ” (சி. சி. பர. கஉலோ.)

ஆகாயபதவி—திரிசங்கு என்னுமாக்ஷுடையபதவி.

ஆகாயம்—1. ஆகாசம். (உ-ம்.) “ஆகாயந்தேரோமெரிசாவண்ணை” (தேவார. புள்ளிரு. ச. திருஞா.) [இது: சிவனுடைய அட்டஞர்த்தத்துளொன்று.] 2. ஆகாயகணம். 3. சவஞ்சுடுகூட்டை. 4. வீடு.

ஆகாயமஞ்சீ—} சிவசுடாயாஞ்சி.

ஆகாயமஞ்சீ—} சிவசுடாயாஞ்சி.

ஆகாயவாணி—ஆகாசவாணி.

ஆகாயவீதி—நட்சத்திரவீதி.

ஆகாசதந்தி—உள்ளத்து நிகழ்ச்சியை மறைத்துக்கொள்ளும் வேலும். [சூகாரமஹி: சூகாரம் - தோற்றம். மஹி - மறைத்தல்.]

ஆகாரசம்பவம்—உடம்பின் கிண்கீர். [சூவாரவாஹவ: சூவார - உணவு. வாஹவ - பிறத்தல்.]

ஆகாரணம்— அழைத்தல். [சூகாரண.]
ஆகாரநாகி— வீடுகடுவோன். [சூகார
ஊவியிடு; சூகார - வீடு. ஊவியிடு - சுடு
வோன்.]

ஆகாரம்— 1. அடையாளம். 2. ஆ என்
னும் எழுத்து. (உ-ம்.) “மகரவாகாரநங்கை
மணமகளுக்கண்டான்” (சேதுபு. சங்கரபா.
டுக.) 3. உடம்பு. (உ-ம்.) “ஆகாரமழுகெறி
ப்ப விருவருமாக்குடனிருந்தா ராலிபோல்
வார்” (பாரத. காண்டவ. கக.) 4. உருவம்.
(உ-ம்.) “நல்ல - வாகாரம்புத்திரர்பாலாம்.”
(சைவச. ஆசாரி. சு.) 5. உள்ளத்தினிகழங்
கருத்தை வெளிப்படுத்தும் முகத்தோற்றம்.
(வள். சசஉ. பரி.) 6. கொண்டிபோதல்.
கொண்டிருத்தல். 8. பெய். 9. புரோட்சித்
தல். 10. போசகம். (உ-ம்.) “ஆகாரதோட
மறவன்னை புசித்தால்” (சைவச. ஆசாரி.
சு.) 11. போசகம்பண்ணுதல். 12. வீடு.
[1, 2, 3, 4, 5. சூகாரா. 6, 7, 10, 11.
சூகாரா. ஊபு - எடுத்தல். 8, 9, சூகார
ரா; வபு - புரோட்சித்தல். 12. சூகாரா.]

ஆகாரி— 1. உயிர். 2. பூனை. [சூகாரா;
இ - ஒரு விருதி. உடம்பையுடையது என்
றபடி. சூபா: சுரி - எலிக்குப்பகையெ
ன்றபடி.]

ஆகாரியம்—1. எடுக்கத்தக்கது. 2. ஒருவ
கையவியும். 3. ஒன்பாசநாகி. 4. செயற்
கையானது. [சூவாய-ப.] 5. தின்னத்தக்
கது. 6. லெனகிகம். 7. வஞ்சகம். 8. வியா
ப்பியம். [1, 2, 3, 5, 6, 7, 8. சூகார-ப.]

ஆகாரியாரோபம்—காணப்பட்ட ஒருவடி
விலே காணப்படாத மற்றொன்றையாரோ
பித்தல்; அது: புத்திபூர்வமாகச் சிலையைத்
தெய்வமாகக்கொண்டு வணங்குதலும், பிற
ஒருவனைத் தந்தையாகக்கொண்டு சிராத்
தம்புசிப்பித்தலும் போல்வது. (பி-வி. திங்வு.
கக. உரை.) [சூகாரியாரோப]

ஆகாரா—வடிவமுடையவன். (உ-ம்.) “கா
ளீவாயுகாரை” (சி-வி. ஞாந. சு. உரை.)
[சூகாரா.]

ஆகாலம்—தக்காலம். [சூகால.]

ஆகாலகம்— அகாலசம்பந்தமுடையது.

ஆகாலம்—1. அழைப்பு. 2. நீர்த்தொட்டி.
3. நெருப்பு. 4. யுத்தம். [சூவாவ.]

ஆகிஞ்சநம்— தரித்திரம். [சூகிஞ்சநம்: சு
கிஞ்சந என்பதின் துவந்த தத்திதபதம்.
ந - எதிர்மறை. கிஞ்சந - அற்பம்.]

ஆகிநீது—ஒருநிகழ்காலவிலை. (உ-ம்.)
“உண்ணுகிடந்தான்” (நன். பதவி. கஅ.
உரை. இராமாது.)

ஆகியர்—ஆகுக எனப் பொருள்படும் ஒரு
வியக்கோள்வினாறுத்து. (உ-ம்.) “பொய்யா
கியரோ பொய்யாகியரோ” (புறநா. உகக.)

ஆகிரம்—வணங்கல்.

ஆகிரந்தம்—புன்கமரம்.

ஆகிரம்—விரிவு.

ஆகிரா—ஒரு பட்டணம்.

ஆகிரந்தி— 1. ஒருசந்தம்; அது: அடிதோ
றும் இருபத்திரண்டைக்கொண்ட நாகியு
டையதாய் வரும்பாட்டு. (வீர. யாப்பு. கக.
உரை.) 2. குலம். 3. சாதி. 4. தேசம். 5. பா
திரி. 6. லடியம். [சூகிரதி.]

ஆகிரந்தகணம்— ஒரேசாதிப்பட்ட சொற்
கூட்டம். (பி. வி. பக். உ0.) [சூகிரந்தி
கணம்.]

ஆகிரந்தம்—புன்கமரம்.

ஆகிரந்தி— (சித்தாந்தம்) தாலுத்தாந்த
திலுக்கும் மகாரத்திலுண்டான உச்சலை
களில் ஒன்று. (சி-வி. கிரி. உஉ. தாற்.) [சூ
ஹாதிநி.]

ஆகிரந்தி— ஆகாநொழிக. (புறநா. உக.)

ஆகிரந்தி—ஆகாநின்றது. (ஐங்குறு.) 2. ஆயி
ந்து. (புறநா. உ.)

ஆகு— 1. ஆகு என்னெவலுந்தெரிநிலைவி
னைப்பகுதியும் பெயரெச்சத்தொகையும். 2.
எலி. 3. சவரி. (பிங்கல. உச்சக.) 4. கன்
வன். 5. கொப்பூறு. 6. சாமாம். 7. பன்றி.
8. பெருச்சாளி. (உ-ம்.) “போவாகுவையு
டையவனினவல்பொருளால்” (கந்தபு. துணை.
உ0.) 9. லோபு. [சூபா.]

ஆகுநன்—விராயகன். [சூபா:ம:சூபா-
பெருச்சாளி. ம: செல்வோன். பெருச்சா
ளியில் ஏறிச்செல்வோன் என்றபடி.]

ஆகுகை—ஆகை.

ஆகிரந்தியம்—செய்யக்கூடியகாரியம்.

ஆகிஞ்சநம்—1. அடக்குதல். 2. குவித்த
ல். 3. சுருக்குதல். (உ-ம்.) “தாமரைப்பூவி
ன் சேசாக்கிரத்திலேயுள்ள சத்திரமண்டல

த்தை ஆகுஞ்சுருத்தினாலே மூலாக்கினியை வன்னிபீஜோச்சாரணத்தினாலேயெழுப்பி ” (சி. சி. அ: உக. சிவாக்.) 4. முடக்குதல். (உ-ம்.) “கிரியையாவது ஆகுஞ்சுருச்சாரணப்பிரமாணத்தினாலே” (சி. சி. உ: ஞக. சிவாக்.) 5. வீளைத்தல். 6. வீளைத்தல். [சூகூணுத.]

ஆகுநீச்சிதம்— 1. ஒடுக்கியது. 2. சுருக்கியது. 3. சுருண்டது. [சூகூணுத.]

ஆகுண்டநம்— (சித்தார்த்தம்) அவருண்டநம்; அது: பரசிவனை லிங்காதியில் ஆவாகருஞ்செய்யுமிடத்து நிகழ்த்தும் பத்துச்சம்ஸ்காரங்களில் ஒன்று - சிவனுடைய முகங்களிற் பிரத்தியக்ஷமாகப்பிரகாசமாதல். (சி-வி. கிரியா, உக.) [சிவனது இருதயாதிதாநங்களில் இருதயாதி மந்திரங்களைக் கவசஞ்சூற்று வதுபோல நியாசஞ்செய்வதென்று சிவர சொல்வர். [சூகூணுத.]]

ஆகுண்டிதம்—மோழை.

ஆகுதம் — உயிர்க்குறுத்தியதல். [சூஹுத.]

ஆகுதல்— 1. ஆதல். (உ-ம்.) “நூலாவரு ணூல்வல்லனாகுதல்” (வள், சஅக.) 2. உண்டாதல்.

ஆகுதி— 1. அக்கிரிகாரியம். (உ-ம்.) “தர்ப்பணத்திலர்ச்சினையி லாகுதியிலுந் தரிக்க ” (சைவச. ஆசா. டுஉ.) 2. ஓமாக்கிரியில் நெய் முதலியவற்றைப்பெய்க்க. 3. தெய்வத்திற்கு இடம்பலி. (உ-ம்.) “ஆகுதிததத்தினல் கார்” (சேதுபு. இராமனரு. உகக.) 4. தெய்வத்திற்குப்பலியிடுகையுடன் சேர்ந்த ஒரு கிரியை. [சூஹுதி.]

ஆகுபாடாணம்— 1. எலிப்பாஷாணம். 2. கார்த்தகல். 3. வெள்ளைப்பாஷாணம். [சூஹுபாஷாண.]

ஆகுபுக்த—பூனை. [சூஹுலாக்; (ஜ்) சூஹு - எலி. ஹுக் - உண்பது. எலியைப்புகிப்பதென்றபடி.]

ஆகுபெயர் — ஒன்றன்பெயராயிருக்கும் அதனோடு சம்பந்தமுடைய மற்றொன்றற்குத்தொன்றுதொட்டுவருங் காரணப்பெயர். அது: “கடுத்தின்றான்” என்பதிற்போல, ஒன்றன்பெயானதற்கியையிறிதைத் - தொன்முறையுரைப்பனவாகுபெயரே” (இலக்கண வி. ககஉ.)

ஆகுநான் — விராயகன். [சூஹுராய: சூஹு - பெருச்சாளி. ராய - ஊர்தி.]

ஆகுநவம்—அதிகமானகடம். [சூஹுராய]

ஆகுலத்துவம்—சலக்கம். [சூகூலகூல]

ஆகுலம்—1. ஆரவாசம். “ஆகுலநீரிட” (வள். டகச.) 2. ஒலி. 3. சலக்கம். (உ-ம்.) “நாற்றமேற்றுவந்தெம்மை நலிந்திடத் - தேற்றாமாருலச் சூழ்வினை” (அரிச்ச. வஞ்சனை. சு0.) 4. குழப்பம். 5. துன்பம். (உ-ம்.) “வாகுலப்பரியதோர்மாதர்மாலெனு- மாகுலப்புணரியுளமுத்தினோரையும்” (கந்தபு. குமாரசுரி. சஅ.) 6. மாறுபாடு. [சூகூலு.]

ஆகுலி— 1. சலக்கம். 2. கிற்றாத்தை. (உ-ம்.) “அச்சடை பார்” (தைல. தைலவ. ககக.) ஆலியையென்பர்.

ஆகுலீதல்—1. அழுதல். 2. ஆரவாரித்தல். 3. வருந்துதல். (உ-ம்.) “அடல்கடந்தபோர்வாளியென்றருவித்தழுதான்” (இராமா. பிரமாத். ககஉ.)

ஆகுவாகுநீ— விராயகன். (உ-ம்.) “வாரணமுத்தேனாருவாகுநன்வலைவகேன்வன்” (திருநெல். தாருகா. க0.) [சூஹுவாஹு: சூஹு - பெருச்சாளி. வாஹு - ஊர்தி.]

ஆகுளி—சிறுபறை. (உ-ம்.) “விரலுன்று படுகனாருளிகடுப்ப”. (மலை. கச0.)

ஆகுளி—ஆகுளியாதம்.

ஆகுளியாதம்—ஒருகோய்; அது வாதகோய் என்பதினொன்று.

ஆகூதம்—1. அழைக்கப்பட்டது. 2. ஆச்சரியம். 3. கருத்தது. 4. விரும்பம். [1. சூஹு-கு; 2, 3, 4. சூகூ-குதா.]

ஆகூதி—1. அழைத்தல். 2. சுவாயம்புமறுவுக்குச்சதரூபையிடத்துப்பிறத்தவன். (உ-ம்.) “சதரூபை - யங்கண்மாரூலமுழுதுமளிக்குஞ் சுவாயம்புமறுவீனையணந்து - பங்கயில் பிரியவிரதனைபுல்கம்பரவுமுத்தான பாதனைச் சொன் - மங்கைநற்பிரசுத்திரெந்தவாகூதியி வந்தமையவியுவாய்த்தனளால்” (கூர்ம. தமோ. சு.) [சூஹு-குதி.]

ஆகேடகம்— வேட்டை. [சூஹெடக.]

ஆகேடம்—வேட்டை. [சூஹெடக.]

ஆகேறு—கொன்றைமரம்.

ஆகை— ஆதல். (உ-ம்.) “மையலும்புணர்ப்புமற்றவாகையால்” (கந்தபு. மேரு. உக.) 2. உயருதல். 3. சம்பவிக்கை.

ஆகோடணம்— பிரசித்தமாகக்கூறுதல்.
[சூரவாஷண.]

ஆகோடிபம்—1. தடை. [ஆகோடிபம்போ
ஷம்.] 2. மறியல்.

ஆகோள்— பசுவையகப்படுத்திக்கொள்ளு
தல். (உ-ம்.) “ஊர்கொலையாகோள் பூசன்
மாற்றே” (தொல். பொருள். இஅ.)

ஆகோளசலம்—சாமர்த்தியபின்மை. [சூ
கோளசலம்.] சி- இன்மை. கூ-பல- சாம
ர்த்தியம். இஃது அருசலமென்பதின்னது
வந்த தத்திதபதம்.]

ஆங்கு— கட்டுரைக்கண் அசைத்துநின்று
அங்குனே எனப்பொருள்படும் ஓரிடைச்
சொல். (உ-ம்.) “ஆங்கக்குயிலுமயிலுங்கா
ட்டி” (தொல். சொல். உஎக. நச.)

ஆங்கண்—அவ்விடம். (உ-ம்.) “ஆங்கண்
மேதகவிளங்கினன்” (சேதுபு. மங்கல. அர.)

ஆங்கனம்—1. அப்படி. (உ-ம்.) “ஆங்கனம்
போற்றியடிபணிந்து” (பெரியபு. திருஞாந.
சுகக.) 2. அப்பொழுது. (உ-ம்.) “ஆங்கன
மலர்தனையுதிநோக்கி” (சேதுபு. திருவவதா.
எடு.) 3. அவ்விடம். (உ-ம்.) “பாங்கியுதலை
வியும்பகர்த்து மந்திரை-யாங்கனமிருத்தலு
ம்” (கந்தபு. வன். கடக.) [ஆங்கனம் என்ப
தில் வகரம் - கசாரமாகமுல்வந்தது.]

ஆங்காரம்—1. அங்காரமென்னும் அந்த
க்ஷணம். (உ-ம்.) “ஆங்காரம்புத்தியின்சுணு
தித்து” (சி. சி. உ. இக.) 2. செருக்கு. (உ-ம்.)
“ஆங்காரமிக்கமகவான்” (சந்தபு. திருவிளை.
இடு.) 3. செருப்புக்கொள்ளிக்கூட்டம். [1.
2. அஹங்காரம் என்பதில் ஹசார உயிர்மெய்
கெட்டு முதனீண்டுவந்தவிகாரம் என்பாரும்
ஹசாரமெய்கெட்டுத்தீர்க்கம்பெற்றுவந்த வி
காரமென்பாரும் என இருபிறப்புவர் ஆசு
ரியர். 3. சூபகார; கூடார என்பதின்னது
வந்த தத்திதபதம்.]

ஆங்காரகிதன்— நானென்னுஞ்செருக்கி
ல்லாதவன்.

ஆங்காரி—செருக்குக்கொள்ளுவன்.
ஆங்காரித்தல்—செருக்குக்கொள்ளல்.

ஆங்காலம்—ஆங்காலம், சித்திக்குக்கால
ம். (உ-ம்.) “ஆங்காலமெய்வருந் தவெண்டாம்.”

ஆங்கிகம்— 1. உள்ளக்கருத்தைவெளிப்
படுத்தும் உறுப்பிநெருழில். 2. சீரமைப்ப
தமுன்னது. 3. புருவக்கண்முதலிய அங்கங்க
ளாற் பிறப்பிக்கப்பட்ட காரியம். (அங்கம்
என்பதின்னதுவந்ததத்திதம்.) [சூரிகா.]

ஆங்கிரசம்— தருமநூல்பதினெட்டனுள்
ஒன்று. (வேதா. சூ. பாயி. ந. உரை.)

ஆங்கிரசன்— 1. ஆங்கிராமுரியின் சந்ததி
யான். 2. ஆங்கிராவின் மகனாகிய பிருகல

பதி. [சூரிகிரஸ்.]

ஆங்கிரம்—உப்புரணம் பதினெட்டனுள்
ஒன்று. (வேதா. சூ. பாயி. ந. உரை.)

ஆங்கிரன்— } ஆங்கிரசன்.

ஆங்கிரா— }

ஆங்கிரக— வியாழவட்டமாகிய அறுபது
வருடத்தில் ஒன்று.

ஆங்கிரசன்—சந்தவிருடிகளுளொருவன்.

ஆங்கு— 1. அக்காலத்து. (சிறுபாணு.
கக. உரை.) 2. அப்படி. (உ-ம்.) “ஆங்கு
தொருவடையேறுகுறித்துவளர்த்தார்” (சி
லப். ஆய்சியர்குரவை. எடுத்துக்காட்டு) (உ-ம்)
“நீவீர்கள்வெட்கியாங்கெலா - மியிமையினெ
ய்துமாறு” (கந்தபு. மாணியுபசே. உக.) 3.
அவ்விடம். (சந்தபு. (உ-ம்.) “ஆங்குமருரா
ப்புத்தேன்” (கந்தபு. ஈயனைச்சிறைநீ. சஉ.)
4. ஓர் அசைநிலை. (உ-ம்.) “தென்புலத்தார்
தெய்வம்விரும்வோக்கருனென்றருங்கு” (வன்.
சக.) 5. ஓர் உவமைபு யிடைக்கொல். (உ-ம்.)
“பலர்புகழ்ஞாயிறுக்கடற்கண்டாங்கு” (சிறு
புரு. உ.)

ஆங்குனம்—அத்தன்மை. (உ-ம்.) “ஆங்
கனம்விரிப்பின்” (தொல். பொரு. நஞக.)
2. அவ்விடம். (உ-ம்.) “ஆங்குனமேகி” (கந்
தபு. மகே. நசப்பு. சக.) [ஆ - அந்த. கனம் -
இடம், தன்மை.]

ஆக்கமாம்—சூகைப்புல்.

ஆக்கரியத்துவம் — ஆச்சரியத்தன்மை.
[சூரூய-ஸம்; சூரூய-த; கூ- தன்மை.]

ஆக்கரியம்—புதிதாய் அல்லது வழக்கத்
திறகு மாறும் ஒன்று தோன்றாததால் உண்
டாகும் மனக்கிளர்ச்சி. (உ-ம்.) “சொன்னவ
க்கதையையுள்ளத்தோறுமாச்சரியமெய்தி”
(இராமா. உத். இலவண. க0.) [சூரூய-த.]

ஆக்கசல்— 1. அசைத்தல். 2. பாய்ச்சல்.

ஆக்கா— ஒரு மரம்.

ஆக்காட்டு— அற்பமான ஈரம். [ஸாந் -
என்னும் வடமொழி; சாட்டு எனத்திரிந்து
ஆ என்பதனோடு கூடிவந்ததுபோலும். சூ-
அற்பம். ஸாந் - சேறு, பசுமை.]

ஆக்காதநகதி—(வேதாந்த) ஆத்தமனா
நகதை மூடிக்கொண்டிருக்குஞ்சத்தியாகிய
விவர்த்தகமாயை. (ச. நி. போ. ககரு.)

ஆச்சாநதபலை—பருத்திப்பூண்டு. (உ-ம்.)
“அறுக்கம்” பார் (தைல, தைலவ. ௩௩.)

ஆச்சாநதம்—1. (சித்தாந்த) ஆணவமலம்.
(சிவப்பிர. உ-ம் சூத். உ-ம் கவி. உரை.)
2. (வேதாந்த) ஆத்தமஞாந்தை மூடிய
அஞ்ஞாநம். (த. நி. போ. ௧௧௫.) 3. உறை.
4. சீலை. 5. மறைவு. (உ-ம்.) “மூன்றுமல
மும் ஆன்மாவுக்கு அரிசிக்குத்தவிரெழியும்
முறையும் போலப்பிரகாசாசாநதமும் ஆவா
சமும் உற்பத்தியேதுவுமாய்நிற்கும். (சி. சி.
உ: அசு. சிவாக்.) 6. மூடி. 7. மேலங்கி. 8.
வீட்டின் மேல் வெளியை மூடியிருக்கும் மா
வுருக்கவிப்பு. [சூதுரடி: சூ; ஊடி- மூடு
தல்.]

ஆச்சாநம்—1. உறை. 2. சீலை. 3. மூடி.
4. மேலங்கி. [சூதுரடி: சூ; ஊடி-மூடுதல்.]

ஆச்சாநாநந்திரை—அத்திர மத்திரை
முதலிய மத்திரைவிதங்களில் ஒன்று. (த.
நி. சீலை. ௩௦௦.)

ஆச்சியகந்த்மேகரோகம்—ஒருவகைமே
கரோகம். இதில் மூத்திரமானது பெய்யை
மொத்துச் சீலையிறேறாததுகொளுத்தில்
வரிவதும் நாளொன்றுக்குத் குதுணி பென்
னும் காலுபடியளவாக இறக்குவதுமாக இரு
க்கும். (சீவாட். ௧௦௫.)

ஆச்சியசுந்தி—செய்யிறதெய்யுஞ்சுந்தி.

ஆச்சியத்தாலி—ஆச்சியபாத்திரம். [சூஜி
வ்யாதி: சூஜி - செய்; வ்யாதி - பாத்திரம்.]

ஆச்சியபரி—வைசியபிதிர். (மது. ௩. ௧௧௭.)

ஆச்சியபுகித்—அக்கித்தேவன். [சூஜி]

ஊஜ்: சூஜி - செய்; ஊஜ் - உண்பவன்.]

ஆச்சியம்—செய். (பிங்கல. ௧௧௩௨.) (உ-ம்.)
“ஆச்சிபந்தவகருமநேழ்க்குண்டத்தில்” (கா
ஞ்சிப. ௧ச்சி. ௧௧.) [சூஜி.]

ஆச்சிரமநீரம்—ஆச்சிரமத்திலேநிப்போர்
செய்யவேண்டிய விசேடதருமம். [சூதுரடி
யபி: சூதுரடி - நீலை. யபி - கடன்.]

ஆச்சிரமம்—1. இளைப்பாறுமிடம். 2. சங்
கம், கூட்டம். 3. சமயநிலை; இந்தசீலை, பிரம
சரியம், கிருஸ்தம், வானப்பிரஸ்தம், சந்நியா
சம் என நான்குவகைப்படும். (உ-ம்.) “மூத
றிவுடையோர் சோரச்சிரமமூன்றிற்குமொய்
ம்பா-லேதமிழ்புகாரஞ் செய்யிலலவாச்சிரம
ந்தன்னை” (இரு. அனுஷ. ௩.) 4. சீலை. 5.
பாநசாலை. 6. முனிவர்கள் வசிக்குமிடம்.
(உ-ம்.) “அடையுமாக்கலைபலவுவதன்களு

ச்சிரமம். (சேதுபு. நைமிசா. ௧௫.) [சூதுர
டி: சூ; ஸூர - பிரயாசமான செயலில்
செய்தல்.]

ஆச்சிரம்—ஆச்சிரமநெய்யினிப்போன்
[சூதுரடி.]

ஆச்சிரமிகள்—ஆச்சிரமநெய்ச்சூரியவன்.

[சூதுரடிக: சூதுரடி; இக - ஒருவ-வி.]

ஆச்சிராயம்—1. அடைக்கலத்தாகும். 2. அ
டைக்கலம்புகுதல். 3. அரசர்க்குரிய அறகு
ணங்களுள் ஒன்றாகியகூட்டல்; அது: பகை
யைவெல்லுதற்காக ஒருவனைத் தனக்குத்து
ணையாகச்சேர்த்தல். (உ-ம்.) “ஆச்சிராயமந்
கொருவன்செய்சமர் - கடக்கமற்றொருவனை
கட்புக்காண்டலே” (இரு. திக்கு. உ. உ.) 4. உ
ரியசெயல். 5. ஒன்றனையடுத்து அதையவி
லிருத்தல். 6. ஒன்றுடனென்றிருத்தல். 7.
குடியிருக்கும்விடம். 8. பாதுகாப்பு. 9. பொருள்
அல்லது குணமிருத்தற்கான ஆதாரம். [சூ
துரடி: சூ; ஸூ - உதவதல்.]

ஆச்சிராயன்—1. ஒருபொருளையடைந்திரு
ப்பவன். 2. பாதுகாப்பவன். [சூதுரடி]

ஆச்சிராயம்—1. ஆளுகைசெல்லுநகாடு.
[ஆச்சிரமம் என்பதில் 3. காம் நீண்டதுபோ
லும்.] 2. ஆளுகைசெல்லுமிடம்.

ஆச்சிலை—கோமேதகாத்திரம்.

ஆச்சு—1. ஆய்த்து என்னும் அஃந்னை
யொன்றன்பால் இறந்தகாலத் தெரிநிலைவி
னைமுற்றுவிநாரப்பட்டுவந்து ஆயிற்று எனப்
பொருள்படும் ஒருசொல். (உ-ம்.) “மூக்க
ணிற்றைநேர்மையாய்க்கைகொண்டுபோதிப்ப
தாச்சறிவிலே” (தாயுமான. ௧௧வாரி. கவி. ௧.)

ஆச்சுரிநதம்—1. அட்டகாசம். 2. ஒன்
றோடொன்று கைகங்களை உரிஞ்சி ஓசையு
ண்டாக்ருதல். 3. குதிரைக்களைப்பு. 4. கைந்
தகத்தினல் ஊறுசெய்தல். 5. கொடித்தல்.
[சூதுரடிககம்.]

ஆச்சுவத்தம்—அரசமரத்தின்காய். (இது:
அச்சுவத்தம் என்பதின்விந்து வந்த தத்தித்
பதம்.) [சூதுரடி.]

ஆச்சுவரி—அரசமரம்.

ஆச்சேதநம்—} அற்பமாகவெட்டுதல்.

ஆச்சேதம்—} [சூதுரடி: சூ- அந்
பம். மொடிந் - வெட்டுதல்.]

ஆச்சோதநம்—வேட்டையாடுதல். [சூ]
[மொடிநீ: சூ; உமரீ- கட்டளைசெய்தல்.]

ஆசியரசம்—1. உல்லாசம். 2. களிப்பு.
(உ-ம்.) “ஆசியரசத்திலேயிரியனு” (சி. சி.
௪. ௩. ௧. சிவாக்.) [ஹாஸ்யரவ.]

ஆசாயம்—இருக்குமிடம். (உ-ம்.) “வங்கி
க்காசாயமாம்” (சி. சி. அனவை. ௧. சிவாக்.)
[சூய்யம்.]

ஆசகவம்—சிவனுடைய வில்லு. [சூஜ]
[மவ.]

ஆசகாரம்—இரிபுரசக்காரத்திலே சிவனே
றிய இடபம். [சூஜகார.]

ஆசங்கம்—1. அடர்த்தி. 2. அண்மை.
3. சேர்ந்திருத்தல். [சூய்யம்.]

ஆசங்கித்தல்—சந்தேகங்காட்டுதல். (உ-ம்.)
“சாங்கியர்மதம்பற்றியாசங்கித்து” (சி. சி. ௧.
௧௮. சுப்.)

ஆசங்கை—1. சந்தேகம். (உ-ம்.) “மழை
யென்- ருசங்கைகொண்டகொடைமீளியுண்
ணல்சாராமன்” (இராமா. நாகபா. உசூ. 2.
சித்தித்தல். 3. பயம். 4. விசாரணை. [சூ]
[ஸாகா: சூ; ஸாக் - சந்தேகம்.)

ஆசுடக—1. கண். 2. பண்டிதன். [சூ]
[உசுடகை: சூ; உசுடக - பேசுதல்.]

ஆசந்தரி—விருப்புள்ளவர். (பென்ட். பசு.
௧௨௮.)

ஆசந்தரி—1. இலாபம், சம்பாத்தியம். 2.
சமவாயசம்பத்தம். 3. சாமரத்தியம், வல்ல
பம். 4. பதங்கள் ஒன்றை யொன்று தொட
ர்ந்திருத்தலாகிய அண்மை. (சைவப். உடு.)
5. பற்றித்தொடரும் விருப்பம். (உ-ம்.) “எப்
போதுஞ்சிவபூசை அக்கிரிகாரியபிவற்றிலா
சத்தியுள்ளவனாயிருப்பது” (சி-லி. கிரி. ௧.
உரை.) [1, 2, 4. சூய்யதி; 5. ஸுஸூதி.]

ஆசந்தன்—விட்டுணு. [சூய்யதி; 1]

ஆசந்தி—சவர்கொண்டுபோகும் பாடை.
[சூய்யதி.]

ஆசந்திரகாலம்—சந்திரனுள்ளகாலம்வரையு
யும். (ஆ - வரையும்.)

ஆசந்திரார்க்கம்—சந்திர சூரியருள்ளகா
லம்வரையும். (உ-ம்.) “சிங்குலமரசந்திரார்
க்களுான்றிநிலங்கவென்றே” (மச்சபு.
சோமவாசிச. ௧௦.) [சூ - வரையும். அநு;
சுதக - சூரியன்.]

ஆசந்திரகாலம்—1. மரணகாலம். 2. மரண
த்துக்குக்கிடையகாலம். [சூய்யன்கா: சூ;
ஸாக் - போதல்.]

ஆசந்திரசுவம்—பிரசவிக்கும்காலத்தி
னது அணிமை. (சீவரட். உ௦௮.)

ஆசந்தம்—1. பிற்பொழுது. 2. காலத்தி
லாவது இடத்திலாவது எண்ணிலாவது கிட
டியிருப்பது. [சூய்யன்.]

ஆசந்ததடைப்பு—குதாவர்த்தவாதம்.
(உ-ம்.) “மையலாசந்ததடைப்புலவியழுப்பு
தரப்பிடை” (தைல, தைலவ. ௧௧௭.)

ஆசந்தம்—உயர்குடிப்பிறப்பு. [சூஜநீநீ.]

ஆசந்தம்—1. அங்கயோகம் எட்டினுள் ஒன்
ருகிய இருத்தல், அது: சுவத்திகம், கேசமு
கம், பதுமம், வீரம், சிங்கம், முத்தம், மது
ரம், சுகம், பத்திரம் என் ஒன்பது வகைப்ப
டும். (சூச. ஸூச. ௧௮: உ.) 2. அசாக்குரிய
அறகுணங்களுள் ஒன்றாகிய இருத்தல்; அஃ
து: வற்றகாலம்வரையும் பகைவர் மேற்செ
ல்லாதிருத்தல். (உ-ம்.) “ஆசநமுங்கியகாலமங்
குணர்ந்திருத்தல்” (இராகு. திக்கு. உ. ௧) 3.
பலிட்டம். 4. பிருட்டம். 5. புலித்தேவல், பல
கை, பாயமுதலிய இருக்கை. (உ-ம்.) “தாய
வாசகத்தேற்றி” (இராகு. அயனுதய. உ.) 6.
மலவாயில் (உ-ம்.) “ஆசநமுபத்தக்கைகால்
வாக்கிவைப்பதாங்கனம்” (மச்சபு. பிரம
மு. ௧௧.) 7. யானைமேற்றலிசு. [சூய்யநீ.]

ஆசநமுரித்தி—சிவலிங்கம்.

ஆசநவாயில்—மலவாயில்.

ஆசுரன்—சுக்கிரன்.

ஆசுரநாதிசம்—நிலக்கண்ணாடி. [சூய்ய]
[நீ - இருப்பு. சூய்யநீ - கண்ணாடி.]

ஆசம்—1. ஆசம். 2. உரைகல். 3. சிரி
ப்பு. (யிங்கல. ௧௧௧௭.) 4. ரெய். (யசரமெய்
கெட்டு ஆசம் எனருயிற்று.) 5. வில். [1, 5.
சூய்யம்; 3. ஹாவா; 4. சூஜ்யம்.]

ஆசமநம்—வெற்றிலைத்தம்பலக்களாசி.
[சூய்யநீ.]

ஆசமநந்திரவியங்கள்—சாதிக்காப், கிரா
ம்பு, ஏலம், பூலாங்கிழங்கு, சண்பகமொட்டி,
பச்சைக்கர்ப்பூரம் என்னும் ஆறுதிரவியங்கள்.
இவை: ஆசமநத்துக்குப் குபயோகமானவைகள்.
(திருவாத. திருப்பெருங். ௭௦. விருத்தி.)

ஆசமநம்—1. ஆசமநீர். (உ-ம்.) “அமிழு
ம்” பார். 2. உள்ளகையில்விடப்பட்ட அற்ப

ஆசாடியோகம்—சாந்திரமான ஆடிமாதத் திலே உத்திராட்டாதி நட்சத்திரம் வருந்தி நம். இத்திரம் கோகிளர்களாலே அவ்வவ் வருடத்திலே இன்ன இன்ன தாரியம்பலிதமா ரும், இன்ன இன்னவஸ்து மலியும், இன்ன இன்னவஸ்து ஒழுக்கும், மழை குறையும், அல்லது பிரும் என்னும் இவைமூதலியன பரீட்சித்தறிதற்குரியதிருமாம். (பிருகத்சங்கி தை. பூர்வபாகம். அத்தியாயம். ௨௩.)

ஆசுரீந்தம்—1. அடையப்பட்டது 2. காரியப்பட்டது. 3. பரந்தது. [சூலாபிதா; சூ; ஸடி - போதல்.]

ஆசுநதேவர்—தேவர்களுளொருசாரார். (உ-ம்.) “சித்தர்களுளொருசுநதேவர்” (வேதா ரணியபு. தேவல. ௬.)

ஆசுநம்—பிறப்பு. [சூலாபிதா.]

ஆசாபங்கம்—ஆசைப்பட்டது கிடையா தொழிதல். [சூலாபிதா; சூலாபிதா-விருப்பம். ஸம் - கேடு.]

ஆசாபந்தம்—1. ஆசாபாகம். 2. சிலம்பி யினால். [சூலாபிதா; சூலாபிதா-கட்டு.]

ஆசாபாகம்—அறிவுமேற்படாது பந்தித் தநிற்கும் ஆசை. [சூலாபிதா - ஆசை வாய். பந்தம்.]

ஆசாம்பாண்—சிலன். (உ-ம்.) “அமகாவா சாம்பா” (திருப்புகழ். ௬௩௩.) [சூலாபிதா-திக்கு ஸாவரா - வஸ்திரம்.]

ஆசாமி—1. ஒருமனிதன். [ஆராய்.] 2. ஓர் உத்தியோகஸ்தன். [ஆராய்.]

ஆசாங்கோவை—சுங்கமருவிய பதினெ ண்கீழ்க்கணக்கினுள் ஒன்று. இது செய்தவர் பெருவாயின் முன்னியென்பவர்.

ஆசாபந்தம்—ஆசாமில்லாதவன். [சூலாபி தா; சூலாபிதா; ஸமிதா - இல்லாதவன்.]

ஆசாபந்தம்—கொலுமண்டபம்.

ஆசாபந்தம்—பெருந்தேதி.

ஆசாரம்—1. அரசுரிக்கை. (யங்கல். ௧௩௩.) 2. உபசாரம். 3. ஒழுக்கம். (உ-ம்.) “ஆசா ராணத்தவருசெய்து” (சிந்தா. முத். ௨௬௧.) 4. ஒழுக்கவதி. 5. சேலை. 6. சுத்தம். 7. சேலை கன்போயசுத்தருவ வளைத்தல். 8. தரு மசாத்திரத்திலுள்ள மூன்று காண்டங்களு ளொன்று; அது: விதிவிலக்குகளால் ஒழுக் கத்தைக்கூறுவது. (சூ; ஸூர் - போதல்.) 9. பிரதிபலிப்பு. 10. பெருமறை.

(உ-ம்.) “ஐவகையதருமலரினாசாரம்பொழி ந்தார்த்தார்” (சேதுபு. தேவியு. எம்.) 11. போசகம். 12. வழக்கம். 13. வேதர்க்கம்ம்களி ற்சொல்லியவைகளை அதுபுத்தல். (உ-ம்.) “ஒழுக்கமன்புளாசாரம்” (சி. சி. ௨; ௨௩. மறை.) [6, 7, 10, 11. சூலாபிதா. 3, 4, 5, 12, 13. சூலாபிதா.]

ஆசாபந்தம்—சன்மார்க்க முன்னவன். [சூலாபிதா;]

ஆசாபந்தம்—1. இராசாவின் து கொ ஆசாபந்தம்—2. மூண்டபந்தின் தலை வாயில். 2. தலைவாயில்.

ஆசாபந்தம்—ஆசாமில்லாதவர்கள்: (உ-ம்.) “முருகத்துக்களாசாபந்தம்” (தி ருப்புகழ். ௬௪௭.)

ஆசாபந்தம்—1. ஆசாபந்தம். 2. உபா த்தியாயன். 3. ஒழுக்கவதிசூலாபந்தம். 4. கம்மானருககு ஒரு பட்டப்பெயர். 5. குரு. [சூலாபிதா.]

ஆசாபந்தம்—ஆசாபந்தம்—ஆசாபந்தம். ஆசாபந்தம்—1. உபநயனஞ்செய்து வே தம் ஒதுவிப்போன். 2. உபநயனாயன். 3. குரு. 4. சமயதீகை, விசேஷதீகை, சிறு வாணதீகை, ஆசாபந்தம். 5. என்னும் நான்கும்பெற்றதொன்றே சித்தியகருமக் கோடி தீகைபிரதிபலிப்புதலிய கிரியை களுஞ்செய்யவன். (சைவவினா. ௩௩.) (உ-ம்.) “வண்புகழானென் னாயவாசாபந்தம்” (குத. எங்கி. ௨; ௩௬.) [சூலாபிதா.]

ஆசாபந்தம்—ஆசாபந்தம். [சூ லாபிதா.]

ஆசாபந்தம்—குருவாசனருசுத்தஞ் செய்பபெயர் ஸ்நாந்தோடுகூடிய தீகைக் கிரியை. [சூலாபிதா-வினா; சூலாபிதா- குரு. ஸ்நாந்தோடு - ஸ்நாந்தம்.]

ஆசான்—1. குருவின்மனைவி. 2. தலைவி. (கு. நிகண்டி. ௧; ௬௨.)

ஆசான்—1. அருகன். (கு. நிகண்டி. ௧; ௨.) 2. உபநயனாயன். (உ-ம்.) “ஆசானுரைத்த தமைவர்க்கொளினும்” (கன்னட. பொதுப் பாயிர. ௬௪.) 3. கந்தகவாயி. (கு. நிகண்டி. ௧; ௨௩.) 4. குரு. (உ-ம்.) “ஆரியனாசானவ ந்து” (சி. சி. ௨; ௨௩.) 5. கந்தகவாயி. (உ-ம்.) “நியுரைப்பென்னவாசானிருபனுக்குரைக்கலு ந்ருன்” (கந்தபு. அண்ட. ௬.) 6. தலைவன், மூத்

மானீரை உட்கொள்ளுதல். (உ-ம்.) “இளை யரியமத் தொழின் முடித்து மனையினெய்தி யாசமநம் - புனிதநெறியிற்றனியியற்றி” (சூர் மபு.நித்திய. ௧௧.) 3. வாயையலசிக்குப்பரி த்தல். [சூ.வரீய: சூ; வரீ: உண்ணுதல்.]

ஆசமநீயம்—ஆசமநஞ்செய்தற்றாரிய நீர். [சூ.வரீய: சூ.வரீ; பாய-ஒருவிதது.]

ஆசம்—ஆசமியென்னேவலுத் தெரிநிலை வீணப்பகுதியும்.

ஆசமித்தல்—ஆசமநஞ்செய்தல். (உ-ம்.) “அணிநீர்காந்தொட்டாசமித்தான்” (சே தபு. சேதுவன். உக.)

ஆசயம்—1. அகிட்டம். 2. அந்நாசயம். 3. அதுகலம். 4. அபிப்பிராயம். 5. உடைப் பொருள். 6. உணவிலும், தக்குடும். 7. ஊழ் 8. ஒன்றைத்தன்னகத்துட்கொண்ட உடம்பினுட்பை. (உ-ம்.) “கருப்பாசயக்குழி க்கேதன்ருமோ” (பட்டணத்தார்பாடல். திரு ச். ௧.) 9. உளஞ்சியம். 10. கூட்டிச்சேர்த்தல். 11. தன்னிட்டம். 12. படுக்கையறை. 13. மடம் [1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 11, 12, 13. சூ. ஸய: 10. சூ.வய.] (சூ; ஸீ-தக்குதல்; சூ; வீ - கூட்டுதல்.)

ஆசரி—ஆயத்தம். (இந்நூள்.)

ஆசரணம்—1. அதுசரித்தல். 2. ஒழுக்கம். 3. செய்கை. 4. வந்துசேருதல். 5. வழக்கம். [சூ.வாரண: சூ; வரீ - போதல்.]

ஆசாரணை—ஆசரித்தல். (உ-ம்.) “மங்களா சாரணை” (வேதா. கு. அ)

ஆசரி—ஆசரியென்னேவலுத் தெரிநிலை வீணப்பகுதியும்.

ஆசரித்தல்—1. அதுசரித்தல், கைக்கொள் ளுதல். (உ-ம்.) “ஆசரிக்குங்கண்டியுமொன் றும்” (சைவர. ஆசா. சடு.) 2. அதுட்டித் தல், செய்தல். (உ-ம்.) “உத்திரதவயாசரித் தி” (வேதா. கு. உச. உரை.) 3. உபசாரணை. 4. வணங்கல்.

ஆசரிதம்—1. ஆசரிக்கப்பட்டது. 2. வழங் கப்பட்டது. 3. விதிக்கப்பட்டது. [சூ.வ ரி.க.]

ஆசரிதவுபாயம்—(தர்மசாஸ்திரம்) கொடு த்தகடன்வாங்குதற்குச்செய்யும் நால்வகையு பாயங்களுள் ஒன்று; அது: தரிசுணுவன் நட ன்கொடுக்கவேண்டியவனுடைய பெண்டுபி ன்னைகளையும் பசுக்களையும் வெளியிற்போ காதபடிதடுத்து வீட்டையடைத்து முத்தி

ரையிட்டுத்தன்கடனைக் கொடுக்கும்படிசெய் தல். (மிருதிசு. ௧௦௭.) (இஃது அசரித என்பதி னின்றவந்த தத்திதபதம்.) [சூ.வரி.க. - போ கா.த.]

ஆசரிப்பு—அதுசரிப்பு.

ஆசலை—ஆடாதோடை. (இராசவைத்.) ஆசவத்துரு—பனைமரம். [சூ.வரீய: சூ.ஸவ: - கள்ளு, டூ - மரம்.]

ஆசவம்—1. கள்ளு. 2. விவாவு. [சூ.ஸ வ: 2. சூ.வரீய.]

ஆசவுசம்—ஆசௌசம். (உ-ம்.) “மன்னு குாவணிநந்திமலாசவுசமூன்றுநாண்மருவும்” (சூர்மபு. குதகா. ௩.)

ஆசுரி—முற்ற. (உ-ம்.) “சொல்லப்புகுந்த பொருளை யாசறக்கூறுது ஒழியப்போதல்” (தொல். பொரு. ௧௧௧ உரை.)

ஆசுறுதல்—அழிதல், முடிதல். (உ-ம்.) “ஊழிசென்றசுறுங்காலத் தங்கிலையதாதி” (இராமா. சாபங்க ௩௦.)

ஆசுறுதி—1. குற்றமின்மை. [ஆசு - குற் றம். அறுதி - கெடுதல்.] 2. முடிவ.

ஆசா—1. ஆசை. (உ-ம்.) “ஆசாபிசாசமு தலாம்” (தாயு. சின்மய. ௩.) 2. திக்கு. (உ-ம்.) “ஆசாம்பரன்” பார். 3. நம்பிக்கை.

ஆசாசி—சீர்த்திற்கொடி.

ஆசாட்டம்—1. அழுக்கை. 2. அற்பமான தோற்றம். [ஆசு - அற்பம்; ஆட்டம் - அசை தல்.]

ஆசாடகம்—ஆடிபாசம். [சூ.ஷாஜா.]

ஆசாடபூதி—முருக்கமரத்தாற்செய்யப்ப ட்டதண்டமாகிய செல்வமுடையவன். (பஞ் சதந். மித்.) [சூ.ஷாஜா - முருக்கமரம். ஹ-ஒ.தி - செல்வம்.]

ஆசாடம்—1. ஆடிமாதம். 2. துறவிகள் வைத்திருக்கும் பலாசுத்தண்டு. 3. பொதிய மலை. 4. முழுக்கு. 5. யிரதிட்டாகடையிலிருக் கும் புவநாசுளுளொன்று. (சி.வி. கிரி. உச. உரை.) [1, 2, 3, 4. சூ.ஷாஜா; 5. சூ.ஷாஜா.]

ஆசாடா—பூரூட உத்திராடநட்சத்திரக் கள். [சூ.ஷாஜா:]

ஆசாடி—1. ஆடிமாதப்பெளர்ணிமை. 2. சிவலோகத்திலே உத்தரதிசையோலக்கஞ் சேவிக்கும் முக்கிய தேவதைகளிலொருவன். (வி.ணி. உச. ௧.) 3. உய்யகாஷ்டகரிலொரு வன். (வி.ணி. உச. ௧.) [சூ.ஷாஜா.]

தோன். 7. பாலையாழ்த்திதம். (பிங்கல. கரு. எ. 8.) 8. வியாழன். (உ-ம்.) “ஆதியிற்சேய் கதிரம்புலிகுன்னத்ததாசனவென்றி” (விதாந. காலசக. உரு.) [ஆசாரியன் என்பது ஆசான் எனவிகாரமாயிற்று.]

ஆசி— 1. ஆசியென்னேவலுத் தெரிநிலை வினைப்பகுதியும். 2. சமநிலம். 3. சிந்தை. 4. பாம்பின்பலு. 5. பிரார்த்தனை, வேண்டல். 6. போதல். 7. யுத்தகளம். 8. யுத்தம். 9. வாழ்த்து. (உ-ம்.) “காசிபன்முதற்கடவுள் வேதியர்களுத்தா - லாசிபெறுமப்பதல்வர்” (பாரத. சம்ப. கரு.) 2, 3, 6, 7, 8. சூதி: சுஜ் - போதல். இ - ஒருவிருதி. 4, 5, 9. சூபீஸ் : சூ; சூபீஸ் - விதித்தல்.]

ஆசிக்குல்—காசக்சிலை.

ஆசிகம்—ஆட்டுப்பிழுகை. (சீவர்டு. உருக.)

ஆசிகரோகம்—கருவியியற்பிறக்கும் ஒரு வகைரோகம். அது கருவியியல் உயர்ந்தும் பளபளத்துமிருக்கின்ற விரணக்கொப்புளத்தையும் அதைச்சுற்றிலுஞ் சிறு சிறு கொப்புளக்களையுமுண்டாகும். (சீவர்டு. உருக.) [இது ஆட்டின் பிழுகையைப்போலக் காணக்கொப்புளங்களையெழுப்பலால்வந்தபெயர்.]

ஆசிகன்— 1. இருப்பவன். 2. வானாயுத முடையவன். (இஃது அசி என்பதிலின்றி வந்ததத்திதபதம்.) [சூலிகு: சுலீஸ் - இருத்தல். இக - ஒருவிருதி. சூலி - வான்.]

ஆசிடல்—ஆசிடெல்.

ஆசிடெல்— 1. நேரிசைவெண்பாவிலேதனிச்சொற்கு முன்னே செப்பலோசைகிற தற்பொருட்டி ஓர் அசையேனும் இரண்டசையனுஞ்சேர்த்தல். (உ-ம்.) “நெரிமுன்கருங்குமுனேரிழையாசிட்டநேரிசையே” (யாப். காரிகை. செய்யு. ந.) 2. பற்றுசுவைத்தல். [ஆசு - அற்பம். இடிதல் - வைத்தல்.]

ஆசிடை— 1. கூட்டம். 2. சேலை. 3. வாழ்த்து. (உ-ம்.) “அந்தணராகிடெகதி” (சூளா. குமாரகால. உரு.)

ஆசிடெநேரிசைவெண்பா—தனிச்சொற்குமுன்னே ஆசிடப்பெற்றுவரும் நேரிசைவெண்பா. (யாப். காரிகை. செய்யு. ந. உரை.)

ஆசிடையிட்டதுகை—ஆசிடையெதுகை.

ஆசிடையெதுகை—(யாப்பிலக்கணம்.) எதுகைவகையுள்ளொன்று. அது: யாலழ் என னும் நான்கெழுத்துக்களுள், ஒன்று - செய்யுளில் யாதேனும் ஓடியில் எழுத்தொன்று

மெதுகையில் வரும் எழுத்திற்கும் அதன்முதலெழுத்திற்கும் இடையேவருவது. (உ-ம்.) “யாலழ்வென்னுமீரிண்டொற்றும்-வான்முறைபிறழாது வந்திடையுரிப்பினம் - தாசிடையெதுகையென்றிதல்வேண்டும்” (யாப். காரிகை. ஒழிபு. சு. உரை.)

ஆசிடெவெண்பா— ஆசிடெநேரிசைவெண்பா.

ஆசித்தம்—1. காரியப்பட்டது. 2. சித்தியானது. [சூலியல்.]

ஆசித்தல்—ஆசைப்படுதல். (உ-ம்.) “ஆசித்தாரம்நத்திற்புகுமுத்தம்” (திருப்புகழ். சரு.) (உ-ம்.) “தரிசிக்குப்பொருட் ஆசித்தான்” (சூலியல். வைரா. உரு. உரை.)

ஆசிதகம்—இருத்தல். (கொக்கோ. சு. இ.)

ஆசிதகதன்—சகாசக்காவர்த்தி. [அசிதன்மகன் என்றபடி.]

ஆசிதம்— 1. ஆசனம். 2. நகரம். 3. நிலநிறமுடையது. (த. நி. போ. கரு.) 4. வண்டியிலேற்றும்பாரம். 5. பத்துப்பாருங்கொண்ட அளவு. 6. வசிக்ருமிதம். (அசிதம் என்பதிலின்றிவந்த தத்திதம்.) [1, 2, 3, 6. சூலியத் 4, 5. சூலியத்.]

ஆசிதையன்—நாலிசன்.

ஆசிப்பு—ஆசித்தல்.

ஆசியத்தவாதவாதரோகம்— ஒருவகைவாதரோகம். (சீவர்டு. கரு.) [அது வாயைக்கொதிக்கும்படி செய்தலால் வந்த பெயர்.] [சூலியல் - வாய்.]

ஆசியபாகிபிந்தரோகம்— ஒருவகை பித்தரோகம். அது: வாயிற்கொப்புளங்களெழுப்பிப்பழுத்துடைதல் முதலிய குணங்களை யுண்டாக்கும். (சீவர்டு. கரு.)

ஆசியபாகவாதம்— ஆசியக்குவாதவாதம். (சீவர்டு. கரு.)

ஆசியம்— 1. அங்காந்தவாய். 2. அவ்விடம். 3. அவமுகிச்சிறப்பு. 4. கருஞ்சீரகம். 5. சிறித்துவினையாடல். 6. சிறிப்பு. 7. முகம். 8. லலாடமத்தியத்திலிருக்கும் வீர்துஸ்தானம். (சீ-லி. கிரி. கரு. தாற்.) 9. வாய். [1, 7, 9. சூலியல்: சூ- முன். வு - போதல். 3, 5, 6. உமாவலு: வடல் - சிறித்தல்.] ய - ஒரு விருதி.]

ஆசியரசம்—நவரசங்களுள் ஒன்றுகிய நகைச்சுவை. (சி. சி. ச: ந. உ. சிவாக்.) [உமாவலு]

நவரச: சூலியல் - நகை. நவலு - சுவை.]

ஆசிரியசலம்—வாயிலாறுநீர். [சூலூர்
லவ: சூலூர் - வாய். சூலூர் - ஊறுநீர்.]

ஆசிரியாட்சேபவாதரோகம்—காதினும் நாகி
யிலுந்தாடையிலுமதுசரித்து வாயினடுவிலும்
அதற்குக்கீழிலுமேவிலுஞ் சஞ்சரித்துக்கொ
ண்டேயிருக்கும் ஒருவகைவாதரோகம். (சிவ
ரட். ௧௭௨.) [சூலூர் - வாய்.]

ஆசிரியை—இருக்கை. [சூலூர்.]

ஆசிரியம்—மூலநட்சத்திரம். [சூலூர்வ:
இரத்தத்தகைக்குடிக்கும் இராக்கதனைத்தெய்
வமாக உடையதென்பது.]

ஆசிரியன்—இராக்கதன். [சூலூர்வ:
சூலூர் - இரத்தம். வ - குடித்தல்.]

ஆசிரியம்—1. இடம். [ஆசிரியத்தின் விகா
ரம்போலும்.] 2. கண்ணீர். [சூலூர்.] 3. தீ.
[சூலூர்.]

ஆசிரியம்—1. ஆச்சிரமம். 2. பன்னசாவை.
(உ-ம்.) “அறவோர்க்கைகுமாசிரமத்தெழுந்த
ருளி” (சேதுபு. சக்கர. ௬.)

ஆசிரியம்—ஆச்சிரமி. (த. ந. போ. ௨௮௬.)
பக்.)

ஆசிரியம்—1. ஆச்சிரயம். 2. இருப்பிடம்.
(உ-ம்.) “தாமத்தையுடையபர்வதம் நிச்சிதா
ர்த்தமாகிய வந்திக்கு ஆசிரயமாக” (சி. சி.
அன்னை. ௬. சிவாக்.) [சூலூர்-ய.] 3. சமீபம்.
4. வழக்கு.

ஆசிரியன்—ஆச்சிரயன்.

ஆசிரியாசித்தம்—(தர்க்க) அசித்தம் என்
னும் ஏதுப்போலிவகை மூன்றனுள்ளொன்று;
அது: சாத்தியத்திற்குப் பற்றுக்கோடில்லா
மையார் சித்தியாகாதது. (உ-ம்.) “ஆகாசத்
தாமரைமணமுடைத்து; தாமரைத்தன்மை
யால், பொய்கைத் தாமரைபோல, இதன்கண்
இல்லாததாகிய ஆகாசத்தாமரை ஆசிரயமா
கக்கொள்ளப்பட்டது” (தர்க்கபா. ௨௭.)
[சூலூர்-ய - பற்றுக்கோடு. சூலூர்-ய - சித்தி
யாகாதது.]

ஆசிரியை—ஆசிரியெண்ணைவலுந்தெரிநிலை
வினைப்பகுதியும்.

ஆசிரியிகள்—சூத்திரப்பெண்ணைச் சண்
டானை கூடிப்பெற்றயிள்ளை. (உ-ம்.) “பின்
னோர் மாதையினைத் துண்டாளன்சோ - வா
தலையடைந்தமைந்த னொளியிகப் பேர்பூண்ப
ன்” (குத. சிவமா. ௧௨: ௩௦.)

ஆசிரியித்தல்—1. அடைதல். (உ-ம்.) “ம.
கத்துக்களையாசிரியித்து” (வழக்.) 2. பற்றுக்
கோடாகக்கொள்ளல்.

ஆசிரியம்—1. இணக்கம். 2. உபத்திர
வம். 3. ஒடுதல். 4. சீழ்ப்படிவு. 5. (ஆருக
தம்.) சப்த பதார்த்தங்களிலொன்று. அது,
பொறிவழிச்சேறல், கண்மத்தொடர்ச்சியெ
ன்பாருளுள். (வேதா. சூ. ௨௪. உரை. சிவ
ராசபா. ௩௬.) 6. தவறு. 7. நீரோட்டம். 8.
பாய்தல். 9. மீறுதல். 10. யாறு. 11. வேகு
ஞ்சொற்றிற்பொங்கியமழும்புமது. [2, 3, 5,
6, 8, 9, 11, சூலூர்வ. 1, 4, 7, 10, சூலூர்வ.]

ஆசிரன்—சூரியன்.

ஆசிராவம்—உபத்திரவம். [சூலூர்வ.]

ஆசிரித்தல்—ஆசிரையஞ்செய்தல். (உ-ம்.)
“அவிர்தருபரமவஞ்சமாசிரித்திடுதல்வேண்
டும்” (குத. எக்கி. பூ. ௨: ௧௪.)

ஆசிரியச்சீர்—அகவந்திர்.

ஆசிரியத்தலை—(யாப்பிலக்கணம், எழுவு
கைத்தலைகளொன்று; அது: தேமா, புளி
மா என்னும் வாய்பாட்டுச்சீர்களின்முன் தே
மையும், கருவிளங்குவிளமென்னும் வாய்
பாட்டுச்சீர்களின்முன் நிரையையும் வரத்
தொடுக்கப்படுவது. (யாப். காரிகை. ௨௫ப்.
௧௦.)

ஆசிரியத்தாழ்கை—ஆசிரியப்பாலினத்து
ளொன்று; அது: தம்முள் அளவொத்தமுன்
மடியுடையதாய்த்தனித்தேனும் ஒரு பொ
ருண்மேன் மூன்றடுக்கியேனும் எனைத்துச்
சீரானும் வருவது. (இலக்கணவிள. எகடு.
உரை.)

ஆசிரியத்துறை—ஆசிரியப்பாலினத்து
ளொன்று. அஃது: எனைத்துச்சீரானும் வரும்
அடிநாண் குடையதாய், ஈற்றயலடிமுறைந்தே
னும், ஈற்றயலடிமுறைந்து இடைமடக்கியே
னும், இடையிடை சுருக்கடியாயேனும், இ
டையிடை சுருக்கடியாயிடைமடக்கியேனும்
வருவது. (யாப். காரிகை. செய். ௬.)

ஆசிரியநிலைவிருத்தம்—அடிமறியாது வரு
வது.

ஆசிரியப்பா—நால்வகைப்பாவுளொன்று
யிய அகவற்பா. (தொல். பொரு. ௪௬௭.)

ஆசிரியம்—ஆசிரியப்பா. (தொல். பொ
ருள். ௪௬௭.)

ஆசிரியமண்டலவிருத்தம்—அடிமறியாக
வருவது.

ஆசிரியவசதம்—முன்னுள்ள ஆசிரியரு
டைய அலக்களினின்று மேற்கொண்ட எடு

கூப்பபட்டவசகம். (உ-ம்.) “ஆசிரியவசனமெ
ஈநீரோரையே” (நன். பொதுப். உக)

ஆசிரியவிரூத்தம்—ஆசிரியப்பாலினத்துள்
ஒன்று; அஃது: அனவொர் தகழிநெடிவடிநா
ன்னினால்வருவது. (யாப். காரிகை. செய். கூ.)

ஆசிரியவுரிச்சீரி—அகவலுரிச்சீரி.

ஆசிரியன்—குரு, தூலாகிரியன், உரையா
கிரியன், போதகாகிரியன் இந்நால்வர்க்கும்
பொதுப்பெயர் என்க.

ஆசிலேடம்—1. ஆலிங்கநம். 2. சமவாய
சம்பந்தம். [சூரெழுவு: சூ; ஸிலிஷு- மட
க்குதல்]

ஆசினி—1. ஆகாசம். (உ-ம்.) “செல்லு
யீனுந்திகழ்தருமாகினி” (திருச்செந்தூர்ப்பு.
செயந்தி. நக.) 2. ஈரப்பலாமாரம். (உ-ம்.)
“ஆசினிக்கவினியபலவினார்வந்து” (புறநா
னா. சுரு. 4.) 3. மாவயிரம். 4. மாவிரி.

ஆசியம்—கருஞ்சோசம்.

ஆசீரீவசநம்—ஆசிகூறுதல். (உ-ம்.) “தப்
பாதவாசீரீவசகமெனவுணர்தாழ்குழலே” (வீ
ர. அலங். நக.) [சூரீவ-உரு: சூரீ- வா
ழ்த்து. வறுந்- கூறுதல்.]

ஆசீரீவநி—ஆசீரீவநியென்னேவலுந்தெரி
நிலைவினைப்பகுதியும்.

ஆசீரீவநீந்தம்—ஆசீரீவாதஞ்செய்தல்.

ஆசீரீவாதம்—ஆசிகூறுதல். (உ-ம்.) “ஆசீரீ
வாதமகத்தறுபாவனையேயாம்” (திருவாணை.
கோச்செ. உக.) [சூரீவ-பாடி: சூரீ- வாழ்
த்து. வாடி-கூறுதல். சூரீ ஏன்பதிலுள்ள

வீசர்க்கதமகமெய்யானது உடமொழிவிதி.]

ஆசீரீவகப்பள்ளி—சமணமுநிவரில் ஒருவ
கையாருடைய ஆசிராமம். [சூரீவகரீ:
பள்ளி- முநிவரவாசம்.]

ஆசீரீவகரீ—ஆருகதமதத்தரிருவருள் ஒரு
உன். (சி. சி. பா. ஆசீரீவகத. க.) (சி. சி. ச:
சுரு. முகம். மறை.) இவன் ஆன்மதுணுவும்
பூத அணுக்கள் எனும் தம்மிற்கூடிக்காரிய
ப்படும் என்பன்.

ஆசீரீவநம்—ஆசீரீவம். [சூசீரீவந்.]

ஆசீரீவம்—1. சீவநம். 2. சிவநோபாயத்தொ
ழில். [சூ: சீவ- சிவித்தல்.]

ஆசீரீவன்—ஆருகதமுநிவன். [சூசீரீவ:]

ஆசீரீவிகை—சிவநோபாயத்தொழில். [சூ
சீரீவிகா.]

ஆசீரீவம்—1. (சோதிடம்) அமாவாசை
க்கு இரண்டாம் ஆறும் ஒன்பதாம் பதினொ
ன்றாம் பதினமூன்றாம் பதினாறாம் பதினெட்
டாந்திங்கனாலாகியதோவாம். (உ-ம்.) “மன்
னுங்கதிருடன் மாமதிமருவுந்தினமதனாக் -
கன்னந்தருநடைமாயிரண்டாறென்பதினுட
னே- பன்னொன்றுறையதினொருபதினெட்
டியற்பதினமூன்-தென்னுந்திங்கமசீவீடமென்
றும்மிவைகொடிய” (சாசோதி. குணகுண.
கௌ.) 2. பாம்பு. [சூரீவிகை: சூரீ- பல்.
விகை - நஞ்சு.]

ஆசு—1. அல்லமொக்கு. (இராசவைத்.)
2. அற்பம். (உ-ம்.) “ஆசுமன்பிலாதபுன்பெ
ண்கூந்தல்யானனைவலென்றான்” (சிந்தா. கா
மந். அ.) 3. ஆசுகலி. (உ-ம்.) “ஆசுகாறுவகா
வலர்நா” (இராசு. காட்டி. கௌ.) 4. ஆணவம
லம் (உ-ம்.) “திரோதமாசருள்சிவஞ்சூழ்தா”
(சிவப்பிர. கௌ: கௌ.) 5. இலக்கு. 6. உவர்.
(குற்றமெனப் பொருள்பட்டுக் குற்றமுடைய
உவருக்காயிற்று.) (உ-ம்.) “உண்ணுமலை
யுமைமைந்தாசாணம்” (கந்தா. உ.) 7. ஒரு
வீதபாலாணம். 8. கவசம். (உ-ம்.) “காலா
சோடறவெறித்தகைகழற்கால்” (சிந்தா.
மண். கௌ.) 9. காரகாலத்திலே வீராவில்
வீரையும் ஒருவகைகெல். 10. குற்றம். (உ-ம்.)
“ஆசுறவறிவதாகும்” (சி. சி. அளவை. உ.)
11. கைக்கவசம். 12. ஆசு. (தைவ. கை
வல.) 13. தூலியைக்குங் கருவிகளிலென்
று, ஆசுமனையென்றதுமிது. 14. பற்றசு.
15. பற்று. (உ-ம்.) “ஆசுகைக்கைதயான்
னென்கொல்லோ” (புறநா. உகௌ.) 16. பா
டுகவென்று அனவிற்பாடுமப்பாட்டு. 17. (யாப்
பிலக்கணம்.) பொதுவதிக்கு வீராதமகக்
செய்யுளில்வரும் அகசை அல்லது எழுத்து.
(ஆசிடையேகிசைவெண்பாவில் தனிச்சொற்
குழுவளரும் அகசைகளும் ஆசிடையெதுகை
யில் வரும் யா லழ னெனும் எழுத்துக்களும்
இத்தன்மைய.) (உ-ம்.) “ஆசிடையேகிசை
யே” (யாப். காரி. செய். நக.) 18. வீரைவு. (உ-ம்.)
4 அக்கணமாகவினாசுக்கன்மைத்தன்” (பாரசு.
புட்ப. சுசு.) [சூரீவக.]

ஆசுகம்—1. அம்பு. (உ-ம்.) “ஐந்திறனாகிய
வாகுகவிலவேன்” (கந்தபு. சாமதக. க.) 2. கா
ற்று. (உ-ம்.) “விரைத்துபடாசுகமெனன்”
(கந்தபு. குர. வதை. உகௌ.) 3. பறவை. 4.
விரைவாய்ப்போதல். [சூரீவகம: சூரீவக -
விரைவு. மௌ. போவது.]

ஆகதவி-1. ஆகதவிபாடும் புலவன். [ஆக-
விவை. சலி - பாட்டு, புலவன்.] 2. நால்வ
கைக்கலியினுள்ளொன்று. அஃது: ஒருவன்
ஒன்றுபட்டிருக்கவேண்டுமென்று கேட்க அப்பொ
ழுதேயவன் கருத்திற்கு ஒப்பவினார்க்குபாடு
ங்கலி. (உ-ம்.) “எழுத்துச்சொற்பொருளணி
யாப்பிவையின் - விழுத்தகவொருவன் வினம்
பியவுள்ளுறை - யப்பொழுதுகைப்பதாக்கவி
யே” (இலக்கணவி. எகச.)

ஆகதகன்— 1. காற்று. 2. வாயுதேவன்.
(உ-ம்.) “ஆகதகன்மதலையென்றறிந்து” (பா
த. வாரண. கடு.) [சூரம:] சூரம -
விவை - ம - செல்வோன்.]

ஆகதி—பறவை.

ஆகதகக்கண்— 1. அக்கிதிதேவன். (உ-ம்.)
“அடைவியைவளைத்தனனாகக்கண்ணி” (பா
த. காண்டவ. சக.) 2. காற்று. [சூரம:] சூர
மணி: சூரம - விவை. ம - கந்த - கா
யச்செய்தல்.]

ஆகணம்— 1. அசோகு. 2. அரசு.

ஆகபத்திர— ஒருமரம். [சூரம:] சூரம.]

ஆகபதம்—இடம். (உ-ம்.) “அநேகேசு
ரவாதத்துக்காசுபதமேயிலை” (சி. சி. க
க. ஞாந.) [சூரம:]

ஆகமணை— லெய்வார் கருவியினென்று.

ஆகமநன்— சூரியனுடைய தேர்ப்பாகளு
கிய அருணன். [சூரம:] சூரம - கல்லு, கா
விலியாதலாகல்லுப்போல அசைவல்லாத
வன் என்றபடி. இஃது சூரம என்பதின்
றுவந்த தத்திதபதம்.]

ஆகரபம்— மூலநட்சத்திரம். [சூரம:] சூர
ம: சூரம - அகரமபந்தமான. ம - நட
சத்திரம்.]

ஆகரபாவம்— அகரத்தன்மை. (உ-ம்.) “நீ
காரோடு விண்ணோர்க்கழலின் மைந்தனோடு
மாசுபாவஞ்சார்வாயாகெனச்சபித்து” (இ
ராமா. உ. ச. இலவண. சஅ.) [சூரம:] சூரம:
சூரம - அகரமருக்குரிய. லாவ - தன்மை.]

ஆகரம்— 1. அகரமபந்தமானது. (உ-ம்.)
“ஆகரப்பெரும்படைக்கலம்” (இராமா. இரா
வணவதை. கவு.) 2. அகரங்கட்டம். (உ-ம்.)
“என்குமாகாமொழித்தலாற்குமாவேனென்
ன” (திருச்செந். செயந்தி. கசு.) 3. இஞ்சி.
4. எண்வகைவிவாகத்துள் ஒன்று; அது: தலேம
கட்டுப்பொன்புட்டிச் சுற்றத்தார்க்கும் பொ

ன்வேண்வேனகொடுத்துக்கொள்வது. (நம்
பியக. கள. க. உரை.) 5. சிங்கமுகாசுரனு
டையகரி. (உ-ம்.) “ஆகரமென்னும்கன்பதி
வாழ்வோன்” (கந்தபு. சிங்கமு. கஉ.)

ஆகரவைத்தியம்— இரணவைத்தியம், சத்
திரவைத்தியம்.

ஆகரீ— 1. ஆகரவைத்தியம். 2. இரண
வைத்தியன். 3. கடுகுப்பூண்டு. [சூரம:] சூரம:]

ஆகநதம்— சம் மதித்தல். [சூரம:] சூரம:]

ஆகவம்— 1. குதிரைக்கூட்டம். 2. குதி
ரைகளிழுக்குந்தேர். 3. குதிரைச்சம்பந்தமு
டையது. இஃது அகவம் என்பதின் இன்றுவத்
தத்திதம். [சூரம:] சூரம:]

ஆகவயம்— 1. விவை. 2. வேததுட்டம்.

ஆகவயசம்— ஐப்பசிமாதம். [சூரம:] சூரம:]

ஆகவயசி— 1. ஐப்பசிக்குரியது. 2. ஐப்பசிப்
பெளர்ணமி. 3. யாகயிருபத்தொன்றினெ
ன்று. [சூரம:] சூரம:] சூரம:] - அகவதி.
இ - ஒருவகுதி.]

ஆகவலாயநம்— ஆகவலாயநாற்செய்யப்
பட்ட குத்திரம். இது பிராமணருளொருவ
கையாரைக்கொள்ளப்படுவது.

ஆகவலாயநன்— ஒருமுரிவன். (உ-ம்.)
“செனக்கமுரிபுலகனாகவலாயநன்” (காஞ்சிபு.
புராணவ. அ.) இவன் இருக்குவேதவிதிசகரு
மங்களைக் குறித்துச் சூத்திரஞ் செய்தவன்.
[சூரம:] சூரம:]

ஆகவலாயநீயம்— உபகிடதம் முப்பத்தி
ரண்டினென்று. (வேதா. சூ. உரை.)

ஆகவாசம்— 1. ஓய்தல். 2. சுவாசினத்தல்.
3. நூலின்பிரிவாகிய அதிகாரம். (த. நி.
போ. கசச.) 4. மெய்போலத்தோற்றமுங்க
தை. [சூரம:] சூரம:] சூரம:] - சுவாசினத்தல்.]

ஆகவிந்— ஐப்பசி.

ஆகவிநம்— ஐப்பசிமாதம். (அகவிநியிற்
பெளர்ணமிமையும்மாதம் என்றபடி.) [சூ
ரம:] சூரம:]

ஆகவிசம்— ஐப்பசி.

ஆகதம்— 1. அகத்தி. (உ-ம்.) “புறங்காற்
சந்திற்றெழுத்தோடேதாய்விடாருசமென்ற
றிந்துப்புக்கான்” (நல். பாரத. நளன். அஎ.)
2. ஆசெனம்.

ஆகுடணம்— 1. இரத்தம்வாற்குங்கண்ணு
டிக்குழுவத்தோலிலேபிரியோகித்தல். 2. உ
றிஞ்சுதல். [சூரம:] சூரம:] சூரம:] - உறிஞ்சுதல்.]

ஆதாம்—வெள்ளைவெண்காயம்.

ஆசெதுகை—ஆசிடையெதுகை.

ஆசெசநம்—புரோட்சித்தல். [ஆவெலவந்;
சூ; லிவி] - நனைத்தல்.]

ஆசை—1. அன்பு. (உ-ம்.) “அரும்பெறற்
குமாரமேலாசை” (சுர்மபு. இந்நிரத்துய்.
சஉ.) 2. திக்கு. (உ-ம்.) “ஆசையக்கரிகடம்
மை” (சந்தபு. திருவிளை, உரு.) 3. நீளம்.
4. பொன். (உ-ம்.) “மண்ணைபெண்ணு
சைமூன்றுநீத்து” (திருவாப்பணுர்ப்புரா.
கடவுள், கஉ.) 5. விருப்பம். (உ-ம்.) “இறை
வனாகமலபாதமின்றியானியம்புமாசை” (சி.
சித். பாயிரம். கவி. சு.) [சூபுரா.]

ஆசைக்காரணர்—திக்குப்பாலகர். (உ-ம்.)
“ஆசைக்காரணரேறோடலேநேரேகண்டா
ர்கள்” (கோயிற்று, நடராச, உச.) [ஆசை -
திக்கு.]

ஆசைப்பாடு—ஆசைப்படுத்தல். (உ-ம்.) “ஆ
சைப்பாட்டினாளைப்புகழுதல்” (உபதேச.
சிவபுண். உஉ.)

ஆசோத்தியம்—பிரயாசமின்மை.

ஆசோதை—இளைப்பாறுதல்.

ஆசோனசம்—1. அசத்தி. [இஃது அசுசி
என்பதின்னிறுவந்த தத்திதபதம்.] 2. ஆட
வர் மகளிர் பிறத்தலிறுத்தலால் வருவனவும்,
நூதியர்களால்வருவனவும் ஆகிய அசத்தம்.
(உ-ம்.) “மன்பெருஞ்சூதகதேடியனுவமா
சௌசவுண்மை - னெகிதினுரைத்தவாறும்”
(சுர்மபு. பதிக. உரு-ம் உரையும்.) 3. இறப்
பிணைவருமசுத்தம். (உ-ம்.) (ஹெ.)

ஆச்சநம்—கண்ணுக்கிடம் அஞ்சநம். [சூ
ஜூந்.]

ஆச்சநன்—அதுமான். [சூஜூந்நு.]

ஆச்சநேயன்—அதுமான். (உ-ம்.) “இவ்வ
ணியருத்தனெக்கியியலுடையாஞ்சநேயன்”
(நல். பாச. இராமன், படையெழு. ககக.) (அ
ஞ்சனா என்பதின்னிறு வந்த தத்திதபதம்.
யய-விசுதி.) [சூஜூநேயநு.]

ஆச்சான்—1. அத்தரிப்பாயசைவது. 2.
கட்டிச்சாம்புங்சயி. 3. மரக்கலப்பாய்கட்டி
யுழக்குங்கயி. (வழக். ஆஞ்சிபார்.) 4. மரத்
தின நெய்தனர்க்கொம்பு

ஆச்சாப்பற்றி—மரக்கலப்பாய்கட்டுதல்
பம்.

ஆச்சி—1. அலையல். (உ-ம். பிங்கல. வழா
லது. கககா.) 2. எலச்செடி. (உ-ம்.) “ஆ
ஞ்சிமதுவந்தி தோகைவிளக்கழற்காய்மெல்

லிலவங்கத்திரியும்” (தைல. தைலவ. ரூச.)
(சூ. நிகண். ச: ௩௪.) 3. சோம்பு. 4. கூத்து.
5. விளையாட்டு. (ஆஞ்சு என ஒருவிளைப்ப
குதி முற்காலத்துவழக்கிற்றுப்போலும், அ
தனடியாகப்பிறந்தே ஆஞ்சான் என்பதும்
வந்திருக்கலாம்.)

ஆத்தீல்—இசங்கஞ்செடி.

ஆத்தீசெல்கை—தெப்பம்.

ஆத்தீநகம்—(சைவசித்தாந்த) பிரகிருதி;
இது: சத்ருபையசத்தியிருந்கலக்குண்டமகா
மாயையின்பிரத்தேசத்தின் ஒருவிதம். (சி.
சி. க: ரூ. சிவாக்.)

ஆத்தீநா—ஆஞ்ஞை.

ஆத்தீநாகரணம்—1. கீழ்ப்படிதல். 2. பணி
புரிதல். [சூஜூகாரண: சூஜூ - ஆஞ்ஞை.
காரண - செய்தல்.]

ஆத்தீநாகரன்—எவல்செய்வோன். [சூஜூ
கார: சூஜூ; கார: - செய்வோன்.]

ஆத்தீநாசக்கரம்—தந்திரங்களிலே சொல்
ல்பபிம் ஆறு சக்கரங்களிலொன்று. [சூஜூ
உகர.]

ஆத்தீநாசத்தீ—1. ஆணையாகிய சத்தி. 2.
இராசாவுடைய ஆஞ்ஞாசத்தி. [சூஜூ:
சூடுஜூ; சூபாதி - வலிமை.]

ஆத்தீநாபங்கம்—1. கட்டளைக்கமையாமை.
2. கீழ்ப்படியாமை. [சூஜூநாபங்க: சூஜூ -
ஆஞ்ஞை, ஊபா - சேடி.]

ஆத்தீநாபந்தீரம்—சாமந்தர், வேலையான்,
நாடுபுரப்பவர் இவர்கள் முதலியோர்க்கு இன்
னகாரியஞ்செய்யவேண்டும் என்று எழுதப்
படுங்கட்டளை. (மிகுநிகர். உக.)

ஆத்தீநாபநம்—1. அறிவித்தல். 2. கட்ட
ளையிடதல். [சூஜூநாபந்.]

ஆத்தீநாபித்தல்—1. அறிவித்தல். 2. கட்ட
ளையிடதல். 3. நியமித்தல். (பெனட். பதி.
ருதி.)

ஆத்தீநை—1. கட்டளை. 2. மாணுடதேசத்
திலுள்ளதாகச் சொல்லப்படும் ஆறுநாங்க
ளில் ஆறுவது. இது விசுத்திக்குப்பத்துவீரற்
பிரமாணத்துக்குமேலே புருவமத்தியிலேவ
ட்டவடிவமாய்இதழிசண்டிடையதாயிருக்கும்.
(சி. சி அ: உக. மறை.) இதனாவேயுள்ள
எழுத்தையகாரம். அநிதேவதை - சதாசிவன்.
(வேதா. தத். கூஉ.) [சூஜூ.]

ஆட்சி— } தன்னை. [கிசைச்சொல்.]
ஆட்சி— }

ஆட்சிகாட்டி—1. ஒருபறவை. (உ-ம்.) “ஆட்சிகாட்டிப்பட்சி” (பதார்த்த. கவுடு.) 2. சுட்டுவிரல். (ஆள், காட்டி-காட்டுவது.)

ஆட்கொல்லி—1. ஆனைக்கொல்வோன். 2. பணம், [பணம் அபகரித்தற்பொருட்டு ஆட்கொல்லப்பட்டமைபற்றிவந்தபெயர்.]

ஆட்கொள்ளுதல்—1. அடிமைகொள்ளுதல். (உ-ம்.) “என்னையுமாட்கொண்டகொங்கைகளே” (கிருக்கோ. சசு.) (ஆள் - அடிமை. கொள்ளுதல் - கொள்கை.)

ஆட்சிபணம்—உபவாசித்தல். [சூகூழ்பணம்.]

ஆட்சிபாடிகள்—நியாயாதிபதி.

ஆட்சிபாதி—ஒரு தருக்கசாத்திரி.

ஆட்சாரணம்—குற்றமேற்றதல். [சூகூழாரணம்.]

ஆட்சாரணம்—ஆட்சாரணம்.

ஆட்சி—1. ஆண்மை, உடைத்தாதல். (உ-ம்.) “கண்டேனரிவர் தங்கடுகிறவனுட்கிதனை” (கந்தபு. அகராயக. கசு.) 2. ஆள்படுவது. (உ-ம்.) “மற்றெனாட்சியாமண்டல்கள்” (கந்தபு. குரபன் மன்வகை. க.) 3. உரிமை. (பிங்கு. உ.உ.கசு.) (உ-ம்.) “வினையிதல் தில்லைவின் னுள்ளி னுட்கியாக்து” (இராமா. சூர்ப்பக. ௫௫.) 4. ஒன்றனைத்தன்னுடையதாக அறுபலிக்கை. (உ-ம்.) “ஆட்சியிலாவணத்திலன்றி மற்றயலார்தங்கள் - காட்சியின்மூன்றிலொன்றுகாட்டுவாயென்ன” (பெரியபு. தருத்தாட்ட. ௫௬.) 5. ஒன்றிலுள்ளபிரயோசனங்களை அறுபலிக்கை. 6. நன்னிமித்தம். 7. பழக்கம். (உ-ம்.) “அசாவேரியவனுக்குநல்ல ஆட்சி” 8. நுயற்சி. 9. வழத்தம்.

ஆட்சிபடல்—தற்கிழமையாதல்.

ஆட்சியர்—ஆட்சியுடையார். (இராமா. சுந்தர. பிணியீட்டு. எ.)

ஆட்செய்தல்—அடிமைவேலைசெய்தல். (உ-ம்.) “நானெழுதான்மாற்றவ-டாதிவர்க்காட்செய்த” (இராமா. மந்தரை. ௫௪.)

ஆட்சேபகம்—1. குற்றச்சாட்டு. 2. நோய். 3. வலி.

ஆட்சேபகன்—ஆக்கேபகன்.

ஆட்சேபசமாதாரணம்—சங்கைக்குத்தரம்.

ஆட்சேபநம்—ஆக்கேபம்.

ஆட்சேபம்—1. ஆக்கேபம். (உ-ம்.) “பார்

கவன் நனைக்குமாரியாட்சேபம்பகர்ந்தவாறு” (மச்சபு. அறுக்கிர. கூ.) 2. குற்றம். 3. சங்கை. 4. தூஷணை. 5. நிராகாரணம். 6. விலக்கணி. (கு. தண்டி. சுக. பக்.) 7. பாதாகேசுபகவாதம். (தைல. தைலவ. எ.)

ஆட்சேபித்தல்—ஆக்கேபஞ் செய்தல். (உ-ம்.) “தெய்வயானியாட்சேபித்தனைச் சாற்றவேண்டுமென” (மச்சபு. தெய்வயானியாட்சி. க.)

ஆட்டம்—1. அசைவு. (உ-ம்.) “இமையிலவகூழாட்டம்” (தைல. தைலவ. ௩௫.) 2. அலைவு. 3. ஒத்ததன்மை. (உ-ம்.) “இதுபாலாட்டமாயிருக்கின்றது” (வழி. 4. சூதாட்டம். குதுகுதலியவற்றின் ஒருமுறைவியோயாட்டு. 5. திரும்பத்திரும்பச்செய்யு முயற்சி. (வழி. 6. வினையாட்டு. (உ-ம்.) “தவப்பகடியாட்டங்காண்” (ஒழிவி. யோகம். ச.)

ஆட்டல்—1. அசைத்தல், அலைத்தல். (உ-ம்.) “உணழக்குரக்கையைழைப்பவாட்டி” (புறநா. உசு.க.) “அறைபடுமால்களிடையிட்டாட்டலே” (சுதபு. நாட்டு. ௩௬.) 2. அபிவேசஞ்செய்தல். (உ-ம்.) “ஆன்பாறழைத்தவன்பாலாட்ட” (சேதுபு. சடவு. ௧௨.) 3. அரைத்தல். 4. நடப்பித்தல். 5. நடிப்பித்தல். (உ-ம்.) “உருவினைக்காட்டியாட்டி” (சி. சி. ச. ௧௩. மறை.) 6. ஸ்நானமபண்ணுவித்தல். (உ-ம்.) “அம்பிலுட்டுதுமென்றகண்” (இராமா. ஆற்று. ௩.)

ஆட்டாங்கள்ளி—திருகுகள்ளிமரம்.

ஆட்டாங்கோரை—ஒருவகைக்கோரை.

ஆட்டி—1. அலைத்து. (ஐங்குறு.) 2. ஆட்டிவோன். 3. தலைவன், மனைவி. (உ-ம்.) “ஆட்டியுமகவுந்தானுமத்தற்குடன்பட்டவன் நன்மாட்டினைப்பெருக்கி” (சேதுபு. வேதா. ௩. ௬.) 4. பெண். 5. பெண்பாலில்வரும் ஒருவகுதி. (உ-ம்.) “கம்மாட்டி” (வீரசோ. தத்தி. ௫.)

ஆட்டியம்—கூடல். (வோட். சசு. எ.)

ஆட்டியவாதரோகம்—உபத்தாதுக்களிருக்கின்றவாதமார்க்கங்களை யுஞ் சிலேட்டுமொர்க்கங்களையும் அடைத்துச்சிலேட்டுமத்தோடுகூடிக்கொண்டு உபத்திரவத்தைச்செய்யும் ஒருவகைவாதரோகம். (வோட். சசு. எ.)

ஆட்டு—1. அசைப்பது, வல்வமை. 2. ஆட்டுந்தன்மை. 3. ஆட்டென்னேவதுத்தேரி நிலைவினைப்பகுதியும். 4. ஆடுந்தன்மை. 5. கொண்டாட்டு. (தொல். பொரு. சுப.) 6. கூத்து. (உ-ம்.) “உரையும்பாட்டுமொட்டும்

விடை இ” (பத், மதுரை. சுகக.) 7. முழுது தல். (உ-ம்.) “அருப்புமுலையார்பூப்பெய்திநீ ராட்டயருநாண்முதலா” (கூர்மபு, வருணச். உஉ.) 8. வினையாட்டி. (உ-ம்.) “முன்னேகு முலியினாட்டயர்கால்” (தணிகை, களவு, கடுஉ.)

ஆட்டுக்கடா—ஆண்டு.

ஆட்டுக்கல்—1. அமிர்தபாஷாணத்தொன்று. 2. அரைக்குங்கல்வால்.

ஆட்டுக்கால்—அடம்பங்கொடி.

ஆட்டுக்காற்கல்—கொக்கைக்கல்.

ஆட்டுக்கிடை—ஆட்டுப்பம்பி.

ஆட்டுக்கோள்—சிவன். [ஆட்டு - கூத்து. கோள் - இறைவன்.] (உ-ம்.) “மாட்டுக்கோ ன்றன்மைமதுரைவிட்டுத்திலைநக - ராட்டுக் கோலுக்குப்பெண்டாயினான். (தனிப்பாடற் றிட்ட. காளமேகம். ஏஅ.)

ஆட்டுநாய்—ஆடாதோடைச்செடி.

ஆட்டுநல்—ஆட்டல்.

ஆட்டுறாகுடின்—அக்கினிதேவன்.

ஆட்டை—வருடம். (ஆண்டு என்பதன் வி காரமாகிய ஐயீற்றுடைச்சுற்றுசாம்.) (உ-ம்.) “ஆட்டைவிழுவாகத்தன்னகாவீதிதோறும்” (சில, உரைபெறுகட். கூ. உரை.)

ஆட்டைநீந்தி—

ஆட்டைநீவசம்— } இறந்தவன் பொரு டுட்டைநீவசம்— } இடமுதல்வருடமு டிலிலே அவனிறந்ததிதியிலே செய்யப்படுகு றொத்தக்கிரியை. [ஆட்டை - ஆண்டு. திதி.]

ஆட்டல்—ஆட்டிதல்.

ஆட்டிடுதல்—1. அடிமைப்படுதல். (உ-ம்.) “ஆட்டிடுதெறியிற்சேர்த்துமாதியினாழ்தந்து ய்க்க”. (சுந்தபு. சூரப. சுகக.) 2. புருடத்துவ மடைதல்.

ஆட்டியம்—நிறைத்தது. (சி-வி. ஞாந. கூ.) [சூலபு.]

ஆடககருப்பன்—பிரமன். (உ-ம்.) “ஆடக கருப்பனநிகர்வதுகந்தமாதகம்” (சேதுபு. கந்த. கூ.) [ஹாடகப - பொன், கருப்பன் - கருப்பமுடையவன்.] (இரணியகருப்பன் என் பதன் பரியாயம்.)

ஆடகநீதி—குங்குமபாஷாணம்.

ஆடகம்—1. சிறுநாகப்பு. (உ-ம்.) “மாடக மாடகமாருவிகோல்கமட்டணுக்கம்பலினிய ரேணுகம்” (தைல. தைலவ. உக.) 2. தா ரிய அளவையினென்று; அது: நான்குபிரஸ் தககொண்டது. (ச. நி. போ. உக.) [இருபது படிக்கொண்ட அளவு என்பர் உவின்சிலோ.] 3.

துவரை. (கு. நிகண். ச: சக.) 4. நால்வகைச் சாதிப்பொன்னுளொன்று. (உ-ம்.) “சாதரு பங்கிளிச்செறையாடகஞ்சாம்பூந்தமெனவோ ன்ங்கொகைக்கையிற் - பொலந்தெரிமாக்கன்” (சிலப். ஊர்கான். உஉஉ.) 5. நிவிர்த்திகலை யிற்பிருதுவிதத்துவத்திலிருக்கும் துற்றெட் டிப்புவரங்கல்லொன்று. (சி-வி. கிரி. உக. உரை.) 6. பொன். (உ-ம்.) “ஆடகமாமதில ம்பொற்கோபுரம்” (சுந்தபு. நாட்டு. இக.) [2. சூலகப. 4, 5, 6. ஹாடகப. ஹாட - பிரகா சம். கூக - ஒருவிகுதி.]

ஆடகமயம்—பொன்னுலாயது. [ஹாடக பிய: ஹாடக - பொன். பிய - ருபம்.]

ஆடகநீ—ஆடகேசுவருத்திரர்; இவர் பூமியி லிருந்து இரண்டுகோடியோசனைக்குக் கீழே, கந்திப்பாதலத்துக்கு மேலே இருப்பர் என் பர். (உ-ம்.) “இதன்நிசையிலக்கமொன்பா றுடகரிருக்கையாகும்” (சுந்தபு. அண்டகோ. கன.)

ஆடகன்—1. ஆடகேசுவருத்திரன். (உ-ம்.) “அடுகனவவன் கூர்மாண்டாடகனையன்” (சுந்தபு. திருக்கல். கூச.) 2. இரணியகபின் என்னும் அசுரன். (உ-ம்.) “தளர்த்துவீழ்சி சாசனனுமாடகன்றன்னையொத்தனன்” (பா ரத. வேத். கடு.) 3. சூரபன்மன் புத்திரர்களி லொருவனாகிய இரணியன். (உ-ம்.) “சேர்த மெய்யுடையாடகனுனையுருத் திர்தான்” (சுந் தபு. நகர்பு. கூச.)

ஆடகி—துவரைச்செடி. (தைல. பாயி.

[சூலகி.]

ஆடகடம்—செம்புமலை.

ஆடகேசன்—ஓர் உருத்திரன். (உ-ம்.) “ஆ டகேசனருத்திரன்கயிலையிலடைந்தான்” (சுந்தபு. கணை. கூ.)

ஆடகேசாய்—பாதாளலோகத்தில் ஆட கேசர் வாழுகின்ற புலகம். (உ-ம்.) “பூலு வையரியகன்று கீழலகின்முறைமுறையேபு ருந்துபோந்து - காவலுறுமாவலிதன்போகவ தியெனும்புரமுருங்கடத்துமேவித்-தேவர்தொ மும்பாருகடர்வாழாடகேசாய்” (அருண. திருமலைச். சக.)

ஆடம்—1. ஆமணக்கமரம். 2. இருபது படிக்கொண்ட ஓளவு.

ஆடம்பரம்—1. அலங்காரமானதோற்றம். (உ-ம்.) “ஆடம்பரமன்வேடமகற்றி” (பாரசு. அருசு. தீர். எ.) 2. இடமாப்பு. 3. இன்பம்.

4. கண்மடல். 5. கோபம். 6. தொடக்கம். 7. போர்ப்பறை. 8. யானைப்பிளிற்றெருவி.

ஆடர்—சுப்பிரமணியன். [ஆடி: அரி-பகை.]

ஆடல்—1. அசைதல். (உ-ம்.) “ஆடுகேதந்தளவையுமன்னதே” (கந்தபு. திருநகர. உசு.) 2. அனாதல். (உ-ம்.) “குருதியாடிய கூருகிர்க்கொவிரல்” (பத். திருமுரு. 10உ.) 3. ஆளுதல். (உ-ம்.) “அகிலலோகமுமாடற் குரியவென்று” (பெரியபு. திருக்கூட்ட. ச.) 4. கூத்தாடல். (உ-ம்.) “பதமெடுத்திதையாடல்” (தணிகைப். நகர. எ.) ஆடுதல். (உ-ம்.) “கூத்தொருவ-னாடலாற்பாடுபெறும்” (நான்மணித். அரு.) 5. செய்தல். (உ-ம்.) “ஆருவிதுகண்பினைமரானேனை” (கந்தபு. தாரக. க0அ.) 6. சொல்லுதல். (உ-ம்.) “யார்க்குநன்னயமாடல்செய்யுநராதன்” (கந்தபு. தகரேறு. உசு.) 7. ஸ்நாகஞ்செய்தல். (உ-ம்.) “உத்தருவரைப்பினெழுசுனையாடி” (தணிகைப். புராணவர். எஎ.) 8. நட்புரை 9. புணர்ச்சல். (உ-ம்.) “தடங்கண்கள்குவினையுப்பத்தையொடாடுமன்றே” (சிந்தா. கார். நகர. எ.) 10. பொருதல். (உ-ம்.) “ஆடலந்தொழின்மேற்கொண்டே” (கந்தபு. தகரே. உசு.) 11. விளையாட்டு. (உ-ம்.) “சுழங்குநகர்த்துமம்மையாடலும்” (பாரத. சம்பவ. உஎ.) 12. வீரம். (உ-ம்.) “ஆடனமொயம்புடையோன் - போழற்பொறிசுதுவறநோக்கியே” (கந்தபு. தாரக. அந.) 13. வெற்றி. (உ-ம்.) “ஆங்கெதிர்விடிவொன்றாடல்கையெனயகாலவாங்கிவொன்றிரண்டுமந்திரத்ததுவால்” (இரகு. அயனெழு. ககஅ.)

ஆடலாரி—நடனமுடையவர். (உ-ம்.) “பாடலாராடலார்” (தேவார. பந்தனைநல்லூர். உ. திருநாவு.)

ஆடலை—1. பூவில்லாமரம். 2. பூவிளா.

ஆடவர்—1. ஆண்மக்கள். (உ-ம்.) “காவலாடவர்தம்முடனுதித்திடார்” (கந்தபு. மார்க். கசு.) 2. விவாகஞ்செய்யும்பருவமடைந்த ஆண்மக்கள். (உ-ம்.) “சிறுக்குழாம - மாடலாருமாம்வாட்கணியைவரகுழாமும்” (கந்தபு. மேரு. உஉ.)

ஆடவரிருந்தம்—நாற்பத்தெட்டுவயசிற்கும் அறுபதுவயசிற்றுயிரிலுள்ளபருவம்.

ஆடவன்—1. விருத்தை. 2. விவாகஞ்செய்யும்பருவமடைந்தபெண்.

ஆடவை—1. ஒரேவல். 2. நிருத்தசவை. 3. பெண். 4. மிதுனராசி. (திவாகர. க0. பக்.)

ஆடற்கூத்தியர்—அகக்கூத்தாடும்பதியிலார். (சிலப். இரங்கிரவி. 100.)

ஆடனூல்—பாதநூல். (உ-ம்.) “ஆடனூல் வரம்புகண்டவராகி” (திருவி. காண்மாறி. எ.)

ஆடாதோடை— } ஒருமருத்துச்செடி. (பா
ஆடாதோடை— } லுட்டைபொடையாருமு
ளர்.) (உ-ம்.) “ஆடாதோடைப்பன்னமைய
றுக்கும்” (பதார்த்தகுண. 10அசு.) [ஆடுதொ
டா என்பின்னிரிவென்பர்.]

ஆடி—1. ஆடு என்னும் அடியாற்பிறந்த ஒருவினையெச்சம். 2. ஆதித்தன்கற்கடகவிராசியில் நிற்கும் நான்காமாதம். (உ-ம்.) “ஆடிவைகாசித்திங்கள்” (தணிகை. அகத்த. கஎக.) 3. உத்திராட்டிகூர்த்தம்; அது பசுவில் பன்னிரண்டாம் நாளிகையின் பின்வரும் இரண்டு நாளிகைகொண்டிருக்கூர்த்தம். (உ-ம்.) “உரண்பாம்புதடமகம்புட்புணலாடி” (விதாந. குணகுண. எக.) 4. உத்திராட்டிநாள். (கு. கிகண். க: எக.) 5. கண்ணாடி. (உ-ம்.) “வேலை யந்தலைவன்காலே - யொண்பகலாடிக்காட்டவுமமைகண்கணுற்றான்” (கந்தபு. திருவவ. கக.) 6. காற்று. 7. கூத்தாடுவோன். (உ-ம்.) “மணிப்பையரவினடி” (பாரத. அருச். தவரி. ககக.)

ஆடிக்கரு—ஆடிமாசத்திலுண்டாகும் கருமேகம். (திருநாவு. பின்மறை உண்டு இல்லே என்பது அறியப்படும். (உ-ம்.) “ஆடிக்கரு அழிந்தால்மழைகுறைந்துபோம்.” [வழுச்.]

ஆடிடம்— விளையாடுமிடம். (மணிமேக.)

ஆடிப்பட்டம்— ஆடிப்பருவத்திப்பயிரிடல்.

ஆடு—1. ஆடென்னேவலுந் தெரிநிலைவினைப்பகுதியும் வினைத்தொகையும். 2. ஒருநாற்கால்விலங்கு. 3. கூத்து. 4. கூர்மை. 5. கொல்லுதல். (உ-ம்.) “ஆடுகொள்வென்றி” (புறநா. சுஎ.) 6. கொல்லுதல்போலவருத்தாத்தல். (உ-ம்.) “ஆடுறுபசியிரோக்கங்கண்ணெழி” (கந்தபு. தெய். கரு.) 7. மறியாடு. 8. மெடலிராசி. (உ-ம்.) “வெத்திறலாயியெருடு” (சாசோ. சோடச. கரு.) 9. வெற்றி. (உ-ம்.) “ஆடுதுவன்றுவிழவினாடார்த்தன்றே” (மதுரைக். சஉஅ.)

ஆடுகம்—ஆடுவேம். (ஐங்குறு.)

ஆடுகால்—கிணறுமுதலியவைகளிலேநீரிதைத்தற்கு ஏற்றப்படுக்துலாவைத் தாக்கியிருக்கும்படி நடப்பட்டமாம். (தலாரின்று ஆடுக்காலென்றபடி.)

ஆடுதல்—1. அசைதல். (உ-ம்.) “ஆடிபகறங்குபோல்” (தாயுமான. சித்தர்கணம். எ.)

2. உடனாத்தல். (சிவப். சுருத்தி. சுக. உரை.)
3. கூத்தாடுதல். (உ-ம்.) “ஆனந்தவெள்ள
மேயென்தென்றுபாடினோனான்” (தாயு
மார். சுதவாரி. எ.) 4. செய்தல். (உ-ம்.) “அ
னந்தலாடேல். (ஆத்திசூடி.) 5. சொல்லுதல்.
6. ஸ்நாநஞ்செய்தல். (உ-ம்.) “இந்தநிறைநா
நாலுநாட்கொருகாலிட்பொருவருடமாடிட”
(தைல. தைலவ. சுள.) 7. பூசுதல். (உ-ம்.)
“வெண்பளிதநறுஞ்சாந்தச்சேறடி” (கந்தபு.
காமத. ௧௦௬.) 8. பொருதல். 9. விளையாடு
தல்.

ஆடுதின்னப்பாலை— 1. ஒருவகைச் செடி.
2. புழுக்கொல்லி. (ஆடுபுழுலே தின்னப்படி
டாதது என்றபடி.)

ஆடுதின்னப்பாலை—ஆடுதின்னப்பாலை.

ஆடுதின்னப்பாலை—ஆடுதின்னப்பாலை.
(உ-ம்.) (பதார்த்தகுண. நகரம்.)

ஆடுதிறை—ஒரு. (புறநா.)

ஆடுமலை—யெனவகையினை.

ஆடுஉ—ஆண்மகன். (உ-ம்.) “ஆங்குநா
ட்டிறைபவரோர்பொழுதினயாய்பாலாடுஉவு
மகடுஉவுமாகத்தேனான்” (கந்தபு. அண்ட
கோ. ௩௮.)

ஆடுஉக்குணம்—ஆடவருக்குரியபிரதானகு
ணங்கள். அவை: அறிவு, நிறை, ஓர்ப்பு, கடை
ப்பிடியென்பன. அறிவு, எப்பொருளாயினும்
அப்பொருட்கண் நின்று அம்மெய்மையை
யுணர்வது. நிறை, “காப்பனகாத்துக்கடிவன
சடிந்து ஒழுகும் ஒழுக்கம்” ஓர்ப்பு, “ஒருபொ
ருளையாராய்ந்துணர்ந்தல்” கடைப்பிடி, “கொ
ண்டபொருண்மறவாமை” (இறையனார். உ.
உரை.) [நிறை, பொறை, தேற்றம், நீதி, சா
ல்புள்ளனும் ஐந்தும் ஆடவர்க்குரிய ஐங்குண
ங்களாகமென்பதுமொன்று.]

ஆடுஉவறிசொல் — உயர்திணை யாண்பா
லென்பதனை அறிவிக்கும்னகாவீற்றுச்சொல்.
(உ-ம்.) “என்காடுநெறையாடுஉவறிசொல்”
(தொல். சொல். ௫.)

ஆடை—1. உறையும்பாலில்மேலே எழும்பும்
செய்ப்புற்றுள்ள வடு (போர்வை) (உ-ம்.) “இ
டையர்தமிற்பாலாடை சுவர்த்தாளிவனென்
னா—வடைவறுதம்பாலாடையளித்தார்” (சே
துபு. கோடி. ௭௦.) 2. சேலை. (உ-ம் உதாரணம்
பார்.) 3. நீர்ப்பதார்த்தத்திலே மேற்பக்கமா
கப்படர்த்திருக்கும்போர்வை. 4. நெத்திரபட
லம். 5. பதினான்காம் நட்சத்திரமாகிய சித்தி
ரைநாள். (சூ. ரிதன். ௧: ௭௩.) 6. பனநிழி
ந்துண்டுகோல்.

ஆடையொட்டி—1. சேலைப்பேன். 2. பேய்
ப்புல். [ஆடை - சேலை. ஒட்டி - ஒட்டிவது.]

ஆடோபம்— 1. இறுமாப்பு. 2. பாக்கை.
3. வாய்க்கொள்ளுதல். 4. வீங்குமை. [சூ.
டொபம்.]

ஆண்— 1. ஆண்பால். (உ-ம்.) “ஆண்
பெண்ணுருவாகி” (கந்தபு. கடவுள். உ.) 2
ஆண்மகன். 3. ஒருமரம். (உ-ம்.) “ஆண்டி
நிழலோம்பியமர்துயின் மகன்மாவை” (தணி
கை. வீரா. சுஅ.) 4. தலைமை. (உ-ம்.) “ஆன
குமாறுமுக்கத்தெனத்தனை” (சிவதரு. சுவர்.
உஉ.)

ஆண்கடவீ—ஆண்மக்கள்தொழில். (உ-ம்.)
“நினைத்துநிங்குதலாண் கடன். (சிந்தா. பது.
உஉ.)

ஆண்கிரகம்— ஆண்கோள்; அவை: செவ்
வாய், வியாழம், சூரியன் என்பன. இவை “த
ரைமகன்பொன்கதிரான்” என்னும். விதநக.
பஞ்சாங். களஞ்செய்யுளாற்பெறப்படும்.

ஆண்துமதாண்—குங்குலியம்.

ஆண்துறி—ஆண்குற்றிக்கும் விசேட உறு
ப்பு. (உ-ம்.) “நும்மலம்விட்டோர்தம்மாண்
குறியறுத்திட்டொல்லை” (கூர்மபு. பிரயச.
௩௨.)

ஆண்கோள்—ஆண்கிரகம்.

ஆண்சத்தி—சிவனுக்குரிய நால்வகைச்சத்
திகளுள் ஒருவராகிய திருமால். (உ-ம்.) “சிவ
பெருமானுடைய அருட்சத்தியெனப்படுமின்
பசுத்தியுமையென்றும், அழித்தற்சத்தி ஐயை
யென்றும், சீற்றச்சத்தி காளியென்றும், ஆண்
சத்தி அரியென்றும் கூறப்படும். (கந்தபு. நவ.
௪௩-ம் பச்.)

ஆண்செருப்படி—சிறுசெருப்படிப்பூண்டு.

ஆண்டகை— 1. அரசன். 2. ஆண்டன்மை.
(உ-ம்.) “ஆண்டகைமன்னர்” (கந்தபு. ஆற்ற.
௩௬.) 3. ஆளும் அதிகாரப்பெருமையுடை
யோன். (உ-ம்.) “மன்னாயிர்குயிராய்கின்ற
வாண்டகையுணர்வுநல்லி” (கந்தபு. உருத்தி
ரர்கேள். வி. ௫.) 4. பெருமையிற்சிறந்தோன்.
(உ-ம்.) “அசைவுநீர் இமயங்கிச்சோருமாண்ட
கையசுவத்தாமன்” (சேதுபு. அசுவத். ௩௬.)
5. வீரன். (உ-ம்.) “அண்டர்பிராணளித்தசி
லையாண்டகையை” (பாரத. அருச்சுனன். 77.
௩௬.)

ஆண்டகைமை— 1. ஆண்டன்மை. (உ-ம்.)
“ஆண்டகைமைக்கவிழியிகையாமென்ற

ணியா தறுதவில்” (சணிகைப்பு, வள்ளி, ௧௧௭.)
2. வீரம்.

ஆண்டகையோர்—ஆண்மக்கள். (உ-ம்.)
“ஆண்டகையோர்களுமகன்றுசுந்திரன்” (கந்தபு. மார்த்தண்டேய, ௮௪.)

ஆண்டமை—ஆண்டதன்மை. (உ-ம்.) “நஞ்-
களவறுத்துநின்ருண்டமைகருத்தினுட்கசிந்
துணர்ந்திருத்தேயும்” (திருவாச. திருச்ச. ௩௫.)

ஆண்டலை—1. கோழிப்பறவை. (உ-ம்.)
“ஆண்டலையுயர்த்தவன்” (கந்தபு. தெய்வ. ௭.)
2. படைத்தலைவன். 3. பூவில்லாமரம்.

ஆண்டலைக்கொடி—தலையான்மகன்றலையு-
யும், உடல் புள்ளின்வடிவுமாக எழுதினகொடி;
இது: பேய்முத்தலியன் பல்வையுதகாரமற்
கட்டப்படுவது. (திருமுரு. ௨௨௭. உரை.)

ஆண்டலைக்கொடியுயிர்த்தோன்—சுப்பிர-
மணியன். (கு. நிகண். ௧: ௨௩.) (ஆண்டலை-
கோழி.)

ஆண்டலைப்பறவை—ஆண்மகனது தலை
போன்றவடிவமுள்ள ஒருவகைப்பட்டி. (மணி
மே. பச். ௫௩.)

ஆண்டலையுடுப்பு—ஆண்டலைப்புள்வடிவா-
கப்பண்ணிப்பறக்கவிட உச்சியைக்கொத்தி
மூலையைக்கடிக்கும் பொறியினாகள். (உ-ம்.)
“ஆண்டலையுடுப்பும்” (சிலப். அடைத். ௨௧௧.)

ஆண்டவரது—திருநாவுக்கரசு நாயனார்.
(உ-ம்.) “பந்தர்பலவாண்டவரசெலும்பெய-
ராற்பண்ணினமை” (பெரியபு. திருநாவு.
௨௦௧.)

ஆண்டவன்—1. அரசன். (உ-ம்.) “ஆண்-
டவன்களிறின்காநிகர்தாரை” (பாரதி. கா-
ண்ட. ௫௨.) 2. ஆளுகை செய்தவன். 3. கட-
வுன். (உ-ம்.) “ஆண்டவனாணன் கம்பனென்-
தேத்த” (கம்பார். ௩௦.)

ஆண்டளப்பான்—வியாழன். (உ-ம்.) “முர-
ணியவிருவோர் தந்தன் மொய்ம்பையாண்ட-
ளப்பான் நன்பால்—விரவினருரைப்ப” (சீகா-
ழிப்பு. சூரியன். ௩.) [ஆண்டு—வருடம். அள-
ப்பான்—அளப்பவன். ஒரிராசியில் ஒருவரு-
டம் நிற்போன் என்றபடி.]

ஆண்டான்—1. ஆண்டவன். (உ-ம்.) “இலங்-
கைவிலங்கலெய்தி—யாண்டானடிமைத்தொ-
ழிலாற்றவிலாற்றலுண்டேல்” (இராமா. கட-
ரு. ௧௨.) 2. யசமாகன்.

ஆண்டி—யாசகி. (உ-ம்.) “ஏத்திரப்பான்
மென்வையமேற்குரிசிறைவன்” (மறைசை.
௧௪.)

ஆண்டிச்சி—யாசகத்தி. (உ-ம்.) “ஒருதோ-
ழன்மநமாய்க்கொண்ட—ஆரமிசுமனைக்கிழந்-
தியாண்டிச்சிவடிவுகொண்டான்” (தண்ட.
௭௦.)

ஆண்டு—1. அவ்விடம். (உ-ம்.) “ஆண்டி-
லெடுத்தவாரமிவர்” (திருக்கோ. ௨௪௬.) 2.
ஆள் என்னும் பகுதியடியாற்றிற்றதெய்து
என்னும்வாய்பாட்டுஒருவினையெச்சம். (உ-ம்.)
“பன்னெடுங்காலமிந்தப் பாரினையாண்டு”
(இராமா. இலவண. ௧௧.) 3. ஓர் அசைச்சொல்.
(உ-ம்.) “உடுத்தாடையிலலாதார் நீராட்டும்
பெண்டூர்—தொடுத்தாண்டவைப் போர்புக-
லும்” (திரிகடு. ௭௧.) 4. வருடம். (உ-ம்.)
“ஆண்டுபண்ணிரண்டாமளவு” (கந்தபு. வன்.
௨௩௬.)

ஆண்டை—1. அடிமையைத்தாளுவோன்,
எசமான். (உ-ம்.) “சாரக்குழலிழையாடன்மே-
ற்கண்கிவந்துகழைத்தாண்டைசீறிடவே” (புரா-
ணைப்பள். ௮௧.) 2. அவ்விடம். (உ-ம்.) “சூத்-
திரத்துட்பொருன்னியுமாண்டைக்கு” (நன்.
பொதுப். ௨௩.) 3. தேட்கொடுக்கிப்பூண்டு.

ஆண்டையர்—1. அவ்விடத்தவர். (உ-ம்.)
“காண்டகுமிமைப்பிலராகிக்காட்சியா—லா-
ண்டையரிசிருவாரர்க்கந்தாமையமே” (இ-
ரகு. ௩௧௧. ௧௧.) 2. மனிதர்.

ஆண்டொழில்—பார்க்காமலேவை.

ஆண்டொழின்மைந்தன்—அருச்சுநன். (பிங்-
கல. ௭௪௩.)

ஆன்பனை—பூம்பாளையுடையதாய்க்காயா-
துநிற்கும்பனை. (உ-ம்.) “குரும்பையாண்
பெண்பனையினு மென்னும் வாய்மைகுலவுத்-
லால்” (பெரியபு. திருஞாந. ௧௮௦.)

ஆன்பால்—1. ஆண்டன்மை. 2. (இலக்-
கணம்.) உயர்நினையொருமையாண்பகுதிச்-
சொல். (நன். பெயரி. ௫. உரை.)

ஆன்பாற்பிள்ளைக்கவி—ஆன்பிள்ளையை
க்குறித்துப்பாடப்படுங் தொடர்நிலைச் செய்யு-
ளாகியபிள்ளைக்கவி. அது: காப்பு முதல்
சிமதேருருட்டல் ஈறாகப் பத்துதப்புகுட-
யது. (இலக்கணவி. ௮௦௬.)

ஆன்பிள்ளை—1. ஆண்குழந்தை. 2. ஆண்
மகன். 3. சாமரத்தியமுடையோன். 4. தலை-
வன்.

ஆண்மகன்—1. ஆணிற்கிறந்தோன். 2.
கணவன். 3. மதன். 4. மனிதன்.

ஆண்மரம்—1. அழிஞ்சில். 2. ஊவயிர-
முள்ளமரம். (சூ. நிகண். ௪: ௫௭.) 3. செம்மரம்.

ஆண்மாரி—கொற்றிபோலும் ஆண்மையுடையபெண்.

ஆண்மை—1. ஆண்டன்மை. (உ-ம்.) “ஆண்மைதிரிந்தபெண்மைக்கோலத்து” (சிலப். கடலாடி. ௫௬.) 2. ஆளுநன்மை. (உ-ம்.) “அருள்வலியாண்மைகலவி” (சிந்தா. குணமா. ௩௧௫.) 3. ஆளுமதிசாரம். (உ-ம்.) “அடவியெங்கணும்வேட்டையாற்றற்குள் பேராண்மை, நடவி” (பாரத. வார. ௧௨௬.) 4. உடையார்த்தன்மை. (உ-ம்.) “புல்லறவாண்மைகடை” (வள்ளுவர். ௩௩௬.) 5. உண்மை. 6. தைரியம். (உ-ம்.) “தொல்லாண்மைப்பாண்டவர்ச்சுத்துதுபோய்மிண்டதற்பின்” (பாரத. திருட். ௪௬.) 7. மஃமுயற்சி.

ஆண்மைச்சீனைப்பெயர்—கிணையுடைமையாகியபித்தம்பற்றி முடவன், பெருங்காலன் என்பவற்றிற்போல ஆண்மையையுணர்த்தும்பெயர். (தொல். பெய. ௨௬.)

ஆண்மைச்சீனைமுதற்பெயர்—முடக்கொற்றனிவன், முடக்கொற்றனிவ்வெருது என்புறப்போல்வன். (நன். பெய. ௨௭.)

ஆண்மைத்தன்மை—ஆண்மைத்தன்மை. (உ-ம்.) “உண்ணைக்கொன்றன்ருவிலியாக்கிடுஞன்—நண்ணைக்கொல்லுவதாண்மைத்தன்மலால்” (அரிச்ச. விவாக. ௧௧௫.)

ஆண்மைப்போதுப்பெயர்—உயர்திணையாண்பாலையும் அஃறிணையாண்பாலையும் ஏற்றுமபெயர். சாத்தன் இவன், சாத்தன் இவ்வெருது என்பவற்றிற்போல். (நன். ௨௮௪. ௨ரை.)

ஆண்மைமுதற்பெயர்—ஆணியையுணர்த்தும் முதற்பெயர். “சாத்தன்” என்பதிற்போல். (நன். ௨௮௬. ௨ரை.)

ஆண்மைமுறைப்பெயர்—ஆணியையுணர்த்தும் முறைப்பெயர். தந்தை என்பதிற்போல். (நன். ௨௮௬. ௨ரை.)

ஆண்வழி—ஆண்சந்தி.

ஆணகம்—சுரைக்கோடி.

ஆணம்—1. குழம்பு. (பிங்கல.) 2. கொள்கலம். 3. சிறுமை. (உ-ம்.) “ஆணயில்சிக்கைவீண்” (கந்தபு. வீரவாகு கந்த. ௩௬.) [இஃது ஆணகம் என்னும் வடமொழிக்கிடைபு.] 4. ஆணயம். (உ-ம்.) “ஆணமினெஞ்சத்தனிரீலக்கண்ணார்க்கு” (நாலடி. பொது. ௪.)

ஆணர்—1. நன்மை. 2. பாணர். 3. வளமை.

ஆணரசு—ஒருமரம். (உ-ம்.) “நெல்லி-

யாணரசு - லத்திகணிவர்கைமுருங்கையிருவேற்றேறுநிம்பம்” (தைல். தைலவ. ௧௩௫.)

ஆணவம்—1. அதிகச்சிறுமை. 2. கோளகபாஷாணம்; இது: முப்பத்திரண்டுபாவநாணத்தொன்று. 3. தான் பெரியவனென்றெண்ணும் அகங்காருணம். (உ-ம்.) “நானென்கின்றவாணவமடைந்திடிருக்க” (தாயு. சின்மயானந்தரு. ௩.) 4. (சைவசித்தாந்தம்) மும்மலங்களுள் ஒன்று; அது: செம்பிற்களிம்புபோல ஆண்மாக்களில் அகாதிவெயுடன்கலந்துறிந்ததாய், ஒன்றேயாய், ஆண்மாக்கடோறும் வெவ்வேறாய், அவைகளுடைய அறிவையுத் தொழிலையு மறைத்ததின்மத்தத்தக்காலவெல்லையிலே நீங்கும் அநேகசத்திகளுடையதாய்ச்சடமாயிருப்பது. (சி. சி. ௨: ௮0. ௨ரை.) [ஆணவம்-அணுசம்பந்தமானது. அணு-ஆன்மா, சிறுமை. ஆண்மாக்களோ அணுத்தன்மைப்படுத்திரிந்தல்பற்றி இப்பெயர்ததாயிற்று. சிவப். ௨. ௨. ௨ரை.]

ஆணவமலம்—மும்மலத்தொன்று.

ஆணவமறைப்பு—மூலமலத்தடை.

ஆணவோதி—கட்டளையினெருன். இஃது, ஆஞ்ஞாபயதிகெய்பர். சமஸ்கிருதச்சீலியாபதத்தின் திரிபு. (ய். வீ: காரக. ௨. ௨ரை.)

ஆணன்—1. ஆண்மையுடையோன். (உ-ம்.) “அரவாட்டியவாணனை” (சிவதரு. சுவர்க்கநாக. ௨௨௨.) 2. அன்புடையோன்.

ஆணு—ஒருமரம். (தொல். எழுத். உயிர்மய. ௨௬. இளம்.)

ஆணப்பிறந்தோன்—1. ஆவாரை. 2. கழுக்காரணி.

ஆணயி—ஆண்கட்சத்திரம். அவை: பாணி, கார்த்திகை, உரோகணி, புர்பூசம், பூசம், அத்தம், அதுடம், திருவோணம், பூரட்டாதி, ௨த்திரட்டாதி என்னும் பத்துமாம். இது: “பாணியுற்றேற்பூங்களைத்தம்பனையோணம்பாத-முரகிவைபாண” என்னும். விதாசு. பஞ்சா. கவ. கவிவாற்பெறப்படும்.

ஆணி—1. அச்சாணி. (உ-ம்.) “உருன்பெருந்தேர்க்கக்காணியன்னொருடைத்து” (வன். ௪௬௭) 2. உரலினடித்துவாய்த்தையடைக்கும் மரக்கட்டை. 3. உரையாணி. 4. எல்லை. 5. எழுதுமாணி. (உ-ம்.) “பித்திகைக்கொழுமுறையாணிகைக்கொண்டு” (சிலப். வேணி. ௫௫.) 6. ஒருமரத்துண்டை உல்லதுபலகையையுமற்றேனெடுபொருத்துதற்கு இருப்புமுதலியவைகளால் அகன்றதலையும் கூரி

ய துதியு முடையதாய்ச் செய்ப்படுமது. (உ-ம்.) “புகழாகவொட்டாத்தையாணியாகுமே” (இரகு. திக். உசு.) 7. கதாரோகம். அதி, பருக்கல்லுக்களின் மேண்டத்தலாலும் முட்கன்னைத்தொழிதலாலும் பாதத்தில் அரத்தைப்போலுயிருக்கின்ற முடிச்சுக்களையுண்டாக்குவது. (சீவரட். நகக.) 8. கருவியியிலுடாகும் ஒருவத்தப்பூரோகம். (சீவரட். உசுரு.) 9. கீலகம். 10. முதன்மை. 11. மேன்மை. 12. வாட்பல்லு. [1, 4, 12, சூனரி.]

ஆணிக்நுநத்து—பனை தெங்கு முதலியவற்றின் மூலக்குருத்து.

ஆணிச்சேருக்கம்—இலவணப்பாஷாணம், இது முப்பத்திரண்டு பாஷாணங்களிலொன்று.

ஆணிடி—உருமேறு. (கந்தபு. நகரழி. எள. உரை.)

ஆணித்தங்கம்—உயர்ந்த பொன்.

ஆணித்தாயம்—1. உறுதி. 2. நல்லமுத்து. 3. முதற்றம்.

ஆணிப்பு—} கண்ணில் வரும் ஒரு ஆணிப்பூடு—} கோய்.

ஆணிப்போன்—ஆணித்தங்கம். (உ-ம்.) “ஆணிப்போனிளுகியது” (இராமா. ஆரணிமாரீ. உசுக.)

ஆணிழந்து—சிரேட்டமானமுத்து.

ஆணிவேர்—மூலவேர்.

ஆணு—1. அன்பு. (மணிமே. பக். உ.) 2. இனிமை. 3. நன்மை. (உ-ம்) “ஆணுமைந்தர்கடேறவாளுது பார்த்தயர்வார்” (கந்தபு. மகே. நகர்பு. நக.)

ஆணெழுத்து—1. ஆண்பாற்படும்எழுத்து; அவை: குற்றெழுத்துக்கள் ஐந்தும். இஃது “ஆடுஉக்குறில்” என்னும் (இலக்கணவின். எளக-குருத்திரத்தார்பெற்படும்.) 2. உயிர்பன்னிரண்டுமென்பர். (பிங்கல. நகருஅ.)

ஆணை—1. அடையாளம். (பிங்கல. நகரு.) 2. ஆஞ்ஞா, சுட்டளை. (உ-ம்.) “நாயகனுணையாலே நடத்திடுஞ்சுத்தையெல்லாம்” (சி. சி. உ: இசு.) 3. ஆளுமிகாரம். (உ-ம்) “அரும்பதிசெல்வம் நல்கியாணையும் வைப்பன்” (சி. சி. உ: நக.) 4. வலு. (பிங்கல. நகரு.) 5. சத்தியம். (உ-ம்.) “மறுத்துரையலாணைநமதென்றான்” (கந்தபு. மாரக். இக.) 6. சபதம். 7. தடுத்தல். (பிங்கல. நகரு.) 8. நிக்கிரகவறுக்கிக கர்த்திருத்துவம். (சி. சி. உ: நக. ஞாநம்.) 9. மெய். (பிங்கல. நகரு.) 10. வெற்றி. (பிங்கல. நகரு.)

ஆணைச்சக்கரம்—இராசாங்கத்தத்துவம்.

ஆணைத்தன்மை—ஆணையினியல்பு. (உ-ம்.) “தற்பாவடுகளுணைத்தன்மையா லலகையீட்டம்” (கந்தபு. மேருப். உசு.)

ஆணையிடுதல்—1. சத்தியமிடுதல். 2. சபதஞ்செய்தல்.

ஆணைவழிநிறல்—அரசன்கட்டளைப்படிநிறல்.

ஆத்தம்—1. இட்டம். (உ-ம்.) “ஆத்தமாம்பவளராரின்றது” (ஞாநவா. சுக்கி. நக.) 2. குருவுக்குச்செய்யும் பணிவிடை நான்கனுள்ளொன்று; அது: குருவுக்குப்பிரியம்வா நடத்தல். (உ-ம்.) “ஆத்தமுயர்குருபாண்குற்றேவலை” (வேதா. கு. கஉ. உரை.) 3. பெற்றுக்கொள்ளுதல். [சூலூப்.]

ஆத்தர்—தலைவர். (உ-ம்.) “ஒங்குலகையரித்துமளித்துமளிப்பவரத்தரென்று” (திருநாற். சுசு.)

ஆத்தல்—1. அமைத்தல். (உ-ம்.) “அடுஞ்சுமரமாத்து” (பாதவெண். எருநு.) 2. கட்டிடத்தல், பணித்தல். (உ-ம்.) “தண்டாரணியத்து-எங்காத்திருந்தாரை” (சீகதா. கநக. நகரு.) [யாத்தல் என்பதில் யகாங்கெட்டுகின்றது.]

ஆத்தன்—1. அருகன். (கு. நிகண். க: உ.) 2. உள்ளொருளைக்கூறுவோன். (சைவப். உஉ.) 3. உள்ளவன். 4. சிவன். (உ-ம்.) “ஆத்தனமார்தவகன்கிரிநண்ணி” (கந்தபு. மகாசாத். கசு.) 5. தக்கவன். (உ-ம்.) “ஆத்தனான்றுமொதலாம்” (கந்தபு. காவலர். அ.) 6. நண்பன். 7. நம்பப்படுவோன். (சைவப். உஉ.)

[சூலூப்.]

ஆத்தா—அணிதுணாமம்.

ஆத்தாடியுள்ளான்—ஒரு குருவி.

ஆஸ்தாநசந்நோஷம்—1. கோணங்கித்தனமை. 2. வீசுக்கூத்து.

ஆஸ்தாநசந்நோஷி—கோணங்கி.

ஆத்தாநம்—1. ஆபத்து. 2. இடம். 3. கோபுரவாயில். (பிங்கல. நகரு.) 4. தங்குமிடம், பலரும்வந்து இருத்தற்குரிய நிறுத்தவிடம். (மணிமே.) 5. தருமசபை, இராசசபை. 7. பிரயாசம். [2, 4, 5, 9, 7. சூலூப்.]

ஆத்தாநமண்டபம்—1. கோபுரவாசலிலுள்ளமண்டபம். 2. சபைகடெஞ்சாலே. [சூலூப். 2. ஜீணாப.]

ஆத்தாநி—சபைகடமிடம். [இது அத்தா
ணியென மருவியவழங்குகின்றது. [சூலூர்நீ.]

ஆத்தாநீமண்டபம் — சபைகடமிஞ் சாலே.
[சூலூர்நீண்படம்.]

ஆத்தாள்—பார்வதிதேவி. (உ-ம்.) “ஆத்தா
ளையென்களபிராமவல்லியை” (அபிராமி.
கௌ.) 2. தாய். (உ-ம்.) “அப்பனிரந்துண்ணை
யாத் தாண்மலைநீய்” (தனிப்பா. காளமே. எசு.)
[இஃது சூலூர் என்னும் கடமொழியினின்
றுபிறந்ததுபோலும். சூலூர் - ஆதரவு, பற்
றுக்கோடு.]

ஆத்தி—ஒருமரம். (உ-ம்.) “சம்புகழிபா
த்தி” (சைவச. பொது. உக.) அது, திருவா
த்தி காட்டாத் திருவென இருவகைப்படும்.

ஆஸ்தி—1. ஆசனம். 2. சம்பத்து. 3. பா
கியம்.

ஆத்திக்கன்—வெருசஞ்செடி.

ஆத்திக்கியம்—கடவுளுண்டென்னும் விசுவா
சம், தேவபத்தி. (உ-ம்.) “நியமமாவது—தபசு
சந்தோஷம், ஆத்திக்கியம், தாநம், ஈசுவாபூ
சை, ஞானசாத் திரத்தைக்கேட்டல், இலங்கை,
புத்தி, செபம், விரதம் எனப்பத்துவிதம்”
(சி. சி. ௮: உக. சிவாக்.) [இஃது ஆத்திகம்
என்பதின் இவ்வந்தத்திதம்.] [சூலூர்நீ.]

ஆத்திகம்—1. கடவுளுண்டென்னும்விச
வாசம். (உ-ம்.) “ஆத்திகசாரம்பண்ணுமறை
கெறி” (த. நி. போ. ௩௫௬. பக்.) 2. சமயாசாரத்
திலன்பு. (சி-லி. கிரி. ௫. தா. ௩.) 3. தேவப
த்தி. 4. யானைக்கூட்டம். [1, 3. சூலூர்நீ.]
4. ஹாஸ்திகம். இவை சூலூர் ஹாஸ்தி என்ப
வைகளினின்றவந்தத்திதம்.]

ஆத்திகன்—1. கடவுளும் புண்ணியபாவமுமு
ண்டென்போன். (உ-ம்.) “பொன்னுலகமவெ
ந்நாசம்புண்ணியபாவம்புரிவார் சின்மலனுமு
ண்டென் றுநிச்சயித்தார்—இந்நிலையையாத்திக
சே” (சைவச. பொது. சசு. ௨. உரை.) 2. பத்
திமான். (உ-ம்.) “சோயவாத்திகத்தாத்திசு
ஞாயகத்தா—லோராருஞ்சிவஞாயகமெய்துவ
தற்கையுமில்லை” (சூத. எக்கி. பூ. ௨: கஉ.)
3. யானைக்கூட்டமுடையவன். (பாரதவே
ண். எக. ௬) 4. யானையிலேறிச்செல்வோன்.
(பாரத. வெண். எக. ௬.) [1, 2. சூலூர்நீ.] 3,
4. ஹாஸ்திகம்.]

ஆத்திகேடு—1. ஆற்றமே. 2. சத்துக்கேடு.

ஆத்திமுடி—1. ஒளையொச்செய்த நூல்க

ளுள் ஒன்று. [இது, நூலின்முதற்செய்யுளி
ன்று சதாந்நெற்ற பெயர். நன்னூலில் “மு
தனியித்தின்று” மென்பதுவிதி.] 2. சிவன்.
(உ-ம்.) “ஆத்திருமுடியமர்ந்ததேவனை” (ஆத்தி
முடி. காப்பு.) [ஆத்தி—ஆத்திப்பூம்பாலே. முடி—
தரிப்பகன்.]

ஆத்திட்டி—நீர்முள்ளிச்செடி.

ஆத்தியாலே—சோழர்சளுக்குரிய அடையா
ளமாலே. (மணிமே. பக். ௩௭.)

ஆத்தியந்தப்பிரளயம்—நல்லகையொடுக்
கத்தன் ஒன்று. (கூர்மபு. பதிச. ௩௩. உரை.)

ஆத்தியந்திகம்—ஆதிதொடங்கி அந்தம்வ
ரைக்குமுள்ளது. (உ-ம்.) “ஆத்தியந்திகத்துக்
கவிச்சேதமோ” (சி. சி. வரலாறு.) [சூழி—மு
தல். சுருகிக்—முடிவு.]

ஆத்தியன்—சிவன். [ஆதியுள்ளவன் என்
றபடி.] (சூழி—ய—ஒருவிருதி.) [ஆத்திமா
லையணர்ந்தவன் என்றும் பொருள்படும்.]

ஆத்தியாநீமிகநீதிரம்—ஆத்தியான்மிக
தால். (த. நி. போ. கசு.) அது கல்பதஞ்
சல்லியாசனென்னும் முநிவர்சனாந்நிரமத்திற்
சொல்லப்பட்ட சாங்கியபாதஞ்சுவேதாந்த
மெனமுன்றுவகைப்படும். சாங்கியம்:—நித்
தியநீர்மலமான ஆத்மசகநீதாநத்தில் குணத்
திரயாத்மகப்பிரகிருதயே பஞ்சலிம்சதி தத்
துவாத்மகசகத்தாய் விவசரிப்பதே சம்சாரப
ந்தமென்றும் சத்வாதிருணத்திரயாநுக்கிரம
த்தால் சேத்துமப்பிரகிருதி, பித்தப்பிரகிருதி,
வாதப்பிரகிருதியினுள்ளசாந்திருரோதமூடா
திருணயுத்தமான உத்தம மத்திம அதமபு
ருஷத்திரயவரணநீதி முத்தலானவையுண்டெ
ன்றுஞ்சொல்லும், பாதஞ்சலம்:—இயமநியமா
திஅல்தாங்க யோகத்தால் மனோநிச்சல சித்
தியாமென்று சொல்லும். வேதாந்தம்:—பிர
பஞ்சத்துக்குமிதிரயத்துவஞ்சாதித்து அத
ஞாந் பிரமத்தும ஐக்கியத்துவம் வர்ணிக்
கப்பட்டும் பாஸ்கரியம் மாயாவாதம், சத்தப்
பிரமவாதம், கிரீடாப்பிரமவாதம் என நான்
குபதமாம்.

ஆத்தியான்மிகநீதிரகம்—சிவசத்தியால்
வினக்கப்பட்ட சிந்தத்தியாகிய பரமான்ம
ஞாந ஆகமம்.

ஆத்தியான்மிகம்—1. தாபத்திரயங்களு
ளென்று. அது: சன்னாலும் பிற ஆன்மா
க்களாலும் வருவது. இது “தன்னாந் பிறாந்
நனக்குவருந்தக்குறல்—யின்னலில்லக்காவந்
தேனெறுமபுடென்னுதனீ—ரட்டைஉலவன்

முதலே மீனாவமாதியினால் - கட்டயில் கா
ன்பிகமேகான் ” என்னும் சைவச. பொது.
சகட. உரையாற்பெறப்படும். “ஆத்தியான்
மிகமாவது சடத்தோடுகடிய சேதநம் வாயி
லாகவருவது” என்றார் சிவஞானமுனிவர் (சிவ
ஞானபொ. உ. எம் வெண்பா. சிவஞா.) 2.
பரமாத்மமசம்பந்தமுடையது. [சூய்யா
திக: ஐயி மேல். சூதா - ஆன்மா. இக -
ஒருவிதி.]

ஆத்தியேட்டிகை - கோயிற்கட்டிடத்திற்கு
ஆதியில் வைக்கப்படுஞ்செங்கல்.

ஆத்தியை - தூக்கை. [சூடியா.]

ஆத்தியோபாந்தம் - ஆத்தொட்டி அந்தம்
வரைக்குமுள்ளது. [சூடியோபாந்: சூ
டியா - உப - ஐக.]

ஆத்திரதம் - இஞ்சி.

ஆத்திரம் - 1. கோபலிரைவு. 2. விரைவு.
(உ-ம.) “ஆத்திரம் வந்தவர்போலலையாமல்”
(தாடி. பாயப்புலி. இக.) [தெலுங்கு.]

ஆத்திரவம் -

ஆத்திரி -

ஆத்திரியம் -

ஆத்திரம்.

ஆத்திரேயம் - ஒரு வடநூல். இது வே
தாங்குமாகி கற்பவகைகளுனொன்று. அந்
திரிமுரிவாராற்செய்யப்பட்டது. (மணிமே.
உகௌ. பக்.)

ஆத்திரேயன் - 1. சந்திரன். (மணிமே.)
2. தந்தாத்திரயமுரி. [அத்திரிமகன் என
ப்பொருள்படும்]

ஆத்துமகந்தியை - தற்கொலை. [சூதுஹ
த்யா: சூது - தான். ஹத்யா - கொலை.]

ஆத்துமகந்தம் - தற்கொலை. [சூதுஹந
தம்: சூது - தான். ஹநதம் - கொலை.]

ஆத்துமகம் - 1. ஒருக்குசேர்த்திருக்குமது.
(உ-ம.) “மூலப்பிரகிருகியானது திரிஞ்ஞ
த்துமகமாத்தின்” (சி. சி. க: கக. சிவாக்.)
2. தன்மை. 3. பிறத்தல். 4. வடிவம். [சூ
துக.]

ஆத்துமகாதம் - தற்கொலை. [சூதுஹாத:
சூது - தான். ஹாதம் - கொலை.]

ஆத்துமநுபந்தா - பூனைக்காலிக்கொடி.

ஆத்துமகோஷம் - காசம்.

ஆத்துமசன் - புத்திரன். [சூதுஜி: சூது -
தான். ஜி - பிறந்தவன்.]

ஆத்துமசந்தி - ஐந்து சுத்தியினொன்று;
அது: பூதசந்தி, அந்தரியாகம், சமாதி என்
னும் மூன்றன் ஒருகுதி. (சைவச. பொது.
100உ. உரை.) விவேகசித்தாமணிகாரர் “சென
ச, ஆசமம், ஸ்தாநம், பஸ்ம, ருத்திராக்ஷதா
ணவசமந்திர கலாநியாசதிபாநாதிரசநகரே
ச்செய்வதே” ஆத்மசந்தி என்பர்.

ஆத்துமசை - மகன். [சூதுஜி: சூது -
தான். ஜா - பிறந்தவன்.]

ஆத்துமநுநன் - ஆத்துமாவை அறிந்த
வன். [சூதுஜி: சூது - ஆன்மா. ஜி - அறிந்த
வன்.]

ஆத்மநாநம் - ஆத்துமாவை அறிதல். [சூ
துஜி: சூது - ஜாநம் - அறிதல்.]

ஆத்துமநத்துவநுநன் - ஆத்துமதத்துவ
த்தை அறிந்தவன். [சூதுஜி: சூது -

ஆத்துமதத்துவம் - ஆன்மதத்துவம். [சூ
துஜி: சூது -

ஆத்மநிசகம் - கண்ணாடி. [சூதுஜி: சூது -

ஆத்துமநிசகம் - ஆத்துமாவின் நிலையை
அறிதல். [சூதுஜி: சூது - ஜாநம் - அறிதல்.]

ஆத்துமநிசம் - கண்ணாடி. [சூதுஜி: சூது -

ஆத்துமநிவேதநம் - தன்னைக்கொடுத்தல்.
ஆத்துமபுத்தி - தன்னறிவு. [சூதுஜி: சூது -

சூது - தான். வேதி - அறிவு.]

ஆத்துமபூ - 1. சிவன். 2. பிரமன். 3.
மன்மதன். 4. வீட்டுணு. [சூதுஜி: சூது -

ஆத்துமபோதம் - ஆத்துமஞானம். [சூது
ஜி: சூது -

ஆத்துமம் - 1. அரத்தைச்செடி. 2. சிவ
செத்து. 3. சிவாபுத்துமா. 4. பிராணன். 5.
மகம்.

ஆத்துமயோதி - 1. காமன். 2. சிவன். 3.
பிரமன். 4. வீட்டுணு. [சூதுஜி: சூது - மகம்,
தான். யோதி - பிறப்பிடம்]

ஆத்துமவசம் - தன்னையடக்குதல்.

ஆத்துமவசன் - தன்னையடக்கிக்கொள்ப
வன். [சூதுஜி: சூது - தான். வசம் -
அடக்கிக்கொள்ளுதல்.]

ஆத்மமா— 1. அக்கிம். 2. ஆன்மா. 3. உடம்பு. 4. உறுதி. 5. காடிக்குட்டி. 6. காற்று. 7. செவசெந்து. 8. சுபாவகுணம். 9. சூரியன். 10. தான். 11. பிரம்ம. 12. பிரயத்தினம். 13. மகன். [சூ.தூ.]

ஆத்மமாநீந்தம்— 1. ஆத்மமலாபத்திற்குரியது. 2. தன்பொருட்டு. [சூ.தூ.பா. 10: சூ.தூ - தான். சுயம் - பொருட்டு.]

ஆத்மாவஸீசேதம்— ஆன்மாவின் வீசேடகுணம். (உ-ம.) “ஆத்மாவஸீசேதமாயிருக்கிற அகங்காரமே” (சி.தி. உ.சுரு. சிவாக்.) [சூ.தூ; சுயவஸூஷம் - வீசேடகுணம்.]

ஆத்மை— 1. என்ருள். 2. ஓரதிரவலராகச் சொல். [இஃது “சுஜா” என்னும் உடமொழியின் வகாரம்போலும்.]

ஆத்மசந்தி— 1. ஐம்பத்தொரு குத்திரசத்திகளிரொருததி. (வி.ணி. உஎஎ.) 2. தனது சந்தி. [ஸூ.தி - வல்லமை.]

ஆத்மசந்தி — தன்னைச்சுத்தப்படுத்தல். [சூ.தூ.ஸூ.தி.]

ஆத்மசொருபலக்கணபநீரகம்— (வேதாந்தம். ஆன்மாவின் சொருப இலக்கணங்கள் ஐந்தன்கூட்டம். அவை: சத்து, சித்து, ஆநந்தம், நித்தியம், பூரணம் என்பன. அவற்றுள், அறிவேன், அறியேன் என்பதிலும், காமாதிரிவருத்திதோன்றாமிடத்திலும், தோன்றாமிடத்திலும், சாக்கிராதி அவததையிலும் தனக்கொருவாதையிலாமல் உண்டென்பதே சத்துருபமாம். சர்வாவததையிலும் வித்யங்களை இடைவிடாதரிவதே சித்துருபமாம். பாம்புபிரீதியில் வித்யாவதே ஆநந்தருபமாம். சதாதிரிதமாவதே நித்தியருபமாம். சர்வ சம்பந்தத்துவமே பூரணருபமாம். (த. நி. போ. கலக.)

ஆத்மநீத்யம்— (வேதாந்தம்) மூவக ஆன்மாக்கள், அவை: சீவர்த்துமா, அந்தராத்துமா, பரமாத்துமா என்பன. அவற்றுள், தப்தாயிண்டமபோலத் தேகங்க்குள்ளேசம்பந்தித்துச்சுலசுரகாலிககாரமுள்ளவனே சீவர்த்துமா. கமலப்பத்திரோதகம போலச்சுரகாரம்பொருத்தியும் பொருத்தாதவனே அந்தராத்துமா. லோகலிககாரத்துக்குச்சூரியன் எப்படிச்சாட்சிகளே அப்படிச்சீவர்த்தாவிககாரசாட்சிகளேபரமாத்துமா. (த. நி. போ. கலக.)

ஆத்மநேபதம்—கர்த்திரு கர்மணிக் கிரியா

பலத்தைப் பயப்பது. (பி. வி. கலக. உரை.) தன்பொருட்டுச்செய்யுந்தொழிலைக்குறிக்கும் வினைச்சொல். (பிரமோ. நி. சரு.)

ஆத்மப்பிரபோதம்— இருக்குவேத உபரிடதங்களுளொன்று. (கூர்மபு. அட்டமூர். உசு. உரை.)

ஆத்மப்பிராராதம்— பஞ்சப்பிராராத மந்திரங்களுள் ஒன்று. (த. நி. போ. உகசு.)

ஆத்மம்— அதர்வணவேத உபரிடதங்களுளொன்று. (கூர்மபு. அட்டமூ. உசு. உரை.)

ஆத்மலக்கணம்— (வேதாந்தம்) ஆத்மாவின் இயல்பு; அவ்வியல்புகள், சத்து, சித்து, ஆநந்தம் என்பன. (வாகுதேவ. கல.)

ஆத்மவதம்— தற்கொலை. [சூ.தூ.வயா: சூ.தூ - தான். வயம் - கொலை.]

ஆத்மாநந்திநந்தி— தன்னைக் குத்தினுள் எனப் பொருள்படும் ஒரு வடமொழிவாக்கியம். (பி. வி. கலக. சல. உரை.) [சூ.தூ. நா - தன்னை. பரிநந்தி - குத்தினுள்.]

ஆத்மாநந்தம்— சேவனவன் தனது பிரியத்தைத் தநாதிவியங்களுள்ளேமல் வைத்து அவைகளை இன்பமாய் அநுபவிக்குமிடத்து அநுபவிப்பானும், அநுபவமுமாகிய இரண்டினிற் உதிக்கும் பயன் என்றபர். [ஆத்மாவை முன்னிடிலேயும் ஆநந்தம்.] (வேதா. சூ. கரு.) [சூ.தூ - ஆநந்தம்.]

ஆத்மாநவாத்மோகம் — அடிவயிற்றிலே வேதையைச்செய்கின்ற ஒருவகை வாத்மோகம். (சீவர்த. கலக.) [வயிற்றில் சத்தத்தை யுமுட்புதலையுத்தருதலால் வந்தபெயர்.]

ஆத்மாரோபணம்— மூப்பத்திராண்ட உபகாரங்களுள் ஒன்று. (த. நி. போ. கலக.)

ஆத்மிகம்— ஆன்மசம்பந்தம். (வி.ணி.) [சூ.தூ - இக - ஒருவிகுதி. ஆத்மா என்பதிலின்றிவந்ததத்திதம்.]

ஆத்மிக-ஆகக்கடவன். (உ-ம.) “அன்னுதல்” பரி.

ஆத்ம-ஆகின்ற. (உ-ம.) “ஆதருகாவேயில்” (சந்தபு. திருவவ. கலக.)

ஆத்மங்கம்— 1. அச்சம். (உ-ம.) “ஆதங்கத் தென்திசைக்கூற்று” (மறைசையக். உஉ.) 2. அபத்து. 3. உபத்திரவம். (உ-ம.) “இப்பாதாத்மங்கமாற” [பாத. அருச்சுனந்திர. அன.] 4. கலகம். 5. காரகம். 6. தீங்கு. 7. கோய்.

8. வாத்தியவொலி. [சூகூம்: சூ; -தம்-இடர்.]

ஆததநம்—1. அழித்தல். 2. உபத்திரவம். 3. திருத்தியெய்தல். 4. நீங்கு. 5. பஸ்மமாக்கல். 6. பாலானது தயிராதற்கு உதையிடுதல்போல ஒன்றன் தன்மை திரிந்து வேறுதற்கு அதனோடு வேறென்றைச் சேர்த்தல். 7. வேசம். [சூகூஜம்:]

ஆதண்—1. நோய். 2. வருத்தம்.

ஆதண்டை—காற்றோட்டம்.

ஆததாயி—கொடியவன். (உ-ம்.) “கொடியவனென்றது, தீக்கொளுவார், கஞ்சிடுவார், கருவியற்கொல்வார், களவர், ஆறலைப்பார், குறைகொள்வார், பிறனில்விழைவாடொன்றிவர் முதலாயினோரை” இவ்வையடதுலார் ஆததாயிகள் என்பர். (வன். இடு. பரி) [சூகூகாயிடு: சூகூத - பரந்த.]

ஆததாயிதை—ஆததாயியுடைய தன்மை. [சூகூகாயிடு: சூகூகாயி-கொடியவன். தா - தன்மை.]

ஆதநம்—1. ஆசனம். (உ-ம்.) “ஆதநத்தி ணையிருத்தி” (தணிகை. நைமிச. கசு.) 2. எவ்வகையோகவுறுப்புகளினாலும், அது: சுபத்திகம், கோமுகம், பதமம், வீரம், கேசரி, பத்திரம், முத்தம், மயூரம், சுசம் என ஒன்பதாம். அவற்றுள், சுபத்திகம், தொடைக்கும் முழங்காற்கும் நடுவே இரண்டுள்ள காலையுஞ் செலுத்தி இறுமாந்திருத்தல். கோமுகம், சக்கரக்கத்தில் இருகாற்பாட்டையுமாறி வைத்து அவ்விருகாற் பெருவிரலைக் கையிற் பிடித்திருத்தல். பதமம், இருதொடைமேலுமிரண்டுள்ள காலையும் மாறுத்தோன்றவைத்தல். வீரம், வலத் தொடையில்தக்காற்பாட்டைச்சேர்த்தி யுறுமாப்புற்றிருத்தல். கேசரி, பீசத்தின் கீழ் சேவனியிடத்துப் பாட்டைவைத்து இடமுழங்கையை முழந்தாளில் வைத்து அங்குலி விரித்து நாகியையப் பார்த்திருத்தல். பத்திரம், பீசத்தின் கீழ் சேவனியிடத்து இருகாற்பாட்டையுமவைத்து அவ்விருபத்தையும இருகையால் இறுசப் பிடித்தையா திருத்தல். முத்தம், இடக்காற்பாட்டால் சேவனியை அமுத்திவலக் காற்பாடு அப்பாட்டின் கீழுமுத்த இருத்தல். மயூரம், முழங்கையிண்டு முந்திப்புறத்தில் இருதப் புலியிற் கையுள் நிக காளீட்டித்தலை நிரிந்திருத்தல். சுசம், சுசமுத்திடமும் எவ்வாற்றுக்குணையதுமோ அவ்வாற்றுக்தல்.

(கந்தபு. நகர. உடு. உரை.) 3. சேலை. 4. நீளம். 5. பார்வை. 6. விரித்தல். [1, 3. சூலந. 4, 5, 6. சூகூகூம்: சூ; -தந-விரித்தல்.]

ஆதநழித்தி—ஆசனமுர்த்தி.

ஆதபந்திரகம்—குடை. [சூகூவதுகூம்: சூகூவ - வெய்யில். சூகூ - காப்பது.]

ஆதபந்திரம்—1. குடை. (உ-ம்.) “சுருக்கியழும்பட் - டா தபந்திரம்போன நனதாமரையடவி” (பாரத. கிருட். அம.) 2. வெண்குடை. (சூ. நிசன். எ: கௌ.) [சூகூவதுகூம்: சூகூவ - வெய்யில். சூகூ - காப்பது.]

ஆதபந்திரம்—சூரியர். (உ-ம்.) “ஆதபத்தினர்பரிமுகர்வசுக்களன்னையர்” (கந்தபு. அயனை. 1. உ.) [சூகூவ - சுதது. ஐநுசுந்.]

ஆதபநீயம்—ஒருவகைநெல்.

ஆதபம்—1. ஒளி. (பிங்கல. ககக அ.) 2. குடை. 3. வெய்யில். (உ-ம்.) “சுவிகையிலாத பக்காப்ப” (கந்தபு. தெய்வ. எக.) [சூ; தப - பிரதாசம்.]

ஆதபவாரணம்—குடை. [சூகூவவாரணம்: சூகூவ - வெய்யில். வாரணம் - தடுத்தல்.]

ஆதபன்—1. சூரியன். (உ-ம்.) “ஆதபன் மகிருதலமாரியாவரும்” (கந்தபு. தெய்வ. ககௌ.) 2. பிராமணன். [சூகூவன்:]

ஆதபாபாவம்—நிழல்.

[சூகூவாலாவம்: சூகூவ - வெய்யில். ஸலாவம் - இன்மை.]

ஆதபோதகம்—காணற்சலம். [சூகூவொபு: சூகூவ - வெய்யில். உபு - சலம்.]

ஆதம்—1. ஆதரவு, விருப்பு. (உ-ம்.) “ஆதமெய்திவிந் நஞ்சலித்தேத்தியே” (கந்தபு. திருக்கல. 3௧.) 2. கூந்தற்பனை.

ஆதம்பேதி—செப்புநெருஞ்செய்யுண்டு.

ஆதமிலி—ஆதரவற்றவன். (உ-ம்.) “ஆதமிலியேனையல்லலறுததாட்கொண்டு” (திருவாசக. கண்டபத்து இ.)

ஆதம்—1. அறிவில்லாதவர். (உ-ம்.) “முல்லைப்பொன்னியுள்ளா - மருளாதரித்திரத்தோர்தறியார்” (முல்லைப. உச.) 2. குருடர்.

ஆதரிவணன்—ஆதர்வணவேதம்பயின் றேன். [ஆதர்வண என்பதினின் வந்த தத்தி தபதம்.] [சூபுவ-ணன்.]

ஆதரிவணிகள்—ஆதர்வணன். [சூபுவ-ணிகள்: சூபுவ-ணன்; இக - ஒருவிருதி.]

ஆதரம்—1. அன்பு. (உ-ம்.) “எம்பா-லா தா ன்கொடுதணிகைவெற்படைவசேல்” (கந்தபு. வள்ளி. ௨௨௭.) 2. ஆசை. (உ-ம்.) “கங்கையா ளிடத்திலாதாமெலிந்தகாலையிற் களிந்தவெ ற்பளித்த” (பாரத. குருகுல. ௧௬.) 3. ஆரம் பம். 4. உபசாரம். (உ-ம்.) “அன்புநீடியதத் தமிற்றிகழாதாங்கன்பெருக்கிணர்” (கோயி ர்பு. இரணிய. ௧௫.) 5. ஊர், (பிழ்கல், ஈனா.) 6. சிலம்பு. 7. மாக்கலக்கூலி. 8. ஈங்கை. [1, 6. சூபுவ. 7. சூபுவ. 8. சூபுவ. 9. கடத் தல்.]

ஆதரவு—1. அன்பு. (உ-ம்.) “ஆதரவிலா தாண்டெய்குல்லவல்லவாகும்” (பிரபலிங். வசவண்ணர். ௪௪.) 2. ஆதாரம். 3. உதவி. (உ-ம்.) “மூரமதன்—கண்ணின்காதாவாருள ரோ” (முல்லை. ௫௨.) 4. தேற்றுவதல். 5. போனப்பு. (உ-ம்.) “தென் னெதரவாற்சயற் கண்ணிதலைவன் நன்னையருச்சித்து” (திரு விளை. உலவா. ௪.) 6. விருப்பம். (உ-ம்.) “ஆ தரவுகொண்டேயலமந்தவைம்புலமாம்” (கந்த பு. மாரக்க. ௨௧.)

ஆதரிக்கை—அன்புசெய்தல். (உ-ம்.) “ஆ கம்பபந்தருமற் றுரணக்கந்தருமுற் றுதரிக்க கைக்கு” (திருப்புகழ். ௫௧௦.)

ஆதரிசநம்—1. கண்ணடி. 2. வெளிப்ப டையாக்கல். [சூபுவ-நம்: சூபுவ; உபுவ- காட்டுதல்.]

ஆதரிசம்—1. கண்ணடி, 2. கையெழுத்தி லுள்ளமூலப்பிரதி. 3. வியாக்கியானம். [சூபுவ-நம்: சூபுவ; உபுவ- காட்டுதல்.]

ஆதரித்தல்—1. அன்புவைத்தல். 2. ஆசை கூர்தல். 3. உதவிசெய்தல். 4. உபசரித்தல். (உ-ம்.) “காந்தாரிதுறுமகவானகருப்பமொ ன்று—வேந்தாதரிக்கத்தரித்தான்” (பாரத. ௪ம்பல. ௭௮.) 5. சங்கித்தல். 6. தாபரித்தல். 7. தேற்றுவதல். 8. விருப்பத்தல். (உ-ம்.) “ஆதரித்தருந்குணங்கள்” (ஞானவா. வை ராக். ௭௪.)

ஆதரிப்பு—அன்புவைத்தல். (உ-ம்.) “ஆ ழிவல்லவையாதரிப்பும்” (நாலாயிர. திருவாய். ௭௨.) (உ-ம்.)

ஆதல்—1. ஆகுதல். (உ-ம்.) “பணிவுடை யனின்சொல்லுதல்” (வன். ௧௫.) 2. ஆவது என்னும்பொருள்படும்ஆரிடைச்சொல். (உ-ம்.) “பொருந்துமோர் தலாத்திணைதலைத்துலா ம்பொன்னிலை—நிருந்தகாற்றுலாத்திணை தல்சுதாமாய்த்தகடுசெய்தே” (கூர்மபு. தாக். ௬௫.) 3. உண்டாகுதல். (உ-ம்.) “ஆதலுமழி வுருண்டோ” (பாரத. பதினா. ௧௫௧.) 4. கல்விதல். 5. கூத்து. 6. தரிசம். 7. துணு க்கம்.

ஆதலை—1. உதவி. 2. தாபரிப்பு.

ஆதலக்காரம்—வெய்யில்வழிகடப்பதினில் உண்டாம் ஒருவகைக்காரம். (சீவரட். ௪௭.) [சூதல—வெய்யில். ஐர—காய்ச்சல்.]

ஆதலம்—1. ஒளி. 2. குடை. 3. கொண் னைப்பு. (இராசவைத்.) 4. வெய்யில். (உ-ம்.) “ஆதலம்பனிமழையநிலத்தக்கருப்—பாதல மாமென” (கந்தபு. மாரக்க. ௧௬.)

ஆதலன்—1. சூரியன். (உ-ம்.) “இருட் கா ற்குலவன்றோ—கடவாதலன்” (கம்பரர். ௪௬.) 2. பிராமணன்.

ஆதலபாணன்—1. அதிகவருத்தம். 2. மக க்கலக்கம். [சூதல—வா. கதல.]

ஆதலை—1. ஆமணக்கு. 2. ஆலாசம். [அடி யற்றது எனப்பொருள்படும் ஆதல் என்பத ன்நிரிவு. [சூதல—அடி.] 3. எலியாமணக் கமரம். 4. மாதுளை. (உ-ம். நடை. அன்ன த்தைத். ௨௮.)

ஆதன்—1. அருகன். 2. அறிவில்லான். (உ-ம்.) “என்முன்வந்துதரு—மன்னாதுபோது” (கம்பரர். ௭௧.) 3. உயிர். (சூ. நிகண். ௨: ௧௦௫.) 4. குரு. (உ-ம்.) “ஈதனத்தம்பலந்தருமெச்ச மென்—ருதனஞ்சந்தனமலாரதியால்” (சேது. பாலோ. ௭௭.) 5. குருடன். (உ-ம்.) “ஆதன் பொருளானேன்” (தேவார. திருவெண் டெண். ௬த். ௫.) [1, 4. ஆதன் என்பதன் பகரங்கெட்டுஆதன் என நின்றதுபோலும்.]

ஆதனம்—நிலைமை.

ஆதனவினி—ஒருசேரன். (ஐக்குறு. ௧: வேட்கைப்பத்தி.)

ஆதனழி—ஒல்லையுந்தத்த பூதப்பாண்டி யன் னன்பருள் ஒருவன். (உ-ம்.) “ஆதனழி சியும்” (புறநா. ௭௪)

ஆதனங்கள்—ஒருகொடைபாரி. (உ-ம்.) “சல்லியுருவிவேங்கடங்கிழவோன்—செல்வு றியெழா அகல்லோமுதியுறதனுங்கன்” (புற நா. ௩௮௬.)

ஆதனூரி—ஒரியென்னுமவள்ளல். (உ-ம்.)
“அடுபோரானுவாதனூரி” (புறநா. கருக.)

ஆதாரம்—1. அடகு. 2. எடுத்தல். (சி-லி. ஞாந. கடி. தாற்.) 3. ஏற்றுக்கொள்ளுதல். 4. ஒன்பாசநாக்கிரியாக்குதல். 5. சுருத்தரித்தல். (உ-ம்.) “வேதாசமங்களுரைதுவின்வினம்புங்காலந்தனிலுரைத்த—வாதாரணத்தினியல்பதனை” (சரசோதி. சோடச. க.) 6. சுருத்தரித்தற்பொருட்டிச் செய்யப்படும் ஓம். 7. சங்கற்பித்தல். 8. செய்தல், செய்துமுடித்தல். (உ-ம்.) “அங்கி-யாதாரணமயினமறையோர்” (சேதுபு. அகத். ந.அ.) 9. தாபம், வைத்தல். 10. பிறப்பித்தல். 11. மங்கிறத்தினுலே நெருப்பைச்சுத்திபண்ணியுண்டாக்கல். 12. யானைமுடிக்கம். [1,2,4,5,6,7,9,11, ஸூயாந. 8, 10. ஸூதாந. 3, 12. ஸூடாந.]

ஆதாரமுக்கிரீதம்—சுருப்பாதார முகர்த்தம். (குமாரக. ச. எக.) [ஸூயாந. 8, 10. ஸூதாந. 3, 12. ஸூடாந.]

ஆதாரிகம்—சுருத்தரிக்கும்பொருட்டிச்செய்யுங்கிரியை. [ஸூயாநிக; ஸூயாந. 8—சுருத்தரித்தல். இக—ஒருவருதி.]

ஆதாரம்—1. இலக்கித்திற்குப் பதினெராயம். (சோதிடகடல்.) 2. இலாபம். 3. நன்மை.

ஆதாரகாரகம்—(இலக்கணம்) ஏழாம்கேற்றமைவியையோடுமுடிவது. (வீர. சோ. உபகார. க.)

ஆதாரசத்தி—சிவசத்தியாலதிட்டிக்கப்பட்டருண்டலிவீசத்தி. (சி-லி. சரி. உக. தாற்.) (உ-ம்.) “இயங்குமாதாரசத்திட்டத்தினிருந்துகூறும்—நயக்கொளுநிலிங்கத்தாயித்து” (குத. சிவமா. ச: கன.)

ஆதாரசுத்தி—இவையோகஞ்செய்யப்பிரயத்தரஞ்செய்யும்போது செய்யுஞ் சாதகங்களில் ஒன்று; அஃது ஆதாரங்களாறியுண்டுகளிட்செய்தல். (ச. ந. போ. ந.ருக.)

ஆதாரநாடம்—முதுகெலும்பு.

ஆதாரநீக்கை—சிவன் குருமுர்த்தங்கொண்டசெலாக்குச்செய்யுநீக்கை. (ப. பா. கரு.)

ஆதாரம்—1. ஆதரவு. (உ-ம்.) “ஆதாரமிலேனருளைப்பெருவேந்தோடுகுருமுற்றுவினைந்திலையே” (கந்தரது. உக.) 2. இடம், பற்றுக்கோடு. (உ-ம்.) “புணருமாதாரமுட்புளிணமாங்கதி-விணையுமாதேயமும் புளிணமானுமே” (சேது. சந்த. அக.) 3. உடம்பிதான் விசேடமான இடம்; அங்கிலடங்கள்: மூலாதாரம், சுவாதிட்டாரம், மணிபூரகம், அநாகதம். விசத்தி, ஆஞ்ஞை என்பன. (உ-ம்.) “படர் தருமிருமுன்றியவாதாரம் பயிறுபொருளுணர்ந்தேதி” (குத. சிவமா. க: கஅ.) 4. உடம்பு. (சூ. நிகண். உ: அரு.) 5. (இடப்பொருளில்வரும்) ஏழாம்கேற்றமை. (உ-ம்.) “சிட்டாரவதியொடாதாரமென்றறிதேனொழியே” (வீரசோ. வேற்றுமை. க.) 6. காத்தல். 7. கொள்கலம். 8. தாங்குமது, தரிக்கும்மது. 9. நிலை. 10. பாத்தி. 11. மாக்கலக்கல். 12. மறை. 13. வரம்பு. 14. வாய்க்கால். [1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 13, 14. ஸூயாந. 11. ஸூதாந. 12. ஸூயாந.]

ஆதாரயோகம்—ஒருவகையோகம். (உ-ம்.) “இப்படியறித்துசேர்க்கைக்கியம்புமூலத்தையந்த—வொப்பிலாவெழுத்தைவித்துநாதமோடிச்சரித்து—அப்பாளுசோதிநோக்கியமைவாதாரயோகம்” (த. நி. போ. ந.எக. பக்.)

ஆதாரலக்கணம்—ஆதாரத்திச்சுரியபெயர் ஆதேயத்தைக்கருதிற்பது. அது: கட்டில் கூப்பிட்ட—து என்புதி ஆதாரம்கியக்கட்டிலின்பெயர் அதிலுள்ளபுடனணுக்காதல்பொல்வது. (சி. பாயி. குருவண. ஞாநப்.)

ஆதாரம்—1. அந்த சிவியிலிருப்பவன், மகக்கலக்கருடையவன். (உ-ம்.) “ஆதாரியையொன்றறியேனையுத—தீதாளியையாண்டதுசெய்யுமதே” (கந்தரது. ந.அ.) 2. புரட்டல். 3. பெருமைபாராட்டல். (உ-ம்.) “ஆதாரிவாயின” (திருப்பு. 109௭.) 4. பேசோலி. 5. மகக்கலக்கம். (உ-ம்.) “ஆதாரின்புகிரேகாலகலவியிடாலே” (திருப்பு. கசந.)

ஆதாரிக்நாடம்—பெருமைபாராட்டுகோன்.

ஆதாரித்தல்—ஆராசப்படுத்தல்.

ஆதாரிமன்னன்—சமீப.

ஆதாரம்—ஒருவகைச்செடி.

ஆதி—1. அடகு. 2. அதிரயம். 3. அருகன். (சூ. நிக. க: ந.) 4. ஆவல். 5. ஆவாயெனப்பொருள்படும் ஒரு முன்னிலாவின்முற்று. (உ-ம்.) “எலாதிசெய்க்கெமென்றுரைக்குமினமருந்து—போலாதியென்ன” (கந்தபு. அகாராயக. உசு.) 6. இடமாக்கல். 7. இறைவன். 8. எசமான. 9. ஏழுவாய். 10. ஒருதானம். 11. காய்ச்சற்பாவாணம். 12. காரணம். (உ-ம்.) “புதைத்த—ஓதியானவன்காட்டலாகும்” (சி. சி. அளவை. க0.) 13. சிருட்டிக்கடவுள். (உ-ம்.) “அத்தியுமாதிருமாங்கு” (சிவஞானபோ. க: உ. வெண்பா.)

[ஆகுபெயர்] பிரமா. 14. சிவன். (உ-ம்.) “ஆதிதன்னருளெய்தியவன்றிருப்பாததாமரை குடிய” (கந்தபு. திருக்கலா. உஉ.) 15. சூத்திரம். 16. சூரியன். 17. திரோதாநகத்தி. (உ-ம்.) “பாந்தபாரபரையாதிபரணதிச்சை” (சிவப்பி. மங்கல. உ.) 18. தொடக்கம், ஆரம்பம். (உ-ம்.) “அந்தமுமாதியுநிலலாமறை சையிலத்தர்தம்மேல்” (மறைரை. காப்பு.) 19. தொன்மைவனப்பு; அஃது: உரைவிராய்ப்பழங்கதைப்பொருளாகச்செய்வது, அதனைப்பெருந்தேவனார் பாரதம்முதலியனவற்றிற்காண்க. 20. நேரோடல் (உ-ம்.) “ஆதிவருகதிப்பரியும்” (பாரத. இராய. கங்.) 21. பதி. கடவுள். (உ-ம்.) “சொற்றவந்தியுநேரமுறுவான்றனை யுற்றவாலியுமொனன்” (கந்தபு. கங்கிர. உஅ.) 22. முதன்மை. (பங்கல. நடகஉ.) 23. பிரதானம். (உ-ம்.) “வியாகரண - மணிகண்டவாதிவிபுதர்கள்” (கம்பரங். சக.) 24. புத்தன். 25. போதல். 26. மண்டலமாயோடெகு. 27. மனவருத்தம். 28. மனவிரும்பம். 29. மிருதபாஷாணம். 30. முதல். 31. முதலாம்பாகம். 32. முதலியவை. (உ-ம்.) “இருக்காதிமறைமொழிந்தோன்” (பாரத. சிறப்புப்பா. உங்.) 33. முதன்மை, சிரோட்டம். (உ-ம்.) “பண்ணையர்சமக்கு-மேமுதற்பயிமறைக்கெலாமாதிபெற்றியலும்-ஓமெனப்பபிழங்குடிலேய” (கந்தபு. அவைபுகு. கங்.) 34. முற்காலம். (உ-ம்.) “ஆதியின்மாதுகொண்டமர்செய்தாலென” (கந்தபு. மூன்றாடல். இடி.) 35. முன்னுள்ளபொருள். (உ-ம்.) “விதிமுதலுரைக்குஞ்செயலினுக்கெலாமாதியாய்” (கந்தபு. அயனைச்சிறைபுரி. கஅ.) 36. வரவுநோக்குகை. 37. வரஸ்தானம். 38. விட்டுணு. (உ-ம்.) “காதியதினராகாகூன்றனை - யாதிவெங்கோலமன் றளித்தவாறுபோல்” (பாரத. வேத்திர. நட.) 39. வேர். (தைல. தைலவ்.) [1, 2, 6, 15, 27, 28, 36, 37. சூயி. 25. சூகி. 12, 18, 23, 30, 31, 32, 33, 34, 35. சூதி.]

ஆதிக்கநோகாரி—நவச்சாரம்.

ஆதிக்கம்—1. உரிமை. 2. முதன்மை. (உ-ம்.) “ஆதிக்கநல்கினவாரிந்தமாயைக்கு” (தாயு. மௌநகுரு. உ.) 3. மேன்மை. (உ-ம்.) “சுவநெலித்தியாதிக்கத்தால்” (சி. சி. உ: உஉ. சிவாச.) [சூயிகுப.]

ஆதிக்கமேகரோகம் — முதலாமாண்டுகாய்ச்சினாலும், சும்மாவைத்திருந்தாலும் இ

ளநீர்ச்சலம்போலவேறிதழும் வாசனையுமுள்ளதாக இருக்கும் ஒருவகைமேகரோகம். (சிவாட. கஞச.)

ஆதிக்கநிபேதம்—அன்னபேதி.

ஆதிக்கன்—1. உரிமைக்காரன். 2. பெரியவன். மேன்மகன். 3. முதன்மைவனவன்.

ஆதிக்கன்னுதம்—அன்னபேதி.

ஆதிக்கியம்—1. அதிகமாந்தன்மை. (உ-ம்.) “சாத்துவிதருணதிக்கியத்தால்” (சி. சி. உ: ருஅ. சிவாச.) 2. மேன்மை. (உ-ம்.) “மௌநமந்திராதிக்கியவித்தையை” (தாயு. மலை. அ.) [சூயிகு:] சூயிகு என்பதின்னிறுவந்தத்ததிதபதம்.]

ஆதிக்கநிபு—சுவர்க்காரம்.

ஆதிக்கநு—முப்பூ; அது: பஞ்சலோகங்களைப்பேதிக்கச்செய்வது.

ஆதிக்கவுள்—முதற்கடவுள்.

ஆதிக்கநேசுனி—மகந்தச்சத்திரம்.

ஆதிக்கம்—1. சிறுதுறிஞ்சாக்கொடி. 2. முதலியன. (உ-ம்.) “சீடற்குபதேசாதிக்கமும்” (வேதா. சூ. கஉ.)

ஆதிக்கமாதம்—அதிகமாதம். (உ-ம்.) “தலையாமுவாவிரண்டுப்பெறச் சங்கிரபித்தலன்றேற் - நலையாமுவாவிரிற்சங்கிரபித்தலபிதையரண்டான் - சூலையாதயம்பெறுதிங்கலையொன்ளியருணிதக் - கலையாணாதிக்கமாதமென்றேதிக்கழித்தனரோ” (குணகுண. அக.) [அதிகம் ஆதிக்கம் என்று விகாரப்பட்டது.]

ஆதிக்கான்—பிரமதேவன், சிருட்டிப்போன். [சூதிக்கார: சூதி-முதல், கார-செய்வோன்.]

ஆதிக்கி—1. பிரமதேவன். 2. வான்மீகமுனிவன். (உ-ம்.) “வான்மீகியென்னும்ஆதிக்கி” (விசார. கடு.) [சூதிக்கி: சூதி - முதல். கவி - புலவன்.]

ஆதிக்காரணியம்—இடமாக்கல். [சூயிகாரணம்; அதிகாரணம் என்பதின்னிறுவந்தத்ததிதபதம். அதிகாரணம் - இடம்.]

ஆதிக்காரணாரியம்—முதற்காரணத்தினின்றோன்றியகாரியம். (உ-ம்.) “மன்னாலாகியகுடம்”. (நன். பெய. சா.)

ஆதிக்காரணம்—முதற்காரணம். (உ-ம்.) “தற்பராவுலகுக் காதிகாரணந்தான் தலைமையிலு

யிருடன் சட்டத்தைச் சொற்றிடிப்பழுதால்” (சிவதத்து. ௧௫.) [சூழிகாரண.]

ஆதிக்காரிகள்—அதிக்காரமுடையவன். [சூழிகாரிகள்; சூழிகார; இச-ஒருவிகுதி.]

ஆதிக்காலம்—முற்காலம். (உ-ம்.) “ஐயகே னெனையாதிக்காலந்தனிவளித்த-மையுலாவருகளைத்தின்ன” (கந்தபு. அயனைச்செறையு. ௭.)

ஆதிக்காத்து—குதம்.

ஆதிக்கருதி—பரமாத்மனாலுபதேசிக்கப்பட்டபரமார்த்தமுடையவாக்கியசமூகம். (சைவப். ௨௮.)

ஆதிசந்தி—திரோதாச்சந்தி; இது: சிருட்டி, திதி, சங்காரம், திரோபவம் என்னுங்கிருத்தியங்கள் எண்கையும் ஆரிணி, ஜகநி, ரோதயித்திரிசுபமாயிருந்து செய்யும் என்றும், பராசத்தியில் ஆயித்தொருகூறு வலியுடையது என்றுஞ்சொல்வர். (சதாசிவ. ௩.) இத்தச்சத்திருட்டுடைத்துப்பதித்தபோது அவனுக்கு இத்தச்சமுசாரத்தில்தெறுப்பும் மோட்சத்தில்திருப்புகுஞ்சிட்டுக்குருசேவையுமாயி அடையானமுண்டாகின்ற தென்பர். (சி-வி. கிரி. ௧. உரை.)

ஆதிசந்தாசிவர்—அநாதிவாரத்தொருபமானமகேசுவானினின்றந்தோன்றினவர். இவருக்குப்பதினைந்து முகங்களும், பதினைந்துகால்களும், பதினைந்துகைகளும் உள்ளன. (த. நி. போ. ௧௫௬, பக்.)

ஆதிசந்—மகாட்சத்திரம்.

ஆதிசாரம்—சிற்புதுகளைமுப்பத்திரண்டின் ஒன்று.

ஆதிசாந்முரிவன்—புத்தன். (மணிமே.)

ஆதிசந்தபதி—இடைக்காலத்திலேகித்தித்தபதித்துவமுன்னவா. (உ-ம்.) “ஆதிசத்தபதிக்களும்பசுக்களும்மந்தமென்றும்” (சி. சி. ௨: ௨. ஞாந்.)

ஆதிசிருட்டி—மகதத்துவகிருட்டி. (உ-ம்.) “ஆதிசிருட்டிமகாஎனன்னவரைவர்” (சுர்மபு. பல்வகை. ௭.)

ஆதிசேடன்—பூமியைத்தாங்கிக்கொண்டு இருக்கின்றது என்று சொல்லப்படும் அந்தன் என்னும் பாம்பு. (சங்கார. காலத்தின்பின்னும் எஞ்சிநிப்பவன் என்றபடி.) (உ-ம்.) “ஆதிசேடனைமுதலாவின்னத்தையே” (நல். பாரத. ௨ தக். ௧௬.)

ஆதிசைவம்—ஒருவகைச்சைவம். (த. நி. போ. ௨௫௩.)

ஆதிசைவரீ—அநாதிசைவாராகியசதாசிவமூர்த்தியுடைய ஐந்துதிருமுகங்களினூடேகித்தப்பட்ட இருமுகமுடைய கோத்திரங்களிற்றித்தவாராகிய சிவப்பிராமணர். (உ-ம்.) “இறைவன்-நருதிருமேனிதீண்டிமாதிசைவாரவாழ்வீதிதன்பலவால்” (சணிகைபு. நகரப். ௧௦௫.)

ஆதிசைவன்—சிவப்பிராமணன். (உ-ம்.) “அனைத்துலுணர்ந்திரிசைவனென்றுணர்வீரென்னை” (பெரியபு. தமெத்தா. ௫௪.)

ஆதிட்டம்—1. கட்டளையிடப்பட்டது. 2. சொல்லப்பட்டது. 3. போசநசேடம். [சூழிஷ்ட:]

ஆதிட்டி—பிரமசாரி. [சூழிஷ்டி: சூழிஷ்டி-உபதேசிக்கப்பட்ட. இ-ஒருவிகுதி.]

ஆதித்தசயநம்—ஒருவிரதம். (உ-ம்.) “ஆதித்தசயநமென்னும்விதமொன்றெமக்கன்பாமால்” (மச்சபு. ஆதித்தசய. ௩.)

ஆதித்தபுடம்—சூரியபுடம்.

ஆதித்தபுத்தி—அருக்கபுத்தி.

ஆதித்தநம்—1. காலிக்கல். 2. தாரிக.

ஆதித்தமண்டலம்—1. இருத” . மலத்தில் அமகோணமாய் எட்டித்தமுடைய ஒருபுத்தபமாய் வாணையுட்போன்று தீழ்கோக்கியிருப்பது. (வேதா. தத். ௯௨.) இது இருதயமுதல் கண்டத்தாநமனவரிற்பது. 2. சூரியமண்டலம்.

ஆதித்தமணி—1. சூரியன். 2. முத்து.

ஆதித்தரீ—1. சூரியர். (உ-ம்.) “ஆதித்தரீபன்னிருவாச்சுவீனிகளிருவர்” (பிசுல. ௧௭௮.) 2. தேவர். (சூ. நிகண். ௧: ௪௨.) 3. பன்னிரண்டு. (உ-ம்.) “நறுமணச்சத்தக்காழைநானிலம்புகழாதித்தரீ-பன்கொண்டோரோருந்தேறிட்டு” (சைவ. சைவல. ௧௪.) [இஃதொருகுறிப்பொழி.] [சூழிஷ்ட] என்பதில்யகரமெய்க்கட்டது.]

ஆதித்தவாரம்—சூரியற்குக்கிழமை. (உ-ம்.) “ஆதித்தவாரத்தானேனும்” (மச்சபு. ஆதித்தசய. ௪.)

ஆதித்தன்—1. ஆதிக்குரு. 2. சூரியன். (உ-ம்.) “ஆதித்தனருங்குலமன்னர்” (அரிச்சந்திர. விவாக. ௬௧.)

ஆதித்தனகூர்மை—இலவணபாஷாணம். அது முப்பத்திரண்டு பாஷாணங்களிலெழுந்து.

ஆதித்தன்மத்திமச்சா—ஆதித்தனுக்குக்கற்கடகமுதல் ஆதிராகியற்கண்டகா.

ஆதித்தன் வெள்ளை—ஆதித்தன் கூர்மை.
ஆதித்தியசா—ஆதித்தனுடைய சாவாக்கியம்.

ஆதித்தியசூரு—1. இயமன். 2. கண்ணன். 3. குரங்குகளுக்கு அரசனாகிய சுக்கிரீவன். 4. சகியென்னுங் கிரகம். [சூழித்து] வய-ஞ-ம-கன்.]
சூழித்து; வய-ஞ-ம-கன்.]

ஆதித்தியம்—1. விரும்பினர்க்குச் செய்யுமு பசாரம். 2. கவனித்தல். [சூழியு] ம-கன்.]
-விரும்பினன். ய-ஒருவிரும்பி.]

ஆதித்தியர்—1. அதிதியிடத்திலே காசிபப் பிரசாபதிக்குப் பிறந்தபுத்திரர். இவர்: தா தா, மித்திரன், அரியமன், இத்திரன், வருணன், அமிசுமந்தன், பகன், விசுவந்தன், பூடன், சவீதா, துவஷ்டா, விஷ்ணு எனப்பென்னிருவர். விஷ்ணு, இத்திரன் என்னுமிருவரும் வைவசுவதமதுவந்தரத்திலே ஆதித்தியராகவிரும்பு சட்சுமரமதுவந்தரத்திலே துவஷ்டதாரயினர். கற்பாரம்பத்திலே பிரமாவிராற் சிருட்டிக்கப்பட்ட ஐயரொன்றும் இவரைச் சொல்வார்கள். இப்பென்னிருவரும் சிருட்டியில் இச்சையில்லாதவராய்ப் பிரமாவினது ஆஞ்ஞைக்குட்படாராயினர். அதனால் மதுவந்தரங்கடோறும் பிறக்குமாறு சயிக்கப்பட்டார்கள். இருக்குவேதத்திலே அதிதி என்னமர்புத்திரரையினருளென்றும் அவருள்ளே ஒருவனைப் புறத்தே தள்ளிவிட்டு மற்றையெழுபவையுமுடன் கொண்டு தேவர்கள் பாற் சென்றாளுென்றுக் கூறப்பட்டிருத்தலை நோக்குமிடத்துப் புறத்தே தள்ளப்பட்டவனாகிய விசுவதன் என்னும் புத்திரனே இப்பூலோகத்துக்கு ஒளிதருபவனெனெனக் கொள்ளல் வேண்டும். மற்றைய எழுபவரும் மேன்மேலுள்ள உலகங்களுக்குக் கதிராவர்களாயினார்கள். ஆதித்தியர் பன்னிருவர் பெருமருவத்திலுள்ளனவோம். ஆயினும், ஆதித்தியர் பன்னிருவரும் வேறு. உலகத்திற்குப் பிரத்தியக்ஷமாகவுள்ள சூரியனும் வேறு. ஆதித்தர்—சோதிருபர். சூரியன்—அச்சுநிருபன். 2. தேவன். (உ-ம்) “ஆதித்தியரினுபேத்திரன்” (கூர்மபு. திருக்கல் - ௩௩).

ஆதித்தியன்—1. சூரியன். (உ-ம்) “திங்களுமாகித்தியனு மெழுந்தாற்போல்.” (நாலாயிர. முதலா, திருப்பாவை. உ-உ.) [அதிதிபுதல்வனெனப் பொருள்படும் ஒரு தத்திதபதம்.] 2. தேவன். 3. விரும்பினன். [1, 2. சூழித்து; 3. சூழியு.]

ஆதித்தியை—சாச்சுவதி.

ஆதிதமோமயசிநுட்டி—முதலிற் றேன்றிய ஒருவகைச்சிருட்டி. அது. தம்ம, மோகம், மாமோகம், தாயிச்சிரம், மத்தாயிச்சிரமென ஐந்துவகைப்படும். (உ-ம்) “துன்னிமுன் புத்தியாதி தமோமய சிருட்டி. தோன்றிற்-தன்னின் வகையோரைத்தாந்தமமோகமாமோ கஞ்சீர்-மன்னு தாயிச்சிரம் மத்தாயிச்சிரமென வகுப்பார்” (கூர்மபு. பலவகை. உ.) [தமோமயம், அவிச்சை.]

ஆதிநாரணம்—அடருகொடுத்துக் கடன்பட்டிருத்தல். [சூயி-அடரு. யாரண-கடன்பட்டிருத்தல்.]

ஆதிதேயம்—அந்நபாராதிக்கொடுத்து அதிதியைப் பூசித்தல்.

ஆதிதேயன்—1. தேவன். 2. விரும்பினரை உபசரிப்போன். (உ-ம்) “செந்தழல்வேள்வி கூடாதிதேயயோ” (பாரத. வேத. ௩. ௪.) [1. சூழிதெயம், 2. சூழிதெயம்; கூடியிடு-விரும்பினன், தேவமாதர். ஏய-ஒரு விரும்பி.]

ஆதிதேவன்—1. சிவன். (உ-ம்) “ஆதிதேவனருளுமைத்தனவனுள்ளத்தை நோக்கியே” (கந்தபு. அயனைச்சிறைபுரி. ௩) 2. சூரியன். 3. முதற்கடவுள். 4. விட்டுணு. [சூழிதெயம்; சூழி-முதல், தெய்வம்-கடவுள்]

ஆதிநாதவிகம்—தாபத்திரயக்கள் மூன்றனுளொன்று; அது. தெய்வத்தால் வருவது. அதனை. “கருவிறையார் செனிருங்காலைத்துயர் மெய் - திரை நரை மூப்பிறநினைத்துச்செத்து-காத்தி-ஒழுந்துயர் புவியையாணிப்ப மாதெயலா - மூழுதலுதைவிசுமென்றேர்.” என்னும் வெண்பாவாலறிக. (சைவச. பொது. சகஉ. உரை.) [சூயிதெயவிக: சூயி - மெல், தெய்விக-தைவத்தாலாயது.]

ஆதிநாதன்—1. (சைவதம்) இருபத்துகளுக்கு தீர்த்தங்கரருளொருவன். (த. நி. போ. ௧௩.) 2. சிவன். (உ-ம்) “ஆதிநாதனியாசலையா ரெழின்-மாது பாகன்” (உபதே. சிவவிரத. ௩. ௩.) (கௌளபாரமன்) நவநாத சித்தர்களிலொருவன். (த. நி. போ. உருக. பக்)

ஆதிநாராயணன்—1. வச்சிரக்கல், 2. விட்டுணு.

ஆதிநூல்—1. (இலக்கணம்) முதலூல். 2. வேதம். (உ-ம்.) “ஆதிநூலுமனைத்தலுருக்கெடும்” (அரிச்சக். விவாக. ௨௦௪) [ஆதி-முதல். நூல்-]

ஆதிமுத்தபதி—இடைக்காலத்திலே மலம் நீங்கப்பெற்றுப் பதியான ஆன்மா. இவர், அநாதி முத்தபதிபோலச் சச்சொந்த சொரூபியாய்ச் சர்வவியாபியாய் அகண்டிதமாய், நிரபேட்சமாய்ச்சிவசாத்தியவியத்தமாய்ச்சர்வபொருட் பிரத்தியட்ச காட்சாத்காரமாய்ச் சிவதுல்லியசிவமாய் இருப்பார். (பசு. பாச. கங.)

ஆதிமுத்தீ—மலமுடையாயிருந்து பின் மலம் நீங்கினவர். (உ-ம்.) “ஆதிமுத்தான அந்தேசராதிகள்” (சி. சி. க: க: சிவாக்.)

[ஆதி - முதல்; முத்தர் - மலநீங்கினவர்.]

ஆதிமுதல்—ஆதிமூலம்.

ஆதிமுதல்வன்—புத்தன். (மணிமேகலை.)

ஆதிமுதல்வன்—புத்தன். (மணிமேகலை.)

ஆதிமுத்தீ—கடவுள். (உ-ம்.) “ஆதிமுத் தியென ருலனவாகுமோ” (நாலாயிர. திரு வாய். உ. ௩. ௫.)

ஆதிமூலம்—1. ஆட்சிக்கிரகம். 2. கடவுள். 3. முதநகாரணம். 4. முதன் முதல்.

ஆதியங்கடவுள்—1. அருகன் (உ-ம்.) “ஆதி யங்கடவுளையருமறைபயந்தனை” (குளா. இரத. ௧௬.) 2. சிவன் (உ-ம்.) “ஆதியங்கடவு ண்மைந்தன்” (கந்தபு. அசுரோத்தி. ௬௫.) 3. முதற்கடவுள். (உ-ம்.) “அன்புறு மீசன் மால யன் தனக்குமாதியங்கடவுணீயெனவும். (சிவ தத்-௩. ௫.)

ஆதியந்தபாதிகார—1. சீக்கிர உச்சம். 2. மகாச்சா.

ஆதிவந்தம்—1. ஆதிதொடங்கியந்தம் வ ளைக்கும். (உ-ம்.) “ஆதியந்தம்பட வளைத் துங்காட்டிய - வேதியன் படைப்பினின் மி கையரண்டின; (இரகு. ௧௧. ௫.) 2. முதலும் முடிவும். (உ-ம்.) “ஆதியந்த மரியெனயாவை யுமோதினார்” (இராமா. பாயிர. ௩.)

ஆதியரிவந்தம்—அதுவகைப் போகபூயிக ளுள் ஒன்று. (பிங்கல. ௪௦௪.)

ஆதியாமயீ—மூகைப்பூல்.

ஆதியீசுவரன்—ஆதிசதாசிவனிடத்திலே தோன்றினவர். இவருக்கு ஆறுமுகங்களும், பன்னிருபுடங்களும் மூன்று பாதங்களுமுள். (த. நி. போ. ௪௫௧. பக்.)

ஆதியுக்கும்—முதலாவதாகிய ஒருத்யகம். இது, நானூறு தேவவருடம் நானூறுசுத்தி யஞ்சமுங்கொண்ட காலம். (கூர்ம. பிரமா. ௬. உரை.)

ஆதியெழுந்தீ—மகநட்சத்திரம். (பிங்கல- ௨௪௮.)

ஆதியெழுத்து—உயிர் பன்னிரண்டும் மெ ய்பதினெட்டுமாகிய முதலெழுத்துகள்.

ஆதியோடிடைமடக்கு—மடக்கு என்னு ஆதியோடுகைமடக்கு—ஞ் சொல்லவங் காவகையுள் ஒவ்வொன்று. (தண்டி. ௧௨. ௧௨.)

ஆதிநீர்—ஆவீர். (உ-ம்.) “அதனை நீவீர் - துயத்திடுமெல்லை தன்னிற்றெல்லுருவாதி ரென்றான்” (கந்தபு. சுரம்பு. ௩௫.)

ஆதிநீர்—நெய். (பிங்கல. ௧௧௩. ௨.)

ஆதிநாவிட்சீலை—காவிக்கல்.

ஆதிநான்—பெரியோன்.

ஆதிநாச்சியம்—வகாதிபத்தியம். [சூயி ராஜ்யம் : சுயி - மேல். ராஜ்யம் -]

ஆதிநை—1. (அருக) சாதுவன் மனைவி. (மணிமே.) 2. திருவாதிரை நட்சத்திரம். (உ-ம்.) “ஆதிநை நாளிற் சோமவாரத்தின்” (தணிகை. அகத். ௧௪௭.)

ஆதிநையன்—திருவாதிரைக்குரியவன். (உ-ம்.) “ஆதியனாதிரையன்.” (தேவா - திரு நனி. ௬. சுந்த.)

ஆதிநைத்திரம்—சுவீரம்.

ஆதிவராகன்—விட்டுணு. (கு. நிகண். ௧: ௧௨.) [சுஜி - வராகம் - பன்றி.]

ஆதிவருணி—பிராமணர். (கு. நிகண். ௨: ௫.) [சூதி - முதல். வணு - குலம்.]

ஆதிவாயிலார்—பாதசேனாபதியுடைய லாசிரியர். (சிலப்பதிக.)

ஆதிவாரம்—ஞாயிற்றுக்கிழமை. (உ-ம்.) “நகரலாதிவாரத்திலவருமருத்தோதயம்” (சேது. சேதுப. ௫௫.)

ஆதிவந்து—1. கார்பூகிப்பாஷாணம். 2. நீலபாஷாணம். 3. மழை.

ஆதிவிராகன்—1. அருகன். 2. சிவன். 3. சோரபாஷாணம்.

ஆதிவிராட்டியம்—வெள்ளைப்பாஷாணம்.

ஆதிவிராட்டியன்—1. சூதபாஷாணம். 2. சோரபாஷாணம்.

ஆதிவருத்தி—தத்திதப்பிரத்தியம்வந்துபு ண்றும்போது நிலைமொழியின் முதல்திரிவது. அப்படித்திரியுமிடத்து இகர ஈகார ஏகரங் கள் ஐகாரமாகவும், உகர ஊகார ஓகாரங்கள் ஞகாரமாகவும், அகரம் ஆகாரமாகவும் இரு ஆராகவும் வரும். (பி. வி. ௨௮.) சைவன், தைரியம், கைவல்லியம், செளரவம், பெனா வர், ஒடைதம், தாசாதி, பார்த்தன் என்பன வற்றிற்போல.

ஆத்வேதநீகம்— ஒருவன் இரண்டாம்விவாகஞ்செய்யும்போது முதலாம் மனைவிக்குக்கொடுக்கும்பொருள். [சூய-பெடிநிக.]

ஆதினீதேற்றி—ஆவரிஞ்சி.

ஆநீநம்—1. ஆல்தி. 2. ஆனகை. 3. சுதந்திரம். (உ-ம்.) “கருவிகாணாதினீவிட்ச்சென்றுகூடதற்கரிதாபியபுருவமத்தியத்தைப்பொருள்தித் தன்னுடையவாதீயின்றியருளின்வழியேயென்று” (சி.சி. க: அ. மறை.) 4. வயிசம்.

ஆநீநவம்—கீழ்ப்படியாமமை, மீறுதல். [சூய-பெடிநம்]

ஆநீநம்—கோலஞ்செய்தல். [சூய-பெடிநம்]

ஆது—1. அது என்பது நீண்ட ஒருவிகாரமொழி. (உ-ம்.) “ஆதுகொடு நீயசாரஞ்ஞலம்.” (உபதேச. திருமா. சுரு.) 2. சம்பந்தப்பொருளில் வரும் ஆறும் வேற்றுமையுருபுகளுள் அஃறிணை ஒருமையில்வரும்ஒர்உருபு. (உ-ம்.) “கஞ்சர் கண்ணர்கடமா தங்கம்.” (சம்ப. அன.) 3. தெப்பம். [சூய-பெடிநம்] 4. யானையைப் பாகர் அடத்தும் ஒரோசை. (உ-ம்.) “அங்கையத்தலத்திலுலப்புதாயையெனக்-கொங்கலர்கண்ணியான கொம்மைதான் கொட்டலும்.” (சிந்தா. ககக. உ.அ.)

ஆதுநீகம்—இப்போதுள்ளது. [சூய-பெடிநிக: சூய-பெடிநம் - இப்பொழுது. இக ஒருவிகுதி.]

ஆதுநிகர்—பின்னோர். (உ-ம்.) “பிராசீநர் நுன்னோ ராதுநிகர் பின்னோர்.” (பி. வி. காசக. உ. உரை.)

ஆதுநிகச்சகர்—சந்தியாச ஆச்சிரமத்தார் அறுவகையருள் ஒருவகையர். (சுந்மபு. வருண. சு. உரை.)

ஆதுநம்—1. அவா. 2. நோயுடைமை. [சூய-பெடிநம்]

ஆதுநன்—1. ஆசையுற்றோன். 2. நோயாளி. (உ-ம்.) “ஆதுநன்னன்” (வன். கசக. பரி.)

ஆதுலன்—1. நோயாளிகள். 2. மிக்வறுமையுடையோர். (மணியே.)

ஆதுலன்கீதுக்காலே—முப்பத்திரண்டு தருமங்களுள் ஒன்று. (பிங்கல. கரு.) (ஆதுலன்-வறியவர். சாலே. வீடு.)

ஆதுலன்—வறியவன். (உ-ம்.) “அறியாததேயத்தானுதுலன் முதத்தான்” (ஆசாரக்கோ. சுரு.)

ஆதுவம்—கள்.

ஆதேரிசம்—கண்ணாடி. [சூய-பெடிநம்]

ஆதேசம்—1. உபதேசம். 2. கட்டளை. 3. (சோதிடம்) கிரகசாரபலம். 4. (இலக்கணம்) திரிதல்விகாரம். (உ-ம்.) “ஆன்றூலோபத்தொடாமமாதேதசமாரியத்தனமூன்றம்” (வீரசோ. சந்தி. சுரு.) 5. புத்தி. [சூய-பெடிநம்]

ஆதேயம்—1. அடகு. 2. இடத்தில் அடைந்திருக்கும்து. (உ-ம்.) “ஆதாரம் பார்” 3: வாங்கத்தக்கது. [1, 2. சூய-பெடிநம். 3. சூய-பெடிநம்]

ஆதேயலக்கணை—ஆதேயத்துக்குரியபெயர் ஆதாரத்தைக்கருதிறிற்பது.

ஆதோண்டை—காற்றோட்டிக் கொடி. (உ-ம்.) “புன்காடோண்டைமுட்டிபருவாகைபுன்முருங்கைகூடதலாலிலகுடம்பருங்குறிஞ்சிபின்மூன்றம்வகைக்கு” (தைல தைலவ. கஎ.)

ஆதோண்டைநீதைலம்—ஒருவகைத்தைலம். இஃது ஆதோண்டையின்பச்சைவேர், எலமிச்சம்பழம், நாரத்தம்பழம் முதலியவற்றிலிருந்து வடித் தெடுப்பது. இதனிலக்கணம். (தைல, தைலவ. அரு-ஆங்கலியிற்காண்க.)

ஆதோரணர்—1. தூரத்திதவர்கள். 2. யானைப்பாகர். [சூய-பெடிநம்: சூய-பெடிநம் - அகைத்தல்.]

ஆநீநகம்—1. குருடர்கூட்டம் 2. பாதாளம்.

ஆநீநாங்கம்—1. அருமையானது. 2. இரகசியம். (உ-ம்.) “வேதவாய்மை-யாந்தாங்கம் வெளிசெய்யவான்” (சேதுபு. சடவு. உ.) 3. நம்பிப்பற்றத்தக்கது. (உ-ம்.) “ஆந்தாங்கமாஞ்சுற்றநீயல்லையோவென்றான்” (கந்தபு. கந்தவி. ௫௫.) [அந்தாங்கம் என்பதுதின்னறுவந்தத்திதம்.] (அந்தாங்கம்-அருமையானது, உற்றசினேகம், இரகசியம்.)

ஆநீநாதேகம்—உள்ளிருக்குந்தேகம். (உ-ம்.) “சுழத்தியவத்தையிற் புறப்பொருளறிவின்றியாந்தாதேகமாத்திரவறிவாய்” (சி.சி. சு: கரு. ருநாபு.)

ஆநீநாப்பிரத்தியக்கம்—ஆன்ம மனசையோகத்தினுள் உள்ளத்திற்குன்றும் பிரத்தியட்சுரூபம். (தர்க்காயிர். பிரத்தியக்கத்திரு.)

ஆந்திரப்பிரமாணம்—சுருதியின் அகத்திருந்துகாட்டும்பிரமாணம். (சைவப்பி. உசு.) [சூனிர - உள்.]

ஆந்திரபந்தம்—உள்ளாகப்படுத்திதிருத்தல். (உ-ம்.) “ஆந்திரபந்தமானது ஆணவமலத்தைக்காரணமாயுள்ளது” (சி. சி. ச; நள. சிவாக்.)

ஆந்திரபூதம்—பூதங்களின் ஒரு பிரகாரம். அது, தூலதேகத்திலிருந்து சரீரத்தை வளர்த்து உள்ளே இடங்கொடுத்தன் முதலிய தொழில்களைச்செய்வது. (சி. சி. உ; சுரு. ரூபப்.) [சூனிர - உள்.]

ஆந்திரபோகம்—உட்போகம் - அது: “சாட்சாத்பரஸிவனே போகத்தைக் கொடுக்குங்கர்த்தாவானதினால் சுத்தத்தவத்திலுண்டாகிய போகமானது (ஆந்திரபோகம்) உட்போகமெனப்படும்.” (உ-ம்) “ஆந்திரபோகம் புகிப்பவர்களுக்குப் போகமுடிவில் மோட்சமாகும்.” (சி - வி. ரூப. உ0. சாற்.)

ஆந்திரம்—1. அகத்தது. (சைவப்பி. உ.) 2. தூலதேகத்திலிருந்து சரீரத்தை வளர்த்து உள்ளிடங்கொடுத்தல் முதலிய தொழிலையியற்றும் பூதம் மறைவானது. [சூனிர - உள்.]

ஆந்திர—அந்தரக்கருவி (சி-வி. ரூபபா. கக.)

ஆந்திரியம்—உள்ளிருப்பது. (உ-ம்) “ஆத்மாரூபமே சமஸ்த பாவனைக்கு மாந்தரியமாமென்று பார்ப்பவர்” (ரூபநவாசி. தர்மவியான. ஏ. க-ரை.)

ஆந்திரீட்சம்—ஆகாயத்திலுள்ளது. (அந்தரீட்சம் என்பதினின்றி வந்த தத்திதம்.) [சூனிரசூத]

ஆந்திராணம்—இடவீசேடம். (மணிமே.)

ஆந்திரிகை—(நாடக) அக்கான். [சூனிரகூ]

ஆந்திரியம்—குருடு [சூனிர]: சுரு என்பதினின்றி வந்த தத்திதம்.]

ஆந்திரபீஷ்வாதரோகம் — குடல்வாதம். (சீவரட். ககசு.) [ஆந்திரம்—குடல். பித் - பேதித்தல்.]

ஆந்திரம்—1. குடல். (உ-ம்.) “சுழலடியாந்திர மருத்தம் பீஜமருத்தம்மவற்றின் சுரப்புநோயும்” (தைல. தைலவ. இசு.) 2. தெலுங்குதேசம். (மணிமே.) 3. தெலுங்குப்பாடை. 4. மாணம். [4. ஹாஜா, ஹாஜா - கொல்லல்.]

ஆந்திரமருத்து—குடலில்வாயு. (உ-ம்) “ஆந்திரம்” பார்.

ஆந்திரன்—தெலுங்கன். (சி. சி. உ; சுச. சிவாக்.)

ஆந்திரிகநூல்—குடலைப்பற்றி யறிவிக்குநூல்.

ஆந்திரிகம்—குடலோடுசம்பந்தமுள்ளது. [சூனிர: சுரு—குடல். இசு—ஒருவிருதி.]

ஆந்திரை—1. ஒரு பறவை. அது: ‘பஞ்சபட்சிகளினொன்று. (உ-ம்.) “சொம்புறுகின்றையலகு சொல்லாந்தை” (சந்தபு. நகர. கூடு.) 2. புறமுட்டிப்பூண்டு. 3. பேராமுட்டிப்பூண்டு.

ஆந்தைக்காதல்—1. ஆந்தை கூவுகை. 2. ஆந்தைச்சருகம் அறியும் நூல்.

ஆந்தோளம் — ஊசலாடு மசைவு. [சூனிரோவ:]

ஆந்தோளி—1. ஒருவகைச்சிலிகை. (உ-ம்.) “ஆந்தோளியின்மாதும்மையேக” (திருவாணை. திருவிழா. உசு.) 2. ஒரிராகம். 3. தண்டிகை. (சாதகா. ச-ம் பாவம்)

ஆந்திகம்—சித்தியகருமம். (உ-ம்.) “குருவானவர் சித்தியமான ஆந்திகம் இரண்டையுஞ்செய்து.” (சி-வி. சி. சி. சசு.) [சூனிரகூ.]

ஆந்தித்துபி—1. இரண்பேரி. 2. கண்ணிராணுடையபிதாவாகிய வசுதேவன். (உ-ம்.) “அந்தாதுத்துபி முழங்கச்சங்கமார்ப்பவாகைத்துபி முதல்வனாகியாக” (பாரத. திரௌ. இசு.) (அந்தித்துபனுடைய மகனெனப்பொருள் படுத்தத்திதம்.) [சூனிரகூ—ஐ-ஐ: சூனிரகூ - முழக்கம். ஐ-ஐ-ஐ-ஐ - பறை.]

ஆந்தம்—1. இடி. 2. காதினுட்சவ்வு. 3. சுரை. 4. தம்பட்டம். 5. தேவதரு. 6. பேர்ப்பறை. 7. மத்தளம். 8. முரசம். (உ-ம்.) “ஆந்தம் பல முழங்கவந்தேதிப்பணிந்து” (பாரத. சூது. இசு.) 9. முழங்கு மேகம். 10. மேளம். [சூனிரகூ.]

ஆந்தப்பாயதுறை — கோமதீசரகேசுத்திரம். (உ-ம்.) “குற்றாலம் பணிந்தேழுமா - நண்பாயதுறையாலவ்காடு” (வேதாரணியு. வான்முறை. கசு.)

ஆந்தப்பம்—1. சேலேதோல் முதலியவற்றிற்குட்பட்டது. 2. மேளம்.

ஆந்த—வியாழவட்டமாகிய அறுபதுவருடங்களுள் நாற்பத்தெட்டாம் வருடம். [சூனிரகூ.]

ஆநந்தக்காப்பான் — திணவுண்டாக்கும் ஒருவகைக்காப்பான் ரோகம். (சீவரட். உகக) ஆநந்தக்களிப்பு—1. பேரின்பத்திற் செருக்குறுதல். 2. யோகிகள் பத்தியாற்பாடும் பாடல். “ஆனந்தக்களிப்பு” (தாயு.) ஆநந்தநாநம்—காசநகம். [சூ.நடி.கா.ந.ந. சூ.நடி - கா.ந.ந. - கா.இ.]

ஆநந்தநாநம்—காசநகம். (உ-ம்.) “ஆநந்த காநந்தொடுத் திருஞானவாணசைவத் - தாநம் பலவுந்தொழந்த பரமாகி” (திருவிளை-கல்லாணை. அ.)

ஆநந்தநந்தம்—ஆண்குறி. [சூ.நடி.உ.து. சூ.நடி - மகிழ்ச்சி, உ.து - கொடுப்பது.]

ஆநந்தம் — 1. இன்பங்கொடுப்பது. 2. இன்பம். 3. உபசரணை. 4. சந்தோஷித்தல். [சூ.நடி.]

ஆநந்தநி—பிரமன்பட்டணம்.

ஆநந்தநித்திரை—யோகநித்திரை.

ஆநந்தநிரபவம் — சுக்கிலகோணிதன்கள். [சூ.நடி.பு.லவ; சூ.நடி - மகிழ்ச்சி. பு.லவ - தோன்றியது.]

ஆநந்தநிராபதி—ஆந்தமடைதல். (த.நி. போ. உரு.) [புராஷி - அவைதல்.]

ஆநந்தபடம் — கூடறப்பட்டவை. [சூ.நடி.படப; சூ.நடி-சந்தோஷம். படப.சேலை.]

ஆநந்தபாவம் — ஆந்தத்திற்பாவசமா தல்.

ஆநந்தபாட்பம் — மிக்கமகிழ்வொலவருக்கண்ணீர். (உ-ம்.) “தாமரைமலர்போன்ற ஒளியிளையுடைய கண்கள் ஆந்தப்பாஷ்பம் பெருகின்றார்” (இரா.மா. அகத்திய. சசு. உரை.) [சூ.நடி.லா.ஹ். சூ.நடி - லா.ஹ் - கண்ணீர்.]

ஆநந்தபாவி—ஒரிசாகம். [மெனரவி.]

ஆநந்தம்—1. அந்தை. 2. கூவுள். 3. சாக்காடு. (உ-ம்.) “செல்லவோர் செப்பியமுதாந்தமுள்” (தொல். பொருள். கை.) 4. நாலு வரணங்களில் ஒன்று. (உ-ம்) “சத்தியம், ஞானம், அந்தம், ஆந்தம் என்பதே நாலு வரணம்” (வாசுதே. உகக.) 5. யாப்பிலக்கண தூற்றம் கருணை ஒன்று; அது: செய்யுளிலே நிறுவிய பொருளுக்கு அறிவுபயத்தம் கிடனான எழுத்துநிலை, அல்லது சொல்லுநிலை; இயற்பெயரைச்சார்த்த அனபெடை வருவது எழுத்தாந்தம் என்றும், அமங்கலமான தொழிற்சொல்லவருவது சொல்லாந்தம் என்றுஞ் சொல்லப்படும். (உ-ம்) “ஆழியிழைப்பப் பகல்போ மிசவெல்லாந்தொழி துணையாத்துயர் தீர்வன் - ரேழி-நறுமலை தாவுத்திரையலோடு வெண்ணுஞ்செறுமலை சென்றடையும்தோது” இதன்கண்” திரையலோடு என் இயற்பெயர் சார்ந்து அனபெடை வந்தமையின் இஃது எழுத்தாந்தம். “என்னிற் பொலிந்ததிவண்முகமென் றெண்ணித்-தன்னிற் குறைபடுவான் நண்மதியமின்னி - விரித்திலங்கும் வெண்குடைச்செங்கோல் விய-னெரிநிலங்கும் வெலி நெழும்” இதனுள் வியன் என்னும் இயற்பெயர் சார்ந்து “எரிந்து” என்னும் அமங்கலமானதொழின்பொழி வந்தமையான் இது சொல்லாந்தம். இவற்றோடு பொருளாந்தம் யாப்பாந்தம் முதலியவைகளைச் சேர்ப்பாருமுளர். (இலக்கணவி. அ.அ.எ.) 6. புனர்ச்சியின்பம். (சி - வி. ஞாந. கடி.) 7. பேரின்பம். (உ-ம்.) “ஆந்தவெள்ளத்துளைத்தாடவைத்தி” (காப்பாந். சடி.) 8. மகிழ்ச்சி. (உ-ம்.) “ஆந்தமாயறிவாய் நின்றிலங்கும். (தாயு. ஆந்தக்களிப்பு. க.) [சூ.நடி.]

ஆநந்தமயகோசம்—1. (சித்தாந்தம்.) கேவலத்தில் ஒன்றுமின்றி நின்ற ஆன்மமாயியிற் கலக்குண்ட பாகமாயி காரணசார்ந்தை முதற்கட்பொருந்தி அறிவிச்சைசெயல்கள் பொதுமையான் அவ்வளவு விளங்கப்பெற்ற மாத்திரையே அம்மயக்கறிவால் ஓர் ஆந்தமுண்டாக நின்றநிலை. (சி. இ. ச. உக. சிவஞா.) 2. பஞ்சகோசங்களுள் ஒன்று; அது: காரணசாரீரமாயி அஞ்ஞாநம். இது “அவித்தையாந்தமயமா” என்பதனாற்பெறப்படும். (உபநிட. உரு.) [சூ.நடியெகாபு.]

ஆநந்தமயம்—1. ஆந்தத்திறைவு. (உ-ம்) “ஆந்தமயமான வாதியை” (தாயு. சிவ. உ.) 2. ஆந்தமயகோசம். (உ-ம்) “போற்றாமாந்தமயமதல்லாதொருபோத முண்டோ” (த.நி. போ. உ.அ.) [பியு-அதுவாந்தன்மை.]

ஆநந்தமயன்—அந்தரியாமி. (த.நி. போ. கரு.)

ஆநந்தமுலி—கஞ்சா. (உ-ம்) “அப்பனை யாந்த முவிச்சாதே” (வை. ர. ச.உ.)

ஆநந்தமீர்த்திரி—ஆந்தத்தைச்செய்யுமுது. [சூ.நடி.மி.தி.]

ஆநந்தபோகம்—அட்டயோகங்களில்தன் (த.நி. போ. உக.)

ஆநந்தரசம்— ஒருவகைமருந்து. (உ-ம்)

“ஆந்தரசம்வினோதமாம்” (பதார்த்தகுண. கஉசுஅ.)

ஆந்தரீயம்—ஆந்தரீயம். (உ-ம்.) “வடநூலார்யாப்பைஆந்தரீயமென்றும், நுதவிய பொருளை விடயமென்றும், கேட்போரையதி காரிகளென்றும், பயனைப்பிரயோசனமென்று நுகுறுபு” (நன். நிறப்பு.)

ஆந்தரீயம்-1. அந்தரமின்மை. 2. இடை யிறப்பிடுதொன்றின்றி அடுத்திருத்தல். 3. காரணத்தினின்றானேரேதோன்றுங்காரியம். 4. சம்பந்தம்; அஃது இந்நூல்கேட்டபின் இந்நூல்கேட்கவேண்டும் என்னும் இயைபு. (சிவஞா. போ. சிற். உ.) [அந்தரசம் என்பதின் இன்முவந்ததத்திதம். ஈய - ஒருவிசுதி]

ஆந்தரநுபந்தி—பிரமசந்திரநாதத்தில் இலக்கணஞ்சியமாயிருக்கின்ற சத்தியிடத்திலுண்டாகிய சுத்ததத்துவகுணம். (நாராதே. பக். உ.)

ஆந்தரநுபன்—பஞ்சகோசகண்மபந்தசென்மயானதி அம்மவடிவன்.

ஆந்தரநுபந்தி—நிருபாதிசுமாய் கிரகிசுமாய் நித்தியமானசுகசொருபம். (வாகுதே. சுதி.)

ஆந்தரவருவி—ஆந்தரபாஷ்பப்பெருக்கு. **ஆந்தரவல்லி**—1. உமாதேவி. 2. கோழித்தலைக்கெந்தகம்.

ஆந்தரவாதி—கொளரிபாஷாணம்.

ஆந்தரவரு-1. அறிவுரு, பாமசைத்தந்தியம். (உ-ம்.) “அகணமுதமாயிராந்தவருவாய்” (சிவப்பிர. க; சு.) 2. சுகசொருபம். (சு-ம் உதாரணம்பார்.)

ஆந்தரநன்—1. அருகன். (சூ. நிகண். க: கூ.) 2. சிவன், சுகசொருபியாயிருப்பவன். (உ-ம்.) “அத்தனாந்தனமுதனென்றன்றாறி” (திருவாச. திருவெம். கூ.) 3. கடவுள். 4. பலராமன். [அருந்தனுடைய அவதாரனென்றபடி. அந்தன் - தேசன்.]

ஆந்தரநாகிருதி—கடவுளுடைய எண்ணுந் சுருள் ஒன்று; அது: ஆந்தரூபமாயிருத்தல். (சிவதரு. சிவஞாந. சு. உரை.) [சூநித - சூகூதி - வடிவம்.]

ஆந்தரநாட்டகம்—எட்டுவகையான ஆந்தர்தகங்கள்; அவை: விஷயாந்தம், பிரமாந்தம், வாசகாந்தம், முக்கியாந்தம், நிராந்தம், ஆத்மாந்தம், அத்தைதாந்தம், நித்தியாந்தம் என்பன. அவற்றுள்வந்தாதிவிஷயலாபத்திற்குள்முவதேவிஷயாந்தம்; நித்திராகாலத்திற்குள்முவதே பிரமாந்தம்; நித்திரை

தெளிந்துந்தெளியா இடத்திற்குள்முவதே வாசகாந்தம்; ஸ்தாநாஸ்தாநமில்லாத உபேக்ஷபுத்தியிற்குள்முவதே முக்கியாந்தம்; யோகாப்பியாசபலத்தால் மனோலயமான இடத்திற்குள்முவதே நிராந்தம்; பிரியமானவந்தாதி விஷயம் த்தியையில் தானே பிரியாத்மகனென்றறிந்த இடத்திற்குள்முவதே ஆத்மாந்தம்; நாமரூபப்பிரபஞ்சமெல்லாம் மித்தைதானேசத்தியமென்றுவிவேகத்திற்குள்முவதே அத்தைதாந்தம்; தத்துவமசியாதிவாக்கிய சந்தியமான அபரோகாந்ராதத்திற்குள்முவதே நித்தியாந்தம். (த. ந. போ. கரு-ம். கரு-ம், [சூநித: கவடக - எட்டுவகை.]

ஆந்தரநாத்துமா—பிரமா. [சூநித - விட்டுணு, சூதா - மகன்.]

ஆந்தரநாலயம்—சந்திரலோகம்.

ஆந்தரீ—1. அரத்தைப்பூண்டு. 2. ஆந்தரூடையவன். 3. ஆந்தரியென்னேவலும் விளைப்பகுதியும். 4. ஆறுதாசங்களுடொன்றருகிய ஆளுகைக்குரிய இடங்கள் இரண்டில் ஒன்றில்நிற்கும் ஓரதிதேவதை. (சி. சி. அ: உக. மறை.) 5. உமாதேவி. 6. மகிழ்ச்சி. [1, 4, 5, 6. சூநித. 2. சூநிதிரு.]

ஆந்தரீகம்—அகேகம். (சி. சி.) [அகத்தம் என்பதின்மூன்றுவந்ததத்திதம்.]

ஆந்தரீநீதல்—1. சந்தோஷித்தல். 2. சுக்லிஸ்கரோணிதக்கலவையிலின்பமுததல். (சிவப. கட். கூ. அங்கம்.) 3. பெருமகிழ்ச்சிகொள்ளல்.

ஆந்தரீயம்—1. அழிவின்மை. 2. ஆந்தர்தத்தின்மன்மை. 3. காலத்தில் அல்லது இடத்தில் அல்லது எண்ணில் அந்தமின்மை. 4. நித்தியம்.

ஆந்தரீதை—1. உமாதேவி. 2. கொட்டைக்காரதை. (உ-ம்.) “அதிற்பெய்கெய்யாந்தை யிரதம்” (தை. தைல்ல, கூ.)

ஆந்தரீம்—1. ரூகம். (உ-ம்.) “ஆநமாநுரவண்ணல்” (கந்தபு. ரூபன்-வதை. கரு.) 2. வாய். [சூந - சுவாசித்தல்.]

ஆந்தரீ—1. கன். 2. பூசகவாய். 3. மன்னுள்னபாநம்.

ஆந்தரீதம்—1. குளித்தல். (உ-ம்.) “சொற்படாநிதமென்ன” (கொக்கோ. சு: ரூ.) 2. உளைந்தது. [சூ: ந - உளைவு.]

ஆந்தரீயம்—1. உபநயம். 2. கொண்டு ஆநயம்— } வருகை. [சூ: நீ - அடைதல்.]

ஆநீர்தீரம்—1. ஒருதேசம். 2. கடல். 3. தோல். 4. நாடகசாலை. 5. நீர். 6. யுத்தம். [சூ.நி.த-1; சூ; நூ.தீ - கூ.த்து.]

ஆநாகசூரம்—ஒருவகைக்கூரம்; இது: மல பந்தம், மலத்துவாரத்திற்கூலி, அக்கிரமிந்தம் முதலியருணங்களையுண்டாக்கும். (சீவரட். 100.) [சூ.நி.அஹம் - கட்டுதல்.]

ஆநாகம்—1. சலவடைப்பு. 2. மலக்கட்டுப்பு. [சூ.நி.அஹம்; சூ; நூ.தீ - கட்டுதல்.]

ஆநாகரோகம்—வயிற்றில் இரைச்சல் மலச்சிக்கல் சூரம் சுவாசம் முதலிய உபத்திரவங்களையுண்டாக்கும் ஒருவகைரோகம். (சீவரட். 100.) [வயிற்றையிழுத்துப்பிடிப்பதால் வந்தபெயர். [சூ.நி.அஹம் - இழுத்துப்பிடித்தல்.]

ஆநாயகலை—வலைபோன்றவலை.

ஆநாயம்—1. வலை. 2. வாயுசெல்லத்தக்க கண்ணை. [சூ.நி.அஹம்; சூ; நூ.தீ - அடைதல்.]

ஆராய்—வலைஞன்.

ஆநீ-1. இன்மை. 2. கழிதல். 3. குறைவு. 4. கேடு. (உ-ம்.) “உரவோய்நின்-பின்னோமேனிக்கோரானிவந்திலினிச்செயலென்” (இராமா. யுத். இரணிய. 24.) 5. வீடுதல். [ஹாநி.]

ஆநீகம்—ஆநீகம்.

ஆநீயம்—1. நான், பகல். (உ-ம்.) “பயங்கெழுபென்னியாநியநிற்” (பதிற்று. 24: 24.) 2. பருவம். 3. பொழுது. (உ-ம்.) “பன்னுசெந்தமிழ்சேர்செஞ்சொற்பராசசேகான்கை - யன்னதப்பொழுதின்மற்றையாநியத்தொவ்வாதன்றே.” (இரகு. அயனுத. 100.) 4. மூலநாள். [சூ.நி.அஹம்; என்னும் வடமொழியினின்ற வந்ததுபோலும்.]

ஆநீருண்யம்—சடனின்மை. [சூ.நி.அஹம்; அநீருண்ம் என்பதினின்ற வந்ததத்திதபதம்.]

ஆநிலன்—1. அதுமான். 2. பாண்டவரன் ஒருவனாகிய வீமன். (உ-ம்.) “இருவோரினுமாரிலன் பெலவான்” (பாரத - பத்தனெட். 24: 24.) அநிலன் மகன் எனப்பொருள்பெற்றத்திதபதம். அநிலன் - காற்று. [சூ.நி.அஹம்.]

ஆநிலை—1. அதுமான். 2. சோதிடருட்கத்திரம். [அநிலைமந்தமுடையது.] 3. வீமன். (உ-ம்.) “ஆநிலையினுடல்வீறு வமரிகடையர்விகவர்தா” (பாரத. மணிமா. 24.) [அநில-இ. ஒரு விருதி, அநிலன் மகன் எனப்பொருள்பெற்றத்திதம்.]

ஆநிலை—பசுக்கொட்டில்.

ஆநின்று—நிகழ்கால இடைநிலைகளுள் ஒன்று. (உ-ம்.) “ஆநின்றுகின்று கிறுமூவிடத்தி-னோம்பாளிகழ்பொழுதறைவினையிடநிலை.” (நன். பதவி. 24.)

ஆநீர்—கோசலம். (உ-ம்.) “கரத்தனன்போதவாநீர் கண்கழுஉக் காணப்பட்டான்” (இரகு. யாக. 24.) [சூ - பசு. நீர் - சலம்.]

ஆநுகூலியம்—அநுகூலமுடையது. [சூ.நி.அஹம்-சூ.நி.அஹம்-சூ.நி.அஹம். ஒருவிருதி.]

ஆநுகூலிகம்—1. காரியமாகத்தொடர்ந்தது. 2. கூடநிகழ்வது. (உ-ம்.) “ஐந்துகிருத்தியமும் ஒவ்வொருகருத்தாவக்கு ஒவ்வொருகருத்தியஞ்சுவதந்திரமாகவும், நின்றநாலுதிருத்தியமும் ஆறுவந்திரமாகவும், பரமசிவனதுசத்தியாலேபொருந்தும்.” 3. சம்பந்தப்பட்டது. [சூ.நி.அஹம்-சூ.நி.அஹம்; வடமொ. தொடர்பு. 24: 24. வ - வி. ஆநி நீடலும், இகரத்தோற்றமும் விகாரம்.]

ஆநுகூலம்—கிரமமான தொடர்ச்சி. [சூ.நி.அஹம்-சூ.நி.அஹம்.]

ஆநுகூலி—

ஆநுகூலிகம்—கிரமம்.

ஆநுகூலியம்—கிரமம், வரிசை.

ஆநுகூலிகம்—அதுமாரிக்கப்பட்டது. [சூ.நி.அஹம் - இக - ஒருவிருதி.]

ஆநெய்—பசுநெய்.

ஆநைசுவரியம்—ஆளுகையின்மை. [சூ.நி.அஹம்-சூ.நி.அஹம்.]

ஆபதர்—உள்ளது கூறுவோர். (உ-ம்.) “ஆபதர்மொழியென்று கண்டால்.” (தாயு. 100.)

ஆபதிகம்—வருடத்தோறும் வருவது. [சூ.நி.அஹம்; சூ.நி.அஹம்-சூ.நி.அஹம்.]

ஆபதோநியாயம்—உக, யாகங்களுள்ளே.

ஆபதம்—கும்பராசி. [சூ.நி.அஹம்.]

ஆபதி—பசுசாணி. (உ-ம்.) “புறப்பைக்கூழாப்பி” (ஆசாரகோ. 24.) [சூ - பசு. வீ. மலம். பி எனக்குறுகிற்று.]

ஆப்பிடல்—அகப்பட்டுக்கொள்ளல். (உ-ம்.) “மாப்பிட்டல்-ஆப்பிட்டல்-கொண்டடி பட்ட” (தனிப்பா. பலவித். 24.)

ஆப்பியந்தரம்—உள்ளானது. (உ-ம்.) “அரும்பரை பூசைபாடியமாப்பி யந்தரமென விகாரம்”

ண்டாகும்.” (கு. சிவமான். இ.உ. [சூலு] னுர; ஸனி - ஸனூர - உன்.]

ஆப்பியந்தரவாயு—சுரோத்திராதி ஞானேந்திரியங்களைச்சேட்டிப்பிக்கும் பிராணன் முதலியவாயு. (த. நி. போ. ககச.) [ஸனி - ஸனூர - உன்.]

ஆப்பியம்—1. அடையத்தக்கது. 2. அப்புத்துவம். (சி. சி. உ. இஅ. சிவாக்.) 3. ஒரு முகூர்த்தம். இது பகலில் வரும் ஆறுமுகூர்த்தம். இது விதாநமாலை, எங் - ஆங்கவியானும், அதுணுரையானும் பெறப்படும். 4. சலசம்பந்தம். (சி-வி. கிரி. சஅ - கக. தாற்) 5. நீரையுடையது. [1, 2, 4, 5, சூவூ: கப-நீர். சூவ- அடைதல், ய - ஒரு விருதி.]

ஆப்பியழந்தி — அட்டமூர்த்திகளிலொன்று; அது: காலதத்துவார்த்தம் வியாப்தியுள்ளது. (சிவி. சரி. நட-ம் உரையுப.)

ஆப்பியாசிகம்—அப்பியாசசம்பந்தமுடையது. [சூலு] ஜாலிக: ஸுலுஜாவ - இச-ஒரு விருதி.]

ஆப்பியாநம்—சரீரக்கொழுப்பு. [சூவூ] ம:]

ஆப்பியாயநம். — 1. கொழுப்பாதல். 2. திருப்தி. (உ-ம்) “ஆன்மாவனுடைய ஆப்பியாயநார்த்தமாக” (சி. சி. அ: நட. சிவாக்.) [சூவூ] யந: சூ- ஸ் வாய் - அதிகரித்தல்.

ஆப்பியோபசாரம் — பஞ்சோபசாரங்களின் ஒன்று; அது சலசம்பந்தமானது பாநீயம். (சி - வி. கிரி. கஅ, கக. தாற்.)

ஆப்பிராச்சநம்—ஒருவன் தன்னிடம் வரும்போது அல்லது போகும்போது அவனுக்குச்செய்யும் உபசாரம் [சூவூ] ஆ: சூ-வூ - கேட்டல்.]

ஆப்பிராஸயம்—பிராஸயபரியத்தம். (சி. சி. க: நட. சிவாக்) [சூ - வரையும், வு - உய - ஒமிச்சம்.]

ஆப்பிரவநம்—1. நீர்தெளித்தல். 2. முழுதல். [சூவூ] வந: சூ - வூ - நீர்துதல்.]

ஆப்பு—1. எட்டிமரம். 2. கட்டப்படுவது. (உ - ம்.) “விண்ணிலமேலாப்புவிரித்தாற்போல்” (நாலாயிர. மேகவில. சு.) 3. மரம்பிளக்கும்போது பின்புலையில்லவத்தது இறுக்கும் ஒரு கருவி” (உ-ம்.) “ஆப்பதனைப்பிடி

த்தசைச்சேய்க்குமாங்குபோல” (தனிப்பாடல்.)

ஆப்புளிடம்—கையாந்தகரைப்பூண்டு. ஆபகம்—ஆறு.

ஆபகேயன்—1. திருட்டிணன். 2. நெயின் மகன். 3. வீட்டுமன். [சூவூ] மய: சூவ - மர - நெ. எய - ஒரு விருதி.]

ஆபகை—1. நெ. (உ-ம்.) “ஒருதுசெல்வடிக்கனைக் கையாபகையெனப் பெருகியோடியமுடைக்குருதியால்” (இரகு. திக்கு. உகஉ.) 2. நீரோட்டம். [சூவூ] மர: சூவ-நீர்க்குட்டம். மர - போவது.]

ஆபகச்சகாயன் — திருத்தணிகையிலிருக்கும் விநயகமூர்த்தி. (உ-ம்.) “அண்ணலைத்தணிகை வரைவளராபச்சகாயனை யகத்தழி இக்களிப்பாம்” (திருத்தணி. கடவுள். நட.) [ஆபத் - இடுக்கண். சகாயன் - துணைசெய்வோன்.]

ஆபகச்சந்தமநு — ஒரு மந்திரம். (உ-ம்.) “பொருவிலாபச்சந்தமநுப் புகன்று” (திருவாணை. கோச். எய.)

ஆபகைவன் — அட்டவகக்களிலொருவன்.

ஆபணம்—அங்காடி. [சூவூ] வண: சூ-வண - வாணிகம்.]

ஆபணிகம்—1. அங்காடிச்சம்பந்தமுடையது. 2. வாணிகசம்பந்தமுடையது. [சூவூ] வண - இக - ஒரு விருதி.]

ஆபணிகன் — வாணிகஞ்செய்வோன். [சூவூ] வண - இக.]

ஆபணியம்—1. அங்காடிச்சாக்கு. 2. அங்காடிவீதி. [சூவூ] வண-ய - ஒரு விருதி.]

ஆபணியம்—1. அங்காடிச்சாக்கு. 2. அங்காடிவீதி. [சூவூ] வண - ஈய - ஒருவிருதி.]

ஆபந்தம்—1. அன்பு. 2. ஆபணம். 3. கட்டுதல். 4. தூசம். 5. பிர்ந்திடல். [சூவூ] வண: சூ; வண - சட்டு.]

ஆபந்தம்பதூந்தம்—ஆபந்தம்பராற் செய்யப்பட்ட குத்திரம். இது: பிராமணருளொருவகையாராற் றைக்கொள்ளப்படுவது.

ஆபந்தம்பம் — தருமநூல் பதினெட்டிஞென்று. இது: வேதாங்கமாகிய சுற்பவகைகளுளொன்று; ஆபந்தம்பமுநீவாற் செய்யப்பட்டது. (மணிமே.)

ஆபத்தம்பன் — ஒரு முரிவன். (உ-ம்.)
“அரிதகன்பவுவன் சுமந்தாராபத்தம்பன்”
(தணிகை. வை. ௧௦.) [சூபவஸு.]

ஆபத்தி—1. அடைதல், பெறுதல். 2. அதி
க்ரமித்தல். 3. இடுக்கண்ணை சம்பவம்.
4. தவறு. 5. பொருத்துதல். [சூபத்தி: சூ;
வத் - போதல்.]

ஆபத்து—1. அவசரம். 2. இடுக்கண். (உ-ம்.)
“ஆபத்தால் வந்தடைந்தவாபோல்” (பாரத.
துருவாச. ௧.) 3. துக்கம். 4. பெருந்தேவை. [சூ
பத் -]

ஆபத்துசம்பத்து—தாழ்வாபுலு.
ஆபநதம்—1. அறிவு. 2. இறங்குதல். 3.
சம்பவித்தல். 4. வருகல். [சூபநதம்: சூ;
வத் - போதல்.]

ஆபதம் — ஆபத்து. (உ-ம்.) சந்திராப
தமுந் திகராபதமுமிருபொழுதினு மெழச்ச
மைத்த - மந்திராதிகளும்” (பாரத. இந்திர.
௧௪.) [சூபதம்.]

ஆபதுத்தாரணம்—ஆபத்தை நீக்கக்காத்த
தல். (உ-ம்.) “ஆபதுத்தாரணவத்தியாயம்”
(சீர்காழி.)

ஆபதோத்தாரணழித்தம்—முரிவர் முத
லானோர் ஆபத்துக்காலத்தில் சமதுதாய்கு.
றியாசிக்க, அவர்கள் துன்பத்தைத் தோலைத்
துச்சகையஞ்செய்யும்படி எழுந்தருளியுள்ள சி
வனது இருக்கோலம். அக்கோலமாவது, மா
துட்சட்டைசாத்தி இரண்டொங்களோடு ச
ண்டமுங் கபாலமு மேற்றுவீற்றிருத்தலும்,
அவ்வச்சமயங்கட்கேற்ப நாங்காவகையுருவங்க
ள்கொள்வதுமாம். (சிவபாரக்கிரமம். ௧௩௬-ம்,
௧௪௦ ம்.)

ஆபதோத்தாரணம்—1. ஆபத்தை நீக்கு
வோன். 2. வைவமுந்தி. [சூபத் - ஆப
த்து. உதாரணம் - பிளத்தல்.]

ஆபந்தம்—1. அலங்காரம். 2. அன்பு. 3.
கட்டு. 4. துக்கசீறு. [சூபநம்: சூ; வநம் -
கட்டு.]

ஆபந்தம்—1. அடைத்தது. 2. ஆபத்தடை
ந்தது. 3. தேடிக்கொண்டது. [சூபந்.]

ஆபந்தன் — சம்பாதித்துக்கொண்டவன்.

ஆபநம்—1. அடைதல். 2. மிளக்குக்கொடி.
[சூபந்: சூப - அடைதல்.]

ஆபநகம்—மாதசரத்திநம். [சூபநிக.]

ஆபநகன்—மிலேச்சன். [சூபநிக.]

ஆபம்—1. தீவினை. 2. நீர். (உ-ம்.) “வல்லி
சம்படியுரசு மாபயிருங்காமடவந்தபுனலரை
ங்கரம்” (சைல. சைலவ. ௧.) 3. நீர்க்கூட்டம்.
[சூபவம்.]

ஆபாணக்கடைப்புணர்வு—பின்கோக்கி.
ஆபாணத்தாநம்—இலக்கிரத்தக்கு மூண்
முமிடம். (சோதிடகடல்.)

ஆபரணம்—1. அணிகலம். (உ-ம்.) “ஆப
ரணஞ்ஞடலரியலிலாயமாம்” (பதார்த்த
குண. ௧௪௨௨.) 2. சத்தாவத்தையினொன்று.
அஃது, இருபத்தைத்து தத்துவங்களையுமொ
ன்றறகொன்று பேதற் தெரியவொட்டாமல்
மறைத்திருப்பது. 3. சேலை. 4. போஷி
த்தல்.

ஆபாணகம்—பிற்பகலுக்குரியது. [சூ
வரா. வுநிக: சூபராணம். என்பதிலின
றுவந்த தத்திதபதம்.]

ஆபவன்—வசிட்டமுந்வன். [சூபவ.]

ஆபங்காலம்—ஆபத்துப்படுங்காலம். [சூப
தூ: சூபத்; கால.]

ஆபந்தநியாசம்—ஆபத்துக்காலத்திற்றெறு
ந்துவது. (உ-ம்.) “ஆபந்தநியாசந்தீது” (வை
ராட். தீபம். ௨௫.) [சூபத்; ஸந்யாஸம் -
துறவு.]

ஆபந்தநியாசி—ஆபந்தநியாசம்பண்ணி
க்கொண்டவன். (உ-ம்.) “இக்கணத்திருந்த
கிளியருங்கணத்துக்குமோமரிக்குமோ
வுடலென் - நக்கணமனையாதிகட்காண் றுண
யாமன்றென வெணித்துறுவறஞ்சார் - மிக்கவ
ரூபந்தச்சியாதி” (வைராட். தீபம். ௨௪.)

ஆபன்—அட்டவகக்களிலொருவன். (உ-ம்.)
“குங்குமமெழுதுங்குடவரைத்தடந்தோளா
பன்” (சுர்மபு. அந்தசா. ௧.) [சூபம்.]

ஆபாகம்—1. அடுப்பு. 2. மட்கலங்குண்டு
குளை. [சூபாகம்: சூ; வத் - கடுதல்.]

ஆபாகம்—1. அப்பிராயம். 2. ஒளி. 3.
கெடுத்தல். 4. பயக்காரூபம், இறுமாந்ததோ
ற்றம். (உ-ம்.) “அல்லார்த்தமேளியொடுகுண
டுகட்பிறையெயிற்றாபாசவடிவமான” (தாயு.
தேசோ. ௧.) 5. பிரதிவிம்பம். 6. பொய்த்
தோற்றம். (உ-ம்.) “ஊத்தைச்சரீர்த்தையா
பாசக்கொட்டிலை” (பட்டண-பா.) 7. (தர்க்
கம்) போலியாயம். 8. மிகுவிருப்பு. [சூ
வாஸ.]

ஆபாசன்—1. (வேதாந்தம்) சீவன். (உ-ம்.)
“சாற்றுகாணங்களுமாபாசனுக்கேவிடயம்”

(உபநிட. உ-ம்.) 2. போலியாயம்பேசுவோன்.
(உ-ம்.) “அவலணையாபாசனை” (திருப்பு.
ருங்.)

ஆபாசித்தல்—உள்ளதுபோலத்தோற்று
தல். (உ-ம்.) “ஆன்மாவின் ஞானம் பிராக்மா
வம்போலஆபாசித்தலால்” (சி. சி. எ: உ.
ஞாநம்.)

ஆபாடணம்—சம்பாஷித்தல். [சூலாஷ
ண: சூ; ஹிஷ் - பேசுதல்.]

ஆபாடம்—பாயிரம். [சூலாஷ: சூ- முன்.
ஹிஷ் - பேசுதல்.]

ஆபாததூடம்—அடிதொடங்கி முடிவரை
யும். (உ-ம்.) “ஆபாத-சூடங்கருகித்தொழுதார்
சிலமாசர்” (பாரத. இராய. எ-ம்.) [சூ-வரை.
வாட - அடி. ஸ்ரூப - முடி.]

ஆபாதபாதாநாம்—பத்துநாயிரம் யோச
கையுந்தமுடைய ஒருபாதாநாம். இது கூர்
மாண்டபுவந்ததுக்கு மேலுள்ள ஒன்பதிலுயி
ரம்யோசனை உயர்ச்சியுடைய இடைவெளித்
குமேலாயிருப்பது. (உ-ம்.) “உரைத்தபுரிமி
சைசுரையினாலென்பது ஞானாயிரமாந்-தெரித்
ததன்மேலாபாதபாதாநாநீர்க்கத்தைத்-தரி
த்திகெகத்திலுக்கமென” (சிவதரு. கோபுர.
உ-ம்.)

ஆபாநம்—1. அடர்த்தல், தாக்கல். 2. இற
ங்கச்செய்தல். 3. இறங்குதல். 4. உபத்திரவ
ஞ்செய்தல். 5. ஒடுதல். 6. சம்பலித்தல். 7.
ஈட்டுஞ்செய்தல். 8. விழுத்தல். 9. விழுதல்.
[4, 7. சூவாய. 1, 2, 3, 5, 6, 8, 9. சூ
வாத: சூ-எதிர். வத் - போதல். வத் -
வதைத்தல்.]

ஆபாநம்—மதுவிற்குக்கடை. [சூவாந:
சூ; வா - குடித்தல்.]

ஆபாலி—பேன். [சூவாலி.]

ஆபி-பூராடட்சத்திரம். [சூவீ: சூவ -
நீர். இ. ஒருவிகுதி.]

ஆபிகை—கொட்டாவிலிடுதல்.
[ஹாலிகா.]

ஆபிசாரம்—1. சத்துருமாணமடையும்படி
செய்யும் ஒருகொடுக்கொழில். (திருவிளை.
யானையெ. க0. உரை.) 2. ஆபிசாரவேன்வி.
(உ-ம்.) “தென்னையாபிசாரஞ்செய்துயிர்
செருத்தால்” (திருவிளை. யானையெ. க0.)

ஆபிதாநீயகம்—அபிதாந சம்பந்தமுடையது.
[சூவிதாநீயக.]

ஆபிலவநம்—1. நீர்தெளித்தல். 2. முழு
குதல்.

ஆபிடம்—1. இறுக்குதல். 2. உச்சித்தலை
யிலணியுமாலை. 3. வருத்துதல். [சூவீ: சூ;
வீ-வ் வருத்தல்.]

ஆபீநம்—1. ஆயர்வீதி. (சூ. நிகண். இ:
ச-அ.) [உவின்சிலோசித்பர்வீதி என்பர்.] 2.
கிணறு. 3. கொழுப்பு. 4. பசுவின்மடி. [2, 3,
4. சூவீ: கவீ- நீர். பரம்- ஒரு வ-வி.]

ஆபிராபள்ளி—இடைச்சேரி. [சூவீ: ர
வஹி: சூவீ: இடையன். பஹி- சேரி.]

ஆபிரான்—1. இடையன். 2. பிராமணனு
க்கு அம்பட்டையிடம்பிறந்தபின்னை. இவன்
தொழில் பசுமேய்த்தல். (பரா. ஆசார. க0எ.)

[சூவீ: ர:]

ஆபீர்—இடைச்சி. [சூவீ: ரி.]

ஆபீலம்—1. சங்கடம். 2. நவாசங்களினொ
ன்று.

ஆபூடம்—ஒருவகைரோகம்; அது, துத்த
நாகம். [சூவ-ஓஷ:]

ஆபூபியம்—இடித்தமா. [சூவ-ஓஷ:
சூவ-ஓவ. 9- ஒருவிகுதி.]

ஆபூபிகம்—அப்பக்கட்டம். [சூவ-ஓ
விக: சூவ-ஓவ - அப்பம். இக - ஒருவி
குதி.]

ஆபூநீதி—1. கிருப்தி. 2. நிறைவு. [சூ
வ-ஓஷ: சூ; வ-ஓஷ: - நிறைவு.]

ஆபூயாணி—சித்தாந்தம். தாலுநாந்தி
லிருக்கும் மகாநத்திலுண்டான இருபத்துநா
ன்கூல்களிலொன்று. (சி-லி. கிரி. உஉ.
நாற்.)

ஆபூயம்—கண்மபலம். (உ-ம்.) “செய்தகரு
மம்நகித்து அந்நூல் ஒரு பூர்வஞ்சனித்தப்ப
லபரியத்தம் சமள்காரான்மாவாய்” (சி. சி.
உ: ஓஅ. கிவாக்.)

ஆபேயித்துத்தருதல்—(புறப்பொருள்)
இருபத்தொரு துறைகளுளொன்று; அது,
மறவர்கொண்டபசுக்களைக்குறுநிலமன்னரா
யினுங்காட்டகத்துவாரும் மறவராயினும் மீ
ட்டுத்தருதல். (தொல். பொருள். க0.)

ஆபேட்சிகம்—அபேட்சையோடுகடியது.
“இந்தவியாபகத்துவம் ஆபேட்சிகவியாபகம்
என்றும், நீர்பேட்சிகவியாபகமென்றும், இ
ருவகையாம்” (விசார. க0எ.)

ஆபை—1. அமுகு. 2. ஒளி. 3. தோற்றம். 4. நிம்ம. [சூலா: சூ; லா - ஒளி.]

ஆபோக்கியம்—(சோதிடம்) இலக்கிந்த் துக்கு மூன்றாம் ஆறாம் ஒன்பதாம் பன்னிரண்டாந்தாம். (குமார. இராசி. உ.)

ஆபோக்கிலிம்—இலக்கிந்த் துக்கு மூன்றாம் ஆறாம் ஒன்பதாம் பன்னிரண்டாந்தாம். [சூலொகூபி.]

ஆபோகம்—1. அதுபவம். 2. கீதவுறுப்பினுளொன்று. (சிலப்பதிக.). 3. சுற்றெல்லை. 4. பூணம். 5. ருயந்தி. 6. வருணன்ருடையாகப் பிடித்த பாம்பின் படம். 7. வளைவு. [சூலொகூபி.]

ஆபோகவன்—ஆயோகவன். (பார. மி. ௧௪௮.)

ஆபோசநம்—1. ஆபோசாநம். (உ-ம்.) “அக்கிளிகாரியமுடித்துக் குரவனருள்பெற்றுவாய்பேசாது அந்நத்தினைச் சூத்தமாக்கிப்பழியாது ஆபோசநம் பெற்றுப் புரிக்க வேண்டும்” (பாரச. ஆசா. ௧: போஜனப்.). 2. விழுங்குகை.

ஆபோசாநம்—போசநத்தின் முன்னும், பின்னும் உபஸ்தாணபூர்வமாயும், அபிதாநபூர்வமாயும், மந்திரத்தோடுகடி.யநீரையுறிஞ்சுதல். [சூலொகூபி.]

ஆபோதநம்—1. அந்வு. 2. போதித்தல். [சூலொகூபி: சூ; பாதி - அநிதல்.]

ஆபோற்சோதி—அப்புலாகியசோதி. (த. ௪. போ. உ௨௦.) [சூலொகூபி.]

ஆம்—1. அவ்வியம். (உ-ம்.) “ஓம் ஆம் என்பன உடன்பாட்டையுணர்ந்து மனவடமொழிபவ்வியங்கள். (பாரத. கிருட்டிண. ௪௦. குறிப்பு.) 2. ஆகுமென்பொருள் படுஞ்செய்யுடென்னும் வாய்பாட்டில்வரும் ஒரு சொல். 3. ஈம். 4. ஒருசாரியை, மண்ணைக்கட்டி என்பதிற்போல. 5. ஓசைச்சொல். (உ-ம்.) “வளக்கரிபன்றுகொலாம்” (கம்பா. ௬௩.) 6. ஒரிகட்கிக்குறிப்புகொழி. (உ-ம்.) “அண்ணையானவருமிருவா முதலித்ததந்தையர்களைவாய்—பின்னையாசைகொடுருருலத்தரிமைபுறவராம்” (பாரத. கிருட்டிண. ௭.) 7. ஒருவமவருபு. (உ-ம்.) “அல்லாங்குழலான்” 8. ஒருவாக்கியத்திற்பயனிலையாகவரும்வினைச்சொல்லிணையாலையும்பெயராய் எழுவாயினிக் அதனை முடிக்குஞ்சொல்லாம் “யான் பிறர்சொல்லக்கேட்டேன்” எனப்பொருள்வினைக்கும் ஒருசொல். 9. சடுகு. (இராசவைத்.

மகுட.) 10. சம்மதத்தையுணர்ந்துமொருவடமொழி. 11. சிறுகோ. (இராசவைத். மகுட.) 12. தக்கது. (உ-ம்.) “ஏறமன்றிலேற்றவுமாயன் றென்றதான்” (பாரத. நான்கா. ௧௧.) 13. தனித்தன்மைப்பன்மைப்பொருளிலும் உடன்பாட்டுத் தன்மைப்பன்மைப்பொருளிலும் வரும் ஒரு விருதி. நாம் அறைவாம்என்னவும் காணும் நீயும் உண்பாம் என்னவும் வருவனவற்றிற்போல இவ்விருதி உடம்பாட்டுப்பொருளிலேவரும்போது உண்பாம்என்பதிற்போல காலஇடைநிலைகளு ளொன்றையடுத்தும் எதிர்மறைவினையில் வரும்போது எதிர்மறையிடநிலை கெட்டு உண்ணும் என்பதிற்போல வினையுடைய நேரேயடுத்தும்வரும். 14. நீர். (உ-ம்.) “ஆரிழியணிமலை அலர்வேங்கைக்கதகமேரல்” (கலி. ௪௮.) 15. வெங்கீர். (இராசவைத்.) 16. வெள்ளெரி. (இராசவைத்.)

ஆம்பல்—1. அடைவு. 2. இசைக்குழல், ஆம்பற்பண்ணையுடைய குழல். (உ-ம்.) “பையுள்செய்யாம்பலும்” (சிந்தா. பதுமை. ௧௪௬.) 3. உளதுகொம்பு. (உ-ம்.) “வீணைகுழலாம் பல்” (கந்தபு. இரண்டா. ௩௪.) 4. ஒருபண். (உ-ம்.) “ஆம்பற்குழலாற்பயிரெம்படப்பைக், காஞ்சிக்கீழ்ச்செய்தேவ்ரு” (கலி. ௧௦௮.) 5. ஒருகூட. 6. ஓரெண். (உ-ம்.) “அடையடையறியாவருவியம்பல்” (பதிற்று. ௬௧: ௧௬.) 7. கள். (பிங்கல. ௩௧௩௩.) 8. குமுதக்கொடி. (உ-ம்.) “ஆம்பலம்போதளவோ” (திருக்கோ. ௧௧.) 9. சந்திரன். 10. துதி. 11. துன்பம். 12. செல்லிமரம். 13. புளியாரைப்பூண்டு. 14. மூங்கில். (உ-ம்.) “கருதிச்சயக்கோடையாம்பன்முத்தே” (மறைசை. ௧௨.) 15. யானை. (உ-ம்.) “புதைக்கொண்மாமதத்தவாம்பலாகநப்பிரிதப்பொற்றேன்” (இரகு. காப்பு.)

ஆம்பலர்—1. சூரியன். 2. முதலை. [ஆம்பல்-குமுதம், யானை. அரி-பகை.]

ஆம்பலா—புளியாரைப்பூண்டு.

ஆம்பல்துழல்—1. ஆம்பலென்னும் பண்பாடற்கிசைக்குழல். (பத். குறிஞ்சி. ௨௨. உ.) 2. மூங்கிற்குழல். 3. வெண்ணிலத்தாலே குமுதவடிவாக அணைசுபண்ணித்தெறித்தவோரிசைக்குழல். (உ-ம்.) “ஆம்பலந்திக்குழல்கேளாமோதோழி” (சிலப். ஆய்ச்சியர்கு. பாட்டு. உ.)

ஆம்பலம்—ஆகுந்தன்மை, முடியுங்காலம். (உ-ம்.) “நேற்றிடுகுதியாலாம்பாலொன்றில்லை” (கந்தபு. தவங்கா. ௧௧.)

ஆம்பி—1. இறைக்குங்கருவ்வகையுளொன்றும்; அது, பன்றிப்பத்தல். (உ-ம்.) "ஏற்றத்தோடுவழங்குமகலாப்பியன்கை" (மதுரை. ௧௧.) 2. ஒலி. 3. குடைக்காளான். (உ-ம்.) "ஆடுகளிமற்றத்தோடியோடுபி-ளும்பிப்பூப்ப" (புறநா. ௧௯௪.)

ஆம்பிகேயன்—1. முருகக்கடவுள். 2. திருதாட்டிமாராசன், [சூப்பிடுகைய: கூடுவிசா - உமை, காரிராசன்மகன். ஏய - ஒருவிசா.]

ஆம்பியம்—இரத்தம்.

ஆம்பிரம்—1. தேமா. 2. புளிப்பு. 3. புளிமா. (சூ. நகண். ௧௧: 1, 2, 3. மகடெவ. ௧௪.)

ஆம்பிலம்—1. கண். 2. குரைச்செடி. 3. புளிப்பு. 4. புளியமரம்.

ஆம்பு—காஞ்சோன்றிப்பூண்டு.

ஆம்புடையான்—கணவன். [பக்கத்தவன் என்றபடி.]

ஆம்புலம்—குரை.

ஆம்பூறு—1. சுரை. 2. குரைச்செடி.

ஆம்பிரம்—ஒருபலம். (உ-ம்.) "மோதியலாந்துவை யைந்தைத்தாம்பிரகீர்த்தம்பை." (தைல. தைலவ. ௧௮.)

ஆம்பிலம்—புளி.

ஆம்பிலை—புளியாரை. (உ-ம்.) "ஆம்பிலபார்"

ஆம்பிராதக—பிரதிட்டாகலையிலுள்ள ஐம்பத்தாறு புவநங்களுளொன்று. (சி-லி. கிரி. ௨௧. உரை.)

ஆமக்கணரோகம்—ஒருவகைக்கணரோகம். அது, நெஞ்சிற்றுடித்தல் சிறுநீர்மஞ்சளாகலிற்றுஞ்சல் முதலிய குணங்களை உண்டாக்கும். (சீவரட். ௨௧௪.)

ஆமகணம்—சூழ்ந்தைக்குச்சித்வழம்பு விழுகிற ஒருகோய, சீதக்கட்டு.

ஆமங்கி—கோமேதத்தில் வகிக்குஞ்சாதியுளொருவகையர். (உ-ம்.) "மந்தகராமங்கர் மாசதர் மாணசர்மாக்கணமதிமுன்றையவம்" (சந்தப்பு. ஆண்டகோச. ௫௫.)

ஆமசந்தி—ஆமசரத்தினின்றண்டாருமொருவகைச்சந்தி.

ஆமசிராத்தம்—பாகம்பண்ணுது பச்சையாகப் போசந பதார்த்தத்தைக் கொடுத்துச் செய்யுஞ்சிராத்தம் (உ-ம்.) "பின்னரிரணியசிராத்தம் பிறங்காமசிராத்தம்" (சேதுபு. சேதுபல. ௬௮.) [சூப்பி-பச்சை. ஸ்ராவ-பிதிர்கணநோக்கிச்செய்யும் ஒருகிரியை.]

ஆமகாரம்—குழத்தைக்கு வரும் ஒருவகைச்சாரம். [சூப்பி - சமியாமை. ஸ்ராவ - காய்ச்சல்.]

ஆமதூலம்—சமியாமையினால் வரும் வயிற்றுலவி, வயிற்றுக்குத்து. [சூப்பி-சூல.]

ஆமதூலரோகம்—ஒருவகைச்சூலரோகம். அது, அதிசலபாநமுதலியகாரணங்களால் அசீரணம் விர்த்தியடைந்துபிறக்குஞ்சூலரோகம். (சீவரட். ௧௨௧.) [சூப்பி - அசீரணம்.]

ஆமதூலை—1. ஒருவகைச்சூலரோகம். 2. வயிற்றுலவி.

ஆமடி—காஞ்சிராமரம்.

ஆமண்டம்—1. அலங்கரித்தல். 2. ஆமணக்கு, சிற்றாமணக்கு. (தைல. தைலவ. ௧௨.) [சூ - மடி.] [சூப்பி:]

ஆமணக்கழித்து—ஆமணக்கங்கொட்டை.

ஆமணக்கு—ஒரு செடி. அது, 1. செவ்வாமணக்கு. 2. சூரியகாந்தவாமணக்கு. 3. மலையாமணக்கு. 4. கடலாமணக்கு. 5. காட்டாமணக்கு. 6. ஏரிக்கரைக்காட்டாமணக்கு. 7. எலியாமணக்கு. 8. புல்லாமணக்கு. 9. பறங்கியாமணக்கு. 10. மணியாமணக்கு. 11. பேராமணக்கு. 12. படுக்கையாமணக்கு. 13. அறுபதாங்கொட்டை. 14. சிற்றாமணக்கு எனப்பலவகைப்படும்.

ஆமணக்கிதேயம்—சிற்றாமணக்கங்கொட்டையிலிருந்து எடுக்குநெய். (உ-ம்.) "ஆமணக்குநெய்பாலவனமுண்டாம்" (பதார்த்த. ௧௫௩-ம் பாடல்.)

ஆமணத்தி—கோரோசனை.

ஆமந்திரணம்—1. அழைத்தல். 2. வந்தனஞ்செய்தல். 3. விளியேற்றுமை. 4. வினாவுத்தல். [சூப்பி-ணை: 3௫ - ஆலோசனை.]

ஆமந்திரிகை—இடக்கையென்றும் வாக்கியம். (உ-ம்.) "முடிவொடு, கூடிநின்றிசைத்தநாமந்திரிகை" (சிலப். ௮௪௧. ௧௪௧.)

ஆமந்திரோகம்—ஒருவகைப்பித்தரோகம். (சீவரட். ௧௪௫.)

ஆமம்—1. கடலை. 2. சமியாமை. 3. சீதக்கட்டு. சீதம், சீதவழம்பு. (உ-ம்.) "வின்னாதவாமம்விழுவிக்கும்" (பாலவாக. ௭௧௪.) 4. தண்ணீர்முட்டான். (இராசவைத்.) 5. துலரை. 6. நோய். 7. பதர்சனைந்தெத்ததாசியம். 8. பாகஞ்செய்யாததண்டல முதலியன. 9. மலவாட்சி. 10. முதிராதது. [சூப்பி.]

ஆமயம்—1. நோய். 2. பகச்சாணி. (உ-ம்.)

“அத்தலைகிலத்தைநீராலாமயம்பூசி” (கந்த பு. வில்வ. வதை. ௧௨.) [சூரிய.]

ஆமயாவி— 1. அசீர்ணத்தால் வாதிக்கப் பட்டவன். 2. குண்மநோயாளி. 3. நோயாளி. [சூரியாவிநு.]

ஆமயாவித்துவம்—அசீர்ணம். [சூரியாவி கூட: சூரியாவி - அசீர்ணநோயாளி. கூட - தன்மை.]

ஆமரித்தகமடம்—கோதாவரிக்கரையிலே மந்திரகாளீசுவராலயத்துச் சமீபமாகத் துரு வாசமுசிவராலே தாபிக்கப்பட்ட ஒரு மடாலயம். (சி. சி. அ: ௫. ஞாப, சிலி. கிரி. அக. தாந்.) [இம்மடத்திற்குதிபதி, சனற்குமாரன்.]

ஆமரித்தம்— 1. நருக்குதல். 2. நெருக்குதல். 3. பிடுக்குதல்.

ஆமாணந்தம்—மாணபரியந்தம். [ஆ-வரை. மாண-சாவு. அந்த-முடிவு.]

ஆமாணந்தீகம் - மாணபரியந்தமுள்ளது. [ஆ-வரை. மாண - அந்த - இக - விருதி.]

ஆமரம்—எட்டிமரம்.

ஆமரி—வார்த்தை.

ஆமரிகம்—நெல்லிமரம்.

ஆமல்—1. மூங்கில். 2. விஷமூங்கில்.

ஆமலகம்— 1. நெல்லிப்பழம். (உ-ம்.)

“மாமுரிக்குணவாய்கின்ற மதுரவாமலகந்தன்னை” (பாரத. பழம்பொ. ௩.) 2. நெல்லிமரம். 3. பளிங்கு. [சூரீயக.]

ஆமலகமலம்—ஆகாசத்தாமரை.

ஆமலகை — 1. நெல்லிக்கனி. 2. காட்சல் குளிருள்ள விஷப்பிணி. (இராசவைத்.)

ஆமலகி—நெல்லி. (உ-ம்.) “கோகநகமாமலகியிச்சாறெள்ளின்” (தைவ. தைவவ. ௩௦.)

ஆமலம்—பரிசுத்தம். (உ-ம்.) “இனையாமலங்கைமுரன்” (மரு. தி. ௩௪.) [நீட்டல்விசாரம்.]

ஆமா—1. காட்டுப்பசு. “காணத்திலுள்ள கலோமானினங்காட்டுபசுமா” (பாரத. சம்பவ. ௪௭.) 2. நெல்லிக்கனி. (இராசவைத்.)

ஆமாகோளம் — } கடுக்காய்ப்பூ.
ஆமாகோளா— }

ஆமாங்கு— ஆசுவேண்டியமுறை. 2. விபரிதம்.

ஆமாசயகதகராந்நம்—விஷங்கலந்த அன்னத்தைப்பூசித்து அவ்விஷமானது ஆமாசயத்தாந்திலாறுவது. (சீவரட். ௩௨௭.)

ஆமாசயம்— 1. அநாசயஞ்சமித்தல். 2. வயிறு. [சூரியாஸய: சூரி; சூஸய-இடம்.]

ஆமாகீரணரோகம்—கண்களிலுந் தாடைகளிலுமதைப்பு ஏப்பம் வாய்நீருதல் முதலிய குணங்களையுண்டாக்கும் ஒருவகையசீரணரோகம். (சீவரட். அக.)

ஆமாத்தியன்—1. ஆலோசனைசொல்வோன். 2. சேனாபதி. 3. மந்திரி. 4. வைத்தியன். [சூராத்:]

ஆமாத்திரி—1. மந்திரிகள். 2. வைத்தியர். ஆமாத்திரி— ஒருர். (திருஞாந. தேவார. ஆமாத்.)

ஆமாநீசாரம்— வயிற்றுளேவு. [சூராகி வாரா: சூரி; கூகிவாரா- கழிதல்.]

ஆமாநவன்— தக்கமதுடன். [சூ- ஆகிய. நாமவநு - மதுடன்.]

ஆமாலசகநோகம்— பிரமாணத்தப்பிமேன்மேலும்புசிக்கும் அசநகாதனுக்கு அந்த அந்மானதுவாந்தியாகாமலும் பேதியாகாமலுஞ், சோணிக்காமலும், ஆமமாகிய சிலைட்டிமத்தில் பசறிக்கொண்டு வேதனையையுண்டாக்கும் ஒருவகைய அலசரோகம். (சீவரட். அக.)

ஆமாவாசியம்— அமாவாசைச்சம்பந்தமுடையது. [சூரீவாவஸு: அமாசி யென்பதிலின்றி துவத்தத்திதபதம்.]

ஆமானி— காட்டுப்பசு. (உ-ம்.) “ஆமானி னந்திரியுத்தஞ்சாரல்” (தனிகை. களவு. ௩௩௩.) [னகாமெய்சாரியை.]

ஆமான்புகல்வி— ஆமானேறு. (உ-ம்.) புழற்கோட்டாமான்புகல்வியுங்களிறும்” (குறிஞ்சிப். ௨௫௩.)

ஆமாறு—ஆகுமுறை.

ஆமிசம்—ஆமிடம்.

ஆமிடம்—1. அதுபவம். 2. இச்சை. 3. கைக்கூலி. 4. போசநம், உணவு. (உ-ம்.) “சோழவாயியின் குலத் தாய்கொடுங்குற்றுமுட்கவாழ்வாயெனக் காரிடமாய்வருவாய்கொலென்ன” (இராமா. சந். கடரு. ௧௭.) 5. மாமிசம். (உ-ம்.) “ஆகலின்யானினியிதனுக்காரிடம்” (இராமா. கவந்தன். ௨௪.) [சூரிஷ.]

ஆமிநாயம்—1. ஆகமம். (சை. பி. ௩௦.) 2. பாம்பரையானவழக்கம். 3. பாம்பரியவுபதேசம். 4. வேதம். (உ-ம்.) “ஆதிருருவினின்ற நெடாட்குப்பாம்பரியமாசுப்பயிலப்படுதலினாலும், கற்கப்படுதலினாலும் ஆமிநாயமெனவும்” (கந்தபு. ௩௭௩. வேதாதமப். வேதாச

மோ.) [சூ. தூய: சூ. வரை. 2 - பயில்வல், கிளைத்திருத்தல். 3 - செயப்படுபொருள் வீடுதி.]

ஆய்வே—1. பலம், (உ-ம்.) “வெவ்வேறிரண்டையாயிரஞ்சேர்த்து” (தைவ. தைவல. நூ.) 2. புளிப்பு. 3. மாம்பழம், 4. மாமரம். “ஆடல்வெலைநீதலோடுமாயிரவடிவாய்” (சுந்தபு. சூரபன். ச.அ.அ.)

ஆய்வலணம்—மாமரச்சோலை. [சூ. திரா. மாமரம். வலம் - சோலை. நகரமுன்னின்றதகாரோக்கிணைகரமாயிற்று.]

ஆய்நந்தியுகா—நீலிர்த்திகலையிப்பிருதுவித்ததுவத்திலிருக்கும் (ச.அ.) புலநகர்களுளோன்று. (சி.லி. கிரி. உக. சு. உரை.)

ஆய்நேரன்—ஏகாம்பராதசுவாயி, (உ-ம்.) “அக்கடலத்தமராமிகோசனை” (வேதாரணியபு. அந்தரக. ந.)

ஆய்நோடநம்—சொன்னசொல்லைப் பின்னுஞ் சொல்லுதல். [சூ. நெ. உயர். சூ; நெ. உயர் - பித்தம்.]

ஆய்நோடிதம்—(வியாகரணம்) 1. அடிக்குத்தொடர்மொழி. 2. அடிக்குத்தொடர்மொழியின் பின்னுள்ளது. (உ-ம்.) “பாம்புபாம்பு” இத்திப்பின்னது ஆய்நோடிதம். [சூ. நெ. உயர்.]

ஆய்லபித்தரோகம்—ஒருவகைப்பித்தரோகம். அது, மஞ்சளைக்கரைத்ததுபோலப்பளித்தவாந்திருலை அக்கிரமிந்தம் கடுக்கம்இருமல்முதலியருணங்கலையுண்டாக்கும். (சீவரட. ச.அ.க.)

ஆய்லம்—1. புளி. (உ-ம்.) “ஆய்லமில்லிபதயமே” (தைவ. தைவல. நூ.) 2. புளிப்பு. 3. புளியமரம். [சூ. தூ.]

ஆய்லவித்தரோகம்—ஒருவகை ரோகம். அது, மெத்தலும் புளிப்புள்ள வஸ்துக்களைப் புசிப்பதினால் பிரந்து விழிகளில் வீக்கமும் நமைச்சலும் கலங்கலுமுண்டாக்கும் (சீவரட. உ.அ.க.)

ஆய்லாந்நம்—புளியிட்டுச்சமைத்த அநம். (சைவச. பொது: சூ.ச. உரை.) [சூ. திரா - புளி. சுளைய - சோறு.]

ஆய்லிகை—1. புளித்தல். 2. புளியமரம். [சூ. தூ. கா: சூ. தூ. புளி. ஐ.கா. ஒருவிலுதி.]

ஆய்வே—புளியாணைப்பூண்டு. (தைவ. தைவல. க.அ.க.) [ஆய்வேயென்றுமிருக்கின்றது]

ஆய்வேட்சிதரோகம்—கண்களில் வரும் ஒருவிதரோகம். (சீவரட. உ.அ.க.) [சூ. தூ. புளிப்பு. உலி. த. - பழையது.]

ஆய்வேநம்—கண்களைமுடிதல். [சூ. திரா: சூ; திரா - முடிதல்.]

ஆய்வேயம்—தொடக்கம். [சூ. திரா: சூ; திரா - தொடக்கம்.]

ஆய்வேயம்—நந்திதேவர். [ஆ. இடபம். முகர் - முகமுடையவர்.]

ஆய்வேயான்—கணவன். [ஆம் என்பது அகம் என்பதன் றிரிபு.]

ஆய்வேயான்—மனைவி.

ஆய்வேயம்—விடப்பட்டது. [சூ. திரா: சூ; திரா - விடுதல்.]

ஆய்வேயம்—மோக்கம். [சூ. திரா: சூ; திரா - விடுதல்.]

ஆய்வேயம்—ஆவின் பல்விற்பிறத்த முந்தது. [ஆ - பசு.]

ஆய்வேயம்—மறுமைக்குரியது. (உ-ம்.) “கவர்க்கரைவேதுவாய் அகயோநாயிருத்த முமாய்ச்சம்பலமுமாயிருக்கிற ஆய்வேயம் புண்ணியபாவங்களுக்கு உபலக்கணம்” (சி.சி. ச. அ. கிவா.க.) [சூ. திரா: விக.]

ஆய்வேயம்—சோழநாட்டின் ஒருந். (ஐங்குறு) ஆய்வேயல்லாரி—கோரோசனை.

ஆய்வேயல்லாரி—கடுக்காய்ப்பூ.

ஆய்வேயம்—1. இராசசிந்தைதான். 2. ஊருமபிரணிகளுளோன்று; அது: தலைநகராகல்கள் என்னும் ஐந்துறுப்புசெய்யுமே லுங்கிமுமுள்ள இரண்டு ஒடுகளுக்குமுள்ளே அடக்கிக்கொள்வதும் கொம்புபோலும் பற்களுடையதுமாயிருப்பது. (உ-ம்.) “ஒருமை யுளாமையோலேத்தடக்கலாற்றின்” (வன். க.உ.ச.). 3. ஒருமேய். 4. வரசனை.

ஆய்வேயம்—நிலத்திலே பதித்தற்காக அமைக்கப்படும் ஆய்வேயானமுடைய கல்லு.

ஆய்வேயம்—ஆய்வேயம்.

ஆய்வேயம்—ஆய்வேயினின்றேடுக்குடெய். (உ-ம்.) “என்னுமெய்முடையோட்டி” (பதார்த்த. க.உ.)

ஆய்வேயம்—ஆய்வேயம்வருமான சிறுமடி.

இது: அதிகம் பாடிடையது.

ஆய்வேயம்—செவ்வழியாழ்த்திம்.

ஆய்வேயம்—மேகரோகக்களில் வரும் ஒருவகைக்கட்டி. அது: குழிகள் விழுந்தும், மினுமினுத்தும், கோவைத்தரு

வதும், ஒருவேளை தாசதுமாய், அனேசலி தச்சிசிச்சைகளுக்கு வசப்படாமல், ஆமை யோட்டைக்கவிழ்த் து மூடினதுபோலவரு ப்பது. (சொட்ட. ௧௦௨.)

ஆமோசநம்—1. பந்தித்தல். 2. பிரகாசி த்தல். 3. விடுதலையெய்தல். [சூடுபோவம்: சூ-எதிர்மறை. ௨௦௨- விடுதல்.]

ஆமோட்சந்தாயி—மோகிப்பியத்தம். (உ-ம்.) “ஆகில அசித்தாகிய ஆணவமாயைகண்மமச த்தேயோடென்னில் அவைகளும் ஆமோகிப் மேசத்த” (சி. சி. எ: ௧. சிவா.)

ஆமோட்சம்—மோகிப்பியத்தம். (உ-ம்.) “ஆகில அசித்தாகிய ஆணவமாயைகண்மமச த்தேயோடென்னில் அவைகளும் ஆமோகிப் மேசத்த” (சி. சி. எ: ௧. சிவா.)

ஆமோதம்—1. சக்கரிஷ்ணன் இருக்குமு லகம். (இராமா. நாகபாச. ௨௩௨. உரை.) 2. மகிழ்ச்சி. 3. மிக்கருணம். (உ-ம்.) “ஆமோ தசித்தருக்குமபாடபூஷண” (திருப்புகழ். ௩௩.) [சூடுபோடி: சூ; ௨௦௩- மகிழ்ச்சி.]

ஆமோதித்தல்—மகிழ்தல்.

ஆயி—1. அழகு. (உ-ம்) ஆய்சிலம்பரியா ர்ப்ப” (சலி. ௩௭.) 2. ஆயென்னையனுத்தெ ரிசிலைவினைப்பகுதியுள் வினைத்தொகையும். (உ-ம்.) “ஆய்கதிர்முடியினுள்” (அரிச்ச. வி வாச. ௭௩.) 3. இடையராகிய ஆய்ச்சாதி (உ-ம்) “ஆய்ப்படைநெக்கது” (சிந்தா கோவி. ௧௩.) 4. கடைவள்ளல்கள் எழுவரிலொருவன்; இ வன்: பாம்பு தனக்குக்கொடுத்த நீலக்கலிங்க த்தை ஆலமர் செல்வனுக்குக்கொடுத்தவன். (உ-ம்.) “நீலநாகல்லிகயகலிங்க- மாலமர்செல் வந்தமார்த்தனன்கொடுத்த- சாலந்தாங்கியசா ந்துபுலர் தினரிதோ- னார்வண்மொழியாயும்” (சிறுபா. ௬௬.) 5. சிறுமை. (உ-ம்.) “ஆய்து தன்மடந்தை” (புறநா. ௨௪௬.) 6. தாய். (உ-ம்.) “தாய்தன்னையறியாதகன்றில்லைத் தன்கன்றை-யாயுமறியும்” (இராமா. வீரா தன். ௩௩.) 7. துட்பம், பிறகுமென்மை. (உ-ம்.) “ஆய்துவிமடவனமே” (கைட. அன்னத்தை த். தா. ௧௦௭.) 8. பொதுப்பெயரிலும் அஃ றினைப்பெயரிலும் ஐகாரத்திரிபாய்வந்து வி ளித்தற்பொருள்க் கொடுக்கும் ஓர் உருபு. (உ-ம்.) “அன்னம்” “கிள்ளாய்” (நன். பெ யரி. ௬௧. உரை.) 9. முன்னிலைபொருமை எவல்வினைவிகுதி. (உ-ம்.) “அஞ்சனக்கிரி பேயருளாபெயனம்” (இரா. ௮. சூர்ப்பா. ௮௬.) 10. முன்னிலை ஒருமை வினைவிகுதி. (உ-ம்.) “படிப்பாய்” 11. வருத்தம்.

ஆயித்தடி—இடைச்சேரி. (மணிமே.)

ஆயித்தழல்—இடையருடைய ஊதுகுழல். அது: சொன்றையங்குழல் முல்லையங்குழல் வேயங்குழல் என்னும் மூன்றுமாம்.

ஆயிச்சி—1. தாய். 2. முல்லைலப்பெண். (உ-ம்.) “பனைத்தோளினவாய்ச்சிபாஸ்பாய் ந்தகொங்கை” (நாலாயி. சீதக்கடல். ௩.)

ஆயிச்சியர்—இடைச்சியர். (உ-ம்.) “கொ டிச்சியர்குறிஞ்சிப்பாடந்தகாய்ச்சியர்” (இரா. நாட். ௩௭.)

ஆயித்தியர்—இடைச்சியர். (உ-ம்.) “ஆய் த்தியர்நலக்காசென்றானான்” (சிந்தா. கோ வி. ௧௧.)

ஆயித்து—ஆ என்னும் வினைப்பகுதியினி ன்றுபிறந்து ஒன்றன்பாலிலே இறந்தகால வினைமுற்றாகவந்து ஆயிற்று எனப்பொருள் படும் ஒருபொல். (உ-ம்.) “உன்சொலிந்திர சாலமாய்த்தே” (சி. சி. உ: ௨௦.)

ஆயித்தறுக்கம்—குறுகிய ஆய்தம். அது: தகாய்வந்துபுணர்த்தனிக்குற்றெழுத்தின் பி ன்னிறந்து லகார எகாரங்களின் பிரிபிஞ்ஞலா கிய ஆய்தம். (உரை. ௧௭. உரை.)

ஆயிதம்—அஃசேனம் அங்காப்பு முயற்சி யாலே தலையினிடமாகப் பிறந்து முப்புள்ளி வடிவின் தாகிய ஓடுமுத்த; இது, குறுதியி ன்பின்னும் வல்லெழுத்தின் முன்னும் சிற்ப து. (உ-ம்.) “வன்னவாய்தநேர்- நாட்டமுற்ற வள்ளலாரை” (தணிகை. நைமி. ௬.)

ஆயிதல்—1. ஆராய்தல். (உ-ம்.) “பல்லோ ராய்த் துல்லென்னங்கடந்தனன்” (பாசு. குருகுல. ௮௭.) 2. காய்முதலியவைகளைப்பி ரித்தெடுத்தல், [பலவற்றுள்ளும்பக்குவமா னவைகளை ஆராய்தெடுத்தல்பற்றிவந்தபெ யர்போலும்.] 3. தெரிதல். 4. தெரிக்கெத் தல். (உ-ம்.) “அன்னக்குகொலாய்மயில்கொல்” (வள். ௧௦௮. பரி.) 5. துண்மை. (சூ. நிகண். ௮: ௬௬.) 6. முன்னுள்ளதனிற்சிறியதாதல். (உ-ம்.) “ஆயித்தானே” (பொங்குதல் விசித் தலாந்துணுகியிலே.) (தொல் சொல். ௩௩௦.)

ஆயிதாய்—குட்டெயிர். “ஆய்து வியன மென” (சலி. ௩௬.)

ஆயித்தோள்—1. அறிஞர். (சூ. நிகண். உ: ௭.) 2. பிராமணர். (சூ. நிகண். உ: ௩.) 3. புல வர்.

ஆய்நலம்—1. அழகியநலம். (ஐக்குறு.) 2. மெய்நிதவழகு. (ஐக்குறு.)

ஆயுநுதல்—அழகுருறைந்த நெற்றி. (ஐங் குறு.)

ஆயிப்பாடி—இடையசூர். (உ-ம்.) “பால நுத்திறுநெய்யாய்ப்பாடியின்” (பாரத. அருச்சுனன். எசு.) [ஆய - ஆய்ச்சாதி. பாடி - ஊர்.]

ஆயிப்பு—1. அசைப்பு. 2. வருத்தம். (உ-ம்.) “தேய்ப்புண்டவனுஞ்சிலகில்கணையா - லாய்ப்புண்டவனும்” (இராமா. யுத். அதிகா. ௧௦.) 3. வீச்சு.

ஆய்மதி—1. ஒளியற்றமதி. (உ-ம்.) “ஆய் மதி-மொழிகொள்பூமிநூலாப்பதுபோலவே” (சிந்தா. நாம. ௩௧௬.) 2. வசேஷபுத்தி.

ஆய்மயில்—விசைகுறைந்தமயில். “அங்கி யமதுகைதன் னொலாய்மயிலுராமாங்கண்” (சிந்தா. நாம. ௨௭௦.)

ஆய்மை—ஆராயுத்தன்மை. (உ-ம்.) “மதியினகர்மைய - றாய்மையின் மந்திரத்தறிஞ னுமென்” (இராமா. சடாயுகாண். ௮.)

ஆய்விட்டு—ஆரயிந்து. (உ-ம்.) “தாங்கித் தேடி - யாய்விட்டுப்பிரமனது” (திருவிளை. வீருத்த. ௨௬.)

ஆய்வு—1. அகலம். (சூ. நிகண். அ: ௧௨.) 2. அருகு. 3. ஆரய்தல். (உ-ம்.) “ஆய்வரும் பெருவலியரக்கர்நாமமே” (இராமா. ஆரணி. அகத். ௮.) 4. துட்பம். 5. வருத்தம்.

ஆய—ஆகிய. (உ-ம்.) “இம்மாண்கதைக் கோரியறையாடவிராமனென்னும்” (இராமா. பாலகா. அரசியல். ௧.)

ஆயக்கட்டு—1. ஒருமாகாணத்திலுள்ள பூரியின் முழுவீழ்தாரம். 2. மோசடியானபேச்சு.

ஆயக்கல்—கார்க்கல்.

ஆயக்காரன்—சுங்கம்வாங்குவோன்.

ஆயக்காரி—வேசி. (உ-ம்.) “கொள்ளுமாயக்காரிகன்” (திருப்பு. ௮௭௧.) [ஆயம் - வருவாய்.]

ஆயக்கால்—1. குத்துக்கால், சிலிசைமுதல்வனதாக்குக்கால். [இஃது ஆயத்தக்கால் போலும்.]

ஆயக்கோல்—ஆயக்கால். [இஃது ஆயத்தக்கோல்போலும்.]

ஆயசம்—1. இருப்பாயுதம். 2. இருப்புசடனடை. 3. இருமயினுத் செய்யப்பட்டது. [சூயவலு, சுயவலி என்பதின் இறுவந்தத்ததிதபதம். ஐயஸ்-இரும்பு.]

ஆயநுரி—கடுகுப்பூண்டு.

ஆயநீதக்கால்—குத்துக்கால். [சூயதூ-தாங்குதல்.]

ஆயநீதம்—1. முயற்சிக்கையதல். [சூயவலு: சூ; யவல் - முயற்சி.] 2. யத்தநம். (உ-ம்.) “மோக்குமுன்வா லுகமெழற்காயத்தமென்னின்-முதிரலன்று நகரரப்பாம்பாகமாகும்” (தைவ. பாயிர. ௪௩)

ஆயநீதலம்—ஆயத்துறை.

ஆயநீதன்—1. அடிபட்டவன். 2. கூர்மையுள்ளவன். 3. தள்ளப்பட்டவன். (சப்தகற்ப.) [சூயவலு:]

ஆயநீதரி—நிரளாகியமகளிர். (உ-ம்.) “ஒங்கிய ஆயத்தாருமேறினருடனத்திண்டேர்” (திருவிளை. திருமணப். அ.)

ஆயநீதி—1. உருக்கம். 2. எல்லை. 3. நன்னடை. 4. நான். 5. நித்திரை. 6. நீளம். 7. பெலம். (2, 3, 4, 5, 6, 7. சூயதூ: சூ; யத் - முயற்சி.)

ஆயநீதுக்குருந்தன்—அஞ்சுபாஷாணம்.

ஆயநீதுயிந்தல்—தலைவியைப்பாங்கிருதலிய பெண்கள் கூட்டத்தில் விடுதல்.

ஆயநீதுறை—சுங்கம்வார்க்குத்துறை. (உ-ம்.) “ஆயத்துறைப்பிறத்தண்பார்க்குமத்து” (தனிப்பாடல்.)

ஆயநீதம்—1. ஆலயம். 2. இடம். (உ-ம்.) (மணிமே.) 3. பல்பீடம். 4. வீட்டினுடனம். 5. வீட்டுக்குரிய நிலம். 6. வீடு. [சூயதூ-நீளம்.]

ஆயநீதம்—1. அகலக்குறைத்து நீளங்கடியிருக்கும் வடிவம். 2. அளவின்பெருமை. 3. நீளம். (சூ. நிகண். அ: ௧௩.) [சூயதூ:]

ஆயநீதக்கி—அசுன்று நீண்டகண்ணடைவலன். (உ-ம்.) “நிலாயதாக்கி” [சூயதூ: சூயதூ - நீளம். சூசுநீ - கண்ணி.]

ஆயநீ—1. தடைதல். 2. சந்திப்பு. 3. நீளம். 4. மனவடக்கம். 5. மேன்மை. 6. வருகாலம். [சூயதூ:] 7. வைதசணி, மேருவைச்சேர்ந்து பெற்றமகன். (கூர்மபு. தக்க-சபி. ௧௬. உரை.)

ஆயநீ—1. ஒருவகைகெல். 2. வருடம். [ஹாயநீ.]

ஆயப்பாலை—நால்வகைப்பாலையுள் ஒன்று. அதை: “ஆயஞ் சதார்திரிகோணம் வட்டமெனப்-பாயங்கன்குமபாலையாகும்” என்பதனாற்

பெறப்படும். (சிலப். ஆய்ச்சியர். உரை. ௪௦௫. பக்.)

ஆயம்—1. இலாபம். 2. உதயத்துச்சுப்பதினோராயிடமாகிய இலாபத்தாகும். (உ-ம்.) “உதயத்தொழுது பிறப்பொண்டோளமை மகவு-சினையும் பகைபெண்டிர் தேய்வுறுஞ்சாவுசெழுப்புண்ணிய- பித்தமொன்றியகண்மமாயமவியமெனுமா நிரண்டும் - வித்தமொன்றியவோரைப்போனைச் சான்றோர் வித்தத்தனரே” (விதாந். மரபி. ௪.) 3. கவறு. 4. சுட்டம், திரள். (உ-ம்.) “வெற்பராயமோடி” (பெரியபு. கண்ண. என்.) 5. சுக்கம், கடமை. (உ-ம்.) “இந்நோமென்றியெழுத்தகமையதா கவுமெடுத்தாலிந்தகவென்றே யெங்கெங்கு மொருநீர்வையாயமுண்டாயினும்” (தாயு. ககவாரி. இ.) (இங்கே ஆயமென்றது உடலைச் சொகுத்தலாகிய கடமையை.) 6. சூதாடதாயம். 7. சூது. (உ-ம்.) “அடையாவாமாயங்கொளின்” (ஆகுபெயர்) (வன. கூகூ.) 8. தாய். 9. தேட்டம். 10. தோழி. 11. தோழியர்கூட்டம். (உ-ம்.) “இவ்வாய்ப்பொழில்வாய்ச்சுழுடையாயத்தை” (திருக்கோ. வ.) 12. நாணி. 13. நீளம். 14. பகத்திரள். (சிலப்பதி.) 15. பெரு. (உ-ம்.) “முநியாயமாயத்தமிழ்” (மருதாங்க. எக்.) 16. மகவிற்கூட்டம். (உ-ம்.) “மஞ்ஞனாயங்கொலேவெனுமாயத்துள்ளாள” (வாண. உக்.) 17. மல்லரிப்பறை. 18. வந்துசெருதல். 19. வருவாய். (உ-ம்.) “பொருளாயம்போலுய்ப்புறமேபெடும்” (வன. கூகூ.) [1, 9, 17, 18.] [சூயம்.]

ஆயமானம்—1. இரகசியம். 2. உயிர்நிலை.

ஆயநிற்காவலன்—குபேரன்.

ஆயர்—இடையர். (உ-ம்.) “ஆயர்தம்பதியின்குரித்த - செங்கண்மால்” (பாரத. இந்நிர. அ.)

ஆயர்பாடி—இடையருர். (உ-ம்.) “ஆநிறைபாக்கு மாயர்பாடியிலொளித்தவைகும்” (கூர்மபு. கண்ணனவ. கள்.)

ஆயல்—ஆராய்தல். (உ-ம்.) “ஆயோதகத்துக்குநீர்மைகளையலுற்றார்” (பாரத. வெளிப்பா. ௩௦.)

ஆயவரீ—ஆகியவர். “கடைகாப்போ-ராயவர்பலர்” (கந்தபு. தவங்கா. ௩.)

ஆயவனீ—அவன். (உ-ம்.) “நெற்றிநாட்டத்தா - லாயவன் சுடருத்தவியோர் மதலையாயமர்வா-னேயினான்” (கந்தபு. துணைவர். உ.)

ஆயவியயம்—வரவுஞ்செலவும். [சூய

வ்யய: சூய - வரவு. வ்யய - செலவு.]

ஆயன்—1. இடையன். 2. கிருட்டிணன். (உ-ம்.) “ஆயன்பதியிலான்பதிவந்துற்று” (தனிப்பாடல். ஒளவை.)

ஆயாசம்—1. இளைப்பு. 2. துக்கம். 3. பிரயாசம். 4. மகவருத்தம். 5. முயற்சி. [1, 3, 5. சூயாவ: சூ; யவீ - முயற்சி.]

ஆயாசாவரீத்தவாதரோகம்— ஒருவகைவாதரோகம். அது: பிரமாணத்தப்பியுண்ணுகின்றபித்த கப வஸ்துக்களினாலும் பலவகை அன்னத்தினாலும் பிறந்து பித்தத்தோடுகூடி ஆயாசத்தைப்பிறப்பித்து வேதனையைச்செய்யும். (சீவரட். ௧௯௬.)

ஆயாசி—1. இளைப்படைந்தவன். 2. முயற்சியுடையவன். [சூயாவலி.]

ஆயாசிதம்—வருத்தி யாசிக்கப்பட்டது. [சூயாவலி: சூ; யாசி - யாசிக்கத்தல்.]

ஆயாநம்—1. இயற்கைக்குணம். 2. வருதல். சூயாநி: சூ; யா - அடைதல்.]

ஆயாமம்—1. (கணக்கதி) அகலம். 2. உயம். (சிவதரு. சிவஞாந். தாந. ௧௦. உரை.) 3. சஞ்சரித்தல். (உ-ம்.) “பாகியாயாமவாதரோகம்” (சீவரட். ௧௯௬.) 4. தடுத்தல். 5. நீட்சி. 6. பிராணாயாமம். (உ-ம்.) “யாக்கை நண்ணிடவழிப் பிராணன்-நவலநவதை நிறுத்தநன்னையாயாமமென்பர்” (கூர்மபு. யோக. ௬.) [1, 4, 5. சூயாநி: சூ; யநி - ஒழித்தல்.]

ஆயாமி—1. அடக்குவோன். 2. தடுப்போன்.

ஆயாஸ்—1. செவிலித்தாய். 2. தாய். 3. பாட்டி.

ஆயாஸ்—1. ஆகியிருப்பவன். (உ-ம்.) “உலகேழுமாயானை” (திருவாச. 2. தமையன். 3. மூத்தவன். [ஜ்யாவலி.]

ஆயி—1. ஒரு சத்தி. (உ-ம்.) “கவுரிகுண்டலியாயிபன்னனவிதனருளினாலே” (தாயு. சித்தச்சங்க. ௪.) 2. தாய். (சூ. கிணை. உ: எக்.)

ஆயிட்டே—ஆகலான், ஆயிட்டலான். (உ-ம்.) “அத்தலித்தமென்றசெல்லலே ஆகலானத்தியையுணர்ந்துமாயிட்டு” (சிவஞாந். பக். ௩௪.) ஆகலான் என்பதற்கு ஆயிட்டென்பத்க்காலவழக்குப்போலும். இனி மறைபெய்துகுளம் நிறைந்ததென்புழிப்போல ஆயிட்டலா லென்பது ஆயிட்டெனத்திரிந்ததென்றதுமொன்று.

ஆயிடல்—தோன்றுதல், அருதல். (உ-ம்.) “ஆயிடுமதுவுடென்னில்” (சி. சி. க: ௧௫.)

ஆயினுடை—1. அல்வளவீல், அவ்வேலையில்.
2. அவ்விடம். (உ-ம்.) “இனி—யாயினுடைவந்தி
மொசர்செய்கையும்” (கந்தபு. தெய்வ. கசஉ.)

ஆயிரக்கால்—1. துடைப்பம். (வழக்.)
2. மாவட்டை.

ஆயிரங்கச்சி—அதிகமாகக்காய்க்கிற ஒரு
வகையினரிர். (உ-ம்.) “வயிற்று வலியுட் தொலை
யும்—ஆயிரங்கச்சிக்கறி” (பதார்த்தகுண. எரு.)
ஆயிரங்காய்ச்சி எனவும் வழங்குவர்.

ஆயிரங்கண்ணன்—இருதிரன். (உ-ம்.) “ஆ
யிரங்கண்ணனெருங்கலச்செப்பு” (சிலப். ௪௮௮.)

ஆயிரங்கதிரோன்—சூரியன். (உ-ம்.) “மதி
யொடுத்திழை—ஆயிரங்கதிரோன்வரக் கந்த
வாறுதுபோல்” (கந்தபு. மூன்றா. கரு.)

ஆயிரங்காலி—செவ்வட்டை. (உ-ம்.) “ஆ
யிரங்காலியமைந்தவரிச்சுருள்” (சட்டமுநி. ரி.
௮௧.)

ஆயிரஞ்சோதியுள்ளோன்—சூரியன். (கு.
சிகண்ட. க: ௫௫.)

ஆயிரநாமன்—1. சிவன். 2. திருமால். “ஆ
யிரநாமத்தண்ணலையவன்வன்மைகண்ணு”
(கந்தபு. நகரழி. கக.)

ஆயிரம்—பத்துநூறுகொண்ட எண்.

ஆயிரம்பேரோன்—திருமால். (பிங்கல.
கரு.)

ஆயிலை—1. ஆயிலியநட்சத்திரம். (உ-ம்.)
“நிறைகொள் கவ்வையணியாயில்” (உள்.
உடை. கசஉ.) 2. ஆயிற்பட்டை. (தைவ. தை
லவ. கரு.) 3. ஒருமரம். (உ-ம்.) “கருங்கா
லியாயின்மருதம்” (சைவச. பொது. உள்.)

ஆயிலியம்—இருபத்தேழு நட்சத்திரங்
களுள் ஒன்பதாம் நட்சத்திரம். (உ-ம்.) “மாசி
லாயிலியத்திற்காமமுண்டாம்” (கூர்மபு.
கசவது. சிவார்த்தமு. ௫.)

ஆயினுடை—1. அரிவாணுணி. 2. கந்தியி
ராசி. (உ-ம்.) “அல்வளவந்தழிவையாயினு
விற்துலை” (விதாந. பஞ்சா. கச.) 3. தெரிந்
தெருத்தவணிகலம். 4. பெண். (உ-ம்.) “ஆ
யினுடையமுன்புறுமறத்தை முதலாற்றாய்”
(கந்தபு. மார்த். ௪௮.) [ஆய்—ஆராய், அட்
பம். இறை—அணிகலம், செய்தல்.]

ஆயின்—1. ஆதலால். (பதிற்று.) 2. ஆர
யின். 3. ஆதல். (உ-ம்.) “விளக்கு—மிருள்
படுவதாயின்” (படுமொ. கல்வி. ௩.)

ஆயின்றா—ஆயிற்று. (ஐக்குறு.)

ஆயினி—ஆசினி.

ஆயினும்—ஆனாலும் எனப்பொருள்படும்
எதிர்மறைப்பொருளிலே வரும் உமையடி

த்த ஒரு வினையெச்சம். (உ-ம்.) “காலமோ
வறிலின்றாருமாயினுங்காரியங்கள்—காலமோ
தாவேகாண்மம்” (சி. சி. க: கரு.) [ஒன்றை
யொருவாறு உடன்பட்டும் உடன்படாமையு
ணர்ந்தற்கண்வரும்.] எண்ணிடைச்
சொல். (மணிமே.)

ஆயு—1. ஆயுமான் என்னும் நித்தியயோ
கம். (குமாரகவா. திருநா. ச.) 2. சந்திரவம்
சத்துள்ள புருவா என்னும் அரசன்மகனா
கிய ஓரசன். (உ-ம்.) “ஆயுலென்றொருசெம்
மலையம்மகனளித்தான்” (பாரத. குரு. கரு.)
3. வயசு, வாழ்நாள். (உ-ம்.) “ஆயுவழியுமதிக
மிலிங்கமெனின்” (சைவச. பொது. கரு.)
[3. சூயா: சூய—போதல். உ—ஒருவிருதி.]

ஆயுநாகன்—சரி என்னுங்கிரகம். [சூ
யா—வயசு. காரகநு—செயலோன்.]

ஆயு—1. சிவன். 2. வயசு. [சூயாஸ்.]

ஆயுசுவிநூத்தி—1. ஆயுர்த்தனை. 2. உ
லோகமணல். [சூயா—வயசு. வுஜி—வளர்த்
தல்.]

ஆயுட்டாநம்—ஆயுத்தாநம்.

ஆயுட்டோமம்—தீர்க்காயுப்பெறுதற்குச்செ
ய்யுமயாகம். [சூயா—வயசு. சூயா—வயசு.
வெடா—யாகம்.]

ஆயுட்பொருத்தம்—மணப்பொருத்தங்க
ளுள்ளும்; அது பெண்ணினுடையநட்சத்
திரமுதல் புருஷனுடைய நட்சத்திரம்வரை
யும் எண்ணினதொகையையும், புருஷனுடைய
நட்சத்திரமுதல் பெண்ணினுடைய நட்சத்
திரம்வரையும் எண்ணினதொகையையும்
சுனித்தனி எழிற்பெருக்கி இருபத்தேழுந்
கிந்தசேவம் பெண்ணினுடையகாளின்றொ
கைகுறையிற் ஆயுட்பொருத்தம் பொருந்
தும் எனக்கொள்வது.

ஆயுடியம்—1. சிவத்துவம், வாழ்நாள்.
(உ-ம்.) “தேவாயுத்யம்” (சி. சி. அ: கரு.
மறை.) 2. சிவனெக்காப்பது.

ஆயுத்தாநம்—(சோதிடம்)செரும லக்கிரந்
துக்கும் சந்திர லக்கிரந் துக்கும் எட்டாந்
தாம். அஃது ஆயுவினெல்லையே அறிவிக்குரி
டம். [சூயா—வயசு. தூய—இடம்.]

(விமேசுரவுள். உருள்.)

ஆயுதசாலை—படைக்கலவீடு. (உ-ம்.) “ஆ
யுதசாலையிலுணர்கோன்மகன்” (கந்தபு. மு
தனா. உரு.)

ஆயுதபாணி—வாயிலே ஆயுதக்கொண்
டவன்.

ஆயுதபீடை-இலக்கிநத்துக்கு ஆரூமிடம்.
(சோதிடகடல்.)

ஆயுதபூசை-பாட்டாசிமாசத்திலேவரும்
நவராத்திரியிலே ஆயுதங்களை வைத்துத் துர்
க்கையை முன்னிட்டுச் செய்யும் பூசை.

ஆயுதம்—1. உபகரணம். 2. சுத்துப்பயி
லிடம். 3. படைக்கலம். (உ-ம்.) “ஆயுதம
நேகவிதமானவையெனைப் பலவுமழகுதவிய
ற்றியும்” (பாரத. வாரண. ௫௭.)

ஆயுதாகாரம்—ஆயுதசாலை. [சூயாபா
மா: சூயாப - படைக்கலம். சூமா -
வீடு.]

ஆயுதிகன்—ஆயுதங்கொண்டு போர்செய்
வோன் [சூயாபிகி: சூயாப; இத -
ஒருவருதி.]

ஆயுதேந்திரம்—விட்டுணு சக்கரம்.

ஆயுப்பிரதம்—ஆயுளைக்கொடுப்பது. [சூபா -
வயசு. ப்ரத - கொடுப்பது.]

ஆயுமறை—வைத்தியுதல். (உ-ம்.) “ஆயு
மறைவானவர்மகாரும்” (பாரதம். வெளிப்
பாட்டுச். ௩.)

ஆயுமான்—ரித்தியயோகம் இருபத்தேழு
ள்ளது. [சூயாபுஷாநு.]

ஆயுர்விருத்தி—தீர்க்காயு. சூயா - வயசு.
புரீ - வளர்ச்சி.]

ஆயுர்வேதம் — உபவேதம் நான்கனுள்
ஒன்று. அது: சீவனோடுகடிய யாக்கையின்
நோயையறிந்து மருந்து முதலியவைகளால்
ஆரோக்கியஞ்செய்யும் உபாயத்தை அறிவி
ப்பது. (வேதா. சூ. ௩. உரை.) [சூயா
வெஷி: சூயா - சீவன். வெஷி - அறித
ற்கருவி.]

ஆயுர்வேதாத்தி — மருந்து செய்தற்கு
உபகாரமாகும்க்கரி. அது: தீபாக்கிரி, கம
லாக்கிரி, காடாக்கிரி என மூன்றுவகைப்ப
டும். [சூயாவெஷாதி.]

ஆயுர்வேதி—வைத்தியன். [சூயாவெஷி]
ஆயாவசாநம்—ஆயுவினமுடிவு. (உ-ம்.)
“பிரமாவின்னடைய ஆயாவசாத்திலே பிர
மாண்டம் பிரளயத்தையடையும்” (சி.சி. க:
௩. சிவாக்.) [சூயா - வயசு. சுவராநம் -
முடிவு.]

ஆயுவிண்மை—அருகனெண்ணுணத்தெதா
ன்று; அது, காலத்தால் எல்லேப்படாமை.
(சி. சி. பர. நிக. உ.)

ஆயுள்—1. சீவன். (உ-ம்.) “இதுமூயிற்கு
சு-மாயுண்மருந்தொழுக்கீதன்ருல்” (நீதி
நெறி. சக.) 2. வயசு. (உ-ம்.) “ஆயுண்மற்று
மக்கெத்துணையத்துணையனவும்” (கந்தபு.
தீட்சிப். சஉ.) 3. வாழ்நாள். (உ-ம்.) “ஆயுளி
னெல்லையுமெயத” (கந்தபு. மாரக்க. கசக.)

ஆயுள்காரகன்—சரி (சோதிடகடல்.)
ஆயுள்வேதம்—ஆயுர்வேதம். (உ-ம்.) “வை
த்தவாயுள்வேதத்தார்வேதம்” (நல். பாரத.
அரசநீதி. உ.கச.)

ஆயுள்வேதர்—மருத்துவநாலோர். (உ-ம்.)
“ஆயுள்வேதருக்கரலக்கணிதரு” (சிலப்.
இந்திர. ௪௪.)

ஆயுள்வேதியன்—வைத்தியன்.
ஆயு—அன்புகாட்டி அழைத்தலைக்குறிக்க
வும் ஒரு உடமொழியிடைச்சொல்.

ஆயோகம்—1. நீர்க்கரை. 2. புட்பாதிந
ளைக்கொடுத்தல். [சூயோம.]

ஆயோகவன்—குத்திரனாகு வைசிய கக்
ரியிடத்திற்பிறத்தவன். (பரா. மி. கௌ-ம்பக்.)

ஆயோகவி—ஆயோகவன். (பரா. மி.
கௌ-ம்பக்.) [சூயோமவி.]

ஆயோசநம்—1. எடுத்தல். 2. திரட்டுதல்.
3. பிடித்தல். 4. முயற்சி. [சூயோஜிந்.]

ஆயோநம்—1. சேனை. 2. போர், யுத்
தம். (உ-ம்.) “தங்களாயோதநத்துக்குதநீர்
மைகளாயுற்றுர்” (பாரத. வெளி: ௩௦.)
3. யுத்தகனம். [சூயோயந: சூ; யாயு -
போர்.]

ஆயோநம்—1. சேனை. 2. போர். [சூ -
யாயு - போர்.]

ஆயோர்—1. அவர்கள். (உ-ம்.) “ஆயோ
ர்தமதுயிரே யென வவனைக் குறித்தனைந்
தார்” (கந்தபு. சாவண. ௩௭.) 2. ஆனோர்.
(உ-ம்.) “அறிஞராயோர்சிறந்திக்கும்” (கந்தபு.
நிருவஹ. சக.)

ஆர்—1. அச்சுருவானி. (உ-ம்.) “ஆரழிந்
தனவுருழிந்தனவச்சுழிந்தன” (பாரத. மு
தற். சக.) 2. அசைநீயோயகவரும் ஒரு இ
டைச்சொல். இப்படி வரும்போது உம்மை
இடைச்சொல்லின் முன்னுவது உம்மீற்றுவி
னைமுன்னுவது வரும். (உ-ம்.) “பெயரினாகிய
தொகையுமாருளவே” “எல்லாவயிரோடு
செல்லுமார்குதலே” (ஆ. நாவலர். இலக்க. சு
ருக். பக்.௧௮.) 3. அருமை. (உ-ம்.) “அரும்
பெற்றபாவாயாருயிர்மருந்தே” (சிலப். க.மகே)

யற. எந்.) [இஃதோர்விகாரமொழி.] 4. அழகு. (அழகிய. நகண். அ. சு.) 5. ஆத்திமலர். (உ-ம்.) “தேங்கடியாரவாரசடையார்” (கம் பரத். அ.) 6. ஆரென்னேவலர் தெரிநிலைவினைப்பகுதியும் வினைத்தொகையும். (உ-ம்.) “இத்தநமார் செத்தமுலாலயம் விளங்கல்போல்” (குத. சிவமா. ந. சுஉ.) 7. உயர்திணைப்பண்மைப்பட்டர்க்கையில் வருமொரு விஞ்ஞ. (உ-ம்.) “பெரியார்வந்தார்” 8. உருளையிலே அச்சடையுந்துவாரம். 9. ஒருவரை உயர்த்தி க்குறுமிடத்து வருமொரு விஞ்ஞ. (உ-ம்.) “இறைவனார்கமலபாசம்” (சி.சி. பாயிர். ந.) 10. கூர்மை. (பிங்கல. கசு0ந.) 11. கொன்றைமரம். 12. சீனிப்பாரு. 13. சோதி. 14. தேருருளையிற்றுட்பிலிருந்து சூட்டிற் போருங்குடி (உ-ம்.) “ஆருடைத்திசிரிச்சிலி” (கந்தபு. தாரக. சுச.) 15. நிறைவு. (உ-ம்.) “கொழுதியலார்கெய்குழன்மடவீர்” (வாணன். எ.) 16. துண்மை. 17. பூரி. (உ-ம்.) “திருவாரணங்குமணமகன்” (மறைசையக். க.) 18. செவ்வாய். (உ-ம்.) “ஆர்சுவரியோகம்” 19. யாரென்பொருள் டுமொருவிஞ்ச சொல். (உ-ம்.) “இவ்வாலாத்து-ளாண்டவஞ் சணவுற்றான்” (கம்பாங். ந.0.) 20. வினைப்பகுதியோடு எதிர்மறைவிடைசிலையின்றி ரேயணைத்து உயர்திணைப்பண்மைப்பட்டர்க்கையெதிர்மறையில்வரும் ஒரு விஞ்ஞ. (உ-ம்.) “கல்லார்”

ஆர்க்குங்கோடன்-- கொல்லன்கோவைக் கோடி.

ஆர்க்கணியலி--சோழராசன். [ஆர்-அத்தி. கண்ணி - மாலை.]

ஆர்க்கம்--1. இரத்தம். 2. இலாபம்.

ஆர்க்கி--சூரியன்மகன், அர்க்கனென்பதின்னிறுவத்தத்திதம். [சூலி-]

ஆர்க்கியம்--காட்டுத்தேன். [சூவ-பு:] சூவா - தேவீ. ய ஒருவிஞ்ஞ.]

ஆர்க்கு--1. எருக்கமரம். (உ-ம்.) “மேன்மதிலார்க கிலைத்தமாலகிமத்தமுதிரிசம்பமா துலங்கத்திரதமும்” (தைல. தைலவ. சு.) 2. எருக்கின்பட்டை. (உ-ம்.) “அருக்கிரி” பார். (தைல. தைலவ. சுஉ.) 3. ஒருமன்.

ஆர்க்குவதம்-- கொன்றை மரம். [சூலி-ய.]

ஆர்க்கை--1. கட்டுகை. 2. துரும்பு. 3. வாரடை.

ஆர்கத்தியம்--அருகசமயியுடையதன்மை. [சூவ-பு:]

ஆர்கதம்-- சமணசமயம். [சூவ-பு:] சுவ-புத என்பதின்னிறுவத்தத்தித பதம்.]

ஆர்கதன்-- சமணசமயத்தோன். [சூவ-பு:]

ஆர்கதி--திப்பலி. (சூ. நிகண். சு: உச.) ஆர்கலி--1. கடல். (உ-ம்.) “ஆர்கலியுலகின்” (வேதாசனியபு. மேன. ந.உ.) 2. நிறைந்தமுழுக்கம். (ஐங்குறு.) 3. மழைவெள்ளம். (உ-ம்.) “பொய்யாவானம்புதுப்பெயல் பொழிந்தென-வார்கலிமுனை இயகொடுங்கோற்கோவலா” (நெடுநல். ந.)

ஆர்கலவாரணம்--அயிராவதயானை. [ஆர்கலி - கடல். வாரணம் - யானை. கடலிற்றேன்றியயானை என்றபடி.]

ஆர்கோதம்--கொன்றை.

ஆர்கீசநம்--1. உபசாரம். 2. சம்பாத்தியம். 3. தேதெல். (உ-ம்.) “சிவார்ச்சகமார்ச்சகமாயின்” (கோயிற். வியாக். சு.) 4. பாதுகாத்தல். 5. பூசை. 6. விருந்தோம்பல். [2, 3. சூலி-பு 1. சூலி-பு.]

ஆர்கீசநை--ஆர்ச்சகம்.

ஆர்கீசவட்--1. உண்மை. 2. சத்துருவையுமறித்திரையுஞ்சமமாயெண்ணல். (உ-ம்.) “செயிரிங் செயமித்திராகனத்திராகியிடத்துத் தெவ்விடத்து-மயர்விற்றன் னொன்மாவீடத்து மமையச்சமபாவனைவைத்தல்-வயிரமறுமார்ச்சவமென்றேவருப்பார்” (குத. ஞாக. ந.க. சு.) 3. கோர்மை. [சூலி-பு:] டீனா என்பதின்னிறுவத்தத்திதபதம். [டீனா-நேர்.]

ஆர்கீசகம்--1. இருக்குவெதசம்பந்தமுடையது. 2. சாமவேதம். [சூலி-பு.]

ஆர்கீசத்தல்--சுட்டுதல். (உ-ம்.) “பண்ணருத்தமார்ச்சித்து” (நல். பாரத. தருமசாத்திர. கந.)

ஆர்கீசதம்--1. உபசாரம். 2. சம்பாதிக்கப்பட்டது. (சி. சி. அ. சு. சிவாக்.) 3. பாதுகாத்தல். 4. விருந்தோம்பல்.

ஆர்கீசநி--அருக்கன் மகனாகிய அபிமத்து. [சூலி-பு:] சுஜ-புத என்பதின்னிறுவத்தத்திதபதம். [சூலி-பு.]

ஆர்சுவரியோகம்--தது, மீரும், மகரம், இடபம், சிங்கம் என்னுமிவ்விராகிகளின் பிற் கூற்றிலே செவ்வாயுஞ் சரியுஞ் கூடிநிற்பது. (விதந பதி. கந. உரை.) [ஆர்-செவ்வாய்.]

ஆர்த்தநாதுகம்—எச்சலினை. (உ-ம்.) “ஆர்த்தநாதுகமாயிரெச்சமம்” (பி. வி. ௩௮. உரை.) [சூ.த-பா.கூகம்.]

ஆர்த்தநாதம்—நோவினாற்பலம்பல். [சூ.த-பா.கூ. ௧-௭௭. நோ.பா.கூ. - ஒ.வி.]

ஆர்த்தபம்—1. பூப்படைதல். (உ-ம்.) “பிரதமார்த்தபத்தோன்றின இலக்கிளம்” (விதானமா, செருட்சி. ச. உரை.) 2. பூப்படைந்தபின் கருத்தரித்தலுக்குப் பாரமாயிருக்குநாட்கள். [சூ.த-பா.]

ஆர்த்தம்—1. கலக்கமடைந்தது. 2. நோவடைந்தது. [சூ.த-பா.]

ஆர்த்தரி—1. எளியர். 2. நோயுற்றோர். (உ-ம்.) “தில்லைப்பலும்பொழிந்தெப்பும்வகுளினமு - மார்த்தாரங்கஞ்செய்யுமால்” (திருக்கோவை. கஅஎ.) 3. பெரியோர்.

ஆர்த்தல்—1. அணிதல். (உ-ம்.) “பொடியார்க்குநீதிருடேணி” (பெரியபு. திருநாவு. ௧௦௫.) 2. அதுபவிக்கச்செய்தல், உண்பித்தல். (உ-ம்.) “விடலரும்பவப்பேரார்ந்திவிடருள் கருணையன்றே” (கந்தபு. மேருப. ௪௬.) 3. ஒலித்தல். (உ-ம்.) “தோட்டினைகொட்டியார்த்து” (டைட. போர். உரு.) 4. கட்டல். (உ-ம்.) “பாகசாதனன்றினைப்பாசத்தார்த்து” (இராமா. பாலகா. திருவவ. ௧௦) 5. தொடுத்தல். (உ-ம்.) “ஆர்த்தபதம்” (வேதா. கு. அ) 6. நிறையச்செய்தல். (உ-ம்.) “வருநிதிபிறக்கார்த்துமாசாத்துவனென்பான்” (சிலப். மங். ௧௭. ௩௮. பக்.) 7. பொருத்தல். 8. பொருதல்.

ஆர்த்தலம்—1. புட்பம் 2. மகளிர் பூப்பு. [இருது என்பதின் னு வந்த தத்திதம்.] [சூ.த-பா.]

ஆர்த்தன்—துயருதுவோன். [சூ.த-பா.]

ஆர்த்தி—1. அதுபவம், 2. அழிவு. 3. உண்பித்து என்ப பொருள்படும் ஒரு தெரிநிலைவீனையெச்சம். (உ-ம்.) “வரையுறந்தனப்பாலார்த்திவரம்பற காப்புநேர்த்தான்” (கந்தபு. பாப்ப. உரு.) 4. கிரியாசத்திக்குடையதாயிருக்கும் புறவுருப் பஞ்ச சத்திகளில் ஒன்று. (உ-ம்.) “சகாதி, பூரணி, ஆர்த்தி, வாமை, மூர்த்தி என்னும் பஞ்சசத்திபுறவுருவுடைத்தாய்” (சி. கி. ௧. இசு. ஞாந்.) 5. கொடுத்தல். (உ-ம்.) (பொரு. ௧௭௬.) 6. துன்பம். (உ-ம்.) “ஆத்தியாவுநீயகலவென்னுடைச்சித்தியண்ணலபாற்சேறல்சுந்தியாய்” (கந்தபு. இந்திராணிமது. கஅ.) 7. விரும்பம். 8. வில்லிவதுனி. [சூ.த-பா.]

ஆர்த்திகம்—பாதிக்குரியது. [சூ.த-பா.கூ. ௧-௭௭. அர்த்தம் என்பதின் னு வந்த தத்திதம்.]

ஆர்த்திகை—துன்பம். (உ-ம்.) “ஆர்த்திகையுறு தவன்ன ததரிமுதலமாயாரும்” (கந்தபு. திருவவ. ௧௭௬.) [சூ.த-பா.கூ.]

ஆர்த்தியம்—காட்டுத்தேன்.

ஆர்த்திரகம்—இஞ்சிப்பூண்டு. (உ-ம்.) “அரைப்படியெண்ணெய்க்கருணைச்சாறு படியிரண்டுநிறிஞ்சிவிடைகோட்டினகார்த்திரகம்” (தைல. தைலவ. அஎ.) [சூ.த-பா.கூ. ௧-௭௭. உலராதது.]

ஆர்த்திரசாகம்—இஞ்சிப்பூண்டு. [சூ.த-பா.கூ. ௧-௭௭. உலராத. பரகா-பூண்டு.]

ஆர்த்திரம்—1. ஈரம். 2. உலராதது. [சூ.த-பா.]

ஆர்த்திரமலரோகம்—எந்நேரமும் இரத்தமுதலியசகிவையுண்டாக்கும் ஒருவகை மூலரோகம். (சிலப். ௭௫.) [சூ.த-பா.கூ. ௧-௭௭.]

ஆர்த்திரோத்தம்—சுலோகம். (சி. கி. ௧. ௭௦. சிலா. ௧.) [உரு.பா. - விதா.]

ஆர்த்திரை—திருவாதினை. [சூ.த-பா.]

ஆர்த்திதல்—1. நிறைத்தல். 2. நிறைவேற்றத்தல். 3. புகிப்பித்தல்.

ஆர்த்தல்—1. அதுபவித்தல். 2. அன்புசெய்தல். (உ-ம்.) “ஆரியனைத் தான்வணங்கிப்பிச்சைக்கடும்பிடுபிற-ருருயிருள்ளாண்டியுமார்ந்து” (சைவச. பொது. ௩௭௮.) 3. இணைத்தல். 4. உண்ணுதல். (உ-ம்.) “காரியிதுணைக்கடனன்றலென-வாரவண்முதோறகலவோப்புமா” (தணிகை. ௩௩. ௧௭௬.) 5. குடித்தல். 6. தருதல். 7. நிறைத்தல். 8. பொருத்தல். (உ-ம்.) “நீலப்பிறங்கலையான்பணிபா - லார்திந் தின்னோராலே” (கந்தபு. தேவரையேவல்கொன். ௧௭.)

ஆர்த்திபம்—அத்தைச்செய்தல்.

ஆர்த்திபேரம்—(உ-ம்.) “உயிரார்ந்தமாவிரிக்கிதையார்க்கரிதானு” (மரு.தி. ௧௩.)

ஆர்த்திபம்—1. சாரம். 2. பச்செனவு.

ஆர்த்திபாவம்—ஆரவாரம். (உ-ம்.) “ஆர்த்திபாவத்தெங்கிருந்தாரும்வெருவ” (சேதுபு. தேவிபு. உச.)

ஆர்த்திபரித்தல்—ஆவாரித்தல்.

ஆர்த்திபரிப்பு—ஆவாரித்தல். (உ-ம்.) “பேரந்தரணமகமுமறைகளார்ப்பரிப்பும்” (மச்சபு. திரிபு. கிருமாண. ௧௭.)

ஆர்ப்பு—கட்டு, பந்திக்கப்பட்டது (உ-ம்.)
 “ஆர்ப்பாயகாயந்தன்னை” (சி. சி. ச: உச.)
 2. சிரிப்பு. (பிற்கல். ககக.) 3. துண்ணியது. 4. பேரொலி. (உ-ம்.) “ஆர்ப்புக்கொண்டுகைவிசைத் தெறிமணிக்கல்வந்திணை” (கந்தபு. நாட். சக.) 5. (இடைநூல்) மாத்திரையிறந்த சுருதி, ஒக்கவிசைத்தல். (உ-ம்.)
 “இன்னிசைவழியுதன் நியிசைத்தல் செம்பகையதாகும் சொன்னமாத் திரையினோங்கவிசைத்திடுஞ்சுருதியார்ப்பே” (பஞ்சபாரதியம். சிலப். வேணிற். உக.) [இதனை, யாழிண்குற்றான்கணுளொன்று. இது மரக்குற்றத்தால் வருவது என்பர் திருவிளையாடற்புராண உரைகாரர்.] 6. முள்ளின் கூர்ப்பாகம். 7. யுத்தம். (சு. நிகண். க: சக.)

ஆர்ப்பதம்—1. உண்ணுமுணவு. (உ-ம்.) “கெல்லி-னம்பணவளைவையிரிந்துறைபோகிய-வார்பதங்குமென்ப” (பதிற்று. சக: க.) 2. சிறல். (இரேவணாரா.) 3. வண்டு. (உ-ம்.) (பிற்கல். உக.அஉ.)

ஆர்த்தி—1. கற்கடகராசி. 2. நண்டு. [சந்திரனுக்குக்கற்கடகம் ஆட்சிவிடாதலாலும், கற்கடகம் நண்டுவடிவாதலாலும்—ஆர்-நிறைவு, தக்கல். மதி-சந்திரன்.]

ஆர்ணம்—1. கூர்மை. 2. மதி. 3. ஆர்வக்கோளிக்காரகம்—(இலக்கணம்.) கேளாதுவிருப்பாய்க்கொடுக்கப்பட்ட பொருளை விருப்பமாய் வற்றற்பொருளில் நான்காம்வெற்றுமையிலே வரும்பெயர். (வீரசோ. உபகாரக. உ.)

ஆர்வம்—1. தன்பு. 2. ஆசை. (உ-ம்.) “வண்டார்வஞ்செய்துமதுவுண்டு” (கைத. அன்ன-தூ. கக.) 3. ஒவ். (உ-ம்.) “ஆர்வத்தோடிவயல்புகும்” (கந்தபு. ஆற்று. கக.) 4. கடைப்படுத்தாமேழிடுவதன். அது: அன்பு முதலியவற்றானளித்தல். 5. சேலை. 6. நாகம். 7. பெறக்கருதிடபொருண்மேலாசை. (மதுரை. சஅக.)

ஆர்வமொழி—முப்பத்திரண்டு அலங்காரங்களுள் ஒன்று; அஃது, உள்ளத்துநிகழுமானசையை மிக வெளிப்படுத்தித் சொற்களாற் சொல்வது. (உ-ம்.) “ஆர்வமொழியிருப்பதார்வமொழியே” (தண்டி. சுள.) [சூருப-பு-ஆசை. மொழி-சொல்.]

ஆர்வலன்—1. அன்புடையோன். (உ-ம்.) “ஆர்வலாரகமந்தராவரும்” (கந்தபு. சரம்பு. உக.) 2. கணவன். 3. மித்திரன்.

ஆர்வு—1. ஆராய்தல். 2. உண்ணல். 3. குடித்தல். 4. நிறைவு. 5. விருப்பம். (உ-ம்.)

“ஆர்வுற்றார்நெஞ்சமழியவியோனோ” (சலி. சஉ.)

ஆர்வை—கோரைப்பாய்.

ஆர—1. நிறைய. (உ-ம்.) “வாயாரசுண்டபேர் வாழ்த்துவதுநொந்தபேர்வைவதுவும்” (தாயு. சச்சி. அ.) 2. துகா. (உ-ம்.) “பொன்மலிந்தவியுழப்பண்ட-நாடாரங்கிழிதரும்” (பத்த. மதுரை. அஉ.)

ஆரக்கம்—1. அகிலங்கட்டை. 2. சந்தனம்.

ஆரக்குவதம்—கொன்றைமரம். [சூரபு:]

ஆரகட்டம்—ஆழமாகியகிணறு.

ஆரகம்—1. இரத்தம் 2. பிரிக்குமெண். 3. பிந்தத்திலேநீழெழுதப்படுமெண். ஹாராக: ஹு - எடுத்தல்.]

ஆரகன்—1. அணைப்புவோன். 2. எடுத்தல். 3. கள்ளன். 4. கொள்ளையாடுவோன். 5. சங்கரிக் கிறுவன். 6. உருத்திரன். (உ-ம்.) “படைத்திட்டப்பட்டயாவு-மாரகன்” (சிவதரு. சிவஞாயோ. உக.) 6. சூதாடுவோன்” [ஹாராக: ஹு - எடுத்தல். கக - ஒருவகுதி.]

ஆரகடம்—பித்தனை. [சூரக-பு: ஆரக-பு: ஆர - போதல். கூ-பு: குவிவு.]

ஆரகளம்—பித்தனை. [சூரக-பு: உகாமளகமாயிற்று.]

ஆரகோம்—வாகுவலயம்.

ஆரகோதம்—கொன்றைமரம்.

ஆரகம்—அகிலமரம்

ஆரத்தோதி—அருந்தி.

ஆரத்தகன்—1. இடைவயன். [ஆ - பச.] 2. காவற்காரன். [சூ: ரகதிக-காப்போன்.]

ஆரணியகம்—வாநப்பிரஸ்தர்களுக்கே பயன்படுவதாய் வந்ததில் வைத்தெழுதப்பட்டது எனக் கருதப்படும் வேதத்தின் மூன்றாம்பாகம் (மச்சபு. குகவுணர்.)

ஆரணியம்—சாடு.

ஆரணியம்—ஆரணியம். (உ-ம்.) “ஹேரிசாரணியம்” (மச்சபு. கைமிசா. கஉ.)

ஆரணாந்த—1. அரியதெய்வப்பெண் (உ-ம்.) “விண்ணவர் கோமான் றெண்ணாணங்குடனேகாழியடைந்ததேயெழுமாயாக” (கந்தபு. வீரவாகு-ய. உ.) 2. அரியதெய்வம். (உ-ம்.) “ஆரணபகையார்த்தோரல்லோர்புள்வினவரு” (அகப்பொரு. அகத்த. கக.) 3. ஆறுதற்கரியவருத்தம். (உ-ம்.) “நல்லவர்க்காரணங்காணியமார்

பில்” (புறநா. ௧௪.) [ஆர் - அரிய. அணங்கு-தெய்வப்பெண், தெய்வம், வருத்தம்.]

ஆரணத்தான்—பிரமா. (உ-ம்.) “ஆரணத்தானருள்பார்” (வாண. உகடு.) [சூரணம் - வேதம். அத்து - ஒருசாரியை. ஆன் - ஒரு விருதி.]

ஆரணம்—1. வேதம். (உ-ம்.) “மண்ணிலா ரணநிகரெனவியாதனாவருத்த” (பாரத. தற்சிமப். ௪.) 2. வேதத்தின் ஞாநபாகை. (சி. உ. உ. எ. மறை.)

ஆரணவாணி—1. பார்ப்பார். 2. முகிவர். (உ-ம்.) “ஆரணவாணர்க்கென்றுங்கேளான மெளந்கல்லியன். (பாரத. திரௌ. எங்.) [சூரண - வேதம். வாணர் - வாழுவோர்.]

ஆரணவருவாரி—சிவபிரான். (உ-ம்.) “ஆரணவருவாரி தில்லையம்பலமெய்தப்பெற்றேர்” (கோயிப்பு. இரணிய. எச.) [சூரண - வேதம். உரு-வடிவம். வேதவடிவின் என்பது.]

ஆரணன்—1. சிவன். (உ-ம்.) “ஆண்டவ ளாணன் கம்பனை நேத்த” (கம்பரங். ௩௦.) 2. பார்ப்பான். 3. பிரமன். (உ-ம்.) “ஆரணன் நனதுமைந்தாக்கரும்பெறன் ஞாநபோதம்” (கந்தபு. மேரு. ௧௮.) 4. விட்டுணு. (உ-ம்.) “ஆரணனேயரனே” (பாரத. கிருட்டிண. ௨௦௧.)

ஆரணி—1. ஆறுதாங்களுனொன்றாகிய அநாகதத்துக்குரிய பன்னிரண்டிதங்களுள் ஒரிதழில் நிற்கும் அநிதேவதை. (சி. இ. அ. உக. மறை.) 2. காளி. (சூ. நிகண். ௧: ௩௮.) 3. சுழல்சாற்று. 4. பார்ப்பதி. (உ-ம்.) “ஆரணிசடைக்கடவுளா ரணியெனப்புகழ். (தாயு. மலைவளர். இ.)

ஆரணியகன்—காட்டில் வசிப்போன்.

ஆரணியம்—காடு. (உ-ம்.) “ஐத்தபெரும் பார்த்திவரோடாரணியம்புகுந்தபிரான்” (பாரத. பதினெட். உச௩.)

ஆரணியாசி—சிங்காசி. [சூரண ராஸி.]

ஆரத்தியம்—ஒழிவு.

ஆரதம்—மாயிசமின்றிச் செய்யும் போசகம். [ஆ-எதிர். ரத்-கொலை, சிவவதை யில்லாததென்றது.]

ஆரதி—1. ஒய்வு. 2. தீபங்காட்டல்; இது சேரடசுடபசாரத்தொன்று. [சூரதி.]

ஆரநாலகம்—காடிச்சலம். [சூர - போதல். மிரை - மணம்.]

ஆரநாணத்தெலம்—ஒருவகைத் தைலம்; இதனிலக்கணம். (தைல. தைலவ. உக. பார்.) (உ-ம்.) “காடியெனெய்பெருகம்புநாலொன் றரைப்படி- மாடியமர்சீரணச்சுரமுயிலுண் ணறவிதாராளத்தைலம்”

ஆரநாளம்—காடிச்சலம். (உ-ம்.) “ஆரநா ளத்தெலம்” (தைல. தைலவ. உக.)

ஆரப்தம்—ஆரம்பிக்கப்பட்டது. (பெளட். மாயா. டுசுஇ.)

ஆரபடி—1. தைரியம். 2. (நாடக) நால் வகை விருத்தியுள்ளும்; அது, பொருள் பொருளாகவிராகிய மாதூர்தலைவராகவரு வது. (சிலப். அரங். பக். ௪௬.) [சூரபதி.]

ஆரபதி—சர்ப்பராசன். (உ-ம்.) “பாரதைய வாழ்வித்தாரபதிபாரச் சாமனகலாப்பரியே றி” (திருப்பு. இடு.) [அரபதியெனந்பாலது ஆரபதியெனவிகாரமாயிற்று.]

ஆரபி—ஒரிசாகம்.

ஆரம்—1. அஞ்சநபாஷாணம். 2. ஆட்ட தர். 3. ஆத்தி. (உ-ம்.) “ஆரங்கண்ணிச் சோழன்” (சிலப். பதி. ௧௨.) 4. ஆபரணம். (உ-ம்.) “அம்பையாரஞ்செறியாகர்” (மரு. தி. ௧௬.) 5. ஒரு பாணம். 6. கடப்பமரம். 7. கண்ணீர். (உ-ம்.) “வளிகளாஞ்சோரிய” (பாரத. கீசகண்வ. ௧௭.) [முத்துப்போலுந் தோற்றமுடையதென்றது.] 8. களிம்பு. [3 - போதல்.] 9. கீச்சுக்கிட்டம். 10. கோடகசாலைப்பூண்டு. 11. கோணம். 12. சந்த னக்குழம்பு. (உ-ம்.) “அரைத்தவாரமு” (பாரத. கிராமீட்சி. உக.) 13. சந்தனமரம். (உ-ம்.) “வண்ணிகொணைறவழைசுண்பகமா ரமலர்ப்பலாசொடுசெருந்திமந்தாரம்” (பெரி யபு. தடுத்தார். ௧௪.) 14. சரி. 15. செல் வாய். 16. நடனவரம். 17. துணி. 18. பட்சி களுடையகழுத்துவரி. 19. படப்பொறி. 20. பதக்கம். 21. பித்தலை. 22. (சணக்கதிகா ரம்.) பிந்தத்திலேழுமுதுதப்படுமெண். 23. பிரிக்குமென். 24. மணிவடம் (பிங்கல. ௩௧௩௪.) 25. மாதரணிவடம். (பிங்கல. ௩௨௦௧.) 26. மாலை. (உ-ம்.) “செம்பொனா மதாயிற்றம்மா” (கந்தபு. திக்கு. ௧௩.) 27. முத்திலுறச்செய்கக்கச்சு. (உ-ம்.) “ஆரத்தா னியவலர்மூலையாகத்து” (நெடுநல். ௧௩௬.) 28. முத்து. (உ-ம்.) “ஆரக்குழம்பிலுணர்சா ரமணிந்துவிழும்பாரக்குசங்கன்” (பாரத. சம் பவ. இடு.) 29. முத்துமாலை. (உ-ம்.) “கழுஉ

வினங்காங்கவைஇய மார்பே ” (புறநா.௧௬.)
30. யுத்தம். 31. வண்டியின் ஆர், (உ-ம்.)
“அச்சுடைச்சாகாட்டாரம்பொருந்திய” (புற
நா. ௨௫௬.) [8, 9, 11, 14, 15, 21. சூரஃ,
22, 23, 26, 27, 30. ஊரூர்.]

ஆரம்பபூரன்—1. தொடக்கத்திலேவீரனா
யிருப்போன். 2. மேன்மைபாராட்டுவோன்.
ஆரம்பம்—1. கொலை. 2. செருக்கு. 3.
தொடக்கம். 4. பேரொலி. 5. மூகவுரை. 6.
மூய்ச்சி. (உ-ம்.) “ஆரம்பநிலைகண்டு” (நல்.
பாரத. தெட்சிண. ௬௬.) 7. வீரரவு. [சூ
ரஃ.]

ஆரம்பநூபம்—கடனீரினின்றுதிரைபிறத்
தல்போல ஒருபொருளினின்று பிறக்கும் வி
காரநூபம்.

ஆரம்பவாதம்—காரியப்பாடெல்லாம்நூ
லானையுடை போலாமென்னுந் தார்க்கிகவா
தம். (சி. கி. க: ௨௪. சிவஞா.) நிலநுதலிய
உருவப்பொருளினின்றுந்கதருணமுதலிய
அருவந்தோன்றுமென்பார்வாதமுமாம்.

ஆரம்பித்தல்—1. ஒலித்தல். 2. தொடங்
கல்.

ஆரமரோட்டல்—(புறப்பொருள்.) வெட்.
கித்தினையிலொருதுறை. அது, குறுநிலமண்
தருந் சாட்டகத்திவாழு மறவரும் போர்த்
தொழில்வேந்தரைப்பொருது புறங்காண்ட
ல். (தொல். பொரு. ௯௦.)

ஆரல்—1. ஒருகிழமீன். (உ-ம்.) “பூக்க
து உயினவாளை—தண்ணைற்பருவாசல்” (புற
நா. ௧௮.) 2. ஒருபூண்டு. 3. கார்த்திகைகூட்ச
த்திரம். (உ-ம்.) “மறுவறுமாலாகுமாதர்மூ
விறுவர்தாமும்” (கந்தபு. திருவவ. ௧௧௬.) 4.
செவ்வாய். (உ-ம்.) “ஆதித்தனோடம்புலியா
ரல்புதன்வியாமும்—சோதிப்பெருமாமதிச்சக்
கிரன்செளரிதாம—சேதுப்பவன்” (அரி
ச்ச. இத்திர. ௨௭.) 5. கெருப்பு. (சூ. நிக. க:
௪௬.) 6. பித்தம். 7. மதிஸ். (உ-ம்.) “ஆ
ரோங்கியவயோத்திமாநகரி” (அரிச்ச. விவா
க. ௨௮௩.)

ஆரலம்—பகை.

ஆரவம்—ஒலி. (உ-ம்.) “ஆரவயிருந்தபல்
புள்ளகழிக்கும் புரினாக்கண்டார்” (பாரத. தி
ரோள. ௭௭.) [சூரவ: சூரஃ—ஒலி.]

ஆரவலம்—காட்டாத்திப்பூ. (தைல. ௬௮.)

ஆரவாரம்—1. ஆடம்பரம். 2. ஒலி. (உ-ம்.)
“ஆரவாரஞ்செய்தனனினாரோ” (கந்தபு.
காவிரி. ௨.) 3. பேரொலி. 4. வருத்தம். (பிங்
கல். ௩௬௬.)

ஆரவாரித்தல்—மிகவொலித்தல்.

ஆரவாரிப்பு—ஆர்ப்பு.

ஆராகரியம்—அரசமரம்.

ஆராகவரியம்—அரசமரம். [சூராக
வய-ப.]

ஆராட்டுதல்—தாலாட்டுதல்.

ஆராத்—1. சமீபம். 2. தூரமென்னும் பொ
ருள்களைக்காட்டும் ஒரு வடமொழி அவ்விய
யம். [சூராக்.]

ஆராத்நியர்—ஆராத்நிரியர்.

ஆராத்நியம்—அரசருடைய பொக்கி
ஷம்.

ஆராத்நிகம்—1. இரவிலே சுவாமியுன்
டையிலே தீபம் ஆலாட்டிக்காட்டுதல். [சூ
ராத்நிக: சூ; ராத்நிக்—இரவு.]

ஆராத்நியர்—வீரசைவப்பார்ப்பார்.

ஆராத்—திருத்தியடையாத எண்பொரு
ள்படும் ஒரு பெயரச்சம். (உ-ம்.) “ஆராத
காதலு” (கந்தபு. வன். ௧௬.)

ஆராதம்—1. சம்பாத்தியம். 2. நிறைவே
ற்றுதல். 3. பாகஞ்செய்தல். 4. மகிழ்வத்
தல். 5. ஊனக்கம், வழிபாடு. (உ-ம்.) “ஆரா
தநஞ்செய்து” (திருவாங். ௩௦.) [சூரா
தம்: சூ; ராத்—மூடித்தல்.]

ஆராதனை—பூசை, வணக்கம். (உ-ம்.) “ஆ
ராதனைசெய்துழிந்தாரம்” (கந்தபு. மகா
சாத். ௫) [சூராதனெடு.]

ஆராத்—1. ஆராதி பெண்ணேவலங் தெரி
நிலைவனைப்பகுதியும். (உ-ம்.) “ஐங்காணையா
ராதிரத்தர்ப்பனைசெய்து” (தைல. தைலவ.
௪௩.) [வவல்.] 2. பகைவன். [சூராத்நிக்.]

ஆராத்நீதல்—பூசைசெய்தல். (உ-ம்.)
“மட்டிதழியுருத்திரணையாராத்நீதாடினும்”
(தைல. தைலவ. ௧௨௦.)

ஆராத்நியம்—சமீபத்திலுள்ளது. [சூரா
த்யம்: சூராத்நிக்—சமீபம். ஈய—ஒருவிருதி.]

ஆராத்நிகம்—தூரமானவுபகாரம். [சூ
ராத்நிக்—தூரம். உபகாரம்.]

ஆராத்நிகம்—1. அதிகஞ்செலவுசெய்பவன்.
2. அழிவு. 3. துட்டத்தனம். (வழக்.)

ஆராத்நீதம்—1. அற்பம். 2. கடுமப்பத்
தியம்.

ஆராமம்—1. இன்பம். 2. உண்டாக்கப்
பட்டசோலை. (மணிமே.) சோலை, பூந்தோ
ட்டம். (உ-ம்.) “முகிலூர்தியந்தப்பூரத்திலா

ராமமந்தப்புரத்துக்காராமம்” (பாரத. திரௌப. சக.) 3. மகிழ்ச்சி. [சூராபி: சூ; ராபி - மகிழ்ச்சி.]

ஆராமம்—1. நிரம்பாமை. (மணிமே.) 2. பேரன்பு. (உ-ம்.) “என்றபிழிநுக்கின்னல்பகராதுலகமாராமமேலிட்டிருத்தலால்” (தாயு. சித்தர்க. அ.)

ஆராய்ச்சி—1. ஆராய்ச்சிமணி. 2. ஆராய்தல். 3. தலையாரி. [வழக்.]

ஆராய்ச்சிமணி—தங்கள் குறையை அரசன் நேரேயறிதற்பொருட்டுக்குறையுடையார் அடிக்கும் அசையாமணி; அஃது இராசவாயில்கட்டியிருப்பது. (உ-ம்.) “பொன்னுலக்கிரித் அழகிய ஆராய்ச்சிமணியைப்போய்த் தன்னுடையகொம்பிலுலகித்தது” (பெரியபு. திருவாரூர். உள. உரை.)

ஆராய்தல்—1. (இசைநூல்) யாழ்நரம்பினுள் நின்றொலிக்கும் ஒசையை யாராய்தல். (உ-ம்.) “நரம்பினுண்ணின்றொலிக்குமோசைசெவியுறவாராய்தலாராய்தல்” (சுர்மபு. கண்ணன்மண. கசஅ.) 2. தேடல். 3. பண்ண முதலிய கலைத்தொழில் எட்டனுமொன்று. அது, ஆரோகண அவரோகண வகையாலிசையைத்தேறிதல். (சுர்மபு. அட்டமூ. க. உரை.) 4. விசாரணைசெய்தல். 5. விசாரணைசெய்தறிந்துதன்னுதல். (உ-ம்.) “உற்றவையாராய்வான்செய்கவினை” (வள. இகஉ.)

ஆராய்வு—1. துண்ணறிவு. 2. விசாரித்தல்.

ஆரால்—ஆரன்மீன்.

ஆராலிகன்—பாகஞ்செய்வோன். [சூராபி: சூராபி-குனிவு. போசு பதார்த்தக்களிலே குனிந்து நின்று தொழில்செய்வோன் என்றபடி.]

ஆராவம்—ஒலி. (உ-ம்.) “வாளியிரைந்துசேர்ந்தொடுத்தேவின - ஞாலவாழ்நட்டவசம்பிளத்தோடி” (பாரத. ஐந்தாம்போர். கக.) [சூராவ.]

ஆராவமுது—உண்ணுத்தோறும் இன்னும் உண்ணவேண்டும் என்னும் விருப்பத்தைக்கொடுக்கும் அமுது. (உ-ம்.) “ஆராவமுதேயாசேயாந்தவென்னப்பேராதேமோகப்பெருக்கேபாரபாமே” (தாயு. பாரபா. ச.)

ஆராவுணர்வு—சிறுறிவு. (உ-ம்.) “ஆராவுணர்வாலறிவுற்றயார” (கோபிந். விபாக். உள.) [சூராபி-சிறையாத. உணர்வு-அறிவு.]

ஆரி—1. அமுது. 2. கதவு. 3. சோழன்.

[சூரி - ஆத்திமாலை. இ-ஒருவிருதி.] 4. துர்க்கை; 5. தோல்வி. 6. பார்ப்பனி. 7. பார்வதிதேவி. 8. மாலை. 9. மேன்மை. (1, 2, 3, 9. சூ. நிகன். கக. ரக. உரை. ச. 0.) [1, 5. ஹாரி: ஹரி - எடுத்தல். 4, 7. சூய-பா என்பதன் விசாரம்.]

ஆரிதீர்த்தம்—பஞ்சவித தீர்த்தங்களுனொன்று; அது, விரல்களின் இறைச்சந்தியால் இருடிகளுக்குத் தர்ப்பணஞ் செய்வது. (சைவச. பொது. கச. உரை.) [சூடி-இருடிசம்பந்தம். தீய-பா - சலம்.]

ஆரிடம்—1. ஆசம். 2. இருடிகளால். (உ-ம்.) “ஆரிடத்துத்தானறிந்தமாத் திரையின்” (ஆசாங்கோ. க.) 3. இருடிசம்பந்தமானது. 4. எண்வகை விவாகத்துள் ஒன்று. (உ-ம்.) “போரிடத்தெய்வத்தோடு” (நல். பாரத. துட்டிய. சக.) அது, தக்கான் ஒருவனுக்கு ஆவும் ஆனையும் பொற்கோட்டுப்பொற்குளம்பினவாகச் செய்து அவற்றிடைநிதுத்திப் பொண்ணினிந்து நீவரும் இவை போற்போலிந்து வாழ்விரைநீரிந்தொகிப்பது. (தொல். பொரு. கள. க. உரை.) 5. கல்வி. 6. பூசை. 7. வழக்குநிலம். 8. வேதம். [சூடி-இருடி என்பதில் இருஆரினத்திரிநது இசைக்கெட்டது.]

ஆரிடம்—1. சமணர். 2. பொறுத்தற்கரியவருத்தம். (உ-ம்.) “குன்றிடப்பட்டவாரிடாழுவத்து” (மலைபடு. நக. அ.) [இடர் - துயர்.] 3. முகிவர். (உ-ம்.) “ஆரிடருயிரையெல்லாம்” (கந்தபு. வில்வலன்வாதா. கடு.)

ஆரிடலிங்கம்—இருடிகளாலே தாபிக்கப்பட்டபார்த்தலிங்கம். அசுரர் இயக்கர் சித்தர் முதலானவர்களாலே தாபிக்கப்பட்டதுமது. (உ-ம்.) “சயம்புந்தைவிசுமாரிடமும்” (சைவச. பொது. சக. க.)

ஆரிடை—அரியவழி. (உ-ம்.) “அறியாத் தேயத்தாரிடையுழந்து” (சிலப். ஊர். கக.)

ஆரிடோடை—ஆரிடவிவாகஞ்செய்துகொண்டமனைவி. [சூடி-பா-பா; சூடி-ஒருவிவாகம். ஹாரி - விவாகம்பெற்றவன்.]

ஆரிணம்—மரணின் சம்பந்தமுடையது. [ஹாரிண: ஹரிண - மரணம்.]

ஆரிணி—சுவனுடைய பரிக்கிரகத்திழுவற்றுவன் ஒன்று. அது, பஞ்சகிருத்தியங்களுட்கங்காரம், அதுக்கிரகம் என்னும் இரண்டு

செய்வது. (சி. சி. க: ௫௬, சிவாக்.) [ஹாரிணி.]

ஆரித்திரம்—1. கடப்பமாம். 2. மஞ்சணி மானது. [ஹாரிடி-௦; ஹாரிடி- மஞ்சன்.]

ஆரிதம்—தருமசாத்திரத்திலொன்று.

ஆரிப்படுகர்—பிரயாசத்தோடு ஏறியும் இறங்கியும் செல்லும்வழி. (உ-ம்.) “துலங்குக் கழைநாறுமாரிப்படுகர்” (மலைபடு. ௧௧௧.)

ஆரியக்கூத்து—கழைக்கூத்து. (உ-ம்.) “ஆரியச்சூத்தாயினுங்காரியத்தின்மேற்கண் ணையிரு” (வழித்)

ஆரியகம்—சிறுகுறிஞ்சா.

ஆரியச்சி—ஆரியப்பெண். (விரசோ. தத்.

௫. குறிப்பு.)

ஆரியப்பாவை—சித்திரப்பாவை.

ஆரியப்பிராமணர்—ஒருவகைப்பிராமணர்.

ஆரியப்பூமாலை—1. அடக்காப்பெண்.

2. காத்தவராயன் மனைவியாகிய ஒருபெண். ஆரியப்பேடி—ஆரியக்கூத்தரிற் பேடி. (மணிமே.)

ஆரியபரியேடனாதூத்திரம்—மத்தியமநிகா யமென்னுந் துலின்பகுப்பினொன்றும்; இதி ற்புத்தசரிதங்கூறப்படுகும். (மணிமே.)

ஆரியபுத்திரன்—1. குருபுத்திரன். 2. பெரியோன் மகன். 3. மனைவிதன் னுயகனையும், ஒருவன் தன் தமயன்மகளையும் விளக்குமிடத் து நாடகபாடியத்திற் பிரயோகிக்கு மொரு சொல். [சூயபுலுது:]

ஆரியபூமி—ஆரியாவர்த்தம். (சைவப். ந.௫.)

ஆரியம்—1. அழகு. (உ-ம்.) “ஆரியவிலை தன்மாவைவழிகளைக்காட்ட” (திருவிளை. மாயப். உக.) 2. இமயமலைக்கும் விர்தமலைக் கு கிவள்ளதேசம். (உ-ம்.) “ஆரியவாசிவா ணிகர்பாலவே” (திருவாத. குதிரை. உ.) 3. சமஸ்கிருதபாவை. (உ-ம்.) “ஆரியதான முழுதுணர்ந்தீர்” (சேதுபு. பிரமகத்தி. ௬.) 4. செல்வப்பொருள். 5. தேடப்படுவது. 6. நல்லது. 7. கற்குலமுடையது. 8. பூசிக்கப்படுவது. 6, 7, 8. (சைவப். ந.௫.)

ஆரியம்—பகலில்வரும்பதினான்காமுகர் த்தம். [சூயபுலு.]

ஆரியமொழி—சமஸ்கிருதபாடை.

ஆரியர்—1. அறிஞர். (உ-ம்.) “ஆரியருமாரிய ரையல்லாணைக்குலப்பழுதுமறைவரேயார்” (சிவதரு. சிறப். ௧.) 2. ஆசிரியர். 3. ஆரிய தேசத்தவர். (உ-ம்.) “தீநிலமாதுகங்குகொடு சேர்ந்தமாரியர்வந்தனர்” (திருவாத. மந்திரி.

உக.) 4. ஒருவகைப்பிராமணர். 5. காரிய தரிசிகள். (உ-ம்.) “முறைமுறைவணங்கி நின் தவாரியர்முகத்தைநோக்கி” (திருவாத. மண்கமந்த. ௧௭.) [காரியதரிசிகள் அமைச் சரோடொரு புனையொப்ப அறிவுடையதாக விலாரியரெனப்பட்டார்.] 6. குருமார். 7. சா கத்திலில்வசித்தொருவகைச்சாதிமார். (உ-ம்.) “ஆரியர்விந்தகர்க்குராராண்டு (சாகத்திலில்) வாழ்வார்” (கந்தபு. அண்டகோச. ச. ௮.) 8. பிரயாணிகள். (உ-ம்.) “உன்னுமெய்க்காவ லாளாரியருரிமையோர்கள்” (கோயிற் பு. இராமன். ௧௧௮.) 9. புலவர். 10. மிலேச்சர்: இ தனைச், “செங்கட்புன் மயிர்த்தோறிரைசெம் முக—வெங்கடேனோக்கி நுப்பாயமிலேச்சனை” என்றற்றொடக்கத்துப் பண்டையிலக்கியங்க ளானுய்த்துணர். (திருவாத. மண்கமந்த. ௧௭. உரை.) 11. வைத்தியர். [8. ஹாரி.]

ஆரியநபன்—ஏய்க்கிறவன், மாசாலமுடையவன். [சூயபுலு-௫வ:]

ஆரியவராக—ஒருபெண்.

ஆரியவாசியம்—ஏமம் என்னும் பூண்டு. ஆரியவேளாகொல்லி—செவ்வழியாழ்ந்திவகையுள் ஒன்று. (பிங்கல. ௧௩௮௪.)

ஆரியன்—1. அறிவியலோர். 2. அறிஞன். 3. உபாத்தியாயன். 4. உயர்குலத்தோன். 5. ஏசுமாரன், உடைமகன், தலைவன். 6. ஐய னார். (சூ. நிகண். ௬: உ.) 7. கழைக்கூத்தன். 8. குரு. (உ-ம்.) “ஆறுகோருடுப்பெவ்வி யாரியன்முதுகிட்டானே” (பாத. நிரைமீட். ௬௩.) 9. சிவன். (உ-ம்.) “ஆரியன் குலா லனாயின்ருக்குவன்கிலமெல்லாம்” (சி. சி. க: ச. ௮.) 10. ஆரியன். 11. நண்பன். 12. புத் தன். 13. புலவன். 14. வணக்கப்படத்தக் கவன். (உ-ம்.) “ஆரியனாசான்வந்து” (சி. சி. ௮: உ.) 15. வியாழன். (சோதிட கடல்.) 16. வைத்தியன். [சூயபுலு.]

ஆரியாங்களை—இல்லறத்திற்கணவனோடு வாழுகாலையிலே துறவுபூண்டு உபதேசம் பெற்றுத்தவனோற்கும்பெண். (உ-ம்.) “கன்னி யிற்று நவன்னங்கள் கணவனிறுதுறவின்—மண் னுமாரியாக் கனைகணுல்வாங்குமக்குகைக— னென்னுமவகைப்பெண்டவப்பள்ளிகளெல் லாம்” (திருவிளை. சமணரை. ௧௭.) [கந்திப் பருவத்தில் ஆசாரியனிடத்துபதேசம்பெற் றுத் துறவுபூண்டு தவமேற்கொண்ட பெண் ணுக்கு அம்சம் எனவும், இல்லறத்திற்கணவ னோடுவாழுகாலையில் துறவுபூண்டு உபதே சம் பெற்றுத் தவனோற்கும் பெண்ணுக்கு

ஆரியாங்களை எனவும், மங்கலமிழந்த பெண்களுள் அவ்வாறு நிற்பவர்க்கு அஞ்சுரை எனவுஞ் சமணபரிபாஷையில் வழங்குமென்ப.]

ஆரியாவர்த்தம்—சீழ்கடல்மேல்கடல்களுக்கிடையிலும் வடக்கே இமையத்துக்குந்தேற்கே வந்தியத்துக்குமிடையிலுள்ளதேசம்.]
சூய-பாவத-: சூய-ப-; சூவக-ப-0-குபுநெருக்கியவிடம்.]

ஆரியை—1. காளி. (பிங்கல. ககக.) 2. துர்க்கை. (பிங்கல. கஉச.) 3. பார்வதி. (உ-ம்.) ஆரியைத் தவஞ்செய்தியாகியவன்” (கந்தபு. அடிமுடி. கடு.)

ஆரிதம்—1. தருமநூல்களுளொன்று. 2. கரிக்குருவி. (உ-ம்.) “கறியிலைதருமிருளி லாரீதம்புக்குலாயுலைத்ருமலயவெற்பு.” (இரகு. தி. ககக.) [ஊர்வீத.]

ஆரிதன்—ஒருமுனிவன். (வேதாசனி.-வாண்முக.) [ஊர்வீத.]

ஆரியம்—சிற்றீரம். [ஆர்-அருமை.]

ஆரு—1. ஒருமாம். 2. குடம். 3. ரண்டு. 4. பன்றி. [சூரூ-: பி-போதல்.]

ஆருகதம்—1. நாவன்மாம். (பிங்கல. உசஎஎ.) 2. மூவகைநீர் திகமதக்களுளொன்றுங் அருகசமயம்; இந்நூல் செய்தவன் அருகன். அருகன் என்றொருகடவுள் அநாதியேயுள்ளவன் என்றும், சீவன் என்றொருபதார்த்தம் அநாதியே குற்றமுடையதாயிருக்கும் என்றும், இச்சீவன் தூலதேகதேயத்தேயும், வளர வளரும் என்றும், மற்றை இந்நிகரியங் ஞானமுளவென்றும், இவையெல்லாம் அத்திகாயம் நாத்திகாயம் என்று வழங்கப்படும் என்றும், இந்நூற்பொருள் ஞானத்தாலும் இந்நூலிற் கூறப்படுகடொன்றாய்நித்தல் முதலிய தவங்களாலும், சீவன் உயிர்க்கொலை முதலிய பாவங்களினிதி அருகன் போலக் குற்றத்தீர்த்தவனாவன் என்றும், இத்தாலும் அத்தீர்த்தார்த்தமும் உண்டோ இல்லையோ என்று வினாவினால் உண்டாம் இல்லையாம் உண்டு இல்லையுமாம் என ஞானவாயகையாகச் சொல்லும் என்றும் இந்நூலிற் கூறப்படும், (சித்தார்த்தப்பிரகாசிக்க. கக.)

ஆருகதன்—1. அருகசமயத்தவன். இவன்: ஞானாவரணிய முதலிய என்னுணத்தையும்; பசித்தல் முதலிய பதினெண்ணுணத்தையும்; அசிகிதமுதலிய ஆறு குணத்தையும் விடுத்து முன்னைக்கண்ம புசித்துத் தொலைந்த இட

மேவீட்டின்பமென்பன். (கந்தபு. நவநீதம். ச-ம். பக்.)

ஆருகதர்—ஆருகதர். (உ-ம்.) “ஆருகத-திகையினமண் வந்துவிட்டபோதினும்” (திருப்புகழ்-கசடு.)

ஆருண்—சாமவேத வுபநிடதங்களுளொன்று.

ஆருத்திரை—திருவாதிரைநாள். [சூடி-பா.]

ஆருதல்—ஆர்தல்.

ஆருப்பியம்—வங்கமணல்.

ஆருபதம்—பித்தனை.

ஆருயிர்புருந்து—சோறு. (மணிமே.)

ஆருவம்—நீர்.

ஆருடம்—1. உதித்தல். 2. ஏறுதல். 3. (சோதிடம்) நீனைத்தகாரிய முதலிய கேட்டறிவோன், சோதிடன் முன்போய்சிற்கும் இராசிரிவை. 4. முன்னறிவிக்கை. [சூரூ-பி.]

ஆருடன்—1. ஏறினவன். (உ-ம்.) இடபாரூடன். 2. வேதாந்தபஞ்ச அதிகாரிகளிலொருவன்; அவன், அதுபவவறிவின் முதிர்த்தியாலே தானேசகமாய்வினங்கப்பெற்று அப்பிறப்பிற்குநே சகத்தோற்றாவின்நிச்சாட்சாத்தகாரமாய்ச் சீவன்முத்தனயிருப்பன். (உ-ம்.) “உலகநிலைதோன்றும்நன்றிகழ் ஞானத்தாலுண்மை முத்தனமவனே யாரூடன்” (வேதா. சூ.கடு.)

ஆருபம்—1. ஒவ்வாமை. 2. நீங்காமை.

ஆருர்—திருவாரூர். (உ-ம்.) “ஆருரின்மேவியயின்” (கந்தபு. கந்தவி. கஉச.)

ஆருவதம்—சாக்கொன்றைமாம். (உ-ம்.) “சம்புமா கமுருதாழைநற்புன் - காரேவதம்” (சைல. தைலவ. ககடு.) [சூரோவத-: சூ; ரோவத - நம்பிக்கை. நோய்நீங்குமென்னும் நம்பிக்கைவினைத்தலால் வந்தபெயர்.]

ஆரை—1. ஆத்திரம். 2. ஓர்ப்பூடு, நீருளாரைப்பூண்டு. 3. கொத்தளிப்பாய். (சூ. சிக. எ-ருடு.) 4. மதி. (உ-ம்.) “வண்கிடங்கு சூழுமாரை வைசயந்தகரிலே” (சேதுபு. சைக. கு.)

ஆரைக்காலி—தாழைக்கோரைப்பூண்டு. ஆரைக்கிரை—நீராரைக்கிரை. (உ-ம்.) “நாலிதமா நீராரைக்கிரையதுநீ” (பதார்த்தகுண. கசக. கு.)

ஆரைப்பற்றி—உடம்பு. [ஆர் - பூமி.]

ஆரோக்கியம்—1. ஆரோக்கியஸநாகம். (தைல. தைலவ. ககடு.) 2. நோயின்மை. (உ-ம்.) “ஆரோக்கியம் நீர்த்திசிறக்கவுதவி”

(வேதாச. வேதநதி. சஎ.) [சூரொராமு] :
சூ - எதிர். ராமு - நோய். ய - ஒருவிருதி.]

ஆரோகணகதி—1. இசையையேற்றிப்பாடுதல். 2. மேலாகச்செல்லல்.

ஆரோகணம் — 1. எழுப்புதல். 2. எனி. 3. ஏறுதல். (உ-ம்.) “ஆராய்தல்” பார்.) 4. தாழ்வாரம். 5. படி. [சூரொராமுண: சூ; ராமு - ஏறுதல்.]

ஆரோகம் — 1. ஏறுதல். 2. ஓரளவு. 3. குவியல். 4. சகனம். 5. நீளம். 6. பாரம். 7. மலை. 8. மாதரிடை. [சூரொராமு: சூ - ராமு - ஏறுதல்.]

ஆரோப்பியம் — ஒன்றன்ருணம் வேறொன்றில் விபரிதமாயேற்றப்படுவது. (சி. சி. உ: உ. சிவாக்.)

ஆரோபணம்—1. அணிதல் (உ-ம்.) “பவித்திராரோபணம்” (சி - வி. சரியா. எ. உரை.) 2. உயர்த்துதல். 3. ஏற்றுதல். 4. ஒப்புக்கொடுத்தல். 5. நாட்டுதல். 6. வில்வினைத்துகாண்பூட்டல். [சூரொராவண: சூ; ராமு - ஏறுதல்.]

ஆரோபம்—ஏற்றுதல். ஒன்றன்ருணத்தை மற்றொன்றிலேற்றல், வைத்தல். [சூரொராவ: சூ - ராமு - ஏற்றுதல்.]

ஆரோபித்தல்—ஆரோபஞ்செய்தல்.

ஆரோபிதம்—1. அப்பிரகிருதகுணம். 2. ஏற்றுப்பட்டது. 3. செய்யப்பட்டது. 4. கிறுத்தப்பட்டது. 5. வைக்கப்பட்டது. [சூரொராவிக.]

ஆல்—1. ஆமெனல். 2. ஆலமாம். “ஆல்படைப்பையேலாசையும் படைப்பையின்றையோய்” (சேதுபு. காசிப. நக.) 3. ஒருமுதனிலைத்தொழிற்பெயர். 4. இறந்தகாலவிடைநிலையையடுத்து வரும் ஒரு வினையெச்ச விருதி. (உ-ம்.) “நீவந்தால்” 5. ஒருதொழிற்பெயர் விருதி. (உ-ம்.) “உழுவலிப்பொலிவண்டிவாழ்த்தோடை” (தணிகை. வன். இசு.) 6. ஒருவியங்கோள்விருதி. (உ-ம்.) “மரியதொரா ஆல்” (தொல். சொல். சசக.) 7. ஓரகைச்சொல். (உ-ம்.) “யாதானாடாமால்” (வன். நக. எ. 8. நஞ்சு. ஆற்படுகனத்தினுள். (இரகு. மாலை. சக.) [ஆலம் என்பது அம்கெட்டுகின்றது.] 9. மூன்றாம்லேற்றுமையருபுகளுளொன்று. (உ-ம்.) “வாளாலவெட்டினான்” ஆல்வாட்டு—உலர்ச்சி.

ஆல்வாட்டுதல்—சிறிதுகாயச்செய்தல்.

ஆல்வாடுதல்—சிறிதுகாய்தல்.

ஆல்வு—அகல்மானது.

ஆலக்கச்சி—அரிதாரம்.

ஆலக்கட்டி—துரிசு.

ஆலக்கிரீடை—அலரிச்செடி. [ஹாஅ-நஞ்சு.

கூர் - வினையாட்டு.]

ஆலக்கொடிச்சி—அரிதாரம், தாளகம்.

ஆலகண்டன்—1. சிவன். 2. வாககி.

ஆலகம்—கெல்லிமாம். [சூரோகப என்பது

தன்விசாரம்போலும்.]

ஆலகலம்—1. நஞ்சு. 2. பாற்கடலிலே

தோன்றியதெனச்சொல்லப்படும்நஞ்சு. [ஹாஅஹம.]

ஆலகாலம்—ஆலகலம் என்னும்விடம்.

(உ-ம்.) “ஆலகாலமும் மஞ்சள்குன்றமுமாரி ருட்பிழம்போடு” (இரகு. இலவண. சு.) 2. நஞ்சு. 3. நிலவாகைப்பூண்டு. [ஹாஅஹம.]

ஆலகாலவிடத்தைலம்—ஒருவகைத்தைலம். (உ-ம்.) வாதநாசன - விலக்கடலாலகாலவிடத்தைவெழுமிதாமால். (தைல. தைலவ. நக.)

ஆலகாலி—காளி. (உ-ம்.) “அந்தரியாம லோயமலை யாலகாலி” (அரிச்சக. பாயி. எ.)

ஆலக்கிரீடை—அலரி.

ஆலங்கட்டி—சண்மழை.

ஆலங்காடு—ஒருசிவஸ்தலம். (உ-ம்.) “ஆலங்காட்டிலுத்தேனை” (தேவார. பாவநாச. இ. திருநாவு.)

ஆலசம்—சோம்புத்தன்மை. [சூரோ: சால - சோம்பு.]

ஆலசியம்—சோம்புத்தன்மை. (உ-ம்.) “நிவப்புறுமாலவியமேகெடுமோசம் பிராந்தியே” (குத. எக்கி. உ: நக.) [சூரோ: சால - சோம்பு. ய - ஒருவிருதி.]

ஆலசுந்தரர்—ஆலாசுந்தரர். (உ-ம்.) “ஆலசுந்தரர் பித்தவெணுஞ் சொற்பழியா னார்” (வெங்கைக். உக. உ.)

ஆலந்தி—நீராஞ்சநம். (உ-ம்.) “பல்லாண்ட ன்கிசைக்குறிப்பதுமாலத்தி சாட்டுகிற்பதும் வேந்தர்க்கே கடனதாயிற்று.” (இரகு. குறை. சு.)

ஆலம்—1. அம்புக்கூடு. 2. ஆசாயம். (உ-ம்.) “ஆலத்தினுக்கென்காட்டி யருத்திகாட்டு

வார்போல்.” (கைவல். தத்துவ. உரு.) 3. ஆலமாம். (உ-ம்.) “சிறியதோர் வித்தினால் யாவையு மொடுங்கியே யவதரித்ததுபோல்” (கந்தபு. சூரணமைச். கஉரு.) 4. ஈயம். 5. கலப்பை. 6. துரிசு. 7. நஞ்சு. (உ-ம்) “ஆலமா மெனச்-செஞ்சுடர்ப்படிவமேற் செறித்தமா மணி-க்-ஞ்சுக்கடவுள்” (கந்தபு - கடவுள். ௧௦.) [ஹாலோமலு: இது தமிழில் ஆலால் மென்றும் ஆலம் என மருவிற்ற.] 8. நீர். (சூ. நிகண். ௧. ௫௩.) 9. பாம்பு. (ஆனந்தலகரி. உச.) 10. புன்கமாம். 11. பூ. (பிங்கல. உஅ௦அ.) 12. மஞ்சளஞ்சுண்ணமுங்கலந்தநீர். 13. மழு. (உ-ம்) “ஆலங்கணையஞ்சுவுதமா தியாக” (கந்தபு. தா. ௧௫௭.) 14. மழை. 15. மாவிலி ன்கை மரம். 16. விஸ்தாரம்.] [சூல: 5. ஹல - உழவு. 6. ஹால.]

ஆலம்பநம்— தாங்குதல். [சூலாவந: சூ; ௮௭ - 1 - போதல்.]

ஆலம்பம்—1. ஆதாரம். 2. இலம்பகை, சிறுத்திட்டவரி. 3. கொள்கலம். 4. தாங்கு தல்: 5. பற்றுக்கோடு. 6. புகவிடம். [சூ லாவ.]

ஆலமங்கடவுள்—சிவன். (உ-ம்.) “எங்க- ளாலமங்கடவுள் நியமரரிவ்யாவம்மா” (கந்தபு. ததீசி. உ௦.) [கல்லாவின் சீழிருந்தவசெ ன்றபடி.]

ஆலமுடையோன்—துரிசு.

ஆலமுண்டோன்—சிவன். (திவாகர. ௧:௧.)

ஆலயம்—1. தங்குமிடம். 2. தேவர்கோயில். (உ-ம்.) “மந்தை-யாலயங்களாயுள்ளவும்” (கந்தபு. வழிடை. ௧௦.) 3. நகரம். (பிங்கல. ௩௧௪௪.) 4. பிராமணனோ. 5. யானைக்கடம். (சூ. நிகண். ௫௪.) 6. வீடு. (உ-ம்.) “மெழு கினுமனக்காலயம்வகுத்ததுமவிரகே” (பா ரத. வாரண. ௧௧௬.)

ஆலயவிஞ்ஞாநம்— (பௌத்தம்.) உருவ கந்தத்தைநிருவிதற்பமாக உணருமுணர்வு. இதனைப்பிரவருத்தி விஞ்ஞாநகாரணமென் பர். (சிவஞாநபாஷிபகாரர்.)

ஆலல்—1. ஆடல். (உ-ம்.) “அணிக்குலம ன்ஞானகலையாலு” (சேதுபு. கந்த. ௩௪.) 2. ஆவாரித்தல். (உ-ம்.) “மகிழ்சிறந்தாலும் பீலிமஞ்ஞையினிகலி” (பெரும்பா. ௩௩௦.) 3. சேருதல். (உ-ம்.) “தோலுமெழுபரியோ ன்” (சூத. சிவமா. ௭. ௧௦.)

ஆலலம்—கறை.

ஆலாலம்—1. ஓர்மரம். 2. நீர். 3. பூ. 4. விடம். 5. வெளவால். (பிங்கல. ௩௧௪௪.)

ஆலவட்டம்—1. கால்செய்வட்டம். (உ-ம்.) “படுவேய்வென்வனையமுந்தண்டாலவட் டமும்” (பாரத. காண்ட. ௧௪.) 2. விசிறி.

ஆலவணியம்—1. அலட்சணம். 2. கவை யினமை. [சூலவணு; சூ- எதிர். அவண- அசுரு, உப்பு. ய - ஒருவிருதி.]

ஆலவன்— 1. ஆசை. 2. சந்திரன். (பிங் கல. ௩௧௪௫.) 3. விட்டுணு. (உ-ம்.) “கண்ணு தல் விமலனன்மெனி-ஹலவனன்மெனிய னுமன்மெனின்” (கந்தபு. சூரணமைச். ௪௩.) [ஆலிலையிற்றுயின் தவனென்றபடி.]

ஆலவநம்— திருவாலங்காடுள்ளுமொரு பதி. (உ-ம்.) “ஆலவநத்தமலண்டங்கண்டு வந்த” (சிவதரு. சிறப். ௪.)

ஆலவாட்டு—வெய்யிலில் வாட்டுகை.

ஆலவாய் — 1. பாம்பு. (உ-ம்.) “மேருக் கோட்டியாலவாய்கொடுநாண் பூட்டி” (திருவி. சோழன். ௧௩.) 2. மதுரைநகர். (உ-ம்) ஆல் வாயிற் கடவுளிடம்பிரவாவுகாரணபாணெண் ணி.” (வாதசூ. குதிரை. ௬.)

ஆலவாலம்—1. சிறுபரத்தி. (உ-ம்.) “ஆ லவாலத்தவிரமதியாற்புனல் - காலவாய்த்தக திரமணிமுல்லை” (கைடத. அன்னத்தை த்தா. ௪௦.) 2. வயல்: [சூலவாலு: சூ; ௮௭ - கின்டல்.]

ஆலவட்டம்—ஆலகாலவிடம். (உ-ம்.) “அரு ந்தியவாலவிடத்தினனே”. (சிவதரு. சிவஞா நதா. ௨௦.)

ஆலவணு—உமாதேவி. (உ-ம்.) “குணவ தியாலவணுயிபிராமி.” (திருப்பு. ௩௧௩.)

ஆலன் — 1. சாலிவாகனன். 2. சிவன். (உ-ம்.) “ஆலனில்வழிபோந்தவதிசயம்.” (தே வரூ. சுட்டையா. ௧. சுந்தர.) [ஆலநீழலுடை யோன் என்றபடி.] 3. பலராமர். [ஹால: சுல- கலப்பை.]

ஆலா—ஒருபறவை. (பட்டினத்தடி. திரு வெமாற். ௮.)

ஆலாலகலம்—ஆலகாலம். (உ-ம்.) “கடிய தோராலகல வெள்ளம்போலக் கக்கினுன்” (திருவிளை. நாக. ௧௭.) [ஹாலாவமலு.]

ஆலாங்கட்டி— கன்மழை, மழைக்கட்டி. (உ-ம்.) “மெய்யமக்கடும் போக்குங்க்குமா லாங்கட்டிகான்” (பதார்த்தகுண. ௧௨.)

ஆலாசியம்—1. ஆலவாய், மதுரை, 2. முதலை, [1. ஹாராவஸு, 2. ஸூராவஸு : ஸூலம் - அகலம், ஸூலம் - வாய்.]

ஆலாட்டு—ஆலவாட்டு.

ஆலாத்தி—ஆலத்தி.

ஆலாத்து—1. அம்மாறு, (பெருங்கயிறு.) 2. ஒருபுள். 3. கப்பல். 4. வெளவாற்கொடி முடியுங்கயிறு.

ஆலாநம்—நெருப்புக்கொள்ளி, [ஸூலா - கூ.]

ஆலாநம்—1. கட்டு, 2. கயிறு, 3. யானை கட்டுங்கயிறு, 4. யானைகட்டுந்துண், 5. விலக்கு, [ஸூலாநா : ஸூலா - கட்டு.]

ஆலாபநம்—சம்பாஷித்தல், [ஸூலாபநம் : ஸூ; அல - பேசுதல்.]

ஆலாபம்—1. சம்பாஷணை, 2. பேசுதல் [ஸூலாப :]

ஆலாபி—பேசுபவன், [ஸூலாபிந்.]

ஆலாபித்தல்—1. சம்பாஷித்தல், 2. சுருதிசுட்டல்.

ஆலாபிந்—ஒருவகைவீணை.

ஆலாலம்—1. நஞ்சு, (உ-ம்.) “ஆலாலமே னக்கதாவா” (பாரத. நான்காம்பேரர். ௫.) 2. வெளவால்.

ஆலாலி—ஆலாலசுந்தாரி, (உ-ம்.) “ஆலாலத்தோற்றாவ” (செ. சி. க. ௬. சிவஞா.)

ஆலாலித்தம்—ஆலவட்டம், [ஸூலா வட்டம்.]

ஆலி—1. அமுதம், 2. ஆலங்கட்டி, (உ-ம்.) “ஆலியாநீரின்ருளிறையா” (வைராஜிப. ௩.) 3. ஆலியென்கனேவலுந் தெரிநிலைவினைப்பகுதியும், 4. கள்ளு, (உ-ம்.) “தேனுமாலியந்தி மிசைச்சிந்தியே” (சந்தபு. அகராத. எக.) 5. காற்று, 6. தேன், 7. தேனீ, 8. தொடர்ச்சியானது, நிரை, 9. தொழி, 10. மழை, (உ-ம்.) “புயல்காலாலியெனக்குளிர்தாங்க” (கூர்மபு. திரிபு. ௫௫.) 11. மழைத்துளி, 12. மனைவியின்றற்கை, 13. வாய்பு, 14. விஷமுள்ளது, [6, 7, 8, 9, 13. ஸூலி; 12. ஹாலி.]

ஆலிகன்—1. உழுவோன், 2. கலப்பைகொண்டுபொருவோன், [ஹாலிகு; ஹல - கலப்பை, இ - ஒருவகுதி.]

ஆலிங்கநம்—தழுவுதல், [ஸூலிங்கநம் : ஸூ; லி - கிட்டுதல்.]

ஆலிங்கிதம்—தழுவிருப்பது, (பெளட். பும். ௬௬.)

ஆலிஞ்சாம்—பெருஞ்சாடி, [ஸூலிஞ்சாம்.]

ஆலித்தல்—1. களித்தல், (உ-ம்.) “ஆலிக் குமரணர்வாழ்கின்” (திருப்பல்லாணம்.) 2. செருக்குறுதுதல், (உ-ம்.) “பகவவேனா-டி கல்செயக்கருதியிருடிாண்டாலித்தெழுந்தன” (அரிச்ச. விவாககா, ௬௬.) 3. நீர்துறுதல், (உ-ம்.) “நீத்தலியற்கைதனையெல்லா-ருண்டாலித்தெவாளிகண்மீண்டேயுறுகாலி” (கந்தபு. ரூபன்மன்வதை. ௪௦௬.)

ஆலித்தகி—அணில்.

ஆலிப்பி—ஆரவாரம், (உ-ம்.) “அப்பரிசாளரும்தேபிடித்தாலிப்பாளிதெத்தந்துல்கரும்விரித்தே” (தாயு. ஆகாச. ௬.)

ஆலியகம்—சிறுகுற்றஞ்சா.

ஆலீடம்—அம்பெய்தற்குச் சொல்லப்படும் நால்வகைநிலையுள்ளவற்று, அது, வலக்காண்முழந்தானாருண்வைத்து இடக்காலைப்பின்வாகுகிறிப்பது. திவாகரத்திலே, “வலககான்மண்டலத்திடக்காண்முந்துறுமதன்பெயராலீடநிலையதாகும்” என்று சொல்லப்பட்டது. [நால்வகைநிலைகளாவன; ஆலீடம், பிரத்தியாலீடம், பைசரசம், மண்டலம் என்பன.] (திருவிளா. யானையெ. ௬௦. உரை.) [ஸூலி;]

ஆலிநகம்—துத்தநாகம்.

ஆலிநம்—1. உருக்கப்பட்டது, 2. புதைபல், [ஸூலிந்.]

ஆலு—1. ஆந்தை, 2. உண்டற்குரியகிழக்கு, 3. குருங்கால், 4. குடம், 5. சிறியநீர்ச்சாடி, 6. தெப்பம், 7. பல்லு, [1, 2, 4, 5, 6; ஸூலா; 7. ஹாலா.]

ஆலுதல்—1. ஆடுதல், (உ-ம்.) “இளங்குயில்கவமயிலாலுமப்பொழில்” (குத. சிவமா. விநாயகாதுதி. கடு.) 2. ஒலித்தல், (உ-ம்.) “ஆலுமறைக்குங்கயிலை” (பெரியபு. தடுத்தா. ௨௮.) 3. நிறைதல்.

ஆலும—1. எதிர்மறைப்பொருளில்வரும் உம்மையாற்றொடரப்பட்டவறுதிநிலை, (உ-ம்.) “பழத்தாலும”, 2. ஆரவாரித்தாலும், 3. ஒலிக்கும், (ஐங்குறு.)

ஆலுக்கம்—வீல்வமரம்.

ஆலேக்கியம்—1. எழுதப்பட்டது, 2. சித்திரப்படம், [ஸூலேக்கியம் : ஸூ; லி - எழுதல்.]

ஆலேகநம்—1. எழுததல், 2. சித்திரித்தல், [ஸூலேகநம்.]

ஆலோகநம்— 1. எழுதுகோல். 2. எழுத் தாணி. [சூடுவெய்தி.]

ஆலேபநம்— 1. பூசுதல். 2. பூசுந்நைலம். [சூடுவெய்தி; சூ; விவ-பூசுதல்.]

ஆலேபம்—ஆலேபநம். [சூடுவெய்தி.]

ஆலை—1. கருப்பஞ்சாறு. 2. கரும்பாட்டு ஞ்செக்கு. (உ-ம்.) “அறைபடுமாலைகளி னையிட்டாட்டலே” (கந்தபு. நாட்டு. ௩௧.) 3. கரும்பு. (உ-ம்.) “ஆலையங்கழனியும்” (கந்த பு. நாட்டு. ௩௦.) 4. கள்ளா. 5. யானைக்கூ டம். (உ-ம்.) “அது சேர்த்தல்கிட வழுங்க லாலே” (புறநா. ௨௨௦.) [ஹோலா.]

ஆலைபாய்தல்—மகச்சுழற்சி.

ஆலைமாலே—அலைச்சல். [அலை என்பதி னின்ற ஆலை எனவும், மலை என்பதினின் று மலை எனவும் வந்ததுபோலும்.]

ஆலையம்—ஆலயம். (உ-ம்.) “தேவ-ராலே யந்தோறும்” (அரிச்ச, விவாக. ௪௬.)

ஆலோகநம்—பார்வை. [சூடுவொகநம்; சூ; ஹோக் - பார்த்தல்.]

ஆலோகம்— 1. பார்வை. 2. பிரபை. 3. மூகமன்வார்த்தை [சூடுவொக; சூ; ஹோக் - பார்த்தல்.]

ஆலோகன்—தெளிந்தபுத்திமான்.

ஆலோசகபித்தம்—கண்களில்வாசம்பண் ணிக்கொண்டு எல்லாப்பொருள் களையும் நன் றாகத்தெரியப்படுத்தும் பித்தம். (சீவரட்டி.)

ஆலோசநம்—ஆலோசனை. [சூடுவொல மம்.]

ஆலோசனை— 1. காட்டி. 2. சிந்தித்தல். [சூடுவொலம்.]

ஆலோசித்தல்—சிந்தித்தல். (உ-ம்.) “என் றுளமுடைந்தாலோசித்து” (மச்சுபு. திரிபுர ஞ்சுமம். ௫.)

ஆலோசிதம்—1. காணப்பட்டது. (உ-ம்.) “சிருலிசுற்புராநாலோசிதமாய்” (சி. சி. ௨: ௫௬. ஞாபம்.) 2. சிந்திக்கப்பட்டது. [சூடுவொ லிதா.]

ஆலோடநம்—சலக்குதல். [சூடுவொலம்; சூ; ஹோட - அசைத்தல்.]

ஆலோலம்— 1. அசைதல், அலைதல். 2. நீராவி. 3. புள்ளோப்புமோடொலி. (உ-ம்.) “பூவையகன் செங்கட்டறவங்காளாலோலம்” (கந்தபு. வள். ௫௪.) [சூடுவொலம்.]

ஆலோலிதம்— 1. அசைக்கப்பட்டது. 2. சந்தோஷத்தைக்காட்டும் அசைவு. [சூடுவொ லிதா.]

ஆலோலிதமகம்—பதினென்கு முகநிலைக ளுள்ளென்று; அஃது ஆசையான்மலர்ந்தமு கமாயழைப்பதைக்குறிப்பது.

ஆலோன்—சந்தின். (உ-ம்.) “கிளைக்கடல் லனாவமாலோன்கிளருவினாவும்” (இரகு. குறை. ௬.)

ஆல—ஒர் இடங்கற்குறிப்பு. “அணிச்சந்தி கழுமஞ்சீரடிபாவவழில்பழுத்த, கனிச்செச்சி ளன்னகற்கடம்போத்து” (திருக்கோ. ௨௧௬.)

ஆலகம்—1. ஏழுவாயுக்களுள்ளென்று. 2. சுமக்குமது. [சூவஹி; வஹ - சுமத்தல்.]

ஆலகன்—சத்தமருத்துவர்களிலொருவன். (மச்சுபு. துர்ச்சுரு. ௨.)

ஆலகை—யாறு. [சூவஹி.]

ஆலசதம்—1. ஒமாக்கிவிளர்த்துமிடம். 2. வீடு. [சூவஹி.]

ஆலசப்பியம்—1. சிவருந்துறலிகளையிரு க்குமனை. 2. பஞ்சாக்கிளியிலொன்று. 3. வீடு. ஆலசியகம்— 1. அவசியஞ்செய்யவேண் டியகடமை, அல்லாதசெயல். 2. அவசியம். 3. நிச்சயசாத்தியம். [சூவஹி.]

ஆலசியம்—அவசியம். [சூவஹி.]

ஆலஞ்சி—இடக்கைவென்னும் ஒருவகை த்தோற்கருவி. (சிலப். அரங்கே.) [ஆலினு டையவஞ்சித்தோலைப்போர்த்தலால் இப்பெ யாப்பெற்றது.]

ஆலட்டங்கோட்டல்—ஆவாய்கத்துதல்.

ஆலட்டை—ஒருபூண்டு.

ஆலடுதுறை—திருவாவடுதுறையென்னுந் தலம். (உ-ம்.) “அதுவோவுன தின்னருளா வடுதுறையானே” (தேவார. திருவாவடுதுறை, திருஞாசமபந்தக.)

ஆவணம்— 1. அடையாளம். 2. உரிமை. 3. உரிமைப்பட்டதிரம், அடிமையோலை. (உ-ம்.) “அண்ணலோர்விருத்தன்போல்வந்தாவண வோலைகாட்டி” (கந்தபு. வழிநடை. ௧௨.) 4. கடைவீதி. (உ-ம்.) “குறுகியாவணஞ்சித்திர கூடநாற்சந்தி” (திருவிளை. எல்லாம். எ.) 5. கரை. 6. தெரு. (சூடா. நிக. ௧௧: வகாடுவெ. ௬.) 7. தேர்மொட்டுப்பொருந்தியிட்டம். 8. புள்பூசம். (உ-ம்.) “பாலையாவணம்புறாக்கொ ண்மூங்கில் புள்பூசம்” (உள்ளமுடை. கவி. ௧௬.)

ஆவணி— 1. அவிட்டநகரத்திரம். (சூ. நிகண். எ.அ.) 2. ஜந்தாமாதம். (உ-ம்.) “அங்கிளர்மதுரையம்பதியிலாவணித்-திங்களில்” (வாதஜூர. குதிரை. கூ.) [கிராவணம் என்னும் ஆரியபதம் தமிழில் ஆவணி என மருவிற்றுப்போலும். ஓணநட்சத்திரத்தின் சிறப்புவிசேடமும் இம்மாதத்தில் விளங்கும்.]

ஆவணியம்—
ஆவணியம்— ஆபணியம்.

ஆவது— 1. ஆகவேண்டியது. (உ-ம்.) “ஆவநாகியபரிசெலாம்” (கந்தபு. திக்குவிச. கூ.) 2. விகற்பப்பொருளைத்தரும் ஓர் இடைச்சொல். (உ-ம்.) “உரியமினவிமைந்தன்பாவூறவைத்தாவதுடன் கூடித் - தெரியவரக்கொண்டாவது” (சூத. ஞானயோ. நு. உ.)

ஆவந்தியன்— 1. அவந்திதேசத்தான். 2. பிராமணனுக்குப்பிறந்து உபநயநத்தவறிப்போன விராத்தியனுக்கும் பிராமணப்பெண்ணுக்கு ம்பிறந்து நீசத்தொழிலுடையரான பிராமணர்களிலொருவகையான். (பரா. ௧௦௮. பக்.) [சூவணு.]

ஆவநாழி— அம்புக்கூடு. (உ-ம்.) “ஆவநாழிதானென்றமருனவடைந்தே” (வேதாரணியபு.)

ஆவநாழிகை— அம்புக்கூடு. (உ-ம்.) “சேடாவநாழிகையிற்புடைதிரண்டு” (சிந்தா. நாமக. ௧௪௭.)

ஆவநேயன்— செவ்வாயென்னுங் கிரகம். [சூவநேய; கூவநி- பூமி. ஏய-ஒருவிசுதி. அவநியின்மகன் எனப்பொருள்படுந் தத்திதம்.]

ஆவபநம்— 1. நெசவுபண்ணுதல். 2. விதைத்தல். [சூவபந்.]

ஆவம்— 1. அம்புக்கூடு. (உ-ம்.) “புற்றுகுமாவமுறைவாளிப்புயங்கமுன்ன” (நைடத. அன்னத்தைத்தூ. எக்.) 2. குங்குமமரம். 3. நானி.

ஆவயின்— அவ்விடம். (உ-ம்.) “ஆவயின்மகிந்தவையளித்து” (சோழி. சூரியன். ௧௨.) சுட்டுநீண்டது.

ஆவரித்தகம்— 1. குதிரைமயிர்ச்சுருள். 2. சுழல்காற்று. 3. சுழலுதல். 4. மனக்கலக்கம். 5. மயிர்முடி. [சூவக-1௧.]

ஆவரித்தம்— 1. ஏழுமுகில்களினென்று. அது: நீர்பொழிவது. (சூ. நிகண். ௧௨.) 2. குடிநெருங்கிய இடம். 3. சிந்தித்தல். 4. சுழல்காற்று. 5. சுழி. 6. தடவை, திரும்புதல். (உ-ம்.) “ஈரைந்தாவர்த்தமடக்கு” 7. மயிர்முடி. [சூவக-1௦.]

ஆவரித்தநம்— 1. உருக்குதல். 2. கடைதல்.

3. கலக்குதல். 4. சுழற்றுதல். 5. பழக்கம். [சூவக-1௩௮.]

ஆவரகம்— 1. திரைச்சீலை. 2. மூடி. [சூவரக.]

ஆவரகன்— மூன்றாம் வகவின்குமாரன். (வி-ணி. ௨௩௪.)

ஆவரணசத்தி— (வேதாந்த) மூலப்பிரகிருதியின் தமோகுணத்திலுண்டான இருசத்திகளிலொன்று; அது ஈசுவரனையும், ஞானிகளாயுந்தவிர, மற்றைச்சீவராகிகளுக்கெல்லாஞ் சரித்திரய சாக்ஷிசைதந்நியங்களை ஒன்றற்கொன்று பேதந்தெரியவொட்டாது மறைப்பது. (உபநிட. ௧௪.)

ஆவரணதேவதை— பரிவாரதேவதை. (த. நிபோ. உச௭.)

ஆவரணம்— 1. ஆணவமலம். (சிவப். உ: ௨. சிதம்பர.) 2. ஈட்டி. 3. கேடசம். 4. தடை. 5. புறவேல். 6. மதில். (உ-ம்.) “தீர்த்தனாவரணாகிதைந்திட” (சிவதரு. பாவ. எக்.) 7. மூடுதல். மறைத்தல். (உ-ம்.) “இதற்கிரகசூவரணமில்லாமற் சூரியமாயிருந்தால்” (சி-வி. கிரி. ௧. உரை.) 8. வஸ்திரம். [சூவரணா.]

ஆவரணித்தல்— மறைத்தல். (வேதா. சூ. ௪௮. உரை.)

ஆவரணியம்— மறைப்பது.

ஆவரி— அம்பு.

ஆவரிக்கை— மறைத்தல். (உ-ம்.) “இந்தக்கலாதித்தவங்கள்விபுவாயிருக்கிற ஆன்மாவ இவில்கசரிமாவரிக்கையால்” (சி. சி. உ: ௩௩. சிவாக்.)

ஆவரித்தல்— மறைத்தல். (உ-ம்.) “நின்மலமான ஆன்மஞாந்தைச்சமலமானதேகம் ஆவரித்தது அந்த உபாதிபினால் அவத்தாதிக்குண்டாமென்னில்” (சி. சி. ௪. ௧௧. சிவாக்.)

ஆவாரை— 1. ஆவாரை. (தைல. தைலவ. ௧௩௩.) 2. நிலவாகைப்பூண்டு.

ஆவல்— 1. ஆவேனெனப்பொருள்படும் ஒரு தன்மையினேமுற்று. (உ-ம்.) “கயிலைக்கிணையாவலென்றேசரித்தித்ததுகொல்” (கந்தபு. அகத்தி. கூ.) 2. பேராசை. (உ-ம்.) “அநாவநிலயுஞ்சேருமோவாவலோமெத்த” (தாயு. ஆரண. கூ.) 3. விளைவு. 4. விருப்பம். (உ-ம்.) “ஆவலாவெலமக்காமலார்மரங்களாக்கல்” (வாதஜூர. திருப்பெரு. ௧௧.)

ஆவல்லி— சீந்திற்கொடி.

ஆவலங்கொட்டல்— ஆர்த்தவாயிலடித்தல். (உ-ம்.) “மேலன்றனதுசென்னிமெல்லிதழது

க்திவிண்மே- லாவலங்கொட்டிச்செல்ல” (கந்தபு. சிங்கமு. சாகுஅ.)

ஆவலப்பேச்சு— ஆதரவற்றபேச்சு, புலமற்றபேச்சு.

ஆவலம்—1. கொல்லு. 2. வாயாலார்த்தல். ஆவலர்—1. உற்றார். 2. கணவர். 3. காதலர். 2, 3. (பிங்கல. நகசுரு.)

ஆவலாதி-பிரயோசனமில்லாதபேச்சு. [சூ-எதிர்-வகு - பிரயோசனம்.]

ஆவல்—1. இரேகை. 2. ஒழுங்கு. (உ-ம்.) “மஞ்சளரோ-மாவலி” (கம்பரந. எசு.) 3. தொடர்ச்சி. 4. வம்மிசுவரிசை. [சூவலி: சூ; வகு-அசைதல்.]

ஆவலித்தல்—1. அழுதல், புலம்பல். (உ-ம்.) “இல்லையாகியவென்மகற்காண்டபெண் - ரெல்லையாவலித்தோடினளேகினை” (கந்தபு. பாதுகோபன்வதை. ககக.) 2. ஆசைப்படுதல். 3. கொட்டாவிவிடுதல், வாய்துறத்தல். (உ-ம்.) “அங்குளபரிசுநகளாவலித்திரங்கிச்சூழ” (திருவீர. வன்னியும். கஉ.)

ஆவலிப்பு—1. ஆசை. 2. பேராசை. 3. வீரவலி.

ஆவளி—1. இரேகை. 2. ஒழுங்கு. ஆவளித்தல்—ஆவலித்தல். [வகரம் எகரமாயிற்று.]

ஆவறி—அவா. (வழக.) ஆவா—1. அதிகசயக்குறிப்புணர்ந்தும் ஓர் அடிக்குமொழி. (உ-ம்.) “ஆவாகுறவர்கமவாரளக்கவல்லாரே” (கந்தபு. வன். கசரு.) 2. இரக்கக்குறிப்புணர்ந்தும் ஒரு அடிக்குமொழி. (உ-ம்.) “ஆவாவெனக்கொடுங்குற்றெனவொருசார்வரும்” (கந்தபு. குரபன். சகர.)

ஆவாகநம்—1. அக்கிரிக்குப்பலிசெலுத்தல். 2. அழைத்தல். 3. தாயிக்கும்படி தெய்வத்தையழைத்திருத்தல். (உ-ம்.) “ஆவாகநாகிகளை” (சைவச. பொது. ருஉரு.) “சயம்புகநாயகனியாவாகருவெய்து” (குத. சிலமா. ச: கள.) [பரிசுவீரணவிற்காகிகளில் ஆவாகருசெய்தல். பிரகிட்டாகாலத்தில் விங்காதிபிற் சீவரியாசருபமாகச்சிற் பிரகாசாவாகருமென்றும், நாடோறும் பூசாகாலத்தில் அபிழுக்கமாகச்செய்து ஆவாகருமென்றும் இருவகையாக.] (சி-வி. கிரி. உக. உரை.) [சூவாகி. உ.]

ஆவாகநிழத்தீரை— இருகையும் அஞ்சலியாகச்சேர்த்து இரண்டாகியகைவிரல்களின் அழகணிகளில் இரண்டங்குல்டங்களை யுஞ்சேர்த்துக்காட்டுவது. (சி-வி. கிரி. உக. உரை.)

ஆவாகித்தல்— தாபாஞ்செய்தற்குத்தெய்வ

த்தையமைத்தல். (உ-ம்.) “சேர்தபொற்குண்டத்தோங்குஞ்சிகைத்தழனிமையேகம்ப - வேந்தையாவாகித்து” (காஞ்சிபு. நகர. ககக.)

ஆவாகை—நிலவாகைப்பூண்டு. ஆவாகம்—1. புகலிடம். 2. மருதநிலத்தார். (சூ. நிகண். ரு: சர.) 3. வசிகுமிடம். 4. வீடு. [1, 3, 4. சூவாவல: சூ; வல் - வசித்தல்.]

ஆவாபநம்—1. தூலசுற்றும் பரிவட்டம். 2. நெய்வார் தறி. [சூவாப. ம.]

ஆவாபம்—1. இடுதல். (சைவப: உக.) 2. கையிலணியும்வீளையல். 3. சமமற்றநிலம். 4: நீர்நிற்கும்படி மரத்தைச்சூழக் கிண்டிவிடும் பாத்தி. 5. விதைத்தல். [சூவாவ:]

ஆவாபகசத்தி— ஆன்மாவுக்கு அநாகியே உண்டென்று சொல்லப்படுஞ் சர்வஞ்ஞத்துவசர்வகர்த்திருத்தவருபசிவத்துவத்தை மறைக்கும் ஓராணவமலசத்தி. (சி.சி. உ: அர. ரூநப.)

ஆவாரகம்—மறைப்பு. (உ-ம்.) “சர்வான்மாக்களுக்கும்மாவாரகமல்ல” (சி.சி. உ: அர. சிவாக்.) [சூவாரக: சூ; வு - மறைப்பு. கக - ஒரு விருதி.]

ஆவாரம்—1. தாரகம். (சிவப்பி. வியாக். கர.) 2. மயக்குவது. (உ-ம்.) “கன்மாந்தமணக்களியார்க்குமாவாரமாய்” (சிவப்பி. உச.) 3. மறைத்தல். (உ-ம்.) “திசிரிமாதிராவாரதிசிரிசாய” (திருப்புக. ௧உரு.)

ஆவாரிகை—மறைத்தல். (சி-வி. ரூந. சு.) ஆவாரை—ஆவாரைவேர். (உ-ம்.) “உளர்விலாமிச்சாவாரையுனிமாலூரம்” (தைல. தைலவ. கச.) 2. ஆவரைச்செடி. (உ-ம்.) “ஆவாரைமூலியது” (பதார்த்த. உருச.) 3. நிலவாகைப்பூண்டு.

ஆவாரைப்பஞ்சகம்—ஆவாரைச்செடியின் வேர்ப்பட்டை, இலை, பூ, காய் என்னும் ஐவகையங்கங்கள். (உ-ம்.) “ஆவாரைப்பஞ்சகங்கொள்” (பதார்த்த. சகக.)

ஆவாலம்—1. மரத்தடியிற்கோலியபாத்தி. 2. வெணவால். [சூவாலா: சூ; வகு-அசைதல்.]

ஆவி—1. உயிர். (உ-ம்.) “பதுமகோமளெய் ஹந்திரும்ங்கை-யாவிரீங்கினள்” (கந்தபு. இரணியன்புல. உ:) 2. உயிர்ப்பு. 3. உயிரெழுத்து. (உ-ம்.) “ஆவியுமொற்றுமளவிற்ற்கிசைத்தலும்” (நன். கரக.) 4. குளம். (உ-ம்.) “ஆவியம்புனலறதமரும்” (கந்தபு. சயந்தன்புல. அ.) 5. நீரினெழுமாவி. 6. பிட்டு. (பிங்கல. ககரஅ.) 7. புகை. (உ-ம்.) “நாவியுந்காரகிலர்வியுந்தேயுழல்” (வாண. உர.) 8. புகையிலை. (உ-ம்.) “கடு

புளிப்பாறயர்கைப்பாவிக்கண்டு” (தைல. பாயிர. 10. வாசனை. (உ-ம்.) “கள்ளாவிநாறுங்கமழ்கோதையிற்போயவாறும்” (சிந்தா. பதிக.கரு.) “ஆவிகமழ்கஞ்சன்” (கம்பரம். 2. 20.)

ஆவிகம்— 1. ஆட்டிலிருந்துவருவது. 2. ஆட்டமயிர்க்கம்படனம். [சூவிசு; கவி - ஆடு. க-ஒரு விருதி.]

ஆவிகை—பற்றுக்கோடு. (உ-ம்.) “ஆகாயம் போவார்க்குமாவிகையோ” (ஒழிவி. கிரியை. 10.)

ஆவிடை—சத்திரூபம்.

ஆவிடையார்—ஆவிடையார்.

ஆவித்தல்—கொட்டாலிகொள்ளல். (பிங்கல. 2. 0. 10.) (உ-ம்.) “வெய்பவளா-ளரவுபைத்தாவித்தார்க்கனகாந்தளவிழந்தன” (சிந்தா. கருக. கரு.) 2. புகைத்தல். (உ-ம்.) “தூபபாத்திரமாவித்தபுகை” (சிந்தா. இலக. சக-உரை.) 3. பெருமூச்செறிதல். (உ-ம்.) “தோன் தியைச்சேர்ந்தாவித்தகந்தளரும் மணிகா லுமராவென்னவே” (வாண. 2. 6. 0.)

ஆவிதம்— 1. துறப்பணம். (துளைக்குழை) 2. திருகூசி. [சூவியம்]

ஆவிப்பத்திரம்—புகையிலை. (ஆவி-புகை. பத்திரம்-இலை.)

ஆவிப்பதங்கம்—வைப்புச்சர்க்கு.

ஆவிப்பந்தம்—பேராழுட்டிப்பூண்டு.

ஆவிபதம்— 1. புறமுட்டை. 2. பேராழுட்டிப்பூண்டு.

ஆவிவம்— 1. உயிர். 2. சரீரபலம். 3. சரீரம்.

ஆவியர்— 1. வேடர். 2. வேளாளர்.

ஆவியர்கோ—பேகனென்னும் வள்ளல். (புறநா.)

ஆவியேற்றம்—பெருமூச்சு.

ஆவிர்த்தி—மறைத்தல். (உ-ம்.) “ஆதலால் மலம் ஆவிர்த்தி நிவித்திச் சொந்தசொல்லுமம்றைத்தல்திரும்புதல் என்னு மீரேகசுவாவசத்திமத்தாதலால்” (சி. சி. எ. 2. ஞாநப்.)

ஆவிர்தி—மறைப்பு. (சி. சி. உ. 6. ஞாநப்.)

ஆவிர்ப்பவித்தல்— 1. உண்டாதல். 2. தோற்றுதல்.

ஆவிர்ப்பாலம்— 1. பிறப்பு. 2. தோற்றம். (உ-ம்.) “பஞ்சேந்திரியங்களுடைய ஆவிர்ப்பாவமே” (சி. சி. க. ச. சிவாக்.) [சூவிவ-பாவம்; சூவிவீ - வெளிப்படையான. லாவ - தன்மை.]

ஆவிர்ப்பூதம்— 1. தோன்றியது. 2. வெளிப்பட்டது. (உ-ம்.) “பிரணவஞ்சகலாவிர்ப்பூதவதிருக்குமைமுதலிய” (சி. சி. ச. 2. 0. ஞாநப்.)

[சூவிவ-2-6-த: சூவிவீ - வெளிப்படையான. 6-த - ஆனது.]

ஆவிநட்டி—மறைப்பெய்தல். [சூவிநட்டி.]

ஆவிநுத்தி— 1. சுற்றிப்போதல். 2. திரும்பி வருதல். 3. பிரயோகம். 4. (இரண்டாவிருத்தி என்றும்போல எண்ணப்பெயரோடு சேர்ந்துவருங்கால்) தரம். 5. பரிவிருத்தி. 6. பிறவியற் சுழலுதல்.

ஆவிநுதம்—மறைக்கப்பட்டது. (உ-ம்.) “அந்த அஞ்ஞாந்தார்தசேதநம் ஆவிநுதமாயிருக்கிறது. (விசார. 2. 2. 2.) [சூவிந-சு.]

ஆவிநுதன்— 1. சுத்ததிரியனுக்குஞ்சுத்திரஸ்திரீக்கும் பிறந்த உக்கிரையிடம் பிராமணனுக்குப்பிறந்தவன். (பரா. 2. 0. 6.) 2. மறைக்கப்பட்டவன். (உ-ம்.) “மலாவிநுதன்” (பௌட். பசு. 2. 2. 2.)

ஆவிநுதி— 1. ஆணவமலம். (சிவ. போ. சிற். 2. 0. 2.) 2. கிரமம். 3. சடங்கு. 4. மறைப்பு. (சி. சி. ஞாந. அரும்பத.) 5. விதம். [சூவிந-தி: சூ; வ-தி - மறைப்பு.]

ஆவிநுதி—ஒருநிகழ்காலவிடைநிலை. (உ-ம்.) “உண்ணவிருந்து” (நன். கசரு. கு. இராமாநு.)

ஆவிரை— 1. ஒருசெடி. 2. ஒருமரம். (உ-ம்.) “வாணாளவினவார்கனியாவிரை” (காஞ்சி. கரகர். 2. 2.)

ஆவிவம்— 1. அழுக்கு. 2. கலங்கனீர். (சூ. நிகண். 10. 2. 2.) [சூவிவ-0; சூவிவ - உடைதல்.]

ஆவிவீ—புல்லுருவி.

ஆவிநீன் துடி—சுப்பிரமணியமூர்த்திக்குரிய ஆறுதலங்களிலொன்று; அது: பழனிமலைக்கணித்தாயுள்ளது. (உ-ம்.) “ஆவினன்குடிமரமமலற்போற்றுவாம்” (கந்தபு. கடவுள்வா. 2. 2.) இத்தலம் இக்காலத்துப்பழனியென்று வழங்குகின்றது.

ஆவிதம்— 1. சென்றது. 2. பூணல்.

[சூவிந-சு.]

ஆவிதி—வலப்புயத்திலே உபவீதமுடைய பிராமணன். [சூவிநிநு.]

ஆவிதம்—இடையறார்.

ஆவிதன்—இடையன். அந்தணனும், அம்பட்டமாதங்குடிப்பெற்றபிள்ளை. இவன்செழுநிலை: மாடு, ஆடு, எருமை என்னும் மூவினமேய்ததல். (பரா. மி. 2. 2. 2.) [சூவிந-சு.]

ஆவிநீ—இடைச்சி. [சூவிநீ.]

ஆவு—குன்றிக்கொடி.

ஆவு : டயா—ஆவுடையான்.

ஆவுடையாள்—சத்திரபமாகியபீடம். (உ-ம்)
“ஆவுடையாளுக்கு சிவலிங்கமும் ஒன்றைவிட்டு
பென்று நீங்காது தம்பிரகூடியிருந்து ஆன்
மாக்களை இரட்சிக்கும் முறைமையறியார்கள்”
(சி. சி. க. ௪௬. நிரம்ப.)

ஆவுத்தன்—சகோதரிபுருடன். [சூவும்து]

ஆவுதி—யாகம். (உ-ம்.) “ஆவுதிமண்ணிய
விர்துகள்முடித்து” (மதுரைக். ௪௬௪.) [சூ
வமுகி என்பதில் ஹகாரமெய் கெட்டுநின்ற
து.]

ஆவுரிஞ்சி—ஆவுரிஞ்சுதறி. அது; முப்பத்தி
ரண்டெருமங்களுள் ஒன்று; அஃது ஆதிண்டு
குற்றிநாட்டல். (உ-ம்.) “அறுசுயத்தோர்க்கு
ணவோடாவுரிஞ்சுதறி” (கிருநெல். அறம்வள.
௩௩.) [ஆ-பசு. உரிஞ்சு-உரிஞ்சுகின்ற, தறி-
குற்றி.]

ஆவேனல்—1. ஆவேன்றிரங்குதல். 2. வா
ய்திறத்தல். (உ-ம்.) “காசினிக்கும் வெண்ணெய்
க்குஞ்சுப்பவன்மாவென்றான்சேர்பு” (கிருவே
ங்கடவென்பா. ௧௬.)

ஆவேகம்—1. சீக்கிரம். 2. தமொற்றம்.
[சூ: விக் - பயங்கரமடைதல்.]

ஆவேதி—ஆடுதின்னப்பாவை.

ஆவேசசாய்வாத்—காபாலமத்ததோன்.

ஆவேசநம்—1. அக்கசாலை. 2. சிறப்பீதி.
(சூ. நிகண். ௫. ௪௮.) 3. சினம். 4. சூரியமண்
டலம். 5. சித்திரகாரர் வீதி. [சூவெஸும்து.]

ஆவேசம்—1. உட்புகுதல். (உ-ம்.) “முத்
தியினதாவேசவாசைக்கடற்குள்ளமுழி” (தாயு.
சின். ௧) 2. இறுமாப்பு. 3. ஒன்றிலே மனமழு
ந்திறிற்றல். 4. காக்கைவலிமுதலியவற்றில் வரு
ந்தலைச்சுழற்சி. 5. பேய்க்கோள், வெறியாட்டு.
(உ-ம்.) “சாயுபுருடனைப்போலாந்ததமேடித்
தமாயாவியிரிமகமண்ட—நேயவுரை - யாவேசர்
வீரரசர்மடலான்—சாவாநந்தர்க்குச்சரி” (ஒழி
வி. பொதுவி. ௧0.) [சூவெஸும்து; சூ- விஸ் -
பிரவேசித்தல்.]

ஆவேசவாத்—காபாலமத்ததோன்.

ஆவேசிகன்—விருத்தகைவந்தவன். [சூவெ
ஸும்து; சூ: விஸ் -பிரவேசித்தல்.]

ஆவேசித்தல்—உட்பிரவேசித்தல். (உ-ம்)
“அந்தச்சிவன் இந்தக்குருடேகத்திலாவேசித்
து” (சி. சி. ௧௨. ஏ. ஞாநப்.)

ஆவேட்டகம்—1. மதில். 2. வேலி. [சூவெ

ஷு க: சூ; வேட்ட - வளைத்தல்.]

ஆவேட்டநம்—1. அடைக்கப்பட்டவிடம்.

2. கட்டுதல். 3. மூடிக்கட்டல். [சூவெஷும்து]

ஆவேட்டிகை—சூழப்பட்டது. (சி-வி. யோக. ௪.)

ஆவேதகன்—1. அறிவிப்போன். 2. வியா
ச்சியத்தின்பிரவேசிப்போன். [சூவெஷும்து; சூ;

வித் - அறிதல்.]

ஆவேதநம்—1. அறிவிப்பு. 2. முறையீடு
செய்தல். 3. முறைமீட்டுப்பத்திரம். [சூவெ
ஷும்து; சூ; வித் - அறிதல்.]

ஆவேதநம்—அறிவிக்கப்பட்டது. [சூவெ

ஷும்து.]

ஆவேல்—தொழுவம்.

ஆவேறு—இடபம். (உ-ம்.) “ஆவேறுயர்த்
தோன்” (உபதேச. திரு. ௧௬.)

ஆவோ—ஓர் அதிசயவிரக்கச்சொல்.

ஆழ்—1. ஆழந்த என்னும் பொருள்படும்
ஒருவினைத்தொகை. (உ-ம்.) “ஆழ்துயர்க்கடலி
டை” (நைடத. அன்-கண். ௭௧.) 2. ஆழென்
னவெலும்பெரிவிலைவனைப்பகுதியும்.

ஆழ்த்தல்—1. அமிழ்த்துதல். (உ-ம்.) “துன்
பத்திலாழ்த்தன்முனையோ” (தாயுமா. ௬௧:
௧௧.) 2. கட்டல். 3. தாழ்த்தல். (உ-ம்.) “அட்
லேறனையசெருக்காழ்த்தி” (நன்னெறி. ௭.)

ஆழ்த்துதல்—ஆழ்த்தல்.

ஆழ்தல்—1. அழுந்தல். (உ-ம்.) “அல்லலுற்
றழுந்திநெஞ்சிற்கட்டியங்காரமுழந்தான். (சின்
தா. கோவீர். ௩௮.) 2. தொழிற்பெயர். (உ-ம்.)
“ஆழமுயிலல்கையுமுழிமேலெழு” (கந்தபு.
யாளிமுக. ௨௪.) 3. தாழ்தல். (உ-ம்.) “இன்ன
லங்கடலுளாழந்திருக்குமேகொலாம்” (நைடத.
அன்-கண். ௪௮.) 4. பதிதல். (உ-ம்.) “ஆளிக
ளன்னவாநிறத்திழுப்பே” (இராமா. ௩௧௪.
௬௪.)

ஆழ்வார்—விட்டுணுபத்தர்.

ஆழ்வு—1. ஆழம். (உ-ம்.) “துடங்கும்வெம்
பகைபாகமிட்டாழ்வினிற்பதிந்ததாயினும்” (இ
ரகு. திக்கு. ௨௬.)

ஆழம்—1. கடல். 2. துண்ணுணர்வாலறிய
வேண்டியபொருளுடைமை. (உ-ம்.) “ஆழமன்
னெவுடைத்திவ்வையர்வார்த்தை” (திருக்கோ
வை. ௬௧.) 3. பூமியின்மேற்பரப்பினின்றுகீழே.
போகும்னாவு, மேலே நின்று கீழேபோகும்னாவு.
(உ-ம்.) “உள்ளநவாயிரவாயிரயோசனையுறு
ந்நளங்கொள்வதொராழமும்” (கந்தபு. அசுரயாக.
௪௨.)

ஆழுமுடைத்தாதல்— தூலுக்குரியபத்தமருகளுள் ஒன்று. அஃது அரிதுணர்பொருளாதல். (உ-ம்.) “சருங்கச்சொல்லல்” (நன், பொதுப், கக.)

ஆழல்—1. ஆழுமுடைத்தாதல், 2. ஆழுதல், 3. கறையான். (பிங்கல, உருகஅ.)

ஆழாகீத—அரைக்கார்ப்படி.

ஆழி—1. ஆஞ்ஞாசக்கரம். (உ-ம்.) “ஆழியுழவன்புதல்” (இராமா. ஆரணி, அகத்தி.ருக.) 2. கடல். (உ-ம்.) “ஆழித்தமதொத்ததுமதிற் புறத்தகழி” (கந்தபு. திருநகர. கூ.) [ஆழ்- இ-ஒருவினைமுதற்பொருள்விருதி.] 3. கடற்கரை. (சூ. நிகண், முகரவெ.உ.) 4. கூடற்சுழிவட்டம். (சிந்தா. குணமா. கஅ௭.) 5. சக்கராயுதம். (உ-ம்.) “ஆழிவேண்டிச்-சிவசங்கரவென்றரிபோற்றிய செம்மன்மைந்தன்” (கந்தபு. திருவி. ருச.) 6. தேருருள். (உ-ம்.) “ஆதண்டலன்மக-ஹழித்தேர்வலவற்கினையானரோ” (சேதுபு. தேவபுர. ரு0.) 7. பண்டி. 8. மோதிரம். (உ-ம்.) “ஆழிவாய்விரலித்காமனம்பொடுகிலைகையெந்த” (சந்தா. காத்ருவ. கசக.) 9. யானைக்கைதவணி. 10. வட்டம். (சூ. நிகண், கக: முகரவெ. உ.)

ஆழித்தல்—ஆழமாகத்தோண்டல்.

ஆழித்தேர்— வட்டக்காலாற்சிறந்த தேர். (புறப-வெண்.)

ஆழிநாசோன்— மன்மதன். (சூ. நிகண். க: உசு.) [ஆழி-கடல். முரசு - ஒருவகத்தியம்.] ஆழியளித்தோன்—சிவன். (விட்டுணுவக் குச்சக்கரவ்கொடுத்தோன் என்றபடி.)

ஆழியன்—வருணன்.

ஆழியான்—விட்டுணு. (உ-ம்.) “ஆழியான் வேதனமரர்க்கிறைமுதலோர்” (கந்தபு. இரணியன்பு. கக.) [ஆழி - சக்கராயுதம்.]

ஆழியிழைத்தல்—கூடலுக்குவட்டமிழைத்தல். (உ-ம்.) “வெண்ணமுத்தவார்மணன்மெலன் றுங்கணியிழையாளாயுழியிழைத்தானே” (சிந்தா. குணமா. கஅ௭.) [ஆழி- வட்டம். இழைத்தல் - செய்தல்.] இது கண்பாராமல் விரலினாலே நிலத்திலேசுழிக்குஞ்சுழி வட்டமாகப்பொருந்துமாயிற் நிலவனோடுகூடலைக் குறிக்குமென்றெண்ணித் தலைவியாற்செய்யப்படுவது.

ஆழிநோகை—சக்கரநோகை; இது காலிலுங்கையிலுமிருக்கும்.

ஆழிவலியான்மணி—மிளகு. (உ-ம்.) “சோடசத்தொன்றாகாழி-வலியான்மணிபிளவு” (தைல. தைவல. ககரு.)

ஆழிவிரல்—அநாமிகைவிரல். [ஆழி-மோதிரம்.]

ஆழுதல்—1. அழுந்தல், 2. தாழ்தல். (உ-ம்.)

“சொல்லரும்பிறவியுட்பென்பத்தாழுவார்” (கந்தபு. காசிபனு. உக.)

ஆள்—1. அடிமை. (உ-ம்.) “விமலனுக்காளல்லார்” (வைராச. சத. ரு0.) 2. ஆடவன். (உ-ம்.) “நாளல்லாநாட்பூத்தநன்மலரும்போலுமே-யாளிலலா மங்கைக் கழகு” (வாக். கூ.) 3. ஆண்மகன். (உ-ம்.) “அடுத்தான்-நல்லாளிலாத குடி” (வன். க0ரு0.) 4. ஆளுதல். (உ-ம்.) “எம்மையாளுடையான்ன்பர்” (திருவாத. மந். ரு.) 5. ஆனென்னேவலுந்தெரிநிலைவினைப்பகுதியும் வினைத்தொகையும். (உ-ம்.) “மாலையாற் மண்ணளிகரந்தான்” (கம்பரர். கரு.) “மற்றவனாடரை” (வைராச. தி. ரு.) 6. உயர்தினைப்பெண்பாற்படர்க்கையிலவரும் ஒரு விருதி. (உ-ம்.) “இல்லான்வந்தான்” 7. உயர்திணையிலே ஆண்டெண் அலி என்னும் முப்பாலின் ஒன்றன்பாற்பட்ட சீவன். (உ-ம்.) “ஆப்பார்த்துமலுமருளில்குத் துண்மையாற்-ரோட்கோப்புக்காலத்தாற்கொண்டியமின்” (நாலடி. இளமணி. உ0.) 8. காலாள். (உ-ம்.) “யானைதேர்பரியானொலுநால்வகை” (பாரத. நிவாதகவச. ரு0.) 9. வீரர். (உ-ம்.) “ஆளுமற்றிருதோளுமற்று” (அரிச்சர். வேட்டஞ். சக.) 10. சுலியான். (உ-ம்.) “அன்றொருமடந்தைக்காளாயுழவர்க்கெனியார்” (திருவாத. குதிரை. கசக.) 11. தலைவன். (உ-ம்.) “ஆளினெஞ்சமும் வார்த்தையும்” (பாரத. சூது. அ0.)

ஆள்மை—ஆளுதல். (உ-ம்.) “பயங்காய்ப் தென்னையான்கைக்கு” (மரு. தி. உ0.)

ஆள்வனங்கி—1. அரசமரம். 2. தொட்டால்வாடி.

ஆள்வள்ளி— ஒரு கிழங்குக்கொடி. (வைத்தியஅகராதிக்காரர் மலைச்சர்க்கரைவள்ளி என்பர்.) (உ-ம்.) (பதார்த்த. ச௭க.)

ஆள்வினை—1. தைரியம். 2. பணிவிடை. (உ-ம்.) “சந்தரவிடங்கன்மன்னினை-யான்வினைப்பந்தாளுமவைகலுமடைத்துதாழ்த்து” (திருவிளை. அந்கம். கூ.) 3. முயற்சி. (உ-ம்.) “ஆள்வினையுமான்மவதிவும்” (வன். க0உ0.)

ஆள்வினையுடைமை—இடைவிடாதமெய்ம்முயற்சியுடையதுதல். (அது ஆளும்வினையெனக்காரியத்தாற்கூறப்பட்டது.) (வன். அதி. கூ0.)

ஆள்வு—ஆளுதல். (உ-ம்.) “அவனினிதிருந்திவெழுலகான்விடமென்றால்” (இராமா. நகர. ரு.)

ஆளகம்—சுரைக்கொடி.

ஆளத்தி— (பரதம்) மூலாதாரத்தொடங்கிவ

ருமெழுத்தின் நாதம்; அது: தென்னுதெனுவென்றுபாடப்படுவது. (சிலப். அறங்கேற். அடுபக்.)

ஆளரி—1. சிங்கவேறு. (உ-ம்.) “ஆனதொர் காலையிலாளரிவெப்பியான்” (கந்தபு. சிங்கமு. எள்.) 2. நரசிங்கமாகியவிட்டுணு. (உ-ம்.) “ஆளரிக்குமரிதாய்” (திருக்கோ. உஉரு.)

ஆளாநம்—1. கட்டுத்தரி. 2. கல்ப்பை. 3. யானைகட்டுத்தரி. (உ-ம்.) “இருகோட்டுக்குள் நங்கன் தி-பாளாநமித்திப்பிணிப்புண்டருஞ்சிறைப்பட்டதுபோல்” (இரகு. குறை. ௫௫.)

ஆளாபம்—ஆலாபனம். (சிந்தா. காந்தரு. உகக.)

ஆளல்—ஆளுதல்.

ஆளி—1. ஆள்வோன். (உ-ம்.) “அளகை பையாளிதானும்” (கந்தபு. சூரப. சஎக.) 2. ஒருமரம். [ஆளிவித்துப்பார்.] 3. ஒழங்கு. 4. சிங்கம். (உ-ம்.) “ஆளிக்கொடியேந்தியதங்கை” (தணிகை. நாட. ௧௦.) 5. சிங்கவிராசி. 6. பிற பெயரோடணைந்து உடையவன் எனப்பொருள்படும் ஒரு வீணப்பெயர். (உ-ம்.) “பகையாளி” 7. யாளி. (உ-ம்.) “ஆளிசிங்கமிப்பரித்திரன்” (அரிச்சங்க. இந்திர. உக.) 8. வரம்பு. [சூலி.]

ஆளிவித்து—ஒரு மரத்தின் வித்து. (உ-ம்.) “வாதமும்போரு-மாளிவிதைதன்னுலரி” (பதார்த்தகுண. அக௦.)

ஆளிந்தம்—திண்ணை. [சூலிந்.]

ஆளியூர்தி—1. காளி. 2. தூக்கை.

ஆளிவிரை—சிறியதாயும், சேனதேசத்துள் எதாயுமுள்ள ஒருவிரை.

ஆளுகை—1. ஆட்சி. 2. ஆளுந்தன்மை. 3. இராச்சியம்.

ஆளுடையான்—அடிமையாகவுடையவன். (உ-ம்.) “எம்மையாளுடையான் பரிதயதாம ஹைகெளல்வாம்” (திருவாத. மக். ௫.) ஆளுதலையுடையானென்றும்.

ஆளுதல்—1. அடிமைக்கொள்ளுதல். (உ-ம்.) “சுற்றிரங்கியாளத்தகாதோ பராபரமே” (தாயு. பராபரக். சக.) 2. அரசுசெய்தல். (உ-ம்.) “துணைவரோடாளலாமே” (பாரத. பதினெட்டுபார். ௧௨௧.) 3. ஆட்சிபண்ணல். (உ-ம்.) “காணவன்னைவிடுதல்” (பாரத. கிருட்ட. தா. ௧௪.) 4. உபயோகித்தல். (உ-ம்.) “எடுத்தாளாதபொன்” 5. ஒழிப்பு. (உ-ம்.) “தீவினைக்கடற்பட்டுள்ளவெம்மையாளுவதற்கு” (கந்தபு. திருவவ. சக.) 6. கட்டுதல். (உ-ம்.) “நெகிழ்த்தாடாணை” (கம்பரக். ௫௪.) 7. பிரயோகித்தல். (உ-ம்.) “சான்றோராளப்பட்டசொல்” 8. விடாது

ழுகல். (உ-ம்.) “உயிர்ப்பொருட்டா-ணுண்டு வாரநாணுள்பவர்” (வள். ௧௦௧௭.)

ஆளோட்டி—1. காவற்கூடு. 2. மறைவு. ஆளோடங்கி—ஆளோட்டி.

ஆளோலை—அடிமையோலை. (உ-ம்.) “எழுதுமாளோலையாங்கி” (பெரியபு. தடுத்தாட்சுரு.)

ஆற்கந்திதம்—குதிரையின் விரைவுகடை. [சூலுநிதம்.] [இது பழைய அகராதிகளில்

ஆஸ்கிரந்திதமென வழுவாக எழுதப்பட்டது.]

ஆற்பதம்—1. ஆசகம். 2. ஆதரவு, ஆதாரம். (உ-ம்.) “எறும்புக்குமாற்பதமில்லமுன்னாள்” (தனிப்பாடல். சத்திமுத்.) 3. இடம். 4. கொள்கை. 5. தொழில். 6. நிலை. 7. மேன்மை. 8. வசிக்குமிடம். [சூலுநிதம்.]

ஆற்பலம்—1. சாரம். 2. பலம்.

ஆற்பனேபதம்—ஒருசெயலால்வரும் பலம். அது, செய்பவனையடைவதாகக்காட்டும் வீணைச் சொல். (உ-ம்.) “கர்த்திருகர்மணிக்கிரியாபலத்தைப்பயப்பதாற்பனேபதமெனமொழிப” (பிரயோக. ௧௬. உரை.)

ஆற்ற—1. மிக. (உ-ம்.) “அமிழ்தினுமாற்றவினிதே” (வள். ௧௪.) 2. முற்ற. (உ-ம்.) “அவாவீணையாற்ற வறுப்பின்” (வள். ௧௬௭.)

ஆற்றல்—1. அறிவு. (சூ. நிகண். ௧௧; நகரவெ. ௫.) 2. இன்ன ஒலி இன்னபொருளை உணர்த்துமென்னுரியதி. (தர்க்கசங்.) 3. கூட்டல். (பிங்கல. உஉகச.) (உ-ம்.) “ஆற்றியமெய்ச்செல்வத்தால்” (பாரத. சிறப். உக.) 4. ஒத்திருத்தல், உவமையாயிருத்தல். (உ-ம்.) “செய்யாமற் செய்த வுதவிக்கு வையகமும்-வானகமுமாற்ற லரிது” (வள். ௧௦௧.) 5. செய்தல். (உ-ம்.) “மகன் நந்தைக்காற்றுமுதலி” (வள். ௭௦.) 6. தனித்தல். 7. தாங்குதல், பொறுத்தல். (உ-ம்.) “ஆற்றுவாராற்றல் பசியாற்றல்” (வள். உஉரு.) 8. நிலையாற்றல். (உ-ம்.) “ஆற்றுவையுடையதாகி” (சி. கி. ௧; உஉ.) 9. நீக்குதல். (உ-ம்.) “அன்னைமூப்புழிதரவார்கொலாற்றுவார்” (ரைடத். அண்-கண். ௬௮.) 10. பெருமை. (உ-ம்.) “ஆற்றுவாராற்றல் பசியாற்றல்” (வள். ௮௬.) 11. முயற்சி. 12. வல்லமை. (உ-ம்.) “ஆற்றலையுளதுமாதவதன்றியே வீற்றுமொன்றுளதென விளம்பலாகுமோ” (கந்தபு. காசிபனுப. ௧௫.) 13. வல்லராதந்தன்மை. (உ-ம்.) “ஆற்றுவாராற்றல் பணிதல். (வள். ௧௮௫.) 14. வலி. (உ-ம்.) “ஆற்றற்கீரிலா-விப்பரிசனரொடுமேகி” (கந்தபு. மாயையுப. ௧௮.) 15. வென்றி. (பிங்கல. ௧௧௫௧.)

ஆற்றலர்—சகிக்கமாட்டாதவர். (உ-ம்.) “தோ

ற்றியதுதல்விழிச்சுடரின்னூழ்வினுக்-காற்றலரா கியே” (கந்தபு. திருவவ. ௫௫.)

ஆற்றலரி— 1. ஒருவகையலரி. 2. சுடலைப் பூச்செடி. 3. செங்கொட்டை.

ஆற்றலுத்தல்— 1. கைவிடுதல். (உ-ம்.) “அ ல்லந்தகணற்றறுப்பார்நட்பு” (வண். எகஅ.) (ஆ ற்று என்பது முதலரிஸத்தொழிற்பெயர். முன் னெல்லாம் வலியராவார்போன்று ஒழிதலின் வலியறுப்பார் என்றும் பொருள்பட ஆற்றறுப் பார் என்றார். 2. வலியழித்தல். (உ-ம்.) “அற்ற த்திட்டாற்றறுத்தானமார்பு” (கலி. கசச.)

ஆற்றறமை— 1. சகிக்கக்கூடாமை, பொறுக் கக்கூடாமை. (உ-ம்.) “இரணியந்தாற்றறுதடை ந்தனம்” (கூர்மபு. அந்தகாகு. உள.). 2. செ ய்யமாட்டாமை. (உ-ம்.) “அஃதாற்றறுதெழுவா ரையெல்லாம்பொறுத்து” (வண். கருஉ.). 3. பொறுக்கும் வலியில்லாமை. (ஐங்குறு.)

ஆற்றரி— 1. தரித்திரர். 2. தோற்றேர். 3. பகைவர். 4. வருந்தினர். 5. வலியரல்லாதார். (உ-ம்.) “ஆற்றருமாற்றியபு” (வண். சகந.).

ஆற்றின்— சத்தியில்லாதவன். (திரிகடுகம் சடு.)

ஆற்றி—ஆறுதல்.

ஆற்றிடல்— செய்தல். (உ-ம்.) “அந்நாளம் லன்பணியாற்றிடலும்” (கந்தபு. காமத. உச.).

ஆற்றிடைக்குறை— ஆற்றினடுவே நீரில்லா து உயர்ந்த இடம்.

ஆற்றிய—தேடிய. (செந்தா. முத். ஈஅஅ.)

ஆற்றின்வித்து—கர்ப்பூரகலாசத்தா.

ஆற்று— 1. ஆற்றென்னேவல். 2. தலைவா யில். 3. தெரிநிலைவினப்பகுதியும் வினைத்தொ கையும். (உ-ம்.) “ஆற்றுதொல்கருப்பத்துடன் பற்பகலமர்ந்தார்” (கந்தபு. துணைவர். கச.).

ஆற்றுக்கால்—ஆற்றிலிருந்து நீர்பாயும் வா ய்க்கால்.

ஆற்றுக்காலாட்டியார்— உழத்தியர் எனப்பட டும் முயத்திலப்பெண்கள். (உ-ம்.) “ஆற்றுக்கா லாட்டியார்முகத்துக்கழிந்தகமலங்களை” (நல்பா ரத. நாட். அ-)

ஆற்றுச்செருப்படி—ஒரு பூண்டு.

ஆற்றுணு—வழியினுண்பதற்குக்கொண்டுபோ குங்கட்ச்சோறு. (சூ.நிகண். ச. உரு.) [ஆறு- வழி. உணு- சோறு.]

ஆற்றுத்துறம்படி — பேய்க்கொம்மட்டிக் கேட்பு.

ஆற்றுதல்— 1. சுட்டொல். 2. ஒத்திருத்தல். 3. சகித்தல். பொறுத்தல். (உ-ம்.) “விதரணும்வெ ளுசொலாற்றான் வில்லினையிறுத்துநின்றான்” (பாரத. எட்டாம்போர். கச.). 4. சுமத்தல். (உ-ம்.)

“புவிமுற்றும் - ஆற்றியபணிக்கிறையும்” (கந்த பு. அசுரேந். சஉ.) 5. செய்தல். (உ-ம்.) “ஆத் லின்மைந்தர்காளந்தையாற்றுகிர்” (கந்தபு. காசிபனுப. உச.). 6. தணித்தல். (உ-ம்.) “கரை யழிகாசலாற்றையறிவெனுந்கரைசெய்தாற்றி” (அரிச்சந். விவாககா. உச.). 7. தரித்தல். (உ-ம்.) “ஆற்றுதொல்கருப்பத்துடன்” (கந்தபு. துணை வ. கச.). 8. நடத்துதல். (உ-ம்.) “ஆற்றுத லென்பதொன்றலந்தவார்க்குதவுதல்” (கலி. கருந.). 9. நீக்கல். (உ-ம்.) “மையலாற்றியருண் த்துமாதவர்” (அரிச்ச. விவாத. சஉ.). 10. பிரித் தல். (உ-ம்.) “சேற்றுவார்க்கிர்சேரக்கொணர் ந்துவைத்தாற்றுவார்” (அரிச்சந். நாட்டு. சச.). 11. வலியராதல்.

ஆற்றுநீர்ப்பொருள்கோள்— பொருள்கோ ள் எட்டனுனொன்று; அது; சொல்லிருக்கிற நிறைப்படி பொருள் அங்கங்கே அமைந்து நட ப்பது. (உ-ம்.) “சொல்லருளுக்குறபகம்பாப்பின் றேற்றற்போன்- மெல்லவேகருவிருந்தீன்றுமே லலார்- செல்வமேபோற்றலைநிறுவித்தோந்தது ந் - கல்விசேர்மாந்தரினிறைஞ்சுக்காய்த்தே” (செந்தா. நாம. உச.). இக்கவியிலே நெல் எனப் பொருள்படுஞ்சொல் என்னும் எழுவாயை முத லெடுத்து அதன்மேலுழியுள்ளாகிய வினையெச்ச க்கள் ஒன்றை ஒன்று கொள்ளும்படி முறையா கவைத்து அவற்றை முடித்த “காய்த்த” என் னும் பயனிலையை இறுதியில் வைத்தமையால் இப்பொருள்கோள் ஆற்றுநீரொழுக்கிற்குச்சம் மாயிற்று. (நன். பொது. சுச.).

ஆற்றுநெட்டி—நீர்ச்சுண்டிப்பூண்டு.

ஆற்றுப்பச்சை—நாகப்பச்சை.

ஆற்றுப்படுத்தல்— 1. அகற்றுதல். (உ-ம்.)

“ஆற்றுப்படுத்துன்னமனத்தேயிருந்த வருந்து யரே” (வெங்கைக்கோவை. ௩௫௫.). 2. நன்னெ றியினுட்படுத்தல். [ஆறு-வழி. படுத்தல்.] 3. வழிப்படுத்தல். (உ-ம்.) “நெஞ்சாற்றப்படுத்த நிறைதப்புலம்பொடு” (முல்லை. அச.).

ஆற்றுப்படை— 1. ஒரு பிரபந்தம். அது: பரிசுபெற்றவருவார், சுத்தர், பாணர், பொரு நா, விமலி, என்னும் நால்வருட்பரிசிற்குப்போ வார் ஒருவரை ஆற்றிடக்கண்டு தலைவன் கீர் த்திடுகலியவைகளைச்சொல்லி வழிப்படுத்துவ தாக அகவற்பாவாற்செய்யப்படுவது. இது, சுத் தராற்றுப்படை, பாணராற்றுப்படை, பொரு நராற்றுப்படை, விநலியாற்றுப்படை என நா ன்குவகைப்படும். (இலக். விள. பாட்டி. ககந.). 2. வழிப்படுத்தல். (சூ. நிகண். க: சடு.)

ஆற்றுப்பாசி—ஒரு நீர்ப்பூண்டு.

ஆற்றுப்பிதலம்—நிலத்தினின்ற நதியைப்

பிரிக்குமெல்லே. [ஆறு-நதி. பிதலம்-(ஸிஹு) பிரித்தல்.]

ஆற்றுப்புத்தான்—பூனைக்காலிப்பூண்டு.

ஆற்றுப்புவரசு—ஒரு செடி.

ஆற்றுபவர்—ஆற்றலுடையாராய் பிறர்மேற்செல்வார். (உ-ம்.) “ஆற்றுபவர்க்குமரண” (வள். எசக.)

ஆற்றுமடை—வாய்க்காவின் முகம்.

ஆற்றுமரி—நீருமரிச்செடி.

ஆற்றுமல்லிகை—ஒருமல்லிகைக்கொடி.

ஆற்றுழன்ளி—கண்டங்கத்தரிச்செடி.

ஆற்றுமேலழகி—ஒருபூண்டு.

ஆற்றுவி—இசைப்பா வகையு ளொன்று. (சிலப்பதிக.)

ஆற்றுவாரி—எடுத்துக்கொண்டதுமுடிக்கவல்லார். (உ-ம்.) “ஆற்றுவாராற்றல்கழாமை” (வள். அகக.)

ஆற்றுவானை—ஆற்றில்வசிக்கும் ஒருமீன்.

ஆற்றுவித்தம்—ஆறுபாய்முகம். [ஆறு-நதி. வித்தம் - துளைக்கப்பட்டது.]

ஆற்றுவித்தல்—1. உறுதிசெய்தல். 2. செய்வித்தல். 3. தணியச்செய்தல். 4. வலிதரல்.

ஆற்றெழுத்துநிலை—(இலக்கணம்) சூத்திரநிலைகளினென்று: அது, சூத்திரங்கள், இடையறாது, ஒடுகின்ற ஆற்று நீரோட்டம் போலத் தொடர்ந்துநிற்குநிலை. (நன். பொது. கக.)

ஆறநீகம்—1. ஆறு. 2. கல் நாரி என்னுஞ்சரசு.

ஆறநீதம்—முடிவிலே நிச்சயிக்கப்படுபதெளிவுரைகள் ஆறு. அவை: நாதாந்தம், சித்தாந்தம், போதாந்தம், யோகாந்தம், காலாந்தம், வேதாந்தம் என்பன. (த. நி. போ. ககங.)

ஆறல்—1. ஆறுதல். 2. அலைதல்.

ஆறலை—வழிப்பறித்தல். (உ-ம்.) “ஆறலைகன்வருர்கலக்கி” (கந்தபு. ஆற்றுப். கச.) [ஆறு-வழி. அலை - அலைத்தல்.]

ஆறலைத்தல்—வழியினின்று பறித்தல். (உ-ம்.) “ஆறலைகன்வருர்கலக்கி” (கந்தபு. ஆற்றுப். கச.)

ஆறலைப்பாடி—வழியினின்று பறிப்பவர். (வள். நுநி. பரி.)

ஆறலைப்பு—ஆறலைத்தல்.

ஆறக்காரியம்—தேற்றம்.

ஆறடி—1. தெருத்தோறுமலைந்துதிநிவோன். 2. நிலைகட்டவன்.

ஆறுதாரம்—உடம்பிலுள்ள ஆறுதாரங்கள்: அவை, மூலாதாரம், சுவாதித்தாரம், மணிபூரகம், அநாகதம், விசுத்தி, ஆஞ்ஞை என்பன.

(உ-ம்.) “ஆறுதாரமுமுறையிற்கழிதலும்” (தணிகை. நந்தி. சக.)

ஆறுமீன்—கார்த்திகைநட்சத்திரம்.

ஆறியகற்பு—அறக்கற்பு. (பதிற்று.)

ஆறு—1. ஓரெண். 2. சமயம், மார்க்கம்.

(உ-ம்.) “சைவ-நல்லாறோங்க” (பெரியபு. சண்டேச. நுள.) 3. தன்மை. “செல்லாறழிக்குச்சுகொடவன்சேர்ந்தவாறும்” (சிந்தா. பதி. ச.)

4. நதி. (உ-ம்.) “செம்புன்-லாறெழுக்குத்தால்” (கந்தபு. அக்கி. கருச.) 5. நன்னெறி. (உ-ம்.)

“ஆறலாதனவரசருக்கென்றுகொண்டு” (பாரத. சூது. எஉ.) 6. படி. (இப்பொருளில்வரும்போது செய்யுமென்னும் வாய்பாட்டுப் பெயரெச்சத்தோடிணைந்து ஏதுப்பொருளில் வருஞ் செய்ய

என்னும் வாய்பாட்டு வினையெச்சப் பொருள் படரிற்கும். (உ-ம்.) “போமாடரித்தான்” (இரகு. திக்கு. கூ.) 7. வழி. (உ-ம்.) “அமர்செய்யாறெலாம்” (கந்தபு. அக்கி. கருச.) 8. விதம். (உ-ம்.) “கற்பழியாவாற்றால்” (நல்வழி. கச.)

ஆறுகாட்—வழிகாட்டி.

ஆறுகிராணி—ஆறுவகையானகிராணினோய்கள்: அவை, பித்தக்கிராணி, உட்டணவாதக்கிராணி, சிலேட்டிமவாதக்கிராணி, மேகக்கிராணி, மூலக்கிராணி, வாதக்கிராணி என்பன.

ஆறுகை—ஆறுதல். (உ-ம்.) “மநமாறுகைக் கொம்மைவந்தாளுநாதன். (மருதூரன். கஉ.)

ஆறுகுடி—சிவன். (கல்வையாறுகுடிவன்.) (உ-ம்.) “ஆறுகுடியை” (நல். பாரத. மருத. கச.)

ஆறுகுலை—ஆறுவகையான குலைநோய்கள்: அவை, பித்தகுலை, வாதகுலை, சிலேட்டிமகுலை, வாதபித்தகுலை, சிலேட்டிமபித்தகுலை, ஐயகணகுலை என்பன.

ஆறுசெய்கையான்—பிராமணன். [ஆறு தொழிலோன் என்றபடி.] (உ-ம்.) “ஆறுசெய்கையானில்லிம்புகுந்து” (சேதுபு. கவிசம்பு. உஉ.)

ஆறுதல்—1. ஆறியிருத்தல், ஓய்தல். 2. குடுதணிதல். (உ-ம்.) “ஆறியபசுந்தனகாவின்சைவொர்இ” (பாரத. நிரைமீட் கக.) 3. தணிதல், நீங்கல். (உ-ம்.) “ஆறுவிடரென்வயினைக் கிணையால்” (கந்தபு. அக்கி. உகரு.)

ஆறு பருவம்—வருஷத்தை ஆறுகப்பகுத்த பெரும்பொழுதுகள்; அவை. கார், கூடிர, முன்பனி, பின்பனி, இளவேனில், முதுவேனில் என்பன.

ஆறுபொழுது—செளரதிகந்தைப்பகுத்த ஆறுசிறுபொழுதுகள்; அவை. மாலை, யாமம், வைகறை, காலை, நண்பகல், ஏற்பாடி என்பன.

ஆறுமலரி— ஆறுவகையான மலரிகள்; அவை, வாத்தித்தமலரி, கிருமிமலரி, சிற்றமலரி, வாயுமலரி, சூதகமலரி, துண்மாம்சமலரி என்பன.

ஆறுமுகன்—குமாரக்கடவுள். (உ-ம்.) “ஆறுமுகனையுந் தந்தி” (பாரத. வாரண. அரு.)

ஆறுவிதநெய்த்தியம்—சுவாமிகுரு நெய்திற்கும் ஆறுவித உணவுகள்; அவை, அரித்திரான்னம், பரமான்னம், முற்கான்னம், கிருதான்னம், தத்தியன்னம், குளான்னம் என்பன. (த. போ. ௩௦௨.)

ஆறெழுத்து—1. குமாரக்கடவுளுடைய சடாக்கரமாகிய மந்திரம். (திருமுருகா. கரு. அடி. உரை.) 2. பிரணவத்தோடு கூடிய பஞ்சாக்கரம். (உ-ம்.) “தாரகப்பிரமமாகி-மூன்மொழியின் நரந்தரமலி ரண்டெழுத்துமொன்று-யுன்மகன் நாமத்தோராதெழுத்தென வுற்றவன்” (கந்தபு. திருவி. கஅ.)

ஆறெறிபறை—வழிபறிக்குள் 7-ற்கொட்டும் பறை. (உ-ம்.) “ஆறெறிபறையும்” (சிவப. வேட்டுவ. ௪௦.)

ஆசி—1. அவ்விடம். (உ-ம்.) “ஆன்வழிக் கொள்ளும் வேதனைவன் திண்பற்றிவல்லே - யீன்வருகென” (தணிகைபு. வீரபாட. அக.) 2. ஆயின். (உ-ம்.) “தங்கண்ணர னுலந்தகவிலகண்டகால்” (பழ. மொ. அரகி. ௧௦.) [இடைக்குறை.] 3. இடபம். (உ-ம்.) “ஆன்முகத்தண்டற்கணநயகன்” (கந்தபு. பாணுகை. கரு.) 4. உயர்திணைப் படற்கை யான்பா லொருமையில் வரும் ஒரு விருதி. (உ-ம்.) “வந்தான்” 5. ஏருமை, பசு, மறை என்பவற்றின் பொதுப்பெயர். (திவாகரம். தொகுதி. ௩.) 6. ஒருசாரியை. (உ-ம்.) “ஒருபான்” (நன்.) 7 பசு. (உ-ம்.) “கோதிலா னின் குளப்படிந்ருமண” (சேதுபு. அவை பாட. அ.) 8. மூன்றாம் வேற்றுமையிலே கருவிப் பொருளில்வரும் ஓர் உருபு. (உ-ம்.) “பாவத்தா ன்வரும்பொருள்” இது தூங்குகையானோரு நட்டய என்பதிற்போல உடனிகழ்ச்சிப்பொருளிலும்வரும். (நன். பெயர். ௪௦, உரை.) ஊராறொருகோயில் என்பதிற்போலத் தொழிப்பொருளிலும்வரும்.”

ஆசிமகம்—ஆத்தமகம். (சி. சி. உ. ௪௮. மறை.)

ஆசிமசங்காரம்—தத்துவங்களை யுந் தத்துவவியாபாரங்களையும் ஒடுக்கி ஆன்மாவின் அறிவுதொழில்களை மறையப்பண்ணுவது. (பதி. பசுபா. ௧௦.)

ஆன்மசிந்தி—தத்துவங்களைச் சிந்தித்தது

ஆன்மங்களின் இச்சாநூல்களினையகளை விளக்குவது. (பதிபசுபா. ௧௦.)

ஆன்மசுத்தி—1. ஆன்மாப்பரஞானத்தைக் கூடித்தன் செயலாவியுதல். (உ-ம்.) “தேசுமருவமானம்தெரிசுமான்மசுத்தி” (சிவப. அ. க.) 2. தான்மலமு மாகாமற் சிவமுமாகாமற் சிவத்தோமரண்டமுத்தல்லந்து ஆன்மா நிம்பது. (ஒழி. வி. விர. அ.)

ஆன்மசுபாவம்—ஆன்மா சகசமாகிய ஆணவமலத்தோடு சேர்ந்தவழிவம். (ஒழி. வி. விர. சு.)

ஆன்மசொநம்பம்—ஆன்மாமும்மலங்களையுந் தீர்க்கி நிற்குந்தன்மை. (ஒழி. வி. விர. சு.)

ஆன்மநாடம்—தன்னறிவு. (உ-ம்.) “ஆன்மாவைச் சுவன் பிரிவந்தகலந்திருக்கையாற் சிவஞாந வ்யதிரித்தமாக ஆன்மஞாநத்திலே தரிசிக்கப்படுமவனல்லன்” (சி. சி. சு. அ. சுவாக்.) (வ்யதிரித்தம் - வேறு.)

ஆன்மநத்துவம்—1. உருத்திரன். (உ-ம்.) “ஆன்மாவுக்கு அதிதெய்வமாகிய தத்துவம் ஆன்மநத்துவமென உருத்திரனுக்குப் பெயராயிற்று” என்பர். (சி. சி. உ. எ. சிவஞாந.) 2. பிரகிருதி (பிரகிருதி எனக்கருதும் மஹான் எனலும் பதம் எழுத்தறிவோற்றி ம, என்பதுபின்னும் மஹான் என்பது முன்னுமாய் மஹான் என நின்று மஹாரமெய்க்கெட்டு ஆன்ம எனத் தமிழில் வந்ததுபோலும். (மேற்படி உரை. மறைநா. இது அச்சுப்பிரதிகளில்லை.) 3. பூதங்கள், ஐந்தும்; தன்மாத் திரைகள் ஐந்தும், ஞானந்திரியங்கள் ஐந்தும், கன்மேந்திரியங்கள் ஐந்தும், அந்தக்கரணம் நான்குமாகிய ஆன்மாவோடுசம்பந்தப்பட்ட இருபத்து நான்கு தத்துவங்கள்.

ஆன்மநேரிசநம்—விடயபோதத்தை நீக்கி ஆன்மா தன்னை யருளாந் காணுதல். (ஒழி. வி. விர. அ.) பாசமானதுவிட்டுப்போக ஆன்மாப்பரஞானத்தைத்தரிசிக்கை. (சிவப. அ. க.) “ஆன்மசுத்தி” பார்.

ஆன்மபவித்திரம்—தத்துவத்திரயபூண்டுகளிலொன்று ஆன்மநத்துவத்தைக் குறிப்பது. (சித். சார. சரியா. எ. வியாக்.)

ஆன்மபோதம்—அது இது என்று சுட்டியதிரும் அறிவு. (சி. சி. க. சரு. நிரம்ப.)

ஆன்மபுத்தி—சர்வபூததமனன். (சி-வி. நூநபா. ச-ஆஞ்சலோக. உரை.)

ஆன்மநுபம்—ஆசாரியனுடைய அருளினாலே தன்னையுந் தன்னிடத்திலே பந்தமாயிருக்கிற தத்துவவிகாரங்களையும் எவ்விடத்திலுந்தோன்றும் மறைத்து நின்று ஆணவமலத்தை யு

நீங்கித்தான் அறியும் முறைமையும் அவனது ஞானம் அறிவுக் கறிவாய் நின்று உபகரிக்குமுறையுந் தன்னறிவிலே விளங்கக் காண்பது. (உ-ம்.) “பாயிருணீங்கிஞானந்தனைக் காண்டலான்மரூபம்” (உண்மைநெறிவிள. கஉ.)

ஆன்மலாபம்—1. ஆன்மா சிவரூபம்பெற்று அகிலே அழுந்துதல். (சிவப். அ: க.) 2. சிவாநந்தாதுபவம். (சி. சி. அ: உஉ. சிவாக்.)

ஆன்மலயவாதீ — உயிர்கெட்டுச்சிவத்தை யணந்து ஒன்றாய் நின்றதென்று வாதிப்பவன். (சி. சி. கக: கூ. சிவாக்.)

ஆன்மலித்தி— ஆன்மசொரூபமறிந்தவன். (சி. சி. க: உக. மறை.)

ஆன்மவுருவம் — ஆன்மலிற்றுக்குக்கருவிகள் செயற்கையாய்வந்து பொருந்தினவுருவம். (ஒழிவி. விர. ச. உரை.)

ஆன்மமநு—அசபாநந்திரம். (உ-ம்.) “கருதுமானம்மநுநவிலவா” (சூத. எக்கி. பூ. எ: க.)

ஆன்மா—1. (சத்தாந்தம்.) ஆகியந்தியின்றி நித்தியமாய், சர்வவியாபகமாய், இச்சாஞ்ஞாநக்கிரியா சொரூபியாய், சைதந்தியமாய், அருபியாய், யான் எனதென்னுஞ் செருக்குடையதாய், மின்னாபிண்மாய், பந்தித்த மும்மலத்தோடுகட்டியதாயிருப்பது. (பதிபசபா. கக.) 2. சுவன். (உ-ம்.) “முந்தனையான்மாவென்றும்” (சி. சி. ச: உஅ) (ஒருபாரவார்த்தை.) 3. இரண்டு எனப்பொருள்படும் ஒரு குறிப்புமொழி. (சிவானமா. பரமான்மா இரண்டாதலின்) (தைல. தைலவ. ககக.) 4. நினைக்குஞ்சத்தியும், அறியுஞ்சத்தியுமுடையதாய் மாறுடதேகத்தில் வசிக்கும் அருவப்பொருள். 5. தைசதவாங்காரம். (உ-ம்.) “அபிமாநம்” பார். 6. மகத்தவம். (கர்மபு. பிரகிரு. அ.)

ஆன்மாநந்தம்—சிவனானது தன்பிரியத்தைத் தநாதிவியங்குகளில் வைத்து அவைகளை இன்பமாய் அதுபவிக்குமிடத்து அதுபவிப்பானும் அனுபவமுமாகிய இரண்டியின்றி உதிக்கும் ஆநந்தம். (வேதா. சூ. ஈச. உரை.)

ஆன்மாநீத்புருச — இட்டலிங்க புருச. (சைவச. பொது. ஓக. உரை.)

ஆன்மாநீதலிங்கம்—இட்டலிங்கம். [ஆன்மாநீதம் - தன்மொருட்டு.]

ஆன்மீகம்—1. ஆன்மாக்களால்வருவது. (சிவப். உ: கக. உரை.) 2. தன்செயல். (உ-ம்.) “ஆன்மீகத்தானும், பெனதிகத்தானும் வரும் பிணிசுனை” (சி. சி. உ: ஈச. சிவஞா.) 3. தன்னுடைய சம்பந்தம்.

ஆன்மீககன்மம் — ஆன்மாக்களால் வருந்தக்கம்; அது: சரீரத்தினாலும், மலத்தினாலும்

வருவது. அது: தத்தஞ்சரீரத்திலுண்டானவியாதிகளினாலும், மிருகங்களினாலும், பறவைகளினாலும், இராட்சதர்களினாலும், பசாசுகளினாலும், களவர்களினாலும், மற்றுள்ள மனிதர்களினாலும் வருஞ் சரீர சுகங்களும்; பிறருடையகலவியும், செளந்தரியமும் செல்வமுங்கண்டு பொருமை, அபிமானக்கெடுதல், எழுந்தது புத்தியாக்கச்செய்தல், கோபியாய்த்திரிதல் என்னும் இவைமுதலாக உள்ளவை, மனோதுக்கமுமாமென்க” (சிவப். வியா. பக். கசஅ, கசக.)

ஆன்மீட்சணம்—தேடல்.

ஆன்மேழக்கு—பசுச்சாணம். (தைல. தைலவ.)

ஆன்வல்லவர்—பசுக்காக்குமிடையர் (சூ. நிகண். உ: சுஅ.) [சூநீ- பசு. வலுஉ- இடையர்.]

ஆன்ற—1. இல்லையான். (உ-ம்.) “அருவியான் தவணியின்மாமலை” (மதுரைக். ௩௦௪.) 2. மாட்சிமைப்பட்ட. (உ-ம்.) “தொல்லநான்முதற்கான் ததொர்காதலன்” (கந்தபு. மாயைப். உரு.) 3. விசாலமான. (உ-ம்.) “தூயதென்புனலாயான் ததொல்கடலழுநண்ணி” (கந்தபு. மூன்றா. கசஎ.) 4. விரிவான். (உ-ம்.) “ஆன்றதொன்மறைகளெல்லாமார்த்தன்” (கந்தபு. திருவவ. கக.)

ஆன்றது—மாட்சிமைப்பட்டது. (உ-ம்.) “ஆன்றதொர்சிவன்முத்திப் பதத்தினையடைந்து” (ஞானவா. வைராக் கரு.)

ஆன்றமைதல்—அடங்கியமைதல். (உ-ம்.) “துகிலத்தெழுது பாவையிலான் தமைபுலத்தினன்” (கந்தபு. குமாரபுரி. கச.)

ஆன்றல்—1. அகலம். (சூ. நிகண். அ: கஉ.) 2. மாட்சிமை. (உ-ம்.) “ஆன்றதவச்செந்நெறியின் வைகாருந்திலதவதியார்” (பெரியபு. திருநாவு. சக.) 3. மிகுதல். (உ-ம்.) “பாடான்றலிந்தபளிக்கடல்” (மதுரைக். கஉக.)

ஆன்றவர்—1. அறிவுடையார். (உ-ம்.) “ஆன்றவரடக்கம்போல” (கலி. ௩உ.) 2. அமைந்தவர். (மணிமே.)

ஆன்றி—1. அறிவுடையார். (உ-ம்.) “ஆன்றிகேட்கிறச்செவிபுதைக்கும்” (பாரத. சூது. உகக.) 2. படித்தவர்.

ஆன்றிசீன்—அமைவாயாக. (ஐங்குறு.)

ஆன்ற—1. அடங்கி, நீங்கி. (உ-ம்.) “புகல்சேரவொலியானது” (கலி. கஉக.) 2. பிரிதல். (உ-ம்.) “மாநிலமான்றுணேடிட” (கந்தபு. காவலர்வதை. எ.) 3. விசாரித்து. (உ-ம்.) “அத்த

மேல்கிரியுதயமால்வரைத்துணையான்று" (கந்தபு. சூரபன்மன். கள௨.)

ஆன்றோர்—ஆன்றார். (உ-ம்.) "செம்மைகொளுணர்வினன்றோர்தெளிகுவர்" (கந்தபு. தவங்கா. உ௬.)

ஆன— 1. அந்த. இது, அன்ன என்பதன் விகாரம்போலும். (உ-ம்.) "ஆனகாலையரியயனாடொரு" (கந்தபு. தெய. உ௧௩.) 2. ஆகிய. (உ-ம்.) "மேலானவிரதமும்" (பாரத. ஆரம்போ. ௨௦.)

ஆனகம்—சுரை.

ஆனஞ்சு—பஞ்சகல்வியம். (உ-ம்.) "இகவானஞ்சுமாடி" (கம்பரர். ௨௫.) [ஆன் - பசு. அஞ்சு.]

ஆனத்தேர்—விடத்தேர்ச்செடி.

ஆனது— 1. அன்னது. (உ-ம்.) "ஆனதோரமையந்தன்னிலாடினரமரர்மாதர்" (கந்தபு. திருக்கல். ௭௨.) 2. ஆகியதெனப்பொருள்படும் ஒரு வினைப்பெயர். (உ-ம்.) "இயக்கர்கோனுறைபுளானதும்" (கந்தபு. வரைபுனை. ௧௦.) 3. நிகழ்ந்தசெய்தி. (உ-ம்.) "ஆனதுரைசெய்துமென" (திருவிளை. மாயை. ௧௦.) 4. பொருந்தியது. (உ-ம்.) "மறையெனுந் தரங்கவேலையிலானதொர்பொருளின" (கந்தபு. பாயிர. ௪௩.)

ஆனந்தபைரவம்—ஒருவகை மருந்து. (உ-ம்.) "ஆனந்தபைரவம்பினடர்சுத்தபைரவம்" (பதார்த்தகுண. ௧௨௬.)

ஆனபடி—அப்படி. (உ-ம்.) "ஆனபடியேயமுலமைக்க" (கந்தபு. அசுரேந்திர. ௧௬.)

ஆனமை—ஆனதன்மை. (உ-ம்.) "ஆனமையான்மேலான" (சி. சி. அ: ௨௩.)

ஆனார்—ஆயினர். (உ-ம்.) "யெத்தனைதந்தையுந்தாயநுமனரென்றெண்ணுவனே" (திருநாற். ௬௬.)

ஆனல்—நீங்குதல்.

ஆனவை—ஆகியவை. (உ-ம்.) "எண்ணில்வேதிகையானவைபுரிந்தனன்" (கந்தபு. வரைபு. ௧௫.)

ஆன— 1. அடங்காத, அமையாத. (உ-ம்.) "நம்பர்பாலாணப்பேரன்புமிச" (பெரியபு. தடுத்தா. ௧௧௫.) 2. கெடாத. (உ-ம்.) "ஆனவமுதே" (கந்தரனு.) 3. நீங்காத. (உ-ம்.) "ஆனவறிவினவர்க்கென்றன்கொல்" (யாப். காரிகை. அவையாட.) [இது ஓர் எளிமறைப்பெயரெச்சம்.]

ஆனமை— 1. அமையாமை. (உ-ம்.) "யானறியனவையினேத்தியானாது" (திருமுரு. ௨௭௭.) 2. உத்திராடம். 3. நீங்காமை. (உ-ம்.) "ஆனமையாகிலவிலிவபேதமனைத்தினுணர்நந்தானா" (தாபு. பன்மா. ௫.)

ஆனநாயனார்—அறுபத்துமூன்றுநாயன்மாருள் ஒருவர்.

ஆனாயி—பசுமேய்க்குமிடையர். (உ-ம்.) "ஆனாயர்கூடியமைத்தவழிமை" (நாலாயிர. முதலா. அலம்பாடியருட. ௪.)

ஆனலும்—ஆயினும். (உ-ம்.) "மனைவின் தாளானாலும்" (கூர்மபு. வருணை. ௨௦௪.)

ஆனி— 1. உத்திராடநட்சத்திரம். (சூ. நிகண். ௧: ௭௬.) 2. எல்லை. 3. ஒருமாதம். (உ-ம்.) "ஆனிமுதனானசீதி" (சைவச. பொது ௧௫.) [மூலநட்சத்திரத்தின் பெயர்பற்றியே ஆனியென்ப, சேட்டையில்வரும் உவமகிப்பற்றியே ஆரியத்தில் சேட்டியமென்று இம்மாசம்வழங்கும்.] 4. கேட்டைநட்சத்திரம். 5. கேடு. (சூ. நிகண். ௧௧. னகர. ௪.) 6. பொருந்தநதி. 7. மூலநட்சத்திரம். (சூ. நிகண். ௧: ௭௫.) 8. வாளலகு. 9. வெட்டுக்குருத்து.

ஆனித்திருமஞ்சநம்—ஆனிமாத உத்திரத்திலே நடராச மூர்த்திக்குச்செய்யும் அபிடேகம். [ஆனி—ஒருமாதம். திருமஞ்சநம்—திருவபிடேகம்.]

ஆனித்துக்கம்—ஆனிமாதத்திலே காற்றடங்கியிருக்குங்காலம்.

ஆனிரை—பசுக்கட்டம். (உ-ம்.) "ஊரானிரையினுடன்புக்கபோது" (பெரியபு. சண்டேசு. ௧௭.)

ஆனிலை—பசுக்கொட்டில். (உ-ம்.) "தேவகுலநிலவானிலை - வெண்பலி" (ஆசாரக்கோ. ௨௭.) [ஆன்-பசு. நிலை - நிற்குமிடம்.]

ஆனும்—ஆயினும் என்பதில் யகர விகரத்தொக்குவந்த ஒருவிகாரமொழி. (உ-ம்.) "வால்பெருமுனைத்த கூன்கோடானும்" (கல்லா. ௨௦.)

ஆனேறு—எருது. (உ-ம்.) "ஆனேற்றுக்கொடியோன்போலெதிரியவில்வரும்" (சுலி. ௨௬.)

ஆனை— 1. அத்திரம். 2. யானை. (உ-ம்.) "ஆனமும்தமாமடியகாடெலாம்" (சிந்தா. இலக். ௨௦௧.)

ஆனைக்கண்— 1. அதிகங்கனிந்துபழுதுற்ற பழங்கனிலே தோன்றுந் திரண்ட கரும்புள்ளி. (உ-ம்.) "பலாப்பழம் ஆனைக்கண்டபட்டது" 2. யானையின்கண்.

ஆனைக்கள்ளிமுனையான்—ஒருபூண்டு.

ஆனைக்கற்றிலை—ஒருமீன்.

ஆனைக்காயம்—ஆனைப்பெருங்காயம்.

ஆனைக்கடம்—யானைகட்டுமிடம்.

ஆனைக்கோம்பன்— 1. ஆனைவாழை. 2. ஒருவகைக்கெல்.

ஆனைக்கோடன்கரை—ஒருவகைச்சுரைக்கொடி.

ஆனைச்சுப்பரம்—ஆனைமேற்றவிகு.
 ஆனைச்சிரங்கு—பெருஞ்சிரங்கு.
 ஆனைச்சிலந்தி—ஒருவகைநோய்.
 ஆனைச்சீரகம்—ஒருபூண்டு.
 ஆனைச்செவியடி—1. யானையின்செவியடி.
 2. ஒருபூண்டு.
 ஆனைத்தடிச்சல்—ஒருபடர்கொடி.
 ஆனைத்தடிப்பு—ஒருபூண்டு.
 ஆனைத்திசை—(சோதிடம்) வடக்கு.
 ஆனைத்திப்பல்—ஒருவகைத்திப்பல்.
 ஆனைத்தீநோய்—பெரும்பசியை விளைப்ப
 தொருவியாதி. (மணிமே.)
 ஆனைத்தும்பை—பெருந்தும்பைச்செடி.
 ஆனைநெருஞ்சி—பெருநெருஞ்சிப்பூண்டு.
 ஆனைநெருஞ்சில்—பெருநெருஞ்சில், புளியரளை.
 ஆனைப்படுவன்—ஒருவகைநோய்.
 ஆனைப்பாகன்—யானைசெலுத்துவோன்.
 ஆனைப்பிச்சான்—ஒருபூண்டு.
 ஆனைப்பேன்—கத்தரிச்செடியிலுண்டாகும்
 ஒருஞ்சி.
 ஆனைமஞ்சள்—ஒருவகைமஞ்சள்.
 ஆனைமயிர்க்காப்பு—ஆனையின் வாலின்
 மயிரினாற்செய்தணியுங்காப்பு.

ஆனைமலை—மதுரைக்குப் பக்கத்திலுள்ள
 ஒரு மலை.
 ஆனைமீன்—பெருமீன். (சூ. நிகண். ந: எக.)
 ஆனைமுகன்—1. கசமுதாசரன். 2. விநாய
 கன். (உ-ம்.) “ஆனைமுகனாநியரையர்ச்சிக்க”
 (சைவச. பொது. 100.)
 ஆனையறுத—ஒருவகையறுகம்புல்.
 ஆனையறையுப்புள்—யானையையடிக்கும்
 பறவை.
 ஆனையிலத்தி—யானையின்மலம். [ஆனை -
 யானை, இலத்தி - மலம்.]
 ஆனையிறுதிப்பிள்—யானைவிழுங்கும்
 ஆனையுண்துரு—பறவை.
 ஆனையூதி—1. இந்திரன். 2. ஐயனார்.
 [ஆனை - யானை. ஊர்தி - ஊர்வோன்.]
 ஆனைவணங்கி—தேட்கொடுக்குபூண்டு.
 [இதன்பூயானைத்துநிக்கைபோலும் என்பர்.]
 ஆனைவாழை—ஒருவகைவாழை.
 ஆனைவிழித்தமீன்—கிமிங்கிலமீன். (சூ.
 நிகண். ந: எக.)
 ஆனைவீரர்—அரசனுக்குரிய எண்வகைத்
 துணைவாரிலொருவகையார்.
 ஆனோர்—ஊர் எழுவாயுருபு. (உ-ம்.) “பெற்
 திடுக்குரவரானோர்” (கந்தபு. மேருப். 200.)

இ

இ—[இது தமிழ்ப்பாடையின் வர்ணமாலையிலவருமுன்றமெழுத்து. உயிர் முயற்சியாற்பிறக்கும் எழுத்துக்களுள், அண்பல்லடியை நாவின் துவிளிம்பு பொருந்தப்பிறக்கும் ஒருயிர்க்குற்றெழுத்து. இவ்வெழுத்து ஆரியமொழியுள் இரண்டி மெய்க ளிணைந்து ஒரெழுத்துப்போல நடக்கும்போது அவ்விணைந்த எழுத்துக்களிற்பின்னின் ர யகரத்திற்கும் ரகரத்திற்கும் லகரத்திற்கும் முதலில் தியாகம் கிரமம் கிலேசம் என்பனபோலவரும். இன்னும் இராமன் என்பதிற்போலவும் இயக்கன் என்பதிற்போலவும் இலாபம் என்பதிற்போலவும் அந்நவமிணையாத ய ர ல என்னு மெழுத்துக்களை முதலிலுடைய ஆரியமொழிக்கு முதலிலும் வரும்.

1. அன்பு.
2. ஆச்சரியம்.
3. இகழ்ச்சி.

4. இருகிணை முக்கூற்றெருமையில்வரும் ஒரு விசுதி. (உ-ம்.) “செவியிலி இவன்; செவியிலி இவன்; செவியிலி இது.”

5. உயர்திணையாண்பால் பெண்பால்களில் வரும் ஒரு பெயர் விசுதி. (உ-ம்.) “வில்லி; தினிதோளி; [மீளி, மருளி, வெகுளி என்பன வற்றிற்போலத் தொழிற்பெயர் விசுதியாயும் வரும்.]

6. ஒரு பெயர்ச்சொல்லின் அகத்தாவது புத்தாவது நின்றண்மைப்பொருளைச் சுட்டிவரும் ஒரிடைச்சொல். (உ-ம்.) இவன் (அகம்) இக்கொற்றன் (புறம்.)

7. ஒரு முன்னிலையேவல்லொருமைவிசுதி. (உ-ம்.) “நிற்றியீண்டெனுகிற விப்போயினுள்” (கந்தபு. வன். ௧௪௧.)

8. செய்து என்னும் வாய்பாட்டு வினையெச்சப்பொருள்கொடுத்துவரும் ஒருவிசுதி. (உ-ம்.) “நிறுவிப்போயினுள்” (கந்தபு. வன். ௧௪௧.)

9. தெரிநிலைகுறிப்புவினைகளில் வரும் ஒரு முன்னிலைவிசுதி. (உ-ம்.) உண்டி; வில்லி.

10. வினைமுதற்பொருளிலாவது செய்பபொருளிலாவது கருவிப்பொருளிலாவது வரும் ஒரு படர்க்கைப்பெயர்விசுதி. (உ-ம்.) அலர்; ஊருணி; மண்வெட்டி.

இஃது—இது. (உ-ம்.) “இந்தாவிஃதோரி எங்குமுவி” (கந்தபு. வன். ௧௫.) [இச்சுட்டுப் பெயர்உயிரையும் யகர மெய்யையும் முதலாக வுடைய மொழிவரும்பொழுது ஆய்தங்கடொது நிற்றமென்றும், மற்றைய விடத்தெல்லாங்கெட்டுநிற்கமென்றுஞ்சொல்வர்.]

இக்கட்டு — 1. இடநெருக்கம். 2. தடை. 3. தரித்திரம். (உ-ம்.) “இக்கட்டாய்வருவதல்லாற் செல்வமுண்டோ” (தண்ட. எசு.) 4. துன்பம். 5. வெல்லக்கட்டி. [இக்கு - கரும்பு. அட்டு - அடிதல்.]

இக்கணம்—இந்தக்கணப்பொழுது. (உ-ம்.) “இக்கணமிடையுறும்” (பாரத. மணிமாண். எசு.) [ஐக்கண.]

இக்கவர—1. இந்தக்கரை. 2. இந்துப்பு. இக்கவம்—கரும்பு. [ஐக்கவு.]

இக்கள்—மண்மதன். (உ-ம்.) “சேதிக்கனைத்துகளதாக்குநோக்கின்” (கந்தநர். ௧௪.) [கரும்புவில்லோன் என்றபடி.]

இக்கா—1. கொட்டாவி. (சீவரட். ௧௮௪.) 2. விக்கல். (சீவரட். ௧௯௨.)

இக்கி—மண்மதன். [கருட்டில்லையுடைய மென்றபடி.]

இக்கிரகம்—கருடபஞ்சாறு. [ஐக்கிஃ; இரகம்.]

இக்கிர—ஒரு முட்செடி. [இது சிங்களநாட்டுவெழங்குஞ்சொல்லென்பர்.]

இக்கு—1. ஆபத்து. 2. ஒருசாரியை. (உ-ம்.) “ஆடிக்குக்கொண்டான்” (தொல். எழுத். ௨௪௮.) [இவ்வுதாரணத்திற்குவைவ ஏழாவதாகிச்சாரியைப்பேற்றை நீக்குவர் இக்காலத்தார்.] 3. கரும்பு. (உ-ம்.) “இக்கொடுதென்னங்காயம்” (கந்தபு. காவிரிநீங்கு. ௨௫.) 4. கன். (கு. நீகண். ௪: ௧௦.) 5. தடை. (உ-ம்.) “இக்குவைக்குமாடைவீழ” (நிருப்பு. ௧௪௫.) 6. மூங்கில். (உ-ம்.) “இக்கெனவீனையதீயோனிறப்புவென்றுன்னி” (கந்தபு. வரவுகேள்வி. ௨.) [இந்த உதாரணத்தில் இக்கென என்பதற்குவிரைவிலெனப்பொருள்கூறுவாரமுண்டு. இக்கெனல் - ஒருவிரைவுக்குறிப்பு.] 3. ஐக்கிஃ.]

இக்குடேகம்—சலரோகம். [ஐக்கிஃ; இஃ; ஐக்கிஃ - கரும்பு. இஃ - மூத்திரம்.]

இக்குவாத — அயோத்தியிலே யரசாண்ட குரியவமிசத்து முதல் வந்த ஓரசன். இவன் வைவச்சுவதமனுவினமகன். இவன் சந்ததியாடெருவனுக்கும் இப்பெயருண்டு. [ஐக்கிஃ ௧௦.]

இக்குவிகாரம்—சருக்கரை. [ஐக்கிஃ; இஃ ௧௦.]

இக்குறி—1. அந்நியநாள். 2. இச்செலவு. 3. இம்முறை. 4. இவ்வுடையாளம்.

இக்கூறு—1. அந்நியநான். 2. இச்செலவு.
3. இப்பங்கு. 4. இப்பிரகாரம்.

இக்கெனல்—ஒரு விரைவுக்குறிப்பு.

இக்கோ—ஒர்திசயவிரக்கச்சொல்.

இக்கடி—கல்தாரிமஞ்சர்.

இக — 1. இக வெண்ணெவலும், தெரிநிலை
வினைப்பகுதியும். 2. இங்கே, இவ்விடத்து.
(உ-ம்.) “இகவானைஞ்சுமாடி” (கந்பரந்தா. உரு.)
3. இறக்காலத்து எனப்பொருள்படுமொருவட
மொழியவ்வியம். 4. ஒருமுன்னிலை யகைச்
சொல். (உ-ம்.) “உண்ணெறையூரகாணிக” (நன்.
இடை. உக. உரை.) [2, 3, உ.வம்.]

இக சுகீத—நீர்முன்னிப்பூண்டு.

இகடம்—மூங்கில்மூளை. [உகடம்.]

இகத்தல்—1. கடத்தல். (உ-ம்.) “சேணிக
ந்தவிளங்கும்” (திருமுரு. கக.) 2. நடத்தல்.
(பிங்கல். ககரு.) 3. நீங்கல். (உ-ம்.) “புறநிக
ந்துகரணமொருநெறியேசெல்ல” (திருவிளை.
அங்க. உஅ.) “முனிவிகந்துயர்ந்த” (நன். சிறப்
ப்புப்பா.) 4. பழித்தல். 5. புறப்படுதல். 6. பொ
றுத்தல். (பிங்கல். ககரு.) 7. போதல். 8.
மீறுதல். (உ-ம்.) “நெறியிகந்துதம்மரபினன்
னீரலசெய்யும்” (காசிகாண்ட.)

இகத்தன்று—இகத்தது, கடத்தது. (உ-ம்.)
“இளமையினிகந்தன்றுமில்லனே” (குறிஞ்சிப்.
உசச.) [துவ்விருதி, தகர ஒற்றிடைநிலையின்
முன் அன்சாரியைப்பெற்றுவந்தது.]

இகந்துபடுதல்—1. கடந்துபோதல். 2. தவ
றுதல். 3. நிராகரிக்கப்படுதல். 4. பிறழ்தல்.
(உ-ம்.) “எய்தியதிகந்துபடாமற்குறிஞர்” (நன்.
உயிரீற்று. உச. இராமாறு.)

இகப்பு—பழித்தல். (உ-ம்.) “இகத்தல்”
பார்.

இகபரசாதநம்—இம்மைமறுமைக்கடுத்தகட
மைகளிடப்பித்தல். [உ.வமபரவாரபம்.]

இகபாசுகம்—இம்மைக்கு மறுமைக்குமு
ரியசுகம். [உ.வமபரவாரபம்.]

இகபரம்—1. இப்பிறப்பு மறுபிறப்பும்.
(உ-ம்.) “இன்னலெனும்பெருங்கடலின்கரைநி
ன்றேறியிகபரத்தும்போகதகர்ந்திடுவரன்றே”
(பிரமோ. சோமவார. எ.) 2. இம்மைமறு மறு
மைமும்; அது பூலோகபரலோகாதுபவம்.

இகம்—1. இம்மை. (உ-ம்.) “இகமுடனுத்
தரத்தில்வருபோகவிராகம்” (வேதா. சூ.) 2.
இம்மைக்குரியபோகம். (உ-ம்.) “இகமொபர
மும்வீடம்” (கந்தபு. கிருவிளை. கரு.) 3. இவ்
வீடம். 4. உலகம், பூமி. [1, 2, 3, உ.வம்.]

இகாத்தறுக்கம்—குற்றியலிகரம். (வ-று.)
“நாகியாது”.

இகாம்—1. இ என்னும் எழுத்து. (உ-ம்.)
“அகரமுமிகரமுமகரமு” (இலக்கணவி.
கக. எ.) [இ; கரம்-ஒருசாரியை.] 2. சந்தம்.

இகல்—1. இக லென்னேவலும், தெரிநிலை
வினைப்பகுதியும், வினைத்தொகையும். 2. இரு
வர்தம்முட்பொருது வல்தொலைதற் கேதுவாய
மாறுபாடு. (வன். அசு-ம்-அதி.) 3. ஒப்பு. (சூ.
நிகண். அ. எ. அ.) 4. பகை. (உ-ம்.) “துன்னாரிகலற
துறி” (நன். சிற. பாயிரம்.) 5. பெருங்காப்பிய
வுறுப்புள்ளொன்று; அது செருச்செய்கையைக்
கூறுவது. (உ-ம்.) “மந்திரந்தாதுசெலவிகல்
வென்றி” (தண்டி. எ.) 6. போர். (சூ. நிகண்.
கக. க.) 7. முட்டி. (உ-ம்.) “சைவாகமங்களுண்
னாரபாதப்பொருளினிகலறுத்து” (சிவஞான
பாஷ்யம். க பக்.) 8. வலி. (உ-ம்.) “ஒரு வளி
கன் மிகுந்-திடமதிப்பெயரினான்” (சேதுபு. பா
வநா. கச.)

இகல்வு—1. எதிரிடை. 2. இகலுதல்.

இகல்—1. மறுதலையாகவெனப்பொருள்படும்
ஒரு வினையெச்சம். 2. உவமைச்சொல். (சூ.
நிகண். அ.)

இகல்—1. எதிர்த்தல். (உ-ம்.) “இரண்டு
குருவிகன் இகல்வப்பாடுகின்றன” (வழங்க.) 2.
ஒப்பாதல். (உ-ம்.) “சூலிகமோடகலியவங்கை”
(நன். விரு. பெயரி. கஉ.) 3. பகைத்தல். (உ-ம்.)
“எவ்லைமை மந்தளிகன்று சென்றறறகடவினா
ன்” (சேதுபு. சேதுவந்த. கஉ.) 4. பொருதல்.
(உ-ம்.) “எதிர்முனைந்தனரிகலியே” (பாரத.
க-ம். போர். கரு.) 5. வாக்குவாதஞ்செய்தல்.

இகலன்—1. கிழநரி. 2. நரி. (உ-ம்.) “மது
ரையாலும்வழுதிக்கிலனைக்-குதிரையாகக்கொ
டுவந்தகொற்றவா” (மதுரை. பதிற்று. எஉ.)
3. பகைவன். 4. விகலத்தர். (உ-ம்.) “இந்த
விகலத்தருக்குச்சொலிகனென் றுமிகலனென்
றும்பேர்” (த. நி. போ. உஎ.)

இகலாட்டம்—1. போராட்டம். 2. முரணு
கை. [இகல்; ஆட்டம்.]

இகல்—1. ஒருவினையெச்சம். 2. சபதம். 3.
சேத்திமம். (இராசவைத்.) 4. பெருமருந்துப்
பூண்டு.

இகலுதல்—இகலல்.

இகலோகம்—இவ்வுலகம். (உ-ம்.) “என்
ணுமிகலோகத்தே” (சி. சி. அ: கக.) [உவம
லோக; உவம - இவ்விடம்.]

இகலோர்—பகைவர். [ஆ; ஓவாயிற்று.]

இகவு—இகம்ச்சி. [இக; உ.]

இகழ்—1. இகழென்னேவலும், தெரிநிலைவினைப்பகுதியும், வினைத்தொகையும். 2. நிர்த்தை. (உ-ம்.) “இகழறுசீற்றத்துப்பின்” (காஞ்சிபு. கச்சி. உக.)

இகழ்ச்சி—1. இழிவு. 2. குறைவு. (உ-ம்.) “இகழ்ச்சியொன்றானுமின்” (பெரியபு. தடுத்தா. கக.) 3. மறதி. (உ-ம்.) “இகழ்ச்சியிற்கெட்டாரை” (வள்ள. நுகக.) 4. வெறுப்பு. (உ-ம்.) “நன்முதிசிகழ்ச்சிவேட்கைநட்பிகல் வீளைக்குமாயைவென்றவன்” (திருவீர. உக்கிரபா. இ.) [இகழ்ச்சி-]

இகழ்ச்சித்தாரம்—இலக்கிரத்துக்கு ஆரூமிடம். (சோதிடகடல்.)

இகழ்ச்சிப்புகழ்ச்சி—புகழ்மொழியானிகழ்தல்; அது: பேரில்லாநொருவினைகோக்கியவன்போளியென்பதுபோலவது.

இகழ்ச்சியணி—ஓரலங்காரம்; அஃது: ஒன்றின் குணத்தாலும் குற்றத்தாலும் மற்றொன்றுக்கவையுண்டாகாதிருப்பதைக்கூறுவது. (உ-ம்.) “மற்றொன்றினுக்கு மொன்றின் குணங் குற்றமருவிலதைச்—சொற்றலிகழ்ச்சியணி.” (ருவல. எ0.)

இகழ்ச்சியில்புகழ்ச்சி—ஓரணி; அஃது: இகழ்ச்சியின்றிப்புகழ்தல். [சத்தியத்தில் அரிச்சந்திரன் என்பதிற்போல.]

இகழ்ச்சியுட்புகழ்ச்சி—ஓரணி; அஃது: இகழ்ச்சியும் புகழ்ச்சியுங்கலந்து கூறல். [இவார் சற்றேவாகித்தவர் என்போல.]

இகழ்ச்சிவிலக்து—ஓர் அலங்காரம்; அது: காரியத்திற்குரியகாரணத்தை இகழ்ந்துவிலக்குவது. (வ-று) “ஆசைபெரிதுடையோருயிர்மேல்பொருண்மே—லாசைசிறிதுமடைவிலமார்தேச—வழுவாநெறியின்வருபொருண்மேலண்ண—லெழுவாயொழியாயினி” இங்கே அண்ணலே, நீசெல்க அல்லதுதவிர்க் என்றாயினும் நின்செலவால் உயிரிழப்பேம்; உயிர்மேலன்றிப்பொருண்மேலெமக்குவருப்பில்லை என்பதனாற்செல்லுகைக்குக் காரணமானபொருளை யிகழ்ந்துகாறிச்செல்லுதலை விலக்கியவாறு. (தண்டி. சச. உரை.)

இகழ்தல்—1. தன்னுதல். (உ-ம்.) “எத்தினுற்பத்திசெய்தேனென்னே யிகழுவெண்டா” (தேவாரம். திருநாவு. கோயி. நேரி.) 2. நிர்த்தை. 3. மிகையாயினசெய்தல், மிகையாயினசொல்லுதல். (வள்ள. கருக. பரி.)

இகழ்பு—இகழ்ந்து. (உ-ம்.) “இகழ்பாடுவோரைருத்தமடங்க” (புறநா. ச0: சு.)

இகழ்வாரி—நிர்த்தை செய்வார். (உ-ம்.) “இகழ்வார்ப்பொறுத்தறலை” (வள்ள. கருக.)

இகழ்வு—நிர்த்தை.

இகழாவிதழ்ச்சி—ஓரலங்காரம்; அஃது: புகழ்வதுபோலப்பழித்தல்.

இகழ்தல்—இகழ்தல்.

இகழநீ—இகழ்ந்திருப்போர். (உ-ம்.) “இகழநர்ப்பிணிகுமுற்றலும்” (மலைபடு. எக.)

இகளை—வெண்ணெய். [ஐ.வமலா: ஐ.வம—இன்று. லா—ஒடுக்கம்.]

இகன்றவரி—பகைவர். (உ-ம்.) “இகன்றவரிச்செற்று” (பாரத. வாரணுவத. ககக.)

இகன்—வெற்றிலை.

இகாகநம்—இந்நான், இப்பகல். [ஐ.வம—இந்த. சுஹநு—பொழுது.]

இகாசம்—பழிசுமல்.

இகாழத்தீர—1. இம்மையினும் மறுமையினும் 2. இங்கும்க்கும். [ஐ.வம—இங்கே. சுசீ0—து—அங்கே.]

இகாழத்தீர்த்தபலபோகவிராகம்—சாதகத்துடையத்தின் இரண்டாவது; அஃது: இம்மையினும் மறுமையினும் வரற்பாலவாய அர்த்தபலபோகங்களினுண்டாயவெறுப்பு. (வாசுதேவ. பக். கக.) [ஐ.வம, சுசீ0—து, சுசீ0—வலு. டொறா0; விராக0—வெறுப்பு.]

இகி—ஆச்சரியம் இகழ்ச்சியுமிழ்ச்சியுன்னுமிவகளின்ருறிப்பை அல்லதுகளியாட்டின்குறிப்பை உணர்ந்தும் ஒருவடமொழியவ்வியயம். [வரிவரி.]

இகிதம்—இன்பம்.

இகு—1. இகுவுன்னேவலும், தெரிநிலைவினைப்பகுதியும். 2. வீழ்ச்சி. (ஐங்குறு.) [இஃது ஒருமுதனிலைத்தொழிற்பெயர்.]

இகுசு—மூங்கின். [ஐ.கசு0 என்பதின்நிரிவுபோலும்.]

இகுடி—1. ஆதொண்டை. 2. காற்றோட்டிக்கொழு.

இகுத்த—சொரிந்த, சொரியப்பட்ட. (உ-ம்.) “இகுத்தகண்ணீர்” (புறநா. கசாக: ககக.)

இகுத்தல்—1. அழித்தல். 2. அழைத்தல். (கு. நிகண். கக: எ.) 3. இரித்தல். (கு. நிகண். கக: எ.) 4. ஈதல். (கு. நிகண். கக: எ.) 5. எறித்தல். (உ-ம்.) “எண்ணிதிருநெற்றியிலிக்குத்தவடுவென்றான்” (பாரத. வெளிப்பாட்டச.) 6. ஒலித்தல். (உ-ம்.) “மழையெழிப்படுகெண்முழவுகளிருப்ப” (மலைபடு. நுகஉ.) 7. குழைத்தல். 8. கொல்லல். (கு. நிகண். கக: எ.) 9. சொரித்தல். (உ-ம்.) “இகுத்தகண்ணீர்நிறுத்தல்செல்லான்” (புறநா.

கசுந. கசு.) 9. தாண்டல். 10. தாழப்பண்ணல். (உ-ம்.) “கணங்கொள்கடனியொடுகதுப்பிருத்த சைஇப்-பிணந்தினியாக்கைப்பேய்மகள்” (பட். முனப்பாலை. உருக.) 11. துடைத்தல். 12. புடைத்தல், அறைதல். (உ-ம்.) “முரசுகழப்பி குப்பவும்” (புறநா. கறுஅ. க.) 13. புறங்காட்டச் செய்தல். (சு. நிகண். கக. எ.) 14. மறித்தல். 15. யாழ்வாசித்தல். (உ-ம்.) “நும்மருப்பிருத்து ணீமின்” (மலைபடு. கூகக.) 16. வகுத்தல். 17. வீழ்த்தல். (சு. நிகண். கக. எ.)

இதநும்—தாழ்ந்துவிழும். (பத்து. மலை.) இதல்—இறுதல். (கவி. கூஎ.)

இதுப்ப-1. அறைய. (உ-ம்.) “முரசுகழப்பி குப்பவும்” (புறநா. கறுஅ. க.) 2. ஒவியாநிற்க. (பத்து. மலை. ரூஉ.)

இதுப்பம்—திரட்சி. (உ-ம்.) “இருங்கலி குப்பத்திறுவரைசேரது” (மலைபடு. கூசுஎ.)

இதம்—முன்னிலைமொழியைச்சார்ந்துவரும் ஓரசைச்சொல். (உ-ம்.) “மெல்லம்புலம்பகண்டி கும்” (தொல் சொல், உஎச. சேனா.) [“கண்டி குமல்லமோ” எனத்தன்மைக்கண்ணும். “புகழ்ந்திருமல்லரோபெரிதே” எனப்படர்க்கைக்கண்ணும்பாரும். (தொல். சொல், உஎரு. சேனா.)

இதுள்—1. ஆரவீன். 2. இடி. (உ-ம்.) “இருடனரித்தனிகான் நனவெங்குமே” (இரகு. ஆற்ற. ச.) [இரு - எறிதல்] 3. கார்த்திகை நாள.

இதுள்—1. இடியேறு. (பிங்கல. சு0.) 2. கொன்றைமரம்.

இதுளை—1. சுற்றம். (சு. நிகண். உ. ரூக.) 2. தோழி. (உ-ம்.) “சொற்றிடுமிகுளையைச்சுளரித்துநோக்கியே” (கந்தபு. வள்ளி. கஉரு.) 3. நட்பு. (சு. நிகண். ககர. கக. கூ.)

இகஉ—இருத்து, வீழ்த்தி. (பதிற்று. சு0.)

இகை—இகையென்னேவலும், தெரிநிலை வினைப்பகுதியும்.

இகைத்தல்—1. கொடுத்தல். 2. நடத்தல்.

இங்கண்—இவ்விடம். (உ-ம்.) “இங்குணுறை தலிழக்கன்றோ” (நளவே. கவி. கூ0.)

இங்கம்—1. அறிவு. 2. ஆச்சரியம். 3. உள்ளக்கருத்தைவெளிப்படுத்து மங்கச்சேட்டை. 4. நோக்கம். [1, 2, 3. உறு]

இங்கரி—கஸ்தூரி.

இங்காரம்—கரி. (வட. நைஷ. க-வது.)

இங்காலம்—கரி. [ஐயாஅ.]

இங்கிசை—1. கொலை. 2. சங்கையீனம். 3. திங்கு. [ஹிவ்லா.]

இங்கிதகவி—1. இனிமையானகவி. 2. இனிமையானகவிபாடுவோன். 3. பாட்டுடைத்தலைவன் கருத்தைக் குறிப்பினாலிந்துவிளக்குங்கவி. [ஐ0மி தகவி.]

இங்கிதகாஃன்—1. இங்கிதஞ்செய்கிறவன். 2. இனிமையாகவாழ்வோன். [ஐ0மி தகாஃ.] இங்கிதஞ்ஞன்—இங்கிதத்தைவிளக்குஞ்சாமார்த்தியமுடையவன். [ஐ0மி தகாஃ.]

இங்கிதம்—1. அடையாளம். 2. அசைதல். 3. அபிப்பிராயம். 4. இனிமை. 5. உள்ளக்கருத்தைவெளிப்படுத்திக் குறிப்பாளிகடும் உறுப்பின்றொழில். 6. நெஞ்சு முதலியவற்றின்றிப்பு. 7. போதல். [ஐ0மி த.]

இங்கிரி—கஸ்தூரி.

இங்கிலும்—இங்குநின்றும். (உ-ம்.) “என்னவாறவன் போனவாறிங்கிலும்போன” (திருவிளை. விதரு. கஉ.)

இங்கு—1. இவ்விடம். (உ-ம்.) “இங்கெளிதுபோந்தீர்” (சிவதரு. சுவர்க்கநக. கஅ.) 2. பெருங்காயம். (உ-ம்.) “இங்குத்தக்கிப்போம்பாத்திரமும்” (சி. சி. சு0. சு.) [2. ஹி0மா.]

இங்குதம்—ஒருமரம். [ஐ0மாஉ0.]

இங்குதாநீ—பீதரோகிணிப்பூண்டு.

இங்குதாரீ—தூற்றிருபதுலோகபேதங்களுள் ஒன்று. (பேரோசனை.)

இங்குதாழி—பீதரோகிணிப்பூண்டு.

இங்குதம்—இங்கு.

இங்குதாமம்—பெருங்காயம்.

இங்குதலகம்—1. சாதிலிங்கம். (சு. நிகண். சு.கஎ.) 2. சிவப்பு. [ஹி0மாஅலி.க.]

இங்குளம்—1. சாதிலிங்கம். 2. சிவப்பு. 3. பெருங்காயம். [1, 2. ஹி0மாஅ.]

இங்குளி—பெருங்காயம். (உ-ம்.) “வாசனை வயத்தான் இங்குளிவாங்குங்கலம்போல வந்து தாக்கும்” (சிவஞானபோ. கஉ சூ. வெண்பா. க. சிவஞா.) [ஹி0மாஅலி.]

இங்குளன்—1. இப்படி. (உ-ம்.) “ஒப்பவிரித் துரைப்பரிங்ஙனப் பொய்மெய்யென்ன வொன்றிலையொன்றெனப்பார்ப்ப தொவ்வாதார்க்கும்” (தாயு. ஆகார. சு.) 2. இவ்விடம். (உ-ம்.) “இங்ஙனியந்நியமகத்தின்மேலி” (கந்தபு. யாகச்சு. கஉஎ.)

இங்குளம்—1. இத்தன்மை. (உ-ம்.) “இன்னதுன்கருத்தேலிங்ஙனமாக” (தணிகை. சீபரி.

கசுக.) 2. இவ்விடம். (உ-ம்.) “இங்ஙனம்வருதலென்ற” (தணிகை. வீராட். க0உ.) இது; இங்ஙனவ்வுமவரும். (உ-ம்.) “எந்தமுறையாலுமிங்நே துமதுபாலே-வந்ததுவியானது. (சிவதரு. சுலர்க்க. க௭.)

இங்ஙனம்—இங்ஙனம். (விகாரம்)

இச்சகம்—1. இச்சையுடைமை. 2. இந்த உலகம். (உ-ம்.) “இச்சகத்துயிர்யாவையுமுய்யவீற்றிருந்தான்” (கந்தபு. வள்ளி, உகச.) 3. (கணக்கதிகாரம்) பெறக்கருதியதொகை. 4. முகமன். (வழக்.) [1, 3. இலுசு. 2. இ; ஜமதீ.]

இச்சயம்—ஆசை.

இச்சாசத்தி—ஒரு சிவசத்தி; அஃது ஆதிசத்தியின் ஆயிரத்தொருகருகத்தோன்றி ஆன்மாக்களுக்கு அருக்கிருஞ்செய்யும்பொருடாகச் சீருட்டியா திகிருத்தியங்களைச் செய்தல்வேண்டிமென்று விரும்பி இப்பொருளிப்படியாம் இப்பொருளிப்படியாகாது என்னும் நியமத்தைச்செய்வது. (சி.சி. பாயிர. பக். ௩௭, ௪௭.) முதல்வன் ஆன்மாக்களுக்கு மலபந்தத்தை நீக்கிச்சிவத்தை யழித்தற்கண்ணாகியகருணை. (கூர்மபு. திருக்கல். க. உரை.) [இலுசு. 2. இ; ஜமதீ.]

இச்சாநிலித்தி—1. இச்சையடக்கம். 2. இச்சையொழிவு. [இலுசு. 2. இ; ஜமதீ.] இச்சை. நிவருதி-ஒழிவு.]

இச்சாப்பிரார்த்தம்—முன் வினைப்பயனாகிய சுகதுக்கங்களைத்தன் இச்சைப்படிமுயன்று செய்யுஞ்செயலே காரணமாக அதுபவீத்தல்; அது: பத்தியந்தவறுந்நனக்கே துன்பமென்றறிந்திருந்தும், பத்தியந்தவறிச்செல்வதுபோல்வதும். (வேதா. சூ. க௭௭. உரை.) தன் இச்சையிற்றையோய் இராசாவின்மனைவியைத் தீண்டலாவருந்துன்பம்போல்வதும். (சி.சி. உ: கஉ. மறை.) [புராண.]

இச்சாபத்தியம்—1. புறப்பத்தியம். 2. மருந்துன்னுங்காலத்திலே மைதுமொழிந்திருத்தல். [இலுசு. 2. இ; ஜமதீ.] பத்தியந்தவறுதல்.] 3. விபத்தியம்.

இச்சாபிரார்த்தம் — இச்சாப்பிரார்த்தம். (வேதா. சூ. க௭௭. உரை.)

இச்சாபோகம்—இச்சித்தபடிக்கொள்ளும் போகம். (உ-ம்.) “இச்சாபோகமாக விரைந்து” (பாரத. பதினேழா. க௭௭.) [இலுசு.]

இச்சாமியகம் — நான் இச்சிக்கிறேன் எனப்பொருள்படும் ஒரு வடமொழித்தொடர்.

(வினி.) [இலுசு. 2. இ; ஜமதீ.] இச்சிக்கிறேன். (இலுசு. 2. இ; ஜமதீ.)

இச்சாவசு—திக்குப்பாலகருளொருவனுடைய குபேரன். [இலுசு. 2. இ; ஜமதீ.]

இச்சாவதி—சந்தனபுஷ்பாதிகளிலே மிக்க விருப்பமுள்ளவள்.

இச்சாவான்—இச்சையுடையோன். [இலுசு. 2. இ; ஜமதீ.]

இச்சி—1. இச்சியென்னேவலும்; தெரிநிலைவினைப்பகுதியும். 2. இத்திமரம். 3. உயர்திணைப்பெண்பால் ஒருமையில் வரும் ஒரு பெயர்விகுதி. (உ-ம்.) “அச்சியொட்டமுயனியாத் தியத்தியொளொள்ளி - இச்சியாதியும்” (வீரசோ. தத்தி. ௭.)

இச்சித்தல்—1. காமமுறல். (உ-ம்.) “இச்சித்தவின்பதுகராமவினைத்தமெய்யான்” (பாரத. திரௌபதி. எரு.) 2. விரும்புதல். (உ-ம்.) “இச்சித்ததெய்வம்போற்றி” (சி.சி. உ: உச.)

இச்சிதா—1. இச்சாசத்திமான். (உ-ம்.) “சத்திமாருகியசிவனும் எகனும் இச்சிதா என்றும், நாதா என்றும், கந்தரா என்றும், அனந்தனென்றும் பிரிப்பின்றி மூன்றனந்தபேதமாயிருப்பன்” (சி.சி. க. ௭௭-௭௮.) 2. இச்சிக்கிறவன். [இலுசு.]

இச்சியல்—கருகரோகணி.

இச்சியன் — தேவ குருவாகிய வியாழன். [இலுசு.]

இச்சியால்—1. இத்திமரம். 2. கல்லத்திமரம்.

இச்சில்—ஒருமரம். (உ-ம்.) “ஆலரசத்திவேங்கைகூவிளமழிருசிலிச்சில்” (மச்சபு. அத்திரி. ௪.)

இச்சு—1. ஓரிடைநிலை. 2. விரும்புதல். [இலுசு.]

இச்சை—1. அஞ்ஞாநம். 2. ஆசை. (உ-ம்.) “முரிவாய்வரும்பெருகுமிச்சையால்-வினவகிற்பவர்கள்” (சேதுபு. பாவநாச. க0.) 3. இச்சாசத்தி. (உ-ம்.) “இச்சையுயிர்த்தருணைசமாகும்” (சி.சி. க: ௭௭.) 4. இச்சாப்பிரார்த்தம். (வேதா. சூ. க௭௭.) 5. இட்டம். 6. உறுதிச்சொல். 7. துரிச்சை. 8. பிரியம். (உ-ம்.) “இச்சைப்படிதன்பேரமெண்ணுன்கும்வளர்க்கும் - பச்சைக்கொடி” (பாரத. அருசு. தீர். க௭.) 9. பேராசை. 10. பொய். 11. (கணக்கதிகாரம்) வினா.

இசுதப்பிசுத— } குழப்பம்.

இசுதப்பிசுத— } குழப்பம்.

இசுதபிசுத— } குழப்பம்.

இசுப்கோல்விதை—ஒருவிதை (இந்தச் செடி மேற்கு இந்துஸ்தான் தேசத்தில் உண்டாக்கப் படுகின்றதென்பர்.)

இசுமான்—எசுமான். [யஜுரோநு என்ப தன்றிரிவு.]

இசுருகம்—வெள்ளைத் தும்பைச்செடி.

இசுலாட்டம்—இசுலாட்டம்.

இசுலி—சபதம்.

இசுலிகள்—பிணங்கிகள், (உ-ம்.) “சுசலிக ளிசலிகள்” (திருப்ப. உசஉ.)

இசுலுதல்—வாதாடல்.

இசி—1. இசியென்னேவலும், தெரிநிலைவி ணைப்பகுதியும். 2. இணங்குகை. 3. சிரிப்பு.

இசிகரி—சடுகு.

இசித்தல்—1. இணங்குதல். 2. இழுத்தல். (உ-ம்.) “பணிமுட்களிற்சுட்டியிசித்திட” (திரு ப்ப. நகக.) 3. ஒடித்தல். 4. சிரித்தல். 5. நரம் பிழுத்தல்.

இசிதல்—1. இணங்கப்படுத்தல். 2. இழுபடு தல். 3. நீருதல்.

இசிப்பு—1. இணங்குகை. 2. சுரப்பு, இசிவு. 3. சிரிப்பு. 4. நரம்புச்சுருக்கு. 5. வயிற்றுவலி.

இசிபலம்—பெய்ப்புடோற்கொடி.

இசிவு—இசிப்பு.

இசின்—1. ஓரசைநிலை. (உ-ம்.) “காதனன் மாநீமற்றிசினே” (தொல். சொல். உகஅ. நச்சி னர்.) இது தன்மைக்கண்ணும் படர்க்கைக்கண் ணும் வரும். (புறநா.) 2. செய்யுளிடத்துவரும் ஓரிந்தக்கல இடைநிலை. (உ-ம்.) “என்றிசினே ரே” (நன். பதவி. கஅ.)

இசுக்கோல்விதை—இசுப்கோல்விதை.

இசுதாநு—கடப்பமரம்.

இசுய்பு—வழுக்கு. (உ-ம்.) “மெய்யேயிசுய்ம் பிளிற்சிறுதைக்குமேற்றகரிது” (திருக்கோ. சசக.) [இசுய்பு - ஏற்றிழிவுமுதலாயகுற்றமெ ன்பாருமுளர்.]

இசுழ்—நாமம். (அராபி.)

இசை—1. இசைப்பாட்டு. 2. இசைப்பு. 3. இசையுணர்ச்சி. (உ-ம்.) “வேத-பாராயணப்பனு வன்மூரப் செய்யனுவல்துபகரவோலிசையுமில் லை” (தாயு. சச்சி. நு.) 4. இசையென்னேவலு ம், தெரிநிலைவினைப்பகுதியும், வினைத்தொகை யும் 5. இணக்கம். 6. இராகம். (உ-ம்.) “இசை வழாத-கிந்நரயிதநம்” (கூர்மபு. திருக்கல். நுஎ.) 7. இனிமை. 8. ஒலி. (உ-ம்.) “சுருப்பினமி சையொடுதுவன்றிச்சுற்றிட” (கந்தபு. பார்ப்ப தி. கரு.) 9. கூடியிற்றல். 10. கொடை. 11. சங்கீதம். (தைவ்.) 12. சரிசுமபதரி என்னும் ஏ மெழுத்தினையும் மாத்திரைப்படுத்தித்தொழில்

செய்ய அவுற்றுள்ளே சட்டம், இடபம், காந்தா ரம், மத்திமம், பஞ்சமம், தைவதம், ரிடாதம் எனப்பிறந்துநிப்பது. (இவ்விசையுட்பண்பிறக் கும்.) (கூர்மபு. திருக்கல். நுஎ.) 13. பண்பு. 14. பாட்டினிசை. 15. புகழ். (உ-ம்.) “எய்தவலி வணியலுமிசையும்” (மரு. தி. கரு.) 16. பொன். 17. முத்தமிழினென்றாகிய இசைத்தமிழ். (உ-ம்) “இயலுமிசையுட்பயின்மருதாரிறையின்னருளா ல்” (மரு. தி. கரு.) 18. வார்த்தை. (உ-ம்.) “மரா மரமேழுமெய்தவாங்குவிற்றடக்கைவல்லில், வி ராமனை வல்லனென்ப திசையலாத கண்டதில் லை” (சிந்தா. ககக. அஎ.)

இசைக்கழல்—தேர்தூறு, குகிரை ஆயிரம், யானை தூறு, காலார் பதினாயிரம் போரின் மடியவென்றவேந்தர் வலக்காலிலையும் வீரச் சிலம்பு.

இசைக்கீழல்—ஊதுகுழல்.

இசைகாரன்—இசைபாடுகிறவன். (பி. வி. உஅ. உரை.)

இசைகேடு—1. அபகீர்த்தி. 2. சத்துக்கே டி. 3. சுரபேதம்.

இசைகொள்ளல்—கீர்த்திபெறல்.

இசைஞாநீபார்—சடையநாயனார் மனைவி யார். இவருடைய அருமைத்திருவயிற்றிற்சுந் தரமூர்த்திநாயனார் திருவதாரஞ்செய்தருளி னார். (பெரியபு.)

இசைத்தமிழ்—இசையிலக்கணம். (உ-ம்) “இசைத்தமிழு நாடகத்தமிழுமில் வியற்றமிழ் போலமுத னூற்பொருளுணர் தற்குக்கருவியன் மையினுலியற்றமிழொன்றுமேசுதினார்” (நன். சிறப்பு. விருத்தி.)

இசைத்தல்—1. இசைபிறக்க ஒலித்தல். (உ-ம்.) “எசுவொப்பனகோகிலப்பறவைகளிசை த்தல்” (கந்தபு. நாட்டு. சச.) 2. இணைத்தல். 3. ஈதல். 4. ஒலித்தல். (உ-ம்.) “ஆர்த்திசைக் கும்பறை” (பழமொழி. ககரு.) 5. கட்டல். 6. சங்கீதமாய்தல். 7. சொல்லுதல். (உ-ம்.) “அஞ் சுவதென்கொலென்றிசைத்தான்” (பாரத. நிரை மீட்டுஉ.) 8. பொருத்தப்பண்ணுதல்.

இசைத்தீரிப்பு—1. இசைமாறுகை. 2. இசை யறுத்துக்கூறுகை. 3. ஓசைப்பிறழ்வு.

இசைதல்—1. இராகவோசையொவ்வல். 2. உடன்படல். (உ-ம்.) “அதன்புடைபோகவுமி சையா” (கந்தபு. சுரம்பு. சு.) 3. பொருத்துதல். (உ-ம்.) “தேற்றமுமிசையாதாகும்” (சி. சி. க: கூ.)

இசைநாள்--1. உத்திரப்பாட்டா. (சோதிட கடல்.) 2. பூரப்பாட்டா. (சோதிடகடல்.)

இசைநிறை—ஒசைநிறைத்துறிப்பது.
இசைநிறையசைச்சொல்—ஏ, குரை இரண்டும். (பிங்கல.)

இசைநுணுக்கம்—சாரகுமாரன் அல்லது சயந்தகுமாரன் இசையுரித்தற்பொருட்டு அகத்தியமுநிவர் மாணக்கருளொருவராகிய சிகண்டியென்னுமருந்தவமுநிவரால் வெண்பாவாலியற் றப்பட்ட ஓரிசைத்தமிழ்தூல். (செல்ப.)

இசைநூபுரம்—யானையைக்கொண்டு சுத்த வீரன், வலக்காலிலணியும் வீரச்செலம்பு.

இசைநூல்—சங்கீதசாத்திரம்.

இசைப்பா—தேவபாணி; [இசைத்தமிழில் வருங்காலிப்பெயர்த்து.] (சுர்மபு. பிரமாவி. கட. உரை.) இது பத்துவகைப்படுமென்றும், ஒன்பதுவகைப்படுமென்றுல்கூறுவர். (செல்ப. கடலாடு. கூடு-அடி. உரை.)

இசைப்பாட்டு—இராகம்.

இசைப்பாணி—பாணச்சாதிவகையினுள் ஒருவகையார். (மணிமே.)

இசைப்பாழகநிலை—கொச்சகம்.

இசைப்பு—1. இசை. (தொல். சொல்லதி. கூ. 0.) 2. இணக்கம். 3. கூழரிற்றல். 4. சொல்லல். 5. பொருத்து.

இசைப்புள்—1. அன்றிற்றபுவை. 2. குயில்.

இசைப்பொற—செவி. (உ-ம்.) “வேறிசைப்பொறிவிழியலாதுற்றிலான்” (சேதுபு. காசிபச். கூ. 0.) [இசை-ஒலி. பொறி-புலனறிதருவி.]

இசைபுனை—ஆயிரம்பேரவென்றவன் வலக்காலிலணியும் வீரச்சங்கிலி.

இசைமடந்தை—சரச்சுவதி.

இசைமணி—பதினாயிரம் பேரை வென்ற வேந்தர் வலக்காலிலணியும் பொன்னுற்செய்த வீரகண்டை.

இசைமுட்டி—செருந்தி.

இசைமுடி—இசைமுழி.

இசைமுடி—சிலந்திராயகம்.

இசைமை—கீர்த்தி. (உ-ம்.) “இத்தகுபண் புசான் றகீர்மையாலிசைமைகீதி” (திருவிளை. உக்கிரபா. சகூ.)

இசையந்தாதி—ஒரலங்காரம். அஃது ஒரு வசந்தநீறு மற்றொருவசந்தநாதியாக வருவது. (தொன்னூல். கூகூ.)

இசையளவுபா—தேவபாணி. இசைத்தமிழிலவரும்பொது இப்பெயர்த்து. (சுர்மபு. பிரமாவி. கட. உரை.) (செல்ப. கடலாடு. கூடு-அடி. உரை.)

இசையுரிச்சொல்—ஒசையாலுரியப்படுங் குணச்சொல். அது: “சலிகடல்” என்பதிற்போலவருவது.

இசையுள்ளான்—சிறந்தவன், [கீர்த்தியுள்ளவனென்றபடி.]

இசையெச்சம்—வாக்கியங்களில் அவ்வவ்விடத்திற்கேற்ப ஒரு சொல்லும் பலசொல்லுமாக வருவித்துரைக்கப்படுவருவது. [இசையென்பது சொல். “தந்ததனாலாயப்பென்ன” என்புழி தூலைக்கற்றதனால் என ஒருசொல்லும் “அந்தாமரையன்னமே நின்னையானகன்றும் றுவடு” என்புழி என்னுயிரினுஞ்சிறந்த நின்னை எனப்பல சொற்களும் வருவிக்கப்படுதல்காண்க.] (நன். கூ. 0. உரை.)

இசையெடுத்தல்—இசைபாடுதல். (உ-ம்.) “என்னையாளுடையகாயகிண்சையெடுப்பவன்” (இராமா. பாலகா. அகலிகை. கூ.)

இசைவல்லோர்—1. கந்தருவர். 2. சங்கீதபாடகர்.

இசைவளை—குதிரைதூறு போர்க்களத்திற்பொருதுவென்ற மலயுத்தர்காற்பெருவிரலணியும் வீரன்.

இசைவாணி—இசைவல்லோர். [வாழ்; ந்; அர்.]

இசைவிநம்பி—அசனம். [இசைவிரும்பு; இ.]

இசைவு—1. உடன்பாடு. (உ-ம்.) “தாமுமறையோரிசைவினல்” (பெரியபு. சண்டேச. உச. 2. ஓட்டம். (உ-ம்.) “சரம்வைத்ததிரத்தை மன்னனிசைவெனக்கழுத்தின்றுத் தாய்வைத்து” (பாரத. சூது. களடு.)

இசைவடிச்சு—1. இசுருபிச்சு. 2. இணக்கமின்மை.

இஞ்சம்—வெந்தோன்றிக்கிழங்கு.

இஞ்சல்—1. இறுகல். 2. சுவநல்.

இஞ்சாகம்—இருள்மீன். [ஐனாக.]

இஞ்சி—1. இஞ்சிக்கிழங்கு. (உ-ம்.) “வெறுத்தவரிசையினிஞ்சித்-தொத்தெடுப்பதொருநாலாம்” (தணிகை. நாட். ககூ.) 2. இஞ்சிப்பூண்டு. 3. கேடகம். 4. கொத்தான். 5. மதில். (உ-ம்.) “இஞ்சிவானேங்கி” (இராமா. நகர. கூ. 0.) 6. வாவி.

இஞ்சிப்பாது—இஞ்சிக்கிழங்கோடு வேறுபதார்த்தங்களுஞ்சேர்த்துச் செய்யப்படும் ஒரு மருந்து.

இஞ்சிலேகியம்—இஞ்சிக்கிழங்குசேர்த்து இலேகியமாகச்செய்யப்பட்ட ஒரு மருந்து.

இஞ்சை—தீங்கு. (உ-ம்.) “தந்தியிஞ்சைவிடற்கருள்குத்தமால்” (சேதுபு. சக்கரதீர்த்தகூடு.) [வமிபலா; வமிதி-வருத்துதல், கொல்லுதல்.]

இட்டபாகம்— கலிகளில் அமைக்கப்பட்ட பொருளமைதிவகையினொன்று. அது, கரும்பின்மதூரம்போலக்கவியின் நடவெயிருப்பது. (வீரசோ. எசு.) [ஐசுநாங்கா.]

இட்டசுழல்—மூங்கில். [ஐசுநாங்கா.]

இட்டகவாத—இக்குவாகு. [ஐசுநாங்கா.]

இட்டகந்தம்—சுகந்தம். [ஐசுநாங்கா.]

இட்டகாபதம்—வெண்வெட்டிவெர்.

இட்டகாமியபலம்—விரும்பியதைப்பெறும் பொருட்டுச்செய்யுங்கரும்த்தினால் அடையலாகும்பலம். (சி. சி. உ. உச. மறை.) [ஐசுநாங்கா.]

இட்டகாமியம்—விரும்பியதைப் பெறும்பொருட்டுச்செய்யுங்கரும். (சி. சி. உ. உச. மறை.)

இட்டகை—செங்கல். [ஐசுநாங்கா.]

இட்டங்கட்டில்— (சோதிட) இராசினிலைவரைதல்.

இட்டசட்டம்—யதேச்சை.

இட்டடை—இட்டிடை.

இட்டதமன்— 1. அதிகாரிகப்பிரியன். 2. கணவன். [ஐசுநாங்கா.]

இட்டதரன்—அதிகப்பிரியன் [ஐசுநாங்கா.]

இட்டதாநன்— கண்ணன். [ஐசுநாங்கா.]

இட்டதேவதை— தன்கருத்துக்கியைந்ததொருகடவுள். (உ-ம்.) “தனக்கு இட்டதேவதையைப்புகித்துவாழ்ந்தருமுகிரியைக்கு” (சி. சி. உ. உச. சிவாக்.) [ஐசுநாங்கா.]

இட்டதேவன்— இட்டதேவதை; [ஐசுநாங்கா.]

இட்டநூல்— வலித்தநூல். (சுந்தா, நாமக. அசு.)

இட்டப்பிரசாதம்—1. கைம்மாறுவேண்டாக்கொடை. 2. தெய்வத்துக்கு இட்ட வழுது. 3. தேவகிருபை. 4. தொடர்ந்த அன்பு. 5. யாகசேடம். [ஐசுநாங்கா.]

இட்டபோகம்— விரும்பினபடி அனுபவிக்கை. [ஐசுநாங்கா.]

இட்டம்— 1. அபுமை விதலை. 2. அன்பு. 3. ஆமணக்கமரம். 4. கிரகநிலையாலாகும் பலாபலம். 5. சுயேச்சையாய் நடக்குந்தன்மை. 6. ஸ்நாநமுதலியசெய்து இயற்றும்பொருகிரியை.

7. துருவத்துக்கும் இராசியினந்தத்துக்குமிடையே யிருக்கும் வித்தியாசம். 8. பிரியம். (உ-ம்.) “இட்டமானவியற்புகரோனிடங்- கிட்டினான்” (கந்தபு. சுகந்தரனுப. கரு.) 9. யாகபலி. 10. யாகம். 11. விரும்பம்.

இட்டல்—ஒரு சிற்றண்டி. (உ-ம்.) “புரையிலிட்டலியொருண்டை” (மச்சபு. ரசகல்யாண. கசு.)

இட்டலிங்கம்—ஆசாரியன் விசேஷத்தைக்கையப்பண்ணிச்சீடனிடங்கொடுக்க அவன் “அடியேனிச்சரிமுள்ளவரைபுழு சுவபுசைசெய்தன்றி ஒன்றுமுட்கொள்ளேன்” என்று பிரதிஞ்ஞஞசெய்துகொண்டி வாங்கிப்புகிக்கும் இலிங்கம். (சைவசு.பொது. சசுந,சசுசு) (சைவவி. சசு.) இது ஆன்மாந்தலிலிங்கமெனவும் சலலிங்கமெனவும் பேர்பெறும். [ஐசுநாங்கா.]

இட்டவியாத்தி— விரும்பியதைப்பெறுதல். (சி. சி. க. உசு. சிவாக்.) [ஐசுநாங்கா.]

இட்டவியாத்தி— விரும்பியதைப்பெறுதல். (சி. சி. க. உசு. சிவாக்.) [ஐசுநாங்கா.]

இட்டவியாத்தி— விரும்பியதைப்பெறுதல். (சி. சி. க. உசு. சிவாக்.) [ஐசுநாங்கா.]

இட்டவியாத்தி— விரும்பியதைப்பெறுதல். (சி. சி. க. உசு. சிவாக்.) [ஐசுநாங்கா.]

இட்டவியாத்தி— விரும்பியதைப்பெறுதல். (சி. சி. க. உசு. சிவாக்.) [ஐசுநாங்கா.]

இட்டவியாத்தி— விரும்பியதைப்பெறுதல். (சி. சி. க. உசு. சிவாக்.) [ஐசுநாங்கா.]

இட்டவியாத்தி— விரும்பியதைப்பெறுதல். (சி. சி. க. உசு. சிவாக்.) [ஐசுநாங்கா.]

இட்டவியாத்தி— விரும்பியதைப்பெறுதல். (சி. சி. க. உசு. சிவாக்.) [ஐசுநாங்கா.]

இட்டவியாத்தி— விரும்பியதைப்பெறுதல். (சி. சி. க. உசு. சிவாக்.) [ஐசுநாங்கா.]

“கருஞ்சாந்திப்டிகை சுண்ணத்தால்” (தைல. பாயிர. ௨.) [3. உவழிகா.]

இட்டிடம்—இட்டவிடம். (உ-ம்.) “இட்டிடத்திகையும்” (சி. சி. பர. லோகா. அ.)

இட்டிடை—1. அற்பம். (உ-ம்.) “இட்டிடையிடைதனக்கிரக்கம்வைக்கிலார்” (கந்தபு. தெய்வயா. ௧௮௩.) 2. கடைசற்கருவியினோருறுப்பு. 3. தரித்திரம். 4. துன்பம்.

இட்டிடைஞ்சல்—1. துன்பப்படுகை. 2. வறுமை.

இட்டிடி—சிறிதாயினது எனப்பொருள்படும் ஒரு குறிப்புவினை. (உ-ம்.) “ஆகாறாவிட்டிதாயினும்” (வள். சௌ.) [இட்டி-சிறுமை.]

இட்டிய—சிறிய. (உ-ம்.) “கட்டினையன்னமணிந்ததும்பி - யிட்டியருயின்ற” (ஐங்குறு. ௨௧௩.)

இட்டியம்—1. யாகசம்பந்தம். 2. யாகம். [2. உவழி.]

இட்டியவநம்—ஓர் யாகம். [2. உவழி. ௩௦.]

இட்டு—1. அற்பம். (சூ. நிகண். ௮. ௧௧.) 2. இடு என்னுந்தொரிநிலைவினைப்பகுதியோடுதொடுத்துவந்த செய்து என்னும் வாய்பாட்டில் வருமாறு வினையெச்சம். 3. தனக்கென வேறு பொருளின் திப்பகுதிப்பொருள் விசுவாசியவரும் இடு என்பதன் விகாரம். (உ-ம்.) “எழுந்திட்டான்” [இதனை ஒருவினையிடைச்சொல் என்பாருமுள்ள.] 4. விருப்பம். [2. உவழி. ௩௦.]

இட்டுக்கட்டிப்பேசுதல்—இல்லாததை நியமித்துப்பேசுதல்.

இட்டுக்கோடுதல் — ஏற்றிக்கொடுத்தல். (புறப்பொருள்வெண்.)

இட்டுருத்—கண்டிதம். இறுக்கம்.

இட்டேற்றம்—செய்யாதிருக்கச்செய்ததாகக் கற்பித்துக்குற்றமேற்றதுதல். [இடு-கற்பித்தல். ஏற்று - அம்.]

இட்டோட்டு—அலைக்கழிவு, தொந்தரை.

இட்டோட்டு—பிரிவு.

இடக்கியம்—கொடி. (உ-ம்.) “பட்டிடக்கயங்கன்கொடி” (திருநெல். விட்டுணு. ௧௮.) [தெலுங்கு.]

இடக்கி—1. குடம். (பிங்கல. நி.) 2. சபையிலுள்ளார்க்கு வெளிப்படுத்திச்சொல்லத்தகாதவார்த்தை. (உ-ம்.) “இடக்கரடக்கர்” பார். 3. தூர்த்தர். (சூ. நிகண். ௧௧. டகர. ௩. விகாரம்.) 4. நெருங்கல்.

இடக்கரடக்கல் — சொல்லத்தகாதபொருளை மற்றொருபொருளுடைய சொல்லால் மறை

த்துச்சொல்லுஞ்சொல். “கால்கழிவருதும்” என்பதிற்போல. (நன். பெயரி. ௧௦. இராமாறு.)

இடக்கரடக்கீது—இடக்கரடக்கல்.

இடக்கல்—தோண்டல். (உ-ம்.) “ஆகியென மதாயிடக்கலுற்றருனென்று” (பெரியபு. திருமலைச். அ.)

இடக்கன்—தாறுமாறுசெய்வோன்.

இடக்கியம்—தோர்க்கொடி.

இடக்கீது—1. குதர்க்கம். 2. சபையிலே வெளிப்படுத்தத்தகாதசொல். 3. சேட்டை. 4. தடை. 5. முருட்டுத்தனம்.

இடக்கீதமடக்கீது—1. குதர்க்கம். 2. தொந்தரை.

இடக்கை—1. இடப்பக்கக்கரம். 2. ஒருதேயம். [2. சூ.] 3. நால்வகை உத்தமத்தோற்பெருங்கருவிகளுள் ஒன்று. (செல். ஊர்காண். ௧௩௧. உரை.) [வினைக்கிரியைகள் இடக்கையாற்செய்தலின் இடக்கை எனப்பெயராயிற்றென்பர். (செல். அரங்கே. ௨௪. உரை.) [2. சூ.] 4. மருதிலெத்தார்.

இடக்கையான்—அஞ்சாவீரன்.

இடகலை—இடைகலை. [சூ. ௮.]

இடங்ககம்—வெள்ளநாணயம். [ட. ௧௧.]

இடங்கணம்—வெண்காரம். [ட. ௧௧.]

இடங்குணி—1. ஆந்தை. 2. உளி. 3. சங்கிலி. (சூ. நிகண். எ. ௩௩.)

இடங்கம்—1. கல்வெட்டியின் உளி. 2. காசு. 3. கொடுமுடி. 4. யாகத்திற்பிரயோகிக்குங்கத்தி. 5. வான். 6. வாளிட்டுவைக்கும் உறை. [ட. ௧௧.]

இடங்கி—1. ஒருவகை முதலை. (உ-ம்.)

“கொடுத்தாண்முதலையு மிடங்கருங்கராமும்” (குறிஞ்சி. ௨௩௪.) 2. குடம். (சூ. நிகண். எ. ௪௪.) 3. சிறுவழி. 4. தூர்த்தர். (சூ. நிகண். ௧௧. டகர. ௩. விகாரம்.) 5. கீர்ச்சால். (சூ. நிகண். எ. ௪௪.) 6. முதலை. (உ-ம்.) “இடங்கர்களுமவிறக்குமன்றோ” (தணிகைப்பு. நகர. ௧௦.)

இடங்கரம்—மகளிர்குதகம்.

இடங்கழி—1. இராகவேகம். (புறப்பொருள்வெண்.) 2. தமக்குரிய இடத்தைவிட்டுக்கழித்தல். 3. நெருக்குகை. 4. நெருங்கல். 5. மீதுரல். (சூ. நிகண். ௧௧. ௧௩.)

இடங்கழிமை—1. இடங்கழித்தன்மை. 2. நெருக்குகை. 3. நெருங்கல்.

இடங்கழியர்—தூர்த்தர். [தமக்குரிய இடத்தைவிட்டுக்கழிந்தவர் என்றபடி.] (சூ. நிகண். ௨. சூ.)

இடங்காரம்—1. ஆச்சரியம். 2. கீர்த்தி. 3. மத்தளத்தினிடப்பக்கம். 4. வில்லின் நானேனாசை. [டாகார.]

இடங்கேடு—தரித்திரம். [இடம்—செல்வம்.]

இடங்கை—இடக்கை. (உ-ம்.) “நெடுங்கோ தண்டமிடங்கையினெடுத்து” (திருவிளா, யாணை. ௩௦.)

இடங்கோடுத்தல்—சம்மதித்தல், இளகிக் கொடுத்தல். (உ-ம்.) “இடம்” பார்.

இடசாரி—இடப் பக்கமாகச் சுற்றி வருதல்.

[வாரி.]

இடஞ்சுழி — உடம்பிலே இடப்பக்க நோக்கியிருக்குஞ்சுழி.

இடத்தகைவு — வீடு கோயிலிலை முதலாகிய இடம்விட்டுப் போகாதவையாகவென்றுத்தல். இஃது: அரசனானையினாலே வாயினவன் செய்கின்ற நால்வகைத் தகைவுகளிலொன்று. (மிரு-ச. ௧௬, பக்.)

இடத்தல்—1. அகலப்பண்ணுதல். 2. சொலித்தல். 3. தகர்த்தல். (உ-ம்.) “மழைமதக்களிறு வழங்கவிலிடந்த மண்ணினால்” (சுரம்பு. அந்த காஞ்சுரன். ௪௦.) 4. தோண்டல். (உ-ம்.) “தங்கண்முன்னிடக்குந் கையைத்தடுக்குமுன்றிக்கு” (பெரியபு. கண்ணப். ௧௮௩.) 5. பிளத்தல். (உ-ம்.) “அடியினால்கப்படுத்தியு மிடந்துமுற்ற நுளும்” (கந்தபு. திருக்கைலாச. ௧௪.) 6. விரித்தாற்றல்.

இடத்திடல்—சொலித்திடல். (கு. நிகண். ௬: ௨௮.) “இடத்தல்” பார்.

இடதுகண்ணம்— } இலக்கிந்தின் பதி
இடதுசேவி— } னோரா மிடப் பெயர்.
இடதுதோடை— } (சோதிடகடல்.)

இடந்தலைப்படுத்தல்—சுட்டதல். (சிலப்.)

இடந்தலைப்படுத்தல்—குறித்த இடத்தேகடுதல். (வாண. ௩௪. உரை.)

இடந்தலைப்பாடு—1. இடத்தையடைதல். (ஐங்குறு.) 2. (அகப்பொருள்) களவுப்புணர்ச்சி காண்குள் ஒன்று; அது: குறித்த இடத்திலே சென்று கூடுதல். (வாண. ௩௪.)

இடந்து—பெயர்த்து. (புறப்பொருள்வெண்.)

இடநாகம்—அடையிருக்கும்பாம்பு.

இடநாள்—உரோகினி, மகம், விசாகம், திருவோண முதலாக மும்மூன்றுநாள்; அவை விருச்சிக முதற்றது அந்தமாக எண்ணப்படும். அஃது “உருடேர்மகமுற்றின் மாயனாதிமூன்று நிலையாமிடம்” என்னும் விதாந. காலசக்கர. உ-ம் செய்யுளாற்பெறப்படும்.

இடநிலைப்பாலை—ஒர்பண். (சிலப்பதி. நாடுகாண். ௪௪-௮௮. உரை.)

இடப்பு—1. இடக்கப்பட்டது. 2. காண்முதலியவற்றையகலவிடுதல். 3. பிளப்பு. 4. மண்கட்டி. 5. விரிக்கை.

இடப்பெயர்—இடத்தைக்கருதும் பெயர்ச் சொல். “நிலம்” என்பதுபோல.

இடப்பெயர்ப்புத்தம் — இடம் அடியாகவரும் பெயர்ப்புத்தம். “கருவூரான்” என்பது போல.

இடப்பொருள்— ஏழாம் வேற்றுமைப் பொருள்.

இடபத்துவசன்—சிவன். [இடபக்கொடியையுடையவன் என்பது.] [ஃஷஹஜ.]

இடபம்—1. இரண்டாமிராசி. அது: கார்த்திகையின் முக்காலம் உரோகணியும் மிருகசீரிடத்தின் முன்னரையுங்கொண்டது. 2. இராசசிநந்தனொன்று. 3. எருது. 4. ஒருமலை. 5. கணேசரர் எண்மரிலொருவர். (சைவச. பொது. ௫௨௮. உரை.) 6. சிவன்கொடி. 7. புள்ளாங்குழவிலிருக்குந் துளைகளுள் ஒன்று; அது: சட்டசத்துளைக்கு அடுத்தது. (பெரியபு. ஆறுய. ௨௪. உரை.) 8. மேற்றிசைப்பாலன்ருதி. 9. ரி என்னும் இசை; இஃது: ஏழிசைகளுள் ஒன்று. [ஃஷஹ.]

இடபவாகநன்—1. எருமைநாக்கிப்பூண்டு. 2. சிவன். [இடபத்தைவாகநமாக உடையவனென்பது.] [ஃஷஹவாஹந.]

இடபவீதி—சூரியனது மூலகை வீதியினொன்றாகிய நடுவீதி. (வீதி— வழி.)

இடபன்—இடபச்சாதியாடவன். (உ-ம்.) “அச்சுவன்” பார். [ஃஷஹ:]

இடபாநடர் — இருபத்தைந்து மூர்த்திகளுள் ஒருவர்; இவர்: இடபவாகநன்கொண்ட மூர்த்தி. (உ-ம்.) “பிரமகபாலத்தர் மறைபேசுமிடபாருடர்” (திருநெல். அறம்வளர். ௧௬.) [ஃஷஹவாஹந.]

இடம்—1. அகலம். 2. அதிகம். (உ-ம்.) “இடம்படமெய்ஞ்ஞாநங்கற்பினும்” (நாலடி. மெய்ம்மை. ௧௨: ௬.) 3. ஆகாயம். 4. ஆதாரம். 5. இடப்பக்கம். (உ-ம்.) “தேரிரண்டிமிடம் ஸாந்திரிந்து” (பாரத. பதினான். ௧௪.) 6. இடம்பாடி. 7. இராகத்தகுதி நான்கினொன்று; அது: ஐந்திணைபற்றியவருவது. 8. இளக்காரம். 9. ஏது. 10. ஏழாம்வேற்றுமைப் பொருளில்வரு மோரிடைச் சொல். (உ-ம்.) “இலவிடப்பரத்தை” (நன்.

க00உ. உரை.) 11. சம்மதி. (உ-ம்.) “என்னவு மிடங்கொடாமலெதிரிவற ” (பாரத. நிரைமீ. கஉக.) 12. சமயம். 13. செல்வம். (உ-ம்.) “இட மில்லாக்காலுமிரவொல்லாச்சால்பு ” (வன். க00சு.) 14. தருணம். (உ-ம்.) “தொன்னில மனையாளில்லாவிடத் தவன்றேவிபாற்போய் ” (திருவிளை. அங்கம். எ.) 15. தலம். (உ-ம்.) “ இடமெல்லாங்கொள்ளாததகைத்தே ” (வன். க00சு.) 16. தன்மை முன்னிலை படர்க்கை யெனமுறைப்பெயர்வினைச்சொற்களின் னிலை; அஃதாவது; பேசுகிறவன் தன்னைச்சுட் டி நான்செய்தேனென்றும், முன்னிலையான நோக்கி நீசெய்தாயென்றும், படற்கையிடத்தா னைநோக்கி அவன் செய்தானென்றுஞ்சொல்வ து. 17. ஸ்தானம், இருக்குமிடம். (உ-ம்.) “முநி வர்நாகமிடந்தொழிநுபமன்னோ ” (கந்தபு. மார்க்கண். க00சு.) 18. தூரம். 19. படுத்தல். (பிங்கல. நி.) 20. பெருமை. 21. வலி. (பிங்க ல. நி.) 22. விசாலம். (உ-ம்.) “இடம்படவீடே டேல்” (ஆத்திருடி.) 23. வீடு. (உ-ம்.) “கோ விடமாடமுபரிகைமேடை” (திருவிளை. நாக மெய். க00.)

இடம்பக்கம்—திரவிய முதலியவது.

இடம்பகம்—செல்வமுங்கீர்த்தியும். [ஹ. கீர்த்தி.]

இடம்படல்—மிகுதல். (உ-ம்.) “தம்மி-விடம் படுமன்புற்றின்புற்றிருவருமிருந்தார்மன்னோ ” (திருவிளை. வன்னி. இசு.)

இடம்பம்—1. தான்செய்யுந்தருமங்கனையா முறிந்துதன்னைச்சபாசென்று மெச்சவேண்டு மென்றுவருகிறசித்தவிருத்தி. 2. பெருமை. (சி. சி. உ. இள. சிவாக்.) [ஹ. உ.]

இடம்பம்—1. இடப்பக்கம். 2. இறுமாப்பு. 3. இன்பப்பாவிதம். 4. கூட்டம். 5. புகழ்முடை மை. 6. போலித்தோற்றம். 7. வழிவகை. 8. வேடிக்கை. [ஹ. உ.]

இடம்பாசாரம்—இடம்பாடை. (சி. சி. உ. இள. சிவாக்.) [ஹ. உ.]

இடம்பாடு—1. செல்வம். 2. பெருமை. 3. விரிவு.

இடம்புதல்—1. விரகுதல். 2. வெறுத்து விடுதல்.

இடம்புரி—1. இடக்கைக்குணமுறுக்கியகயி று. 2. இடப்பக்கப்பிரியையுடைய சங்கு. (உ-ம்.) “இப்பிவாவிடம்புரிவலம்புரி” (தணிகை. நாட்டு. கசுசு.) இது: இப்பி ஆயிரஞ்சூழ்ந்ததென்பர். (பிங்கல. நி.) 3. ஒருபூடு. 4. சங்கு.

இடம்பெற்றுத்தழால்— தலைவியைக்கலத்

தற்கியையுடைய ஓரிடத்தைக்கண்ணுற்று அவ் வீடத்தைத்தலைவனனைதல். (வாண. க00. முகம்.)

இடம்மானம்—ஒருவகைப்பறை. (உ-ம்.) “கோ ட்டெவங்கரியொட்டகையிடப்பங்கள் குதிரை யீட்டுபொன்னணிசெய்முதுகேற்றிடம்மானம் ” (திருநெல். விட்டுணு. உரு.) [டம்மானம் என் னுந்தெலுங்குமொழி இசுரம்பெற்று வந்தது.]

இடம்மானம்—இடம்மானம். [இது தெலுங்கு.]

இடம்வரையறுத்தல்— தவஞ்செய்வார்க்கு ரிய நியமங்கொட்டினுள்ளோன்று. (மணிமே கலை.)

இடமணித்தேற்றல்—(அகப்பொருள்)வன் புறையின்பாற்பட்ட கிளவிகளினொன்று. அது: தலைவன் தலைவிக்குத்தானிருக்குமிடஞ்சம்பா யுள்ளதெனல். (வாண. உசு. முகம்.) [இடம், அணித்தா- சம்பமாயுள்ளது.]

இடமரம்—1. ஆயுதப்பிரயோகமின்றிச்செ ய்யுஞ்சண்டை. 2. உரப்பியுமங்கச்சேட்டைசெ ய்துஞ்சத்துருவைப்பயமுறுத்தல். 3. உலர்ச்சு கம். 4. பயந்தோடுமோட்டம். [உ. ரு.]

இடமலைவமைதி— ஒருலங்காரம். அது: இ டமலைவாயி வழுவை நாடகவழக்கில் அங்கீக ரித்தல். (வ-று.) “மரகதச்சோதியுடன்மாணிக் கச்சோதி - யிருமருங்குஞ்சேர்த்திரைவாக - னுருவ - மலைக்குமகிவசுமந்தாரத்தவான்கோ - டலைத்துவருப்பொன்னியாறு ” இதனுள் - காவிரியுட் பிறமலைக்கும் பிறநாட்டிற்கு முரிய மரகதமும் மாணிக்கமும் சந்தனமும் அலைத்து வருகின்றதென்றமையால் இடமலைவாய்ப்புகழ் ச்சியிடத்துப்பொருந்துவதால் அலங்காரமாயிற் று” (தண்டி. கஉஉ. உரை.) [நாடகவழக்காவது இல்பொருளாய்ப்புகழ்ச்சியிடத்துப்பின்னதுரை யாகத்தோன்றுவது.]

இடமலைவு— செய்யுட்குப் பொருந்தாதன வாகிய ஆறுவழக்களுள்ளோன்று. அது: மலை, நாடு, ஆறு என்னு மிலைகளிலே ஓரிடத்துள் ளது மற்றொரு ிடத் துள்ளதாகச் சொல்லுதல். (வ-று.) “தென்மலையின்மான்மதமுஞ்சாமரை யுற் தேமருகிர்ப்- பொன்மலையின்சந்தனமுமா ரமுமபன்முறையும்- பொன்னிலவநாடன்முன் றிற்பொதுளமே-மன்னரிதிறகொணரவந்து” இதிலே இமையத்திலுள்ள பொதியத்திற்கு ரியவாகவும், பொதியத்திலுள்ள இமயத்திற் குரியவாகவும் கூறியது இடமலைவு. (தண்டி. கசுசு. உரை.)

இடமன்—இடப்புறம்.

இடமானம்—1. மேன்மையானவிடம். 2. வி சாலமானவிடம்.

இடமாரம்—இடம்மாரம், [டம்மாரமென்ப தன்விகாரம்.]

இடமீடுதல்—பருத்தல்.

இடமீடைஞ்சல்—இடமுடங்கு.

இடமுடங்கு—1. இடங்கழிமை. 2. ஒழுக்கம். 3. நெருக்கம்.

இடமை—பூமி.

இடம்—1. ஆபத்து. 2. துன்பம். (உ-ம்.) “என் மனரிடமுந் திறைஞ்சியேத்தலும்” (இராமா கிருவவதா.உ.0.) 3. மிடி. (புறப்பொருள்வெண்.)

இடர்ப்பாடு—இடர்ப்படுத்தல். (உ-ம்.) “இடு க்கணிடர்ப்பாடுடைத்து” (வண். சுஉச.)

இடர்ப்பில்லம்—ஒருவகைக் கண்ணோய்; இஃது: இமையினடியிலும், புருவமத்தியிலுமி ருக்கின்ற நரம்புகளோ மஞ்சள் நிறமாகித்தழக் கப்பண்ணுவது. (சீவரட். உகௌ.)

இடராகம்—இராகத்தகுதிராகங்களுளொன் று. அத்தகுதிப்பட்டராகங்கள்; குறிஞ்சி, பா லை, முல்லை, மருதம், நெய்தலாகிய ஐந்துநிலங் களுக்குரிய குறிஞ்சி, பஞ்சரம், சாதாரி, மரு தம், செவ்வழி என்னுமிராகங்கள்.

இடல்—1. எறிதல். (உ-ம்.) “வித்துமிடல் வேண்டிங்கொல்லோ” (வண். அரு.) 2. கொடுத் தல். (உ-ம்.) “இட்டார்பெரியோரிடாதார்” (நல் வழி. உ.)

இடலம்—1. அகலம். 2. விசாலம்.

இடலித்தல்—1. விசாலித்தல். 2. அகலம்.

இடலிப்பு—

இடலை—1. துக்கம். 2. துன்பம்.

இடவகம்—1. இலவங்கம். 2. பணம்பிசின். 3. மாம்பிசின்.

இடவகை—வீடு. [வகுத்தெடுத்த இடமெ ன்றபடி.] (பெரியபு. முழுநிறுபு. ச.)

இடவம்—பூமி.

இடவழி—தன்மை முன்னிலை படர்க்கை மூலிடத்தைப்பிறழக்கூறல், ஐந்திணைக்குரியவ வற்றுள் ஒன்றற்குரியவற்றை மற்றொன்றற்குக் கூறுவதுமாகும்.

இடவன்—1. எதிரிமாடு. 2. மண்ணுங்கட்டி. (உ-ம்.) “எனத்தருவாகியவ்செனத்தை யிடவ னெழுவாங்கியெடுத்தமலை” (நாலாயிர. அட்டி க் குவி. இ.)

இடவாகுபெயர்—இடத்தினதுபெயர். அவ் விடத்திலிருக்கும் பொருளுக்காய் வரும்பெயர். (வறு.) “அகனமர்ந்துசெய்யாளுறையும்” இதி லே அகம் என்னுமுள்ளிடத்தைக்கருதும் பெ யர் அங்கிருக்கும் மனத்தக்காதலால் இடவாகு பெயர். (வண். அச.)

இடவியது—அகலமுள்ளது. (உ-ம்.) “இட வியவறைநின்று” (தணிகை. வீரா. சுரு.)

இடவை—வழி. (பிங்கல. சௌ.)

இடவோட்டு—1. இடப்பக்கமாகச்செல்லு தல். 2. இராசுகேதுவின் நடை.

இடந்சம்—குக்கிற்பிசின்.

இடறல்—1. தடைபண்ணல். 2. நிர்த்தித் தல்.

இடறி—யாண.

இடறு—1. ஆபத்து. 2. இடறென்னே வலும், தெரிநிலவினைப்பகுதியும்,வினைத்தொ கையும். (உ-ம்.) “இடறோட்டவினநெடியவரை யுருட்டி” (இராமா. குலமுறை. அ) 3. தடை.

இடறுகட்டை—தடையாகநிற்கும்பொருள். [கட்டை—கட்டைமுதலியபொருள்.]

இடறுதல்—1. உழக்குதல். (உ-ம்.) “தேனி டறுவாசமிருதய்வமலர்” (பாரத. மணிமான் வதை. கூ.) 2. ஊறுபடுத்தல். (உ-ம்.) “ஊணி டறுவாளிகள்” (பாரத. மணிமான். கூ.) 3.

கடத்தல், மீறுதல். (உ-ம்.) “எண்டருநெறிமு றையிடுகேசரன்” (பாரத. கீசகன். கூ.) 4. காலினாலெற்றுதல். (உ-ம்.) “தாடத்திற்பரிக் காரர்தலையிடறி” (பெரியபு. திருநாவுக்கரசு. கக.) 5. தட்டிதல். 6. தடக்குதல். (உ-ம்.) “தா ரு—சுற்றிநீர்தண்ணிசையிடறுருகுல்வளை” (கந் தபு. நாட்டு. சக.)

இடன்—1. அகலம். (உ-ம்.) “இடனுடை வரைப்பின்” (பொரு. சுரு.) 2. இடப்பக்கம். (உ-ம்.) “என்கணுந்தோளும் மாப்புமிடனுறத் துழக்கைமாறு” (பாரதம். பதினமூன்றும்போர். கருக.) 3. இடம். இறுதிப்போலியாயிற்று. 4. செல்வம். (உ-ம்.) “இடனில்பருவத்தும்” (வண். உகஅ.) 5. தக்கசமயம். (உ-ம்.) “இடனறிந்து தன்னியார்” (வண். சகசு.)

இடனறித்தோழகல்—வணிகரெண்குணத் தொன்று [அது சமயத்துக்குதக்கபடிசெய்தல்.]

இடாஅ—குத்தி. (உ-ம்.) “எயிறுபடையாக வெயிற்கதவிடாஅ” (புறநா. கூ.)

இடாகிந்—1. சுகொட்டிற் பிணங்களைத்தி ன்னும்பேய். (உ-ம்.) “இடுபிணங்கின்னு மிடா கிரிப்பேய்” (சிலப். கதை. உக.) 2. சூர்மகன்.

(கு. நிகண். க: கூக.) [வாகிநி.]

இடாத—புள்ளி. [டாகு என்னும் இந்துஸ் தான் இகரம்பெற்றுநின்றது.]

இடாகுதல்—1. அகலநிற்குதல். 2. அடித் தல். 3. அவமதித்தல். 4. தள்ளல். 5. நெருக் கல். 6. மேற்படல்.

இடாப்பித்தல்—காலையகலப்பண்ணிநிற்தல்.

இடாப்பு—1. அட்டவண்ண. 2. பார்த்தெழு தும்பிரதி. 3. பெயர்விலாசம். [இஃது இந்து ஸ்தான்.]

இடாம்பிகன்—இடம்பன். [தெலுங்கு.]

இடாமிடம்—ஏறுமாறானபேச்சு. [ஐலாதி ஷஃ. ஐலா- பேச்சு. திஷஃ- எதிரிடை, ஏமா ற்து.]

இடாமிடாந்து—1. எதிரிடை 2. ஏறுமாறு கப்பேசுநன்மை. 3. ஒழுங்கின்மை. [இடா மிட- ஏறுமாறானபேச்சு. ஆங்கு- அத்தன்மை. நிலைமொழி அகரங் கெட்டுப் புணர்ந்தது.] [ஐலா.]

இடாயம்—இசையின்பிரிவாகிய பஞ்சதுறை களுள் ஒன்று. (உ-ம்.) “இசையின்பிரிவாயிரு க்கின்ற ஆயத்தம், எடுப்பு, உக்கிரம், சஞ்சாரம், இடாயம் என்னுமைந்த துறைகளிலு முறை மையாகப்படிமூர் ” (பெரியபு. ஆறாய. உசு. உரை.)

இடாபி—1. இறைகூடை. (சூ. நிகண். எ. இடி.) 2. எலிமுதலியனபிடிக்கும்பொறி.

இடாவெண்—அளவிடப்படாத எல்லை. (பதி ற்து. உசு.)

இடி—1. இடியென்னேவலும், தெரிநிலை வீணப்படுகியும், வீணத்தொகையும். 2. இடி. (உ-ம்.) “பல்லியங்களுமியடியொலிகாட்டுவ” (கந்தபு. தெய்வயா. சுஎ.) 3. இந்நிரன்கொடி. 4. உறுதிச் சொல், உறுக்கிச் சொல்லுஞ் சொல். (உ-ம்.) “இடிபுரிந்தெள்ளஞ்சொற்கேட்பார் ” (வன். சுஎ.) 5. ஒலி. (உ-ம்.) “இடியின்னள வெழுகார்” (திருவிளை, யானைய. கஎ.) 6. சிற் றுண்பு. 7. சுண்ணம். 8. நாக்குகை. 9. தினை முதலியவற்றின்மா. (உ-ம்.) “செந்தினையிடியுந் தேனும்” (கந்தபு. வள்ளி. உஉ.) 10. துடிப்பு. 11. மயிர்ச்சாந்து.

இடியு—இடித்து. (ஐங்குறு.)

இடிக்கல்—இடிபோலமுழங்கல். (உ-ம்.) “விரைவி-லிடிக்கலுற்றதுதியவாய்” (கந்தபு. சூர ன்நடை. சு.)

இடிக்கொடி — இடியேறுதிட்டிய கொடி. அஃது. இந்நிரனதுகொடி. (உ-ம்.) “நளிவிசு ம்பரங்கினுடையிடிக்கொடியிழுவெய்தான்” (இர கு. யாக. அக.)

இடிக்கொடியன்—இந்நிரன்.

இடிகம்—பெருமருந்துக்கொடி.

இடிகரை—அடிகரை. அஃது. ஆற்றோரத் தில் வெள்ளத்தாற்சீழறுக்கப்பட்டுகின்ற கரை. (உ-ம்.) “ஆக்கையெனுமிடிககரையையெய்தெய

ன்நபாவின்” (தாயுமான. சின்மயாநந்த. உ.) இடிகை—பூமி. [ஐலிகா.]

இடிசாமம்—1. கெடுகாலம். 2. நிரந்தை.

இடிச்சில்—விளக்குத்தகளி. (உ-ம்.) “திரி யுமிடிஞ்சிலுநெய்யுஞ்சார்வாக எரியுஞ்சுடர்” (பழமொழி. அரு.)

இடித்தம்—மரத்தாற்செய்யப்பட்ட யானை. [வி. து.]

இடித்தல்—1. இடியேறுகாலுதல். (உ-ம்.) “கோளரிமுகத்தன்நன்மே - விடித்தெனக்கை யாலெற்ற” (கந்தபு. சிங்கமுகா. கஎ.) 2. ஒலித் தல். (உ-ம்.) “இடித்துமின்னியிருண்டுமேக மெழுந்தபோது ” (சி. சி. பர. உலோகாயத மத மறுதலை. உ.) 3. கண்டித்துப்புத்திசொல்லல். (உ-ம்.) “நட்டன்னிருதிக்கண் - மேற்சென்றி டித்தற்பொருட்டு” (வன். எஅசு.) 4. குத்துண்டா ற்போலப்படுமவருத்தத்தைச்செய்தல். (உ-ம்.) “தலையிடித்தல்” 5. தகர்த்தல். (உ-ம்.) “தபநி யத்தவைக்கணேச்சி - யிடித்தனனெருநாளிற் கும்” (கந்தபு. நகரழி. சு.) 6. துடித்தல். (உ-ம்.) “நெஞ்சித்தல்” 7. பலாந்காரமாக முட்டெல். (உ-ம்.) “பெருவலியருக்கண்நன்னையிடித்து ” (இராமா. கும்பகருணன்வதை. கஅசு.) 8. பொடி படச்செய்தல். (உ-ம்.) “மூலமலஞாந்தாலிடிப் பன்” (சி. சி. அ. க0.) 9. பொத்தினையைஇல் அல்லது கூரிலாதகருவியினாலேதாக்குதல்.

இடித்துக்கூறல்—உறுதிச்சொல்லுரைத் தல். (வாண. சுஉ. உரை.)

இடித்துரை—உறுதிச்சொல்.

இடித்துவரைநிறுத்தல்—கண்டித்துப்புத் திசொல்லி ஒரெல்லியிலே நிறுத்தல். (உ-ம்.) “இடித்துவரைநிறுத்தலுமவரதாசும்” (தொல். பொரு. கருதி.) [வரை-எல்லை.]

இடிதல்—1. உடைதல். 2. ஒடிதல். 3. சரி தல். (உ-ம்.) “உலகமோர்முன்றமிழுத்துபாழா ருழறியியறுதியில்” (கூர்மபு. பிரமவிஷ்ணு. உ.) 4. கொறுங்கல். (உ-ம்.) “இடிந்தனமிசையினெ லலை” (கந்தபு. நகரழி. அ.)

இடிப்பு—இடித்தல், ஒலித்தல். (உ-ம்.) “இரங்கினசேவலங்கொடியிடிப்பினால்” (கந்த பு. திருப்பரங்கு. உ0.)

இடிபடல்—1. இடியுண்ணல். 2. நொறு ன்குதல். (உ-ம்.) “எண்டருபொதியின்முற்ற மிடிபட” (கந்தபு. நகரழி. ருஉ.)

இடிபு—இடிதல். (தொல். எழுத்த. தொ கை. உ. இனம்.) [இடி; பு.]

இடிம்பன்—வீமனாற் கொல்லப்பட்ட ஓரிராக்

கதன். (பாரத. வேத்திரகீ. சுசு.) [விஓஹ, விறிபிாஸ.]

இடிம்பிகை—அதிமோகஸ்திரீ [பிாஸிகா]

இடிம்பு—அவம்பிப்பு.

இடிம்பை—இடிம்பன்சகோதரியும் வீமன் மனைவியுமாகிய ஓரரக்கி. (பாரத. வேத்திரகீ. சு.)

இடிமரம்—உலக்கை.

இடிமநீந்து—பொடியாக்கப்பட்டமருந்து.

இடியப்பம்—ஒருசிற்றண்டி.

இடியிடல்—முழங்குதல். (உ-ம்.) “கோட்டி னீர்துத்திக்கோத்திட்— முடியிட்டிர்காரெதி ரேற்றெழுந்தாங்குநோக்கிச்” (திருவிளை. மாயப். கள.)

இடியேறு—இடி.

இடிவு—அழிவு, ஒழவு.

இடித்து—இடிப்பம்.

இடினை—வியாக்கியாபாடம். [பிாசா.]

இடு — 1. இடுவென்னேவலும், தெரிநிலை வீணப்பகுதியும், வீணத்தொகையும். 2. ஒரு பகுதிப்பொருள். (உ-ம்.) “உரைத்திடு” (நன். சுசு. உரை.)

இடுக்கண்—1. துன்பம். (உ-ம்.) “இடுக்கண் வருங்கானகு” (வன். சுஉக.) 2. வறுமை. (உ-ம்.) “இடுக்கண்வந்துயிர்க்குமுற்றமெய்தினு ம்வாய்மைகாத்து— வடுக்கிளந்தொழுநாலாமர பிணன்” (திருவிளை. இர்திரன்முடி. டிஅ.)

இடுக்கணழியாமை — இடுக்கண்வந்துழி அதற்கு மதங்கலங்காமை. (வன். சுசு-அதி.)

இடுக்கணி—ஒடுங்கியவிடம். [இடுக்குக்கணி என்பதன் மருஉப்போலும். [இடுக்கு-ஒடுக்கம். கண்-இடம். இ-ஒருவிகுதி.]

இடுக்கப்படல்—1. ஒடுக்கப்படல். 2. துன்பப்படல்.

இடுக்கப்படுதல்—1. துன்பப்படுதல். 2. நெருக்கல்.

இடுக்கம்—1. ஒடுக்கம். 2. துன்பம். (உ-ம்.) “சொர்க்கத்தரிடுக்கங்கெட” (திருப்பு. சகஅ.)

3. நெருக்கம். 4. வறுமை.

இடுக்கல்—இடுக்குதல்.

இடுக்கி—1. இடுக்குவது. 2. உலோபி. 3. குறி.

இடுக்கிடை—நெருக்கம்.

இடுக்கு — 1. இடுக்கென்னேவலும், தெரி நிலை வீணப்பகுதியும், வீணத்தொகையும். 2. இடைஞ்சல், துன்பம். 3. உலுத்தருணம். (உ-ம்.) “இடுக்குடையுள்ளத்தான்பெற்றபெருஞ் செ ல்வம்” (நாலடி. சயாமை. ச.) 4. ஒடுங்கப்பிடிக்குங்கருவி. (உ-ம்.) “இடுக்குக்கொடுத்தி” (வழக்.)

5. ஒடுங்கியவிடம். (உ-ம்.) “கவட்டுத்தொன்ம ரத்திடுக்கிற் கானுழைத்துக்கொண்டே” (தனி ப்பாடம்.) 6. கொடுக்கு. 7. சந்த. 8. முட்டி. (உ-ம்.) “இடுக்கொன் றுமின்றியெஞ்சாமை” (திருகாவு. தேவார. பசபதி. திருவிரு. டி.)

இடுக்குத்தடி— கள்ளுமுதலிய ஊறுதற்குப் பக்குவமாமாறுபினை முதலியவற்றின் பாளையை இடையில்விட்டு நெருக்கிப்பிடிக்கப் பிரயோகிக்கும் இரட்டைத்தடி.

இடுக்குதல்—1. அணைத்தல். (உ-ம்.) “இடு க்குவார்கைப்பிள்ளையேதோவேதோ” (தாயு. பன்மா. சு.) 2. நெருக்கல்.

இடுக்குப்பினை— கள்ளும்பதீருமுண்டாக் கும்பினை.

இடுக்குப்பிள்ளை— கைக்குழந்தை.

இடுக்குமரம்—1. எண்ணெயூற்றமரம். 2. கடம்புமரம்.

இடுக்குமுடுக்கு—1. சங்கடம். 2. மூலமுடு க்கு.

இடுகடை—கொடையாளியின்விட்டுவாயில்.

இடுகாடு—1. சுகொடு. (உ-ம்.) “என்புழண் டிகொட்டிற் பொடியாடுமுருத்திரனுக்கு” (திரு விளை. விருத்த. கக.) 2. பிணம்புதைக்குங்காடு. (உ-ம்.) “இடுகாட்டென்மாதரெலும்பிற் புரணமா ல்” (காலவரநாண். க.)

இடுகால்—பிர்க்கல்கொடி.

இடுகிடை—சிற்றிடை. (உ-ம்.) “இளங்குயி லன்னுதங்குகிடுகிடை” (சேதுபு. திருநாட். அசு.)

இடுகு—1. இடுகென்னேவலும், தெரிநிலை வீணப்பகுதியும், வீணத்தொகையும். (உ-ம்.) “இடுகிடை” 2. ஒடுக்கம். (உ-ம்.) “இடுகுக் கண்ணினரிடருமூப்பினர்” (இராமா. சித்திரகூ ட. கூ0.)

இடுகுதல்—1. ஒடுங்குதல். 2. சுருங்குதல். (உ-ம்.) “இளங்குயிலன்னுதங்குகிடுகிடை” (சேதுபு. திருநாட். அசு.) 3. நோவு.

இடுகுறி—1. இடப்புண்டம். 2. இடுகுறிப் பெயர். (நன். உரு.)

இடுகுறிச்சிறப்புப்பெயர்— ஒரு காரணமு ம்பற்றது வழங்குவதாய் ஒருவருக்கப்பொருளு க்கே சிறப்பாய் நிற்கும்பெயர். (உ-ம்.) “பலா, மா என்பனவுமப்படியேயிடுகுறிச்சிறப்புப்பெய ர்களாம்” (நன். சுஉ. உரை.)

இடுகுறிப்பொதுப்பெயர்— பலவினங்களு க்கும் பொதுவாகவரும் இடுகுறிப்பெயர். (உ-ம்.) “மரம் என்பது ஒருகாரணமும்பற்றது வழங் கும்பெயராய் பனை, பலா, மா முதலிய பலவரு

க்கப்பொருளுக்கும் பொதுவாகலால் இடுகுறிப் பொதுப்பெயர்” (நன். சுஉ. உரை.)

இடுகை—இடுதல். [இடு, கை-ஒருதொழிற் பெயர்விகுதி.]

இடுங்கும்துன்றம்—செய்குன்று. (மணிமே.)
இடுதங்கம்—கல் நகையினுள்ளே பதிக்கிற தங்கம்.

இடுதண்டம்—1 தண்டமாக இறுக்கும்பணம். 2. பணமிறுக்கும்படி செய்து தண்டித்தல். [இடு-கொடு. தண்டம்-தண்டித்தல்.]

இடுதல்—1. அணிதல். (உ-ம்.) “புங்கவனி வெளிபுடைத்துயினவந்து” (திருவிளை. வளை ய. உஎ.) 2. இறுத்திவைத்தல். (உ-ம்.) “இடு தல்கொண்டிடுகின்றயினை” (கந்தபு. சூரனமை. கசஉ.) 3. சுதல். (உ-ம்.) “இடுங்குகி” (நல் வழி. கூ.) 4. உவமித்தல். (சிந்தா. இலக்கண. கூஉஉ.) 5. ஏற்றுதல், சாரச்செய்தல். (உ-ம்.) “படாததொருவார்த்தையிட்டனர்” (சிலப். கணு த்திறமுறைத்த. சஎ-சஅ.) 6. எறிதல். (உ-ம்.) “இழைநிலத்திலிட்டான்” (கந்தபு. வன். கூச.) 7. சொரிதல். 8. நியமித்தல். (உ-ம்.) “இட்டதொ ருபேரழைக்கவென்னென்றற்கு” (சீவஞான போ. சூ. உ. வெண்பா. கூ.) 9. புகுத்தல். (உ-ம்.) “மழையத்திட்டரணமகவை” (சிலப். கூ. உஉ.) 10. வைத்தல். (உ-ம்.) “கந்தமும்பிறவுமாக விலைபொலிதலத்திலிட்டு” (கந்தபு. வன். உஉஅ.)

இடுதீ—அம்புக்கூடு.

இடுதீரை—திரைச்சீலை.

இடுதெண்டம்—1. இடுதண்டம். 2. வாரா வந்தி, அடாவரி.

இடுதேளிடுதல்—தேளல்லாததொன்றை மறையக்கொண்டுவந்து ஒருவர் மேலிட்டடுத்தே னெனநினைக்குமாறுசெய்து அவரைக்கலங்கப் பண்ணுதல். (உ-ம்.) “ஊராரிடுதேளிட்டென்ற ன்மேல்” (சிலப். கணுத்திற. சஅ.)

இடுப்பு—இடைப்பக்கம்.

இடுப்புபலி—ஒரு நோய்.

இடுபிணம்—குழியிற்புகைக்கும் பிணம். (உ-ம்.) “இடுபிணத்தின்னுமிடாகிப்பெய்” (சிலப். கணுத்திற. உச.)

இடுபு—1. இடு. (உ-ம்.) “புலராப்பச்சிலையிடைபுடொடுத்த” (புறநா. கூக) [பு-ஒரு வினையெச்சவிகுதி.] 2. இடுதல். [பு-ஒரு தொழிற்பெயர்விகுதி.]

இடுபொருள்—பிறர் வரவிட்ட பொருள். (மணிமேக.)

இடும்பர்—1. செருக்கர். 2. துயர்செய்வோர். (உ-ம்.) “இடும்பரொருவழியினையில்கசுடர்

கள்” (திருப்பு. கூசஅ.) [இடும்பு-அகந்தை, உபத்திரவம்.]

இடும்பன்—குமரனேவல்செய்வோன்.
இடும்பி—செருக்குடையான்.

இடும்பு—1. அகந்தை. 2. அவமதிப்பு. 3. கொடுமை. 4. சேட்டை. 5. தேசோபத்திரவம். (பொருநரா. சுஎ.) 6. துன்பம். (உ-ம்.) “இடும்பைக் கிடும்பைப்பெயர்” (வன். கூஉக.) 7. நோய். (உ-ம்.) “கரப்பிடும்பையில்லாரை” (வன். கருசு.) [துன்பத்தின்பேர் துன்பத்தைத்தரு நோய்க்கு வந்தமையால் ஆகுபெயர்.] 8. பொல்லாங்கு. 9. விகாரமெட்டினென்றாகிய அகநகாரம். 7. வைக்கும்பை. (உ-ம்.) “இடும்பைக் கிடும்பையிலுடம்பு” (நல்வழி. கூ.) [இடும்பை.]

இடும்பை—1. அச்சம். 2. தரித்திரம். (பொருநரா. சுஎ.) 3. துன்பம். (உ-ம்.) “இடும்பைக் கிடும்பைப்பெயர்” (வன். கூஉக.) 4. நோய். (உ-ம்.) “கரப்பிடும்பையில்லாரை” (வன். கருசு.) [துன்பத்தின்பேர் துன்பத்தைத்தரு நோய்க்கு வந்தமையால் ஆகுபெயர்.] 5. பொல்லாங்கு. 6. விகாரமெட்டினென்றாகிய அகநகாரம். 7. வைக்கும்பை. (உ-ம்.) “இடும்பைக் கிடும்பையிலுடம்பு” (நல்வழி. கூ.) [இடும்பை.]

இடுமருந்து—ஒருவரை ஒருவர் வசியப்படுத்தும்பொருட்டு அன்ன முதலியவற்றிலாவது, நீர் முதலியவற்றிலாவது, தாம்பூல முதலியவற்றிலாவது சேர்த்துக் கொடுக்கப்படும் வசிய மருந்து.

இது பற்பல செந்துக்களின் கபாலபஸம், அந் பவியிலிலும், மலமுத்திர ஒளவுதம், பச்சிலை மூலி எனப்பலவகை. (சீவரட. கூஉரு)

இடுமருத்து—செருக்கமான இடம்.

இடுமோலி—ஒருமரம். [இது மலையாளக்கடற்கரையில் வளர்வது.]

இடுலி—பெண்ணாமை. [உருவி.]

இடுவந்தி—1. அடாவரி. 2. அரீதி. (உ-ம்.) “எவ்வந்தியோவறியேனிலன் சொன்ன இடுவந்தியே” (தனிப்பா. கூக.) 3. குற்றமில்லாதவன் மேற்குற்றத்தையெற்றுதல். (உ-ம்.) “பொற் கொல்ல நெஞ்சமிடுவந்தி கூறுதலைப் புரிந்து நோக்க” (செல். கொலைக்கள. கூஉ. உரை.)

இடுவேற்று—இடைத்தட்டு.

இடை—1. அளவு. (தைல. பாயிர. கூக. உரை.) 2. இக்குவாருவின் மகளாகிய புதன் மனைவி. 3. இடப்பக்கம். (உ-ம்.) “துண்ணுலி டையாரிளையெங்கள் பெம்மானிடையாரி” (அபிராமி. அச.) 4. இடம். (உ-ம்.) “ஆயிடைநின்ற கிழியை” (பாரத. பதின்மூ. உசஎ.) 5. இடைச் சொல். (இலக்கணம்.) (உ-ம்.) “பெயர்வினையி டையுரிநாள்பெயங்கள் பகாப்பமானி” (நன். பதவி. ச.) 6. இடையின் எழுத்து. (இலக்கணம்.) (உ-ம்.) “அல்வழியுயிரிடைவரின்” (நன். மெய்யீற்று. சுஎ.) 7. இடையீடு. (உ-ம்.) “இடையிலவன் புகழ்” (பொரு. பொரு. எசு.) 8. இடையென் னேவலும், தெரிநிலையினைப்பகுதியும், வினைத் தொகையும். 9. ஒருருபு. அது: பெயர்ச்சொல்

லைச்சார்ந்து ஏழாம்வேற்றுமைஇடப்பொருளில் வருவது. (உ-ம்.) “அதன்வாயிடைவந்தனன்” (பாரத. பதினாறு. உஎ.) 10. சமயம், பொழுது. (உ-ம்.) “இடையறிந்தெம்மைச்சேர்மினென்றனர்” (திருவிளை. விரியால். எ.) 11. சரகவதி. 12. தேகத்தில் நாயிக்குக்கீழே கொஞ்சதூரத்திலேயுண்டாயிருக்கிற கந்தத்திலிருந்து இடப்புறமாகப்புறப்பட்டு பிரமரந்திரபரியந்தம் வியாபித்து வெளியில் இடப்பக்கத்து நாசித்துவாரத்தையாசிரயித்து இருப்பதொருநாடி. (சி. வி. யோக. க.) சுழுமுனையிலே தோன்றிப்பிங்கலையோடு கத்திரிகைக்கால்போலப்பின்னி வீணைதண்டுக்கு வில்விண்ணிட்டாற்போலக் கபாலத்தைச்சுற்றிக் குதிரைமுக்காக நாசியாவும் நிற்பது. (த-வி.) 13. நடு. (உ-ம்.) “பாசிலையிடையிற்பூத்தபைந்துணர்” (கைடத. அன்னத்தைக்கண். ஈசு.) 14. நடுநேரம். 15. நிறை. (உ-ம்.) “இடைதான்குறைந்ததுமச்சமுங்காட்டுவதில்லையென்றால்” (ஒரு துறைக்கோ.கஅடு) 16. நீட்டலனவையிலொன்று. 17. பக்கம். 18. பசு. 19. பூமி. 20. யோசனம். 21. பொருளை. 22. மருங்குல், சீர்த்தின் நடு. (உ-ம்.) “துடியினடையறன்மென்கூந்தலொண்டொடி” (கைடத. சுயம்வர. கசு.) 23. யாளை. 24. வழி. (உ-ம்.) “அழலவிராபிடை” (கலித்தொ. உ.) 25. வாக்கு. 26. வானம், சுவர்க்கம். 27. விரைவு, கெதி. [2, 11, 12, 28, 19, 20, 25, 26, 27. [2உஅ.]

இடைக்கச்சு—இடைக்கட்டு.

இடைக்கட்டு—1. அரைக்கச்சு. (உ-ம்.) “யோகப்பட்டத்திடைக்கட்டினர்” (திருவிளை. இரசவா கசு.) 2. நிறுத்தன அழியுமிடத்து நிறுத்தப்படுமபொருளுக்கு ஆதரமாயிருந்த பாத்திரத்தின் நிறையைக்கழித்துப்பார்த்தல்.

இடைக்கணம்—இடையினவெழுத்து. (நன். எ0. உரை.) அவை: ய,ர,ல,வ,ழ,ள என்னும் ஆறுமாம்.

இடைக்கருவி—தோற்கருவிகளுள்ளே மத்தனத்திற்கும் உகைக்கெக்குமிடையேகரங்கொள்ளப்படும்கருவி. அச்சினைச் சல்லியென்பர். (சிலப். அரங்கேற்ற. உஎ. உரை.)

இடைக்காடன்—1. ஒருபுலவன். (உ-ம்.) “இடைக்காடனுடன்போய்”. (திருவிளை. இடைக்காடன். க.) [இடைக்கழிநாடு என்றும், இடைக்காடு என்றிருசொல்லப்படும்கூறியிருந்தவனாலால் இந்நாமமெய்யியது போலுமென்றும், கலாவல்லவனாய் ஊசுமுறி யென்னும் இலக்கண தாலொன்று செய்தன நென்றுங் கூறுவர்.] 2. பதினெட்டுச்சித்தரினொருவர்.

இடைக்கிடை—1. ஊடேயுடே. (உ-ம்.) “இலங்கையூர்நடக்குந்தாளை—கார்க்கருங்கடலை மற்றேரிடைக்கிடைக்காலன்றானே—சேர்ப்பது போன்றது” (இராமா. படைக்காட்டி. டு.) 2. ஒன்றைவிட்டொன்று. 3. நிறைக்குநிறை.

இடைக்குநாதன்—விட்டுணு. [கிருஷ்ணாவதாரத்தில் இடையர்குலத்திற்குபதியிருந்தமைபற்றிவந்தபெயர்.]

இடைக்குறை—1. ஆற்றினடைக்குறை. அஃதாவது ஆற்றங்குள்ளே நீரில்லா நிறுக்குல்லம்; 2. பத்தத்தின் இடைநின்ற எழுத்துக்குறைந்து வருஞ்செய்யுள்விகாரம். “வேதின வெரிநிஞை திருமுதுபோத்து” என்பதிந்நோல. இங்கே ஒந்தி எனப்பலது ஒதி என இடை குறைந்து நின்றது. (நன். கசு. உரை.)

இடைக்கொள்ளை—1. அவமிருத்து இஃது இடைக்காலத்திற் கொள்ளைநோயால் வருமழிவு. 2. ஒருபொருளைக்குறித்து இருவர் எனக்கு எனக்கு என வாதாட, அவர்க்கில்லாது இடையிலேவருமொருவன் கொள்ளைகொண்ட பகரித்தல்.

இடைகலை—1. இடமூக்கால் வருஞ்சுவாசம், சந்திரகலை. (உ-ம்.) “இடைகலையென்பதுவே இடப்பக்கநாசியில் வருஞ்சுவாசம் அதுவே சந்திரகலை எனப்படும்” (சரதால். சு. உரை.) 2. இடமூக்கினிற்றுகுநரம்பு.

இடைகழி—வாய்மற்றின்னை. (உ-ம்.) “முத்தகட்பொய்கையாழ்வார் ஒருபாகவதர்திருமாளிகையிற்சென்று அதனது இடைகழியிற்சயனித்துக்கொண்டிருந்தனர்” (பாரத. பாயிர. க. குறிப்பு.)

இடைச்சிங்கம்—மதுரையில் இரண்டாவதாயிருந்த தமிழ்ச் சங்கம், அது வெண்டேர்ச் செழியன் முதல் முடத்திருமாறவீரக ஐம்பத்தொன்பதின்மர் பாண்டியர் அரசுபுரிந்ததால்திலே இரிசுசங்கம். (இறையனார். அகப்பொருள் நற்றீரர். உரை.) இச்சங்க மிருந்ததமிழாராய்ந்தவர்கள் அகத்தியர் தொல்காப்பியர் முதலாகிய ஐம்பத்தொன்பதின்மர்கள். அவர்களுக்கு தூல் அகத்தியமும், தொல்காப்பியமும், மாபுராணமும், இசை துணுக்கமும், பூத புராண முமுதலாயின.

இடைச்சிதநி—பூரநான். (உ-ம்.) “விரையடைச்சிநிதர்க்கையாநாவின்மிகச்சூரம்” (வீ-உள்ளமுடை. கசு.)

இடைச்சினை—முதலாம்பேற்றுக்குங் கடைசிப் பேற்றுக்கு மிடையிலே பிறந்த புத்திரன். [இடை - இடையிலே, ஐ - பிறந்தவன்.]

இடைச்சாதி—இடையசாதி. [ஐயா-பச.]

இடைச்சி—1. இடையையுடையவன். (உ-ம்) “ஒசைபெற்றதழித்தொளியைச்சிகர்” (திருப்ப. உருசு.) 2. முல்லைநிலப்பெண். (உ-ம்.) “இடையரிடைச்சியர்” (தொன் னூல். களஅ.) [ஐயா-பச.]

இடைச்சியர்— முல்லைநிலத்துத்தாழ்ந்தபெண். (உ-ம்.) “இளைத்ததூண்மருங்குந்செவ்வாயிடைச்சியர்” (இரகு. நாட். டுச.)

இடைச்சீர்— வெண்சீர். (உ-ம்.) “மூவசையொன்றிநேரிறுவதிடைச்சீர்” (வீரசோ. யாப். 4.)

இடைக்கீலை— திரைச்சீலை. [இடை-நடு.]

இடைச்செறி— குறங்குசெறியென்னுமணி. (சிந்தா.)

இடைச்செரி—இடையரூர்.

இடைச்சொல்—பெயர்வினைகளோடே சார்ந்து வழங்குஞ்சொல். அது: பெயரும் வினையும் உணர்த்தும்பொருளைச் சார்ந்தாந் து அவற்றையே வெளிப்படுத்து நடப்பதாய்த்தனைக் கெண் வேறுபொருளையுணர்த்தும் இலக்கணமிலாததாய்வருஞ்சொல். அச்சொற்கள் (கு) இருமொழிதம்மிந்நுணர்த்த வியன்ந் தலிலைமைக் கண் அவற்றின் பொருணிலைக்கு உதவிசெய்துவருவனவும், (உ) முதனிலைநின் து காரியத்தினத்தோற்றத்திலுக்குமிடத்துக் காலங்காட்டியும் பாலுமிடமுங்காட்டியும் வருவனவும், (ங) செயப்படுபொருண்முதலாய வேற்றுமைப்பொருட்கண் உருபென்னுங்குரியாய் வருவனவும், (ச) தமக்கொருபொருளின் தித்தாஞ் சார்ந்த பெயர்வினைகளை அசையப்பண்ணுநிலைமையவாய்வருவனவும், (ரு) செய்யுட்கண் இசைநிறைத்தலே பொருளாகவருவனவும், (க) கூறுவார்தாந்தாங்குரித்த குறிப்பினாலே அவர் குறித்தபொருளைவிளக்கி நிற்பனவும், (எ) ஒப்புமைப்பொருளை உணர்த்திவரும் உவமஉருபுகளும் எனஎழுதியுலப்பினையுடைய. (தொல். சொல்லுதி. உருக. உருஉ. கச்சி.) [பெயர்ச்சொல்வினைச்சொற்களுமாகாது அவற்றின் வேறுமாகாது இடைநிகரதாய் நிற்குஞ்சொல் என்றும், தனித்துநடத்தவீன்றிப் பெயர் வினைகளிடமாக நடக்குஞ்சொல் என்றுங்கூறுப.]

இடைச்சொற்பகாப்பதம் — நால்வகைப்பகாப்பதங்களிலொன்று; அது: மற்றது, ஏ, ஓ, என்பனபோல வருவது.

இடைசுருந்தபறை — துடி. (கு. நிகண். ஏ: சஉ.)

இடைகுரீ—அரும்புவிளையும்.

இடைஞ்சல்—1. இடுக்கு. 2. உபத்திரவம். 3. தடை. 4. நெருக்கம்.

இடைத்தாய்—நடுத்தரம்.

இடைத்தீர்சொல் — இயற்சொற்போலத்தனதுபொருள் எளிதில் விளங்கவில்லாது அரிதுணர்பொருளதாய்நிற்குமிடைச்சொல். வ-று. சேறும். என்பதில் வரும் விருதி போல்வன. (நன். உளஉ.)

இடைத்தொடர்கீழ்நிற்குதரம்— இடையினவொற்றைத்தொடர்ந்துவருங்குற்றுகரம். (வரலாறு. சாஸ்பு.) (நன். கச.)

இடைதல்—1. ஒதுங்கல். 2. சீலை. 3. தாழ்தல். 4. நெகிழ்தல். (உ-ம்.) “எந்தையேயெனவிடைந்திடைந்துருகுமெளியனை” (தாயு. சிற்ச. ௩.) 5. பலங்குறைதல். 6. பின்னிதல். (உ-ம்.) “இற்றதுகுலங்கண்டவசமுகியிடைந்துபோளுள்” (கந்தபு. மகாகாளர். உ. ௦.) 7. வருத்தல். (உ-ம்.) “இடையோமினித்தனிப்போநெறிகே” (திருநாற். டுஎ.)

இடைநாடி — தசநாடியினென்று. (உ-ம்.) “இடை” பார்.

இடைநிலை—1. இடைநிற்குந்தரவு. (செல். கடலாடுகாணை. ௩. ௩. உரை.) 2. இடையினிர்நல். (உ-ம்.) “இடைநிலையொழியே” (கன். சகசு.) 3. இருபுறத்தினுஞ்சாராமனிற்கை. 4. தனிச்சொல். (வீரசோ. யாப். ௧௧. உரை.) 5. பகுபத்திற் பகுதிக்கும் விருதிக்கு மிடையே சாரியையசநியாகிய இவற்றின் பாத்பாததாய்நிற்கும் உறுப்பாகிய இடைச்சொல். அறிஞன்; (சுதரவிடைநிலை) அறிந்தான் (சுதரவிடைநிலை) என்பனவற்றிற் போல.

இடைநிலைக்குணத்தீபகம்— இடைநிலைத்தீபகம் குணங்குறித்துவருவது. (தண்டி. ௩. ௩. உரை.)

இடைநிலைச்சாதித்தீபகம் — இடைநிலைத்தீபகம் சாதிக்குறித்துவருவது. (தண்டி. ௩. ௩. உரை.)

இடைநிலைத்தீபகம் — தீபகவலங்கார மூவகையுள்ளது. அது ஒரு சொல் நடுகின்ற முன்வருஞ்சொற்களோடுபொருந்திப் பொருள்விளைத்தும்பின்வருஞ்சொற்களோடு பொருந்திப் பொருள்விளைத்தும் நிற்பது. “உண்ணுமையுள்ளதாய்நிலையுண்ண - வண்ணத்தல்கெய்யாதளறு” இதிலே, “உண்” என்பது முன்னும் பின்னுஞ்சேர்ந்து பொருள் விளைத்து நின்றமைகாண்க.

இடைநிலைத்தொழிற்நீபகம்— இடைநிலைத்தீபகம் தொழில்குறித்து வருவது. (தண்டி. ௩. ௩. உரை.)

இடைநிலைப்பாட்டு—தாழிசை. (உ-ம்.) “இடைநிலைப்பாட்டுத்தரவுபோக்கடையென—நடையின்றொழுமுமொன்றெனமொழிப்” (தொல், பொரு. சசச.) [கலிப்பாவிலே இடைநிற்றலுடைமையின் இப்பெயர்பெற்றது.]

இடைநிலைப்பொருட்டிபகம்—இடைநிலைத்தீபகம் பொருளாகுறித்து வருவது. (தண்டி. ௩௧. உரை.)

இடைநிலையங்க்து—சொல்லினகத்துவருமெழுத்துக்கள் ஒன்றோடொன்று கூடுங் கூட்டம். (நன். எழுத்தி. ௫௫. இராமாது.) [மயங்கு-கூட்டம்.]

இடைப்படி—பலம் பன்னிரண்டுகொண்டது. (தைல. தைலவ. ௧௨௧. உரை.) [இதனை மாகதப்படி என்பர்.]

இடைப்படுதாரம்—மத்திமதாரம். (சூ. நிகண். ௧௨௧௨.)

இடைப்படுவள்ளல்—இடைவள்ளல். (உ-ம்.) “தம்பாலமைத்திடுங்காலையெஞ்சி—யிண்டியவெத்தைதவீசமிடைப்படுவள்ளலொத்தார்” (கந்தபு. ஆற்று. ௩௧.)

இடைப்படிம்—சாய்க்குலையில் இடையினடையே பழுத்திருக்கும் படி.

இடைப்படிப்பு—பச்சைகலந்த படிப்பு.

இடைப்பால்—அடலரங்கிற் குரிய நிலம். (சிலப்.)

இடைப்பிறவரல்—வேற்றுமை உருபுகளும், வீணை முற்றுக்களும், பெயரெச்சங்களும், வீணையெச்சங்கொண்டு முடியும் பெயர்க்கும் வீணைக்குமிடையே அவ்விடத்திற்கு ஏற்றபிற சொற்கள்வருதல். சாத்தன் வயிரர உண்டான். இதிலே “வயிரர” என்பது இடைப்பிறவரல். (நன். பொது. ௫.) [இடை; பிற; வரல்.]

இடைப்புணர்வளபெடை—நடுவிருசீர்க்கண்ணுமைபெடைவருவது.

இடைப்புணர்வியைபு—நடுவிருசீர்க்கண்ணுமியைபுவரத்தொடுப்பது.

இடைப்புணர்வுமுரண்—முரண்டொடையில் ஒருவகை; அஃது: ஓரடியிலே இடையிலுள்ள இருசீர்க்கண்ணு முரணுவரத்தொடுப்பது. (வ-து.) “வணங்குகிறமருங்குற்பேரமர்க்கண்மாதர்” (யாப். காரிகை. ஒழிப். ௫.)

இடைப்புணர்வுமோனை—நடுவிருசீர்க்கண்ணுமோனைவரத்தொடுப்பது.

இடைப்புணர்வெதுகை—இடையிருசீர்க்கண்ணும் எதுகைவருவது.

இடைப்புட்டி—அரைப்புகட்டுங்கச்சு.

இடைப்போகம்—இடைக்காலத்துப்புன்பவீர்விலைவு.

இடைமகன்—இடையன். (உ-ம்.) “இடைமகனுந்தானேநிறைஞ்சிவிட்டகன்றான்” (பெரியபு. சண்டேசு. உச.) [இடை - பசு.]

இடைமட்கு—1. இடையிற்றடுக்கை. 2. ஒருவன் எடுத்தவிலுயர்த்தப்பேசி முடிக்கவொட்டாது தடுத்தல். 3. மடக்கென்னுஞ்சொல்லணியினெருவகை; அது: செய்யுளின் ஓரடியின் இடையே நிற்குஞ்சொல் வேறுபொருள் விளைத்துப்பெயர்த்தும் வருவது. “மனமேங்குழையகுழையவாய்மார்தர்” (தண்டி. ௧௨, ௧௩) என்பதிற்போல. [இடையிலே மடங்கிவருதலுடைமையின் இப்பெயர்த்து.]

இடையருது—திருவிடைமருதுார் என வழங்குமோருர். (உ-ம்.) “வாட்டமுற்றிரிக்குமிடைமருது” (தணிகைப். புராணவ. ச௫.)

இடைமுள்—1. இடைப்பரு. 2. ஒரு கரப்பன்.

இடையர்—1. முல்லைநிலத்துத்தாழ்ந்த ஆடவர். (அகப்பொ. அகத்திணை. உஉ.) [இடை - பசு.] 2. முல்லைமாக்கன்.

இடையல்—1. துகில். (உடைவிசேடம்.) (சூ. நிகண். எ: ௧௧.) 2. மெலிதல். 3. வருத்தல். (உ-ம்.) “இனம்பிரிந்தமான்போனானிடையாவண்ணம்” (தாயு. ஆகார. உ.)

இடையறல்—1. இடைக்காலத்தொழிதல். 2. இடையிடத்தொழிதல். (உ-ம்.) “இருமபனியிடையருவிமயப்பொன்வரை” (கந்தபு. பார்ப். ௧௫.)

இடையறமை—1. இடைக்காலத்தொழியாமை. 2. இடையிடத்தொழியாமை.

இடையன்—பசுமேய்க்கிறவன், முல்லைநிலத்தோன். (உ-ம்.) “வேயிருக்குமிதழிடையனுக்கு” (பாரத. கிருட்டி. ௧௩௫.) [இடை - பசு.]

இடையன்தால்லெள்ளி—மேடராசியில் நிற்கும் ஒரு வின்மீன். [கிசைச்சொல்.]

இடையாடுதெதுகை—எதுகைவகையினென்று; அஃது: அடிதோறும் இரண்டாமெழுத்து ஒன்றிவரத்தொடுப்பது. “அகரமுதலவெழுத்தெல்லாநிதிபகவன்முதத்தேயுலகு” என்பதிற்போல. (யாப். காரிகை. ஒழிப். ௧. உரை.)

இடையாயர்—நடுவாயுள்ளார்.

இடையிட்டிமொழிதல்—தவஞ்செய்வார்க்குரியநியமங்கொட்டினுள்ளொன்று. (மணிமேக.)

இடையிட்டெதுகை—ஒவ்வோரடி இடையிலொழித்துவருமெதுகை. (உ-ம்.) “தோடாவெல்லோநெகிழ்நாநு—நெய்தலுண்கண்ண்பைதலுழப்ப-வாடாவவ்வார்புதைஇப்பசுலையும்-வைகரேறும்பைப்பயப்பெருகி” (யாப். காரிகை. ஒழிப். ௧. உரை.)

இடையிடுதல்—1. இடையில் இல்லாததல். (உ-ம்.) “இருசிரிமையிழன்” (தொல். பொரு. சகக.) 2. இடையிலே புகுத்தல். (உ-ம்.) “செங்காலவெட்சிச்சீறிதழியையிடு” (திருமுரு. உக.) 3. விக்கிரகநேரிடுதல். (இறைய. நக.)

இடையிடை—இடைக்கிடை. (உ-ம்.) “இடையிடைகால்களும்” (கந்தபு. தெய்வ எட.)

இடையிழ்ச்சொல்—உலகவழக்கினுஞ்செய்யுள்வழக்கினுந் தன்பொருளைத் தெற்றென விளக்கும் இடைச்சொல். வரலாறு மண்ணை, இதில் ஐ இடைச்சொல். (நன். உஎக.)

இடையினம்—மூவினமான ஒற்றெழுத்துக்களுளோரினம்; அவை: மிடற்றினின்று பிறக்கும் ய ர ல வ ழ ள என்னும் ஆற்றெழுத்துக்கள். (உ-ம்.) “இடையினம் ய ர ல வ ழ ள வெனவாதே” (நன். எ0.)

இடையினமோனை—மோனைத்தொடையிடுவருவகை அஃது இடையினவெழுத்திலொன்று. அடியின்முதலெழுத்தாய்வர அல்வடியிற் பின்னே இடையினத்தின் மற்றெழுதெழுத்துவரத்தொடுப்பது.

இடையினவெதுகை—இடையினவெழுத்திலொன்று ஓரடியில் இரண்டாமெழுத்தாயிற்றுக், மற்றோரிடையெழுத்து மற்றோரடியில் இரண்டா மெழுத்தாய்வரத் தொடுக்கு மெதுகை. “எல்லாவிளக்கும்விளக்கல்லச் சான்றோர்க்குப் - பொய்யாவிளக்கேவிளக்கு” என்பதிற்போல. (யாப். காரிகை. ஒழிபி. சு.)

இடையிட்டெதுகை—இடையிட்டெதுகை.

இடையீடு—1. இடையிலவிடுதல், ஓய்தல். (உ-ம்.) “ஒருவிடயத்தின்கண்ணும் விட்டிவிட்டிவதன்றி இடையீழ்ன்றி அநியமாட்டாது” (சி. சி. உ: சுசு. சிவஞாந்.) 2. இடையிலுறுவது. 3. விக்கிரகம். (உ-ம்.) “பகற்குறியிடையீடு” (அகப்பொ. களவிய. நக.) 4. வித்தியாசம்.

இடையுலா—பொள்ளிமை. (உ-ம்.) “சரற்காலசந்திர - னிடையுலாவில் வந்தெழுந்தாலே போல” (நாலாயிரப். கருப்பூர. க.)

இடையுறினமை—சச்சரன் என்ன குணத்தொன்று. அஃது: அந்தராயபின்மை, துக்கமின்மை. (சி. சி. பர. நிகண். உ)

இடையூறு—1. உறுபாடு. விக்கிரகம். (உ-ம்.) “இவன் மிசையிடையுறென்றெய்தறுவதன் முன்யாம்” (பாரத. மணிமாண். எட.) 2. தடை. (உ-ம்.) “இறுதியில்லவனைத்தொழுகிடையுறி தென்றறொய்துவான்” (திருவிள. விடையில. க0.)

இடையூறுகளிற் தல்—(அகப்பொருள்)தலை

வி நானிக் கண்புதைத்ததனாலெழுந்த துன்பத்தைக்கூறுதல். (வாண. கஉ. முகம்.)

இடையெண்—சிந்திப்பு ஓரடியாக எட்டுவருவது. (வீரசோ. க0க.)

இடையெழுந்தரநீ—பூரநான். (கு. நிகண். க: எக.) [மூலத்திரிகோணத்தில், இடைவருங்கோணத்திற்குரிய நட்சத்திரமாதவின் இப்பெயர்த்து. ஸநீ - கோணம்.]

இடையெழுத்து—இடையினம்; அது: வல்லோசை மெல்லோசை என்னு மிரண்டற்கும் இடையிலுச்சரிக்கப்படுமெழுத்து. (இலக்கண வின.)

இடையெடுக்கடைமடக்கு—ஓரலங்காரம். அஃது அழகறினிடையுங் கடையும் மடங்கிவருவது. (தண்டி. கஉ. உரை.)

இடைவண்ணம்—இசைவகை மூன்றனுளொன்று; அது: இடையெழுத்தேமிருத்துவருவது. (உ-ம்.) “எண்ணியது நப்பெருவண்ணமிடைவண்ணம்வனப்பென்னும் - வண்ணவசைவகையெல்லாம்” (பெரியபு. ஆனாய. உஅ.)

இடைவழக்கு—வாதிபிரதிவாதிசுருக்கிடையிலே வேவருருவன் தனதென்று வாதிடுதல்.

இடைவழி—1. இரண்டொகாநங்களுக்கு கிடையிலே இருக்கும்வழி. 2. நடுவழி.

இடைவள்ளல்—இரப்போர்க்குக் கொடுப்பவர் எழுவர். (உ-ம்.) “அக்குரன், சந்திமான், அந்திமான், செபாலன், வக்கிரன், கண்ணன், சந்தன்” (கு. நிகண். உ: உக.) [இடை - நடு. வண்மை - கொடை. அல் - ஒருபெயர்விரகி.]

இடைவீடல்—இடையிலே விசுவமிடுதல். (உ-ம்.) “கைக்கயமுழிகொண்டேகனலடிப்பற்றுவண்ணம்-இடைவீடாமற்றழாவி” (தைவ. தைலவ. சுசு.)

இடைவிலக்கல்—இடையிலேவந்து தடுத்தல். (உ-ம்.) “நிருதரிடைவிலக்காவண்ணம்” (இராமா. கையடை. க0.)

இடைவு—தொல்வி.

இடைவெட்டு—இடையிற்பெறுதல். [வழக்.]

இடைவெட்டுப்பணம்—மாறுமுத்திரை விழுந்தபணம்.

இடைவெட்டுப்பேச்சு—நிந்தனை.

இடைவெளி—இருபொருளுக்கு இடையிருக்கும் வெளி.

இடோல்—ஒருபெரும்பணம். [தெலுங்கு.]

இடோலி—ஒருவகைச்சுவிகை. [தெலுங்கு.]

இண்டஞ்செடி—இண்டு; அது: செவ்வின்டு, வெள்ளின்டு என இருவகை.

இணர்—1. இடையர். 2. கிணைர். 3. சுந்தம்.

இண்புகள் — 1. சிறைச்சாலையின்வெளிப்புறங்காப்போன். (பராசர. பக். ௧௦௬.) 2. சோதிடன்.

இண்டு—இண்டங்கொடி. (பிங்கல.உஅஅஎ.)

இண்டை—1.சுனைக்கொடி. (பிங்கல.உஅஅஎ.) 2.தாமரை. (சூரிகண்ட.௩:௫அ.) 3. ஓர்வகை மாலை. (உ-ம்.) “விழுத்தொண்டர் - குழக்கடந்த விண்டைநிகர்சமையடைமேல்” (திருவிளை. மண. ௧௬.) இது, கிரகிண்டேல் வட்டவடிவாய்ச்சுருங்க இறுக்கட்டிச்சாத்துமாலை. 4. முல்லைக்கொடி.

இணக்கம்— 1. இசைவு, சம்மதம், சேர்மானம். (உ-ம்.) “நல்லிணக்கமல்லதல்லற்படுத்தம்” (கொன்றைவேந்தன்.) 2. திருத்தம். (உ-ம்.) “இதனைவிணக்கமாச்செய்” (வழக.)

இணக்கு— 1. இணக்கம். (உ-ம்.) “இணக்குறுமென்னேழைமதான்” (தாயு. பரா. ௨௭௩.) 2. இணக்கென்னேவலும், தெரிநிலை வினைப்பகுதியும்.

இணக்குதல்—உடன்படுத்தல்.

இணக்கோலை—ஒருவிஷயத்தைக்குறித்து இருதிறத்தார்தம்முள் இணங்கி யெழுதிக்கொள்ளுகிறப்பகுதி.

இணங்கல்—1. உடன்படல். 2. பொருந்துதல். (உ-ம்.) “இணங்கிடாவிச்சுருநாக்கிரியைகள்” (சி. சி. ௭.)

இணங்கலர்—பகைவர். [இணங்கு; அல்; அர்.]

இணங்கன்—1. கிணைத்தன். (திருவால. திருவிளை.) 2. வெடிப்புப்பு.

இணங்கார்—பகைவர். [இணங்கு; ஆ; ஆர்.]

இணங்கி—தோழி. (உ-ம்.) “இணங்கிமார் தமையேவனளில்லையால்” (சேதுபு. விதாமச்ச. ௧௬.)

இணந்து—1. இணக்கம். (உ-ம்.) “உள்ளப்பெருரிணங்கையொழிவேதே” (திருப்பு. உஅஅ.) 2. இணங்கென்னேவலும், தெரிநிலை வினைப்பகுதியும், வினைத்தொகையும். 3. பிசாசம்.

இணந்துதல்—இணங்கல், பார்.

இணர்—1. கிச்சிலிமரம். 2. குலை. (உ-ம்.) “இணர்ப்பெண்ணை” (பட்டினப்பாலை. ௧௮.) 3. தளிர். (உ-ம்.) “ஒள்ளிணர்க்கணியின்கொம்பருவலி” (கந்தபு. வள்ளி. ௧௨.) 4. பூங்கொத்து. (உ-ம்.) “இணருழ்த்துநாருமலரணையர்” (வண். சுரு. 5.) 5. பூந்தாது. 6. பூமலர். (உ-ம்.) “தேங்கமழ்முருகிணர்க்குப்ப” (திருமுரு. ௩௪.)

7. மாமரம். 8. பலகடர். (உ-ம்.) “இணரெரிதோய்வண்ண” (வண். ௩௦௮.)

இணநு—பூ. (உ-ம்.) “பிருங்காமலக்கைதலம்” பார். (தைல. தைலவ. உஅ.) உ-சாரியை.

இண்டு—1. ஒலைத்துண்டு. 2. மீன்செதிள். [வழக.]

இணப்பு—ஏய்ப்பு. [வழக.]

இணப்புதல்—ஏய்த்தல்.

இணி—1. எல்லை. 2. ஏணி. 3. கண்ணாறு.

இணுக்கு—1. இணுங்கப்பட்டது. 2. கிளை முதலியவற்றிடைச்சந்து. 3. குலையினெட்டு. 4. கைப்பிடியுளவினுக்கப்பட்டு.

இணுக்குதல்—இணுங்குதல்.

இணுங்குதல்—இசித்தல். (உ-ம்.) “இணுங்கினகாய்” (சிந்தா. கெமசரி. சுஅ. உரை.)

இணை—1. இச்சை. (௧௧-ஆவது நிகண்ட. ௧௩௪.)

2. இசைவு. 3. இசையென்னேவலும், தெரிநிலை வினைப்பகுதியும், வினைத்தொகையும். 4. இரண்டு. (உ-ம்.) “இணையுழக்கீழ்” (பாரத. பதினே. ௨௬௧.) 5. ஒப்பு. (உ-ம்.) “இணையாருமிலாவரசே” (பாரத. பதினே. ௨௬௦.) 6. கூந்தல். (௧௧-ஆவது நிகண்டு. ௧௩௪.) 7. சோடு.

(உ-ம்.) “சுரிணைமாடு” 8. துணை. 9. நால்வகை நரம்புகளுள்ளொருவகை நரம்பு. அஃது: இரண்டு நரம்பு. (உ-ம்.) “இணைகிளைபகைநட்பென்றிந்நாங்கி- னிசைபுணர்குறிநிலையெய்தநோக்கி” (சிலப். வேளிர். ௩௩)

இணைக்கயல்— 1. இரண்டுகயன்மீன்வடிவாகப்பெண் முதலியவற்றைச் செய்யப்பட்டுள்ளதொன்று. இதனை அட்டமங்கலங்களுள்ளொன்றாகவும், அரசசின்னம் இருபத்தொன்றனுள்ளொன்றாகவும் கொள்ப. 2. கையிலுள்ள ஓரிசேகை. (உ-ம்.) “மதிமுண்டாளிணைக்கயற்கையான்” (பாரத. கீசகன்வதை. ௩.)

இணைக்குறளாகிரியப்பா— (யாப்பு) அகவற்பாவுள்ளொன்று; அஃது, சுற்றடியும் முதலடியுமடங்கொண்டு, இடையடிகள் சீர்குறைந்து குறளடிச் சந்தடியாகவருவது. (காரிகை. செய்யுளிய. அ. உரை.)

இணைக்கை—இரட்டைக்கை. (உ-ம்.) “இணைந்துடைவருவது இணைக்கையாரும்” (சிலப். அரங்கே. ௧௮.)

இணைக்கோடைப்பொருள்—மணவாளனும்துணைவாட்டியுமாகிய இருவரும், கலியாணமுதலிய சபகாரியங்களில் ஓரிடத்திலே கூடியிருக்கும்பொழுது அவர்களுக்கு எவர்களாலேனுங்கொடுக்கப்படுவது. (மிரு. ச. ௧௧௬.)

இணைக்கோணத்தடை— மூக்கிரட்டையிலையெனப் பொருள்படு மொரு குறிப்புமொழி. (உ-ம்.) “இணைக்கோணத்தடைமுழுதுங்கொள்ளட்டு” (இராசவைத். ௪௦.) [இணை-இரண்டு. கோணம்-மூக்கு. அடை-இலை.]

இணைத்தகோணை—இதழ்பறித்துக்கட்டின மாலே. (உ-ம்.) “இணைத்தகோணையணைத்தகூந்தல்” (திருமுரு. ௨௦௦.)

இணைத்தல்—1. இரண்டையொன்றாகச்சேர்த்தல். 2. உவமித்தல். 3. தொடுத்தல். 4. பொருத்தல். (உ-ம்.) “இணைத்துநோக்கும்” (ரைடத். காப்பு.)

இணைத்தல்—1. இசைத்தல். 2. சேர்த்தல். 3. ஒத்தல். 4. சையோகஞ்செய்தல். (உ-ம்.) “எயிற்றியிரிமுலையிணையவென்னு” (தணிகை. நாட்டு. ௫௬.)

இணைப்பிட்டம்— இரண்டிமுறமுமொத்தபடம். (உ-ம்.) “மன்னகைவிணைப்பிடமுந்தேர்த்தட்டும்” (சிந்தா. நாமக. ௧௪௪.)

இணைப்பு—1. இசைப்பு. 2. சேர்ப்பு. இணைமணியாலே— தொண்ணூற்றாறு பிரபந்தங்களுள்ளொன்று; அஃது: வெண்பாவும், அகவலும், வெண்பாவும், கவித்துறையுமாக இரண்டிரண்டாக விணைத்து வெண்பாவகவலிணைமணியாலே யெனவும், வெண்பாக் கவித்துறையிணைமணியாலேயெனவும் தாறுதாறு அந்தாதித்தொடையாக வரப்பாடப்படுவது. (உ-ம்.) “வெண்பாவகவல் வெண்பாக் கவித்துறைபண்பாளீரைமப்பத்தந்தாதி - யியலின்வகுப்ப நிணைமணியாலே” (இலக்கணவி. அகஅ.)

இணைமுரண்—இணைமுரண்டொடை. இணைமுரண்டொடை— தொடைநாற்பத்து மூன்றுவகையுள்ளொன்று; அஃது: ஓரடியின்முதலிருக்கும் முரணாக இணைந்துவரத்தொடுப்பது. “சீறடிப்பேரகலங்குலொல்கு” என்பதிற்போல. (யாப். காரிகை. உறுப். ௧௪. உரை.)

இணைமோனை— இணைமோனைத்தொடை. பார்.

இணைமோனைத்தொடை — தொடை நாற்பத்துமூன்று வகையுள்ளொன்று; அஃது: ஓரடியின்முதலிருக்கண்ணும் மோனையியைந்துவரத்தொடுப்பது. “அணியிலரசோகின்றவரிநலங்கவற்றி” என்பதிற்போல. (யாப். காரிகை. உறுப். ௧௪. உரை.)

இணையகை— நிரையகை. [இருகுறியிலங்குறில் நெடிவலமாக இவ்விரண்டு எழுத்துக்களால் வருமசையென்றபடி.]

இணையணை— இருவர்போகதுகர்த்தகானசயநம். (உ-ம்.) “அன்னத்துவியிற்செறித்தல்வி

ணையணைமேம்படத்திருந்து துயில்பெருஅ” (சிலப். அந்திமா. ௪௭.)

இணையல்—இணைதல்.

இணையாளபெடை—இணையாளபெடைத்தொடை.

இணையாளபெடைத்தொடை — தொடை நாற்பத்துமூன்று வகையுள்ளொன்று; அஃது: ஓரடியின் முதலிருக்கும் அளபெடையோடு இணைந்துவரத்தொடுப்பது. “தாஅட்டாஅமரைமலருமுக்கி” என்பதிற்போல. (யாப். காரிகை. உறுப். ௧௪.)

இணையாவினைக்கை— ஒற்றைக்கை. (உ-ம்.) “இணையாதியல்வகிணையாலினைக்கை” (சிலப். அரங்கேற்ற. ௧௮. உரை.)

இணையியையு—இணையியையுத்தொடை. இணையியையுத்தொடை—தொடை நாற்பத்துமூன்றுவகையுள்ளொன்று; அஃது: ஓரடியின்முதலிருக்கும் இயையாக விணைந்துவரத்தொடுப்பது. “மொய்த்துடன்வழுமுடிலே பொழிலே” என்பதிற்போல. (யாப். காரிகை. உறுப். ௧௪. உரை.) [“இறுதியொன்றலேயியையு” என்பவாகவின் இயையுக்கு அடியினிற்றுதியே முதலாகக்கொள்ளப்படும்.]

இணையிலின்பம்—அரந்தசகம். (சிந்தா.)

இணையிரோத்—கடையெழுத்த நெய்ப்பிணையுடைய கூந்தல்” (திருமுரு. ௨௦. உரை.)

இணையெதுகை — இணையெதுகைத்தொடை.

இணையெதுகைத்தொடை — தொடை நாற்பத்துமூன்றுவகையுள்ளொன்று; அஃது: ஓரடியின் முதலிருக்கண்ணும் எதுகை இயைந்துவரத்தொடுப்பது. “பொன்னினன்னபொநிசுணங்கேந்தி” என்பதிற்போல. (யாப். காரிகை. உறுப். ௧௪. உரை.)

இணையெழுத்து—போலியெழுத்து. [இணை-ஒப்பு.]

இணைவிழைச்சு — இருவர்காமத்தாலாயுணர்ச்சி. (உ-ம்.) “அரிவையரோடுதேவ - ரிணைவிழைச்சியற்கைகடாதிருக்கினர்” (கந்தபு. மேரு. ௧௬.)

இணைவு—1. ஒன்றிப்பு. 2. கலப்பு. 3. புணர்ச்சி. இத்தலை—இக்காலம். (சிந்தா.)

இத்தனை—1. இவ்வளவு. 2. சிறிது. (உ-ம்.) “உனைத்தனையே யொக்கவித்தனைநாளிலுயர்த்துகையே” (திருநாற். அரு.)

இத்தால் — இதனென்னும்பொருள்பட இது என்னுஞ்சுட்டுப்பெயர் உருபேற்று விகாரப்பட்டுவந்தமொழி. (உ-ம்.) “வந்துதொடருயித்தால்” (தாயு. ஆகா. ௧௫.)

இத்தி—ஒரு துவர்மரம், இதனைக்கல்லாலென்பர். (உ-ம்.) “இத்திதன்னின்கீழிருமூவர்க்கத்திக்கருளியவரசேசோற்றி” (திருவாச. போற்றித். ௧௬௨.) 2. இச்சுமரம்.

இத்திநடையம்—நத்தை.

இத்தியாதி—இதுமுதலானவை. (உ-ம்.) “மோகியென்றும், மகானென்றும் இத்தியாதிநாமங்களுண்டு. (சி. சி. க: ஞா. சிவாக்.)

இத்து—1. காவட்டம்புல். 2. தன்பொருட்டன்றியாதாமொருகாரியத்தின்பொருட்டு உச்சரிக்கப்படுகிற எழுத்து. (சுப்தசங்கிரகம்.)

இத்துணை—1. இதிகாலம்வரையும். (உ-ம்.) “தண்டம்வல்லையிற் புரிந்திலவளித்துணைதாழ்த்தான்” (கந்தபு. அவைபுரு. ௧௦௭.) 2. இவ்வளவு. (உ-ம்.) “அத்தகுதேவராலையநங்களுக்கித்துணையலக்கணவந்தெய்திற்று” (கந்தபு. சூரணமை. ௬௮.)

இத்திரா—காவட்டம்புல்.

இத்துரு—சயமணல்.

இத்துவரம்—எருது.

இத்துவரன்—நீசன், எளியவன். [ஐசுவர]

இத்துவரி—வியபிசாரப்பெண். [ஐசுவரி]

இத்தை—1. இதனை; (உ-ம்.) “இத்தையாயுமறிவுடையாய்” (சி. சி. ௧௬: ௧.) [இது என்னுஞ்சுட்டுப்பெயர் ஒற்றிரட்டித்துருபேற்றது.] 2. ஒரு முன்னிலையசைச்சொல். (உ-ம்.) “நீயொன்றுபாடித்தை” (நன். இடை. ௨௧. உரை.)

இத்மா—விக்கல். (சீவரட். ௧௮௪.)

இதகத்துரு—புறத்தின் நட்புள்ளவன்போல் நடந்து அகத்தில் விரோதியாயிருக்கிறவன். (உ-ம்.) “மடமையிதகத்துருவாகவந்து-சிறதைகுடிக்கொள்ளுதே” (தாயு. பரிபூ. ௫.)

இதன்—இதனம். (உ-ம்.) “நெட்டிதனேறுமியுபன்னத்தினள்” (கல்லா. ௫௬.)

இதனம்—அட்டாலி, காவற்பரண், பரண். (உ-ம்.) “குறவர்கைத்தொழிலா-விட்டவிதனத்திருந்தெம்பெருமாட்டி” (கந்தபு. வள்ளி. ௫௨.)

இதம்—1. அன்பு. (உ-ம்.) “இரவிதந்தம் பரவையை” (மரு-தி. எசு.) 2. இது எனப்பொருள்படவரும் ஒருவடமொழித்திரிவு. (பொட. ச: அ௨.) 3. இன்பம். (உ-ம்.) “இதந்தருமடந்தையொடியைந்து” (திருவாத்நீ. பாயிர. ௨.) 4. இனியசொல். 5. உயிர்க்குறுதியென வேதாகமங்களின் விதித்தவற்றைச்செய்தல், நன்மை. (சி. சி. ௨: ௧௬. சிவாக்.) 6. உரிமை. 7. ஏற்றதன்மை. 8. சொல். [1, 3, 4, 5, 6, 7. வரி. ௧. 2. ௨௦.]

இதமித்தல்—இதஞ்செய்தல், பற்றுச்செய்தல்.

தல். (உ-ம்.) “இதமித்தல்பாசத்தினின்றி” (சிவஞானபோ. சிவஞா. ௧0: ௬. வெண்பா.) [இது பெயரடியாற்பிறந்தவினைப்பெயர்.]

இதமியம்—1. இதப்படுத்தல். 2. இனிமை. 3. திருத்தி.

இதயகமலம்—சிவனைப்பூசித்தற்குக் கற்பிக்கப்படும் அந்தர்த்தாநமாகிய ஆசநம். இதற்குமேலே சத்திமூர்த்தியும், சிவன்மூர்த்திமானுமாவர், இது; பிருதிவித்துவமுதல் சத்தித்துவமீருகிய மூப்பத்தைஞ்ஞையும், கிழங்குமுதற் பீசமீருகிய அவயவங்களாக வுடையதாயிருக்கும். (சி. சி. ௬: ௧. சிவஞா.) இது; வாழைப்பூப்போல அதோமுகமால் நாலங்குலத் தாழ்ந்திருக்கும். (மறைஞா.) [ஹுடியகூடு.]

இதயந்தர்ச்சித்தல்—இதயகமலத்திலே எட்டங்குல வுயரமுடைய சிவலிங்கமாகக்கற்பித்து அஞ்செழுத்தார் பூசைச்செய்தல். (சி. சி. ௬: ௮. மறை.)

இதயபதமம்—இதயகமலம். (சி. சி. ௬: ௧. மறை.) [ஹுடியபடி.]

இதயம்—1. இருதயம். 2. பதினொருமந்திரங்களுளொன்று. (சி. சி. ௮: ௭. மறை.) [ஹுடியா.]

இதாகீரீமம்—அந்நியமாயிருக்கிற கண்மம். (உ-ம்.) “இதனாகண்மசாரியம் வந்தாலும் இதரகம்பரிபாகமாகாததால் அதுக்கிரகங்கடாது” (பொட. ௪: ௨௬. உரை.)

இதரபதாரீந்தம்—வேறுவஸ்து. [ஐதரபதாரீந்தம்.]

இதரபதாரீந்தநாவச்சிந்தநவாண்மா—வேறுபதாரீந்தங்களின் எல்லைக்குளடங்காதவரன்மா. [ஐதரபதாரீந்தநாவச்சிந்தநவாண்மா; ஐதரபதாரீந்தநாவச்சிந்தநவாண்மா. சிவஞா. ௧0: ௬. உரை.]

இதரம்—1. அழிவு. 2. ஈநம். 3. ஒருமருந்து. 4. கீழ்மை. 5. கீழ்கு, பகை. (உ-ம்.) “இதரகடந்தானுதிட்டிரனென்று” (பாரத. திருவாச. ௧௨.) 6. நீசம். 7. பாதரசம். 8. மற்றொன்று. 9. வித்தியாசம்.

இதரயோகவிவச்சேதம்—பிரிநிலை. [ஐதரயோகவிவச்சேதம்; விவச்சேதம் - பிரிவு.]

இதரர்—1. அந்நியர். (உ-ம்.) “இதரர்க்குமாதர்க்காக” (விருத்தா. சிவபூசா. ௬௪.) 2. கீழ்மக்கள்.

இதரவிதரம்—1. அந்நியோந்நியம், ஒன்று க்கொன்று. (உ-ம்.) “பொருவுபோரிவைபோற்பிற்விண்மையா - விருவாப்போர்க்குமிதரவிதரமே மருவுநேருமோநம்” (சேதுபு. இராமதீர். ௧௬.) 2. இதரேதரவுவமை.

இதராத்தியாசம் — அத்தியாசம் நான்கனு ளொன்று. (உ-ம்.) “அத்தியாசசதுட்டயம்” பார். [ஐதராஜ்யாவஸ.]

இதரேதரக்கிரம — தடுமாறுதொழில். (உ-ம்.) “புலிகொல்யானை” இது, புலியைக்கொன்றயானையெனவும், புலியானது கொன்றயானையெனவும், புலிகளும்மாகியுங்கருத்தாவாகியுய்ய, யானை கருத்தாவாகியுங்கருமமாகியுய்வரளிற் பது. (பி. வி. கரு. உரை.) [ஐதரோதராசுபா: ஐதரா - மற்றொன்று.]

இதரேதரத்தோகை—உம்மைத்தோகையிலொருவகை. அது, தனித்துச்செய்யலாகாத ஒருசெய்யலை ஒருங்கியைந்துசெய்யபவர்களை அல்லது செய்யவைக்கோக்கருதிவரும் பெயர்களின் கூட்டம். “கயிலபரணந்தங்களிலே வாதுசெய்தார்கள்” (வீரசோ. தொகைப்ப. ௬.)

இதரேதரம்—இதரவிதரம்.

இதரேதரயோகத்துவந்துவன் — உயர்திணைப்பன்மையீருகவந்த உம்மைத்தோகை. “சேரசோழபாண்டியர்” என்பதிற்போல (பி. வி. சமாச. உரு. உரை.) [ஐதரோதராபொம்-ஒன்றோடொன்று கூடுங்கூட்டம். உரு. உ-ம் மைத்தோகை.]

இதரேதரயோகம்—இதரேதரயோகத்துவந்தன். (பி. வி. சமாச. உரு. உரை.)

இதரேதராவமை—உவமையலங்காரத்திணைபின்; அது. பொருளொருகாலுவமையாகவும், உவமையொருகாற்பொருளாகவும் ஒரு தொடர்ச்சிக்கண்ணேவருவது. “களிக்குங்கயல் போலுதுங்கண்ணுங்கண்ண்போம் - களிக்குங்கயலும்” என்பதுபோல. (தண்டி. ௧௦.) [ஐதரோதரஉவபா.]

இதரேதராச்சிரயம்—அந்நியோந்நியாகிரயமென்னுந்தோஷம். (உ-ம்.) “சரீரந்தரம் கண்மந்தரம்: கண்மந்தரஞ்சரீரந்தரத்துக்குக்காரணமாதலால் இதரேதராசிரயதோஷமுமில்லை” (சி. சி. உ: ௧௦. ஞாந்.) [ஐதரோதராசுபா: ஐதரா-அந்நியம், சூசுய-இடம்.]

இதரேதராத்தியாசம்—அத்தியாசநான்கனு ளொன்று. (உ-ம்.) “அத்தியாசசதுஷ்டயம்” பார்.

இதல்—1. கவுதாரி. (தைல. பாயிர. ஞா.) 2. காடை.

இதலை—கொப்பூழ். (சூ. நிகண். உ. அக.)

இதவு—இதம்.

இதழ்—1. இலை. 2. உதடு, வாயிதழ். (உ-ம்.) “மீகிழிதழுறப்பம்மப்பிற்கும்” (நன். எழுத். உசு.) 3. கண்ணிமை. “நீரோடுநிறைந்த வீரீதழ்மழைக்கண்” (புறநா. ௧௬௬.) 4. கத்தவிலை. 5. பனைமேடு. (சூ. நிகண். ௧௧. தகர. ௧.) 6. பாயினிதழ். 7. பாளை. 8. பூவிதழ். (உ-ம்.) “பொன்னிதழ்ச்சண்பகத்தின்” (நாட. அன்னத்தைக்கண். ௧௨.) 9. வகிர்ந்தவோலை.

இதழ்வீளால்—1. பேசல். 2. மலர்தல். 3. வாய்திறத்தல்.

இதழ்—1. கொன்றைப்பூவாற் றெடுக்கப்பட்டமால். (உ-ம்.) “இதழித்தாழ்ச்சையான்” (சி. சி. காப்பு.) 2. கொன்றைமரம். (உ-ம்.) “நதைத்தழியுந்தொடையே” (பாரத. ௧௩. போர். ஞா.) 3. சரக்கொன்றை. (தைல. தைவல. எ-உ.)

இதன்—பாதரசம்.

இதன்—நன்மையுள்ளவன்.

இதா—1. இந்ந் எனப்பொருள்படுமொருதிசைச்சொல். (உ-ம்.) “மாலேவெள்ளருவிக்குடிமற்றிதாதோன் துகின்ற-சோலைக்குவரையின்” (சிந்தா. பதுமை. ௬௭.) 2. இப்பொழுதென்ப பொருள்படுமொருவுடமொழியவ்விவயம்.

இதா கிதம்—நன்மைதீமை. (உ-ம்.) “இதா கிதம் பகையுறவுவிட்டு” (சேதுபு. விதா. ௧௨.)

இதார்த்தம்—1. இனிய அர்த்தம். 2. உண்மை. இப்பொருளில்வரும்போது எதார்த்தமென்பது இதார்த்தம் என வந்தது என்பர்.

இதீ — 1. அத்தாட்சிப்படுத்தல், நிதரிசகம். 2. உறுதி, தீர்மானப்பண்ணுதல். 3. காரணம். 4. பிசாசம். (வீரமாமுனி.) 5. பிரகாசம். 6. முடிவு. [ஐகி-என்பது, என்று, இப்படி யென்னும் பொருட்களையுந்தரும்.]

இதிக-பரம்பரையுபதேசம். [ஐதிஹ: ஐகி-இப்படி. ஹ - செய்தி.]

இதிகாசப்பிரியர்—1. கைமிசாரணியர். 2. வேதவியாசர். [ஐகிஹாலபிய.]

இதிகாசபுராணம்—1. அதர்வணவேத்தி றொருபாகம். 2. இதிகாசமும் புராணமும். [ஐகிஹாலபுராண.]

இதிகாசம்—1. அறிவு. (உ-ம்.) “இதிகாச மிதாலவிதும்புதாம்” (வேதா. பிரவர. உ.) 2. ஐகிப்பிரமாணம். (இது, பெளராணிகம்)

தம்.) 3. தருமார்த்தகாமமோக்ஷபயனைக்கொடுக்கும் பூர்வகதை. அவை, பாரத முதலியன. (உ-ம்) “வேதம்வேதார்த்தம் விளங்கிதிகாசமேதகு புராணம்” (சேதுபு.சுடாதீர். கரு.) 4. மேற்கோள்.

[உ.தி.வா.ப.]

இந்நீத்தல்—1. அதுபட்டல். 2. சொல்லுதல்.

இது—1. இஃது எனப்பொருள்படும் ஒரஃரிணையொருமைச்சுட்டுப்பெயர். (உ-ம்.) “இது வலாலதனுக்கியம்பலாமுலவமைமற்றியாதோ” (இராம. நகர. கரு.)

இதை—1. கலப்பை. 2. காராமணி. (உ-ம்.) (பிங்கல. உகசு.) 3. புதுக்கொல்லை. (உ-ம்.) “ஒதிதை” (காஞ்சி. சரகர். கரு.) 4. மரக்கலப்பாய். (உ-ம்.) “மாலிதைமணிபல்லவத்திடை வீழ்த்து. (மணிமே. கசு. அசு.)

இதைப்புனம்—புதுக்கொல்லை. (சு. நிகண். நு. கசு.)

இதோத்தி—நற்புத்தி. [ஹி.தொ.தி.உ.தி. கூறல்.]

இதோளி—இவ்விடம். (தொல். எழுத்.கரு. நச்சி.)

இந்த — அண்மைச்சுட்டுப்பொருளிலே பெயர்ச்சொற்கு முன்னேவருமோரிடைச்சொல். (உ-ம்.) “இந்தவெற்பினை” (கந்தபு. வன் உஉசு.) இதனை மருஉ என்பர். (நன். பெயரி. கரு. உரை.)

இந்தநம்—1. காடு. 2. சுவால். 3. நறுமபு. 4. மேல். 5. விற்றகு. (உ-ம்.) “ஏற்றியநறு நெய்விசியிந்தநமடுக்கினிலும்” (பாரத. கிருட்டிண. கசுசு.) [உ.நா.ந.]

இந்தம்—1. புளியமரம். 2. விற்றகு. [உ.நா.]

இந்தம்வரம்—நீலோற்பலம். [உ.நா.வர.]

இந்தரி—இராகு. [உ.நா.சந்திரன். ஹரி. பகை.]

இந்தளம்—1. ஒரு பண். (உ-ம்.) “மொழியிந்தளமுதலில்” (பெரியபு. தடுத்தாட். எடு.) 2. தாபமுட்டி. (சு. நிகண். எ. கசு.)

இந்தனோடை—உத்தரியம்.

இந்தா—1. இங்கேவந்துவாங்கு. (உ-ம்.) “இந்தாவியோரிள்குழவியென்றெடுத்துச் சிந்தாருலந்தீர்த்தேவிகையிலிந்தனை” (கந்தபு. வன். கரு.) [இங்கே என்பதில் இகரமும், வந்து என்பதில் நகரதகரவொற்றுக்களும், வா என்பதில் ஆகாரஉயிருநித்த, மற்றைய எழுத்துக்கள் சிதைந்து மீயியது போலும்.] 2. இங்கேவா. [இந்தா என்பது இங்கு என்னும் இடைச்சொற்பொருட்டு மொருமொழி பென்று ம், அஃது அங்கு என்னும் பொருட்டும் அந்தா

என்னும் தெலுங்கு நிலத்திருந்து வந்த திசை மொழிநோக்கி அஃதொப்பத்தமிழ்நிலத்து வழங்குவதென்று நகருவாருமுள்.]

இந்தி—1. இலக்குமி. 2. பூனை. [1. உனி.]

இந்திகை—1. அபராதத்திற்கலைகளிந்தி லொன்று. (சதாசிவ. கரு.) 2. சாந்தியாதித்தலை யிலேசிவத்தத்துவத்திலிருக்கும் பத்துப் புறங்க ளுள்ளொன்று. (சி.லி. கிரி. உக. உரை.)

இந்திகோபம்—சுயம்.

இந்திடம்—இவ்விடம். (உ-ம்.) “பொய்குன் றவேதியரோதிமுந்திடமிந்திடமும்” (திருக் கோ. உஉரு.) [இந்தவிடம் என்பது இந்திட மென்றாயிற்று.]

இந்தியக்கலிதம்—சுக்கிலக்கழிவு. (உ-ம்.) “இயலுறுபிரமசாரிபென் றுரைப்போளிர்தியக் கலிதஞ் செய்வானேல்” (சுத. ஞாந. எ. உஉ.)

இந்தியம்—இந்திரியம். (உ-ம்.) “உணர்வின் தியங்கனும்” (சி. சி. பர. உலோகா. ம. கூ.) [இந்திரியம், என்பதிலே “ரி” தொக்கது.]

இந்திரகணம்—கவிநாயகனுக்குப்பொருத்த முறச்செய்யுதாவின் முதற்செய்யுளின் முதற் சீர்வரும் வகைகளுள்ளொன்று. அது, தேமாங்கா ய்வாய்பாடாக மூன்று நேரகைவரப் பாவது. (உ-ம்.) “இந்திரகணமேபெருக்குச்செய்யும்” (இலக்கணவிள. அரு. உரை.) [உ.நா.மண]

இந்திரகம்—சபாமண்டபம். [உ.நா.கசு: உ.நா.—மேலான. கசு—ஒருவிருதி.]

இந்திரகாளியம்—யாமளேந்திரரென்னும் ஆசிரியராத்செய்யப்பட்ட ஓர் இசைத்தமிழ் தூல். (சிலப்.)

இந்திரகீலம்—1. இந்திரன்கொடி. 2. மந்த ரமலை. [உ.நா.கீல.]

இந்திரகோடணை—இந்திரவிழா. (உ-ம்.) “இந்திரகோடணையிந்தநகர்க்காணைவந்தேன்” (மணிமே. துயிலெழு. கரு.)

இந்திரகோபம்—தம்பலப்பூச்சி. (உ-ம்.) “இந்திரகோபநிறத்த” (சுர்மபு. வானவர் வாழ்க்கை. க.) [உ.நா.கோவ: உ.நா.—இந்திர னைத்தெய்வமாகவுடையகார். மொவ—பாது காப்பு. கர்க்காலத்துண்டாவதென்பதுபொருள். உ.நா.—மேலான. மொ.யிரபை. உ.நா. விருத்தி செய்தல்.]

இந்திரசந்தி—இந்திராணி. [உ.நா.சந்தி]

இந்திரசாபம்—1. இந்திரனுடையவில். 2. வானவில். (உ-ம்.) “தாலந்தனில்வந்ததொ

ரிந்திரசாபமென்ன” (அரிசு. நாட்டு. ௧௦.) [ஐ. ஐ. லா. வ.] இவ்வானவிலின் ரேற்றத்தைத்தேவர்களின் ரேற்றத்திற்குவமைகூறப்படும். (மணிமே.)

இந்திரசாரதி — இந்திரனுடைய தேர்ப்பாகன். (இவன் பெயர் மாதவி.) [ஐ. ஐ. லாராயி. ஐ. ஐ. லாராயி - தேர்ப்பாகன்.]

இந்திரசாலம் — 1. அறுபத்துநான்குலக்ருநாங்களுனொன்று; அஃது அற்புதங்களைக்காட்டுகிறேனென்று செய்யுந் கண்கட்டிவித்தையைக்கூறுதல். 2. ஏம்பு. 3. கண்கட்டிவித்தையுடைய இல்லாததொன்றையுள்ளதுபோற்காட்டும் வித்தை. (உ-ம்.) “அதிலாசையொழிந்தாரிந்திரசாலமென” (பாரத. நச்சு. ௧௧.) [ஐ. ஐ. ஜால: ஐ. ஐ. - ஞானேந்திரியம். ஜால - விலை.]

இந்திரசால் — 1. அழிஞ்சல். 2. இந்திரசாலவித்தைக்காரன்.

இந்திரசாலிகள் — இந்திரசாலவித்தைக்காரன். [ஐ. ஐ. ஜாலிக்.]

இந்திரசாவநுணி — பதினான்காவது மது. [ஐ. ஐ. லாவனிக்.]

இந்திரசிந்து — 1. இராவணனுடைய மூத்தமகனுடைய ஓரரக்கன். 2. கருடன். 3. கிருட்டிணன். [ஐ. ஐ. ஜி. தீ.]

இந்திரசிந்தம் — சிற்பநூலினொன்று. [ஐ. ஐ. ஸி. லு.]

இந்திரசுகந்தம் — நன்னரி.

இந்திரசுசம் — நொச்சில்.

இந்திரசேநன் — 1. அருச்சுனன்பேரனுடைய பரிசுவித்து ராசாவின் பிள்ளைகளுதுவரில் நான் காமகன். (மகாபாரத. ஆதி. ௧௪. அத்.) 2. சூரபன்மன்வரத்தாற்பெற்றுக்கொண்ட ஒருதேர். (உ-ம்.) “அவ்வண்டப்பரப்பினத்துமேருமவண்ண - தின்மடல்பெற்றநினைந்த வந்திரஞாலமென்னுந்தேருநல்கி” (கந்தபு. வரம்பெறு. ௨௧.)

இந்திரஞாலம் — 1. இந்திரசாலவித்தை. (உ-ம்.) “இந்திரஞாலவிதர்ப்பிறவித்துயரேருவதாகாதே” (திருவாச. திருப்படை. ௩.) 2. சூரபன்மன்வரத்தாற்பெற்றுக்கொண்ட ஒருதேர். (உ-ம்.) “அவ்வண்டப்பரப்பினத்துமேருமவண்ண - தின்மடல்பெற்றநினைந்த வந்திரஞாலமென்னுந்தேருநல்கி” (கந்தபு. வரம்பெறு. ௨௧.)

இந்திரதனுப்புடம் — பரிவேடபுடத்தைமன்ன

டலவிராசியுந்களைந்துநின்றநிலை. (விநாக. குணகுண. ௧௪.) [ஐ. ஐ. ய. ம. ௧௪. ஸ்ரீ. ஸ்ரீ. ஸ்ரீ.]

இந்திரநகை — கிழக்கு. [ஐ. ஐ. ஸ்ரீ. ஸ்ரீ.]

இந்திரநகரி — தணிகைநகரம். (உ-ம்.) “இந்திரநகர - வரமளித்திடலாலந்திரநகரி” (தணிகை. புராணவர. ௬௦.) [ஐ. ஐ. ந. ம. ஸ்ரீ.]

இந்திரநீலசைலம் — இந்திரநீலமலை. (உ-ம்.) “இந்திரநீலசையிலத்தின்” (பாரத. புட. ௭.) [ஐ. ஐ. நீலமெயலு.]

இந்திரநீலநிலதலம் — பத்மவெளிப்பாதாளத்துக்கும் அத்தற்குமேல் இடைவெளிக்கும் மேலாகவிருக்கிற ஒரு பாதாளம். (சுவதரு. கோபுர. ௨௮. உரை.)

இந்திரநீலம் — நீலரத்தினம். (உ-ம்.) “இந்திரநீலத்தாலொரு - திறலரியினையின்ச சிறப்பிற் செய்தனன்” (கந்தபு. வரைபுனை. ௨௦.) [ஐ. ஐ. நீலம்: ஐ. ஐ. - மேலான. நீலம் - பாலின் நடுவிலிட்டால் பால்முழுதும் அந்த நீலமயமாய்த்தோற்றுமென்பது.]

இந்திரப்பிரகரணம் — 1. இடியேது. 2. தச்சியின் முதுகெலும்பினாலய வச்சிராயுதம். [ஐ. ஐ. ப. ஸ்ரீ. ஸ்ரீ. ஸ்ரீ. - மேலாகக்கொள்ளப்பட்டது, அடித்தல், ஆயுதம்.]

இந்திரப்பிரகந்தம் — பஞ்சபாண்டவர்கள் வாசஞ்செய்திருந்த ஒரு நகரம். (அது பழைய டில்லிநகரம்.) [ஐ. ஐ. ப. ஸ்ரீ. ஸ்ரீ.]

இந்திரப்பிரியம் — பொதியமலையிலுண்டான மஞ்சணரிமுகள் சந்தம். [ஐ. ஐ. ப. ஸ்ரீ. ஸ்ரீ.]

இந்திரபதம் — இந்திரனுடையவுலகம். [ஐ. ஐ. ப. ஸ்ரீ. ஸ்ரீ.]

இந்திரபம் — வெட்பாலை. [இது காரகாலத்திற்கெழுப்படைவது.]

இந்திரபாஷாணம் — வைப்புப் பாஷாணமுப்பத்திரண்டினொன்று. [ஐ. ஐ. வ. ஸ்ரீ. ஸ்ரீ.]

இந்திரபுடம் — } வெந்தோன்றி.

இந்திரபுடம் — } வெந்தோன்றிப் பூண்டு.

இந்திரபுட்பை — வெந்தோன்றிப் பூண்டு. [ஐ. ஐ. ப. ஸ்ரீ. ஸ்ரீ.]

இந்திரபுடம் — வெந்தோன்றிப் பூண்டு. [ஐ. ஐ. ப. ஸ்ரீ. ஸ்ரீ.]

இந்திரபுரி — அமராவதி. (உ-ம்.) “இந்திரபுரியுமிந்திரப்பிரத்தமுமிரண்டும்” (பாரத. இந்திரப்பிரத்த. ௨௪.) [ஐ. ஐ. ப. ஸ்ரீ. ஸ்ரீ.]

இந்திரபுரோகிதன்—தேவகுருவாகிய வியாழன். (உ-ம்.) “இந்திரபுரோகிதனியம்புமொரு நூலின்” (சி. சி. பர. உலோகாயத. க.) [ஐத்யுபொரோகித.]

இந்திரம்—1. இரா. 2. கடப்பமம். 3. சம்புத்தீவின் நவகண்டங்களுளொன்று. 4. சிற்பதான்முப்பத்திரண்டினுள்ளது. 5. ஞானேந்திரியம். 6. தேகத்தினுள்வசிக்குஞ்சிந்து. 7. பாரதகண்டத்திலுள்ள எட்டுத்திவகளுளொன்று. (உ-ம்.) “இந்திரமேசேருகமே தாமிரமேயெழிற்கபத்தி - சந்தாமலி நாகமதே சவுமியமேகாநகிருவ-மந்தமலிவாருணமே யென வெட்டுமதித்திகெ” (சிவதரு. கட: சசு.) 8. மாயம். 9. மேனமை. உசிதம். (உ-ம்.) “இந்திரத்திருமா முடியேந்தியே” (கந்தபு. பட்டா. சு.) 10. மேலான அதிகாரம். 11. வண்டு. [ஐத்யு.]

இந்திரமகம்—1. கார்காலத்திலே தேவேந்திரனது மகிழ்ச்சியின்பொருட்டுச்செய்யப்படுக்திருவிழா. [ஐத்யு. 3 வு.] 2. தேவேந்திரனுடைய மகிழ்ச்சியின்பொருட்டுக் கார்காலத்திலே செய்யப்படும் ஒருயாகம். [ஐத்யு. 3 வு.]

இந்திரமபுழி—(சைகம்) தீர்த்தகரிலொருவர். (த. நி. போ. உள.)

இந்திரயாந்—இந்திராணி. [ஐத்யு - இந்திரன். ஜா. மி - மனைவி.]

இந்திரா—1. மேலான வகிகார முடையோர். (உ-ம்.) “இந்திரராகிப்பார்மேலின்பமுற்றினிதுமேலி” (கந்தபு. கடவுள்வா. ச.) 2. தேவர். (சிலப்பதி.)

இந்திரவலத்தம்—பயிர்முதவிய பச்சிலைகளை எரித்து ஒன்றுமில்லாமற் செய்யும் ஒருவகை எரிப்புச்சி. (சீவரட். உசு.)

இந்திரலோகரதம்—இந்திரஞாலத்தோர். (கந்தபு. வரம். உச. உரை.) [ஐத்யு. லோகரத.]

இந்திரவம்—சுருங்குவனை.

இந்திரவல்ல—1. கொத்தான், முடக்கொத்தான். (தைல. தைலவ. கசு - ஆம் பாட்டில் முடக்கற்றான் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.) 2. பாரிசாதக்கொடி. 3. பிரணைக்கொடி. (தைல.) [ஐத்யு. வு.]

இந்திரவாசம்—நெய்தற்கொடி. [ஐத்யு. வாலு.]

இந்திரவாமம்—நெய்தற்கொடி. [ஐத்யு. வாச.]

இந்திரவாருணி—பேய்க்கொம்மட்டிப்பூண்ட. [ஐத்யு. வாருணி. ஐத்யு. வாருண; உ-

இந்திரனுக்கும் வருணனுக்கும் இட்டமாக பூண்டு என்றபடி.]

இந்திரவாருணிகை—பேய்க்கொம்மட்டிப்பூண்டு. [ஐத்யு. வாருணிகா.]

இந்திரவிகுட்டம்—அமாவாசியென்னுந்திதி. (சூ. நிகண். க. அசு.) [ஐத்யு. ரவிசந்திரனுஞ்சூரியனும்கடியிருக்குங்காலம்.]

இந்திரவியாகரணம்—இந்திரன் செய்த ஸம்ஸ்கிருதபாஷையினிலக்கணம். [ஐத்யு. வியாகரண.]

இந்திரன்—1. அரசன். (உ-ம்.) “இந்திரனிருக்கை” (இராமா. கோலம். க.) 2. கடவுள். 3. கேட்டைநாள். (உ-ம்.) “இரவிதன்வாரத்துப்புட்டிணையிந்திரனிரந்துமுதம்” (விதாந. குணகுண. க.) 4. சுவர்க்கலோகத்தரசனுங்மேத்திசைப்பாலகனுமாகிய ஒரு தேவன். (உ-ம்.) “இந்திரை” பார். 5. தலைவன். (உ-ம்.) “உயர்வானவரிலிந்திரன்” (சுரு. மடி. நிருக்கல். கஉ.) 6. மிருகசீரிடநான். 7. மேலான அதிகாரமுடையோன். (உ-ம்.) இந்திரராகிப்பார் மேலின்பமுற்றினிதுமேலி” (கந்தபு. கடவுள். ச.) [ஐத்யு.]

இந்திரன்மைந்தன்—1. அருச்சுனன். 2. குரக்கரசனாகிய வாலி. 3. சயந்தன்.

இந்திரனுள்—கேட்டை. (சூ. நிகண். க. எரு.)

இந்திரனிருக்கை—அரசனிருக்குமாசகம். (உ-ம்.) “தேவியர்மருங்குழுவிந்திரனிருக்கைசேர்த்த” (இராமா. கோலம். க.)

இந்திரனா—1. பொன்னாங்காணி. (தைல. தைலவ. கசு.) 2. அமராவதி.

இந்திரா—இலக்குமி. (உ-ம்.) “இந்திராபதியவ்வியந்திரன்பெயராலிந்திரப்பிரத்தமென்றிட்டான்” (பாரத. இந்திரப்பி. கசு.) [ஐத்யு. ரா]

இந்திரபுட்சி—பார்வதி. [ஐத்யு. ராசு.]

இந்திராணி—1. இந்திரன் மனைவி. 2. நொச்சிப்பூண்டு. (தைல. தைலவ. கசு.) 3. கொச்சிவேர். (உ-ம்.) “மெருகுபலையாடமுண்டனிலியந்திராணி” (தைல. தைலவ. கசு.) 4. கொச்சிவேர்ப்பட்டை. (உ-ம்.) “அமுக்கிரி” பார். (தைல. தைலவ. சஉ.) [ஐத்யு. ராணி.]

இந்திராணிகாணி—பொன்னாங்காணி. (தைல. தைலவ. கசு.)

இந்திராணிகை—நொச்சிண்மரம். [ஐத்யு. ராணிகா.]

இந்திராணிப்பு—கையணியிறோறுப்பு.

இந்திராநுசன்—இந்திரன் தம்பி. அவர்; அதிமிகாகுப்பிற்றது வாமநாவதாரமெடுத்த வி

ஷ்ணுமூர்த்தி. [அநு. ரா. ௩; சு. ௩-௩-தம்பி.]

இந்திராபதி—விட்டுணு. (உ-ம்.) “இந்திரா” பார். [அநு. ரா. ௩; அநு. ரா. ௩; வதி - தலை வன்.]

இந்திராயுதம்—1. சுருங்குக்குதிரை. 2. வச்சிராயுதம். 3. வானவில். [2, 3. அநு. ரா. ௩.]

இந்திரர் — 1. அசுரன். 2. இராக்கதன். [அநு. ரா. ௩; அநு. ரா. ௩ - பகைவன்.]

இந்திராலயம்—காஞ்சினகரிலுள்ள இருபது சுவாலயங்களுளொன்று; அதிலே இந்திரன் சிவனைப் பூசித்து இந்திரபதம் பெற்றானென்பர். (கந்தபு. நகர. அக. உரை.) [அநு. ரா. ௩.]

இந்திராவரசன்— விட்டுணு. [அநு. ரா. ௩; அநு. ரா. ௩ - பின்பிறந்தோன்.]

இந்திரி — 1. காந்தம். 2. கிழக்கு. (உ-ம்.) “வந்தனன்வந்தனனென்று வாசகம்—இந்திரிமு தற்றிசையெய்திடுங்கேட்டன்” (இராமா. வாலி வதை. கூ.) 3. நன்னரி.

இந்திரியக்காட்சி — விடயங்களை நோக்கி யோமெறிவாகிய ஆன்மசிந்தி, ஞானேந்திரியங்களுறியாக, ரூபத்துலிய வஸ்துக்களை யறியுமிவ். (உ-ம்.) “உயிரிஞ்ஞெனர்வவாயிலொளியுருவாதிபற்றிச் - செயிருறுவிதம்பின்னித் தெரிவதிந்திரியக்காட்சி” (சி. சி. அளவை. கூ.)

இந்திரியக்கிராமம்—பஞ்சேந்திரியக்கூட்டம். [அநு. ரா. ௩; அநு. ரா. ௩ - கூட்டம்.]

இந்திரியகோசரம் — புலனுக் கெட்டியது. [அநு. ரா. ௩; அநு. ரா. ௩ - விடயம்.]

இந்திரியசமட்டி — இந்திரியங்களினது கூட்டத்திலேவியாபகமாயிருப்பது. (சி. சி. வ-று.) [அநு. ரா. ௩; அநு. ரா. ௩.]

இந்திரியசாபேட்சப்பிரத்தியட்சம் — ஞானேந்திரியத் துவாரத்திலே வஸ்துக்களை யறியுமிவ். (சி. சி. அளவை. க. சுவாக். உரை.) [அநு. ரா. ௩; அநு. ரா. ௩ - வாக். உரை.]

இந்திரியசாபேட்சம்—இந்திரியங்களினது வியால் விடயங்களையறிவது. (சி. சி. ஞான. ச. உரை.) [அநு. ரா. ௩; அநு. ரா. ௩ - வாக். உரை.]

இந்திரியசைதந்தியம்—இந்திரிய சைதந்திய வாகிகள். (த. சி. போ. சநு.) [அநு. ரா. ௩; அநு. ரா. ௩ - வாக். உரை.]

இந்திரியசைதந்தியவாகி—இந்திரியங்களே ஆன்மாவென்று வாதிக்கிறவன். [அநு. ரா. ௩; அநு. ரா. ௩ - வாக். உரை.]

இந்திரியஞாநம்—ஞானேந்திரியத்தினாற்பெறுமிவ். (உ-ம்.) “அயர்விவிந்திரியஞாநமம்புலன்சார்ந்துயிர்க்கண்-மயர்வறவந்தஞாநம்” (சி. சி. அளவை. கூ.) [அநு. ரா. ௩; அநு. ரா. ௩.]

இந்திரியத்துவாரம்—பொறிவாயில். இந்திரியத்ருசியதை—இந்திரியத்தாலியப் படுத்தன்மை. (வி. னரி, உருஉ.) [அநு. ரா. ௩; அநு. ரா. ௩ - காணப்படுதல்.]

இந்திரியநீக்கிரகம் — இந்திரிய மடக்கல். [அநு. ரா. ௩; அநு. ரா. ௩ - தடுத்தல்.]

இந்திரியநிபேட்சம்—எப்போதும் பந்தமில்லாத சிந்தியானது சுவாவாமாக்கச்சுலபதார்த்தங்களிலும் சேர்ந்தறிவது. [அநு. ரா. ௩; அநு. ரா. ௩ - வெகுகை.]

இந்திரியநுகரீக்சி—ஐம்புலதுகர்ச்சி. இந்திரியப்பிரத்தியட்சம்—பஞ்சேந்திரியக்காட்சி. [அநு. ரா. ௩; அநு. ரா. ௩ - காட்சி.]

இந்திரியபுலநம் — ஞானேந்திரிய கன்மேந்திரியத்துவங்களைவியுருக்கும் புலநங்கள். (த. சி. போ. சநு. பக்.) [அநு. ரா. ௩; அநு. ரா. ௩.]

இந்திரியபோகம்—இந்திரியங்களானுகரும் போகம். [அநு. ரா. ௩; அநு. ரா. ௩ - அதுபவம்.]

இந்திரியம்—1. அறிதலுக்கு அல்லது செய்தலுக்காகிய ஆன்மசிந்தித்திக்கருவி; அது. ஞானேந்திரியம், கன்மேந்திரியம், அந்தரீந்திரியம், என மூவகைப்படும். 2. இந்திரசம்பந்தமுடையது. 3. இந்திரதைசெய்யப்பட்டது. 4. கக்கிலம். [1, 2. அநு. ரா. ௩; 3, 4. அநு. ரா. ௩.]

இந்திரியலம்—வெட்பாலம். (உ-ம்.) நீர்ச்சித்திரம்போகியரணந்தந்தி பீசமிந்திரிய வஞ்சரம் வகைக்கு” (தைல. தைலம். ககசு.) [அநு. ரா. ௩; அநு. ரா. ௩.]

இந்திரியவிப்பிரத்திபந்தி — விபரிதக்காட்சி. [அநு. ரா. ௩; அநு. ரா. ௩ - கிரிவு.]

இந்திரியகோசரம்—இந்திரியங்களினாலியக்கூடாதது. [அநு. ரா. ௩; அநு. ரா. ௩ - வாக். உரை.]

இந்திரியாசங்கம்—இந்திரியவிஷயங்களிற் பற்றுகிறத்கல். [இதி-யாயஸம்; இதி-ய; க்ஷஸம்-கடாஸம்.]

இந்திரியாந்தக்கரண நிரபேட்சப்பிரந்திய ட்சம்—இந்திரியங்களுடும் அந்தக்கரணங்க ளோடுங்கடாமலறியுமுறிவு. அஃது, ஒருகால த்தம் மறைப்பில்லாமலிருக்கிற ஈசுவரசிற்சத்தி யினாலே ஆன்மா சிவாந்தத்தை அநந்தநியமாக அனுபவிப்பது. (சி. சி. அளவை. க. சிவாக்.) [இதி-ய; க்ஷக்கரண; கிரபபெக்ச; ப்ரக்யக்ச.]

இந்திரியாயதநம்—உடல். [இதி-யாயத ம்; இதி-ய; சூயதம். உறைவிடம்.]

இந்திரியாந்தசந்திக்ஷம்—இந்திரியத்தி ற்கும் பொருளிற்குமுண்டாகுஞ்சம்பந்தம். (தர் சகபா. கஉ.) [இதனாண்டாகுமறிவு பிரத்தி யட்சம்.]

இந்திரியாந்தம்—ஞானேந்திரியத்துக்கான விடயம். [இதி-யாயதம்; க்ஷ- விஷயம்.]

இந்திரியான்மநாநம்—ஞானேந்திரியமே ஆன்மாவென்றுகொள்குகிற அறிவு. (சி. சி. அ. கஉ. ஞானப்.) [இதி-ய; சூத; ஜாமா.]

இந்திரியான்மவாத்—1. இந்திரியப்புவனப் பேற்றினைமுத்தியென்றுசொல்கிறவன். (கூர் ரம்பு. பலவ. கசு.) 2. ஞானேந்திரியமே ஆன்மா வெனவாதிக்கிறவன். (சி. சி. க. க. சிவாக்.) [இதி-யா துவாதி.]

இந்திரியான்மைகதேசவாத்—பஞ்சேந்திர ியங்களில் ஒவ்வொன்றும் ஓரான்மாவெனவா திக்கிறவன். (சி. சி. க. க. சிவாக்.) [இதி-யா து; வனகதேசு; வாதி.]

இந்திரேகம்— } வெட்பாலை.

இந்திரேபம்— } வெட்பாவட்டை.

இந்திரேயம்—வெட்பாவட்டை.

இந்திரை—1. அரிதாரம் 2. இந்திரன்மனை வியாகிய இந்திராணி. (உ-ம்.) “இந்திரையிந்தி ரனெண்ணிறவத்தேரார்” (சேதுபு. மங்கள. க.) 3. இலக்குமி. (உ-ம்.) “இந்திரையினுமெழிலா ன்” (அரிச்ச. பு. விவாக. க0.) [இதி-யா.]

இந்திரைகீதமுத்தான்—மூதேவி. (சு. நிக ண். க. கசு.)

இந்திரைகேள்வன்—திருமால். (உ-ம்.) “இ ந்திரைகேள்வனோடுபேரமர்புரிந்தவெல்லோ” (சு ந்தபு. திக்குவிசய. அக.)

இந்தீவரம்—1. கருங்குவளை. 2. நெய்தற் கிழங்கு. (தைல. தைலவ. கசு.) [இதி-வர.]

இந்தீவரம்—1. கருங்குவளை. 2. கருநெய் தல். [இதி-வர.]

இந்து—1. இந்துப்பு. (தைல. தைலவ. அரு ம்பத.) 2. எட்டி. (உ-ம்.) “இந்துசிரந்துமசாயிரு சந்திர” (தைல. தைலவ. கசு.) 3. கர்ப்பூரம். 4. கரடி. 5. கரி. 6. கௌரிபாஷாணம். 7. சந்திரன். 8. சந்திராதி. 9. பச்சைக்கருப்பூரம். 10. மிருக சரிடம். (உ-ம்.) “இந்திரன்” பார். 11. யாகம். (நிருத்தம்.) [8, 7, 9, 10. இது.]

இந்துகமலம்—1. வெண்டாமரை. 2. வெ ள்ளாமல்.

இந்துகாந்தம்—சந்திரகாந்தக்கல். (உ-ம்.) “இரவிகாந்தம்” பார். [இது-காண்.]

இந்துசநகன்—1. அக்கிரிதேவன். 2. அத் திரிமுநிவன்.

இந்துசேகரன்—சிவன். (உ-ம்.) “இந்து சேகரனமுனம்” (பிரமோத்தர. பஞ்சாட். இ.) [இது-செபெர; செபெர-முடி.]

இந்துதலம்—சந்திரன்கலை. [இது-தல; இது- தல - பிரிவு.]

இந்துதேசம்—சந்துதேசம்.

இந்துஸ்தாநம்— } ஒருபாடை.

இந்துஸ்தாந்— }

இந்துப்பு—ஒருமருந்துச்சரக்கு. (உ-ம்.) “தி ரியட்சி” பார்.

இந்துபம்—மிருகசரிடநான். [இது-ஹ; இது- ஹ - நட்சத்திரம்.]

இந்துமதி—1. அசனென்னுமரசனுடைய மனைவி. இவள், வீதர்ப் ராசன் சகோதரி. (உ-ம்.) “மழவிற்பிறைக்கீழ்வைத்தன்னமடனோ க்கிந்துமதியெனுமோ- மழகைப்புதுப்பித்தமுக ட்டி” (இரகு. மாலே. சஎ.) 2. பூரணை. [இது- 2. கி. 2. கி - உடையது.]

இந்துமாரம்—கடம்பு.

இந்துரத்திநம்—முத்து. [இது-ரத்தி.]

இந்துரம்—எலி. [இது-ர; உகரம், இகர மாய்த்திரிந்ததென்ப.]

இந்துரவிகூட்டம்—அமாவாசை.

இந்துரேகை— } சந்திரகலை. [இது-ரே-

இந்துலேகை— } வரி.]

இந்துலோககம்—வெள்ளி. [இது-லோ- வகம்.]

இந்துவாரி—சாத்தாவாரிக்கொடி.
இந்துளி—நெல்லிமரம்.
இந்துளம்—1. கடப்பமரம். 2. நெல்லிமரம்.
இந்துளி—நெல்லிமரம்.
இந்துறு—இலந்தை.
இந்தோளம்—1. ஊசல். 2. ஓரிதாகம்.

[விறொடொட.]

இந்நாள்—1. அண்ணியகாலம். 2. இன்று.
இந்நீ—1. அத்தநாள். 2. அகிபதி. 3. அரசன். 4. சந்திரன். 5. சூரியன். 6. தைரியவான். 7. வல்லபமுடையோன். [ஐ.ம்.]

இப்படி—1. இந்தப்படி. 2. இவ்வண்ணம். (உ-ம்.) “இப்படியிலிப்படிவம்பாவருளரென்ன” (திருவாத. குதிரையிட்ட. கசு.)

இப்பந்தி—1. உலோபி. 2. பலவீனன். 3. பேடி. 4. வகைதெரியாதவன்.

இப்பந்தியாடு—ஒருவகையாடு.

இப்பரி—மூன்றாம்வருணத்தவராகிய வைசியவகுப்பார். (சூ. நீகண்ட. உ: உரு.)

இப்பால்—இந்தப்பக்கம், இந்த இடம். (உ-ம்.) “இப்பாலிவ்வாரேமருஞ்செய் திவனிப்பூதமினி தெழுப்ப” (பாரத. நச்சு. கசு.) 2. இனி. (உ-ம்.) “மகபதியிருந்தனனிப்பான்—முன்னமேகியவசமுதி” (கந்தபு. சூரனர. க.)

இப்பி—1. சங்கு. 2. சிப்பி. (உ-ம்.) “தூறையிடையுற்றங்குமிப்பி” (இராமா. நாட்டு. க.)

இப்புறம்—இப்பக்கம். (உ-ம்.) “இப்புறவுலகிலுள்ளார்யாவரும்” (கந்தபு. தேவகிரி. கூ.)

இப்போது—இப்பொழுது. (உ-ம்.) “எப்போதோதெரியாதேயிப்போதேதான்” (தாயு. ஆகார. கூ.) [இ-இந்த. போது-பொழுது.]

இபங்கம்—புளிமா.

இப்பாலகன்—யாண்ப்பாகன். [ஐ. ஊவா. உக.]

இப்போதம்—பத்து வயதுடைய யாணை. [ஐ. ஊவொதம்.]

இபம்—1. மரக்கோடி, மரக்கிளை. (உ-ம்.) “இப்பம்புகோட்டினுமிபமுக்கநேத்தலானு” (சுணிகைபு. நந்தியுப. ஏசு.) 2. யாணை. (உ-ம்.) “சேனையிபமுக்கமற்றவிழுவன” (பாரத. ஆரும் போ. உள.) [ஐ. ஊ.]

இபாரி—சிறக்கம். [ஐ. ஊாரி: ஐ. ஊ-யாணை. சாரி - பகை.]

இபி—பெய்யாணை. [ஐ. ஊ.]

இபேரம்—பதினான்குவயதுள்ளயாணை.

இம்பர்—1. இவ்விடம். (உ-ம்.) “மந்தணமு

ரைக்கலுற்ற—லிம்பர்மற்றியாதுசொல்லவிளைஞரையழைத்ததென்றான்” (பாரத. கிருட்டிண. களஞ.) 2. இவ்வுலகத்தள்ளார். 3. இவ்வுலகம். (உ-ம்.) “இம்பர்வாரியெழுந்ததுபோன்றதே” (இராமா. ஆற்று. கூ.) 4. பின். (உ-ம்.) “நெட்டெழுத்திம்பரொற்றுமிக்கதோன்றும்” (தொல். எழுத்ததி. ககசு. நச்சி.)

இம்பரார்—இவ்வுலகத்தார். (உ-ம்.) “இம்பராரநெடுகினார்” (பாரத. இரண்டாம்போ. ச.)

இம்பரூம்பர்—1. பிராமணர். (உ-ம்.) “இம்பரூம்பர்தங்குலம் வவ்விடார்” (சேதுபு. கவிசம்பு. கூ.) [பூசுரர் என்றபடி.] 2. இவ்விடமும் மேலிடமுமாம்.

இம்பி—கருந்தினை.

இம்பில்—ஒருவிளையாட்டு. (பாடுதுறை. கூ.சு.)

இம்பூறல்—சாயவோர். [இஃது, “இரும்பூறல்” என்பதன் மருஉ.]

இம்பூறச்சீக்களந்தி—ஒரு பூண்டு.

இம்படி—யாணை.

இம்பி—1. அறம். 2. ஒன்றென்னுமெண்ணின் பந்திலட்சத்தெழுபத்தையாயிரத்திருநூற்றியொருபக்காகிய ஒரு கிற்றெண். (ஆறு முகநாவலர் பாலபாடம்.) 3. துண்மை. 4. புலம். 5. பொன்மை. 6. மத்தக்காய்ப்புல்லரிசி. (உ-ம்.) “இம்மியரிசித்துணையானும்வைகலு - தும்மிலியைவகைகொத்துணமின்” (நாலடி. ஈகை. ச.) (சந்தா.)

இம்மெனல்—1. இம்மெனுமதுகரணவோசை. (உ-ம்.) “இம்மென்ப-பெய்யவெழிலிமுழங்குந்திசையெல்லாம்” (நாலடி. சூ. உ.) 2. விரைவையுணர்த்துமொருகுறிப்புச்சொல். (உ-ம்.) “ஏறுடைமுதல்வன்மைந்தனம்மென வங்கடசென்றான்” (கந்தபு. சூரப. வதை. உசரு.)

இம்மை—1. இந்தவுலகம். (உ-ம்.) “இம்மையேயிரெட்டாண்டெய்தி” (சி. சி. அ: கஉ.) 2. இப்பிறப்பு. (உ-ம்.) “இம்மையம்மைமறுமையென்னவிசைந்துமாமறைகூறிய - மும்மையுந்தெளிவரும். (அரிச்ச. பு. இந்திர. க.) 3. இம்மையிலின்பம். (உ-ம்.) “இன்மையெனவொருபாவீமறுமையு-மீம்மையுமின்றிவரும்” (வன். கபசுஉ.) (ஆகுபெயர்.)

இமகிரணை—சந்திரன். (உ-ம்.) “சீரருக்கனிமகிரணன்வருணனோனோ” (ஞானவா. தாசூர. உஅ.)

இமகிரி—இமயமலை. [விறிடுவிரி: விறிடுபனி, விரி. - மலை.]

இமசாநு—1. இமயமலை. 2. இமயமலையின்

மேற்பரப்பு. [விறிவலாடா: விறி - பணி. வலாடா - மலைமேற்பக்கம்.]

இமப்பிரக்தம்—இமயமலை. [விறிபுஷு: விறி - பணி. புஷு - இருப்பிடம்.]

இமப்பிரவை — ஏழ்க்கரவட்டத்தொன்று; அது: குளிர்ப்பிக்குந்தவிடம். [விறிபுஷா.]

இமபடி—சூரியன். [விறிபடி: விறி - பணி. படி - மறைப்பது. பணியினுள்மூடப்படுவதென்றபடி.]

இமம்—1. இமயமலை. 2. இரவு. 3. உறைந்தபனி. 4. குளிர். 5. சந்தனம். 6. பனி. 7. பொன். 8. முத்து. [விறி.]

இமயம்—1. இமயமலை. (உ-ம்.) “போயினனிமயத்தில்” (கந்தபு. தவங்கா. கூ.) 2. மைநாகபருப்பம். [விறிபய: விறி - பணி. ய - அடைதல்.]

இமயவல்லி—பார்வதி. (உ-ம்.) “கற்புதியிமயவல்லி” (கந்தபு. நகரப. க0ச.)

இமயவில்—1. இமயமலையிடத்துப்பிறந்த மூங்கிலாகியவில். (உ-ம்.) “இமயவில்லாங்கியவீர்ஞ்சடையந்தணன்” (கலித். கூஅ.) 2. மேருமலையாகியவில். (சிந்தா. குணமாலையாரி. ககக.) [நச்சினார்க்கினியர், இமயம், மலைக்கரசாதலின் அதன்பெயர் ஏனாமலைக்கும் பெயராகுமெனக்கூறுவர்.]

இமயவில்லி—சிவன். (உ-ம்.) “எழுந்தருளிமயவில்லியைக்காணவீணவியிப்பனிப்ப” (சீகாழி. சேட. உஎ.) [மேருவைவில்லாகவளைத்தவரென்றபடி.]

இமலம்—மரமஞ்சள்.

இமவத்—1. இமயமலை. 2. பணியையுடையது.

இமவந்தம்—இமயமலை. (உ-ம்.) “இமவந்தந்தொடங்கியிருங்கடலளவும்” (நாலாயிர. தங்கை. ச.) [பணியையுடையதென்றபடி.]

இமவந்ததன்—மைநாகபருப்பம். [விறிவத் - இமயம். வஸுத - பிள்ளை.]

இமவந்ததை—1. கங்காநதி. 2. பார்வதிதேவி. வஸுதா - மகள்.]

இமவாங்கை—பச்சைக்கருப்பூரம். (உ-ம்.) “அமிர்தை” பார். (தைல, தைலவ. கூச.) [விறிவாலுக்கா.]

இமவான்—இமயமலை. 2. மலையரசன். (உ-ம்.)

“கயிலாயருக் கன்றிமவானளித்த கனங் குழையே” (அபிராமி. கூக.)

இமாசலம்—இமயமலை. [விறிசாலு.]

இமாசலை—உமாதேவி. (உ-ம்.) “என்றிமாசலைவரணுவந்தளித்தனன்” (உபதேச. திருமால். கூக.)

இமாலயம்—இமயமலை. [விறிசாலய.]

இமீசை—1. கொல்லுதல். 2. தீங்கு. (உ-ம்.) “பொய்யிலாரியிசைசெய்யார்” (நல். பாரத. ஆசார. கூ0.) 4. வருத்துகை. [விறிவலா.]

இமீர்தல்—1. ஒலித்தல். 2. முரித்தல். 3. மொய்த்தல்.

இமீல்—எழுத்துத்திமில். (உ-ம்.) “துளங்கிமினல்லேறு” (மலைபடு. கூக0.)

இமீழ்—1. இமீழென்னேவலும், தெரிநிலைவீணப்பகுதியும், வீணத்தொகையும். 2. இனிமை. 3. ஒலி. (உ-ம்.) “இமீழ்கொண்ட” (மலைபடு. உகக.) 4. கயிறு. (சிந்தா.) 5. பறை.

இமீழ்த்தல்—1. ஒலித்தல். 2. கட்டல். 3. கொப்பளித்தல்.

இமீழ்தல்—1. இனிதாதல். 2. ஒலித்தல். (உ-ம்.) “புனளிநாமிமீழும்புகழ்சால்வீணையல்” (புறநா. கதி.) 3. கக்குதல். 4. முழங்கல். (உ-ம்.) “அகலருவானத்திமீழ்த்தினிதிசைப்ப” (மதுரைக்கா. உகஎ.)

இமீழ்சை—இயமரம், ஒருவகைப்பறை. (உ-ம்.) “கோடுமுழங்கியிழ்சையெடுப்பும்” (பதிற்று. நூ0.)

இமை—1. அற்பம். 2. இமைத்தல். [முதனிலைத்தொழிற்பெயர்.] 3. இமை யென்னேவலும், தெரிநிலைவீணப்பகுதியும், வீணத்தொகையும். 4. ஒரு மாத் திரைப்பொழுது; அஃது: இயற்கைமகனது கண்ணிமையிரண்டும் அவனதுகுறிப்பின்றி ஒருகாற் கூடிநீங்கின காலக்கழிவு. (உ-ம்.) “கண்ணிமைநொடியெனவல்லவேமாத் திரை- துண்ணிதிணுந்நதோர்கண்டவாளே” (தொல். எழுத்தி. எ. நச்சி.) 5. கண்விளிப்பு. (கு. நிகண். உ. கூச.) 6. கரடி. 7. மயில்.

இமைத்தழிவு—கண்ணிமையில் வருட ஒருவகைக்குத்துநோய்.

இமைகொட்டல்—இமைத்தல்.

இமைத்தல்—1. ஒளிசெய்தல். (உ-ம்.) “அசுலாமினினைவிரவனவிமைப்ப” (திருமுருகு. அஅ.) 2. கண்களினிதழ்களிரண்டிழையுக்குலித்தல். 3. கண்ணிமைத்தல். (சிந்தா. முத்தி. கூக.) 4. சுருங்குதல். (உ-ம்.) “இமையாக்கரு

ங்கண்முலோதாங்கி" (கூர்மபு. அந்தகா. ககசு.)
5. விளங்குதல். (இங்குது.)

இமைப்பிலர்—தேவர். (உ-ம்.) "பரந்திரி
ன்னையிமைப்பிலிமைப்பிலர்பதம்" (சேதுபு.
தேவிபுர. ௫௮.)

இமைப்பு—1. இமைத்தல். (உ-ம்.) "அந்த
ரஞ்சந்திராதித்த-ரிமைப்பிலர்திரிவர்" (இராமா.
நகர. கூ.) 2. இமைப்பொழுது. (உ-ம்.) "இமை
ப்பினிற்செல்லுக்க வுன்னின்- மூரலாலிவன்"
(கந்தபு. சூரபன்மன்வதை. எசு.) 3. ஒளி, விள
க்கம். (உ-ம்.) "மின்னுறுழிமைப்பிற்சென்னிப்
பொற்பு" (திருமுரு. அரு.)

இமைப்பொழுது—கணப்பொழுது.

இமையம்—இமயமலை. (உ-ம்.) "என்டரு
மிமையமும்" (கந்தபு. பார்ப்பதி. கக.) [போலி.]

இமையவர்—வானோர். (உ-ம்.) "என்ற
சையும்வானிகின்மலிமையவர்" (பாரத. மணி
மான். ௫க.)

இமையவர் வேந்தன்—இந்திரன். [இமை
யவர் - தேவர். வேந்தன் - அரசன்.]

இமையார்—தேவர். (உ-ம்.) "இமையாரின்
வாழ்நிலம்" (வளர் ௧௦௬.) [இமைத்தலில்லாதார்
என்றபடி.]

இயக்கம்—1. அசைதல், இயங்குதல் (உ-ம்.)
"என்பியக்கங்கண்மெழந்தரார்" (நீதிநெறி.
அள.) 2. இந்திரன்மண்டபம். 3. இயக்கஞலத்
தார். 4. செய்குதல். 5. பாக்கியம். 6. பிரகாசம்.
7. பெருமை. 8. பலம். 9. போதல். 10. மல
சலங்கழிதல். (உ-ம்.) "சுயரியக்க- நடைவழிச்
சாம்பரானிலைநீர்நள்ளுறவியிடுத்தல்" (காஞ்சிபு.
ஒழுக்க. சஉ.) 11. மிகுதி. 12. வடதிசை. 13.
வழி. (உ-ம்.) "வெயிற்முற்றத்தருமமின்னலியக்
கத்து" (மலைபடு. ௧௭௪.)

இயக்கர்—கந்தருவர். (உ-ம்.) "இயக்கர்தத்
குலத்துளான்" (இராமா. தாடகை. உசு.) [இ
வர்கள் பதினெட்டுக் கணங்களு ளொரு வகை
யர்.]

இயக்கர்கோமான்—குபேரன்.

இயக்கல்—1. செலுத்தல். (உ-ம்.) "அநில
னையுமியக்கி" (சிவப்பிர. உ: உரு.) 2. தொழிற்
படுத்தல். (உ-ம்.) "சூரலா-னீடுத்திரியியக்கி
யும்" (கந்தபு. வள்ளி. உகசு.)

இயக்கள்—1. ஒலையுந்தத் பூதப்பாண்டிய
னுடையாண்பருளொருவன். (உ-ம்.) "வெஞ்சி
னவியக்கனும்" (புறநா. எக்.) 2. கந்தருவன்.
3. நாய். (நிகண். கக: ௧௦௨.) [யக் - வண்
க்கம்.]

இயக்காதிபர்புவநம் — பிரதிட்டாகலையி

லேவாயுத்தத்துவத்திலிருக்குமொருபுவநம். (சி.
சி.அ: எ. மறை.) [யக்ஷி: சுயிபு: லுவவத்.]

இயக்கி—1. ஆரியாங்கனை. (சிலம். அடை
க்கல். ககசு.) 2. ஒலிப்பித்து எனப்பொருள்ப
டும் ஒரு வினையெச்சம். (உ-ம்.) "கோமொவர்
வைத்துக் கொடுமணியியக்கி" (திருமுரு. உசு.)
3. காந்தருவப்பெண். 4. குபேரன்மனைவியாகி
ய ஒருபெண். 5. தருமதேவதை. (சூ. நிகண்.
க: கூ.) [1, 3, 4, 5. யக்ஷி.]

இயக்கிமார்—இயக்கஸ்திரீகள். (உ-ம்.) "சந்
துஞ்ஞமலயச்சிலம்பர்தவம்புரிந்தவியக்கிமார்க்-க
ந்தநாலிருசித்தித்தந்ததைந்தனம்" (திருவிளை.
விடையி. க.)

இயக்கிணி—குபேரன்மனைவி. துர்க்கயின்
பரிவாரதேவதைகளிலொன்று.

இயக்கிணி—கண்டங்கத்தரிப்பூண்டு.

இயக்கு—1. அசைவு, செலவு. (உ-ம்.) "நீரி
யக்கன்னிரைசெல்லெனெடுந்தேர்" (மலைபடு.
ருக.) 2. இயக்கென்னேவலும், தெரிநிலைவி
னைப்பகுதியும்.

இயக்குதல்—1. இயங்குவித்தல். 2. ஒலிப்
பித்தல். (உ-ம்.) "கோமொவ்வைத்துக்கொடு
மணியியக்கி" (திருமுரு. உசு.) 3. செலுத்தல்.
4. நடத்தல், வழிபோக்குதல். (உ-ம்.) "இயந்
குநர்" பார். 5. பழக்குதல்.

இயக்குநோதம்—1. அசுணப்பறவை. (இ
ராசவைத். ௭௦.) 2. ஆலமரம். (சூ. நிகண். ச: கசு.)

இயங்கல் — 1. இயங்குதல். 2. சஞ்சரித்
தல். (உ-ம்.) "பீணைசெல்வமாணபின் நியங்கலி
வைமூன்றும்" (திரிக. அஅ.)

இயங்காத்திகை—(சரணல்) சூரியதிசை.

இயங்காத்திணை—தானுயிடம் விட்டுப்பெ
யரவியலாதசாரிப்பொருள். [இயங்கா - தானு
யசைதல்லல்லாத. திணை - சாதி.]

இயங்கியற்போருள்—தாமாயியங்குந்தன்மை
யையுடையபொருள்; அவை: தேவர், மனிதர்,
விலங்கு, பறவை, உயர்வன, நீர்வாழ்வனவாகிய
சரப்பொருள்கள். (சைவவிலு. கூ. ப்.)

இயங்கு — 1. இயங்கென்னேவலும், தெரி
நிலை வீணப் பகுதியும், வீணத் தொகையும்.
(உ-ம்.) "கல்லியங்குருநுருமநக்கையர்" (இ
ராமா. வரைக். கூ.) 2. ஒருமுட்செடி.

இயங்குதல்—1. அசைதல். 2. உலாவல்.
3. ஒளிசெய்தல். 4. தங்கல். 5. நடத்தல். 6.
போதல். 7. வலிகுறைந்தமூச்சுநிகழ்தல்.

இயங்குதிசை—(சரணல்) பூரணதிசை.

இயங்குதிணை — தானுயிடம்விட்டுப்பெயரு

ஞ்சாதிப்பொருள். [இயங்கு - தானாயசையும், நினை - சாதி.]

இயங்குநர்—வழிபோவார். (உ-ம்.) “இடுக்கண் செய்யாதியக்குநரியக்கும்” (மலைபடு. கஅ.)
இயங்குபடையரவம்—(பொருளிலக்கணம்) வஞ்சித்திணையின், கரு, துறைகளுள்ளொன்று. அஃது, இயங்குகின்றபடையெழுச்சியினர்ப்பரவம். (தொல், பொருநாதி. சுரு.)

இயசமாநன்—1. குடும்பத்தலைவன். 2. குருவைக்கொண்டு யாக்குச் செயல்க்கிறவன். 3. செல்வமுடையவன், போஷகன். 4. யாக்குச்செய்திவன். [யஜாராதி: யஜவீர் =யாகம். யஜ-வணங்குதல், கணப்படுத்தல்.]

இயசுரு—யசர்வேதம். [யஜுவீர்.]

இயசரு—யசர்வேதம்.

இயத்தநம்—1. பிரயாசம். 2. முயற்சி.

இயத்தநம்—1. ஆயத்தம். 2. கருவி. 3. பிரயாசம். 4. முயற்சி. [யது.]

இயந்திரம்—1. ஆலை. 2. (சோதிடம், மாந்திரிகம்.) சக்கரம், பொற்றகடுமுதலியவற்றிலே வட்டஞ்சுதுரமுதலிய பல வடிவக்கோடுகள்கீறி அவற்றிடையே பீசாக்கரமுதலிய மந்திரங்களெழுதித்தேவசாந்தியத்தின்பொருட்டுப்பூசை செய்யப்படுஞ்சக்கரம். 3. தேர். 4. நீரிறைத்தல், அச்சுத்தல், சீலநெய்தல் முதலிய விசேடகிருத்தியங்களைச் செய்யத்தக்கபல உறுப்புக்களுமமைத்து இயற்றப்படுகிற கருவி. 5. மதி லுறுப்பு. [யனூ - முயற்சியினுடைந்துகாப்பது.]

இயந்திரி—இத்திரமரம்.

இயந்திரித்தல்—இயந்திரத்திலிட்டமர்த்து தல். (உ-ம்.) “இக்கெனவேசெக்கிடைப்பிடியந்திரிப்பர். (சிவதரு. சுவர்க்க நரக. கசக.)

இயந்தை—மருதயாழ்த்திறம்.

இயம்—1. ஈ. 2. ஒலி. 3. சொல். 4. மிருதாரசிங்கி. 5. வாச்சியம்; அது, கொட்டுவன், ஊதுவன், எழுப்புவன் என்னுந்தொடக்கத்தனவற்றிற்கெல்லாம் பொதுவாம். (உ-ம்.) “இயங்குளார்த்திடுமோதையும்” (கந்தபு. திக்குவி. உச.) (தொல், சொல். சசு. சேன.)

இயம்பல்—1. ஒலித்தல். (உ-ம்.) “தொல்லை வேழஞ் - செய்யுற்றியம்பிமுருகேசன்முன்னென்றதன்றோ” (கந்தபு. திருவிளை. சஅ.) 2. சொல்லல். (உ-ம்.) “இன்னணயியம்பலும்” (கந்தபு. பார்ப்பதி. ச.) 3. வாச்சியமுடிக்கல். 4. வாச்சியமொலித்தல். (உ-ம்.) “வென்திகெழு

தொண்டகம்வியன் துடியியம்ப” (கந்தபு. வன். கட.)

இயம்புணர் தூய்பு—நெடுவங்கியமென்னும் வாத்தியம். (ஐங்குறு.)

இயம்புதல்—சொல்லுதல்.

இயம்புதல்வேட்கையுலமை—உவமாலங்காரத்தினொருவகை; அது, பொருளை இன்னதுபோலுமென்று சொல்ல என்னுள்ளம் விரும்புகின்றதென்று ஒருவாச்சொல்வது. (வ-து.) ‘மடுத்ததைந்தாமரைரின்வாண்முகத்திற்கொப்பென் - நெடுத்தியம்பவேண்டுகின்றதின்னு” (தண்டி. நக.)

இயமகணம்—இயமகிங்கிரர்.

இயமகம்—ஒரெழுத்துமுதற் பத்தெழுத்திராய் ஒரடிபோல நான்கடியும் வரப்பாடுவது. (தண்டி. கசு. உரை.)

இயமகாயியமகம்—மடக்கலங்காரத்து னொருவகை. அஃது, ஒரு சொல்லானே நான்கடியும்படக்கிவருவது: “உமாதரனுமாதர - னுமாதரனுமாதர - னுமாதரனுமாதர - னுமாதரனுமாதர - னுமாதரனுமாதரன்” என்பதிற்போல. (தண்டி. கசு. உரை.)

இயமகிங்கிரர்—இயமதுதர். [கிங்கிரர்-பணிபுரிவோர்.]

இயமதுதன்—1. நமனுடையபணிபுரியுந்தன். 2. பாம்பினது நான்கு நச்சுப்பற்களினென்று. (உ-ம்.) “கவிமருநாலெயிற்றுக்கும்-பேர் சொல்வேன்காளிகாளாத்திரியமன்யம் தூதனம்” (சித்தரா. க.) [யரி-குட.]

இயமதுதி—பாம்பினதுநச்சுப்பற்களினென்றாகிய யமதுதன்.

இயம்படர்—இயமதுதர். (உ-ம்.) “சங்கையிலாவகையம்படராலுயிர்தளர்பொழுது” (பாரத. கரு-மோர். க.) [யரி-ஹட்டி: ஹட்டி - படைவீரர்.]

இயமம் -- அட்டாங்க யோகத் தொன்று; அது: கொல்லாமை, வாழ்மை, கள்ளாமை, பிறர்மனைவியாரையும் பொதுமகளிரையும் விரும்பாமையாகிய ஆண்டகைமை, இரக்கம், வருசனையிலாமை, பொறையுடைமை, மனங்கலங்காமை, அற்பாகாரம், சுசியுடைமையென்னும் பத்துமாம். (சைவலி. உசு.)

இயயயோகம்—அட்டாங்கயோகத்தொன்று. (உ-ம்.) “இயமம்” பார். [யரியோ. ம.]

இயமரம்—ஒருவகைப்பறை. (பதிற்று. ௫௦. உரை.)

இயமன்—1. அரவினநான்குநச்சுப்பற்களினென்று. (சித்தரா. க.) (உ-ம்.) “இயமதுத

ன்” பார். 2. மரணத்துக்கு அதிகாரியும், நரகத்துக்கு அரசனும், தெற்குத்திசையிலிருப்பவனுமாகிய கூற்றுவன்.

இயமாநகணம்— கவிநாயகனுக்குப்பொருத்தமுற்செய்யுதலின் முதற்செய்யுளின்முதற்சீர்வரும்வகைகளுளொன்று. அது தேமாங்காய் வாய்பாடாக மூன்று நேரசைவரப்பாடுவது. (இது இந்திரகணமெனவும்படும்.) (வீரசோ. யாப்பு. ௧௩. உரை.) [பஜஜோ. ௩. மணம்; பஜஜோ. ௩ - இந்திரன்.]

இயமான—1. இந்திரன். 2. உயிர். (உ-ம்.) “இருநிலைமையுத்தியாகிநீருமாகியமரையெறியுங்காற்றமாகி” (தேவரா. பொது. நின்றதிருத். க. திருநாவு.) 4. குடும்பத்தலைவன். 5. யாக்குச் செய்விப்போன். [பஜஜோ. ௩: பஜீ - வணங்குதல்.]

இயமான—எசுமான்.

இயல்—1. ஆகமம். (உ-ம்.) “இயலோதே” (சைவச. பொதுவி. ௧. ௪௪.) 2. இசை. 3. இயலென்னேவனும், தெரிநிலை விரிசு பருதியும், விரிசுத்தொகையும். (உ-ம்.) “இயதே” (ஐங்குறு.) 4. இயற்கை. (உ-ம்.) “என்றிவை யாதியாயவியுமருணமுடையனாகி” (திருவிளை. உக்கிரபா. ச. ௩.) 5. இயற்றமிழ். (உ-ம்.) “இயல்வாணம்” 6. இலக்கணம். (உ-ம்.) “இயன்மேனிகொண்ட” (திருவிளை. வரகுண. ௨.) 7. ஒழுக்கம். 8. ஒழுங்கு. 9. ஒத்து. (உ-ம்.) “எழுத்தியல்” 10. குணம். (உ-ம்.) “அந்தப்பெரிய லாணியீதி” (நூர்வா. வைராக். ௪. ௪.) 11. கூறுபாடு. 12. சாயல். (உ-ம்.) “இயல்புடைபெயர்வன” (இராமா. நாட்டு. ௪. ௨.) 13. தமிழ். (உ-ம்.) “இயலேசாயலுந்தமிழ்நடையுமாகும்” (சூ. நிகண். ௧௧. யகரவே. ௧.) 14. தன்மை. (உ-ம்.) “சுரத்தியல்புதலும்” (அகப்பொ. ஒழிபி. ௮.) 15. நடை. (சூ. நிகண். ௧௧. யகரவே. ௧.) 16. பொருத்தல். (உ-ம்.) “கமழையெழுந்தமீன் னியற்சடைமாதவர்” (திருவிளை. குண்டோ. ௨.) [இது முதனிலைத்தொழிற்பெயர்.] 17. விதி.

இயல்பளவை—பலபொருள்கொள்ளக்கூடாத ஒருசொல்லாற்கருதியபொருள் இஃதெனச் சொல்பவனது குறிப்பாலறிதல்: அது; மாபூதத்தென்று ஒருவன் சொல்ல, பூத்ததென்னுங் குறிப்பிலே மாமரமேபூத்ததென்றறிதல்போலவது. (சி. சி. அளவை. ௧. மறைஞா) (வ-று.) “மாமேலிருந்தொருகோருவெனீர்சுள்ளிக்கோ நரகம்- நாமேலிருந்தொரு கோருவெனீற்றர வேதுணிந்து - பூமேவுங் கண்ணமுத்தத்தக்கோல்

கொடுத்தலும் பூதலத்தே - நாமேலியல்பென்று கூறுவார்களெனவெனவே” (அளவை-விளக்கம்.)

இயல்பாகவேபாசங்களினிந்துதல்—கடவுளுடைய அறுவகைக் குணங்களுளொன்று. (உ-ம்.) “அநாதிபோதம், அநாதிமுத்தத்தன்மையெனப்படும் இயல்பாகவே பாசங்களினிந்துதல் கூறப்பட்டது” (சி. சி. பாயிர. ௧. சிலஞா.)

இயல்பு—1. இயற்கைவடிவம். 2. ஒழுக்கம். (உ-ம்.) “சால்பும்வியப்புறியல்புநுன்றின்” (குறிஞ். பா. கரு.) 3. ஒழுங்கு. (உ-ம்.) “அந்நலாரியல்புறவணிய” (கடைத. நகர. ௧.) 4. குணம். (உ-ம்.) “ஏதிலாரென்பாரியல்பில்லார்” (நான்மணி. ௧. ௪.) 5. சுபாவம், விகாரமில்லாத் தன்மை. (உ-ம்.) “இயல்புகாண்டோற்றிமாய்கை பென்றிழை யல்பினுக்குச் - செயலதின்றியல்புச்செய்தியெய் வியல்புதின்றும்” (சி. சி. க. ௩.) 6. தகுதி. (உ-ம்.) “இயல்பாகுநோன்பிற்கொன்றின்மையுடைமை” (வன். ௧. ௪. ௪.) 7. தன்மை. (உ-ம்.) “அபரமுத்திப்பெரும்போகத்தினியல்புதுவென” (சி. சி. ௧. ௨. ௩. சிலஞா.) 8. பெலன். (உ-ம்.) “இயல்புகே” 9. பொருட்குப்பின்னென்றது உடனிகமுந்தன்மை; அது: நீரினது தன்மைத்தன்மையும், தீயினது வெம்மைத்தன்மையும், போலவது. (தொல். சொல். கிளவி. ௧௧. சேஞா.) 10. முறைமை. (உ-ம்.) “இயல்பினுனிவ்வாழ்க்கைவாழ்வென்பான்” (வன். ௪. ௭.) 11. வரலாறு. (உ-ம்.) “உலகின்றூடக்கண்மகனாயுதித்தவியல்பும்” (கூர்மபு. திருக்கல். ௧.)

இயல்புக்காட்சி—காட்சிபேதத்தொன்று.

இயல்புகே—பலவீனம்.

இயல்புப்புணர்ச்சி—பதங்கள் விகாரமின்றிஒன்றோடொன்றுகூடிநிற்பதல். அது, நிலம்வலிதுஎன்பதிற்போல. (நன் உயிற். ௩.)

இயல்புரை — அகப்பொருளுக்குரிய இருபத்தேழுரைகளுளொன்று; அஃது, இயற்கையியெழுள்ளதனை இன்னதென்று கூறுதல். அஃது: “இயல்பெனப்படுவதிகியல்புவுண்ணி-வின்னுழியாயின்னதியன்றதிதுவென்ன-வின்னமுரைப்பதென்மனாற்புலவர்” என்பதொற்பெறப்படும். (வீரசோ. பொரு. ௩. உரை.)

இயல்புநயம்—ஒற்றமைமுதலிய நான்கு நயங்களுளொன்று. (மணிமே.)

இயல்பு—விலகம்.

இயல்புதீ—1. நாய்வேளப்பூண்டு. 2. வில்வமரம்.

இயல்புபதி—வில்வமரம்.

இயல்பேது—அதமாக அளவைக்கு உபகாரகருவியான மூன்றேதுக்களினென்று; இதனை “ஏது மூன்றாயியல்புகாரியத்தோடதுபலத்தியிவை—யோதினியல்புமாமரத்தைக்காட்டல்” என்றும் (சி. சி. அளவை. ௧௦ - ஆஞ்செய்யுளி ந்காண்க.)

இயல்வு—இயல்பு.

இயல—அசைய. (உ-ம்.) “முழவுமத்தக்கையினியலவேந்தி” (திருமுருகு. உ௧௫.)

இயலடி—இயற்சீரானவருமடி.

இயலணி—இயற்கையழகு. (ஐங்குறு.)

இயலல்—1. அசைதல். (உ-ம்.) “இயலவேந்திமென்றோட்பல்பினை” (திருமுருகு. உ௧௫.)

2. உடன்படல். (உ-ம்.) “யாதூர்கருகிறந்நனனியுந்நனன்” (ஞாநவா. வைராக. உஅ.) 3.

உலாவல். (உ-ம்.) “பீலிமஞ்ஞையினியலி” (பெரும்பா. ௧௧௧.) 4. வலுதல். 5. பொருந்தல். (உ-ம்.) “நிலைமணமுலைப்பாச்-சாந்தியதன்னைநயலாலியலும்” (வீரசோ. யாப்பு. ௧.) 6.

விதிக்கப்படுதல்.

இயலாசீரியன்—பரதநூலிற்குடற்பட்டபஞ்சாசாரியரிலொருவன். (மணிமே.)

இயலாமை—கடாமை.

இயலி—1. நடந்து. (ஐங்குறு.) 2. உலாவி. (பெரும்பா. ௧௧௧.)

இயலுதல்—இயற்றுதல், செய்தல். (உ-ம்.) “இயறேற்றவனவ” (புறநா. எ.) “பொன்னியற்புனைதோட்டி” (புறநா. ௧௬.)

இயலுவமம்—1. அநீதம்போலும் சாக்காடெனவருவது. 2. பண்புவமம்.

இயலநர்—1. கம்மாளர். 2. சித்திரகாரர். 3. சோகநர், கிரேக்கசாதியார்.

இயலம்—1. ஒரு தாழியம்; அது: வாற்கோதுமை. 2. நெல். (சூ. நிகண். ௪: ௧௮.)

இயலர்—1. கீழ்மக்கள். 2. சண்டாளர். 3. தோற்கருவியாளர். 4. வாச்சியக்காரர். (ஐங்குறு.)

இயலாவி—ஓம். (உ-ம்.) “எண்ணையமியலானிமுதிரை” (தைல. தைலவ. எஎ.)

இயலு—1. ஊர். 2. காடு. 3. செலவு, போதல். (சிலப்.) 4. புகழ். 5. வழி. (உ-ம்.) “இயவிடைவருவோன்” (மணிமேக. ௧௧: ௧௧.)

இயலுள்—1. தலைவன். (உ-ம்.) “பெரியோரேத்தும்பெரும்பெரியவன்” (திருமுருகு. உ௭௪.) 2. தெய்வம். (திருமுருகு. உ௭௪.) 3. புகழானன்.

இயவை—1. எட்டுயுகைகொண்ட ஓரளவு; அஃது: ஓரங்குலத்தினெட்டினென்று. (உ-ம்.) “அன்னயுகையெட்டியவை” (கந்தபு. அண்ட

கோ: ௫.) [யுகை-பேன்.] 2. துவரைப்பூண்டு. 3. தோரைநெல். 4. வழி. (சூ. நிகண். ௫: ௧௨.)

இயற்கை—1. இயல்பு, செயற்கையல்லாதது. (உ-ம்.) “இயற்கையல்லன்செயற்கையிற்றேன்நினும்” (புறநா. ௧௫.) 2. இலக்கணம். (உ-ம்.) “தேகடைப்பிரமாளாரியியற்கையைத்தொரித்தவாறும்” (கூர்மபு. பதிக. உ௧.) 3. ஏது. 4. குணம். (உ-ம்.) “பனிக்குறும்பெறியும்வெய்யோர்புனிதமாமியற்கையாவும்-புதரப்புகன்

றவாறும்” (கூர்மபு. பதிக. ௧௭.) 5. தகுதி. 6. திராணி. 7. பாக்கியம். 8. முறைமை. 9. வழக்கம்.

இயற்கைஞாநம்—தான்முதலியவற்றைக்கற்றலினும் ஆராய்தலினாலுமின்றிச்சுபாவமாகவுள்ளவழிவு.

இயற்கைப்புகழ்ச்சியணி—இயற்கையையே சிறப்பித்துக்கூறுதல். அது: கன்னன்கொடையேகொடை என்பதிற்போல.

இயற்கைப்புணர்ச்சி—(அகப்பொருள்)களவுப்புணர்ச்சியினென்று. பொருளதிகாரத்திற்குடற்பட்ட தலைமகளும் தலைமகளும் ஓரிடத்தெதிர்ப்பட்டுத்தெய்வமிடைநிற்பத்தம்முடொத்தவன்பினராய்த்தம்முட்பாடே கூடுங்கூட்டம். இஃது, அகப்பொருளிற்குடற்பட்டும் இருபத்தைந்தினவிக்கொத்திலே காட்சிமுதற்பாங்கியுறியலிருகிய பதினெட்டுத்துறைகளுள். (திருக்கோ. ௧. உரை.)

இயற்கைப்பொருள்—தனது தன்மைதிரியாத நின்றபொருள். (உ-ம்.) “இயற்கைப்பொருளியற்றெனக்கிளத்தல்” (தொல். கிளவி. ௧௧.)

இயற்கையளபெடை—இசைநிறைத்தற்பொருட்டு வேண்டிய தல்லாத அளபெடை. (வ-று.) துரோகுறகுறகுறென்பானுடங்கிடக்குமென்முலைக்கு - மாறோமறன்மறன்மணன். (பிரயோகவி. ௫. உரை.)

இயற்கையுணர்வின்னதல்—கடவுளென்னகுணத்துவொன்று. (வண். ௧. பரி.)

இயற்கைவீண்கீழறிப்பு—ஆக்கச்சொல்விரிந்தேனுந்தொக்கேனும் வரவேண்டாததாய்ச்செயற்கையல்லாததன்மையையுணர்ந்ததும் வினைச்சொல். சாத்தன் கரியன் என்பதிற்போல. (நன். வினையிய. உஅ.)

இயற்சீர்—(யாப்பிலக்கணம்.) அகவலுரிச்சீர். (உ-ம்.) “சரசைகடையுதிரியற்சீர்-திரிசண்டாமவைபுகவற்கிசைத்தலும்” (இலக்கணவின். எ௧௬.) [இயல்புவகையான் ஒரோவொன்றாகிநின்றசொற்கள் வருதல் பெரும்பான்மையாகலானும், நான்கு பாவிற்கும் பொதுவாகியியன்றுவருதலானும், இயலசையானவரும் சரசைச்

சீராகலானும், இவற்றை ஒருபாவிற்கு உரிமை கூறுதலரிதாகலானும், ஈரசைச்சீரை இயற்சீரெனப்படுமென்று பேராசிரியர் சொல்வர். (தொல். பொருளதி. ௩௨௫.)

இயற்சீர்விகற்பம்—(யாப்பிலக்கணம்.) இயற்சீர்வெண்டனை. (உ-ம்.) “வெண்சீரொன்றலியற்சீர்விகற்பமென்—நவவிருதனையும் வென்றைக்கமைதலும்” (இலக்கணவி. ௭௧௮.) [இதிலே நேர்முன்னிரையுமும், நிரைமுன்னேரும் வருதலை விகற்பமென்றார்.]

இயற்சீர்வெண்டனை—சீர்களை ஒன்றோடொன்று தொடுக்கும் வகைகளுள்ளொன்று. அஃது, அகவனுரிச்சீரென்று தியில் நிற்கிற நேரசைமுன்னிரையசையும், நிரையசைமுன்னேரசையும் வரத்தொடுப்பது. “அகரமுதல்” “மலர்மிசையேகிணை” என்பவற்றின்போல. (இலக்கணவி. ௭௧௮.)

இயற்சொல் — திரிசொற்போலாகாது சுற்றாக்குறல் கல்லாதார்க்கு மொப்பத்தன்பொருளை விளக்குந் தன்மையினையுடைய உலக வழக்கச்சொல். (நன். பெயரி. ௧௪.) [திரியின்றியியல்பாகிய சொல்லாதலின் இயற்சொல்.] (தொல். சொல்லதி. ௩௧௮. சேனா.)

இயற்படமொழிதல்—(அகப்பொருள்) இயல்புபடச்சொல்லுதல். (வாண. உகந. உரை.) [இயல்-குணம்.]

இயற்படுத்தினாத் தல்—வழிப்படுத்திச்சொல்லல். [“இயற்படமொழிதல்” பார்.]

இயற்பழித்தல் — குணத்தைப் பழித்தல். (ஐங்குறு.)

இயற்பழித்துணாத் தல்—(அகப்பொருள்) தலைவனியல்பைப்பழித்து இருளை சொல்லுதல். (தனிகை, தளவு, சகசு. முகம்.)

இயற்பெயர்—ஆகியிருவராவற்ற பெற்றபெயர். (உ-ம்.) “இயற்பெயர்க்கிளவித்தலைவற்கிசையார்” (அகப்பொருள். ஒழிபி. ௩௧.)

இயற்றமிழ்—இயல்விலக்கணம். (உ-ம்.) “இசைத்தமிழ்” பார்.

இயற்றல்—1. செய்தல். (உ-ம்.) “யானியற்றுந் தவெனவிக்ரு” (இராமா. கையடை. ௧௦.) 2. நடத்தல். (உ-ம்.) “எம்முயிருணின்றியற்றுகின்றான்” (கந்தபு. உபதேச. ௧௦.) 3. பொருள்கள் வரும்வழிகளை உளவாகக் கல். (உ-ம்.) “இயற்றலு மீட்டலுங்காத்தலுங்காத்த—வருத்தலும்வல்லதரசு” (வன். ௩௮௫.)

இயற்றனை—1. ஆசிரியத்தனை. 2. இயற்சீர்வெண்டனை. (உ-ம்.) “இயற்றனைவெள்ளடிவஞ்சியன்பாதமகவனுள்ளான்—மயக்கப்படாவல்ல” (யாப். காரிகை. ஒழிபி. ௪.)

இயற்றுகியற்றல் — கருவிக்களாற்செய்யாது சங்கற்பத்தாற்செய்தல்.

இயற்றி—முயற்சி.

இயற்றியார்—செய்தவர். (உ-ம்.) “இயற்றியாரியாரோவென்பார்” (கந்தபு. அசுமுகநக்காண். ௨௮.)

இயற்று—1. இயற்றென்னேவலும், தெரிநிலைவினைப்பகுதியும். 2. மண்முதலியவற்றாற் செய்யப்பட்ட பாத்திரம். [வழக்கு.]

இயற்றுதல்—1. செய்தல். (உ-ம்.) “இயல்பதாம்புத்தநானேயியற்றிற்கு செய்தியென்னில்” (சி. சி. க. ௩.) 2. நடத்தல். 3. முன்னில்லதனைமுண்டாக்குதல். (பி. வி. காரக. ௧௨. உரை.) 4. விதித்தல்.

இயற்றுத்தருத்தா—பயனிலைச்செயலுத்தாறாகச்செய்யவனாகியருத்தா; அது: தச்சன் கோயிலைக்கட்டினான் என்பதிற்போல. [இதிலே தச்சன் இயற்றுத்தருத்தா.]

இயற்றுவினை—தன்வினை.

இயற்றுமவ்வினைமுதல்—இயற்றுத்தருத்தா.

இயற்றுவான்—செய்கிறவன், உண்டாக்குகிறவன். (உ-ம்.) “மண்ணிலில்லதாம்படங்கடா தியெழிறுமியற்றுவானால்” (சி. சி. க. ௪.)

இயற்று—1. இசைத்தல். 2. கூடியதாயிருத்தல். 3. பொருந்தல். 4. போதல்.

இயன்மணம்—இயற்கைவாசம். (உ-ம்.) “அரமாதாமெய்யு—மிருங்குழந்தாடுஞ்சூழ்போயியன் மணம்வியூங்குமன்னே” (கிருவினை. ௩௪. ௫.)

இயன்மொழிவாழ்த்து—தொன்னுற்றுபிரபந்தங்களுள்ளொன்று. அது: கவிநாயகன் தன் குழப்பிறந்தோர்க்கெல்லாம் இயல்பாயுடையதாகிய குணமுடையவனென்பது முதலாகச்சொல்லி அவனை உயர்ந்தோர் வாழ்த்துவதாகக்கூறுவது. (தொன்னுல். ௨௮௩. உரை.)

இயனம்—மரமேரிகளின் கருவியுறை.

இயனாள்—இயற்றமிழிலக்கணங்கூறுநூல்.

இயாகதம்—சிறுக்கத்திரம்.

இயாகம்—1. கொன்றைமரம். 2. பாத்திரம். 3. வேன்வி.

இயாகாத்திபதி — இந்திரன். [யாழாயிபதி.]

இயாகதம்—துத்திப்பூண்டு.

இயாகம்—1. தோட்டியால் யானையைச் செலுத்துகை. 2. யானைத்தோட்டியுன்பிடர். [யா.கூ.]

இயுகாவியம்—கொன்றைமரம்.

இயை—1. அழகு. (ஆசிரியரிகண். அ. ௪.) 2. இசைப்பு. 3. இயைதல், கூடுதல். (உ-ம்.) “என்

ளுதகாதலரியைத்தாரா” (தலி. கரு.) 4. இயையென்னேவலும், தெரிநிலை வினைப் பகுதியும், வினைத்தொகையும். 5. புகழ்.

இயைத்தல்—1. இணக்கல். 2. பொருத்தல். (உ-ம்.) “பூவொருநாரியைக்குமாறு” (பழமொழி. கரு.) 3. முறைப்படுத்தல்.

இயைதல்—1. இணங்கல். 2. பொருத்தல். (உ-ம்.) “இயையதோரின்பெண்ணுமியைத்திலேன்” (ஞானவா. வைராக். உச.)

இயைபிசையணி—தென்னூல்விளக்கத்தார் சொல்லுஞ் சொல்லொப்பணிநான்றகைகையுடனானது; அது: பற்பலவசத்திற்றுமொழிகள் தம்முளியைத்துருவது. “செங்கிற் றெடுங்கைநீட்டிமல்கிருட்கங்கு லோட்டிப் படரொளிகுக்கைக்காட்டி” என்பதிற்போல. (தொன்னூல். கஉக.)

இயைபிவருவகம்—உருவகவலங்காரத்தினைருவகை; அது: பலபொருளுந் தம்முள்ளொன்றோடொன்றியையாதனவற்றை வைத்துருவகஞ்செய்வது. “தேனக்கலர் கொன்றபொன்றகச்செஞ்சடையே-கூனற்பலனக்கொடியாகத்-தான்-மழையாகக்கொடுமதிபாகத்தோன்றும்-புழையார்-தடக்கைப்பொருப்பு” என்பதிற்போல. (தண்டி. கரு. உரை.)

இயைபின்மைமாத்திரை நீக்கியவ்சேடணம்—வெண்குடை என்பதுபோல்வன. (சந்தா.)

இயைபிசைமையணி—உவமாலங்காரத்தினொருவகை; அஃது. உவமையைக் கூறிமறுத்துப் பொருள்தனக்குத்தானே உவமையென்றுரைப்பது. உவமைக்கும் பொருளுக்கும் இயைபுதோன்றப் பொதுத்தன்மையிலலாமையின் இது பொதுநீங்குவமையெனவும் பம். “திருமருவுதன்மைதிக்குஞ்செந்தாமரையின்-வினமலர்-கருநெடுங்கையாற்-கருநெடுங்கையா-மாளேயிருளளஞ்சூழ்ந்தநின்வாண்முந்க-தானேயுவுமையெனக்கு” என்பதிற்போல. (தண்டி. கரு.)

இயைபு—1. இசைவு. 2. இணக்கம். 3. இயைபுவுணப்புப்பார். 4. பொருத்தம். 5. இயைபுத்தொடை; அஃது. அடியினிற்றுதியிலையுள்ள சொல்லாவது எழுத்தாவது இயையும்படி தொடுக்கப்படுவது. (உ-ம்.) “இறுதியியைபு” (யாப். காரிகை. உறுப்பி. கசு.) [இயைபு-இயைதல்.]

இயைபுத்தொடை—செய்யுட்டொடையினைருவகை; அது: செய்யுளடிகளினிற்றுதியிலையுள்ள எழுத்தாவது, சொல்லாவது ஒன்றிவர அல்லது ஒரடியின் வருஞ்சீர்களிலே நிலவாயினும், பலவாயினும் இறுதியெழுத்துக்கள் ஒன்றிவரத்தொடுப்பது, அஃது: “எழுவாயெழுத்

தொன்றின்மோனையிற்றுதியியைபு” என்பதனைப் பெறப்படும். (காரிகை. உறுப்பி. கசு.)

இயைபுருவகம்—உருவகவலங்காரத்தினொருவகை; அது: பலபொருளை உருவகஞ் செய்யுங்காரத்தம்முளியையுடையவாக வைத்துருவகஞ் செய்வது. “செவ்வாய்த்தளிருநகைமுழிமுங்கண்மலரு-மைவாராகமதுகரமுஞ்-செவ்வியுடைத்தார்திருமுகமெனுள்ளத்துவைத்தார்-துடைத்தாரேயன்றோதுயர்” என்பதிற் போல. (தண்டி. கரு. உரை.)

இயைபுபுலணம்—இருபது வண்ணங்களுளொன்று; அஃது: இடையெழுத்துக்கள்பெரும்பான்மையாகவருஞ்சுத்தம். (வ-று.) “வால்வெள்ளருவிவரைமிசையிழியி-கோல்வல்லுமுனைவிட்டையியைவு” (உ-ம்.) “இயைபு வண்ண மிடையெழுத்து மிகுமே” (தொல். பொரு. நுகக.)

இயைபுபுலணப்பு—செய்யுளினெட்வெண்புக்களினொன்று. அது, ஒன்றாமையாலவழைவெண்ணும்பதினொருபுள்ளியின்றினுளொன்றின இறுதியாகச்செய்யுஞ் செய்யுளைச்சொற்கொடாகவும் பொருட்டொடாகவுஞ் செய்வது. சீத்தலைச்சாத்தனாராற்செய்யப்பட்டமணிமேகலையு, கொங்கவெளாராற் செய்யப்பட்டதொடாநிலைச்செய்யுறும்போல்வன. அவைனகாரவீற்றினின்றன. “ஞகாரமுதலானகாரவீற்றுப்புள்ளியிற்றுதியியைபெனப்படுமே” (தொல். பொருள். நுகரு.)

இயைபுளன்—புகழாள்.

இயையு—வாழைமரம்.

இயையு—ஒருவகையுருபு; இது: பெயரோடுவினையுணருங்கால் உவமப்பொருளின் வருதல்வினையெச்சவுருபுகளிலொன்று. (நன். பொதுவி. கசு.) (உ-ம்.) “சூயிலையையப்பாடினான்”.

இயைவது—தக்கது. (உ-ம்.) “மன்னன்மாமகத்தியைவதே” (கந்தபு. தவங்காண். கஎ.)

இயைவு—1. இசைவு. 2. இணக்கம். 3. பொருத்தம்.

இர—1. இரத்தல். (உ-ம்.) “இரத்தக்கார்” (வள. கரு.) [இதனை ஒரு முதனிலைத்தொழிற்பெயரென்பார் பரிமேலழகர்.] 2. இரவென்னேவலும், தெரிநிலைவினைப்பகுதியும், 3. இரா. (உ-ம்.) “இரவருமதி” [இரா-இர எனக்குறுகியது.]

இரக்கச்சொல்—பரிதாபமொழி.

இரக்கம்—1. ஒலி. (உ-ம்.) “பன்றிவாய்விடுமிரக்கமும்” (திருவிளை. பரிநரி. கக.) 2. கிருபை, மறவுருக்கம். (உ-ம்.) “இரக்கமாயருணர்இயைநினைந்தனனிறையோனே” (கந்தபு.

மோநக். கக.) 3. துன்பம், விசமம். (உ-ம்.) “இப்படியுந் தலையில் விதித்தாடென்ன னாவிரக் கமொடுமறுத்தலஞ்சி” (கந்தபு. தேவரையேவ ல். ச.) 4. பிச்சை.

இரக்கிக்கை—இரட்சித்தல். (உ-ம்.) “இர க்கிக்கையாலே” (சைவச. பொது. ௨௦ச.)

இரக்கை—1. இரட்சித்தல். (உ-ம்.) “அமர ரிரக்கையினாலே” (சலி. பாஸே. ௨. உரை.) 2. விபுதி. (உ-ம்.) “இரக்கிக்கையாலேயுயிரினை யெல்லா-பிரக்கையெனும்பேராபிதற்கு” (சை வச. பொது. ௨௦ச.) [தன்னைத்தரித்த ஆன்மா க்களை இரட்சித்தலால்வந்தபெயரென்பர்.]

இரக்கியத்தாடும்—மறைவிடம்.

இரக்கியம்—1. அந்தரங்கம், மறைவு. 2. பெண்குறி. 3. மறைத்துவைக்கத்தக்கது. 4. மறைத்துவைக்கப்பட்டது. [ரஹஸ்யு: ரஹ ஸீ -மறைவு.]

இரகம்—1. சூரியகாந்தம். 2. பளிங்கு. 3. பெருமறை. [ரக்.]

இரகிதம்—1. இட்டம். 2. விடப்பட்டது, நீக்கப்பட்டது. [ரஹித.]

இரத-திவீபன்மகனாகிய ஓரயோத்தியரசன். [ரவா.]

இரதநாதன்—அயோத்தியிலரசனாயிருந்த இராமன். [ரவா-மா.]

இரதவம்சம்—1. அயோத்தியரசனாகிய இர குவினதுசந்ததியார். 2. காளிதாசகவி சம்ஸ்கிருதபாஷையிலேயியற்றிய ஒரு காப்பியம். அதிலே இராமருடையசரித்திரமும், அவரது முன்னோராகிய இரகு முதலியோருடைய சரித்திரங்களுஞ் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. [ரவா-வம்ச.]

இரங்கல்—1. அழகல். 2. இரங்கற்சு எனப் பொருள்படும் ஒரு வியங்கோள்வீணமுற்று. (உ-ம்.) “வேறுபின்னீயிரங்கல்” (திருவிளை. திருமண. ௫.) 3. ஒலித்தல். (உ-ம்.) “இரங்கிவீழுவியற்கவிழ” (திருவிளை. நாகமொ. கள.) 4. கருணைசெய்தல். (உ-ம்.) “இன்னல்செய்ய யற்க்கமாற்றுகய்தினனிரங்கல்வேண்டும்” (ஞானவா. வைராக். ௨௬.) 5. பரிதபித்தல். (உ-ம்.) “போம்வாழ்நாடென்னிரங்கிப்பாடும்” (ஞானவா. வைராக். ௪௦.) 6. மறமுருகல். 7. யாழ்நரம்போசை. (பிங்கல. கச்சக.) 8. வருத்தல். (உ-ம்.) “எந்நாடணைவோமெனவிரங்க” (திருவிளை. உலவா. ச.)

இரங்கல்விலக்கு—குறிப்பினால் விலக்குவதாகிய முன்னவிலக்கென்னுமலங்காரத்தினு

ருவகை; அஃது. இரங்கல் தோன்றக்கூறிலிவ ள்குவது. “ஊசுறொழிவிழக்குமொப்புமியிழக் கும்-வாசஞ்சுணையிழக்கும்வன்னலே-தேசு-பொழிவிழக்குநாளேயெம் பூங்குழவிநீங்க-வெழிவிழக்குமந்தோவிவண்” என்பதிற்போல. (தண்டி. சச்ச.)

இரங்கலை—இரங்கு என்னும் வினையடியாற் பிறந்து எதிர்மறையில் வருமோரேவல்வினை. (உ-ம்.) “இரங்கலையிரங்கலெயென்றுதேற்றி னான்” (கந்தபு. சூரன்நகர்புரி. கசு.)

இரங்காசீவீ—சித்திரமெழுதுவோன். (பராசர. கக௦.) [ராமாசீவீந்.]

இரங்கு—இரங்கென்னேவலும், தெரிநிலை விளைப்பகுதியும், விளைத்தொகையும். (உ-ம்.) “கரைகொன்றிரங்குதிசைக்கடல் வான் குழிசியாக” (காடமு. இந்திர. க௨.)

இரங்குசொல்—இழுமென விசைக்குஞ் சொல். (உ-ம்.) “திருந்துதேனெனவிரங்கு சொற்செவிமடுத்து” (திருவிளை. இரச. ௨௦.)

இரங்கொல்—முறையீடு. (உ-ம்.) “என்றிரங்குவோரிரங்கொல்” (திருவிளை. நரிபரி. ௨௫.)

இரக்கம்—1. கயிது. (கு. நிகண். எ. ௬௦.) 2. சடை. 3. பந்தம். [ரஜ்ஜம்.]

இரக்கப்பொருத்தம்—மணப்பொருத்தங்களுளொன்று. அது, ஸ்ரீபுருஷர்களுடைய நட்சத்திரங்கள் ஒரே ரச்சுவிலில்லாமலிருப்பது. இரச்சுக்கள் சிரோரச்சு, கண்டரச்சு, உதரச்சு, தொடாரரச்சு, பாதரச்சுவென ஐந்துவகைப்படும். (இரகுநா. பிலவஞ்சுபஞ்சாங். ௨௫.)

இரக்கலம்—கவண். [ரஹ்ம.]

இரக்கை—கயிது.

இரக்ககட்டு—சூதக்கட்டு.

இரக்கிணறு—இரசக்குழி.

இரக்கத்தன்—சல்லியாணவீடுமுதலியவற்றிலே அலங்காரத்தின்பொருட்டித் தூக்கப்படுங்குதும்விட்டடைத்ததிரண்டவடிவுடையபளிங்கு.

இரக்கத்தி—சூதமெடுக்குஞ்சுரங்கம்.

இரக்கந்தபாஷாணம்—சாதிலிங்கம்.

இரசகம்—பாகஞ்செய்யப்பட்ட இறைச்சி. [ரவக.]

இரசகருப்பூம்—1. இரசம் உப்புத்திராவகத்தோடு கலத்தலாற்பிறந்த இரசுப்புப்பம். 2. கிண்ணிக்கப்பூம். [ரவகப-௫ர.]

இரசகன்—1. நிதானுக்கு வைசியப்பெண்ணினரிடத்துப்பிறந்தவன். 2. வைதேகனுக்குப் பார்ப்பனியிடத்துப்பிறந்தவன். (சூத. சாதி

வரலாறு. உஅ.) [இரசகன் செய்யுந்தொழில் ஆடையொலித்தல். பராசர. கருக.]

இரசகி—வண்ணத்தி. (உ-ம்.) “இரசகியென்ற” (திருவாண. கோச். சசு.) [ரஜகி.]

இரசகுளிகை—செம்பிலின்று அதன் களிம்பைப் பரிசித்தமாத் திரத்திலே நீக்குஞ்சத்தியையுடையதாகச்சொல்லப்படுங்குளிகை(உ-ம்) “செம்பிலுறுங்களிம்பிரதகுளிகை பரிசிக்கக்கழியும்” (சி. சி. கக: இ.) [ரவமல்கா.]

இரசகேசரம்—சுருப்பூரம். [ரவகெசுர]

இரசகாநு—1. இருதயம். 2. முகில். [ரஜலாநு.]

இரசகீர்த்தன்—இரசவாதஞ்செய்கிறவன். [ரவலலி: வலிஉ-சித்தியடைகிறவன்.]

இரசகீர்த்தி—இரசவாதப்பயிற்செய்விவு [ரவலலி:]

இரசகிரீதாரம்—இரசத்திலே செய்யப்பட்ட ஒரு கிரீதாரம். [ரவலலிந்-ஞர.]

இரசக—1. இராசதகுணம். 2. துகள். 3. பூந்தாது. 4. மகளிர் பூப்பூரீர். [ரஜமீ.]

இரசகவலை—பூப்படைந்திருக்கிறபெண். [ரஜலலா.]

இரசஸ்வலம்—எருமை.

இரசசோதநம்—வெண்காரம். [ரவலபொரபு.]

இரசதம்—1. அரைப்பட்டிகை. 2. இரத்தம். 3. இராசதகுணம். (உ-ம்.) “இரசதத்தின் குணமெய்தி நான் முகனாயுலகினும்” (கூர்மபு. பிரகிரு. உஉ.) 4. கழுத்தணி. 5. பொன். 6. யானைத்தந்தம். 7. வெண்மை. 8. வெள்ளி. (உ-ம்.) “இரசதவெற்படைகுவரால்” (திருநெல். திப. உ.) [ரஜகி.]

இரசதமணல்—வெள்ளித்துகளிருக்கும் மணல்.

இரசதாது—சூதம். [ரவலயாது.]

இரசதாளி—கப்பலாழை.

இரசநம்—1. சுவைக்குங்கருவியாகியநாக்ரு. 2. சுவைத்தல். 3. தொனித்தல். [ரவலந்.]

இரசநா—அரத்தைப்பூண்டு. [ரவலநா.]

இரசநாதம்—சூதம். [ரவலநாது.]

இரசநாயகன்—சிவன். [ரவலநாயக.]

இரசநி—1. அவுரிப்பூண்டு. 2. இரவு. (சு.

நிகண். க: அஉ.) 3. மிசின். 4. மஞ்சன். (உ-ம்.) “ஏலமாவொடுநெல்லியிரசநி” (தக்கிண. அர்சநா. கூஅ.) [ரஜகி.]

இரசநிகரன்—சந்திரன். [ரஜநிகர.]

இரசநிகரன்—கன்வன். [ரஜநிவர.]

இரசநிகரன்—சந்திரன். [ரஜநிகர.]

இரசநிகலம்—பனி. [ரஜநிகல.]

இரசநை—1 அணிவகுப்பு. 2. சாறு. 3. சுவை. 4. நா. 5. மயிர்கோதுதல். 6. மாதரிடையணி. 7. மாலைகோத்தல். 8. மாலைதாக்கியுலகரித்தல். 9. வாசகமிணைத்தல். [1, 5, 7, 8, 9, ரவநா. 4, 6. ரவலநா.]

இரசப்பிரீதி—நூற்றிருபது வகைப்பாஷாணங்களு ளொன்றாகிய இரசமாதா. [ரவலபிரீதி.]

இரசபஞ்சாமிரீதம்—விதிப்படிசுட்டியமைக்கப்பட்டபால், தயிர், நெய், தேன், சுருக்கரை என்பவைகளின் ரெகுதி. (சைவச. பொதுவி. சுகக.) [ரவலபபாபிரீத.]

இரசபஸ்மம்—ஒருமருந்து. [ரவலபஸ்ம]

இரசபலம்—தென்னமரம். [ரவலபல: ரவல-நீர். வல-பழம்.]

இரசபாடாணம்—கடுகியகாந்தியென்னும் பாஷாணம்.

இரசபுட்பம்—இரசகருப்பூரம் [ரவலபுஹ்.]

இரசம்—1. அதுபோகம். 2. அன்பு. 3. இன்பம். 4. உடம்பிலுள்ள சத்ததாதுக்களு ளொன்று. 5. உபரசம். அது, காந்தம் வெங்காரமுதலியனவாகப்பலதிருப்பதும். 6. சாறு. 7. சுக்கிலம். 8. சுவை. அது, கைப்பு, தித்திப்பு, புளிப்பு, உவர்ப்பு, துவர்ப்பு, கார்ப்பு என அறுவகைப்படும். 9. சூதம். 10. செய்யுட்சுவை. அஃதாவது, உள்ளத்துநிகழுந்தன்மை புறத்துப்புலனாய்விளங்க வீரம், அச்சம், இழிப்பு, வியப்பு, காமம், அவலம், உருத்திரம், நகை ஆகிய எண்வகை மெய்ப்பாட்டானும் நடப்பது. [வடநூலார் இரசங்கள் ஒன்பதென்றும் அவை: சிருங்காரம், ஆசிரம், கருணை, ரௌத்திரம், வீரம், பயாசம், வீபத்சம், அற்புதம், சாந்தமென்றுங்கூறுவர்.] 11. தூளி. 12. நஞ்சு. 13. நீர். 14. பூந்தாது. 15. பூப்பு. 16. மதம். 17. மசச்சார்வு. 18. மினகு நீர். [ரவல.]

இரசமணி—இரசங்கட்டியமணி. [இது:

நோய்தீங்குகள் அசலும்பொருட்டும், எடுத்தகாரியங்கள் சித்தியாதற்பொருட்டும், மந்திரோச்சாரணத்தோடு காப்பாக அணியப்படுமென்பர்.] [ரவஸினை.]

இரசமாத்திரை—இரசகுளிகை. [ரவஸினை.]

இரசமானா—அப்பிரகபாஷாணம் [ரவஸினை.]

இரசலிங்கம்—1. ஒரு சிலலிங்கபேதம்; இது, வாணலிங்கத்தினுங்கோடிமடங்கதிகமென்பர். (சைவச. பொதுவி. அக.) 2. சாதிலிங்கம். [ரவஸினை.]

இரசவாதம்—1. இரசத்தால்வாதித்தல். 2. கலநாநமறுபத்துநான்கினென்று; அதனை அக்கிரியிலே பஞ்சலோகத்தையும்வைத்து வேதிக்கும் வித்தையென்பர். 3. தாமதகுணசித்தி எட்டினுளொன்று; அது. செம்பு, பித்தலாமுதவியதாழ்ந்தலோகங்களை மாற்றியுயர்ந்த லோகமாகச்செய்வது. (கூர்மபு. வருணச். கச. உரை.) [ரவஸினை.]

இரசவாழை—ஒருவகைவாழை.

இரசவைப்பு—இரதஞ்சேர்த்துப்பக்குவஞ்செய்யப்பட்டது.

இரசாதலம்—1. கீழேழல்கினென்று. 2. பாதலம். [ரவஸினை.]

இரசாதிபதி—இரசவஸ்துக்களுக்ககிகாரியாதிகரம். [ரவஸினை.]

இரசாதிபன்—இரச வஸ்துக்களுக்ககிகாரி. [ரவஸினை.]

இரசாபாசம்—1. அழிவு. 2. இரசமின்மை. 3. (அணியிலக்கணம்)மெய்ப்பாடுதோன்றாதமறைத்தல். [ரவஸினை.]

இரசாயநம்—1. இரசவாததூல். 2. காயசித்திமருந்து; அது: நெடுங்காலஞ்சேவித்திருக்கச்செய்யுமென்று சொல்லப்படுமொருமருந்து. (சி. கி. 80: இ. மறை.) 3. நஞ்சு. 4. மோர். [ரவஸினை.]

இரசாயநன்—கருடன். [ரவஸினை.]

இரசாலம்—1. கரும்பு. 2. கோதுமை. 3. பலாமரம். 4. மாமரம். [ரவஸினை.]

இரசிகம்—1. குதிரை. 2. தூர்த்தத்தன்மை. 3. யானை. [ரவஸினை.]

இரசிகன்—தூர்த்தன். [ரவஸினை.]

இரசிகை—1. தூர்த்தி. 2. நா. 3. மாதரிடையணி. [ரவஸினை.]

இரசித்தல்—சுவைத்தல்.

இரசிதகூத்தி—சுயம். [ரஜி. கஸ-பி.]

இரசிதநான்—சுக்கிரவாரம். (உ-ம்.) “அலர்” பார். (தைல. தைலவ.)

இரசிதம்—1. இடிமுழக்கம். 2. ஒலி. 3. வெள்ளி. (உ-ம்.) “சுயஞ்செம்பிரும்பிரசிதமென்பவும்புணர்ப்பாற்” (திருவிள. இரச. உக.) 4. வைப்புப்பாஷாண முப்பத்திரண்டினென்று. [1, 2. ரவஸினை. 3. ரஜி. உ.]

இரசிதலிங்கம்—விஸ்வதேவன். (த.நி.போ. கா. 0.)

இரசிப்பு—சுவையுடைமை.

இரசநம்—உள்ளி. [ரவஸினை.]

இரசுவம்—1. குறுகிய அளவு. 2. குற்றமூத்து. [ஹ்ருஷ்.]

இரசுவரோகம்—பித்தத்தினற்பிறந்து கண்களின்பாவையை அற்பமாதிரத்தெரிய மறைக்கும் ஒருவகைரோகம். (சீவரட். உருசு. பக்.) [இரசுவம் - அற்பம்.]

இரசுவன்—குறியருமுடையவன். [ஹ்ருஷ்.]

இரசேந்திரன்—1. சூதம். 2. பரிசுநவேதி. [ரவஸினை.]

இரசேந்திரியம்—நாக்கு. [ரவஸினை.]

இரசோகரன்—வண்ணன். [ரவஸினை.]

இரசோதனம்—இராசதனம். [ரவஸினை.]

இரசோநம்—ஒருவகை வெள்ளைப்பூண்டு. “அரோணுகை” பார். (தைல. தைலவ. க.) [ரவஸினை.]

இரசோபலம்—1. இறன். [ரவஸினை.]

இரசோரகம்—இறன். [ரவஸினை.]

இரசஞ்சகம்—1. அன்பு. 2. இயக்கும் அது. 3. சாயமுட்டும் அது. 4. தன்மைதிரிக்கும் அது. 5. பற்றுவாய்மருந்து. [தெலுங்கு.] [1, 2, 3, 4. ரஜி. உ.]

இரஞ்சகன் — 1. இயக்குகிறவன். 2. சாய மூட்டுகிறவன். 3. நிறங்கொடுக்கிறவன், சித்திரகாரன், வண்ணக்காரன். 4. பிரியம்வரச்செய்கிறவன். [ரஜக.]

இரஞ்சநம்—1. இருதயத்தாக்கம். 2. சாயம். 3. சாயமூட்டல். 4. சித்திரித்தல். 5. செஞ்சந் தநம். 6. திரிவாய்மருந்து. 7. திருத்தியடைத்தல். 8. பிரியங்கொள்ளல். 9. பிரியம்வரச்செய்தல். [ரஜந்.]

இரஞ்சநை—கனிக்கச்செய்தல். [ரஜநெ.]

இரஞ்சிதபடம்—வரிச்சயானசித்திரம் வரை யப்பட்டபடம். (உ-ம்.) “சித்திரப்படமோர்பொ ருளொருள் கூடாச் சித்திரினிற்றவதமேயென வு - நெய்த்தகழ்வருடக்கடிதமேயெனவுளீனிற் ததிலாஞ்சனையெனவும் - பத்தியோவியஞ்சேர் ந்திரஞ்சிதமெனவும்படுதல்போல்” (வேதா. கு. சக.) [ரஜிதவடம்; ரஜிதம்-மகிழ்ச்சி, கண் டோர்மகிழ்ச்செய்யப்பட்டதென்றபடி.]

இரஞ்சிதம்—1. இரஞ்சிதபடம். (உ-ம்.) “இரஞ்சிதபடம்” பார். 2. இன்பமானது. 3. சாயமூட்டப்பட்டது. 4. தன்மை திரிக்கப்பட் டது. 5. பிரியம். [ரஞ்சிதம்.]

இரட்சகம்—இரட்சினை. [ரக்சிக.]

இரட்சகன்—1. காப்பாத்துகிறவன். 2. மீ ட்கிறவன். [ரக்சக.]

இரட்சகம்—1. பசாசு. 2. பூதம். [ரக்சகம்.]

இரட்சன்னியம்—1. இரட்சிப்பு. 2. பாது காத்தல். [ரக்சன்னி.]

இரட்சன்னியன்—இரட்சகன்.

இரட்சனம்—1. காத்தல். 2. காவல்செய் தல். [ரக்சனம்.]

இரட்சனியம்—காப்பு. [ரக்சனியம்.]

இரட்சினை—1. காவல். 2. மீட்டல். [ரக்சி னை.]

இரட்சபன் — செட்டாதேவியின்பின்னே. (சைவச. பொதுவி. சகச. உரை.) [இவனது நிர்மாலியம் புதிக்கிறபுத்திரனுண்டாம்.] [ரக்ச பன்.]

இரட்சம்—1. இரட்சை. [ரக்சம்.]

இரட்சன்—வேந்தனுக்குரிய ஒருப்பட்டப யர். (பராசுர. உக.) [ரக்சன்.]

இரட்சாபந்தநம்—1. காப்புக்கட்டல். 2. மந் திராட்சர யந்திரக்காப்பு. [ரக்சாபந்நம்.]

இரட்சி—1. இரட்சிக்கிறவன். [ரக்சி.] 2. இரட்சியென்னேவனும், தெரிநிலவினைப்ப குதியும்.

இரட்சித்தல்—1. காவல்செய்தல். 2. கா த்தல். (உ-ம்.) “விட்டுண்டு இரட்சிப்பென்றும்” (சிவப்ப. வியாச. ஆரம்பம். இ.) 3. மீட்டல்.

இரட்சிதம்—காக்கப்பட்டது. [ரக்சிதம்.]

இரட்சிதா—காக்கிறவன். [ரக்சிதா.]

இரட்சிப்பு—இரட்சித்தல்.

இரட்சை—1. காவல். (உ-ம்.) “மாணத்தயி லவருக்கச்சுருக்கமெனு - மேணத்தமிழ்நகிரட் சையாம்” (தைல. கடவுள். கூ.) 2. திருநீறு. (பொது. உரு.) [தண்ணத்திரித்த ஆன்மாக்க ளை இரட்சித்தவால் வந்தபெயர்.] 3. மந்திராட்ச ரயந்திரக்காப்பு. 4. மீட்டல். 5. விசேடகாவல் களிலே மணிக்கட்டிற் கட்டிக்கொள்ளும் பட்டு தூற்றாப்பு. [ரக்சி.]

இரட்சோவதி — மகாமேருபாவத்தின்மேற் கங்கணத்திலே நிருதிக்கு இருக்கு மொருபட் டணம். சசானனுக்குரியபட்டணத்துக்குமபெ யர். (த. நி. போ. கூக.) [ரக்சோவதி.]

இரட்டி—ஒருசாதியார்.

இரட்டல்—1. அசைத்தல், வீசத்தல். (உ-ம்.) “குளிர்சாமரையிருபாலுமிரட்ட” (பாரத. அரு ச்சுனன் நவ. கரு.) 2. அசைத்தல். (உ-ம்.) “அ மரரிட்ட - வெழினிகன்புடையெமென்காலெறி தலினிரட்டல்போலும்” (கந்தபு. கிருவவ. ககச.) 3. இரட்டித்தல். (உ-ம்.) “டருவொற்றிரட்டும் வேற்றமையிகலே” (நன். கஅக.) 4. ஒலித்தல். (உ-ம்.) “தண்ணிராகுளியிரட்ட” (மதுரை. கூசு.) 5. மாறியொலித்தல். (உ-ம்.) “படுமணி யிரட்டெருங்கில்” (திருமுரு. அ.)

இரட்டி—1. இரட்டிச்சாதியான். 2. இரட் டியென்னேவனும், தெரிநிலவினைப்பகுதியும். 3. இரண்டபங்கு. 4. கொட்டி. (புறப்பொருள் வெ. கரு-ஆம் பக்.)

இரட்டித்தல்—1. இரண்டாமுறையுமுதல். 2. இருமடங்காக்குதல். 3. உண்டபோசுநயி ணங்காதிருத்தல். 4. வியாதிமக்களிர்த்தல். 5. வேறுபடல். (உ-ம்.) “இந்தச்சாட்சியிரட்டிக்கி மது.

இரட்டிப்பு—1. இரட்டித்தல். 2. இருமடங்கு. இரட்டி—1. இரட்டித்தலிற்றல். (உ-ம்.) “இர ட்டைக்கினவியிரட்டுப்பிரிந்திசையா” (தொல். சேனா. சஅ.) 2. இரட்டென்னேவனும், தெரி நிலவினைப்பகுதியும். 3. இரட்டைதூலால் அ ல்லது தடித்ததூலால் நெய்தபுடவை. 4. இரு

மடங்கு. 5. ஒருசாதி. 6. ஒலி. (உ-ம்.) “முழக்கிரட்டு” (நன். உரி. கஅ.)

இரட்டுதல்—இரட்டல்.

இரட்டுமி—ஒருவாத்தியம்.

இரட்டுமொழிதல்—முப்பத்திரண்டு தங்கிரவுத்திகளுளொன்று; அஃது: இரண்டிபொருள்படச்சொல்லுதல். (நன். பொதுப். கச.) [இரண்டு+உற+மொழிதல்.]

இரட்டை—1. ஆணிமாதம். (இராசவைத். எக.) 2. இரட்டைத்தொடை. (உ-ம்.) அடிமுழுதும்வந்தமொழியே வருவதிரட்டை. (யாப். காரி. உறுப்பி. கஎ.) 3. இரண்டாயிருந்தொன்றுபட்டபொருள். 4. இரண்டு. 5. ஒருவகைச் சந்தப்பேதம். (உ-ம்.) “வேதங்களைச்சந்தையிரட்டைமுதலியனவிலக்கணத்தோடொழியும்” (சி.சி. அ. கக. மறை.) 6. ஒற்றைப்படாத எண். 7. சோடு. 8. தம்பதி. (சூ. நிகண். உ: சுரு.) 9. மிதுவிராசி. (சூ. நிகண். க. சுச.)

இரட்டைக்கீள்வி—இரட்டித்துநின்றபொருளுரைத்துஞ்சொல். (உ-ம்.) “இரட்டைக்கீள்வியிரட்டிப்பிரிந்தியையா” (நன். நகசு.) அது: “சளசளவெனமழைத்தாரைகான்நன்” என்பதிற்போல்வது. (இராமா. திருவவதார. சசு.)

இரட்டைக்கை—(பரதம்) இணைக்கை. (சிவப். அரங்கே. கஅ. உரை.)

இரட்டைத்தொடை—நாற்பத்துமூன்றுதொடைகளுளொன்று; அஃது: அடிமுழுதும் வந்தமொழியேவருவது. “ஒக்குமேயொக்குமேயொக்குமே யொக்கும்—விளக்கினிற்சேறரியொக்குமே யொக்கும்—குளக்கொட்டிப்பூவினிறம்” என்பதிற்போல. இதிலே முதலடிமுற்றும் ஒருசொல்லேவரத்தொடுத்தமைகாண்க. (யாப். காரிகை. உறுப். கஎ. உரை.)

இரட்டையணிமாலை—தொண்ணூற்றுறுபிரபந்தங்களுளொன்று; அது: வெண்பாவுங்கலித்துறையுமாக, அல்லது வெண்பாவுமாசிரியவிருத்தமுமாக அந்தாதித்தொடையான் இருபதுசெய்யுள்வரப்பாடுவது. (உ-ம்.) “இருபதுவெண்பாக்கலித்துறையியையின்—வருவதிரட்டைமணிமாலையாகும்” (இலக்கணவி. அக்க.) “வெண்பாவிருத்தம்வியப்புறவிருபு: - தெண்படவுரைப்பது மிரட்டையணிமாலை”.

இரட்டையர்—1. இரட்டைப்பிள்ளையாகப்பிறந்து சிறப்படைந்தகவிர்ராயிருவர். 2. ஒருவயிற்றி லொரே காலத்திலே பிறந்த இருவர். (உ-ம்.) “ஒங்குதிற்றூரெனென்றும்புதாமெனென்றும்பிரட்டையருக்குரைத்து” (உபதேச. சூராதி. எஅ.)

இரட்டைவலம்புரி—ஒருவகைவலம்புரிச்சங்கு. (உ-ம்.) “ஒற்றைவலம்புரி” பார்.

இரண்டகம்—1. இருமநம். 2. நம்பிக்கைத்துரோகம்.

இரண்டகவாத்—நம்பிக்கைத்துரோகி.

இரண்டடிப்பாடகமடக்கீது—மடக்கலங்காரவகையுளொன்று; அஃது: ஒருசெய்யுளிலே இவ்விரண்டடிமடக்கிவருவது. “பணிபவநத்தனதாகமன் னுவார் - பணிபவநத்தனதாகமன் னுவார்—அணியெனமேயதும்பராகமே—அணியெனமேயதும்பராகமே” என்பதிற்போல. (தண்டி. கச. உரை.) [பாடகம்—படித்தல்.]

இரண்டடியேதுகை—முன்னிரண்டடியுமோரேதுகையும் பின்னிரண்டடியுமற்றேரேதுகையுமாய் வருவது. (வ-று.) “துகைக்குந்துளிமுந்நீர்க்கொற்கைமகளி-ரவைப்பதம்பல்லிற் கழிகால்வாழுத்த-மணங்கமழ்தாரச்சுதன்மண்காக்கும்வேலி-னணங்குமமுதமுமன்னலார்பாடல்” (யாப். காரிகை. ஒழிபி. சு. உரை.)

இரண்டீர்—எதிரிடைசெய்யுங்குணமுடையவன்.

இரண்டிகை—இண்டைச்செடி.

இரண்டு—ஒன்றையுமொன்றையுங்கூட்டலால் வருமெண்.

இரண்டுடை—கருவேல், வெள்வேல் என்னுமிவை. (உ-ம்.) “கூவிளநீர்க்கண்டகியிரண்டிடைமுக்கண்டகிதவஞ்சுரி” (தைல. தைலவ. ககரு.)

இரண்டுபடுதல்—1. ஐயுறல். 2. வேறுபடுதல்.

இரண்டுவை—அமாவாசையும் பூரணையும். (உ-ம்.) “ஒவாதிரண்வெலும்பட்டியும் பட்டினிவிட்டொழுக்கங்காத்தல்” (சிந்தா. கேமசரி. ககசு.)

இரணக்கொடி—போர்க்கொடி. [ரணம்—போர்.]

இரணகளம்—போர்க்களம். [ரணவெஃ: ரணம்—போர்.]

இரணகாளம்—போர்நிறுத்தவூதுங்காளம். [ரணம்—போர்.]

இரணகேம்பேரம்—யுத்தத்தின்பேராப்பரவம். [ரணமாவீர: ரணம்—போர். மஹிர்ம—போராப்பவம்.]

இரணங்கோல்—ஒரு பூடு.

இரணசங்கம்—போர்வென்று துஞ்சங்கு. [ரணமாவை.]

இரணசிந்நம்- 1. படைக்கலம். 2. படைச்ச
நம். [ரணவிஹம்.]

இரணசுக்கிரன் — கண்ணோயுளொன்று.
இரணத்தூருவம் — கிரகபுடத்திற்கழிக்கப்ப
வெது. [ரணயுபுவ.]

இரணத்தொடை — முரண்பொடை; அது.
சொல்லாலேனும் பொருளாலேனும் மறுதலைப்
படத்தொடுப்பது. (உ-ம்.) “கருதிக்கடையேக
டையினை பின்கடைக்கடையுமென் - நிரண
த்தொடைக்குமொழிவ ரிடைப்புணர்வென்பது
வே” (யாப். காரிகை. ஒழிபி. இ.) [இரணம்-
போர்.]

இரணதோரணம் — பகைவரைவெப்டி அ
வர்தலைகளைத் தோரணமாக்கட்டிப் பிடிப்பது.
[தொரண.]

இரணபரிட்சை — சத்திரபரிட்சை. [ரண
வரீகூர்.]

இரணபாதகம்-1. கொலைப்பாதகம். 2. நம்
பிக்கைத்துரோகம். [வா.ககம்.]

இரணபாதகன் — கொலைப்பாதகன்.
இரணபேரி — போர்ப்பறை. [ரணவெரி.]
இரணபேரிகை — இரணபேரி.

இரணம்-1. உணவு, இரை. 2. உப்பளம்.
[உரண.] 3. உவ்நிலம். 4. ஒலி. [ரண.]
5. கடன். (சூ. நிகண். கக: லகரவெ. உக.)
6. பகை. 7. பல். 8. புண். (உ-ம்.) “உள்ளிலிரு
பலமிட்டுப்பூசிரணம்போமால்” (தைல. தைல
வ. கரு.) 9. பொன். (சூ. நிகண். கக: லகர
வெ. உக.) [விரணம்.] 10. போர். (பிங்கல.
ககவக.) 11. மாணிக்கம். (சூ. நிகண். கக: லகர
வெ. உக.) [ரண.] 12. வகாந்தரம். [உரண.]
13. வேட்டை.

இரணமத்தம் — யாண. [ரணமத்தம்; ர
ணம் - போர். மத்தம் - மதம்.]

இரணமயகோசம் — சிதம்பரம். (கோயிற்.பு.
பக். சந்.) [விரணமயகோஷம்; பொன்மய
மாகிய கோசமாதலின் இப்பேர்பெற்றது.]

இரணமாலா — பகைவர்குடரை மாலைமாக
வணிவது.

இரணமுக்கு — உதிரம் உடலெங்குந்தோ
யும்படி போர்செய்தல்.

இரணரங்கம் — 1. போர்க்களம். [ரண;

ரங்கம்.] 2. யானையின் முகத்திலே தந்தங்களு
க்கிடையேயிருக்கும்பகுதி. [ரணரங்கம்.]

இரணரணம் — 1. கொதுரு. 2. துக்கம்.
[ரண-போர், இரைச்சல்.]

இரணவஞ்சம் — அறுவகைப்போகபூமிகளு
ளொன்று. (கூர்மபு. வருணச். உசு. உரை.)
இரணவிரணம் — 1. கொதுரு. 2. துக்கம்.
3. போர்செய்யுமிடத்துப்பட்டகாயம். [ரண
வுண. ரண-போர். வுண-காயம்.]

இரணவீரம் — தன்வேந்தர் தடுத்தும் அஞ்
சாது போர்புரிசெளரியம்.

இரணவைத்தியம் — சத்திரவயித்தியம்.
[ரணவெஹி.]

இரணவைத்தியன் — சத்திரவைத்தியன்.
இரணங்கணம் — போர்க்களம். [ரணங்க
ணம்; ஸுமணம்-களம்.]

இரணசிரம் — போர்க்களம். [ரணசிரம்;
கஜீரம் களம்.]

இரணியோகம் — படையெழுச்சி. [ரணா
லியோகம்; ஸலியோகம்-ஏற்படுத்தல்.]

இரண — குருவியால். (இராசவைத்.)

இரணியகசிபன் — திதிபுத்திரராகிய ஐம்ப
த்தாறுகோடி இராசகுத்தர்களுளொருவன்; இவ
னுக்குப் பிரகலாதன், சகலாதன், அனுலாத
ன், சிபி, பாஷகன், ஏன ஐவர் புத்திரருண்டு.
இவனை விட்டுணு நரசிங்காவதாரத்திற் கொன்
றெதென்பர். (வி-ணி. உசுந்.) (உ-ம்.) “வெரு
விவிரணியகசிபன் சிகபாலனெனும் பெயரான்
மேவினானே” (நல். பாரத. பாரதவீர. சு.) [விர
ணியகசிபன்.]

இரணியகசிபு — இரணியகசிபனென்னுமச
ரன். (காஞ்சிபு. இரணி. உஉ.) [விரணிய
கசிபு; விரணிய - பொன். கசிபு -
வந்திரம்.] [இவனுக்கு இரணிய நென்னும்
பெயருமுண்டு என்பர்.]

இரணியகசிபுகந் — விட்டுணு. [விரணிய
கசிபு - ஹநு; ஹநு - கொன்றவன். இர
ணியகசிபுவைக்கொன்றவனென்றபடி.]

இரணியகர்ப்பசார்வாகன் — உலோகாயதர்
இருதிமத்தாருளொருவன். (சி. சி. பர. உலோ
காயத. மறு.கக. உரை.) [விரணியகர்ப்பசார்
வாகன்.]

இரணியகர்ப்பம் — 1. ஈஸ்வரனுடைய குக்ஷுமசீரம். (உபரிடத. உ. 0.) 2. உட்பொன்னுடையசாளக்கிராமம். [ஹிரணுமலடி.]

இரணியகருப்பநாடம் — சோடசநாடங்களுளொன்று. (கூர்மபு. பதி. உசு. உரை.) [ஹிரணுமலடிசு. 10.]

இரணியகருப்பநாடம் — சார்வாகமத்ததினெருவகை; இம்மத்ததன் பிராணனே ஆன்மா என்பன். (த. நி. போ. கரு.) பிரமாவேசிருட்டிகர்த்தாவாய்த்தனதாற்றலோடு நிலபெறுவர் என்றுகொள்ளுமதம். என்பர் சித்தியாருராயில்.

இரணியகருப்பன் — 1. சமட்டி குக்குமதேகத்தை அபிமானிக்கின்ற ஈஸ்வரன். (வேதா. கு. சுக.) [விக்ரதமாய்ப்பிரகாசிக்கின்ற யாவையுந்தனதுதரத்துள் அடக்கியிருப்பவன் என்றபடி.] 2. சார்வாகமத்ததரினெருவகையானவன்; இவன்பிராணனே ஆன்மா என்பவன். (த. நி. போ. கரு.) 3. பரமசொப்பனத்தையுடைய அபிமானித்தபரன். (ஞானக். தற்பதமநம.) 4. பிரமதேவன். (உ-ம்.) “புருடனிரணியகருப்பன் மறைக்கியவன் புலந்ததுக் — கொருமுதலவன் கஞ்சனென வவ்வேயே யுரைத் திடுவார்” (கூர்மபு. பிரகிருதி. கடி.) [பொன்மயமான கருப்ப முடையவனும், கருப்பத்திற்பொன்மயமான பூமியையுடையவனுமாகலின்வந்தபெயரென்பர்.] [ஹிரணுமலடி.]

இரணியசிராத்தம் — ஒருவகைச்சிராத்தம். (உ-ம்.) “ஆமசிராத்தஞ்செய்தற்கு இயலாவிடத்து இரணியசிராத்தஞ்செய்யலாம்” (பாலபாடம்.) [ஹிரணுமலடி.]

இரணியநாடம் — சொர்ந்தநாடம். (வி-ணி.) இரணியநேரம் — மாலைநேரம். [இரணியனைக்கொன்றநேரமது என்பர்.]

இரணியம் — 1. அழியாதவனது. 2. ஓரளவு. 3. சக்கிலம். 4. பொன். (கு. நிகண். சு: கூ.) 5. வெள்ளி. [ஹிரணுமலடி.]

இரணியவருடம் — சிருங்கிரிமுதற் சுவேதகிரிவரையிலுமுள்ள தேசம். (உ-ம்.) “சிருங்கமுதற்சுவேதமட்டி - நீதியிரணியவருடம்” (கந்தபு. அண்டகோச. கூசு.) [ஹிரணுமலடி.]

இரணியவீர்து — அக்கிரி. [ஹிரணுமலடி.]

இரணியன் — 1. ஓரசுரன்; இவன் காசிபமுரிக்கு அதிதீவயிற்றிறப்பிறந்தவன்; இரணியகசிபுனபவனிவனே. (காஞ்சிபு. தல. உ.) [பொ

ன்னிறமுடையவன்-என்றபடி.] 2. துவாதசாதித்தரினெருவகை. 3. பிரகற்பதி. (இராசவைத்)

இரணியாக்கன் — ஓரசுரன்; இவன் இரணியகசிபுவுடைய தம்பி. (காஞ்சிபு. இரண. கடி.) [பொன்டோன்ற கண்ணுடையவன்-என்றபடி.]

[ஹிரணுமலடி.]

இரணா — இரட்டை.

இரத்தக்கலப்பு — நெருங்கிய உறவு.

இரத்தக்கவிச்சு — இரத்தவெழில்.

இரத்தக்கமிச்சிசல் — இரத்தம் வயிற்றிற்குழிதல்.

இரத்தக்களப்பு — 1. இரத்தங்கித்தவருமொருநோய். 2. கருவம்.

இரத்தக்காட்டேறி — காட்டிலிருக்கும் ஒருபெண்பாசக.

இரத்தக்காரி — இரப்பவர் சென்றடைதற்குத்தக்கவர். (உ-ம்.) “இரக்க விரத்தக்காரிக்காணி” (வள். கருக.) [இர என்னுமுதனிலைத்தொழிற்பெயரது இறுதிக்கண் நான்கனுருபுவிசாரத்தாற்றுகத்தென்பர்.]

இரத்தக்கிராணி — ஒரு நோய்; அது. நீழ்த்துநிற்கும் ஒருவகை இரத்தக்கழிச்சல். [கிரகணி என்னுஞ்சமஸ்கிருதபதம் கிராணி எனத்திரிந்துவந்தது.] [ரகுமலடி.]

இரத்தக்கலை — ஒருவகைநோய்.

இரத்தக்கோமரி — மாட்டுக்கு இரத்தக்கழிச்சலோடு வருமொருநோய். [கோ-மாடு. மாரி-கொள்ளை நோய்.]

இரத்தக்கசரம் — இரத்தத்தோடு சம்பந்தப்பட்ட ஒருவகைச்சரம். [ரகுமலடி.]

இரத்தகம் — 1. குசம்பாப்பூ. 2. சிவப்புச்சீலை. [ரகுமலடி.]

இரத்தகமலம் — செந்தாமரை. [ரகுமலடி:] ரகு - சிவப்பு.]

இரத்தகாசம் — இரத்தமுழி வருவதாயி ஒருவகைக்காசநோய்.

இரத்ததழிதம் — செவ்வாம்பல். [ஐரகுமலடி.]

இரத்தநுண்மம் — மலடிகளுக்குமாதாந்தருதகால ரத்தத்தை வெளிப்படுத்தாத ஒரு வகை நோய். (தைல. தைலவ. கடி.) [ரகுமலடி.]

இரத்தகைரலம் — செவ்வாம்பல். [கெருவம்.]

இரத்தகோகநதம் — செந்தாமரை. [ரகுமலடி.]

இரத்தசந்தநம்—1. செஞ்சந்தநம். 2. மஞ்சன். [ரகூஉரீ.ந.]

இரத்தசந்தியகம்—1. செங்கழுநீர். 2. செந்தாமரை. [ரகூவஸு)க: ரகூ - சிவப்பு. வஸு)க - மாலைநேரம்.]

இரத்தசிவம்—சிவகம். [ரகூஜிவம்.]

இரத்தசுரம்—ஒருவகைச்சுரம். [ரகூஜிசு.]

இரத்தசூலை—ஒருநோய்; அது: சூதகவாய்வு. [ரகூசூலுவா.]

இரத்தசெந்துகம் — நாகப்பூச்சி. [ரகூஜகூக.]

இரத்தகடியம்— இரத்தகாசநோய். [ரகூகடிய.]

இரத்தநாது—1. செம்பு. 2. செவ்வரிதாரம். [ரகூயாசு.]

இரத்தநந்தி— பார்வதிதேவி. [ரகூஉனி: ரகூ - சிவப்பு. உனி - பல்.]

இரத்தநுண்டம் — கிளி. [ரகூகூணு: கூணு - அலகு.]

இரத்தநாணம்—நாவிராசிபதினெட்டிப் பாகைவைத்து அதிலே, செவ்வாயுடைய அற்றைச் சுத்தப்பு—ந்தைக்களைந்துவந்ததில் அற்றைநாளுமேல் அது. (விதாந. குணகுண. நஅ. உரை.)

இரத்தநாம்பு— இரத்தம் ஒழிக்கொண்டிருக்கிறநாடி.

இரத்தப்பழி—கொலைப்பழி

இரத்தப்பிரமியம்— சலவாயிலாவிரத்தம் போகும்பொருளோய்.

இரத்தப்பிரமேகம் — இரத்தப்பிரமியம். [ரகூபுரேவ.]

இரத்தப்பிரவாகம் — இரத்தப்பெருக்கு. [ரகூபு வரஹ.]

இரத்தப்பிரவை— ஏற்றாகவட்டத்தொன்று. அஃது: இரத்தநிலம். [ரகூபுலா.]

இரத்தப்பீநசம்— நாகியால் இரத்தத்தைப் போக்குமொருவகைத்தலைநோய். [ரகூபுலா.]

இரத்தப்புடையன்— ஒருவகைப்புடையன் பாம்பு. இதன்விஷம் கடிப்புண்டவனது கண் நாகி வாய் முதலிய தேகத்துவாரங்களிலே இரத்தத்தைப்போக்கிக்கொண்டிருக்கும்.

இரத்தப்பெரும்பாடு— உதிரப்பெரும்பாடாகிய ஒருநோய். (உ-ம்.) “வழுக்கிரத்தப்பெரும்பாடுமெலும்புருக்கிப்பிணியும் மலடிமைந்தராக் கலைதோர்முத்துவர்களிதனை” (தைவ. தைவல. சக.)

இரத்தபலம் — ஆலமரம். [ரகூவமல: ரகூ - சிவப்பு. வமல - பழம்.]

இரத்தபலி — இரத்தத்தோடு செலுத்தும் பலி. [ரகூவலி.]

இரத்தபாஷாணம்—1. ஒருநோய். 2. வைப்புப்பாஷாண முப்பத்திரண்டினன்று.

இரத்தபாதம்—கிளி. [ரகூபாடி: சிவந்தபாதத்தையுடையதென்றபடி.]

இரத்தபாரதம்—சாதிவிலகம். [ரகூபா ரடி.]

இரத்தபிச்சாபிரதாநழித்தி— வைரவழித்தமாய் இறுமாப்புற்ற இமையவர்பால் இரத்தத்தைப்பலியேற்று அவர்களகந்தையை அடக்கிவைத்தசிவபிரான். (சிவபரா. உசஉ.) [ரகூலிக்ஷாப்யாயாநி-குதி-2.]

இரத்தபிண்டம்—1. சீனமல்லிகை. 2. வாயாலும் மூக்காலும் இரத்தம்போகின்ற ஒருநோய். [ரகூவிணு.]

இரத்தபித்தம்—இரத்தத்தோடு சம்பந்தப்பட்ட ஒருநோய், அஃது: இரத்தக்கதிப்பாய்வாய், மூக்கு, மலவாயில் முதலியவற்றால் இரத்தங்கழிதன்முதலிய குணங்களை யுந், தலையிசுர முதலிய உபத்திரவங்களை யு முடையதாயிருக்கும்.

இரத்தபுட்டிகா — மூக்கிரட்டைப்பூண்டு. [ரகூபுலுபிகா.]

இரத்தம்—1. உதிரம். 2. குங்குமப்பூ. (உ-ம்.) “அம்பட்டம்” பார். 3. கொம்பரக்கு. (தைவ. தைவல. ககரு.) 4. சாதிவிலகம். 5. சிவப்பு. 6. செம்பு. 7. பவனம்.

இரத்தமண்டலி— ஒருபாம்பு; இதன்விஷம் கடிபட்டவனுடைய தேகத் துவாரங்களிலே இரத்தம் வரச்செய்யும்.

இரத்தமாரணம்—காவிக்கல்.

இரத்தழலம் — இரத்தத்தோடு சம்பந்தப்பட்ட ஒருநோய்.

இரத்தரோகம்—1. ஒருநோய். 2. கண்ணோயுளொன்று. [ரகூரோகா.]

இரத்தல்—1. குறைகூறல். (உ-ம்.) “கை தொழுவிரந்துவேண்டி” (திருவினா. மெய்க்கா. உச.) 2. பிச்சைகேட்டல். (உ-ம்.) “இல்லென விரந்தோர்க்கொன்றியாமையிளவேன, (கலி. பாலக்கலி. உ.) 3. பிரார்த்தித்தல்.

இரத்தவடி—மஞ்ஞரிகாநோய்க்குரு.

இரத்தவாடி—இரத்தவடி.

இரத்தவலிப்பு—இரத்தம் அதிகரித்தலினு லெழுமொருவலிப்பு.

இரத்தவள்ளி—உணவுக்குரிய ஒருவகைச் சிவப்புநிறக்கிழங்கு.

இரத்தவர்க்கணம்—செம்பு.

இரத்தவாரி—ஒரு நோய்; அது: பெரும்பா டிமைத்தல்.

இரத்தவிந்து—1. இரத்தத்துளி. 2. இரத் திநக்கல்லுக்குத்தும்மையுள்ளசிவத்தமறு. 3. மா ணிக்கரத்திற்கின் ஒருவருக்கமாகிய குருவிந் தம். (சிலப். ஊர்காண்காதை. கடிசு. உரை.) [ரத்தவியு.]

இரத்தவிரியன்—ஒருவகைப்புடையன்பாம்பு.

இரத்தவீசம்—மாதாளுக்களி. [ரத்தவீசு: வீசு - விதை.]

இரத்தவெறி—1. இரத்தங்குடித்தவெறி. 2. செருக்கு.

இரத்தாக்கம்—1. எருமை. 2. புறப்பறவை. [ரத்தாக்கை: ஈக்கை - கண்.]

இரத்தாக்கன்—1. கொடியவன். 2. கொடு ன்கோலன். 3. செங்கண்ணன்.

இரத்தாகத்தமீர்தம்—சிறுமுண்ணக்குருமய். (உ-ம்.) “சுரசமிந்திரவல்லிவிழுதி சுலேதமூலையுத்தாமணிபரப்பணன் - தோயபாணமில் வேழி ரத்ததொடு சொசப்பாலிரத்தாகத் தமிழர்தமும்” (தைவ. தைவல. கரு.)

இரத்தாகம்—சிறுமுண்ணக்கு. (உ-ம்.) “நற் புலவிரத்தாகநெய்யொன்றரைப்படி நகத்தயிர னந்தைகுப்பி” (தைவ. தைவல. கரு.)

இரத்தாங்கம்—1. செவ்வாயென்னுந்நிரகம். 2. மஞ்சள். 3. மூட்டுப்புச்சி. [ரத்தாங்கம்.]

இரத்தாசயம்—தேகத்திலே இரத்தந்தங்கு ன்கோளம். [ரத்தாசய: சூசாய-கொள்கலம்]

இரத்தாட்சி—1. எருமை. 2. செம்போத்து. 3. புரு. 4. வியாழவட்டமாகிய அறுபதுவருட் த்தோன்று. [ரத்தாட்சி.]

இரத்திரதாரம்—தோல். [ரத்திரதாரம்.]

இரத்தாதிசாரம்—வயிற்றுனைவோடுவரும் இரத்தக்கழிச்சல். [ரத்தாதிசாரம்.]

இரத்தி—1. இத்திமரம். 2. இரத்திநகருப் பம். 3. இலந்தைமரம். (உ-ம்.) “இரத்திநிடியவ கன்றலைமன்றம்” (புறநா. கச.) 4. சமுத்திர ம். 5. பிரியமானதன்மை. [ரத்தி.]

இரத்திநக்கம்பளம்—உயர்ந்தகம்பளம். [ர த்துக்கம்பள: ரத்த-சிரோட்டம்.]

இரத்திநக்கம்பளி—இரத்திநக்கம்பளம்.

இரத்திநக்சிதம்—இரத்திநக்பதிக்கப்பட்ட து. [ரத்தவலித.]

இரத்திநகருப்பம்—சமுத்திரம். [ரத்தமறு]

இரத்திநகருப்பன்—குபேரன்.

இரத்திநக்சுருக்கம்—1. ஒரு வைத்திய தூல். 2. புகழேந்திப்புலவரியற்றிய ஓர் உறுப்பு வமைதூல்.

இரத்திநகநாடம்—மகாமேருமலை. [ரத்தவிர து-: விராது-மலைத்தொடர்.]

இரத்திநக்சிரயம்—1. நன்னாடம், நற்சா ட்சி, நல்லெழுக்கமாகிய மூன்று தலைமைக்கு ணங்கள். (சந்தா. நாமக. கசடு. உரை.) 2. வ டமொழியிலியற்றப்பட்டிருக்கும் ஒரு சைவசித் தாந்ததூல். (சி. சி. க: கக. சிவஞா.) [ரத்த துய.]

இரத்திநக்சிரயம்—கைலாயத்தின் கண் ணதாகிய தாழ்வரை. (சி. சி. க: கரு. மறை.) [ரத்தவலு.]

இரத்திநக்சிரயை—எழுநகர்களுளொன் று. (சந்தா. முத்தி. உகக.) [ரத்தவலு.]

இரத்திநக்சிரயை—கலைஞானமறுபத்துநா ன்கிடென்று; அஃது: இரத்திநகங்குது தன் மையையறிவிப்பது. [ரத்தவலு.]

இரத்திநகம்—1. சிரோட்டம். 2. விலையுயர்ந் ததிரவியம். 3. விலையுயர்ந்தமணி. இது; பஞ் சரத்திரம், நவரத்திரம், சதுர்த்தசரத்திரம் என ப்பலதிரப்படும.

இரத்திநகநாத்திரை—ஒருகுளிகை. [ரத்த திரை.]

இரத்திநமாலையணி—ஒரலங்காரம். அது: வர்ணிக்கவேண்டிய பொருள்களை உலகத்திற் பிரசித்தமாக விருக்கின்றமுறையை வழுவாமற் கூறுவது. “புகழும்பொருளை முறைவழுவாதுபு கலுதற்குப்-புகழுநாமமிரத்திநமலை” என்ப தற்காண்க. (ருவல. அச.)

இரத்திநலிங்கம்—இரத்திநத்தாலாகிய சிவலிங்கம். இது: செம்பு முதலிய லோகங்களாலாகிய விலிங்கத்துக்கு தூறுமடங்கதிக மென்பர். (சைவச. பொதுவி. அ0, அக. உரை.) [ரதலிங்கம்.]

இரத்திநவருகம்—குபேரனுடைய தேர். [ரதவடி-சுருக.]

இரத்திநாகரம்—1. இரத்திநமிருக்குஞ்சரங்கம். 2. கடல். [ரதநாகர: சூகர - உறைவிடம்.]

இரத்திநாங்கம்—கருடன். [ரதநாங்க: சு-அடையாளம். ம - அங்கம்.]

இரத்திநாவளி—இரத்திநமாலையணி. (சுவல. எச.)

இரத்திநி—1. பிடிமுழம். 2. முட்டியாகப்பிடித்தகை. 3. முழங்கை. 4. முன்கைப்பேரெலும்பு. [ரதநி.]

இரத்தியம்—1. இரத்தத்திழ்ந்துநினை. 2. உயர்ந்ததெரு. 3. உருள். 4. பலதெருக்களின்சங்கிப்பு. [ரதய.]

இரத்திரி—இத்திரம்.

இரஸ்து—1. படைகளுடைய போசநச்சாமை. (இந்தஸு.) 2. வாயைப்பழம்.

இரத்துதல்—பேசலாவெழுமொலி.

இரத்தை—1. அபரை, பராபரை, பரையென்னுஞ்சுநியாசிவசத்தி மூன்றனுள் சைவாசாரியர்களாலே பிராதக்காலத்திற் நியமிக்கப்படும் பரையின்பேதமாகிய ஒரு சத்தி. (சைவச. பொது. எச. உரை.) 2. மஞ்சிட்டிவேர். (உ-ம்.) “பாடேரயிரத்தைசாரிபை மிருணைமஞ்சுடோலடர்நிசிமூன்றாகச்சொலுங்கனி” (தைவ. தைவல. டுஉ.)

இரத்தோற்பலம்—1. செங்குவளை. 2. செந்தாமரை. [ரதோற்பலம்.]

இரதகம்—இத்திரம்.

இரதகாரன்—1. அரசன் பிராமணப்பெண்ணைச்சோரத்திற்குட்பிடிப்பெற்றபின்னை. (உ-ம்.) “பொற்றடமுகுடவேந்தன்போற்றுவேதியர்தம் மாதை - யுற்றசோரத்திற்குடவித்தவனிரதகாரன்” (குத. சாங்கவரலா. கரு.) [ரத-பிளத்தல்.] 2. கரணமங்கைமுகிபடியினைக்கூடிப்பெற்றபின்னை. (உ-ம்.) “நிரைவளைக்கரணமங்கை நேர்முகிபடியர்ப்புணர்ந்து- தரையிடைப்பெற்றமைந்தன்றக்கனிரதகாரன்” (குத. சாங்கவரலா. உச.) [இவனதுதொழில் இரதஞ்செய்தல்.] [ரதகார.]

இரதகுண்டகன்—1. தூர்த்தன். 2. பலரங்காரமாக ஒரு பெண்ணைப் பிடித்துக் கொண்டு போய்க்கற்பழிக்கிறவன். [ரதகிண்க: ரத-புணர்ச்சி. விரிவி - போதல்.]

இரதகீலம்—நாய். [ரதகீல: ரத-புணர்ச்சி. கீல - இறுகுதல்.]

இரத்திர—கணவன். [ரதம-ர-0.]

இரதகுளிகை—இரசுளிகை. (சிவபு: உ-2.) [ரவம-0-விசு.]

இரதகூசத்தம்—மகளிர்புணர்ச்சியில்வரும் முறுமுறுப்பு. [ரதகூச-0-விசு: ரத-புணர்ச்சி. ம-0-விசு-முறுமுறுப்பு.]

இரதசாரி—1. தேரேற்றம். [ரதசாரி.] 2. வேசி, அவசாரி. [ரதவாரி.]

இரதநீமாத்திரை—பூதாகியகங்காரத்தினின்றிதோன்றிய வைந்து தன்மாத்நிரைகளுளொன்று. அது, சுவையறியுமிரசேந்நிரியம்; தன்விடயத்தை விடயிக்குமாறு ஊக்கஞ்செய்வித்து உடனிற்குமென்ப. (சி. சி. உ: சுச. சிவஞாந. [ரவம-0-விசு.]

இரதநால்—1. காமதூர்த்தி. 2. காமாதூரன். 3. தூர்த்தன். [ரதநால்.]

இரதநாரிகன்—1. தூர்த்தகாமி. 2. நாய். 3. மன்மதன். [ரதநாரி: ரத - புணர்ச்சி. நாரி-பெண். வி-சேர்த்தல்.]

இரதபதம்—புறப்பறவை. [இரதஞ்செல்வதுபோலக்காலால் நடக்குந்தன்மையையுடையதென்றபடி.]

இரதபந்தம்—1. சித்திரகவிகளுளொன்று; அது: தேர்க்கவி. [ரதபந்தம்.] 2. மகளிர்புணர்ச்சி. [ரதபந்தம்.]

இரதபரிட்சை—கலைஞராமறுபத்தநான்கி னென்று; அது: தேருரும் வித்தை. [ரதபரிட்சை: பரிட்சை ஆராய்ந்தறிதல்.]

இரதபாதம்—தேருருள். [ரதபாதம்.]

இரதம்—1. அரைஞாண். (கு. நிகண். கக. ரகரவெ. உ.) 2. அவயவம். 3. இரசம், சாறு. (உ-ம்.) “ஆர்க்கு” பார். 4. இரசலிங்கம். (உ-ம்.) “மணிவாணலிங்கமிரதஞ்சயம்பு” (சைவச. பொது. அக.) 5. இனிமை. 6. உடல். 7. ஊர்கி. 8. குணம். 9. சத்ததாதுக்களுளொன்று; அஃது: உமிழ்நீர். 10. சாத்தியம். 11. சுவை. அது: நாவிறைக்கவரப்படுவது. 12. குதம்; அஃது: இரு

ம்பு முதலிய லோகங்களைப் பொன்னுக்குவதோ
ர்பொருள். (உ-ம்.) “சம்புவின்வந்தோர்தகை
சா-லிரதமுண்டு” (கந்தபு. மார்க்கண்டேய.
கஉக.) 13. தேர். (சூ. நிகண். கக: ரகரவெ. உ.)
14. பல். 15. பாதம். 16. புணர்ச்சி. (சூ. நிகண்.
கக: ரகரவெ. உ.) 17. மகிழ்ச்சி. 18. மாமரம்.
19. வண்டல். [2, 6, 7, 13, 15. ரபு. 11.
ரவ. 14. ரடி. 16, 17. ரக.]

இரதயோகநிரீக்துண்டி — ஒருவகைத் தை
லம். (உ-ம்.) “நீயுணிரதயோகநிரீக்துண்டித்
தைலமீதே” (தைல. தைலவ. கஅ.)

இரதயோநி—வியபசாரி.

இரதநீ—விருப்பமுடையவர். (சைவவின.
கஉ.)

இரதலிங்கம்—இரசலிங்கம். [ரவலிபம்.]

இரதவாழை—ஒருவாழை.

இரதவிரணன்—நாய். [ரகதுண: ரக-
புணர்ச்சி. வுண - புண்.]

இரதநம்—1. அரைஞாண். (சூ. நிகண். எ
உஅ.) 2. கிண்கிணி. 3. பல். [ரவ. ரக.]

இரதன்—1. கண். 2. கிளி.

இரதாங்கபாணி—விட்டுண்டு. [ரபுரம்
வாணை: ரபுரம் - சக்கரம்.]

இரதாங்கம்—உருளை, சக்கரம். [ரபுரம்.]

இரதாயநி—வேளி. [ரகாயநி: ரக-புண
ர்ச்சி. காயநி - வழி.]

இரதி—1. ஆசை. (சூ. நிகண். கக: ரகரவெ.
உஉ.) 2. இரத்தல். 3. இரதத்தில்நின்றுபொ
ரும்போர்புரிவீரன். 4. இரதத்தை ஊருகிதவ
ன். 5. இரதமுடையவன். 6. இலந்தைமரம்.
7. உருசி. 8. காந்த்கொடி. 9. காமம். 10.
நிறுக்கும்படிக்கல். (உ-ம்.) “மரகத்ததை நிறுக்கு
வொரு அளவின் பேதம்” (வேதா. சூ. க. உரை.)
11. பித்தலை. (தைல. பாயிர. உக.) 12. பெண்.
13. பெண்பாணை. (சூ. நிகண். கக: ரகரவெ. உஉ.)
14. மகளிர்புணர்ச்சி. 15. மன்மதனுக்குத்தேவி
யான ஒரு பெண். (சூ. நிகண். கக: ரகரவெ. உஉ.)
[1, 9, 14, 15. ரக. 3, 4, 5. ரபி. 13.
ரகி.]

இரதிகன்—தேரையுடையவன். [ரபி.]

இரதிகாதலன்—மன்மதன்.

இரதிகாந்தன்—1. தாமரை. 2. மதன்.

இரதிகாகம்—யோநி. [ரகிபு. உ.]

இரதிகிரியை—புணர்ச்சி. [ரகிபு. உ.]

இரதிகிரிடை—சுரதலீல. [ரகிபு. உ.]

இரதிகாகம்—யோநி. [ரகிபு. உ.]

இரதித்தல்—1. அடக்குதல். 2. இடுக்கண்
படுத்துதல். 3. இழுக்குதல். 4. இன்பமாயிருத்
தல். 5. உருசித்தல். (உ-ம்.) “முக்கனிகளோ
அமிர்தமோவென்று சொல்லும்படியிருக்கும்”
(தாயு. நிலைவொ. அ. உரை.) 6. மூடுதல். 7.
விரும்புதல்.

இரதிமந்திரம்—1. களியாட்டயரும்வீடு. 2.
யோநி. [ரகிபு. உ.]

இரதிநன்—இரதத்திலேறுகிதவன், இரத
முடையவன். [ரபி. உ.]

இரதியாளர்—யாசகர்.

இரதிமணன்—காமன். [ரகிபு. உ.]

ரதினை - நாயகன்.]

இரதோபத்தம்—இரதசாரதி தேரிலிருந்
துசெலுத்துமாசநம். [ரபுராவலு: உப -
சமீபம். வு - தரித்தல்.]

இரந்தரம்—வெளி. (உ-ம்.) “இரந்தரமாகி
வான்ருளிந்நகரத்திடு” (சி. சி. உ: கச.
சிவாக்க.)

இரந்திரம்—1. குழி. (சி. சி. உ: கச. சி
வாக்க.) 2. குறைவானதன்மை. 3. துவாரம். 4.
பலங்குன்றினவீடம். 5. வெளி. (சி. சி. உ:
கச. சிவாக்க.) [ரபு. உ.]

இரந்துபின்னிலைநிறல்—(அகப்பொருள்)
தலைவியையிரந்துயிதஞ்சொல்லுதல். (வாண்.
சு. உரை.)

இரந்துபின்னிறற்கெண்ணல்—(அகப்
பொருள்) தலைவன் தலைவியையிரந்து இதஞ்
சொல்லுதற்கெண்ணுதல். (வாண். இ.)

இரப்பாளன்—யாசகன்.

இரப்பு—1. தரித்திரம். 2. பிச்சை. 3. யா
சித்தல். (உ-ம்.) “தேர்வழியிவார்பாறதென்றி
ப்புறந்து” (இன்னிசை. கச.)

இரப்புக்கோளிக்காரம்—(இலக்கணம்)
வேண்டுமென்று இரந்தபொருளை ஏற்றற்பொ
ருளில் நான் காமவேற்றுமையிலே வரும் பெயர்,
வினைகொண்டுமுடிவது. அஃது: அந்தணர்க்கு
ப்பொன்கொடுத்தான் என்பதிற்போல. (வீர
சோ. உபகார. க.)

இரம்பக்கல்—குருந்தக்கல். (தெலுங்கு.)

இரம்பம்—1. ஈர்வான். 2. கத்தாரியிருகம்.

இரம்பலம்—மிளகு.

இரம்பை—இரம்பம்.

இரம்மியகம்—சம்புத்தீவின் நவவருஷங்க ளொன்று.

இரம்மியகன்—அக்கிரிதுருவன் புத்திரரொ ண்பதின்மருளொருவன்; இவன்: நவகண்டமா க்கப்பட்ட சம்புத்தீவில் ஒருகண்டத்தை யாண் டவன்.

இரம்மியம்—1. சம்பகமரம். 2. சுக்கிலம். 3. பூரணசந்தோஷம்.

இரமடம்—பெருங்காயம்.

இரமணம்—1. இன்பம்விளைப்பது. 2. சுழ லை. 3. காமசேட்டை. 4. சுரதவிளையாட்டு.

இரமணன்—1. கணவன், தலைவன். 2. மன் மதன்.

இரமணியம்—சரசுவிளையாட்டு.

இரமணியம்—1. இன்பமானது. 2. செளந் தரியமுடையது.

இரமதி—1. காகம். 2. காமி. 3. காலம். 4. சுவர்க்கலோகம். 5. மன்மதன். [ரம - விளை யாடுதல், தரித்தல்.]

இரமம்—1. ஆசை. 2. ஆரத்தம்.

இரமன்—1. அன்பன். 2. கணவன். 3. மன்மதன்.

இரமாப்பிரியம்—தாமரைப்பூ. [ரரோஷி ய: ரரோ - இலக்குமி. ஷிய - விரும்பப்பட்ட து.]

இரமாபதி—திருமால். [ரரோ - லக்குமி. பதி - கணவன்.]

இரமீத்தல்—1. சந்தோஷித்தல். 2. சரசுஞ் செய்தல். 3. போகஞ்செய்தல்.

இரமியம்—1. இரம்மியம். 2. இரம்மியவரு டம். ஆது: சுவேதகிரிக்கும் நீலகிரிக்கும் நடுவி லுள்ளதேசம். (உ-ம்.) “சுவேதநீலநெடுங்கிரிய னிரணியமாம்” (கந்தபு. அண்டகோச. ௧௬.)

இரமை—1. இலக்குமிதேவி. 2. செல்வம். 3. மனைவி. [ரரோ.]

இரலை—1. அச்சுவிநிரான். (சூ. நிகண். ௧: ௬௭.) 2. ஊதிடுகொம்பு. (சூ. நிகண். ௧௧: ௧௧௧. ௪.) 3. கருமான். (சூ. நிகண். ௨: ௨௨.) 4. கலை மான். (உ-ம்.) “இரலைமரையாழ்ப்பிதவம்” (கந் தபு ஊர்னி. ௫௧.) 5. துத்திரிக்கொம்பு. (சுந் தா. கோவிந். ௨௬.) 6. புல்வாய். (சூ. நிகண். ௩: ௨௨.) [ரல்லக என்னும்சம்ஸ்கிருதபதத்தின் பிரிவுபோலும்.]

இரவச்சம்—மானந்திரவருமரிப்புத்தொழி லுக்கஞ்சுதல். (வள். அதி. ௧௦௭.)

இரவணம்—1. ஓட்டகம். 2. குயில். 3. பரி சாசம்பண்ணுதல். 5. வெண்கலம். 6. வெப்பம்.

இரவாணம்—ஒருவாச்சியம் [சூலம்: ரவ ணம் - ஒலி. நீட்டல் விகாரம் பெற்று வந்தது போலும்.]

இரவதம்—சூயில், [ரவ - சத்தம். ௨- கொ டிப்பது. இன்னேசைகொடுப்பதென்றபடி.]

இரவம்—ஒலி.

இரவரல்—இரவரல். (உ-ம்.) “இரவரவே ந்தல்கருதியுரைப்ப” (திருக்கோ. ௧௪௧. ௨ரை.)

இரவல்—1. இரத்தல். (உ-ம்.) “இரவன் மாக்கள்” (புறநா. ௨௪.) 2. மீண்டுகொடுக்க உடன் பட்டுச்சிலகாலப்பாவிப்புக்காக வாங்கிவைத்திரு த்தல்; அல்லது அப்படி வாங்கப்பட்ட பொரு ள். 3. யாசுக்குசெய்யாதே, எனப்பொருள்படும் முன்னிரியில் வரும் ஒரு எதிர்மறை வினை. (உ-ம்.) “இரப்பிற்கரப்பாரிரவன்மினென்று” (வள். ௧௦௬௭.)

இரவரல்—இரப்போர். (ஐங்குறு.)

இரவரல்—இரத்தற்றெழிலில் வல்லோன். (பெரும்பா. சரு.)

இரவலாளர்—யாசுநர்.

இரவறிவான்—கோழிச்சேவல்.

இரவாக்கல்—ஒரிரத்திநம்.

இரவி—1. இரவியெனப்பொருள்படும் ஒரு வினையெச்சம். (உ-ம்.) “மதிநிலவாலேயிரவி யெனதுயிர்கவர” (திருப்ப. ௫௦௨.) [வருத்தி யென்றபடி.] 2. சித்திரபூசலம். (இராசவைத்.) 3. சூரியன். (உ-ம்.) சந்திரனிரவிதன்னைச்சார் வதோர்தன்மைதோன்ற” (இராமா. எதிர்கொ ள். ௪.) ௪. மலை. 5. மூக்கின்வலத்துவாரம். [ரு- ஒலித்தல், மகிமைப்படுத்தல்.]

இரவிக்கை—முலைக்கச்சு. (தெலுங்கு.)

இரவிக்ளவம்—பூமிக்குஞ்சூரியனுக்குமுள் ளதூரம். (சோதி. ௧௬௬.) [ரவிசூ: ரவி - சூரியன். சூ: குறுக்களவு.]

இரவிகாந்தம்—சூரியகாந்தக்கல். (உ-ம்.) ‘இந்திரவிக்ளவம்மெய்குநிறைந்தாலுமிந்தி ரவிகாந்தத்திலவங்குமே” (நீதிவெண்பா. ௫௦) [ரவி-சூரியன். காந்த-ஒருவகைக்கல்.]

இரவிதலம்—சூரியவமிசம்.

இரவிநேந்திரம்—அணித்தானபாதையில் வருஞ்சூரியனுக்கும்நிரகத்துக்குமுள்ள தூரம். (சோதி. ௧௬௬.) [ரவிசெந்.]

இரவிசங்கிராந்தி—சூரியன் முன்னிராசியைவிட்டுப்பின்னிராசியிற்புகுதல். [ரவிஸா சூரானி.]

இரவிநாள்—இரவநாள்.

இரவிநிறமணி—சாதூரங்கபதுமராகம்.

இரவிபுடபுத்தி—சூரியனது உத்தமபுடம்.
[ரவிஹ்ஸுடஹ்ஸுதி.]

இரவிமண்டலம்—சூரியமண்டலம். [ரவி
ஹ்ஸுதி.]

இரவிமத்திமபுத்தி—சூரியனதுமத்திமபுடம்.
[ரவிபுடபுத்தி.]

இரவிமது—வெள்ளி.

இரவிலயம்—சூரியவட்டம்.

இரவிவாரம்—சூரியம்மத்திமபுடம்.

இரவிவிக் கேபம்—சூரியகிரகணத்திற் சூரியன் கிராந்திமார்க்கத்திற்சாய்ந்திருக்கை. [ரவி
விக் கேபம்.]

இரவு—1. இரத்தல், இரப்பு. 2. சூரியாஸ்
தமயநமுதல் சூரியோதயம்வரை நிகழ்நகாலம்.
(உ-ம்.) “இரவிடைச்சூழ்ந்தவண்ணம்” (பாரத.
கிருட்டிண. ௧௧.௮.) 3. மஞ்சள். (தைல. தை
ல. ௧0௩.)

இரவுத்திரம்—(அகப்பொருள்) களவுப்புணர்
ச்சியில் தலைவனுர் தலைவியும் சந்திக்க நியமிக்க
குமிடம். (அகப்பொருள். களவி. ௪௧.)

இரவுத்திரம்—இரவுத்திரம். [ரவுத்திர.]

இரவுபகல் — 1. இராக்காலமும் பகற்கால
மும். 2. கேவலசகல அவத்தைகள். (உ-ம்.) “இ
ரவு பகலில்லாவிடத்திரண்டற்றேங்கும் பரமசி
வம்” (சைவச. மாண. ௩௨.)

இரவுபகலம் — இரவுபகலம். [ரவுபகல.]

இரவோர் — இரவோர் தமயமாக விளங்குகி
ன்ற ஒருமரம். (உ-ம்.) “புண்ணைவிளங்குந்
குமகிலுபுண்குபுளியிரவோர்மகிழ்” (மச்சபு.
வைமி. ௮.)

இரவை—1. அற்பம், அணு. 2. துப்பாக்கி
யிலிடுபியச்சன்னம். 3. வச்சிரம். [தெலுங்கு.]

இரவோன் — 1. சந்திரன். 2. யாசகன்.
(உ-ம்.) “சேமத்திருநிதிபெற்றிடுமிரவோனெ
னத்திகழ்வான்” (கந்தபு. அசுரர்தோ. ௩.)

இரவோர்—கொணற்றைமரம்.

இரவோர் — 1. இரத்தென்னேவலும், தெரி
நிலைவினைப்பகுதியும். 2. ஒலித்தல். (உ-ம்.)
“இரத்தெருகுழப்படைபட்டோக்கியே” (கந்
தபு. சூரபன்மன்வதை. ௪௧.)

இரவோர்—ஒலித்தல். (உ-ம்.) “கடலினு
ரைபிரந்தம்” (ஐங்குறு. ௧௧௪.) “சுட்டரூபு
ள்ளினமிரந்துமென்பவே” (சிந்தா. நாம. ௧௧.)

இரா—1. இரவு. (உ-ம்.) “இத்தைநீயிராவெ
ரியிலிட்டெடுக்கினன்பொன்னம்” (திருவிளை.
இரச. உச.) 2. இராத எனப்பொருள்வினைத்து
வரும் சமுதொக்க ஒருபெயரெச்சச்சொல். 3.

இருத்தலைச்செய்யா எனப்பொருள்பட்டுஅஃதி
னைப்பன்மையிலேவரும் ஒரு வினைமுற்று. 4.
இருந்து எனப்பொருள்வினைத்துவரும் ஒருவி
னையெச்சச்சொல். 5. உணவு. 6. கள். 7. சரச
வதிதேவி. 8. நீர். 9. பூமி. 10. வாக்கு.

இராக்கதம்—1. எண்வகை மணத்துளொ
ன்று. அது, பெண்ணின் சுற்றத்தாருமுடன்ப
டாதிருக்க அவளைப்பலாற்காரமாய்ப் பிழத்துச்
செய்யும்மனம். 2. பரணி எனப்படுமிராசு
ர்த்தம்; அஃது இரவிலேவருமாருமுடந்தம்.
(விதாந. குணகுண. எக. உரை.) 3. (சோதிட
ம்) யோகங்களுளொன்று. 4. விருணவைத்தியம்.

இராக்கதம்—பித்த ஊணரும்நிசாசரமுமாகிய
ஒரு சாதியார். அவர்கள் இந்திரன் முதலிய சுவ
ர்க்கலோகவாசிகளுக்குச் சத்துருக்களாயிருந்தவ
ர்கள். (உ-ம்.) “அசுரரிராக்கதரை—யின்டைக்கு
லத்தையெடுத்துக்களைந்த விருமுகேசன்னைக்
கு” (நாலாயிர. திருப்பல். ௪.) [ரக்ஷஸ்-பாசு.
பசுபொறுக்காதுபிரமன்மேற்பாய்ந்தார்கள்—அப்
போது சிலர் இரக்கியுங்களைந்து சொன்ன
மைபால் இராகக்ஷசர் எனப் பெயர்பெற்றனர்
என்பர் சிலர். (கடம்பு. பவல. உஉ. உரை.)

இராக்கதம்—சந்திரன். (உ-ம்.) “கங்குலி
னிடையிராக்கதியைநேந்தர” (கல்பாரத. துட்
டி. ௪௬.) [கதிர்-கிரணம்.]

இராக்கதிரோன்—சந்திரன். (உ-ம்.) “வரு
மிராக்கதிரோனீண்டமணிக்கதலை கைகடையப்
ப” (திருநெல். ௧௧௪. உக.)

இராக்காய்ச்சல்—இராக்காலத்திலே வரும்
ஒருவகைச்சரம்.

இராக்கிர்—அரசன்மனைவி. [ரஜி.]

இராக்கத்திரம் — 1. சாயமுடப்பட்ட
தூல். 2. தராசுக்கயிறு. 3. பட்டுதல். [ராசு
வ-ஒது; ராசு-நிறம். வ-ஒது-தூல்.]

இராக்கத்தாநம் — உதயலக்கினத்துக்குப்பத்
தாயிடம். அது, “வீடுத்தபத்தாயிராசுபலந்தி
கழ்மிக்க ராக்ககர்ம்” என்னும் (வீமே. உஎஉ-ஞ்
செய்யுளாற்காண்க.) [ராசுஹ்மி.]

இராக்கத்துவம்—(பேரண்டத்திலே) புரு
தத்துவத்துக்கப்பால் பதின்மடங்காவிர்த்துப்
பன்னிரண்டுத்திரளுக்கு இருப்பிடமாயிருக்கு
ம் ஒரு தத்துவம். (த. நி. போ. ௩௪௬.) 2. விரு
ம்புகை.

இராக்கத்துவம்—1. (பேரண்டம்) பிரகரு
தித்தத்துவத்திலும் பார்க்க. துறுபாகம் விரிவும்
உயர்ச்சியும் ஏற்றங்கொண்டிருக்கும் ஒருதத்து
வம். அது, நிகர்வந்தாநம். (சிவபரா. ௧௧௬.)

2. வித்தியாதத்துவங்களுளொன்று; இதன் றெழில் இச்சாசத்தியை விளக்கி விடயங்களி லே ஆசையைப் பெருக்குதலாம். (சி. சி. உ: ருசு. மறை. உரை. ஞாநப்.) [ராமதவ.]

இராகப்பீள்—கின்னரப்பறவை. (பிங்கல. உருசு.)

இராகம் — 1. அன்பு. 2. ஆசை. (உ-ம்.) “நல்லிராகமிஞ்சு” (பாரத. சம்பவ சுச.) 3. இசை. 4. இன்னிசை. 5. சடத்தியினென்று. 6. சிவப்பு. 7. நிறம். 8. மோகம். 9. வித்தியா தத்துவமெழினென்று. (உ-ம்.) “இராகதத்து வம்” பார். [ராம.]

இராகமெடுத்தல்—இராகமாலாபித்தல்.

இராகவன் — 1. சூரியகுலத்தரசனாகிய இ ரகுமரபிப்பிறந்தவன். 2. தசரதராமனாகிய சூ ரியகுலத்தரசன். (உ-ம்.) “இராகவன்குண்ட மாம்” (சேதுபு. இரா. திர்த்த. ச.) [ராமவ.]

இராகவி—பெருநெருஞ்சிற்பெழி.

இராகவின்குடகம்—கொன்றைமரம்.

இராகவிராகம்—விருப்பு வெறுப்பு. [ராம விராம.]

இராகாத்திலையர்—ஸ்ரீகண்டமூர்த்தி. (சி. க. கசு. ஞாநப். உரை.) [இராகதத்துவத்தி னந்தத்திலிருக்கிறவாள் என்றபடி.] [ராமாண.]

இராகி—1. குரக்கன். 2. கேழ்வரகு இஃது: எண்வகைக்கலந்துள் ஒன்று. (மணிமே.) 3. பற்றுக. (பி. வி. கூ.) [ராமி.]

இராகித்தியம்—1. இல்லாமை. 2. நீங்கியி ருத்தல். [ராமி. து.]

இராகு—1. கோமுகதரத்திகம். 2. சைங்கி கேயனென்னும் ஒரு அசுரன்; இவன் ஒரு கிர கமாய்நின்று சந்திரனைமறைத்தலால், சந்திரந் திரகணம் வருமென்பர். (உ-ம்.) “எழும்பியுண் ணுமிராகுவென”. (சேதுபு. தேவியுர. ருசு.) [ராமு: ருஹி - விதெவ்.]

இராகுக்கிராகம்—சந்திர கிரகணம். [ராமு: ருஹி: ருஹி - பற்றுகதல்.]

இராகுக்கிராகம்—கிரகணத்தில் இராகுவி ளுலே கிரகம்பற்றப்பட்டிருத்தல். [ராமு: ருஹி: ருஹி.]

இராகுதாலம்—ஒவ்வொருநாளினும், கீழே வருஞ்செய்யுளிலே கண்டிருக்கிற நேரமுதலாக, மூன்றேழுக்கால் நாழிகைநேரத்துக்கு இரா குதிரும் அசுபகாலம். “அரிஇருபத்தாறேகால ம்புவிமூன்றேழுக்கால் எரிவண்ணினிருபதோ

மெரிண்டரைபுதன்மூவைந்து - குருபதினென் டேழுக்கால் குளிர்வெள்ளிபதினென்றேதால் - கரியினேழரை யிராகுதாலமென் தறிந்துகொள் னே” (வருஷாதி. உசு.) [ராமு: ருஹி.]

இராகுமண்டலம்—பூமியின்சாயை. (உ-ம்.) “மருவுபூமியின் சாயையா மிராகுமண்டலம்” (சுடும்பு. மண்டலவளவை. கௌ.) [ராமு: ருஹி.]

இராகுச்சீட்டம் — உள்ளி. [ராமு: ருஹி.]

இராகை—1. சொறிநோய். 2. பூப்புத்தொ டங்கியபருவத்துப்பெண். [ராமு: ருஹி.] 2. பெள ரிணியையிரவு. [ராமு: ருஹி.]

இராச்சியக்காரர் — இராச்சியம் பண்ணு வோர்.

இராச்சியபரிபாலநம்—இராச்சியப் பாது காப்பு.

இராச்சியபாரம் — அரசாளும் பொறுப்பு. [ராமு: ருஹி.]

இராச்சியம்—1. அரசனுடைய ஆளுகைக் குப்பட்டவிடம். (உ-ம்.) “இராச்சியமனைமுன் னளித்தவிறைவர்க்கேயும்” (இரகு. தசரத. ச.) 2. ஆளுகை. 3. உலகு. 4. நாடு.

இராச்சியவதி—இராச்சியக்காரி.

இராசகம்—அரசர்களின் கூட்டம். [ராமு: ருஹி.]

இராசகயம்—இராசயானை. [ராமு: ருஹி.]

இராசகரம் — அரசனுக்குக்கொடுக்கும் இ றைப்பொருள். [ராமு: ருஹி: கர - இறை.]

இராசகலகம் — 1. அரசர்செய்யுஞ் சண் டை. 2. கொடுக்கோண்மை. 3. படைக்குழப் பம். [ராமு: ருஹி.]

இராகவி—எழுமிச்சைக்கனி.

இராசகாரி—1. அரசர்க்குச்செய்யுங்க டமை. 2. அரசியல்.

இராசகீயம்—அரசனுக்குரியது. [ராமு: ருஹி.]

இராசகீரி—கீரிகளுக்குப்பிரதானகீரி. இது: வெண்ணிறமுந்ஞன்றருவமுமுடையதென்று ம், வேறுகீரிகளினுலே காவப்படுகிறதென்றது சொல்லப்படுகின்றது. [இராதகீரி என்பதன்றி ரிஷபோலும்.]

இராசகுஞ்சரம்—அரசயானை. (உ-ம்.) “எழு யிராசகுஞ்சரமேன் - மந்தைநால்வருந்தற்குமு

வரத் தருமன் மைந்தன்மா நகர்வலம்வந்தான்” (பாரத. இந்திர. சு.)

இராசகோலம்—இராசவேஷம்.

இராசகோஷை—1. இராசபயம். 2. ஒரு கோய். இஃது, இரத்தங்கக்கச்செய்யுஞ்சேட்டு மந்தொட்டகோய்.

இராசசபாலம்—அவைவரக்கியம். (சி-வி. ரூப. கசு. உரை.)

இராசசம்—1. அரசராலுண்டாகியது. 2. இராசதகுணத்தோடு சம்பந்தப்பட்டது. 3. இராசப்பிறப்பு. [2. ராஜலம்: 1. ராஜஜ.]

இராசசாசநம்—அரசன் நிலம் முதலியவற்றை ஒருவனுக்குக்கொடுக்கும்பொழுது எழுதிக்கொடுக்கும் உறுதிப்பத்திரம். (மிருச். உக.) [ராஜபராவத.]

இராசசாரசம்—மயில். [ராஜலாரவல.]

இராசசிநங்கம்—பொன்னாலாயிழியுமாத் த இராசாங்கக்குடை. [ராஜபராவத.]

இராசபுரீ—1. கீர்த்திபெற்ற. 2. மதிப்பான. [ராஜபுரீ.]

இராசசிந்நம்—1. இராசத்தத்துவம். 2. இராசாங்கத்துக்குரிய உபகரணங்கள். அவைகள்: முடி, குடை, கவரி, தோட்டி, முரசு, சக்கரம், யானை, கொடி, மதில், தோரணம், கீர்க்குடம், பூமால, சங்கு, கடல், மகரம், ஆமை, இரணக்கயல், சிங்கம், தீபம், இடபம், ஆசுரம் என்னுமிவைகளாம். (சூ. நிகண். கஉ: கஉ.) [ராஜவிஷு.]

இராசதூயம்—1. தாமரைக்கொடி. 2. திறை கொடுக்கும்ரசர்சமுகமாக ஏகசக்கிரவர்த்தியினுலே செய்யப்படுமொரு பெரியயாகம். அஃது: அவனது அதிகாரத்தை மறுப்பவரிலெரன்பதனைக்காட்டித்தெற்கொரு குறியாகச்செய்யப்படுவது. எல்லா அரசர்களையும் வென்று ஐந்துதினத்தில் அல்லது ஏழு, ஒன்பது, பன்னிரண்டினங்களில் நாலுமேடங்கனால் கடித்திரியர்கள்செய்யும் யாகம். (திறவின. தலவி. கூ. உரை.) (உம்.) “தாமரையினையென்கட்டரணியளிரா சூரிய-மாமகமுற்றி” (பாரத. சூது. உ.) 3. மலை. [ராஜலம்-ருய.]

இராசசேவை—அரசனுக்குச்செய்யும்பணிவிடை. [ராஜலெவா.]

இராசத்துவம்—1. அரசனுக்குத் தன்மை. 2. இராசத்தத்துவம். 3. இராசாங்கம்.

இராசததுணம்—மூக்குணங்களுளொன்று. [ராஜலம்-ண.]

இராசதண்டம்—1. அரசனுலிதிக்கப்பட்டதண்டம். 2. செங்கோல். [ராஜபுரீ.]

இராசதந்தம்—முன்வாய்ப்பல்; அது நடுவாக இருக்கும் இரண்டிபற்களையேறுதிக்கும்.

இராசதம்—1. இராசப்பிரவிருத்தி. (உ-ம்.)

“மதந்தவிர்சநியாசிகன்போன்மாமரிசாசதமகிழ்ச்சிமறுக்கமாற்றும்” (ரூபவா. வைராக். நுக.)

2. ஒருகாலம்; அது: முக்குணவேளையினென்று; அஃது: ஊக்கம், ரூபம், வீரம், தருமம், தவம், தாநம், கல்வி, கேள்வி என்னுமெண்குணமுடையது என்பர். (சூ. நிகண். கஉ: கூ.)

3. ரூபத்தை, ரூபமுடைமை, ஊக்கமுடைமை, மாணமுடைமை, வைராக்கியம், பலம், வன்கண்மை, போகியாதல், இடம்மாமா கடா பொழுக்கம், என்னுமொன்பதும் இராசதமெனச்சிவப்பிரகாச உரைகாரர்கூறுவர். (சிவப்பி. உ: உச. உரை.) [ராஜலம்.]

இராசதருமம்—அரசன்செய்யவேண்டியகடைமைத்தன்மை. [ராஜபுரீ.]

இராசதவாங்காரம்—வைகரியாங்காரம். (உ-ம்.) “சொன்னவாங்கார முன்றில் வைகாரி துலங்கு சாத்துவிதவாங்காரம்—அன்னதில்வருமிந்தியவதிட்டானதெய்வதம். (கூர்முடி. பிரதி. கஉ.) [பெளடகம்-பும்ஸத்துவ-கசுகு - இராசதகுணமதிகமாயிருப்பதென்றபடி.] [ராஜலம்-கஹர்கார.]

இராசதாலம்—கமுரு. [ராஜதால.]

இராசதாலி—கமுரு.

இராசதாநம்—இராசதாநி. [ராஜபுரீ.]

இராசதாநி—1. அரசன்மனை. 2. அரசனது தலைநகரம். [ராஜபுரீ.]

இராசதநீதி—1. அரசன்மனைவி. 2. அரசுசெய்கிறபெண்.

இராசதுரோகம்—1. அரசனுக்கு விரோதமாகச்செய்யுந்துரோகம். 2. கொடுங்கோன்மை. [ராஜபுரீ.]

இராசதருகம்—ரௌரவநகரம். (உ-ம்.) “இருந்புழுதிவடிவாகியிடர்மிருத்த ரௌரவத்தை யரையனெனவறிந்திகு” (சிவதரு. சுவர்க்கநகர. கவி. கஉ.)

இராசநாகம்—நால்வகைநாகபாம்புகளுளொன்று. [ராஜநாம.]

இராசநீரம்—கொடுங்கோன்மை. [ராஜநிலை-ருய.]

இராசநீதி—இராசதருமம்.

இராசநோக்காடு—கடையான பிரசவவேதனை.

இராசநோக்து — 1. இராசகிருபை. 2. இராசபார்வை.

இராசபஞ்சகம்—(சோதிடம்) ஐந்துவகையான பஞ்சகங்களுள் ஒன்று; அஃது: அரசரால் வரூந்திரு. பஞ்சகம்பார்க்கவேண்டிய காலம் வரையில் ஞாயிறு முதலாக அன்றையவாரம் வரையும், பிரதமமுதலாக அன்றையதிதிவரையும், அச்சுவினிமுதல் அன்றைய நகடந்திரம் வரையும், மேடம் முதல் அந்நேரத்தலக்கினம் வரையும் எண்ணிக்கண்டதொகையை ஒன்பதிற்கழிக்கவருஞ்சேடம் நாலேயாகில் அந்நேரம் இராசபஞ்சககாலமெனக்கண்டு கொள்க. விவாககாலத்திலே இராசபஞ்சகம் நீக்கப்படும். (வருஷாதி, ௧௦௭-பக்.)

இராசபட்டம்—1. இராசாதிசாரம். 2. ஒருவகைத்தலைப்பாகை. 3. கீழ்த்தரமான ஒருவகைவைரத்திரம்; அஃது: இந்தியாவின் வடமேற் நிசையிலிருக்கும் விராடதேசத்திலிருந்துகொண்டு வரப்படுமென்பர். 4. முடிசூட்டு.

இராசபத்திரம்—இராசாவின் அதிகாரப்பத்திரிகை.

இராசபம்—கழுதை. [ராஜலவ]

இராசபாட்டை—இராசபாதை. [பாட்டை, தெலுங்குச்சொல்.]

இராசபாணம்—பெருந்தேரு.

இராசபிளவை—முதுகிலேவரும்பெரும்பிளவைப்புண்.

இராசபுத்தி — 1. இராசாவின் அதுபவம். [ராஜலவாதி.] 2. கிரேட்டமானபுத்தி. [ராஜலவாதி.]

இராசபுத்திரன்—1. அரசன்மகன். 2. சத்திரியவமிசத்தான். 3. புதன் என்னுங்கிரகம். [ராஜலவாதி:] ராஜ - அரசன், சத்திரன்.]

இராசபுரி—1. இராசநகர். 2. வெல்லம்.

இராசபுள்—எண்காற்புள்.

இராசமகேந்திரம்—ஒரு நகரம். [ராஜலவாதி.]

இராசமண்டலம்—இராசசங்கம், இராசகூட்டம். (உ-ம்) “எங்கணுநெருங்கிவைகுமி ராசமண்டலங்களுடும்” (பாரத. திரௌப. ௧௮.) [சிங்லா-கூட்டம்.]

இராசமனை—இராசமானிகை.

இராசமாடம்—பெரும்பயறு. [ராஜலவாதி.]

இராசமாந்யம்—1. அரசர்களாலே மதிக்கப்

பட்டத்தக்கதன்மை. 2. இராசபொறுப்பாய்நடப்பது. [ராஜ; ரோடா.]

இராசமாநாகம்—கருவழலைப்பாம்பு. (சூ. நிகண். ௧: ௧௧.) [ராஜலவாதி.]

இராசமாநியம்—இராசமாந்யம்.

இராசமாநியராஜபுரி—அரசர்களாலே மதிக்கப்பட்டதக்க இராசலட்சுமிசுருமுடையதைக்கருதுமொருபெருமைச்சொல்; இஃது: ஒருவரை உயர்த்திக்கூறற்பொருட்டு அவர்பெயர்க்கு முன்வழக்கத்தின்பிரயோகிக்கப்படுவது.

இராசமாநீதம்—கருவழலைப்பாம்பு.

இராசமாநீகம்—இராசாவின்தேரு; அது: யானை குதிரைகள் செல்லக்கூடியதாய் நார்பதுமுது அகலமுடையதாயிருப்பது. (ஸ்திரிசூதி.) [ராஜலவாதி; ரோடா-வழி.]

இராசமானிகை—1. அரசர் அரண்மனை. இராசமுத்திரை—இராசஅதிகாரத்தைக்காட்டுமொருசின்னம். [ராஜலவாதி.]

இராசயானை—ஏழுமுது உயரமும், ஒன்பதுமுதுநீளமும், பத்துமுதுச்சற்றளவுமுடைய யானை. (சூ. நிகண், ௧௧: ௧௮.) [இதை பட்டத்தியானை எனவுங்கூறுவர்.]

இராசயுகம்—பாலை.

இராசயோகம்—1. ஒருவன் அரசனைவருவான் என்பதனைக் குறிப்பிக்கும் பிறந்தகாலத்துக்கிரகங்களின் சபரிவை. (விதாந. சாதக. உச.) 2. ஞானிக்குரியயோகநான்கனுள்ளொன்று. அது: தாரகம், சாங்கியம், அமநஸ்கம் என மூன்றுவகைப்படும். (தரி.போ. ௧௭௮.) [ராஜலவாதி.]

இராசராசநாகம்—கும்பீபாகநாகம். (சிவதரு. சுவர்க்கநகலி. ௧௨௭, உரை.)

இராசராசன்—1. இராசாதிசாரன். 2. ஏகசக்கரவந்தி. 3. குபேரன். 4. துரியோதனன். (உ-ம்.) “என்னுயிர்தானும்வேண்டேனென்றனனிராசராசன்” (பாரத. ௧௧-ம்போர். ௧௨.) [ராஜ - அரசன், இயக்கன்.]

இராசராசேசுவரி—1. தூர்க்கை. 2. பார்வதி. [ராஜலவாதி.]

இராசரிக்கம்—} அரசாட்சி.

இராசரிக்கம்—}

இராசரிஷி—அரசனாயிருந்து இருடியானவன், [ராஜலவாதி.]

இராசலெட்சுமி—அட்டலட்சுமிகளுள்ளொருத்தி; இவள்: அரசருடைய ஆளுகையைத்துலங்கச்செய்பவன். [ராஜலவாதி.]

இராசலேகம்—அரசனலெழுதப்பட்டகட்டளை, அரசனலெழுதப்பட்ட நிருபம். [ராஜலெவைய.]

இராசவசதி—1. இராசமாளிகை, 2. சிங்காசனம். [ராஜவஸதி.]

இராசவசித்துவம்—இராசாவைத்தன்வசமாக்கல். [ராஜவஸி.]

இராசவசியம்—இராசவசித்துவம். (த. நி. போ. உருக.) [ராஜவஸ்ய.]

இராசவசீகரம்—இராசவசித்துவம். [ராஜவஸீகர.]

இராசவட்டம்—பொதுவாநசங்கதி. இராசவதி—1. அரண்மனை, 2. சிங்காசனம். இராசவரீக்கம்—1. இராசசந்தி, 2. வெண்மையுங்குதுப்புங்கலந்தரிதம்.

இராசவரீசை—இராசச்சிறப்பு.

இராசவள்ளி—ஒருவகை வள்ளிக்கொடி. [இதன்கிழங்கு பருத்ததுஞ்சிவத்ததுமாயிருக்கும்.]

இராசவாகம்—இராசவாகநம். [ராஜவாகம்; வாஹ-வாகநம்.

இராசவாகநம்—1. கஞ்சிகை, (சூ. நிகண். எ. சௌ.) 2. கோவேறுகழுதை. [சிலப்பதிகாரம் கூ-ஆங்காதை ககக-ஆம் அடியுரையிலே, "இராசவாகநமாகிய அத்திரி (கோவேறுகழுதை) எனக் கூறப்பட்டுள்ளது. ஷெடூல் அரும்பதவுரையாசிரியர் "கோவேறுகழுதை குதிரையில் ஒரு சாகி" என்பர். இதனால் அரசர் முதலியோர் ஏறுதற்குரியதாதலின், இப்பெயர்கள் அக்குதிரைச்சாதிக்குண்டாயின என்பது தெரிகிறது.] [ராஜவாகம்.]

இராசவாகியம்—இராசயானை. [ராஜவாகம்.]

இராசவட்டோம்—கொடுங்கோல். [ராஜவட்டோ.]

இராசவிரணம்—பெரும் விரணம்.

இராசவிநீட்சம்—கொண்மைமரம். [ராஜவநிஷ.]

இராசவிதி—1. அரசர்போருந்தெரு, 2. பெருந்தெரு. [வியி.]

இராசன்—1. இந்நிரன், 2. இயக்கசாதியான். 3. சத்திரியவயிசத்துப்பிறந்தவன், அரசன். 4. சந்நிரன், 5. தருமன், 6. பிறபதங்கனோ

டனைந்து "கிரேட்டன், மேலானவன்" எனப் பொருள்வீளைக்கும் ஒருபதம். [ராஜநு.]

இராசனை—வெள்ளைப்பூண்டு. (உ-ம்.) "காயமிராசனை தாருகன்மதமாயிசொக்கடி விளங்கம் சொருகப்பினமேதைபதினானும்" (தைல, தைல, சடு.)

இராசாக்கினை—1. இராசகட்டளை, 2. இராசதண்டனை. [ராஜ; சூ. இரா.]

இராசாக்கி—இருதலைமணியன்பாம்பு. [ராஜாக்கி; கூவி - பாம்பு.]

இராசாங்கம்—1. அட்ட ஐசுவரியத்தொன்று, 2. அரசாளுகைக்குவேண்டிய உறுப்புகள்; அவை: அமைச்சு, நாடு, அரண், பொருள், படை, நட்பு என்னுமாறுமாம். நாடுகுமுகளெனக்கொள்க. (வள், ஈஅக. உரை.) 3. இராசத்துவம், 4. இராசவாளுகை.

இராசாணி—இராணி. இராசாத்தி—1. அரசன்மனைவி, 2. அரசி. இராசாதிக்காரம்—1. இராச உத்தியோகம், 2. இராசத்தத்துவம், இராசாதிக்காரி—இராசாங்கத்திலே உத்தியோகத்திலிருப்பவன். [ராஜாதிக்காரி.]

இராசாதிபதி—1. இராசாதிபன், 2. இராசாதிராசன்.

இராசாதிராசநரகம்—அவையென்னும்நரகம். (சிவதரு. சுவர்க்கநரக, கஉ. எ. உரை.)

இராசாதிராசன்—அரசர்களுக்கு மேலாக அதிகாரஞ்செலுத்தும்அரசனாகிய சக்கரவர்த்தி. [ராஜாதிராஜ.]

இராசாவரீத்தம்—கீழ்த்தரமான ஒருவகை வைரரத்திதம். அது: விராட்டேசத்திலிருந்து கொண்டுவரப்படுமென்பர், இதிலே வெண்ணிறமுடைய சுவேதராசாவரீத்தம், நீலநிறமுடைய நீலராசாவரீத்தம், பொன்னிறமுடைய பீதராசாவரீத்தம், செந்நிறமுடைய சரோணராசாவரீத்தம் என நான்குவகைமுள்ளனென்பர். [ராஜாவரீத்.]

இராசாளி—ஒரு பறவை. [ராஜாளி.]

இராசி—1. இணக்கம், (இந்துஸ்.) 2. ஒருங்கு, 3. கணக்கின்பொருட்டு எழுதிக்கொள்ளப்படும் இலக்கங்கள், 4. குவியல், திரள், 5. கூட்டம், (சூ. நிகண். கக: ரகர. உச.) 6. நிரை, 7. மத்தியாநம். (வீரமாமுனி.) 8. முன்னுற்றபற்பது பாகைகொண்ட ஒரு சக்கரத்திலே பன்னிரண்டிலொன்றாகிய இரண்டேகால் நட்சத்திரங்கொண்ட ஒரு கூறு. அப்பன்னிர

ண்டுகூறுகள்: மேடம், இடபம், மிதுநம், கர்க்கடகம், சிங்கம், கர்நி, துலாம், விருச்சிகம், தது, மகரம், ரும்பம், மீரம் என்பவைகளாம். [3, 4, 5, 8, ராஸி. 2, 6. ராஜி.]

இராசிக்காரன்—அதிட்டமுடையவன்.

இராசிகம்—1. அட்சரகணிதம். 2. அமிசம். 3. அரசனாலு வருவது. 4. ஓரிராசி. 5. குவியல். 6. நரம்பு. 7. வரி. [ராஜிக.]

இராசிகை—1. வயல். 2. வரி. [ராஜிகா.]

இராசிக்காரம்— } இராசிமண்டலம்.

இராசிக்காரம்— } [ராஸிவகுப.]

இராசித்தலைவர்பொருத்தம்—இராசியதிபதிப்பொருத்தம். அது: மணப்பொருத்தம் பத்தினென்று.

இராசிநாதன்—அவ்வவ்விராசியினின்று ஆளுகைசெய்யுங்கிரகம். [ராஸிநாப.]

இராசிப்பிரிவு—கிரகம், தான் நின்ற ராசியைவிட்டுப்பிரிதல்.

இராசிப்பொருத்தம்—மணப் பொருத்தம் பத்தினென்று; அது: பெண்ணிராசிமுதலாகப் புருடனிராசிவரையுமெண்ணும்போது ஆமிராசிக்குமேற்படினும் அல்லது ஒரு ராசியாயிருப்பினும் உத்தமமெனவும், பெண்ணிராசிக்குப் புருடனிராசி மூன்றாம் நாலாமிராசியாயின் மத்திமமெனவும், இரண்டாம் ஐந்தாம் ஆறாமிராசியாயின் அதமமெனவறியத்தக்கது. (விதாந. கடிமண. கஉ. உரை.)

இராசிபாகம்—பிந்தம்: [ராஸிலாப.]

இராசிபோகம்—இராசிக்கடாகக் கிரகஞ்செல்லுதல். [ராஸிபொப.]

இராசிபுடம்—இராசிகளிலே கிரகநிற்குநிலை. [ராஸிபுட.]

இராசிமண்டலம்—1. இராசினிற்குமெல்லை. 2. ஓரை.

இராசியத்தாநம்—1. அந்தப்புரம். 2. இரகசியத்தாநம். 3. மறைக்கப்படும் அவயவப்பகுதி. 4. மூலஸ்தாநம்.

இராசியதிபதிப்பொருத்தம்—மணப்பொருத்தங்களென்று; அது: ரூபியனுக்கு வியாழனும், சந்திரனுக்கு வியாழனும் புதனும், செவ்வாய்க்குப்புதனுக்கு சக்கிரனும், நடப்பென்றும், மறையோர் சத்துருக்களென்றும், புதனுக்குச் சூரியனும், வியாழனுக்குச்செவ்வாயும், சக்கிரனுக்குச்சூரியனுக்குச்சந்திரனும், சனிக்குச் சூரியனுக்குச்சந்திரனுக்குச்செவ்வாயும், சத்துருவென்று

ம், மறையோர்மித்திரரென்றும், ஸ்திரீராசியதிபதியும், புருஷராசியதிபதியும் மித்துருவா னாற்பொருத்துமென்றாகுகொள்வது. (விதாந. கடிமண. கக.)

இராசியம்—1. அந்தப்புரம். 2. சா. 3. தாமரைப்பு. 4. பெண்குறி. (சூ. நிகண். கக. ரகர. எ.) 5. மறைபொருள். 6. மறைவு. (சூ. நிகண். கக. ரகர. எ.) 7. விந்து நாடம். [ரஹஸ்ய.]

இராசிலம்—1. சாரைப்பாம்பு. (சூ. நிகண். கக. சா.) 2. நீர்ப்பாம்பு. [ராஜிவு.]

இராசிவக்கிரம்—இராசிப்பிரிவினென்று.

இராசிவட்டம்—இராசிக்காரம்.

இராசிகம்—அரசனாலு வருவது. [ராஜிக.]

இராசிகாரம்—1. அரசாட்சிக்குரியது. 2. அரசாளுகை. [ராஜிகார.]

...இராசீலம்—இராசிலம்.

இராசீலம்—தாமரைப்பு.

இராட்சசம்—புத்தித்தவத்திலிருக்கும் எட்டுப்புலங்களுள்ளொன்று. (சிவபரா. ககக.) [ராக்கிவ.]

இராட்சசன்—இராக்கதன்.

இராட்சத—வியாழவட்டமாகிய அறுபதுவருடத்திலே நாற்பத்தொன்பதாவது. [ராக்கிவ.]

இராட்சதர்—இராக்கதர். [பிரமனாற்படைக்கப்பட்ட ஒருவகைக்கணத்தவர்களுட்கிலர் பசிபொறுக்காது பிரமன்மேற்பாய்ந்தார்கள், அப்போதுகிலர் இராட்சியுங்களென்றுசொன்னமையால், இராக்கிசர் என்றும், சிலர் உண்ணுவோமென்றுசொன்னமையால், யக்கிர்களென்றும் பெயர் பெற்றனர் என்பர்.] (கூர்மபு. பவவ. உஉ. உரை.) [ராக்கிவ.]

இராட்டினத்தொட்டி—இராட்டினம்போலச்சுழல்கின்றதொட்டி.

இராட்டினம்—1. தூனாற்குங்கருவிகளுள்ளொன்று. 2. மாளிகைகளிற்கட்டப்பட்டுச்சுழன்றுகொண்டிருக்கும் ஒருவகைச்சுழற்றேர். (கந்தபு. நகர. உஅ. உரை.)

இராட்டினவாழை—ஒரு குலையிலே நடுவிட்டு மேலுங்குழஞ்சீப்பிடும் வாழை.

இராட்டினவூசல்— } இராட்டினம்போ

இராட்டினவூசல்— } லச்சுந்ருமஞ்சல்.

இராட்டு—இராசா. [ராஜி.]

இராடம்—1. ஒரு தேயம். 2. கழுதை. 3. பெருங்காயம். 4. வெங்காயம்.

இராணம் — 1. இலை. 2. மயிற்றோகை. [ராண.]

இராணி — இராசஸ்திரீ. [ராஜீ என்பதன் விகாரம்.]

இராணிவாசம் — அந்தப்புரம். [ராணி வாலு.]

இராணுவம்—1. படை. 2. யுத்தமுகம்.[இந் துஸ்தானி.]

இராத்திரகம்—ஐந்திரவின் கூட்டம். [ரா துக்.]

இராத்திரகன்—வேசிவிட்டிலே ஒரு வருஷ த்துக்குத் தங்குகிறவன். [ராதும.]

இராத்திரீ—1. இராக்காலம். [ராதி.] 2. மஞ்சள். (உ-ம்.) “ஆமலகி” பார். (தைல. ஐத லவ. ௧௦.) 3. விசத்திராநத்துக்குரிய பதினாதி தழுகளி னென்றிலே நிற்குமோ ரதிதேவதை. (சி. சி. அ; உக. மறை.)

இராத்திரிகாசம்—வெண்டாமரைப்பு. [ரா தி-ஹாலு; ஹாலு - நகைத்தல்.]

இராத்திரிசரன்—1. அரக்கன். 2. கன்வன். 3. சேகண்டிக்காரன். 4. பைசாசம். [ராதி] லர.]

இராத்திரிச்சரன் — 1. இரவிலே திரிகிற வன். 2. கன்வன். 3. காவற்காரன். 4. பசாசு.

இராத்திரிவேதம்—கோழி.

இராத்திரிவேதன்— கோழிச்சேவல். [ரா தி-வெடி - இரவிலே காலத்தையறிவது என் றபடி.]

இராத்திரிவேதி—இராத்திரிவேதன். [ரா தி-வெடி.]

இராநங்கம்—1. கால். 2. கோரம்;

இராதம்— 1. கடைக்கொள்ளி. (கு.நிகண். சு: ௧௧.) 2. வைகாசிமாதம். [ராபு.]

இராதரங்கம்—1. கலப்பை. 2. கன்மழை. 3. மழைத்துளி. [ராபுராக்க.]

இராதேயன் — குந்தி மகனாகிய கன்னன். [ராபேய: இராதையினால் வளர்க்கப்பட்டவ னென்றபடி.]

இராதை—1. கிருட்டிணன் மனைவிகளிலொ ருந்தியாகிய ஓரிடைச்சி. 2. திரிதராட்டிரனது தேர்ப்பாகனாகிய அகிரதன் மனைவியாகிய ஒரு

பெண். 3. மின். 4. விசாகநட்சத்திரம். [ரா யா.]

இராதைகூந்தன்—கிருட்டிணன்.

இராந்து—1. இடிப்பு. 2. தொடைச்சந்து. இராந்துண்டு—இலந்தைமரம்.

இராப்பகல்—1. இரவுப்பகலும். 2. (சித்தா ந்தம்) சேவல சகல அவததைகள். (உ-ம்.) “ம றைத்தலுந் நீனைத்தலுஞ் செயுமானவ மாயை நின்றவைதம்மைத் - துறத்தலே யிராப்பகலகல் வீடெனச்சொல்வர்” (வைவராக். ௧௧.)

இராமக்கம்—ஒருகோய், இஃது உடம்பிலே பருக்களாக வேளியே தோன்றிப் பின்னுள்ள டங்கி வேதனைசெய்யும் ஒருவகைச்சின்ன முத் துகோயென்பர்.

இராமக்கிரியம் — இராக முப்பத்திரண்டி னென்றும்; இது வசந்தமென்னும் புருடராகத் தின் மனைவியென்று இசைதுலார் வகுப்பர்.

இராமக்கிரியை—இராமக்கிரியம்.

இராமகரீப்பூரம்—கரீப்பூரமணத்தைக்கொ டிக்கும் ஒருவகைப் புல். [ராசிகவ-6-9ர.]

இராமகல- பெண்ணிராகங்களுளொன்று; அது: மந்தியாநத்திற்பாடப்படுவது.

இராமகிரீ — ஒருமலை; இதனைத் தசரதரர் மன் காட்டுக்குப்போனபோது சிலகாலம் தங்கி யிருந்த சித்திரகூடமலையென்பர். [ராசியிரி]

இராமசகன் — சுக்கிரீவனாகிய ஒரு குரக்கர சன். இவன் இராவணனோடுசெய்த யுத்தத்தி லே இராமருக்கு உதவிசெய்தவன். [ராசி லவஹ.]

இராமசந்திரன்— தசரத இராமன். (உ-ம்.) “இரகுபதி யிராமசந்திரன் மருகோனே” (திரு ப்பு. ௧௭௪.)

இராமசீத்தா — அணிநுணு என்னுமொரு மரம்.

இராமசேது — இந்தியாவுக்குமிலங்கைக்கு மிடையிலே இராமர் கட்டிவித்தஅணை. [ராசி லவஹ-௧.]

இராமடம்—பெருங்காயம். [ராசி௦.]

இராமடை—இராமடம்.

இராமதாபதி—அதர்வணவேத உபநிடதங் களுளொன்று. (சுடம்பு. அட்டம. உச. உரை.)

இராமதூதன்—அதுமானென்னுங்குரங்கு. [ராசிக-6-௧; தசரத ராமனுக்கு இராவண னிடந்துதாக்கச்சென் றவென்றபடி.]

இராமநவமி — சித்திரைமாசத்துச் சுக்கில

பக்கத்துவரு நவமிதிதி. [இராமன் பிறந்ததிந ம்.தாசலின்.]

இராமநாதபுரம்—சேதுபதியரசர் பிரதான நகரி. [ராஜநாயகர்.]

இராமநாதன்—சேதுத் தலத்திலிருக்குஞ் சிவபிரான். (உ-ம்.) “இராமநாதனையேத்துவர்” (சேதுபு. இராமதீர். உரு.)

இராமபத்திரன்—தசரத ராமன். [ராஜ ஹரி. ஹரி-அனுசலம்.]

இராமபத்திரி—ஒருமருந்து.

இராமபாணம்—1. இராமர் அம்பு. 2. ஒரு புழு. 3. ஒருமருந்து. [ராஜிவாண.]

இராமமரம்—அணிநுணுமரம்.

இராமம்—1. அழகு. (சு. நிகண். அ. உச.) 2. ஆகைப்படயோக்கியமானது. 3. கருமை. 4. வெண்மை. [ஐராஜி.]

இராமரகசியம்—அதர்வணவேத உபநிடதங் களுள்ளான்று. (சுர்மபு.அட்டமூ. உச. உரை.)

இராமன்—1. அழகன். 2. கருமை நிறமு டையவன். 3. சந்திரன். (சோதிடகடல்.) 4. சமதக்கினியின்மகனாகியபரசராமன். 5. சமுத் திரராகுலிய வருணன். 6. தசரதபுத்திரராகிய யராமச்சந்திரர்; இவரே இராவணசங்காரஞ்செ ய்தவர். [இது ரம என்னுந்தாதுவிலிருந்துபி றந்தது. இருதயங்கடோறு நிறைந்து இன்பத் தைக்கொடுப்பவர் என்பது பொருள்.] 7. வசு தேவன்மகனாகிய பலராமன். (உ-ம்.) “வெள்ளை மேனி-யேசுல்புதல்வர்க்காக கேயிராமனெனப் பேரிட்டு” (சுர்மபு. கண்ணனவ. சுச.)

இராமா — சபகருமங்களுக்கு விலக்காக இ ருக்கிற இரா. இது, மாசத்தியாச்சியம். (தார ண. பஞ். கூ.)

இராமாப்பிரியம்—தாமரை. [இது, ரமாப் பிரியமென்பதன்விகாரம்.]

இராமாயணம்—இராமாவதாரமென்னுமொ ருதால்; அது: தசரதராமனுடைய சரித்திரத் தைக்கூறுவது; அது: சம்ஸ்கிருதபாஷையிலே வான்மீகிமுநிவராலியற்றப்பட்டுக் கம்பாடாடை த் தமிழிலே மொழி பெயர்க்கப்பட்டுள்ளது. [ராஜாயண: ராஜி; சுயந்-வழி. நகரம் ரக ரத்தினுடையதொடர்பினால் ணகரமானது சம் ஸ்கிருத இலக்கணவிதி.]

இராமாலை—இருளடைந்தமாலேநகரம்.

இராமாநம்—இராமநாயகை.

இராமாநுசன் — 1. தசரதராமன் மம்பியா கிய லக்குமணன். 2. விட்டுணு சமயாசாரியர்களி லொருவர். [ராஜாநுசு: சுடநுசு - தம்பி.]

இராமிலன்—1. கணவன். 2. மன்மதன். [ராஜி - இன்பம். ஐ-ஒருவருகி.]

இராமேசம்—இராமேசுரம். (உ-ம்.) “திரு விராமேசங்கண்டு - கறைப்படுமிடத்தினுணைய ருச்சித்துக்கருணவாங்கி” (திருவினை. மாயப். கூக.)

இராமேசுரம்—ஒரு சிவஸ்தலம். அஃது, இராமனாலே தாபிக்கப்பட்ட சசுர ஸ்தானம். [ராஜேஸ்வர.]

இராயசம்—எழுதத் தொழில், சம்பிரதித் தொழில்.

இராயசன்—சம்பிரதி.

இராயணி—அரசி.

இராயன்—அரசன். [ராஜி.]

இராயிரம்—இரண்டாயிரம். (உ-ம்.) “மற் றையசலமிருமுன்றுமிராயிரம்” (கந்தபு. அண் டகோச. கூரு.)

இராவடம்—1. அசோகமரம். 2. அராவத் தொழில்.

இராவடி—1. ஏலம். 2. பேரேலம்.

இராவணம்—1. அழுதல். (உ-ம்.) “முன் இராவண இராவண இராவண இராஜன்” (தி ருப்பு. கூக.) 2. ஆரவாரித்தல். 3. விளக்கு.

இராவணன்—1. இரவீன் வண்ணமுடை யவன். (உ-ம்.) “இராவணம்” பார். 2. இலங் கைவேந்தனாயிருந்த ஓரரக்கன். [ராவண-அழுதல், கைலாசுகிரிய வேரோடு பிடுங்கு மு யன்றபோது சிவனால் அழுத்தப்பட்டு அழுதகா ரணத்தால் வந்தபெயர்.]

இராவணன்மந்திரி—மகோதரன்.

இராவணன்மிகை—ஒரு புல்.

இராவணஸ்தம்—ஒரு வீணை. [ராவண ஹஸ்த.]

இராவணத்தம்—இராவணஸ்தம்.

இராவணர்—இராமன்.

இராவணி—1. இராவணனுடைய மகன். 2. இராவணனுடைய மூத்தமகனாகிய இந்நிரசித் து. (உ-ம்.) “ஊனுக்கதுதின்நிடுமிடிம்பனென் றெருவாணிங்கிராவணியையொத்துளான்” (பா ரத. வேத்திர. சு.)

இராவதம்—1. சூரியன்குதிரை. 2. மேக லோகம்.

இராவதி—1. ஒருகொடி. 2. ஒரு நதி. 3. யமபுரம்.

இராவிரேகு—1. அரசிலைச்சட்டி; அஃது: அரசிலை ஆகாரமாயிருப்பது. 2. அரைமூடி; அது: சிறு பெண்குழந்தைகள் இரக்கியத்தாகத்

தை முடியுமாயினும் வெள்ளியினால் அல்லது பொன்னினாலே செய்யப்பட்ட ஒரு தகடு. 3. குழந்தைகளானிகளிலொன்று; அது: தலையிரி விருந்து நெற்றியிலே தாங்குவது. (தெலுங்கு) இரவுத்தன்—குதிரைப்பாகன். (உ-ம்.) “இ ராவுத்தர்கைக்குடட்கா துபரிகாண்மீ” (விற விவீடுதது.) (இந்துஸ்.)

இராவுதல்—அராவுதல்.

இரிக்கல்—1. ஒட்டல். (சி. சி. பாயிர. இ.)

2. கெடுத்தல்.

இரிகம்—1. இரத்தாசயம். 2. இருதயம்.

3. நியாயப்பிரமாணம். 4. மனம். 5. வழக்கு.

இரிங்கணம்—1. ஊர்தல். 2. ஒருபுள். 3.

தவழ்தல். 4. நெறிதவறல். [ரிபாண.]

இரிசல்—1. இரிதல். 2. புலனேவேறென் றிற்செலுத்தல். 3. மனமுரிதல்.

இரிசியா—பூனைக்காலிச்செடி.

இரிஞ்சி—மகிழ்மரம்.

இரிஞர்—1. அச்சமுள்ளார். 2. தோற்றேடு பவர். 3. பகைவர்.

இரிணம்—உவர்த்தரை. (சு. நிகண். இ. உக.)

இரிந்தல்—1. அச்சுறுத்தல். 2. அழித்தல்.

3. ஒட்டெல். (உ-ம்.) “இருணனியிரவிதான் வ ந்திரித்தலும்” (சுவப்பி. இ. ச.) 4. கெடுத்தல்.

5. தோற்கச்செய்தல். [இரு என்னும் சமஸ்கி ருதாதுவிவிருந்து பிறந்ததுபோலும்.]

இரிதல்—1. அகலுதல். (உ-ம்.) “கலம்பெ ய்ப்புண்முலையார்சிலாக்கண்புதைத்திரிந்தார்” (தி ருவிளை. குண்டோ. கங.) 2. அஞ்சுதல். 3.

ஒட்டல். 4. கெடுத்தல். 5. சாய்தல். (சு. நிகண். க: உக.) 6. தோல்வியடைதல்.

இரிப்பு—1. அச்சுறுத்தல். 2. ஒட்டெல். 3. தோற்கச்செய்தல்.

இரிபம்—பூமி. (நிருத்தம்.)

இரிபு—1. அச்சம். 2. ஒடுதல். 3. தோல்வி.

4. பகை. 5. பகைவன். 6. வெறுப்பு.

இரிபேரம்—வெட்டிவேர். (உ-ம்.) “அரவா ரம்” பார். (தைவ. தைவல. இசு.)

இரியல்—1. இரிதல், ஒடுதல். (உ-ம்.) “இரி யல்போமதவேழத்தை” (திருவாணக்கா. நா ட்டு. கடி.) 2. இரியாதே எனப்பொருள்படும்

ஒரெகிர்மறையியங்கோள். 3. கெடுத்தல். (உ-ம்.) “எறிபயமுடைமையினியன் மாக்களோடு”

(மணிமே. கங: அஉ.) 4. நல்லாடை. 5. பறத் தல். (உ-ம்.) “மேகவண்ணன்றனைவீழ்த்தி-யிரி யல்போக” (கடம்பு. தக்கன்வே. சஎ.)

இரியல்போக்தம்—சாய்த்துக்கொடுக்கும்.

(உ-ம்.) “கதையடியாயினையிரியல்போக்கும்” (புற நா. கரு.)

இரிஇ—1. இருத்தி எனப்பொருள்படும் ஒரு வினையெச்சம். (உ-ம்.) “கண்ணிற்காணநண் ணுவழியிர்இ” (பொருந. எசு.) 2. இருந்து எ னப்பொருள்படும் ஒரு வினையெச்சம். (உ-ம்.) “கல்வெடுக்கல் நல்வலத்திரிஇ” (மலைபடு. இசு.)

இரிஇயினார்—இருத்தினார் எனப்பொருள் படும் இரு என்னுள் தாதுவினின்றிபிறந்த ஒரு வினையுமுற்று. (இறைய. ச-பக்.)

இரிட்டம்—குறுகல்.

இரிட்டை—பிறர்க்குத்துக்கம்வரவேண்டுமெ ன்றும், தனக்கு வரக்கூடாதென்றும் என்னு கிறசித்தவிருத்தி. (வாசுதே. நஎ.) [நாது -கா.]

இரிதி—1. இயற்கைக்குணம். 2. இரும்புக் கறை. 3. எல்லை. 4. கிட்டம். 5. தேசவழக்கம், 6. நீர்பொசிந்தொழுகல். 7. பாரம்பரியமானவழ க்கம். 8. பித்தனை. 9. பித்தனைப்பஸம். 10. போதல். [ரிதி.]

இரிதிக்கவுளம்—ஒரிராகம்.

இரு—1. இருமையென்னும் பண்புப்பெயர் க்ருபி பொருளைக்கொடுக்குமொரு விகாரமொ டி. 2. இருவெண்ணேவலும், தெரிநிலைவினைப் பகுதியும். (உ-ம்.) “யான்செல்வனியரு” (ம-தி. கூச.) 3. காட்டெல்லவிகை. (இராசவைத்.) 4. பிற

பெயர்ப்பதத்துக்கு முன்னின்ற இருண்டு என ப்பொருள்படுமொருவிகாரமொடி. (உ-ம்.) “இரு சிலையுண்டென்றிந்த விருநிலத்தியம்பும் வில்

லின்” (பாரத. கிருட்டிண. கசக.)

இருக்கம்—பூசநட்சத்திரம்.

இருக்கல்—இருத்தல். (உ-ம்.) “அடியரோ டிருக்கலாமே” (சி. சி. பாயிர. இ.)

இருக்கன்—இருக்குவேதமுணர்ந்தவன். (உ-ம்.) “இருக்கன்சுதார்புண்கிட்டுசைப்பட் டொழிப” (கிருப்பு. சகடி.)

இருக்கால்—1. இரண்டறம். (உ-ம்.) “உரு ளாழிகொடேர்மே - லிருக்கால்வரமுக்கால்வர வெக்காலுமுழித்தே” (பாரத. கங-ஆம்போர். கசக.) [கசரமிக்கதுசெய்யுணைக்கிய விரித்தல்

விகாரமேயாயினும் உலகவழக்கினும்வாராதல் காண்க.] 2. கவற்றிறமுத்துவோன்று.

இருக்காழி—இரண்டு விதைகளையுடைய காய். [காழ்-வித்து. இ-ஒரு விருதி. இருகாழி என்பது இருக்காழியென்றாயிற்று.]

இருக்கு—1. உபநிடதமுப்பத்திரண்டினு ன்று. 2. நான்குவேதங்களிலே முதலாவதுவே தம். (உ-ம்.) “எழுதுமிருக்குவேதம்” (மச்சபு.

சுகிர, (ரு.) 3. மந்திரம். 4. வாக்கு. (நிருத்தம்) 5. வேதம். (உ-ம்.) “சொல்லுவதிறுக்கையெங்கும்” (பெரியபு. திருநாட்டு. கூஉ.) [ஃய.]

இருத்தகை—இருத்தல். (உ-ம்.) “பரசமயங்களிலே செல்லாதிருக்குகைக்கும்” (சி.சி.உ. கூ. நிரம்ப அழகியர் உரை.)

இருத்ததல்—இருத்தல். (உ-ம்.) “உழைப்பு” பார்.

இருத்தமாங்கதன்—ஒரு பாகவதன். (த. நி. போ. கசச.) [ரூபகூடம்.]

இருத்தவேதம்—நால்வகை வேதங்களுளொன்று. சதாசிவமூர்த்தியுடைய அதோமுகங்கள் நான்கனுளொன்றாகிய தற்புருடமுத்தினின்றது தோன்றியது. அஃது, இருபத்தொருசாகைகளையுடையது. (சைவச. பொதுவி. கூஅ.)

இருத்தவேதவுபநிடதங்கள்—இருக்குவேதத்திற்குரிய உபநிடதங்கள்; அவை: ஐதரேயம், கௌடதிகி, நாகவிந்து, ஆத்மப்பிரபோதம், நிருவாணம், திரிபுரம், வஹ்விருசம், முத்தலை, சௌபாங்கியம், அக்ஷமாஸிகை என்னும் பத்தாம். (கூர்மபு. அட்டமூ. உச. உரை.) [ஃமூடி; உபநிஷத.]

இருக்கை — 1. ஆசனம். 2. இருக்குமிடம். (உ-ம்.) “பாதுறுந்ததியிழுதுதேனிருக்கைகள் பலவும்” (கந்தபு. திருக்கர. சச.) 3. இருத்தல், உட்கார்ந்திருத்தல். (உ-ம்.) “முந்தாம் நிருக்கை நலம்” (இராமா. அகத்திய. ருசு.) 4. ஊர்ப்பொது. 5. குடியிருப்பு. (உ-ம்.) “தண்பனைதழீடுய்தளராவிருக்கை” (பெரும்பா. உசுஉ.) 6. வசிக் குமிடம். (உ-ம்.) “தன்னிருக்கைகொண்டேகிணை” கந்தபு. சுகிரனுபதேச. கஅ.) 7. வீடு. (உ-ம்.) “எளிதினுங்கிடவழங்குமாலோதநவிருக்கை” (கந்தபு. திருக்கர. சச.)

இருகடம்—ஒருதாணி. (உ-ம்.) “விதிதிரை வருபுணலிருகடம்”

இருகால்—1. இரண்டொபாதம். 2. இரண்டு முறை. 3. ஒன்றன்பாடியாகிய ஆரை.

இருதமிழ்—1. குமிழ். 2. நீர்க்குமிழ்.

இருதரங்கின்கை — முசமுசுக்கைக்கொடி. [சுரு குறிப்புமொழி.] (உ-ம்.) “இருகுரங்கின்கைச்சாறுபடிதானொன்று” (தேரையர்வைத்தியநூல்.)

இருகுறணேரிசைவெண்பா—ஒருவகை நேரிசைவெண்பா; அஃது, இரண்டு குறள்வெண்பாவும் அவற்றின் நடுவே தனிச் சொல்லுமாக முடிவதும், முதல்வருவகுறள் வெண்பாவிலிரண்டாம்டியின் மூன்றஞ்சீர் காசு அல்லது பிறப்பு என்னும் வாய்பாட்டானிறுவதுமாய் வருவ

து. “தடமண்டுதாமரையின்றாடலவ- னிடமண்டிச்செவ்வதனைக்கண்டு- பெடைநெருண்டு- பூழிக்கதவடைக்கும் புத்துரேபொய்கழந்-தாழி நடாயினுனார்” என்பதிற்போல. (காரிகை. செய்யுளிய. கூ.)

இருகை—இருபக்கம். (உ-ம்.) “வந்திருகையுந்தங்கண்மார்தளிர்த்தைகணிப்ட” (திருவிளா. திருமண. கசரு.) [கை - பக்கம்.]

இருகோட்டறுநல — முன்னம் பின்னம் தொங்கலாக நாலவிட்டதுகில். (உ-ம்.) “இருகோட்டறுநலையர்வேண்வெயிற்றிரிதர” (நெ. வா. கூரு.)

இருகோடி—1. சிறுநண்ணரி, 2. பெருநண்ணரி. (தைல. தைலவ. எசு.)

இருங்காரம்—பதக்கு. (உ-ம்.) “ஆபம்” பார் (தைல. தைலவ. கூ.)

இருசகம்—மாதூரமரம். [ஃயக.]

இருசுட்டி—பன்னிரண்டு. (தைல. தைலவ [சட்டி - ஆறு.]

இருசுடு—பன்னிரண்டு. (உ-ம்.) “கடுபத்திந்தச்சுமலமிருசுடு” (தைல. தைலவ. உஉ. [ஃமூடி.])

இருசடை—விலாமிச்சுவேர், வெட்டிலுவர் (தைல. தைலவ. கூஅ.)

இருசண்பகம்—சிறுசண்பகப்பூ, பருஞ்சண்பகப்பூ. (உ-ம்.) “அல்லி” பார். (தைல. தைலவ. உஅ.)

இருசந்தம்—வெண்சந்தநம், செஞ்சந்தநம். (தைல. தைலவ. கூச.)

இருசந்து—சந்தநம், செஞ்சந்தநம். (தைல. தைலவ. கூச.)

இருசமயவின்னக்கச்சோதி—இருசமயவின்னக்கத்தின் மறுப்பாகிய ஒரு நூல்.

இருசமயவின்னக்கம்—சைவ வைஷ்ணவ சமயத்தை வினக்கூறிய ஒரு நூல்.

இருசி—1. ஆசுதிக்கு நாயகன். (கூர்மபு. தமோ. ரு.) 2. இருதுவாருந்தன்மையிலலாத பெண். 3. ஒரு பெண்பிசாசு. [ஃஜி.]

இருசீரகம்—நந்திரகம், கருஞ்சீரகம். (உ-ம்.) “தாளிசந்தகரம்பிருசீரகஞ்சாறுபாதிருக்கடம்” (தைல. தைலவ. உக.) [ஃரக.]

இருசு—1. நேர்மை, செவ்வை. (சூ. நிகண். கச: கசரவெ. கூஉ.) 2. பண்டியின் அச்சிரும்பு. (சூ. நிகண். சச: கசரவெ. கூஉ.) 3. மூங்கின்மரம். [ஃஜி-]

இருசுடர்—சூரியசந்திரராகிய இரண்டுவான்

சோதிகள். (உ-ம்.) “இருசுடர்த்தோற்றம்” (சுண்டி. பொது. எ.)

இருசுடர்த்தோற்றம்—பெருங்காப்பியவுறுப்புகளொன்று; அஃது ஆதித்தோதய சந்திரோதயங்களை வுருணிப்பது. (தண்டி. பொது. எ.)

இருஞ்சிறை—1. காவல். 2. நரகம். 3. மதில்.

இருட்சரன்—இராட்சதன். (பார. வெ.ருக்.) இருளிலே திரிகிறவனென்றபடி.]

இருட்சி—1. இருள்கை. 2. மருளுகை.

இருட்டல்—இருளச்செய்தல்.

இருட்டு—1-2. இருட்டெண்ணெவலும், தெரிநிலைவினப்பகுதியும். 3. இருளுடையகாலம். (உ-ம்.) “இருட்டிலே போனான்” 4. இருளுடையவியல். (உ-ம்.) (அருத்தர்குவிருட்டின்” (சைவச. பொதுவி. உருள்.)

இருட்டுதல்—இருளச்செய்தல்.

இருப்பகைவன்—சூரியன். (உ-ம்.) “நீமிருப்பகைவன்மன்னினைத்-தருதி” (கந்தபு. புதல்வரைப்பெறு. எ.)

இருப்பிழம்பு—இருட்டிழை. (உ-ம்.) “ஓராழித்தேரேறியகிலமெல்லாம் - படருமிருப்பிழம்புறக்கும்பண்ணவனோ” (மச்சபு. மச்சா. கட.)

இருடயி—1. பேடி. 2. வயதுவந்தும் ருதுவாகாமலிருக்கும்பெண். [ஃஷ்ஷி: இதனை வழக்கத்திலே பகரவொற்றைக்கெடுத்து, சம்ஸ்கிருதமுப்பத்தோராம் மெய்யை “ழ”கரமாய்த்திரித்து “இருழி” என வழங்குவார்.]

இருடபத்துவசன்—சிவன்.

இருடயம்—1. இடயம். 2. காதிறுறியை.

இருடி—I. ஆந்தை. (சூ.நிகண்ட. க: சு.0.) 2. ஒளி. 3. சுவாதிட்டாந ஆதாரத்துக்குடைய ஆறிதழ்களிலே நான்காயிதழின் அட்சரமாகிய “ய”கர அட்சரத்தினத்திதேவதை. (சி.சி.அ:உக. மறை.) 4. முழிவன். (உ-ம்.) “இருடியருஞ்சித்தருமா வொர்காண்” (தைவ. தைவவ. கருக.) 5. வேதம். [ஃஷி.]

இருடிசேசன்—சிறுமால். (உ-ம்.) “இருடிசேசன்கோவந்தன்” (சிறுவாணை. கோச்செ. சுசு.) [ஹ்ஷிகெஸ.]

இருடிச்சந்தம்—ஒருவகைச்செயல். (சு. நி. போ. கருக.) [ஃஷிஉஹ்.]

இருடியஞ்சும்—வேதாத்தியயநம். [ஃஷியபஞ்.]

இருடியமுகம்—கிட்டிந்தமலை. [ஃஷியபஞ்.]

இருண்மலம்—ஆனவமலம். (உ-ம்.) “எண்ணரிதாய்ந்தமாயிருண்மலத்திலுமுந்தி” (சுவப்பி. உ: க.)

இருண்முகா—நாவி.

இருண்மை—இருளுடைமை.

இருண்மீ—சிறு சண்பகச்செடி.

இருணம்—1. கணக்கதிகாரம். 2. கழிக்கப்படுமெண். 3. கோட்டை. 4. நிலம். 5. நீர். [2, 3, 4, 5. ஃண.]

இருண்லம்—நரகம்.

இருந்தம்—பிரகாரம். [ஃஷ்.]

இருந்தர—இருத்தலைச்செய்ய எனக்கருதும் ஒருவினையெச்சம். (உ-ம்.) “மலைபுரைமாடத்துக்கொழுநிலிருத்தர” (முதுரைக்கா. சரசு.)

இருந்தல்—1. ஆசநத்தமர்தல். (உ-ம்.) “அதிசயமுடனமர்ந்தயவிருந்துழி” (இராமா. திருவவதார. கள.) 2. இருக்கச்செய்தல். 3. சேவித்தல். (உ-ம்.) “நெடுநாளிருந்தபேரும்” (தாயு. பரி. கரு.) 4. தங்கல். (உ-ம்.) “மேயிருந்தனன்பணிவேந்தன்கோயிலே” (பாரத. வாரணுவத. கள.) 5. தாபித்தல். 6. தாழ்த்தல். 7. நிலைகொள்ளல். (உ-ம்.) “வலம்வரும்புழையிருப்பது கைலாஸவரையே” (கந்தபு. திருக்கைலாச. கட.)

இருந்தி—1. இருக்கச்செய்து எனப் பொருள்படும் ஒரு வினையெச்சம். (உ-ம்.) “உபசாரமுடனருநருந்திருத்தி” (பாரத. நாகசுரத்துறை. கக.) 2. இருக்கிறாய் எனப் பொருள்படும் ஒரு முன்னிலைவினை. (உ-ம்.) “உடையாளுன்றனவிருக்கு முடையாணடுவெணியிருத்தி” (சிறுவாசகம்.) (கோயின்முத்த. க.) 3. இருப்பாய் எனப்பொருள்படுமொரு ஏவல்வினை. 4. சித்தி. (உ-ம்.) “அறவெயிலவிரித்தாங்குளப்பிலிருத்தியொ” (மணிமே. உக: கசுசு.) 5. சபாவாதிக்கிரியாசாமத்தியம். (உ-ம்.) “சமணரிவிருத்திபெற்றேன்” (சூ. நிகண்ட. உ: ச.) 6. மேன்மை. 7. வளர்ச்சி. 8. விருத்தி. [4, 7, 8. ஃஷ்.]

இருந்திர்—இருக்கச்செய்யும். (உ-ம்.) “இக்கொடியார்போற்கண்ணுளென்மையுமிருத்திரென்றார்” (சிறுவாணை. வினாய. கக.)

இருந்தினர்—யாகத்திலே குருவுக்கு உதவிசெய்பவர். [ஃஷ்ஷி.]

இருந்தினோர்—யாகாசாரியனுக்கு உதவிசெய்பவர். (உ-ம்.) “முற்றுகாடியவிருத்தினோரணியின்முறையால்” (கந்தபு. வேள்வி. க.)

இருந்து—யாகாசாரியருக்கு உதவிசெய்தல்.

இருந்துக்கள்—இருத்தவர்க்குக்கள். (உ-ம்.)

“வாலிதாயிருத்துக்களையலங்கரித்து” (மச்சுபு. விருக்கவம்சவ. உ.) “இருத்தினோர்” பார்.

இருத்துதல்—1. அழுத்தல். (உ-ம்.) “குறு குறுவெனவிருத்தி” (கந்தபு. திருக்குறற்றுல. சுரு.) 2. இருக்கச்செய்தல். 3. நெடுங்காலமிருப்பச்செய்தல். (உ-ம்.) “பசுமட்கலத்துணர்பெய்திரீஇயுற்று” (வண். சுசு. பரி.)

இருத்துவிக்கு—யாகுபுரோகிதர்கள். (உ-ம்.) “இருத்துவிக்கென்பபெ-மன்னவர்க்கு” (காஞ்சிபு. சிவா. ஈசு.) “இருத்துக்கள்” பார்.

இருத்துவிக்குகள்—யாகுபுரோகிதர். இருத்தை — 1. இருபத்துநான்கு நிமிஷங்கொண்ட வோர் நாழிகை. 2. சேங்கொட்டை. 3. நாழிகைவட்டில். 4. நான்காம்பக்கம், ஒன்பதாம்பக்கம், பதினொன்பதாம்பக்கம் இம்மூன்றுக்கும் பெயர். (கு. நிகண். க: அசு. செய்யுளிற்காண்க.)

இருதம்—1. உஞ்சலிருத்தி. (உ-ம்.) “உஞ்சலவிருத்தியிருதமாம்” (காஞ்சிபு. ஒழுக்க. ஈசு.) இவ்விருத்தி ஆன்றோர்க்குரியது. 2. நீர். 3. மெய்மமை. [ஃத.]

இருதயஸ்தாநம்—இலக்கிரத்துக்கு ஐந்தாமிடம். (சோதிடக.)

இருதயம்—1. அன்பு. 2. இரத்தாசயம். 3. இருதயமந்திரம். (உ-ம்.) “ஏவலிருதயதுறெண்” (சைவச. பொதுவி. ௧௦௦.) 4. உள்ளம், மனம். (உ-ம்.) “இருதயக்மலமுருங்கட்டவிற்து” (திருப்பு. கஉரு.) [ஹுதய.]

இருதநு—தேவதாரம், சரளதேவதாரம். (தைல. தைலவ. கசு.)

இருதலைக்கபடம்—விலாங்குமீன்.

இருதலைஞாங்கீர்—சுப்பிரமணியசுவாமியின் வேல்; அதுனை “ஏயெனமுருகன்றொட்டவிறுதலைக்கைத்தொங்கர்” (கந்தபு. குரபன்மன்வதை. சசுரு-ஆஞ்செய்யுளிற்காண்க.) [இரண்டிலையையுடைய வேல் என்றபடி. ஞாங்கர்-வேல்.]

இருதலைநோய்—எழுநாயிறு என்னும் ஒரு நோய். (உ-ம்.) “இருதலைநோய் பயித்தியங்கண்ணோய்கள்” (தைல. தைலவ. உசு.)

இருதலைப்பட்சி—இரண்டிலைகளையுடையதென்று சொல்லப்படும் ஒரு பறவை.

இருதலைப்பூட்சி—ஒருபூச்சி.

இருதலைமணியன்—மணிப்பொருந்திய இரண்டிலைகளையுடையதென்று சொல்லப்படுமொரு பாம்பு.

இருதலைமாணிக்கம்—முத்திபஞ்சாக்ஷரமந்திரம். (வ-று.) “பொருளஞ்ஞானமாப்பொருந்திநெதிரோதை - மருவிருமலமாய் வயங்கு

மைந்தெழுத்தின்—திரோதையுமலமுந்திர்த்ததனிடத்தில-விரோதயமானவாசியையறிதுவி-வளம்பொலிசுவாயாசியென்று துளத்தில்-விளம்புகரினெனவிளக்குமானந்த - முத்தியைந்தெழுத்துமொழிந்தனம்” (சிற்றம்பலநாடிகள்) [முதலெழுத்தினின் துவாசிப்பினுள் கடையெழுத்தினின் துவாசிப்பினுள் சொல்லொன்றேயாய்வருதலால் இருதலைமாணிக்கம் எனப்பட்டது.] [3ாணித்.]

இருதாரைக்கத்தி—இருபுறமுங்குறுள்ளகத்தி.

இருதாவிரதம்—ஒருவகைவாதரோகம். (சேவரட். சசு.க.) [இருத்-மாடி. ஆவிரதம்-குழல்.]

இருதிணை—(இலக்கணம்.) உயர்திணை அஃறிணையாகிய இருவகைச்சாதி. (உ-ம்.) “இருதிணைமுகூற்றொருமைத்தன்மை” (நன். ஈசு.க.)

இருது—1. ஏற்றகாலம். (உ-ம்.) “இன்னபோதும்ங்கலங்கலாமிருதுவீதியாத்திரைக்கிதுகாலம்” (ஞானவா. வைரா. கஉ௦.) 2. கடவுளின் முத்தொழில். 3. பிரபை. 4. மகளிர்கருத்தரித்தலுக்கு உபயோகமாகியகாலம்; அது: பூப்படைந்ததிரும் முதலாகப்பதினாறுநாள். 5. மகளிர்கருதம். 6. மகளிர்முதற்பூப்பு. 7. மாசிரிமுதொண்டபருவம். (உ-ம்.) “பொருள்வயிற்பிரிவோரிருதுவின் கண்ணுடைத்து” (அகப்பொ. அகத்திணை. சசு.) [ஃத.]

இருதுக்காட்சி—அகப்பொருட்டுறையினென்று.

இருதுகாலம்—கருப்பந்தரிக்கக்கூடியகாலம்; அது: பூப்படைந்தநாண்முதற் பதினாறுநாள்வரையுள்ளகாலம்.

இருதுசங்கமநம்—நாயகியுடைய இருதுகாலத்திலே நாயகன் கூடற்குச் செய்யுங்கிரியை. (உ-ம்.) “அந்நப்பிராசநம்” பார். [ஃத-வஸு. 3௩.]

இருதுசந்தி—1. இரண்டெருவங்களுக்கிடையிலேநிகழ்க்காலம்; அஃதாவது: முன்பருவத்தினிறுதி ஏழுநாட்களும், பின்பருவத்தின்முன் ஏழுநாட்களும் இருதுசந்தி என்பர். 2. ஒருபருவத்தினது முடிவிலே மற்றொரு பருவந்தொடங்குதல். [ஃத-வஸு. 3௩.]

இருதுசாந்தி—இருதுவான பெண்ணுக்குத்தீங்குநேரிடாதபடி செய்யுஞ்சாந்தி கிரியை; இதனைச்சோபகஸ்யாணமென்பர். [ஃத-யரோகி.]

இருதுடி—எலம், காட்டேலம். (உ-ம்.) “ஆதேனம்” பார். (தைல. தைலவ. சு.)

இருதுத்தம்—துத்தம், துரிசு. (தைல. தைலவ. சகடு.)

இருதுகம் — பூப்படைந்திருக்கிறகாலத்துப்பெண், (உ-ம்.) “எண்புலையரிருதுகநாய்ப்பன்” (சைவச. பொதுவி. ௯௦௭.) [ஃத-பிதி: பிதி - உடையவன்.]

இருதுராசம்—வேணிநகாலம். [ஃத-பிராஜ]

இருதுவலி—மாதாந்த இருதுகாலஞன்மம். (உ-ம்.) “உயர்கருவறை - யிற்றெனட்டியவளியொழு நுதுவலியிவையரவெதிருதுசிறுதுணவின்மரோ” (தைல. தைலவ. ௨௭.) [துணல் - தவிரை.]

இருதுவாதல்—பூத்தல்.

இருதுவிந்தி — பருவங்களின் பெயர்ச்சி. [ஃத-வருதி.]

இருதோண்டு—பதினெட்டு. (தைல. தைலவ.) [தொண்டு - ஒன்பது.] (கு. நிகண், கக: ண்கரவெ. கூ.)

இருதோந்தி—மெய்பேசல். [ஃத-காதி:] ஃத - மெய். உதி - பேசல்.]

இருதுதோற்றம்—சரமசரம்.

இருந்தமுலை—எழாது உள்ளடங்கிய முலை. (உ-ம்.) “இருந்தமுலையாணின்ருளை” (சிந்தா. காந்தரு. ௨௨௫.)

இருந்து—1. ஓர் அசைச்சொல். (உ-ம்.) “எழுந்திருந்தான்” (நன். பெயரி. கூ.) 2. இரு என ணுந்தாதுவிருந்து பிறந்த ஒருவினையெச்சம். 3. கரி. (உ-ம்.) “இருந்தும்வெளிதும்” (புலியூரங்.)

இருந்தை—1. கரி. (தைல. தைலவ.) 2. கரி ப்புடச்சாலை. (தைல. பாயிர. ௧௨.)

இருந்தையூர்க்கருங்கோளிமோசியாரி—இடைச்சங்கப்புலவர்நருளொருவர். (இறையறாக. ச. பக்.)

இருநடுவாதல்—இடைமுரிதல். (சிந்தா. முத்தி. ௨௦௬.)

இருநா—1. உடுப்பு. 2. பாம்பு. [இருநாவையுடையதென்பதுபொருள்.]

இருநிதி—கஸ்தாரிமஞ்சள் கப்புமஞ்சளென்னுமிருவகைமஞ்சள். (உ-ம்.) “அரேணுகமிருநிதி-யிடினன்சந்துமிசிகச்சோலமுத்தைமதுரங்கடுகை யிலைநவமதே” (தைல. தைலவ. ௨௬.)

இருநிதி—சங்கநிதி, பதுமநிதிகள். (உ-ம்.) “தருவேலிநார்க்கிருநிதியே” (மதுரைப்பதிற்று. ௫.)

இருநிதிக்கிழவன்—குபேரன்.

இருநிம்பம்—வேம்பு, மலைவேம்பு. (தைல. தைலவ. எசு.)

இருநியம்—1. அல்லங்காடி. 2. நாளங்காடி. (மதுரைக். ககடு.)

இருநினைவு—1. இரண்டெண்ணம். 2. ஊசலாடிமரம், ஒரு நினைவினுறைத்தாநிலலாமை.

இருநெறியின் நெறிப்பு—ஓர் விபாதி. (உ-ம்.) “இருநெறியின் நெறிப்புலவியெயிற்றைப்புக் - குதுஞலீக்குங்கர்ணுலேகர்ண - கூசிகைபாதி ரியம்விடாக்குரை” (தைல. தைலவ. சச.)

இருப்பவல்—ஒரு பூண்டு. இதன்வோர் மருந்தாக உபயோகிக்கப்படும்.

இருப்பாணி—இரும்பினாற்செய்த ஆணி.

இருப்பாயுதம்—இரும்பாலாயுதம்.

இருப்பிடம்—வாசஞ்செய்யுமிடம். (உ-ம்.) “இருப்பிடமெங்கேதென” (கந்தபு. திருநகர. ககசு.)

இருப்பு—1. ஆசனம். (உ-ம்.) “இறைஞ்சிய வேந்தர்க்கெல்லாமிருப்பளித்து” (பாரத. சூதாபோர். ௫.) 2. இருக்குத்தன்மை. 3. இருத்தல். (உ-ம்.) “புனையுமோவியமேபோலச்சந்ததிமிருப்பெனோக்கி” (ஞானவா. வைராக்கி. ௨௬.) 4. குதம். (உ-ம்.) “இருப்பினிகு” (கந்தபு. சூரப. வதை. ௪௨௫.) 5. கையிருப்பு. 6. மீந்திருப்பவை. 7. வாசஞ்செய்யுமிடம். (உ-ம்.) “முத்தொழிநுழிமுலாமிருப்பிடம்” (சேதுபு. இராமதீர்த்த. ௨௦.)

இருப்புக்காய்வேளை—ஒரு செடி.

இருப்புக்கிடம்—இரும்புருகிய ஒருவகைக்கட்டி.

இருப்புக்கொல்லி—சிலஞர்வேம்புப்பூண்டு.

இருப்புக்கிசலாகை—1. இரணவைத்திய ஆயுத்தினைது. 2. இருப்புநாராசம். 3. துப்பாக்கிச்சலாகை.

இருப்புக்கிரா—இருப்புச்சட்டை.

இருப்புக்கிறு—பூண். (சிந்தா.)

இருப்புத்தட்டெழுட்டு—இருப்புமனை.

இருப்புநெஞ்சு—இரக்கியின்மையால் இருப்புபோலுமுள்ளம். (உ-ம்.) “வண்ணஞ்சோவிரங்காதமரநெஞ்சோ விருப்புநெஞ்சோ” (தாயு. ஆசைவனு. ச.)

இருப்பபாறை—குழிகல்லங்கருவி; அஃது. இரும்பினாற்செய்யப்பட்டதும் மரத்தினாற்செய்த பிடிபூண்டதுமாயிருக்கும். (உ-ம்.) “நெட்டிருப்புப்பாறைக்கு நெக்குவிடாப்பாறை” (நல்வழி. கூக.)

இருப்புமுள்—யானையை அல்லது குதிரையைக்குத்துக்கோல்.

இருப்புமுறி—ஒரு செடி.

இருப்புளிர்—நாகுயிர்; ஐ. (சிந்தா.)
இருப்புலக்கை—ஓராயுதம்; அஃது: இரும்
பாலாய உலக்கை.

இருப்புலி—துவரை.
இருப்பூறல்—இருபுறக்கறை.
இருப்பூறப்பணம்—கெட்டுப்போன வெள்
ளிப்பணம்.

இருப்பைத்தீப்பி—இலுப்பைப்பிண்ணாக்கு.
(தைல. பாயிர. சடு.)

இருப்பை—1. இருப்பாய் எனப்பொருள்ப
டும் ஒரு முன்னிலைமுற்று. (உ-ம்.) “இரு
ப்பைநாடொறுநெஞ்சமே” (வைராக்க. கசு.) 2.
இருப்பைபரம். 3. ஓர். (உ-ம்.) “இருப்பை
யூர்வாழ்” (தாயு. பொது. 30.)

இருபகம்—வெண்காக்கட்டான், கருங்காக்க
ட்டான். (தைல. வைலவ. எசு.)

இருபத்தாறுத்தத்துவம்—(சுத்தவேதாந்தம்)
அகங்காரகதிதாபாசவேன். (த. நி. போ. கசு.)

இருபத்தாறம்பொருள்—சுசுரன். (சிவதரு.
30: ௩௨.)

இருபத்துநாளைத்தத்துவம்—(சுத்தவேதாந்
தம்.) மநம். (த. நி. போ. கசு.)

இருபத்தேட்டாந்தத்துவம்—(சுத்தவேதாந்
தம்.) அகங்காரசீலர்க்கு அகிட்டாநமான கூட
ஸ்தன். (த. நி. போ. கசு.)

இருபத்தேழாந்தத்துவம்—(சுத்தவேதாந்
தம்.) மாயோபாதிசுருன சுசுரன். (த. நி. போ.
கசு.)

இருபத்தேழாம்பொருள் — பரமேசுரன்.
(சிவதரு. 30: ௩௨.)

இருபத்தைந்தாந்தத்துவம்—(சுத்தவேதாந்
தம்.) மூலாங்காரம். (த. நி. போ. கசு.)

இருபத்தைந்தாம்பொருள்—புருடனாகிய
ஆன்மா. (சிவதரு. 30: ௩௨.)

இருபத்தோன்பாந்தத்துவம்—(சுத்தவே
தாந்தம்.) மாயவீச்சுருக்கு அகிட்டாநமான
பிரமம். (த. நி. போ. கசு.)

இருபது—இரண்டபத்து.
இருபாசீவன்—இலாசீவன். (உ-ம்.) “இரு
பாசீவனெனுமிலயசிவன்குடனென்றும்” (சி. சி.
௧௨: ௭. ஞாநப், உரை.)

இருபலை—சிற்றமுட்டி, பேரமுட்டி. (தை
ல. வைலவ. எசு.)

இருபள்ளியம்—சேவ்வொட்டை.
இருபளி—முன்பளி, பின்பளி. (உ-ம்.) “இ
ருபளியுமழையும்வெயிலுநின்ற” (மதுரைப்ப
திற்று. ௪.)

இருபால்வீடு—இருவகைப்பருகியினைபுடை
ய முத்திகள். அவை: சாலோக, சாமீப, சாரு

பமாகிய பதமுத்திகளும், சாயுச்சியமாகிய பர
முத்தியுமாம். (உ-ம்.) “இருபால்வீட்டினைவெ.
கிணோர்க்கு” (கந்தபு. திருநகர. அஅ.)

இருபாலும்—இரண்டுபக்கமும். (உ-ம்.) “மா
லுநான் முகத்தண்ணலும்வந்திருபாலுமாகி” (க
ந்தபு. பாயிர. கசு.)

இருபாலிருபுது—அருணந்திசிவாசாரிய
ராலருளிச்செய்யப்பட்ட ஒரு தூல்; அது: சித்
தாந்த சாத்திரம் பதினாறுபாடுகளானது.

இருபிறப்பாளர்—1. அந்தணர்; உபநயந்
த்கிரும்குமுன்பு ஒரு பிறப்பும் பின்பொருபிறப்பு
மாகிய இருபிறப்பினையுமுடையராதலின். (தி
ருமுரு. கஅ௨.) (உ-ம்.) “இருபிறப்பாளர் முத
ன்முதலாந் சாதிக்காகும்” (திருவினை. மாணி
க்க. எசு.) 2. வேதியர், அரசர், வைசியராகிய
மூன்றுவருணத்தவர்களும். (பராசர. உசு.)

இருபிறப்பு—1. சந்திரன். 2. சிறகு. 3.
பல். 4. பறவைகள். 5. பார்ப்பார்.

இருபுட்சன்—1. இடியேறு. 2. இந்திரன்.
3. சுவர்க்கலோகம். [பிஹுக்ஷ; பிஹு-தேவ
ன். கூடி-ஏவகிதவன்.]

இருபுட்சி—இந்திரன். [பிஹுக்ஷ.]

இருபுறக்கநமம்—கருமகாரத்ததனொன்று;
அது. பற்றுக்கருமம் வீட்டுக்கருமம் இரண்டற்
கும் புறமாகியகருமம். “மாவண்ணுஞ்சிறுக்கன்
அதன்கணைந்ததுளியைத்தின்னான்” என்பதி
ற்போலும். இதில் துளியென்கூடப்படாமையால்
பற்றுக்கருமமுமன்று, அறிந்திவாமையால் வீட்
டுக்கருமமுமன்று. (வீரசோ. உபகார. ௪.)

இருபுறவகை—தாய்தந்தையராகிய இருமரபி
னர்பக்கத்திலும் கூற்றபாலனவாகியவகைகள்.

இருபுறவாழ்த்து—தாய்தந்தையராகிய இரு
மரபினர்பக்கத்தாரையும் வாழ்த்திக்கூறுதல்.

இருபுளவல்—மேல் நீருங்கீழ்நீருமாகிய இர
ண்டநீர். (உ-ம்.) “இருபுளவல்வாய்ந்தமலையும்”
(வன். எசு.)

இருபெயரோட்டு—இருசொல்லொருசொ
ல்லாக் கிற்பது. (உ-ம்.) “பாம்புபாம்பு.

இருபெயரோட்டுப்பண்புத்தொகை—ஆகி
யவென்னும் பண்புபுது இடையே கொக்குநிற்
ப்பொதுவுஞ்சிறப்புமாகிய இரண்டுபெயர் இ
ணைந்துநின்றல். “சாரைப்பாம்பு” என்பதிற்
போலும். (நன். பொதுவி. கசு. உரை.)

இருபொருள்—கல்வியுஞ்செல்வமும்.

இருபொழுதும்—காலமாலே இரண்டுநேர
மும். (உ-ம்.) “இருபொழுதுஞ்சிறுகாண்டியி
டைதுகாமண்டலமே” (தைல. வைலவ. ௪௧.)

இருபோகம்—இரண்டுதரம் வீணவல்.

இரும்—இருமல்.(உ-ம்.) “இருமிடைமிடைந்த சிலசொல்” (புறநா. உசக.)

இரும்பில்—இரும்பிலி.

இரும்பன்—காரெலி. (சூ. நிகண். க. உஅ.)

இரும்பிசிராந்தை—ஒரு புலவர். (புறநா.)

இரும்பிடர்த்தலையார்—கடைச்சங்கப்புலவருளொருவர். இவர்: சோழன் கரிகாலனுடைய அம்மான். (மணிமே.)

இரும்பில்—ஓர் செடி.

இரும்பின் மை—இழிந்தநிலை; ஐ. (சுந்தா.)

இரும்பு—1. இரும்பாற்செய்தவாயுதம். 2. கடிவாளம். (உ-ம்.) “இரும்புருத்திவிவாழியுமிழிவுளி” (கடம்பு. தக்கனவேன். உஎ.) 3. கிம்புரி. “இரும்புசெய்குழவித்திங்கண்மருப்பிடை” (சுந்தா. குணமாலை. உஉச.) 4. சத்தலோகங்களுளொன்று. அது: கரும்பொன். (உ-ம்.) “இரசிதம்” பார்.

இரும்புக்காயிலே—காயிலே.

இரும்புத்துப்பு—இரும்புக்கறை. [துப்பு - உண்ணுதல்.]

இரும்புபீரீ—ஐவகையுயிர்களுளொருவகையென்பர். இது: ஐனை தூவழக்கு. (மணிமே.)

இரும்புலி—1. ஒருசெடி. 2. துவரை.

இரும்புள்—ஓர்மரம்.

இரும்புறல்—சாயலேர். [இம்புறல் என்று ளது.]

இரும்பை—1. இருப்பை. (உ-ம்.) “இரும்பைவருளமொடு” (திருப்பு. ககஎ.) 2. குடம். 3. பாம்பு.

இரும்பொறை—சேரன். (உ-ம்.) “பல்லேவிரும்பொறைநின் கோல்செம்மையின்” (பதிற்று. அக.)

இருமடங்கு—இரட்டித்தஅளவு. (உ-ம்.) “இன்றைக்காயிரநாள்க்கிருமடங்கு” (திருவிளை. மெய்க்கா. கஉ.)

இருமடி—இருமடங்கு.

இருமடியாதபெயர்—ஆகுபெயராய்நிற்கும் ஒன்றன்பெயர் அவ்வாடுபெயர்ப் பொருளோடியைந்தவிற்தொன்றற்காய்நிற்கும்பெயர். “கார்” என்பதிற்போலும். கருமையின்பெயராகியகார், முதல் மேகத்தின் பெயராய் நின்று பின், அம்மேகம் மழைபெய்யும் கார்காலத்தின் பெயராய் வந்தது.

இருமடியேவல் — ஈரேவல்; அது: செய்யி என்பதிற்போல.

இருமநம்—கவர்த்தமநம்; அஃதாவது: ஒன்றைச்செய்தலையுஞ் செய்யாமையும் ஒரேகாலத்

திலே விரும்புமநம். (உ-ம்.) “இருமனப்பெண்டிரும்” (வண். கஉ௦.)

இருமரப்பு—தாய்வழி தந்தைவழி. (சூ. நிகண். கஉ: க.)

இருமநுத்து—சோழந்தண்ணீரும். (உ-ம்.) “இருமருந்துவிளைக்குநன்னாடு” (புறநா. எ௦.)

இருமல்—இருமுதலாகிய ஒரு நோய். (உ-ம்.) “இருமலுஞ்சோகையுமீளையுமெவப்பு” (திருமந். அறன்செயா. ச.)

இருமல்லி—சிறுமல்லி பெருமல்லி என்னும் இருவகைமல்லி. (உ-ம்.) “அதிபலை” பார். (தைல. தைலவ. உஉ.)

இருமுதல்—ஈரவிலிருந்து சரிமுதலிய பதார்த்தத்தை உரப்பானசத்தத்தோடு தொண்டைத்துவாரத்தாற்கக்கல். (உ-ம்.) “விக்கி - இருமாமுன்மகாணிக்கேகாமுன்” (தனிப்பா. காஎ.)

இருமுதுதரவோர்—“இருமுதுகுரவர்” பார்.

இருமுதுதரவரி—தந்தைதாயாகிய இரண்டு முதிர்ந்தபெற்றார். (உ-ம்.) “இருமுதுகுரவர்தாளிறைஞ்சி” (காஞ்சிபு. வலம்புரி. கச.)

இருமுதுமக்கள்—தாய்தந்தையர். (உ-ம்.) இன்றியமையா விருமுதுமக்களும் பொன்றினமைகண்டும்” (பழமொழி.)

இருமை—1. இம்மையும் மறுமையும்.(உ-ம்.) “இருமைவகைதெரிந்தீண்டழம்புண்டார்” (வள். உஉ.) 2. இரண்டு. (தைல. தைலவ.) 3. இருதன்மை. (உ-ம்.) “அருவதாயுருவாயிருமையாயுறையுரணன்” (கந்தபு. ததிசி. டுஎ.) 4. உள்ளுடம்புமட்டும். (உ-ம்.) “இருமையாலெழுதிநோர்த்தேன்” (பெரியபு. தடுத்தாட். டுக.) 5. கருமை. (உ-ம்.) “இருமலர்க்குவளை யுண்கண்” (சுந்தா. பதுமையா. சு.) இருமையென்பதில் மைவிகுதிபுகட்டா. 6. துக்கம். 7. பெருமை. (உ-ம்.) “இருமையயன்முடி” (காஞ்சிபு. திருகர. எ.)

இருமையிற்கை—வேற்றுப்பொருள்வைப்பு என்னும் அலங்கார வகையு ளொன்று; அது: கூடுவதையும், கூடாதவதனையுந்கூடக்கூறுவது. “கோவல்லராய்வேய்க்குழலையன்றிக்குரைகடலும் - கூவித்தமிழோரைக்கொல்லுமால்- பாலாய்- பெரியோரும்பேறுதலெய்வரேபோலுஞ்-சிறியோர்பிறர்க்கியற்றுந்திக்கு” என்பதிற்போலும். (தண்டி. சஎ. உரை.)

இருலவங்கம்—இலவங்கப்பூ; கிராமப்பூ.

இருவகைக்கூத்து—சாந்தி, விநோதம். (சிலப்.)

இருவகைப்பொருவு—உறழ்பொருவும் உவ

ம்பொருவுமென இருவகையான ஒப்புமை. (தொல். சொல். எள. சேனா.)

இருவகையேது — ஞாயகத்துவுல் காரகத்துவும். (தொல். சொல். எள. சேனா.)

இருவகைவேற்றுமைமயக்கம் — பொருண்மயக்கமும் உருபு மயக்கமுமாகிய இருவகை மயக்கம்; அவை: முறையேதன்பொருளிறீற்றாது பிற்தொன்மன்பொருட்கட்சேறலும், தன்பொருளிறீற்றாது சேறலுமாம்” (தொல். சொல். அச. சேனா.)

இருவயிற்பற்று — அகப்பற்று, புறப்பற்று. (உ-ம்.) “பாடலாடலின்பயிலினுமிருவயிற்பற்றறுத்திருப்பாரே” (மதுரைப்பதிற்று. கரு.)

இருவார்மாறுகொளொருதலைதுணிவு — எழு வகைமத்ததினென்று; அஃது: இருவாராமொறுபட்ட இரண்டினிலொன்றை நீக்கி ஒன்றை துணிந்துகொள்வது. (நன். பொதுப்பாயிர. கச.)

இருவாட்சி — 1. ஒருமரம். (உ-ம்.) “கண்ணொளியுமெய்யிற்கமழ்மணமுநீட்டமு- நண்ணுமவலிமூர்ச்சைநாசமாம்-பண்ணளியுந்- கங்குலம்வாழ்வார்முழலேகாரமொடுவெப்புமிகத்-தங்குமிருவாட்சிமரத்தால்” (பதார்த்ததருண. உஉரு.) 2. கருமகைச்செடி.

இருவாட்டித்தரை — மணலும் களியுமான இருவகைத்தேட்டத்தரை.

இருவாய் — நாயிருவாயும். (உ-ம்.) “இருவாயையினையேத்துவாம்” (கலி. சக.)

இருவாயித்தருவி — ஒருபறவை.

இருவாயிச்சி — இருவாட்சி. இருவாட்சிப்பு — இருமரம். [வலித்தல்- நினைத்தல். வகரநீண்டு லகரம் ளகரமாய்த்திரிந்தது போலும்.]

இருவி — 1. இருத்தியெனப்பொருள்படும் ஒருவியெய்ச்சம். (உ-ம்.) “ஒல்குநிலவெனத்திருவி” (தணிகைபு. நாட்டி. உக.) 2. திணைக்கதிர்கொய்த்தான். (உ-ம்.) “இருவிசெய்தாளின்று காட்டம்” (திருக்கோ. கசச.)

இருவிக்காந்தம் — ஒரு நச்சுமூலிகை. இருவிவ் — கரியவொளி. (சிந்தா.)

இருவினை — 1. நல்வினை தீவினை. (உ-ம்.) “இருவினையின்பதுண்பத்து” (சி. சி. உ. ச.) 2. பெருஞ்செயல். அது சிவயோகம். (உ-ம்.) “இருவினைபுனைந்து ஞாகவிழிமுனைதிருந்து” (திருப்பு. கக௦.)

இருவினையொப்பு — நல்வினையால்வருமின்பத்திலும் தீவினையால் வருந்துண்பத்திலும் சமபுத்திபண்ணல்.

இருவுக — இருத்துக எனப்பொருள்படமொ

ருவியங்கோள்வினைமுற்று. (உ-ம்.) “கண்ணடிக்குள் ளொளிர் சாயையென்கையினிருவுகென” (தணிகைபு. களவு. கஅக.)

இருவேம் — இருவராகிய நாம். (கலி. சக. உரை.)

இருவேர் — வெட்டிவேர், இலாமிச்சவேர் ஆகிய இரண்டுவேர்கள். (உ-ம்.) “அல்லி” பார். (தைல. தைலவ. உஅ.)

இருவேல் — வெள்வேல், கருவேல் ஆகிய இருமரம். (தைல. தைலவ. கரு.)

இருவேல் — வெட்டிவேர்.

இருவேளை — தைவேளை, நல்வேளைப்பூண்டுகள்.

இருழி — இருபி. (உ-ம்.) “இருபி” பார்.

இருள் — 1. அதிகோரமென்னுநரகத்தின் பத்துவகையான நாயக நரகங்களுளொன்று. (சிவதரு. சுவர்க்கநரகவி. ககக.) 2. அந்தகாரம். (உ-ம்.) “இருளுலகிலறவுலவுமிரவியின்மேல்” (சிவதரு. பரமதரு. உஉ.) 3. அறிபாமை. (உ-ம்.) “புந்கிமேற்கொண்டவருளொழிந்தனர்” (கந்தபு. ததிசிப். சு௦.) 4. ஆணவமலம். (உ-ம்.) “கண்ணிருமூர்ந்து” (சி. சிவஞானபோ. உ-ம். பக.) 5. கருமை. (உ-ம்.) “இரும்பிடி மெளந்தோலன்னவிருள்சேர்பு” (மதுரைக்கா. சகச.) 6. நரகம். (உ-ம்.) “இருணிக்கியின்பம்யக்கும்” (வன். கருஉ.) 7. மயக்கம். (உ-ம்.) “இருள்சேகிருவினையுஞ்சேரா” (வன். இ.) 8. மலம். (உ-ம்.) “பிறவியாய்விருளொளமிரிக்கலாகும்” (சி. சி. பாயிர. இ.) 9. யானை.

இருள்பருதமுருணை — உதயகிரியிலே சிந்தார அருவியிழந்த சிந்தாரசாகரத்திலேயிறந்து பகிளுறுசுதாய்குஞ் சிவப்பேரினமுமுமாணிக்கம். (சிந்தா. நாமக. கச௦.)

இருள்வரை — கிரௌஞ்சகிரி. (உ-ம்.) “இந்திரண்டனையகூர்ம்பலிருள்வரை நெஞ்சுபோழ்ந்தமைந்தனில்வலியகாளை” (கிருவினை. இந் திரன்முடி. இச.)

இருள்வல் — சூரியன். (உ-ம்.) “நாரதனிருவலிவழிவருநரபகநிலமலம்” (வெதாரணியபு. கோலாகல. கச.)

இருளர் — வேடர்.

இருளல் — இருளுதல்.

இருளறை — ஆணவமலம். (உ-ம்.) “அவத்தைத்துவமழிபடவிருளறை விலக்குவித்து” (திருப்பு. உசஉ.)

இருளன் — 1. ஒரு பிசாசன். 2. மலையில்வாழுமோர்சாதியன்.

இருளி — 1. கருஞ்சீரகம். 2. பன்றி. 3. வேட்டுவப்பெண். (இராசவைத்.)

இருளிச்செவி—அமுக்கிராய்ச்செடி. (உ-ம்) “கடகரோகணியிருளிச்செவி முருகுநிறைந்த தாருந்-தீர்க்கமதுரிக்குமஷ்டமதுகமருட்கிழங்கு மந்திப்பிழை” (தைல. தைலவ. ௩௨.)

இருநூதல்—1. இரூனாதல். 2. ஒளிமழுங்கல். 3. கருநிறமுடையதாதல். (உ-ம்.) “இருண்டகல்லைபுத்தன்னிறமாக்கியவிரதம்” (இராமா. வரைக. அ.) 4. மருளல்.

இருநூலகம்—நரகம். (உ-ம்.) “இம்மூன்று-மிறுநூலகஞ்சேராதவாறு” (இரிகடு. ௯௦.)

இருளோவியகரை—முத்தி. (உ-ம்.) “இருளோவியகரையேறவுப்பாய்” (திருநாற். ௫.)

இந்நிமல்தகி—ஒரு மருந்து. இது: தைலம் அல்லது பிசினுள்ளவஸ்து என்றும், பெலங்கொடுக்கும் மருந்து என்றும், சாலாமிசிரி என்னும் வஸ்துவுடன் சேர்த்துக்கொடுக்கப்படுகின்றதென்றும் சையாசென்னுந் தீவிவிரந்து செங்கடல்வழியாக வருகின்றதென்றுஞ்சொல்வர்.

இரேட்டி—ஒரு சாதி. (தெலுங்கு.)

இரேப்பை—கண்மடல். (தெலுங்கு.)

இரேக்து—1. ஒருவகைச்சல்லா. 2. தத்துவம். 3. பூவிதழ். 4. பொற்றகடு. [1, 3, 4. தெலுங்கு.]

இரேகபிராணன்—1. தேகத்தோடைக்கியமானசீவன். 2. மிருகிரேகம்.

இரேகம்—1. அச்சம். 2. சந்தேகம். 3. தவளை. 4. தேகம். 5. மலமோசகம், நோயினாலாதல் மருந்தினலாதல் வயிறுகழிதல். [ரேக.]

இரேகை—1. கீழ்மகன். 2. சாதியாற்றளரண்டவன். [ரேக.]

இரேகாகணிதம்—1. கீற்றிலைளக்கப்படுவது. 2. கேத்திரகணிதம். [ரேவோமணி.]

இரேகாத்திரயம்—அபயஞ்செய்தல்.

இரேகி—1. அகிட்டவான். 2. கீழ்மகன்.

இரேகித்தல்—1. ஒன்றித்தல். 2. சேருதல். 3. பழகுதல்.

இரேகுத்தி—ஒளிராகம்.

இரேகுபதி—ஒளிராகம். (அரி. வி. ௫.)

இரேகை—1. அற்பம். 2. இறை. 3. எழுத்து. 4. சந்திரரேகை. 5. சித்திரம். 6. தொடர். 7. நிரை. 8. வரி. 9. வரை. [ரேவோ.]

இரேசக்துணு—கடுகு.

இரேசகம்—1. நாசியால் அகத்துள்ள அசுத்தவாயுவைப்பற்றத்தேகழித்தல். (உ-ம்.) “பேற்றிரேசக நன்மூச்சைவிடுக்குதல்” (சூர்மபு. யோகமு. ௧௧.) [இது பிங்கலையினாலேகோணவில்

லாமல் நேராயிருக்கிற ஊர்த்துவசாரங்கண்டம், இவற்றையுடையவனாய்ச்செய்யவேண்டும்.] 2. பேதிமருந்து. 3. வெறுமையாக்கல்.

இரேசகி—1. கடுக்காய். 2. சீர்தில்.

இரேசகித்தல்—நாசியினொருதுவாரத்திலே வாயுவைவெளியாவிரவிடுதல். (உ-ம்.) “இடையாலிரேசகித்தல்” (குத. ஞானயோக. ௧௬: ௬.)

இரேசக்திரம்—இரதம், சூதம்.

இரேசம்—இரதம், சூதம்.

இரேசலம்—1. நவமணிக்குற்றத்தொன்று. 2. கெல்லினிறம்.

இரேசன்—1. அரசன். 2. வருணன். 3. விட்டுணு. 4. வெள்ளுள்ளி. [ரேஸ.]

இரேசநம்—1. குறைத்தல். 2. நாசியினொருதுவாரத்தினால் ஒருவாயுவைவிரவிடுதல். 3. விரேசநம். 4. வெறுமையாக்கல். [ரேவா.]

இரேசி—இரேசி யென்னேவலும், தெரிநிலைவினைப்பகுதியும். (உ-ம்.) “முன்னமிரேசி முயலுபின்பூரகம்-பின்னதுகும்பம்பிடி” (ஒளவைகுமர். தன்பால். சிவயோகநிலை. ௬.)

இரேசித்தல்—1. உமிழ்தல். (கோயிற். பதஞ்சலி. ௫௨. உரை.) 2. நாசியினொருதுவாரத்திலேசுவாசம்விடுதல்.

இரேசிதம்—1. குதிரை ஐங்கதிகளுளொன்று; அது: சுற்றியோடல். (திருவிளை. மெய்க்கா. ௧௭. உரை.) 2. பரத்தின்னொதுவால்க்கணமாகிய இருபது பேதங்களு ளொன்று. (உ-ம்.) “அங்ககாரம்” பரர். 3. வெறுமையாக்குதல். [ரேவி.]

இரேசுதல்—அசிரணம்.

இரேணு—1. துகள். (உ-ம்.) “வணங்கிரேணுவடிவுவிலாது” (தசுவிண. அர்ச்ச. ௩௬.) 2. பூந்தாது.

இரேணுகம்—ஒருமருந்து.

இரேணுகை—1. காட்டுமிளகு. (உ-ம்.) “இரேணுகைச்சந்தருசாய்நாசியிவை” (தைல. தைலவ. ௨௪.) 2. சமத்தக்கிரியின்மணியும் பரசுராமரின் தாயுமான ஒருபெண். (நீதிவெண்பா.)

இரேதக—சுக்கிலம். [ரேதகம்.]

இரேதபதம்—1. தருமதூல் பதினெட்டினொன்று. 2. வடவிரேபதம் தென்னிரேபதம் என நவகண்டங்களுளிரண்டைக்கருதும் ஒருபதம்.

இரேவதிக்கோணகன்—பலதேவன். (சு. நிகண். ௧: ௧௦.)

இரேயம்—கன்.

இரேவதம்—1. இரேபதம். 2. இரேவதநட்சத்திரம்.

இரௌவதன் — பலதேவனது மனைவியின்பி
தாவாகிய ஒரு பிரபு.

இரௌவதி — 1. இருபத்தேழா நட்சத்திரம்.
2. பலதேவன்மனைவியாகிய ஒருபெண். [ரௌ
வதி.]

இரௌவதிக்கோண்கள்—பலதேவன். (சூ. நி
கண். க: க0.)

இரௌவந்தன்— நிகழும்பத்தின் ஐந்தாம்
மது.

இரௌவு— 1. ஆயத்துறை. 2. இறங்குந்து
றை. [தெலுங்கு.]

இரை-1-3. இரையென்னேவலும், தெரிநி
லவினைப்பகுதியும், லினைத்தொகையும். (உ-ம்.)
“இரைக்கொலி” (பெரியபு. திருநாவு. எசு.)
4. உணவு. (உ-ம்.) “இரைக்கேயிரவும்பகலுந்
திரிந்து” (பட்டினத்தடி. திருக்களத்தி. இ.) 5.
ஒலி. (உ-ம்.) “இரையுந்தெழுதாரீர்வையை”
(திருவிளை. பரிநரி. இள.) 6. கள். 7. நீர். 8.
பூமி. 9. பேச்சு. 10. விலங்குமுதலியவற்றினு
ணவு. (உ-ம்.) “இரையெனவதனைவிழுங்குமு
ன்” (பாரத. குருகுல. க0இ.)

இரையு—இரத்தற்கு. (பதிற்றுப்.)

இரைகீதரீ—இரைப்பை.

இரைகோளர்—1. இரைப்பெட்டி. 2. பெ
ருந்தீரையார்.

இரைகீசல்—ஆரவாரம்.

இரைத்தல்— ஒலித்தல். (உ-ம்.) “இரைத்
துவருகான்மகனும்” (பாரத. வெளிப்பா. இ.)

இரைத்து— 1. இண்டஞ்செடி. 2. வெண்
கலம்.

இரைதல்— 1. ஒலித்தல். 2. சிறுதல்.

இரைநீர்—கடல்.

இரைப்பற்று—சமியாதிருக்குமுணவு.

இரைப்பு—1. இரைதல். 2. ஒருநேயம்.

இரைப்பெட்டி— இரைதற்குமுறை.

இரைப்பெலி—ஒருவகையெலி; இது: கடித்
தலினாலே கடிப்பதவனுக்குக் குறுசூச்சுண்டா
குமென்பர்.

இரைப்பை—இரைப்பெட்டி; அது: பறவை
யினிரப்பையெனக்.

இரைமீத்தல்— அசைவெட்டிதல், இரை
யெடுத்தல்.

இரையூர்— காரகாத்த வேளாளர்குலத்துள்
நாரணக்குடைக்கோத்திரத்திலுற்பவித்து மச்ச
புராணந்தமிழில் மொழிபெயர்த்த வடமலையப்
பயிர்வளைபிறந்த ஊர். (மச்சபு. முகவுரை.)

இரௌகினேயன்— 1. (பாஞ்சராத்திரம்)
குணத்தவத்துக்குமேலே இருபத்தைந்தாந்த

த்துவமாகிய வாசுதேவனினின்றும் சகத்தை
உண்டாக்கு நிமித்தமாகத் தோன்றிய நால்வரு
ளொருவன். (சிவஞானபா. கஅ.) 2. புத்தனென
னுங்கிரகம். [ரௌகினேயன்.]

இரௌந்தர்—1. குதிரைச்சேவகர். 2. சோ
னகர். (இந்தமுதல்தான்.)

இரௌந்திரம்—1. பெருங்கோபம். 2. உரு
த்திரசம்பந்தமானது. 3. சூரியவெப்பம். 4. பச
லில் வரும் முதலாமுகூர்த்தம். (விதாந. குண
குண. எக். உரை.) 5. வீரமுதலிய எண்கவை
களுளொன்று. அது: கோபச்சுவை. 6. வெப்
பம். [ரௌந்திர.]

இரௌந்திராவம்— சபாவக்குணம் ஒன்பதி
றென்று. அது: பெருங்கோபம்.

இரௌந்திரன்—1. உருத்திரனை வணங்கு
கிறவன். 2. நமன். [ரௌந்திர.]

இரௌந்திரி—1. உருத்திரன்மனைவி. இவர்
மூன்றுகோடியோசனை விசாலங்கொண்ட விந்
துமண்டலத்திலே சங்கரித்தல் காரணமாக இ
ருப்பன். (சைவச. பொது. எசு. உரை.) 2. கோ
பமுடையார். 3. வியாழவட்டமாகிய அறுபது
வருத்தின் ஐம்பத்துநாலாவது. [ரௌந்திர.]

இரௌரவம்—1. ஒரு நகம். (உ-ம்.) “இரு
ள்முதிவடிவாகியிடமிருத்த ரௌரவத்தை -
யரையெனவதிற்திகெ” (சிவதரு. சுவர்க்கநர
க.கஉஎ.) 2. சிவாகமம் இருபத்தெட்டினென்று;
இஃது: ஆதியிலே குரு என்பவருக்கு உபதேசி
க்கப்பட்டமையால் ரௌரவமென்பபெயர்கொ
ண்டது. இந்த ஆகமத்தின் எழுபத்துமூன்று
வதுபடலமாகிய பாசவிமோசநபடலத்துப்பன்
னிரண்டாவது அத்தியாயத்துப்பன்னிரண்டு
குத்திரமே சிவஞானபோதம். (சி. சி. வ-று.)
[இகரம், “ரவ்விற்கம்முதலாமுக்குதினும்” என்
றவிதிப்படிவந்தது.]

இல்— 1. இடம். (உ-ம்.) “உடலமண்ணுற
விழுந்து - வேயிலையடைந்தவரை மெய்ப்புகழ்வு
ழ்த்தா” (திருவிளை. வாத்தூ. நக.) 2. இராசி.
(உ-ம்.) “ஒற்றையிலினிழம்புலாண்” (விதாந.
கர்ப்பா. இ.) 3. இலவாத. (உ-ம்.) “கிளைஞ
ரில்போழ்திற்சினங்குற்றம்” (நான்மணிக்கடி
கை. கக.) 4. இல்லையெனப்பொருள்படும் ஒரு
குறிப்புவினைமுற்றுச்சொல். (உ-ம்.) “எஞ்சலெ
ஞ்ஞான்றுமில். (வன். சச.) 5. எண்ணிக்கண்
வருமொருசாரியை. (உ-ம்.) “ஆட்சியிலாவண்
ததில்” (பெரியபு. தடுத்தா. இசு.) 6. எதிர்மறை
ப்பொருளைக்கொடுக்கும் ஓரிடைநிலை. (உ-ம்.)
“செய்திலன்” 7. ஏழாம்வெறுமையில் இட

ப்பொருளிலே வரும் ஒருருபு. (உ-ம்.) “ஊரிலிருந்தான்.” 8. ஐந்தாமலேற்றமையிலே வரும் நீங்கல், ஒப்பு, எல்லை, ஏதுவாகிய இவற்றின் ஒருபொருளிலேவரும் ஒருருபு. (உ-ம்.) “தமரிநீற்றீர்தான், காக்கையிநகரிதுகனம்பழம், சென்னையிலவடக்குச்செருத்தனவிவரை, கலவியிற் பெரியவன் கம்பன்.” 9. சாவுப்பொருளைக்கொடுக்கும் இன்மையழியாப்பிறந்த ஒரு குறிப்புவினைமுற்று. 10. தலைவி. 11. தேற்றாங்கொட்டை. (உ-ம்.) “இல்லாமலகமிரண்டியின்ருல்” (இராசவைத், சரு.) 12. மனைவி. (உ-ம்.) “புகழ்புரிந்திலல்லோர்க்கிலை” (வன். ரூக.) 13. வீடு. (உ-ம்.) “இதுவென்னினிள்ளினிலதுவென்னினும்” (பாரத. கிருட்டிண. ௧௦௮.)

இல்புலப்பயன்றற்றிப்பு—ஒரலங்காரம்; அஃது: இல்லாதபயனையுள்ளதாகத்தற் குறிப்புச்செய்தல். “வாத்தினினின்றுந்ருத்துவத்தினால் நின்றோடிக்கிணையாயதுகமலம்” என்பதிற்போல.

இல்புலவேதுத்தற்றிப்பு—ஒரலங்காரம்; அஃது: இல்லாதவேதுவையெடுத்துத்தற்குறிப்புச்செய்தல். “முகவொளியைப்பாவாய்பெற்ற குமுண்டகத்தோடிகலுமிதியையமிலை” (விசாக. அணி, ௧௨.)

இல்பொருள்—இல்லாதபொருள், அசத்து. (உ-ம்.) “மேற்கூறிப்போந்த இருதினனுமல்லாத பிரம்பொருளாவது உள்பொருளுமன்று இல்பொருளுமன்று இரண்டுமாவதுமன்று வேறுமன்று என்று அறிவசநகமாகக்கூறிற்படுமிடுக்கென்னையெனின்” (சி. சி. சு: ரூ. சிவஞான.)

இல்பொருளவமை—இல்லாத ஒன்றனைக் கற்பித்துக்காட்டுமுலமை. “பெற்றம்புலியின் ரேல்போர்த்துமேயந்தற்று” என்பதிற்போல. (வன். உளக. பரி.)

இல்பொருளவமையன்—முன்பில்லதனை யுலமையாக்கி உரைக்குமலங்காரம். (இல்பொருளவமை பார்.)

இல்லக்கிழத்தி—மனைவி. (ப. ம்.) [இல்லம்-வீடு. கிழத்தி - உரியவன்.]

இல்லடை—1. அடைக்கலம். 2. இல்லுவமம். 3. பண்டகசாலை. 4. வீட்டிலே பாதுகாப்புக்காக வைக்கப்பட்டபொருள்.

இல்லது—1. இல்லாதது, கிடைக்காதது. (உ-ம்.) “இல்லதெனில்லவண்மாண்பானால்” (வன். ரூக.) 2. இல்பொருள். (உ-ம்.) “தேரினில்லதற்கோ தோற்றமுள்ளதற்கோ நீ செப்பாய்” (சி. சி. சு: ரூ.) 3. மனையிலுள்ளது. 4. மனைவியுடையது.

இல்லதுசார்ந்தவில்வழக்கு—(பெளத்தம்)

உணர்வில்லாமற்போவது; அஃது: உள்ளங்கையின்மயிருண்டென்பதும்அம்மயிராற்செய்தகயிறுண்டென்பதும் எனமுன்னும் பின்னும் இல்லதென்பது. “உணர்வுமுன்பினித்தோன்றலில்லதுசார்ந்தவுண்மை” என்பதற்கான்க. (சி. சி. பர. சொத்திராந்திகள். ௧௧.)

இல்லதுசார்ந்தவுள்வழக்கு—(பெளத்தம்) அறிவு முன்புள்ளதல்லதாய் பின்புண்டாமென்பது. அஃது: “உணர்வுமுன்பினித்தோன்றலில்லதுசார்ந்தவுண்மை” என்பதற்குப்பெறப்படும். (சி. சி. பர. சொத்திராந்திகள். ௧௧.)

இல்லம்—1. இல்வாழ்க்கை. 2. தேற்றாரம். (உ-ம்.) “அண்டம்” பார். (தைல. தைலவ. ௧௬.) 3. மனைவி. 4. வறியேம் எனப் பொருள்படும் ஒரு தன்மைப் பன்மைக் குறிப்பு வினை முற்று. (உ-ம்.) “இல்லமென்களவியங்காட்டிருப்பவரிசைக்குங்காலு- வெல்லருந்ருங்கேவியமேலோர் விதித்திடமிலக்கணத்துட்- சொல்லிடம் பெயரேயேனைத்தொழிற் குறிப்பிரண்டினுள்ளும்” (சேதுபு. காட்டம். ௧௦௬.) 5. வீடு. (உ-ம்.) “அருளுடை யறத்தின்வாழ்வா மங்கரில்லமெங்கு-மிருளுடையிந்திரநீலத்தியன்றசாளரங்கணைக்கி” (பாரத. இந்நிரப்பிரத. ௧௬.)

இல்லல்—1. கடத்தல். 2. கடத்தல், போகுதல்.

இல்லவண்முல்லை—இல்லாண்முல்லை, (முல்லைப்புறம்.) (உ-ம்.) “தலைமகன்பாசறைக்கண்- மாசுறுமாதரையுள்ளதல் - மாசுற்ற-வில்லவண்முல்லையுமேயோயம்” (வீரசோ. பொருட். ௧௨-ம், உரையும்.)

இல்லவன்—மனைவி. (உ-ம்.) “இல்லதெனில்லவண்மாண்பானால்” (வன். ரூக.)

இல்லவன்—1. கணவன். 2. தலைவன்.

இல்லவை—1. இல்லாதவைகள். 2. மனையிலுள்ளவைகள்.

இல்லறத்தினுறைகள்—தன்னையொழிந்தழிவாக்கும், துறந்தார்க்கும், துவ்வாதவார்க்கும், இறந்தார்க்கும், தேவார்க்கும், முரிவார்க்கும், விருந்தினார்க்கும், சுற்றத்தார்க்கும், பிறர்க்குந் துணையாதலும், வேள்வியெய்தலும், சீலங்காத்தல்முதலியனவும், அருளுமன்புமுடையனதலும் பிறவும். (சிலப்.)

இல்லறம்—இல்வாழ்க்கைசிலைக்குவேண்டியவெறிக்கண் நின்ற அத்தற்குத்துணையாகியகற்புடையனைவியோடும் கூடி ஒருரு மொழுக்கம். (உ-ம்.) “இந்நாள் காராமடியில்லறத்தையாற்றி” (கந்தபு. திருக்கர. ௧௧௨.)

இல்லாகியார்—இல்லையாருக. (உ-ம்.) “இயைந்தகேன்கையிலல்லாகியார்” (புறநா. ௧௧௦.)

இல்லாகியார் — வறிஞராய்வந்தோர், இல
ராயொழுகிறோர். (உ-ம்.) “இவறியார்” பார்.

இல்லாதக — இல்லையாகுக.

இல்லாகச்சீரமை — இல்லறநிலை.

இல்லாணியுழல் — தலைவி நாயகனைவாழ்த்
தியில்லின்பிருதியைக்கூறியது. (புறப்பொரு
ள். பொதுவியல். முல்லை. ௫.)

இல்லாண்மை — குடியினை ஆளுநன்மை;
அது: தன்குடியிலுள்ளாரை உயரச்செய்துதன்
வழிப்படுத்தல். (உ-ம்.) “தான்பிறந்த-வில்லாண்
மையாக்கிக்கொளல்” (வள். ௧௦௨௪.)

இல்லாத்தனம் — வறுமை.

இல்லாதபொய் — முழுப்பொய்.

இல்லாதவன் — வறியவன்.

இல்லாநயர் — கண்ணில்லாதவன். (உ-ம்.)

“இல்லாநயரிதன்மகன் சொந்தேட்டு” (பாரத.
நச்சுப்பொ. ௪௨.)

இல்லாமை — 1. உள்ளதாகாமை. (உ-ம்.)

“ஒருமதுவெனக்கிற் கில்லாமையொன்றினையு
மில்லாமையாகவே” (தாயு. எங்குறிமை. ௮.) 2.
தரித்திரம். (உ-ம்.) “இல்லாமைசொல்லி யொரு
வர்தம்பாற்சென்றிழிவுபட்டு - நில்லாமைநெஞ்
சினினைகுவிசேரல்” (அபிராமி. ௫௪.)

இல்லார் — 1. இல்லையாகச்செய்தவர்; இது:
பண்டியுறிப்பிறந்தவரினைப்பெயர். (உ-ம்.) “மலை
வல்லாரருளிய” (சிவஞானபோ. சிவஞா. காப்பு.)
2. வறியவர். (உ-ம்.) “உடையார்முனிர்லார்
போலேத்தற” (வள். ௧௧௫.)

இல்லார் — 1. உடையாளல்லாதவர். (உ-ம்.)
“மனையெனுமுறையில்லார்” (கந்தபு. வில்வ
லன்வாதாவி. ௧.) 2. தரித்திரி. 3. மனைவி.
(உ-ம்.) “இல்லாளினூடிவிடம்” (வள். ௧௦௧௧.)

இல்லாளி — கிருகஸ்தன். (உ-ம்.) “உரைத்
தாயில்லாளிகணபிச்சை” (சைவச. பொதுவி.
௧௪௬.)

இல்லான் — 1. இல்லாதவன். (உ-ம்.) “இல்
லானுக்கன்பிற்கிடம்பொருளேவன்மற் - நெல்
லாமிருந்தமவற்கென்செய்யும்” (நன்னெறி.
௧௫.) 2. கணவன். (இல்லையுடையவன் என்ற
வாறு.) 3. தரித்திரன். (உ-ம்.) “இல்லாநனை இல்
லானுமனைடான்” (நல்வழி. ௧௪.)

இல்லி — 1. பொள்ளல். (உ-ம்.) “இல்லிக்கு
டம்” (நன். பொதுப். ௧௮.) 2. தேற்றமுரத்தி
னிலை. 3. பெண்ணுறப்பிற்குறைவுள்ளார். 4.
வான்மிளகு.

இல்லிக்காதன் — பெருந்தோயுள்ளகாதை
யுடையவன்.

இல்லிடம் — வீடு.

இல்லுநர் — மேவினர்.

இல்லுவமை — } உவமாலங்காரத்தொன்
இல்லுவமை — } று; அஃது: உலகத்தின்
உளதல்லாத தொன்றனை உவமையாகவெடுத்த
துச்சொல்லுதல். (உ-ம்.) ககராவறிந்தம்போலும்.
இல்லுவமைகல் — அம்பி. (உ-ம்.) “இல்லு
மைகல்லின்பெண்மலர்பரப்பி” (கல்லா. ௧௧.)
இல்லென்றல் — 1. இல்லையென்றுசொல்லி
முறத்தல். 2. இறந்துபோனென்றுசொல்லு
தல். 3. பொருளில்லையென்றுசொல்லுதல்.

இல்லெனல் — இல்லையென்றல்.

இல்லை — 1. இன்மைப்பொருளையுணர்த்திஐம்
பான்மூவிடத்திலும் வரும் ஒரு குறிப்புவினை
முற்று. (உ-ம்.) “உய்திறமில்லையென்றயிர்ப்பு
வீங்கினர்” (இராமா. திருவவதார. ௧௮.) 2. சா
தலையுணர்த்தி ஐம்பான்மூவிடத்திலும் வரும்
ஒரு குறிப்புவினைமுற்று. (உ-ம்.) “நெருகலு
நெருகலினிற்செல்லையென்னும்” (வள். ௧௧௬.)

இல்லோழக்கம் — இல்லாளோடு வீட்டிலி
ருந்து அறஞ்செய்தல். (உ-ம்.) “கூறுமில்லொ
ழுக்கத்தனை” (கந்தபு. மார்க்கண்டேய. ௧௬.)
இல்லோழத்த — இல்லோழக்கம். (உ-ம்.)
“ஏதிலார்பக்கமாகியில்லோழக்கிறந்தார்” (கந்
தபு. தவங்காண். ௨௨.)

இல்லோர்மேய்ப்பறை — வறியவர்களுக்கு
க்கவசம்போல்வான். (பதிற்றுப்.)

இல்லோன் — 1. கணவன். 2. தரித்திரன்.

இல்லவழி — வாழாபிழையுடையவன்.

இல்லவழித்த — (பெளத்தம்.) இல்லதனை இல்
லையென்க. அது: முயற்குக்கொமில்லையென்
பதுபோல்வது. (உ-ம்.) “முயற்கோடின்றில்
வழக்கே” (சி. சி. பர. சௌத். ௧௦.)

இல்லவழிக்கை — மனையாளோடுகூடிவாழ்
தல். (உ-ம்.) “தானக்குரியவிலவாழ்க்கையதனை
யேயறமனைக்கூறி” (வை. தீ. ௧௧.)
இல்லவழிபேய் — துஷ்டமனைவி.

இல்லவழிவான் — இல்லறத்தோடுகூடிவாழ்
பவன். (உ-ம்.) “இல்லவழிவானென்பானியல்பு
டையமுவர்க்கு நல்லாற்றினின்றுதுணை” (வள்.
௪௧.)

இல்லவழிவு — இல்லோடு கூடி வாழுகை.
(உ-ம்.) “இல்லவழிவென்னும்வெஞ்சிறையகத்
தும்விழேன்” (கந்தபு. மார்க்கண்டேய. ௧௨.)

இலக்கணச்சிதைவு — இலக்கணநூலிலே
விதித்த விதிகளுக்கு விலக்காகச்சிதைந்துவழிந்
குஞ்சொல்.

இலக்கணச்சுழி — (அசுவநூல்.) குதிரைக
ளுக்குடையணவாகச்சொல்லப்படும் நல்ல அந்
கச்சுழி.

இலக்கணைச் சொல் — இலக்கணவழியால் வருஞ்சொல்.

இலக்கணநூல்— ஒரு பாஷையைப்பேசுதற்கும் எழுதுதற்கும் ஆகவேண்டியமுறையைக் கற்பிக்குநூல்.

இலக்கணப்போல்— இலக்கணநெறியால் வருவதன்றும் இலக்கணமுடையதுபோல அடிப்பட்ட சான்றோராலே வழங்கப்பட்டு வருஞ்சொல்; அஃது: இல்முன் என்பது, முன்நில் என்றும்; நகர்ப்புறமென்பது, புறநகரென்றும் வழங்கப்பட்டு வருவனபோல நிலமொழிவருமொழிகள் முன்பின்றாக மாறிநிற்பதும், கோவில் என்பது, கோயில் என்றும்; பொதுவில் என்பது, பொதியில் என்றும் வருவனபோல எழுத்துமாறிவருவதுமாம். (நன். பெயரியல். 30. இராமாறு.)

இலக்கணம்—1. அசாதாரணத்தரும்; அஃது: அவ்வியாத்தி, அதிவியாத்தி, அசம்பவம், என்னும் முக்குற்றங்களுமில்லாததன்மை. (தருக்க சங்கிரகம். ௩. பக்.) 2. அடையாளம். 3. இயல்பு. 4. இலக்கியத்தினமைதி. 5. உறுப்பு. 6. ஒழுங்கு. 7. சிறப்பு. (உ-ம்.) “சருமையெல்லாமிலக்கணத்தொருங்கேயிண்டி.” (கந்தபு. மாயைப். ௩௬.) 8. சுபவாழ்வையுரைக்குமொரு அங்கத்தி. 9. கற்குணம். 10. இலக்கணங்கடையதால்; அஃது: எழுத்து, சொல், பொருள், யாப்பு, அணியென ஐந்துவகைப்படும். 11. முறைமை. 12. மேன்மை. [அஷ்டிண.]

இலக்கணமுலத்தோள் — இலக்கணையடிபாய்த்தோன்றிய குறிப்பு. அது “துசப்பிற்கு நல்லபடாஅபறை” என்பதுபோல்வது. (வள். ௧௧௧௫.) [இதிசிலைக்கக்குரியசாக்காடும் பறை படுத்தலும் இலக்கணைக்குறிப்பால் துசப்பின் மேலேற்றப்பட்டன.] (பி. வி. இர. உரை.) [அக்ஷணாரி-௭௮௩.]

இலக்கணவழிக்கு—இலக்கணநடை.

இலக்கணவழி—இலக்கணப்பிழை.

இலக்கணவிளக்கச்சுருவளி — இலக்கணவிளக்கத்திற் சிலபாகத்தை மறுத்துச் சிலஞாந முறிவர் செய்த ஒருநூல்.

இலக்கணவிளக்கம் — வைத்தியநாததேசிகால் இயற்றப்பட்ட ஓர் இலக்கணநூல்; அது: பஞ்சலக்கணங்களை யுமறிவிப்பது.

இலக்கணி — 1. அழகிய ரூபமுடையவன். 2. இலக்கணமறிந்தவன்.

இலக்கணை—1. ஒருபொருளை நேரேயுணர்த்தும்பதம், அப்பொருளை யுணர்த்தாது அதனேடி யையுடைய பிறிதொன்றனை யுணர்த்துவது.

அஃது: ஆதாரம், காரணம், காரியம், சமீபம், உபகாரம், தர்மாநுகிருஷி என அறுவகைப்படும். (சி. சி. ச. ௨-அ. சிவாக்.) [அக்ஷணா.] 2. சீவகன்மனைவிகளிலொருத்தி. (சிர்தா.)

இலக்கம்—1. இலக்கு. (உ-ம்.) “அத்தது வின்பெருமையை யிலக்கத்துள்வருமையை யுல்கருதாமலாண்மைகூறி” (பாரத. திரௌபதி. ௧௧௮.) 2. இலங்குதல், பிரகாசித்தல். (உ-ம்.) “எல்லேயிலக்கம்” (தொல். சொல். இடை. ௨௧.) 3. எண். (உ-ம்.) “இலக்கமில்லகையையாதிபொழிந்து” (கோயிப்பு. இரணியவன்ம. ௧௦.) 4. எண்ணைக் குறிக்கும் வடிவம். (உ-ம்.) “குறியிலக்கமெழுதே” (தைல. தைவவ. ௧௫.) 5. காணுதல். 6. தூறியிரம். (உ-ம்.) “இலக்கத் தொன்பதின்மர்செகுவே- டம்பியராகிவந்த” (கந்தபு. திருவாதார. ௧௨௭.) [அக்ஷி.]

இலக்கமிடல்—1. இலக்கமெழுதல். 2. கணக்குப்பார்த்தல்.

இலக்கி—1. இலக்கமென்னுந்தொகையினர். (உ-ம்.) “இலக்கர்தம்மையுஞ்ஞுகளைத்தன்னுடன்” (கந்தபு. சதமுகன்வதை. ௧௫.) 2. கந்தை. 3. சீலை.

இலக்கல் — விளக்குதல்; அஃது: அறியும்படிசெய்தல். (உ-ம்.) “உருத்திரனுருத்தனிலுதித்தருமரணிலக்குமியில” (சிவநரு. சிறப்புப்பாயிர. ௧.)

இலக்காரந்தரம்—இடையிலக்கம்.

இலக்காரம்—சீலை.

இலக்கித்து—எழுதி. (சிர்தா.)

இலக்கிதம்—இலட்சிதம். [அக்ஷிதம்.]

இலக்கிநசட்டுவருக்கம்—இராசின்குரிய ஆறு காரியம்; அவை: ஓரை, சுடர்ச்செலவு, திரேக்காணம், நவாமிசம், துவாதசாமிசம், கோட்குறுஎன்பன. (விதாந. சட்டுவருக்க. ௧, ௨, ௩.)

இலக்கிநசடுவருக்கம்— இலக்கிநசட்டுவருக்கம்.

இலக்கிநபுடம்— இராசியைப்பற்றிவருஞ்சுத்தபுடம். [அஹ ஸ்ரூட.]

இலக்கிநபோக்கியம்—உதயாற்பரம், (பிருகம்சாதக.)

இலக்கிநம்—1. ஒருவன் பிற்கும்பொழுது உதிக்கும் ராசி. (விதாந. மரபியற். ௩. உரை.) 2. சுபமுகூர்த்தம். (விதாந. மரபியல். ௩.)

இலக்கிநமிருத்து— மரணபலத்தைக்கொடுக்குமிலக்கிநம்; அது: பாபக்கிரகங்கள் ௩, ௬, ௧௧ என்னுமிடங்களில் நில்லாது ௧, ௨, ௪, ௫, ௭, ௮, ௧௦, ௧௨ என்னுமிடங்களில் நிற்ப

தும், சுபக்கிரகங்கள் சு, அ, கஉ என்னுமிடங்களில் நிற்பதுமாம். (விதாந. குருகுண.கஉ, கக.)

இலக்கியம்— 1. இலக்கணமமைந்திருக்கப்பட்டபொருள். அது: தாடி முதலியன உடையையாகிய இலக்கணத்தையுடைய பசு என்பதுபோலவது” 2. இலக்கணையாய் வரும்பொருள். 3. உதாரணம். (உ-ம்.) ஏற்றப்படாதன வின்னிசைச்சிந்திக்கிலக்கியமே” (யாப். காரிகை. செய்யு. ௫.) 4. குறி, அடையாளம். 5. செய்யுண்டையாயாவது வசநடையாயாவது ஆன்றோராத்செய்யப்பட்டதால். [இராமாயணம், கந்தபு, திருவள்ளுவர்குறள் முதலியன.] (உ-ம்.) “இலக்கியங்கண்டதற்கிலக்கணமியம்பலின்” (நன். கசக.) 6. செய்யுள்வழக்கிலுவது, உலக வழக்கிலுவது தொடுக்கப்பட்டவருஞ்சொல். [அகநா.]

இலக்கியாபித்தம்— இலக்கணயாலறியும் பொருள். (உ-ம்.) “தற்பதத்தினுக்கு விராட்புருடாதியகனத்ததனிரூபாதிகப்பிரமமே யிலக்கியாபித்தம்” (வேதா. கு. ககக.) [அகநா. ௮௩.]

இலக்கு—1. அசாதாரணத்தரும். 2. எண்ணம். 3. எதிரி. 4. ஏது. 5. ஒப்பு. 6. குறிஞ்சுறிப்பொருள். (உ-ம்.) “இலையிலாவிலக்குமே” (பாரத. திரௌபதி. கக.) 7. சமயம். 8. நேர். [அகநா.]

இலக்குதல்—1. அடையாளமிடுதல். (உ-ம்) “அது தன்னிலேரகை-யிலக்கு” (சைவச. பொதுவி. உஎச.) 2. இலங்கப்பண்ணல் (உ-ம்) “இட்டமுடன் றந்தமிலக்கிடும் போதிற் பாரேல்” (சைவச. பொதுவி. (கஉ.) 3. சொலிப்பித்தல். (உ-ம்.) “எரியத்திரத்திலக்கியே” (சைவச. பொதுவி. உகச.)

இலக்குமணன் — 1. இராமன் தம்பியாகிய இலக்குமணன். (காஞ்சிபு. வீரநாக. அ) 2. சுபலக்கிரமுடையவன். [அகநா.]

இலக்குமணை—சாரசபட்சியின்பேடு. [அகநா. ௪௪.]

இலக்குமன்—இராமன் தம்பியாகிய இலக்குமணன்.

இலக்குமி— 1. அதிட்டம். 2. அழகு. 3. செல்வம். 4. மஞ்சட்பூண்டு. 5. முத்து. 6. விட்டினுவின் மனைவியாகிய ஒரு தெய்வப்பெண்; இவள் பிருகுவுக்குக் கியாதியிடத்தில் பிறந்தவள். [அகநா.]

இலக்குமிகோ—உமை. (உ-ம்.) “அம்பிகை சீரிலக்குமிகோ.” (காஞ்சிபு. வயிரவ. உக.)

இலக்குவன்— இலக்குமணன். (உ-ம்.) “இவரென விலக்குவம் கிராமன் காட்டினான்.” (இராமா. வேள்வி. சச.)

இலகடம்—யானைமுதுகின் மேற்றவிசு.

இலகம்—ஊமத்தைப்பூண்டு.

இலகரீ—1. ஓர் தூல். 2. பெருந்திரை. 3. மகிழ்ச்சி. 4. மது. 5. வெறி. [அஹரி.]

இலகாம்—கழுவாளம். (இந்துஸ்தான்.)

இலகான்— இலகாம். (இந்துஸ்தான்.)

இலகிமா—அட்டசித்திகளுள்ளொன்று; அது: மிக நொய்தாதல். அஃதாவது சீக்கிரவெளியாய்ச் சேற்றிலுஞ் சலத்திலும் அடியமிழ்ந்தாமற்செல்லத் தேகத்தையுடைத்தாதல். (சி. சி. உ. ௫அ. சிவாக்.) (உ-ம்.) “இலகுமேரு பாரம் போலிருக்கும் யோகிதனை யெடுத்தா - விலகுவான தூலமெனவிருப்பதிலகிமாவாகும்” திருவிளை. அட்டமாசித்தி. உச.) [அவியோ.]

இலகிமாசித்தியோகம் — அட்டமா சித்தியோகங்களுள்ளொன்று. அஃது. அணிமாவிற்கூறிய அல்வக்கிரியைத்தானே மேருத்துளையுறியாக வாயுவாவே குண்டலிமட்பாக எழுப்பி அதிலேற்றி இரண்டுவருஷம் நோக்கில் நீர்துரைகள்போலத்தேகமெத்தெனவுண்டாவது. (த. ரி. போ. கஉஉ.)

இலகரீ— 1. அயின். 2. கஞ்சா. 3. சாதிக் காய். 4. சாதித்திரி. [அஹரி.]

இலகு— 1. அகிலமரம். 2. இலகென்னே வலும், தெரிநிலைவினப்பகுதியும், வீணைத் தொகையும். 3. கனமின்மை, இலேசு. 4. காலதசப்பிரகரணத்தினுன்று. 5. குற்றமெழுத்து. 6. தணீவு. 7. துண்மை. [3, 4, 5, 6, 7, அஹரி.]

இலகுதம்—சுரப்பலாமரம். [அஹரி.]

இலகுத்துவம்— அட்டசித்திகளுள்ளொன்று; அஃது: இலகுத்தன்மை. [அஹரி.]

இலகுதல்— ஒளிரெய்தல்.

இலகுநட்சத்திரம்—அசுபதி, அத்தம், பூசம் என்னு நட்சத்திரங்கள். இதனை “பரியத்தம் பூசமலகு” என்னும் (விதாந. பஞ்சாங்க. உ. ௦. உரையிற் காண்க.) [அஹரி. கநா.]

இலகுளம்—தடி, தண்டு. [அஹரி.]

இலகுளிசன்—இலகுளேசமூர்த்தி. (உ-ம்.) “அடுத்தவகுடனும்பரம்பொருளையன்றேவிரவவொட்டாமற்-றடுத்து முத்தகூற்றியிருணர்வைத் தகையும் விச்சைமுழுதிரிய - மடுத்த கருணைத்

திருநோக்கின் மாணக்கருக்குப் பொருளுரை
ப்ப-வெடுத்தகரத்தான் வீற்றிருக்குமிலகுளீசன்
நிருவுருவம்” (காஞ்சிபு. சிவபு. உ.உ.)

இலதூவீசுரன்—பிருதிவியாதாரத்திலேதெய்
மயாயிருக்கும்சன் (உ-ம்.) “கிளரிலகுளீசுரன்-
வாழிநீற்றினும்.” (திருவாவணீ. கோச். ௩௪.)

இலதூனேசுவரபுலனம்—அப்புத்தத்துவத்தி
லிருக்கும் புலனங்களின் மத்தகத்தில் சோதி
மயமுற்றதாய்ப் பிரகாசித்துக்கொண்டிருக்கும்
புலனம். (சிவபரா. ௧௩௨.)

இலதூனேசுவரழித்தம் —அப்பு தத்துவத்
தில் வலப்புறம் மழுவுவொடுகுலமும், இடப்புறம்
கலசமும் எடுத்தகரமுந் தாங்கிப் புலந்தன்னுள்
ஆன்மாக்கட்கு மும்மலங்களையும் போக்கி நற்
கதி அதுக்கிரகிக்க ஆசாரியமூர்த்தியாய் எழுந்
தருளிலகுளேசுவரர் வீற்றிருக்கும் மூர்த்தம்.
(சிவபரா. ௧௩௧.)

இலங்கநம் —1. அதிக்கிரமித்தல், விதிசுட
த்தல். (உ-ம்.) “எவ்வமாகவந்தெய்திநஞ்சமய
வங்கநமும்” (பெரியபு. திருநாவு. அ.௩.) 2.
உபவாசம். 3. குதித்துப்பாய்தல். 4. கோட்டை
பிடித்தல். 5. தாண்டெல், இது: “சமயவங்கநம்”
என்னும் பெரியபு. திருநாவு அ.௩-ஞ் செய்யுளி
ற்காண்க. 6. போதல். [அவயா. ௩.]

இலங்கநீ—கடிவாளத்தின் கடியுரும்பு. [அ
வயா. ௩.]

இலங்கம்—1. ஏறும்பு. 2. களரி. 3. கூட்
டம். 4. கூடுதல். 5. முடம். [அவயா. ௩.]

இலங்கர்—நங்குடம். [இந்தன்.]

இலங்கல்—இலங்குதல்.

இலங்காதாதி—அதுமான். [அங்காடாஹிநு:
டாஹிநு - சுடுகிறவன்.]

இலங்காபுரம்—இலங்காபுரி. (உ-ம்.) “இல
ங்காபுரமெரித்தானெய்து” (நாலாயிர. இயற்பா.
மூன்றாந்திருவந்தாதி. ௩௧.) [அங்காபுர.]

இலங்காபுரி — இக்காலத்துக் கொழும்பை
இராசதானியாக்வுடைய ஒரு துண்பகம். [அ
ங்காபுரி.]

இலங்கிசாரி—1. அலைக்கழிவு. 2. இடைஞ்
சல்.

இலங்கித்தல் — குதித்தல். (சிந்தா. மண்.
௯0.)

இலங்கிழை—பெண். (சிந்தா. நா. ௩௩௩.)
[இலங்கு; இழை-ஆபரணம். இஃது: அன்மொ
ழித்தொகை.]

இலங்கு—குளம்.

இலங்குதல்—1. ஒளிசெய்தல். 2. விளக்கமாக
த்தெரிதல். (உ-ம்.) “இலங்கு மிருகுமையருகு
பொருது” (சிவப்பிர. மங்கல. ௩.)

இலங்குபொழுது— அத்தமிக்கும்போதிரு
க்குஞ்சூரியவொளி.

இலங்கேசன்—இராவணன், இலங்கைக்கு
இறைவன். [இலங்கா; ௩சன்.]

இலங்கை—1. ஆற்றிடைக்குறை. 2. ஈழ
மண்டலம். அஃது: இராவணனார். (உ-ம்.)
“இலங்கையன் மடர்த்தானுந்தேவியுமானின்”
(ம. தி. ௧௭.) 3. வில்லியாதனார். (உ-ம்.) “நெ
ல்லமல் புறவீனிலங்கைகிழுவோன் - வில்லியா
தன்” (புறநா. ௩௭௬.)

இலங்கோடு—சந்நியாசிகளுடைய உடை.
இலங்கோதயம்— சமரேகை. (பிருகற்சா)
[இம்மத்திய ரேகையிலேயே இலங்கை இருந்
தது என்பது சோதிடநூற்றண்பு. அங்கா-உத
யம்.]

இலக்சீ—இலச்சியென்னெவலும், தெரிநிலை
வினைப்பகுதியும். [மூ. அஃ.]

இலக்சீத்தல்—வெட்கித்தல்.
இலக்சீதன்—இலச்சையடைத்தவன், வெட்
கப்பட்டவன். [அஃ.]

இலக்சீனை—1. அடையாளம். (உ-ம்.) “பெ
யரிலச்சினையுந்தீட்டி” 2. முத்திரை (உ-ம்.)
“பின்னதன் தன்னதாகப் பெயரிலச்சினையுந்தீ
ட்டா” (திருவிளை. மேருவை. ௩௩.)

இலக்சீசை—1. அவமதிப்பு. 2. கூச்சம். 3.
தகாத காரியமுயற்சியிலே மனதைச் சுருக்கல்.
(சைவப். ௬0.) 4. பழிக்கப்பட்ட செய்கை செய்
கையிலே விலகுதல். (சைவப். ௬0.) 5. வெட்
கம். (உ-ம்.) “மோழியோடலச்சையாய் சாபமெ
ய்திமுக்கனை.” (நாலாயிர. திருச்சந்த. ௩௩.)
[அஃ.]

இலக்சீசைகெட்டமரம்—1. கற்றேக்குமரம்.
2. சண்மயமரம்.

இலதநம்—1. உள்ளிப்பூண்டு. (உ-ம்.) “இந்
திரனாரிந்திராணிபாணணி வெருபுத்திரியிலச
நமுனிநாமஞ்சிடம்.” (தைவ. தைவ. ௬௬.) 2.
மணியின் குற்றங்களுளொன்று. [அபரணம்.]

இலதநம்—வெள்ளைப்பூண்டு.

இலத்கம்—பரிதாபம். [ததவங்கு.]

இலத்சீ—1. ஏரி. மடி. (உ-ம்.) “கடுமுரண்
முதலையெனெடுகீரிலஞ்சி” (புறநா. ௩௭.) 2. சீழ்.
3. குணம். (சூ. நிகண். ௧௧. லகரவெ. ௪.) 4.
குழிந்தாழ்த்தரீரிலை. (உ-ம்.) “வல்கிதேந்தி
லஞ்சிக்-காரந்திரிகல்லதர்வாய்.” (வான். உசு.)

5. கொப்பூழ். (உ-ம்.) “புரிமலரிலஞ்சியால்” (சேதுபு. கந்த. ௫.) 6. சாரைப்பாம்பு. 7. புன் கமரம். 8. புனம். 9. மகிழ்மரம். (சூ. நிகண். கக. லகரவெ. ச.) 10. மடு. (உ-ம்.) கடுமுரண்முத லைய நடுநீரிலஞ்சி” (புறநா. ஈன.) 11. மதில். இலஞ்சியங்காநம்—ஒருகாடு. (உ-ம்.) “எழி ல்வளஞ்சுரக்குந்தொல்லை யிலஞ்சியங்காநநோக் கி” (கந்தபு. குமாரசுரி. அக.)

இலஞ்சியம்—கீழ்காய் நெல்லிப்பூண்டு.
இலட்சணம்—இலக்கணம். [அகச்சுண.]

இலட்சணத்திரயம் — அத்தவா விருத்தி லட்சண, நடத்தலட்சண, சொருபலட்சண ஆகிய மூன்று லட்சணங்கள். (வாகுதே. மகாவா க்கிய நிருபகத்திலறி.) [அகச்சுணாசுய; சுய—மூன்று.]

இலட்சம்—1. அடையாளம். 2. இலக்கு. 3. ஞாயிரம். 4. பொய்க்கோலம். [அகச்சு.]

இலட்சியம்—எண்ணத்தக்கது.
இலட்சாதிபதி—இலட்சப்பிரபு.

இலட்சிதம்—1. இலக்கணமமைக்கப்பட்டது. 2. காணப்பட்டது. 3. குறியிலேவிளக்கப்பட் டது. [அகச்சித.]

இலட்சியம் — 1. ஆத்தமா காரிய உபாதி வழையும் நீங்குகின்றநிலை. (ஞானக். தொம்பத. சிரவணம்.) 2. இலக்கியம். 3. எண்ணப்படல். 4. எதிர். 5. பார்க்கப்படல். [அகச்சு.]

இலட்சியாத்தம்—இலக்கணையாற் பெறப் படும் பொருள். (வாகுதே.) [அகச்சு] 9-3: அகச்சு—இலக்கணையால் வந்தது. கூட-3-பொ ருள்.]

இலட்சியத்தல்—இலக்கியமாகக் கொள்ளு தல். (உ-ம்.) “இங்ஙனம் இலட்சியத்த ஒப்பற்ற பரவல்தலை.” (வேதா. சூ. ௨0. உரை.)

இலட்சுமணம்—1. ஒருமரம். 2. தாளிப்பூ ண்டி.

இலட்சுமணன்—இலக்குமணன். [அகச்சுண.]

இலட்சுமிசக்கரம்—இலக்குமி தேவியைப் பூசித்தற்பொருட்டுச் செய்யப்படும் இயந்திரம். [அகச்சுவுக.]

இலட்டன்—நீசன். [அகச்சு.]

இலட்டு—இலட்டுகம். [அகச்சு.]

இலட்டுகம்—1. அப்பவருக்கத்தொன்று. 2. தோஷை. 3. மோதகம். (உ-ம்.) “கன்னலிலட்டு

கத்தோடு சீடைகாடுள்ளினுண்டை கலத்துவி ட்டு” (நாலாயிரவெண்ணெய்.க.) [அகச்சு.]

இலண்டம் — ஆனையிலத்தி.

இலண்டன்—முருடன்.

இலண்டு—முருட்டுத்தனம்.

இலண்ணை—அரசமரம்.

இலந்தி—குதிரையானை, கழுதையிவற்றின் மலம்.

இலந்தைபரநம்—கரகரண முப்பத்துமூன் றுவகையுள்ளொன்று. (திரவிடா. கான்மா. க0. உரை.)

இலதாவேட்டநம்—கொடிபோலச் சுற்றித் தழுவுதல். [அதாவெஷ்டு: அதா-கொடி. ம0-சுற்றுதல்.]

இலதாவேட்டிதகம் — இலதாவேட்டிதம். [அதாவெஷ்டிதக.]

இலதாவேட்டிதம்—கொடிபோலச் சுற்றித் தழுவுதல். (கொக்கோக. ௫: சக.)

இலக்கை—1. படர்ச்சிறகொடி. 2. முத்துமா லை. [அகச்சு.]

இலது—1. இலதாகச்செய்தல், சங்காரம். 2. காரணரூபத்தினாலே இல்லாதது. (உ-ம்.) “உள்ளதுமிலதுமினி நின்றுதொன்றுளதே லுண்டாம்” (சி. சி. க. ச.) [இல்லது என்பதில் லகரங்கெட்டுகின்றது.]

இலதை—1. இணையாவின் கைமுப்பத்து மூன்றுவகையுள்ளொன்று; அது: நடுவிரலுஞ்சு ட்டெவிரலுங்கூடி நிமிரப்பெருவிரல் அவற்றின் கீழ்வரசேர ஒழிந்த இரண்டுபெருவிரலும் வ ழிமுறை பின்னே நிமிர்ந்துநிற்பது. (உ-ம்.) “இலதையென்பதியம்புங்காலைப்-பேடியுஞ்சுட் டெயிர்ணைந்துடையிர்ந்த - கூடியபெருவிரல்கீ ழ்வரைகுறுகக்-கடையிருவிரலும் பின்னர்நிமிர் ந்த-நடையினதென்பநன்னெறிப்புலவர்” (சில ப். அரங். கஅ. உரை.) 2. இலந்தை. 3. கோ ற்கொடி. 4. தக்கோலம். (தைலவ.) 5. தூற் கும் தூல். (உ-ம்.) “அமிர்தை” பார். 6. படர் கொடி. (தைல. தைலவ. ககரு.) 7. மரக்கொ ட்டு.

இலதைவந்தி—கொடிவேலி. (உ-ம்.) “இல தைவநி” பார்.

இலதைவநி—கொடிவேலி. (உ-ம்.) “நற்கடு கரத்தை சலியஞ்சுகர மிலதைவநி நாரிசடைவ சைவீரணி” (தைல. தைலவ. சக.) [இலதைவந் தியென்பது இலதைவநியெனத்தொகுத்தது.]

இலந்தை—1. ஒருமுனம்மரம்; அது: கொடியிலந்தை, நிலவிலந்தை, நரியிலந்தை எனப்படல

திறப்பும். (உ-ம்.) “பாதிரியிலந்தைதேமா” (மச்சுடி. அத்திரியா. சு.) 2. குளம்.

இலந்தைத்தம்பலம்—இலந்தைமரப்பட்டுடையிலே பூச்சிகளாலான புடைப்பு.

இலபநம்—1. பேசுதல். 2. வாய். [வபந]

இலபி—1. பேறு. 2. விதி. [அலி.]

இலபிந்தல்—1. சித்தித்தல். 2. நேரிடல். 3. பேறுகிடைத்தல்.

இலபிதம்—1. சம்பவிப்பது. 2. பட்சித்தல். 3. பேச்சு. 4. பேசப்பட்டது. 5. பேறு. 6. விதி.

[1, 2, 5, 6. அலித. 3, 4, அலித.]

இலபிப்பு—சித்திப்பு.

இலம்—1. இல்லறம். (உ-ம்.) “கருங்காலியாயின்மருதுமில்ங்கைத்தார்” (சைவச. பொதுவி. உஎ.) [இல்லமென்பது இலமென இடைகுறைந்துகின்றது.] 2. வறுமை. (புறநா.) 3. இல்லாமை, வறுமை. (உ-ம்.) “இலம்பபிலவார்” (மலைபடு. ஞசு.) 4. வறியோம் எனப்பொருள்படும் ஒரு தன்மைப்பன்மைக்குறிப்புவினைமுற்று. (உ-ம்) “இலமென்றுவெஃகுதல் செய்யார்” (வன். கஎச.) [இன்மை-பகுதி. அம்-தன்மைப்பன்மைவிருதி.]

இலம்பகம்—1. அத்தியாயம். (உ-ம்.) “நாமக்ளிலம்பகம்” (சிந்தாமணி.) 2. துதவணிமலை. (உ-ம்.) “இழைக்குமாமணிகுழப்பட்டமில்ம்பகமிலங்கப்பெய்து” (திருவிளை. திருமண. கசு. க.) 3. மலை. (சு. நிகண். ச. கசு.) [அவக.]

இலம்பபுதல்—வறுமையாதல். (உ-ம்.) “இலம்பபுலவரேற்றகைகிறைய” (மலைபடு. ஞசு.) [இலம்-இல்லாமை. படுதல்-உண்டாதல்.]

இலம்படை—1. இடுக்கன். 2. தரித்திரம்.

இலம்பம்—1. உச்சத்திற்குத்துருவத்திற்குமுள்ளதூரம். 2. சகோளத்திற்கு. உருமொருபுகையாவு. 3. கைக்கூலி. 4. தனதிருபாலிலும் ஒத்தகோணங்களைபுடையதாக மற்றொரு ரேகையினின்றும் எழும்பும் ரேகை. 5. தாங்குதல். 6. நீட்சி. 7. பற்றியிருத்தல், சார்ந்திருத்தல். 8. விரிவு. [அவ.]

இலம்பநம்—1. கீழே தாங்குதல். 2. கொப்புழுவரைக்குந்தாங்குமொரு கழுத்தணி. 3. தொங்கல். [அவ.]

இலம்பாட்டா—வறியவர். (உ-ம்.) “எனைத்துணையவேனுமில்ம்பாட்டார் கல்வி” (நீதிநெறி. க0.)

இலம்பாடி.—1. ஒரு சாதி. 2. வறியவன். 3. வறியவன்.

இலம்பாடு — 1. இன்மை. 2. வறுமை. (உ-ம்.) “வந்தவிலம்பாடகற்றென்று” (திருவிளை. உலவாக்கி. கசு.) [இலம்-இல்லாமை. பாடு-உண்டாதல்.]

இலம்பிகை—அண்ணாக்கு.

இலம்பித்சா — சூரியன்மேலிராசியிலேறும் பாக அளவு. [அவ்விதஜ்ஜா.]

இலம்பிதம்—1. அசைவு. 2. சந்திரபுத்தைச் சூரியபாகையிற் சேர்க்குமொரளவு. 3. தாக்கப்பட்டது. 4. தாங்குகை. [அவ்வித.]

இலம்பை—1. இடுக்கன். 2. தரித்திரம். 3. துயரமானநிலை.

இலம்போதரன்—விநாயகக்கடவுள். [அவ்வோதார : அவை - தாங்குகிற. உதார - வயிறு.]

இலயக்கியாநம்—சங்கீதசுரக்கியாநம். [அயக்காநம்.]

இலயகாலம்—1. அழிவுகாலம். 2. உலகாந்தரம்.

இலயசத்தி—இலயியான சிவசத்தி. (உ-ம்.) “சிவன் இலயியானபோது இலயசத்தியெனவும் போகியானபோது போகசத்தியெனவும் அதிகாரியானபோது அதிகாரசத்தியெனவும் இப்படிப் பெயருந்து நிற்கும்.” (சி. சி. உ. எரு. மறை.) [அயசத்தி.]

இலயசிவன் — 1. இலயத்தாநத்து நின்ற சிவன்; இவர் சுத்தவித்தை, ஈசரம், சாதாக்கியமென்னும் மூன்று தத்துவங்களைபு மொடுக்குவர். (சி. சி. உ. எட. சிவஞாந.) 2. சங்காரத்தொழில் செய்யுஞ்சிவன். [அயசிவ.]

இலயஞாநம் — (இசைநூல்.) நால்வகைக்கேள்விகளுள்ளொன்று. (உ-ம்.) “நால்வகைக்கேள்வியான கீதஞாநம், இலயஞாநம், சுருதிஞாநம், தாளஞாநங்கள்” (திருவிளை. இசைவாது. உஎ. உரை.)

இலயத்தாநம்—ஒடுங்குமிடம். [அயலுநம்.]

இலயதத்துவம் — 1. கிரியாசத்தி ஞானத்தொழின்மாதிரத்தைப் பண்ணி ஞானசத்திருபியாயிருந்தபோது பெறும்பெயர். (சுரம்பு. திருக்கல். க. உரை.) 2. சிவதத்துவம். 3. மகாப்பிரளயத்திலே மகா மாயாகாரியமெல்லாம் ஒடுக்கிஞாநத்தொழில் மாதிரத்தைப்பண்ணி ஞானசத்திருபியாயிருக்குஞ்சிவசத்தி. (சி. சி. க. சுரு. ஞாநம்.) [அயதத்து.]

இலயபிடி—1. இலயத்தாநம். 2. ஒடுக்கம். இலயம்—1. அழிவு. 2. ஆழ்ந்த ஏகாக்கிர சிந்

தலை. 8. இலயபிடி. 4. உருக்கல். 5. ஒடுக்கம். 6. ஒருவகைக்கூத்து. 7. ஒளித்தல். 8. ஒன்று தல். 9. ஒய்ந்திருத்தல். 10. கரைத்தல். 11. தழுவுதல். 12. (இசைதூல்). துருதம், மத்தியம், விளம்பிதம் என மூன்றைத்தியாநருசெய்து திரை. 13. நடுக்கம். (இராசவைத்).

இலயயோகம்—நான்கு யோகங்களுனொன்று; அஃது ஆதாரதேவதை பிரசந்நமாகும் போதுபித்தம் தசநாதத்தைத்தியாநருசெய்து மநம் லயமாவது. (த.நி. போ. நருக.) [அயயொயம்.]

இலயர்—முத்தி வியத்திருத்தியத்தை முடித்து ஞானசத்தி மாத்திரையாயிருக்குஞ் சிவன். (சி. சி. க: சுரு. இராமலிங்க.)

இலயன்—அதிக்கிராந்த அநதிக்கிராந்த பரசிவன். (சி. சி. க: சுரு. இராம.)

இலயி—இலயசிவன். (சி. சி. க: சுரு. மறை.)
இலயித்தது—1. ஒடுங்கியது. (உ-ம், “இலயித்தத்தத்தியிலென்னின்” (சிவஞானபோ. க: உ.) 2. ஒடுங்கியபொருள். (உ-ம், “இலயித்ததாம்.” (சிவஞானபோ. க: உ.)

இலயித்தல்—1. ஒடுங்குதல். (உ-ம், “இலயித்தவாறுளதாவேண்டும்.” (சிவஞானபோ. க: உ.) 2. சேர்ந்தொன்றித்தல்.

இலயணம்—1. இலயகாலம். 2. தாளப்பிரமாணம் பத்தனுளன்று; அஃது, இசையினிக முக்காலம்; அக்காலம்: விளம்பம், மத்தியம், துரிதம் என மூன்றுவகைப்படும்; அவற்றுள் அக்கரகாலமாய்க் கிரியையோடு வருவது விளம்பம்; அதனை யிரட்டித்துக் கிரியையோடு வருவது மத்தியம்; அதனை யிரட்டித்துக் கிரியையோடு வருவது துரிதம். (உ-ம், “தாளப்பிரமாணம்” பார். [அபா.]

இலயைக்கியாநம்—இலயக்கியாநம். (போலி)

இலலாடகம்—நெற்றி. [அலாடக.]

இலலாடம்—நெற்றி. [அலாட.]

இலலாடரேகை—1. நெற்றியிற் காணப்படமிரேகை. 2. நெற்றியிற்சுருக்கு. 3. நெற்றியிலிடப்படுஞ் சமயக்கொள்கையை விளக்குங்குறி. [அலாடரேவா.]

இலலாடலி—தலைவழித்து.

இலலாடிகை—1. சந்திரமாதலயவற்றால் நெற்றியிலிடுந்திலகம். 2. நெற்றியிலெய்யுஞ்சுட்டி. [அலாடிகா.]

இலலாமம்—1. அடையாளம். 2. அரசசின்னம். 3. அழகு. 4. ஆபரணம். 5. இரேகை. 6. குதிரை. 7. கொடி. 8. கொம்பு. 9. தன்

சாதியிற்செரேட்டமானது. 10. நெற்றியிலிடும் அணி. 11. நெற்றியிலிடுங்குறி. 12. பிடரம்பிர். 13. மகத்துவம். 14. வால்.

இலலிதபஞ்சகம்—ஒரிராகம்.

இலலிதம்—1. அழகு. 2. அபிநயம். 3. உபசாரம். 4. ஒரிராகவிதம்பம். 5. காமக்குறி. 6. பரிசாசம். 7. மகளிர்வீளையாட்டி. 8. மாதிரியம்.

இலலிதாசத்தியம்—புரட்டாசிமாதத்துச்சுக்கிலபக்கத்துச்சத்தியிதிதி. [அவிதாவாபுரி.]

இலலிதாபஞ்சகம்—ஐப்பசிமாதத்துச்சுக்கிலபக்கத்துப்பஞ்சமிதிதி. [அவிதாவாபுரி.]

இலலிதை—1. இராகமுப்பத்திரண்டினென்று. 2. பார்வதி. 3. பெண். 4. மான்மதம். இலலங்கத்தோல்—இலவங்கப்பட்டை. (உ-ம், “சசி” பார்.)

இலலங்கப்பட்டை—ஒருவாசனைப்பட்டை. இலலங்கபத்தீர்—இலவங்கத்தின் இலை. [அலாபுரி.]

இலலங்கம்—1. ஒரு வாசனைமரம். (உ-ம், “முகிரேயு—கந்தமாரக்குழைமுடித்தலிலலங்கங்காட்டிம். (காஞ்சிபு. நாட்டி. சரு.) 2. கிரம்பு.

இலலசம்—1. துண்டந்துண்டமாக, அற்பமாக; அது: விலபெருது கொடுப்பார்பொருளை அற்பமாகக்கொடுக்கும் பெரும்பான்மைபற்றி உலகவழக்கிலே விலபெருதுகொடுத்தலேக்கருதவந்ததுபோலும். இவ்வாறே இலலியம் என்பதும். 2. விலயின்நிப்பெறுதல் அல்லது கொடுத்தல். [அலபுரீ.]

இலலணபஞ்சாட்சரம்—1. ஒரு மந்திரம். 2. ஒரு மாந்திரிகதூல். [அவணவணாக்கூர்]

இலலணபாடாணம்—வைப்புப்பாடாணம் முப்பத்திரண்டினென்று.

இலலணம்—1. உப்பு. 2. உவர்ப்பு.

இலலணவித்தை—ஒரு வித்தை. [அவணவிடி.]

இலலணன்—ஒரிராக்கதன்.

இலலந்தீவு—சான்மலித்தீவு. (உ-ம், “இலவந்தீவின் னுறைபல ரிவர்கள் பண்டமையாப்புலவர்க்கிந்திரன் பொன்னகரழிதரப் பொருதார்” (இராமா. படைக்காட்சி. கக.)

இலலந்தோல்—இலவங்கப்பட்டை. (தைலதைல. கரு.)

இலலந்திகை—1. தண்ணீரிறைக்கும் யந்திரம். 2. நீராயையைச் சூழ்ந்த வயந்தச் சோலை. (உ-ம், “பன்மலரடுக்கிய நன்மரப்பந்த-ரிலலவ

திகையினெயிற்புறம்போகி.” (சிலப்.நாடுகாண். நக.) 3. யந்திரவாவி. (உ-ம்.) “இலவந்திகையினெயிற்புறம்போகி.” (மணிமேகலை. ந: சடு.)

இலவம்—1. அழிவு. 2. அற்பம். 3. இலவங்கம். (தைவ. தைவல. கருநா.) 4. ஏழுதிவுகளிலொன்று. 5. ஒருமரம்; இதன் காய்க்குள்ளிருந்து மெத்தைமுதலியவற்றிற்குரிய பஞ்சு எடுக்கப்படும். (உ-ம்.) “இலவம்பஞ்சுநிறுயில்” (ஆத்திசூடி.) 6. கண்ணிமைப்பொழுதிலுறுபதிலொன்று. 7. கரம்பு. 8. காலதசப் பிரமாணங்களுளொன்று. 9. சாதிக்காய். 10. பசுவாலின்மயிர். 11. பிழைக்கல். 12. மயிர். 13. முப்பத்தாறு இமை அல்லது இரண்டுகாட்டை கொண்டநேரம். அது, கணம் எட்டுக்கொண்டது. 14. வணக்கம்.

இலவம்பொதுமணி—செளந்திகப்பதுமராகமணி.

இலவலி—வள்ளிக்கொடி.

இலவலேசம்—மிகச்சிறியது.

இலவளி—இராமன் மக்களுளொருவன்.

இலவியம்—1. விலையின்றிப் பெறுதல் அல்லது கொடுத்தல். (உ-ம்.) “இலவசம்” பார். 2. வெட்பப்பட்டது. [அவ.]

இலவிலை—குபேரனுடையதாய்.

இலவு—1. இலவமரம். (உ-ம்.) “நீர்க்குடுப்பு நீரெரிவு நீண்டொழுதுமேகமும்போமார்க்கும் விந்துவோடைக்குமாண்மையுறும்—பார்க்குணியு மிவதனநேரிழையே வெப்பமிலவு மரத்தா வியம்பு.” (பதார்த்த.உரு.) 2. தேற்றமரம்.

இலவுக்கிழம்—உலகசம்பந்தமுடையது (உ-ம்.) “ஏசாராவிலவுகிதூல்.” (ருத். ருநா. ந: அ.) [அலவுக்கி.]

இலவுக்கிழம்—இலவுகிழம்.

இலவை—காலதட்பம். [அவா.]

இலவீ—இல்லாதவன். (உ-ம்.) “தருமமதினன்” (கந்தபு. வில்வலன்வாதாவி. க.)

இலவீதபஞ்சகம்—ஒரிசைவிகற்பம்.

இலவீதம்—1. அழகியது. 2. இலளிதைராம். 3. உபசாரம். 4. சரசம். 5. லீலை. 6. சிவாகங்களிருந்தெட்டனுளொன்று; அஃது: எண்ணியிரங்கிரந்தங்களை உடையதென்றும், அகத்திய விரும்குத்து தீட்சைசெய்தற்பொருட்டுத் தோன்றிய எட்டாகமங்களுளொன்றென்றுஞ் சொல்லப்படும். (சைவச. பொது. நகரு.) 6. விரும்பப்பட்டது.

இலவீதை—1. கஸ்தூரி. 2. பார்வதிதேவி. (உ-ம்.) “வென்றநல்லெழிலிவிரிந்ததன்மெய்யிப்புறத்து—மன்றல்வார்குழுவிலிதைமாதிரி

ணையுயிர்த்தான்” (காஞ்சிபு. திருவேகம்ப. இ.) 3. பெண், காமச்சேட்டையுடையாள். 4. முப்பத்திரண்டிராகங்களுளொன்று. [1,2,3. அலிகா.]

இலாக்கணிகம்—இலக்கணையாக வந்தது.

[அாகணிக.]

இலாக்கி—செம்மெழுது. [அாகணிகி.]

[இதனை இலாக்கிரியெனவழங்குவர்.]

இலாக்கை—1. இரங்கிரகோபத்தை நிகர்த்த ஒருவகைப்பூச்சி. 2. ஒருவகைச்சிவப்புநிறத்தை யுடையது, செம்மெழுது. [அாகணிகி.]

இலாகிரி—1. களியாட்டி. 2. வெறி. [அஹரி.]

இலாகவம்—1. ஆரோக்கியம். 2. எளிமை, அற்பம். 3. கவனமின்மை. 4. சாமர்த்தியம். 5. சுருக்கம். 6. தாபரம். 7. நிந்தனை. 8. விரைவு. [அாவய.]

இலாகை—ஒரு மீன்.

இலாகிரி—இலாகரி. [அஹரி.]

இலாத—இலகு. 2. சாமர்த்தியம்.

இலாகை—மாதிரி [தெலுங்கு.]

இலாங்கலம்—1. ஆண்குறி. 2. கலப்பை. 3. பனை தெங்கு முதலிய புன்மரம் [அாாமலு.]

இலாங்கலம்—1. செங்கரத்தைப் பூண்டு. 2. செங்காந்தப்பூண்டு. (உ-ம்.) (பிங்கல.) 3. தென்னைமரம். (உ-ம்.) (சூ.நிக. கஉ.ச.) 4. தெங்காய். (இராசவைத்.) 5. பலராமன். 6. பாம்பு. 7. வெந்தோன்றிப்பூண்டு. [அாாமலி.]

இலாங்கலகம்—கலப்பைக்கிழங்கு. (சீவரட். நகஉ.) [அாாமலிக.]

இலாங்கலந்தைவம்—தெங்காய்ப்பால்முதலியவை சேர்த்து வழக்கப்படுமொரு தைவம். அதன் விவரம், “முக்கண்ணியமித்து,” என்ற செய்யுளின் பார்த்ததிக, (தைவ. தைவல. கருசு.)

[அாாமலிதெகலு.]

இலாங்கலம்—1. ஆண்குறி. 2. தாநியம் வைக்குங்குடை. 3. தாநியம் வைக்குமிடம். 4. மயிரடர்ந்தவால். (உ-ம்.) (சூ.நிக. ந: சஉ.) [அாாமலு.]

இலாங்கலி—குரங்கு. [அாாமலுவிது.]

இலாக்கம்—1. ஒரு நிலஅளவை. 2. தாநிய மனக்குமொருகருவி; அஃது, ஐந்துபடி கொண்டது. 3. பதினெட்டுக்கோலநீளமும் ஒருகோல கலமுங்கொண்ட நிலப்பரப்பு.

இலாசடி—தொந்தரை. [அாஜ்.]

இலாசடை — 1. இலாசடி. 2. வருத்தம். [வழக்.]

இலாசம்—1. நனைத்ததானியம். 2. பொரி. [அாஜ்.]

இலாசவோமம்—பொரியாத்செய்யும்ஓமம்.

இலாசை—பொரித்ததானியம். [அாஜா.]

இலாஞ்சநபடம்—ஒருவன்னத்திலுலே உருக்கடோன்ற அச்சுக்கட்டப்பட்ட படம். (உ-ம்.) “இரஞ்சிதபடம்” பார். [அாஊநிவட்ட-உருவமைத்தற்கடையாளமான சிற்றென்றபடி.]

இலாஞ்சநம் — 1. அடையாளம். 2. களங்கம், கறை. 3. கீர்த்தி. 4. நிலைநிலைக்குறி. 5. பெயர். 6. முத்திரை. [அாஊநி.]

இலாஞ்சநை—1. அடையாளம். (உ-ம்.) (பிங்கல. உஉகசு.) 2. இலாஞ்சநபடம். (உ-ம்.) “நீனிற்த்திலாஞ்சநையெனவும்” (வேதா. கு. சந.) [அாஊநி.]

இலாஞ்சி—
இலாஞ்சில—} ஏவம்.

இலாட்சை—சிவந்த அரக்கு. (உ-ம்.) “ஒளிரிலாட்சைச் - சத்தான தைலத்தின்பெயரைச் சொல்லின்” (தைல. தைலவ. சு0.) [அாஊநி.]

இலாட்சங்கிலி—இலாட்சேசத்து யாசகிகள் விகோதார்த்தமாகக்கொண்டிருக்கும் ஒருவகைச் சங்கிலி, இதனைப்பின்னுதலுங்கழறுதலும் பிரயாசம்.

இலாட்சிந்தாரம்—குதிரைக்காற்றுகளம்பிலிணைத்துத் தைக்கும் இரும்பை நீற்றியபஸ்மம். [அாடலிநி-ஓரா.]

இலாடபாலை—இலாடதேசத்தார் பேசும் பாலை. [அாடலிநி.]

இலாடம்—1. ஒருபாலை. 2. குதிரைக்காற்றுகளம்பிலிணைத்துத் தைக்குமிரும்பு. [தெலுங்கு.] 3. குற்றம். 4. தேயுமையத்தாறினொன்று. 5. நெற்றி. (உ-ம்.) “இலாடத்தேசாக்கிரத்தையெய்தியவுள்ளம்” (சி. சி. ச. எ.) 6. புடவை. 7. புளியமரம். [தெலுங்கு.] [2, 3, 4, அாட. 5. அாட.]

இலாடர்—இலாடதேசத்தவர்.

இலாடலி—அவிவரம்.

இலாடன்புந்தி—ஒருசெடி.

இலாதார்—சஞ்சாயம். [அா.த. எடுக்கப்பட்டது.]

இலாந்துதல்—வீட்டின்மேற் கட்டை பரப்பிச் சாந்திதல்.

இலாபத்தாநம்—இலக்கிரத்துக்குப்பதினொராமிடம். (சோதிடக.) [அாலுலுநா.]

இலாபதி—1. அரசன். 2. புத்தன்.

இலாபம்—1. ஆதாயம். 2. நயம். [அாலு.]

இலாமச்சம்—ஒரு பரிமளப்புல். (உ-ம்.) “இலாமச்சந்தோயந்தகாமருநீர்” (மச்சு. ஆர்த்திராந. கள.) [அாஜிஹு.]

இலாமச்சை—வாசனையைத்தரும் வேரையுடைய ஒரு புல்.

இலாமீக்சு—வாசனையைத்தரும் வேரையுடைய ஒரு புல். (உ-ம்.) “வெறிக்குப்புரம் வெட்டிவெர் மருவிலாமிச்சு” (கடம்பவாடி. இலீலாசங். சுஅ.)

இலாயம்—1. ஏலரிசி. 2. குதிரைப்பந்தி.

இலாலநம்—இலாலநை. [அாலு.]

இலாலநை—1. அன்புபாராட்டல். 2. சீராட்டிதல். 3. செல்லங்காட்டுதல். [அாலுநா.]

இலாலி—1. இச்சகவார்த்தை. 2. ஏமாத்துவோன். 3. ஒருவாழ்த்து. 4. காமி. 5. தீமைக்குப்படுத்துவோன். 6. மங்கலப்பாடல். [தெலுங்கு.] [1-2-3-4-5. அாலி.]

இலாவண்ணியம்—இலாவணியம். [அாவணு.]

இலாவணம்—1. உப்பு. 2. சம்பாஷணை. 3. பெயர்ப்பதிப்பு. [தெலுங்கு.]

இலாவணியம்—1. அழகு. 2. உப்புத்தன்மை. [அாவணு.]

இலாவாதேவி—இலேவாதேவி. [இந்துஸ்.]

இலாளன்—இல்லாதவன். (உ-ம்.) “மனை யாலையஞ்சம் மறுமையிலாளன்.” (வங். சு0ச.)

இலாளிதம்—அழகு. (உ-ம்.) “பெருகுமதகும்பலாளிதக்கரியென” (திருப்பு. ககசு.) [இலாளிதம் என்பதன் லீட்சி.]

இலாளி—இல்லாதவன். (உ-ம்.) “ஊரிலான்.” (கந்தபு. மாயைப். க.)

இலாளனை—இலாலநை.

இலி—இல்லாதவன். (உ-ம்.) “தாயுமிலி தர் தையிலிதான் நனியன்காணே.” (திருவாச. திருச்சாழல். ந.)

இலிகை—இலிக்கை. [லிக்ஷா.]

இலிகம்—எழுதுகை. [லிஷ.]

இலிகன்—எழுதுகிறவன். [லிஷா.]

இலிங்கம்—எழுதப்பட்டபுத்தகம். [விவரம்.]

இலிக்—1. எழுத்து. 2. எழுதுகை.

இலிக்த்தல்—எழுதல்.

இலிக்தசான்றினன்—பத்திரத்திலே தனது சாதி, பெயர், இடம் முதலியவற்றோடெழுதப்பட்ட சாட்சி. (மிரு. ச. சௌ.)

இலிக்தம்—1. எழுதப்பட்டது. 2. எழுதப்பட்டபுத்தகம். 3. சிலஞானமுபத்துநான்கிலென்று. [விவரம்.]

இலிக்தன் — எழுதப்பட்டவன். (மிரு. ச. சௌ.) [விவரம்.]

இலிஞ்சம்—எலுமிச்சைமரம். (இராசவைத்) [விவரம்.]

இலிகை—பூமி. [ஐலிகா.]

இலிங்கக்கட்டு — சாதி விங்கக்கட்டு. இஃதோர் வைப்புச்சரக்கு. (சாதிவிங்கக்கட்டி)பார்.

இலிங்ககோளம்— அண்டவாதம். [விவரம்.]

இலிங்கங்கட்டி—இலிங்கதாரி.

இலிங்கசங்கமம்—அந்தரியாக பூசையிலே தியானிக்கப்படும் வடிவம். [விவரம்.]

இலிங்கசரிசமஷ்டியபிராதி — இரணிய கர்ப்பன். (த. நி. போ. உகக.) [விவரம்.]

இலிங்கசரிசம் — ஆன்மாவோடு சககாரியாய்க் கருப்பத்திலே பதியும்பொழுது கூடப்பதிந்தும், தூலதேகத்தைவிட்டுப் போம்பொழுது கூடப்போயும், மோட்சபரியந்தம் அதுவர்த்திப்பதான சரிசம், (சி. சி. உ. சிவாக்.)

இலிங்கசுத்தி — பஞ்சசுத்திகளுள்வொன்று. (புறப்பூசையில்) அது, ஸ்நானவேதிகையில் விரித்தவஸ்திரத்திலே சடுத்தாசனம் கற்பித்து இலிங்கத்தை யெழுந்தருளப்பண்ணி அந்த ஸ்நானவேதிகையிலேவைத்து விதிப்படி பூசித்து நின் மாலியங்கழித்து இலிங்கத்தையும் ஆவையாரையும் அலம்பிச்சாமாநியார்க்கியத்தாலுஞ் சுத்தோதகத்தாலும் அபிஷேகஞ்செய்து தைலமுதல் அருக்கியசலமீறக முறைப்படியபிஷேகஞ்செய்து திருவொற்றடைசாத்திப் பீடத்திலே ஸூந்தருளப்பண்ணி ஒருபுட்பஞ்சாத்துதல். (அகப்பூசையில்) அது, பதியெங்கும்பூரணமாய்ப் பசுபாசங்களிரண்டினும் பிரிவறநின்று அவற்றைச் சேட்டிப்பித்து நின்ற தன்மையறிந்து அத்தகையசிவம் இலிங்கத்தினும் எழுந்தருளியிருக்க

முகமன்றிதல். (திருவாத. திருப்பெருந்துறை. எம். உரை.) [விவரம்.]

இலிங்கசுவாபித்தியம் — ஒரு திக்கை. (த. நி. போ. உகக.) [விவரம்.]

இலிங்கசூலை — ஆண்குரியைப் பற்றிவரும் ஒரு நோய். [விவரம்.]

இலிங்கதாரணத்தலம்—இலிங்கத்தரிக்கும் தலம். (த. நி. போ. உகக.) [விவரம்.]

இலிங்கதாரி—தனது தேகத்திலே சிவலிங்கத்தரித்துக்கொள்ளுகிறவன். [விவரம்.]

இலிங்கதேகம் — குக்குமசரிசம்; இது: ஞானேந்திரியங்களைந்தும்மறம் புத்தி என்னும் அந்தக்கரணங்களுக்கும், கண்மேந்திரியங்களைந்தும், பிராணை பஞ்சவாயுக்களுக்கும் ஆகிய பதினேழு தத்துவங்களாலாயதேகம். உ-ம்.) “இந்தப் பதினேழுமில்லிங்கதேகஞ்சரசரகரர்விலங்காய்த்தோன்றிய வயிர்கட்கெல்லாம்” (கைவல், தத்துவ. ௩௭, ௩௮.) [விவரம்.]

இலிங்கதேகி — குக்குமதேகத்தையுடையவன். (த. நி. போ. உகக.)

இலிங்கப்பிராணி—குக்குமதேகத்தில் வசிக்குஞ்சிவன். (த. நி. போ. உகக.) [விவரம்.]

இலிங்கப்புடோல்—1. ஐவிரலிக்கொடி. 2. கொவ்வைக்கொடி.

இலிங்கப்புறம்—ஒருநோய்.

இலிங்கப்பொருத்தம்.—மணப்பொருத்தங்களுள்வொன்று; அது. ஸ்திரிபுருஷர்கள் ஒரேவிங்கநட்சத்திரங்களுடையராயினும் புருஷர்கள் ஆண்விங்கமும் ஸ்திரி பெண்விங்கமுமாயினும், பொருத்தமென்று கொள்வது. (இரகுநாத. பிலவ. பஞ். உச.)

இலிங்கபற்பம் — ஒரு மருந்து. [விவரம்.]

இலிங்கபாஷாணம்— விளைவு பாஷாணம் மும்பத்திரண்டிலென்று. [விவரம்.]

இலிங்கபுடோல்—இலிங்கப்புடோல்.

இலிங்கபுராணம் — சிவபுராணம் பத்தனுகுளென்று; அது: பதினொராயிரம் கிரந்தமுடையதாய் அக்கினிகற்பத்திருதியிலே சிவகனடையுஞ்சிவம், ஐசுவரியம், இன்பம், மோட்சம் என்னவைகளையும் அநியிரகசிய ஞான மயமாகிய

சிவலிங்கங்களையும் விரித்துணர்த்துவது. (கந்தபு. நவ. உசு.)

இலிங்கம்—1. அடையாளம். 2. அதுமானம் 3. ஆண்குறி. 4. (வியாகரணம்.) ஆண், பெண், அலி என்னுங்குறிப்பை விளக்கவரும்பால். 5. இலிங்கபுராணம். (உ-ம்.) “மார்க்கண்டியிலிங்கம்” (கந்தபு. பாயிர. ருசு.) 6. உபநிடதமூப்பத் திரண்டிடுவது. 7. (தர்க்கம்.) ஏது; அது, வியாத்திவலியான் மறைந்த பொருளை யுணர்த்துவது. (சைவம். சு0.) 8. கருவியுயினவெலிவருக்கின்ற பாவை. (சீவரட். உருரு.) 9. கறை. 10. சாதிவிங்கம். (உ-ம்.) “பழயிலிங்கங்களிகாய்சுகக் கட்டிமுட்டி மூன்றிடு.” (தைல. தைலவா. சு0.) 11. சிவம். (சைவவினா. சு.) [லிங்க-சித்திரித்தல். படைத்தல் காத்தல் முதலியவைகளினாலே உலகத்தைச் சித்திரிப்பது என்றபடி.] சுத்தசிவம், ஆன்மாக்களின் தியாநபாவநாநிமித்தம் நீட்களசகனத் திருவருக்கொண்டிலை; அது: சிவலிங்கமெனப்படும். (சிவபராக். எ.) 12. நோய்ச்குறி. 13. (சாந்தியம்.) பிரகிருதி. 14. பிரமசரியநிலையிடுவது.

இலிங்கமுரீத்தி—மூர்த்திசாதாக்கியம். (சதாசிவ. சுஉ. உரை.)

இலிங்கமெழுது—ஒருமருந்து.

இலிங்கர்—இலிங்கிகள்.

இலிங்கரோகம்—ஆண்குறியில் வரும் ஒரு புண். [லி0மரோம.]

இலிங்காங்கம்—ஆணுறுப்பு. (உ-ம்.) “அச்சலாம் லிங்காங்கபகாங்கமாம்படி சிவமுஞ் சத்தியுந் தொண்டருளிய பீடலிங்கவடிவமே” (சி. சி. க: சுசு. சிவஞாந.) [லி0மா0ம.]

இலிங்கி—1. இலிங்கத்தை யுடையது (உ-ம்.) “ஆதலால் இலிங்கத்தைக்கொண்டு இலிங்கியை ஊதிக்கிறஞாநம் அதுமானமெனக்கொள்க.” (சி. சி. பர. உலோகாயத. மறு. சு. தத்துவரா.) 2. இலிங்கமுடையோன். 3. சிவலிங்கத்தைவணங்குவோன். 4. சூக்குமதேதி. 5. தவவேடம் பூண்டோன். (உ-ம்.) “சொல்வென்றி வேண்டியிலிங்கியுயிர்மூவர் - கல்விப்பூணைகையிட்டார்.” (திரிக. கஎ.) 6. யானை. [லி0பிநு.]

இலிங்கு—மாவிலிங்கு. (உ-ம்.) “இந்தழதரா முளியிலிங்கவுரிசைய.” (தைல. தைலவா. எஉ.)

இலிங்கோத்தாரணம்—இலிங்கத்தாபித்தல். (சு. நி. போ. உகசு.) [லி0மொழாரண.]

இலிங்கோத்தாரம்—பூசித்தற்பொருட்டுக்

குருமுகமாகச் சிவலிங்கம்பெறுதல். (சி. சி. அ: கக. ஞாநப்.) [லி0மொழார.]

இலிங்கோற்பவமுரீத்தி—தான் அக்கிநிலையாய் நின்றபோது அதன் அடிமுடிகளைத்தேடியும் காணப்படாத பிரமவிட்டுணுக்களார் காணுதற்கு அவாவிப்பிரதிட்டெடுத்து அர்ச்சிக்கப்பட்ட சிவலிங்கத்திலே நீலகண்டமும் மாண்மழவரதாபயம்பொருந்திய சதுர்ப்புயமும் நெற்றிக்கண்ணும், பிறையணிசடையும் தேவிபாகமுமாகத்தோற்றிய சிவன். (சிவபராக். கரு.) [லி0மொடி-உவவ3-ருக-3கி.]

இலிங்கோற்பவரி—இருபத்தைந்து கேவலவடிவங்களுள் ஒன்றாகிய இலிங்கோற்பவ மூர்த்தங்கொண்டசிவன்.

இலிதை—1. குறிப்பிசை. 2. பூமி.

இலிந்தகம்—சுருங்குவிரை.

இலிபி—1. இலக்கம். 2. எழுத்து. 3. மெழுகுதல். 4. விதி. [லி0பி.]

இலிபித்தல்—1. அதுகூலமாதல். 2. எழுத்துல். 3. நியமித்தல். 4. விரித்தல்.

இலிபித்தல்—1. சிலிர்த்தல். 2. தளிர்த்தல். (உ-ம்.) “பூங்கமுகீந்தெனவிவிர்த்த” (உபதேச. சிவபு. கக.) 3. பொடித்தல்.

இலிபித்துதல்—1. சுரத்தல். (உ-ம்.) “குழவிக்கிவிறுமுலை” (புறநா. சுஅ.) 2. துளித்தல். (உ-ம்.) “தேம்பெய்தமிழ்துபொதிந்திலிற்றுமடங்குபுரி” (சிறுபாண. உஉஎ.)

இலிக்கை—சுர். (உ-ம்.) “கதிரெழுதுகளைண்மூன்று கசாக்கிரகந்தாளுகுயிதுதொகையிருநான்குற்றதிலிக்கை” (கந்தபு. அண்டகோசுரு.) [லீக்ஷா.]

இலீலாவதி—1. அழகியபெண். 2. இலீலை யுடையவள். 3. ஒரு கணிததூல். 4. காமச்சேட்டையுடையபெண். 5. தூர்க்கை. 6. பாஸ்கரா சாரியருடைய மகன் பெயர்; இவன் பெயரால் அவர் செய்த கணிததூல் மேற்சொல்லியதூல்.

[லீலாவதி.]

இலீலாவநோதம்—சுரதவினையாட்டு. [லீலாவதி-மோடி.]

இலீலை—1. கதை. 2. சுரசம். 3. புணர்ச்சி. 4. மகளிர்மோகவினையாட்டு. 5. விளையாட்டு.

[லீலா.]

இலீலம்—1. உருகினது. 2. ஒட்டியிருந்தது. 3. முற்றாக உள்வாங்கப்பட்டது, வீழ்க்கப்பட்டது, பூரணமாய்க் கலந்தது. [லீ0.]

இலுதை—அணில்,

இலுப்பெண்ணையி — இலுப்பைக்கொட்டைவிலிருந்தெடுக்குமெண்ணெய்.

இலுப்பை—இருப்பைமரம். (உ-ம்.) “இலுப்பைவிறையத்தரவாய் விற்கும் விடத்திற்குமலுப்பையுண்டாக்கியகற்றும்.” (பதார்த்தகுண. அஞ்சு.) [இருப்பை என்பது இலுப்பையென்றாயிற்று.]

இலுப்பைக்கட்டி—இலுப்பைப்பின்னாக்கு. இலுப்பைக்கடுது—இலுப்பெண்ணையினடியிற்படியும் வண்டல்.

இலுப்பைப்பூச்சிசம்பா — ஒருவகை நெல். (உ-ம்.) “பித்தமிகப்பெருக்கும் பேருலகிலயாவருக்கு—முற்றதலைவலிகோயுண்டாக்குஞ் - சத்தியமாய்த்-தாசமெடுப்பிக்குந் தழவிலுப்பைப் பூச்சிசம்பா-வாதமுகிறையெவளர்க்குமாய்.” (பதார்த்தகுண. அகஉ.)

இலேக்கியம்—1. எழுதப்பட்டது, இஃது, அரசனமைப்புந் தேசத்தமைப்புமென இருவகைப்படும். 2. கையாலெழுதப்பட்ட புத்தகம். (மிரு. ச. உக.) 3. சித்திரிக்கப்பட்டது. [வெலு.]

இலேகைகள்—1. எழுத்துக்காரன், எழுதுகிறவன். 2. சித்திரிக்கிறவன். [வெலு.]

இலேகைநசாதநம்—எழுதுதற்கு வேண்டிய உபகரணம். [வெலுபவியாய்.]

இலேகைநம் — 1. எழுத்து. 2. நாவழித்தல். 3. பனைபோல. [வெலு.]

இலேகைநி—1. எழுதுகோல். 2. எழுத்தாணி. [வெலு.]

இலேகைநிகள் — 1. அதிகாரம்பெற்று வேறொருவனுக்காகக் கையொப்பம் வைக்கிறவன். 2. காகிதங்கொண்டுபோகிறவன். [வெலுபகிக்.]

இலேகைம் — 1. எழுத்து. 2. திருமுகம். 3. பாகாகக்கிண்டிய மருந்து. [வெலு.]

இலேகைர்—வானோர். (உ-ம்.) “இறையவளிலேகராலுயிழைப்பதோ” (சேதுபு. வேதாள. சசு.) [வெலு.]

இலேகிநி—1. எழுதுகோல். 2. எழுத்தாணி [வெலு.]

இலேகையம்—1. நக்கப்படுவது. 2. பாகாகக்கிண்டிய மருந்து. [வெலு.]

இலேகை—1. எழுத்து. 2. ஓரம். 3. சித்திரம். 4. வரி. 5. வரை. [வெலு.]

இலேசம்—1. அற்பம். 2. இரண்டுகலைகொண்ட ஒரு காலஅளவு. 3. ஓரலங்காரம்; அது: கருதியது வெளிப்படுத்தும் குணங்களைப் பிழிதொன்றால் நிகழ்ந்தனவாக மறைத்துச் சொல்வது. (உ-ம்.) (தண்டி. சசு.) 4. குற்றத்தைக்குணமாகவுந் குணத்தைக் குற்றமாகவுந் கூறுவது. (உ-ம்.) “கோதைக் குணமெனவுந் குணமானதைக் கோதெனவு-மோதப் பெறுவதிலேசம்.” (குலல. கூ.) 5. நெருமை. 6. மிகை. (உ-ம்.) “இலேசம்மிகையேலவமெனமொழிப” (பி.வி.சசு. உரைச்சூத்திரம்.) [வெலு.]

இலேசவணி—இலேசம் என்னும் அலங்காரம். (இலேசம். 3. பார்.)

இலேசு—1. அற்பம். 2. எண்வகைப்பரிசுந்களுளொன்று; அது: நெரய்மை, கனமின்மை. (நன். உரி. கக. இராமாது. உரை.) 3. எளிது. 4. குறிப்பினாலே பொருளை விளக்குஞ் சிறிய சொல். 5. பலவீனம். (உ-ம்.) “இலேசானதான்” 6. மிகை. [இலேசம் என்பதன்றிரிபு.]

இலேசுணம்—அரிதாரம்.

இலேந்து—கல்லுப்பு.

இலேபகரன் — எழுதுகிறவன். [வெலு]

கார.]

இலேபகன்—சாந்துபூசுகிறவன். [வெலு]

கூ.]

இலேபபாகீதகன்—பின்டங்கொடுப்போன் முதல் ஐந்தாம் ஆறாம் ஏழாம் பாட்டர்கள். (பராசர. சுரு.) [வெலுபலாஜி.]

இலேபபாகி — பின்டம் கொடுப்போன் முதல் ஐந்தாம், ஆறாம், ஏழாம் பாட்டன்மாராகிய மூவர். (பராசர. சுரு.) [வெலுபலாஜி.]

இலேபம்—1. சுறை. 2. சாந்து. 3. துன்மர்க்கம். 4. பூசுதல். 5. போசுதல். 6. மெழுகுதல். 7. வான்மிளகு. [வெலு.]

இலேபநம்—1. சேடித்தல். (உ-ம்.) “ஆண் குறியும் ஈவும் இலேபநமும் நீருறலுமாகிய அடையாளங்களைக் காட்டுமானால்.” (வைராக். சத. சரு. சிதம்பர. உரை.) 2. பூசுஞ்சாந்து. 3. பூசுந்தைலம். [வெலு.]

இலேபி—1. இலயி. 2. பூச்சு.

இலேபிதம்—தடவல்.

இலேய்புகம்—நிலக்கடம்புப்பூண்டு.

இலேலாயமாநா — அக்கினியின் எழு நாக்குகளிலொன்று.

இலேலகம்—1. பாம்பு. 2. வயிற்றில் வளருங் கிரைப்பூச்சி. [வெலு.]

இலைவநம்—மெழுதல். [வெவந்.]

இலைவாதேவி — பண்டமாற்றல், கொடுக்கல் வாங்கல். [இந்துஸ்.]

இலைவந்தி. கல்லுப்பு.

இலை—1. இயந்திரச்சக்கரத்தினுடைய ஆர். (உ-ம்.) “இலைமுகத்தாலுமின்ற வெந்திரத்தி கிரிநாப்பண்” (பாரத. திரௌ.கூ.) 2. இல்லை (உ-ம்.) “கருவருவாவதெனக்கிலை.” (தாயு. ஆரண. கூ.) [இல்லை யென்னுங்குறிப்புவினமுற் றில் லகரமெய் தொக்கது.] 3. உலோபம். 4. தசுடெவடிவு. (உ-ம்.) செட்டிலைவடிவான்குந் தந்தோமர நேமிசெய்ததோர்” (திருவிளை. மெய்க்கா. உச.) 5. பச்சிலை. (உ-ம்.) “உருளரிசிகிச்சிலி மதுகம்மாரவலரிசியைசை.” (தைவ. கைலவ. கஅ.) 6. பத்திரம். (உ-ம்.) “இலைமுதி ரோனல்” (கந்தபு. வன். கூ.) 7. வெற்றிலை.

இலைக்கதவு—ஒருவகைக்கதவு.

இலைக்கள்ளி—ஒருவகைக்கள்ளி.

இலைக்கறி—1. கீரை. 2. கீரை முதலிய இலைகளோப்பாகஞ்செய்தெடுத்தகறி.

இலைக்கிறடு—நீண்டகுறடு.

இலைக்கொடி—வெற்றிலைக்கொடி.

இலைகின்னல்—இலைமுதலியவற்றைக்கின்னக் கொழில். அது: கைக்கொழில் ஐந்தனுள் ஒன்று. (உ-ம்.) (கு. நிகண். கஉ.)

இலைங்கம்—இலைங்கத்தோடு சம்பந்தப்பட்டது. பதினெண்புராணங்களுள்ளொன்று. அது: இலைங்கபுராணம்.

இலைக்காய்—புதுமராகமணியின் பதினாறு வகைக்குற்றங்களுள்ளொன்று. (திருவிளை. மாணிக்க. சக. உரை.)

இலைக்கருளி—ஒருபூண்டு.

இலைஞெயல்—இலைச்சுருகு. (உ-ம்.) “இரியன்மகளிரிலைஞெயலுன்ன - வரியிளஞ்செங்காற்குழவி” (முத்தொள்ளாயிரம். ஏ.)

இலைத்தல்—1. சாரயின்மை. 2. சுவைகுறைதல். 3. பச்சைநிறமாதல். 4. அரோசித்தல்.

இலைத்திரி—காதிலை துளையிடலால் வீறும் புண்ணையாற்றுத்தொடாருட்டு அத்துளையிலே வைக்குமிலைச்சுருள்.

இலைநிறம்—பச்சைநிறம்.

இலைப்பசளி—பெரும்பசளிக்கொடி.

இலைப்பி—இலைச்சாம்பல். (சிர்தா.)

இலைப்புரைகிளைத்தல்—தேதெல். (உ-ம்.) “சுட்டமும் வேறுமாக விலைப்புரை கிளைத்திட்டேமே” (சிர்தா. கக. கஅரு.) [இது ஒரு பழியென்று. அரிதாகத்தேதிலைக்குறித்துநின்ற தென்க.]

இலைப்புல்லு—ஒருவகைப்புல்லு.

இலைமுகப்பைம்பூண்—பத்திராவலி; அது: வெற்றிலைச்சரப்பணி. (நீதிநெறி. உஎ.) [இலைத்தொழிலமைந்தமுகமுடைய பசிய ஆபரணம் என்றார் ஒருவர்.]

இலைமுகக்கிந்தி—வெற்றிலைக்காம்பறியுங்கத்தி. இதற்குக் குளிர் என்று பெயர். (உ-ம்.) (கு. நிகண். ஏ. கஉ.)

இலையம்—1. கூத்தின்விகற்பம். 2. கூத்து. (பிங்கல. கக. ஏ. இ.)

இலையமுதலேவோர்—வெற்றிலை வீற்போர். (மணிமே.)

இலையாக்கிநுதி—இலையாகாரம். [சூசூதி.]

இலையான்—ஈ என்னும் பறவை.

இலையிரட்டை—ஒற்றையாய் வரப்பாலதானிய ஒரிலையில் துளிப்புறமிரட்டையாக விருத்தல். (உ-ம்.) “மறைமுதலே முதலேயென்ற அடுக்குப்பூ விரட்டையும் இலை யிரட்டையும் போலவாது, மக்களிரட்டைபோல வேற்றுமையின்றிக் கலத்தல்பற்றிவந்த அடுக்கென்க.” (சுடம்மபு. சுவேதவரா. ச. உரை.)

இலையுதிர்வு—1. இலைசொரிதல். 2. முதுகாடு.

இலைவாணிகம் — } வெற்றிலை முதலிய

இலைவாணிபம் — } இலைவியாபாரம்.

இலைவாணிபர்—வெற்றிலை விற்போர்.

இலைவேல்—இலைத் தொழில்களாற் சிறந்த வேல். (புறப்பொ.)

இலைவைத்தகொடும்பூண்—வீரன்த வெற்றிலைச்சரப்பணியென்னுமாபரணம். (உ-ம்.) “நீண்டவிலைவைத்த கொடும்பூண்கண்.” (திருவிளை. வன்னியுங். கக.)

இலெளக்கித்தநயம்—1. உலகசாரம். 2. உலோகத்துக்கேற்றத்தநயம். [வெளக்கிப்பாறு.]

இலெளக்கிநூல்—ஆயுள் வேதமுந் தண்டநீதிபு முதலாய நூல்கள். (சைவச. பொதுவி. நகஅ. உரை.)

இலெளக்கியம்—உலக சம்பந்தமானது, இவ்வுலகத்துக்கேற்றது, உலகவழக்கம்.

இல்—இலை. (உ-ம்.) “சொல்லினைப் படுந்தூதர்க்கிவ்வெலா-மொல்தவன்று.” (கந்தபு. தெய்வயானை. இள.)

இவ்விரண்டு—1. இந்திரனெண்டு. (உ-ம்.) “இவ்விரண்டிலாகாசபலம்போல மெய்ஞ்ஞானநீசைந்த தன்மை.” (ஞானவா. சங்கராச. அ.) 2. இரண்டிரண்டு. (உ-ம்.) “நன்னா-உயிர்த்துய்-ஒன்பதொழித்தன்னுஞ்ஞகத்திரவுரையிற்காண்க”

இவ்வோர் — இவர். (உ-ம்.) “இவ்வோர்வி

ரைவிலிவன் தன்னைவினவ" (பாரத. பதினெட்டாம்போர். ௧௧௧.)

இவக்காண்—இங்கே. (உ-ம்.) உவக்காணெங்காதலர் செல்வாரிவக்காணென்-மேனிபசப்புர்வது. (வன். ௧௧௮௫.)

இவண்—இவ்விடம். (உ-ம்.) "இவணில்லாதுய்ந்திடநிலைந்து கடிதோடு மினியென்றான்." (கந்தபு. வள்ளி. ௧௬.)

இவணர்—இவ்வுலகத்தினுள்ளார். (பதிற்று. ௭௪.)

இவநட்டம்—(மிளகு.)

இவரீ—1. இவர்கள்; அது: பலர்பாற்படர்க்கையிலே அண்மையிடத்தாரைக் கருதுமொரு சுட்டிப்பெயர். 2. இவரென்னேவலுந்தெரிநிலைவீணப்பகுதியும் வீணத்தொகையும். (உ-ம்.) "அறவியர்த்தம்பொருளை." (திருவிளா. மாயப். ௧.) 3. உயர்திணை ஆண்பால்பெண்பால் ஒருமையிலே உயர்த்திக்கூறுமிடத்து வழங்கும் ஓர் அண்மைச்சுட்டிப்பெயர். (உ-ம்.) "நன்றிவந்திறமென நாணிக்கூறுவான்." (கந்தபு. வன். ௮௧.)

இவர்தல்—1. ஆசை. 2. உயர்தல். (உ-ம்.) "கோடிவர் நெடுவரை." (கந்தபு. வன். ௮௭.) 3. உலாவுதல். (உ-ம்.) "இரைதேர்ந்திருநட்கொடுதாண்முதலையொயர்." (மலைபடு. ௧௦.) 4. எழும்புதல். (உ-ம்.) "பொன்னிவர்திரிகோட்டுப் புரிதகராய் நிற்க." (கந்தபு. வில்வலன். வாதாவி. ௨௬.) 5. ஏறுதல். (உ-ம்.) "மட்டுவாரிசத்தோடிவர வண்மடுபால்." (சேதுபு. இராமத்தத்த. ௧.) 6. கலத்தல். (உ-ம்.) "சொருபயிவராதியைக்குறியாமே." (திருப்புகூ. ௧௧.) 7. செல்லுதல். போதல். 8. நெருக்கமாய்ச் செறிதல். (உ-ம்.) "அவலெறியுலக்கைபோய்திரத்தாக்கலு-மிவர்குலைத்தெங்கிளரீர்கள்சிந்துவ." (தணிகைபு. நகர. ௧௬.) 9. படர்தல். (உ-ம்.) "தூறிவர்துறுகற்போல." (பட்டினப்பா. ௨௧௬.) 10. பரத்தல். (உ-ம்.) "இவர்களைவளர்கொடி." (மலைபடு. ௫௧௬.) 11. பேராசை.

இவரீவு—ஏறுதல். (உ-ம்.) குடியிக் குன்றினிவரீவுறுகாதலாளர்." (கந்தபு. மார்க்கண்டேய. ௧௭.)

இவவு—இழிவு.

இவள்—உயர்திணைப் பெண்பாற் படர்க்கையிடத்து அண்மைச் சுட்டிப்பொருளிலே வருமொருபெயர். (உ-ம்.) "இவளொமகிடத்தில் வந்ததெம்மடருந்தவமேயென்றார்." (கந்தபு. வன். ௧௧௮.)

இவறல்—1. ஆசை. (உ-ம்.) "இவறலுமிகலுமின்றி." (கந்தபு. திருவவ. ௧.) 2. ஆசைப்படுதல். (உ-ம்.) "சுட்டமிவறியிசைவேண்டாவா

டவர்." (வன். ௧௦௦௧.) 3. ஆசைப்பெருக்கம். (உ-ம்.) (சு. நிகண். ௧௧: வகரவே. ௧.) 4. கைவிடாதிருத்தல். (உ-ம்.) "இவறியார்" பார். 5. மறதி. (உ-ம்.) (சு. நிகண். ௧௧: வகர. ௧.) 6. வேண்டும் வழிப்பொருள் கொடாமை. (உ-ம்.) "இவறலுமான்பிறந்தமானமும்." (வன். ௪௧௨.) இவறன்மை—1. அசட்டை. 2. ஆசை. 3. உலோபகுணம்.

இவறியாரீ—கைவிடாதார், ஆசைப்பட்டோர். (உ-ம்.) "கவறலுங் கழகமுங் கையுந்தருக்கியவறியாரில்லாகியார்." (வன். ௧௬௫.)

இவறு—இவ்நென்னேவலுந்தெரிநிலைவீணப்பகுதியும் வீணத்தொகையும். (உ-ம்.) "இவறுதிறை" (ஐங்குறு.)

இவறுதல்—ஆசையுறல். (உ-ம்.) "அற்றைத்திவசத்திவரவரமங்கையர் வீழ்ச்சென்றார்." (பாரத. நிவாத. ௧௮.)

இவள்—உயர்திணையாண்பாற் படர்க்கையிடத்து அண்மைச்சுட்டிப்பொருளிலே வரும் ஒருபெயர். (உ-ம்.) "இவனுலகிலிதமிதஞ் செய்தவெல்லா" (சு. ௧௦. ௧.)

இவுள்—1. குதிரை. (உ-ம்.) "அலங்குளைப்பரீஇயிவளி." (புறநா. ௪.) 2. மாமரம். (இராசநாத.)

இவை—அஃறிணைப்பன்மையிலே வரும் ஓரண்மைச்சுட்டிப்பெயர். (உ-ம்.) "இலங்கியதோற்ற நிற்ற வீறிவை யிசைத வாலே" (சு. ௧. ௪.)

இழ—1. இழுவென்னேவலும், தெரிநிலைவீணப்பகுதியும்.

இழத்தல்—கெடவிதல், இல்லாதுபோகவிதல். (உ-ம்.) "கொடாதுவைத்தீட்டினிழப்பர்" (நாலடி. செல்வநிலையாமை. ௧௦.) "மெய்வலியரக்கரால்வின்னுமென் னுமே - செய்தவமிழத்தன்" (இராமா. திருவா. ௧௮.)

இழத்தொறும்—இழக்குந்தொறும். (உ-ம்.) "இழத்தொறு உங் காதலிக்குஞ் சூதேபோல்" (வன். ௧௪௦.)

இழப்பு—1. இழத்தல். 2. கீழ்மை. 3. நடபடம்.

இழப்புணி—1. இழப்புண்டவன். 2. இழப்புண்டவன்.

இழவு—1. இழத்தல். 2. சாவு. 3. பிதாமாதாமுதவிய சுற்றத்தாரையிழத்தல். [இழுவென்பது அவலச்சுவை தோன்றற்காகிய நான்கு பொருள்களுளொன்றென்றும், அது: தந்தையுந்தாயும் முதலாகிய சுற்றத்தவரையும் இன்பப்பயக்கும் துக்கச்சுமுதலாகியவற்றையும் இழத்தல் என்றும் சொல்லப்பட்டிருப்பதொரு இழ

காரத்து இருதாற்றைம்பத்துமூன்றான் குத்திர உரையிற் காணப்படுகின்றது.) 4. வறுமை. (உ-ம்.) “பேரிழுவின் பமோடு பிணிமூப்புச்சாக் காடென்னு-மாதும்” (சி. சி. உ: சு. சிவஞான.)

இழவுக்கடித்தல்—சாவீட்டிலே மார்பிலடித்தடித்தல்.

இழவுகாத்தல்—சாவீட்டிலே துக்கங்கொண்டாடிக்கொண்டிருத்தல்.

இழவுகாரன்—சாவுக்குரியவன்.

இழவுசோல்லை—மரணத்தைப்பற்றிப்பிறர்க்கறிவித்தல்.

இழவுவீழ்தல்—1. கேடு சம்பவித்தல். 2. மரணஞ்சம்பவித்தல்.

இழவுவீடு—சாவீடு.

இழலோலை—ஒருவர் மரித்ததை அறிவிக்க எழுதப்பட்ட பத்திரம்.

இழி—1. இழியென்னேவலும், தெரிநிலை வினைப்பகுதியும், வினைத்தொகையும். (உ-ம்.) “இழிருடமாகியவெயினர்பாவைநான்” (கந்தபு. வள்ளி. சு0.) 2. இழிவு, இகழ்ச்சி. (உ-ம்.) “இழித்தகுதாதலை” (கந்தபு. சூரனமைச்ச. எக.) இழிகடை—மிகவிழிந்தவன். (உ-ம்.) “அவனெரிழிகடை” (வழக்கு.)

இழிகண்—எப்பொழுதும் பீனாகீரொழுகுங்கண். (உ-ம்.) “இழிகண்ணன்” பார்.

இழிகண்ணன்—எப்பொழுதும் பீனாகீரொழுகுங்கண்ணையுடையான். (உ-ம்.) “காக்கைக்கண்ணன் குழிந்தகண்ணனிழிகண்ணன்” (சைவச. ஆசாரிய. சு0.)

இழிதலம்—தாழ்ந்தகுலம். (உ-ம்.) “இழிருலமாகிய எயினர்பாவைநான்” (கந்தபு. வள்ளி. சு0.)

இழிந்து—1. சனம், 2. வடு.

இழிச்சல்வாய்—திறந்தவாய்.

இழிச்சு—இழிச்சென்னேவலும், தெரிநிலைவினைப்பகுதியும், வினைத்தொகையும்.

இழிச்சுதல்—1. இழிவுபடுத்தல். 2. இறக்குதல். (உ-ம்.) “அடக்கரியின்பதமறிந்தநிழிச்சி” (பெரியபு. சிறுத்தொண்ட. சுசு.)

இழிச்சோல்—பழிச்சோல்.

இழிசநர்—கீழ்மக்கள்.

இழிசனன்—புலமகன். (உ-ம்.) “கட்டிநின்னக்குமிழிசினன்” (புறநா. அஉ.)

இழிசோல்—1. அசப்பியவார்த்தை. 2. இழிசனர்பேசுஞ்சோல்.

இழிஞர்—சண்டாளர். (உ-ம்.) “இழிஞர்தம் பதிகேசும் வெம்பவம்” (கந்தபு. வீரவாகுமீட்டி. டு.)

இழிஞன்—புலையன். (உ-ம்.) “இழிஞன்புலக்கரநீண்டி” (காஞ்சிபு. பராசிரா. சஉ.)

இழிந்தல்—1. அருவருத்தல். (உ-ம்.) “எம்பிரானிழித்திட்டேனே” (திருவாச. திருச்சுத. சுரு.) 2. இழிவுபடுத்தல். 3. இறக்குதல். 4. தாழ்த்தல்.

இழிந்தவு—1. இழிவு. 2. எளிமை.

இழிந்தகன்—பிறப்பிழிக்கத்தக்க செயலையுடையவன். (உ-ம்.) “இழிந்தகனியற்கைபோலா-மண்ணென் செயலும்” (கந்தபு. ததீசிப. கசு.)

இழிந்தல்—1. அவகீர்த்திப்படுத்தல். 2. இறங்குதல். (உ-ம்.) “பொன்வரையிழிவதோர்புயலின்பொற்புற” (இராமா. திருவவதார. கசு.) 3. குறைதல். (உ-ம்.) “இழிவு” பார். 4. தாழ்த்தல்.

இழிநினை—அஃறிணை; அது, தேவர், மனிதர், நகரகலவரதன். (உ-ம்.) (நன்னூல் - எல்லாமென்பபிழிநிணையாயின்) என்னுஞ் சூத்திரத்தில்திக.

இழிந்தவர்—இழிந்தோர்.

இழிந்தோர்—தாழ்ந்தநிலையிலிருக்கின்றவர். (உ-ம்.) “சுதாநிலத்தன்றே யிழிந்தோருயர்ந்திடுவர்” (கந்தபு. அசுரர்யாக. உ0.)

இழிப்பு—1. இகழ்வு. 2. இழிவுபடுத்தல். 3. சுவையென்னு மலங்காரத்தினெண்ணகைப்பட்ட மெய்ப்பாடுகளுளொன்றாகிய அருவருப்பு. (உ-ம்.) “உடைதலையு மூனையுமுன்றடியுமென்புந் - குருந்கொழுங்குருதியிப்ப - மிடையே - பெருநடஞ்செய்பெற்றித்தே கொற்றப்போர்க்கினளி, கருநடரைச் சேறுங்களம்.” என்பதிற்போல, (தண்டி. சுசு. உரை.) [தொல்காப்பியர் இதனை இனிவரலெனவும், மூப்புப் பிணிவருத்தம் மென்மை என்னும் நான்குபகாரணமாகப் பிறக்கும் எனவும் கூறுவர்.] 4. நிறத்தை.

இழிபாடு—இழிவு. (உ-ம்.) இழிபாடலாத கடலின்” (தேவார. நாரை. அ. திருநாந்.)

இழிபு—1. இறங்கி. (ஐங்குறு.) 2. கீழ்மை. 3. சிறுமை. (உ-ம்.) “அறத்தாறிதுவெனவெள்ளைக்கிழிபு.” (காரிகை. உறுப்பிய. சுரு.) 4. தாழ்வு. 5. பள்ளம்.

இழிய—ஒழுக. (ஐங்குறு.)

இழியற்கன்—இமை திறந்தகண்.

இழியோ—இழிவு, அவமானம். (உ-ம்.) “யான் பட்டவழிவரவைமதிக்கிலையோ.” (கந்தபு. அசுருநிலையம். கசு.)

இழிவு—1. அவகீர்த்தி. 2. ஈதம், குற்றம், கேடு. 3. குறைதல். (உ-ம்.) “இழிவுநிந்துண் பான்.” (வன். சுசசு.) 4. தாழ்ச்சி. (உ-ம்.) “துன்பவெம்பிறப்பிணிழிவையும்” (வைராக்கியதீ. சுரு.) 5. பள்ளம். (உ-ம்.) (சூ. நிகண். டு. சுசு.)

இழிவுசிறப்பு—இழிந்ததன்மையைப் பெருப்பித்தல். (நன். இடையியல். சு. உரை.)

இழவுச் சிறப்பும்மை—இழிந்த தன்மையைப் பெருப்பித்தற்பொருளை விளைக்கும் உம்மென்னுமிடைச்சொல். “புலையனும் விரும்பாதவிப்புன்புலால்” என்பதிற்போல. (அரிசீ. மயாந. ௧௭௮.)

இழி— ஓர் ஒலிக்குறி. (உ-ம்.) “ஆன்படு பாலுலு - போந்து பொங்கியவாவியி னற்றொலிர் - தேர்துமாடங்கடாமிழினென்பன்” (சிர்தா. இலக்கணியா. ௧௮.)

இழ-இழுவுவென்னேவலும், தெரிநிலைவென்பபுகழியும், வினைத்தொகையும்.

இழக்கம்—1. ஈதம், இழிவு. (உ-ம்.) “இரந்திமொழிலராகியிழுக்கமுற்றார்களாதே” (கந்தபு. மாயைப். ௪௮.) 2. ஒழுக்கமின்மை. (உ-ம்) “இழுக்கத்தின் மிக்கலியிலிலை” (பழமொழி. ௧௫௫.) 3. குறை. 4. தவறு. 5. தளர்வு. (உ-ம்.) “எரிமழுவானவனிருக்க - முற்றவன்னினும்” (இராமா. மந்திர. ௪௨.) 6. தாமதம். 7. பின்வாங்குதல். 8. வகை.

இழக்கல்—1. தவறுதல். (உ-ம்.) “எற்றுதெண்டிறைநீர்ச்சேர்ப்பன் றனசெயலிழுக்கி” (திருவிளை. நான்மா. ௪.) 2. நிர்த்தை வருதல். (உ-ம்.) “எங்குலமிழுக்குமென்றிருளையகற்றல்” (தணிகை. ௫. களவு. ௨௨௭-ஆங்கவிழுக்கம்.) 3. வழுக்கல். (உ-ம்.) “இழுக்குந்தேன்களை” (கந்தபு. நாட்டு. ௪௧.) 4. வழுக்குநிலம்.

இழக்காமை—மறவாமை. (உ-ம்.) “இழுக்காமை யார்மாட்டு மென்றும் வழுக்காமைவாயினதுவொப்பதில்” (வன். நிகு. ௧௪.)

இழக்காறு—துன்மார்த்தம். (உ-ம்.) “இழுக்காற்றலின்பலமெய்தார்” (தாயு. பரா. ௨௯.)

இழுக்கி—தப்பி. (புறநா.)

இழுக்கிய—இழிவானவை. (உ-ம்.) “கோளிலன்பர்களிருக்கியபுரிநிலும்” (கந்தபு. மோக. ௭.)

இழுக்கியான்—மற்றநிருந்தவன். (உ-ம்.) “முன்னுறக்காவாதிழுக்கியான்” (வன். நிகு. ௧௫.)

இழக்கு—1. ஆபரணத்தினொருதப்பு. 2. இழுக்கென்னேவலும், தெரிநிலைவென்பபுகழியும், வினைத்தொகையும். (உ-ம்.) “இழுக்குதேற்றசெருதேற்றப்பெடைவண்டெய்திச் சேவண்முனம் - வழுக்கிவிழ்ந்துநாணெய்தும்வண்டாமரையான்” (சுரம்பு. தக்கனைச்சபி. ௧.) 3. ஈதம். (உ-ம்.) “எமருக்கெல்லாம்-மெம்மாசுபடுபாவம் பழியிரண்டும் படவிழுக்கு விளைந்து” (திருவிளை. பரிநரி. ௪௧.) 4. சீழ்மை. (உ-ம்.) “யாமாநினுமிழுக்குற்றனம்” (கந்தபு. சரவண. ௨௮.) 5. தவறு. (உ-ம்.) “இழுக்குடையபாட்டிழக்கிசைந்து” (நல்வழி. ௧௧.) “என்றனை

மறித்தலோடுமிழுக்குரையாடிவைது” (திருவிளை. மாமனா. ௧௪.) 6. தளர்தல். 7. நிர்த்தை. (உ-ம்.) “எம்பெருங்கிளைக்கிதோரிழுக்கை-மண்ணினுடையோவந்தது” (கந்தபு. வன். ௧௧௧.) 8. பொய். 9. பொல்லாங்கு. (பிங்கல. ௧௧௭௭.) 10. மறதி. 11. வருத்தம். 12. வழுக்குநிலம். (உ-ம்.) “தூழிலுமிழுக்குமுழி” (குறிஞ்சி. ௨௫௮.)

இழுக்குதல்—1. இழுக்கல். 2. இழுத்தல். 3. தள்ளிவிடல். (உ-ம்.) “இழுக்கிவிட்டவிக் கிழமகளிசையிதேல்” (திருவிளை. விறகு. ௪௮.)

இழுக்கை—இழுப்பு.

இழுகிய—பூசிய. (மணிமே.)

இழுதுணி—1. உலோபி. 2. சோம்பன்.

இழுதுதல்—1. தாமதித்தல். (உ-ம்.) “இடைந்துபின்னரினேருமக்களை நுழைந்திழு” (இரகு. திக்குவிசய. ௨௦௪.) 2. பிசுளித்தனம்பண்ணுதல். 3. பின்போதல். 4. பூசுதல். (உ-ம்.) “வெள்ளிவெண்கதையிழுகியமாடத்து” (மணிமே. ௧௧௧. ௪௩.)

இழுத்தல்—1. உறிஞ்சல். 2. கயிறுமுதலிய கருவியின் துணைக்கொண்டவது கொள்ளாமலாவது கையினால் இருப்பினின்றும் பெயர்த்துத்தன்னைநோக்கிவரச்செய்தல். (உ-ம்.) “தேரிழுத்தான்” 3. காலநீட்டித்தல். (உ-ம்.) “அந்தவழக்கு நெடுக இழுத்துக்கொண்டவருகின்றது” 4. சுரம்பாடுதல். 5. சுழித்துவாங்கல். 6. நீட்டித்துப்போதல். 7. நீளமுடையதாகச்செய்தல். 8. பின்வாங்குதல். 9. புறத்திலுள்ளாரது குணுணங்களை வெளிப்படுத்தல். 10. வசமாக்கல். 11. வலித்தல்.

இழுத்துப்போசுதல்—கெட்டியாகப்போசுதல்.

இழுது—1. கள். (இராசவைத்.) 2. குழம்பு, குழைசெறு. (உ-ம்.) “இழுதுசெய்யினுளிர்திரத்தெய்வத்தா-தொழுது” (பெரியபு. திருநாட். ௧௨.) 3. தித்திப்பு. 4. நின்னம். 5. நெய். (உ-ம்.) “இழுதுபெய்து-பொரிப்பனபொரித்திடு” (கந்தபு. வில்வலன்வாதாவிகதை. ௧௭.) 6. முடம். (இராசவைத்.)

இழுதுதல்—1. கொழுத்தல். 2. நெய்த்தல்.

இழுதை—1. அறிவிலான். (உ-ம்.) “நெறியிடையொழுக்கலாவிழுதைநீரண” (கந்தபு. நாட். ௧௧.) 2. பேய். 3. பொய்.

இழுப்பறை—ஒரு பெட்டியிலிழுக்கும்படியான சின்ன அறை.

இழுப்பாட்டம்—காலநீட்டித்தல்.

இழுப்பையின்—1. கலப்பையின் வர்க்காலுதகத்திலே பூட்டுமாணி. 2. காலதாமதம் பண்ணுகிறவன்.

இழப்பு—1. இசிவு என்னும் நோய். (உ-ம்.) “இழப்பின் பேச்சைப் போழ்த்திழுப்பாரும்” (தைல. தைலவ. கக-ஆங்கவியுரை.) 2. இழத்தல். 3. சுவாசரோகம். (உ-ம்.) “ஆசுரத்தடைப்புலவியுழுப்புதரப்பீடை” (தைல. தைலவ. ககஎ.) 4. விலகல். (உ-ம்.) “க. பார்.” (தைல. தைலவ. கக.)

இழுப்புண்ணுதல்—இழுக்கப்படுதல்.

இழுப்புப்பறிப்புப்படல்—1. அவதிப்படல். 2. போராட்டப்படல்.

இழறி—1. பிணக்கு, 2. வாத.

இழம்—1. இளிமை. 2. உலப்பு. 3. ஓர் அதுகரணவோசை. 4. மென்மை. (உ-ம்.) “இழுமென்மொழி” (இலக்கணவிள. எடுச.)

இழறு—1. உலப்பு. 2. தித்திப்பு.

இழுமென்மொழி—மெல் என்றமொல. (உ-ம்.) “இழுமென்மொழியால் விழுமியதுதுவலினும்” (தொல். பொருளதி. ஐடுச.)

இழுமெனல்—1. இழுமென்னும் அதுகரணவோசை பிறத்தல். (உ-ம்.) “இழுமென்புள்ளின்” (பெரும்பா. 80ச.) 2. இளிமை. (சூ. லிசன். கக. முகர. கூ.) 3. எண்வகைப்பரிசங்களுளொன்று; அது வருவளுத்தல். (நன். உரி. கக. இராமாது. உரை.) 4. சீர்மை.

இழவல்—1. காலதாமசம்பண்ணுகிறவன். 2. சுககாரியந்தடுத்து பிறர் ஈழியம் நடத்துகிறவன்.

இழவை—1. இழுக்கப்படுவது. 2. இழுக்குமவம். 3. இழுப்பு. 4. ஒரு முட்செடி. 5. சவரி.

இழை—1. ஆபரணம். (உ-ம்.) “தமநியம்வளைய தாவில்விளங்கிழை” (மதுரை. 80ச.) [இழைக்கப்பட்டதென்பதுபொருள்.] 2. இழையென்னேவலும், தெரிநிலைவினைப்பகுதியும், வினைத்தொகையும். 3. தூந்தியது. (உ-ம்.) “இடங்கெழுதுளைத்தான் லூரி யிழைதொடுத்திசைக்கப்பட்ட-படங்கெழுமாடகூடத்து” (கந்தபு. ததய்வயா. ககஉ.) 4. பஞ்சிதூல். (உ-ம்.) “தடமுலையிரண்டையாகி-யிழையினகிடக்கீங்கி” (திருவிளா. திருமண. ககக.) 5. பூண்வடிவாகக்கட்டியமலர்மாலை. (உ-ம்.) “பஞாமலர்துதையத்தழையுங் கோதையுமிழையுமென்றிணை” (கலி. 80உ.)

இழைக்கட்டு—கைக்காப்பாகக் கட்டு தூற்சூழறு.

இழைக்கயிறு—1. தென்னன் தும்பினாலிழைத்த கயிறு. 2. தூலிதாற்செய்த கயிறு.

இழைக்குளிச்சி—புடவையின்றியிருது.

இழைக்கை—இழைத்தல்.

இழைக்கூடு—இழைப்புளி.

இழைத்தநாள்—1. நியமித்தநாள். (உ-ம்.) “இழைத்தநாளெல்லெச்சென்றோர்.” (கந்தபு. அசமுநிநகர். உஅ.)

இழைத்தல்—1. அழுத்துதல், பதித்தல். (உ-ம்.) “மரகதமணியினிழைத்தசெய்குன்றின்” (நடை. த. நகரப். சு.) 2. ஆராய்தல். 3. கலப்பித்தல். 4. சீவுதல். 5. செய்தல். (உ-ம்.) “செய்யுண்மருங்கின் மெய்பெறநாடியிழைத்தவிலக்கணம்.” (தொல். பொருளதி. ஐடுச.) 6. பின்னுதல். (உ-ம்.) “பாயிழைத்தான்.” 7. பூசுதல். (உ-ம்.) “குந்ருமவருணங் கொங்கையினிழைத்து” (சிலப். ஊர்காண். 80.) 8. வருசினங்கூறுதல். அஃதாவது, இன்னது செய்யேனாகில் இன்னனாகுவனெனத் தான் கூறுதல். (உ-ம்.) “இழைத்ததிசுவாமைச்சாவாரையாரே-பிழைத்ததொறுக்கிற்பவர்.” (வன். எளக.) 9. விதித்தல்.

இழைத்தல்—1. உக்குழைத்தல். (உ-ம்.) “விழைத்திழைத்து வேண்டியவர்க்கண்டகண்” 2. உரிஞ்சுதல். (உ-ம்.) “மூங்கில் ஒன்றோடொன்றிழைத்து தீப்பற்றிக்கொள்ளும்” 3. கலப்பு. 4. பிணைத்தல். (உ-ம்.) “பாம்புகள் ஒன்றோடொன்றிழைப்பும்”

இழைத்தவரி—கடிகனவர். (சிந்தா.)

இழைநெருக்கம்—இழைக்குளிச்சி.

இழைப்பிடித்தல்—காயத்தை மூடித்தைத்தல்.

இழைப்புளி—சீவுளி.

இழைப்பு—செய்யுள்வணப்பு எட்டினுளொன்று; அது, வல்லெழுத்து யாதும் தீண்டாது செய்யுளியலுடையார் எழுத்தெண்ணி அடிவகுக்கப்பட்ட குறையுமுதலாக வைத்தடிபு முறை யானேயுடைத்தாயோங்கிய சொற்களால் வருவது. (உ-ம்.) “ஒற்றெடுபுணர்ந்த வல்லெழுத்தடக்காது-குறையுமுதலாகவைத்தடிபு-மோங்கியமொழியாளுங்நவமொழியி - னிழைப்பினிலக்கணமியைத்ததாகும்” (யாப்பருங்கல். காரிகை. அ. உரைச்சுத்திரம்.)

இழைபோடல்—புடவை பொத்துதல்.

இழைய—பொருந்த. (சிந்தா.)

இழையுசி—புடைவைக்கு இழைப்போடத்தக்க மெல்லிய உணி.

இளக்கம்—இளகுதல்.

இளக்கரித்தல்—1. இளகிப்பின்னிடுதல். 2. எளிமையாதல். 3. தளர்தல்.

இளக்காரம்—கடுமையாடாது நடத்தல்.

இளக்தம்—அசைக்கும். (பத்துப். கஎஉ.)

இளக்குதல்—1. இளகச்செய்தல், அசைத்

தல். (உ-ம்.) “வெளிவிளக்குங்கயிறுபோல்” (பு-ல. களஉ.) 2. நெகிழ்ச்செய்தல்.

இளகல் — 1. அசைதல். 2. இளகுதல். 3. தழைத்தல்.

இளகுதல்—தழைத்தகாடி. (உ-ம்.) “சளகு வார்செவித் தூங்குரைக்குஞ்சரம்—இளகு காடி வாகப்பரிசொண்டே” (சிந்தா. ககக. உஉஉ.)

இளகுதல்—1. தணிதல், உக்கிரத்தில் அல்லது வேகத்தில் அல்லது இருந்தநிலையிற்குறைதல். 2. தழைத்தல். (உ-ம்.) “இளகுகாழிளகப் பரிகொண்டே” (சிந்தா. ககக. உஉஉ.) 3. தளர் தல், அசைதல். (உ-ம்.) “சோறமெழுபிசியிளக விழுஉம்” (பெரும்பா. ககசு.) 4. மறங்குழை தல், மறநெகிழ்தல். (உ-ம்.) “இளகியவுள்ள த்தையிருப்பையாயில்” (சி. சி. அ. ௯௦. சிவாங்.) 5. மிருதுவாதல். [பு- இளமை. தளர்ச்சிமுத வியன இளமைக்குணமாதலால்.]

இளதும்—தளர்க்கும். (சிந்தா.)

இளங்கதிர்—1. உதயகாலத்திற்குமுன்னுஞ் சூரியகிரணம். 2. உதயகாலத்திற்குமுன்னுஞ் சூரியன். 3. பயிரின்முதிராக்கதிர். 4. பீள். (பிங்கல.) 5. வெப்பங் குறைந்த கிரணம். (உ-ம்.) “வானப்பொ-யெறித்தனை திரிதிநாளுமிளங்கதிர் ஈடாத்தி” (கந்தபு. அரசுசெய். ௯.)

இளங்கலையன்—ஒருவகை செல்லு; அது. மற்றைய சில சாதிநெற்களினுங் குறைந்தகாலத்திலே விளைவது.

இளங்கற்று—இளங்கன்றையுடைய பசு.

இளங்கன்று—1. பசுமுதலியவற்றின் மூதிராதகன்று. 2. மரக்கன்று.

இளங்காய்—முதிராதகாய்.

இளங்காரீ—காரீநெல்; அது. கரீகாலத்திலேகொடியப்படுவது.

இளங்கால்—1. இளங்கொழுந்து. 2. இளமைப்பருவம். (உ-ம்.) “பண்டையிளங்காலுவ பன்யாழமுசில்” (சிந்தா. சுரமஞ்சரி. கஅ.) 3. வெற்றிலையிளங்கொழு.

இளங்காற்று—மெல்லியகாற்று.

இளங்குடர்—கடைக்குடல்.

இளங்குதல்—1. சிறுகுதல். 2. பயிரினிளங்கதிர்.

இளங்கொடி—1. சிறுகொடி, முகிராதபடர் கொடி. 2. பசுவின் நஞ்சுக்கொடி. 3. பெண். (உ-ம்.) “இருங்குன்ற வான ரிளங்கொடியே.” (திருக்கோ. கடு.) [இது பண்புத்தொகைப் புறத்துப்பிறந்த அன்மொழித்தொகை.]

இளங்கொம்பு—வளர்.

இளங்கொற்றி—இளங்கன்றுடைப்பசு.

இளங்கோ—வணிகன். (உ-ம்.) “கேழ்ப்பரி

விளங்கொமாற்றம் கோவிந்தசாமிகேளா.” (சேதுபு. வேதாள. ௯௯.)

இளங்கோத்தன்—வைசியசாதியார். (உ-ம்.) “குலவும்பெரும் பதியிளங் கோக்களிலொருவன்.” (திருவிளை. நகரம். ௩.) [பு. இளமை. கோ—அரசன். அரசனுக்கிளையாரென்றபடி.] இளங்கோவடிகள்—சிலப்பதிகாரதூலாசிரியர். (மணிமே.)

இளசாட்சகம்—கொன்றைமரம்.

இளஞ்சாயம்—வெண்சாயம், நன்றாகப் பற்றாத சாயம்.

இளஞ்சாரீவு—குருத்தோலை.

இளஞ்சி—நனாக் கத்தரிப்பூண்டு.

இளஞ்சூடு—சிறுகூடு.

இளஞ்சூல்—1. சுருவிருக்கும் முதிராப் பிண்டம். 2. பயிரினிளங்கரு.

இளந்தண்டு—முன்க்கிரை. (உ-ம்.) “வெள்ளாழிளந்தண்டு” (தைல. பாயி. நுள.)

இளந்தலை—1. இளமைப்பருவம். (உ-ம்.) “இளந்தலைக் கைம்பெண்.” 2. கீழமை. (உ-ம்.) “செவ்வெணுடன்விமெனிளைத்தா—னிளந்தலையுருதபடியேருமினென” (பாரத. முதற்போர். நு.)

இளந்தாரீ—முற்றிய இளமைப்பருவத்தை யுடையோன். [இளமை. தரம். இ.]

இளந்தேனில்—சிறுதேனில்.

இளந்தை—இளவயசுடையது. (உ-ம்.) “பிறப்புதினச் சொற்பயிலு மிளந்தைப் பருவம்.” (திருப்பு. ௯௯.)

இளந்தோயல்—1. ஆயுதங்களின் இளவியதோய்ச்சல், பதமிடுத்தோய்ச்சல். 2. உறைந்து வரும் தயிர்.

இளநலம்—1. இளமைப் பருவத்திலுண்பவிலுக்குமின்பம். (உ-ம்.) “கிழ முதிரிள நலங்கிடைப்ப.” (கந்தபு. கடவுள்வாழ்த்து. கள.) 2. இளைபவடிவு. (உ-ம்.) “பண்டைத்தன்—மணங்கமழ் தெய்வத்திளநலங்காட்டி.” (திருமுருகு. உக.)

இளநாக்கடித்தல்—உறுதியற்ற சொற்சொல்லுத்தல்.

இளநாக்கு—1. குழந்தைகளின்நாக்கு, அது. பேச்சுத்திருந்தாத நாக்கு. 2. பேச்சுறுதிப்படாத நாக்கு. (உ-ம்.) “இளநாக்கடித்தல்.”

இளநிறம்—நன்றாகப் பற்றாத நிறம்.

இளநீர்—1. தெங்கினிளங்காய். (உ-ம்.) “தாழையினீர் விழுக்குலையுதிரத் தாக்கி.” (திருமுரு. ௯௦அ.) 2. தெங்கினிளங்காய்க்குள்ளிருக்கூரீர். 3. மணியினிளநிறம்.

இளநீர்த்துழம்பு—சன்மருந்துகளிலொன்று.

இளநீலம்—வெளிநீலம்.

இளநெஞ்சன்—1. இளகியமநமுடையோன்.
2. கோழைமநமுடையோன்.

இளநெஞ்சு—1. இளகினமநம். 2. கோழைமநம்.

இளநேரம்—சூரியோதயத்தின்மேல் ஐந்து நாழிகைமுதற் பத்துநாழிகைவரையுநிகழும் பகற்பொழுது.

இளப்பம்—1. கீழ்மையானது. 2. திடமின்மை.

இளம்—இளநீர். (இராசவைத்.)

இளம்பச்சை — நன்றாகப் பற்றாத பச்சைநிறம்.

இளம்பசி—அற்பமானபசி.

இளம்பதம்—1. இலேகியமுதலியவற்றின் பதக்குறைவு. 2. இளம்பாகம். 3. உருகுபதம். 4. நெல் முதலியவற்றின் காய்ச்சற்குறைவு. 5. பக்குவமற்றது, முகிராததன்மை. 6. வறுபடாப்பொரி. 7. வேகாப்பதம்.

இளம்பருவம்—1. இளவயசு. 2. மெல்லியபதம்.

இளம்பிடி—1. சிறிய பெண்யானை. 2. பெண். [இளம்பிடியானைபோலுங் கையினையுடையாளென்றபடி.]

இளம்பிராயம்—இளம்பருவம்.

இளம்பிள்ளை—சிறுபிள்ளை.

இளம்பிள்ளைவாதம்—சிறுபிள்ளைகளுக்கு வரும் ஒருவகையான வாதநோய்.

இளம்பிறை—1. இரணையாவினைக்கை முற்பத்துமுன்றுவகையுள்ளொன்று; அதனைச் “சுடும்பேடுமநாமிகைசிறுவிர - லொட்டியகம்விரையவொசித்தபெருவிரல் - விட்டெங்கும்விதியிற் றென்ப.” என்பதனாலறிக. (சிலப். அரங்கே. ௧௮. உரை.) 2. (பரதம்.) கரகரணம் முப்பத்து முன்றுவகையுள்ளொன்று. (திருவிளை. மாதியா. ௧0. உரை.) 3. வளர்ப்பக்கத்து முன்னுட்கனிலே வருஞ்சுந்திரன். (உ-ம்.) “குடபா-னின்றெழுந் திடுமிளம்பிறைநோக்கினன்.” (உபதேச. சிவவிர. ௧000.)

இளம்புல்—1. அறுகு. 2. முதிராதபுல்.

இளம்பெண்—1. இளம்பருவத்துப் பெண். 2. கற்றழை. (உ-ம்.) “இனித்தநற்றாளிமோகியிளம்பெணிந் திராணிகாணி.” (தைல. தைலவ. ௧௪.)

இளமட்டம்—இளமைப்பருவத்தையுடைய தாய் ஒருமட்டிக்கு உயர்ந்திருக்குமது.

இளமண்—மணற்கொண்டதரை.

இளமண்டை — பெலற்குன்றிய தலைமண்டை.

இளமத்தியாநம்—உச்சிப்பொழுதுக் கணித்தான காலம்.

இளமரக்கா—இளஞ்சோலை. (மணரிமே.)

இளமழை—பயன்படுவதாகியமேகம். (உ-ம்.)

“இளமழையாடு மிளமழையாடு-மிளமழை வைகலாம்” (கலி.சக.)

இளமை—1. அறிவின்மை. (சிந்தா.) 2. முதிர்ாத பருவம். (உ-ம்.) “சென்னாண்மெய்ப்பயின் நினமைநீநட்பைவிடுமிநீர்த் திறம்போல்.” (நாரநவா. வைவராக். ௬௬.)

இளமைப்பருவம்—சிறுவயசு. (உ-ம்.) “இளமைப்பருவத்துக் கல்லாமை குற்றம்” (நாண்மணிக்கழகை. ௬௬.)

இளவடி—இளம்பதத்தில் வடிப்பு.

இளவரசு—1. இராசகுமாரன். 2. இராசபட்டத்துக்குரியபிள்ளை. (உ-ம்.) “இந்தநிலக்கினியினவரசென்றான்” (பாரத. வாரணாவத. ௧௬.) 3. இளமையான அரசமரம். 4. குளந்தைப்பருவமுடைய அரசு.

இளவல்—1. இளைய சகோதரன். (உ-ம்.) “இங்கெனதுயிர்போ லுற்றவிலாவலு மிளையசேயும்.” (கந்தபு. குரபன்மன்வதை. ௪௪0.) 2. முதிர்ாதது. (உ-ம்.) “இந்தத் தேங்காயினவல்.”

இளவன்—சோரபாஷாணம்.

இளவாடை — மெல்லிய வாடைக் காற்று. (உ-ம்.) “குன்றி விளவாடை வரும்போதெல்லாம்.” (பாரத. அருச்சுனந்தீ. ௨௧.)

இளவாளி—இளவாளியென்னேவலுந் தெரிநிலவினைப்பகுதியும்.)

இளவாளித்தல்—அற்பமான ஈரத்தன்மையுடையதாதல். (உ-ம்.) “இளவாளிப்பு” பார்.

இளவாளிப்பு — அற்பமான ஈரத்தன்மை. [இள - இளமை. ஆலம்-ஈர்.]

இளவிரிசு—ஒருமை. (உ-ம்.) “இளவிரிசு சென்னகரை” (தைல. தைலவ ௧௬0.)

இளவிளவேளி—துளிர்காலம்.

இளவச்சி—முன்பகலிலே உச்சிப்பொழுதுக்கு அணித்தாயிருக்குநேரம். (உ-ம்.) “இளவச்சியிலேயே கொற்றமன்னர் தெயும்.” (விதாந. எச்சவிலை. ௪.)

இளவுடையாளி—புவராசா, இளையராசா. (சிந்தா.)

இளவுறை—முற்ற உறையாத தயிர்.

இளவேந்தீர்—சிறுகுடானநீர்.

இளவேயில்—முதிராதவெயில்.

இளவேலம்பு—முதிராதவெலம்பு.

இளவேந்து—இளவரசு.

இளவேனில்—வேனிர்காலத்தின் முன்புரு வமாகிய வசந்தகாலம். அது: சித்திரை, வைகாசிமாசங்களிலே வருவது. தென்நல் வீசலும், வண்டுதிளி, பூவை, அன்றில், சூயில் இவைமகிழ்ச்சலும், மாங்களியுதிர்ந்தலும், புண்ணை, மகிழ், தாழை, சண்பகம் இவைமுதலியன மலர்ந்தலும் இக்காலத்துக்குரியன.

இளா—1. பசு. 2. பூமி. [ஊரா.]

இளாபதி—1. அரசன். 2. புதன். (உ-ம்.) (பாரத. குருகுலச். கூ.) [ஊராவதி; ஊராவதி, மதுவின் மகளாகிய இளை.]

இளாவிருதம்—நாவலந்தீவினுள்ள ஒன்பது கண்டங்களுளொன்று. (உ-ம்.) “மேருட்பூதரஞ் சூழ்வருடமிளாவிருதமாகும்” (கந்தபு. அண்டகோச. கூசு.) [ஊராவது.]

இளாவிருதன்—அக்கிரிதுருவனது குமாரர் ஒன்பதின்மருளொருவன். (த. நி. போ. கூரு.) [ஊராவது.]

இளி—1. அவமதிச்சிரிப்பு, இகழ்ச்சியைக்குறிக்கும் ஒருவகைச்சிரிப்பு. 2. இகழ்ச்சி. 3. இசை. “இளிபுண்ணின் சிரெஃகுளங்கிழிப்ப” (மணிமே. கூசு: உசு.) 4. இணக்கம். 5. இழிவு. (உ-ம்.) “இளிவாரின்வாழாத மானமுடையார்” (வன். கூரு.) 6. இளியினனேவலும், தெரிநிலைவீண்ப்பகுதியும், வீணத்தொகையும். 7. நெற்றியிவிரந்து பிறக்குமிகை. 8. யாழினொரு நரம்பு. (உ-ம்.) “இளிப்பயிரிநிருங் குறும்பரந்தாம்பொடு” (மலைபடு. எ.)

இளிச்சுற்றன்—பிளக்கண்.

இளித்தல்—1. அவமதித்தல். 2. சிரித்தல். இளித்தகாரிய—இணங்கினகாரியம். அது: பாக்கு. (சிந்தா.)

இளித்தீ—இணங்கினமலர். (சிந்தா.)

இளிப்பு—1. இளித்தல். 2. நிர்த்தை.

இளிப்பு—அருவருப்பு. (மணிமே.)

இளிப்புதல்—இகழ்ச்சியெய்தல்.

இளிவந்தசொல்—அவமாத்சொல். (உ-ம்.) “இன்மையிலிவந்த-சொற்பிறக்குஞ்சொர்வுதரு” (வன். கச்சு.)

இளிவரல்—இழிவுவருதல். (உ-ம்.) “இளிவாரின் வாழாதமாரமுடையார்” (வன். கூரு.)

இளிவரவு—இழிதொழில், உலகத்தாரிகழுமிகழ்ச்சி. (வன். சகசு. பரி.)

இளிவு—1. அருவருப்பு. (உ-ம்.) “இரவும் பகலும் இளிவுடன் நரியாக” (மணிமேகலை. சு: சுஅ.) 2. அவலச்சுவை நரன்கனு ளொன்று, அதுபிறரால் இகழப்பட்டு எளியனாகத். (உ-ம்.) “இளியேயிழவே யசைவே வறுமையென விளி

வில்கொள்கையழுகைநரன்கே” (தொல். பொருளதி. உருக.) 3. இளிவரவு. (உ-ம்.) “எள்ளி எளிவாடுமென்தெண்ணி” (வன். ககசுஅ.)

இளை—1. இலக்குமி. 2. இளமை. (உ-ம்.) (கு. நிகண். கசு: ளகரவே. சு.) 3. இளையெனனேவலும், தெரிநிலை வீணப்பகுதியும், வீணத்தொகையும். (உ-ம்.) “இளையினித தந்து” (பதிற்று உஅ.) 5. காவற்காடு. (உ-ம்.) (கு. நிகண். கசு: ளகரவே. சு.) 6. கோழை. (உ-ம்.) “மூக்குக்குட்சரியினையோடும்” (சிறுப்பு. கூ.) [இஃது, ஈனியென்பதன் குறுக்கம்.] 7. பசு. 8. பிரதானகாவல். 9. பூமி. 10. வாக்கு. (நிருத்தம்.) 11. வேலி. (உ-ம்.) (கு. நிகண். கசு: ளகரவே. சு.) 12. வைவல்வதமதுவின் மகனும் புதன் மனைவியுமான ஒருபெண். (உ-ம்.) “இளையெனும்பெயர்மடவரலாயினெனென்ப” (பாரத. குருகுல. எ.) [இவள் இளனென்பவனது அவதாரம்.]

இளைசு—இளையது.

இளைஞர்—இளையோர். (உ-ம்.) “இம்பர்மந்தியாது சொல்ல விரோகாரை யழைத்ததென்றான்” (பாரத. கிருட்டிண. களந்.)

இளைஞன்—சிறுவன், இளையோன்.

இளைத்தல்—1. சத்திகுறைதல். (உ-ம்.) “யாகசேகனு-மிளைத்தநெஞ்சனன்றி” (பாரத. வாரணவத. எ.) 2. தளர்தல். 3. தொய்ந்துபோதல். (உ-ம்.) “எஞ்சினர் தலைப்போலிளைத்த பின்” (பாரத. இராசசூய. ககசு.) 4. மெலிதல். 5. வளங்குறைதல்.

இளைத்தோர்—எளியவர். (உ-ம்.) “மேலவரிளைத்தோராவர்” (ஞானவா. வைராக. கூரு.)

இளைது—இளையது. (உ-ம்.) “இதனினிளைத்தி” (தொல். சொல். எஅ. சேன.)

இளைப்பாற்றல்—1. சத்திகுன்றிய ஒன்றற்குப்பின்னர்ச் சாமர்த்தியத்தை யுண்டாக்கல். (உ-ம்.) “அழிப்பிளைப்பாற்றல்” (சி. கி. கூசு.) 2. தொய்வுதீர்த்தல், இளைப்புதீர்க்கல். [இளைப்பு. ஆற்ற - ஆற்றச்செய்தல்.]

இளைப்பாற்றி—இளைப்பாற்றச்செய்தல்.

இளைப்பாறுதல்—1. சத்திகுன்றியபின் சாமர்த்தியத்தைப் பின்னரும் பெறுமபொருட்டு ஓய்ந்திருத்தல். 2. தொய்வுதீர்த்தல், இளைப்புதீர்க்கல். (உ-ம்.) “இன்னம தன்னதண்ணீர்குழி-தெண்ணற்றகுழிதாடலது கண்டிருந்தல் இளைப்பாற்றின” (பாரத. புட்பயாத்திரை. ககசு.)

இளைப்பு—1. தொய்வு. (உ-ம்.) “போக்கொடுவரவளைப்பு” (சி. கி. க. உரு.) 2. மெலிவு. (உ-ம்.) “எழுதினரீக்கிவந்தெடுத்தென இளைப்பாறவைத்து” (மதுரை. பதிற்று. கூஉ.)

இனாமை—இனாயதன்மை.

இனாய— இனமைத்தன்மையையுடைய எனப்பொருள்படும் பண்படியாற்பிறந்த ஒருகுறிப்புவினைப்பெயரெச்சம்.

இனாயதம்பி — இனாயவனுக்கினாயவன். (உ-ம்.) “கும்பகணி னினாயதம்பி” (கிருப்பு. ௧௭௭.)

இனாயபிள்ளையா —கந்தசாமி. (சிவப்பிர. மங்கல. ச. உரை.)

இனாயவளி — 1. ஸ்ரீமன்பெண்கள். 2. இனமைத்தன்மையையுடைய ஆடவர்.

இனாயவளி — இனமைத் தன்மையையுடையவள். 2. தங்கை. (உ-ம்.) “முவாமுருந்தற்கினையவளே” (அபிராமி. ௧௬.)

இனாயவளி — 1. இலக்குமணன். 2. இளைஞன். 3. தம்பி. 4. முருகன். (உ-ம்.) “வேலைமே - வினாயவளென்னவேலெறிந்ததோதுவாம்” (திருவி. கடல்கவ. ௬.)

இனாயன்—1. இலக்குமி. (உ-ம்.) (சூ. நிகண்ட- ௬.௧௪.) 2. பின்பிறந்தான்; (உ-ம்.) “இம்மையுமினையளானேன்” (கந்தபு. வன். ௭௩௬.)

இனாயன் — இனமைப் பருவமுடைபவன். (உ-ம்.) “இனாயனாய் - கள்ளன்வொழ்வான் குடிமையும்” (திருக்கேகம். ௩௬.)

இனாயான் — 1. இலக்குமிதேவி. 2. இனமைத்தன்மையையுடையவள். 3. தங்கை.

இனையோன்—1. இராமன் தம்பியான இலக்குமணன். (உ-ம்.) “ஈதுனக்குக் கருமமென வினையோனுக்கவளுரைப்பான்” (இராமா. சீதை வரம். ௭௪.) 2. இளஞ்சேட்சென்னி; இவன் கரிகாற்பெருளவன் தந்தை. 3. கந்தசுவாமி. (உ-ம்.) “யானைமகளைமணந்துவருமினையோன்” (திருவிளை. உக்கிர. வேல். ௩௮.) 4. தம்பி.

இனாவலி—கரிகாடு.

இந்நிழந்தி—இல்லக்கிழத்தி. (உ-ம்.) “தன்னையிகழ்தல்பொறுத்திழனுந் தனத்திந்நிழத்தினையிகழின்” (கூர்மபு. தக்கனவேள். ௩௬.)

இற்செறித்தல்— (அகப்பொருள்) தலைவியை வெளியேபோகவிடாது வீட்டிலிருத்துதல். (உ-ம்.) “செற்றமெய்தியேயுன்னவடன்னையிற் செறித்தார்” (கந்தபு. வன். ௧௩௨.)

இற்செறிப்பு—இற்செறித்தல். (உ-ம்.) “இரங்கல்வன்புறையிற்செறிப்புணர்த்தலென்று” (அகப்பொருள். களவியல். ௧௭.)

இற்செறிப்பார்— வீட்டிற்குச்சேர்ப்பார். (ஐங்குறு.)

இந்நெறிப்புணர்த்தல்— (அகப்பொருள்)

இற்செறித்தலைத்தலைவனுக்குணர்த்தல். (உ-ம்.) “இற்செறிப்பு” பார்.

இந்நிழந்தார் — உயர்ந்த குடிப்பிறந்தவர். (உ-ம்.) “இந்நிழந்தார்கண்ணையும்” (வன். ௧௦௪௪.)

இந்நிறப்பு— உயர்குடிப்பிறப்பு. (உ-ம்.) “இந்நிறப்பென்பதொன்றும்” (இராமா. திருவடிதொ. ௬௨.)

இந்நுழல்—பூனை. (உ-ம்.) “திமிர்வாயு” பார். (தைவ. தைவ. ௬.) [இல்-வீடு]

இம்மு—அழிந்தனவெனப்பொருள்பட்டுமிற்கும் இது என்னும் வினையடியாற்பிறந்த அஃறிணைப்பலவின்பாலில் வரும் ஒரு வினைமுற்று. (உ-ம்.) “இம்முறதித்திகையின்முழல்” (கந்தபு. நகரழி. ௮.)

இம்முறது—ஒழிந்தது. இஃது: இது என்னும் வினையடியாற்பிறந்த அஃறிணை ஒன்றன்பாலிலே வரும் ஒரு வினைமுற்று. (உ-ம்.) “இம்முறது கொல்லெமன்னவின்னென்றென” (கந்தபு. திருவவதார. ௭௪.)

இம்முறி—இத்திரமம். (ஐங்குறு.)

இம்முறிசு—இல்லறம். (சிந்தா.)

இம்மு— 1. இத்தன்மைத்து எனப்பொருள்படும் ஒரு குறிப்புவினைமுற்று. (உ-ம்.) “இயற்கைப்பொருளையிற்றெனக்கினத்தல்” (நன். பொதுவி. ௩௬.) 2. இது என்னும் வினையடியாற்பிறந்து செய்து என்னும் வாய்பாட்டிலே வரும் ஒரு வினையெச்சம். (உ-ம்.) “மாளிகையிற்றுவித்தனம்” (கந்தபு. நகரழி. ௬௭.) 3. ஒரு சாரியை. (உ-ம்.) “பதிற்றுப்பத்து” (நன். ௨௪௪)

இம்முற்போதல்— 1. அழுதிப்போதல். 2. முறித்துபோதல்.

இம்முறியல்—முறித்துவியல்.

இம்முறை— இன்று. (உ-ம்.) “இம்முறையிலிந்தினையெருளியென்றான்” (கந்தபு. தெய்வயானை. ௩.) [இன்று; ஐ.]

இம்முறத்திநம்—இம்முறைநான்.

இம்மு—1. இறவென்னவெனவரும், தெரிநிலைவினைப்பகுதியும். 2. இறவு. [“இரு” என்பதன் விசாரம்.] 3. இறக்கும்படி. (உ-ம்.) “எய்யுமறனைவித்தனமவிரையுமிறச்செய்தான்” (கந்தபு. மோக. ௬.)

இறக்கம்— 1. இறங்குதிறை. 2. இறங்குத்தன்மை. 3. போகிறவழி. 4. மரணம். (உ-ம்.) “இறக்கமுற்றுவென வேக்கமெய்தினான்” (இராமா. சடாயுகா. ௧௬.) 5. மிருகங்கள்செல்வழி. 6. வீக்கமுதலிய இறங்குதல்.

இறக்கல்—இறங்குதல்.

இறக்கிடல்—குனிதல். (உ-ம்.) “தம்மிற்றம்

முகத்தைநோக்கார் தலையிற் கிட்செய்வார்” (திருவிளை. திருமண. ௧௨௩.)

இறக்கு—1. இறக்குகை. 2. இறக்கென்னே வலும், தெரிநிலைவினப்பகுதியும், வீணத்தொகையும.

இறக்குதல்—1. இறங்கச்செய்தல், உயர்ந்த இடத்திலிருந்து கீழேவரச்செய்தல். (உ-ம்.) “சதங்களைத்தோணியாலிவக்கினான்” 2. கவலை யெழித்தல். 3. கீழ்ப்படுத்தல். 4. சாதல். (உ-ம்) “எல்லையிறுயரொடுமிறக்குமேகொலாம்” (நைடத. அன்னத்தைக்கண்ணுற்ற சுக.) 5. தலைதோள்முதுகு ஒக்கலைமுதலியவற்றினிருக்குஞ் சமையையகற்றிக்கீழே வைத்தல். இது: உருவகமாகவும் வரும். (உ-ம்.) “விக்கிரமனரோ-ளேந் துமண்பொறையிராசசேகரன்புயத்திற்கி” (திருவிளை. மாரியா. உ.) 6. தைவமுதலியவை வாடித்தல்.

இறக்குதுறை—இறங்குதுறை.

இறக்குமதி—இறக்குஞ்சரக்கு. [இறக்குமுதல் என்பதன் மறுப்போலும்.]

இறகர்—இறகு. [மொழியிறுதியிலே உகரம் நின்றவிடத்து அர்வந்து ஒத்துநடந்தது.]

இறகு—சிறகு. (உ-ம்.) “குன்றிறகீர்த்தவன்” (தணிகை. ௧௧௭. ௨௨௭.)

இறகுநடும்—சிறகடிக்கொள்ளும். (புறம்பொரு.)

இறங்குண்டம்—குமுறலண்டம். (சீவரட். ௧௧௨.)

இறங்குமட்டான்—ஒருவகைக்காரநெல்.

இறங்கு—குடம். (பிங்கல. ௧௭௧௧.)

இறங்கல்—1. இறங்குமிடம். 2. மேலேயிருந்து கீழேவருதல்.

இறங்குதல்—1. கீழ்நோக்குதல், தாழ்தல். (ஐங்குறு.) 2. கீழ்ப்படுத்தல். 3. வீணத்தல். (உ-ம்) “இறங்குகதிரலம்வருகழனி” (புறநா. ௧௮.)

இறங்குந்துறை—காரியத்தின்மேற்கு.

இறங்குபொழுது—பின்பகல்.

இறங்குமிராசி—கடகமுதற்றதவீரனவிராசி.

இறங்குமட்டான்— } ஒருவகை நெல்.

இறங்குமேட்டான்— }

இறஞ்சி—அவரிப்புண்ணு.

இறடி—1. கருந்தின். (கு. நிகண். ௪: ௪௦.)

2. தின். (உ-ம்.) “குருஉக்கண்ணிறடிப்பொம் மல்பெறுகுவிர்” (மலைபடு. ௧௧௧.)

இறத்தல்—1. எட்டாமற்போதல். (உ-ம்.) “மந்தொடுவாக்கிறந்த-சித்தரு” (சி. சி. ௪: ௩.) 2. கழித்தல். (உ-ம்.) “இறத்தீன்காலஞ்செய்ய” (ஞானவா. தாமவியா. ௩௩.) 3. சாதல். “இற

ந்தாரிற்றந்தாரணையர்” (வன். ௧௧௦.) 4. நெறிகடந்துசெல்லல். (உ-ம்.) “இறந்தார்வா-யின்னாச் சொனேக்கிறப்பவர்” (வன். ௧௩௧.) 5. போதல். (உ-ம்.) “இல்லிறப்பான்சண்” (வன். ௧௪௪.) 6. மிகுதல். (உ-ம்.) “இறந்தமைந்தசால்புடையாயினும்” (வன். ௧௦.) 7. வழங்காதுபோதல். (உ-ம்) “இறந்ததுவிலக்கல்” (நன். பொதுப்பா. ௧௪.)

இறத்தீ—போதியென்னும்பொருட்டாகிய இறவென்னும் வீனையடியாற்பிறந்த ஓர் எதிர்காலவீனமுற்று. (உ-ம்.) “இன்னினியம்செயவிற்றதியென்னினும்” (சந்திபுருரணமைச்சி. ௪௪.)

இறந்த—கடந்த. (உ-ம்.) “புலவரையிறந்தபுகழ்” (புறநா. ௨௧.)

இறந்தகாலம்—சென்றகாலம். (உ-ம்.) “இறந்தகாலந்தருந்தொழிவிடைநிலை” (நன். ௧௪௨.)

இறந்தகாலவினைத்தொகை—சென்றகாலவினை தொக்குறிப்பது.

இறந்தகாலவினையேச்சம்—உ.இ.,இய.,பு.,அ.,ஊ.,என என்னும் ஏழுவிகுதிகளிலே ஒன்று பெற்று இடைநிலை பெற்றும் பெறுதும் வரும் தெரிநிலைவினையேச்சம். “செய்துபுலவி, போய், செய்துபு, செய்தியா, செய்யு, செய்தனை” என்பதிற்போல வரும்.

இறந்தது—1. மிகுந்தது. (உ-ம்.) “இறந்ததோர் பொருண்மையதிரண்டின் வன்மையும்” (கந்தபு. மாயையுபதேச. ௮.) 2. செத்தது.

இறந்ததுதழீயுலெச்சவும் நம்—செல்காலநிகழ்ச்சியை விளக்கிற்கும் உம்மை “சாத் தனும் வந்தான்” என்பதிற்போலவும் “முற்றும் மையொரோவழி யெச்சமுமாகும்” என்பதிற் போலவும். (உ-ம்.) “இங்ஙனந் தருதலினெச்ச முமெனவிறந்தது தழீயுலெச்சவும்மையாற் கூறினார்” (நன். ௪௨௩, ௪௨௪.)

இறந்ததுவிலக்கல்—முப்பத்திரண்டு தந்திரத்தின்கூலி ஒன்று; அஃது: முற்காலத்துவழங்கியும் பின் வழங்காதொழிந்ததனை நீக்கி வைத்தல். (நன். பொதுப்ப. ௧௪.)

இறந்தவினைவிலக்கு—முன்னவிலக்கென்னுமலங்காரத்தினொருபேதம். அஃது: இறந்தகாலவினையோடு கூடிவரும் விலக்கு. (தண்டி. ௪௨. உரை.)

இறந்தீறு—1. மிக்கது. (உ-ம்.) “வியப்பிறந்தீறே” (புறநா. ௨௧௭.) 2. இறந்தது.

இறந்தீர்—இத்திரம்.

இறந்தீவாய்—கழிந்துபோகின்றவனே. (கவித்தொகை. ௩௪.)

இறந்து—1. கடந்து. (ஐங்குறு. 2.) 2. செத்து.

இறந்துபடுதல்—சாதல். (உ-ம்.) “அதன விலளிற்ந்துபடும்” (வாண. அ. உரை.)

இறந்துபாடு—இறந்துபடுதல். (உ-ம்.) “இறந்துபாடாயினுன்கொலேகியமதனனென்னு” (கந்தக. காமதக. கக.)

இறந்தோர் — 1. நெதிகடந்தோர். 2. மரித்தோர்.

இறந்தோர்சேர்வனம்—மயானம்.

இறப்பு—மேன்மேலும். (உ-ம்.) “குறிப்பறிவுருகுறுகியாங்கவளோ டிறப்பக் கூறுவது” (அகப்பொரு. ஒழிபி. கூஉ.)

இறப்பு — 1. அழிகை. 2. இறந்தகாலம். (உ-ம்.) “இறப்பெதிர்வுறிகழ்வெனக் காலமுறை” (நன். பொதுவி. கூஉ.) 3. கடத்தல். 4. நெடுகை. 5. தொழிலுதகழிவு. அஃதாவது: தொழின்முற்றுப்பெற்றநிலைமை. (உ-ம்.) “இறப்பி னெிகழ்வி னெதிரினென்ற வம்முக்காலமும்” (தொல். சொல். ககௌ. சேனா.) 6. போக்கு. 7. மரணம். (உ-ம்.) “எப்பொழுதத்தினுமிறப்பின் றுயினுன்” (கந்தபு. மார்க்கண்டேய. உஅரு.) 8. மிகுதி. (உ-ம்.) “இறப்பேபுரிந்ததொழிற் றும்” (வன். கௌ. 9. மிகை, குற்றம். (உ-ம்.) “பொறுத்தவிரப்பின” (வன். கருஉ.) 10. வழக்கமில்லாதுபோதல். 11. வீட்டிறப்பு. (உ-ம்.) “சிலவிலையும் பலவாரும் முன்னிறப்பிற் றாங்கும்” (மீரா. குறும். கக.)

இறல்—1. அழிவு. (உ-ம்.) “இறவீனுமென் னைதுவெஃகின்” (வன். கஅ0.) 2. இறுதியைச் செய்தல். இறத்தல். (உ-ம்.) “இறன்முறையா- நெதம்பலவுந்தரும்” (வன். அஅரு.) 3. கிளிஞ்சில். 4. கேடு. 5. நரம்பு. 6. முரிதல். 7. விசை.

இறல்—1. இத்திரம். 2. கொன்றைமரம். 3. சத்தநீவுகளிலொன்று. (உ-ம்.) “இறவியப் பெருந்திவிடையுறைபவரிவர்கள்” (இராமா. படைக்காட்சி. கன.) 4. மருதமரம்.

இறவம்—இறவீன். (உ-ம்.) “நறவக்கழிநெ ய்தலங்கானவின் ஞாங்கர்மொய்த்த - விறவப்பு லவுகழுவிர்ந்துறைப்பொன்னிசேர்ந்தான். (திருவீர. வரகுண. கக.)

இறவாணம்—இறப்பின்மை. (உ-ம்.) “பிறவானெயென்றைக்குமிறவமையாய்வந்து” (தாயு. பரிபுரண. உ.)

இறவாணம்—ஒருவாச்சியம்.

இறவாணம்—தாழ்வாரம்.

இறவி—இறத்தல். (உ-ம்.) “இறவிக்கஞ்சிச் சி-ருபதர்க்கணமாவ-முறையிற்செய்தார்” (காஞ்சிபு. இறவா. உ.)

இறவிய—தேன்கூடுகளுள்ள. (உ-ம்.) “இற

வியதளிர்மேலிருத்தலும்” (ஞானவா. தாசுர. சக.)

இறவீனுணங்கல்—இறவீனின்வற்றல். (மணிய.)

இறவு—1. இறல். (உ-ம்.) “பறவைதாமரை மிருத்திறவருந்துவ” (பெரியபு. திருக்குறிப்பு. எ) 2. இறுதி. (உ-ம்.) “இறவிலேயுன்னிச் சிக்கெ னப்பிடித்தேன்” (திருவாச. பிடித்தபத்து. சு.) 3. உற்றசமயம். 4. எல்லை. 5. செல்லுக்கை. 6. தேன்கூடு. 7. மிகுதி. 8. வீட்டிறப்பு.

இறவுள்—குறிஞ்சிலிளம்.

இறவுளர்—குறிஞ்சிலிளமாக்கள். (உ-ம்.) “புண்டவாதவேலிறவுளர் புனத்தெரிமடுப்ப” (திருவீர. நாட்டு. சஅ.)

இறவை — 1. இறவு. 2. கூடை. (உ-ம்.) (சூ. நிகண். கக; நகரவெ. க.) 3. ஏணி (உ-ம்.) (சூ. நிகண். கக; நகரவெ. க.) 4. காடை. 5. வீரற்புட்டில். (சூ. நிகண். கக; நகரவெ. க.)

இற—இறவுமீன். (ஐங்குறு.)

இறஞ்சுதல்—1. உராஞ்சுதல். 2. தட்டியெ ட்த்தல். 3. பட்சியதைதல். 4. புருந்து இறஞ்சல்.

இறட்டாணியம்—இடுக்கண்.

இறட்டேல் — 1. உரோஞ்சுதல். 2. பகைத் தல். 3. முரண்டுதல்.

இறத்தல்—1. ஆறுபலங்கொண்டநிறை. 2. மீன்றிரைவு துறை.

இறத்தலம் — இறவுமீன்வைத்து விற்குமி டம்.

இறல்—1. இடபவிராசி. 2. இறவுமீன். 3. எருது. 4. கார்த்திகைநாள். (விமேசுர. உள்ளமு டையான். கரு.) 5. தேன்கூடு. (உ-ம்.) “கூனி ருல்பாய்க் குவிநை தவினவாய்த்-தேனிருல்பாயுந் திருநாடா” (நளவெண்பா. கலிநீங். கச.)

இறவியர்—அழியாதொழிக என்னும் பொ ருளையுடைய ஒரு வியங்கோள் வினைமுற்று. (பதிற்றுப். ச0.)

இறவுதல்—வக்கமயிர்பேரகச்சீவுதல். (உ-ம்.) “காடுபடுத்தினளி புக்கைமழா திருயினிரிமிசை ந்து” (மலைபடு. உசக.)

இறீயுயர்—கெடுவதாக. (உ-ம்.) “இறீயுய ரென்னுயிரென” (புறநா. உச0.)

இறுக்கம்—1. அழுத்தம். 2. இளகாத ஒன் றுகை. 3. கடினம். 4. கையழுத்தம். 5. நெருக் கம். 6. பிணித்தனம். 7. வெப்பம்.

இறுக்கர்—பாலிலிலமாக்கள்.

இறுக்கல்—1. அழுந்தக்கட்டல். 2. இறுக்கச் செய்தல். 3. துற்றல். (உ-ம்.) (சூ. நிகண். எ; எசு.) 4. உறுப்புக்களைநெருங்க ஒன்றும்படிசெ ய்தல். 5. எடுக்கல். 6. கடிந்துகொள்ளல். 7.

திறை கொடுத்தல். (உ-ம்.) “இருக்கல்வேண்டுந் திறையே” (புறநா. கௌ.)

இறுக்கண்—உறுத்தன்.

இறுக்கீது — 1. இறுக்கியகட்டி, இறுக்கென்னேவலும், தெரிநிலைவினைப்பகுதியும், வினைத்தொகையும். 2. இறுக்கியமுடிச்சு. 3. உறுக்குகை.

இறுக்ககட்டல்—அழுந்தக்கட்டல்.

இறுக்கங்கியான்—கையாந்தகரைப்புண்ணி.

இறுக்கத்தழுவல்—இறுக அணைத்தல்.

இறுக்கநீக்கி—கைவிட்டி. (சிந்தா.)

இறுகல் — 1. இறுகுதல், கெட்டிப்படுத்தல். (உ-ம்.) “இகப்பொருளின் வாத்தையினிற்றுக்கல்பந்தம்” (ஞானவா. சுகர். உக.) 2. பதுமராகமணியின் பதினாறுவகைக்குற்றங்களுளொன்று. (திருவி. மாணிக்க. சக. உரை.) 3. நிலபெறுதேகொள். (சிந்தா.)

இறுகி—மூர்ச்சித்து. (சிந்தா.)

இறுகினகை—சயாதகை.

இறுகுதல்—1. அழுந்துதல். 2. இளகியநிலைநீங்கல். 3. உறுப்புக்கள் நெருக்கமாபொன்றுதல். (உ-ம்.) இந்துவின்குலத்து வேந்தேயெய்மைநீயறுக்கட்டி. (சேதுபு. சேதுமா. கௌ.) 4. கடினமாதல். (உ-ம்.) “வெயிற்றுந் நிலயிறுகிற்று” 5. நெருங்கல். (உ-ம்.) “வாழையறுகுருலைமுறுக” (மலைபடு. ககஉ.) 6. முரணுதல்.

இறுகுதிரம்—கட்டியிரத்தம். (உ-ம்.) “இறுகுதிரமொருமுன்றுபலமாகும்” (சிவதரு. செநமரண. உஅ.)

இறுங்கு — 1. எண்வகைக் கூட்டத்துளொன்று. (மணிமே.) 2. சோளத்திலோரினம். (உ-ம்.) “ஐவனக்குரல் துணைக்கதிரிற்றுங்கவையவரை” (இராமா. சித்திரகூட. கசு.) 3. காக்காச்சோளம்.

இறுத்த—1. தைத்த. (உ-ம்.) “அம்புசென்றிறுத்த” (புறநா. கசு.) 2. முடித்த. (பெரும்பாண. சசசு.) 3. விட்ட. (புறப்பொரு.)

இறுத்தரல்—வருதல். (உ-ம்.) “இளைவேனிலிறுத்தற்பொழுதினான்” (கலி. கசு.) [இறுமுதனிலைத்தொழிற்பெயர்.]

இறுத்தல்—1. அரசனுக்குரிய வரிப்பணத்தைக் கொடுத்தல். 2. ஒடித்தல். 3. கடனைக் கொடுத்தல். (உ-ம்.) “கொடைக்கடனிறுத்த கூம்பாவள்ளத்து” (பெரும்பா. சசசு.) 4. சங்கரித்தல். (உ-ம்.) “இறுத்தல்செய்திடுந் தன்னையாவீசனேபோல்வ” (கந்தபு. சிங்கவதை. கஅசு.) 5. சொல்லுதல். 6. தங்கல். (உ-ம்.) “கழிநாரைவரையிறுப்ப” (பெருநரநாற்று. உஉரு.) 7. தெளித்தல். 8. போய்ச்சேர்தல். (உ-ம்.) “வெயிசெ

ஞ்சரம் - வேடுவர்கண்ணுமிறுத்திலவே” (கந்தபு. குரவதை. கசு.) 9. முடித்தல், அந்தமுறச்செய்தல். (உ-ம்.) “அவ்வரையிறுக்குமுன்னர்” (கந்தபு. சரம். கசு.) 10. முரித்தல். (உ-ம்.) “விதுரன்முரிவில்லிறுத்ததும்” (பாரத. கிருட்டிண. உசசு.) 11. வடித்தல். (உ-ம்.) “பார்க்கவருந்துகளாகியதிலிட்டுச் சிறுகவட்டிப் பத்திறுத்துப் பருகவளித்தற்கமெலார் துவாலையிடுதேசுரம்பந்தமுந்நானே” (தைல. தைலவ. கஉ.) 12. விடைசொல்லல். 13. வெட்டல்.

இறுதல்—1. அறுதல். (உ-ம்.) “கட்டியதாம் பிற” (திருவிளை. பழியஞ்சு. கசு.) 2. இறுத்தல். (உ-ம்.) “மூன்றுகோடி யசுரமுடனேசேரவிற்றதுகண்டேன்” (பாரத. நிவாத. கருடு.) 3. ஒடித்தல். (உ-ம்.) “நகமிடுமுனைவாய்-வச்சிரமுனையது” (பாரத. நிவாத. ககசு.) 4. கெடுத்தல். 5. முடித்தல். 6. முரித்தல். (உ-ம்.) (குறிஞ்சை. கஉ.)

இறுதி—1. அழிவு. 2. எல்லை, அளவு. (உ-ம்.) “இறுதியில்லதோர் விலங்கினதுருவுகொண்டு” (கந்தபு. அசுராதோற்று. உக.) 3. மகாசங்காரம். (உ-ம்.) “இருவருந்தம்-முறுதியின்னருரென்னிலிறுதிதானுண்டாகாதாம்” (சி. கி. க. கருடு.) 4. மரணம். (உ-ம்.) “இறுதியிவாரினும்” (பாரத. பழம்பொருந்து. கௌ.) 5. முடிந்தகாலம். (உ-ம்.) “சொன்னதோரிறுதியின்” (கந்தபு. குரணமைச்சி. ருசு.) 6. முடிந்தவிடம், கடையிடம். (உ-ம்.) “ஆவியரழவிறுதி” (நன். உயிரி. கசு.)

இறுதிக்காலம்—மகாசங்காரகாலம்; அது, “இறுதியாங்காலத்தன்னிலொருவனே” என்பதனைப்பெறப்படும். (சி. கி. க. கருடு.)

இறுதிநிலைத்தீயம்—நீவகவலங்காரமுவகையுளொன்று; அஃது, ஒருசொல் இறுதியிலே நின்ற முன்வருஞ் சொற்கள் பலவற்றோடும் பொருந்திப்பொருள்விலாப்பது. (உ-ம்.) “எண்யொர்முறை பிறப்புருவமாத் திரைமுதலிநிலை” என்பதிலே நிலையென்னுஞ்சொல் இறுதியிலே நின்ற முத்தல் என்பதனாலும், நறு என்பதனாலும், இடையென்பதனாலேஞ்சேர்ந்து பொருள்விலைத்தமைகாண்க” (நன். எழுத்ததி. உ.)

இறுதிநிலைத்தீயகம்—இறுதிநிலைத்தீயகம்
இறுதிநிலைவிளகீது—இறுதிநிலைவிளகீது
இறுதிவிளகீது—இறுதிவிளகீது
கம் என்பர். (தண்டி. கஅ. உரை.)

இறுதிநிலையீர்து—மரணமின்மைக்குக்காரணமாகியவமிர்தம். (சிந்தா.)

இறுதிவேள்வி—அந்தியேட்டி. (உ-ம்.)

“அன்னையர்க்குதிதிவேள்வி விதிமுறையாற்றி
னுனே” (இரகு. அவதா. சச.)

இறுநாகம்—இலாமச்சஞ்செடி.

இறுப்ப—கிடக்க. (பொருநரா. உஉரு.)

இறுப்பு—1. ஆவண ஓலை. 2. கடனைக்கொ
டுத்துத்தீர்த்தல். 3. குழியிறை.

இறுபு—இற்று. (ஐங்குறு.)

இறும்பல்—அதிசயம்.

இறும்பு—எறும்பு.

இறும்பு—1. இளமர்க்காடு. (உ-ம்.) “மஞ்ஞை
யாலுமரம்பயிலிறும்பின்” (பெரும்பா. சசுரு.)
2. கார்த்தபூண்டு. 3. குறுங்காடு. (உ-ம்.) “அச
ன்மலையிறும்பிற்றுவன்தியயானே” (மலைபடு.
உரு.) 4. சிறுமலை. 5. கார்த்திகைப்பு. 6. தா
மரைப்பு. (உ-ம்.) (கு. நிகண். கக. நகரவெ. கக.)
7. தூறு. 8. மலை. (உ-ம்.) (கு. நிகண்.
கக. நகரவெ. கக.) 9. வண்டு.

இறும்புது—1. அதிசயம். (உ-ம்.) “இறு
ம்புதுகளுவியின் குரல்விறலியர்” (மலைபடு.
கருஅ.) 2. சிறுதூறு. (உ-ம்.) (கு. நிகண்.
கக. நகரவெ. கக.) 3. தளிர். (உ-ம்.) (கு. நிக
ண். கக. நகரவெ. கக.) 4. தாமரைப்பு. 5. தீப
ம். 6. பித்திகை. 7. பெருமை. (உ-ம்.) (கு. நிக
ண். கக. நகரவெ. கக.) 8. மலை. (உ-ம்.) (கு. நிக
ண். கக. நகரவெ. கக.) 9. வண்டு.

இறுமாந்தல்—1. அகங்கரித்தல். 2. ஏமா
த்தல். 3. செருக்கடைதல். (உ-ம்.) “மூவரென்
றே யெம்பிராடுறெடுமெண்ணி விண்ணென்மெ
ன்மேற் - தேவரென்றேயிறுமாந்தென்பாவ
ந்திரிதவரே” (திருவாச. திருச்சதக. ச.) 4.
நிமிர்தல். 5. மிகமகிழ்தல்.

இறுமாப்பு—1. அகந்தை. 2. ஏமாப்பு. 3.
நிமிர்ச்சி. 4. பெருமிதம். (உ-ம்.) “யாவர்க்கு
மேலானெமென்றிறுமாப்பெய்தி” (சி. சி. கஉ.
க.) 5. மிகுமகிழ்ச்சி. (உ-ம்.) “வண்ணொருந்
தன்மொழிப்பாயோனிறுமாப்பம்” (திருவிளை.
வெள்ளை. கச.)

இறுமுறி—கிழித்த உறுதி, மாட்டிறைந்த
உறுதி.

இறுமுறை—1. முடியமுறை. (உ-ம்.) “இறு
முறையெழுச்சியெனய்துவதெல்லாம்” (சிந்தா.
நாம. கருச.) 2. வருந்தாத்தன்மை. (சிலப்.)

இறுவதஞ்சுரம்—வணிகரெண்குணங்க
ளுளொன்று; அது: நடத்துக்குஞ்சாமை.

இறுவரை—1. அழியுங்காலம், இறக்குங்
காலவெல்லு. (உ-ம்.) “மார்க்கணப்பெயர்ச்
சிறுவனுக்கிறுவரைசெப்புமெனவே” (கந்த
பு. மார்க்கண்டேய. உகக.) 2. பக்கமலை. (ஐங்
குறு.) 3. பெரியமலை. (ஐங்குறு.) 4. முடிவி

டம், கடைசியிடம். (உ-ம்.) “இருநீங்கிறுவரை”
(கலி. சக.)

இறுவாய்—முடியுமிடம், அந்தம். (உ-ம்.)
“எழுவாய் துவாயிலனாகலானும்” (சி. சி. சச.
சிவஞாந.)

இறை—1. அணு. 2. அரசன். (உ-ம்.)
“இறைகடியெனென்றறார்க்கு மின்னாச்சொல்”
(வள். ருசச.) 3. அரசியல். (உ-ம்.) “இறை
முறைசெயுநாளில்” (திருவிளை. மாரியா. க.)
4. அற்பம். (உ-ம்.) “எந்திளவனமுலையிறை
நெரித்ததூஉம்” (மணிமே. கஅ. சக.) 5. இறகு.
(உ-ம்.) (கு. நிகண். கக. நகரவெ. கக.) 6. இற
ந்துபடுதல். (உ-ம்.) “பிரிந்திறைஞ்சூழி யைய”
(பாலைக்கலி. கஅ. உரை.) 7. இறைப்பொ
ழுது, அற்பகாலம். (உ-ம்.) “அணங்கையில்
வைத்-திறையும் பிரிவதற் செண்ணுகிலென்”
(வாண. உரு.) 8. இறைமை; அந்தாவது, நடு
வுநின்றல். (உ-ம்.) “ஓர்ந்துகண்ணோடாதிறை
புரிந்து” (வள். ருசச.) [மைவிகுதிக்கெட்டுநின்
றது.] 9. இறையென்னேவலும், தெரிநிலை
வினைப்பகுதியும், வினைத்தொகையும்கூட. 10.
உயர்ச்சி. “எந்தகொடியிறைப்புரிசை” (புற
நா. கள.) 11. உயர்ந்தோன். (உ-ம்.) (கு. நிக
ண். கக. நகரவெ. கக.) 12. ஊழித்தீ. 13. எப்
பொருட்குரியிறைவன். 14. கடமை. 15. கடவுள்.
16. கடன். (உ-ம்.) (கு. நிகண். கக. நகரவெ. கக.)
17. காலவிரைவு. 18. குழியிறை. (உ-ம்.) “அர
சனுக்கு இறைப் பொருள் ஆறிலொன்றாயிற்
று” (வள். சக. உரை.) 19. கை. (சிந்தா. கார்
தரு. கசச.) [ஆகுபெயர்.] 20. கையிலணியுந்
தொடி. (உ-ம்.) “வீங்கிறைவெக்கொளவீழ்நற்
புணர்ந்தவர்” (மருதக்கலி. சகச.) [ஆகுபெயர்.]
21. கையிறை. (உ-ம்.) (கு. நிகண். கக. நகர
வெ. கக.) 22. கைவிரல். (உ-ம்.) “இறைநில
மெழுதுமுன்” (கந்தபு. அவையட. க.) 23. சந்
து. (உ-ம்.) “வணங்கிறைப்பிணத்தோள்” (ம
துரைக்கா. சசச.) 24. சந்தையுடைய முன்கை.
(உ-ம்.) “வணங்கிறைப்பிணத்தோள்” (புறநா.
கஉ.) 25. சிவன். (உ-ம்.) “அவனோதானேயா
கியவந்நெறியேகளுகியிறைப்பணிந்த” (சிவஞா
ந. போ. க0.) 26. சிறுமை. 27. தங்கல். (உ-ம்.)
“வண்டிறைக்கொண்ட கமழ்ப்பும்பொய்கை” (மது
ரைக்கா. உருக.) 28. தலை. (உ-ம்.) (கு. நிகண்.
கக. நகரவெ. கக.) 29. தலைமையானது. (உ-ம்.)
“படைக்கலத்திறையையிந்தான்” (கந்தபு. குமா
ரபுரி. எரு.) 30. நடுவுநின்றல், நீதி செய்தல்.
(உ-ம்.) “ஓர்ந்துகண்ணோடாதிறைப்புரிந்து” (வ
ள். ருசச.) [இறைமை - இறையென நின்றது.
நடுநின்றல் இறைக்கியல்பாதவின் இறையென

ருள்.] 31. நீர்முதலியன இறைத்தல். (உ-ம்.) “இறைத்தொறுமுறுங்கினறு” (ப.மொ. சுரு.) 32. தூப்பம். 33. நோய். 34. பிரமன். 35. பெருமை. 36. மறமோழி. (உ-ம்.) “வினாவிறை” (நன். பொது. உச.) 37. மாமரம். 38. முன்கை. (உ-ம்.) “வணங்கிறைவிரையூர்” (பாஸ்க் கவி. கசு.) 39. மூத்தோன். 40. வசித்தல். “உடன்றிறை கொள்புள்ளொடு விலங்கலறி யோட” (திருவி. மாயப். அ.) 41. வருத்தம். (உ-ம்.) (வள். அசுஎ.) 42. விட்டினு. 43. விடை. 44. வீட்டிறப்பு. (உ-ம்.) “தாழைமுடித்து த்தருப்பைவேய்ந்த-குறியிறைக்குரம்பை” (பெருமா. உசுசு). [குறியிறை - குறிய இறப்பு.] 45. வேற்றரசர்கொடுக்குந்திறை. (உ-ம்.) “எத்திசைநிதியுமிறைகொண்டு” (சிந்தா. கசு. கக.)

இறைக்கள்ளன்—இறைப்பிளவை.

இறைக்குத்தல்—கணபுரட்சியற்றாற்றல்.

இறைக்குத்து—சாகுந்தருணத்தில் கணகுழி விழுதல்.

இறைகீழுவோய்—இறைவனுதமற்றன்மையையுடையாய். (பதிற்றுப்ப.)

இறைகுத்தல்—விரலிறையாலளவிடல்.

இறைகூடல்—அரசாளநதல். (உ-ம்.) “சூரும் பேனுமிருந்திறைகூட” (பொருச. எக.)

இறைகூடை—பூட்டை. (இறைகூடை.)

இறைகூடல்—தங்குதல். (ஐங்குறு.)

இறைகொள்நுதல்—தங்குதல். (உ-ம்.) “தேனிறைகொள்ளுமிறும்பல்யானை” (புறநா. கள்.)

இறைகொளல்—தங்குதல். (உ-ம்.) “இறை கொளில்விடைத் தெய்வதம்” (கந்தபு. நளிபுரு. எள்.)

இறைச்சி—1. நோயம். (உ-ம்.) “வீழ்நர்க்கிறைச்சியாய்” (கலி. அ.) 2. மாமிசம். (உ-ம்.) (பிங்கல. உருசக.)

இறைச்சிப்பொருள்—1. (அகப்பொருள்) கருப்பொருளினுள்ளே தோன்றும் பொருள்; “அஃது அங்கியற்பொருள், திணைநிலைப்பொருள், வன்புலப்பொதுப்பொருள், மென்புலப்பொதுப்பொருள், பெருமைப்பொதுப்பொருள்; விருந்துப் பொதுப்பொருள். என ஆறு என்பர். அவற்றுள், அங்கியற்பொருளாவது: அந்நிலத்திற்கு அங்கமாய்ப்பொருள். அவையாவன: குறிஞ்சிநிலத்துச் சந்தரம், பொன், வெள்ளி முதலியனவும், நெய்தனிலத்து உப்பு, இப்பி, கந்து, அலவன், விலைமுதலியனவும், பாலைநிலத்துச்சீழ்க்கு, நாய், குருவி, சிள்வீடு, அறுபுள்ளி, கோம்பி முத

லியனவும், மருதநிலத்துக் கரும்பு, வாழை, தெங்கு முதலியனவும், முல்லைநிலத்துப்பூவை, பூஞ்சை, தும்பி, காவிரை, கார்போகி முதலியனவுமாம். திணைநிலைப்பொருள்; அஃவ்வநிலத்திற்குரிய ஒழுக்கநிலையின்பொருள். வன்புலப்பொதுப்பொருள்; அவை: ஆர், புன்கை; அரசு, கிள்ளிஞ்சிவ், கீரரை, பருத்தி, கரும்பு முதலாயின. மென்புலப் பொதுப்பொருள்; அவை: கீரை, வழுவூர், கிடை, சண்ப்பு, வேரி, தணக்கந்தம், மருதம் முதலாயின. பெருமைப் பொதுப்பொருள்; அவை: தாளி, பூவல், காவல், கழஞ்சு, வேலி, மாறு, பதடி, சோரை, குரை, சரை, கரும்பு, வண்டு, துவரை, அத்தி, ஐம்பெருமுதிறை முதலாயின. விருந்துப் பொதுப்பொருள்; ஒருதிணைக்குரியன மற்றொருதிணையைச் சேர்ந்திருப்பது” (தொல். பொருளதி. உக.) (வீரசோ. பொருட். இ. உரை.) “கருப்பொருட் பிறக்குமிறைச்சிப்பொருளை” என்பது (நம்பிய கப்பொருள். ஒழிபி. கக.) 2. தருக்கசாதகிரத்தொன்றம். 3. அகத்திணைக்குரிய தெய்வமுதலாகிய பொருளின்கண்ணே பிறத்தல். 4. புறத்தேசொல்லுக்குறிப்பப்பொருள்.

இறைச்சிப்போர்—உடம்பு. (சிந்தா.)

இறைஞ்சல்—1. குளித்தல். 2. குளித்தல். (உ-ம்.) “இருந்திரளிறைஞ்ச” (திருவாளைக்கா. திருகாட்டி. இ.)

இறைஞ்சல்— } பகைவர்.
இறைஞ்சார்— }

இறைஞ்சி—1. மரவுரி. (கு.நிகண். எ: எசு.) 2. வணங்கியென்பபொருள்படும் ஒருவினையெச்சம். (உ-ம்.) “இறைவிதன்மலரடியிறைஞ்சியேத்தவாம்” (கந்தபு. கடவுள்வாய். எ.)

இறைஞ்சிய—தாழ்த்த. (உ-ம்.) “குலையிறைஞ்சிகொட்டாழை” (புறநா. கள்.)

இறைஞ்சு—இறைஞ்சுசென்னேவலும், தெரிநிலைவினைப்பகுதியும். (உ-ம்.) “குருவாதிமவுருவையுந் தாழ்த்திறைஞ்சு” (வைராக்க. சத.சுஎ.) [வவிலே வந்தது.]

இறைஞ்சுதல்—1. குளித்தல். 2. படித்தல். (உ-ம்.) “புணமுழுதிறைஞ்சுங்கோட்டு” (சிந்தா. கசு. கஉ.) 3. வணங்குதல். (உ-ம்.) “இடருமுத்திறைஞ்சியேத்தலும்” (இராமா. திருவவதார. உ.)

இறைஞ்ஞாநம்—சிவஞ்ஞாநம். (உ-ம்.) “ஏதெரு மலர்க்குமுலார்முலைத்தலைக்கே யிடைக்கேயெறி விழியின்படுகடைக்கேகிட்டு மிறைஞ்ஞாநம்—கடமவர்” (சி. கி. க: இ.)

இறைத்தல்—1. கிணறுமுதலிய நீர்நிலை

எரிலிருந்து நீரையள்ளிப்புறத்தேபோகவிடுதல். (உ-ம்.) “நெல்லுக்கிறைப்பதே நீரன் றிக்காட்டு முளி - புல்லுக்கிறைப்பாரோபோய்” (நன்னெ றி. ௩௬.) 2. நீரைச்சொரிதல். (உ-ம்.) “இரங்கி யேயிருவிழிகளேரிற்றைப்ப” (தாயு. சுகவாரி. ச.) 3. நீரையள்ளிப்புறம்பேபோகவிடுதல். (உ-ம்.) “என்னுந்தண்ணீரு நாளை யாருனக்கிறைக்கப் போறார்” [வழி.] 4. மிகக்கொடுத்தல்.

இறைதல்—சிதறுதல், சிந்தல். (உ-ம்.) “வீனா முத்திறையவெற்றும்—பின்னலுறுவெண்டுகரை பிறங்குகடனுப்பன்” (குத. திருமான்முதலிய தேவர்கள். உ.)

இறைநீரில்—அரசர் திதிற்றல்.

இறைப்பாரம்—பல்லுயிரைக்காக்கின்றபா ரம். (சிந்தா.)

இறைப்பிளவை—கையிறையிலேவருமொ ருபெரும்புண்.

இறைப்பு—நீரிறைக்கை.

இறைபயப்பது — நேரே விடையாகாது விடைப் பொருள் கொள்ளக் கிடக்குங் கூற்று; அது: “சாத்தா இது செய்வாயோ” என்றவழி நீ செய்யுன வலாயும், செய்வேனோ என வினவாயும், உடம்பு நொந்ததென உற்றதுரை த்தலாயும், உடம்புநோம் என உறுவது கூறலா யும், மற்றையது செய்வேனென இன்மொழி யாயும் வரும்” (நன். ௩௮௬. உரை.) [இறை - விடைய.]

இறைபுரீதல் — 1. அரசாட்சிசெய்தல். 2. நீதிசெலுத்துதல்.

இறைமகள் — அரசனது புத்திரி. (உ-ம்.) “இருந்தருண்மப்பினென்னுவிற்றைமகட்கெந்தை சொற்றான்” (கந்தபு. வன். ௧௭௮.)

இறைமகள்—1. அரசன். (உ-ம்.) “பெற்ற பினிறைமகன்பெண்மகாரெமக் - குற்றிலரென னினைந்து” (பிரமோத். சோமனாசுவ. ௧௫.) 2. அரசனது புத்திரன். 3. கந்தசுவாமி. 4. வீரபா யர். [இறை - அரசன், சிவன்.]

இறைமரம்—1. இறைமை மரம். 2. ஏற்ற மரம். 3. நீரிறைக்கு மரப்பத்தல்.

இறைமாட்சி — 1. அரசனது நற்குண நற் செய்கைகள். (உ-ம்.) (வன். அதிகார. ௩௬.) 2. அரசாட்சிக்குரியமகத்துவம். (உ-ம்.) “சீரிறை மாட்சி செலுத்தியமந்தான்” (கந்தபு. தெய்வ யாணை. சஅ.)

இறைமாண்டாரீ—அரசர். [இறைமாட்சியு டையாரென்றபடி.]

இறைமை—1. அரசியல். (உ-ம்.) “அந்தத் குணபாண்டியற்குத்தன்னிறைமை முழுதுயிர்

தான்” (திருவிளை. அங்கம். உஎ.) 2. இராச்சி யமுறை, தலைமைப்பாடு. (உ-ம்.) “இறைமையி ல்லோர்க்கு மிழிருலத்தோர்க்கும்” (அகப்பொ ருள். ஒழிபி. ௩௩.) 3. கடவுட்டன்மை. (உ-ம்.) “அவனது இறைமைக்கு இழுக்காய் முடியும்” (சி.சி. அ: ௩௮. சுப்பிர.)

இறைமையாட்டி—1. அரசி. 2. தலைவி.

இறைமொழி—உத்தரம். (உ-ம்.) “சுறிலான ன்பர்கேட்கவிறைமொழிகொடுத்து” (திருவிளை மண். ௧௧௨.)

இறையணி—ஓரலங்காரம்; அஃது: ஒரு கருத் தையுட்கொண்டவிடையிருப்பது. (உ-ம்.) “கரு த்தொன் றினைமறைவாயுட்கொளுமவிடைகாட் டலினை” என்பதனாற் காண்க. (குலல. அ௩.)

இறையவன்—கடவுள். (உ-ம்.) “கறைமிட் ற்றிறையவன்மருங்காக” (கந்தபு. மோக. ௩.)

இறையரு — தலைச்சங்கப்புலவருளொரு வர்; அவர், ஓரகப்பொருளிலக்கணஞ்செய்தவர்.

இறையருகப்பொருள்—மதுரைச்சோம சுந்தரக்கடவுளின் கூறாகிய இறையருருளிய ஓரிலக்கணதூல். இது. களவியலென்றும் பெ யாப்பெறும். இதனுரையாசிரியர் மதுரைக்கண க்காயனார்க்குநர் நக்கீரனர்.

இறையால்—முக்கால்புறாவுக்குச்சரியாக முன் இலங்கையிலே வழங்கிவந்த ஒருநாணய ம். [இறைசால் என்றும் வழங்கப்பட்டது.]

இறையான்—சிவன். (உ-ம்.) “இறையா ன்மகிழ்சைபாடினனெல்லாகிகரில்லான்” (பெ ரியபு. தடுத்தாட். எரு.)

இறையீல்—1. இறையீருதவன். 2. சர்வமா ரியம். (உ-ம்.) “எம்மையொப்பவர்க்கு முத்தியி றையீலியாகவிட்ட - மும்மைநற்பதிகடம்மின்” (கோயிப்பு. இரணியவன்ம. சுஎ.)

இறையீலீதலம்—சருவமாரியம். (சிந்தா.)

இறையோன்—1. அரசன். (உ-ம்.) “நேர் ந்துதனரினின்ருளிருதர்க்கிறையோனே” (கந்த பு. அசுரர்யாக. ௧௧௨.) 2. கடவுள். 3. சிவன். (உ-ம்.) “இரக்கம்” பார். 4. தலைவன். (உ-ம்.) “இறையோன்முதலாவேனைவருங்கேட்ப” (அ கப்பொருள். ஒழிபி. ௧௭.)

இறைவாமலர்—கொன்றைமலர். அஃது: “இறைவர்தன்மலரினோடறுகுசாத்தி” (பா ரத. அருச்சுநன்நவ. ௧௧௪.) என்பதனாற்பெற ப்படும். [இறைவர்—சிவன்.]

இறைவரை—கணப்பொழுது. (உ-ம்.) “ஐய நிந்திதோரிறைவரையாகுமால்” (கந்தபு. மோ க. அ.)

இறைவன்—1. அரசன். (உ-ம்.) “இறை

வன்குலபுடணன்” (திருவிளை. வீளையல். ௨.)
 2. எப்பொருளிலுந் தங்குகிறவன். (உ-ம்.)
 “இறைவன் குரவ எயிலுருனென்க்கோன்”
 (சிவப். நாடுகாண். ௧௮௪.) 3. கடவுள். (உ-ம்.)
 “மற்றவிறைவன் மலரடி யிறைவன்கி” (பாரத.
 இராசசூய. ௧௪௫.) 4. குரு. 5. சிவன். 6. சிவ
 னார்வேம்பு. 7. தலைவன். 8. பரமகர்த்தா; அவர்
 சர்வஞ்ஞத்துவத்தையும், சர்வகர்த்திருத்துவத்
 தையும், சர்வாறுக்கிரகத்தையும் பிறரொருவ
 ராலே பெறுதலின்றித் தமக்கியல்பாகவுடைய
 வர். (உ-ம்.) “இறைவனுவான் ஞானமெல்லாமெ
 ல்லாமுதன்மை யறுக்கிரகமெல்லா மியல்புடை
 யான்” (சி. சி. அ. ௧௭.) 9. பிதா. 10. பிரமன்.
 11. மூத்தோன். 12. விட்டுணுவின்வதாரமாயுள்ள
 கண்ணபிரான். (உ-ம்.) “இறைவனெ
 றிற்கிரமணிகளமுத்தியதவிரிஞ்சுத்தலும்” (பா
 ரத. திருட்டி. ௧௧௧.)

இறைவன் வேம்பு—சிவனார் வேம்பு.

இறைவி — 1. அன்னை. 2. இராசரத்தி. 3. குருவின்மனைவி. 4. தலைவி. (உ-ம்.) “இறைவி
 யும்பிரியினுய்யான்” (கந்தபு. வன். ௧௬௨.) 5.
 பார்வதிதேவி. (உ-ம்.) “அறுவகை நெறிகளும்
 பிறவுமாகிய-விறைவிதன் மலரடி யிறைஞ்சி
 யேத்துவாம்” (கந்தபு. கடவுள்வாழ். ௭.) 6. ம
 னைவி.

இறைவை—1. இறைகூடை. (உ-ம்.) “இ
 றைவைகொளுங்குவல்” (திருப்பு. ௩௨௨.) 2.
 ஏணி. (உ-ம்.) “ஏறுதற்கமைத்த தோற்றத்தி
 றைவையினின்றவன்றே” (இரகு. யாக. ௧௦௪.)
 3. தூற்றுக்கூடை. 4. நீரிடைக்கும் மரப்பத்தல்.

இன்—1. இப்பொழுது. (உ-ம்.) “இன்னே”
 பார். 2. இறந்த காலப் பொருளிலே வரும் ஓர்
 இடைநிலை; இது: குற்றியலுகரவீரகிய வினைப்
 பகுதிகளோடு சேர்ந்தும், வகர உகரம் இயல்பு
 ருக்கரும் வினைப்பகுதிகளைச் சேர்ந்தும், ஞ ண
 ந ம ன ர ல வ ன ஆகிய ஒற்றுக்களிறுதியாகிய
 வினைப்பகுதிகள் உகரச்சாரியை பெற்று வருவ
 வைற்றைச் சேர்ந்தும் வரும். உகரச்சாரியை
 பெற்று வருவன என இங்கே சொல்லப்பட்டன,
 பகுதியோடு தல் விருதி சேர்ந்து தொழிற்பெய
 ராரும்போது உகரச்சாரியை பெற்றன்றி யங்
 வனமாகாத பகுதிகளேயாம். (உ-ம்.) “நீடினான்,
 தழுவினான், உரிஞினான்” 3. இனிமையென்ப
 தன் விகாரமாய் இனிமையான எனப் பொருள்
 பட்டுமிற்கும் ஒருபண்புப்பெயர். (உ-ம்.) “இன்
 னமுதுகளிபாகு கற்கணடு சேனிகேன்” (தாயு.
 சுவாரி. ௧.) 4. (இலக்கணம்) ஐந்தாம் வேற்று
 மையுருபுகளிலொன்று; அது: நீக்கம், ஒப்பு,
 எல்லை, ஏது ஆகிய பொருள்களிலொன்றைத்

கருதும். (உ-ம்.) “ஐந்தாவது நுரில்லுமின்னு-
 நீங்கலொப்பெல்லையேதுப்பொருளே” (நன்.
 பெயரிய. ௪௨.) [வரையின்வழிருவி, பாலிடு,
 வெளிது தேக்கு, கருஜிமிந்நிழக்குச்சோணை
 கோட்டிஞாழி கொடிஞ்சி நெடுந்தேர் என்பன
 முறையே நீக்கம், ஒப்பு, எல்லை, ஏது ஆகிய
 பொருள்களைக் கருதினமை காண்க.] 5. ஒரு
 பொதுச்சாரியை; அஃது: ஒருபதம் விருதியோடு
 அல்லது பதத்தோடு அல்லது உருபோடு புண
 ருமிடத்து வருவது. (உ-ம்.) “கச்சின்” “வண்
 டின்கால்” “மேலயினை”

இன்கண்—1. இன்பம். (உ-ம்.) “இன்கண்
 ணுடைத்தவர் பார்வல்” (வன். ௧௬௨.) 2. கண்
 ணோட்டம். (உ-ம்.) “இன்கணில்லாதான்பாரி”
 (அரிச்ச. மயாந. ௩.)

இன் சுபம்—இராசசுபை.

இன்சொல்—அன்புடைமையை வெளிப்ப
 டித்துஞ்சொல். (உ-ம்.) “இன்சொலினி தீன்ற
 ல்காண்பான்” (வன். ௧௬.)

இன்சொலுவமை — உவமையலங்காரத்தி
 னொருவகை; அஃது: உவமையத்தினும் உவமா
 னத்துக்கு ஒருமிருதினை நக்கடி உவமித்து
 இன்ன மிகுதியையுடைத்தேனும் ஒப்பதன்றி
 மேற்பட்டதன்றென்பது (வறு.) “மானவியி
 தாங்குமட்கொடியேநிவதன-மான்முழுதுந்
 தாங்கிவருமதிய - மாளு - முற்றிமை நல்லாய்
 முகமொப்ப தன்றியே - மற்றயர்ச்சி யுண்டோ
 மதிக்கு” (தண்டி. பொருளணி. ௩௦.)

இன்பக்கவிகை—தேவன். (சிந்தா)

இன்பக்கொழு—காமமல்ல. (சிந்தா.)

இன்பசந்தி—சிவசத்தி நான்னனுளொன்று
 கிய உமை. (உ-ம்.) “சிவபெருமானுடைய அரு
 ட்சத்தியென்பபெம் இன்பசத்தியுமையென்று
 ம” (கந்தபு. நவ. ௪௩.)

இன்பம்—1. அகமகிழ்ச்சி. (உ-ம்.) “ஆய்ந்
 தபூவருமயிடையின்பமுற்றமர்ந்தார்” (சேது
 பு. பராவச. ௪௫.) 2. ஆந்தம். (உ-ம்.) “இன்
 பகட்டவிற்புருந்திவான்” (தாயு. சொல்லந்
 கரி. ௪.) 3. இனிமை. (உ-ம்.) “கண்டெண்டா
 க்கக்கின்பத்து” (மதுரை. ௧௪) 4. சிறிந்
 பம். (உ-ம்.) “துச்சாரிண்கண்ட-வின்பமென
 க்கெனத்தாநகது” (நாலடி. பிற்றமனை. ௪.)
 5. நவரசத்துளொன்று. 6. நாவகைதூற்ப
 யன்களுளொன்று. (உ-ம்.) “அறம்பொருளி
 ன்பம் வீட்டைத் தூறற்பயனே” (நன். பொது
 ப். ௧௦.) 7. பெரியோரியல்பினொன்று. 8. போ
 கத்துப்பயித்தோன்றுமுனை. (பெரியபு. திரு
 நாட்டி. ௩௬. உரை.) 9. வைதருப்பநெறியில்
 சொல்லிஞ்சுவைபட்டதொடித்தலும், பொரு

எரினாச்சுவையடத்தொடுத்தலும், (உ-ம்.) “சொல்லினும் பொருளினுஞ்சுவையடலின்பம்” (தண்டி. கஅ.)

இன்பா—இன்பங்கொடுப்போர், (உ-ம்.) “இமையோர்கடமக்கலாமின்பராசி” (தேவார. அன்னியு. நு. திருநாவு.)

இன்பவணி—முயற்சியின்றித்தான் கருதிய காரியம் முற்றுப்பெறுவதைக் கூறுவது. “முயலுகையின் நியவாவியகாரியமுற்றுதுதம்—கியலும்பெயரின்பமேயாம்” என்னுங்குலவ. சுஎ—ஆற்றப்பெடும்.

இன்பன்—1. கணவன். 2. இன்பத்தை யுடையவன்.

இன்பு—சுகம், (உ-ம்.) “இன்புநளவாடையழுக்கேறுமெமக்கு” (தாயு. பைங்கிளி. சு.)

இன்புறல்—இன்பம் பொருந்தல்.

இன்புறாஉம்—இன்பத்தை மிகுவிக்கும். (உ-ம்.) “இன்புறாஉமின்சொலவர்க்கு” (வள். சுச.) உறாஉம் என்பது உறுவிக்குமென்னும் பிறவினப்பெயரெச்சத்தின் விகாரம்.]

இன்புறல்—இன்புற. (உ-ம்.) “கவிர்பரியன்புறல்” (தைல. தைலவ. ௧௦௩) 2. சாயவேர்.

இன்புறவேர்—ஒருமருந்துச்சரக்கு. (உ-ம்.) “சீரகமின்புறவேர் தேசாவரந்தவளவீருளிகாட்டுள்ளி” (தைல. தைலவ. ௧௩௩.)

இன்மை—1. இல்லாமை. (உ-ம்.) “துளியின்மை ஞாலத்திற்கென்று” (வள். குடு. ௩). 2. உடைமைக்கு மறுதலை. (சுந்தர. 3). வறுமை. (உ-ம்.) “இன்மையின்னினுத்தியியாதெனின்” (வள். ௧௦௪௧.)

இன்மைவழக்கீத—அறுவகைவழக்கினுடொன்று. (மணிமே.)

இன்மைநலிந்தி—இன்மைநலிந்தியணி.

இன்மைநலிந்தியணி—ஓர் அலங்காரம்; அது: யாதேனும் ஒன்றின்மையால் உடமேயத்துக்கு உயர்வேனுந்தாழ்வேனுத் தோன்றச்சொல்லுதல். (குலவ. ௨௨-வது.) “மன்னவனின்னவையகோளறவேளா—நிலையடையாமையின்மிக்கொளியாம்” என்பது உயர்வுக்கும், “கல்வியுயர்—வதுதானெனினும் வணக்கநியமருவிலதேல்—அதுமேலென்று” என்பது தாழ்வுக்கும் வரவாறுக்கொள்க.

இன்றி—இல்லாமல் எனப் பொருள்படும் ஒரு குறிப்புவினையெச்சம். (உ-ம்.) “சாதகமின்றியொன்றைச் சாதிப்பாருலகிலில்லை” (கைவல். தத்துவவிளக். ௧௧.)

இன்றியமையாமை—தான் இல்லாமலின்றியாமமை. (உ-ம்.) “மங்கலமாகியின்றியமையாது” (நன். பொதுப்பா. ௩௦.)

இன்று—1. அசைச்சொல். 2. இந்த நாள். (உ-ம்.) “இன்றுமகவான் மகனாய்க்கிட நினைந்தான்” (கந்தபு. தெய்வயானை. ௨௨௩). 3. இப்பொழுது. (உ-ம்.) “இன்று நோக்குரைநடக்கு மியல்பிலோர்க்கு” (சிவப. க: ௨). 4. இல்லையெனப் பொருள்பட்டு அஃறிணை ஒன்றன்பாலிலேவரும் ஒரு குறிப்பு வினையுற்றுச்சொல். (உ-ம்.) “பொருட்குப்பொருடரியினது வரம்பின்றே” (தொல். சொல். ௩௧௧). 5. இன்றியென்பதன் விகாரமாய்வந்து இல்லாமல் எனப் பொருள்படும் ஒரு குறிப்புவினையெச்சம். (உ-ம்.) “விண்ணின்று பொய்ப்பின்” (வள். ௧௩.).

இன்றேல்—இல்லையேல்.

இன்றை—இந்தநாள். (உ-ம்.) “அன்றுமுதலின்றைவரை” (தாயு. ஆகார. ௩௦.) [இன்று என்னுஞ்சொல் ஐகாரச் சாரியையேற்று நின்றது.]

இன்றைக்கு—இந்தநாளுக்கு. (உ-ம்.) “இருமடங்கு” பார்.

இன்றைத்தீநம் — } இன்றைத்தீநம்.
இன்றையத்தீநம் — }
இன்றையத்தீநம் — }

இன்றேடை—இனியகோவை. (புறப்பொ.)

இன்ன—1. இத்தன்மையான. 2. இத்தன்மையுடையன. (உ-ம்.) “இன்னவாகிய பலவளனுண்டு” (கந்தபு. தவங்காண். ௧௩). 3. இந்த. (உ-ம்.) “இன்னதன்மைகளியல்” (கந்தபு. தெய்வயானை. ௨௦௦). 4. உவமையுருபாக அருகிவரும் ஒரு பெயரெச்சக்குறிப்பு. (நன். பொதுவி. ௧௧.)

இன்னகையாயம்—இயலிசை நாடகத்தாலும் இனிய மொழிகளாலும் இனிய மகிழ்ச்சியைச்செய்யுந்திரள். (சிவபாண. ௨௨௦. உரை.)

இன்னணம்—இத்தன்மை. (உ-ம்.) “இன்னணம்வளருங்கால” (பாரத. சம்பவ. ௧௧௧.) [இவ்வண்ணமென்பதன் மறுஉவென்பார்.]

இன்னதல்லகிதுவேனமொழிதல்—தந்திரயுத்தி முடிபத்திரண்டனுடொன்று; அது: சந்தேகிக்க நின்றவிடத்து இப்படிப்பட்ட தல்லாதது இதுவேனச் சொல்லுதல். (நன். பொதுவி. ௧௪.)

இன்னது—1. இது. (உ-ம்.) “இன்னது கேண்மெனவிசைத்தன் மேயினுள்” (கந்தபு. அசுரர்யாக. ௧). 2. இத்தன்மையையுடையது. (உ-ம்.) “எந்தைதானின்னனென்று மின்னதா மின்னதாதி—வந்திடானென்றுஞ்சொல்ல” (சி. ௧. ௧: ௪௪.)

இன்னம்—1. இத்தன்மையை யுடையேம்.

(சிந்தா.) 2. இனிமேலும். (உ-ம்.) “இன்னம்-பிறவியும்வேண்டும்” (தாயு. சிவன் எ.)

இன்னமும்— இன்னும். (உ-ம்.) “இன்னமும் வந்திலன் வருந்தியின் ததாய்” (கந்தபு. சூரனமைச்சி. கருஅ.)

இன்னர்— இத்தன்மையர். (உ-ம்.) “இன்னரைநோக்கியெங்கோன்” (காஞ்சிபு. தக்கீச. சு0.)

இன்னல்—1. குற்றம். (உ-ம்.) “ஆராமை” பார். 2. தீமை. (உ-ம்.) “இரங்கல்” பார். 3. துன்பம். (உ-ம்.) “இன்னநீர்தருபோகமதாற்றினரிருந்தார்” (கந்தபு. தெய்வயானை. உசுஅ.)

இன்னலம்—இனியநலம்.

இன்னவர்— இவர். (உ-ம்.) “இன்னவர்கேசைவெள்ளத்தியாரையென் நறிகதென்றான்” (திருவீரோ. மெய்க்கா. கூரு.)

இன்னவன்— இப்படிப்பட்டவன். (உ-ம்.) “இன்னவன் நனையெடுத்தியேல்” (கந்தபு. தாரகன்வதை. ரு.)

இன்னவை— இவை. (உ-ம்.) “அசரீரிபின் னுமின்னவையுரைத்ததம்மா” (பாரத. நிவாத. கூஉ.)

இன்னன்— இப்படிப்பட்டவன். (உ-ம்.) “இன்னது” பார். [இ-பகுதி. அன்-ஒருவிகுதி.]

இன்னன்— 1. இவைகள். (உ-ம்.) “ஏதமின்னனவின்னன்” (சிந்தா. ககச. உருக.) 2. இவைபோன்றன.

இன்னு— 1. ஆகாமை. 2. இகம்ச்சி. 3. கீழ்மை. 4. தீமை. (உ-ம்.) “இன்னுசெய்தாரையொறுத்தல்” (வள். கூகச.) 5. துன்பம். (உ-ம்.) “இன்னுவாகப்பிறர்மண்கொண்டு” (புறநா. கஉ.) 6. வெறுப்பு. [இன்-இனிமை. ஆ-எதிர்மறை.]

இன்னுத— 1. தீமை. 2. துன்பம். (உ-ம்.) “இன்னுத்கெழுந்திருப்பார்” (நாலடி. இளமைரி. க.)

இன்னுச்சோல்— 1. இழிசோல். 2. கடுஞ்சோல். (உ-ம்.) “அழுக்காறவாவெகுளியின் னுச்சொன்றானும்” (வள். கூரு.)

இன்னுத— 1. துன்பஞ்செய்வன். (உ-ம்.) “இன்னுதசெய்தபின்” (வள். கூகக.) 2. துன்பத்தை விளக்கின்ற என்பொருள்படும் ஒரு குறிப்புவினைப்பெயரரச்சம்.

இன்னுதது— 1. தீதாதனது. (உ-ம்.) “மரணத்தின் பாத்திரமாவாண்போலவின்னாத்திலிலை” (நூரநலா. வைராக். கூக.) 2. துன்பஞ்செய்வது. (உ-ம்.) “இன்னமையினின்றுத்தியாதென்ன” (வள். க0சக.)

இன்னுதார்— பதைவர். (நீதிநெறி. ருக.)

இன்னுதா— தீது.

இன்னுதாற்பது—கெடுதியைவிவரிக்கும் நார்பது பாட்டுள்ள ஒருதால்.

இன்னுழகம்— சந்தோஷமில்லாத முகம். (வள். ருசுரு.)

இன்னுமை— 1. இனியதாகாமை. 2. தவறு. 3. தீமை. 4. துயரம். 5. துன்பம். (உ-ம்.) “இன்னுமையின்பெனக்கொளின்” (வள். கூக0.) 6. வேண்டாமை.

இன்னுமொழி—அலர்மொழி. (உ-ம்.) “இன்னுமொழிநாடங்கொழிந்தது” (வாண. கூகரு.)

இன்னுர்— 1. இத்தன்மையர். (உ-ம்.) “இன்னுர்க்கின்னதியைக்கவென்று” (இலக்கணவி. கூஅக.) 2. பதைவர்.

இன்னுலை—இலைக்கள்ளிமரம்.

இன்னுவறிவு— தீங்குபடக்குமறிவு. (உ-ம்.) “இகன்மேவ - வின்னுவறிவினவர்” (வள். அருள.)

இன்னுன்— 1. இத்தன்மையன். 2. துன்பத்தைச்செய்பவன். (ஐங்குறு.) 3. பதைவன்.

இன்னிசை— 1. இராகம். 2. இன்பமான வேளாசை. 3. எழு நரம்புள்ள வீணை.

இன்னிசைக்கல்ப்பா — கலிப்பாவுளொன்று.

இன்னிசைக்காரர்— } பாணர்.
இன்னிசைக்காரர்— }

இன்னிசைச்சிந்தியல்வேண்பா— ஒருவகை வெண்பா; அஃது: இன்னிசைவெண்பாப்போலத் தனிச்சொற்பெருது நடந்து மூன்றடியாவருவது. “சுரையாழவம்மிமிதப்பவரையினையாழைக்குந்துமுயற்குநிலையென்ப காண்க நாடன்குனை” என்பதிற்போல. இது: “நேரிசையின்னிசைபோல நடந்தடிமூன்றின்வந்தா-னேரிசையின்னிசைச்சிந்தியலாகும்” என்பதறற்பெறப்படும். (யாப். காரிகை. செய்யுளிய. ரு.)

இன்னிசைவெண்பா — வெண்பா வகையுளொன்று; அஃது: ஒருவிகற்பத்தாலேனும் பல விகற்பத்தாலேனும் நான்கடியாய்த்தனிச்சொல்லின் நிறுவது. (வ-து.) “வைகலும் வைகலவர்க்கண்டமஃதுணரார் - வைகலும் வைகலை வைகுமென்றென்புறுவர் - வைகலும் வைகற்றம்வாழ் நான்குமே வைகுதல் - வைகலை வைத்துணரார்” “கடற்குடம்போழுவர் கலவர்ப்படைக்குட்டம்- பாய்மாவுடையானுடைக்கிற்குத் தோயில்-தவக்குட்டம் தன்னுடையா னீந்தும்வைக்குட்டம் - சுற்றுகடந்துவிடும்” இவை முறையே ஒரு விகற்பத்தானும் பல விகற்பத்தானும் வந்தன. அன்றியும் இரண்டாமடியினின்று தனிச்

சீர்பெற்று மூன்று விகற்பத்தான் வருவனவும், மூன்றாமடியினிது தனிச்சொற்பெற்று இரு விகற்பத்தான் வருவனவும், தனிச்சொல்லின் நிப்பலவிகற்பமாகி அடிதோறும் ஒருஉத்தொடைபெற்று வருவனவும், பிறவாற்றானும் நேரிசைவெண்பாவின் சிறிதுபிறழ்ந்து நான்கடியாய் வருவனவும் இன்னிசைவெண்பா எனப்படும். (காரிகை. செய்யுளி. ச.) [பாடுவோர் வருத்தமின்றிச்செய்தற்குநேரான இசையையுடைய வெண்பா என்பது கருத்துப்போலும்.]

இன்னிதாய்—இனிதாக. (உ-ம்.) “என்னையின்னிதாயான்முகொண்டவா” (திருவாச. திருச்சதக. கூரு.)

இன்னியம்—இன்பமான வாத்தியம்.

இன்னியர்—பாடுவோர்.

இன்னிலை — கிருகத்தாச்சிரமநிலை. (உ-ம்.) “இன்னிலையொழுக்கும்” (திருவி. தடாதகை. ருக்.) [இல் - நிலை.]

இன்னி—1. இப்பொழுது. (உ-ம்.) “இன்னிளிக்கணம்தொன்றில் - ஒற்றன்முரன் வலியதனைச்சிந்தி” (கந்தபு. அக்கிரிமுகாசரன் வதை. ககௌ.) 2. இன்னினியே செய்க வறவினை. (நாலடி. யாக்கை நிலையமை. க.)

இன்னீர்—இத்தன்மையையுடையீர். (உ-ம்.) “இன்னீராகவினினியவுமுளவோ” (புறநா. இஅ.)

இன்னும்—1. இன்னமும். (உ-ம்.) “இன்னுமோர் குலமுண்டெறிவன்” (கந்தபு. அக்கிரிமுகாசரன்வதை. ககௌ.) 2. இப்பொழுதும். (உ-ம்.) “மிச்சிலுக்கின்னுமிச்சைசெய்ப்பெருமான்” (கல்லாடம். கசு. அகவலுரை.) 3. பின்னும். (சிந்தா.)

இன்னுயிர்—1. இவ்வுயிர். (உ-ம்.) “இன்னுயிரைப் புறத்தகற்றவல்லதான்” (ஞானவா. உத்தாலகன். சஉ.) 2. இனியவுயிர்.

இன்னுழி—இன்னவிடம்.

இன்னே—1. இத்தன்மையே. (உ-ம்.) “விதியார்செய்கையின்னேயோ” (கந்தபு. மார்க்கண்டேய. கௌ.) 2. இப்பொழுதே. (உ-ம்.) “கொடியேனசெய் குற்றமெல்லா - மின்னேதணித்தேவனையான்முகொள்ளுமென்றான்” (கந்தபு. வன். ககஅ.) [இஃது: இனியென்னுமிடைச் சொல்லின்நிரிபு என்பது.] (திருவிளை. நான்மா. உக. உரை.)

இன்னேம் — இத்தன்மையை யுடையேம். (உ-ம்.) “இன்னேமாயினேம்” (புறநா. கசக.)

இன்னோசை—இனியவோசை.

இன்னோர்—இவர். (உ-ம்.) “இன்னோரெவ

ருஞ்சிவனெயென்றிரங்கலோடும்” (கந்தபு. திருக்கல். சக.)

இன்னோர் — இப்படிப்பட்டவன். (உ-ம்.) “இன்னோர்தம்வன்மைக் கிறுதியிலவேனும்” (கந்தபு. அசுரர் யாக. கஅ.)

இன—இன்னவற்றை. (சிந்தா.)

இனக்கட்டு—இனக்கூட்டம்.

இனங்காக்குமேயானே— யானைத்திரட்டுக்குத் தலையானை, யூதநாதன். (சூ. நிகண். ந: சு.)

இனத்தார்—சுற்றத்தார்.

இனத்தீர்ப்புதம்—செந்தாமரை வெண்டாமரைகள். (உ-ம்.) “இனத்தீர்ப்புதமக்கோயிலிருவரும்” (திருவிளை. தடாதகை. சஎ.)

இனநடை—விதம்விதமானநடை. (உ-ம்.) “இதமிசைத்தனமாமெனவே யினநடைநடந்தன்” (திருநா. கருக்.)

இனத்தீரியேறு—இனத்தைமணத்தாற்றை விட்ட ஏறு. (சிந்தா.)

இனம்—1. அரசர்க்குறுதிச்சுற்றம். 2. இன்னம். (உ-ம்.) “நீயினமிருந்தனை” (இராமா. பள்ளி. எஉ.) [இன்னமென்பதன்விசாரம்.] 3. குலம். 4. கூட்டம். 5. சம்பந்தம். 6. சுற்றம். (உ-ம்.) “நங்கனினத்தையுயிருண்ண” (கந்தபு. அக்கிரிமுகாசரன் வதை. உ௦க.) 7. நிரை. (உ-ம்.) “வெள்வாய்க்கழுதைப்புல்லிப்புழி” (புறநா. கரு.) 8. பசுக்கூட்டம். 9. மந்திரிகள. 10. வருக்கம்.

இனமாவை—ஒருவகை மாவை. (சிந்தா.)

இனமொழியிறை—ஐவகைவிடைகளுளொன்று. (உ-ம்.) “இறைப்பயப்பது” பார்.

இனமோனை—ஒரு எழுத்துக்குமோனையாக அவ்வெழுத்தின் இனவெழுத்துவருதல்.

இனல்—இன்னல் என்பதின்னகரத்தொக்க ஒருவிசாரமொழி. (உ-ம்.) “கண்டகமு-பினலுறவே குத்தத்தியற்றி” (சிவதரு. சுவர்க்கநரக. கஎசு.) [இடைக்குறை.]

இனவழி—வமிசபரம்பரை.

இனவெதுகை—ஒரு எழுத்துக்கு இனவெழுத்துக்கள் எதுகையாகவருதல்.

இனவெழுத்து—1. (இலக்கணம்) தானம் முயற்சி, அளவு, பொருள், வடிவு முதலிய ஏதக்களினாலே ஒரு சாதியாய்வரும் எழுத்துக்கள். அவை, உச்சரிக்கப்படுங்கால அளவை ஒருமாதிரியாதல்பற்றி அ இ உ எ ஓ என்னுமெழுத்துக்கள் ஐந்தும் குறிலென ஸ்ரீனமா கவும், இரண்மொத்திரையாதல்பற்றி ஆ ச ஞ எ ஐ ஓ ஔ என்னுமெழுத்துக்களோடும் நெடி. லென ஓரினமாகவும், சுட்டுப்பொருளிலே வருதல்பற்றி அ இ உ என்னும் எழுத்துக்கள்மூன்று

றும் சுட்டெழுத்தென ஓரினமாகவும், வினாப்பொருளிலே வருதல்பற்றி எ ஏ ஆ ஓ யா என்னுமெழுத்துக்கள் ஐந்தும் வினாவெழுத்து என ஓரினமாகவும், மிடற்றைத்தாநமாகக்கொண்டிப்பிற்று தனித்தியங்கு மாற்றலுடைமையால் ஆம் முதல் ஓளகாரமீருகியவெழுத்துக்கள் பன்னிரண்டும் உயிரெழுத்தென ஓரினமாகவும், உச்சரிக்கப்படுங் காலானவை அரைமாத் திரையாதல்பற்றியும், புள்ளிவடிவுடைமைபற்றியும், உயிரெழுத்தோடு கூடியல்லது இயங்கு மாற்றலின்மைபற்றியும், கம்முதல் னவ்வீருகிய எழுத்துக்கள் பதினெட்டும் மெய்யெழுத்தென ஓரினமாகவும், உரத்தைத்தாநமாகக்கொண்டு பிறத்தல்பற்றி கசடதபற என்னும் எழுத்துக்கள் ஆறும் வன்கணம் என ஓரினமாகவும், மூக்கைத் தாநமாகக்கொண்டு பிறத்தல்பற்றி ற ரு ண ந ம ன என்னும் எழுத்துக்கள் ஆறும் மென்கணமென ஓரினமாகவும், மிடற்றைத்தாநமாகக்கொண்டு பிறத்தல்பற்றிய ர ல வ மு ள என்னும் எழுத்துக்கள் ஆறும் இடைக்கணமென ஓரினமாகவுந் தொள்ளப்படும். (நன். எழுத். எஉ, எரு.) 2. முயற்சுவகையால் ஒன்றற்கொன்று இனமாகிய எழுத்துக்கள். “ஐ ஓன இ உச்செரியமுதலெழுத்திவ்விரண்டோரினமாய் வரன்முறையே” (நன். எழுத். கக.) என்பதிற்காண்க.

இனன்—சுற்றம். (உ-ம்.) “குணனுந் குடிமைபுந் குற்றமுந்குறூ—வினனு மறித்தியாக்கடபு” (வள். எகக.) [மகரம் நிற்குமிடத்து நகரம் போலியாய் வந்தது.]

இன—1. நகை. இகழ்ச்சி. 2. வருத்தம், துன்பம். (உ-ம்.) “கோப்புக்கடியினுப்பிச் செற்றிடு கூட்டிற்றுக்கு” (திருப்பு. கூ.) [விகாரம்.]

இனம்—1. நன்கொடை. 2. பயன் நோக்காதகை. [இந்துல்.]

இனி—1. இப்பால். 2. இப்பொழுது. (உ-ம்.) “இனியன்னநின்றெடு சூழ்வார்பார்” (வள். கஉகச.) 3. இன்று. (உ-ம்.) “இனியைந்-தலை நாகநன்மணியும் பெறலாம்” (வாண. கஅ.) 4. இனிமேல், பின்பு.

இனிக்—இனித்த. [இது போலி.]

இனித்தல்—1. இதப்படுத்தல். 2. தித்தித்தல்.

இனிது—இனிமையுடையது என்னும் பொருள்படுமொரு குறிப்பு வினாமுற்று. (உ-ம்.) “குழவனினியாழினிது” (வள். கசச.)

இனிதுறுகிளவி—இன்பந்தோன்றச் சொல்லுஞ்சொல். (உ-ம்.) “இனிதுறுகிளவியுந்துனி

யுறுகிளவியு—முவமருங்கிற்கேற்றமென்ப” (தொல். பொருளதி. ௧௦௧.)

இனிப்பு—1. இனிமை. 2. கிநேகம். 3. தித்திப்பு. (உ-ம்.) “இனிப்பைநல்கு முக்கனிமுதலியவனுவினை” (வைவராக். சதக. சடு.)

இனிப்புத்தட்ட—1. ஆசைத்தட்ட. 2. உருகி காட்ட.

இனி மை—1. இனிப்பு. 2. சந்தோஷம், இன்பம். (உ-ம்.) “இனியோர்” பார். 3. மேனமை.

இனிய—இனியவைகள். (உ-ம்.) “இனிய செய்தி” (புறநா. கஉ.)

இனியசொல்—இன்சொல்.

இனியர்—இனியவர். (உ-ம்.) “நாய்கன்பரிவு தீர்த்தினியர்சூழ” (சிற. கார். கக.)

இனியவன்—இனியன்.

இனியவைகூறல்—மனத்தின்கண் உவகையைவெளிப்படுப்பனவாகிய இனியசொற்களைச் சொல்லுதல். (வள். அநிகாரம். கஉ.) [இது வாக்கின் நற்குணம் நான்கினென்று.]

இனியன்—1. இனிமையுடையவன். (உ-ம்.) “இனியனாயேக தத்துவத்திலே சுழுத்தியதய முற்றின் பிறமெயுவாய்” (ரூரவா. தாரு. கக.) 2. பிறரை மகிழ்விக்குமொழிக்கத்தையுடையவன்.

இனியன்—1. தன்கண் உவகையை வெளிப்படுத்துவன். (உ-ம்.) “மரங்குளிப்ப-வினியன் வுரைகன்பயிற்று” (பாரத. நாகெரத்துறை. சு.)

இனியநாற்பது—நன்மையை விவரிக்கும் நாற்பதுபாட்டுள்ள ஒருதால்; இது: பதினெண் கீழ்க்கணக்கினுள்ளானது.

இனியோர்—ரண்புடையோர். (உ-ம்.) “இனியோர்க்கினிமைசெய்து” (பாரத. வாரணவை. ககக.)

இனும்—இன்னும். (உ-ம்.) “ஆசையாயினு நித்தந்தனராதே” (திருப்பு. கசஎ. [விகாரம்.]

இனை—1. இன்ன. (உ-ம்.) “இனைத்துனைத்து” (வள். அஎ.) 2. இனையென்னேவலும், தெரிநிலைவினைப்பகுதியும், வினைத்தொகையும்.

இனைகூஉ—வருந்திக் கூப்பிடுங் கூப்பிடு. (உ-ம்.) “வினைபுனைநல்லிலினை கூஉக்கேட்பவம்” (புறநா. சச.)

இனைத்தல்—1. ஒலித்தல். 2. வருத்தல்.

இனைத்து—1. இத்தன்மைத்து. (உ-ம்.) “குழலையிற்பயனினைத்தென்றே-கட்டுரைத்திலன்” (கந்தபு. அயினசீனெ. கச.) 2. இவ்வளவிற்கு.

இனைதால்—மெலிதல். (உ-ம்.) “விதித்தனெழுத்தினை தரவருமொரு பொருளரு ளாயோ” (திருப்பு. உஎஎ.)

இனையள்—1. இரங்குதல். (உ-ம்.) “வான
கிச்சடைவேகியன்பாதத் - தினைய” (திருவி.
அன்னக். ௮.) 2. வருந்தல். (உ-ம்.) “சேர்தி
யோவென்-நினைந்திரங்கி” (சிந்தா. நாமகள்.
௨௬௯.)

இனையு—1. கெடுப்ப. (உ-ம்.) “வினைபுனை
நல்லிவெவ்வொரியினைப்ப” (புறநா. ௨௬.) 2.
வருத்த. (ஐங்குறு.)

இனையு—1. இத்தன்மையான எனப்பொருள்
படும் ஒரு குறிப்புவினைப் பெயரெச்சம். (உ-ம்.)
“இனையகொள்கை” (கந்தபு. மூன்றாநாட்பாது.
௬௭.) 2. இத்தன்மையானவைகள். (உ-ம்.) “இ
னையகடனளிரதி வேண்டிடுதலும்” (கந்தபு.
மோன. ௨௮.) 3. இதுபோலவன். (ஐங்குறு.)
4. வருந்த எனப் பொருள்படும் ஒருவினையெச்
சம்.

இனையது—இத்தன்மையது. (உ-ம்.) “இனை
யதுநோக்கி” (கந்தபு. வள். ௧௫௮.)

இனையர்—1. இத்தன்மையர் (உ-ம்.) “இனை
யரிவரளவிறந்த நெடுங்கால மரசுபுரிந் திருந்தா
ரன்றே” (உபதேச. சூராத். ௭௭.) 2. இவர்
கள். (உ-ம்.) “மேற்றிகழிலக்கத்தொன்பான்
வீரமற்றினையரோடும்” (கந்தபு. சூரனமைச்சு.
௨.)

இனையவர்—இவர்கள், இத்தன்மையர்.

இனையள்—1. இத்தன்மையானவள். 2.
இனைதலையுடையாள். (சிலப்.)

இனையன்—1. இத்தன்மையையுடையேன்.
(உ-ம்.) “இனையன்பாவினியிரும்புகன்மனஞ்
செவியின்னதென்றறியேனே” (திருவாச. திரு
ச்சதக. ௩௭.) 2. இத்தன்மையையுடையவன்.

இனையன்—1. இத்தன்மையன். (உ-ம்.) “பா
ந்தனெச்சியேமத்தமென்றினையன்” (கந்தபு.
தவங்காண். ௧௬.) 2. இவைகள். (உ-ம்.) “வலம்
படுதிகிரிமாயவற்கொருபான்மருங்கு நின்றினை
யனவருப்பான்” (உபதேச. சங்காதி. ௨௬.)

இனையான்—இவன். (உ-ம்.) “இனையானை
யவன் விருப்பொடுவரையுமோ” (கந்தபு. தவந்
காண். ௧௦.)

இனையினான்—வருந்தினான். (பாரதவெண்.
௩௮.)

இனையை—இத்தன்மையையுடையாய்.

இனையோன்—இவன். (உ-ம்.) “இனையோ
ன்-முன்னவன்” (கந்தபு. தாரகன்வதை. ௫.)

இனையரல்—வருந்துதல். (உ-ம்.) “அழுத
கண்ணீரோ-மினைவருதையல்” (பாரத. கீசகன்
வதை. ௪௬.)

இனைவு—தூன்பப்படுதல். (உ-ம்.) “மன்ன
ன்றேவிபா-லினையுடனெய்தி” (பாரத. கீசக.
௩௮.)

இனையை—வருந்துவாய். முன்னிலைவினை
முற்று.)

ந

ந— [இது: தமிழ்ப்பாஷையின் வர்ணமா லையிலுள்ள உயிர்வருத்தத்தில் வரும் நான்கா மெழுத்து; இஃது: அங்காப்போடு மேற்பல்லை யழகாவின் விளிம்பு பொருத்தப்பிறக்குமொரு நெடில். நன். எழுத்தி. உஉ.]

1. அம்பு.
2. அரைநாண்.
3. இந்நிரவில.
4. இலக்குமி.
5. (கொடுத்தமிழில்) இலையான் என வழங்குமொரு சிறுபறவை. (உ-ம்.) “சயிருக்குரிடமெனினும்” (பாரத. கிருட்டிண. ககச.)
6. சுயென்னேவலும், தெரிநிலைவினைப்பகுதியும்.
7. ஒரு முன்னிலையசைச்சொல். (உ-ம்.) “சென்றீபெரும” (நன். இடையிய. உக. இராமாது.)
8. குகை.
9. கொசுரு.
10. சரசுவதி.
11. தாமரையிதும்.
12. தேன்வண்டு. (உ-ம்.) “சுவினையாட நறவினேவோர்ந்து” (திருக்கோ. ககக.)
13. தேனீ. (ஐங்குறு.)
14. நரி. (இராசவைத்.)
15. பாம்பு.
16. பார்வதி.
17. முன்னிலையசைச்சொல். (உ-ம்.) “நன் தீபெரும”
18. வண்டு.

நக்க—தருக. (சிலப். அரும்பத்.)

நக்கை—புலிதொடக்கி.

நக— இக என்பதன் விகாரமாய்வந்த ஒரு முன்னிலையசை. (உ-ம்.) “என்-போரியானை வந்தீகவிரு” (கலி. அசு.)

நகம் — 1. இச்சை. (அமர.) [நஹ.] 2. சந்தநம். (இரேவணராத்.)

நகுதல்—கொடுத்தல். (உ-ம்.) “ஆயாவமுத மீகுதலானும்” (கல்லாட. உஉ.)

நகை—1. இண்டங்கொடி. (குரிகண். கக. ககரவே. கரு.) 2. கற்பகமரம். 3. கொடை. (உ-ம்.) “திருமலியீகைபோகம்” (சிந்தா. குண. ககரு.) 4. பொன். (உ-ம்.) “அணிநகையிடை விட்டவீகையங்கண்ணிபோல்” (கலி. நஉ.) 5. மேகம்.

நகையறியவிழை — மல்கலிய ருத்திரம். (புறகா.)

நகையன்—கெரடையாளன்.

நகையாளன்—கொடையாளன். (குரிகண். உ. சஅ.)

நங்கண்—இவ்விடம். (உ-ம்.) “நங்கண்ணி ந் திருப்பினையேகுதியென்றான்” (சேதுபு. காபி. நக.)

நங்கம்—சந்தநம்.

நங்கனம் — இவ்விடம். (உ-ம்.) “நங்கன நமதுகண்ணினெய்தியகுமரன்” (கந்தபு. திருவிளா. கச.)

நங்கிசை—1. கொலை. 2. தீங்கு. 3. வகை. (உ-ம்.) “நங்கிசைபற்ற வலக்குணமட்டைகள்” (திருப்பு. உசக.) [ஹிவ்வா என்னும் வட மொழி நங்கிசை என விகாரமாயிற்று.] 4. வருத்தம். [ஹிவ்வா.]

நங்கிசை—நங்கிசை.

நங்கு — 1. இண்டங்கொடி. 2. இவ்விடம். (உ-ம்.) “நங்குகம்மாணுவருமேல்” (சிலப். ஆய்ச்சி. க.) 3. உவமவுருபு. (சிந்தா.) 4. என்னிடம். (சிந்தா.) 5. சந்தநம்.

நங்கை—1. இண்டங்கொடி. (உ-ம்.) “வேண்கொடியிங்கைப்பைப்புதலனியும்” [ஐங்குறு. சருசு.] [இதற்குச் சில வைத்தியஅகராதிகாரர் உப்பிலிக்கொடிஎன்னும்பொருளுக்கொள்வர்.] 2. இண்டம்பூ. (குறிஞ்சிப்.)

நங்கைக்குதலுக்கு—ஒருமரப்பட்டை (தைல. தைலவ. அரும்பத்.)

நங்கைப்புதல் — ஒருவகைப்புதல். (ஐங்குறு.)

நச்சுத்தோல்—சயினெச்சம்பிடித்த தோல். [சுயெச்சம் என்பது சச்ச என விகாரமாயிற்று.]

நச்சுப்பி—உலோயி. [வழக்.]

நச்சித்தருமம் — கருத்தன்வழிச்செயப்படு பொருள். (உ-ம்.) “சோற்றையுண்டான்” என்பதிற்போல. (பி.வி. காரக. கஉ.) [நச்சிதம்—விரும்பப்பட்டது. கருமம்—செயப்படுபொருள்.]

நச்சிதம்—விரும்பப்பட்டது. [நஹி. கஉ.]

நச்சிதநச்சித்தருமம்—விரும்பியும் விரும்பாமலுஞ் செய்யப்படும் செயப்படுபொருள். (உ-ம்.) “தானியோடு பாற்சோற்றையுண்டான்” என்பதிற்போல. [இதில் பாற்சோறு விரும்பப்பட்டதும், தானி விரும்பப்படாததும். நச்சித—விரும்பப்பட்ட. அச்சித - விரும்பப்படாத. தாம்—செயப்படுபொருள்.]

நச்சு—சச்சமரம்.

நச்சுக்கொட்டல்—சிக்கைவிடுதல்.

நச்சுர—வியாழன்ட்டமகிய அறுபது வரு

டத்துள்ளே பதினொராம் வருடம். (சோதிடக் கடல்.)

நச்சுரதிரயாதிட்டாத்துரு — (வேதாந்தம்.) பிரமம். (த. நி. போ. ௧௧௧.) [நச்சுரதிர மூவரையும் அதிட்டித்துநிற்பவரென்றபடி.]

நச்சுரதிர — ஈசுரத்தத்துவம்; அது: ஞானங்கொண்டது கிரியையுயர்ந்தது.

நச்சுரமுலி — பெருமருந்துக்கொடி.

நச்சுரன் — 1. ஈசுவரன். 2. மகத்தத்துவம். (உ-ம்.) “அநீனயநம்மகத்தத்துவத்தினிப் புத்திமகான்மதிபிரக்கிரையான்மா - வினைதருங்காதிமேதையீச்சுரனென்றுரைப்பர்” (கூர்மபு. பிரதிரு. அ.)

நச்சுரன்பஞ்சுகிருத்தியம் — ஈச்சுரனுடைய ஐந்தொழில்கள். அவை: கிருட்டி, திதி, சங்காரம், திரோபவம், அறுக்கிரகம் என்பன. (த. நி. போ. ௧௧௦.)

நச்சுரன்பிரபுத்தவ சாமர்த்தியதூத்யாயம் — ஈச்சுரனது பிரபுத்தவ சாமர்த்தியமான மூன்றுருருவங்கள். அவை: கர்த்திருத்தவம், அகர்த்திருத்தவம், அந்நியதாகர்த்திருத்தவம் என்பன. (த. நி. போ. ௧௧௦.)

நச்சுரன்புக்கியதூத்யாயம் — ஈச்சுரனுடைய பிரதான குணங்கள். அவை: சர்வஞ்ஞாந்தவம், சர்வவேச்சுரத்தவம், சர்வவிரயத்திருத்தவம், சர்வாந்தரியாபித்தவம், சர்வ கர்த்திருத்தவம், சர்வ சத்தித்தவம் என்பன. (த. நி. போ. ௧௧௦.)

நச்சுரவரன் — 1. இராகத்தத்துவத்திருக்கும் பன்னிரண்டு ருத்திரர்களிலொருவன். (வி-ணி.) 2. ஐம்பத்தோர் உருத்திரர்களிலொருவன். (வி-ணி.) 3. கடவுள். 4. தலைவன். 5. வித்தியாதத்துவத்திலிருக்கும் ஓர் உருத்திரன். (வி-ணி.)

நச்சுரவரை — பார்ப்பதி.

நச்சுசோப்பி — 1. சுப்பினி. 2. சுயோட்டி.

நச்சு — இருதூற்றிருபத்துநான்கு புலனங்களுடனென்று. (கந்தபு. கண். ௧௦, உரை.)

நச்சுகள் — குபேரன். [ஈஸு-சிவன், வுபை-நண்பன்.]

நச்சுகி — குபேரன். [ஈஸு-வி-ஈஸு-சிவன். [வூலி-நண்பன்.]

நச்சுத்துவசித்தியோகம் — அட்டமாசித்தியோகத்துள் ஒன்று. அது: கண்ணிலுள்ள அந்நிலையாலே வாங்கி மேருத் துணைவழியாகச் சரிசிலேற்றி ஏழாண்டுநோக்கி எல்லாருக்கும் பாபங்களைப்போக்கி எல்லாச் சீவனிலும் ஏகமாய்க்கலந்தாற்றல். (த. நி. போ. ௧௧௨.)

நச்சத்துவம் — அட்டசித்திகளுள்ளொன்று.

அது: பிரமாமுதலிய சகலரிடத்துத் தன்னுடைய ஆணையைச் செலுத்துக. (சி. சி. உ. ௫-அ. சிவாக்.) (உ-ம்.) “ஈசனெனமுத்தொழிலுந்தன்னிச்சைவழிசெய்தொழிபுரவித் - தேசன்முதல் கோன்பணி கேட்பத் திகழ்வ தீசத்துவமாகும்” (திருவிளை. அட்டமா. உள்.) [ஈஸு-து.]

நச்சுதீசை — வடகிழக்குத்தீசை. (உ-ம்.) “ஈசாநமுச்சீமுகமீச்சுதீசை நோக்கியுறும்” (சைவச. பொது. ச. ௧௮.)

நச்சுதேசாந்தி — பெருமருந்துக்கொடி.

நச்சு — 1. அதிகாரியாகிய சிவன். (சி. சி. க: சுரு. மறை.) 2. சதாசிவத்தத்துவத்திலிருக்கும் அணுசதாசிவப்பதின்மருள் ஒருவர். (சி. சி. அ: உ. மறை.) 3. தேவர். (உ-ம்.) “ஈசர்தம்மினம் கேச்சுரன்” (கூர்மபு. திருக்கல். ௧௫.)

நச்சு — 1. கிறகுமுனைத்தகரையான். (கந்தபு. மோநீங்கு. உ. உரை.) 2. சித்திக்கை.

நச்சு — 1. அரசன். 2. ஆளுபவன். 3. உருத்திரமூர்த்தி. (உ-ம்.) “நச்சத்துவம்” பார். 4. எப்பொருட்குமிறைவன். (சு. நிகண். உ. ௧௦.) 5. கடவுள். 6. கணவன். 7. குரு. 8. கொளியாபாஷாணம். 9. சிவன். (உ-ம்.) “அதிகமலீசனெனம்மையிருந்தாங்கு” (கந்தபு. தெய்வ. உ. ௧௭.) 10. பிரமா. 11. மகேசுரன். (சி. சி. க: சுரு. இராடலி.) 12. (வேதாந்தம்) மாயையிலே பிரதிபலித்தபிரமம். (உ-ம்.) “மாயையிலேதோயந்தாலீசன்” (உபநிட. கரு.) மாயையாகிய காரணசரீரத்தையும், விராட்டாகியதூலசரீரத்தையும், இரணிய கருப்பமாகிய குக்கும சரீரத்தையுமுடைய, மாயையிற் பிரதிபலித்தபிரமம். (உ-ம்.) “ஈசனுக்குத்தாலவுடல் பூதபௌதிகமே-யீசனுக்குச் சூக்கவுடலிருவகைச்சூக்குமமே - யீசனுக்குக் காரணமாமுடன் மாயை யவனே யீசன்” (உபநிட. உ. ௦.) 13. மூத்தோன். (சு. நிகண். உ. ௧.) 14. மூலகைப் பச்சைச் சுருப்பூர்த்துள் ஒன்று; அது: வெருப்புங் காரமுந் தனதன்புமுள்ளது. இது: வசியத்துக்குரிய ஒரு மருந்தென்பர். (உ-ம்.) “ஈசனெனும்பூரம் வெண்மை யென்றறிவாய்” (பதார்த்தகுண. ௧௧௧௦.) 15. வடகிழத்தீசைப்பாலகன். 16. விட்டுணு. [ஈஸு.]

நச்சுனெமந்தன் — 1. முருகன். 2. விநாயகன். 3. வீரபத்திரன். [ஈஸு-சிவ. மைந்தன்-பின்ன.]

நச்சுனெயோகம் — சாலம்பச்சையோகம். (சி. சி. அ. உரு. ஞாநப்.)

நச்சுநீர் — 1. கொண்மைமரம். 2. கொண்மைமலை.

நச்சுஞ்ஞாணி — கொண்மை. (தைல. தைலவ. கரு.)

நாசனாள்—திருவா திரை.

சசாநீரயம்—சசாநம். [சுப்பாந்.]

நாசாந்நியன் — 1. சிவன். 2. வடகிழக்குத் திசைப்பாலன்.

நகரா—1. இருநூற்றிருபத்தூரான்கு புவந
ங்களினென்று. (கந்தபு. கண. ௧௦. உரை.)

ஈசா நகலை—முப்பத்தெட்டுக்கிலைகளுள் ஈசா நமுத்ததுக்குரிய ஐந்துகிலைகள். (த. ரீ. போ. ௧௦/௧). அவை: சசிரி, அங்கதை, பிரதீபனாம்பை, மரிசி, சுவாலிளி என்பன. (அகோ. கிரி. உசக). இவற்றை நியமிக்குந்தாநம் முறையே ஊர்த்துவம், பூர்வம், தகதிணம், உத்தரம், பச்சிமம் என்னுமபத்தினிகளாம்.

ஈசாநகற்பம்— ஒரு கற்பம். (உ-ம்.) “ஆசினுயர்ந்த கற்பத்தினருளீசாநகற்பம்” (கர்ம பு. திருக்கல். ௩௩.)

ஈசாநதீக்து— வடகிழக்கு. (உ-ம்.) “இருந்
திசைகளோரெட்டிங் குண்டமமைத்தீசாநதிக்
கும்”. (கூர்மபு. தாந. ச.)

நாசாநப்பிரமம்— சதாசிவமூர்த்தி. இவர்: புருடன், சோத்திரம், வாக்கு, சத்தம், ஆகா யம் இவற்றிற்க்கிட்பாநதேவதை. (கூர்மபு.பிர கிரு. க. உரை.)

நகரம்—1. சதாசிவமூர்த்தியுடைய ஐந்து முகங்களுள் ஒன்று. (உ-ம்.) “சுசாநந்தன்னி நபிரோதகீமந்திரியெனம்” (சைவசு. பொது. கூடலு.) 2. சாந்தியுதிதகலையிலு வியாபித்திருக்கும் மூன்றாம்திரங்களுள் ஒன்று. (சி. சி. அ: கூ. மறை.) 3. பதினெருமந்திரங்களுடனொன்று. (சி. சி. அ: கூ. மறை.) 4. வடகிழக்குத் திசை.

ஸ்சாநமேந—கைலாசமலை.

நாசாநி-1 கலாதத்துவத்திலிருக்கும் ஓர் உருத்திரர். (வி-ணி. உஎடு.) 2. வடகீழ்த்திசைப்பாலகன். (உ-ம்.) “ஆசை-யீறுசேர்தருமீசாகிருந்தனர்” (கந்தபு. ததிசி. உஅ.)

ஈசாநன் — 1. ஆஞ்ஞாபிக்குஞ் சத்தியுடையவராய்ச் சர்வலோகத்துக்கும் மேலாயிருப்பவர். (தி. சி. க. ஸூக். சிவாக.). 2. ஓர் உருத்திரன். இவன் மகேசுரனுடைய அழுகையில் உதித்த எழுவரிலொருவன். [ஐசுவரியமுடையவன் என்ற பொருள்.] 3. கடவுள். 4. சிவஞாயன். 5. சிவன். 6. வடகீழ்த்திசைப் பாலன். (உம்.) “உலகவைதேவதன்சீசாந - னிருதி” (கார்யம். தக்கன்வே. நூ.). [ஸ்ரீ-ஆளுதன். ஸ்ரீ-ஒருவிருதி.]

நாநி — 1. வினாடைய கிரியாசத்தியின் புற உருப் பஞ்சசத்திகளினென்று. (சி. சி. க. நிக. ஞாந.) 2. பார்ப்பதி.

ஈசாநீயம்—ஈசாநம்.

நகரநியன்—நகரநன்.

நகரவாசியம்-- யசர்வேத உபநிடதத்தொன்று. (சுர்மபு. அட்டமூர். உசு. உரை.)

ஈசாவாயோபநீடதம்-உபநிடதத்தொன்று.
ஈசி—பார்வதி.

நாசிதை-அட்டசித்திகளுள் ஒன்றாகிய நாசித்
துவம். (பௌட. பும். ௧௦௨இ.) [நாசிதா.]

நகரத்திலும்— சுத்தமாயையிற்றேன் றிய
ஐந்துதத்தவாங்களுவொன்று. அது: மகேசுவர
னுக்கு அதிட்டேயத்தாநமாகியும், கிரியை ஏறி
ஞாநங்குறைந்த அவதரமாகியும் இருக்கும். (சி.
சி. க: சுரு, சுசு. சிவாங்.) [நுநாநகஸு.]

நாசுரம்—நாசுரத்துவம்.

நூரமலி—1.நச்சுரமலி. 2.தராசுக்கொடி.

3. பெருங்கிழங்கு, 4. பெருமருந்துக்கொடி.

நாகாவிந்தி—பாதரசம்.

நாகரவேர்—பெருமருந்துக்கொடி.

நகரன்—1. அநந்தேசுரன். (உ-ம்.) “சுசுர
னெனு மநந்தேசுரனுக்கும் சுத்தமாயையிற்றி
ரோதாநகிர்த்தியம் நடவாதிருந்தாலும், அசுத்த
மாயாகிர்த்தியம் அஞ்சும் நடந்தாலும், திரோதா
நகிர்த்தியம்பிரதானம்” (சி. சி. க. சு0. ஞாநப்).

2. கடவுள். 3. சிவன்.
நாகவரசத்தீத்திரயம் — செந்நிற, ஆரணி,
ரோதயித்திரி என்னும் மூன்று சத்திகள், (சி.
சி. 2: நிச. சிவாக்.)

ஈசுவரசரீரந்திரயம்—சசுவரனுடைய மூன் றுசரீரங்கள். அவை: விராட்டுவாகிய தூவசரீர மும், இரணிய கர்ப்பமாகிய சூக்தம் சரீரமும், அவ்வியாகுதமாகிய காரண சரீரமுமாம். (நா நா. கா. கஞ.)

சுருவரசாட்சி — பிரமசைதந்நியம். (உபநி.
உ௦.)

சுகவரத்தீரயம்—(வேதாந்தம்) விராட்புரு
டன், இரணியகர்ப்பன், அந்தரியாமி என்னும்
மூவர். (த. நி. போ. ௧௦௧.)

ஈசுவரத்துவம்-ஈசுவரனாயிருக்குந்தன்மை.
(வாசுதே. சசு.)

சுகவரத்துவைதம் — சுகவரவிராட்டு சீர
மாயிய இந்த அண்டபேதங்களெல்லாந்தானெ
னல். (உபநி. நக.)

ஈசுவரநீதுவம்-சாந்திகலையிலிருக்கும் மூன்
றுத்ததுவங்களுளொன்று. அது, ஈசுவரனால்தி
ட்டிக்கப்படுந்தத்துவம். கிரியாசத்தி சம்பந்தத்
தினாலே மந்திரேசுவரரான அநந்தாதிக்களோடு
கடியுதத்துவம். (சு. சி. அ: அ. மறை; சி-வி.
நாடக உரை.)

ந்சுவரநீ—கடப்பமரம்.

ந்சுவரநீ—உருத்திராயுக்காலம் இரண்டு கடினகாலம். (சைவப். 10க.)

ந்சுவரநீதேயம்—கடவுள் இல்லையெனல்.

[ஈஸூர.நீஷெயம்: ஈஸூர.கடவுள்.நீஷெயம்-விலக்கு.]

ந்சுவரம்—சத்தமாயையின் ஐந்துதத்துவங்களுள் ஒன்று. அது: சாதாக்கிய தத்துவத்திற்குக் கீழிருப்பது. (பௌட்பதி. 100.)

ந்சுவரமூர்த்தி—பரமசிவனுடைய ஒன்பது திருமேனிகளுள் ஒன்று. அது: சதாசிவமூர்த்தியின் பத்திலொன்றிலே தோன்றின ஓர் உருவத்திருமேனி. (சி. சி. உ: எசு. மறை.)

ந்சுவரவருடம்—சுவரநீதம் முந்தாற்றது பது கூடினகாலம். (சைவப். 10க.)

ந்சுவரவலிகாரவாதி—அவிகாரவாதி. (சிவப்பி, வியாக். பக். 14சு. பொது. ஏ. உரை.)

ந்சுவரவுபாதி—சுவரனுடைய விசேட குணங்கள். அவை: சர்வஞ்ஞத்துவம், சர்வகாரணத்துவம், சர்வேந்திரியாமித்துவம், சர்வேசுரத்துவம், சர்வசிருட்டித்துவம், சர்வஸ்திதித்துவம், சர்வசங்கரத்துவம் என்பன. (உபதேசவு. 10௭.)

ந்சுவரன்—1. அதிகாரசிவன். (பௌட்பதி. உசு.) 2. உடையவன். 3. கடவுள். 4. (சித்தத்தம்) கிரியையேறி ஞாநஞ்ஞறைந்த அவதரமாகிய ந்சுவரத்தத்துவத்திலே அதுப்பிரவிட்டனுயிருக்கும் மூர்த்தி. (சி. சி. க: சுரு. 3சு. சிவாக்.) 5. சர்வகர்த்திருத்துவசமர்த்தர். (பௌட்ப. பசு. கருள்.) 6. (வேதாந்தம்) மாயையின் பிரதிபலித்த பிரமம். (உபதி. கரு. “சசன்” பார்.) [ஈஸூர: ஈஸூ-ஆனந்தல். வர-ஒரு விசுதி.]

ந்சுவரனீகூக்தம்சரீரம்—இரணியருப்பம் (நாநா. கட். கரு.)

ந்சுவரனீதூலசரீரம்—விராட்டு. (நாநா. கட். கசு. கரு.)

ந்சுவராயுக்காலம்—சுவரவருடம் பரார்த்தங்கடினகாலம். (சைவப். 10க.)

ந்சுவராவி்காரவாதி—அவிகாரவாதி. (சி. சி. க: சு. சிவாக்.)

ந்சுவரி—உமாதேவி. [ஈஸூரி.]

ந்சுவரிநாதம்— } கெந்தகம்.
ந்சுவரிபிந்து— }

ந்சுவரியம்—சுவரனுடையது. (சைவப். உசு.)

ந்சுவரைக்கியவாதி—நீரும் நீருஞ்சேர்ந்தாற்போல ஆன்மாவஞ் சிவனும் முத்தியில் இர

ண்டறக் கலந்திருக்கும் என்னும் மதஸ்தன். (சி. சி. க: சு. சிவாக்.) இவன் ஆணவமலம் இல்லையென்றும், மாயாகனம்ங்களே யுள்ளன வென்றும், சத்தராயுள்ள ஆன்மாக்கள் செய்தபுண்ணியபாவங்களுக்கீடாகக்கர்த்தா உடம்புமுதலாயினவற்றைக் கொடுக்க அதனாலே சநகரணப்பட்க்க கன்மவொப்புவந்து, ஆன்மா, பண்டிபோலச்சத்தனம் என்றுஞ்சொல்லன்.

ந்செல்—சிறகுக்கறையான்.

ந்சை—1. உமாதேவி. [ஈஸூ.] 2. கலப்பையினோர்க்கால். [நூலி.]

ந்சுக்—சச்சமரம். (உ-ம்.) “இலவருநூலு மீஞ்சொகெரபுண்ணி” (தேவார. திருமார்த்துறை. ச. திருநா.)

ந்சுதை—1. கொலை. 2. தீங்கு. 3. நின்றை. [வரிவலா.]

ந்ச்சனம்—1. கண். 2. பார்வை. [நூலி] ணம்: நூலி. பார்த்தல். சூண்-ஒருவிசுதி.]

ந்சட்டிமை—தனிகனிபத்திலீடாகவைக்கப்பட்டவன். (மிகு. ச. கசு.)

ந்சட்டம்—1. கூட்டம். (உ-ம்.) “புண்குடை மகளிரீட்டம்” (நைட. நாட். கட்.) 2. சம்பாதித்தல். (உ-ம்.) “நட்டமிவறி” (வன். கஸு.) [இதனைவணிகரண்குணத்துளொன்றென்ப.] 3. திரள். 4. தேட்டம். 5. மிகுதி. (உ-ம்.) “இங்கு மாதுடையிறும் புண்ணியத்தின்பவீட்டம்” (சி. சி. உ: சசு.) 6. வலிமை. (உ-ம்.) “புராரகாதல-ஸீட்டமொடொருகணையேவி” (கந்தபு. தாரகன்வதை. கசு.)

ந்சட்டல்—1. சம்பாதித்தல், திரட்டுதல் (உ-ம்.) “இயந்த்ரஸீட்டலம்” (வன். நூலி.) [நட்டி, ண்டி என்பதன் பிறவினை.] 2. செய்தல். (உ-ம்.) “நட்டியமாயைகளெவையும்” (கந்தபு. தாரகன்வதை. கசு.) 3. தொகுதி. 4. வணிகரண்குணத்தொன்று.

ந்சட்டி—வேலின் ஆகிருதியாகச்செய்யப்பட்டுக்குற்றதற்குப்பிரயோகிக்கும் ஓராயுதம். (உ-ம்.) “குறிப்பவீட்டிகொடுக்குறுவர்” (கந்தபு. இரண்டா. கசு.)

ந்சட்டியது—1. சஞ்சிதவினை. 2. தேடியது நட்டி—1. சுட்டுதல். (உ-ம்.) “நட்டிபுப் பவம்” (கந்தபு. காமத. அ.) 2. சுட்டென்னேவலும், தெரிநிலைவினைப்பகுதியும், வினைத்தொகையும். (உ-ம்.) “நட்டிசேனையமைச்சளா பிறரியாருமினி” (திருவிளை. விடையி. அ.)

நட்டுக்கீடு—சரிக்குச்சரி.

சுட்டுதல்—சுட்டல். (உ-ம்.) “இன்னறநு
ம்பொருளாயிட்டுதுலந்துன்பமே” (நீதிவெண்
பா. ௪௪)

சுட்டுப்பத்திரம் — ஒருவன் அசைவுள்ள
பொருளையேனும், அசைவில்லாதபொருளையே
னும், தனிகளிடம் சுடாகவைத்து எழுதிக்கொடு
க்கும் பத்திரம். (மிரு. ௪. ௩௩.)

சுட்டுமயம்—வசந்தகாலம். [சுஷ்ட.]

சுட்டுமயம் — மன்மதன். [சுஷ்ட - வசந்தகா
லமுடையவன் என்றபடி.]

சுடனம்—புகழ்தல். [சுண்ண.]

சுடனா—விருப்பம்.

சுடனாத்திரயம்—ஆசைமூன்று. அவை: அர்
ந்தேடனை, புத்திரேடனை, உலகேடனை.
(வி. னி. ௨௨௪.)

சுடனா—விருப்பம், ஆசை.

சுடத்து — அற்பம். (பெளட. பச. ௧௧9.
உரை.) [ரஷ்சு.]

சுடம்—1. இடம் என்பதன் விகாரமொழி.
(உ-ம்.) “நஞ்சுண்டிருள்கண்டத் தரிமாவது”
(தேவார. திருஞாந. திருக்கேதீ. உ.) 2. ஐப்ப
சிமாதம். [சுஷ்ட.]

சுடழித்தல்—வலிமையைக்கெடுத்தல். (உ-ம்.)
“ஒருகரியீடழித்ததுரித்தனை” (தேவார. திருவெ
ழுகூற்றிருக்கை. ௧௩-வரி. திருஞாந.)

சுடழிதல்—சுடழிவு.

சுடழிவு—1. பெருமைகெடல், சீர்கெடல்.
(உ-ம்.) “இரவியைக்கண்ட மின்மினிக்குலம்
போலீடழிந்திடிவடன்று” (பாரத. பதினாஞ்சு.
௧௧.) [சுடு-பெருமை.] 2. வலிகெடுகை. (உ-ம்.)
“சுடழிதல்” பார்.

சுடறல் — வலிகெடுதல். (உ-ம்.) “இந்த
வெம்பகழிக்கெல்லா மீடரு னிவனென்றெண்
ணி” (பாரத. நிரைமீட்சி. ௧௫.)

சுடன்—1. பணக்காரன். 2. பெருமையுடை
யோன். 3. வலியுடையோன். [சுடு-பெருமை,
வலி. ஆன்-ஒருவிரகி.]

சுடாட்டம் — 1. இறுக்கங்குறைந்தசைதல்.
2. கொடுக்கல்வாங்கல். 3. தளதளப்பு. 4. திராணி
5. விசாலம்.

சுடாடல் — 1. இறுக்கங் குறைந்தசைதல்.
2. உழலல். 3. நெர்நிற்றல்.

சுடாடுதல்—சுடாடல்.

சுடாதண்டம்—ஏர்க்கால். (உ-ம்.) “நகைபெ
றுமீடாதண்டம்” (மச்சு. சூரியரத. ௨௧.)
[சுஷ்டாசுண.]

சுடிகை—1. அம்பு. 2. ஆயுதம். 3. சித்திர
மெழுதுங்கோல். [சுஷ்டிகா.]

சுடிகம்—துதிக்கப்பட்டது. [சுவித.]

சுடு—1. அடகு. 2. ஒப்பு. (உ-ம்.) “இறத்த
லிற்றுத்தலீடவலால்” (வை. தீ. ௨௫.) 3. ஒரு
மருந்து. 4. குழைவு. 5. கைம்மாறு. 6. தகுதி.
7. நேராகுக்கை. 8. பதில். 9. பெருமை. (உ-ம்.)
“சுடுறுபிலங்கட்கெல்லாமிறைவராய்ப் பாதுகாப்
போர்” (கந்தபு. அண்ட. ௧௮.) 10. பேறு. (உ-ம்.)
“தங்கன்மத்துக்கீடாப் பெற்றதனிலாசைதனை
ப்பெருகுவிக்கும்” (சிவப்பிர. ௨:௨௨.) 11. வலி.
(பிற்கல். ௧௪௧௧.) (உ-ம்.) “யானோவீட்டொடு
துரந்தென்கொல்” (கந்தபு. காவிரிநீ. ௪௩.) 12.
வருத்தம். (சிந்தா.)

சுடுகட்டல்—1. சுடுசெய்தல். 2. பிண்கொ
டுத்தல்.

சுடுகொடுத்தல்—1. எதிர்த்திறல். 2. நிகரா
தல். 3. பதிலளித்தல்.

சுடுசெலுத்தல் — 1. சுடுகட்டல். 2. பதில்
ளித்தல்.

சுடுபடல்—தாக்கமடைதல். (உ-ம்.) “அப்பர்
.....அந்த வருத்தங்களால் சுடுபட்டிலில்லை”
(சிவப்பிர. விவாக. உண்மை. ௪0. உரை. பக்.
௩௪0.)

சுடுபாடு — 1. சுட்டுக்கமைந்திருத்தல். 2.
ஒப்பு. 3. சாரவைத்தல். (தாயு. ஆகாரபுவ. ௨:
உரை.) 4. நயநஷ்டம். 5. பெருந்துன்பம்.
(உ-ம்.) “சுடுபாடித்தனையும்பட்டு” (அரிச்ச.
மயாந. ௩௪.)

சுடுற்றம் — 1. இரட்சிப்பு. 2. உய்வு. 3.
சுடேறச்செய்கை. 4. மீட்பு.

சுடேற்றல்—சுடேறச்செய்தல்.

சுடேறல்—சுடேறுதல்.

சுடேறுதல் — 1. அதுகூலமுடையதாதல்.
2. உய்யப்பெறுதல். 3. வாழ்வடைதல். (உ-ம்.)
“என்னுளீயீடேற்றத்-திருவுளத்தருள்செய்குக
வென்” (பாரத. நச்சு. ௫.)

சுடை—1. ஏர்க்கால். 2. புகழ்ச்சி.

சுண்டல்—1. கூடுதல். (உ-ம்.) “அமண்கை
யர்பலரிணம்” (பெரியபு. திருநாவு. ௫௨.) 2.
நிறைதல். 3. நெருங்குதல். (உ-ம்.) “வன்சண்
ண்புழுதியீண்டலின் வறப்பவான்கங்கையும்
புலர. (கந்தபு. நகர்பு. ௫௫.)

சுண்டிய — திரண்ட. (உ-ம்.) “சுண்டிய-
மழையென” (புறநா. ௧௪.)

சுண்டு — 1. இவ்வண்ணம். 2. இவ்விடம்.
(உ-ம்.) “சுண்டு வைகுது மென்றவன் வைகி
னான்” (கந்தபு. இரணியன்யு. ௧௩௧.) 3. சுண்டெ

ன்னேவலும், தெரிநிலைவீணப்பகுதியும், வீணைத் தொகையும். 4. புலிதொடக்கிச்செடி. [இப்பொருக்கு இண்டு எனவுங்கொள்வர்.] 5. விரைவு. (சூ. நிகண். கக. கக.)

ஈண்டுசெல்ல — ஓங்கிச்செல்லல். (உ-ம்.) “சண்டிசெல்லமரபின்” (புறநா. உரு.)

ஈண்டெல் — 1. கடெல். (உ-ம்.) “பல்லாண்மீண்டிப்பழதாய்க்” (ப-மொ. சகை. க.) 2. நிறைதல். (உ-ம்.) “உப்பீண்டுவாரி” (நாலடி.) 3. நெருங்குதல், செறிதல். (உ-ம்.) “இமிழ்கடல் வளைஇயவீண்டகன்விடக்கை” (புறநா. கக.) 4. விரைதல். (உ-ம்.) “சண்டிசெல்லக்கொண்மோ” (புறநா. கக.)

ஈண்டேரீ — கடல். (நாலடி. பழவி. க.) [சிறைந்தரீருடையதென்றபடி.]

ஈண்டை — இவ்வயிடம். (உ-ம்.) “சண்டைமாநிதியாவுநருக்கோ” (கந்தபு. தெய்வ. நடு.)

ஈண்டையான் — இவ்விடத்தான்.

ஈண்டவன் — ஈன்றவன். (உ-ம்.) “செகத்தை யீண்டவள்பச்சைநிறத்தியை” (திருப்ப. உருக.) [மருஉ.]

ஈணை — அகணி.

ஈந்தல் — கொடுத்தல். (உ-ம்.) “துள்ளியின் புனலீத்திட்டாலும்” (சூத. ஞாந. ச. கக.)

ஈந்தை — தருவாய் எனப்பொருள்படும் ஒரு முன்னிலைவீணை. (கவி. அசு.) [சு. இத்தை, இதில் இகரங் குறைந்துநின்றது.]

ஈத்வாரி — வியபிசாரி.

ஈதல் — கொடுத்தல். (உ-ம்.) “இலனென்னு மெவ்வழரையாமையீதல்” (வந். உஉக.) 2. சொரிதல். 3. பழப்பித்தல். (உ-ம்.) “சூதலியல்பே யியம்புங்கால” (நன். பொதுப். கக.)

ஈதி-1. அதிகமழை, மழையின்மை, எலி, விட்டில், கிளி, அரசன்மை என்னும் ஆறிலும் நாட்டுக்கு வருங்கடு. (உ-ம்.) “தீதியாதென நிலத்தலையெடுத்திடச்சிறுகா - வீதிவாதையுந் கையகன்றனவெனில்” (இரகு. தசரத. சு.) 2. ஒருவரோடொருவர் பொருதல். 3. குட்டி. 4. கொடுத்தி எனப் பொருள்படு இரப்பரையாய் வரும் ஒரேவல்வீணை. 5. பரதேசப்பிரயாணம், பரதேச சஞ்சாரம். [2, 5, ஈதி.]

ஈது — இது. (உ-ம்.) “அந்தோவீதகியமா” (தாயு. ஆகாச. கக.) [இது என்பதில் இகரம் நீண்டுவந்த விகாரம்.]

ஈந்தி — ஈச்சமரம்.

ஈந்தும் — 1. ஈச்சமரம். (உ-ம்.) “ஈந்தின் சிலம்பி பொதிபங்காய்” (யா. காரிகை, உறு. எ. உரை.) 2. பேரிச்ச. (தைல, தைலவ. ககரு.)

ஈந்தாதி — இழந்தாதி, விலக்கப்பட்டாதி. [ஹீமஜாதி.]

ஈந்தை — குறைவுத்தன்மை. (உ-ம்.) “உற்சாகவீரதை” (சி.சி.உ.ரு.எ.கிவாங்.) [ஹீமதா: ஹீம-குறைவு. தா-தன்மை.]

ஈநம் — 1. அழிவு. 2. இல்லாதது. 3. இழிவு. (உ-ம்.) “சுநமாயில்லிருந்து” (நாலடி-தாளா. அ.) 4. குறைபாடு. 5. சிதைந்தது. 6. விடப்பட்டது. (உ-ம்.) “தானமேற்றல்புலான்மதுக்கொடண்மையிரண்டாந்தரம்புசித்த - வீணமென்று கழந்தானம்” (சூத. ஞாந. நடு.) [ஹீம.]

ஈநன் — 1. இல்லாதவன். 2. இழிவுள்ளவன். (உ-ம்.) “சுநன மொருவன் சொல்ல” (திருவாத. திருப்பெருந். கக.) 3. குறைவுள்ளவன். 4. விடப்பட்டவன். [ஹீம.]

ஈநாயம் — 1. சங்கையின்மை. 2. நிர்த்தை. ஈப்பை — ஒன்றுபெறவேண்டும் என்னும் விருப்பு. [ஈபு.]

ஈப்பி — ஈயின்மலம். [ஆப்பி என்பதிற்போல இதன்கண்ணும் பகரவீகாரங்குறுகிறது. 2. ஈர். ஈப்பினி — உலோபி.]

ஈப்புலி — ஈயைக்கொல்லும்பூச்சி.

ஈம் — 1. ஈயும் என்பது, இடையே நின்ற உயிர்மெய் தொக்கு வந்த ஒரு விகாரமொழி. (உ-ம்.) “நீரினி-யிம்மறையியல்பினைவரர்க்கு மீமென” (கந்தபு. பாயிர. சக.) 2. சுகொடு. (உ-ம்.) “சமுங்கம்மம்” (நன். உஉக.)

ஈமக்கடன் — சுகொட்டிற் செய்யப்படும் பிரேதக்கருத்தலிய கிரியைகள். (உ-ம்.) “ஏந்திதுமையீமக்கடனிறுவிப்போதென்றேவி” (திருவிளா. பழியன். க0.)

ஈமக்கடுமை — சுகொட்டின் வெப்பம்.

ஈமத்தாடி — சிவன்.

ஈமப்பறவை — 1. கழுகு. 2. காகம். 3. பருந்து. [ஈம்-கடலை, பறவை; கடலையிலே நின்முண்ணவரும் பறவை என்றபடி.]

ஈமம் — 1. சுகொடு. (உ-ம்.) “ஈமத்தே நடம் புரியுங் கண்ணுதலோ டெனடாதசிலையென்ன” (கந்தபு. தாரக. கக.) 2. பாதிரிமரம். 3. விறகு, பின்னகு சுடுதற்கடிக்கும் விறகடிக்கு. (உ-ம்.) “கரிபுறவிறகிலீமவொள்ளுமல்” (புறநா. உக.)

ஈமவநம் — மயாநம்.

ஈமவாரி — வசம்பு.

ஈமக்கடுமை — ஈமக்கடுமை.

ஈயக்களங்கு — வங்கவெட்டை.

ஈயக்கிட்டம் — ஈயமுறுக்கியெடுத்தகறை.

நயக்துழவி—நீலபாஷாணம்.
நயக்கேரடி—புல்தொடக்கிச்செடி. [சகை
 க்கொழு என்பதன் திரிவு.]

நயச்சிந்தாரம்—வங்கச்சிந்தாரம்.

நயக்கிரதம்—இண்டஞ்சாறு. (தைல, தை
 வம், ககக.)

நயத்தீன்பிள்ளை—நீலபாஷாணம்.

நயப்பிறம்—வங்கப்பிறம்.

நயம்—1. பஞ்சலோகத்தொன்று. (உ-ம்.)
 “இரசிதம்” பார். 2. பாதிரிமரம். 3. மிருதார
 சிவகி.

நயமணல்—வங்கமணல்.

நயமலை—ஒருமலை.

நயல்—1. இந்திரகோபப்பூச்சி. (உ-ம்.) “நன்
 மாரிக்கால்முறைமையில்துகாண்” (பதார்த்தகுண.
 கஉக.) 2. ஈசல். (ஐங்குறு.) 3. சிறகுமுனைத்த
 கறையான். (உ-ம்.) “நந்தியவியலுண்டி. நசை
 யொடுமிசைவார்” (பெரியபு. கண்ணப். கூடு.) 4.
 ஈதல். [அல்-தொழிற் பெயர்விகுதி.]

நய ஈரி—பெருமருந்துக்கொழு.

நயவெள்ளை—மரம் முதலியவற்றிற்குப்
 பூசும் ஒருவகை வெண்ணை.

நயுவன்—இராவணன்.

நயைச்சத்தோல்—நயினைச்சம் பிடித்த
 தோல்.

நயை—1. இஞ்சி. 2. இண்டங்கொழு.

நயோட்டி—நயைத்தூர்த்தம் ஒரு கருவி.

நயோப்பி—சயோட்டி.

நரி—1. இரண்டு என்பதன் விகாரமாய் வே
 ற்றுமையருட்போலத்தாய்ப் பெயர்ச்சொல்லுக்கு
 முன்னாகவரும் ஒரெண்ணுப்பெயர். (உ-ம்.) “சு
 ருடன்முயங்குமார்வமின்றியே” (கந்தபு. மேரு.
 கஅ.) 2. சர்க்குமரம். (உ-ம்.) “சுந்தவடிதலை
 போலிப்பெய்யுந்தளிரொடு” (கவி. கூஉ. விசே
 டவுரை.) 3. ஈரம். (உ-ம்.) “சுந்தரங்கமழக்
 டாஅத்தினம்பிரியொருத்தல்” (கவி. உக.) 4.
 ஈரென்னேவலும், தெரிநிலைவினப்பகுதியும்,
 வீணத்தொகையும். (உ-ம்.) “எண்ணுடைமா
 லையொடர்படைகொண்டு” (திருநாற். ௭௦.) 5.
 ஒரு முன்னிலைப்பன்மைவிகுதி. (உ-ம்.) “வந்
 தீர்” 6. கரும்பு. 7. நெய்ப்பு. (உ-ம்.) “சுந்தவடி
 தலைபோலிப்பெய்யுந்தளிரொடு” (கவி. கூஉ.) 8.
 பேன் குஞ்சு. (உ-ம்.) “சுருடையிருந்தலையாரச்
 சூழ” (பெரும்பாண. உகக.) 9. பேன்முட்டை.
 10. முன்னிலையொருமைச்சிறப்பிலவருமொரு
 விகுதி. (உ-ம்.) “முநிலரேநீரெங்குள்ளிசெப்பு
 மென்றார்” (பெரியபு. தடுத்தா. சகச.)

நரிக்கல்—1. அம்பிறகு. 2. ஒலையீர்க்கு.

நரிக்கு—1. அம்பினிறகு. (உ-ம்.) “வையம்

பணிகிலை வாழிடமீர்க்குவட்காரை வெல்லும் -
 வையம்” (கம்பர. உக.) 2. ஒலையின்புறத்தில்
 நடுவே தடித்திருக்கு மது. (உ-ம்.) “சர்க்கிலை
 புகாதுவீங்குமிளமுலை” (சுடம்பு. கண்ணன்ம.
 கஎரு.)

நரிக்குச்சம்பா—ஒருவகை நெல். (உ-ம்.)
 “சர்க்குச்சம்பாவென்றியம்புமரிசியது- நாக்குக்க
 தியுருகிநல்லுங்காண்” (பதார்த்தகுண. அஅரு.)
நரிக்குமல்லிகை—ஒருவகை மல்லிகை.
நரிகொல்லி—1. சர்க்கோலி. 2. உப்பிலிக்
 கொழு.

நரிகோலி—சர்வாரி.

நரிக்கிளி—1. குளிரந்தகிளி. (உ-ம்.) “சர்
 நகிளிச்சிவிகை” (இரகு. அய. கக.) 2. சந்தி
 ரன். (சோதிடகடல்.)

நரிங்கழை—பசியகோல். (உ-ம்.) (இருவெ
 திரீர்க்கழைத்ததி” (மலைபடு. உ௦௭.)

நரிங்குந்தி—சர்க்குங்குந்தி. (சந்தா.)

நரிங்கை—போசுந்திலிஸ்ரம்பிடித்திருக்குந்
 கை. (உ-ம்.) “சர்ங்கைவிராரி” (வள. க௦௭.)

நரித்த—குளிரந்த எனப்பொருள்படும் ஒரு
 குறிப்புப்பெயரெச்சம். (உ-ம்.) “சர்த்தமாமதி
 சசியென்பது” (கந்தபு. திருநகர. உக.)

நரித்தல்—1. அறுத்தல். (உ-ம்.) “யாவெ
 னதெனுஞ்சுருக்கீர்த்தமகனே” (அவிரோ.
 க௦.) 2. இழுத்தல். (உ-ம்.) “நார்த்தொடுத்திர்
 க்கிலென்” (நாலடி. யாக்கை. சு.) 3. சரித்தல்.
 4. உரித்தல். (உ-ம்.) “புலியினீருரியுக்கு
 மோ” (கந்தபு. ததிசியுத். கூ.) 5. பிளத்தல். 6.
 வெட்டல்.

நரிதல்—1. அரிதல். (உ-ம்.) “உயிரும்வா
 ளது” (வள. கூகசு.) 2. அறுத்தல். (ஐங்குறு.)
 3. அறுப்பதுபோல வருத்தஞ்செய்தல். (உ-ம்.)
 “அஃதுயிரை-யீர்கின்றது” (கந்தபு. தேவரை
 யேவல். கக.) 4. பிளத்தல். 5. வெட்டல்.

நரித்தமிழ்—கேட்டற்கிளிய தமிழ், தண்ட
 மிழ்.

நரித்தாரி—சரத்தாற்சிறந்தமலை. (புறப்பொ.)
நரித்திரி—நெய்தோய்ந்ததிரி. (உ-ம்.) “இரு
 ம்புசெய்விளக்கினீர்ந்திரிக்கொளீஇ” (நெடுநல்.
 சஉ.)

நரிப்பி—சர்.

நரிப்பு—1. இசிவு. 2. இழுத்தல். (உ-ம்.)
 “சர்ப்புடைக்கராஅத் தன்ன வெண்ணை” (புற
 நா. க௦சு.) 3. சர்த்தல். 4. உடம்பிலே காய
 மாறுங்காலத்தில் உண்டாகும் ஒரு வலி. [இக்
 காலத்தில் எர்ப்பு எனவும் வழங்குவார்.] 5. உரி
 த்தல்.

சுரம்பிணவு—அன்பையுடையபிணவு. (ஐங் குறு.)

சுரீவடம்—சுர்வாணி.

சுரீவலி—சுர்வாரி.

சுரீவலித்தல்—சுர்வாரல்.

சுரீவாநி—சுர்க்கினுலேபின்னப்பட்ட சுயிறு.

[சுர்—சுர்க்கு. வாநம்—பின்னுதல்.]

சுரீவாரி—தலைமயிரிலுள்ள சுருருவுங்கருவி.

சுரீவாள்—மரமரியும்வாள். (உ-ம்.) “அல்லரும்பகலென்னுமீர்வாரினுலரிந்து” (பெருந் திரட்டு.)

சுரீவு—1. அரிகை. 2. யினக்கை. 3. வெட்டுகை.

சுரீவேட்டு—சுர்ப்பட்டு.

சுரக்கல்—1. ஒரு மருந்துக்கல். 2. குருந்தக்கல்.

சுரங்கோலியர்—வண்ணார். [சுரத்தை உலர்த்துவோரென்றபடி.]

சுரங்கோலியர்—வண்ணார். (கு. நிகண். உ. கூஉ.) [சுரங்கோலுவவென்றபடி.]

சுரணைச்சீர்—இரண்டைசைகூடிவருஞ்சீர்; அது: தேமா, புளிமா, கருவிளம், கூவிளம் என்னும் வாய்பாட்டான் வருவது. (உ-ம்.) “சுரணைச்சீரின்னு” (யாப்-ம். தலை. கூ.)

சுரஞ்சுவறுதல்—சுரம் உலர்த்தல்.

சுரடி—1. இணையடி. (உ-ம்.) “சுரடிவெண்பாக்குறன்” (யாப். காரிகை. கூ.) 2. சுரொட்டி. 3. கவர். 4. சந்தேகம். [இரண்டடித்ததென்றபடி.]

சுரடிப்பயன்—1. இருபொருள்படுகை. 2. கபடம். 3. சந்தேகம். 4. விதற்பம்.

சுரடிப்பா—1. குறள்வஞ்சிப்பாச்சிறுமை. 2. குறள்வெண்பா.

சுரடியடக்கு—மடக்கலங்காரத்தின் ஒருவகை. அஃது: ஓரடியில் வந்தொற்றொட்டேரெமற்றையடியிலும் வேறுபொருள் விளைத்துவருவது. (சுண்டி. கூக. உரை.)

சுரடியருக்கம்—ஒவ்வொரடியினும் முதலாம் எழுத்தும் நடுவெழுத்தும் ஒன்றுயிருக்க இரண்டடியுடையதாகச் செய்யப்பட்ட செய்யுள்.

சுரடிவெண்பா—குறள் வெண்பா. (உ-ம்.) சுரடிவெண்பாக்குறன்” (யா. காரிகை. கூ.)

சுரடுக்கோலி—ஒருசொல்லிலு இரண்டுதரம் அடுத்தசொல்லுதலாற் குறிக்கப்பட்ட ஓசை. (உ-ம்.) “நெறுகெநென முரிந்தது”

சுரணம்—1. கனாரிலம். 2. வெறுநிலம்.

சுரந்துவட்டல்—சுரமெடுத்தல்.

சுரந்தூர்—ஒருர். (புறநா. கஅ0.)

சுரந்தை—சுரந்தார். (உ-ம்.) “சுரந்தையோனேபாண்பசிப்பகைஞன்” (புறநா. கஅ0.)

சுரநாவு—பழிகூறுகிறநாக்கு.

சுரப்பச்சை—சுரப்பசுமை.

சுரப்பசுமை—சுரப்பற்று.

சுரப்பசையுள்ளவன்—1. இரக்கமுடையவன். 2. செல்வமுடையவன்.

சுரப்பலா—ஒருமரம். (உ-ம்.) “பழக்குளீர்ப்பலாப்பழுத்தொண்புலி-வெடித்தவாயில்” (பிரபுவில், மாயையு. எ.)

சுரப்பற்று—1. அன்புப்பற்று. 2. சுரப்பிடிப்பு. 3. சம்பத்து. 4. நன்றி.

சுரம்—1. அழகு. 2. அறிவு. 3. அன்பு. (உ-ம்) “சுரமில்லாநெஞ்சத்தார்க்கீந்தவுபகாரம்” (வாக்குண். உ.) 4. இறை. 5. கரும்பு. 6. குங்குமப்பூ. 7. குங்குமம். 8. குளிர்ச்சி. (உ-ம்.) “சுரமுநிலுங்காயுக்கனிகளுமியாவும்ணடி” (பாரத. அருச். தவரி. உ.) 9. தபைய. (உ-ம்.) “மலைநாட-ளீர்த்துள்ளிமைதோன்றின்” (கவி. சக.) 10. நிலைவு. 11. நீர்முதலியவை படுதலாலுண்டாகிய பச்செனவு. (உ-ம்.) சுரம்புலராக்கரத்தொருக்கு” (பாரத. திரௌபதி. கூஎ.) 12. பண்பு. 13. வெள்ளரிப்பழம். (இராசவைத்.) [இச்சொல் சிலவிடங்களிலே அம்கெட்டு சுர என்னின்றவரும் வல்லொற்றுக்கினமான மெல்லொற்றோடணைந்து “சுரங்கதிர்” என்றாற்போலக்குளிர்மைமுதலிய பண்புப்பொருளை விளைத்தலுமுண்டு.]

சுரல்—சுருள். (உ-ம்.) “மாற்புகீண்-உரலைவாயிலமெஃகம்” (கந்தபு. கடவுள்வாழ். கூக.) [இது சுருள் என்பதன் மூலம்.]

சுரல்பதறுல்—பயப்பதறுதல்.

சுரலித்தல்—சுரமாதல். [வழக்.]

சுரலிப்பு—சுரம்.

சுரலிப்—1. சுரம். 2. சந்திரன்.

சுரலிதைப்பு—சுரலில்த்திலே விதைத்தல்.

சுரவுள்ளி—சுரவெண்காயம்.

சுரவேண்காயம்—கறிப்பதார்த்தங்களுக்குப் பிரயோகிக்கும் ஒரு கிழங்கு.

சுரற்கருதுதல்—1. சுரலாடுதல். 2. மிகவும் பயப்படுதல்.

சுரற்குலை—சுரற்கொத்து. அஃது: சுரலுமீரலைச்சேர்ந்த பிரிவும்.

சுரற்குழி—1. சுரலுறுதாநம். 2. நெஞ்சிற் சுழி.

சுரற்பித்து—பித்தந்தங்குமீரல்.

சுரற்பித்தல்—சுரற்கருதுதல்.

சுரநம்—இருவகையதம். அவை: இல்லறம், துறவறம்.

நாறிவு—1. இம்மைமறுமையறிவு. 2. பெரிய அறிவு.

நாறிவுயிர் — பரிசுமுஞ் சுவையும் அறியும் இப்பிந்தது முதலியன. (நன். உரி. நு.)

நாணுவு—பழிகுறு நாக்கு. [சரல்-அரிதல்.]

நாசீடைவெண்பா— இரண்டாமடியிலே மூன்றாஞ்சீரில் ஆசாக இரண்டைச் பெற்றுவுந் நேரிசைவெண்பா. (உ-ம்.) “தாமரையின் ருதாடித் தண்டிலைச்சேறேளந்து - தாமரையி னுற்றமேதானறும்” என்பதிற்போல.

நாட்டி—1. இரண்டெனவே. 2. சராடி.

நாட்டை—இரண்டெனவுடம்.

நாடி—1. காற்றினமைந்தநிலை, அற்பமாயசைதல். 2. நிலையின்மை. 3. மழைக்குணம்.

நரி—1. கந்தைச்சிலை. 2. பலாக்காய்த்தும்பு. 3. பெண்பிள்ளைகளைநோர் விளையாட்டு.

நரிடாவு—அழக்காறுடையவன். [நூடி-பாறு: நூடி-பா-அழக்காறு. நூறு-ஒருவிருதி]

நரிடை—அழக்காறு, பொருமை. (சி. சி. உ: நக. சிவாக்.) [நூடி-பா.]

நரிணம்—களர்நிலம்.

நரிச்சல்—குளிர்ந்தல்.

நரித்தல்—குளிர்ந்தல். (உ-ம்.) “நரித்தகுட னரம்பாற்செறிந்து” (நூரவா. வைராக். ௭0).

நரிதழ்—குளிர்ந்த இமை. (பதிற்றுப்.)

நரிப்பு—1. சரம். 2. குளிர்மை.

நரிய—1. அன்புடைய. 2. சரத்தையுடைய. (உ-ம்.) “நரியதலுமு மிவன்பெருமதர்மழைக் கண்” (குறிஞ்சிப்பா. உசஅ.) 3. குளிர்ந்த. (உ-ம்.) “நரியநறும்பூவாளி யேறுபட்டாவியோ மெ-வீரியம்விடுத்த” (திருவிளா. மாயப். உக.)

நரியது—1. சரமுள்ளது. 2. குளிர்ந்தது.

நரிலைப்பயிர்—இரண்டிலே வெளியில்வந்த இளம்பயிர்.

நரிழை—இரட்டையிழைகொண்டது.

நரிடல் — இரண்டு தன்மைத்தாய வுடல். (உ-ம்.) “நாரசிம்மன்”

நரிதல்—1. அரிதல். 2. வருத்துதல். (உ-ம்.) “காமநோயிருகின்றது” (கந்தபு. மாயைப். ௭௨.)

நரிநீக்காரி—சருப்பவதி.

நரிவா—அமாவாசை பெளர்ணமிமைகள்.

நரிள்—சரல். (உ-ம்.) நரிட்டடிமுடியிண்டு மலப்பிண்டப்-போர்வை” (சிந்தா. முத. ககக.)

நரிள்ளி—சரவெங்காயம்.

நரிள்—சருள்ளி. (தைல. கைலவ. ௧0௮.)

நரிச்சம் — இரண்டெச்சங்கள். ● அவை: பெயரெச்சம், வினையெச்சம் என்பன. (நன். உயிர். உ.)

நரேவகைக்கூலம் — நெல்லு, புல்லு, வரகு, தினை, சாமை, இறுங்கு, தோரை, இராகி, எள்ளு, கொள்ளு, பயறு, உழுந்து, அவரை, கடலை, துவரை, மொச்சை என்பன.

நரைந்துகீலம்—புத்தர்கள் கூறும் பத்துக் குணங்கள். அவை: கொல்லாமை, பொய்சொல் லாமை, களவின்மை, காமமின்மை, பிற்பா லிரவாமை, உயர்ந்த ஆதந்திருத்தல் கிடத்தலி ன்மை, சந்தம் மாலே முதலியதரியாமை, பொ ன்வெள்ளிகளைத்தீண்டாமை, பாடலாடல் விரு ம்பாமை, உதயத்திற்குமுன் புசித்தல். (உ-ம்.) “ஐதியிரைந்து சேலமுடையராய்” (சி. சி. பர. சௌத். க. நூற்ப.)

நரோட்டு—1. இரண்டுக்குற்றது. 2. நிச்ச யமில்லாதநிலை. (உ-ம்.) “நோயாளியின் காரிய மிரோட்டு”

நரோற்றுவாரம்—இரண்டுமாத் திரை பெற் றுவருஞ்செய்யுள். (சிலப். அரங்கேற். ககக. உரை.)

நல்—1. ஆயுதம். 2. குறுந்தடி. 3. கைவாள்.

4. சரிகை. [நலி.]

நலிரக்கம்—உதாரணமுமிரக்கமும்.

நவு—1. கொடை. 2. பங்கிடுகை. 3. பிரித் துக்கண்டபேறு. 4. வரம்.

நவுக்கணக்கு—1. பங்கிடுதல். 2. பிரிவு

நவுகணக்கு — 3. கணக்கு.

நவுசோர்வு—கொடையுமிளகுதலும்.

நவோன் — 1. படிப்பிப்போன். (தொல். பாயி. உரை.) 2. பொருள் கொடுப்பவன். (உ-ம்.) “பன்னுசொற்கொள்வோ னீவோன்” (கந்தபு. நகர. ககக.)

நழத்தலரி—1. ஒருவகையலரி. 2. பெரு ங்கள்ளி. [சுழம்-பொன்.]

நழதண்டம்—சுடாதண்டம். (உ-ம்.) “நே மிவரையுமந்தரமுநிகழ்த்துநீழதண்டமாய்” (கூ ரம்பு. திரிபுர. கக.)

நழம்—1. இலங்காபுரி. (உ-ம்.) “சுழமன் னனுமஞ்செழுத்துமியம்பி” (திருவாத. புத்த ரை. அள.) 2. உலோகக்கட்டி. 3. கள்ளி. 4. கன். 5. சிங்கனதேசம். 6. பொன். (உ-ம்.) “இறைபடைத்திறுக்குந்தொடையீழமே” (இர கு. நகர. சுஅ.)

நழமண்டலம்—இலங்காபுரி.

நழவரி— இலங்கையிலிருந்து சிறைசெய்ய ப்பட்டுச்சென்று சேரநாட்டில் வசிக்கஞ்சிக்க ளர்.

நழவர்—சுழவர்.

நழை—1. காசநோய். 2. கோழை. 3. தொய்வு.

ஈழைக்கோல்—தானகம்.

ஈழை—ஈழைக்கோல். இது: மூச்சுக்கு முட்டிச் செல்வது. (உ-ம்.) “இருமலர்ச்சோகையுமீ ஈழைப்பெய்யும்” (திருமல். அறஞ்செ. ச.)

ஈற்றைசை — பாட்டினிறுதியினிற்றும்சை நிலை, இறுதியில்வருமசை.

ஈற்றயல்— இறுதிக்கயல். (உ-ம்.) “பெயர் வினைபிட்டுத்தனரய விற்றயலாவோவாகலும்” (நன். பொது. உ.)

ஈற்று—ஈற்றுப்பசு. (உ-ம்.) “சாற்றுவாரத் திற்றும்பறுத்துப்புறநின்ற—ஈற்றுவைவருளவி தெதிவருவிகவர்கென்றான்” (திருவிளை. பழியஞ். நன்.)

ஈற்றில்லாக்கடாரி—ஈனாக்கடாரி. (தைல. தைலவ. கரு.)

ஈற்று—1. ஈனப்பட்டது. 2. ஈனுகை, பெறுகை. (உ-ம்.) “ஈற்றுமான்பினை” (கந்தபு. வள். நக.)

ஈற்றுநிலையெழுத்து— சொல்லிறுதியினிற்றற்றிய எழுத்து. அவ்வெழுத்துக்கள் தமிழில் உயிர் பன்னிரண்டும் ஞ் ண ர ம ன ய ர ல வ ம ள என்னும் மெய்யெழுத்துக்களும்.

ஈற்றுநாதல்—1. ஈனுகையில் வருந்துதல். 2. கருப்பவேதனைப்படல். (உ-ம்.) “ஈற்றுநாந்து—சென்ற வண்டிபொறையுயிர்த்துச் செழுந்தோட்டகட்டினைடைக்கும்” (கூர்மபு. தக்கன் வேள். ஞ.)

ஈற்றெலும்பு—கடையெலும்பு.

ஈற்றெழுத்து—ஈற்றுநிலையெழுத்து.

ஈற்றெழுத்துக்கவி— முற்பாட்டினந்தத்தெழுத்தேனுஞ்சொல்லேனும் வரும் பாட்டிற்கா தியாய்வருவது.

ஈறல்—1. துக்கம். 2. நெருக்கம். 3. பின்னல்.

ஈறப்பிறை—நெருக்கமானதுறு.

ஈறந்தம்—இறுதிமுடிவு.

ஈறந்தரம்—கடைத்தரம்.

ஈறும்வரிகை—கடைமுறை. (திருவாலவாயுடையார்திருவி.)

ஈறிலாள்—1. கடவுள். 2. சிவன். (உ-ம்.) “ஈறிலாரையிவரணைந்தாரகொலோ” (கந்தபு. திருக்கல். உஉ.)

ஈறிலி—கடவுள்.

ஈறு—1. உப்பளம். 2. எல்லை. 3. பல்விடையின்முரசு. 4. மரணம். 5. முடிவு, நாசம். (உ-ம்.) “ஈறுசேர்பொழுதினுமிறுதியின்றியே” (கந்தபு. கடவுள். கபு.)

ஈறுகட்டி—இரசகர்ப்பூரம்.

ஈறுகடை—ஈறுத்தம்.

ஈறுகெடுதல்—ஈறுழிதல்.

ஈனீ—1. இவ்விடம். (உ-ம்.) “ஈன்வருகென்னகோக்கி” (தணிகை. வீரட்ட. அக.) 2. இவ்வுலகம். (உ-ம்.) “ஈனிறவியலகங்கவைஇய—வீனுமும்பரும்பெறலருங்குரைத்தே” (ஐங்குறு. 500க.) 3. ஈனென்னேவலும், தெரிநிலைவினைப்பகுதியும்.

ஈனிமீ—பெறுவார். (உ-ம்.) “ஈன்மரோவிவ்வுலகத்தானே” (புறநா. எச.)

ஈன்றணிமை—சமீபகாலத்திலே ஈனப்பட்டமை. (உ-ம்.) “நாளீன்றணிப்படியகுளக்கன்று” (கூர்மபு. கண்ணனவ. அ0.)

ஈன்றணிய — சமீபகாலத்திலே ஈனப்பட்ட. (உ-ம்.) “ஈன்றணிமை” பார்.

ஈன்றல்—1. மகப்பெறுதல். 2. வீரதல். (உ-ம்.) “இன்சொலினிதின்றல்காண்பான்” (வள். கக.)

ஈன்றவணிமை—1. இளங்கொற்றியின்பச்சுடம்பு. 2. கன்றினினைமை.

ஈன்றவன்—1. தாய். (உ-ம்.) “இருள்குடி கொண்டமெல்லோதியரீதினுமீன்றவனா—மருள்குடி கொண்டவக்காலம்விடாது மரீஇயழுவார்” (தணிகைப். களவு. ஞசு.) 2. பார்ப்பதி.

ஈன்றவன்—1. பிதா. 2. பிரமன்.

ஈன்றி—தாய்தந்தையர்.

ஈன்றன்—1. தாய். (உ-ம்.) “ஈன்றன் பகி காண்பாறையினும்” (வள். சுஞ்சு.) 2. பார்ப்பதி.

ஈன்றன்—1. தந்தை. 2. பிரமன்.

ஈன்றுளர்—தாய்தந்தையர். (உ-ம்.) “யாண்டையரோவெமையின்றனாரெனும்” (கந்தபு. சயந்தன்பு. கள்.)

ஈனசாதி—தாழ்த்தசாதி.

ஈனம்—1. அழிவு. 2. இழிவு. 3. கள்ளி. 4. குறைபாடு. 5. கேடு. 6. தள்ளல்.

ஈனல்—1. ஈனாதல். (உ-ம்.) “விநிதலையரம்பையின்றமென்பழன்” (நைட. நாட். உ0.) 2. கதிர்.

ஈனனம்—வெள்ளி.

ஈனக்கதிர்—கருவிலிருக்குங்கதிர்.

ஈனாத்தமீ—பின்னாப்பெருத இளம்பருவப்பெண்.

ஈனமலடு— } மலட்டுப்பசு, அல்லது ஒரு

ஈனமாடு— } மை.

ஈனயம்—சங்கையினம், நிரதை.

ஈனவரக்கி—கொடியவன்.

ஈனுதல்—1. கருவுயிர்த்தல். (உ-ம்.) “மைந்தரிருவரையின்றனன்” (பாரத. குருகுல. ககக.)

2. பிறப்பித்தல். (உ-ம்.) “அருவுருவீனதாகும்” (சி. சி. க: உஅ.)

ஈனுமணிமை—1. சூதகம். 2. புனிதம்.

ஈனை—1. இலைநரம்பு. 2. ஒருவியாதி. 3. சித்திரக்குறிப்பு, பருமட்டக்குறிப்பு.

ஈனோ—இவ்வலகத்தோர். (மணிமே.)

உ

உ— [தமிழ்ப்பாஷையின் வர்ணமாலையின் உயிர்வருக்கத்தில்வரும்ஐந்தாமெழுத்து] அஃது அங்காப்போடு இதழ்முவித்து உச்சரிக்கப்படுமொரு குறில்.]

1. இரக்கத்தைக்குறிக்கும் ஒரிடைச்சொல்.

2. இரண்டு என்னும் இலக்கத்தைக்குறிக்குமொருமொழி.

3. இறந்தகாலவிடைநிலையாகிய தகரமெய்யை அதன் திரிபாகிய டகர தகரமெய்களுள் ஒன்றை ஊர்ந்துவரும் ஒரு வினையெச்சவிகுதி. (உ-ம்.) “செய்து; உண்டு; கற்று.”

4. ஒருசாரியை. (உ-ம்.) “மின்னு”

5. ஒரு தொழித்பெயர்விகுதி. (உ-ம்.) “வரவு”

6. ஒரு பண்புப்பெயர் விகுதி. (உ-ம்.) “மழவு”

7. கோணகலை. (சி-வி. கிரி. எ: உரை.)

8. சிவன். (உ-ம்.) “ஆலுக்கணிகலம்பெண்ணடலைமால” (கந்தரலங். சுஉ.) ஆல். உ. எனப் பிரித்து ஆலவிகுத்குறித்தினடியிலெழுந்தருளிய சிவபிரான் எனவழிக.

9. சுட்டுப்பொருளில் பதத்தினகத்தாவது புறத்தாவது வரும் ஒரிடைச்சொல். (உ-ம்.) “உவன்; உக்கொற்றன்” [இது எதிர்முகத்திற் போல எதிர்முகமின்றிப்பின்னிற்கும்பொருளாயுஞ்சுட்டிவரும். (உ-ம்.) “ஊழையுமுப்பக்கங்காண்பர்” (வள். சுஉஉ.)]

10. பிரமா.

உக்கணம் — தெளித்துச் சுத்தி செய்தல். [உக்கண.]

உக்கம்—1. ஆலவட்டம். (சூ. நிகண். எ: கஅ.) 2. இடம். [உக்கந்.] 3. உடம்பின் நடுக்கருகிய மருங்கு. (உ-ம்.) “உக்கஞ்சேர்த்தியதொருகை” (திருமுரு. க0அ.) 4. கோழி. 5. தூக்குக்கயிறு. [தெலுங்கு.] 6. நெருப்பு. 7. பசு. 8. பந்து. 9. பொன். (ஆசிரி. நிக. க: க.)

உக்கரித்தல்—1. உக்காரம்போடல். 2. வார்திபண்ணுதல்.

உக்கல்—1. அழிதல். (உ-ம்.) “கரிந்துசாம் பராபுகவாறுகண்டு” (திருவிளா. சமணரை. கஅ.) 2. பக்கம். 3. பதனழிந்தபொருள். 4. பதனழிவு.

உக்கலை—மருங்கின்பக்கம்.

உக்கவர்—இறந்தவர், அழிந்தவர். (உ-ம்.) “உக்கவர்ச்சுநீநணிந்து” (தேவார. திருவிளா. திருநாவு.)

உக்களம்—1. இராக்காவல். 2. தலைக்காவல். 3. பாளயத்தைச்சூழ்ந்த அகழி.

உக்களவர்—இராக்காவற்காரர்.

உக்கலை—மருங்கின்பக்கம். [வழக்.]

உக்கா—1. கஞ்சாபுகைமுதலிய குடிக்குள் கருவி. [இந்துள்.] 2. கன்.

உக்காக்கம்—அரைநாண். [உக்கம்-அரை; அக்கம்-நாண்.]

உக்காரீ—இறந்தவர். (உ-ம்.) “உக்கார்தலை பிடித்துண்பலிச்சுப்தொறும்-புக்காரீ” (தேவார. திருப்புக. ச. திருநாவு.)

உக்காரால்—1. சத்திபண்ணல். 2. தொனுப்போகிதல்.

உக்காரீ—ஒருவகைச் சிற்றுண்டி. (உ-ம்.) “அஞ்சுல்லி” பார்.

உக்கி—அம்மனைக்காய். (இராசவைத்.)

உக்கிடர்—ஒருவகைச்சிலந்திப்பூச்சி.

உக்கிர—இருதாற்றிருபத்தானு புவங்க ளிலொன்று. (கந்தபு. கண்ண. க0. உரை.)

உக்கிரகந்தம்—1. உள்ளி. 2. கரும்பு.

உக்கிரகந்தி—3. கருவேம்பு. 4. சண்பகமரம். 5. பெருங்காயம். 6. மிகுமணம். 7. வசம்பு. 8. வேம்பு. [1, 3, 4, 5, 6, 7. உறு]

உறு: உறு- கடுமை. உறு- மணம்.]

உக்கிரகந்தை—வசம்பு. (தைல.)

உக்கிரகந்தம்—கொடுஞ்செய்கை. [உறு]

கூடு—உறு-கொடுமை. கூடு- செய்கை.]

உக்கிரகந்தம்—உக்கிரகந்தம்.

உக்கிரகந்தாவாரீ—ஆதொண்டைக்கொடி.

உக்கிரசவா—காற்றோட்டிச்செடி.

உக்கிரசேநன்—கருஷ்ணனுடைய மாமனாகிய கஞ்சன். [உறு-வெம்மஜி: உறு-வெம்ம-ஓரரசன். ஜி-பிறந்தவன்.]

உக்கிரசேநன்—1. கஞ்சனுடைய பிதா. (கர்மபு. கண்ணனவ. உகரு.) 2. பரீக்கித என்னும் அரசனுடைய ஒருமகன். [உறு-வெம்ம]

உக்கிரநட்சத்திரம்—1. புதனின நாராகக் குப்பிறந்தபாராளும், இருபத்தான்காராளும், (விதாந. குணகுண. ச0. உரை.) 2. மகம்,

பூரம், பரணி என்பன. (விநா. பஞ்சாங்க. ௨௦. உரை.)

உக்கிரம்—1. உருத்திரமென்னுஞ்சுவை, 2. உறைப்பு, 3. கடுமையானது. (உ-ம்.) “உக்கிரமாகவீழ்வந்தவது திகண்டு” (பாரத. இரண்டா. ௧௨.) 4. தீவறுப்பினுள்ளொன்று. 5. கொடுமை. 6. கோபம். (உ-ம்.) “நிலமேல்-வரு முக்கிரவடவைக்கனல்” (திருவிளை. யானையே. ௨௦.) 7. தலைக்காவல். 8. பயங்கரமானது. 9. பரணி. 10. பாத்திரபதம். 11. பெலமுள் ளது. 12. முருங்கைமரம். 13. மேலானது. 14. வெப்பம். 15. வேகம். [உ-ம்]

உக்கிரமது—வைரமாகியமான குணம்.

உக்கிரமம்—மூர்க்கம்.

உக்கிரவைரவன்—அட்டவைரவர்களுளொருவன். (த. நி. போ. ௨௪௧.)

உக்கிரன்—1. அரசனுக்குச்சூத்திரப்பெண்ணிடம் பிறந்தவன். (சைவச. பொது. ௪௪௬.) சூதசங்கிதைகாரர் வைசியனுக்குச்சூத்திரப்பெண்ணிடம் பிறந்தவன் என்பர். (உ-ம்.) “கருங்குழற்கூத்திரப்பெண்கடிதடமூழ்கிராய்கன்-பெருங்ககம்போற் பெற்றபிள்ளை யுக்கிரப்பேர்பூண்பன்” (குத. சிவமான். ௧௨. ௧௬.) 2. உருத்திரன். 3. தருவாசன். 4. மகேசுரனுடைய அழகையினின் றுபிறந்த எழுவரிலொருவர். (உ-ம்.) “இளம்பிறையணின் திடுமுக்கிரனென்ப” (சூர்மபு. அட்டம. ௧௨.) [உக்கிரன்-கோரமுடையவன்] 5. விசுவாமித்திரன். 6. வீரபத்திரன். (சூ. நிக. ௧. ௨௨.) [உ-ம்]

உக்கிராட்சன்—1. சிவன். 2. வீரபத்திரன். [உ-ம்]

உக்கிராணக்கிரான்—களஞ்சியங் காப்பவன்.

உக்கிராணம்—களஞ்சியம். [தெலுங்கு.]

உக்கிரி—1. தூக்கை. 2. வசம்பு.

உக்கிரிட்டம்—1. உந்திரிட்டம். 2. மிருதி.

3. மேன்மை.

உக்கிரை—1. அரசனுக்குச் சூத்திரப்பெண்ணிடம் பிறந்தவன். (பரா. ௧௦௭.) 2. கருவசம்பு.

உகிரு—இலவங்கம்.

உகிருதல்—1. இற்றுப்போதல். 2. பயப்படல்.

உகிருளான்—சுருகுமயல்.

உகிருறுமை—குற்றியலுகரம்.

உக்தம்—சொல்லப்பட்டது. (உ-ம்.) “உக்தசாத்தியவத்தல்” (சி.சி. அளவை. ௧௩. சிவாக்.) [உ-ம்]

உக்தி—1. பேச்சு. 2. பேசுதல்.

உகிரம்—1. வித்தியாகலையில் புருடத்தவத்திலிருக்கும் ஆறுபுலங்களுள் ஒன்று. (சி.வி. கிரியா. ௨௧. சுலோ. உரை.) 2. வேதம். (உ-ம்.) “உகிரமிசுசுரதரனென்னிற்பீர்” (தாயு. சித். ௧.)

உக—உகவென்னேவலும், தெரிநிலவின் ப்பகுதியும்.

உகக்தம்—உயரப்பறந்துசெல்லும். (ஐங்குறு)

உககனல்—வடவாமுகாக்கிளி.

உகசந்தி—ஒருகம் முடிந்து மற்றோருகம் தொடங்கும் எல்லை.

உகதூரியர்—பன்னிரு சூரியர்.

உகந்தல்—1. உயர்த்துவதில்தல். (உ-ம்.) “எம திடுமையோங்கலென்றிரண்டு கூறுபட்டுவொளிகழ்வெலுக்கத்” (சிவப். மங்கல. ௪.) 2. உயர்தல். (உ-ம்.) “எல்லதனைந்துகந்திருந்தவாய்கு” (தணிகை. ௧௩. ௧௬.) 3. உயரப்பறத்தல். (உ-ம்.) “கந்துகோளியாதுகாழ்பலமுருக்கியுக்கும்புருந்தினிலத்தாநிழலசாயு” (பதிற்று. ௭௭.) 4. சந்தோஷித்தல். (உ-ம்.) “உகந்தாவடிக்குமிடைய” (மறைசை. ௩௬.) 5. திருத்தியடைதல். 6. மகிழ்வோடுகொள்ளல். 7. விரும்புதல். (உ-ம்.) “காக்கையுக்கும்பினம்” (வாக்குண்டாம். ௨௪.)

உகந்தசெய்தி—நல்ல சமாதாரம்.

உகந்தது—அங்கீகரிக்கும்படியான வஸ்து.

உகந்து—உயர்ந்து. (மதுரைக்.)

உகப்பிரளயம்—யுகமுடிவு.

உகப்பு—1. உயர்ச்சி. (தொல். சொல். ௩௦௪.) 2. சந்தோஷம். 3. மகிழ்ச்சி. (உ-ம்.)

“உகப்புறவிவடெடவனியானாக” (பாரத. குருகுல. ௮௮.)

உகபந்திரட்டி—ஒன்றின்பின்னொன்று காது வகைலத்திலே ஒருங்கு சிறுட்டித்தல். (உ-ம்.) “தெரித்தகாரியத்தோற்ற மிருவகையாங்கிரமசிறுட்டியுகபந்திரட்டியென” (வேதா. ௧. ௮௦.)

உகம்—1. ஒருசோடு, இரண்டு. 2. தலைப்பாட்டு. (சிலப்பதிக.) 3. நான். 4. நான்கு, என்னுமெண்ணைக்குறிப்பாயுணர்த்துவதான ஒரு மொழி. 5. துகம். 6. பாம்பு. 7. பூமி. (உ-ம்.) “ஈடுகமயிற்றடங்குழந்தகண்ணிடலர்—குட்டுவென” (இரகு. நாட். ௪௨.) 8. முடிவு. 9. யுகம். [1, 4, 5, ௭-ம். இப்பொருள்களில் யகரமெய்கெட்டு உகமென நின்றது.]

உகமகள்—பூமிதேவி. (உ-ம்.) “உகமகணுதற்கணிதையெழுதபளித்தத்திலதம்” (இரகு. திருவி. ௨௦௮.)

உதமாநுதம்—உழிக்காற்று.

உகழடி—1. உழி. 2. மடங்கல். (பிங்கல்.)

உகர்த்துங்கம்—குற்றியலுகரம். [உ என்னும் எழுத்து.]

உகருத்திரர்—பதினொருருத்திரர்.

உகல்—1. அழிதல். (உ-ம்.) “உகவிடந்தான்சென்று” (திருக்கோ. சஉ.) 2. உதிரல். 3. கழல். 4. சிந்தல்.

உகவல்லி—நாகவல்லிமரம்.

உகவா—அன்புமிக்கு. (சிந்தா)

உகவு—நிலையழிவு. (உ-ம்.) “உகவிலாதுணர்ந்தி” (வேதா. கு. உஉ.)

உகவை—சந்தோஷம், நட்பு. (உ-ம்.) “உகவையிலாவொடுமேனினியென்றே” (பாரதவாரண. கஉ.)

உகல்—1. உகலென்னேவலும், தெரிநிலைவினைப்பகுதியும், வினைத்தொகையும்.

உகளம்—1. இட்டம். 2. இரண்டு. (உ-ம்.) “உகளப்பொன்னினவார்கழல்” (கந்தபு. அதிவீர. ஈசு.) [பு-மஉ.]

உகளல்—1. ஒழித்திரிதல். (உ-ம்.) “பன்மயிர்ப்பிணவொடுகேழலுகள்” (மதுரைக். கஎசு.) 2. கடத்தல். 3. குதித்தல். 4. பாய்தல். (உ-ம்.) “வெள்ளுனைக்கவிமான்கவிஞளம்புகள்” (புறநா. கரு.)

உகளி—1. உகளியென்னேவலும், தெரிநிலைவினைப்பகுதியும். 2. பிறழ்ந்து. (சிந்தா.)

உகளித்தல்—1. குதித்தல். 2. நீர்நிறைந்துபாய்தல். (உ-ம்.) “திசைநான்குமுகளித்தேறி” (பாரத. முதற்போர். சுசு.)

உகளுதல்—1. கடத்தல். 2. குதித்தல். 3. பாய்தல். (உ-ம்.) “வயலுகளுஞ்சேலென்னன்வியியாய்” (வாண. ககசு.)

உகளும்—துள்ளும். (ஐங்குறு.)

உகா—உகாமரம்.

உகாதி—அருகன். [புகாதி என்பதில் முதல் யகரங்கெட்டது.]

உகாந்தகாலன்—1. சிவன். 2. விட்டுணு.

உகாந்தநாதன்—உகாந்தகாலன்.

உகாந்தப்பிரளயம்—உலகத்தின் காலமுடிவிலே வரும் அழிவு.

உகாந்தம்—புகழமுடிவு. (உ-ம்.) “உகாந்தத்துமஞ்சினீடுருமொலியென” (பாரத. காண்டவ. அஅ.) [பு-மகா.]

உகாமை—1. அழியாமை. 2. உழியாமை. 3. சிதறாமை. (உ-ம்.) “உண்கவுகாமைக்கு” (ஆசார. சுசு.) 4. நிலைகுலையாமை. 5. வெளி

விடாமை. (உ-ம்.) “யாண்டு-முகாஅமைவல்லதேயொற்று” (வள. ருஅரு.)

உகாநீ—உருத்திரமூர்த்தி.

உகிரீ—நகம். (உ-ம்.) “வன்னுகிரீகின்றிநாசியேயந்தனவற்று” (கந்தபு. மாயை. ரு.)

உகிரீச்சுற்று—நகச்சுற்று.

உகிரீநிலைப்பசாசக்கை—முவகைப் பசாசக்கைகளிலெவன்று;அது: சுட்டிவிடவும் பெருவிரலும் உகிர்துணை கவவிநிந்தது. இது: “சிறந்தவுகிரீநிலை-புகிர்துணைகவ்வியது” என்னும் (சிலப். அரங்கே. கக, ஆற்பெறப்பபும்.)

உகிரம்—இலாமிச்சம்புல்.

உகின் — புளிமா.

உகினம் —

உது—உருவென்னேவலும், தெரிநிலைவினைப்பகுதியும், வினைத்தொகையும்.

உதுணம்—மூட்டுப்பூச்சி. [உகூணம்.]

உதுத்தல்—1. உதுத்தல். (உ-ம்.) “பகலோன் பல்லுகுத்தவனை” (தேவார. திருக்காள. ஈ. சு.) 2. சிந்துதல். (உ-ம்.) “நெடுங்குன்றருகுத்து” (சிலப். பதி. கஉ.) 3. சொரிதல். (உ-ம்.) “மென்பழனுக்குத்தேனும்” (நைடக. நாட். உஉ.) 4. விடுத்தல்.

உதுத்தேன—போகட்டாக. (மலைபடு.)

உதுதல்—1. அழிதல். (உ-ம்.) “வினைகளுக் கி. சி. அ: உக. சுப்பி. 2. உதுத்தல். (உ-ம்.) “போயுருமிலைகளெல்லாம்” (சி. சி. க: கரு.) 3. கழல். 4. சொரிதல். (உ-ம்.) “உருகிண்சேற்றினூன்றி” (பாரத. பதினொரா. கஉ.) 5. நிலைகுலைதல். (உ-ம்.) “நெஞ்சகவாய்மலர்நனை கண்ணீர்மல்க” (வாண. கரு.) 6. வெளிவிடுதல்.

உதுவு—சிந்துதல். (உ-ம்.) “சோந்தருவன்னவயக்குறுவந்திகைத்” (மதுரைக். சகரு.)

உகைத்தல்—1. எழுப்பல். (உ-ம்.) “பலபுரவிரீறுகைப்ப” (மதுரைக். கஅசு.) 2. எழுப்பல். (உ-ம்.) “அதிலவீழ்க்கிழிநின்றகைத்தேன்” (நூர்வா. சித்தன். உசு.) 3. செலுத்தல். (உ-ம்.) “மதகயமுனைப்பார்” (சேதுபு. திருநா. ககசு.)

உகைதல்—1. எழுதல். 2. செல்லுதல். (உ-ம்.) “கரைவிடவுகையுநாவாயானும்” (கல்லாட. உஉ.)

உகைப்ப—எழுப்ப. (மதுரைக்.)

உகிகண்—உவ்விடம். (உ-ம்.) “எந்தனயரைக்கண்முரோ - வுக்கணென்னவரைத்தெழுமோதையே” (சேதுபு. அக்கிநி. கஉ.)

உங்கிரீத்தல்—உங்காரஞ்செய்தல்.

உங்கிரீ—நீங்கென்னும் பன்மை முன்னி

லைப்பெயர் வேற்றுமையேற்றமிடத்துத் திரிந்துவந்த ஒரு விகாரமொழி. (உ-ம்.) “உங்களுக்குக் கொன்னவருமயர்” (கந்தபு. மாயையுபதேச. கரு.)

உங்காரம்—1. அச்சுறுத்தும் ஒரு தொனி. 2. உம்மென்றொலித்தல். (உ-ம்.) “உங்காரமது கரங்கள்” (பாரத. காண்டல. கூ.) 3. தொனி செய்தல். 4. காணோதை. 5. முழங்குதல். (உ-ம்.) “உங்காரத்தினுரப்பமோதையான்” (கந்தபு. அக்கிரி. கரு.) [ஹோகாரம்.]

உங்காரித்தல்—உங்காரஞ்செய்தல்.

உங்கு—உவ்விடம்.

உங்கு—1. உன்மாதா. 2. உன்றங்கை. (உ-ம்.) “ஆக்கரியமூக்குங்கையியுண்டாளென்றாரை” (இராமா. சூர்ப்பந. கஉரு.)

உங்ஙனம்—1. உத்தன்மை. (உ-ம்.) “உங்ஙனாகராதனோதியதுணர்வு” (கந்தபு. தக்கன்மக. ருஉ.) 2. உவ்விடம். (உ-ம்.) “அதற்பி-னுங்ஙனம் பிறந்தயருவர்” (கந்தபு. அவைபுரு. கரு.)

உச்சந்திரகம்—உச்சத்திலேநிற்குங்கிரகம். [மேடச்சிற் சூரியனும் இடபத்திற் சந்திரனும் கடகத்தில் வியாழனும் கன்னியிற் புதனும் துவாத்திற்சரியும் விருச்சிகத்தில் இராகு கேதுக்களும் மகரத்திற் செவ்வாயும் மீனத்திற் சுக்கிரனும் உச்சந்திரகங்களாம்.]

உச்சிடம்—1. இலக்கு. 2. நேர்.

உச்சிடம்—1. கோபம். 2. விரைவு. [உ.அ.ப.]

உச்சுடை—1. இறுமாப்பு. 2. ஒருவகைப் புல்லு. 3. வழக்கம். [உ.அ.பா.]

உச்சுத்தனம்—உச்சச்சுக்கிரகம்.

உச்சுத்துவம்—உச்சத்தன்மை. [உ.அ.ப.]

உச்சுத்தாநம்—அதிகசுபரிஸையிங்கிரகம் நிற்கும் இடம்.

உச்சுதமம்—மிக அதிகமான உச்சம். [உ.அ.ப.]

உச்சுதரம்—அதிகவுச்சம். [உ.அ.ப.]

உச்சுதரு—1. உயர்ந்தமரம். 2. தென்னைமரம். [உ.அ.ப.] உ.அ. உயர்ச்சி. தரு - மரம்.]

உச்சுதேவன்—கருட்டிணன். [உ.அ.ப.]

உச்சுநீதம்—1. அதிகப்படல். 2. தணிவு.

உச்சுநீதலை—உச்சிச்சுக்கிரக. (உ-ம்.) “உச்சுநீதலையோடிவையென்ப” (ஆசார. ரு.)

உச்சுநீதம்—இரவிற்கடைச்சாமம். [உ.அ.ப.]

உச்சுபாஷணம்—உரத்துப்பேசுதல். [உ.அ.ப.] ஹாஷணம்; உ.அ. ஹாஷணம்—பேசுதல்.]

உச்சுமம்—1. உயர்ச்சி. (உ-ம்.) “உச்சுமமாகத்தில” (பாரத. காண்டல. கூரு.) 2. கிரகங்களின் ஜந்தரிஸையினென்று; அது: நீசத்திற் கேழாமிடம். “உச்சுமீடு” பார். 3. தலைக்குநேரிடம். (உ-ம்.) “உச்சுமுற்றவெயிலர்க்கெனத்து” (பாரத. வேத. ருஉ.) 4. துளி. 5. வல்லிசை. (உ-ம்.) “அந்தவுச்சுமதுபிறப்பித்தல்லிசையும்” (இரகு. அவதார. கரு.) [உ.அ.]

உச்சுமநி—உச்சிநிகரம்; அது: விக்கிரமாதித்தனுக்கு இராஜதானியாயிருந்தது [உ.அ.ப.]

உச்சுமச்சுமம்—உச்சுச்சுமம். (உ-ம்.) “உச்சுமச்சுமமென்னுமோந்ருளப்புவரவீதோன்ற” (உபதேசகா. கூர்மாவ. கூச.)

உச்சுமநி—அவந்திரகம்; இது: விக்கிரமாதித்தனுக்குத் தலைநகரமாயிருந்தது. (காஞ்சிபு. தலவி. கசு.) [உ.அ.ப.] உச்சும—மேல். ஜயநீ-ஜெயித்தது.]

உச்சுமச்சுமம்—வேதமோதி நிறுத்துவதற்குமுன் செய்யத்தக்க ஒரு வீரதம். (மதுதரும. ச. கசு.)

உச்சுமீதல்—இதழ்முதலியவற்றின் முயற்சியால் எழுத்துக்களைப் பிறப்பித்தல். (உ-ம்.) “ஒருசுதருமுஞ்செழுத்தை விதிப்படியுச்சுமீத” (சி. சி. க. க.)

உச்சுமீப்பு—1. எழுத்தினோசை. 2. உச்சுமீத்தல்.

உச்சுமம்—1. அசைதல். 2. அறிவு. 3. மனம். [உ.அ.ப.]

உச்சுமச்சுமம்—சொற்களை உரத்துச் சொல்லிச் செய்யுஞ்சொல்; இதனை, “உரைவாசகமற்றுச்சுமுபாயிசு வென்றிரண்டாம்” என்றும். (குத. ஞான. கசு. கரு.)

உச்சுமவாநம்—தலைக்கு நேராக மேலேதோன்றும் ஆகாயம். (உ-ம்.) “வட்டமணித் தேரவனுச்சுவானந்தடைந்தான்” (பாரத. துருவாச முரி. கூ.)

உச்சுமீடு—ஒரு கிரகம் உச்சுமீலையில் நிற்கப்பெற்று இராசி: ஆதித்தன், சந்திரன், செவ்வாய், புதன், வியாழன், சுக்கிரன், சரியாகிய கிரகங்களுக்கு மேடம், இடபம், மகரம், கர்நி, கர்க்கடகம், மீகம், துலாம் முறையே உச்சுமீடுகளாம். இது “மறிவிடைமான்மகன் நளினியின் வாணிகள் ஞாயிறுதி-செறிவுறுமுச்சம்” என்னும், விதான. நடப்பாட்சி. உ-ம் பாட்டாற்பெறப்படும.

உச்சிச்செடி—அபாநம்.
உச்சிச்செடி—முயத்தி.
உச்சிச்செடி—கொலை. (உ-ம்.) “உச்சிச்செடி
சொல்லி” (பாரத. ஐந்தா. க.) [உஜாஸம்]

உச்சிச்செடி—ஒட்டல்.
உச்சிச்செடி—1. அழித்தல், கெடுத்தல்.
2. கலைநாடம் அறுபத்துநான்குநூறு; அது
பேயகற்றுதல் முதலியவைகளைப்பற்றியது. 3.
தூரத்துதல். 4. மந்திரம் முதலியவைகளால்
ஒருவனைக்கெடுத்தல். 5. வேரோடுபிடுங்கல்.
[உஜாஸம்; உஜா. மேல். சுடர்—போதல்.]

உச்சிச்செடி—1. உச்சி. 2. உயர்ப்பு.
உச்சிச்செடி—உச்சிச்செடி. (உ-ம்.) “உச்சிச்செடி
மாகமுக்கன்கள் கோடியுரைசெய்திருந்தபொழு
தில். (நல். பாரத. வரம்பு. கசக.)

உச்சிச்செடி—பலபாலைகளையும் உச்சி
சரிக்க அறிந்தவன். [உஜாஸம்]

உச்சிச்செடி—1. உச்சிச்செடி. 2. உச்சி
சரிக்க. [உஜாஸம்]

உச்சிச்செடி—உச்சிச்செடி. (உ-ம்.) “துப்பு
டனுச்சிச்செடியினல்லான் மிகத்தோன்றரிதே”
(வீரசே. யாப்பு. கரு.)

உச்சிச்செடி—1. உச்சிச்செடி. (உ-ம்.) “பிசா
க்கரத்தினுச்சிச்செடியினால்வந்தது” (சி.சி. ச.
கரு. மறை.) 2. மலம், பகரவீகாரம். (இதோ
ப. க.) 3. மிக்கவுயர்ச்சி. [உஜாஸம்; உஜா.
மேல். வர—போதல்.]

உச்சிச்செடி—உச்சிச்செடிப்பட்டது. [உஜா
ஸம்]

உச்சிச்செடி—1. ஆண்மயிர். 2. உச்சிச்செடி. 3.
தலை. (உ-ம்.) “ஊராரையுச்சிச்செடி” (கலி.
கரு.) 4. தலைக்குநேரிடம். 5. நடு. 6. நவிர
ம். (பிங்கல.) 7. நாய். (பிங்கல. உருக.) 8.
துணி. (உ-ம்.) “மாற்றும்பகம்பொனின்மாட
த்துச்சிச்செடி” (சிந்தா. நாம. ரு.) 9. மத்தி
யாநம். (ரு. நிகண். க. கடி.) 10. மயிர்முடி.

உச்சிச்செடி—சூரியன். (உ-ம்.) “உச்சிச்செடி
கிழாண்கோட்டம்” (சிலப். கரு. கக.) [உச்சி-
ச்செடிப்பொழுது. கிழாண்கோட்டம்—சூரியன்.]

உச்சிச்செடி—உச்சிச்செடி.
உச்சிச்செடி—உச்சிச்செடிப்பட்டன்.
உச்சிச்செடி—உச்சிச்செடிப்பட்டன்.
உச்சிச்செடி—உச்சிச்செடிப்பட்டன்.
உச்சிச்செடி—உச்சிச்செடிப்பட்டன்.

உச்சிச்செடி—சூரபரணம்.
உச்சிச்செடி—புல்லுருவிப்பூண்டு.

உச்சிச்செடி—சூரபரணம்—ஒரு பாத்நிரத்திலே
பலர்கூடியுண்கை. [உஜாஸம்—எச்சில். வரா
ஸம்—கலப்பு.]

உச்சிச்செடி—1. எச்சில். (உ-ம்.) “ஆசுமந
முச்சிச்செடி” (சைவச. பொது. கச.) 2.
கைவிடப்பட்டது. [உஜாஸம்]

உச்சிச்செடி—மோதல்—மெருகு. [உஜாஸம்—
மெருகு.]

உச்சிச்செடி—நிருமலமாகக், முற்றியுதித்
தல். [உஜாஸம்]

உச்சிச்செடி—ஒரு பூஞ்செடி.

உச்சிச்செடி—1. அரிசு. 2. அழகு. 3. உசி
தம். 4. உயர்ச்சி. 5. கொடை. 6. தகுதி. 7.
நெருஞ்சில். 8. மேன்மை. (உ-ம்.) “உச்சிச்செடி
மெய்ப்பு” (திருப்ப. கசக.) [1, 6, 8. உஜாஸம்]

உச்சிச்செடி—1. அழிக்கப்பட்டது. 2. வெட்டி
ப்பட்டது. [உஜாஸம்]

உச்சிச்செடி—விக்கிரமத்திந்திரந்தவூர்.

உச்சிச்செடி—1. ஒரு காளி.

2. ஒரு பட்டணம்.

உச்சிச்செடி—உச்சிச்செடியில்வரும் பிள
வைவாசம்.

உச்சிச்செடி—உச்சிச்செடி.

உச்சிச்செடி—மத்தியாநம்.

உச்சிச்செடி—உச்சிச்செடி.

உச்சிச்செடி—உச்சிச்செடி.

உச்சிச்செடி—உச்சிச்செடி. (உ-ம்.) “தனிப்புதல்வன் தனியானதுத் தக
வுச்சிச்செடி” (கோயிற். வியாக். உ.)

உச்சிச்செடி—தள்ளப்பட்டது.

உச்சிச்செடி—1. உயர்ச்சி. 2. பிரண்டைக்
கொடி. 3. பிறத்தல். [1, 3. உஜாஸம்]

உச்சிச்செடி—பிறந்தவன். [உஜாஸம்]

உச்சிச்செடி—1. உயரம். 2. முக்கோணநிர்
திட்டவரி.

உச்சிச்செடி—கவான்.

உச்சிச்செடி—உயரம். [உஜாஸம்]

உச்சிச்செடி—காலத்தவத்திலிருக்கும் ஒரு
ருத்திரர். (வி.ணர். உச.)

உச்சிச்செடி—மத்தியானநேரவிடுதலை.

உச்சிச்செடி—மூலவேர்.

உச்சிச்செடி—சமப்படுத்தல்.

உச்சிச்செடி—உயரம்.

உச்சீவித்தல்—பிழைத்தல். (தாயு. பரா. ௫௫. உரை.)

உச்சுக்காட்டல்—நாயையேவி விடுதல். [உய் த்து என்பதன் விகாரம்.]

உச்சுக்கேசனல்—நாயைக்கூப்பிடல்.

உச்சுதல்—1. இலக்குக்கெறிதல். 2. தள்ளுதல். 3. பிறர்பொருளைக்கவர்தல். 4. வெல்லுதல்.

உச்சுவலம்—1. ஆசை. 2. எரிதல். 3. பொன். 4. பிரபை. [உஜ்ஜ.]

உச்சுவாசம்—1. சுவாசத்தையுள்ளேயிழுத்துவிடுதல். 2. தூலிணுப்பிரிவு.

உச்சுதுடை—கொடிக்கம்பதுணி.

உச்சுநம்—1. சொழுப்பு. 2. பருமை. [உஜ்ஜ-௫௦.]

உச்சேடணம்—மிச்சம். [உஜ்ஜேஷண.]

உச்சேதம்—1. அழித்தல். 2. வெட்டல். [உஜ்ஜேஷ.]

உச்சைச்சீரவம்—இந்திரன்குதிரை. [உஜ்ஜேஸுரவல் : உஜ்ஜேஷ - உயர்ந்த, ஸுரவல் - காது.]

உச்சைச்சீரவா—உச்சைச்சீரவம். (உ-ம்.) “அவர்காண் வண்ணத்துனதுச்சைச்சீரவா-வெண்ணுமகவான்புரவி” (சேதுபு. கத்தாரு. எ.)

உசகம்—ஆமணக்கு.

உசநம்—1. உப்புராணம் பதினெட்டினுண்டு. 2. தருமதூல் பதினெட்டினுண்டு. (பிங்க. சசக.)

உசநன்—சக்கிரன். (உ-ம்.) “உசநவப்பெயர்க் கவிழுகித்த” (இராமா. ஆறுசெல். கசு.) [உபநவல்.]

உசநாள்—சக்கிரன். (உ-ம்.) “உசநாள்-நந்தமூப்பை நீர்கொண்மின்” (பாரத. குரு. உரு.)

உசந்தம்—நெருஞ்சில்.

உசல்—

உசலம்—ஒருமரம்.

உசவு—கரியும் எண்ணெயும் (சிந்தா.)

உசற்காலம்—1. சூரியனுதித்தற்கு முன்னேத்து நாழிகையுள்ளகாலம்.

உசா—1. ஆராய்ச்சி. (உ-ம்.) “உணர்ச்சிபாக்கவுராவண்மியாச்சி” (அறநெறிச். கசு.) 2. ஒற்றர். 3. ஆழ்ச்சி. (உ-ம்.) “உசாவோஆழ்ச்சி” (தொல். சொல். கரு.) 4. மகநம். (உ-ம்.) “தான்யச் சந்தையும் வசநமுமுசாவும்த்தொல்பொருட்பொருட்டாகி” (ஞானவா. லீலை. கரு.)

உசாக்கேட்டல்—ஆலோசனைகேட்டல்.

உசாக்கையர்—ஆலோசனை செய்வோர். (உ-ம்.) “ஒன்றியமோநர்போல வசாக்கையரொருங்குபோனார்” (இரகு. அயனெ. கஉ.)

உசாத்தாரம்—ஒருதலம். (தேவார. திருஞாந.)

உசாத்துணை—உசாவதுணை.

உசாதேவி—சூரியன்மனைவியரிலொருத்தி. (சி. சி. பர. உலோகாய. கசு. உரை.)

உசாபதி—அகிருத்தன். [உஷாபதி.]

உசாள்—சாக்கிரதை. [இந்துஸ்.]

உசாவல்—உசாவதல்.

உசாவு—1. ஆராய்வு. 2. உசாவென்னேவலும், தெரிநிலைவினைப்பகுதியும், வினைத்தொகையும். 3. ஒற்றர்.

உசாவுதல்—1. ஆராய்தல். 2. எண்ணல். (உ-ம்.) “ஆங்கொர்க்குவுண்மைத்து நீடரசியலுசாவி” (பாரத. வாரண. கஉ.) 3. வினாவுதல். (சிந்தா.)

உசாவுதுணை—ஆலோசனைத்துணைவன்.

உசி—1. கூர்மை. 2. விருப்பம். [உஸி.]

உசிதசமயம்—தக்கசமயம்.

உசிதம்—1. அழகு. 2. அறியப்பட்டது. (உ-ம்.) “உசிதமொன்றுரைக்கேனுகின்றீக்கடையசிறதெவங்கடலுண்டவியாதெழ” (இரகு. குசன். அரு.) 3. உத்தமம். 4. மேன்மை. 5. யோக்கியமானது, தக்கது. (உ-ம்.) “துவக்கு, ஜிஹ்வா, கிராணங்களாகிற மூன்று இந்திரியங்களுந் தன்னைப்பொருந்தின உசிதவிஷயங்களுயே கிரகிக்கும்” (சி. சி. உ : சுத. சிவாக்.) [உலிசு.]

உசிதன்—பாண்டியன்.

உசிர்—உயிர். (உ-ம்.) “உசிர்க்கொலை பலநேர்ந்து” (தேவார. திருமுரு. க. சுந்.) [உயிர், உகிரென மருவித்து.]

உசிரம்—1. இடபம். 2. விலாமிச்சைவேர். (தைல. தைலவ. கசு.) 3. கிரணம். 4. மிளகு. [1, 3. உஸுர.]

உசில்—சீக்கிரிமரம்.

உசிலம்—உகிலம். (உ-ம்.) “ஆமண்டத்தவிற்படியொன்றறகுநிரி நிரியிலுத்ததளிண்டைந்தம்” (தைல. தைலவ. கஉ.)

உசிலை—உகிலம்.

உசீரம்—1. இலாமிச்சைவேர். 2. வெட்டிவேர். [உஸீரம்.]

உசு—உருவென்னும் புழு.

உசுக்கல்—ஏவுதல்.

உசுப்பல்—உசுப்பதல்.

உசுப்புதல்—எழுப்புதல்.

உசும்புதல்—இயங்குதல்.

உசுவாசநிகுவாசம்—மூச்சுப்போக்குவரவு. (உ-ம்.) “உடலில்வாயுவானது போகாமல் உசுவாச நிகுவாசங்களைப்பண்ணிக்கொண்டிருக்கிற சுழுத்தியவந்தையிலுமறிவில்லையே” (சி. சி. ந. ச. சிவாக்.)

உசுவாசம்—உச்சுவாசம்.

உசை—1. இரவு. 2. காலை. 3. மாலை. 4. வாரணன் மகளாகிய உசை. (உ-ம்.) “அசுரனின்றவுசையொடு” (உபதேச. வாரண. ௧0௨.)

உஞ்சட்டை—மெலிவு.

உஞ்சம் — சிதறிய தாரியங்களைப்பொறுக்குதல். (உ-ம்.) “உஞ்சவிருத்தி” பார். [உ0௨00.]

உஞ்சல்—ஊஞ்சல். (உ-ம்.) “உஞ்சனிகர்-காத்திரும்” (வெங்கையுலா. தொடை. எஅ.)

உஞ்சவீருந்தி — சிதறியதாரியங்களைப் பொறுக்கிச் சீவித்தல். “உஞ்சவல்விருத்தியிருதமாம்” என்னுங்காஞ்சிபு. ஒழுக். நகம்செய்யுளால் அறிக. [உ0௨0௦௮. தி.]

உஞ்சு—உய்ந்து என்னும் வினையெச்சம் விகாரப்பட்டுமின் ஒருமொழி. (உ-ம்.) “உஞ்சிவர் போய்விடி னாய்க்குகென்னெறெனை யோதாரோ” (இராமா. குகப். ௧௪.)

உஞ்சேனைமாகாளம்—உஞ்சைநகரம். (உ-ம்.) “உஞ்சேனைமாகாளம்” (தேவார. சேஷத்திரக் கோவை. அ. திருநாவு.)

உஞ்சை—1. அவந்திரநகரம். (உ-ம்.) “உஞ்சையம் பதியும்” (சிலப். கடலாடு. உக.) 2. உச்சயினி நகரம். (மணிமே.)

உஞ்றதல்—உஞ்றுதல்.

உஞ்ற்று—1. உற்சாகம். 2. ஊக்கம். 3. இழுக்கு. 4. முயற்சி. (உ-ம்.) “மாண்டவுஞ்றதிலவாக்கு. (வா. ௪0௪.) 5. வழக்கோதுகை.

உஞ்றுகை—ஊக்குதல். (உ-ம்.) “உள்ளமுஞ்றுகையினுலே” (கலி. பாலை. ௧௮. உரை.)

உஞ்றுதல் — 1. செய்தல். (உ-ம்.) “ஊறுஞ்ற முன்னுவாரகட்டு” (தணிகை. நைமிச. ச.) 2. முயற்சியெய்தல். (உ-ம்.) “உன்னருங்கடுப்பினிலுஞ்றறியோடலும்” (கந்தபு. மாரக்கண். அடு.) 3. வழக்கோதுதல்.

உட்கட்டு—1. உள்ளூரம். 2. மாதர்கழுத்தோடு ஒட்டிநிற்கக்கட்டும் ஒரு ஆபரணம். 3. வீட்டினுள்ளறை.

உட்கத்தக்கது—அஞ்சுத்தக்கது. (சிந்தா.)

உட்காரணம்—அந்தக்கரணம். (உ-ம்.) “புணருமுட்கரணமாக்கி” (சி. சி. ௪. ௧.)

உட்கரிஷம்—1. அடிசயம். 2. விளிப்பு.

உட்கருத்து — 1. உட்பொருள். 2. கருத்துரை. 3. மனக்கருத்து, வெளிவிடாமற்கொண்டிருக்கும் பிரியம். 4. வெளிவிடாமற்கொண்டிருக்கும் எண்ணம்.

உட்கருவி — சீவான்மாவின் அந்தக்கரணங்கள். அவை; மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம் என்பன. (சி. சி. உ. சுக.)

உட்கருவியீனுட்கருவி — சீவான்மாவின் அந்தக்கரணங்களுக்கு முட்கருவியாயிருக்கும் காலம், நியதி, கலை, வித்தை, இராகம் என்னுந் தத்துவங்கள். (சி. சி. உ. சுக.)

உட்கல்—1. அச்சக்குறிப்புக்காட்டல். 2. அஞ்சுதல். (உ-ம்.) “உட்கப்பபடரொளியிழப்பரெஞ்ஞான்றும்” (வன். ௧௨௧.) 3. நிலைகெடுதல், மடிதல். (உ-ம்.) “உருவியினமையுமொன்பொருளுமுட்கு—மொருவழியில்லாமை” (நாலடி. பழ. உ.) 4. வெட்குதல். (உ-ம்.) நகர்ப்புறம்போயுட்குறெஞ்சராய். (திருவிளை. சமணரை. உடு.)

உட்கள்ளம் — 1. உள்வஞ்சகம். 2. கட்டியினுள்விஷம்.

உட்களவு—உள்வஞ்சகம்.

உட்காங்கை—உட்குடி.

உட்காந்தல்—இருத்தல்.

உட்காந்தல்—உட்கரம். (உ-ம்.) “மூக்கடைப்புட் காந்தனீழிழி” (தைல. தைலவ. ௧௪0.)

உட்காழ்ச்சல்—சரித்திரத்திழைத்தே தோன்றும் உள்மொகையுங் காய்ச்சலோம்.

உட்காழி—உட்காரென்னேவலுந் தெரிநில வினைப்பகுதியும்.

உட்காருதல்— இருத்தல். (உ-ம்.) “உட்கார்ந்த பிராமணர்” (பராசர. ௧௪௪. பக்.)

உட்கி—அஞ்சி. (சிந்தா.)

உட்கிராந்தல்—உள்வெப்பத்தினாலினைத்துப் போதல்.

உட்கு — 1. அச்சம். (உ-ம்.) “உட்குடைச்சீறுரொருமுகன்” (சிலப். வேட்டுவவரி. உரைப் பாட்டுமடை. அசு. பக்.) 2. உட்கென்னேவலும், தெரிநிலவினைப்பகுதியும், வினைத்தொகையும். 3. நாணம்.

உட்குகை—உட்குதல்.

உட்குத்துப்புறவீச்சு—சுரற்குலையைப்பற்றி இசுவ உண்டாக்கும் ஒருநோய்.

உட்குதல்—1. அச்சத்தைக்குறிக்கும் ஒருமநவிகாரம். 2. அஞ்சுதல். 3. நாணுதல். 4. மடிதல்.

உட்குற்றம்—உட்ப்பகை. அவை; காமமுதலியன.

உட்குறிப்பு—உள்ளக்குறிப்பு.

உட்குதல்—உட்குதிர்.

உட்குதிர்—உட்குளிர்.

உட்கைச்சிறு—இடக்கைச்சிறு.

உட்கொள்வதல்—1. அருந்துதல். (உ-ம்.) “ஆலமாயிடற்றோற்கான வமலமாம் பொருளை யேற்றுச்-சிலமோடணிர்த்துக்கொண்டு” (கந்தபு. திருக்கல். அக.) 2. உள்ளடக்குதல். (உ-ம்.) “பாலையுட்கொண்டிடி செருக்கால்” (கந்தபு. ஆற்று. கச.) 3. மகசிலைவைத்தல். (உ-ம்.) “நன்னலமாதரை நண்ணுமின்பமே-யுன்னருமுத்தி யென்றுட்கொள்வாசிலர்” (கந்தபு. பாயிர. உஅ.) 4. விழுங்கல்.

உட்கோபம் — வெளியிலேதோன்றாக் கோபம்.

உட்கோள்—1. கருத்து. (உ-ம்.) “என்னுட்கோள்தி” (பாரத. நிரை. ஏ.) 2. கோட்பாடு.

உட்குக்கம்—அகச்சங்கம்.

உட்சமயம்—அகச்சமயம்; அவை; சைவமுதவியன். (உ-ம்.) “என்பாலாமுட்சமயம் புறச்சமயமென்னுமிராமம்” (உபதேச. சிவகாட்சி. கச.)

உட்சாடை—1. இரகசியங்களைச்சமிக்கையாலறிவிக்கை. 2. உட்கருத்து. 3. குழைக்குறி.

உட்கரம் — ஒருவகைச்சரம். (உ-ம்.) “உட்கரம் புண்மேகக்குடுவர்ந்தலும் போமுணரே” (தைவ. தைவல. ககக.)

உட்குத்திரம்—1. இலேசானவகை. 2. உட்குறிப்பு. 3. உள்ளுபாயம். 4. துப்பமானவகை. 5. மூலகாரணம். 6. மூலகுத்திரம்.

உட்செல்லல்—உட்போதல்.

உட்சேபணம் — 1. எழும்புதல். (தர்க்கபா. சு0. பக்.) 2. எறிதல். 3. விசிறி. [உட்கெழ்வணம்.]

உட்சொல் — (பரதம்.) நெஞ்சொடுக-தல். (உ-ம்.) “ஆகாயச்சொல்” பார். (திருவிளை. காண்மா. கச. உரை.)

உட்டணகாசம்—வெப்பக்காசம்.

உட்டணகாரகன் — சூரியன். (சோதிடகல்.) [காரக: செய்கிறவன்.]

உட்டணகஞ்சீவி-1. நீர். 2. பிரண்டைக்கொடி. [உஷ்ஷாஜீவிநு.]

உட்டணகிதை—செவ்வாய், சரி, சூரியன் நின்ற இராசிகளின் கால். (விதாந. குணகுண. க0. உரை.) அச்சவிரிக்கும் பூர்த்திக்கும் முதற்காலும் பரணிக்கும் அதுபத்துக்கும் நாலாங்காலும் உத்தராதத்துக்கும் சதயத்துக்கும் இரண்டாங்கால் மூன்றாங்கால்களுமாம். [உஷ்ஷாஜீவிநு.]

உட்டணசைத்தியம்—வெப்பம் அல்லது கார

முடையதாயிருந்து குளிர்மையைக் கொடுக்குந் தன்மை. [உஷ்ஷாஜீவிநு.]

உட்டணத்துவம்—உட்டணதை. [உஷ்ஷாஜீவிநு.]

உட்டணதை — உட்டணத்தன்மை. [உஷ்ஷாஜீவிநு.]

உட்டணம்—1. கார்ப்பு, உறைப்பு. 2. மிளகு. 3. வெப்பகாலம். 4. வெப்பம். 5. வெய்யல். [1, 3, 5. உஷ்ஷாஜீவிநு.]

உட்டணநுசூரியன்.

உட்டணவாதக்கிராணி—ஒருநோய்.

உட்டணவாயு—உட்டணங்கண்டு உடலிற் றிளையும் வாயு.

உட்டணசகம்—சூளிர்காலம். [உஷ்ஷாஜீவிநு.]

உட்டணதிக்கம்—அதிகவுட்டணம்.

உட்டணி — உட்டணியென்னேவலுந்தெரிநிலை வினைப்பகுதியும்.

உட்டணித்தல்—வெப்பங்கொள்ளல்.

உட்டணோதகம் — வெந்நீர். [உஷ்ஷாஜீவிநு.]

உஷ்ஷா—வெம்மை. உஷ்ஷா—நீர்.]

உட்டணோபகம்—வேளிக்காலம். [உஷ்ஷாஜீவிநு.]

உஷ்ஷா—உஷ்ஷா—வெம்மை. உஷ்ஷா—அடைதல்.]

உட்டணிகீது—ஒரடி ஏழைக்கொண்டதான நான்கடிக்கையுடைய ஒருசந்தம்.

உட்டணிகை—மணிபூரகத்தின் பத்மதளங்கள் பத்தினுள் “உ” என்னுமக்கரம் நிற்கும் ஆறாம் பத்மதளத்திற் கதிதேவதை. (சி. மி. அ: உக. மறை.)

உட்டணிடம்—1. தலைப்பாகை. (உ-ம்.) “உரித்துட்டணிடந்தானம்” (சைவச. ஆசா. சசு.) 2. முடி. [உஷ்ஷாஜீவிநு.]

உட்டிரம்—1. களர்நிலம். 2. தேட்கொடுக்கப் பூண்டு. 3. நீர். 4. முட்செவ்வந்தி.

உட்டிளை—சூழல், புரை. (பிங்கல. உஉஅசு.)

உட்டிநுவு—உள்ளத்திறவு. (உ-ம்.) “இத்தவத்தால் உட்டிநுவுவரும், இவ்வுட்டிநுவால் மெய்யுணர்வு பிறக்கும்.” (வைராக்-ஜி. கஅ. உரை.)

உட்டெளிவு—1. உட்சாரம். 2. உட்பக்க அளவு. 3. உள்வைரம். 4. தெளிந்தபுத்தி. (உ-ம்.) “உட்டெளிவில்லாநகை” (கந்தபு. தெய்வ. கஉஎ.) 5. பழுதுநுத்தியெடுத்துக்கொண்டது. 6. பேரறிவு. 7. வடித்தசாறு.

உட்டெட்டம்—1. உட்சம்பத்து. 2. மநநாட்டம்.

உட்டணதிக்கம்—அதிகவெப்பம்.

உட்கோதைகம்—வெந்நீர்.

உட்பகை — 1. புறப்பகைக்கு இடனுக்கிக் கொடுத்து அதுவெல்லுந்துணையும் உள்ளாய்நிற்கும் பகை. (வள். அதி. அக.) 2. மகத்தினிகமும் காமம் முதலிய அகத்துள்ள அறுபகை. (உ-ம்.) “பற்றற்றயோகப்படையாலுப்பகைகளாறு - முற்றத்துரந்து” (பாரத. சம்பவ. ருச.)

உட்படல்—உட்படுதல்.

உட்படி—தராளின் படிக்கல்லுக்குப்பொருள் எவ்வளவு குறைவென்பதை அறிதற்கு இடும் சிறுபடிக்கல்.

உட்படுதல்—1. அகப்படுத்தல். 2. உட்செலுத்தல். 3. உடன்படுத்தல். 4. உள்ளாகச்செய்தல்.

உட்படுதல்—1. இடவெல்லையினுள்ளாதல். 2. ஏற்படுதல். 3. காலவெல்லையினுள்ளாதல். (உ-ம்.) “ஆறுப்பட்டவையிருகாலத்து” (கந்தபு. அக்கிரி. உரு.)

உட்பத்தியம்—மருந்துண்ணுங்காலத்திலே பெண்போகமின்றியிருத்தல்.

உட்பந்தி—அகப்பந்தி.

உட்பலம்—அகத்துள்ளபலம். அவை. சேநாபலம், துணைவாபலம், திரவியபலம், தேகபலம் என்பன.

உட்பற்று—அகப்பற்று.

உட்பிரவேசம்—உட்பிரவேசித்தல்.

உட்பிரவேசித்தல்—உள்ளேபோதல்.

உட்புகல்—உள்ளேபோதல்.

உட்புற—1. அந்தரங்கம். 2. உட்புறாரம். 3. உள்ளுப்பு.

உட்புறம்—உட்பக்கம்.

உட்புரை—இருதயத்திலே தியாநமார்த்தமா கச் செய்யும்புரை. (சி. சி. உ. உ. அ. நிரம்.)

உட்பெறுபொருள் — பெற்றதொன்றைப் பொருளைச் சொல்லுமிடத்துமற்றொருதொன்றைப் பொருள் வந்துநிற்பது. (உ-ம்.) “உட்பெறுபொருளைச் செப்புந்காலே—பெற்றதொன்றைப் பொருளைச் செப்புதன் வழியே—மற்றொருதொன்றைப் பொருள் வந்து நிற்பதுவே” (வீரசோ. பொரு. கக. முல்லை.)

உட்பொருள்—1. மறைந்தபொருள். 2. வாக்கியத்திலே மறைந்திருக்கும்பொருள். (உ-ம்.) “வேதத்தினுட்பொருள்.”

உட்போடுதல்—வசமாக்கிக்கொள்ளுதல்.

உட்கீகாலம்—விடியற்காலம். [உஷக் காலம்.]

உட்கீத—திருகாணிக்கரையினுட்கீதம்.

உடங்கு—1. ஒருங்கு. (உ-ம்.) “உடங்குசெல் பவர்க்கிடையுறென்றின்றியே” (தணிகை. நாட். ருள.) 2. கூழறிந்தல். 3. சேர. (சிந்தா.)

உடசத்தோல்—வெப்பாலைப்பட்டை. (உ-ம்.)

“ஒமமிச்சிங்கம் பா தியுடசத்தோற்கழற்பருப்பு.” (தைல. தைலவ. ருச.)

உடசம் — 1. பன்னசாலை. (உ-ம்.) “உடச மேற்படரு—மாதன்மென்கொடி” (சேதுபு. நைமிச. உட.) 2. வீடு. 3. வெப்பாலை. (உ-ம்.) “அவுரிசயை யாயிலிருதாருவடசமத்தை” (தைல. தைலவ. எட.) [1, 2. உடசு; உட - இலை, ஜம் - பிறத்தது.]

உடணம் — 1. இஞ்சிப்பூண்டு. 2. மிளகுக்கொடி. [உஷணம்.]

உடந்தை—1. உரித்து. 2. ஒன்றுபட்டிருத்தல். (உ-ம்.) “அவரிவரினவிடாதேயுடந்தையாய்” (சி. சி. அ. உக.) 3. கூட்டுறவு. (உ-ம்.) “மனைவியா மந்தையோடுடந்தையாய்” (மச்சபு. ஆதிசிருட்டி. கரு.)

உடப்பு—தொரட்டுமுள்ளிச்செடி.

உடம்—1. இலை, புல்லு. [உட.] 2. விடியற்காலம். [உஷலி.] 3. வேலமரம்.

உடம்படல்—உடன்படல் விலக்கணி. (உ-ம்.) “கையறலுடம்படல்வெகுளியிரங்கல்” (தண்டி. பொருளணி. சச.)

உடம்படிக்கை—1. சம்மதம். 2. பொருத்தச் சீட்டு. 3. பொருத்தம்.

உடம்படுதல்—சம்மதப்படுதல்.

உடம்படுமெய்—உயிரையுமுயிரையும் உடம்படுத்துமெய். (நன். கசஉ. உரை.) [வந்த உயிருக்குடமாக அடுக்குமெய்.]

உடம்படுவிலக்கு—விலக்கு என்னும் அலங்காரவிரியுள் ஒன்று; அஃது, உடன்பட்டார்போலக் கூறி விலக்குவது. [உடன்படல் விலக்குப்பார்.]

உடம்பாட்டுவினா—உடம்பாட்டுக்குருத்தை யுள்ளிட்டவினா. (உ-ம்.) “அருந்துதற்கோ என்னும் வினா உடம்பாட்டுவினா” (சிவப்பிர. 2. எ. சிதம்பர.)

உடம்பாடு—1. சம்மதம். (உ-ம்.) “யானடைந்த பணிக்குடம்பாட்டுருகென்றான்” (சேதுபு. அகத்தி. கூ0.) 2. மகப்பொருத்தம். (உ-ம்.) “உடம்பாடிஸாதவர் வாழ்க்கை” (வள். அக0.) [உடம் - உடன். பாடு - படுதல்.]

உடம்பிடி—வெலாயுதம். (உ-ம்.) “உடம்பிடி புரையுமொண்கண் மோகிரி யொருத்திக்காக” (கந்தபு. தெய்வ. க0ச. [உடம்பு - சீரம். இடி - இடிப்பது.]

உடம்பு—1. சீரம். (உ-ம்.) “உடம்புநன்றென்றுரைப்பார்” (ஆசாரக். ருச.) 2. (இலக்கணம்) மெய்யெழுத்து. (உ-ம்.) “உயிருமுடம்புமா முப்பது முதலே” (நன். ருச.)

உடம்புக்கீடு—கவசம். (சிந்தா.)

உடம்புபுரட்டுதல்—1. சரீரத்திலிருந்து அழுக்கைத் திரட்டியுயிதல். 2. பிள்ளைப்பருவச் செயலினால்தான்.

உடம்பெடுத்தல் — 1. உடம்புகொடுத்தல். 2. பிறத்தல். (உ-ம்.) “எற்றுக்குப்பெண்களாகவடம்பெடுத்துழிதந்தேம்” (தணிகைப். வள். உசஅ.)

உடம்பை—கலங்கனீர்.

உடம்போடுபுணர்த்தல்—தூலங்குரிய உத்திவகையுள் ஒன்று; அஃது, ஒருவிஷயத்தைச் சொல்லுங்கால் அதனோடு சம்பந்தப்பட்டவையுமொருபொருள் அச்சொற்களிலே உள்ளுறையாக அமைந்து கிடக்கவைத்தல். (நன். கச. உரை.)

உடரீ—உடல். (உ-ம்.) “உடரெலாமுயிரிலா வெணத்தோன்று முலகத்தே” (இராமா. குகப். ௭0.)

உடல்—1. உடலெண்ணெவனும், தெரிவிலே வினைப்பகுதியும், வினைத்தொகையும். (உ-ம்.) “உடல்விடமுறிச்சொரிதுளையெயிறிற்றின்” (திருவிளை. நாகமொ. அ.) 2. சந்திரலக்கினம். (விதாந. குணகுண. டுந. உரை.) 3. சரீரம். (உ-ம்.) “உலகுடல்கரணங்கலம்” (சி. சி. உ. உ. உ.) 4. திரவியம். (உ-ம்.) “வேண்டெலிந்திடல்” (தைல. பாயிர. கூ.) 5. மெய்யெழுத்து. (உ-ம்.) “உடன்மேலுயிர்வந்தென்றுவதியல் பே” (நன். மெய். க.)

உடல்வாசகம் — உறுதிப்பத்திரத்தினும், கடித்தத்தினும் முகவாசகத்தையும் இறுதிவாசகத்தையும் நீக்கி எழுதப்பட்டிருக்கும் வாசகம்.

உடல்வாயு—வாயுபூத்ததினது மூவகைப்பட்ட காரியத்தவங்களுளொன்று; அது: நிற்றல், நடத்தல், தத்தல், சுழல்தல், சலித்தல் என்னுங்குணங்களையுடையது. (உ-ம்.) “மற்றால்வாயுநிறுத்தத்தத்தல் சுழல்சலித்தருணை” (தசகாரியவிலக்கம்.)

உடல்வேலை—பரும்படியானவேலை.

உடலக்கண்ணன்—இந்திரன். (உ-ம்.) “உடலக்கண்ணனுலகுவாந்தன்னுடன்” (கல்லாட. கூ.) [சரீரத்திலாயிரங்கண்கள் உளதாவில், இப்பெயர் வந்தது.]

உடலம்—சரீரம். (உ-ம்.) “என்னுடலந்தொடவாய் சுடர்த்தின்கான்” (ரைடத. சந்திர. டு.)

உடலல்—1. கோபத்தோடுபொருதல். 2. சினக்குறிப்புக்காட்டல். 3. சினத்தல். 4. பகைத்தல். 5. வருத்தல்.

உடலன்—1. சரீரமுடையவன். (இராசவைத்.) 2. செல்வமுடையவன். (இராசவைத்.)

உடலாகாயம்—ஆகாயபூதத்தினது மூவகைப்பட்ட காரியத்தவங்களுளொன்று; அது: காமம், மோகம், கோபம், பயம், உலோபம் என்னும் ஐந்துகுணங்களை யுடையது. இது, காயாகாயம் எனப்படும். (உ-ம்.) “காயாகாயம்” பார்.

உடலிநுத்தவீடு—சதேகமுத்தி. (உ-ம்.) “என்பதுசொல்லிய முனியையுடலிநுத்தவீடு முடலிநுத்தவீடும்” (ஞானவா. ஞானவிண். கூச.)

உடலிலான்—மன்மதன்.

உடலிநுத்தவீடு—விதேகமுத்தி. (உ-ம்.) “உடலிநுத்தவீடு” பார்.

உடலினேன்—பகைத்தேன். (ஐங்குறு.)

உடலுதல்—1. வருத்தல். (உ-ம்.) “உடலுங்குதல்” (கூர்மபு. தக்கனவேள். உக.) 2. பகைத்தல். (உ-ம்.) “உடலருந்துப்பு” (புறநா. உடு.)

உடலுநர்—1. மாறுபடுவோர், சத்துருக்கள். (உ-ம்.) “உடலுநருட்க” (புறநா. கள.)

உடலெடுத்தல்—1. சரீரங்கொழுப்படைதல். 2. பிறத்தல்.

உடலெழுத்து—மெய்யெழுத்து.

உடற்கருவி—யுத்தத்திலெமெய்காக்குங்கருவி.

உடற்குறை—1. உறுப்புக்குறை. 2. தலையற்றவுடல். (உ-ம்.) “பேயுறியும் பிணமுமுடற்குறையும்” (தணிகை. சேரி. சடுகுடு.)

உடற்கூற்றுத்தத்துவம்—சரீரத்தினிலக்கணதூல்.)

உடற்கூறு—சரீரக்கூறு.

உடற்கொழுப்பு—உணவிற்பிரியமின்மையைச்செய்யும் கொழுப்பாகிய ஒரு நோய்.

உடற்சி—பெருங்கோபத்தோடுபொருதல். (உ-ம்.) “ஒண்டிறந்திங்கமன்ன கதழொளியுடற்சிகண்டேன்” (சிந்தா. கநக. ககக.)

உடற்புவி—பிருதிவிபூதத்தினது மூவகைப்பட்ட காரியத்தவங்களுளொன்று; அஃது: எண்பு, தோல், நரம்பு, உரோமம், தசை என்னும் ஐந்து கூறுகளை யுடையது. (உ-ம்.) “உடற்புவியென்புதோனரம்பு உரோம—மடக்கருந்தசையென்றைந்தாய்வின்றது.” (தசகாரியவிலக்கம்.)

உடற்புனல்—அப்புத்தத்தினது மூவகைப்பட்ட காரியத்தவங்களுளொன்று; அது: நீர், உதிரம், சக்கிலம், மூளை, மச்சையென்னும் ஐந்து கூறுகளை யுடையது. (உ-ம்.) “உடற்புனல் கூறினோ நினமூளையுதிரசக்கிலமென்றையுமைந்தாய்” (தசகாரியவிலக்கம்.)

உடற்றல்—1. அழித்தல். 2. உக்கிரமாய்நடத்துதல். (உ-ம்.) “அமுருடற்றிறான்” (பாரத.

இராய. ௫௦.) 3. உக்கிரமாய்ப்பிரயோகித்தல். (உ-ம்.) “ஒருநொடியினிற் பலகோடிபாண முடற்றினான்” (பாரத. பகின்மூன். உச.) 4. உலைத்தல். (உ-ம்.) “தருமாலின்கியுடற்றுவலும்” (தணிகை. நாரத. கள.) 5. சித்தியாகாதிருக்கச் செய்தல். (உ-ம்.) “ஒல்லங்கரும முடற்றுபவர் சென்மை” (வள். அகஅ.) 6. சிறக்குறிப்பு. 7. துரத்தல். 8. பகைத்தல். 9. பெருங்கோபம். (பிங்கல. கஅளச.) 10. போர்செய்தல். (உ-ம்.) “வெம்மைதானுடற்றுழி” (தணிகை. நாட். கச.) 11. வருத்துதல் (உ-ம்.) “உடற்றுப்பகி” (வள். கக.)

உடற்றழம்பு—உடலின்மறு.

உடற்றிச்சினோ—சினப்பித்தவர். (உ-ம்.) “சினங்கெழு குருகினின் உடற்றிச்சினோக்கே” (பதிற்று. எஉ.)

உடற்றேயு—தேயுபுத்தகினது மூவகைப்பட்ட காரியத்தவங்களுளொன்று; அது: பசி, தாகம், சோம்பல், நித்திரை, மைதூரம் என்னுமென்று குணங்களை யுடையது. (உ-ம்.) “உடற்றேயு புகல்பசிமுதலாச்சாற்றிவைத்துநேற்றுதல்” (தசகாரியவின்கம்.)

உடறல்—உடல்.

உடள்—1. அக்கணம். (உ-ம்.) “ஆரமர்செய்துனாரையட்டுனுயிருல்கி” (கந்தபு. பாயிர. சுள.) 2. ஒகை. “ஒருயிராகவுல்கக் வடன்கலந்தர்க்கு” (புறப்பொ. ககரு. பக்.) 3. ஒருங்கு. (உ-ம்.) “உள்ளியவெல்லாமுடனெய்தும்” (வள். ஈகக.) 4. கூட. (உ-ம்.) “குடங்கருப்பாம்போடுனுறைந்தற்று” (வள். அக௦.) 4. மூன்றாம்வேற்றமையிலே உடனிகழ்ச்சிப்பொருளில் வரும் ஓர் உருபு. (உ-ம்.) “பருப்புடனாளிகேரப்பழச்செழுந்துருவல்” (திருவாத. திருப்பெரு. ௫.)

உடன்கட்டையேறல்—1. இறந்தநாயகனுடைய பிரேதத்தைச்சுடும்படிவைத்த கட்டையிலே அதுமரணமடையும்படி. நாயகியுமேறுதல். 2. பிரியேனென்று நின்றல்.

உடன்கலப்பு—உடன்கட்டம். (உ-ம்.) “சமமுடன் கலப்புமலித்தலும் யாங்காண” (தாயு. ஆகா. ௫.)

உடன்கற்றல்—1. ஒருவருடன்படித்தல். (உ-ம்.) “விமேனுடன்கற்றார்” (பாரத. சம்பவ. உச.) 2. ஒருசாலையில் ஒருங்குதம்மல், ஒருவருப்பிலொருங்குதம்மல்.

உடன்கூட்டு—ஒன்றுகூட்டு.

உடன்கை—உடனே.

உடன்பங்காளி—கூட்டுப்பங்காளி.

உடன்பங்கு—கூட்டுப்பங்கு.

உடன்படல்—1. சம்மதமாதல். (உ-ம்.) “உடன்படலுற்றவர்” (தணிகை. அகத். உ௦க.) 2. சேருதல். 3. தூன்மதங்கள் ஏழுணுள் ஒன்று; அது: பிறர்க்குத்துக்கிசைத்தல். (உ-ம்.) “ஏழுவகை மதமேயுடன்படன் மறுத்தல்” (நன். கக.)

உடன்படல்விடை—வியாயத்தற்கு உடன்பாடு காட்டும் விடை. “செய்வேன்” என்பதிற்போல.

உடன்படல்விலக்து—விலக்கலங்காரவகையுளொன்று; அஃது: உடன்பட்டார்போல விலக்குவதல். “அப்போதெப்பதறியெனருள்செய்த, இப்போதிவருமிசைகின்றான்—தப்பில், பொருளோ புகழோ தரப்போவீர்மாலே, இருளோ நிலவோவெழும்” என்பதிற்போல. (தண்டி. சச: கள.)

உடன்படிக்கை—1. உறுதிப்பாடு. 2. சம்மதிப்பத்திரம்.

உடன்படுத்தல்—இணக்குதல். (உ-ம்.) “இசைத்துடன்படுத்தினான்” (பாரத. குரு. சச.)

உடன்படுதல்—சம்மதித்தல்.

உடன்படுமேய்—உடம்படுமேய். [நிலைமொழியீற்றினும் வருமொழிமுதலினுள்ளிற் உயிர்களையுடன்படுத்தும்.]

உடன்படுவிடை—உடன்படல்விடை.

உடன்படுவிலக்து—உடம்படுவிலக்கு. [“உடன்படல்விலக்கு” பார்.]

உடன்பாட்டுவினை—விதிவினை.

உடன்பாடு—1. சம்மதி. (உ-ம்.) “ஐயமுற்றுடன்பாடும்துவான் முன்னரறைந்தனை” (சைத. அன்னத்தைத்தாது. ஈ௦.) 2. விதிவினை.

உடன்பிடிக்கை—உடன்படிக்கை.

உடன்பிறந்தார்—சகோதரர். (உ-ம்.) “உடன்பிறந்தார் சுற்றத்தார்” (வாக்குண. உ௦.)

உடன்பிறப்பு—1. ஒருவயிற்றிற்றிறத்தல். (உ-ம்.) “ஒன்பொருளாவதையாவுடன்பிறப்பு” (சிந்தா. ககக. உ௦ச.) 2. சகோதரத்தாரம்; அஃது: உதயலக்கினத்துக்கு மூன்றாந்தாரம். (விதா. மர. ச.) 3. சகோதரர்.

உடன்புணர்ப்பு—சமவாயம். (மணிமே.)

உடன்போக்கிடையீடு—1. கொண்டுபோதவியைலே தடைப்படல். 2. (அகப்பொருள்) தலைவன் தலைவியைக்கொண்டுபோதவியே தடைப்படல். (உ-ம்.) உடன்போக்கிடையீடுவியியாகும்மே” (அகப்பொ. வரைவி. உஅ.)

உடன்போக்து—1. கொண்டுபோதல். 2. (அகப்பொருள்) தலைவன் தன்னார்க்குத் தலைவியைக்கொண்டுபோதல். “மைநீர்நெடுங்கண் மடந்தையுடன்றஞ்சைவாணன்வெற்பா - செச்

நீர்வழிவணர் நின்னகர்க்கே கொண்டுசேர்ந்தருண்மற்—நிநீர்மையல்லதொராதுமின்றலுங்கெம்மையபென்றான்—முநீர்நல்குந் கொள்ளார் விஸையாக முலையினுக்கே” என்பதனாலறிக, (வாண, ௩௦௦.)

உடன்தல்—1. சினத்தல். 2. போர். (கு. நி. கண். க: சக.)

உடன்தல் — விட்டுக்கொது கூழிற்றல். (உ-ம்.) “அநேகசத்தியுடையதாயுடைய” (சி. சி. உ: அ: ௦.)

உடனினி—1. கூட்டாளி. 2. சொத்துள்ளவன்.

உடனிகழ்ச்சி—1. ஒருங்கு சம்பவித்தல். 2. ஒரு நிலைக்களத்திருத்தல். 3. வினையொன்று முடியும் பொருளின் ஒருபுறத்தின் எரிதும் உடனிகழ்வதாகவுடையபொருள். (உ-ம்.) “மைந்தனெடுத்தவந்தான்” என்பதிற்போல. (நன். உகா.)

உடனிகழ்ச்சியணி—புணர்நிலையென்னும் அலங்காரம்.

உடனிகழ்தல்—உடனிகழ்ச்சி.

உடனிகழ்வு—உடனிகழ்ச்சி.

உடனிருத்தல்—கூடவிருத்தல். (உ-ம்.) “இளைஞரையுமுடனிருத்தியியம்புலானே” (பாரத. கிருட்டிண. ச:)

உடனிலை—1. கூடநின்றல். 2. தம்மிலியைந்து நின்றல். 3. வேற்றுநிலையல்லாதது.

உடனிலைச்சிலைடை—ஒருபாட்டு இரண்டு வகையாற் பொருள்கொண்டிருப்பது. (திருக்கோ. க. உரை.)

உடனிலைச்சொல்—உடனிலைக்கூட்டமாகிய ஓர் அலங்காரம்; அது: பெரியதனையெல்லாம் இழிந்ததை உதாரணமாக்குதல். (உ-ம்.) “உடனிலைச் சொற்புடையின் முரணுவலச்சொற் புரிவில்புதழ்ச்சி சுட்டே” (வீரசோ. அலங்கார. கட.)

உடனிலையக்கம்—சமுத்திரத்ததினாறு மெய்களின் ஒன்று தன்னொன்மையங்கும் மயக்கம். (உ-ம்.) “அக்கம்” என்பதிற்போல, (நன். ககடி. உரை.)

உடனிலையெய்யம்மயக்கம்—உடனிலையக்கம்.

உடனுறை—நாண்குநிலத்துமுனவாய் அந்நிலத்துடனுறையுந் கருப்பொருளாற் பிறிதொன்று பயப்பமறைத்துக்கூறும் இறைச்சி. (உ-ம்.) “உடனுறையுமருங்குநகை சிறப்பெனக்கெடலருமரபினுள்ளுறையைந்தே” (தொல். பொருள். உஉ.)

உடனெத்தப்பங்காளி—சரிப்பங்குடையவன். உடனெத்தவன்—சமானமானவன்.

உடரபதி—சாமன்மகனாகிய அகிருத்தன். [உஷாவதி.]

உடு—1. அகழி. 2. அம்பினிறகு. 3. அம்பு. 4. அம்புத்தலை. 5. அம்புநாண்கொள்ளுமிடம். (உ-ம்.) “உடுவறும் பகழிவாங்கி” (கு. பா.கன: ௦.) 6. ஆட்டுக்கடா. 7. ஆடு. 8. உடுவென்னேவலும், தெரிநிலைவினப்பகுதியும், வினத்தொகையும். 9. சலம். 10. சீக்கிரிமரம். 11. நட்சத்திரம். (உ-ம்.) “அலமருஞ்சுடருடுக்கனும்” (கந்தபு. திருக்கயிலா. கட.) 12. மரக்கலமோட்டிங்கோல். (பிங்கல. ௩௧௮.) [6. ஊ. ௨௦, 11, 13. உ. ௨௦.]

உடுக்கு—1. இடைசுருங்குபறை. 2. ஒருகட்பறை. 3. சீலை.

உடுக்கை—1. இடைசுருங்குபறை. 2. உடுத்தல். 3. உடை. ஆடைவிசேடம். (உ-ம்.) “ஒட்டவீக்கியபுலியதருடுக்கையும்” (திருவிளை. எல்லாம். டு.) 4. ஒருகட்பறை. (உ-ம்.) “முரட்டிடி சல்லிகைமுரசங்காகனம்—உருட்டுறுசரிமுக்குடுக்கை தூந்துபி” (கந்தபு. சிங்க. வதை. ௧௦.) 5. சீலை. (உ-ம்.) “உடுக்கையிழந்தவன் கைபோல” (வள. எ.அ.அ.)

உடுகாட்டி—பொன்னாங்காளிப்பூண்டு.

உடுக்கைமம்—வாகைமரம். (தைல. தைலவ. ௧௩௦.)

உடுத்தல்—1. உடுத்துதல். (உ-ம்.) “பூந்துகிலொன்றினைப் புனைந்துஇயிறார்” (கந்தபு. தெய்வ. களசு.) [உடுத்துபகுதி. அல்-விசுதி.] 2. குழக்கொண்டிருத்தல் (உ-ம்.) “குரைகடலுடுத்த பார்மடத்தை” (நைடத. நாட்ட. ௩.) 3. வஸ்திரமணிதல். (உ-ம்.) “உடுத்தவாடை புறத்தவிழ” (சௌந்தரி. ௧௩.)

உடுத்துதல்—ஆடையைப்பிறர்க்கணிதல். (உ-ம்.) “உத்தரைவண்டற்பாவைக்குடுத்துத் தென்று தொய்தான்” (பாரத. நிரை. ௧௦௧.)

உடுதீர்—அகழி.

உடுப்பகை—சூரியன். [உடு-நட்சத்திரம். பகை-விரோதி.]

உடுப்பு—1. உடுத்தல். 2. உடுப்பு. (உ-ம்.) “உடுப்புமுக்கத்தகூர்ங்கொழுவி னுறுத்த செயலானுளும்” (கூர்பு. வருணைச்சுடு.) [வலித்தல்.] 3. புடவை. (உ-ம்.) “குஞ்சிதலைக்கெண்ணையுமோருட்புமிந்தால்” (நீராட்சியம்மைகுறம். உஉ.)

உடுப்பை — 1. உடுப்பாயெனப்பொருள்படும் ஏவல்வினை. 2. சிக்கிரிமரம். 3. மத்துவாசாரியர் வசிக்குமிடம்.

உடுபதம்—ஆகாயம். (உ-ம்.) “உடுபதத்தினு முடிபவிலை” (பாரத. கிருட. சு0.) [உலு-வ 40; உலு- நட்சத்திரம். பவுட- மாரக்கம்.]

உடுபதி—1. சந்திரன். (உ-ம்.) “அருக்கனு டனுடுபதியையொக்கும்” (பாரத. அணி. உச.) 2. மரமஞ்சள்.

உடுபம்—தெப்பம். [உலு-வ0; உலு-சலம். வ0-காப்பது.]

உடுபன்—சந்திரன். [உலு-வ0; உலு-நட்சத்திரம். வ0-தலைவன்.]

உடுபாதகம்—பனைமரம்.

உடுபாவதை—1. உடுப்பின் தன்மை. 2. சுத்த உடுப்பு. 3. சோடான உடுப்பு.

உடும்பரம்—1. அத்திரமரம். 2. செம்பு. [உலு-வ0.]

உடும்பு—இரட்டைநாக்குடைய ஒருவகைச் செத்து. (உ-ம்.) “மனவுச்சுலுடிம்பின்-வறை” (பெரும்பா. ககஉ.)

உடும்புநாக்கள்—வஞ்சகன்.

உடும்புமுத்து—உடும்பிற்குமுத்து.

உடுமரநம்—அந்தஸ்துக்குத்தக்கஉடை.

உடுவம்—அம்பினிர்க்கு. (சிந்தா.)

உடுத்தவாடை—1. கீழுடை. 2. வீட்டுடுப்பு, சிற்றடை.

உடுவின்காந்தன்—சந்திரன்.

உடுவினவேந்தன்—சந்திரன். (ரு. நிகண். க; ருஅ.) [உடு-நட்சத்திரம். வேந்தன் - தலைவன்.]

உடுவை—நீர்நிலை. (பிங்கல சு0ச.) உடு-நீர். வை-ஒருவகை.

உடை—1. அநிருத்தன் மனைவியாகிய ஒரு பெண். 2. இரா. 3. உடுத்தல். (உ-ம்.) “உடை கழலந்துகில்” (கலி. அக.) 4. உடைமை. 5. உடைய. (உ-ம்.) “உடைத்தம்வலியறியார்” (வன். சஎக.) [உடைய என்பதன் யகரங்கெட்டுமின்றது.] 6. உடையென்னேவலும், தெரிநிலைவினப்பகுதியும், வினைத்தொகையும். (உ-ம்.) “உடைபடை” 7. உள். 8. கலிணை. 9. கால். 10. குடைவேலமரம். (பிங்கல, ஈகக0.) 11. சீலை. (உ-ம்.) “உடைசெல்லவழனென” (வன். ககக.) 12. சூரியன் மனைவிகளிலொருத்தி. (உ-ம்.) “காந்தகவெயிறருகதிரவவடை தன்-காந்த” (இரகு. திக்கு. அநி.) 13. செல்வம். (பிங்கல, ஈகக0.) 14. பாணை. [உலு-வ0.]

உடைக்கல்—காவிக்கல். (உ-ம்.) “அதுக்கம்” பார். (தைல. தைலவ. ஈக.)

உடைகுளம்—பூரடநான்; அஃது; இருடதாம் நட்சத்திரம். (ரு. நிகண். க; எக.) [உடை குளம்பொலுதலின் இப்பெயர்ந்து.]

உடைகொல்—வேலமரம்.

உடைஞாண்—அரைஞாண். (சிந்தா.)

உடைத்தல்—1. இரித்தல். 2. கெடுத்தல். “ஆனேறு-நேராவன்பீசமுடைத்தல்” (தணிகை. அகத். உரு0.) 3. தகர்த்தல். (உ-ம்.) “உரகரூடி காமருட கோழகளுடைத்தலின்” (பாரத. காண் டவ. சச.) 4. தளர்த்தல். 5. முறுக்கவிழ்த்தல்.

உடைத்தானவன்—சொந்தக்காரன். 2. பொருளுள்ளவன்.

உடைத்து—1. உடைமை என்னும் அடியுரம் பிறந்து அஃறிணை ஒன்றபாலிலவரும் ஒரு குறிப்புவினைமுற்று. (உ-ம்.) “அச்சாணியன்றருடைத்து” (வன். சசஎ.) 2. உடையது எனப்பொருள்படும் குறிப்புவினையாலினையும்பெயர். (உ-ம்.) “செருடைத்துலு” (சி. சி. க; க.) 3. செயது என்னும் வாய்பாட்டு ஒரு தெரிநிலைவினையெச்சம்.

உடைத்தல்—1. அழித்தல், கலங்கல். (உ-ம்.) “உடைபுறஞ்சு” (கலி. க0.) 2. இரித்தல். 3. குறைத்தல். 4. கெடுத்தல். 5. தகர்த்தல். (உ-ம்.) “பொன்னின்னக்குமுடைத்தார் பொன்னு” (வாக். கஅ.) 6. தளர்த்தல். (பிங்கல. கஅக.) 7. தாழ்த்தல். 8. தோல்வியடைத்தல். (உ-ம்.) “உடைத்தல் கண்டார்த்தபூதரோகையும்” (தணிகை. சிபரி. கச.) 9. மறநெகிழ்த்தல். 10. மலர்த்தல். 11. முறுக்கவிழ்த்தல். 12. வெளிப்படுத்தல்.

உடைதாரம்—ஒருவகையுடை விசேடம். (உ-ம்.) “திருவிடையுமுடைதாரமுடொட்டியாணமு” (மீநா. ஊசல். க0.)

உடைதாரன்—வல்லிக்கயிறு. (சிந்தா.)

உடைப்பு—1. உடைத்தல். 2. உடைத்தவறு வாய். (உ-ம்.) “புதுநீர்வைகையுடைப்பெலாமடைக்கு மெல்ல” (திருவாத. மண். உக.) 3. தளர்த்தல்.

உடைப்பெருஞ்செவ்வர்—பெரியசெவ்வத்தையுடைவர்.

உடைப்பொருள்—ஒருவருக்குடையதரகிய பொருள்; இப்பொருள், உயிர்வருக்கமெனில் அவருக்கு அடிமையெனவும், அல்லனவாயினுடைமை எனவுஞ் சொல்லப்படும். (சிவஞானபா. க.)

உடைபடை—தோல்வியடைந்த சேனை. (உ-ம்.) “வாளாட்டுடைபடை” (வீரசோ. பொரு. உ0.)

உடைமணி—அரைமணி. (உ-ம்.) பொலன்

மணிவிதித்தவுடைமணியிழக்கியும்" (கல்லாட. டிஅ.)

உடைமாநம்—உடுத்தலயிமாநம்.

உடைமை—1. ஆபரணம். 2. உடையாந் தன்மை. (உ-ம்.) "எம்மையுடைமைபெமையி கழார்" (சிவஞானப்பா. அவையடக்.) 3. உரிமை. 4. உரியவை. 5. செல்வம். 6. பொருளுடைய னுந்தன்மை. (உ-ம்.) "உடைமையுளின்மை" (வள்ள. அக.)

உடைய—1. ஆரம்பவேற்றுமையிலே எல்லா ப்பாலிலும் வரும் ஒரு சொல்லுருபு. (நன். ௩௦௦. உரை.) 2. ஒரு பலவீனப்பாற்றுகுதிப்புவினமு த்து.

உடையா—செல்வர். (உ-ம்.) "ஒருவினைசெ ய்யாதோருமுடையரில்லவுகத்தன்னே" (சி. சி. உ. அ.) [உடைசெல்வம், அர்-ஒரு விருதி.

உடையல்—1. உடைதல். 2. உடைந்தபொ ருன். 3. கெடல்.

உடையவர்—1. ஆன்மாக்களையடிமையாகவு டையவர். (உ-ம்.) "எம்முடையவர்விடையவர்" (திருவிளா. நாகமே. கட.) 2. சிவலிங்கப்பெரு மான். (சைவச. பொது. டுரு. உரை.) 3. செல்வர். (உ-ம்.) "உடையவர்களைவெரவர்க ளெனநாடி" (திருப்ப. உசக.)

உடையவன்—1. அரசன். 2. உரிமைக்கா ரன். 3. ஐசுவரியான். 4. கடவுள். (உ-ம்.) "உ டையவனுட்கொள்ளுமவரின்" (திருக்கோ. கஅடு.) 5. சொந்தக்காரன். 6. தனதாகக்கா ண்டவன். (உ-ம்.) பேரவாகுவையுடையவன்" (கந்தி. துணை. உடு.) 7. யசமானன்.

உடையன்—1. உடுத்தவன். (உ-ம்.) "தோலு டையன்" (தேவார. திருநன். உ. திருஞாந.)

உடையாடல்—சீலமண்செய்தல். (உ-ம்.) "அந்தக்குடத்தின் - கழுத்துதடுக்கரப்பச்சில்லி ட்டியையாடி" (தைவ. தைவ. அஅ.)

உடையா—1. ஒருசாதியின் புடப்பெயர். 2. ஒரு உத்தியோகம். 3. செல்வர். (உ-ம்.) "உ டையார் முன்னிலலார்" (வள்ள. ௩௬௫.) [உடை - செல்வம், ஆர்-ஒருவிருதி.] 4. தமதாக ஆளுதல் செய்வோர். 5. தன்வசத்ததாகப் பெற்றவர். (உ-ம்.) "பெரும்பெயுடையார்போல" (திருவாத. மண். உக.)

உடையாப்பாளயம்—கிரிசிரபுரத்துக்குச்ச மீபத்திலுள்ள ஓரூர்.

உடையாள்—1. உமாதேவி. (உ-ம்.) உடை யானுந்நனடுவிருக்கு முடையாண்டுவெணியிரு த்கி" (திருவாச. கோயின்முத்த. க.) 2. தன்வ சத்தாகப்பெற்றவன். (உ-ம்.) "மடநோக்குநா ணுமுடையான்" (வள்ள. ௧௦௮௬.)

உடையான்—1. உடுத்தவன். (உ-ம்.) "கரி யின்றோ-ஹடையான்" (தேவார. திருப்பனை. எ. திருஞாந.) 2. உடையவன். (உ-ம்.) "எல்லா முடையான்" (அவிரோ. க.)

உடைவாரம்—முழுவீனவு.

உடைவாள்—உடையிற்கட்டும்வாள். (உ-ம்.) "நிருத்தம்சுரிசிலான நெடுந்தகையுடைவாள் கொண்டான்" (கந்தி. பட்டா. ௧௦.)

உடைவு—1. இரிவு. 2. கலக்கம். (உ-ம்.) "நெ ஞ்சுடைவுருளினரும்" 3. கேடு. 4. தகர்வு. 5. தளர்வு. 6. மடநெகிழ்ச்சி.

உடைவேல்—குடைவேலமரம்.

உண்—1. உண்ணென்னேவலும், தெரிநி லைவினைப்பகுதியும் வினைத்தொகையும். 2. தெ ரிநிலைவினைப்பகுதியின் பின்னணைந்துன்று செயப்படுபொருளுணர்ந்தும்ஒருவினைப்பகுதி. (உ-ம்.) "இவனுடலிற்கட்டுண்டு" (சி. சி. க. உ.)

உண்கண்—மையெழுதியகண். (உ-ம்.) "நெ ய்தம்போதனையவன்கண்ணெரிழை" (திருவிளா. மாபாட. ௩௬.)

உண்கலம்—போசநபாத்திரம்.

உண்கலன்—உண்கலம். (உ-ம்.) "ஓடாமோ வுண்கலனிற்கும்கென்பார்." (கோயிதபு. பதஞ். உச.)

உண்து—உண்பென் எனப்பொருள்படும்ஒரு மைத்தன்மைவினைமுற்று. (நன். ௧௪௫. உரை.)

உண்டல்—1. உட்கொள்ளல். (உ-ம்.) "நதியு ண்டால்" (தாயு. மலைவளர். க.) 2. புசித்தல். (உ-ம்.) "உள்ளலைத்தொழுக்க குடைந்துண்ட வால்" (குளா. நாட். உக.)

உண்டாக்கல்—உண்டாக்குதல்.

உண்டாக்கு—உண்டாக்கு என்னேவலும், தெ ரிநிலை வினைப்பகுதியும்.

உண்டாக்குதல்—1. உளதாக்கல். 2. படைத் தல். (உ-ம்.) "செய்யவோர் தீர்த்தமிற்குண்டாக் கெனச்செய்ப்போடும்" (திருவிளா. தீர்த்தவி. அ.)

உண்டாக—காலம்பெற்ற, காலாதீதமாகமுன் னே. (உ-ம்.) "வேண்டிணுண்டாகத்திறக்க" (வள்ள. ௩௪௨.)

உண்டாதுதல்—1. உண்பபெதல். 2. உள தாதல். (உ-ம்.) "எவ்வாழ்வுமுண்டாகியே" (பா ரத. நிரை. சு.) 3. தலைப்பெதல். 4. நிலையாதல். (உ-ம்.) "செல்லவொன்றுண்டாகவைக்கற் பாற் றன்று" (நாலார். க.)

உண்டாட்டு—1. கள்ளுண்டுமகிழ்ந்து விளை யாடுதல். 2. (புறப்பொருள்.) நிரைகொண்டா ரும் நிரைமீட்டாரும் தாம்பெற்ற வெற்றியின் மகிழ்ச்சியினால் சுற்றத்தோடு கள்ளுண்டு மகிழ் ந்து விளையாடுதல். (உ-ம்.) "தந்துநிரைபாதிடு

பாடாட்டுக்கொடையென" (தொல். பொருள். அ.) 3. மகளிர்வீனையாட்டு. 4. வீனையாட்டு. உண்டாடல்—வீனையாடல். (சிந்தா.) உண்டாடத்தா—கள்ளிமரம். உண்டாடல்—1. உண்டாக்குதல். (உ-ம்.) "உளதுமிலதமிழ்நி நின்றதொன்றுளதேலுண்ணாம்" (சி. சி. க: சு.). 2. உளதாதல். (உ-ம்.) "கருகாரியமுமுண்டாய்த்தோற்றமுங் கருத்தாவாம்" (சி. சி. க: எ.).

உண்டி—1. இரை. 2. உணவு. (உ-ம்.) "உக்கு முன்கிளைக்கு நாளுமுண்டியும் வாழ்வழிகே" (பாரத. சூது. ௩௬.) [உண்டி உண்பனதி பண பருகுவன நக்குவன என நால்வகைப்படம். 3. ஒருமுன்னிலைவீணமுற்று. 4. கொட்டக்கரந்தை. (உ-ம்.) "சதபுட்டிதல்பரிசமுண்வீழி" (தைல. தைலவ. எசு.) 5. சோறு. (உ-ம்.) அறுசுவையுண்டியுமார்ந்தில்லாநூட்ட" (நால்செல்வநிலையா. க.) 6. போக்கியப்பொருள். (உ-ம்.) "உண்டியுமருயிர்தானும்" (சி. சி. க: ௧. இராம.)

உண்டிகை—1. உண்டியற்சீட்டு. 2. பொக்சப்பெட்டி.

உண்டிடல்—பெற்றிருத்தல். (உ-ம்.) "ஒற்கல்வண்ணுண்டிடுவையுரு" (கந்தபு. மேரு. ௦.).

உண்டிப்பொருத்தம்—தூவின் முதற்செய்முதற்சீருக்குரிய பத்துப்பொருத்தங்களுடனானது; அது: க, ச, த, ப, ந, ம, வ என்னும் ஏழொற்றுக்களும் அகர விகர வகர வெரங்கள் என்னும் நான்கு உயிரெழுத்துக்களாகிய அமுதவெழுத்துக்கள் பொருந்திவரப்படுவது. முதற்சீரினன்னித்தசாங்கத்தயலினு அப்படி வரவேண்டும். (இலக்கணவி. எளக. உரை.)

உண்டியல்—1. உண்டியற்சீட்டு. 2. பொக்சம்.

உண்டு—1. உவமவாசகம். (சிந்தா.) 2. உண்மையென்னுமடியாற்பிறந்து ஐம்பால் மூவிடங் கிலையாதேனும் ஒன்றிலாவரும் ஒருவீணக்குறியுமுற்று. (உ-ம்.) "ஆண்பால், "கண்ணுதல்சொண்ட சிவனுண்டு" (கந்தபு. சக்கிர. ௩.) பெண்பால், "தாயுண்டாயின்மைந்தர் தமக்கோர்தளர் புண்டோ" (கந்தபு. சக்கிர. ௩.) பலர்பால், "சாரெருமுண்டுகொல்" (சீலப். ஊர். ௩௬.) ஒண்ண்பால், "மருத்தின் முன்மணித்ததீபம்—போக்குணிப்பதுண்டோ" (கந்தபு. காமத. அஉ.) உவமிண்பால், "உதிப்பதுமீறுமுண்டு" (சி. சி. க: ௧.) முன்னிலையொருமை, "நீயுண்டெங்கடிகாரகுமையுண்டோ" (கந்தபு. சக்கிர. ௩.) தன்

மையொருமை, "ஒதிடாப்—பேதையேனுமுண்டு" (சேதுபு. அவை. அ.) 3. உள்ளது. (உ-ம்.) "உண்டுபோலிணரும் பண்பினுலகினை யசத்து மென்பர்" (சி. சி. சு: ௩.)

உண்டுகம்—பெருவாகைமரம்.

உண்டுபடுத்தல்—உண்டாக்குதல்.

உண்டுபூதல்—உண்டாதல்.

உண்டுபண்ணுதல்—உண்டாக்குதல். (உ-ம்.)

"ஒதரியதுவிதமே யத்துவிதஞாதத்தை யுண்டிப ணுஞாநமாகும்" (தாயு. எங்கு. ௩.)

உண்டுமீல்லையுங்குறல்—அஸ்திநாஸ்திகவாதம். (சிந்தா.)

உண்டுறையணந்து—நீருண்ணுந்துறையிலுள்ள தெய்வம். (ஐங்குறு.)

உண்டேன—உண்டென்றுசொல்லுநிரப்ப.

(உ-ம்.) "உண்டெனத்தரவேண்டும்" [உண்டு; என.]

உண்டை—1. உண்டாய் என்னும் ஒருவீணமுற்று. 2. உண்டைநூல். 3. குளிகை. 4. சிறுதூண். 5. திரண்ட வடிவமுடைய பொருள். (உ-ம்.) "உடுத்திரள் புலகோளின்னவண்ணையாக்கொண்டு" (கந்தபு. திருவிளை. உக.) 6. படைவகுப்பு. (உ-ம்.) "வீரவாகுவாலமைச்சன் மாயந்தா—னுண்டையும்ழிதலுற்ற" (கந்தபு. தரும. எக.)

உண்டைநூல்—தார்தூல். (த. நி. போ. ௩௧௭.)

உண்ணம்—1. ஓடைமரம். 2. மென்மை.

(உ-ம்.) "உண்ணமாயிருக்கிற செல்வமுண்டாகும்." (திருவிளை. உக்கிர-வேல்வளை. ௪௨.)

உண்ணல்—1. புசித்தல். (உ-ம்.) "உண்ணுங் காளுக்குந்திசை கிழக்கு" (ஆசாரக். ௧௬.) 2. புசித்தற்குரியன. (உ-ம்.) "உண்ணலுமுண்ணேன்" (கலி. உக.) 3. பொருத்தல். (உ-ம்.) "உறியுண்டகரத்தோடு மொதுங்குண்டு பதுங்கிப்போனார்" (திருவிளை. யாணையெ. ௩௮.)

உண்ணை—1. ஈடுகெட்ட ஒரு எதிர்ப்பறைத் தெரிநிலைவினப்பெயரெச்சம். (உ-ம்.) "உண்ணைக்குதிரைகள்" (நன். களக. உரை.) 2. உண்ணுக்கு. [உள். நா.] 3. செய்யா என்னும் வாய்பாட்டுத்தெரிநிலைவினயில்வரும் ஒருடன்பாட்டுவினையெச்சம். (உ-ம்.) "உண்ணுக்கிடந்தான்" (நன். களக. உரை.) 4. புசியா எனப்பொருள்படும் ஓர் எதிர்ப்பறைப் பன்மைவினமுற்று. (உ-ம்.) "உண்ணுக்குதிரைகள்" (நன். களக. உரை.)

உண்ணுக்கு—1. அண்ணத்திலிருந்து கீழ் நோக்கிவளர்ந்து குவிந்தவடிவாய் வரும் ஒரு தகை. (உ-ம்.) "முயலுந்தெய்வமுருத்திரனுய்

முதிருமுண்ணைக்கிடையதனில்” (திருநெல், துறவறம், ௧௧௩.) 2. நாக்கினுள்.

உண்ணுட்டம்—உண்ணெடுக்கம்.

உண்ணுமுலை—1. உமாதேவி. (உ-ம்.) “பழயிடம்புரக்குமுண்ணு முலையெனும் பச்சைமேளிக்-கொடியிடங்கொண்ட செம்பொற் குன்றமேபோற்போற்றி” (திருவாத, திருவம், ௧௮.) 2. பாலுண்ணுமுலை. (உ-ம்.) “உண்ணுமுலையுமைமைந்தா சரணஞ்சரணுனக்கே” (கந்தரந்தாதி, உ.)

உண்ணி—1. ஆமொடு முதலியவற்றின் சரீரத்திலே ஒட்டியிருந்து இரத்தமுண்ணும் ஒருவகைச்செந்து. (உ-ம்.) “சருகினுண்ணிகொசு குதவிர்த்தவும்” (நல்லா, பாரத, நரகதேரிச, ௫.) 2. உண்ணவு. (உ-ம்.) “அப்பரிளர்துண்ணி” (தளிப்பா.) 3. பாலுண்ணிப்பரு.

உண்ணிக்கோக்து—ஒருவகைக்கொக்கு.

உண்ணிலைக்கருவிகள்—ஆன்மாவிலிகழுந்தத்துவங்கள், அவை: சுத்தத்ததுவம், அசுத்தத்ததுவம், சுத்தாசுத்த தத்துவம் என்னும் முப்பத்தாறுகருவிகள். (தாயு. எந்நா, யாக். ௫.) உரை.)

உண்ணிர்—சுழக்குளிர்.

உண்ணெடுக்கல்—சுந்தித்தல், தியாரித்தல்.

உண்பது—1. உண்ணப்படுவது. (உ-ம்.) “உண்பதுநாழி” (நல்வழி, உஅ.) 2. உண்ணல். (உ-ம்.) “உண்பதுமடங்கி” (கல்வா. ௧௮.)

உண்பித்தல்—உண்ணச்செய்தல்.

உண்மடை—1. உள்வாய்க்கால். 2. துப்ததேவதைக்கிடம்பலி.

உண்மரி—உண்பார். (பகிற்றுப்.)

உண்மலம்—1. உபமலம். (பிங்கல. கூஅசு.) 2. மரக்கறை.

உண்மாத—உண்மலம்.

உண்முடிச்சு—உட்கள்ளம்.

உண்மை—1. அறிவு. 2. உன்னது. 3. உளதாதல். (உ-ம்.) “கண்ணோட்டமென்னுங்கழிபெருங் காரிகை-யுண்மையால்” (வன். நுகை.) 4. உண்மை. (உ-ம்.) “உண்மையறிவேயிகும்” (வன். ௧௭௩.) 5. ஒன்றையறிதலால் அதனுள் இயற்கையாயிருக்கும்பொருள் இதுவென அறிதல். (உ-ம்.) “தயக்கருவுண்மையெனநாவலர்கடுனிந்துறைப் - தியற்கைப் பொருளினையிற்றெனவாமிதுதானுரைக்கின் - விபக்குற்றகாலசலிக்குநீச்சுடீர்மிகக்குளிரும் - வுபக்குற்ற மண்வலிதென்றுபட்டாங்குவழங்குவதே” (சி. சி. அளவை, ௬-ம் மறையும்.) 6. சிறப்பியல்பு. (உ-ம்.) “கருத்திலுறைதிருவருளியிறவ லுற லுங்கலந்தபொதுவுண்மையெனக்கருதியானு - மருத்தி

மிகவுரைப்பன்” (சிவப்பிர. மங்கலவாழ். ௧௧.) 7. மெய்ம்மை. (உ-ம்.) “என்றுகொண்டின்மையாதவனுரைப்ப” (பாரத, இராச, உ.0.)

உண்மைநூலம்—ஆன்மதரிசநம், சிவதரிசநம் முதலாயுள்ளவற்றை அநுபவமாக அறியும் நூலம்.

உண்மைத்தவறு—தப்பிதம்.

உண்மைத்தாழ்ச்சி—உண்மைக்குறைவு.

உண்மைத்தாற்பரியம்—யதார்த்தமான கருத்து.

உண்மைத்துரோகம் — 1. நம்பிக்கைத்துரோகம். 2. பொய்.

உண்மையநெறிவிளக்கம்—சித்தாந்தசாஸ்திரம் பதினான்கனுள் ஒன்று.

உண்மைப்படுத்தல்—மெய்ம்மையாக்குதல்.

உண்மைப்படுதல்—மெய்யாதல்.

உண்மைப்பொருள்—மெய்ப்பொருள்.

உண்மையதிகாரம்—பன்னிரண்டு சூத்திரங்களாகவுருத்துச் சைவசித்தாந்தத்தை விளக்கும் சிவஞானபோதமுதலிய நூல்களிலே இறைவனுடைய சொருபலக்கணமெனப்படுகு சிறப்பியல்பைக்கூறும் ஏழாஞ்சூத்திரமுதல் ஆறுசூத்திரப்பகுதி. (உ-ம்.) “அற்றகலின்னறே யுண்மையதிகாரத்தைச்சார சண்டிவைத்தோதியது உமென்க” (சி. சி. சு: சிவஞான.)

உண்மையானவை—சம்பவப்பிரமாணம்.

உண்மையறிவு—ஊழாளுகியவறிவு. (உ-ம்.)

“நூல்பல கற்பினுமற்றுந்தன்-னுண்மையறிவேயிகும்” (வன். ௧௭௩.)

உண்மையுலமை—உவமையலங்காரவரியுளொன்று; அஃது: உவமையைமுற்றுப்பொருளாயே கூறிமுடிப்பது. “தாமரையன் று முகமே” என்பதிற்போல. (தண்டி. பொருளணி. ௫.)

உண்மையவைச—மெய்வுவைச. (இலக்கணவிளக்கம்-உரைமும்.)

உண்மையவழி—அறிவகைவழக்கினுளொன்று. (மணிமே.)

உண்மையவழித்து—மெய்வாழ்த்து. “வாழ்த்துமெய்வாழ்த்திருபுற வாழ்த்தெனப் - போற்றல் வேண்டும்வசையும்வகைத்தே” என்பதனுபெறப்படும். (இலக்கணவி. எருக.)

உண்மையினக்கம்—சித்தாந்த சாத்திரம் பதினான்கிலொன்று; இது: செய்தவர் திருவதிகைமனவாசகங்கடந்தார்.

உண்ணுவரத—கவி, வெள்வரகு. (புறப்பொ. உழிஞை. உசு.)

உணக்கம் — 1. உலர்ந்ததன்மை. 2. வாட்டம்.

உணக்கல்—1. உலர்த்துதல். (உ-ம்.) “வித் துணக்கலொருபாலாம்” (தணிகை, நாட்.ககஉ.) 2. துக்கப்படுத்துதல். 3. வாட்டுதல்.

உணக்கித்தல்—உணக்கல். (உ-ம்.) “நீவிநித் திலம்பரத்தியருணக்குவ நெய்தல்” (பெரியபு. திருக்குறிப்பு. சு.)

உணங்கல்—1. உலர்தல், காய்தல். 2. உலர் ந்தபூ. (பிங்கல, உஅஉஉ.) 3. செயலற்றிருத்தல். (உ-ம்.) “உணங்கிடுங்கரணமென்னில்” (சி. சி. ச. எ.) 4. துக்கப்படல். (உ-ம்.) “உணங்கிய கிந்தையீர்” (கந்தபு. மோந. உக.) 5. வரளவு. (உ-ம்.) “நாவுணங்கி” (திருவிளா. நா. கக.) 7. வற்றலிழைத்தல். (உ-ம்.) “உணங்கலஞ்சாது ண்ணலாம்” (திருக்கோ. உகரு) 7. வாடல். (உ-ம்.) “நினதுசெம்முகமுணங்கிய துற்றதெ ண்ணுரைத்தியாலென்றான்” (கந்தபு. சங்கமுக. கக.)

உணங்கு—உணங்கென்னேவலும், தெரிநி லைவினைப்பகுதியும், வினைத்தொகையும.

உணத்தல்—உலர்த்தல். (உ-ம்.) “தணத்தரு மெய்யுணத்தலும்” (தைவ. தைலவ. கக0.)

உணர்—1. உணர்வு. 2. உணரென்னேவ லும், தெரிநிலைவினைப்பகுதியும், வினைத்தொ கையும. (உ-ம்.) “உட்சுரம் புண்மேகச்சுடுவர்த் தலும்போமுணரே” (ஏவல்.) “ஒதுமுணர்குத முணி” (வினைத்தொ.) (சேதுபு. பலதீர்த். க.)

உணர்கருவி—ஞானேந்திரியம். (உ-ம்.) “ஐ ந்துகருணர்கருவியாகும்” (கைவல். தந்தவ. கௌ.)

உணர்ச்சி—1. அறிவு. (உ-ம்.) “விஞ்சையு ட்பாபு—ஓதுமுணர்ச்சியே” (கந்தபு. பாயிர. உஉ.) 2. கல்வி. 3. நினைவு. 4. புத்தி. (உ-ம்.) “சிநி யாருணர்ச்சியுளில்லை” (வள. கௌசு.) 5. புலனறிவு.

உணர்ந்தல்—1. அறிவித்தல். (உ-ம்.) “எம் பிராணுணர்த்தக்கண்டு” (கந்தபு. மேரு. கக.) 2. ஊடறித்தல். (உ-ம்.) “கலந்துணர்ந்துங்கா தலரைக்கண்டால்” (வள. கௌசு.) 3. கற்பித் தல். 4. துயிலெழுப்பதல். (உ-ம்.) “ஏனல்கா ப்பொருணர்த்தியகஉஉங்—கானத்தோர்” (புறநா. உஅ.)

உணர்ந்தி—உணர்ச்சி.

உணர்ந்தித்தல்—உணர்ந்தல்.

உணர்ந்தல்—1. அயர்வுந்நித்தெளிவடை தல். (உ-ம்.) “வீழ்ந்தயர்ந்தானுணர்ந்தனனே” (கந்தபு. அசுரே. கக.) 2. அறிதல். (உ-ம்.) “உள்பொருள்துவெண வுணர்ந்தனஞ்ஞாநாம்” (சுந்தா. முத்தி. உசஎ.) 3. ஊடறித்தல். (உ-ம்.)

“ஊடலுணர்ந்தல்” (வள. கக0க.) 4. கற்றறித் தல், ஆராய்ந்தறிதல். (உ-ம்.) “கத்துவமானவற் றின்மன்மைகருணருங்காலே” (சிவப்பி. அ. கௌ.) 5. துயிலெழுதல். (உ-ம்.) “உணர்ந்துகண்டி. டெங்கனவுஞ்சொல்லி” (சி. சி. ச. க0. சிவஞா.) 6. நினைத்தல். 7. பகுத்தறிதல். 8. பரிசித்தறி தல்.

உணர்ந்ததையுணர்ந்தல்—பிரமாணபாசங்க ளெட்டினுளொன்று; அது, முன்னுளிரவந்து றற்காலத்து நெருப்பு மருந்தென்றறிந்தவன் பின்னும் அது மருந்தென உள்ளங்கோடல்.

உணர்ந்தோர்—அறிவுடையோர், கற்றுண ர்ந்தோர்.

உணர்ப்பு—ஊடறித்தல். (உ-ம்.) “உணர் ப்புவரையறிப்பினும்” (தொல். பொரு. கருசு.)

உணர்வு—அறிதல். (உ-ம்.) “உணர்ந்தார் க் குணர்வரியோன்” (திருக்கோ. க.) 2. அறிவு. (உ-ம்.) “கூடியவுணர்வோடெழுந்தகாவலனை” (பாரத. குரு. அசு.) 3. ஊடறித்தல். 4. கற் றுணர்கை. 5. துயிலீங்கல். 6. தெளிந்தபுத்தி. 7. தெளிவு. 8. நீங்கல். (பிங்கல. கககக.)

உணராமை—1. அறியாமை. 2. மயக்கம். (கு. நிகண். அ. சுசு.)

உணருதல்—உணர்ந்தல்.

உணல்—உண்ணல். (உ-ம்.) “உணவினுமு ண்டது” (வள. ககஉசு.)

உணவீண்டிண்டம்—உடம்பு. (புறநா.)

உணவு—உண. (உ-ம்.) “அரும்பெறலவியு ணவருளி” (பாரத. இராச. க0அ.)

உணு—1. சோறு. 2. போசம். (உ-ம்.) “வி ராவுசெல்லுணுமிசைந்தனர்” (கந்தபு. வள. உ0க)

உணி—உண்ணி. [இடை குறைந்துகின்றது.]

உணை—1. உண்மெலிவு. [ரைவு என்பது ரை மென முத்தனிலைமத்திரையாய் கின்றது.]

2. உணைமுன்னேவலும், தெரிநிலைவினைப்ப குதியும்.

உணைதல்—உண்மெலிதல். (உ-ம்.) “ஏல க் குழலரதுராகம்தென்னுமாயா சாலக்குணைக் தேற்று” (வைராக. சத. தோத்திர. கஉ.) [உள்- மநம். நைதல்—மெலிதல்.]

உணைவு—உள்ளமெலிதல். (உ-ம்.) “உணை வுசெய்தடுமிகலத்தஞ்ஞாநம்” (வைராக. சதக.ச.) [உள்—உள்ளம். நைவு—மெலிவு.]

உத்.—கட்டுதல், சுவாத்தியமின்மை, பிரசி த்தி, பிரதாநம், பிரபல்லியம், பிரிவு, பெலம், மேல்—எனப்பொருள்படும் ஒரு வடமொழியுபச ர்க்கம்.

உத்தகடம்—மேலிட்டது. (உ-ம்.) “சத்துவோ த்கடமாக” (சி. சி. உ. ருஅ. சிவாக.)

உத்தமம்—1. பிறப்பு. 2. வியாபாரம்.
உத்தகரம்—தாநியமுதலியவற்றின் குவியல்.
உத்தகலநம்—விவாகமுதலியவைகளின் வே
ழக்கை.

உத்தகாஷம்—1. உயர்ச்சி, மேன்மை. 2. தன்
னைப்புக்குதல். 3. மிகுதி, அதிகப்பாடு. 4. மே
லாக இழுத்தல்.
உத்தகாரிகை — சிறு கொழுக்கட்டை முதலிய
வை.

உத்தகிருட்டன்—உயர்ந்தவன்.
உத்தகிருட்டை—மேலாயிருக்குமது. (பெளட்.
கூ. சஉ. உரை.)

உத்தகீதம்—1. ஒங்காரம். 2. சாமவேதத்தின்
இரண்டாம்பாகம். 3. சாமவேதம் பாடுதல். 4.
மேகம்.

உத்தகீதன்—சந்திரன்.
உத்தகீதை—பிரணவம். (கந்தபு. நவ. கக.)
உத்தகோசம்—1. காணிக்கை. 2. குரோதம்.
3. பரிதாபம்.

உத்தகோடரோகம் — 1. எச்சிற்றழம்பு. 2.
தேமல்.

உத்தகோஷித்தல்—முழக்குதல். (தாயு. கரு.
கூ. உரை.)

உத்தகீசம்—ஆடவரும் பெண்களுக்கு கிரகி
லுஞ் செவியிலும் அணியும் மலர் முதலியவை.
உத்தகீடபாலன்—தண்டஞ்செய்கிற நீதி
பதி.

உத்தகீடம்—1. அச்சம்விளைப்பது. 2. உக்
கிரம். 3. கொடை. 4. தைரியம். 5. நிமிர்ந்த
ண்பம். 6. மகத்துவம். 7. வலிமை. 8. வீரம்.

உத்தகீடமணி—பொன்மணியாலாகிய கழு
த்தாபரணம்.

உத்தகீடால்—உத்தகீடமணி, பொன்ம
ணியாலாகிய கழுத்தணி.

உத்தகீ—மேட்டிமை.

உத்தம்—1. கொட்டைமுந்திரிகை. 2. சாம
வேதம். 3. புகழரை. 4. யுத்தமென்னுமலங்
காரம். [உதூ.]

உத்தமசத்து—அவுபலபாஷாணம்.

உத்தமசாரம்—சுருடர் காந்தருவர் முதலி
யோருடம்.

உத்தமசாகசம்—1. ஆயிரம் அல்லது ஆயி
ரத்தெண்பதுபணம் அபராதங்கொடுக்கும்படி
விகிக்கும் பெருந்தண்டம். (மிகுதி. சந்த.௨௩௧.)
2. உயர்நீக்கல், அவயவச்சேதம், சுடுதல், தேசத்
தைவிட்டகற்றுதல் முதலிய பெரிய தண்டம்.
[உதூரீவாஹஸ.]

உத்தமசித்தி—மூவகைச்சித்திகளில் ஒன்
அது: தேவர்களுக்கொப்பாகிய சரித்ததைத்
த்து “ஆகாயகமநம்பண்ணி அங்குள்ள போ
களைப்பிசித்துத்திரும்பிவருதல்” (சைவச.
ஹ. ௩௦. உரை.)

உத்தமத்தோங்கருவி—மத்தளமுதலிய
(மணிமே.)

உத்தமநாநம்—அறநெறியாலே தேடிய
ருளைத்தக்காருக்குக்கொடுத்தல்.

உத்தமநாவி—வேலிப்பருத்தி.

உத்தமபயிராணுயாம் — மத்திராகா
நாற்பத்தெட்டுவரையிற்கும்பித்தல். (செ.வி.
க. ௫. உரை.)

உத்தமபட்சம்—1. நற்பட்சம். 2. முத
ரம்.

உத்தமபதம்—உயர்ந்த தாளம்.

உத்தமபரி—1. கொத்துமல்லிப்பூண்டு
சுரேட்டமான குகிறை.

உத்தமபலம்—முந்திரிகைப்பழம்.

உத்தமபாத்திரம்—சற்பாத்திரமான
போர்.

உத்தமபுருடன்—1. சன்மார்க்கன். 2. ச
ட்டன்.

உத்தமம்—1. உண்மை. 2. சிரேட்ட
(உ-ம்.) “உத்தமமாங்குலமயிலே” (பாரத.கு.
உசக.) 3. சொல்லல். 4. நன்மை.

உத்தமரீணன்—கடன்கொடுத்தவன். [உ
ண-6] உத்தமரீணன். னீண-௬. கட
ன-6]

உத்தமரீணிகள்—உத்தமரீணன். (உ-
“எந்த உத்தமரீணிகள் தான் கொடுத்ததெ
னா எவ்விதமாயாவதுதானே வாங்கிக்கொள்
லே அவனை அரசன் விசாரிக்கக்கூடா
(மது. அ. ௫௦.)

உத்தமலிங்கதி—உத்தமமாகிய வருட
பது. (உத்தமம்-சிரேட்டம், விஞ்சதி-இருட)

உத்தமன்—சிரேட்டன். (உ-ம்.) “பண்ண
ருளுத்தமனால்கண்னுதலை யுன்னிப்புலம்
வான்” (கந்தபு. சயந்தன்பு. ௫௭.) 2. நற்
முடையவன். (உ-ம்.) “மைத்துன்னவன்
மிக்கான் வளர்நிதிக்கிழவன்காளை யுத்தமஜ
துநாமமல்லதொன்றுரைத்ததேற்றான்” (சு
ருணமா. ககஅ.) 3. பிரகிருதியாகிய விரு
க்கட்டாநிசுரேன். (தாயு. பன்மலை.
உரை.) 4. பிரியவிரதனுடைய மகனாகிய
சுருமது. 5. மிகுருணபன். 6. விட்டுணு.

உத்தமாராணி—வேலிப்பருத்தி.

உத்தமாங்கம்—1. ஆனஞ்சிறி. 2. கரு

வீடு. 3. தலை. 4. பெண்குறி. [உத்தரோம்:
உத்தர-சிரேட்டம். கூலம்-உறுப்பு.]

உத்தரமாங்கன்—சிரேட்டமானவியுப்புடையவன்.

உத்தமி—1. சிரேட்டமுள்ளவன். (உ-ம்.)
“உவகைப்பொங்கினன்போதுமென்றுத்தமி யெழும்” (தணிகை. வள். சு.க.) 2. பார்ப்பதி. (உ-ம்.) “பாகமதிவந்தமியைவைத்தல்பழுத்தென்றாய்” (திருவாதவூ. புத்த. எ.அ.)

உத்தமை—1. சிரேட்டமுடையவன். (உ-ம்)
“வான்-துத்தமையுருப்பியு முட்குமுருவத்தோர்” (இரா. உத். அசுவ. ரு.க.) 2. பார்ப்பதி. உத்தமோசா—பாரதயுத்தவீரருளொருவன். (உ-ம்.) “உத்தமோசாமுதலாவன்ன” (பாரத. பன்னி. கச.)

உத்தமோத்தமசித்தி—மூலகைச்சித்திகளிலொன்று; அது: வித்தியேசுரராதலும், உருத்திரராதலும், பிரமலிட்டுணைக்கன்முதலிய தேவராதலுமாம். (சைவச. மான. ௩௦. உரை.)

உத்தமோத்தமம்—மிகச்சிரேட்டம்.
உத்தரீஷுணர்—சீரத்தின் மயிர்விர்த்தல்.
உத்தரக்கிரியை—அந்தியேட்டி முதலிய அபரக்கிரியை. (உ-ம்.) “மறைமுறையுத்தரக்கிரியை-தேசினர் மதவிற்பெய்தொழிலிழந்தார்” (வேதார. மேன்மைச். சு.எ.) உத்தரம்-பின், கிரியை-செயல். [உத்தரகிரியா.]

உத்தரகன்மம்—உத்தரக்கிரியை. (உ-ம்.)
“எந்தையுத்தரகன்மங்கள்” (மச்சுபு. பிரகலாதன். பட்டா. கசு.)

உத்தரகாலம்—1. சாந்திரமாதம்; அஃது, ஒரு பூரணை தொடங்கி மற்றப்பூரணைவரையுமுள்ளகாலம். 2. பின்வருங்காலம். 3. வருங்காலம்.

உத்தரகிராந்தம்—ஒரு கிரகம் ஓரிசரியினின்று மற்றோர் இராசிக்குச் செல்லுதல்.

உத்தரகிரியை—உத்தரக்கிரியை, அபரக்கிரியை.

உத்தரகுரு—ஆன்மாக்கள் முன்னர்ச்செய்த நல்லினைப்பயனாகிய போகங்களை அதுபவித்துக்கொண்டிருக்கும் அறுவகைப் போகபுமிகளுள்ளன்று. (உ-ம்.) “உத்தரகுருவினொப்பத்தோன்றிய” (செவ். மனை. ௧௦.) [சம்புத்தீவிலுள்ளநவகண்டத்துள் ஒன்றாகிய குருகண்டத்தின் வடபாகமே உத்தரகுரு.]

உத்தரகுருக்கள்—உத்தரகுரு கண்டத்துள்ளவர். (உ-ம்.) “அத்திகைக்கணரசானவுத்தரகுருக்கன்மேன்மையையடக்கி” (பாரத-இராசநியச். ச.அ.) [உத்தர-வடக்கு, குரு-நவகண்டத்தொன்று.]

உத்தரகுருவம்—உத்தரகுரு. (கூர்மபு. வருண. உசு. உரை.)

உத்தரகோசமங்கை—பாண்டிநாட்டுள்ள ஒருசிலவந்தலம். (உ-ம்.) “உத்தரகோசமங்கையென்னுமழிந்தென்று” (திருவாத. மண். கசு.)

உத்தரகோசலம்—அயோத்திகநகரம். (உ-ம்.) “நன்றியுத்தரகோசலநாயகன்” (இரகு. மாலே. ககஉ.)

உத்தரகோசலை—அயோத்திகநகரம். [உத்தரகோசலா.]

உத்தரகோடி—பிற்பாகம். (உ-ம்.) “கிரியாசத்தியினது உத்தரகோடியாயிருக்கும்” (சி. சி. க. சு.க. ஞாந்.) [உத்தர-பின்; கோடி-பாகம்.]

உத்தரகோளார்த்தம்—பூகோளத்தின் வடபாதி. [உத்தர-வடக்கு, கோள, அர்த்தம்-பாதி.]
உத்தரங்கம்—கதவுநிலைக்குமேலே வில்வளைவாக வைக்கப்பட்டிருக்கும் ஒருமரவுழுவம். (உத்தரம்-மேல், கம்-போதல்.) [உத்தராம.]

உத்தரங்கள்—உத்தரம், உத்தராலம், உத்தரட்டாதி என்னும் நட்சத்திரங்கள். (உ-ம்.) “செக்குத்தரங்கள்” (விதாந. நல். கஅ.)

உத்தரசமஸ்காரம்—பிற்குமத்தினாலேதிருத்திச் சுத்திசெய்தல். [உத்தர-பின், சமஸ்காரம்-சுத்தி.]

உத்தரசாட்சி—பிரதிவாதியின் சாட்சி. [உத்தரவாசுநீடு.]

உத்தரசான்றினன்—முன்னொருவியத்திலே சாட்சியாயிருந்த ஒருவன் தேசாந்தரஞ்செல்லும்போதேனும் மரணவந்தையடைந்தபோதேனும் தானறிந்ததை “நீயறிந்திரு” என்று சொல்ல அதனைக்கேட்டிருந்து சாட்சியாவோன்” (மிரு.சந்.சஎ.) [உத்தரம்-பின், சான்று-சாட்சி.]

உத்தரசைவம்—சித்தாந்தசைவம். (உ-ம்.)
“சிவகுணசங்கிராந்தி சுமுற்பத்தி சமாவேசசிவசமத்துவமென் திம்முத்திகளுக்குமேலாயிருக்கிடு சிவசாயுச்சியப்பிரதானகையாலுத்தரசைவமென்றும் இதைப்பூர்வபகலும் பண்ணுவதற்கு ஒரு சமயமில்லையாகையால் சித்தாந்தசைவமென்றும் பெயரையுடையவைகிகைசைவமே சர்வோத்திருஷ்டமான சமயம்” (சி. சி. அ. கசு. சிவா.)

உத்தரசைவர்—சித்தாந்தசைவர். (உ-ம்.)
“சிவாந்தரபரவசத்தினாலே சிவமேயாயிற்றிது மோட்சமென்றுசொல்லிப் பரமுத்தியையடைவது உத்தரசைவராகிய எம்மனோரே” (சி. சி. அ. கஉ. சிவா.)

உத்தரட்டாதி—இருபத்தாறுவதான நட்சத்திரம். (உ-ம்.) “வாணியாம் பூரட்டாதிபுத்தரட்டாதிபாங்கண்” (மச்சுபு. நட்சத்திர. கரு.)

உத்தரட்டாதியான்—உத்தரட்டாதி நட்சத்திரத்திற் பிறந்தவன். (உ-ம்.) “ஊனத்திற் பிறந்த சீர்த்தியுத்தரட்டாதிபானே” (சிந்தா. நாம. கரு.)

உத்தரணம்—1. பங்கிட்டுடுத்தல். 2. முற்றத்திறத்தல், முற்றநீங்குதல். 3. வாந்தித்தல். 4. வேறொடுபிடுங்குதல். (உத்-மேல், திரு-எடுத்தல்) [உதூரண.]

உத்தரணி—பஞ்சபாத்திரக்கரணம்.

உத்தரதாராகணம்—அருந்தி. (உ-ம்.) “தள்ளேரிடையவருத்தரதாராகணமணையார்” (சேதுபு. அதுமகு. எ.) [உத்தரம்-வடக்கு, தாராகணம்-விண்மீன்.]

உத்தரதுருவம்—வடதுருவம்.

உத்தரதேசம்—வடதேசம்.

உத்தரபச்சிம்ம்—வடமேற்கு.

உத்தரபட்சம்—1. அபரபக்கம். 2. உபநய வாசகம். 3. சித்தாந்தபட்சம், சாதகங்களினால் பெற்றசித்தி. 4. மறுப்புரை. 5. மறுமொழி. 6. வடக்குப்பக்கம். [உதூரபட்ச.]

உத்தரபதம்—சம்புத்தபத்திலே பின்னாகிற்கும் பதம். [உதூரபடி. உதூர-பின். வடி-சொல்.]

உத்தரபத்தி—உத்தரபாற்றினி.

உத்தரபாகம்—பிற்பாகம்.

உத்தரபாத்திரபதம்—1. இரேவதிநான். 2. உத்தரட்டாதிநான். [உதூரபாடி-படி.]

உத்தரபாதம்—மறுமொழி. [உதூரபாடி.]

உத்தரபாலன்—குபேரன். [உதூரபால.]

உதூர-வடக்கு, வாயு-காப்பவன்.]

உத்தரபாற்றி—பன்னிரண்டாம் நட்சத்திரமாகிய உத்தரம். [உதூரமொழி.]

உத்தரபூமி—வடபூமி.

உத்தரபூர்வம்—வடகிழக்கு. [உத்தரம்-வடக்கு. பூர்வம்-கிழக்கு.]

உத்தரபூர்வகிசை—வடகிழக்குத்திசை. (உ-ம்.) “உச்சிமுகமீசாநமொளிடெளியப்பளிங்கேயுத்தரபூர்வகிசையை நோக்கியுறுமுகந்தே” (சிவதரு. பரிகார. அக.)

உத்தரபோசநம்—புதித்துக் கைகழுவின பின் உண்ணுதல்.

உத்தரம்—1. இடப்பக்கம். 2. உத்தராயணம். (விதாந. குணகுண. எசு.) 3. உயர்ச்சி.

4. ஊழித்தி. (திவாகர.) 5. எதிருரை. 6. மறுமொழி. (உ-ம்.) “உண்ணையான்வினவுரைதனக்குத்தரமுரைத்து” (பாரதி. நச்சு. ருக.) 7. காமிகபேதம் மூன்றனுள் ஒன்று. (த. நி. போ. கருக.) 8. காரியம். 9. (கணக்கதி) சேஷம். 10. பலம். 11. பன்னிரண்டாம் நகஷத்திரம். (உ-ம்.) “உயருத்தரத்திற்பாவந்திரும்” (கூர்மபு. சிராத்த. ரு.) 12. பின். 13. மேலானது. 14. வடக்கு. (உ-ம்.) “உறைதருகுவுகெங்கியுத்தரமுடிவுகண்டான்” (பாரதி-அருச்சு. நவ. ரு.) 15. வருங்காலம். 16. வாதியின் பிரதிஞ்ஞையையுறுத்துப்பிரதிவாதிசொடுக்கும் எதிருரை. (மிரு. ச. உசு.) 17. வாமதேவமந்திரம். (உத்தரதிசையை நோக்கும் வாமதேவமுகத்துக்குரிய மந்திரமாதலின் அப்பெயர்பெற்றது.) [உதூர.]

உத்தரமத்திமபூமி—1. சீதோஷ்ணசமத்துவபூமி. 2. துருவசக்கரத்திற்குங்கற்கிசக்கரத்திற்கும் நடு.

உத்தரமந்தோச்சம்—கிரகங்கள் சூரியனுக்கு அதிதாரத்திற்செல்லுமெல்லாம்.

உத்தரமீமாஞ்சை—பதினான்குவித்தைகளுள் ஒன்றாகிய மீமாஞ்சையின் இரண்டாம் பாகம்; இஃது எட்டத்தியாயமுடையதாய்ச்சுத்திரவடிவமாக வியாசமுநிவர் செய்தது. இவ்வெட்டத்தியாயங்களுள்ளே முதலானகத்தியாயமும் தேவதாகாண்டம் எனவும், பின்னுள்ள நான்கத்தியாயமும் பிரமகாண்டம் எனவுஞ்சொல்லப்படும். (உ-ம்.) “உரைத்தவிரண்டாக்ஹுபிரமமுரைப்பதன லுத்தரமீமாஞ்சையெனப்பட்டருள்கூர்வியாதன் - நெரித்தருத்திரவடிவமாகியிருநான்கத்தியாயமாமவற்றுண்முதலானகத்தியாயம்- விரித்தலுதேவதாகாண்டமெனப்பட்டவிளங்குறுதெய்வதலிலக்கணம் பலபத்திரகு - னிரைத்துரைசெய்யப்படுமே னுண்கத்தியாயநிகழ்பிரமகாண்டமெனவேநிகழ்த்தப்படுமால்” (வேதா. கு. சிறப்பு. இ.)

உத்தரமீன்—அருந்தி. (உ-ம்.) “உத்தரமீன்கொண்கலை” (சேதுபு. துத்தம. சு.)

உத்தரமாதம்—1. உத்தரஞ்சொல்லல். 2. பிணை. 3. பொறுப்புநிறல்.

உத்தரவாதி—1. உத்தரஞ்சொல்வோன். 2. எதிர். 3. பிணையாளி. [உதூரவாதிநு. உதூர-விடை, வாதிநு-சொல்வோன்.]

உத்தரவாருணி—ஒருகொடி.

உத்தரவினை—உத்தரக்கிரியை. (உ-ம்.) “உதிட்டிர நேதுமாற்ற லுத்தரவினகளாற்றி” (சேதுபு. இராமதீ. எசு.)

உத்தரவு — 1. ஒருவருக்கு ஒன்றுசெய்யும் படி அதிகாரமுடையவரான்கொடுக்கப்படுகு சம் மதி. 2. தேவ உத்தரவு. (உ-ம்.) “அவனுக்குக் கனிகாமத்திற்குப்போக உத்தரவு கிடைத்தது” 3. மறுமொழி, விடை. 4. விதலை.

உத்தரவுக்கீட்டு — 1. அதிகாரப்பத்திரிகை. 2. விதலைப்பத்திரிகை.

உத்தரன் — 1. சிவன். 2. விட்டுணு. 3. விரா டராசன் மகனாகிய ஒருவன். (உ-ம்.) “உரைத் தவன்னைையைக் கதுமெனவுத்தரன் வணங்கி” (பாரத. நிரை. உக.)

உத்தராசங்கம் — உத்தரீயம். (உ-ம்.) “சிங் கத்திரியுத்தராசங்கத்தண்ணற்கு” (தணி. கள வு. ககக.) [உத்தராவுடம். உதூர - மேல், சூலம் - சுற்றதல்.]

உத்தராசாடம் — உத்தரட நட்சத்திரம். [உதூராஷாட.]

உத்தராசாபதி — குபேரன். [உதூராஸா பதி. உதூர-வடக்கு, சூரா-திக்கு, பதி - தலைவன்.]

உத்தராசை — வடக்குத்திக்கு.

உத்தராட்சம் — பூகோளத்தின்வடபாகம்.

உத்தராடம் — இருபத்தொராம் நட்சத்திரம். (உ-ம்.) “எதினுத்தராடமாயவிடங்களில்” (மச் சபு. நட்சத்தி. கஉ.) [உதூராஷாடா.]

உத்தராத்தகோளம் — பூமியின் வடபாதி யுண்டை.

உத்தராதரம் — 1. உயர்வுதாழ்வு. 2. மேல் கீழ். [உதூராபர: உதூர - உயர்வு, மேல். ஸ்பர - தாழ்வு, கீழ்.]

உத்தராதலம் — உத்தராதரம் பார். [ரகரம் லகரமாயிற்று.]

உத்தராதி — வடதிசை. [தெலுங்கு.]

உத்தராதிதாரம் — ஒருவன் இறந்தபின் அவ ன் பொருளுக்கு உரியராதல். [உதூராயி கார.]

உத்தராதிதாரி — இறந்தவன் பொருளுக்கு உரியவனாய் பின்வருபவன். [உதூராயிகா ரிநு. உதூர - பின், ஸுபிகாரிநு-அதிகார முடையவன்.]

உத்தராபதம் — 1. வடக்கு. 2. வடக்குவிதி. [உதூராபத: உதூர-வடக்கு, பத-வழி]

உத்தராபாசம் — போலியுத்தரம், பொய்யம்

றுமொழி. [உதூராஹாவ: உதூர - விடை, சூலாவ - போலி.]

உத்தராபோசனம் — இரண்டாமுறை புசிக்குமுணவு.

உத்தராயணம் — 1. சூரியன், மகர, சும்ப, மீர, மேட, இடப, மிதுனங்களென்னும் இராசி களினிடமாய் வடவீதியாகச் செல்லுங்காலம்; அக்காலம் தைமுதலானிவரையும். (உ-ம்.) “தி ங்களோராவது கொண்டதயர முத்தராயணமுஞ் சிறப்பிடுமெ-தங்கு தெக்கியைநமு மெனவிர ண்டாம்” (சூர்மபு. பிரமா. ச.) 2. சூரியன் வட பாகமாகப் போதல். [உதூராயண: உதூர- வடக்கு, சூபநி - போதல்.]

உத்தராணி — அரணியின்கண் ஊன்றிக் கடையும் ஓர்க்கருவியாயுள்ள மரத்துண்டு. (பிர மோபரி. நக.)

உத்தரி — 1. உத்தரியென்னேவலும், தெரி நிலைவினைப்பகுதியும். 2. குதிரை. (உ-ம்.) “வய ங்குமெய்யுளே-யுத்தரிச்சல்கியும்” (இரகு. திக். கநக.)

உத்தரிஷணம் — புளகப்பொடிப்பு.

உத்தரித்தல் — 1. அழுத்தல். 2. அதுப்பித் தல். 3. ஈடுசெய்யல். 4. கடன்செலுத்தல். 5. சகித்தல். 6. சம்மதித்தல், சாகித்தல். 7. தருக் கித்தல். 8. தீவினைப்பயன் அதுபவித்தல். 9. நியாயங்காட்டல். 10. பொருளாபீட்டெடுத்தல். (உ-ம்.) “தன்னை நாடி-யுத்தரிக்கமாட்டா நராதி பர்பதாக்கைத்தாசம்” (பாரத. நிரைமீட்ட. கரு.)

[உதூர] என்னும் வடமொழியினின்றிழந்த துபோலும்.] 11. பொறுப்பு நிறம். 12. மறு மொழிசொல்லுதல்.

உத்தரிப்பு — உத்தரித்தல்.

உத்தரியம் — உத்தரீயம். (உ-ம்.) “உரித்தல் லகுத்திரருக்குத்தரியம்” (சைவச. ஆசா. சஎ.)

உத்தரீயகம் — உத்தரீயம்.

உத்தரீயம் — உடம்பின்மேலேயணியுஞ்சீலை. (உ-ம்.) “தரணிமானார்பிந்யிலுமுத்தரீய மும்போன்து” (பாரத. சிறப். அ.) [உத்-மேல். தரீயம்-தரிக்கத்தக்கது.]

உத்தரை — அபிமன்னுவின் மனைவியாகிய ஒருவன். (உ-ம்.) “உத்தரையும்வல்லிசயனு க்குரியனென்றான்” (பாரத. வெளிப்ப. கச.) 2. ஒரு நட்சத்திரம். 3. வடதிசை. [உதூரா]

உத்தரோத்தரம் — 1. எதிரியினுத்தரத்து க்கு எதிர் உத்தரம். 2. ஒன்றன்பின் வருதல். 3. யுகிதி. 4. மேலும் மேலும். (உ-ம்.) “இருக் யாதிசுளிலே அகராத்ரி அபிமானிகளான பஞ்

சசத்திகளும் ஆன்மாவின்னுடைய அணுகிரகார்த்தமாகக்கிரமத்திலே உத்தரோத்தராதிகமாகச் சிவாபிவியத்தியைக்கொடுத்தல்செய்யும். (சி.சி. ௪. ௧௪. சிவாக்.) [உத்தர+உத்தரம்.]

உத்தவம் — 1. ஓமாக்கி. 2. திருவிறா. [உஜுவ.]

உத்தவன் — கிருஷ்ணனுடைய நண்பனும் உசாத்துணைவனுமான ஒரு யாதவன். [உஜுவ.]

உத்தவாணி — கண்டங்கத்தரிப்பூண்டு. உத்தவாறு — சொல்லப்பட்டபடி. (உ-ம்.) “உத்தவாதேதுவருமது வருகென்றழங்கியொருமையானு” (ஞாநவா. சநகரா. ௧௧.)

உத்தளம் — உத்தாளிதம்.

உத்தநாபாதசுனி — உத்தாரபாதன் மகனாகிய துருவன். [உதூநவாஜ.]

உத்தநாபாதன் — சுவாயம்புமதுவின் மகனாகிய ஓரரசன். (உ-ம்.) “இலங்குபுகழ்ப்பிரியவிரதனைப்புகழுத்தார்பாதனையாங்கீன்றன்” (சுர்மபு. தக்கனீச. ௧.) [உதூநவாஜ.]

உத்தநாம் — 1. அடுப்பு. (உ-ம்.) “உத்தநாமிட்டுமுதற்பொருளாவாழ்த்தியொல்கவெரித்தைந்தநானுதயமுந்தி” (தைல. தைலவ. ௧௦.) 2. அத்தநாள். 3. ஆழமற்றது. 4. இசைப்பு. 5. இடை. 6. எல்லை. 7. எழும்புதல். (உ-ம்.) “உத்தநாருசெய்து” (நாலாயிர. வண்ணமாட. அ.) 8. ஏறுதல். 9. கட்டுதல். 10. கவிந்தநிலை. 11. கரவற்றதன்மை. 12. சங்கிராந்தி. 13. சேரை. 14. துணைக்காரணம். 15. துயிலெழும்பல். 16. பரவப்பட்டது. 17. பலியடுக்கோட்டம். 18. புத்தகம். 19. புடைப்பு. 20. புருடத்துவம். 21. மகிழ்ச்சி. 22. மல்லாந்துகிடத்தல். 23. மலங்கழித்தல். 24. முயற்சி. 25. முற்றம். 26. யுத்தம். 27. வடவாமுகாக்கி. [1, 5, 9, 12, 27, உதூந. 3, 6, 7, 11, 13, 15, 16, 17, 18, 20, 21, 23, 24, 25, 26, உதூந. 10, 22 உதூந.]

உத்தநாதி — ஒரு நரம்பு.

உத்தநாநைகாதசி — வீட்டுணு நான்கு மாதம் நித்திரைசெய்து பின் எழும்புங்காரத்திகைமாசச்சுக்கிலபக்க ஏகாதசி. [உதூநெருகாபுரி]

உத்தாபிபீத்தல் — உறுக்கிப்பேசல்.

உத்தாபநம் — 1. அசுத்தமாகிய அறனவீட்டினின்றும் சுத்தமாகிய உயர்ந்த இடத்திற்குநுந்தையைச் சேர்க்குங் கிரியை. (உ-ம்.) “அன்

னப்பிராசநம்” பாள். 2. எழுப்புதல். [உதூநவ.]

உத்தாபம் — 1. உபத்திரவம். 2. மரக்கிளர்ச்சி. 3. மிக்கவெப்பம். 4. முயற்சி. [உதூநவ.]

உத்தாபலம் — இசங்கு.

உத்தாபனம் — 1. எழுப்புதல். 2. பதில்வைத்தல்.

உத்தாபனி — 1. விசிறரம்பு. 2. தசைநரம்பு. உத்தாமணி — வேலிப்பருத்தி. (உ-ம்.) “முனைவீழ்சங்குத்தாமணி” (தைல. தைலவ. எங்.).

உத்தாரணம் — 1. உயர்த்துதல். 2. பங்கிடுதல். 3. நிலைநிறுத்தல். [1, 2, உதூநா.]

உத்தாரசங்கம் — உத்தரீயம்.

உத்தாரணம் — 1. உயர்த்துதல். 2. நிலைநிறுத்துதல். 3. பிரித்தல்.

உத்தாரணவைரவரி — அட்டவைரவருளொருவர்.

உத்தாரம் — 1. அடுப்பு. 2. உத்தரவு. 3. உயர்ச்சி. 4. கடன். 5. கட்டளை. 6. கிரேட்டமானது. 7. நிலையின்மை. 8. பங்கு. 9. மறுமொழி. 10. வாந்திசெய்தல். [1, 3, 4, 8, உதூநா. 6, 7, 10, உதூநா.]

உத்தாரவிபாகம் — பங்கிடுதல். [உதூநாவிவா.]

உத்தாலகம் — 1. ஒருமணி. 2. ஒருவகைச் சோழம்.

உத்தாலம் — நறுவிலிமரம்.

உத்தி — 1. அதுமானம். 2. அபின். 3. அறிவு. 4. இசைவு. 5. இணக்கம். 6. சீதேவியென்னுந்தலைக்கோல அணி. (உ-ம்.) “பொலம்புரி யுத்தியும்பொருதமஞ்ஞையும்” (கந்தபு. தெய்வ. ௧௭௮.) 7. செல்வம். 8. சேர்த்தல். (மணிமே.) 9. தக்கதன்மை. 10. தங்கிரவுத்தி; அது: தூற்பொருளை உலகவழக்கத்திற்குஞ் செய்யுள் வழக்கத்திற்கும் பொருந்தக்காண்பித்து ஏற்புழியறிந்து இதற்கு இவ்வகையாமென்று தக்கபடியாகவைக்குந்தன்மை; அவ்வுத்தி முப்பத்திரண்டுவகைப்படும்; அவையாவன: துதலிப்புருதல் முதலியன. (நன். பொது. ௧௪, ௧௫. பாள்.) 11. திருவுறுப்பு. 12. தூக்கம். 13. தேமல். 14. பாம்பின்படப்பொறி. (சூ. நிகண். ௧: ௪௬.) 15. பாரம்பரிய வழக்கம். 16. பேச்சு. 17. பேசுதல். 18. பொருந்துமாறு. (வன். உசை. பரி.) [1, 7, 13, 16, பாதி. 14, 15, உதி.]

உத்திட்டம்—1. உத்தேசிக்கப்பட்டது. (சி. சி. க. க. சிவாங்.) 2. சொல்லப்பட்டது. 3. விசேடிக்கப்பட்டது. [உஜிஷ.]

உத்திதாங்குலி—வீரல்கள் விரிந்தநிலையிலிருக்கும் உள்ளங்கை. [இதனை அபயஸ்தம் என்பர். உஜிதாங்குலி.]

உத்திரம்—மத்தியாகம். [உஜிந்.]

உத்தியநம்—1. அத்தியாயம் என்பதுபோல கல்விதாவின் பாகத்தைக்குறிக்கும் ஒருபெயர். 2. விதாமுயற்சியோடு பிரயாசப்படுதல். [உஜிந்.]

உத்தியம்—1. உத்தியோகம். 2. யாகமிருபத்தொன்றிலொன்று. (கூர்மபு. உ: கக, உரை.) [இது பதினெண் யாகங்களுள் ஒன்றென்பது முண்டு.]

உத்தியாநபாலன்—1. தோட்டமுடையோன். 2. பூந்தோட்டக் காவல்செய்வோன். [உஜிந். உவா: உஜிந். பூந்தோட்டம். வால-காப்போன்.]

உத்தியாநம்—1. பிரணவத்துகாரதியாகம். 2. புறப்படுதல். 3. பூந்தோட்டம், சோலை. (உ-ம்.) “நான்மல-ருத்தியாகத்துமோருத்திகாட்டுமால்” (இரகு. நாட். சக.)

உத்தியாநவநம்—பூந்தோட்டம்.

உத்தியாபநம்—1. முடிவுசெய்தல். 2. விரதோத்தியாபநம். அது: விரதபலையையையும் பொருட்டுச்செய்யுமொருகிரியை. (உ-ம்.) “உத்தியாபநமுஞ்செய்திடு” (மச்சபு. கல்யாணசத். கஉ.) [உஜிந்.]

உத்தியுத்தசத்தி—உத்யுத்தசத்தி, பார்.

[உஜிந். உஜிந்.]

உத்தியுத்தசீவம்—சகல நிக்களராகிய சிவன் (சி. சி. உ: கக, ஞாநப்.)

உத்தியுத்தத்துவம்—சதாசிவத்துவம் (சி. சி. க. கூரு. ஞாந்.) அது: சிவசத்தி, ஞாநமுந் கிரியையுமொத்த கிரியைத் தொழிலையிறுத்த கிரியாசத்தி ரூபியாயிருக்குமவதரம். (கூர்மபு. திருக்கல். க. உரை.)

உத்தியுத்தி—1. ரூபாருபர். 2. சுகளநிக்களர். உத்தியுத்தன்—1. சதாசிவன். (கூர்மபு. திருக்கல். க. உரை.) [இது. சிவன் சதாசிவத்துவத்திற்பெறும்பெயர்.] 2. நிகப்பிரயாசப்படுவோன். [உஜிந்.]

உத்தியுத்தை—முயற்சியெய்பவன். (சி. சி. க: கூரு. ஞாநப்.)

உத்தியோகபர்வம்—மகாபாரதத்தில் பாண்டவர்களும் கௌரவர்களும் சண்டை செய்தற்குவேண்டிய பிரயத்தநம் முதலியகருமங்களைக்குறிக்கும்பாகம்.

உத்தியோகம்—1. அதிகாரத்தோடு கூடிய தொழில். 2. உள்ளமிகுதி. 3. தொழில். (சி-வி. ஞாநபாத. க.) 4. நிலைபெறுத்துத்தொழில். (சி. சி. பாயிர. க. சிவஞாந்.) 5. முயற்சி. [உஜிந்.]

உத்தியோகவான்—சிருட்டியாதி வியாபாரமுள்ளவர். (சி-வி. ஞாநபா. உ.)

உத்திரட்டாங்கம்—தசநாடகத்தொன்று.

உத்திரட்டாதி—இருபத்தேழு நட்சத்திரங்களுள் இருபத்தாராம் நட்சத்திரம். [உத்திரட்டாதி யின் திரிவுபோலும்.]

உத்திரதம்—அச்சுருவாணி. [உஜிந்.]

உத்திரம்—1. இருபத்தேழு நட்சத்திரங்களுள்ளே பன்னிரண்டாம் நட்சத்திரம். [இஃது: உத்திரத்தின் திரிவுபோலும்.] 2. சிறுவலை. 3. விட்டம். (உ-ம்.) “செழுந்து இருத்திரம்பரப்பி” (பாரத. இராச. க.)

உத்திரவதல்—அருந்தி.

உத்திராசாடம்—உத்திராடம். [உஜிந். உஜிந்.]

உத்திராடம்—இருபத்தேழு நட்சத்திரங்களுள்ளே யிருபத்தொராம் நட்சத்திரம். [உத்திராடத்தின் திரிவுபோலும்.]

உத்திராபம்—பேரொலி.

உத்திராபன்—சணல்.

உத்திராவம்—பேரொலி. [உஜிந்.]

உத்திரி—1. அருச்சை. 2. தியாகம். 3. பருத்திப்பூண்டு. 4. மந்திரம்.

உத்திரிப்பொருள்—1. அருச்சை. 2. மந்திரம். 3. யோகம்.

உத்திரேகம்—1. அதிகரித்தல். 2. தொடக்கம். 3. மிகுதி. [உஜிந்.]

உத்தினம்—மத்தியானம்.

உத்தீபகம்—1. ஒளிவிடல். 2. சுவாஸித்தல். 3. மலவிகாரமெழுப்புதல். 4. மலையெறுப்பு.

உத்தீபநம்—1. தகனஞ்செய்தல். 2. தீபமெற்றல். 3. மலவிகாரத்தை யெழுப்புதல். [உஜிந்.]

உத்து—1. அத்தாட்சி. 2. தெனிலு.

உத்துங்கம்—1. உயர்ச்சி. (உ-ம்.) “உத்துங்கமிகக் கொருதன் றவிசேதி” (கந்தபு. சிவக.

சௌநு. 2. நெடுமை. 3. மகத்துவம். 4. மிருது.
5. மேன்மை. [உத்-ஹம்.]

உத் துதம்—உத்துதமுதம்.

உத் துதழகம்—உத் துவாகிதமுதம்.

உத் துவாகநம்—விவாகம். (த. நி. போ. உச.)
[உத்-ஹம்.]

உத் துவருத்தநம்—1. அரைத்தல். 2. ஏறுதல்.
3. சரித்ததைத்தேய்த்தல். 4. மிகவளர்ச்சி. 5.
முனைத்தல். 6. வாசனையூட்டல். [உத்-ஹம்.]

உத் துவாகநம்—1. உழுதிரட்டித்தல். 2.
விவாகம். [உத்-ஹம்.]

உத் துவாகம்—விவாகம். [உத்-ஹம்.]

உத் துவாகிதம்—1. உயர்த்தப்பட்டது. 2.
நிமிர்த்தப்பட்டது. [உத்-ஹம்.]

உத் துவாகிதமுதம்—தலைநிமிர்த்துபார்த்தல்.

உத் துவாகிதம்—1. அகற்றுதல். 2. கொல்
ல். 3. மிகவளர்ச்சி. [உத்-ஹம்.]

உத் துவாகிதம்—மதயிலைதயாணை. [உத்-ஹம்.]

உத் துவாகிதம்—சர்த்திசெய்யப்பட்டது. [உத்-ஹம்.]

உத் துவாகிதம்—1. சிதைத்தல். 2. தள்ளுதல்
[உத்-ஹம்.]

உத் துவாகிதம்—1. அச்சம். 2. ஏறுதல். 3.
துக்கம். 4. பாக்கு. 5. மனக்கலக்கம். [உத்-ஹம்.]

உத் துவாகிதம்—விவாகம் செல்வோன்.
[உத்-ஹம்.]

உத் துவாகிதம்—1. அடைக்கப்பட்ட
இடம். 2. குழ்தல். [உத்-ஹம்.]

உத் துவாகிதம்—1. மயிர்சிலிர்ந்தல். 2. விவா
கம்முதலான உற்சவம். [உத்-ஹம்.]

உத் துவாகிதம்—1. உயர்த்தப்பட்டது. 2. நிமிர்
த்தப்பட்டது. [உத்-ஹம்.]

உத் துவாகிதம்—உத்துவாகிதமுதம்.

உத் துவாகிதம்—விபூதியை நீரிற்ருழையாது
தூளாகப்பூசுதல். (உ-ம்.) “ஒருவிரலொருகையா
ளிடலுத்தானாஞ் செயாதணிதல்” (தணிகை.
இராம. உஉ.) [உத்-ஹம்.]

உத் துவாகிதம்—உடம்பு முழுதாமணிதல்.
(உ-ம்.) “ஒன்மையனே திருநீற்றையுத்துளி
த்தொளியினிளும்” (திருவாச. நீத். உஉ.)

உத் துவாகிதம்—1. தூள்விபூதி. 2. விபூதியை
க்குழையாது தூளாக உடம்புமுழுதாமணிதல்.

உத் துவாகிதம்—1. மதிப்பு. 2. விருப்பம்.

உத் துவாகிதம்—மதித்தல்.

உத் துவாகிதம்—1. அனுப்பல். 2. சாணியிடி
த்தல். 3. விளக்கம். (உ-ம்.) “அஞ்சாதேவோத்
தேசநகிருத்தியத்தால்” (சி. சி. நு. க. ஞாநப்.)
[உத்-ஹம்.]

உத் துவாகிதம்—1. அப்பிராயம். 2. உடன்ப
டிக்கை. பொருத்தம். 3. நோக்கம். 4. பெயர்மா
த்திரையாற் பொருளைச்சொல்லல். (உ-ம்.) “ஆ
தியுத்தேசத்தானுமில்லக்கணவமைதியானும்” (தி
ருவிளா. தடாதகை. நுச.) 5. மதிப்பு. 6. விசா
ரணை. 7. விவரம். [உத்-ஹம்.]

உத் துவாகிதம்—உத்தேசிப்போன்.

உத் துவாகிதம்—1. உத்தேசஞ்செய்தல். 2.
சுருதல். 3. திருட்டாந்தரப்படுத்தல்.

உத் துவாகிதம்—விளக்கப்படுவது. [உத்-ஹம்.]

உத் துவாகிதம்—முக்கியன். (சி. சி. உ. உச.
சிவாக்.)

உத் துவாகிதம்—குதிரையின் ஐவகைக்கதியின்
ஒன்று. [உத்-ஹம்.]

உத் துவாகிதம்—அரசமாதாக்குங் கணகணுக்கும்
பிறந்தவன். (சூத். சாதி. நக.)

உத் துவாகிதம்—இருநாற்றிருத்தநாலு புணங்க
ளினென்று. (கந்தபு. கணங். க. உரை.)

உத் துவாகிதம்—பிறப்பிக்கிறவன்.

உத் துவாகிதம்—பிறப்பித்தல்.

உத் துவாகிதம்—1. பிறப்பித்தல். (பௌட். உ.
கக.) 2. மேலேதுக்கினகால்.

உத் துவாகிதம்—உண்டாக்குதல். (சி. சி. உ.
நுச. சிவாக்.)

உத் துவாகிதம்—உற்பிச்சம், நிலத்தைப்பிளந்து
கொண்டொழிந்துக்குஞ்செடி முதலானவைமுனை.

உத் துவாகிதம்—உற்பிச்சம். (வி-ணி.) [உத்-ஹம்.]

உத் துவாகிதம்—தற்குறிப்பேற்றமென்னும்
அலங்காரம்.

உத் துவாகிதம்—உற்பித்தம்.

உத் துவாகிதம்—திதிகிருத்தியத்திலேற்பட்
பிருக்குஞ்சத்தி; இதில் ஞானக்கிரியைகள் சம
மாயிருக்கும். (பௌட். பதி. சஉ.)

உத் துவாகிதம்—பொகச்சிவன். (பௌட். உக.)

உத் துவாகிதம்—ஒடுதல்.

உத் துவாகிதம்—விவாகம்.

உத் துவாகிதம்—கொல்லுதல்.

உத் துவாகிதம்—மதயிலைதயாணை.

உத் துவாகிதம்—அடுப்பு.

உதகக்கிரம்—1. உயர்ச்சி. 2. நீட்சி. 3. பெரிது. [உடிமு. உதி-மேல். சுழி-துளி.]

உதகக்கிரியை — உதகக்கிரியை. [உடிசுயா: உடி-மேல். சிபா-செயல்.]

உதக்து—1. பின்னாது. 2. மேலானது. 3. வடக்கு. (உ-ம்.) “உதக்துத் திசைநோக்கும்” (தணிகை. அகத். சகச.) [உடிந்.]

உதகக்கிரியை—பிதிரருக்கு நீரினாலே தர்ப்பணஞ்செய்தல். [உடிசுயா.]

உதகதும்பம்—தண்ணீர்க்குடம். [உடிசுசு-உடிசு-நீர். சு-உ-குடம்.]

உதகசுத்தி—தேற்றாங்கொட்டை. (உ-ம்.) “உண்சரமா மணக்குடசந்தகரமதகங்கோட்டமுதகசுத்தி” (தைல. தைலவ. அரு.)

உதகத்திணை—தண்ணீர் நிரப்பிவைப்பதற்குக்கட்டிய சதுக்கம். (உ-ம்.) “கற்றாணுக்கலங்காரக்குறமுதகத்திணை” (தைல. தைலவ. கரு.)

உதகநீர்—1. நீர்கொடுப்பவன். 2. பிதிரர்களுக்கு நீரினாலே தர்ப்பணஞ்செய்வோன். [உடிசுடி: உடிசு-நீர். டி-கொடுப்போன்.]

உதகநாடம்—1. தாராதத்தம். 2. பிதிரர்களுக்கு நீரினாலே தர்ப்பணஞ்செய்தல். (சைவச. பொது. உருக. உரை.) [உடிசுடிநாடம்: உடிசு-நீர். டிநாடம். கொடுத்தல்.]

உதகம் — 1. நீர். (உ-ம்.) “உதகமுனொய்திணுண்பான்” (சிவதரு. சிவஞானயோ. சஉ.) 2. பூமி. 3. மழை. 4. மழைத்துளி. [உடிசுடி.]

உதகழலம்—1. தண்ணீர்விட்டான்கிழங்கு (உ-ம்.) “இயவானிமுதிரையுழந்துதகழலம்” (தைல. தைலவ. என்.) 2. பச்சைவோர். (உ-ம்.) “சாலவிருட்சோதகழலந்தத்” (தைல. தைலவ. அரு.)

உதகமேகம் — நீரே மூத்திரமாகக் கழியும் ஒருவகைச்சலரோகம். [உடிசுடிமே: உடிசு-நீர், மெகம்-சிறுநீர்விடல்.]

உதகரித்தல்—உதகரித்துச்சொல்லல். (சி. சி. க. உ. மறை.)

உதகவன்—1. கொடுவேலி. 2. தீ.

உதகாதாரம்—நீர்நிலை. [உடிசுடிபார: உடிசு-நீர். சூபார-இடம்.]

உதகநடம்—நீருஞ்சோறும். (உ-ம்.) “மிதித்திழுப்பருதகநமுதவாதவெட்டியரை” (சிவதரு. சுவர்க்கநகரவி. கசஅ.) [உடிசு-நீர். சு-நா-சோறு.]

உதகாரம்—மேகம். [உடிசுடிபார: உடி-நீர். மார - எடுத்தல்.]

உதகாரன்—நீர்கொண்டுபோவோன். [உடிசுடிபார: உடி-நீர். மார - கொண்டுபோவோன்.]

உதகு—புன்கமரம்.

உதகுமபம்—உதகதும்பம். [உடிசுடி-உடி.]

உதகோதரம்—1. மகோதரம். நீராமயம். 2 முகில். [உடிசுடிபார: உடிசு-நீர், உடிசு-வயிற்று.]

உதகத்திணை—ஓமத்தோடுகடியது. (சி. சி. அ. க. சிவாக்.) [உடிசுடிவயிற்று: உடிசு-ஓமம், வயிற்று-கடியது.]

உதசம்—1. சாபம். 2. நீரிற்பிறப்பது. [உடிசுடி: உடி-நீர், டி-பிறந்தது.] 3. பசுமடி. [உடிசுடி]

உதஞ்சநம் — 1. இறைசுடை. 2. எழும்புதல். 3. ஏறுதல். 4. மூடி. [உடிசுடிந்.]

உதட்டடி—வாய்வெருட்டு. (உதடு-அதரம், அடி-அடித்தல்.)

உதடின்—பெருத்த அதரமுடையவன்.

உதடு — 1. அதரம். (உ-ம்.) “உதட்டைமென்று” (திருப்ப. ச.) 2. விளிம்பு. 3. வெட்டுவாய்.

உதடுகுதிக்கி — ஒருபுறத்திற் பிதுங்கிவருமுதவிளவன்.

உதடுமடித்தல் — கோபத்தினாலுதட்டைக்கடித்தல்.

உதனம்—மொட்டம்பு. [சூடாமணிநிகண்டு காரர் உதன் என்பர்.]

உதத்தியன் — அங்கிராமுரியின் மகனாகிய ஒரு முனி. [உதய்யு.]

உதத்தியாருசன்—வியாழன் என்னுங்கிரகம். [உதய்யுநாருசு: உதய்யு- ஒரு முனி சு-நாருசு- தம்பி.]

உததரிசம்—நீர்த்தோற்றம். (உ-ம்.) “உததரிசமாபின்புத்தமிர்தபோகசகம்” (திருப்ப. ககக.)

உததி—1. கடல். (உ-ம்.) “உததிமண்ணுள்ளோர்” (பாரத. குரு. கசு.) 2. நீர்க்குடம். 3. மேகம். [உடிசுடி: உடி-நீர். யி-வைத்தல்.]

உததக்கிரமன் — 1. கடல் யாத்நிரைசெய்வோன். 2. கலவன். [உடிசுடிசுடி: உடிசுடி-கடல். சுடி-போதல்.]

உததிசுதை—1. இலக்குமிதேவி. 2. துவாரகாபுரி. உடியிலும்கூர். உடியி-கடல். வும்கூர்-மகன்.]

உதந்மேகலை — பூமி. [உடியிடுவெலா: உடியி- கடல். ஓடுவெலா- இடை.]

உதநீரம்—தகரம்.

உதந்நம்—1. சமாசாரம். 2. சரித்திரம். (உ-ம்.) “இராமோதந்தம்” [ஓர் தூல்.]

உதந்நன்—சன்மார்க்கமுடையோன், சாது. [உடின.]

உதந்நயம்—நீர்த்தாகம். [உடிநடு.]

உதப்பி—1. ஈரல். 2. சீர்ணமாகாத உணவு. 3. பேசும்போது தெறிக்கும் வாய்நீர்.

உதப்பிவாயன்—எச்சில் தெறிக்கும்படி பேசுகிறவன்.

உதப்புதல்—1. இகத்தல். 2. கடிந்துகொள்ளல். 3. குதப்புதல்.

உதபாநம்—கிணறு. [உடிவாந: உடி-நீர், வாந-குடிப்பது.]

உதபாரம்—மேகம். [உடிவார: உடி-நீர், வார-பரிப்பது.]

உதம்—1. அழைக்கப்பட்டது. 2. ஒழம், ஒழம்பண்ணப்படுதல். (உ-ம்.) “உதசுகிதமாகப்பண்ணுந்தீர்ச்சை” (சி. சி. அ: க. சிவாக்.) 3. கேட்டல். 4. நீர். [1, 2. ஹம்த, 4. உடி. ஒழம்பண்ணப்படுதல் என்னும்பொருட்டு “ஹத” என்பதே குறுகியின்றதென்பர்.]

உதம்புதல்—1. அத்தடுதல். 2. கடிந்துகொள்ளல்.

உதமேகம்—நீர்க்கொண்டமுகில். [உடிடுவெ: உடி-நீர், ஓடுவெ-முகில்.]

உதயகாலம்—

உதயகாலை— } சூரியோதயம்.

உதயகிரி—1. இருஷகிரி. 2. சூரியனுதித்தற்கு இடமாய் நிற்பதென்று சொல்லப்படும் ஒரு மலை. 3. செம்பாலையிற்பிறக்கும் ஒருபண். (செல். வேளி: கரு. உரை.) 4. நெல்லூரிலுள்ள ஒருமலை. [2. உடியமிரி: உடிய- உதித்தல், மிரி-மலை.]

உதயகுமாரன் — காவிரிப் பூம்பட்டினத்தரசனாகிய நெடுமுடிக்கின்றியின் புதல்வன்; இவன் பெயர் இளங்கோனெனவும் வழங்கப்படும். (மணிமே.)

உதயனகுமாரகாவியம்— ஒரு தமிழ்தூல்.

இது: வச்சேதசத்தரசனாகிய உதயனகுமாரன் சரிதங்கூறுவது. (மணிமே.)

உதயனன்—வச்சேதசத்தரசன்; வென்வத்தவனென்றும் வழங்கப்படுவன். (மணிமே.)

உதயனன் கதை — ஒரு தமிழ்தூல்; இது: பெருங்கதையென்றும் வழங்கப்படும். (மணிமே.)

உதயநம்—1. உதித்தல். 2. காரியம். [உடியநம்.]

உதயநன்—1. அகத்தியமுறிவன். 2. கௌசாம்பிநகரத்தரசனாகிய சந்திரவமிசத்துச் சகத்திரார்க்குண்டைய ஒரு மகன். (உ-ம்.) “உதயவெற்பினிலுதித்தலாலுதயனென்றேரர் - பதமிசைத்ததப்பாலனைகாடிவண்பரப்பில்” (சேதுபு. விதூம. க0க.) [உடியந.]

உதயபீவதம்—உதயகிரி. [உடியபவபு-த.]

உதயம்—1. இலாபம். 2. உதயகிரி. (உ-ம்.) “உதயமெனுங்-குன்றமிசை” (பாரத. ஒன்பதா. சக்.) 3. உதயராசி. (சூரியன்முதலியவானேசோதிகள்.) 4. உதித்தல். (உ-ம்.) “உதயத்-திங்கண்மாமரப்பில்” (பாரத. குரு. க.) 5. உலகத்தோற்றம். 6. எழும்புதல். 7. ஓவ். 8. சீர்பேறு. 9. சூரியோதயகாலம். 10. செருப்படை. (இராசவைத்.) 11. தோற்றம். 12. நல்ல அதிட்டம். 13. பிறப்பு. (உ-ம்.) “ஒடைமாகளிறனுதயராகிகோள்” (இராமா. திருவவ. கக0.) 14. வெளிச்சம். [உடிய.]

உதயமநகிரி—உதயகிரி.

உதயமநம்—1. உதயகாலம். 2. உதயமலை. 3. உதயம்.

உதயராசி—உதயலக்கிரம்.

உதயலக்கிரம்—1. ஒருவன் பிறக்கும்போது சூரியன் நிற்கும் இராசி. 2. சென்மலக்கிரம். (சோதிடகடல்.) 3. தற்காலத்துதிக்கும் இராசி. உதயன்—சூரியன். (உ-ம்.) “உதித்தேருதயனென்றுரைப்ப” (பாரத. இந்நிர. நு.)

உதயான்—உதித்தல்.

உதயாசலம் — உதயகிரி.

(உதய, அசலம்-மலை.)

உதயாத்தம்—உதயாத்தமநம்.

உதயாத்தமநம் — உதயமும், அத்தமநமும்.

உதயாத்—விடியல்.

உதயாத்பன்—ஒருவன் பிறக்கும்போது நிற்கும் இராசியில் ஆட்சியாயிருக்குங்கிரகம்.

உதயீக்கம்—1. தூரகாலத்திற்பிறக்கும் காரியம். 2. வருங்காலம். [உடிசு-3: உடி-மேல், ஸீவ்-புகழ்தல்.]

உதர்ச்சி — 1. அக்கிரி. 2. ஒளி. 3. சிவன். 4. மண்மதன். [உடிஹி-: உத்-மேல், சுஹி-சுவாலை.]

உதர்த்தம் — 1. அக்கிரோம். 2. ஒருவகைத் தொற்றுச்சுரநோய். முதலாநாளிலே கண்டதாபிதமடைவதும், இரண்டாநாளிலே சிவப்புநிறக் கரப்பன் வருவதும், ஆறாம் ஏழாம் நாள்லே தோலுரிவதும் இதன் குணங்களாகும். [1. உடி-டி-: 2. உடிஹி-:]

உதரக்கனல்—தீபநாக்கிரி.

உதரக்கோதி—பசி.

உதரக்கோமதம்—பாலடைப்பூண்டு.

உதரத்தீ—உயிர்முத்தியினென்று.

உதரத்துடிப்பு—உதரக்கொதி.

உதரத் — 1. சமுத்திரம். 2. சூரியன். [உடி-ராபி.]

உதரநாடி—இரத்தநரம்பு.

உதரப்பிரிவு—தங்குடித்தம்.

உதரபந்தம் — 1. அரைப்பட்டிகையாபரணம். (உ-ம்.) “சுற்றுநீடணிமணிச்சோதிபொங்கமேல்- ஒற்றைமாமணியுமிழுதரபந்தம்” (இராமா. கழமண. சுஉ.) 2. ஒட்டியாணமாகிய யோகப்பட்டை. (உ-ம்.) “உதரபந்தமுமுள்ளான்” (சிவதரு. சிவஞானபோ. சுஉ.)

உதரபந்தம்—அரைப்பட்டிகை. (உ-ம்.) “மருவிய வுதரபந்தக்கோப்பும்” (கோயி. நடரா. சுஉ.)

உதரம்—கருப்பம். (உ-ம்.) “கல்லாலுதரமுட்குழம்புமாறு - செற்றன்ன” (பாரத. சம்பவ. எரு.) 2. கீழ்வயிறு. 3. யுத்தம். 4. வயிறு. (உ-ம்.) “உதரங்குளிர்த்து” (பாரத. துருவா.) சுஉ.) [உடிரா-]

உதரம்பரி—வயிறுநிறைப்போன். [உடிரா-ஹரி: உடிரா-வயிறு. ஹரி-நிறைப்போன்.]

உதரவணி—கண்டங்கத்தரிப்பூண்டு.

உதரவாணி—உதரவணி.

உதராக்கிநி—உதரத்திலிருந்து பசியைவிளைவிக்குந்தீ. (உ-ம்.) “உதராக்கிரி சுடுதலினாலும்” (வை. தீ. உரை)

உதராமயம்—1. கிராணி. 2. வயிற்றுளேவு. [உடிராபியோ: உடிரா-வயிறு, சூரியோ-ரோய்]

உதராவர்த்தம் — 1. கொப்பூழ். 2. திட்டுக் கட்டு. [உடிரா-வயிறு: உடிரா-வயிறு, சூவ-தூ-சுழி.]

உதராலி—மரமஞ்சள்.

உதராவேட்டம் — கிரைப்பாம்பு. [உடிரா-வெஷு: உடிரா-வயிறு. சூவெஷு - சுற்றுதல்.]

உதவகன்—1. அக்கிரி. (உ-ம்.) “உன்னுடையின்னேயுதவகற்குதவல்வேண்டும்” (சேதுபு. சங்கர. சுச.) 2. கொடுவேலிச்செடி. [ஹோ-தவஹ: ஹோ-த-ஹோ-செய்யப்பட்டது. வஹ தாங்குவோன்.]

உதவச்சீரம்—சமுத்திரத்திலிருந்து கிரான் டெழுந்து மேலேபோகும் நீர்த்தம்பம். [உடி-வஜ்: உடி-நீர், வஜ்-தம்பம்.]

உதவச்சீரம்—வீடு. [உடி-வலித: உடி-நீர், வலித-மூடப்பட்டது. நீர் உள்ளேவராது மூடப்பட்டதென்றபடி.]

உதவர்க்கெட்டது—

உதவரங்கெட்டது—

} மிகவுயிழிந்தது.

உதவல்—1. காரியத்திற்காதல். 2. கூடிய தாதல். (உ-ம்.) “மன்றற்கன்போடுதவமுபசார மனைத்துமிந்தார்” (பாரத. அருச்சுனன் தீ. அச.) 3. கொடுத்தல். (உ-ம்.) “கொங்கை-யூறு பாலமிர்தமன்றோர்க்குதவலும்” (கந்தபு. திருவவ. ககஎ.) 4. துணைச்செய்தல். (உ-ம்.) “தந்தையர்க்குதவமுதவியின்” (பாரத. குருகூஉ.)

உதவாகநம் — மேகம். [உடி-வாஹம: உடி-நீர். வாஹம-தாங்குவது.]

உதவாசநம்—முகில்.

உதவாசம்—நீர்க்கரையிலுள்ள வீடு. [உடி-வாவல: உடி-நீர். வாவல-வீடு.]

உதவி — துணைச்செயல், சகாயச்செயல். (உ-ம்.) “உதவிவரைத்தன்றுதவி” (வன், கரு.) 2. கொடை.

உதவிந்து—நீர்த்துளி. [உடி-வெடி: உடி-நீர். வெடி-துளி.]

உதவு — உதவென்னெவலும், தெரிநிலைவினைப்பாடுகியும்.

உதவுதல்—உதவல்.

உதள்—1. ஆட்டுக்கடா. (உ-ம்.) “அதளோன்றுஞ்சுக்காப்பினுதள்” (பெரும்பா. கருக.) 2. ஆடு. (உ-ம்.) “உரங்கொடுபற்றியிர்ப்பவுத ளெனும்தலை” (சேதுபு. சாத. உரு.) 3. மேடராசி.

உதறல்—பற்றியிருக்குமொன்றுபற்றுவிடும் படியசைத்தல். (உ-ம்.) “மலர்க்கயத்தமிழ்ந்தி யேநனைந்தவான்றுகி-லுலர்த்தியவெடுத்தெடுத்த னுதறல்போலுமே” (சேதுபு. கந்த. சக.)

உதறிழறிப்பான்—விட்டுணுகரந்தைச்செடி.

உதறு—உதறென்னேவலும், தெரிநிலைவி னைப்பகுதியும், வினைத்தொகையும்.

உதறுகாலி—1. உதறுகாற்பெண். ஏறிகாற் பசு.

உதறுதல்—1. அசைத்தல். 2. ஆட்டியசை த்தல். (உ-ம்.) “விட்டிடுகின்றவாளிவெய்யவன ன்கமெங்கும்-பட்டிடுகின்றகாலிப்பதைப்பதைத் துதறிச்சிந்தி” (கந்தபு. ரூபன். வதை. கூ. அ.) 3. இடங்கொடாமற்றநாளுதல். (உ-ம்.) “பேற னைத்துமணுவெனவேபுதறித்தள்ளப் பேரின்ப மாகவந்தபெருக்கே” (தாபு. ஆகார. கூ.)

4. பற்றியிருக்குமொன்று பற்றுவிடும்படியசை த்தல். (உ-ம்.) “கோகனதம்-கைநீங்காதிருந்த தெனக்கரமுதறிக்கரைந்திலுவார்” (சேதுபு. நா டு. சுஉ.) 5. விளித்தல்.

உதறுவல்—ஒருவகைநோய். (உ-ம்.) ஒழி யாக்குடைச்சலுதறுவல்” (தைவ தைலவ. கரு.)

உதன்—சுவன். [ஊம. த.]

உதாநாயம்—1. உதாரணம். 2. சொல்லு தல். 3. வியாத்தியோடுகூடிய திருட்டாந்தத் தையுணர்ந்துவது. (சைவப். கஉ.) [உதாஹ ரண: உதீ-மேல். சூ. ஹரண - எடுத்தல்.]

உதாகரி—உதாகரியென்னேவலும், தெரிநி லைவினைப்பகுதியும்.

உதாகரித்தல்—1. உதாரணங்காட்டிச்சொல் லுதல். (சி. பர. கசு. உரை.) 2. சொல்லு தல். (சி. பி. உ. ரு. ஞாநப்.)

உதாமலம்—உரல்.

உதாகாரம்—உதாசரணம். [உதாஹார]

உதாசநம்—1. எண்ணுமை. 2. தூஷணம்.

உதாசநன்—1. அக்கிரி. (உ-ம்.) “உதாசந னையங்குலவலி” (தைவ. தைலவ. கஉ. எ.) 2. அக்கிரித்தவன். (உ-ம்.) “ஒளித்துவந்தனனிரு பிறப்பினனலேனுதாசநனென்னுமம்” (பார த. காண்ட. உக.) 3. கண்குத்திப்பாம்பு. 4. கொடுவெலி. [1. உ-ம். தாஸ. 2. ஊம. த. ஓமடுசெய்யப்பட்டது, சூ. 3. உ-ன்போன்.]

உதாசநி—1. கொடியவன். (உ-ம்.) “சூர்ப் பநகைப்படுமுழியுதாசநி” (திருப்ப. உசு. ச.) [அக் கிரிபோல்வன் என்றபடி.] 2. பங்குமிமாசப் பெண்ணிமை. [ஊம. தாஸ. நி.]

உதாசநித்தல்—இகழ்தல்.

உதாசம்—உதாசநம். [உதாஸம்: உதீ- மேல், சூ. 3. எ-றிதல்.]

உதாசினபாவம்—நிந்தனைக்குற்றம்.

உதாசீநசத்தசீவம்—சிருட்டியில் முயலாத வராய் இலயதத்துவத்திலிருக்கும் ரிட்களசீவம். (சி. பி. ச. கக. ஞாநப்.)

உதாசீநதை—விரும்பும் வெறுப்புமின்றிப் பொதுமையாயிருக்குந் தன்மை. [உதாஸீந தா.]

உதாசீநம்—விரும்புவெறுப்பின்மை.

உதாசீநநிபினி—விரும்புவெறுப்பற்றிருப்ப வன். (பெளட. க. ச0.)

உதாசீநன்—1. இருவகைக்கிருகஸ்தருளொ ருவன்; அவன், முறிவர்கடன்கேள்வியானும், தேவர்கடன்கேள்வியானும், பிறிர்கடன் புத ல்வரானும் நீக்கியபின், இல்லறமுநீக்கியிருப்ப வன். (உ-ம்.) “ஒதுமில்லறத்தினின்றேனுயரு தாசீநன்மிக்க-சாதகனென விரண்டாந்தன்மை யனவாரின்முன்னோ - நேதமில்லகடன்கள்முன் றங்குதித்தபின்னிலிற்றிந்தோன்” (கடம்பு. வருண. ப. அ.) 2. பிரத்தியான். 3. விரும்புவெ றுப்பின்றிப் பொதுமையாயிருப்பவன். (உ-ம்.) “அசங்கோதாசீநனுகிரிந்” (சி. பி. ச. அ. சி வாக்க.)

உதாசீநை—கிருத்தியமில்லாமலிருக்குஞ்ச த்தி. (பெளட. க. சஉ.) [உதாஸீநெந்.]

உதாத்தம்—1. உபகாரக்கொடை. 2. நே சிக்கப்பட்டது. 3. முப்பத்திரண்டு அலங்கார ங்களுள் ஒன்று; அது: செல்வத்தின் உயர்ச்சி யையும், உள்ளத்தினுயர்ச்சியையும் புனைந்து ரைப்பது. (தண்டி. பொரு. உஉ.) (வரலாறு.) “கன்றும் வயவாரினங்கள் பல கவர்ந்தும் - என் றும் வறிஞரினங்கவர்ந்தும் - ஒன்றும், அறிவரி தாறிருமனவினதாலும் - செறித்திரவேந்தசெ ன்னிதிரு” இது செல்வமிகுகூறியவுதாத் தம். “மண்ணகன்முதன்கிளையீள் ங்கிவனம்பு குந்து- பண்ணுந்தவத்திசைத்தபார்த்தன்றன் னுன்-என்னிற்றிந்த, மீதண்டர்கோன்குலையம் வெய் யோர்குலந்தொலைத்தான்-கோதண்டமேதுணை யாக்கொண்டு” இஃது உள்ளத்தின் மிகுதி கூறியவுதாத் தம். 4. வேதத்துக்குரிய உச்சார ணம் மூன்றனுள் ஒன்று; அஃது: எடுத்துக்கூ றுதல். (உ-ம்.) “மந்திரமுதாத்த-வோசையனு தாத்த சொரிந்தமுலவோதி” (திருவிளை. த டாதகை. அ.) [உதாத்த: உதீ-மேல். சூ. 3. உச்சரிக்கப்பட்ட.]

உதார்த்தன்—1. சிறப்புள்ளோன். 2. பெரியோன். 3. வள்ளல். [உதார்த்த.]

உதாரம்—1. கண்ணிமை. 2. கொப்புழ். 3. குத்திரபிடகத்தின் சிறுறுப்பினுள்ளொன்று. 4. நாப்பினிற்கும் வாயு. 5. பாம்பு. [உதாரம்.]

உதாரவாயு—தசவாயுக்களிலொன்று; அஃது அனலாகாரமாய் உணவைச்சீர்ணமாக்குவது. (த. நி. போ. கூசுரு.) சரீரத்திற்குள் ஒன்றாயிருப்பினும் வியாபாரபேதத்தினாலே ஐவகைப்பெறும் வாயுக்களுள் ஒன்று; அது: கண்டதேசத்திலிருப்பது. பேசுகின்ற புருஷனுக்குப்பேசும் முயற்சியை முன்னிட்டுத்தேசத்துக்குள்ளிருக்கும் ஆகாயத்தின் குணமாகிய துவளியை வாயில் வாக்கிந்திரியத்தோடு கூட்டி வர்ணமாகச்செய்வது. (சி-லி. ஞாந. ௧௭.)

உதாரன்—உதாரவாயு; அஃது: உதராக் கிரியையெழுப்பியுண்டவைகளை நாடியிருந்துத் திச்சரீரத்தை வளர்த்து நாப்பினிலேத்திற்பது. இது கண்டத்தாரத்தினிற்குமென்பர் அடியியார்க்கு நல்லார். (கூம்பு. பலவ. ௧௮. உரை)

உதாமநியு—உதாமது. (சேதுபு. அசுவத்தா. ௩௩.)

உதாமது — பாரதயுத்த வீரருளொருவன். (உ-ம்.) “உதாமதுமுதலோரோரிருபுறத்தினுஞ்சூழ” (பாரத. பதினான். ௬.)

உதாரித்தம்—உருபகத்தினென்று.

உதாரதூணம்—கொடைக்குணம். [உதாரகொடை.]

உதாரணம்—1. எடுத்துக்காட்டு; அது: கூறப்படும் விதிக்குப்பிரயோகமாக அமைந்த இடம். (உ-ம்.) “நாமாண்டபுரைத்தவகைச்சீர்க்குதாரணநாண்மலரே” (யாப். காரிகை. உறுப். ௪.) [உதாரஹரணம் என்பதிலே ஹகாரங்கெட்டு உதாரணம் என நின்றது.] 2. எதிர்காலம். 3. துணைக்காரணம்.

உதாரத்தம்—ஒரலங்காரம்; அது: செல்வமுதலியவற்றின் மிகுதிதோன்றக்கூறுவது.

உதாரத்துவம்—கொடைத்தன்மை. [உதாரகொடை. துவம்-தன்மை.]

உதாரதே—1. உதாரத்தன்மை, கொடை. (உ-ம்.) “ஊணிலான்செய்யுமுதாரதையும்” (சிறுபஞ்சமூலம்.) 2. வைதருப்பநெறி பத்தனுள்ளே ஒன்றாகிய உதாரம். (உ-ம்.) “ஈண்டுஞ்சிலீடமுதாரதகாந்தி” (வீரசோ. அலங்கார. ௪.) [உதாரதா.]

உதாரம்—1. கொடை. (உ-ம்.) “உதாரசீல ஹயநங்கர் கோன்வரிவிலொன்றுமேயமையும்”

(பாரத. கிருட். ௧௩௪.) 2. சாமர்த்தியமானவாக்கு. (உ-ம்.) “விழுமியுணுத்தான்மிக்கோன் விரத்தியாய்விவம்புஞ்சொற்கள், முழுதகல்லுதாரமாகிமுழுவிலற்புதமாமென்றா” (ஞாகவ. ௧. ௩. தயவானகுணம். ௩. பெருமை, மேன்மை. (உ-ம்.) “கனமிலதாயுதாரதாமெனினும்” (ஞாகவா. வைராக். ௬௨.) 5. வீரம். 6. (அலங்காரம்) வைதருப்பநெறி பத்தனுள் ஒன்று; அது, சொற்புபொருளினதிக் குறிப்பினாலொருபொருள் நெறிப்பட்டதோன்றுவது. (வ-மு.) “செருமான வேற்சென்னிதென்னுந் தையார்தம்பெருமான் முகம்பார்த்த பின்னர்—ஒருநாளும் பூதலத்தோர்தம்மைப் பொருணசையாந்பாராவாந்—காதலித்துத் தாழ்த்திரப்போர்கண்” இதன்கண் இரப்போர் வறுமைநீர்க்கொடுப்போன் என்பது குறிப்பினாலே தோன்றிற்று” (தண்பு. பொது. ௨௦.) [உதார: உதீ-மேல். சூ-இரு-போதல்.]

உதாரவணி — உதாரமென்னுமோரலங்காரம். (உதாரம் பார்.)

உதாரன்—1. கொடையாளன். 2. வாக்குவல்லவன். 3. வீரன்.

உதாரி—1. கொடையாளி. (உ-ம்.) “ஒங்குதோள்வலியாடுனோர் தங்கவுதாரிமேவிய கானமே” (சேதுபு. தருமகுத். ௬.) 2. வாக்குவல்லமையுள்ளவன். (உ-ம்.) “பனஞ்சுற்றித்தொருபாயவுதாரிகள்” (திருப்பு. ௩௭௮.) 3. வீரன்.

உதாவணி—கண்டக்கத்தரிச்செடி.

உதாவரித்தம்—1. உதாவர்த்தவாதம். (உ-ம்.)

“ஊருத்தம்பமாக்கேபுமுதாவர்த்தம் தினந்தோறும்பலிந்—நூங்கியரிபத்தால் வரும்பலமருத்தம்” (தைவ. தைவவ. எய்.) 2. தடைப்பட்டு வரும்புப்பு. [உதாவர்த்தம்: உதீ-மேல். சூவதூ-ப-வசித்தல்.]

உதாவரித்தவாதம்—ஒருவகை வாதரோகம்; அது. வேகத்தோடுவருகிற மலமூத்திராகினை அடக்கல், மந்தவஸ்து மலபந்தவஸ்துக்களைப்பித்தல் ஆகிய செய்கைகளினாலேபிறந்து கீழ்வயிற்றிலே கனத்தலநோவு, உட்பல், மலசலக்கட்டு என்னும் இக்குணங்களை உண்டாக்குவது. (உதீ-மேல். ஆவர்த்தம்-சுழலுதல். அதோங்கத்திலிருக்கின்ற நரம்புகளையும் மலமூத்திரங்களையும் மேலாக இழுத்துப்பிடித்துச்சுழலுவதால் வந்தபெயர்.) (சீவரட். ௧௬௩. பக்.)

உதிர்—1. உதியென்னேவலும், தெரிநிலைவினைப்பகுதியும். 2. உலைத்துருத்தி. (உ-ம்.) “உதியுறுதுருத்தியுதுமுலையுதுதியும்” (இராமா. வரை. ௧௬.) 3. ஒதியமரம். (தொல். எழுத். உசாக்.) 4. வித்தை. (உ-ம்.) “உதியொரேழிரண்டுநந்தமுநிலவிற்குதவவென்ன - நியியமென்றதைந்தேன்” (இரகு. அயனுதய. ௧௬.)

உதிட்டிரன்—தருமராசன்; இவன் பாண்டு வின் மூத்தருமாரன். (உ-ம்.) “உதிட்டிரன்பிறந்தகாலே” (பாரத. சம்பவ. ௬௮.) [யு-யிஷ்டு] யுதிட்டிரன் என்பதிலே யகரமெய் கெட்டுநின்றது.]

உதித்தல்—1. உதயமாதல். 2. தோன்றுதல், உற்பத்தியாதல். (உ-ம்.) “உதிப்பதுயிறுமுண்டென்று” (சி. சி. க: உ.) 3. பருத்தல். 4. பிறத்தல். (உ-ம்.) “குருவுமக்குலத்திலங்குதித்தான்” (பாரத. குரு. ௧௬.)

உதிதம்—1. உயர்ந்தது. 2. சொல்லப்பட்டது. 3. தோற்றப்பட்டது. (பௌட். க: ௧௬.) 4. விரிந்தது.

உதிதா—உதிக்க. (சிந்தா.)

உதிதன்—தோன்றினவன். (உ-ம்.) “மதியங்கெடுத்தவயயினெனத்தம்பிமாழாந் - துதிதற்சூரியான்” (சிந்தா. பதிகம். ௧௮.)

உதிப்பு—1. தோற்றம். 2. பிறப்பு.

உதியிவேந்தன்—சேரஅரசன். (உ-ம்.) “அதிர்கமுலுதியிவேந்தன்” (பெரியி. சேரமா. உ-அ.)

உதியன்—1. சேரன். (சூ. நிகண். உ: ௧௮) 2. வித்துவான், பண்டிதன்.

உதிர்—1. உதியென்னேவலும், தெரிநிலைவினைப்பகுதியும், வினைத்தொகையும். (உ-ம்.) “உதிர்காய்” 2. கோரைக்கிழங்கு. 3. துகள். (உ-ம்.) “ஒதநீர்முநிலார்ப்பொடிபுவிக்கணவீழ்ந்துடைந்தன வுதிராதி” (கந்தபு. சதமுக. ௧௬.)

உதிர்க்குக்கிடாரி—கருடன் கிழங்கு.

உதிர்காய்—சொரிகாய்.

உதிர்காலம்—இலையுதிர்காலம்.

உதிர்ச்சம்பம்—பழுத்துதிர்ந்த எலுமிச்சம்பம். (உ-ம்.) “ஆர்க்கு” பார்.

உதிர்ந்தல்—1. உருத்தல். (உ-ம்.) “தழையுடைப்பொதும்பர்பைங்காய் தலைத்தலையுதிர்க்குமாயெல்” (கந்தபு. வீரவாருகந். உச.) 2. உதிர்ச்செய்தல். (உ-ம்.) “கொல்கரைநறும்பொழிந்ருயில் குடைந்துதிர்ந்த-புதுப்பூஞ் செய்மல்” (சிறுபா. ச.) 3. பொடியாக்கல்.

உதிர்நல்—1. சாதல். (உ-ம்.) “நீசிக்கிரமுதிர்ந்துபோவாய்” 2. சிதறுதல். 3. சிந்துதல். 4. சொரிதல். (உ-ம்.) “பூவுதிர்” 5. பிதிர்நல். (உ-ம்.) “உதிருகின்ற சிறுணுண்டுகொண்டு” (கந்தபு. ஆம். உள.)

உதிர்ப்பு—உதிர்ந்தல்.

உதிர்யன்—பண்டிதன்.

உதிர்வு—உதிர்ந்தல்.

உதிர்வேங்கை—உதிர்வேங்கை.

உதிர்க்கட்டு—இரத்தம் கட்டுப்பட்டுநின்றல், பூப்புப்பாடமை.

உதிர்க்கலப்பு—இரத்தக்கலப்பான உறவு.

உதிர்க்கிரகி—1. அட்டை. 2. கரடி. [இரத்தத்தைக்கிரகிப்பதென்றபடி]

உதிர்க்குடோரி—கருடன்கிழங்கு.

உதிர்குலை—இரத்தகுலை.

உதிர்ந்துடிப்பு—இரத்தத்துடிப்பு.

உதிர்பந்தம்—மாதாறு.

உதிர்பாசம்—இரத்தவுறவு.

உதிர்ம்—இரத்தம். (உ-ம்.) “உரத்தினுந்தகமுர்இக்குளத்தழுத்தினனுதிர்மோடியிர் சேர்ந்தான்” (தணிகை. சீபரிபூ. உச.) [ரு-யிர]

உதிர்முறிப்பான்—விட்டுணுகிராந்திச்செடி.

உதிர்ரோட்டை—துவாலப்பெருக்கு.

உதிர்வாயு—குதகவாயு.

உதிர்விரியன்—ஒருவகைப்பாம்பு.

உதிர்வேங்கை—ஒருவகை வேங்கைமரம். இதன்சாரம் இரத்தமயமாயிருந்து குடிப்பவரை மயக்கும்.

உதிர்ன்—செவ்வாயென்னுந் கிரகம். (சூ. நிகண். க: ௬௦.)

உதிர்க்குத்து—மஞரியினுண்டாகும் ஒருவகைக்குத்து.

உதிர்ந்தழும்பு—அம்மைவிடு.

உதிர்—1. உதிர்ந்தது. 2. ஒருவகை வாழை. 3. சிறுநீரை. 4. துளசி. 5. மஞரியினாலொருவகை.

உதிருநாரம்—உதிர்ந்த நாரத்தை. (உ-ம்.) “நறுமாதலமுட்சங்குதிருநாரம்” (தைல. கைலவ. ௧௬௮.)

உதிர்நோக்காரி—எழுவுகைமுனிலினென்று; அஃது, இரத்தம்பொழிவது. [உதிர்-இரத்தம், உங்காரம்-உமிழ்தல்.]

உதிசி—வடக்குத்திசை. (உ-ம்.) “கருத்தியல்காட்சித்தாங்கினியவதற்குதிசித் - திருத்தியதிசையில” (இரகு. முடி. ௧௬.) [உதிசி.]

உதிர்ணன்—நம்சிந்தையுள்ளவன்.

உது—அஃநினைபொன்றன்பாற்பட்டர்க்கையிற் அண்மை செய்க்கைகளுக்கிடையே பெய்திருக்கின்றனதனைச் சுட்டிவரும் ஒரு கூட்டுப் பெயர். (உ-ம்.) “உலகம்யாங்கணுழியிருகுணமிகவுததேர்ந்து” (தணிகை, புராணவர. க.)

உதுக்காண்—உவ்விடத்தே பார். (ஐங்குறு.)

உதும்பரம்—1. அத்திரம். (உ-ம்.) “கூரியதருப்பையுதும்பரக்கொம்பு” (திருவாய். கோ. 3. 85.) 2. எருக்கஞ்செடி. 3. செம்பு. 4. செவ்வகத்தி. 5. நெற்களம். 6. வாயிப்படி. [1, 3, 4-ஊவர.]

உதும்பரோசம்—நிவிர்த்திகையிற்றிருவிதத்தாவத்திரங்கும் (கௌ.) புலனங்களுளொன்று. (செ.வி. கிரியா. உக. உரை.)

உதரகலம்—உரல். [உ-ஈ-ஐகல.]

உதை—1. உதைத்தல். (உ-ம்.) “தாளா-லுதைபடக்கிடந்தகூற்றமொத்தது” (திருவிளை. யாயினெய. 14.) 2. உதையென்னெவலும், தெரிநிலைவினைப்பகுதியும், வினைத்தொகையும். 3. காலவழுத்துகை. 4. காலெதி. 5. முட்டுக்கால். உதைக்கால்—முட்டுக்கால்.

உதைகாற்புசு—பால்கறக்கையிலே உதையுங்காலுடையபசு.

உதைகோடுதல்—1. உதைத்தல். 2. முட்டுக்கொடுத்தல்.

உதைகுவர்—முட்டுச்சுவர்.

உதைந்நல்—1. அலட்சியம்பண்ணல். (உ-ம்.) “என்பேச்சையுதைத்துத்தள்ளிப்போட்பான்” 2. காலினடிப்புறத்தாலே தாக்குதல். (உ-ம்.) “வாமச்சேவடிதன்னாற்செறிதுந்தியுதைத்தான் கூற்றன்வினமுதில்போன் மண்ணுறவிழ்ந்தான்” (கந்தபு. மார்க்கண். 200.) 3. தாக்கல். (உ-ம்.) “கடியகாலுதைப்பப்பெய்யுங்கடுஞ்செவ்வெழிலி” (திருவிளை. நான்மாட. 85.) 4. பிரயோகித்தல். (உ-ம்.) “வாளியுதையினன்” (பாரத. பதின்மூ. 8.) “நவையறுதிறலுடைநாருருமுதையா” (பாரத. நிவாத. 85.)

உதைநல்—1. காலினடியினாலே தாக்கல். 2. தாக்கியிருதல். (உ-ம்.) “நொய்துதைத்துமீளுமால்” (நைட. கைக்கிளைப். 10.) 3. பிரயோகித்தல்.

உதைப்பு—1. உதைத்தல். 2. பயம்.

உதையந்நம்—உதைக்கால்.

உதையம்—1. உதையம். 2. செருப்படை. (இராசவை.)

உதையுண்ணல்—உதைபடல்.

உதோளி—உவ்விடம்; (தொல். எழுத். தொ. கள. உரை.)

உதோளிழகம்—மேன்முகம்.

உந்த—அண்மைசேய்க்கைகளுக்கு இடையிடத்தைக்கூட்டும் பொருளில் பெயர்ச்சொற்கு முன்னையாகும் ஓரிடைச்சொல். (உ-ம்.) உந்தலே” (பாரத. பதினான். உக.) [உ, உந்த என்றியுற்று.]

உந்தரம்—1. எலி. 2. வழி. [உ-ஈ. 1.]

உந்தல்—1. அசைத்துபோகச்செய்தல்; தள்ளுதல். (உ-ம்.) “மந்தரக்கிரியையதைமணிவிதத்தையா-லுந்த” (கூர்மபு. இராமன்வன. எ.உ.) 2. அனுப்புதல். (உ-ம்.) “பெரும்படையோய் விலன்பெரிதுத்தின்” (ஞானவா. தாமவியா. 14.) 3. (இசைதல்) யாழினியைப்போவார் செய்யுங்கைத்தொழில்களுள் ஒன்று; அது. யாழ்நரம்புமுழுவதையுந் தடவித்தள்ளல். (உ-ம்.) “இசையின் தூந்-தழுவுநரம்பு முழுவதையுந் தடவித்தள்ளுவந்தல்” (கூர்மபு. கண்ணன்மணம். 85.) 4. இசைக்கரணங்களுளொன்று. அது. நரம்புகளைத்தெறித்து வலிவிந்நபட்டும் மெலிவிந்நபட்டும் நிரல்பட்டதமறித்தல். (கூர்மபு. திருக்கலி. 8. உரை.) 5. எழும்புதல். (உ-ம்.) “உந்தூர்க்கங்கையாற்றினுய்த்தலும்” (கூர்மபு. இராமன்வ. 14.) 6. எறிதல். (உ-ம்.) “அந்த மின்ருயின வள்ளியள்ளியே-யுந்தின் றிசைத்தொழுமுற்றிவீழுவே” (கந்தபு. நகரபு. 14.) 7. எறுதல். (உ-ம்.) “உந்துபயம்” (சிவப்பிர. உ. 10.) 8. (குணத்தால்) உயர்தல். (உ-ம்.) “உந்துகடர்னாந்தை” (சேதுபு. நாடா. 14.) 9. செலுத்துதல். (உ-ம்.) “உரம்படச்சரங்கண்மேன்மேலுறுத்திலெவ்வீமனாந்த” (பாரத. புட்ப. 10.) “தாளிசைய்தேறினத் துரோணனுந்தினன்” (பாரத. நிரை. அரு. 9.) பொருந்துதல். (உ-ம்.) “உந்துதல்-பொருந்துதல்.” (சி.சி. 8. 85. சிவஞா. 10. (வடிவால்) உயர்தல். (உ-ம்.) “உந்திரத்திடைபோய்” (பாரத. பதின்மூ. 8.)

உந்தி—1. ஆன்கோட்டம். 2. உயர்ச்சி. 3. கடல். (உ-ம்.) “உந்தியுலகத்திலுலகாயதனுரைப்பான்” (சி.சி.பர. உலோகாயதன்மதம். 8.) 4. குழாங்கூடியமகளிரது ஒருவினையாடும். (உ-ம்.) “அவன்ருடொழுவாமென்றந்திற” (அவிரோ. 8.) 5. கொப்புழம். (உ-ம்.) “உந்தியின்மீதுபோயவுரோமத்தினொழுக்கமன்றே” (கந்தபு. மாயைப். 10.) 6. சாய்த்து. (உ-ம்.) “வீனடொடுபெந்தருக்களையுந்தியே” (திருவிளை. விடையி. 80.) 7. தேர்ச்சில்லு. (உ-ம்.) “உந்திகளையுந்திறத்திடைபோய்” (பாரத. பதின்மூ. 8.) 8. தேர்த்தல். (பிற்கல். 14.) 9. தொழில். 10. 11. நீர். (பிற்கல். 14.) 12. நீர்ச்சுழி. (உ-ம்.) “பெறவுந்தியிநீருவரி” (கூர்

மபு. பவல. கசு. 18. பரப்பு. 14. யாழகத்தோ
குறப்பு. (உ-ம்.) "சென்றுவாங்குந்தி" (மலை
படு. கசு. 15. யாந்திடைக்குறை. (உ-ம்.) "உ
ந்திசிவந்துசென்னீதம்" (மதுரை. உசுரி.
16. யாறு. (யின்ல, கக்கசு.) 17. வயிறு.
(உ-ம்.) "உந்திரிப்புமுண்டியதின்றி" (கந்
தபு. குர. வதை. ககஉ.)

உந்திக்கமலம்—தாமரைப்பூவடிவானகொப்பூம். இது விட்டுனுவினுந்தியென்பர்.

உந்திச்சுழி— 1. கொப்பூழ்ச்சுழி. (உ.-ம்.)

2. நீர்ச்சுழி. (உ-ம்.) மேலது பார்.

உந்திநாளம் — கொப்புழும்கொடி. (உ-ம்.)
 “உந்திநாளத்தை-மெல்லவரிந்து புறத்தொழிக்
 க” (திருவாரிண. கோச்செ. எரு.)

உந்நிபூத்தவன்—விட்டுணு. (உ-ம்.) “உந்நிபூத்தவனுவணத்தினடிகளும்” (திருநெல், நகர. எஉ.)

உந்திபூத்துளான்—விட்டுணு. (உ-ம்.) “உந்திபூத்துளானுலகமெய்தினான்” (சூர்மபு. மாவலி. கஉ.)

உந்தியுத்தோன்—1. நாயியிலிருந்து தோன்
 றச் செய்தோன். (உ-ம்.) “அந்தநான் முகனை
 யுந்தியுத்தோன்” (கல்லா. உஉ.) 2. விட்டுணு.
 (பிங்கல. கா. 0.)

உந்திமலர் — விட்டுணுவினுந்தியங்கமலம்,
(உ-ம்.) “உந்திமலர்மகனிதனையுரைத்திடலும்”
(சேதுபு. தேவி. கடி)

உந்தியார்—வேதாந்தசாரநூல்.

உந்தியிறைவன்--பிரமன். (உ-ம்.) "ஒப்பற்
றவுந்தியிறைவன்" (திருப்ப. உ.)

உந்து— 1. உந்தென்னேவலும், தெரிநிலை
வீணப்பகுதியும், வீணத்தொகையும். (உ-ம்.)
“உந்துவிழியுழையுநர்சிலவரை” (கந்தபு.
குரன்றண்ட. ௧௩.) 2. கச்சோலம். 3. செய்யு
டென்னும் வாய்பாட்டுப்பெயரெச்சத்தினிந்து
நின்ற உம் விருதியின் ஒருதிரிபு. (உ-ம்.) “தெ
ண்டந்நிறையிசைப்பாயுந்துதிண்டமிழல்” (பு
நரா. உசு.) 4. பசுவையழைக்கும் ஒரு குறிப்புச்
சொல்.

உந்துதல்—1. உந்தல். 2. எழும்பல். 3. ஏறுதல். 4. செலுத்தல். 5. தள்ளல்.

உரீதுரம்—எஸி. [உடி-ரா.]

உந்துந—1. எலி. 2. பெருச்சாளி. (சூ. நிக
ண். ந: உக.) [உந்துநா. உக. நலினைக்கல்]

உரம்-ஒருவகுதி.]

உந்தாழ்—பெருமூங்கிற் பூ. (உ.ம்.) “உரித
நாறவிழ்தொத் துந்தாழ்” (குறிஞ்சி, பா. ௧௩).

உந்தை—உந்தந்தை. (உ-ம்.) “உந்தையும்
பிறகும்வந்துணைநாடுவர்” (சந்தபுவனகச்சு.)
உந்தப்பிரதேசம்—உயர்ந்த இடம். (சி. சி.
உ: சுசு. சிவாக்.)

உந்நதம்—1. உயர்ச்சி. (உ-ம்.) “உந்நதமான கோடி” (கந்தபு. அண்ட. கஉ.). 2. நீட்சி. 3. மேலானது. [உஹத: உதீ-மேல், மத-வளைவு.]

உத்தரவிடப்பட்டது—1. எழுப்பதல். 2. ஏறுதல். 3. கரு
டண்ணிவி. [உதாரணம்: உதீ-மேல், மீதி-
விலைவு.]

உந்நதீசன்—கருடன். [உள்தீசு; உள
தி-ஒருபெண், ஈசு-நாயகன்.]

உந்நம்—1. ஈரம். 2. தயவு. [உனம்.]

உந்நமநம்—1. உயர்த்துதல். 2. எழுப்புதல்.
[உஹநி-ந: உத்-மேல், நநி-வளைவு.]

உந்நயநம் — 1. அதுமித்தல், 2. ஆலோசித்
தல், 3. உயர்த்துதல், 4. தண்ணீரிதைத்தல், 5.
பன்றிமுள்ளினுற்பாவட்டையின்மேலிழுத்தன்
முதலிய கருமம். [1, 4. உந்யந: உத்-
மேல், தீ = பெறுதல்.]

உந்நயம் — 1. உயர்த்துதல். 2. ஒப்புமை.
[உளயம்]

உந்நாமம்— } உயர்த்துதல்.
உந்நாமம்— }

உந்நேதா— } யாகாசாரியர்கள் பதினறு
உந்நேதா— } வரில் ஒருவன்.

உந்மணி—உயர்ந்தமணி.
உந்மத்தகம்—1. ஊமத்தை. (உ-ம்.) “உந்மத்தகமலாகுடி.” (தேவார. தனித்திரு. சு. திருநாவு.)

உதீர்ந்ததி—1. குறிஞ்சா. 2. கிறுகுறிஞ்சா.
உதீர்ந்தம்—1. உணமத்தை. 2. பைத்தியம்,
உளமருக்கை. (உ-ம்) “இவனுக்குர்ந்ததெமா
புழிமுபாயமுரைவென்றான்” (சேதுபு. தரும
குரு. உஅ.) 3. மண்மதபானத்தொன்று; அது,
வணசம்; அதனவத்தைசுப்பிரயோகம், (தொகை
யகராதி) “மாரிவூர்ந்ததெமொ மதாநஞ்சமோக
மோ மருவுச்சந்தாபத்துடன், வகிரகனமைந்தம்
மலர்க்கணைப் பேராமவகுப்பிய சுப்பிரயோகம்-
வறுப்பிரயோகவச்சோகமோகம்விலக்கரியமர
ணமைந்தம், விண்யியமலர்க்கணையவத்தையி
ன்பெயராள்” (ஆசிரியரி. 4. வெதி. [உந்
உதீ-அதிக. 3. தூ-வெதித்தது.]

உந்மத்தன்—1. பேயாற்பீடிக்கப்பட்டவன்.

2. பைத்தியமுடையோன். (உ-ம்.) “ஊமத்தம் பயன்றுய்த்தார்போ லுன்மத்தகுகி யுற்றான்” (கந்தபு. வர். உஉ.) 3. வெறியன்.

உந்மத்தி—குறிஞ்சா.

உந்மத்து— } ஊமத்தை.

உந்மத்தை— }

உந்மதம் — 1. பைத்தியம். 2. மயக்கம். 3. வெறி. [உந்மதம்.]

உந்மந்தம்—1. கலக்கம். 2. கொலை.

உந்மநாகலை — 1. பிரமரந்திரத்துக்குமேல் எட்டங்குலத்துக்குமேற்பட நாலங்குலத்திலும் வியாபித்திருக்குங்கலை. 2. விந்துவையுடைய ருசுவான் ரேகை. (சி. லி. கிரி. கூ. உரை.)

உந்மநி—உந்மநிசத்தி. (உ-ம்.) “உந்மநிக்கு ள்ளொளிர்பரஞ் சோதியாம்” (தாயு. பொன். 100.)

உந்மநை—1. சோடசகலாப்பிராசாதத்திற்சம ரைக்குமேலேநிற்கும் பதிஞ்ஞாங்கலை, இதினற் தத்தில் பிராசாத மந்திரவாச்சியரான பரசிவன் விளங்குகிறார். (சி-லி. கிரியா. எ. தாம்.) இது, துவாதசப்பிராசாதமந்திரகலைகளிற் பன்னிரண் டாவது விந்துவையுடைய ருசுவான்ரேகைவடி வம். (சி-லி. கிரியா. கூ.) 2. பராந்தரநாதம். (சி. லி. உ. எச். நூற்ப.)

உந்மாநதம் — பைத்தியமாக்கல், வெறிக்கச் செய்தல். [உந்மாநதம்: உந்-மேல், 3. தீ - பித்தம்.]

உந்மாதம்— 1. அசைத்தல். 2. கலக்குதல். 3. கொல்லுதல். 4. புலிமுதலியனபிடிக்கும் யற் திரப்பொறி. 5. பைத்தியம். 6. மிக்கமாலிகாரம். [1, 2, 3, 4. உந்மாநதம்; 5, 6. உந்மாநதம்.]

உந்மாந்கம்—1. தப்பானவழி. 2. துராசா ரம். 3. வழிதவறிப்போதல். [உந்மாந்கம்: உந், 3. மா-உ-வழி.]

உந்மீதம்—அளக்கப்பட்டது. [உந்மீதம்: உந்-மேல். 3. அளத்தல்.]

உந்மீலநம்— 1. கண்ணிமைத்தல். 2. மலர் தல். 3. விழித்தல். (உ-ம்.) “நயநோந்மீலநாதி க்கிரியை” (சி. லி. ச. கூ. சிவாக்.) [உந்மீலநம்; உந்-மேல். 3. மலர்-இமைத்தல்.]

உந்மீலிதம்—தோற்றுவித்தல். (பெளட். சு: அள.)

உந்மீலிநி — சுவப்பிரகாசமாய் இருப்பவன். (பெளட். ச: ௩௭.)

உந்முக்கியம்—கோக்கியிருப்பது. (உ-ம்.) “கா

ரியோந்முக்கியவிசிட்டுத்தியோ” (சி. லி. வர லாறு.)

உந்முக்கம்—1. எதிர்முகம். (உ-ம்.) “பிரவிரு த்தியுந்முக்கமாக்கிய” (சி. லி. அளவை. கரு. சிவாக்.) 2. ஒருவிஷயத்திலே சிந்தையாயிருக் கை. 3. மேனோக்கல். 4. மேனோக்கிய முகம்.

[உந்மு-உ-மேல்.]

உந்முக்கன் — 1. ஒருவிஷயத்திலே சிந்தனை யாயிருப்போன். 2. மேனோக்குவோன்.

உந்முக்கி—உந்முக்கமுடையவர்.

உந்முலநம் — வேரோடு பெயர்த்தல். [உந்மு-உ-மேல்.]

உந்மேடம்—கண்ணிமைத்தல். [உந்மேடம்.]

உந்மேதை—கொழுப்பு. [உந்மேதை: உந்-மேல்.]

அதிகம். திபி-பூசுதல்.]

உப்பக்கம்—1. உந்தப்பக்கம். (உ-ம்.) “உப் பக்கநோக்கியுபகேசிதோண்மணந்தான்” 2. புற ப்பக்கம். (உ-ம்.) “ஊழையுமுப்பக்கங்காண்பார்” (வர். சுஉ.)

உப்பக்கழி—உப்புக்கழி.

உப்பச்சம்—சுவாசகாசம்.

உப்பட்டி—அரிவித்திரன்.

உப்பம்பநுத்தி—ஒருவகைப்பருத்திப்பூண்டு. உப்பமைகாமம் — வெறுப்பில்லாத காமம். (சிந்தா.)

உப்பமைத்தல்—உப்புவிளைவித்தல்.

உப்பமைப்போர்— உப்புவிளைவிக்கும் நெ ய்தனிலமாக்கன்.

உப்பாவரி—குளம் முதலியன அகழுவோர்.

உப்பாரிகை—மேன்மாடம். (உ-ம்.) “ஆக ப்புரிசையுப்பாரிகை” (மச்சுபுராணம். 10.)

உப்பல்—உப்புதல்.

உப்பளம்—1. உப்புவிளைநிலம். 2. கழிநிலம்.

உப்பளவார்—உப்புவிளைவிப்போர்.

உப்பறுத—உவாநிலத்துள்ள ஒருவகையறுது. உப்பரக்காரன் — சுண்ணாம்புபூசுவோலக் காரன்.

உப்பால்—உப்பக்கம். (உ-ம்.) “இப்பாலுலக த்திசைநிதியுப்பா-லுயர்ந்தவுலகமபுகும்” (நா ன்மணி. 2௭.)

உப்பீசம் — 1. பொருமுதல். 2. முட்டுத் தொய்வு.

உப்பிலி— 1. இண்டங்கொடி. 2. சர்க்கொல் லிக்கொடி. 3. உப்பில்லாதது. (உ-ம்.) “அடக விந்தனவுப்பிலியுந்தியும்” (உபதேச. சிவவிர. சுரு.)

உப்பிலிப்புழைக்கல் — உப்பிலாத சோறு.
(சிந்தா.)

உப்பு—1. இராகம். 2. இனிமை. (உ-ம்.) “உப்பாதல்சான்றோர்குடன்” (வளர். அ0உ.) 3. உப்புக்கடல். (உ-ம்.) “எப்பெருங்குலத்தேமக நம்விகழ்பிறங்கியே - உப்புநத்திவெற்பிநுந் முறையுழங்குவகைக்கும்பல” (இரகு. அய்யமை மு. ௩௯.) 4. கடல்புதிர்வியுத்தான் ஒன்று; அது: போசநபதார்த்தத்துக்கு நல்லுருசியைக் கொடுக்கும் உவர்ப்புச்சுவையுடையது. (உ-ம்.) “பரதவரனவ்வாரிப்படுத்தியீனுப்பின்சூப்பை” (கந்தபு. ஆற்ற. ௩0.) 5. மணிரீவியாழப்பட்டுளொன்று. 6. வீணையாழ் மணற்குவியல்.

உப்புக்கட்டி— 1. சிறுகட்டுக்கொடி. இதன் பால் பிசுபிசுப்பாயிருக்கும்.

உப்புக்கடல்-எழு கடலுள் ஒன்று; அது: உவாநீருடையது: இது: “பரவுமில்வல்லுப்புப் பரையிர்டெய்யெகண்ண-விரதமாமதூரீராகுமெழுக்க” என்னும் கந்தபு. அண்ட.உ-ம் பாட்டாற்பெறப்படுமீ.

உப்புநீர்கண்டம் — உப்புநீர்க்காயவைக்கப் பட்ட மாமிசம். (உ-ம்.) “உப்புக்கண்டம் பறி கொடுத்த பார்ப்பணியோஸ்”

உப்புக்கரிநீநூல்—உப்புக்கூர்த்தல்.

உப்புநீர்—ஒருவகைக்கீரை.

உப்புக்கீதத்தி—ஒருவதைப்பறவை.

உப்புநீசுர்தீநல் --உவர்த்தல்.

உப்புக்கோள்ளல்— ஒருவிளையாட்டு.

உப்திபை—உப்திபை

உப்புசம்—வயிற்றுவிக்கம்.

உப்புடால்—ஒருசெடி.

உப்புத்திரை—உவாரிலம்.

உப்புத்திராவகம்—ஒருவகைத் திராவகநீர்.
உப்புத்திரி—மலங்கழித்தற்பொருட்டு உப்பு
த்தடவியேற்றும் ஒருவகைத்திரி.

உப்புதல்—பொருழுதல்.

உப்புப்படுதல்—உப்புவிளைதல்.

உப்புப்பற்றுதல்—உப்புப்பிடித்தல்.

உப்புப்பால்—சுன்றணிமைப்பால்.

உப்புப்புல்லு—உவர்த்தரையின்புல்லு

உப்புப்பூதல்—உப்புப்பற்றுதல்

உப்புமாறுதல்—உப்புவிற்றல்.

உப்புரிசை—

உப்புரிசை -- உப்பரிசை.
உப்புவாணிகள் -- உப்பு வியாபாரஞ் செய்
வோர்.

உப்புவிந்து—அண்சாக்கு

உப்புறைநீநல்—உப்புக்கறிக்கல்

உப்புநீர்க்கிழார்—சங்கத்தார்க்குப் பொருளறி

வுறுத்திய ஜமன்பிதா. (உ-ம்.) “ஒன்றியவணிக
னுப்பூர்கிழார்மகன்” திருவாலவாயுடையார். திரு
விளா. ஊமைதமிழறி. ச.)

உப்புரணி — உப்புநுந்தன்மையுடையது.

உட்பை— ஓவையினுடைய சகோதரிகளிலொருத்தி.

உப.—1. ஆரியத்தன்ன ஒருபசர்க்கம்; அதா: மிகுதி, சமீபம், கூட்டம், கீழமை, சமத்துவம், நோய், அலங்காரம், கட்டளை, அட்டைதல், ஆச் சரியம், கொடை, கொலவதுதல், பரம்புதல், விரு ப்பம், முயற்சி, வலிமை, குற்றம், தொடக்கம், படிக்கல், வணக்கம் என்னும் பொருள்களுள் ஒன்றை உணர்த்தும். [உப.] 2. இரண்டு

உபக்கிரகணம்—1. பிடித்தல். (உ-ம்). “பா
தோபக்கிரகணம்” 2. வேதாப்பியாசஞ்செய்தல்
[உப-மு. ஹண; உப-கிட்ட. மு. ஹண
எடுத்தல்.]

உபக்கிரகம்-1. அப்பிரதாநக்கிரகம். அவை; சூரியன்புத்திரன்காலன், சந்திரன்புத்திரன்க லைக்கியாநபாதன், அங்காரகன் புத்திரன் கரே சன், புதன்புத்திரன் ஹர்த்தப்பிரகரன், வியா ழன் புத்திரன் மெகண்டன், சக்கிரன் புத்திர ன் விடகழகை, சரிபுத்திரன் சூரிகன், இராகு புத்திரன் அமிர்தகழகி, கேதுபுத்திரன் அபமிரு த்து. (குமாரசாமி. திருநாநாமோ, 2. உரை.) 2. உதவி. 3. உற்பாதம். 4. கிரகாதிபதி. 5. சிறைப்படுகை. 6. தயவு. 7. தருப்பைப்புறக் ட்டு. [உவமுமை: உவ - கிட். முமை- எடுத்தல்.]

உபக்கிரமணம்—1. அணுகுதல். 2. தொடக்கம். 3. முயலுதல். 4. வைத்தியஞ்செய்தல். [உபக்ரணை.]

உபக்கிரமணிகை — முகவுரை, பாயிரம்.
[உபசு]ரணிகா]

உபக்கிரமம் — 1. ஆராய்ந்துதெளிதல். 2. காரியமுமுயற்சியதல். (வேதாந்த) 3. செவித லிருந்துகங்குள் முதலாமிலிங்கத்தின் முற்கூறு; கிரட்டிக்குமுன்பின் எப்போதுஞ்சுத்ததானது சத்ததாருத்திரமான பர்மமாகத்தோகதி விளங் குவது. (வேதா. சூ. கநஉ.) 4. சமீபித்தல். 5. தையியம். 6. தொடக்கம். 7. வைத்தியாப்பியா சம். [உபகூரி:-- உபா.கிட். சூரி-போ தல்.]

உபக்கிரமீந்தல் — தொடங்குதல். (உ-ம்.)

“முதல்விருத்தத்திலேசித்துருவென்று உபக்கிரமித்து” (சி. சி. க: ௭௦. சிவாக்.)

உபக்கிரகியம்—பெரியோர்க்குச் செய்யும் உபகாரம். [உவமூ: ௨௭: உவ-மிகுதி. மூ: ௭௦-௭௧க்கத்தக்கது.]

உபக்கிருதி — அதுபந்தம். [உவமூ: ௨௭: உவ-கிட்ட. மூ: ௭௦-௭௧க்கத்தக்கது.]

உபகிருதோசம்—நிந்தித்தல். [உவமூ: ௨௭: உவ-கீழ்மை. மூ: ௭௦-௭௧க்கத்தக்கது.]

உபகிருதம்—அவமதிச்சிரிப்பு. [உவமூ: ௨௭: உவ-மிகுதி. மூ: ௭௦-௭௧க்கத்தக்கது.]

உபகண்டம்—1. ஊருக்குச்சமீபித்த இடம். 2. கழுத்துக்குச் சமீபம். 3. குதிரைக்கத்திகளி லென்று. 4. சமீபம். [உவமூ: ௨௭: உவ-கீழ்மை. மூ: ௭௦-௭௧க்கத்தக்கது.]

உபகந்தை—1. கட்டுக்கதை. 2. சிறியகதை. [உவமூ: ௨௭: உவ-கீழ்மை. மூ: ௭௦-௭௧க்கத்தக்கது.]

உபகந்தம்—சுகந்தம். [உவமூ: ௨௭: உவ-கீழ்மை. மூ: ௭௦-௭௧க்கத்தக்கது.]

உபகந்திடைகை—அநாயிகைதல். [உவமூ: ௨௭: உவ-கிட்ட. மூ: ௭௦-௭௧க்கத்தக்கது.]

உபகமம்—1. அடைதல். 2. கொள்கை. 3. சமீபித்தல். 4. பொருத்தம். 5. மைதரம். [உவமூ: ௨௭: உவ-கிட்ட. மூ: ௭௦-௭௧க்கத்தக்கது.]

உபகர்ணகம்—ஊர்க்கதை. [உவமூ: ௨௭: உவ-கிட்ட. மூ: ௭௦-௭௧க்கத்தக்கது.]

உபகர்ணகம்—ஊர்க்கதை. [உவமூ: ௨௭: உவ-கிட்ட. மூ: ௭௦-௭௧க்கத்தக்கது.]

உபகரணம்—1. இராசசிறம். 2. உணவிடு தல். 3. உதவுதல். 4. சீவரப்பொருள். 5. துணை க்காரணம். (உ-ம்.) “தரயர்க்காமத்தழல்வேள்வியு கந்த பொருளோடுபகரண மொருங்குசேர்த தி” (சேதுபு. அதும. ௨௨.) 6. முக்கியமானபய னைமுடித்தருளிய அங்கமாயிப்பொருள். (உ-ம்.) “பலமணிகள் விந்துவெனும் பொய்கைதன்னரி- லாணுமற் கிடப்பனவன் டவையிதற்கேயுபகர ணமாகுமென்றன்” (பாரத. இராச. ச.) [உவமூ: ௨௭: உவ-கிட்ட. மூ: ௭௦-௭௧க்கத்தக்கது.]

உபகரித்தல் — 1. உதவுதல். 2. உபகாரஞ் செய்தல். 3. உபசரித்தல். 4. தயைசெய்தல். (உ-ம்.) “இப்படி யுபகரித்துநிந்திற் சத்தியேய மையாதோ” (சி. சி. க: ௭௧. நிரம்ப.)

உபகரிப்பம் — மூலகை விபூதியுளொன்று; அது: மரத்தோடு மரமுரிஞ்சித் தானேயுண்டா

ன அக்கிரியினால் வெந்த சாம்பலைப் பஞ்சகவ்வி யம்வார்த்துக் குழைத்து உண்டையாக்கிப் பதரி ன்மேல் வைத்து விதிப்படி சிவாக்கிரியினாலே தகித்தெடுத்தது. (சைவச. பொது. கஅரு. கஅச. கஅரு. கஅச.) உவமூ: ௨௭: உவ-கிட்ட. மூ: ௭௦-௭௧க்கத்தக்கது.]

உபகரிப்பம் — 1. ஆயத்தஞ்செய்யப்பட்டது. 2. பிரதியாகக் கற்பிக்கப்பட்டது. [உவமூ: ௨௭: உவ-கிட்ட. மூ: ௭௦-௭௧க்கத்தக்கது.]

உபகாசம்—அவமதிச்சிரிப்பு. [உவமூ: ௨௭: உவ-கீழ்மை. மூ: ௭௦-௭௧க்கத்தக்கது.]

உபகாதம்—1. அடித்தல். 2. அழித்தல். 3. தொடுதல். பரிசம். 4. நிந்தித்தல். 5. கோய். 6. பற்றாசு. [உவமூ: ௨௭: உவ-கிட்ட. மூ: ௭௦-௭௧க்கத்தக்கது.]

உபகாரகத்துவம்—உபகாரஞ்செய்யுந் தன்மை. [உவமூ: ௨௭: உவ-கிட்ட. மூ: ௭௦-௭௧க்கத்தக்கது.]

உபகாரகம் — உபகாரஞ்செய்தல். (சி. சி. ச: ௨௭. ஞாந்.) [உவமூ: ௨௭: உவ-கிட்ட. மூ: ௭௦-௭௧க்கத்தக்கது.]

உபகாரகன்—உபகாரஞ்செய்வோன், அரு ள்செய்வோன். (உ-ம்.) “ஆன்மோபகாரகராயிருக்கின்ற சிவீன” (சி. சி. ச: ௨௭. ஞாந்.)

உபகாரணன்— உபகாரபரன். [உவமூ: ௨௭: உவ-கிட்ட. மூ: ௭௦-௭௧க்கத்தக்கது.]

உபகாரதை—உபகாரத்தன்மை. (பெளட். நூ: ௨௨௭.) [உவமூ: ௨௭: உவ-கிட்ட. மூ: ௭௦-௭௧க்கத்தக்கது.]

உபகாரபரன்—உபகாரஞ்செய்தலிலேமுயற்சியுடையவன். [உவமூ: ௨௭: உவ-கிட்ட. மூ: ௭௦-௭௧க்கத்தக்கது.]

உபகாரம்—1. ஆதரிப்பு. 2. உதவி. (உ-ம்.) “நல்லாரொருவர்க்குச்செய்தவுபகாரம்” (வாக். உ.) 3. கொடை. (கு. நிகண். க: க.) 4. சகாயம். 5. சமாதானத்தின்பொருட்டுக் கொடுக்குந் திறைப்பொருள். 6. தயவு, பிறர்க்கிதஞ் செய்தல். (உ-ம்.) “இந்தச்சத்தியான்மர்க்களையுபகரித்துக்கொண்டு நிற்கிறவுபகாரத்தை” (சி. சி. க: ௭௧. நிரம்ப.) 7. தூக்கப்பட்டமலை. 8. தெய்வத்துக்குக்கொடுக்கும்பொருள். 9. பெரியோர்க்குக்கொடுக்கும் பொருள். 10. மலர்ந்தது. 11. விருந்தர்க்குக் கொடுக்கும் உணவு. 12. காணி க்கை. (திருவால். திருவிளை) [2, 3, 6, 7, 10. உவமூ: ௨௭: உவ-கிட்ட. மூ: ௭௦-௭௧க்கத்தக்கது.]

உபகாரலக்கணை—ஒரு பொருளின்பெயர் அதற்கு உபகாரமாயிருக்கும் மற்றொரு பொரு ளுக்குப்பெயராதல். (சி. சி. ச: ௨௭. ஞாந்.) [உவமூ: ௨௭: உவ-கிட்ட. மூ: ௭௦-௭௧க்கத்தக்கது.]

உபகாரவாழ்மா — தசருமார சரித்திரமென்னும் வடநூலிற் கூறப்பட்டுள்ள பத்துக்குமாரருளொருவன். (மணிமே.)

உபகாரன்—உபகாரஞ்செய்வோன்.

உபகாரி — 1. உதவிசெய்பவன். 2. உதவிசெய்வோன். (உ-ம்.) “சுதவடியார்களுக்குமுபகாரி” (திருப்ப. இளசு.) 3. கொடுப்பவன். 4. கொடையாளன். 5. பிரயாணிகள் தங்குஞ் சத்திரம். [உபகாரரிநு.]

உபகாரிகை — 1. தலைவி. 2. பிரயாணிகள் தங்குஞ்சத்திரம். [உபகாரிகா; உபகார-உதவி. உக-ஒருவிருதி.]

உபகாரித்துவம் — உபகாரியாந் நன்மை. (பெளட். க: இரு.) [உபகாரிகூ.]

உபகாரியம் — உபகாரத்தையடைபுமது. (சி. சி. ச: உக. ஞாந்.)

உபகிருதம் — 1. உதவி. 2. உபகரிக்கப்பட்டது. (சி. சி. அ: கஉ. ஞாந்.) [உபகிருத.]

உபகிருதி—உதவி. [உபகிருதி: உபகிட்ட. கூதி-செயல்.]

உபகுத்தம்—கருஞ்சீரகம். (உ-ம்.) “உபகுஞ்சம்பலமிரண்டி” (தைல. தைலவ. கக. க.)

உபகுஞ்சி—கருஞ்சீரகம். [உபகூயி.]

உபகுஞ்சிகை—1. ஏலமரம். 2. கருஞ்சீரகம். (உ-ம்.) “அதிமதாரமுபகுஞ்சிகை” (தைல. தைலவ. சுசு.) [உபகூணிகா: உப-மிக. கூணிகா-சிறியது.]

உபதும்பம்—கும்பத்துக்கு அருகுநிகழ்வது. (வீரசோ. தொகை. சு.)

உபதூர்வாணன்—உவகுருவாணன்.

உபதூ — உதவி யுபத்தியாயன். [உபமாநா: உப-சமீபம், மாநா-உபத்தியாயன்.]

உபதூல்லம்—சுக்கு.

உபதூல்லியை — 1. அகழி. 2. திப்பிலி. [உபகூயா: உப-கிட்ட, கூயா-திரளுதல்.]

உபதூலியம்—திப்பிலி.

உபகூகநம்—1. அகியம். 2. ஆலிங்கநம். 3. மறைத்தல். [உபமாஹம்: உப-கிட்ட, மாஹி-மறைத்தல்.]

உபகேசி—பார்ப்பதிதேவி. (உ-ம்.) “உபககோகியுபகேசிதோண்மணந்தான்” (வள்.

மாலை. உக.) [உப- சமீபம், கெஸி- விட்டுணுவிட்டுணுவுக்குப்பின்பிறந்தவளென்றபடி.]

உபக்சீலேடம் — 1. ஒரோவழி மேவுதல். (உ-ம்.) “ஒரோவழிமேவுதலுபக்சீலேடம்” (பி. வி. கக. உரை.) 2. ஒன்றோடெத்திருத்தல். 3. தழுவுதல். [உபகூஷி.]

உபசங்காரம்—1. அழித்தல். 2. அழிவு. 3. ஒடுக்கம். (உ-ம்.) “தநுவாதிபுசங்காரப்படுகையால்” (சி. சி. க: கஉ. சிவாக்.) 4. (வேதாந்த) சடுவிலங்கத்திலே முதலாவதின் இரண்டாவது. அது: சகத்தைப்பிரமத்திற்கரைத்துக்கூடஸ்தனுக்குப் பிரமத்தோடு ஐக்கியஞ்சொல்லுதல். (உ-ம்.) “சகஞ்சிவத்தின்மாய்த்துப்-பவமகலத்துரியற்குப்பிரமமுடனயிக்கம் பகர்ந்தத்துவிதங்கூறுபுசங்காரந்தான்” (வேதா. ஆ. ககஉ.) 5. சுருக்கம். 6. திரட்டி முடிபுரை கூறுதல். (உ-ம்.) “தச்சநிதிமாத்நித்திலே பஞ்சகிருத்தியமுண்டாவதென்று உபசங்காரம் பண்ணுன்றது. (சி. சி. க: எ0. சிவாக்.) 7. திரட்டி. 8. (தர்க்க) நிக்கிரகித்தல். 9. மீட்டுக்கொள்ளுதல். 10. விலக்குதல். [உபவலாஹாந.]

உபசங்கிருதம்—உபசங்காரமடைந்தது. (சி. சி. க: கக. சிவாக்.) [உபவலாஹாந.]

உபசந்தி — 1. உபகாரக்கொடை. 2. ஊழியம். 3. ஒன்றித்தல். 4. ஐக்கம். 5. சேவை. [உபவஷதி: உப-கிட்ட, ஷதி-போதல்.]

உபசந்தம்—1. அயல்வீடு. 2. சீடனாக்குருவையடைதல். [உபவலாஹ: உப-சமீபம், வலாஹி-வீடு.]

உபசந்தாநம் — இணைத்தல், தொடுத்தல். (உ-ம்.) “ஒரைஞ்ஞாறுவெங்கணெநறியினல்கியாங்கவையுபசந்தாநம் புரியருமறையுமிந்தான்” (கூர்மபு. இராமணவ. உக.) [உபவலாயாந.]

உபசந்தி—சந்திக்குச் சமீபகாலம், (சைவச. பொது. எக. உரை.) [உபவலாயாந.]

உபசந்தத்துவம்—1. அடைகை. 2. குருவின்சமீபத்திலிருந்து கேட்கவேண்டியவைகளைக் கேட்டல். (உ-ம்.) “சற்குருவையடைந்து-அருட்குருவேயென்பாசத்தழிவு - தானமெத்திறத்தினுலெனவினவல்சீடென்றது விதிவத்துபசந்தத்துவமாமன்றே” (வேதா. ஆ. கஅ.) 3. சமீபம். [உப-கிட்ட, சந்தத்துவம்-இருத்தல்.]

உபசந்தன்—1. அடைந்தவன். 2. குருவையடைந்தசீடன். (வி-ணி.) 3. சமீபத்திலிருப்போன். [உபவலாஹ: உப-கிட்ட, வலாஹி-போதல்.]

உபசரிப்பந்நபம் — (பெளத்த) துறவியிலே நான்கனுளொன்று. (பெரியபு., திருஞாநககங். உரை.)

உபசம்மாரம்—உபசங்காரம். (உ-ம்.) “பிரமலிட்டுணுக்களும் உபசம்மாரத்தைப்பொருந்துவார்கள்” (சி. சி. க; கரு. சிவாக்.) [உவலம்மார.]

உபசமநம்—1. அமையச்செய்தல். (உ-ம்.) “மறவுபசமநார்த்தம்” (ஞானவா. சனகரா. க. உரை.) 2. ஒழிவு. [உவஸூஉம்.]

உபசமம்—1. அமைதி. 2. ஓய்வு. [உவஸூஉ. உவ-மிக, ஸூஉ-அமைதல்.]

உபசயம் — 1. உதயலக்கிரத்துக்கு மூன்றாம் ஆறாம் பத்தாம் பதினொன்றாம் இடங்கள். (உ-ம்.) “மூன்றாறுபத்துப்பதினொன்றுபசயம்” (விதாந. மரபி. கூ.) 2. உயர்ச்சி. 3. குவியல். 4. திரளுகை. 5. மிகுதி. [உவஹய: உவ-கிட். ஹி-கூட்டல்.]

உபசர்க்கம்—1. ஆரியபதங்களோடிணந்து முன்னிற்கும் அல்லியமயம்; அவை பிர, பரா, அப, சம், நி, அவ, அது, நிர், தூர், வி, (சூபி) அதி, சு, உத், பரி, பிரதி, அபி, (சூபி) உப, ஆவ் என்பன. (சத். பக். சு.) [இவை தம்மோடிணந்துநிற்கும் பதங்களிலே மறைந்து நிற்கும்பொருளை வெளிப்படுத்திவருவன என ஒரு சாராரும், பதங்களின்பொருளை விகாரப்படுத்தியும், வலியுறுத்தியும் வருவன என மற்றொரு சாராருக்கூறுவர். 2. கிரகணம். 3. சிவப்பு. 4. சொன்மூலம். 5. தளிர். 6. நோய்காரணமாகச் சீர்த்திலேவரும் வேறுபாடு. 7. பின்னிருவரு மென்பதனை முன்னுணர்த்தும் உற்பாதம். 8. மரணக்குறி. 9. மாறுதல். [1, 2, 6, 7, 8. உவலம்-ஃ. உவ-கிட், உல-ஃ-போதல்.]

உபசர்க்கை—உபசர்க்கம்.

உபசர்க்கநம்—1. அடைதல். 2. கிரகணம். [உவலஹி-ஃ.]

உபசரணம்—1. நேரேபோதல். 2. புகவீடமாக அடையப்பட்டது. [உவலஹி.]

உபசரணை—உபசாரம். [உவலஹி.]

உபசரம்—பசு முதன்முறைகருக் கொள்ளுதல். [உவலஹி.]

உபசரி—உபசரிபென்னேவலும், தெரிநிலை விளைப்பகுதியும்.

உபசரித்தல் — வழிபாடு செய்தல். (உ-ம்.)

“குமரன்- நன்னை முற்கொடுதலம்போ யுபசரித்த-பின்னர்” (சேதுபு. விதாந. கக.)

உபசரிதம்—1. உபசரிக்கப்பட்டது. 2. உபசாரமாகச் சொல்லப்பட்டது. (சி. சி. எ: உ. ஞாந்.) [உவஹி-ஃ.]

உபசரிப்பு—உபசரித்தல்.

உபசருக்கம்—உபசர்க்கம்.

உபசருக்கநம்—உபசர்க்கநம்.

உபசல்லியம்—பறையர்சேரி.

உபசாபகை—1. அப்பிரதாநமான மரக்கொம்பு. (சி. சி. க. கச. சிவாக்.) 2. நூலில் அப்பிரதாநபாகம். (உ-ம்.) “நான்குவேதமே முப்பத்திரண்டு உபசிடதமாயும் நான்கு வாக்கியமாயும் ஆறுசாத்திரமாயும் இன்னும் அநேக சாதனோபசாபகைகளாய் விரிந்திருந்தாலும்” (ஞானக்.) [உவஸூஉவா: உவ-ஃ. ஸூஉவா-கொம்பு.]

உபசாநீதம்—1. அமைதி. 2. ஓய்வு. 3. குறைக்கப்பட்டது. 4. சமாதாநம். 5. தயை. 6. விருப்பவெறுப்பின்மை.

உபசாநீதி—தேகம் முதலியவையெல்லாம் பொய்யென்றுதெளிந்து ஒடுங்கினவர். (உ-ம்.) “தேகநிபொய்யெனவே தேர்ந்த வுபசாநீதருக்கு-மோகாதிபுண்டோ மொழியாய்ப்பராபரமே” (தாயு. பரபர. உகஅ.)

உபசாநீதி—உபசாநீதம் பார்.

உபசாபகன் — காதுக்குள்ளே இரகசியஞ் சொல்லிப்பேதஞ்செய்வோன். [உவஜாபக]

உபசாபம்—1. ஒற்றுமையின்மை. 2. கோட்சொல்லிப்பகைவிலாத்தல். 3. பெருந்துரோகம். 4. வெறுப்பு.

உபசாயம்—இரக்காவல் செய்யுமிருவரில் ஒருவர் விழித்திருக்க மற்றவர் நித்திரைசெய்தல். [உவஸூஉய.]

உபசாரக்கிரியை—உபசாரச்செயல்.

உபசாரகரணம்—உபசாரஞ்செய்தல். [உவஹி.]

உபசாரகநம்—விருந்தோம்பல்.

உபசாரகன்—உபசாரஞ்செய்வோன்.

உபசாரம்—1. அருத்தாபத்தி. 2. ஆசாரம். 3. உபகாரம். 4. உழியம். 5. கைக்கூலி, பரிதாநம். 6. சொல்லொஞ்சிநிற்பல். 7. தாம்பூல முதலியனகொடுத்து உபசரித்தல். 8. தொழில். 9. நோயாளருக்குதலிசெய்தல். 10. மரியாதை. 11. மன்றாட்டு. 12. முகமன்வார்த்தை. (உ-ம்.) “யாங்கிளந்தவிருந்தனுக்கோடியினை ங்குசிருபசாரமென்றேதுவான்” (சேதுபு. தந்துக். உச.) 13. வழிபாடு. (உ-ம்.) “எண்ணிரண் பசாரங்கொஞ்சிடாவகையியற்றி” (சேதுபு.

இராமனரு. ௧௦௧.) 14. வைத்தியஞ்செய்தல்.
15. வாழ்த்து. [உவவார.]

உபசாரன் — உபசாரஞ்செய்வோன்.

உபசாரிகம் — ஒளபசாரிகம். (உ-ம்.) “ஆளி
னையேருமரசென்பதுபோலவுபசாரிகந்தான்”
(வேதா. கு. ௧௨௬.) [உவவாரிக.]

உபசிக்வாரோகம் — உண்ணாக்குரோகம்.
(தைல. தைலவ. சுஅ. உரை.)

உபசிரதம் — சம்மதப்படல்.

உபசிரட்டம் — 1. இராகுகேதுக்களாங்கிர
கிக்கப்பட்டது. 2. மைதூனம். [உவவாரிடி]

உபசீவகன் — பிறரைச்சார்ந்து சீலிப்போன்.
[உவஜீவக; உவ - சமீபம். ஜீவக - சீலிப்
போன்.]

உபசீவநம் — சீவநப்பொருள். [உவஜீவந;
உவ - கிட்ட. ஜீவந - சீவித்தல்.]

உபசுநீதன் — நிரும்பன்மகனுஞ்சந்தனுடை
யதம்பியமாகிய ஓரசுரன். (உ-ம்.) “சுராரிகடம்
மிற்சந்தோபசுந்தரென்றிருவர்” (பாரத. இந்தி
ர. ௪௬.) [உவஸா-டி.]

உபசுருதம் — அங்கீகரிக்கப்பட்டது. [உவ
ஸுருதம்; உவ-கிட்ட. ஸுரு-கேட்டல்.]

உபசுருதி — இரவிலே சொல்லப்படும் ஆகா
யவாணி கேட்டல். [உவஸுருதி.]

உபசேநம் — ஊழியம்.

உபசேவநம் — 1. பணிவிடைபுரிதல். 2. வ
ணங்குதல். [உவபெஸ் வந; உவ-கிட்ட.
பெஸ் - சேவித்தல்.]

உபட்சேபணம் — எறிதல். [உவகஷ
பண.]

உபட்சேபம் — செய்யுட்போக்கு. [உவ
கஷப.]

உபத்தம் — 1. உபத்தேந்திரியம். (உ-ம்.)
“ஆசநம்” பார். 2. நடுவிலுள்ளது. [உவஸூர.]

உபத்தநாம் — 1. அணிமை. 2. அயல். 3.
கூட்டம். 4. முன்னிலையில்வருதல். [உவஸூர
ந.]

உபத்தாயம் — 1. உபத்திரம். 2. உபாயம்.
3. கபடம்.

உபத்திதம் — செய்யப்பட்டது. (உ-ம்.) “உப

ஸ்திதமான கர்மானது” (பௌட. ஈ. ௫௪௨.)
[உவஸூரிக.]

உபத்தி — 1. அடைதல். 2. அறிவு. 3. அது
சிந்தநம். 4. சமீபம். [உவஸூரிக.]

உபத்திரம் — 1. ஊர்க்கலகம். 2. காலக்
உபத்திரவம் — கொடுமையாலாவது பஞ்
உபத்திரியம் — சத்தினாலாவது கொடுங்
கோன்மையாலாவது ஊர்க்குளவரும் இடுக்கண்.
3. கொடுங்கோன்மை. 4. நோயினால் வருந்தும்
ஒருவனை மேலும் வருத்தும் பீடை. 5. வலாற்
காரம். [உவடி-வம்.]

உபத்தேந்திரியம் — சீரத்திலுள்ள கருமேந்
திரியம் ஐந்தினென்று.

உபதசம் — பத்துக்குச்சமீபித்தது. [உவ
டிஸ; உவ - கிட்ட; டிஸ - பத்து.]

உபதம்சரோகம் — மேகவிரணம்.

உபதம்சம் — உபத்தத்திலேவரும் ஒருவகை
ரோகம். [உவடி-ஸ.]

உபதரிசகன் — 1. வழிகாட்டி. 2. வாயில்கா
ப்போன். [உவடி-ஸ-க; உவ - கிட்ட-டிஸு
க-காண்பிப்போன்.]

உபதளம் — கீழிதழ், சிற்றிதழ். [உப - கீழ்.
தளம் - இதழ்.]

உபதாகம் — பீனமரம்.

உபதாது — பொன்முதலிய ஏழுதாதுக்களை
யும்போலத்தோற்றமுடைய இழிந்த ஏழுலோ
கங்கள்; அவை, சுவர்ணமாக்ஷிகம், தாரமாக்ஷி
கம், துத்தம், காஞ்சியம், இரீதி, சிந்தாரம், சிலா
சதுளன்பன. [உவயா-து.]

உபதாநகம் — தயவுபெறும்பொருட்டுக் கொ
டுக்குங்கொடை. [உவடி-நக.]

உபதாநம் — 1. அத்திவாரம். 2. கடமை. 3.
தயவுபெறும்பொருட்டுக் கொடுக்குங் கொடை.
4. தீலையணை. 5. துணைக்காரணம். 6. நஞ்சு.
7. பட்சம். 8. வணக்கம். [3. உவடி-நம்; 4,
6, 8. உவயா-ந.]

உபதாபம் — 1. சீக்கிரம். 2. நோய். 3. வரு
த்தம். 4. வெப்பம். [உவதா-ப.]

உபதாபிநன் — நோய்முதலியவற்றாலே துன்
புற்றுவந்தவன். [உவதா-பிந.]

உபதாமநாடி — சுவாசக்குழாய்.

உபதி — 1. அச்சுறுத்தல். 2. கபடம். 3. கை.
4. தேருருளை. [உவபி.]

உபதிகள்—எய்க்கிறவன், சுபட்டுசெய்வோன். [உபயுக.]

உபத்சை—இரண்டுதிசைகளுக்கு இடையிலுள்ள கோணத்திசை. [உபஹிஸா: உபகிட்ட. ஹிஸா-திக்கு.]

உபதிந்ஷ்டா—சுடவிரந்துபார்ப்பவன். (சிந்தா.)

உபதூபிதன்—மரணஞ்சமீபித்திருப்போன். [உபய-ஞலித.]

உபதேசகலை—ஆகம்பிரமணாவகை மூன்றனுள் ஒன்று; அது: கடவுளின் தன்மையைக் கூறுங்கலை. (உ-ம்.) “பொருவிலாரணத்தினுயருபதேசகலையினை” (தணிக்கை. நந்தி. கருடு.)

உபதேசகன்—உபதேசஞ்செய்வோன். [உவபெஸக.]

உபதேசநம்—உபதேசித்தல். [உவபெஸந.]

உபதேசம் — 1. கடவுளின் தன்மையைக் கூறுதல், ஞானோபதேசம். (உ-ம்.) “தனுவியிலாதான் தன்மை யுணர்ந்து லுபதேசந்தான்” (சி. சி. அளவை. கக.). 2. நற்புத்திகூறுதல். 3. போதித்தல். (உ-ம்.) “புங்கவன்பழியுமன்னுண்டினையிழைபழியும்போதம் - கிருபதேசம்வேறுண்டு” (சேதுபு. சங்கரபா. எக.). 4. மந்திரம். (உ-ம்.) “சேமரவிக்கம்பலையாகவிசுபதேசமுந்நாற்-சேமர்” (கந்தரம். 80.). 5. மந்திரம்போதித்தல், திசைகூறு. (உ-ம்.) “சுசனறுவை கலமுபதேசத்திற்கேயந்தனவே” (விதாந. நல். கருடு). 6. விசேஷத்துச் சொல்லுதல். [உவபெஸக.]

உபதேசவுரையளவை—உபதேசகலையென்னுமளவை. (சி. சி. அளவை. கக. சிவஞான.)

உபதேசி—உபதேசஞ்செய்கிறவன். [உவபெஸந.]

உபதேசித்தல்—உபதேசஞ்செய்தல். (உ-ம்.) “தேவதேவபுதேசித்த சித்தியைச் சிலம்பன்செல்வி” (திருவிளை. அட்டமா. உக.)

உபதை—1. (இலக்கணம்.) சுற்றியலெழுத்து. (பி-வி. திவ்வு. க: உரை.) 2. ஏய்த்தல். 3. ஒரு வனுடையமனவியல்பையாராய்ந்து தெளிதல்; அஃது அறவுபதை, பொருளுபதை, இன்பவுபதை, அச்சவுபதை எனநான்குவகை என்பர் பரிமேலழகர். (வண். நூலக. உரை.) 4. பரிதாபம். 5. பெரியோர்க்குக்கொடுக்கும் உபகாரம். [1, 2, 3. உபயா: 4, 5. உபஹி.]

உபநட்சத்திரம் — அப்பிரதாந நட்சத்திரம். [உபநக்ஷத்ர.]

உபநயநம்—1. முப்புரிநூல்தரிக்குந்கிரியை; அது: பிராமணர், அரசர், வணிகர் என்னும் மூன்று வகுணத்தார்க்கும் விதிக்கப்பட்டுளது. (உ-ம்.) “உபநயநத்தம் வேறொருநபவகுற்றானதே” (இரகு. இரகுவம். 80.) [இது, சுவத்தைத் தரிப்பதற்குச் சமீபமாகிய நயநத்தையுண்டாக்குங் கிரியையென்பர், திருவா. கோச். கச. உரை.] 2. மூக்குக்கண்ணடி. 3. வழிநடத்துதல். [உபநயந: உவகிட்ட. நீ-கொண்டபோதல்.]

உபநயம்—1. அடைதல். 2. உபநயந்கிரியை. 3. (தபக்க.) ஏதுவைப் பக்கத்திற்குந்சாந்திக்கூறுவது. (வ-று. மலேதியுடைத்தென்று சாதித்தற்கு “இம்மலேபுகையுடைத்து” என்பது. இதிலே இம்மலே என்பது பக்கம். புகையுடைத்து என்பது அக்கிரியைப்பென்று சாதித்தற்காகிய ஏது.) (தர்க்கசம். நக.). 4. கொண்டுவருதல். [உபநயம்.]

உபநயித்தல் — பூணாற்கிரியை செய்தல். (உ-ம்.) “உபநயித்தோன்பினியாதன்மரித்தறிடம்” (விதாந. மைத்ரர். உரு.).

உபநாகம்—முன்காற்சிறந்தெல்லம்பு. [உபநிழைமை. நன்கம்மீண்டவெல்லம்பு.]

உபநாகம்—1. அபிதேகத் திரவியஞ்சார்த்துதல். 2. பூசுதல். 3. மருந்துவைத்துக் கட்டுதல். [உபநாகம்: உவகிட்ட. நவீ-கட்டுதல்.]

உபநாகம்—விரணம் முதலிய ஆறும்பொருட்டுப் பிரயோகிக்குஞ் சேர்வைமருந்து. [உவநாகம்.]

உபநாயகன்—1. சோரநாயகன். 2. பாட்டுடைத்தலைவனுக்குக் கீழான கிரேட்டன்.

உபநாயம்—1. துவைத்துக்கட்டுமருந்து. 2. பூணூலணிக்தல்.

உபநீடகம் — 1. தெரு. 2. பெருந்தெரு. [உபநீஷ்டா.]

உபநீடிராமணம்—1. இராசவீதி. 2. பின்னையிறந்த நான்காமாதத்திலே பின்னையை வெளியிடுகொண்டபொய்ச் செய்யுமொரு கிரியை. (உ-ம்.) “வகுநாமகரணஞ்சோறுட்டலுபநீடிராமணமுநீக்கி” (திருவாணை. கோச். நக.). 3. பெருந்தெரு. [உபநீஷ்டா.]

உபநீடாநம் — உபநீடிராமணம். (உ-ம்.)

“உறுப்படைபுபரிட்டாநமோதநம்பிறவுமுற்ற”
(கந்தபு. மார். ககௌ.) [உபநிதி. நாசு.]

உபநிதி—உபநிதம். (உ-ம்.) “வேதக்
காட்சிக்குமுபரிடத்துச்சிவியல் விரித்த-போதக்கா
ட்சிக்கும்” (கந்தபு. குரணமைச். கௌ.) [உப
நிதி. நாசு.]

உபநிதம் — 1. அயல்வீடு. 2. இரகசியம்.
3. சதாசாரம். (உ-ம்.) “முப்பகலிலேமலைவனு
பரிடதவிற்கைமுரியும்” (பாரத. அணி. கௌ.)
4. பரப்பிரமாணம். 5. வேதத்தினுட்பொருள்.
(கு. நிகண். கௌ. உௌ.) 6. வேதத்தினுட்பொரு
ளைக்கூறுதல். (உ-ம்.) “உன் - நிருவடிக்கே
தன்கருத்தெலாமமைத்தான் சீருபரிடதமாமிவ
னே” (சிவத்த. கௌ.) [நான்கு வேதத்திற்கும்
ஆயிரத்தெட்டு உபநிதங்களுள்ளன. கூர்மபு.
அட்டம. உௌ. உரை.] [உபநிதி. நாசு.]

உபநிதம்—உபநிதம். (உ-ம்.) “பாதபங்கய
முபரிடப்பாதுகைருட” (திருவள்ளு. எல்லாம்
வல். கூ.)

உபநிதாநம் - கடன்கொடுத்தவனிடத்திலே
அடக்கவைத்திருக்கும்படி கொடுக்கப்படும்பொ
ருள். [உபநிதியாநம்; உப-சம்மம். நியா-
வைத்தல்.]

உபநிதி—வியவகாரபதங்கள் பதினெட்டனு
ளொன்று; அஃது உபநிதியெனவும் நிகேஷப
மெனவும் நியாசமெனவு மூன்றுவகைப்படும்.
அவற்றுள் உபநிதி: ஒருவன் தகமுதலானதன
துபொருள் தன்னிடத்திருந்தால் அரசன் பங்
காளி திருடன் இவர்கள் முதலானவர்களால்
அபாயப்படுமென்றெண்ணியச்சமுற்றுப்பொரு
ளைச் சேம்படுத்தற்பொருட்டு நற்குலப்பிறப்
பும் நன்னடையும் அறந்தேரிதலும் உண்மையு
ரைத்தலும்பல்கிளையுடைமையும்பொருளுடை
மையுமுடையவகுதியும் நம்பத்தக்கவனாகியுமி
ருப்பவனிடத்தில் இன்னதென்று சொல்லாம
லும் காட்டாமலும் எதிரேயெண்ணாமலும் பெ
ட்டிமுதலானவைகளில் மறைத்து முத்திரை
யிடவேண்டிப்பதாம். (நிகேஷபமாவது: ஒருவன் மே
ற்சொல்லிய விசேஷனைக் கொல்லாமுடைய
ஒருவனிடத்தில் தனதுபொருளையவனெதிரே.
யெண்ணிக்கொடுப்பது. நியாசமாவது: ஒருவன்
மேற்சொல்லிய அச்சத்தால் தன்னுடைய எரு
துமுதலிய காலிகள் வெண்கலப்பாத்திரமென்
னுமிவைமுதலானவைகளை மேற்சொல்லியவி
சேடணங்களையுடையவன் அயலுநுக்குப் போ
யிருக்கும்போது அவன்வந்தபின்னர் அவனிட
த்திலொப்புவிக்கவேண்டுமென்றுசொல்லி அவ

னுடைய வீட்டாரிடத்திற்கொடுப்பது. [உப
நிதி. நாசு.]

உபநியாசம்—1. அடகு. 2. அடுத்தவைத்
தல். 3. கொடுத்தல். 4. செயற்பாலதிதுவென்
றுசொல்லுதல். 5. சொல்லத்தொடங்கல். 6. மு
கவுரை. 7. விதிப்பிரமாணம். [உபநிதியாநம்.]

உபநியாயம்—1. உதவிநியாயம். 2. திரும்ப
நியாயமெடுத்துக்காட்டல்.

உபப்பிரதாநம் — 1. உபகாரம். 2. திறை.
3. பரிதாநம். [உபநிதியாநம்.]

உபப்பிரமா — தக்கன். (கந்தபு. திக்குவி.
கரு. உரை.)

உபப்பிரமீதம்—அதிகமாய்ச் சொன்னது.
(சி. சி. அ: கௌ. சிவா.)

உபபட்டணம்—பேட்டை.

உபபத்தி—1. ஏது. 2. ஒழிவு. 3. கா
ரியப்படுத்தல். 4. (வேதநா.) சடுவிதலிங்கங்க
ளுள் ஒன்று; அது: வேதாந்த வாக்கியங்களின்
தாற்பரியமாகி அத்துவைதார்த்தத்திற்கு அது
கூலமான திருட்டாந்தம். 5. சம்பந்தம். 6. சம்
பவீத்தது. 7. செய்கை. 8. சேவகம். 9. தகு
தி. (அதுபத்திபார்.) 10. கியாநம். 11. சாத
னம். (உ-ம்.) “உபபத்தி-சாதனம்” (சி. சி. அ:
க. சிவா.) 12. பிறப்பு. 13. முகாந்திரம். 14.
வழங்கியது. (உ-ம்.) “காண்மிகமென்றுபபத்தி”
(சி. சி. உ: கௌ. சிவா.) [உபநிதி: உப-
கிட்ட. வத்தி. போதல்.]

உபபதம் — 1. அற்பம். 2. பட்டப்பெயர்.
சங்கராசாரியர் என்பதிற்போல. (இதில் ஆசா
ரியர் என்பது பட்டப் பெயராகிய உபபதம்.
[உபநிதியாநம்.]

உபபதி—1. இரண்டாமதிகாரி. 2. சோரநா
யகன். [உபநிதி: உப-சம்மம். வதி - நா
யகன்.]

உபபலம் — 1. உதவி. 2. துணை.

உபபாதகம் — தாநபாதகம்; அது: பசுக்
கொலைமுதலியன. (உ-ம்.) “இதனுக்கணிக்தா
னவுபபாதகமுமினியறைவாம்” (சிவத்த. பாவ.
கௌ.)

உபபாவம்—உபபாதகம். (உ-ம்.) “அகமுஞ்
குக்குமபாவமுபபாவமடமுபபாவம்” (குத. ரு
ந. எ: கௌ.)

உபபிநுத்து—ஆலமரத்தினுலே திரண்டவ
டிமமாகச்செய்யப்பட்ட ஒரு பாத்திரம்; இது,
யாகங்களில் வழங்கப்படுவது.

உபபீடநம்—வேதனைசெய்தல்.

உபபுரம்—நகர்ப்புறம். [உபபுரம்; உப-சமீபம். புரம் - நகர்.]

உபபுராணம்—அப்பிரதாநபுராணம். அட்-பாதசோபபுராணம் பார். (உ-ம்.) “பதினெட்டா முறை துலுக்கு-மன்னுபுராணமும்” (மச்சபு. புராணவதுக். ௯௬.)

உபபோகம்—1. இன்பம். 2. பொருளின் பலத்தை அதுபவித்தல். 3. மைதாநம். [உபஹோம.]

உபபோகந்தராயம்—அதுபவிக்கும் பொருள்களை விலக்குவது. (சிந்தா.)

உபபோத்திநத்துவம்—உபபோக அதுபவியின் தன்மை. (சி. சி. அ: ௩௦. ஞாநப்)

உபமநீநியன்—வியாக்கிரபாதமுநிவருடைய குமாரர். (உ-ம்.) “பின்பக்கொழிமன்னுபமநீநியனெப்பெற” (கோயிந்தபு. வியாக். உச.)

உபமநீநியு—உபமநீநியன். (உ-ம்.) “சென்றுபமன்னியுநாளு” (கூர்மபு. கண்ணன் சிவதி. ௬.)

உபம்—இரண்டு. (உ-ம்.) “மற்றையுபமபநயத்துகளிடு” (தைல. தைலவ. ௧௦௬.)

உபமம்—1. உவமை. 2. பாவனை. [உபரீ.]

உபமலம்—உள்ளேயிருக்கும் மலம்.

உபமாதீவகம்—தீவகஅலங்கார பேதத்துள் ஒன்று; அஃது. ஓர் உபமேயச்சொல் ஓரிடத்து நின்று செய்யுளில் பலவிடத்தும் நின்ற உபமச்சொற்களோடும் பொருந்திப் பொருள்வினைப்பது. “முன்னங்குடைபோன் முடிநாயகமணி போன்-மன்னுந்திலகம்போல்வாளிரவி-பொன்னகலந்-தங்குந்கவுத்துவம்போ லுந்தித்தடமலர் போ-லங்கணுலகந்-தாரக் காம்” (இலக்கணவி. ௬௪௭.) [உபமா - உவமை, தீவகம்-விளக்கு.]

உபமாநதீவகம்—உபமாதீவகம். (இலக்கணவி. ௬௪௭. உரை.)

உபமாநம்—யாதேனும் ஒருபொருளுக்கு ஒப்பாகச்சொல்லப்படுமது. (உ-ம்.) “மதிபோலுமுகம்”இதில், மதி உபமாநம். [உபரீ.]

உபமாநாதீதம்—உபமையிலாதது. [உபரீ-நாடாஹித.]

உபமாபூர்வபதம் — முன்மொழியொப்பு; அஃது. இருசொற்றொடரில் முன்மொழி உவமையாய் வரும் பண்புத்தொகை, சங்கவெள்ளை என்பதிற்போல. (பி. வி. உஉ. உரை.) [உபரீ-பா-ஞாபுரபடி: உபரீ-உவமை. ப-ஞா-முன். படி-மொழி.]

உபமீத்சமாசன் — உவமைத்தொகை. (பி. வி. உரு. உரை.) [உபரீத, ஸாரிவஸ-தொகை.]

உபமீதம்—உபமாநகாபுட்ப்பட்டது. [உபரீத.]

உபமீதி — 1. உபமாநப் பிரமாணத்தினால் வரும் அறிவு. (வ-று.) ஆமா ஆப்போலும் என்றுகேட்ட ஒருவன் ஆவொப்புமைத்தன்மையுடைய பொருளைக் கண்டபின்னர் இது ஆமா என்னும் அறிவு. (தர்க்கபா. ௩௦.) 2. ஒப்பு.

உபமீநதி — அப்பிரதாந மிருதிகாஸ்திரம். அம்மீருதிகள்: கணநவம், கபிலம், லோகிதம், தேவலம், காத்தியாயநம், லோகாசுதி, புதமிருதி, சாதாதபம், அதிமிருதி, பிரசேதம், தக்ஷம், விட்டினு, விருத்தவிட்டினு, விருத்தமது, தெளமியம், நாரதம், பெளலத்தியம், உத்தரநாகிதம் எனப்பதினெட்டு. (அபிதான.) [உபவஸுதி]

உபமேயம் — உபமிக்கப்பட்ட பொருள். [உபமேய.]

உபமேயோபமானம் — உபமேயத்தை யுபமானமாகவும் உபமானத்தை யுபமேயமாகவுஞ் சொல்வது.

உபமேயோபமை—(அலங்காரம்.) இதரேதரவுபமை. [உபமேயோபாவரீ: உபமேய; உபரீ.]

உபமை—1. உவமையலங்காரம். 2. ஒப்புமை.

உபமோத்தபதகர்மதாராயன்—பிற்சொல் உபமாநாயிருக்கும் பண்புத்தொகை. (வ-று.) அடிமலர். (பி. வி. உஉ. உரை.) [உபரீ-உவமை. உத்தரபடி-பிற்சொல். கரூபாரய-பண்புத்தொகை.]

உபயதூலம் — இருமரபு. அது: தந்தையரதுமரபு. [உபயகூல.]

உபயகோழகி — கணநீனுப்போது அதன் முகம் வெளியே தோற்றமாகும் அச்சமயத்துப் பசு. [உபய-இரண்டு. மொ-பசு. சி-மூல-முகமுடையது.]

உபயசம்பவம்—ஒருபக்கத்திலும்விலகவுழியில்லாதநியாயம். [உபயஸாலவம்: உபய-இரண்டு. ஸாலவம்-பிறப்பு.]

உபயந்தம்—சிலேடை.

உபயநாகமலர்—சிறுநாகப்பூ, பெருநாகப்பூ. (தைல. தைலவ. ௧௧௫.)

உபயநோச்சி—வெண்ணெஞ்சி, கருநொச்சி, (தைல, தைலவ, எசு.)

உபயம்—1. இரண்டு. (உ-ம்.) “படியுபயஞ் சேர்த்து” (தைல, தைலவ, எசு.) 2. இரண்டு தன்மையுமுடையது. (உ-ம்.) “அருவநாலிற்கு பயநாலுருவமொன்றாம்” (சி. சி. உ: எசு. ரூபந்.) 3. உபகாரம். 4. கோயிற்காணிக்கை. [உலய]

உபயமாதம்—உபயராசிக்ருரியமாதம்; அவை ஆனி, புரட்டாசி, மார்கழி, பங்குனி என்னும் மாதங்கள். [உலயரோவ]

உபயழகி—கன்றின் முழுதயமாய் நிற்கும் பசு. [உலயரோவீ.]

உபயழகிதாநம்—உபயகோமுகிதாநம், (த. நி. போ. உரு.) [உபா. விதிப்படி வரைந்துகொடுத்தல்.]

உபயரி—இருவர். (உ-ம்.) “அவர்க்கொப்பறு புதவவருமுபயராயினர்” (வேதாரணியடி. கோலாகல, கூ.)

உபயராசி—சரந்திரமென்னு மிரண்டென் மைசையுடைய ராசி; அவை: கந்தி, தது, மிதுநம், மீநம் என்பன. (விதாந. மரபியல், ௫-) [உலயராபரி.]

உபயவசை—சீரகம், கருஞ்சீரகமென்னுமிரண்டும். (உ-ம்.) “உபயவசைமுசவி-யுருமமுறு செவ்வல்லிகனமொவ்வொன்றினுக்கு” (தைல, தைலவ, ௫க.) [உலய, அசை.]

உபயவாதி—இருபக்கத்தையுஞ் சார்ந்துநின்போன்.

உபயவாதிகள் — இருதிருத்தார். (உ-ம்.) “சுதயவாதிகள்சம்மதம்” (தாயு. எங்கு. கூ.)

உபயவிட்டகம்—கருப்பந்தரித்து நாளுக்கு நாள் விருத்தியடையும்போது மாதாமாதம் ருதுகாலத்தில் வெளிப்படுவதுபோலச் சோணிதம் வெளிப்பட்டுக்கொண்டேயிருந்தாலும் அச்சிகவுக்குக்கெடுவியிராமல் மிகவுமிறோத்து மரப்பாவையையொத்துத் தாய்க்குருத்தெரியாமல் வயிற்றுக்குள் ஒவ்வொருவேளை கொஞ்சமசைவதாயிருக்கும் பிண்டம். (சீவரட். ௨௦கூ.) [உலய விஷக-பிண்டப்பிரவேசமாத்நிரமுடையது]

உபயவேரி—வெட்டிவேரி, இலாயிச்சுவேரி எனப்படும் இரண்டுவேரி. (உ-ம்.) “உபயவேரி தகரமவொளிலோத்திரம்” (தைல, தைலவ, கூகூ.)

உபயவேரிசை—சுரடுக்கொலி.

உபயாங்கவாச்சியம்—நிரத்தத்துக்குள் கீதததுக்கும் வாசிக்கும் வாத்தியம், (சிலப். ௭௨பக்.)

உபயாங்கன் — சதாசிவன். [உலய-இரண்டு. கூம்-சீரம்.]

உபயாந்தம்—உபயார்த்தம். உபயாநுகம்—கூத்துவிசுதப்பங்களுக்கமைந்தவாச்சியக்கடதுகளிலொன்று; அது. கீதம், நிருத்தமாகிய இரண்டினுக்கும் இசையவாசித்தல். (சிலப். அரங்கே. அரும்பத. ௧௪) [உலய; கூம்-ம-இசைதல்.]

உபயாமம்—விவாகம். உபயார்த்தம்—1. இரண்டுநோக்கம். 2. இரண்டுபொருள். [உலயாடி-ஓ: உலய- இரண்டு. கூடி-ஓ - பொருள்.]

உபயோகம்—1. இட்டசித்தியை முடித்தற்கு அதுகூலமாயிருக்குஞ்செய்கை. 2. உதவி. (சோதிட)3. ஒரு யோகம்; அஃது: இலக்கினத்திலும் இரண்டாம் மூன்றாம் நான்காம் இடங்களிலும் ஏழு கிரகங்களுள் நிற்பது. (உள்ளமுடை, கூகூ.) 4. ஒன்றின் முடித்தற்கு வேண்டிப்பொருள். (உ-ம்.) “தாங்கியுபயோகந்தன்னையும்” (சைவசு. பொது. உருகூ.) 5. சமீபம். 6. தக்கதன்மை. 7. நல்லொழுக்கம். 8. பிரயோகம். 9. பிரயோசகம். 10. மருந்துசெய்தல். [உப பொரு: உல- கிட்ட. யொம்-இளைத்தல்.]

உபயோகி—1. உபயோகமுடையது. 2. உபயோகமுடையவன்.

உபயோகித்தல்—உபயோகஞ்செய்தல்.

உபரசநீரி—உபரசக்குழநீர். (தைல, தைலவ, கூகூ. உலயயும்.)

உபரசம்—1. இழிந்தசுவை. 2. சுவாபபதார்த்தமாகிய சரக்கு. அச்சரக்குகள் நூற்றிருபத்தெட்டுவகை. (உ-ம்.) “தாரார்மணியுபரசங்கலாயும்” (தைல, பாயிர. கூகூ.) 3. கடல் துறை. [உலயரவ.]

உபரசன்—தம்பி.

உபரசித்தம்—1. ஆயத்தஞ்செய்யப்பட்டது. 2. உபசரிப்பு. 3. உண்டாக்கப்பட்டது 4. குருவைக்காததல். [உலயரவி: உல, ரவி - செய்தல்.]

உபரதிசிப்பித்தல் — விரும்பச்செய்தல். (உ-ம்.) “பிறையுபரதிசிப்பிக்குருணம்” (சி. சி. உ: உக. ரூபந்.)

உபரதிசுணம் — புறக்காவல், [உலயரகூணா.]

உபரதி—1. ஒழிவு. (உ-ம்.) “நித்திரையென்றது இந்நிரியங்களுடைய உபரதியேயாகை

யால்” (சி. சி. ௩: ௪. சிவாக்.) 2. பெண்டுபின் னாமுத்தவிய குடும்பவியவகாரங்களை ஒட்டறவிட்டு நின்றல். இது மூன்றாஞ்சாதநமாகிய சமாதிசுக்கச்சுப்பத்தியிலொன்று, (உ-ம்.) “மட்டிலாப் பெண்டிராதி மகிழ்புத்தழாவதெல்லாங்-கட்டற நீக்கவேண்டுகழலாதுநிற்குமாயில் - தட்டுறுபிறவியீங்காதன்மையென்றுன்னியுன்னி - ஒட்டறவிட்டுநின்றலுபரதியாருங்காணே” (உபதேசவு. ௧.) 3. பெருமகிழ்ச்சி. 4. மரணம். [உபரதி.]

உபரதித்தல்—வெறுத்துத்தன்ருதல்.

உபரமணம்— 1. ஒழிதல். 2. துறத்தல். 3. விஷயவரைக்கியம். [உபரரண.]

உபராகம்— 1. இராகு. 2. ஒரு புண்ணிய காலம். (சி. சி. ௮: ௩௩. மறை.) 3. சிவப்பு. 4. சூரியசந்திரகிரகணம். (உ-ம்.) “ஒதுபாதுவெண்மதியுபராகத்தில்” (சேதுபு. சேதுபல. உக.) 5. துராசாரம். 6. நிற்கலை. 7. வருத்ததல். [உவாராம.]

உபராகன்— அரசனுக்கு இரண்டாவதான அபிபதி. 2. இளவரசன். [உவரரஜ.]

உபராசிதம்—சிற்றகத்திரம்.

உபராமம்— 1. சந்நியாசம். 2. துறத்தல். 3. மரணம். 4. வெறுத்தல்.

உபரால்—உதவி.

உபராவம்—சமீபத்திருந்துபேசுதலால் வரும் ஒலி.

உபரி— 1. அதிகம். 2. ஒரு மீன். 3. மேல். (உ-ம்.) “உபரியெழுதின்றியம்” (பாரத. பதினாண்டி. ௩௧.)

உபரிகை—மேன்மாதம். (உ-ம்.) “கோவிடமாதமுபரிகைமேடகோபுரமரங்கெலாம் பரந்து” (திருவிளை. நாகமெய். ௧௮.)

உபரிசாரி— மேலே சஞ்சரிப்போர். (உ-ம்.) “உபரிசாரெனவரெழுபுகுதர” (பாரத. பதினாண்டி. ௩௦.) [உவரிசாரி: உவரி-மேல். வரார் - சஞ்சரிப்போர்.]

உபரிசுரதம்— நாயகன்மேலும் நாயகி மேலும் மாகப்புணர்தல். (கொக. இக.) [ஸுரத - புணர்ச்சி.]

உபரிபுருஷன்—வாகநமேறுகிறவன். [உவரிபுருஷன்: உவரி-மேல். வரார்ஷன்.]

உபரிஸே—உபரிசுரதம். [உவரி: வீலா. புணர்ச்சி.]

உபரை—தூற்கிறார்.

உபரோதகம்—உள்வீடு. [உவரோதக: உவ; ரூ-அடைக்கிறது.]

உபரோதம்—1. அதுகூலம். 2. கட்தெல். 3. தயவாக ஒன்றைச் செய்துமுடித்தல். 4. தற்காப்பு. 5. மறுப்பு. 6. முற்றுகையிடல். [உவரோதம்: உவ-ரூ-தடை.]

உபலக்கணம்—நால்வகைச்சொற்களுளொருசொல் நின்றதுன்னையுணர்ந்துவதோடு தனக்கினமாகிய சொற்களையுந் தழுவிக்கொள்ளுதல். (உ-ம்.) (சடகோப நன்னூல் ௩௫௮ - முகமும் உரையும்.) அன்றியும் இலக்கணக்கொத்து. பாயிர. ௧. உரையிலுங்காணலாம். [உவலக்கண.]

உபலட்சித்தல்—பார்த்தல். (சி. சி. ௮: ௨௨. நூற்ப.)

உபலட்சியம்—குறிப்பினுற் பொருள்விக் குமது. [உவலக்ஷி.]

உபலக்ஷி—1. அடைதல். 2. அறிவு. 3. சம்பாத்தியம். [உவலக்ஷி: உவ-லக்ஷி-அடைதல்.]

உபலம்— 1. இரத்தினக்கல்லு. 2. எருமூட்டை. 3. கல்லு. 4. பளிங்குக்கல். (உ-ம்.) “பலநிறங்கவருமுபலமாய்” (தாயு. சிற்சுகோ. உ.) 5. பூசித்தல். [உவலம்.]

உபலாலநம்—1. குதுகலஞ்செய்தல். 2. செல்லலங்காட்டல். [உவலாலநம்.]

உபலாலநை—குதுகலஞ்செய்தல்.

உபலாலிகை—தாகம். [உவலாலிகை.]

உபலாவி—விராடதேசத்தினின்றும் புறப்பட்டுப்பாண்டவர்கள் தங்கிய இடம். (உ-ம்.) “போயோதெவீதிபுலாவியிருந்துதங்கள்” (பாரத. வெளிப்பாட். ௩௦.)

உபலாளநம்—சுத்திசெய்தல்.

உபலிங்கம்—தீங்கை அறிவிக்கும் இயற்கைக்குறி. [உவலிங்கம்: உவ-லிங்க-போதல்.]

உபலேபதம்—சாணியான்மெழுததல். [உவலேபதம்: உவ-லேப-பூசுதல்.]

உபலேபம்— 1. பூசுதல். 2. மெழுதுதல். [உவலேபம்.]

உபலோத்திரம்—விளாம்பிளின்.

உபவசி—உபவாசி. (உ-ம்.) “அருந்தினுலற்றைக்குபவசியாய்” (சைவச. பொது. ௩௦௩.)

உபவசித்தல்—உபவாசஞ்செய்தல். (உ-ம்.)

“அழிபசிக்கழியாதன்றுபவசித்து” (வேதாரணி
யபு. நியம. அ.)

உபவநம்—1. காஞ்சோன்றிப்பூண்டு, 2. நத் தவநம். (உ-ம்.) “அந்தமன்னனேர்நாளிலுபவ நத்தொருவனாயிருந்து” (நூநவா. உற்பத்தி. நக.) [உவவநம்: உவ-போல், வநம்- சோலை.]

உபவம்—சீந்திற்கொடி.

உபவந்தத்தம்—1. இராச்சியம். 2. குடியில்
லாஜர். [உபவந்தம்: உப-வந்த-தம்
குதல்.]

உபவாசம்-1. உணவின்றியிருத்தல். (உ-ம்.)
 “இதன்புனலாடி உபவாச முஞ்றியக்கால்”
 (சேதுபு. பலதி. கக.) 2. ஓமீட்டம். 3. ஓமாக்கிரி
 வளர்த்தல். 4. விடயவியுப்பம்நீங்கி விரதங்கொ
 ள்ளல். [உபவாஸு: உப-வா-வ-வசித்தல்]

உபவாசி—உபவாசஞ்செய்ய்வோன். (உ-ம்).
 “மதத்தவ்வுலதனூற்ற வுபவாசியொளித்துண்
 பானென்றுணர்ந்தல்” (உபநிட. கசு. உரை).
 [உபவாஸிநு.]

உபவாசித்தல்—உபவசித்தல். (உ-ம்.) “ஒம்
சூந்திரி திகையுபவாசித்தே” (மச்சுப. அநந்த
திரி. உஅ.)

உபவாழகை—1. மந்திரிவீட்டுத்தோட்டம்.
2. வேசிவீட்டுத்தோட்டம்.

உபவாயுக்கள்-நாகன், கூர்மன், திருகரன், தேவதத்தன், தநஞ்சொன் என்னும் அழிப்பி ராத வாயுக்கள்; இவை பஞ்சவாயுக்களுள் றும் அந்தர்ப்புதாயி நாகரும்; இவைகளுள்: வார்த்திரும்படி செய்வது நாகன்னவும்; விக் கல், ஏப்பம், இமைப்பு, தும்மல்செய்செய்வது திருகரன் எனவும்; வீம்பச்செய்வது தநஞ்செ யன் எனவுஞ்சொல்லப்படும். (விசார. ௧௭௭.)

உபவிட்டன்—உட்கார்ந்திருப்பவன்.

உபவியாக்கியாநம் — வியாக்கியாநத்துக்கு
அதுபந்தம். [உபவ்யூஷாந: உப-கிப்ட.
வ்யூஷாந-உரை.]

உபவீதம்—1. தேவகாரியத்தில் இடதுதோ
ண்மேலின் னு வலதுதோளின் கீழ்த் தொங்கும்
முப்புரிதூல். (பிரமோப.) 2. பூணூல், 3.
பூணூல்தரித்தல். [உபவீத: உப-மிக.
வீதீ-பிரகாசித்தல்.]

உபலீதி — உபலீதமணிந்தவன். [உபலீ
திநு.]

உபவேசநம்-உபவேசம். [உபவேசநம்]

உபவேசம் — 1. ஆசனம். 2. இருத்தல். 3.

மலங்கழித்தல். [உவ்வெழு: உவ-கிட்ட.
விஸ்-உட்புகல்.]

உபவேட்டிதம் — கைவட்டினை நான்கினு
ளொன்று. (சிந்தா. பதுமை. கூஉ. உரை.)

உபவேதம் — அப்பிரதாநவேதம். (உ-ம்).
 “ஆயுர்வேதம், தநூர்வேதம், காந்தருவவேதம்,
 அருத்தவேதம் என்பன உபவேதம்” (சைவ.வி.
 உஉ.)

உபநீபவம்—1. இராகு. 2. கிருகணம்.

உபநியாவி—கோட்டம்பூண்டு.

உபாக்கியாநம்—1.கதைசொல்லல். 2.முற்
காலத்திலே நிகழ்ந்ததை அறிவிக்குங் கதை.
(உ-ம்.) “நனோபாக்கியாநம்” உபாபுராநம்.

உவ; சூப்பிராந-சொல்லல்.]
உபாகமம் — 1 அங்கீகரித்தல். 2. அப்பிர
தானமான ஆகமங்கள். (உ-ம்.) “விசுவான மக
முதல் நாரசிங்கமிறுதியாயுள்ள இருதூற்று நா
ற்பத்தேழு உபாகமங்கள்” (சூர்ம. 2. கஉ.
உரை). 3. கிப்புவருதல். 4. வந்துசேருதல்.
[உபாபதி; உவ-கிப்பூ,கீழ், சூமதி-வருதல்]

உபாகரணம்— 1. பசுக்களை யாகத்திற்கொ
ல்லுதல். 2. வேதாத்தியயந ஆரம்பத்துக்கு முன்
செய்யும் ஒருகிரியை. [உவாகரண:உவ-
கிப்டு, சூகரண.]

உபாகநாமம்—1. ஆயத்தஞ்செய்தல். 2. பிதி
ர்தர்ப்பணம். 3. வேதம்படிக்கத் தொடங்குதல்.
4. வேதார்த்தியயச ஆரம்பத்துக்குமுன் செய்யும்
ஒரு கிரியை. [உவாகுசி-6; உஷ-கிட்ட. சூ
கூ-10. செயல்.]

உபாகாரம் — பலகாரம் பழம் முதலிய சிற்
றுணவு. [உவாஹார: உப-குறைவு. சூ
ஹார-உணவு.]

உபநிசத் — அக்கிரியை வரும் அழிவு.
[உபநிசத்.]

உபாதிதை—விண்வீழ்கொள்ளி.

உபாதிதம் — 1. தீவிரினையறிவிக்கும் உற்
பாதம். 2. யாகத்திலே கொலுதற்கு ஆயத்த
ஞ்செய்யப்பட்டிருக்குமிகம். [உவாகுத:
உவ; சூ; க௃.த-செய்யப்பட்டது.]

உபாங்கம் — 1. அங்கம்போல்வது. (உ-ம்).
 “முல்லைத்தாரகின்வெண்பொங்கங்கூடத் - து
 லைத்தவையெங்குழந்தாதாரிதொம்மெனத் தொ
 னிக்குமன்றே” (இரகு. நாட். ஐசு). 2. அப்பிர
 தாகமான உறுப்பு. 3. ஒருவகைத்தோற்றநிலை.

(சிலப். அரங். உள. உரை.) 4. ஒருவரைவிட்டு நீங்காமற்சமீபத்தில் இருக்கும்து; பிராமணனுக்குப்பூணூல்போல. (சி. சி. க: சுள. மறை.) 5. பரத்தின் பொது இலக்கணங்களாகிய இருபது பேதத்தொன்று. (உ-ம்.) “பரத-மாவையினங்கமுபாங்கமே பிரத்தியாங்கமேயஸர்முகராகம்- ஒவறுசீர்சால்கரப்பிரசாரமுலமையில்கிரக்கரகமும் - தாவறுகரகேத்திரக்கரகரணந்தானகமே சுத்தசாரி. (திருவிள. மாறியா. அ.) 6. வேதத்துக்கு இரண்டாமங்கமாகிய நூல்கள். (உ-ம்.) “மீமாஞ்சை, நியாயம், புராணம், ஸ்மிருதி என்பன உபாங்கங்கள்” (சி. சி. அ: கச. மறை.)

உபாச்சீரயம் — 1. அடைக்கலம். 2. ஆதாரம். 3. கொள்கலம். [உபாசுரயம்: உபகிட்ட, சூசுரய-அடைதல்.]

உபாசகர்—1. உபாசனைசெய்வோர். (சி. சி. க: குஅ. சிவாக்.) 2. பெளத்தரில் இல்லறத்தோர். (மணிமே.)

உபாசகன்—1. உபாசனைசெய்வோன். 2. வஸ்செய்வோன். 3. சூத்திரன். [உபாவஸக]

உபாசகைகள்—பௌத்தரில் இல்லறநடத்துமகளிர். (மணிமே.)

உபாசகம்—அம்புக்கூடு. [உபாவஸம்]

உபாசநம்—1. அத்திரப்பிரயோகப்பயிற்சி. 2. ஆசநம். 3. ஓமாகிவி. 4. தேவத்தியாநம். 5. தேவாராதனை. 6. தொண்டிசெய்தல். [உபாவஸம்.]

உபாசநாபரவாதம்—சுந்திக்கப்பட்ட வஸ்துவைத்தனது பிரியத்தைவைத்து அன்போடு ஒரு விக்கிரகத்தினிடத்தில் உபாசிக்கும் உபாசனையே தேவதாரூபமாக இட்டப்பிராப்தியைத்தருவதுபோல எதிரிட்ட வஸ்துக்களைத்தனதாரூபமாகச்சுந்தித்தலின் அச்சிந்தனையடையலாம் என்பது. (உ-ம்.) “எழிற்புதுமையைத்தேவெனல்போலிருமைதருமுபாசநாபரம்” (வேதா. சூ. கஉச.)

உபாசநை—உபாசநம். [உபாவஸம்.]

உபாசயம்—நித்திரை.

உபாசி—உபாசியென்னவெனலும், தெரிநிலைவிண்பகுதியும்.

உபாசித்தல்—வழிபடுதல்.

உபாசிதம்—வணக்கம். [உபாவஸித: உவ-இம். சூலீ-இருத்தல்.]

உபாசிரயம்—அடைக்கலம்.

உபாஸ்தி—வழிபாடு.

உபாஞ்சநம்—கோமயத்தாலே மெழுகுதல். [உபாஜம்: உப; ஊஜம்- மெழுகுதல்.]

உபாஞ்ச—1. இரகசியம். 2. மந்திரோச்சாரணபேதம் மூலகையுளொன்று; அது: மந்தமாக்ச்செயித்தல். (சைவச.பொது.கருஉ.உரை.) [உபாவஸம்.]

உபாத்தி—ஆசாரியன். (உ-ம்.) “ஊன்பிறங்கொளிறும்வேலா னோர்த்துத்தன் னுபாத்தி சொல்லால்” (சிந்தா. குண. உசம்.)

உபாத்தியாயன்—1. ஆசாரியன், படிப்பிக்கிறவன். (உ-ம்.) (சூ. நிகண். உ: எ.) 2. புரோகிதன். 3. வேதத்திற்செலுபாகத்தையாவது வேதாங்கங்களையாவது வேதநம்பெற்றுப்படிப்பிப்பவன். இப்பெயர் தமிழில் உவாத்தியன், உவாத்தியான், உவாத்திகன், உவாத்தி என்று பலவாறாக வழங்கும். (மணிமே.) [உபாய்யாய]

உபாத்தியாயநி—உபாத்தியாயன் மனைவி. [உபாய்யாயாநி.]

உபாத்தியாயி—உபாத்தியாயாநி. [உபாய்யாயி.]

உபாத்தியாயை—படிப்பிப்பவன். [உபாய்யாயா.]

உபாதாநகாரணம்—முதற்காரணம்.

உபாதாநத்திரயம்—மூன்றுமுதற்காரணம்; அவை: சுத்தமாயை, அசுத்தமாயை, பிரகிருதிமாயை என்பன. (சி. சி. உ: எச. சிவாக்.) [உபாஜாநசூயம்: உபாஜாநம் - முதற்காரணம். சூயம் - மூன்று.]

உபாதாநதை—உபாதாநமாயிருக்குந்தன்மை. (சி. சி. உ: க. சிவாக்.) [உபாஜாநகா: உபாஜாநம் - முதற்காரணம். தா-தன்மை.]

உபாதாநம்—1. அரிசித்தாநம். 2. சவு. 3. உபயாந்தம். 4. எண்ணம். 5. துணைக்காரணம். 6. பற்று. (மணிமே.) 7. புலனடக்கல். 8. முதற்காரணம். (உ-ம்.) “என்னையிடுவெனிலுலகுக்குபாதாநம்” (சிவப்பிர. உரு.) 9. விலக்கல். [3, 6, 7. உபாஜாநம்; உவ - கிட்ட. சூஜா - எடுத்தல்.]

உபாதாநநுபம்—அறிவு, கந்தம், இரதம், வன்னம் என்பன. (உ-ம்.) “அறிவு, கந்தம், இரதம், வன்னம் என்கிற உபாதாநநுபம் நாலும்” (சி. சி. அ: கஉ. நிரம்ப.)

உபாதாயம்—பற்றப்படுவது. (சி. சி. பர. சேனத். ச. உரை.)

உபாநாயவுரு—வலி, சுந்தம், இரதம், வண்
னம் என நான்காகும். (உ-ம்.) “வலிகந்தமிர
தம்வன்னமெண்டருமுபாதாயந்தான்” (சி. சி.
பர. உரை.) (சி. சி. பர. ௧௬ - ம்
பக்கத்திலிவைகளை உபாதாந உரு என்று சொ
ல்லப்படுகிறது.)

உபாநீ—1. இடையூறு. (உ-ம்.) “உம்பரால்
வருமுபாதிகாப்பன்” (மச்சு. பிருகுவி. ௧௬.)
2. உபாதியென்னேவனும், தெரிநிலைவினைப்ப
குதியும். 3. காரியம். 4. (தர்க்கம்.) சாத்தியத்தி
ற்சமவியாதத்தியுடையதாய்ச் சாதநத்தில் வியா
பகமில்லாதது. (உ-ம்.) “திக்குப்புகையோடு சம்
பந்தத்தில் சரவிறகின்கட்டம் உபாதி” (தர்க்
கபா. ௧௮.) 5. தடை. 6. தருமகிந்தை. 7. தியா
நம். 8. தேவசம்பந்தங்களில் ஐயம் வந்தால்
அவற்றுள் மாஞ்செல்லாமல் நிறுத்தல். 9. நிமி
த்தம். (உ-ம்.) “விவேகிக்கு ஒரு உபாதியன்றி
யில் அவிவேகத்துவாங்குடாது” (சி. சி. ௪. அ.
சிவாக்.) 10. பாதை. 11. பொய்ஞ்ஞாநம்,
அவித்தை. (உ-ம்.) “உபாதிக்கொதவர் கேவல்
மாகாரே” (கைவல். சந். ௩௬.) 12. மார்சம். 13.
வருத்தம். 14. வியாதி. [உவாதி.]

உபாநீந்தல்—உபத்திரவஞ்செய்தல்.

உபாநீந்தரயம்—மூன்று உபாதிகள், அவை.
அவிச்சிந்நோபாதி, பிரதிவிற்போபாதி, அத்தி
யாசோபாதி என்பன. இது, “பாவமுறுமவிச்சி
ந்நோபாதிபிவிற்போபாதிபுடனத்தியாசோபா
தியெனவே-மேவுமுபாதிக ளொரு மூன்றுள்”
என்பதனாற் பெறப்படும். (வே. தா. ௫. அக.)

உபாநீதை—உபாதித்தன்மை. [உவாயி
கா.]

உபாநீதம்—உபாதியில்லாதது. (உ-ம்.) “ஆ
ன்மசிற்சத்தியே யுபாதீதமானபிரமாணம்” (சி.
சி. அளவை. ௭. சிவாக்.) [உவாயீத: உவா
யி: சூயீத-கடந்தது.]

உபாநேயம்—1. எடுக்கத்தக்கது. (சி. சி. அ.
௨௪. சிவாக்.) 2. கூட்டத்தக்கது. (சி. சி. ௨. ரு. அ.
சிவாக்.) 4. பிரதாநம். 5. மேலானது. [உவா
பெய.]

உபாநீதம்—1. அணிந்தான அயல். 2. எல்
லை. 3. கடைக்கண். [உவாநீ: உவ-கிட்ட.
சுண-கடை.]

உபாநீதியம்—1. சுற்றயல். 2. கடைக்கண்.
[உவாநீ: உவ-சுமீபம். உணு-இறுதி
யிலுள்ளது.]

உபாநம்—1. உபாநவரி. 2. செருப்பு, மிதி

யடி. (உ-ம்.) “உத்தமரைமதியாதே யுபாநபதத்
தொடுநடக்குமத்தரையும்” (சிவதரு. சுவர்க்க
நரகவியல். ௧௪௨.)

உபாநவரி—கோபுரத்தினடிச்சித்திரவரி.

உபாம்—இரகசியம். (உ-ம்.) “செவந்திர
த்தை வாசகமாகத்தான் உபாம்சவாகத்தான் மா
னசமாகத்தான் மேற்சொல்லும் பிரகாரத்திலே
சரிப்பது சபயக்கியம்” (சி. சி. அ: ௨௬. சிவாக்.)
[உவாபாசம்.]

உபாயிசு—1. இரகசியம். 2. வாசகசெபவ
கையிரண்டினுன்று. அது: பிறர் செவிக்குக்
கேளாது மந்திரங்களைச்செய்ததல். (உ-ம்.) “உ
ரைவாசகமற்றுச்சமுபாயிசு வென்றிரண்டாம்”
(குத. நியம. ௧௫.) [உவாபாசம்.]

உபாயநீந்தரயம்—(வேதாந்தம்.) உபாயங்கள்
மூன்று; அவை: “அதத்துவியாவிருத்தியிலக்க
னை, தட்டதலக்கனை, சொரூபலக்கனை” என்
பன. (த. நி. போ. ௧0௫.)

உபாயநீந்தரம்—தந்திரப்புத்தி.

உபாயநம்—உபக்கிராகியம். (உ-ம்.) “புதரா
குவர்கள்பொருட்டுபாயநதாரத்தினையும்புரிக”
சேதுபு. சேதுபல. ௧0.) [உவாயி.]

உபாயநீட்டை—இலேசின் சித்தியடையும்
வழியைக்காட்டும் நிட்டை. (உ-ம்.) “இந்நிலை
மயங்கிறுக்கின் மேலொருபாய நிட்டையுணர்
துகின்றார்” (சி. சி. ௧: ௮. முகம்.)

உபாயம்—1. கிட்டவருதல். 2. சித்திசதா
நம். 3. சித்தியடையும்வழி. (உ-ம்.) “பூரணப்
பொருள்வந்து வாய்க்கும்படிச் சூபாயம்-வருவித்
து” (தாயுமா. சின்மயாநந்தரு. ௨.) 4. சூழ்ச்
சி. (உ-ம்.) “உபாயமெங்கேணுமொன்றாற்-றப்
பறச்சுதுகொண்டு சதிவித்தே கருமமென்றார்”
(பாரத. சூது. ௨௪.) 5. சொற்பம். 6. நான்கு.
(உ-ம்.) “தொழுகாணம்புபாயமாம்படியட்டிப்
பின்” (தைவ. தைவல். ௧௪.) 7. தந்திரம். 8.
வகை. [1, 2, 3, 4. உவாய: உவ-கிட்ட,
சூய-போதல்.]

உபாயவிலக்கு—விலக்கலங்கார வகையுளொ
ன்று; அஃது: ஒருபாயங்காரணமாகவிலக்குவது.
(வறு.) “இன்னுயிர்காத்ளரிப்பாயநீயேயிலவே
ளின்-மன்னவனுங்கூற்றுவனும் வந்தனைந்தா
ல்-அன்றோர்-தமக்கெம்மைத் தோன்றாத் தகை
யதோர்விஞ்சை - மெய்க்கின்றருள்புரிந்தேயே
கு” (தண்டி. பொருள. ௪௪.)

உபாயனம்—உபகாரம்.

உபாயி—உபாயமுடையோன். [உவாயிடு.]

உபார்ச்சநம்—தேடுதல். [உவாஜ-உ.]

உபாலம்பநம்—தூவழித்தல், நின்றை. (உ-ம்.)
“சந்திரோபாலம்பநம்” (நைடத.)

உபாலம்பம்—உபாலம்பநம்.

உபாஸம்— } கோபுரத்தின்கீழ்ச் சத்திர
உபாஸவரி— } வரி.

உபுக்கு — உபுக்கென்னேவலும், தெரிநிலை
வினைப்பகுதியும்.

உபுக்குதல்—பெருகுதல்.

உபேட்சிக்கை—உபேட்சித்தல். (சி. சி. அ
னவை. க. சுவாக்.)

உபேட்சித்தல் — 1. கைவிடுதல். 2. வெறு
த்துவிடுதல். (சி. சி. அ: நு. ஞாநப்.)

உபேட்சியம்—உபேட்சிக்கத்தக்கது. [உபெ
க்ஷு.]

உபேட்சை—1. அவமதித்தல். (உ-ம்.) “மே
தருமறைவிரோதமேவுதாலுபேட்சை” (குத.
சருவவேதாந்.சு.) 2 கவநமின்மை. 3. கைவிடு
தல். 4. பொறுமை. 5. விருப்பவெறுப்பின்மை.
[உபெக்ஷா; உவ; ஈக்ஷ-பார்த்தல்.]

உபேட்சிரன் — விட்டுனு, இரண்டாயிந்தி
ரன்; அவன்: திருமாவின்வதாரத்துளொன்றய
வாமநன். (உ-ம்.) “ஒங்குதன்குற்றான்முச்சகம
ளர்தவபேந்திரன்முதலியோர்குழ” (தணிகை.
விடை கஅ.) [வாமநாவதாரத்திலே காசிபனுக்
கும் அதிதிக்கும் மகனாய்ப்பிறந்து இந்நிரனுக்
குத்தம்பியாயினனென்பது புராணகதை. [உ
பெஃடி; உவ; உஃடி.]

உபோதகம்— } பேய்ப்பசளை. [உவொ

உபோதம்— } டிக.]

உபோதகாதம் — 1. ஆரம்பம். 2. உதர்கர
ணம். 3. பாயிரம். [உவொஃடி.கா.உஃ.]

உம் — 1. உயர்நினைப்பாட்டுக்கை ஒருமையி
லும் அஃநினைப்பொருமை பன்மைகளிலும் நிக
ழ்கால எதிர்காலங்களைக்காட்டும் ஒரு தெரிநிலை
வினைமுற்றுவிருதி. (உ-ம்.) “மேவநிலத்திலிரு
க்கும்நிற்கும்வீழும்” (இராமா. கைகேசி. சூழ்.
கச.) [நிகழ்காலம்.] “வரும்வருமெனமனமறுகி
வைகினான்” (பாரத. வாரணை. உக.) [எதிர்கா
லம்.] 2. எதிர்காலங்காட்டும் ஒரு பெயரெச்ச
விருதி. (உ-ம்.) “நடக்குமனிதன்” (நன். வினை.
உக.) 3. எதிர்மறை, சிறப்பு, ஐயம், எச்சம், மு
ற்று, அளவை, தெரிநிலை, ஆக்கம் என்னும் எட்
டப் பொருள்களுள் ஒன்றில் வரும் ஒரிடைச்
சொல். (உ-ம்.) “கொற்றன்வருந்தருமுரியன்”
இந்நகே கொற்றன் வராமெக்குமுரியனெனப்
பொருள்பட்டது. [எதிர்மறை.] “குறவருமுரு

ளுருக்குன்றம்” இது உயர்வு சிறப்பு. “புலையனு
ம்விரும்பாப் புன்புலால்யாக்கை” இது: இழிவு
சிறப்பு [சிறப்பு.] “பத்தாயினும் எட்டாயினுங்
கொடி” [ஐயம்.] “சாத்தனும்வந்தான்” இது:
கொற்றன் வந்தான் எனப் பொருள்படுமாயின்
இறந்தது தழீஇயது; கொற்றன்வருவான் என
ப்பொருளியவாயின் எதிர்ந்து தழீஇயது. [எச்
சம்.] “தமிழ்நாட்டுமேவந்தருமலந்தார்” [முற்
று.] “சாத்தனும்கொற்றனும்வந்தார்” [எண்.]
“இருநிலமடிதோய்தலிற் நிறுமகனும்மல்லாரமக்
ளுமல்லாரிவனயாராகும்” [தெரிநிலை.] “கெழு
யனுமாயினான்” [ஆக்கம்.] 4. ஒரு முன்னிலை
ப்பன்மை ஏவல்விருதி. (உ-ம்.) “நீர்வாரும்” 5.
ஒருமைச்சிறப்பில் வரும் ஒரு முன்னிலைவினை
விருதி. (உ-ம்.) “செப்பெனென்றார்” (பெரிபு. தடு
த்தா. சசு.) 6. ஓரதகரண ஒசை. (உ-ம்.) “உம்
மெனல்” பார். 7. (கடதறவொற்றுக்களையூர்ந்து)
தனியாயும் முன்னிலைப்பன்மையாரைத்தன்
ளுகுபெரிக்கும் உள்பாடாயும்வரும் தன்மைப்
பன்மை விருதி. (உ-ம்.) “உண்கும்” (உண்
பேம்.) “உண்டும்” (உண்டேம்.) “வந்தும்” (வந்
தேம்.) “சேறும்” (செல்வேம்.) (நன். வினை.
கசு.) நகர தகரங்களோடு இறந்தகால எதிர்கா
லங்களிலும், டல்வோடு இறந்தகாலத்திலும் கல்
வோடு எதிர்காலத்திலும் வரும். 8. தொழிற்பெ
யரிறுகியில் விருதியோடினைந்து ஒடி என்னும்
உடனிரிதழ்ச்சியுருபோடினைந்து உடனே எனப்
பொருள் விளக்கும்ஒரிடைச்சொல். (உ-ம்.) “நிற்
றலோடுமல்லியற்கைகின்ற நோக்கி நெடியவே
ள்” (கந்தபு. காமதக. கசு.)

உம்பரம்—1. அப்பால். (உ-ம்.) “ஆறைங்காத
நம்மகளுட்டும்பர்” (சிலப். நாடு.சஉ.) 2. ஆதாயம்.
(உ-ம்.) “உம்பருச்சியிற் - கடவின்னெகெதிர்பரப்பு
கடவுளெய்துமளவும்” (திருவிளை. தண்ணீர்.
உஉ.) 3. உயர்ச்சி. (உ-ம்.) “அலரியங்கியா-மும்
பர்வான்சுடர்களுக்கு” (கந்தபு. பாயிர. நூக.)
4. உவ்விடம். 5. தேவர். (உ-ம்.) “உம்பருய்யக்-
களமாம் விடமமுதாக்கியதிலில் தொல்லோ
ன்” (திருக்கோ. உஉ.) 6. பார்ப்பார். 7. மேல்.
(உ-ம்.) “கோலத்தனிக்கொம்பரும்பர்புக்கு” (தி
ருக்கோ. சடு.)

உம்பரம்—மேல்வாயிற்படி. [உஃபார். உத்-
மேல். வபு.மறைத்தல்.]

உம்பரார் — மேனிலத்தி விருத்திவர்கள்.
(உ-ம்.) “உம்பரார்க்குமுறைப்பருந்தகையாரா
ர்” (சந்தா. கநக. கஉஉ.)

உம்பரான்—1. உயர்ந்தோன். 2. காமதேது.
[உம்பர்—மேல், தேவர். ஆன்—ஒருவிருதி, பசு.]

உம்பநலது—தேவலோகம்.

உம்பநீர்—1. பொன்னாங்காணி. (உ-ம்.) “வேர் வகைசுருநெல்லாம் விளம்புதுங்குடிநீர்க்கும்ப-
நூர்விலாமிச்சாவாரை” (தைல. தைலவ. ௧௪.)

2. பொன்னாலகு.

உம்பல் — 1. ஆட்டினாண். (இலக்கணவி. ௧௧௬. உரை.) 2. ஆண்டியானை. 3. எருது. 4. எருமையாண். 5. எழுச்சி. (பிங்கல. உ௧அஎ.) 6. கோத்திரம். 7. மகன். (உ-ம்.) “எஞ்சலின் மதனையுடும்பெய்தலால்” (சேதுபு. கந்தமா. ௧௬.) [இங்கே உம்பல் என்பது மகனுக்கும் யாணைக்குஞ்சிலேடை] 8. வழித்தோன்றல். (உ-ம்.) “தம்புகழறிநீடு - யொருதாமாகியவுரவோரும்பல்” (புறநா. ௧௮.) 9. முறைமை. 10. யானை. 11. வலி. (சூ. நிகண். ௮: உஅ.) 12. விலங்கினான். (சூ. நிகண். ௧௧: ௧௦.)

உம்பளம் — 1. உபகாரம். 2. கொடை. 3. வெகுமாரம்.

உம்பள்—கடவுள். (உ-ம்.) “நீலமேளனி-யும் பனை” (காஞ்சிபு. அந்தர்வே. ௩௨.)

உம்பி—உனதுதம்பி. (உ-ம்.) “பலதேவாவும்பியுநீயுமுறங்கேல்” (நாலாயிர. திருப்பாவை. ௧௭.)

உம்பிமார்—உங்கள் தம்பிமார். (உ-ம்.) “உம் பிமாரொடுமொத்துவாழ்க” (பாரத. குது. ௧௨௭.)

உம்பிளிக்கை—1. இராசாவாற்கொடுக்கப்பட்டநிலம். 2. இலவசப்பொருள். 3. மானியம்.

உம்மங்காய்—கொட்டையில்லாப்பனங்காய்.

உம்மெனல்—ஓரதுகரண ஓசை. (உ-ம்.) “உம்மெனத்தெழித்தூர்ப்” (கந்தபு. காமத. ௧௮.)

உம்மை — 1. உம்மென்னுமிடைச்சொல். (நன். உயிர். உ.) 2. நீரென்பது விகாரமாய் இரண்டாம்வேற்றுமையில் வந்தநிலை. 3. முற்பிறப்பு. (உ-ம்.) “உம்மையதனிலுலகமுண்டோன் தன்மகன்” (கந்தபு. வன். ௧௧௬.) 4. வருபிறப்பு. (உ-ம்.) “உம்மையெயிவாய்நிரயத்து வீழ்வார்கொலென்று-பரிவதாஉஞ்சான்ரோர்கடன்” (நாலடி. துறவு. ௮.)

உம்மைத்தொகை—உம்மென்னும் இடைச் சொல் தொக்குவருந்தொடர். (உ-ம்.) “இராப்பகல் என்பதும்மைத்தொகை” (நன். கடு. உரை.)

உம்மையெஞ்சுநீ—ஓரலங்காரம்.

உம்வரம்—மேல்வாயிற்படி.

உமட்டியர் — உப்புவாணிக்கதியர். (உ-ம்.)

“உளரியிலம்பாழும்பட்டியர்” (சிறுபா. ௪௦.)

உமணத்தி—உமணசாதிப்பெண்.

உமணர்—1. உப்புமைப்போர். 2. உப்புலா

ணிகர். (உ-ம்.) “நோன்பகட்டுமணரொழுகையொடுவந்த” (சிறுபா. ௫௫.)

உமததி—சணல்.

உமது—உம்முடையது.

உமம்—1. இறங்குதலை. 2. நகரம்.

உமர்—1. ஒருபுணை; இது: நொய்தானதும், முறிக்கத்தக்கதும், உப்புச்சுவையுடையதும், உவர்நிலத்திலவளர்வதும், ஊறுகாய்க்குப் பிரயோகிக்கப்படுவதுமாயுள்ளது. 2. நத்தை.

உமரீக்காசு—தூரி.

உமல்—ஒலையாவிலைக்கப்பட்டபை.

உம்லகம்—அரிதாரம்.

உமலோத்திரம்—விளம்பிசின்.

உமங்கடம்—தருப்பைப்புல்.

உமா—1. உமை. (உ-ம்.) “உமாமகேசுவரனை” (சி. சி. ௭௦. சிவாக்.) 2. குன்றிக்கொடி.

உமாகீதுநி—உமாபதி.

உமாகட்கம்—தருப்பைப்புல்.

உமாகடம்—சுணற்கொத்து.

உமாதுமாரசகித்தவம் — சோமாஸ்கந்த மூர்த்தம். (வி. ணி. உஎச.) [உஜா-உமை. குமார-முருகக்கடவுள். சகித்தவம்—கூடியிருக்குந்தன்மை.]

உமர்துந — இமையமலை. [உஜா-உமை. ௨: உஜா-உமையம்மை. ௨: ௨௦-பிதா.]

உமாசகிதன்—சிவன். [உஜா.]

உமாசத்தி — உருத்திரனுக்குச் சத்தியாகிய உமை. (சி. சி. ௨: எடு. நிரம்ப.)

உமாசமெத்தவம் — மகேசுவரவிக்கிரகத்தொன்று. (வி. ணி. உஎஅ.)

உமாகுதன்—1. கணேசன். 2. குமாரன். 3. வீரபத்திரன். [ஐஜா-உதை: உஜா-உமை. ௨: ௨௦-மகன்.]

உமாததி—சணல்.

உமாதம்—அறிவின்மை.

உமாதி—1. அறிவில்லாள். 2. அறிவில்லான்.

உமாபதி—ஒருபறவை.

உமாபதி — 1. இருதூற்றிருத்தூரான்கு புலங்களுள்ளொன்று. (கந்தபு. கணங்கன்செல். ௧௦. உரை.) 2. சிவன். (உ-ம்.) “அன்றுமாயபதியவர்க்கருள்செய்தானரோ” (பாரத. பதின்மூ. உ௧௨.) [உஜா-உதை: உஜா-உமை. உதி - நாயகன்.]

உமாபதிசிவாசாரியர்—சந்தாநகுரவருளொருவர்; இவர்: தில்லைவாழ்ந்தணருள் ஒருவரெனவும், மறைஞ்ஞாநசம்பந்தருடைய சீடரென

வும், சிவப்பிரகாசம், கோயிற்புராணம் முதலிய சில தூலங்களுக்கு ஆக்கியோரெனவும், கொற்ற வன்முடி வாசரெனவுஞ்சொல்லப்படுவர்.

உமாமகேசுமீர்த்தி—அநந்தேசுவரரூபமாய் இருபத்தைந்து விக்கிரகபேதமாகிக் கிருத்திய பேதத்தைச்செய்யும் உமையோடுகூடிய மூர்த்தி. (சிவரா. உ.)

உமீ—1. உமியென்னெவலும், தெரிநிலைவினைப்பகுதியும், வினைத்தொகையும். 2. தாநியங்களின் தோல். (உ-ம்.) “பண்டமுளைப்பதரிசியேயானாலும்-விண்டிமியோனான்முளையாதாம்” (வாக்கு. கக.)

உமீக்கரப்பன்—ஒருவகைக்கரப்பன்.

உமீக்கரப்பான்—குழந்தைக்கு வருஞ்சிரங்கு.

உமீக்காந்தல்—உமியொந்ததுகள்.

உமீச்சிரங்கு—சிறுசிரங்கு.

உமீந்தல்—1. பதராதல். 2. பதனழிதல். (உ-ம்.) “உள்ளடியுமித்துமித்தழன்ற” (குளா. அரசி. கக.)

உமீந்தவிடு—உமிகலந்ததவிடு.

உமீதல்—1. கொப்புளித்தல். (உ-ம்.) “நீராமம்போது நெறிப்பட்டாரெஞ்ஞாந்து-நீந்தாருமியார்” (ஆசாரக்கோ. ௧௦.) 2. நாவினாற்சாரம் வாங்குதல்.

உமீநகம்—மிக மெல்லிய நகம்.

உமீநீர்—வாய்நீர்.

உமீயல்—வசம்பு.

உமீயுண்ணி—ஒருவகையுண்ணி.

உமீரீ—உமரிப்பூண்டு.

உமீந்தல்—1. கக்குதல். (உ-ம்.) “ஒலமுடைக்கடலுமிழ்கின்ற-நீலவிடத்தினைநிகர்மெய்யார்” (கந்தபு. சகந்திர. உ.) 2. காலுதல். (உ-ம்.) “விலகிவல்லுமிழ்விநிக்நிரமணி” (நைட. நாட. ௩.) 3. கொப்புளித்தல். 4. சொரிதல். 5. தெவிட்டல்.

உமீந்திரீ—துப்பல்.

உமீழ்வு—1. உமீழ்நீர். 2. துப்புகை. (உ-ம்.) “உமிழ்வோருடலுனும்” (ஆசார. உஅ.)

உமேசுமீர்த்தி—உலகத்திலுள்ள எல்லாப் பொருள்களையும் படைத்துக் காத்துத் துடைக்கும்வகையாய் நாநாபேதம்பெற்ற தமது திருவருளாகிய சத்தி உமையம்மையாக வாமபாகத்திவிரக்கக்கொண்டு வீற்றிருந்த மூர்த்தி. (சிவராச. ௩௧. பக்.)

உமேசன்—சிவன். [உமேசு: உமீ-சிவன். ஸு-தலைவன்.]

உமை—1. அமைதி. 2. காரகத்தி. 3. கீர்த்தி.

4. தூர்க்கை. 5. பிரகாசம். 6. மஞ்சள். 7. மனோன் மனியிலாயிரத்திலொருசூ-நற்றிற்றேன்றி உருத்திரருக்காகியசத்தி. (சி. சி. உ: எரு. மறை.) 8. உமையம்மை. (உ-ம்.) “உண்ணமுலையுமைமைந்தாசரணம்” (கந்தரந். உ.)

உமைகாந்தி—கங்காந்தி. [உமாதேவியுடையகையினின்று வந்ததென்றபடி.]

உமைகோணம்—நாற்பத்துமன்றென்னுமெண்ணைக்கருதும் ஒருகுறிப்புமொழி. (உ-ம்.) “இருசீரகம்” பார். [சத்திசக்கரத்துள் நாற்பத்துமன்றும் முக்கோணம் என்னும் ஞாயம் பற்றி வந்த குறிப்பு.]

உமைந்தல்—நிரம்புதல்.

உமைமகன்—1. முருகன். (உ-ம்.) “வேலையந்தலைவன்காலே-யொண்பகலாடிதாட்டவுமைமகனங்கணுற்றான்” (கந்தபு. திருவவ. கக.) 2. விராயகன். 3. வீரபத்திரன். (கு. நிகண்ட. ௧:உஉ.)

உமையவள்—பார்ப்பதி. (உ-ம்.) “கொடியிடுறெல்கிய துசப்புடையுமையவள் குறிப்பாலே” (கந்தபு. தவங்காண். அ.)

உமையாள்—1. சர்வக்காரம். [இதுனைச்சுவக்காரம் எனவுழங்குவர்.] 2. பார்ப்பதி. (உ-ம்.) “இன்னமுமையானேன்றிமொங்கே” (கந்தபு. திருநகர்ப். அசு.) 3. மயிலிறகு. [உமாதேவியின் நிறமுடைமையின்.]

உய்—உய்யென்னெவலும், தெரிநிலைவினைப்பகுதியும், வினைத்தொகையும்” (உ-ம்.) “உய்வகையிலாதபாவி” (திருவிளை. மாபாத. ௩௪.)

உய்க்கை—உய்த்தல்.

உய்க்கியால்—உண்டாகுந்தடி.

உய்கை—விக்கிரங்களினின்று நீங்குகை. (உ-ம்.) “உய்கைபொருளாவொருவர்க்கு மோருதவி-செய்கையிலினேல்” (கந்தபு. காம. சஎ.) உயிஞ்சநன்—உயந்தனன். (உ-ம்.) “உய்ஞ்சனனினியெனவோத” (கந்தபு. மார்க். ௨௦௨.) [இவ்வினைமுற்றில் நகர தகரங்களுக்குப்போலியாக ஒருசு சகரங்கள் வந்தன.]

உயித்தூர்—செலுத்துதலைச்செய்ய. (உ-ம்.) “கைய-கொடுங்கோற் கோவலர்பின்னினுய்த்தர” (முல்லைப். கரு.)

உயித்தல்—1. அடைவித்தல். (உ-ம்.) “வளைமுதல்வோட்டோர்க்குய்த்து” (தணிகைப். நாட. உஅ.) 2. அனுப்புதல். (உ-ம்.) “பாவகஞ்செய்துநீட்டிப்பட்டிமையோலையுய்ப்பான்” (திருவிளை. மெய்க்கா. கக.) 3. அதுபவித்தல். (உ-ம்.) “காதல்காதலரியாமையுய்க்கிற்பின்” (வன். சச௦.) “வனையதேவியர் மகிழ்வாலுய்த்துநல்கிட” (கந்தபு. புதல்வரைப்பெறு. கஎ.) 4. அறிவித்தல். (உ-ம்.) “செவ்வழியாழிநூறுந்தீன்த்

சொலாட்குற்றதெல்லா-மல்வழியரசர்க்குய்த்தா
ர்” (சிந்தா. பதுமை. உசஉ.) 5. ஆணைசெலுத்
தல். (உ-ம்.) “கடன்றால் - முழுதுமுய்த்திடு
மகவருளென” (பாரத. சம்பவ. ௧0.) 6. குறிப்பி
த்தல். (உ-ம்.) “உள்ளமெய்த்தன்மைமுன்னே
யுண்மையுந்தோன்றவுய்ப்பார்” (பொரியு. தடு
த்தா. ௧௧௬. 7. செய்தல். “உய்த்திடுஞ்செய்தி
கெட்டே” (சி. சி. உ. ௧௮.) 8. (இலக்கணம்)
செய்யுளில்லாதசொல்லை வருவித்துரைத்த
ல். (தண்டி. உச.) 9. செலுத்துதல். (உ-ம்.)
“கொலையுடைநெடுங் கூர்வாளி கோடிசோடிக
ணின் றுய்ப்ப” (கந்தபு. சிங்கமுகா. ௧௧௨.) “உய்
த்திடுதேரினோடும்” (இரகு. மீட. ௫0.) 10.
தாங்கிக்கொண்டபோதல். (உ-ம்.) “சுவர்தாங்
கேட்ட-மறைபிறர்க்குய்த்துரைக்கலான்” (வன்.
கௌ. ௧௧.) 11. நடத்துதல். (உ-ம்.) “உய்த்திடு
மிச்சைசெய்தி” (சி. சி. க. ௬௨.) 12. முத்திய
டைவித்தல். (உ-ம்.) “உய்த்தவியோமருபர்”
(சதாசிவ. உச.)

உய்த்தல்லிப்பொருண்மை— (அலங்காரம்.)
வைதரூபநெறியில்வரும் பத்துக்குணங்களுள்
ஒன்று; கவிஞன் தன்னை கருதப்பட்ட பொரு
ளைவிளங்க விரிக்குஞ் சொல்லையுடையதாய்ப்பி
றிதுமொழிகுட்டியுரைக்கும் பெற்றியின் தி வர
த்தொடர்பது. (உ-ம்.) “கருதியபொருளைத்தெ
ரிவுறவிரித்தம்-குரிய சொல்லுடைய துய்த்தலி
ல்பொருண்மை” (தண்டி. பொது. உச.)

உய்த்தன்று—கொடுத்தது. (புறப்பொ.)

உய்த்துக்கொண்ணெய்தல்—(தொல்காப்
பியப்படி) முப்பத்திரண்டு உத்திகளுள் ஒன்று;
அஃது: ஒரு பொருள் சொல்லியங்கால் அதன்
கண்ணே மற்றொரு பொருளினையுங்கொணர்ந்
துகொண்டறியுமாறு தோன்றச்செய்தல். (தொ
ல். பொருள். ௧௬௬.)

உய்த்துணர்தல்—ஆராய்ந்தறிதல். (உ-ம்.)
“உய்த்துணர்ந்தவருரைத்த நீதிமேல்” (ஞா.
சிய. ௧௭.)

உய்த்துணரவைப்பு—முப்பத்திரண்டு உத்
திகளில் ஒன்று; அது: சில குத்திரவீதிகளைக்
கொண்டு ஆராய்ந்து பொருளுணர வைத்தல்.
(நன். பொதுப்பா. ௧௪.)

உய்தக்கோ—பிழைக்கும்வகையோர். (உ-ம்.)
“எவ்வினைஞரேனு-முய்தக்கோராதல் செய்கை
யுன்னருள்வியோட்டன்ரே” (கிருவின. மா
பாத. ௧௬.)

உய்தடி—உண்டாருந்தடி.

உய்தல்—1. ஈடேறுதல். (உ-ம்.) “யாங்க-ளு
ய்ந்தேபிறவிப்பயன்பெற்றனமோங்க” (கந்தபு.
தெய்வ. ௧௮.) 2. உயிருடையதாய்க் கிளருதல்.

3. சேவித்தல், பிழைத்தல். (உ-ம்.) “வறுங்கடும
புய்தல் வேண்டி-னின்னேசென்மதி” (புறநா.
௧௮௬.) 4. தாழ்தல். 5. விக்கிரகங்களினின்று
நீங்குதல். (உ-ம்.) “ஐயாவதற்குமரும்பிணியொ
ன்றெய்தியக்கா-லுய்யானே” (கந்தபு. மார்க்க.
௧௮.)

உய்தி — 1. ஈடேறுமவழி. (உ-ம்.) “இதன்
கண்ணைவந்துமுய்தியறியார்” (தணிகை. அச
த். ௨௧0.) 2. உயர்வாழ்தல். 3. விக்கிரகங்களி
னின்று நீங்குதல். (உ-ம்.) “கொன்றோர்க்குய்
தியில்லென-வறம்பாடிற்றே” (புறநா. ௧௪.)

உய்ப்பு—உய்த்தல்.

உய்யம்மணல்—கருமணல்.

உய்யம்மா—செலுத்துதற்கு. (உ-ம்.) “நன
ந்தலைத்தே எத்து நன்கலனுய்யம்மா” (மதுரை.
௧௨௨.)

உய்யக்கொண்டான் — 1. வருமைமுல்லை.
2. கொய்யாமரம்.

உய்யல் — 1. ஏறுதல், கேட்டல். (உ-ம்.)
“அயற்செவிக்குய்யலாவண்ணமுள்ளத் தடக்கி
னான்” (கிருவின. மாபாத. ௬.) 2. சேவித்தல்.
(உ-ம்.) “ஒடியமுய்யலாகா” (கந்தபு. குரபன்.
௪௪.)

உய்யலிழைல்லை—கந்தபு. (உ-ம்.) “உய்யலி
ன்முல்லைவழங்கியுய்யல்பால்” (இரகு. ௧௮0.)
[உய்யலின் என்னும் விசேடணத்தால் முல்லை
க்கொடியைக் கருதிவர் என்பது போந்தது.]

உய்யாநகம்—உய்யநகம். [உ. ௮. ௮௧.]

உய்யாநம்— 1. அரசர்விரையாடுங்காவ
உய்யாநனம்— 1. ந்சோலை, சிங்கார வகம்.
(உ-ம்.) “உய்யநகத்தினுறுதுணைமகிழ்ச்சியும்”
(சிலப். ஊளா. ௧௨௭.) 2. பூந்தோட்டம் (உ-ம்.)
“அளிமலரோடையு மலங்குய்யாநமும்” (தண்
கை. நகர்ப. ௧௫.)

உய்யவது—உய்யத்தக்கவழி. (உ-ம்.) “உய்வ
துவேதிலை” (கந்தபு. மாயையு. ௧௪.)

உய்யவனவு — 1. ஈடேற்றம். 2. சேவகம். 3
தழைவு. 4. வாழ்வு.

உய்யிடம் — உயிர்கொண்டுபிழைப்பதோர்
டம். (உ-ம்.) “உய்யிடமறியேமாகி” (குறிஞ்சிப்
பா. ௧௬௬.)

உய்யித்தல்—உய்யச்செய்தல். (உ-ம்.) “உன்
னை-யுய்யிப்பனேல்” (வைராக. சத. தோத்திர.
௪௪.)

உய்யு—1. உயிர்சேவித்தல். (உ-ம்.) “எரியா
ற்சுடப்பனுமுய்யுண்டாம்” (வன். அக௬.) 2.
விக்கிரகங்களினின்று நீங்கும் வாயில். (உ-ம்.)
“எந்நன்திகொன்றார்க்குமுய்யுண்டாம்” (வன்.
௧௬0.)

உய்வை—காடு. (ஆ, நிகண், ச.)

உயக்கம்—1. உபத்திரவம், 2. துக்கம், 3. வருத்தம். (உ-ம்.) “உயக்கமோப்புக்காந்தருவத் தையெய்து” (தணிகை. அகத். உகச.) 4. வாட்டம்.

உயக்கல்—உயக்குதல்.

உயக்குதல்—வருத்தல்.

உயக்குநரகு—பாழ்நரகு.

உயக்கொள்ளல்—சுடேறச்செய்தல். (உ-ம்.) “பின்னறையக் கொள்ளவலா ரென்பிழைகடர்ந்தே” (வைராக்க. சதக, தோத்திர, எ.)

உயங்கல்—உயக்குதல்.

உயங்குதல்—1. மந்தளர்தல். 2. வருத்தல். (உ-ம்.) “உயங்கினுறென்றருங்குசாதிர” (கலி. கசக.) 3. வாடுதல், சோர்தல். (உ-ம்.) “வாளி யேறுண்டதோர் மயிலின்வீழ்ந்துயங்கினுண்மயங்கினு” (திருவிளை, வன்னியுட். கக.)

உயந்தி—வெள்ளைப்பாஷாணம்.

உயரி—1. உயரென்னேவலும், தெரிநிலை விளைப்புகுதியும், விளைத்தொகையும். 2. குன் றிச்செடி. 3. வருத்தம்.

உயர்துலத்தோர்—மேற்குலத்தவர்.

உயர்துலம்—மேற்குலம். (உ-ம்.) “உருவுமு யர்குலமுமெல்லாம்” (நல்வழி. உக.)

உயர்ச்சி—1. அடியிலிருந்து மேனோக்கி எழும்புதல் அளவு. 2. அடியிலிருந்து மேனோக்கி எழும் நிலை. (உ-ம்.) “அத்தபதி தனகுறிப்பால மைத்தபெருமண்டபத்தினளவுநீளம் - வித்தர மோடியர்ச்சியெனும் வனப்பினைத்துங்கண்டோ ர்கள்வியந்துகூற” (பாரத. இராச. அ.) 3. மே ல். 4. மேன்மை.

உயர்ச்சிறப்பு—மோட்சவீடு. (தர்க்கபா. க. பக்.)

உயர்ச்சொல்—மேன்மைப்படுத்திச்சொல்லு குஞ்சால். (தொல். சேனா. உஎ.)

உயர்த்தல்—1. அதிகப்படுத்துதல். (உ-ம்.) “விலையையுயர்த்தினு” (வழக்.) 2. இசையெ ழுப்பதல். 3. உருவஞ்சித்திரித்தகொடியை மே லாக எழுப்பதல். (உ-ம்.) “வலனுயர்த்தவண்ண ணலுஞ்சேல்” (ரைட. பாயிர.) 4. குவித்தல். (உ-ம்.) “உள்ளமின்னுலங்கெல்லாந்தடங்க ரையின்வரையேபோலுயர்த்தலுற்றான்” (கந்த பு. தேவரையே. எ.) 5. மேலுக்கெடுத்தல். 6. மேன்மைப்படுத்துதல். 7. மேனிலைக்குக்கொ ணர்தல்.

உயர்த்தி—உயர்ச்சி. (உ-ம்.) “அநகவுயர்த்தி கடாழ்த்தியிறையென” (நல். பாரத. கிருட் டிணர்ச். அக.)

உயர்த்து—உயர்த்தென்னேவலும், தெரிநிலைவிளைப்புகுதியும், விளைத்தொகையும்.

உயர்த்துகை—உயர்த்துதல். (உ-ம்.) “உனை த்தனையெயொக்க வித்தனையாளி னுயர்த்துகையே” (திருநாற். அடு.)

உயர்த்துதல்—உயர்த்தல்.

உயர்தல்—1. அதிகப்படல். (உ-ம்.) “மாற் றுயர்ந்தபொன்” 2. இறுமாப்படைதல். 3. நிமி ர்தல். 4. மேலிடத்திற்குப்போதல். (உ-ம்.) “வட புவிதாழ்ந்துதென்பாலுயர்தலும்” (கந்தபு. பா யிர. கக.) 5. மேன்மையுதல். 6. வளர்தல்.

உயர்த்தனை—1. உயர்ந்தசாதி. 2. மக்கள், தேவர், நரசர் என்னும் முப்பாலாருள் ஒருவர் பெயராயாவது அவர் தொழிலையுணர்ந்தும் வி னையாயாவது வருஞ்சொல். (நன். பெயர். ச.)

உயர்த்தனைச்சொல்—உயர்த்தினையில்வருஞ் சொல். (தொல். சேனா. உ.)

உயர்த்திநம்—1. சுபநாள். 2. கிருவிழா.

உயர்த்துதுளச்சி—பவளப்புந்துப்பாஷாணம்.

உயர்த்தவர்—உயர்ந்தோர்.

உயர்த்தவன்—காமன். (உ-ம்.) “உயர்ந்தவ ன்விழவிலுள்ள விநலினையவரோடு வினையாவோ ன்மன்னோ” (கலி. கூ. 0.)

உயர்த்தோர்—1. அறிஞர். (உ-ம்.) “உயர் ந்தோர்புகல்வாசகாதிகள்கற்றும்” (பாரத. கீசக. கக.) 2. உயர்குலத்தோர். 3. தேவர். 4. நெ டியவர். (உ-ம்.) “உயர்ந்தவர்குறளானோர்” (கந்த பு. மார்க். கச.) 5. பார்ப்பார். 6. முநிவர். உயர்நிலத்தோர்—தேவர்.

உயர்நிலம்—1. உபரிசை. 2. தேவலோகம். 3. மேடு.

உயர்நிலை—1. தெய்வத்தன்மை. (உ-ம்.)

“அணலுஞ்சாலுயர்நிலைதழீஇ” (திருமுருகாற். உஅக.) 2. தேவலோகம். (பிங்கல. க.) 3. மே லாக நிற்குந்தன்மை. (உ-ம்.) “உயர்நிலை—வான் றேயுமடத்து” (பெரும்பா. ககஉ.)

உயர்நிலையோர்—தேவர். (பிங்கல. கஎஎ.)

உயர்ப்பு—1. அதிகப்பாடு. 2. நிமிர்ச்சி. 3. வளர்ச்சி.

உயர்ப்பு—உயர்வு. (உ-ம்.) “இந்தமகிற்குட லுயர்ப்பு” (சேதுபு. நாட்டு. கூ.)

உயர்வித்தல்—1. அதிகப்படுத்துதல். 2. உய ர்த்துதல். 3. எடுப்பித்தல்.

உயர்விழவுப்புக்கழ்ச்சியுலமை—ஒரலங்கா ரம்.

உயர்வு—1. அதிகப்படல். 2. உயரம். (உ-ம்.) “உயர்வுகலந் திண்மையருமையிந்நாண் திண்மை வரனென் னுரைக்குதல்” (கண். எசக.) 3. மே

ன்மை. (உ-ம்.) “சேருமைத்தினுமுயர்வினுத் தேசினுஞ்சிறந்து” (பாரத. குருகுல. ௨௦.)

உயர்வுச் சிறப்பு—உயர்ச்சியைச் சிறப்பித்தல். உயர்வுச் சிறப்பும்மை—உயர்ச்சியைச் சிறப்பிக்கும் உம்மையிடைச்சொல்; அது: குறவருமருளுங்குன்மமென்பகிறப்போல.

உயர்வுநீதிச் சியன்—ஓரல்வங்காரம்; அஃது: ஒருபொருளானது தன் சொல்லாற்சொல்லப்படாமற் கேட்போரை மகிழ்விப்பதும் இஃதஃதன்றெனத்தெரிந்தும் தன்னிச்சையால் அஃதாமெனக்கொள்ளப்படுவதுமாம்.

உயரம்—1. அழியிலிருந்து மேலேக்கி எழுந்த அளவு. (உ-ம்.) “முப்பதுகோடிமேலிரண்டிலக்கமொழிந்த முன்னெல்லையினுயரம்” (தணிகை. அகத். சசக.) 2. மிகுதி. 3. மேல்.

உயராடு—வெள்ளாடு. (உ-ம்.) “உயராட்டுப்பாற்-றொகையளவைத்தெரிமுதிபால் வாள்மெல்லாஞ்சுடரில்வடி” (தைவ. தைவடி. ௧௨.)

உயர் — 1. உயரமானது. 2. எடுத்தெனப்பொருள்படும் ஒரு வினையெச்சம். (உ-ம்.) “விசையெல்லகொடியுயரி” (முல்லைப்பா. ௧௧.)

உயர்ய—உயர்ந்த. (உ-ம்.) “ஏற்றுவலனுயரியவெரியுறவிர்சடை” (புறநா. ௫௬.)

உயருந் கோதகம்—மொந்தன்வாழைக்கிழங்குச்சாறு. (உ-ம்.) “கந்ரியாகுமரியமிர்தஞ்சுவச்சம்மொவொருகடமுயருந் கோதகம்” (தைவ. தைவடி. ௩௫.)

உயல் — 1. உய்தல். [யகரந்தொக்கது.] 2. உயர்வாழ்தல். (உ-ம்.) “உயலாகாஜுத்திறத்தவென்றார்” (நீதிநெறிவினக். ௫௦.) 3. செய்யாதொழித்தல். (உ-ம்.) “உயற்பாலதோரும்பழி” (வன். ௪௦.)

உயவர்—வருந்தினவர்.

உயவல்—1. ஆலோசனைசெய்தல். (உ-ம்.) “உன்றகுதமியேமொடியவாமல்” (பாரத. புடயா. ௧௨௬.) 2. நினைத்தல். 3. வருத்தம். (உ-ம்.) “ஓம்பியுடுத்தவயவற்பாண” (புறநா. ௬௬.)

உயவு—1. சேவிக்கச்செய்யுமுருந்து. (உ-ம்.) “உய்வாவரு நோய்க்குயவாகுமைய-ஹநீஇயாளித்தவியமா” (கலி. துன்பம். 3. நினைப்பு. 4. வருத்தம். (உ-ம்.) “உள்ளுதொறுடையுநின்னுயவுநோய்க்குயிர்ப்பாதி” (கலி. ௩௫.)

உயவுத்தல்—வருத்தல். (உ-ம்.) “அடுகளிறுயவுங்கொழிகொள்பாசறை” (புறநா. ௬௬.)

உயவை — 1. உயவைக்கொடி, காக்கணங்கொடி. (உ-ம்.) “மாறுகொளவொழுதினவூரீருபவை” (மலைபடு. ௧௬௬.) 2. காடாறு. (பிங்கல. ௧௨௦௧.) 3. துன்பம். 4. முகில்.

உயர—1. உயங்கல். (உ-ம்.) “ஆவியெல்லா-

முயாவற்று” (காஞ்சிபு. திருவேக. ௨.) 2. வினா. (மணிமே.)

உயாவல்—உசாவல்.

உயர்—1. இச்சரீரத்துக்கு அந்நியமாய் இச்சரீரத்திலே பொருந்திநின்ற இச்சாளுநக் கிரியைகையுடையதாய் இன்பதுன்பப் பலங்களைப்பொருந்திநிற்கும் வஸ்து. (உ-ம்.) “உயிரெனப்படுவதிந்தவுடலின்வேறுதாயுற்றுச்செயிருறுமிச்சாளுநச் செய்திகளுடையதாகிப்பயில்வறுமின்பதுன்பப்பலங்களுதகரும்” (சி. சி. ௬; ௨.) 2. இலாமிச்சை. 3. உதயலக்கிரம். (உ-ம்.) “புதியுதயலவுயிர்க்கிருபாலினும்” (விதாந. சாதக. ௧௧.) 4. உயிர்போல அருமையானவன். (உ-ம்.) “நன்றெனுயிர்போகநானிருப்பதேயிங்நன்” (கந்தபு. அசுரர்யா. ௧௧௦.) (இலக்கணம்.) உயிரெழுத்து. (உ-ம்.) “உயிருமுடம்புமாறுப்பது” (நன். ௫௬.) 5. உயிரென்னேவலும், தெரிநிலைவினைப்பகுதியும், வினைத்தொகையும். (உ-ம்.) “உயிர்கான்முன்வளியுளர்கிளர் வலிவளிரெய்த” (திருவிளா. நாகமெய். ௬.) 6. ஓசை. (உ-ம்.) “வன்னுயிர்ச்சேறியாழ்” (புறநா. ௧௬௮.) 7. காற்று. (உ-ம்.) “நீலநீர்நெருப்புயிரின் விசம்புநீலாப்பகலோன்-புலனாயமைந்தனோடென்வகையாய்ப்புணர்ந்துநின்றான்” (திருவாச. திருத்தோணைக்க. ௫.) 8. சீவன். 9. சுவாசம். (உ-ம்.) “அழுவின்பொறியாருயிரெய்வம்பணி” (வாண. ௨௧௬.) 10. நீரைத்துணைக்காரணமாகக்கொண்ட உயிர்வஸ்துக்களாகிய மரம், புல் முதலியன. 11. பிரணவாயு. (உ-ம்.) “வைகரியினுதாநன்-பந்தமுறுமுயிரெனந் துவந்தமொழி” (சிவப்பிர. ௨: ௨௦.)

உயிரீக்கடை—உடம்பு.

உயிரீக்கணம் — 1. இயமாநகணம். 2. உயிரெழுத்துக்களின் கூட்டம்.

உயிரீக்கருணைச் சம்—இச்சாசத்தி.

உயிரீக்குதல்—உயிர்த்தல்.

உயிரீக்குயிரீ—சிவன். (உ-ம்.) “உரைத்தவிய்பாகபேத முயிர்க்குயிருணர்ந்தார் தம்மை-யருத்தினர்” (சிவநா. பல்லிசிப்ட. ௨௨.)

உயிரீக்கொலை—சீவவதை.

உயிரீக்குத்தல்—கொல்லல். (உ-ம்.) “வானவரையெல்லாந்-தின்றுயிர்குடித்து” (கந்தபு. சூரப. வதை. ௪௫௫.)

உயிரீக்காளன்—உயிர்வாங்குதல்.

உயிரீக்குது—குதாலிலொருவகை; அஃது: ஆடு, கோழி முதலியவைகளைப் போருக்குப் பொருத்தியாடுதல். (மிரு-ச. ௨௨௮.)

உயிரீத்தல்—1. உயிர்தாங்கியிருத்தல், உயிரடைதல். (உ-ம்.) “உயிர்ப்பதுன்பணியினுலே”

(சிந்தா, கநக, சுஅ.) 2. உள்ளோநின்று வெளிவரச் செய்தல். (உ-ம்.) “பணிலங்களுயிர்த்தவொண்முத்தும்” (நைட, நாட்டு, அ.) 3. பெருமூச்செறிதல். (உ-ம்.) “உரைதமொருவயிர்த்து” (பாரத, பதினாறு, களா.) 4. மகப்பெறுதல். (உ-ம்.) “பிவிவரையுயிர்த்தவுருவோடாயிர்த்தங்கண்” (நைட, நாட், க.) 5. மூச்செறிதல். (உ-ம்.) “உன்னொடுமதே யுயிராவரைக்கின்றான்” (கந்தபு, காமத, களா.) 6. மோத்தல். (உ-ம்.) “கண்ணகேட்டிண்ணியிர்த்து” (வள்ள, ககரக) 7. விடுதல். 8. வீசுதல். (உ-ம்.) “கொங்குயிர்த்தபூந்தத்தலாய்” (நைட, நாட்டு, டி.)

உயிர்த்த நவாய்—பிராணவத்தை.

உயிர்த்தாநம் — 1. உதயலக்கிநம், செந்மத்
தாநம். 2. உயிர்நிலை.

உயிர்த்துணை—1. ஆபத்திலுதவுவோன். 2. கடவுள். 3. கணவன். 4. பிராணசிகேகன் (உ-ம்). “ஆருயிர்த்துணையாய் வந்தமாமரகத வடிவோன்” (பாரத. இராச. அஉ.) 5. மலைவி. உயிர்த்துணைவன்—1. உயிர்த்தோழன். 2. கணவன்.

உயிர்த்துணைவி — 1. உயிர்த்தோழி. 2. மணவி.

உயிர்த்தேவ்வாய்—1. சமயகாலம். 2. பிராணனையழிக்தங்காலம்.

உயிரித்தொடரீகத்தறியலுதரம்- பிறவெழு
த்துத்தொடரீகத்தறியலுதரம் உயிரெழுத்துத்தொட
ரீகத்துவருங் குறியிலுதரம். (நன். கச.)
உயிரித்தொடரீகம்-பிராணகிரேகன்.

உயிரிக்குறும்—பாங்கி.

உயிர்நாமநந்தி—மிருதசஞ்சீவி.

உயிர்தலை — 1. உட்கருத்தி. 2. உடம்பு. (உ-ம்) “கள்ளவார்க்குத்தள்ளுமுயிர்தலை” (வள். உக0.) 3. உடலில் உயிர்திற்தும் விசேடதானம். (உ-ம்) “நீதினதுயிர்தலைகூறாயெனக்கெழுமனம்” (பாரத. பதினெட்டுக்கா.)

உயிர்நிலையகம்--உயிர்நிலை.

உயிர்ப்பழி — 1. உயிர்க்கொலைசெய்த குற்றம். 2. பிரமகத்தி.

உயிர்ப்பு—கவாசமுடையன.

உயிர்ப்பனவு—1. உயிரின் தன்மை. 2. செ
ழிப்பு. 3. பச்செனவு.

உயிர்ப்பித்தல்—பிழைப்பித்தல்.

உயிர்ப்பிராணி—சீவனுள்ளது.

உயிர்ப்பு—1. இளைப்பாறுதல். (உ-ம்.) “நி
ன்னுயவுநோய்க்குயிர்ப்பாகி” (கலி.ந.கு.) 2. உ
யிரடைகை. 3. காற்று. (உ-ம்.) “ஒல்லெனவீழ்
வுறுமுயிர்ப்பின்காவலன்” (கந்தபு.,திருவவ.சு.)
4. சுகந்தம். (உ-ம்.) “உயிர்க்குமெல்லுயிர்ப்பெ

திரோடி” (பாரத. குருகுல. கக.) 5. சுவாசம்.
(உ-ம்.) “மண்டலம்பயிலுரகர்பேருயிர்ப்பிணன்
மயங்கி” (பாரத. குருகுல. க.)

உயிர்ப்புவிங்கல்—நெட்டுயிர்ப்பு.

உயிர்ப்புனல்—இரத்தம். (உ-ம்.) “புண்ணி
டைப் பொழியுயிர்ப்புனல் பொலிந்துவரவும்”
(இராமா. வீராதன், சச.)

உயிர் போதல்—இறத்தல்.

உயிர்மருத்து—1. மிருதசஞ்சீவி. 2. சோறு.
(மணிமே.)

உயிர்மாய்த்தல் — 1. கொலைசெய்தல். 2. தற்கொலை.

உயிர்மெய்—மெய்யும் உயிருங் கூடிப்பிறந்ததாய் ஒற்றெருவி முன்னும் உயிரோலி பின்னுமுடையதாய் உயிர்ப்புத்திரையோம்புத்திரையாய் வருமெழுத்து. (உம்.) “புள்ளிவிட்டவ்வொருமுன்னுருவாகியும்-ஏனையுயிரோருளு திரிந்து உயிரளவாய்தன்வடிவொழித்திருவயிற் - பெயரோருமொன்றுமுன்னவ்ருயிர்மெய்” (நன்சிகை).

உயிர்வாழ்தல்—உயிரோடுகூடிவாழ்தல்.

உயிரிவிடுதல்—இறத்தல். (உ-ம்.) “மட்டிவ
ன்வா ரானென் றுயிரிவிடுவான் வனககனல் வளர்
த்து” (நாநவா. சித்தன். உச.)

உயிர்வேதநை—உயிருக்கு இடர்விழைத்தற்
காரணம்; அக்காரணங்கள்: அநல், சீதம், அசுரி,
புநல், வாநம், ஆயுதம், நஞ்சு, மருந்து, பசி, தா
கம், பனி, முநிவருமை என்பன. (சூ. நிகண்.
கட: ககட.)

உயிரவை-உயிரோடுங்கூடியவருக்கும். (உ-ம்.)
 “உயிரவையொடுங்கி” (தி. தி. க. கூட, சிவஞான).
 உயிரளபு - தன்மாத் திரையின் மிக்கொலிக்
 குமநெடுயிரா. (உ-ம்.) “உயிரளபெழுமுன்று”
 (நன். எழு. சக.).

உயிரளபெடை—உயிரளபு.

உயிரிலுள்ளதீ—உயிர்முதலியினென்று.
உயிருண்ணல்—உயிரைக்கொள்ளல், உயி
ரைக்கொல்லல். (உ-ம்.) “தாலாநாயுயிருண்ண”
(சி. சி. பர. உலோகா. மறு. க.)

உயிநாயகி — சிவன். (உ-ம்) “உயிர்க்குண்

உயிரோழித்து — உயிர் போலத் தனித்தியங்
கும் ஆற்றலுடைய அகரமுதல் ஞாகாரம் இது
திரியாள் பண்ணிரெழுத்துக்கள்.

உயிரோழித்தல்—கொல்லல்.

உயிரோளித்தல்— உயிர்போனதுபோற் காட்டல்.

உயிரோம்பல்—உயிர்காத்தல்.

உயிறு—இலாமிச்சம்புல்.
உயுத்தம்—யுத்தம், (உ-ம்.) “தானவருயுத்தம்” (பாரத. பதினெட்ட. சுஅ.)
உரக்கம்—வசத்திலிருப்பு.

உரககேதன்—துரியோதனன். (உ-ம்.) “வந்தெதனானுரககேதன்” (பாரத. ஐந்தாம். க௦.)
உரககேது—துரியோதனன். (உ-ம்.) “மறனுடையுரககேதுவன் சமரழிந்தவாறும்” (பாரத. நிரையீ. ககசு.) [உரகம்—பாம்பு. கேது—கொடியுடையவன்.]

உரகடல்—பெருங்கடல்.

உரகதம்—பாம்பு. (உ-ம்.) “உரகதவாரந்தோற்றுதுயர்மறைப்பரிமேல்வந்தார்” (திருவிளை. நாப்பரி. அரு.)

உரகதுவசன்—உரககேது. (உ-ம்.) “சொல்லவாவுரகதுவச” (பாரத. கிருட்டி. ககஉ.)

உரகபந்தம்—உரகபந்தம்.

உரகபந்தம்—சித்திரகவிகளுக்குள் ஒன்று; அது: நாகபந்தம்.

உரகம்—1. நாகமல்லிகை. 2. பாம்பு. (உ-ம்) “வாளெயிறுரகமே” (பாரத. ஆறாம். க.) [மாற்பாந்தெவ்வதாவலிளிப்பெயர்ந்து.] 3. மல்லிகை.

உரகமல்லி—நாகமல்லிகை.

உரகரி—1. சமணர். 2. நாகர். (உ-ம்.) “மண்டலம்பயிலுரகர்பேருயிர்ப்பிணம்மயங்கி” (பாரத. குருகுல. ந.) 3. படமும் வாலுமுடையாய் மனிதவடிவுந்தெய்வப்பிறப்புமான ஒருவகைச் சர்ப்பசாதியார். (சுர்மபு. திருக்கல். குஉ. உரை.) [உர-மாற்பு. கம்—போதல். மாற்பிணலே நகர்த்து செல்வோர் என்றபடி.]

உரகவல்லி—வெற்றிலைக்கொடி.

உரகன்—1. ஆகிசேடன். (உ-ம்.) “மிதித்திரகன்பணையணிகள்” (பாரத. பன்னிர. சுஅ.) 2. பாம்பு. (உ-ம்.) “உரகன்வாய்க்கிண்டமர்தவன் போல” (கல்லா. சக.)

உரகாசநன்—1. கருடப்பறவை, [உரமா 10ந்: உரம - பாம்பு. ஸூரம - உணவு.]

2. விட்டுணு. [உரமாவாந.]

உரகாதிபன்—ஆகிசேடன். [உரமாயிப: உரம - பாம்பு. சுயிப - தலைவன்.]

உரகாரி—1. கருடன். 2. மயிப்பறவை [உரமாரி: உரம - பாம்பு. சுயிப-பகை.]

உரகேந்திரன்—1. ஆகிசேடன். 2. வாசுகி. [உரமொரு: உரம - பாம்பு. உரு - கிரேட்டன்.]

உரங்கம்— } பாம்பு. (உ-ம்.) “உரங்க உரங்கம்— } விவங்கொடியுயர்த்தனாவன்” (பாரத. பதினெண்: ககரு.) [உரமம்: உரம - மாற்பு. மம் - போதல்.]

உரங்குத்தல்—பலமுறச்செய்தல்.
உரங்கொள்ளல்—1. கடிநமுறல். 2. பலங்கொள்ளல். (உ-ம்) “காய்ச்சலுரங்கொண்டொய்கின்றது” (வழக்.)

உரங்கொள்ளுதல்—1. கெட்டியாதல். 2. பலமாதல்.

உரசல்—1. உரிஞ்சல். 2. தேய்த்தல்.

உரசன்—நெஞ்சரப்புள்ளவன்.

உரசி—நெஞ்சம்.

உரசிசம்—முலை. [உரவியி: உரவியி. மாற்பில். ஜா-முளைத்தது.]

உரசிருகம்—முலை. [உரவியிராக: உரவியி-மாற்பில். ராக-தோன்றினது.]

உரசு—1. மாற்பு. 2. மேன்மை. [உரவியி.]

உரசுதல்—உரிஞ்சுதல்.

உரஞ்சுதல்—1. துடைத்தல். 2. தேய்த்தல்.

உரண்டம்— } காகம்.

உரண்ம—1. ஆட்டுக்கடா. 2. முகில். [உரண்.]

உரத்தல்—1. பெலத்தல். 2. வலியுறல், கடிநமாதல். (உ-ம்.) “தருமுரத்துத்தரிக்குமுந்ததரணிதானே” (சிவப்பிர. உ: உஎ.)

உரத்திதம்—விருத்தி.

உரத்திதன்—விருத்தியானவன்.

உரந்தை—துன்பம்.

உரப்பம்—பெருங்காயம்.

உரப்பல்—உரப்புதல்.

உரப்பித்தல்—பெலமுறச்செய்தல்.

உரப்பிரம்—செம்மறிக்கடா. [உரஹம்.]

உரப்பு—1. அடங்கை. 2. உரப்பென்னே வலும், தெரிநிலைவினைப்பகுதியும், வினைத்தொகையும். 3. தின்மை. 4. பேரொலி. (உ-ம்.) “வெற்பி-னுரங்கழிதரவே நீங்காவுரப்பினிலீழ்வதேபோல” (கந்தபு. காவிரிநீ. சச.)

உரப்புதல்—1. உரத்தொலித்தல். (உ-ம்.) “உரவுரு முரற்றிற்றென்ன வொலிமுரசுரப்பினுளு” (தணிகை. வள். ந.அ.) 2. பெருஞ்சத்தமிட்டதட்டல். (உ-ம்.) “வீரத்தஞ்சும்செய்யப் பாரா-வுரப்பி” (கந்தபு. குரவதை. கசுரு.)

உரம்—1. உள்ளமிகுதி. 2. ஊக்கம். 3. ஞாநம். 4. தின்னியவறிவு. (உ-ம்.) “உரமொருவ

ற்குள்ளவெறுக்கை” (வன். சு-00.) 5. மதிஸ். (பிங்கல். சு-உஅ.) 6. மார்பு. (உ-ம்.) “உரங்களுந் தோளும்” (பாரத. நிவாத. சு-0.) 7. வயிரம். 8. வலி. (உ-ம்.) “உரத்தினாலொருவீரருமொப்பி லாவரவோன்” (பாரத. புப்ப. கூச.) 9. வேகம்.

உரம்புதல்—விசையொடுபுகுதல். (உ-ம்.) “உட்கவைத்தாண்டிலுரம்புகுந் துழக்கும்” (கல் லா. இக்.)

உரம்போதல்—1. உரப்பித்தல். 2. எருப் போதல்.

உரம்பிழதல்—பன்னிரண்டு மாதத்துக்குட் பட்ட குழந்தைகளுக்குத் தரையிற்புரளுதலால் உண்டாகும் ஒரு பிடிப்புநோய்.

உரீகீதம்—அங்கீகாரம்.

உரல்—தாநியம் முதலியவைகளை உலக்கை யால் விகாரப்படுத்தித் தற்காக மரம் முதலியவை களால் உள்ளே குழாயாக அமைக்கப்பட்ட வடி வம். (உ-ம்.) “தாக்குரலடிக்கொளையானை” (பா ரத. இர்த்திர. கூச.)

உரலாணி—1. உரலிலடிக்கிடும் மரவாணி. 2. உலக்கை.

உரவல்—உலாவல்.

உரவன்—1. அருகன். 2. அறிவுடையோன். 3. பெறுமுடையோன்.

உரவு—1. அறிவு. (உ-ம்.) “உரவுசான்முரி வோர்களுக்கு” (சேதுபு. காசிப. கூச.) 2. பரத் தல். (உ-ம்.) “உரவுவாட்டத்தை” (பெரும் பா. சருக.) 3. மிகுதி. (உ-ம்.) “உரவுக்கதிதெ றுஉம்” (குறிஞ்சி. பா. சருக.) 4. வலி. (உ-ம்.) “உரவுச்சினந்தணித்து” (மலைபடு. கூச.)

உரவுதல்—பெலனுறுதல். (உ-ம்.) “வெங் வாசிகள்புன வுண்-டுரவாவிடி லோடா தினி” (பா ரத. பதினாண். இக்.)

உரவுநீர்—1. உலாவுநீர். 2. பெருங்கடல். (உ-ம்.) “உரவுநீருலகமேழும்” (கூர்மபு. தக்க ன்வே. க.)

உரவுபேரிலநடம்—குக்கும் பஞ்சாக்கநட நம்.)

உரவோர்—1. அறிஞர். (உ-ம்.) “உரவோர் தற்கென்னவா தமையுள்கி” (திருவிளை. நரிபரி. கூச.) 2. மூத்தோர். 3. வலியோர். (உ-ம்.) “ஒரு தாமகியவரவோரும்பல்” (புறநா. கஅ.)

உரவோன்—1. வலிபவன். (உ-ம்.) “உரத் தினாலொருவீரருமொப்பிலாவரவோன்” (பா ரத. புப்ப. கூச.) 2. விலிவல்லாதவன். (சிலப்.)

உரங்கட்டை—உரநகானமரத்துண்டு.

உரற்றல்—1. ஒலித்தல். (உ-ம்.) உரற்றிய கண்மழையும்பாருழந்தென்” (கந்தபு. ரூர. ச.) 2. பேரொலி. (உ-ம்.) “அள்ளியள்ளியே-யுந் தி

னன்றிசைதொறுமுரத்திலீழவே” (கந்தபு. நக ராழி. உக்.)

உரற்று—1. உரற்றென்னேவலும், தெரிநி லேவீணப் பகுதியும், வீணத் தொகையும். 2. ஒலி.

உரறல்—1. இடித்தல். (உ-ம்.) “நெடுங்கொழி நிழ்மதிநெற்றிதைவர-வுடம்புவேர்த்தினமழை யுரறிநோக்கவின்” (சிந்தா. நாம. இக்.) 2. பெ ருங்கோபங்கொள்ளல். (உ-ம்.) “ஊசற்கரமெதி ர்சுற்றிடவுரறிப்பரியுற” (பெரியபு. திருநாவு. கக்க.) 3. மிகமூர்க்கல் கொள்ளுதல். (உ-ம்.) “அவுணருரறியார்த்தெழுந்தார்” (கூர்மபு. அந் தகா. கசு.) 4. முழங்குதல். (உ-ம்.) “வைந்தர் பொம்மெனவுரறி” (சிந்தா. விமலை. சஉ.)

உரறுதல்—முழங்குதல். (உ-ம்.) “கனையெ ரியுரறியமருங்கும்” (புறநா. உக்.)

உரன்—1. உள்ளமிகுதி. 2. தின்னையுஅறி வு. (உ-ம்.) “உரனென்னுந்தோட்டியான்” (வன். உசு.) 3. பற்றுக்கோடு. (உ-ம்.) “ஊரன் மன்னுரனல்லனமக்கென” (கலி. சுஅ.) 4. பெ லம். 5. மார்பு. (உ-ம்.) “உரன்சுங்கராதற்கிடத் தசைய” (திருவிளை. உலவாக்கி. எ.) 6. வெற்றி. (உ-ம்.) “உரனசைஇயுள்ளன்துணையாகச்சென் றார்” (வன். கசுக்.)

உரனர்—சத்துக்கள். (உ-ம்.) “உரனரெல்ல மொழிந்தபுந் தியாற்றிப்பார்” (ஞானவா. உபசார். கூச.)

உரா-ஊரா என்னும் பெயரெச்சச்சுருக்கம். (உ-ம்.) “உராத் துணத்தேர்” (சிலஞானபோ. கூ.)

உராத்துனை—நின் முழியில்லாமற்பரந்துசெ ல்லும்விரைவு. (உ-ம்.) “உராத்துணத்தேர்த் தென” (சிலஞானபோ. க. சிம்.) [இதில் உரா என்பது முதனிலைத் தொழிற்பெயர்.]

உராதாய்—முலை.

உராய்—1. உராயென்னேவலும், தெரிநிலை வீணப்பகுதியும். 2. பரந்து. (உ-ம்.) “காலென் னக்கழ-துராயும்” (மதுரைக்க. உரு.) [இது உரவு என்பதின்னிறும் பிறந்ததுபோலும்.] 3. பெயர் ந்து. (சிந்தா.)

உராய்ச்சுல்—உரைதல்.

உராய்தல்—உரிஞ்சல். (பிங்கல். உககவு.)

உராயப்போதல்—1. உரிஞ்சுதல். (கு. நி கண். க. சசு.) 2. தேய்தல்.

உரால்—1. உலாவுதல். (ஐங்குறு.) 2. ஒடி தல். (உ-ம்.) “குறுஉமயிர்ப்புரவியுராவின்” (ம துரைக்க. கூஅவு.)

உராவல்—உலாவல்.

உரி—1. அரைப்படி. (உ-ம்.) “ஆன்றுமமி

டற்றுக்கப்படுமி” (தணிகை. அகத். ௩௦௮.) 2. உரிச்சொல். (உ-ம்.) “பெயர்வீணேசேரினிடையுரியாரும்பிறங்கெழில்வாய்ந்-தயர்வீனையெய்தாதினியிலாநிற்கும்” (தணிகை. களவு. ௨௨௮.) 3. உரிய. [யகரங்கெட்டுநின்றது.] 4. உரியென்னேவலும், தெரிநிலைவீணப்பகுதியும், வீணத்தொகையும்” 5. தோல். (உ-ம்.) “உரித்திடுமுழுமைவன்றோலுரி” (கந்தபு. ததிசியுத். ௧௨௭.) 6. மரப்பட்டை. (உ-ம்.) “உடுப்பன்மரவுரிதழைகள்” (தணிகை. நாட். சௌ.)

உரிச்சீர்—(யாப்பிலக்கணம்.) மூவசைச்சீர்; அது. நேரசையீராயின்; வெண்பாவுரிச்சீர் என்றும், நிரையசையீராயின்; வஞ்சியுரிச்சீர் என்றும் சொல்லப்படும். (யாப்பம். எ.)

உரிச்சொல்—இசை குறிப்பு பண்பு என்னும் பொருட்குரியவாய் வருஞ்சொல். (தொல். சொல். ௨௬௪. சேன.)

உரிசை—திஞ்சுவை.

உரிஞ்—உரினுதல். (உ-ம்.) “உரினுக்கடிது” (இலக்கணவி. அக. உரை.) [உகரச்சாரியைபெற்றது.]

உரிஞ்சல்—உரிஞ்சதல். (உ-ம்.) “போர்மதக்குன்றுரிஞ்சலின்” (இரகு. தேது. ௮௮.)

உரிஞ்சு—உரிஞ்சுன்னேவலும், தெரிநிலைவீணப்பகுதியும், வீணத்தொகையும்.

உரிஞ்சுதல்—தேய்த்தல். (உ-ம்.) “நறுந்ருமேரிஞ்சுந் தேய்வை” (நைடத. நகர. ௧௭.)

உரினு—உரினு என்னேவலும், தெரிநிலைவீணப்பகுதியும், வீணத்தொகையும்.

உரினுதல்—உரிஞ்சதல். (உ-ம்.) “உரினுக்கன்னுமேவார்” (தணிகை. அகத். சகௌ.)

உரித்தல்—மற்றொருபொருளில் ஒட்டியிருக்கும் போர்வையைப் பிரித்தெடுத்தல். (உ-ம்.) “உரித்திடுமுழுவைவன்றோல்” (கந்தபு. ததிசியுத். ௧௨௭.)

உரித்தான—உரியவன். [உரித்து-உரிமை, ஆனி-ஆள்வோன்.]

உரித்திரம்—1. மஞ்சள். 2. மரமஞ்சள்.

உரித்து—1. உரியது. (உ-ம்.) “உரித்துவீதமும்” (சைவச. ஆசாரி. ௪௬.) 2. ஒருவனுடைய உடையையை அவனுக்குப்பின் அடைதற்காந்தன்மை. [இப்பொருளைத் தரும் “ரிது” என்னும் வடமொழி தமிழிலே உகரம் முன்னவர்ப்பெற்றுக் ககரம் தகரமாய்த்திரிந்து “உரித்தம்” என்பாலது உரித்து என மீறியிற்று.] 3. கடமை.

உரித்தல்—1. சீலையைக்களைதல். (உ-ம்.) “செழுந்திருவைத்துவினிய” (பாரத. கிருட். ௨௪.)

2. மற்றொருபொருளிலொட்டியிருக்கும் போர்வைக்குழுவதல்.

உரிப்பகரப்பதம்—பகரப்பதமாய் நிற்கும் உரிச்சொல்.

உரிப்பொருள்—(அகட்டொருள்.) அகத்தினை முப்பொருளினொன்று; அது: புணர்தல், புணர்தனியித்தம், பிரிதல், பிரிதனியித்தம், இருத்தல், இருத்தனியித்தம், ஊடல், ஊடனியித்தம், இரங்கல், இரங்கனியித்தம், என்பன. அது: “புணர்தலும் பிரிதலும் மிருத்தலுமுடலும் மிரங்கலும் மிரங்கித்தம் தமமுன்னவாங்-கெய்தியவுரிப் பொருளையிருவகைத் தவையோரிமண போரிமணமொரத்த வைத்தினைக்கு-நேருவின்மொர் நெறியுணர்ந்தோரே” (இலக்கணவி. ௩௬௬) என்பதனைப் பெறப்படும். [திணைக்கு உரித்தாக நிற்கவின் உரிப்பொருளைப்படுத்தா.]

உரிமை—1. இனம். (உ-ம்.) “அடுந்தொழிற்கு நின் நவரெவர்க்குந்தலைவனுமுரிமை” (பாரத. நாகெதர். ௧௬.) 2. ஒருவனுடைய உடையையை அவனுக்குப்பின் அடைதற்காந்தன்மை. (உ-ம்.) “உரிமைமொந்தரைப்பெறுகின்றதும்” (இராமா. மந்திரப். ௬௬.) 3. கடமை. (உ-ம்.) “தத்தமதுரிமைதனைத் தவாரெறிதலைக்கொண்டாற்ற” (கந்தபு. பட்டா. ௧௪.) 4. சுவாதீனம். (உ-ம்.) “ஐவ-ரரசருமெனதுமைந்தரைவரும்பாணுமீண்டு-முரிமையின்மெய்தவெஞ்ஞாடுத லுறுதியென்றான்” (பாரத. சூது. ௨௭௮.) 5. பிரியம். (உ-ம்.) “காதல்கருருத்தருமுரிமையையா டொருவனென்கினான்” (பாரத. குருகுல. ௧௮.) 6. (தர்க்கம்.) பொருளுக்குப்பாதகமில்லாமையு. (உ-ம்.) “நெருப்பால் நனையென்கிற வாக்கியமும் பிரமாணமல்ல வுரிமையின்மையாம்” (தர்க்கச. ௨௫. பக்.) 7. மனைவி. (உ-ம்.) “இல்லவனாரிமைப்பரி” (சூ. நிகண். ௨: ௭௬.) 8. யோக்கியதை. (உ-ம்.) “போயநமதுரிமை” (கந்தபு. தேவர்புல. ௧௬.) 9. விசேடகுணம். (உ-ம்.) “நின்றனதுரிமையைநிகழ்த்திமேன்மையா” (கந்தபு. பாயிர. ௨௬.)

உரிமைக்கட்டு—இனக்கட்டுப்பாடு.

உரிமைக்கடன்—1. சேர்ந்திருந்த உரித்துக்குச்செய்யுங்கடன். 2. புத்திரன் பிதாவுக்குச்செய்யுங்கடன்.

உரிமைக்காணி—தாயபாகமாக வந்த நிலம்.

உரிமைக்காரர்—உரியவர்கள்.

உரிமைக்கோல்—உரித்துக்குகாண்டபேச்சு.

உரிமைத்தத்துவம்—1. இறந்தவருடைய பொருளைக்குறித்து நியாயாதிபதியிடம் பெறும் அதிகாரம். 2. பாத்தியம்.

உரிமைப்பாடு—உரித்து.

உரிமைப்பீரணை—சகீகாரபுத்திரன்.

உரிமைப்பெண் — விவாகத்துக்கு உரிமை யானபெண்.

உரிமைபாடிட்டுதல்—உரித்துக்கொண்டா டல்.

உரிமைமண் — சவக்குழியி லுரிமைக்காரர் போடுமண்.

உரிமையாட்சி — இறந்துபோன முன்னோ ரால்வந்த பொருளை அதுபவித்தல்.

உரிமைவழி — 1. உரித்துக்காரணமாய் வரு வது. 2. சம்பந்தமுறை.

உரியடி—உரிச்சீரானவருமடி.

உரியது—1. தக்கது. (உ-ம்.) “உரியதன்றீ ன்ஊழிகெனவொழியீர்” (சிலப். நாடு. இடு.)

2. விசேடமாகவுடையது. (உ-ம்.) “பெண்ணு ம்பிணைவுமக்கட்குரிய” (தொல். பொரு. சுசு.)

உரியபொருள்—சுதந்திரமான திரவியம்.

உரியர்—உரியார். (உ-ம்.) “அன்பிலாரெல் லாந்தமக்குரியர்” (வன். எஉ.)

உரியவன் — 1. உடையவன். 2. கணவன். 3. தக்கவன், யோக்கியன். (உ-ம்.) “சிந்தனைத் துயர்கெட்டுச் சீதைச்சேரந்துளா - னிந்தது நகு ரியவனென்றுகொள்கவே” (ஞாநவா, வைராக். சுசு.)

4. தாயத்தான்.

உரியன்—உரியான். (உ-ம்.) “கலைவலீரவற் கேயந்தக்கநியுமுரியனென்றான்” (பாரத. தி ரௌ. கூ.)

உரியன்—உரியவன்.

உரியார்—1. அறிஞர். 2. உடையோர். 3. தாயத்தார்.

உரியாழாக்கு—அரையேயரைக்காற்படி.

உரியான்—மனைவி.

உரியயற்சொல் — இயற்சொல்லாய் வரும் உரிச்சொல்.

உரியோன்—1. ஆப்தன். 2. உரித்தானவன். 3. கணவன்.

உரிவை—1. ஒரு முன்னிலை வினைமுற்று. 2. தோல். (உ-ம்.) “கைம்மலையுரிவையோடு” (பாரத. அருச்சு. தவ. கூச.)

உரிது—தீர்தி. (உ-ம்.) “தீரவுரிஇவரகின்” (மலைபடு. உச.)

உரிகாரம்—1. அங்கீகாரம். 2. வாக்குத்தத் தம்.

உரு—1. அகலம். 2. அச்சம். (உ-ம்.) “உரு கெழுசெல்வு” (திருமுரு. றுக.) 3. அட்டை. (கு. நிகண். கூ. எரு.) 4. அழகு. (உ-ம்.) “உரு வுக்குலனுமுயர்பேரொழுக்கமு” (சிலப். நாடு. சுசு.) 5. உடம்பு. (உ-ம்.) “உருவினிரிணைந்து

நின்மற்குணர்ந்திடுமுயிரதென்னின்” (சி. சி. ச: கள.) 6. உன். 7. எலுமிச்சை: 8. கண்ணுக் குவிடயமானதோற்றம். (உ-ம்.) “உருவியுந் ன்னிரினிந்தவுடலினுட்காணவேண்டும்” (சி. சி. ச: கூ.) 9. கரு. 10. கோபம். 11. சந்நதம். 12. செபத்தினுரு. 13. நிறம். (உ-ம்.) “உருவவோ டரித்தடங்களுருருக்கொடுமிண்ட” (ரைடத. நாட்டு. க.) 14. நோய். 15. பதுமை. 16. பரு மை. 17. பாடல். (சிலப்.) 18. பெரிது. 19. மர க்கலம். 20. மிகுதி. (உ-ம்.) ஒண்டிறன்மொய்ம் பினோறுருகெழுசெய்து” (கந்தபு. சதமு. கசு.) 21. மேனமை. 22. வடிவம். (உ-ம்.) “திர ட்டியாவையுமோருருவாக்கின்” (கந்தபு. மார்க். சுசு.) 23. விக்ரகம். 24. வெப்பம்.

உருக்கம்—1. அன்பு. (உ-ம்.) “தந்தாட்டுரு குக்கங்கனத்தினுன்றுதிடசெய்தோன்” (கலைசை கூ.) 2. இரக்கம். 3. உருகுந்தன்மை. 4. தொ டை.

உருக்கள்—அகநாடகங்களுக்கும் புறநாடகங் களுக்குமுரிய பாஷைப்பாட்டுக்கள்; இவையிக் காலத்து உருப்படியென்றுவழங்கும். (மணிமே)

உருக்கன்—1. உடம்பை வாட்டிவரும் ஒரு நோய். 2. சடைவு.

உருக்காரம்—வெண்காரம்.

உருக்கன்ம்—அஞ்சநபாஷாணம்.

உருக்கு—1. இரும்பாலாகும் ஆயுதங்களைக் கூரியதாக்குப்பொருட்டுச் சேர்க்கப்படும் ஒரு வகை இரும்பு; இது. சுத்தக்கரியோடு கலந்து உருவாக்கியது. (உ-ம்.) “உருக்கரவீரவயில்வி ழியாய்” (மறைசையர். உசு.) 2. உருக்கென் னேவலும், தெரிநிலைவினைப்பகுதியும், வினைத் தொகையும். 3. உருகுதல். (உ-ம்.) “நின்னனின் சூட்டுருக்கமைய” (மதுரைக். எருடு.)

உருக்குக்காரம்—1. உருக்குச் சரக்கு. 2. வெண்காரம்.

உருக்குதல்—1. உருகச்செய்தல். 2. கெடுத் தல். (தைவல.) 3. (தீயினால்) நெகிழ்ச்செய்தல். (உ-ம்.) “மொய்த்த செங்கனந்நீயிடையுருக்கு தன்முயன்றான்” (கந்தபு. மார்க். கூசு.) 4. வா ட்டல். (உ-ம்.) “ஊனைபுருக்குயிராயதனிப்பெ டை” (இரகு. நகர. கடி.)

உருக்குப்பிரமியம் — 1. இரத்தப்பிரமியம். 2. சலரோகம், நீரிழிவு.

உருக்குமன்—உருக்குமணல்.

உருக்குமணல்—அயமணல்.

உருக்குமணி — 1. ஒருகாதணி. 2. கிருட்டி னன்னேவி.

உருக்குமம்—பொன். [ரூபக்.]

உருத்தியிணி—கிருட்டிணன் தேவிகளிலொருத்தி.

உருத்திலைதல்—வடிவங்குலைதல்.

உருக்குவளை—மெதுகாணி.

உருக்கொள்ளல்—உருக்கொள்ளுதல்.

உருக்கொள்ளுதல்—1. ஆவேசங்கொள்ளல். 2. உறுப்படைதல். 3. கருக்கொள்ளல். 4. வடிவமெடுத்தல்.

உருகம்—பிறப்பு. [ரூக.]

உருததல்—1. அன்பினுலே மனநெகிழ்தல், மனமிளகுதல், மனங்கரைதல். (உ-ம்) “உருகுதலைச்சுந்து வுள்ளத்தம்” (திருக்கோ. 30ச.) 2. இரங்குதல். 3. நீர்போல நெகிழ்தல். (உ-ம்.) “ஆமாமுன்றிருவடிக்கேயகங்குழையேனன்புருகேன். (திருவாச. திருச்சத. 4ச.)

உருகோட்டு—உருகியோடுதல், உருகிப்பெருகுதல். (உ-ம்.) “உருகோட்டன்பொடும் வணங்கி” (சி. கி. காப்பு.)

உருசி—1. மதுரம். 2. விருப்பம். [ரூசி.]

உருசிகரம்—1. நல்லுருசியானது. 2. பிரியங்கொடுப்பது.

உருசித்தல்—1. சுவைத்தல். 2. சுவைப்படுதல்.

உருசிதம்—விரும்பப்பட்டது.

உருசியம்—நல்லுருசியுள்ளது.

உருசு—1. அத்தாட்சி. 2. திருட்டாந்தம்.

உருகப்படுத்தல்—உருசுவாக்கல்.

உருசுவாக்கல்—மெய்ப்பித்தல்.

உருசை—1. ஆசை. 2. இன்சுவை. (உ-ம்.) “நல்லுருசைச்சேனை” (தைல, தைலவ. 4கரு.) 3. உருசி. 4. விருப்பம். [ரூசு.]

உருட்சி—1. உருளுதல். 2. திரட்சி.

உருட்டல்—1. இசைக்கரணங்கள் எட்டனுள்ளொன்று. (உ-ம்.) “நரம்பையடிதொட்டெறளவுரண்கின்வருடலுருட்டல்” (கூர்மபு. கண்ணம். 4சஎ.) “இடக்கைச்சுட்டுவிரலுருட்டலும், வலக்கைச்சுட்டுவிரலுருட்டலும், சுட்டொடுபெருவிரற்கூட்டியுருட்டலும் இருபெருவிரலுமியைந்துடனுருட்டலுமாமென்பர் ஆசிரியர் அடியாரக்குறல்லாரும்” (கூர்மபு. தேவி. 4. உரை) 2. உண்டைபண்ணல். (உ-ம்.) “அள்ளிப்பிசைந்துருட்டி” (சைவச. பொது. 4அசு.) 3. உருளச்செய்தல். (உ-ம்.) “உருட்டியகவறு” (பாரத. குதா. 2அசு.) 4. உருளையுருளச்செய்தல். (உ-ம்.) “தனிப்பெருந்தேருகுடபொருப்பின் சென்னியினுருளவுருட்டி” (பாரத. சேசு. 4சச.) 5. கவறெறிதல். 6. தாக்கம்பெரிப்பித்தல். (உ-ம்.)

“கற்றதூங்கேட்டதூந்தானே யேதுக்காக்கடபடமென்றுருட்டுத்தகோ” (தாயுமா. நின்ற. ௧.) 7. புரட்டித்தள்ளல். (உ-ம்.) “நெடியவரையுருட்டி” (இராமா. குலமுறை. அ.) 8. மத்தளம் விரைவாயடித்தல்.

உருட்டிப்பார்த்தல்—கோபமாகப் பார்த்தல். உருட்டு—1. உருட்டுதல். 2. உருட்டெண்ணெவலும், தெரிநிலைவினைப்பகுதியும், வீணத்தொகையும். 3. திரட்சி. 4. புரட்டு. 5. வெருட்டு.

உருட்டுவண்ணம்—இருபது வண்ணங்களுள்ளொன்று; அஃது உருட்டிச்சொல்லப்படும் அராகந்தொடுத்து வருவது. “எரியுருவுழவிலவமலர” என்பதின்போல. (உ-ம்.) “உருட்டுவண்ணமராகந்தொடுக்கும்” (தொல். பொருள். ௮சரு.)

உருடை—பண்டி. (உ-ம்.) “உருடையூடுதிரியும்” (சேது. முத்திர. 4உ.)

உருண்டை—1. உண்டை. 2. திரட்சி.

உருண்மணி—திரண்டமணி.

உருத்தகம்—ஒரு சந்நிரோய்.

உருத்திரத்தல்—வடிவங்கொள்ளல்.

உருத்தல்—1. கோபம். 2. கோபித்தல். (உ-ம்.) “ஊழியிதைன்னுமுருப்பினும்” (பாரத. நிவாத. 4ச.) 3. தோற்றதல். 4. நெஞ்சுமூலம். (உ-ம்.) “ஒருபகலெல்லாமுருத்தெழுந்து” (கவி. ௧௧.) 5. மிகுதி. 6. முளைத்தல்.

உருத்திதம்—1. உரியபொருள். 2. தொழிலிவர்ப்பம். 3. வளர்தல்.

உருத்திரகசந்தி—ஒருவகைச் சந்நிரோய் (சிகிச்சு. ௪௧௪-௪௧௬.)

உருத்திரகணம்—சிவகணம்.

உருத்திரகணிகை—தேவதாசி.

உருத்திரகணிகையர்—வேசியர்க்கு வேருய் மணமின்றி உயர்ந்த சாதியாளர்களில் ஒருவனைக் கணவனுக்கொண்டு பூசாகாலத்தில் சுத்தநிருத்தஞ்செய்யும் மகளிர்கள். (பெரியபு. தடுத்தா. 4௧௩. உரை.)

உருத்திரகாந்தி—மூலாதாரமும் சுவாதிபாரமும். (ஆ-நிகண். ௧௮.)

உருத்திரகிரி—கயிலாசமலை.

உருத்திரசடை—சிவதுளசிப்பூண்டு.

உருத்திரசம்—பாதரசம்.

உருத்திரசநுமணி—உருத்திரசன்மன். (உ-ம்) “திருத்தமிழ்மதுரைதன்னிற் சிவன்பொருணி முக்குமாற்ற—லுருத்திரசநுமணியுற்றிடு நிமலன்” (கந்தபு. ௮௪. வதை. 4௪௧.)

உருத்திரசன்—விசயாகமங்கேட்ட ஒருவன். (த. நி. போ. 4௧௬.)

உருத்திரசன்மன்—மதுரையிலே வணிகர்குலத்திலே உப்புரிசுமுகிழார் மகனாகத்தோன்றிய ஊனமப்பிள்ளையார்; இவரை: முருகமூர்த்தியின் அவதாரமென்பார்.

உருத்திரசாதநம்—உருத்திராட்சம். (உ-ம்.) “போற்றிந்நணிகர் துருத்திரசாதநம்பூண்டி” (வைவராக். சத. சஎ.) 2. சிவசந்நம். (உ-ம்.) “எவரேனுமுருத்திரசாதநங்கண்டால்” (திருவிளை. மெய்க்கா. கச.)

உருத்திரசாவணி—பன்னிரண்டாம் மது.

உருத்திரசூக்தம்—உருத்திரனைப்புகழ்ந்து பேசும் ஒரு மந்திரம்.

உருத்திரதந்தன்—சச்சந்தனுடைய மந்திரி. (சிந்தா.)

உருத்திரதீநம்—விட்டுணு ஆயுக்காலம் இரண்டுகடன்காலம். (சை. பி. நிக.)

உருத்திரதேவர்—சத்தவத்தியாதத்துவத்துக்கு அபிபதியாகியதேவர்; இவர்: ஈசரத்தவ அபிபதியாகிய மகேசுரனிடத்தில் ஆயிரத்தில் ஒரு கூறுகத்தோன்றிக் கலையிலிருந்துமூலப்பிரகிருதியை உதிப்பித்து அதிலே நின்று குணத்திரயாதியான குக்கும் சிருட்டிகளைப்பண்ணி மகேசுவரருடைய கோடி யயிசமாகத் தோன்றினை பிரமருவையும் விட்டுணுவையும் அசுத்தரத்துவசிருட்டிதிகளிலே நியோகித்துத் தாம் காலருத்திரரை அகிட்டித்துக்கொண்டு அசுத்தரத்துவ சங்காரத்தையும்பண்ணுவார். (சி. சி. உ: எச. சிவாக்.)

உருத்திரப்படிமம்—உருத்திரமூர்த்தியின் வடிவம். (சிந்தா.)

உருத்திரபஞ்சமம்—ஒருபண்.

உருத்திரபூ—மயாநம்.

உருத்திரபூஷணம்—பாம்பு.

உருத்திரபூமி—மயாநம்.

உருத்திரபேதம்—ஆகமங்கள் இருபத்தெட்டனுள் விசயம் முதலிய பதினெட்டு ஆகமங்கள். [பரமசிவன்பால் உபதேசம்பெற்ற அநாதி உருத்திரர் முதலிய பதினெட்டு ருத்திரர்களுக்கு அருளிச்செய்யப்பட்டமையின்.] (சைவ ச. பொது. ககௌ. உரையிற்காண்க.)

உருத்திரம்—1. அச்சுறுத்தல். 2. ஒரு மந்திரம். (உ-ம்.) “எண்ணுகிருருத்திரத்தை” (சேதுபு. இராமநா. சஎ.) 3. சங்காரத்திற்கிடமாகியசுத்தவிலக்கை. (சிவப்பிர. கட். க. அங்கம்.) 4. சுவையலங்காரவகையுள்ளொன்று; அஃது: உள்ளத்துள்ளவெகுளிபுறத்துப்புலனுய் விளங்குவது. “கையிசையாவாய்மடியாக்கண்சிவவா வெய்தயிராமேயெய்யாவாவோரா வெகுண்டெழுந்தன்” என்பதிற்போல. (தண்டி. சக.) 5. பெருங்

கோபம். 6. மூப்பத்திரண்டு உபரிடதங்களுள்ளொன்று. (வேதா. சூ. சிறப்பு. க. உரை.) 7. மஞ்சள்.

உருத்திரமணி—உருத்திராக்கமணி; இஃது: “உருத்திரமந்திரமணியை” என்னும் திருவாத. திருப்பெரு. கடும் கவியாற் பெறப்படும்.

உருத்திரமூர்த்தி—தத்துவாதீதனாகிய பரமசிவன்கொண்ட ஒன்பதுவிதத் திருமேனிகளுள்ளொன்று; அஃது: “ஈசுவரமூர்த்தியில் ஆயிரத்தொன்றிலேதோன்றிய ஓர் உருவத் திருமேனி. (சி. சி. உ: எச. மறை.) (உ-ம்.) “உருத்திரமூர்த்திபோலும்” (தேவார. திருவின். எ. திருநாவு.)

உருத்திரர்—1. ஆணவம், கன்மம் என்னும் இருமலமுடைய ஆன்மாக்களாகிய பிரளயகலருக்குள் மலபரிபாகமுடையராய்த் தீக்கை பெற்றுப் பரமசிவனருளால் பதங்களைப் பெற்றுள்ளவர்; இவர்: தூற்றுப்பதினெண்மர். 2. ஏகாதசுருத்திரரால் தத்தம் உருவுபோல் சிருட்டிக்கப்பட்ட உருத்திரர்; இவர்கள் பதினெருகோடி பேர்; இவர்கள்: வாறோர் இனத்தோடு கடியிருப்பர். (உ-ம்.) “தத்த-முருவுபோற்பதினோர்கோடி யுருத்திரர்தொகையைத் தந்தார்” (கந்தபு. உருத்திரர்கேவலி. க.) 3. மூக்கண்டருத்திரர். (சி-வி. ஞா. உ. உரை.)

உருத்திரவருடம்—உருத்திரநிதம் முந்தூற்றறுபதுகடிகளாகலம். (சைவப். நிக.)

உருத்திரவீணை—ஒருவகை வீணை. [சிவரகசியத்தில் உருத்திரவீணை வரலாற்றுச்சுருக்கம் பார்.]

உருத்திரன்—1. அக்கிரிதேவன். (உ-ம்.) “உருத்திரனென்னுநாமமொப்பிலாவரற்குமன்னன்—மரத்தருசிறுக்கனானோர் தங்கட்குமனையன்பாதவ-கருத்திடையுன்னிப்போற்றுங்கணங்கட்குமவன் மன்மேனி—பரித்திடுவோர்க்குஞ்செந்தீப்பண்ணவன் மனக்குமாமால்.” (இன்னவங்கடனுட்பட்டோர் யானையுமெடுக்குநீரா-லுன்னருமரமூர்த்தியுருத்திரனென்னும்பேர்பெற்றான்—அன்னவன்மராவந்தோர்க்கு மடியடைந்தோர்க்குமன்னன்—மன்னுருவெய்தினோர்க்குஞ்சார்ந்ததாலவன்மனிப்பேர்” (கந்தபு. ததிசி. சநி. சச.) (இன்னும் சஎ, சஅ. பார்.) “வெம்புயிர்த்துயரந்தீர்க்கும் வித்ததுருத்திரனேயென்றும்” (சூத. புராணவர. சநி.) 2. ஆன்மாக்களினது துயரைப்போக்குவோன். (உ-ம்.) “அகண்ச்சுதனரனுருத்திரன்” (சிவதரு. ஐவகை. கக.) 3. காலாக்கிரியுருத்திரனென்னுஞ்சங்காரகாலருத்திரன். (த-நி. போ. கருசு.) 4. சிவகணத்தவன். (உ-ம்.) “1” பார். 5. சிவகுமாரன். (உ-ம்.) “1” பார். 6. சிவசாரூபம்பெற

றவன். (உ-ம்.) “1” பார். 7. சிவன், மகாசங்காரக்கடவுளாகிய பரமசிவன். (சி. சி. க. சுரு. சிவஞா.) 8. ஸ்ரீகண்டர்; இவருக்குச்சங்காரருத்திரியம் பிரதானம். ஆயினும் பிரகிருதிக்குமேல் சங்காரருத்திரியம் ஐந்தாம் நடத்துபவருமியவரோ. (சி. சி. க. சு. ஞாநப்.) இவர் மகேசுவரரிடத்தில் ஆயிரத்திலொரு அம்சமாகத்தோன்றினவர்; இவர்: சீலயிலே நின்றும் மூலப்பிரகிருதியை யுதிப்பித்து அதிலே நின்றும் குணத்திரயாதியான குக்குமசிருட்டிகளோப்பண்ணி, மகேசுவரனுடைய கோடி அம்சமாகத்தோன்றிய பிரமாவையும் விட்டுணுவையும் அசுத்தாதவசிருட்டி திதிகளிலே நியோகித்துத்தாம் காலருத்திரனை யதிட்டித்துக்கொண்டு நின்று அசுத்தாதத்துவப்பிரவியத்தையும் பண்ணுவார். (சி. சி. உ. எசு. சிவாக்.) பிரமத்திலே ஐக்ககோடுங்கடக்குணத்தத்துவத்தின்வைகிப் பிரகிருதிபுவநாந்தஞ்சங்கரிக்குள் கர்த்தாவாகிய குணிருத்திரன்; இவன்: பிரகிருதியின்மேற்பட்ட புவநங்கடஞ்சங்கார காரணனல்லன். (சிவஞாநபா. உக.) (வேதாந்தம்.) பிரமத்திலே விவர்த்தமாகக் கயிறிலிரவம்போலத் தோற்றிய மூலப்பிரகிருதி என்னுஞ் சத்தியினது சத்துவகுணமாகிய மானையிலே சைதன்யியப்பிரதிவீம்பமாகத்தோன்றிய ஈசுவரன் சத்துவத்திலே தமசாகிய குணத்திர பிரதிவீம்பித்துச் சங்காரத்தொழிலை நடத்தி உருத்திரர் எனப்படுவர். (உபநிடத. கக. உரை.) 9. சூரியவரசர்களிலொருவன். (மணிமே.) 10. பெருங்கோபி.

உருத்திராக்கசாபாலம் - சாமவேத உபநிடதத்தொன்று. (சூர்மபு. அட்டமர். உசு. உரை.)

உருத்திராக்கம்— } 1. உருத்திராட்சமரத்
உருத்திராட்சம்— } தின் காய். 2. ஒருமரம்.
3. தேவர்கள் திரிபுரத்தசுரர்களாலே தங்களுக்கு நிகழ்ந்த துன்பத்தை விண்ணப்பஞ்செய்து கொண்டபொழுது திருக்கயிலாசபதியினுடைய மூன்று திருக்கண்களினின்றும் பொழிந்த நீரிற்றோன்றிய மணி. (2-ஆவது தசவ. வி. சசு.) (உ-ம்.) “வேந்தனீறுருத்திராக்கம்வழியியவணியுந்தாங்கி” (திருவாணை. கோச்செ. சக.)

உருத்திராணி— 1. தார்க்கை. 2. பார்ப்பதி. (உ-ம்.) “சுருதிசருவாணிசரச்சோதியுருத்திராணி” (சூர்மபு. திருக்கவி. உஉ.)

உருத்திரானு—அணுச்சாசிவர். (பெளட். உ. ௧௪.)

உருத்திராதிபதி— உருத்திரனுக்குத்தலைவனாகிய ஸ்ரீகண்டபரமேசுவரர். (சி. சி. உ. ஞா. சிவாக்.) [உருத்திர; அதிபதி-தலைவர்.]

உருத்திராபிஷேகம்—உருத்திரமந்திரஞ்செபித்துச்செய்யுமபிஷேகம்.

உருத்திரார்— மன்மதன். [உருத்திர அரி. உருத்திரனுக்குப்பகைவன் என்றபடி.]

உருத்திராவாசம்— காசிகர். உருத்திர-சுவன். ஆவாசம்-இடம். [ரூபூர்வாவஸ.]

உருத்திர—ஒருவகை வீணை.

உருத்திர்தல்—மாறுவேடங்கொள்ளல். (உ-ம்) “ஒருத்தனாகியுருத்திரிந்து” (திருவீணை. விடைய. ஏ.)

உருத்திரேசர்—ஏகாதசருத்திரர். (உ-ம்.) “பவார்முதலுருத்திரேசர் பதினொருகோடியுள்ளார்” (கந்தபு. உருத்திரர்கேள். கஉ.) [இவர் பதினொருகோடி உருத்திரரைச்சிருட்டித்ததினால் வந்தபெயர்.]

உருத்திரை—பார்ப்பதி. (பிங்கல. ௧0௬.)

உருத்துவம்—பருமை. [உரூகூ.]

உருத்திரோக்காரி—வியாழவட்டமாகிய அறுபதுவருடங்களுள் ஐம்பத்தேழாம் வருடம். (பாலகைக்ஷ.) [ரூபூரொத்தாரி.]

உருநாடு— 1. சித்திரம், விக்கிரகம்.

உருப்பசி— தேவலகத்துள்ள அப்சரஸ்திரீகளுள் ஒருத்தி; இவன்: பூவுலகத்திலே புருவரவா என்னும் அரசனுக்கு மனைவியாய் ஆயுவைப்பவனைப்பெற்றவன். (உ-ம்.) “கொண்டபோதலுமபயமென்றுருப்பசிகுவ” (பாரத. குருகுல. கக.)

உருப்படல்— 1. உருவமாதல். 2. சீர்ப்படல்.

உருப்படி— உருவடைப்பொருளின் தொகை.

உருப்படுத்தல்—உருவாக்கல்.

உருப்படுத்தல்— 1. உருவாகல். 2. உருவேறல். 3. சந்ததங்கொள்ளல். 4. சீர்ப்படுத்தல்.

உருப்பம்— 1. உட்டணம். (உ-ம்.) “உருப்பநரசமிவந்தருமென்ன” (சூர்மபு. வருணச். உஉ.) 2. கோபம். 3. திணைமா. 4. மிகுதி.

உருப்பு— 1. பூரணம். 2. மிகுதி. 3. வெப்பம். (உ-ம்.) “வெயிலுருப்பொழிய” (வேதாரணியபு. நிரையவ. கக.)

உருபகதீசகம்—ஒரலங்காரம்.

உருபு— 1. நிதம். (பதிற்றுப்.) 2. பகுதிவிகுதி இடைநிலை சாரியை எனப்பகுபதத்தின் அகத்துறுப்பாய்வருமது. (உ-ம்.) “பகுதிவிகுதி இடைநிலை என்னுந்தெரிநிலையுள் குறிப்புமாகிய வீணையுருபு” (நன். இடை. விருத்தி. க.) 2. பெயர்ச்சொல் தன்னோடு சம்பந்தப்படும் வினையை நோக்கி அடையும் விகாரம். (நன். உருபு. க.) 4. பெயர்ச்சொல்லின் பின் அதனை யடுத்து அதன்பொருளை வேற்றுமைப்படுத்த

ற்கு வரும் இடைச்சொல்; அவ்விடைச்சொற்கள்: ஐ, ஆல், கு, இன், அது, கண் என்பன. (நன். உருபு. உ.) 5. வடிவம். (தொல். சொல். உச. சேன.) [இதனுரையிலே நச்சினுர்க்கினியர் உருபு என்பது வடிவையுணர்த்தாது என்பார்.]

உருபுத்தொகை—வேற்றுமையுருபுமுதலிய தொக்குறித்தல்.

உருப்புணர்ச்சி—வேற்றுமையுருபுணர்ந்துவருவது.

உருபுமயக்கம்—ஒரு வேற்றுமையுருபு தன் பொருள்கொடாது பிறிதொருபின் பொருள்கொடுத்து நின்றல்; அது. “காலத்தினுற்செய்த நன்” என்பதில், ஆல் என்னும் மூன்றனுருபு எழனுருப்புபொருள்கொடுத்து நின்றல் போலவது. (பி. வி. கரு. உரை.)

உருபுவமைத்தொகை—உவமவுருபுதொக்குறிக்குற்தொடர். [சேல்விழி என்பதிற்போல.]

உருபுவிர்—வேற்றுமையுருபு விரிந்துநின்றல்.

உருபுக்கம்—ஆமணக்கஞ்செய்.

உரும்—1. அச்சம். (உ-ம்.) “பேநாமருமெனவருஉங்ஙினவி, யாமுறை மூன்றுமச்சப்பொருள்” (தொல். சொல். கூசுரு.) 2. இடியேறு. (உ-ம்.) “உருமினாத்தன்மெறுமுழுவை யோமும்பல்” (தணிகை. நாட்டு. சஉ.) 3. விடுதல்.

உரும்பாறம்—1. சர்ப்பம். 2. பெருங்காயம்.

உருமணி—சுருவிழி.

உருமம்—1. உட்பணம். (பிங்கல. கஅசக.) 2. மத்தியாநம்.

உருமித்தநன்—மிகுதியும் அடிப்போன். [உரு-மிகுதி. மர்த்தநம்-அடித்தல்.]

உருமலைவாரி—உலோகமணல்.

உருமாறுதல்—1. கோலமாறுதல். 2. சீரம் வேறுபடுதல். 3. வேற்றுருக்கொள்ளல்.

உருமித்தல்—வெப்பங்கொள்ளல்.

உருழி—1. அச்சம். 2. இடியேறு. (உ-ம்.) “உருமுப்புயல்போதகவரீவோர்” (பாரத. நிவாச. ககரு.)

உருழிக்குரல்—இடியோசை.

உருழித்துவசன்—இடிக்கொடியையுடையனாகிய இந்நிரன். (உ-ம்.) “உருமுத்துவசன் மைந்தன்” (பாரத. புட்பயா. கஉஎ.)

உருழித்தல்—அச்சமுறவெளித்தல்.

உருமேறு—இடியேறு. (உ-ம்.) “அச்சொற்றத்தஞ் செவிக்குருமேறுக்கலங்குமரவண்ணர்” (பாரத. திரௌ. கூஉ.)

உருமேனி—மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி என்னும் இவைகையுடைய வடிவம். (உ-ம்)

“உருமேனிதரித்துக்கொண்டதென்றலும்” (சி. கி. க. இரு.)

உருவக்கொடியோர்—கொடி யுருவிலோர். (செல்ப.)

உருவகப்பகம்—ஒரு செய்யுளிலே ஒரிடத்திலே நின்ற ஒருசொல் அச்செய்யுளிற்பலவிடத்துஞ்சென்று உருவகப்பிரயோகமாகப்பொருள்படுதல். அது: “கான்நகயலாம்வயலிற்கமலமா-மேனற்கருவிளையாமின்புறவின் - மானாங் - கடத்துமெல்லியலாங்கண்” என்பதிற்போல. (தண்டி. பொரு. சரு. உரை.)

உருவகநீதம்—புத்தர்கள் சொல்லும் மூர்த்தத்துக்களாகிய கந்தம், அக்கந்தங்கள்: நிலம், நீர், தீ, காற்று என்னும் நான்கூறுதலும், அப்புத்தர்களிடத்தின்பொருதிய உபாதேயம் என்னும் கடிநம், கந்தம், இரசம், ரூபம் என்னும் நான்குமென எட்டுவகை. (பெரியபு. திருஞாந. கூகரு. உரை.)

உருவகம்—உபமாந்தையும் உபமேயத்தையும் வேறுபாடொழிவித்து ஒன்றென்பதோர் உன்னுணர்வுதோன்ற ஒற்றுமைப்படுத்திச்சொல்லல். (உ-ம்.) “உவமையும் பொருளும் வேற்றுமையொழிவித்தோன்றென மாட்டின் துருவகமாகும்” (தண்டி. பொரு. கூரு.)

உருவகவயர்வுநவீர்ச்சியணி—உருவக அலங்காரவகையுளொன்று; அஃது: உபமேயத்தை அச்சொல்லாந் சொல்லாமல் உவமானம் சொல்லால் இலக்கணையாகச்சொல்லுதல். அது: “புயலேசுமந்து பிறையேயணிந்து” என்பதிற்போல. (வாணன். க.)

உருவகவுருவகம்—உருவக அலங்காரவகையுளொன்று; அது உருவகஞ்செய்யப்பட்ட ஒன்றிணப்பெயர்த்தும் உருவகஞ்செய்து (உ-ம்.) “கந்திதன்கொருகைக்குவடாங்கடாகளிறை” என்பதிற்போல. (தண்டி. கூரு. உரை.)

உருவகித்தல்—உபமாந்தையும் உபமேயத்தையும் வேறுபாடொழிவித்து ஒன்றென்பதோன்ற ஒற்றுமைப்படுத்திச்சொல்லல்.

உருவங்காட்டி—கண்ணாடி. உருவகாட்சாத்தகாரம்—மோனஞ்ஞவாய் நின்றணர்ந்தியது. (தாயு. சிற்சு. எ. உரை.)

உருவகாத்திரம்—தலைஞாநமறுபத்துநான்கு னென்று; அது: முகலக்கணம் ரேகாலக்கணம் முதலியவைகளான மனிதனுக்கு நிகழ்பவைகளை அறிவிப்பது.

உருவசி—உருப்பசி. (உ-ம்.) “உருவசியென்னும்பேராளொப்பிலாமழகுவாய்த் - திருநிகர்

ங்கைதன்னை” (மச்சபு. அகத்தியார்பூ. கள்.)
[உவ-300.]

உருவசித்தம்—சுவருபாசித்தம். (தச. மகா. சசு.)

உருவசிவசமவாதி—ஒருமதஸ்தன்; அவன்: முத்தியினும் நித்தியசுத்த மங்களமான திவ்விய சரீரம் உண்டென்பவன். (சி. சி. கக. கூ. சுவ. ஞாந.)

உருவபாவரை— துரியப்பொருளாகாத மூர் த்திகளைத்தியாசித்து வழிபடுதல். (கூர்மபு. வரு. ஞா. சக. உரை.)

உருவம்—1. அழகு. (உ-ம்.) “உருவப்பூணி னாய் வந்தமெயவன்கொலென்றுரைத்தான்” (நைடத. தேவியை. கூ.) 2. உடம்பு. (உ-ம்.) “ஒருநெஞ்சமொழி யுருவமுற்றுமனுடைமையாக” (சேதுபு. நைமி. உக.) 3. சாட்சிப்பொருள். (உ-ம்.) “ஆவிகளைத் துமாகியருவமாயுருவமாகி” (கந்தபு. மேரு. எரு.) 4. விழிமாத் திரத்தாற்கவரப்படுவருணம். (தர்க்கபா. கஅ.) 5. சிவவப்பிறிம். (உ-ம்.) “உருவப்பல்பூத்தாய்.” (திருமுரு. உசக. உரை.) 6. நிரம். 7. வடிவம். (உ-ம்.) “பேரருளியம்புமில்வருவம்” (திருவாத. திருப்பெரு. சஅ.) 8. விக்கிரகம்.

உருவமெடுத்தல்—வடிவமெடுத்தல்.

உருவரை—1. நல்ல நிலம். 2. நிலம். [உரு. ரா.]

உருவல்—1. உருவத்தல். 2. காதணியினென்று.

உருவாணி—1. தேய்ந்துபோனது. 2. மெலிந்தவுடல்.

உருவாரகீசம்மட்டி—வீழ்ச்செடி.

உருவாரம்—1. பிரதிமை. 2. வெள்ளரிக்கொழு. (சூ. நிகண். ச. கூக.)

உருவாரு—வெள்ளரிக்கொழு.

உருவாளி—உருவமுடையவர். (உ-ம்.) “காயமோபொய்யெனக்கண்ட-திருவுருவாளர்” (தாயுமா. ஆரண. கூ.)

உருவி—1. செம்முள்ளிப்பூண்டு. 2. நாயுருவி. (உ-ம்.) “எள்ளிரதம்படியுருவி” (தைல. தைல வ. கரு.) 3. புல்லுருவி.

உருவியுப்பு—நாயுருவியுப்பு.

உருவில்லாள்—மன்மதன். (உ-ம்.) “உருவில்லா எரியுடல் பொடித்தவொருவாருடலிருவரான் - மருவிலார் திருக்கைகொட்டுவளைசெறித்த நீர் மையால்” (திருவிளை. வீரையல். கரு.)

உருவில்—1. உருவில்லாதவன். 2. மன்மதன்.

உருவின் காரணம்—பன்னிரண்டு. (தைல.)

உருவு-1. அச்சம். 2. உருவென்னேவலும், தெரிநிலை வீணைப்பகுதியும், வீணைத் தொகையுமீ. 5. வடிவம். (உ-ம்.) “உருவுகண்டென்னா மைமென்மம்” (வன். சசு.)

உருவடம்பு— தாலசரீரம். (வன். கசுரு. பரி.)
உருவதடம்—சுருக்குக்கயிறு. [தடம்-தடுப்பது.]

உருவதல்-1. உடம்பினுறுப்பைக் கையினால் ஊன்றியிழுத்தல். 2. உரைகழித்தல். (உ-ம்.) “நாந்தகத்தையுரிஇக்கொடு” (கந்தபு. சூரப. கசு.) 3. ஊருருவப்படுதல். (உ-ம்.) “கழுதினுச் சி நின்றுருவியேவச்சிரகம்பத் - தடிதனிற்பென்று” (கந்தபு. அசுரரயா. கக.) 4. கையிற் பெருவிரலுக்கும் மற்றை விரல்களுக்குமிடையே ஒன்றிணைப்புகுத்தி ஊன்றியிழுத்தல். 5. தடை நீக்கிவிடுதல். (உ-ம்.) “வயப்புலியைவாலுருவி விடுகின்றீரே” (பாரத. சூது. உசுரு.) 6. துளைத்தோடுதல். (உ-ம்.) “மூதகுமண்டமுக்கட்டுருவம்” (கந்தபு. சூர. வ. கக.)

உருவமயம்— உவமத்தின் ஒருவகை; அது: வடிவத்தானாய் ஒப்புமை. “தளிர்போலுஞ்சிவந்தமேனி” என்பதற் போல (தொல். பொரு. உஎசு. உரை.)

உருவுள்ளு—கொள்ளுப்பூண்டு.

உருவெடுத்தல்—வடிவெடுத்தல்.

உருவெளி— மனோராச்சியத்திலே ஆகாயத்திலேதோன்றும் போலியுரு. (உ-ம்.) “உருவெளியருகுதோன்ற வுற்றன னிறைவனென்னை” (தணிகைப். வன். உசுரு.)

உருவெளிக்காட்சி— } மனத்திலுள்ள
உருவெளித்தோற்றம்— } பொருளின் மருட்
உருவெளிப்பாடு— } சித்தோற்றம்.

உருவேற்றல்—1. ஆவேசமேற்றல். 2. செபித்தல். 3. தூர்ப்போதனைசெய்தல்.

உருவேறல்—1. தெய்வ ஆவேசமேறல். 2. மந்திரோச்சாரணம் அதிகரித்தல்.

உருவை-1. குரைச்செடி. 2. முள்ளிப்பூண்டு.

உருவொளி—கண்ணாடி முதலியவற்றிற் காணும் நிழல்.

உருள்—1. உருவென்னேவலும், தெரிநிலை வீணைப்பகுதியும், வீணைத் தொகையுமீ. 2. உரோகினிநாள். (சூ. நிகண். க. சஅ.) 3. தேருருள். (உ-ம்.) “உருள்பூந்தண்டார்புரருமாப்பினை” (திருமுரு. கக.) 6. பண்டி. 7. வட்டம்.

உருளரிசி—கொத்துமல்லி. (சூ. நிகண். ச: உசு.)

உருளல்—உருளுதல்.

உருளாயம்—உருளுந் கவற்றின்கட்பட்ட

வரவு. (உ-ம்.) “உருளாயமோவாதுகூ-தின்” (வன். கூகூகூ.)

உருளி—1. உடம்பின்மூட்டு. 2. உரோகினிநான். 3. தோருள். (உ-ம்.) “முழவினன்னமுமுரவாருளி” (பெருமார். சௌ.) 4. வட்டம்.

உருளிப்பெயர்வு—எலும்புப்புரட்சி.

உருளிபேர்தல்—பொருத்துவிலகுதல்.

உருளுதல்—1. அழிதல். 2. உண்டையாய்த் திரளுதல். 3. ஒருகான்மேனின்றபக்கம் மறுகாற்றீழாகவும் ஒருகாற்றீழின்றபக்கம் மறுகான்மேலாகவுஞ் சுழன்றுசெல்லுதல். (உ-ம்.) “உருள்பெருந்தோர்க்கு” (வன். கூகூகூ.)

உருளை—1. உண்டை. 2. உரோகினிநான். 3. தோர்முதலியவற்றினுருள். (உ-ம்.) “சகடிருசக்கரவுருளாகளுய்க்கலே” (பாரத. வேத்திர. 10.) 4. பண்டா. 5. ருட்டை. 6. வட்டம். 7. வெள்ளைப்பாஷாணம்.

உருளைக்காந்தம்—ஒருவகைக்காந்தக்கல்.

உருட்சை—வாழைக்கிழங்கு. (உ-ம்.) “உயருருட்சோதகம்” (தைவ. தைவல. கூரு.)

உருடபதம்—1. இயம்ப்சொல். 2. பகாப்பதம்.

உருடம்—1. இடுகுறி. 2. பகாப்பதம். 3. பிரசித்தமாயிரியப்பட்டது. [ர-ருட.]

உருடி. — 1. இடுகுறி. (உ-ம்.) “வடதூலார் இடுகுறியை உருடியென்றும்” (நன். கூஉ. உரை.) 2. பாரம்பரியமானது. 3. புடவையைக்கண்டு இது நூலினனறித் தோன்றாதென்று நிச்சயிக்கை. (ஞானியி. கூரு. உரை.)

உருதி—ஆயிற்பட்டை. (தைவ.)

உருப்பியம் — 1. அழகானது. 2. வெள்ளி. 3. வெள்ளிநகை. 4. வெள்ளை. [ர-ருபியம்]

உருபகதாளம்—ஒருதாளம்.

உருபகம்—1. அத்தாட்சி. 2. உருவகஅலங்காரம். 3. சத்தாளத்தொன்று.

உருபகாரப்படுத்தல்—மெய்ப்படுத்தல்.

உருபகாரப்படுத்தல்—மெய்ப்படுத்தல்.

உருபகாரம்—திருட்டாந்தம்.

உருபகாலங்காரம்—உருவகவணி.

உருபணம்—உருபித்தல்.

உருபத்துவயம் — (வேதாந்தம்) இரண்டு ரூபம்; அவை: வியட்டி, சமட்டி என்பன. அநேகவிருகமுள்ளது ஒரு வரம் என்பதுபோல அநேகசீவரையுடனானதுமன் என்னும் அபிமானமே ஈசரனுடைய சமட்டியாம். அந்த வரத்திலே இஃது ஒருவிருகமுமென்று குறியிடுவது போலப் பிறந்தேகத்துவாபிமானமே சீவனுடையவியட்டியாம். (வி-ணி. கூஉ.)

உருபதன்மாத்திரை — பூதாதிகங்காரத்திலேதோன்றியபஞ்சதன்மாத்திரையிலொன்று; அது: கண்ணிந்திரியத்திற்கு அறிவைவயுண்டாக்கும். “ஒசைநம்பரிசுருபவிரதகந்தங்கனென்று-பேசுமாத்திரைகளுக்கும் பிறக்கும் பூதாதிகத்தி - னேசவிந்திரியங்கட்கு நிகழிவிதனாற் காண்மம்” என்பதனாற்பெறப்படும். (சி. சி. உ. சச.)

உருபப்பிடம்—உருபப்பிரமர். (மணிமே.)

உருபம்—1. அடையாளம். 2. இனம். 3. உருவம். 4. கிரியாமூலசெய்தல். 5. சாயை. 6. சபாவம். 7. நிலை. 8. நிறம். 9. பிரதிமை. 10. மந்தை. ஆமொடுகளின்றொருதி. 11. வாய்ப்பாடமாக்கல். 12. வேற்றமைமூலம். [ர-ருப.]

உருபலாவண்ணியம்—சிறந்ததோற்றம்.

உருபவதி—அழகுடையவன்.

உருபா—பதினாறு அணுக்கொண்ட வெள்ளிநாணயம்.

உருபாருபம்—உருவமுமருவமுமாகிய இரண்டிதன்மையுடையது, சகனாதிக்களம். (உ-ம்.) “அருவமோ ரூபாருபமானதோவன்றி நின்ற - வருவமோவுரைக்குந் கத்தா வடிவெனக்குணர்த்திற்கென்னில்” (சி. சி. க. கூஅ) [உருப-வடிவம்; அருபம்-வடிவமற்றது.]

உருபி—1. உருபமுள்ளது. (உ-ம்.) “ஆங்க வடகுறியாய்வழங்கும்” (உபதேச. திருமால். கூஉ.) 2. உருபியென்னேவலும், தெரிநிலைவினைப்பகுதியும்.

உருபிகரம்—1. உருபம். 2. உருபிகரிக்கை.

உருபிகரி—உருபிகரியென்னேவலும், தெரிநிலைவினைப்பகுதியும்.

உருபிகரித்தல்—1. உருபப்படுத்தல். 2. கருவிலுருப்படல்.

உருபிகை — வெள்ளெருக்கமரம். [ர-ருபிவிகா.]

உருபித்தல் — 1. அத்தாட்சிப்படுத்தல். 2. ஆராய்தல். 3. சிந்தித்தல்.

உருபு—1. உருவம். 2. சாயல்.

உருபை — உருவமுடையவன். (சி. சி. வரலாறு.)

உருபேந்தர்—வீரன்.

உரை—1. ஆகம்பிரமாணம். (சி. சி. அன. க. மறை.) 2. உயர்ச்சி. 3. எழுத்திலெனவி. (பிங்கல. கூஉ. கூ.) 4. ஒலி. 5. சொல். (உ-ம்.) “அரையன்வாயுருகன்வரைதருமுடங்கல்” (வைராக்கி. 10.) 6. சொற்பொருள். (உ-ம்.) “பூரணனெனும்பெயர்விரிக்கிணுரைவேறுமுனதோ” (தாயுமா. சின்மயா. கூ.) 7. தேய்வு. 8. புகழ். (உ-ம்.) “உரையொடுங்காணியோங்க” (இரகு. யாக. க.)

9. பொன். (உ-ம்.) “அகரூளி-தன்னிலுரைக் காப்பணி” (தைல, தைலவ, கரு.) 10. மாற்றுரை. (உ-ம்.) “சீரிரும்பினைப்பொன்னெனவுரைபெறச்செய்வாம்” (கந்தபு, மார்க்க, கஉஉ.) 11. வியாக்கியாநம். (உ-ம்.) “ஆசிரியவசநமென்றீரோமுரையே” (நன், பொதுப்பா, உச.)

உரைகு—உளவி. (உ-ம்.) “கழைக்காந்தெரிப்பக்கல்பொருதுரைஇ” (மதுரைக், களவு.)

உரைக்கை—விரித்துச்சொல்லுகை. (உ-ம்.) “அனைத்துமுரைக்கையினால்” (சி. சி. அ; கச.)

உரைக்கோள்—உரைகாரன்கருத்து.

உரைகட்டுதல்—தூலுக்கு உரைசெய்தல்.

உரைகல்—பொன் வெள்ளியுரைக்குக் கல்.

உரைகலங்கல் — சொல்லுத் தமொறுதல். (உ-ம்.) “தூயோ-ருரைகலங்க” (பாரத, புட்ப, உ0.)

உரைகாரன்—உரையாசிரியன். (உ-ம்.) “தன்மாணக்கன் தருமுரைகாரன்” (நன், சிமபாயி. ௫.) [உரை-வியாக்கியாநம். காரன்-செய்தோன்.]

உரைகோள்—தூலுக்குச் செய்யப்படுமுரையிற் சொல்லப்படுவன; அவை, பதச்சேதம், பதப்பொருள், விக்கிரகம், வாக்கியயோசனை, சுவகை, உத்தரம் என்பன. (சிவதரு, சிவஞானதாந, கக, உரை.)

உரைகோளாளன் — உரையை விரைவிலேகற்குமறிவுடையோன். (உ-ம்.) “உரைகோளாளற்குரைப்பதுதூலே” (நன், பொதுப்பா, கள.)

உரைக்கீழ்த்திரம் — உரையின் ஒரு கூறுக எழுதப்பட்ட குத்திரம். (பி-வி. உ. உரை.)

உரைசல்—உரைசுதல்.

உரைசுதல்—1. உரைசல், 2. சீத்தல், 3. தேய்த்தல், 4. தேய்தல்.

உரைசெயல்—1. சொல்லுதல். (உ-ம்.) “உரைசெயவேண்டுமென்றுரைப்ப” (பாரத, குருகுல, ௫௫.) 2. வியாக்கியாநஞ்செய்தல்.

உரைஞ்சல்—உரிஞ்சுதல்.

உரைத்தல்—1. ஒலித்தல். 2. சொல்லுதல். (உ-ம்.) “ஆங்கவளில்வாறுரைத்தலும்” (பாரத, நாடிகர, உஅ.) 3. தேய்த்தல். (உ-ம்.) “உருண்டவாய்தொறும் பொன்னுருளுரைத்துரைத்தோடி” (இராமா, வரைக். அ.) 4. பூசுதல். 5. மாற்றிய உரைத்தல்.

உரைத்தாமென்றல்—(இலக்கணம்.) முப்பத்திரண்டு யுத்திகளுள் ஒன்று; அது: முன்னே ஒருநிமித்தத்தினாலே சொல்லப்பட்டதைப் பின்னே சொல்ல வேண்டியவிடத்து இதனை முன்னேதானே சொல்லவேண்டுமென்பது தோ

ன்றச் சொல்லாதுவிடுதல். (நன், பொதுப்பா, கச.)

உரைத்தீவார்—கூறுவார். (உ-ம்.) “உரைத்தீவாரில்வழி” (கலி, எங்.) [வினைமுற்று.]

உரைத்துமென்றல்—(இலக்கணம்.) முப்பத்திரண்டு உத்திகளுள் ஒன்று; அது: பின்னே சொல்லப்படுவதை முன்னே ஒரு நிமித்தத்தினாலே சொல்லவேண்டின் இதனைப் பின்னே சொல்லவோமென்பது தோன்ற அங்கே சுருக்கிச் சொல்லுதல். (நன், பொதுப்பா, கச.)

உரைத்தைக்காண்—சொல்லிக்காண் (உ-ம்.) “தெருளாமற்காப்பதோர் திறனுண்டேலுரைத்தைக்காண்” (கலி, நஅ.)

உரைதல்—தேய்த்தல்.

உரைதழ்த்தல்—பேச்சுத்தமொறல்.

உரைதூல்—உரையெழுதப்பெற்றதூல்.

உரைப்பபல்—உரைக்கப்பட்டல். (உ-ம்.) “உலகத்துரைப்பட்டது” (நளவெ, கலிநீர், சக.)

உரைப்பு—1. உரைத்தல். (உ-ம்.) “உரைப்பரும்பலபொருளாயும்” (பாரத, அருச்சுனன் தவ, எஅ.) 2. தேய்ப்பு.

உரையகை—செய்யுட்கண்வரினும் அச்செய்யுளின் பொருட்டான் தான் தானடைந்த சொல்லின்பொருட்டிவந்ததைத்தாழிற் கு மோரிடைச் சொல்; “அதாமற்றம்” என்பதிற்போல் (உ-ம்.) “அம்மவுரையகைகெண்மினென்றாகும்” (நன், இடை, கக.)

உரையதுமாநம்—வேதாகமங்களுட் சொல்லியதுகொண்டு அது சொல்லாதபொருளையும் ஒப்புமைப்பற்றி யுதித்துத்துணிவது. (சி. சி. அளவை, கஉ, மறை.)

உரையல்—1. உரைத்தல். (உ-ம்.) “கனவின் றிலையிட்டிரையல்” (கலி, கஉ.) 2. உரைதல்.

உரையளவை—காட்சிகருதலளவைகளான நியப்பாது பொருள்களை ஆத்தவாக்கியங்கொண்டு உரைசெய்வதாகிய ஆன்மாவின் தூநாசத்தி; இந்த உரையளவை: தந்திரகலை, மந்திரகலை, உபதேசகலை என மூன்றுவகைப்படும். (சி. சி. அளவை, உ. சிவஞா.)

உரையறிநலி—1. உரையாணி, 2. மாற்றிவிக்குமாணி.

உரையாசிரியர்—1. தூலுக்கு உரைசெய்தவர். 2. தொல்காப்பியத்துக்கு உரைசெய்தவராகிய இளம்பூரணர். (தொல், சொல், ச. சேன.)

உரையாபல்—பேசுதல். (உ-ம்.) “உண்டியு கந்துரையாபலையாயி” (கந்தபு, மார்க்க, ககக.)

உரையாணி—மாற்றியுமாணி.

உரையாலதுமாநம்—உரையதுமாநம். (உ-ம்.)

“நீதியான்முற்கம்மபலநிகழ்வுதிப்போகிச்செய்
‘தி-யா தியாக வரும்பயனென்றறிதலுரையாலத
மாநம்” (சி. சி. அளவை, கஉ.)

உரையிலக்கணம்— தூலுரைக்கு வேண்டு
மில்க்கணம்; அது: பாடம், கருத்து, சொல்வ
கை, சொற்பொருள், தொகுத்துரை, உதார
ணம், வினா, விடை, விசேடம், விரிவு, அதிகா
ரம், துணிவு, பயன், ஆசிரியவசநம் என்பதின்
வகைத்து.

உரையிற்கோடல் — (இலக்கணம்) தந்திர
உத்திகளுள் ஒன்று; அது: மூலத்திற் சொல்லா
தவைகளையும் உரையிற் சொல்லுதல். (நன்.
பொதுப்பா. கச. உரை.)

உரைவண்மை — 1. சாதாரியப் பேச்சு. 2.
சொற்சாமர்த்தியம்.

உரைவு—தேய்வு.

உரோக்கம்—கையிருப்புப்பணம்.

உரோட்டி—அப்பம். [தெலுங்கு.]

உரோகத்திறம்—ஒளஷதம். [ரொஹ திற:
ரொஹ-நோய். யிந்-அழிப்பது.]

உரோககம்— இலக்கையிலுள்ள சிவனொ
ளிபாதம் என்னும் மலை. [ரொஹம.]

உரோககாரி—வைத்தியன். [ரொஹமஹா
ரிநு; ரொஹ-நோய், ஹாரி-கெடுப்பவன்.]

உரோகசுத்தீவி—ஒருவகைத்தைலம். (உ-ம்.)
“ககபலச்சாறதன்பாவிவ்வடை...வாதஞ்சுந்நியு
குக்கொடுஞ்சுவாசகாசங்களும்போ முரோகசுத்தி
வியிதற்குரியபேரே” (தைல, தைலவ, கஉ.)
[சுத்தீவியானது மரணத்தைத்தடுத்துச் சிவக்க
ச்செய்யுந் தன்மையைப்போல் இததைலமும்
மரணத்தையேதராரின்ந் மகாவாதரோகங்களை
யும், விபாதசுந்நிபாதங்களையும், கொடியசுவாச
ரோகங்களையும் நீக்கி ரோகியைச்சிவக்கச்செய்
வதனால் உரோகசுத்தீவித் தைலமெனக்கூறி
ரை.]

உரோகசாந்தகன்—உரோகசாந்தன்.

உரோகசாந்தன் — வைத்தியன். [ரொ
ஹமஹா: ரொஹ- நோய். ஸாண்- அடக்கு
வோன்.]

உரோகசாந்தி—ஆரோக்கியம், நோய்நீக்கம்.
[ரொஹமஹா: ரொஹ- நோய். ஸாணி -
தணிவு.]

உரோகச்சேட்டம்—சுரம்.

உரோகஸ்தன்—உரோகி.

உரோகதி—நாய்.

உரோகம்— 1. இறங்குதல். 2. உயர்த்தல்.

3. எழும்புதல். 4. ஏறுதல். 5. ஒளியின்மை. 6.
தளிர். 7. நோய். [ரொஹ.] 8. பூவரும்பு. 9.
வளர்தல். [2, 3, 6, 9. ரொஹம்.]

உரோகராட்டு—கயரோகம் [ரொஹராஜ:
ரொஹ-நோய். ராட்டு-இராசா.]

உரோகாதம்— 1. நெஞ்சிடித்தல். 2. மார்
பிடித்தல். [உரோஹாத: உரஹ் -மாந்து.
வாஹ்-அடித்தல்.]

உரோகாயதம் — உடம்பு. [ரொஹாய
தம்: ரொஹ-நோய். சூயதம்-இடம்.]

உரோகி—நோயாளி.

உரோகினி— 1. ஒன்பதுவயசுப்பெண். (ப
ராசர. ஆசார. கச.) 2. கடுக்காய். 3. கடுரோ
கினி. 4. நான்காம் நட்சத்திரம். (உ-ம்.) “இவ
ளுரோகினியென்னவோதொழ்த்தக்கான்” (பா
ரத. சம்பவ. உச.) 5. பலராமனுடையதாய்.
(உ-ம்.) “உன்னுதவத்தினுரோகினிதன்பாலு
தயஞ்செய்து” (உபதேச. பலரா. க.) 6. பீதரோ
கினி. [ரொஹினி.]

உரோகினிதநயன்—பலராமன்.

உரோகிதம்— 1. செந்நிறம். 2. செம்மரம்.
3. மஞ்சள். [ரொஹித.]

உரோகிதாச்சுவன்— 1. அக்கினி. 2. அரிச்ச
ந்திரன்மகன். (உ-ம்.) “விறலரிச்சந்திரன்மைந்
தன்-கைம்மையராகியொன்னலர் மகளிர்கலுழந்
தநீர்ப் பெருக்கி நெல்வளர்ந்து - செய்யம் முசத்
தோங்கச் சினவுவான்விரிர்க்குமுரோகிதாச்சுவ
னெனத் தெரிப்பார்” (கூர்மபு. சூரியன்மர,
கரு.)

உரோங்கல்—உலக்கை. (பிற்கல், கசக.ஆ.)

உரோசநகம்—எலும்பிச்சை.

உரோசநம்— 1. கோரோசநம். (உ-ம்.) “இ
னநந்திரிதந்தமுரோசநம்” (தைல, தைலவ, கச.)
2. முன்னிலைமரம்.

உரோசநி— 1. கடுகு. 2. கோரோசனை. 3.
செந்தாமரை. [ரொஹிதி.]

உரோசநை — 1. உரோசகி. 2. கோரோச
னை. (உ-ம்.) “உரோசனைநிறத்தபொற்பரியே”
(திருவிளை. நரிபரி. கக.) [ரொஹிதா.]

உரோசம் — 1. கோபம். (உ-ம்.) “இரோன்
றுதுதாயத்துரியேதனன்பக்க-ஓரொன்றுவே
ண்முப்பெருதவரோடத்தால்” (நாலாயிர. வே
லிக்கோடு.) 2. மானம். 3. மூலம். [1, 2. ரொஹ்.
3. உரோஜ: உரஹ்-மாந்து. ஜஃ-பிறந்தது.]

உரோசல்—உரோஞ்சல்.
உரோசமாநம்—குதிரைகளுக்குள்ள நம்சுழிகளுள் ஒன்று: (பெரியபு. தடுத்தா. கக. உரை.)

உரோசனம்—முள்ளிலவு.
உரோசனி—1. கடுகு. 2. கோரோசனை. 3. செந்தாமரை.

உரோசித்தல்—1. நாணுதல். 2. மாந்தாற்தல்.

உரோஞ்சல்—உரிஞ்சுதல் (பிங்கல. உககௌ.)

உரோஞ்சுதல்—உரோஞ்சல்.

உரோணி—1. உரோணினி நட்சத்திரம். (உ-ம்.) “விண்ணகமிருள் கொளவினங்குவெண்மதி - பொண்ணிற வுரோணியோ பொளித்த தொத்தே” (சிந்தா. நாம. ககக.) [உரோ ஹினி என்பதில் ஹி என்பது கெட்டது. 2. ஒருகோய். (உ-ம்.) “உருமிடிகாமுரோணிக முலை” (அருமந்திர. அறன். ச.)]

உரோதநம்—1. அழுதல். (உ-ம்.) “நீ தோன்றி, உரோதநஞ்செய்து திராவணஞ்செய்தமையால் உருத்திரனெனப் பெயர்பெறுவாயாகவென்றான்” (சுர்மபு. அட்டமூ. கக. உரை.) 2. கண்ணீர்.

உரோதநம்—புதன் என்னுங்கிரகம்.

உரோதநி—சிறுகாஞ்சொறி.

உரோதம்—1. ஒருநகம். (உ-ம்.) “கருவையழித்தோன் உரோதமென்னு நகத்தையும் டைவன்” (சுர்மபு. வருண. உஉ. உரை.) 2. தடை. 3. நீர்க்கரை. அது: “சேதரோதக்குருதித் திரையொரீஇ” (இராமா. இராவணன்சோக. க.) என்பதனாற்பெறப்படும். [பொருட.]

உரோபணம்—இறங்குதல்.

உரோமக்கட்டு—நிறையயிர்.

உரோமக்கிழங்கு—வசம்பு.

உரோமகடணர்—குதமுரிவர். (உ-ம்) “புராணங்களைக்கேட்பொழுது மகிழ்வினால் மயிர்சிலிர்த்திருந்தமைகண்டவியாதர் அக்காரணத்தினால் உரோமகடணர் என்று பெயர்கூட்டினரென” (சுர்மபு. இந்நிரத்தய். க. உரை.) [உரோசிக்ஷை.]

உரோமகநடம்—உரோமபுளகம். [பொருட்கூறு.]

உரோமகுச்சகம்—உரோமகுச்சம்.

உரோமகுச்சம்—சாமரை.

உரோமகூபம்—மயிர்ந்துவாரம். [பொருட்கூறு.]

உரோமசன்—1. ஒரு முரிவன். (உ-ம்.) “சரோருசரண்டம் விண்டாவொருமயிர்சலிக்குஞ்செங்கையுரோமசமுரியையோககி” (பாரத. நிவாத. கசு. 0.) 2. மயிருள்ளவன்.

உரோமத்துவாரம்—மயிர்ந்துவாரம்.

உரோமப்போடிப்பு—

உரோமபுளகம்—

உரோமபுளகத்தம்—

உரோமபுழம்—தோல்.

உரோமம்—1. குறுகியமயிர். 2. மயிர்.

(உ-ம்.) “வேணிமுடித்தலுரோமமுகிர்வீழ்த்தும் வபநஞ்செய்யாம” (குத. வான. ச.) 3. மயிர் ப்பரப்பு.

உரோமமுந்—பதினெண்சித்தரிலோருவர்.

உரோமரந்திரம்—மயிர்ந்துவாரம். [பொருட்கூறு.]

உரோமரந்திரம்—மயிர்ந்துவாரம். [பொருட்கூறு.]

உரோமராசி—மயிரொழுங்கு.

உரோமரோகை—உரோமத்திடுழைங்கு.

உரோமாத்தம்—1. உரோமப்போடி.

உரோமாஞ்சல்—

உரோமாஞ்சிதம்—

உரோமாம்பரம்—1. கம்பளம். 2. சால்லை.

[உரோசி-மயிர், சுபவர-சிலை.]

உரோமாவலி—நாபிக்கு மேலுள்ள உரோம

ரோகை. [பொருட்கூறு:] ரோசி-மயிர். சூவ

லி-வரிசை.]

உரோம்—மயிர்ச்சிகைப்பூண்டு.

உரோருகம்—முலை. [பொருட்கூறு:] உர

மீர்—மாப்பு. ருக-முளைத்தது.]

உல்—1. கழு. 2. தேங்காயுரிக்குங்கருவி.

உல்து—சங்கம். (பெரும்பா. ககச. பக்.)

உல்துசெய்தல்—சங்கம்வாங்குதல். (உ-ம்.)

“உல்துசெய்யமதிநிறைந்தபலபண்டம்”

உல்துபொருள்—சங்கப்பொருள்; அது: மர

க்கலத்திலும் பண்டியிலும் வரும் பண்டங்களு

க்குவாங்கும் இறைப்பொருள். (உ-ம்.) “உறு

பொருளு முல்குபொருளுந் தன்னென்னுந் -

தெறுபொருளும் வேந்தன் பொருள்” (வன்.

எதிசு.)

உல்லகசநம்—1. ஆகந்தம். 2. மயிர்ப்புள

கம். [உல்குலக.]

உல்லங்கநம்—1. கடந்துபோதல். 2. பாய்

தல். [உல்குலக.]

உல்லம்—ஒருபின்.

உல்லரி—தளிர்.

உல்லாதன்—1. சாமர்த்தியமுள்ளோன். 2. நோயுற்றொழிந்தோன். (சூ. நிகண். உ: சுசு.) [உலூவ.]

உல்லாசம்—1. அத்தவாளம். (பிங்கல. ௧௨-அ. 0.) 2. அத்தியாயம். 3. ஆநந்தம். (உ-ம்.) “உல்லாசமுடனேமுடிப்பானிசைத்தான்” (நல். பாரத. தருமசா. ௧0௫.) 4. உள்ளக்களிப்பு. 5. ஒளி. 6. வந்தத்தல். [உலூவ.]

உல்லாசன்—உல்லாசக்காரன். (உ-ம்.) “உல்லாசிராகுலயோகவித - சல்லாபவிநோதனும்” (சுந்தரது. உ.)

உல்லாடி—மெல்லிய ஆள்.

உல்லாபம்—1. துக்கம், உரோகம் முதலியவைகளாகிய குரலின் விகாரம். 2. மழலைச்சொல். 3. மேற்கட்டி. [உலூவ; உதீ - மேல். லுபீ - பேசல்.]

உல்லாபன்—உல்லாகன்.

உல்லி—1. ஒல்லி. 2. மெல்லிய ஆள். 3. மெல்லியது. 4. வெங்காயப்பு.

உல்லிக்கநம்—1. அவமதிப்பு. 2. கடக்கை. 3. கலக்கம். 4. சண்டையிருதி. 5. நிறதை. 6. மீறுதல்.

உல்லியம்—கிணறு.

உல்லியர்—கபதுலோர். (சூ. நிகண். உ: ௧௨.)

உல்லு—உல்.

உல்லுகம்—கொள்ளி.

உல்லுழகம்—நெருப்புக்கொள்ளி. [உலூ- 3-உ.]

உல்லேகநம்—1. உயர்த்துதல். 2. எழுதுதல். 3. கிண்டிதல். 4. சீவுதல். 5. வார்திபண்ணல். [உலூவ.]

உல்லேகம்—1. உச்சரிப்பு. 2. ஓரலங்காரம். [உலூவ.]

உல்லேற்றல்—கழுவேற்றல்.

உல்லோசம்—மேற்கட்டி. [உலூவ.]

உல்லோலம்—பெருந்திரை, மகாதரங்கம். [உலூவ.]

உல—உலவென்னேவலும், தெரிநிலவிலைப்பகுதியும்.

உலக்குதல்—உலத்தல்.

உலக்கை—1. அழிதல். (உ-ம்.) “பொருப்புலக்கையற்றலமர” (பாரத. பதினெட். ௫0.) 2. இருப்பினால் உலக்கைபோலச் செய்யப்பட்ட ஓராயுதம். (உ-ம்.) “உலக்கைகலவ்வேல்” (சுந்த. சத. ௧௫.) 3. தாநியம் முதலியவைகளை

உரலிலிட்குற்றதுதற்காக மாமுதலியவைகளாற்செய்து அடியில் இருப்புபுண இடப்பட்டதண்டம். (உ-ம்.) “அவ்லெறியுலக்கையோயகிரத்தாக்கலும்” (தணிகை. ௧௧௪. ௧௬.) 4. திருவோணநட்சத்திரம். (சூ. நிகண். ௧: ௭௬.) 5. மெருகன்கிழங்கு. (உ-ம்.) “அறற்போக்குலக்கைப்பொடியோர்ப்படி” (தைல. தைலவ. அச.)

உலக்கைக்கோழந்து—1. உலக்கை துணி. 2. உலக்கை துணிபோலக்கூர்மையற்றது.

உலக்கைப்பாட்டு—வள்ளைப்பாட்டு. (உ-ம்.) “புறவைப்பேடுகளுலக்கைப்பாட்டால்” (வள்ளுவமா. ௫. உரை.)

உலக்கையான்—பூட்டினவொணர்.

உலக்கைவள்ளி—ஒருவகை வள்ளிக்கிழங்கு.

உலகங்காந்தான்—அவுரிச்செடி.

உலகசூதீசாரம்—உலகவாழ்வு.

உலகசயன்—புத்தன். [உலகத்தைவென்றேனென்றபடி.]

உலகசீலம்—உலகநோன்பு. (மணிமே.)

உலகதருமணி—உலோகதர்மணி. (உ-ம்.)

“உலகதருமணியிற் பரவுகிவதருமணியிற் பயின்றவாக்குமுந்நான்” (தணிகை. அகத். ௧௬௬.)

உலகதன்மணிதீக்கை—சுபீசதீக்கையினொருவகை. இஃது: அபரமுத்தியைக்கொடுக்குந்தீக்கை. (உ-ம்.) “அதீக்கை யபரமுத்தியைக்கொடுக்குமுலகதன்மணிதீக்கையெனவும் பரமுத்தியைக் கொடுக்குஞ் சிவதன்மணியெனவுமிரண்டாம்” (சி. சி. அ. ௫. மறை.)

உலகநடை—உலகத்தாரொழுதுமொழுக்கம். [வள்ளுவர்குறளிலே அரசியலிலே பரிமேலழகர் “உலகநடையாவது ஒப்புரவுசெய்தல், புறந்தருதல், பிழைத்தனபொறுத்தல் என்றிவைமுதலாயின” என்பர். (வங். ௫௭௨.)]

உலகநாதன்—1. அரசன். 2. கடவுள். 3. பிரமன்.

உலகநீதி—1. இயல்பானகீதி. 2. உலகநடை. 3. ஒருதல். 4. தேசவியற்கைகீதி. 5. நன்னெறி.

உலகநேத்தான்—சூரியன்.

உலகநோன்பு—துறவாது விரதங்காத்தல். (மணிமே.)

உலகப்பற்று—லென்கிசுவிலையப்பற்று.

உலகப்புரட்டன்—மிகுபுரளிக்காரன்.

உலகபாரணன்—விட்டுணு. [உலகம்-பூமி. பாரணம்-உண்ணல்.]

உலகபாலர்—உலோகபாலர். (உ-ம்.) “ஒத்தருலகபாலர்” (சேதுபு. பாவநா. ௬.)

உலகபாவநி—உலகத்தைச் சுத்தஞ்செய்ய

வன். (உ-ம்.) உலகபாவவியாயுயர்கங்கையை” (வேதாரணியபு. கங்கையாதி. கஉ.)

உலகம்—1. ஆகாயம். 2. உயர்ந்தோர், நன்மக்கள். (உ-ம்.) “உலகம்மகழந்தவோங்குயர்வியுச்சி” (திருமுரு. கஉச.) 3. உலகத்தன்மை. 4. உலகத்தினுள்ள சீவானமர்க்கள். (உ-ம்.) “உலகமுலகம்” (திருமுரு. க.) 5. உலகவதுபவம். (உ-ம்.) “அருளிலாரக்கவவுலகமில்லே” (வன். உசஎ.) 6. ஒழுக்கம். (திருமுரு. க. உரை.) 7. சிருட்டிப்பொருள். 8. சிவத்தத்துவமுதற்சுத்தவித்தியாதத்துவமிருகிய சுத்தாத்துவப்பொருள்களும், காலத்தத்துவமுதற்பிரகிருதித்தத்துவமிருகிய சுத்தாசுத்தாத்துவப்பொருள்களும், குணத்தத்துவமுதற் பிரதிவித்தத்துவமிருகிய அசுத்தாத்துவப்பொருள்களும் ஆகிய ஒருவன், ஒருத்தி, ஒன்று என்று சுட்டியுணரப்படுகிற சேதநவசேதநப் பிரபஞ்சம். (கூர்மபு. இந்நிரத்து. எ. உரை.) 9. திசை. (உ-ம்.) “ஒருவனொருத்தியொன்றென்றுரைத்திடுமுலகமெல்லாம்” (சி. சி. க. க.) 10. நாடு. 11. நிலம். (உ-ம்.) “மாயோன்மேயுகாமிறையுலகமும்” (தொல். பொருள். ரு.) 12. பூமி. (உ-ம்.) “உலகமன்னவன்நிருநாளொளியிடுமயணிந்து” (சிந்தா. கநக. உ.)

உலகமலையாமை — தூலஞ்சூரிய பத்தழி நென்று; அஃது உயர்ந்தோர்வழக்கத்தோடு மாறுபாடாமை. (நன். கக.)

உலகமலைவு— ஓரலங்காரம். அஃது உலகத்தா ஒழுகலாற்றோடு மாறுபட்ட ஒழுக்கம் நிகழ்ந்தனவாக்கூறுதல். (வ-று.) “அலைகடல்களேமுந்தூர்த்தந்தரத்தினுடே—மலையணையமால்யானையோட்டி—கலவாரை—நீரூக்கிவையம் நெடுங்குடையின்மீழ்வைத்தான்—மாருச்சீர்மாலிலத்தார்மன்” இதனுள் ஒரு நிலவேந்தனை ஏழுகடலையுந்தூர்த்தானாகவும் ஆகாயத்திலே தன் யாறினையைச் செலுத்தி வெள்ளைகளாகவும் உலகொழுக்கோடு மாறுபட்ட கூறினமையின் உலகமலையாயிற்று. (தண்டி. ககக.)

உலகமளந்தான்—விட்டுணு. (உ-ம்.) “உலகமளந்தானேதாலேலோ” (நாலாயிர. மாணிக்க. உ.)

உலகமாதா — 1. இலக்குமிதேவி. 2. சரசுவதிதேவி. 3. செம்மன்னத்தக்காளி. (உ-ம்.) “உலகமாதாவைச் சேர்வுற்றுயருநிருண்டியுதே” (தொல். தைவவ. கக.) 4. பார்ப்பதிதேவி.

உலகமீன்றான்—பார்ப்பதிதேவி. (உ-ம்.) “வந்திடு முலகமீன்றான் வதுவை யஞ்சாலநகன்” (கந்தபு. திருக்கல். கஎ.)

உலகமுண்டோன்—விட்டுணு. (உ-ம்.) “உம்

மையதனி ஓலகமுண்டோன் நன்மகனீ” (கந்தபு. வள்ளி. ககக.)

உலகர்—1. உலகத்தார். (உ-ம்.) “உலகர்சேருறுதிப்பயனெவற்றினுக்கும்” (சிவத்தது. எ.)

உலகாட்சிகள்—உலகத்தைக்காப்போன், உலகராட்சனியம்—உலகத்தாரையீட்டேற்றுகை.

உலகாடிகை—உலகராட்சனியம்.

உலகவழக்கம்—உலகவழக்கு.

உலகவழக்கு — உலகத்தார் பேசும்பாஷையிலே நடைபெறும்வழக்கம்.

உலகவறுவி—தருமசாலை. (மணிமே.)

உலகவாதம்—ஐதிகம். (சி. சி. அளவை. க. சுப்பிர.)

உலகவிடைகழி—ஊர்வாயில். (மணிமே.)

உலகளந்தோன்—விட்டுணு.

உலகாசாரம்—உலகவொழுக்கம்.

உலகாயதம்—உலோகாயதமதம். (புறச்சமயமறிநென்று) அது: சார்வாகன்கோட்பாட்டின்படி உலகவின்பமே சிரேட்டம் என்னும் ஒரு ரீட்ச்சரவாதிமதம்.

உலகாயதன்—உலோகாயதசமயத்தோன்.

உலகியல்—உலகநடை. (உ-ம்.) “கண்ணோட்டத்தள்ளுதல்கியல்” (வன். ருஎஉ.)

உலகியற்சொல்—உலகவழக்கு. (மணிமே.)

உலகு—1. ஆகாயம். 2. உயர்ந்தோர்கூட்டம்.

(உ-ம்.) “எண்ணியின்றென்சொலாதுலகை” (பாரத. தற்சிதப். க.) 3. உயிர்கள். (உ-ம்.) “தினற்பொருட்டாற்கொல்லாதுலகெனின்” (வன். உருசு.) 4. ஒழுக்கம். 5. திசை. 6. நாடு. 7. நிலம். (உ-ம்.) “ஏழலுடையானலமரவே” (பாரத. ஐந்தாம். கக.) 8. பிரபஞ்சம். (உ-ம்.) “வாரியாலுலகியிந்திடுமெல்லையும்” (கந்தபு. ரூபன்வதை. கஎரு.)

உலகுண்டவன்—விட்டுணு. (உ-ம்.) “உறுதிபேசின்னவாலியாருயிருண்பென்னுலகுண்டவன்” (சேதுபு. சேதுவந். அ.)

உலகுலம்—1. திப்பலி. 2. திரிபிலை.

உலகேசன்—உலோகேசன் என்னும்பிரமா (உ-ம்.) “உலகேசனெனும்விரஞ்சனுறையு நாளில்” (சேதுபு. சக்கர. கஉ.)

உலகோம்பல்—அரசரது தொழில்களுளொன்று; அஃது: உலகுபுரத்தல்.

உலகோர்—பெரியோர். (உ-ம்.) “தாராதரமெனவுலகோர்பலகலைதருமா” (கோயிற்று. திருவிழா. ரு.)

உலங்கலம்—சுப்பாத்திரம்.

உலங்காரணை—அவுரி.

உலங்கு—1. கொசுரு. (உ-ம்.) “அனலிசே நுலங்கெனவுலந்தனர்” (கந்தபு. திருவிளா. அஞ.) 2. திரண்டகல். (பிங்கல. ௫௦௭.)

உலட்டுநூல் — உலண்டாற் செய்த நூல். (உ-ம்.) “உலட்டுநூல் பருத்திநூல் சிலம்பிநூல் கன்” (சி. சி. பர. செனத்திராந்திகன்மறு. ௧௦.)

உலண்டம்—கோற்புழு.

உலண்டு—பட்டுதூலை யுண்டாக்குங் கோற் புழு. (உ-ம்.) “மேற்பாட் லெண்டினிறனென்கும்” (கலி. ௧௦௧.) “கடத்தினுக்குமண்ணினையும் நூற்கு உலண்டினையுங் காரணமென்பது போல” (வேதாரு. ௧௩௪. உரை.) [இதனைக் கோசகாரப்புழு என்றுஞ்சொல்வர்.]

உலத்தல் — 1. அழிதல். (உ-ம்.) “கொடி கொடேரிழந்துபோயுலக்கவிட்டு” (பாரத. பதினா. ௨௩.) 2. செதெல். (உ-ம்.) “மலக்குறுமனைத்தினும் வருத்தமுற்றவு-முலக்குறீக்கி” (கந்தபு. திருவவ. ௧௦.) 3. சாதல். (உ-ம்.) “உலந்தனைசமுதன்” (கந்தபு. முதனாட். ௧௭௦.)

உலத்திசூலை—ஒருவகைச்சூலை.

உலத்தவர்—அழிந்தவர். (உ-ம்.) “நட்புலந்தவரால்” (பாரத. நச்ச. ௩௩.)

உலப்பு—1. குறைவு. (உ-ம்.) “உலப்புறு தெவையுமீவோர்” (கந்தபு. திருவவ. ௬.) 2. கேடு, தொல்வி. (உ-ம்.) “ஊழியினுதருணமுருப்பினுமுலப்பிலாதோர்” (பாரத. நிவாத. ௧௪.) 3. சாவு. (உ-ம்.) “உலப்புற்றோர்—காடதே நடம்புரியிடம்” (கந்தபு. தவங்கான். ௧௫.)

உலப்புதல் — 1. அலப்புதல். 2. ஆர்த்தல்.

உலபம்—நெருங்கிப் படர்ந்தகொடித்திரள்.

உலம்—திரண்டகல். (உ-ம்.) “உலங்கலந்து யாந்ததோளான்” (சிந்தா. பது. ௨.)

உலம்பல் — 1. அலப்பல். (உ-ம்.) “ஒல்காதார்வாய்விட்டுலம்பல்” (நீதிநெறி. ௭௨.) 2. ஒலித்தல். (உ-ம்.) “உலக்கவிட்டனக்கர் வாயுலம்பலோடுகலமென” (பாரத. பதினா. ௨௩.)

உலம்பு—உலம்பென்னேவலும், தெரிநிலை வினைப்பகுதியும், வினைத்தொகையும்.

உலம்புதல்—உலம்பல்.

உலம்பவரல்—சுழலல். (உ-ம்.) “வாயாவன்கனிக்குலம்பவருவோரே” (புறநா. ௨௦௭.)

உலமரல் — 1. அச்சக்குறிப்பு. (கு. நிகண். அ; இசு.) 2. துன்பம். (கு. நிகண். அ; எங்.)

உலமருதல்—உலமரல்.

உலரித்தி—1. காய்வு. 2. வாட்டம்.

உலரித்தல் — 1. அகிசுட்கரோகம். (உ-ம்.) “மேகச்சூலெர்த்தலம்போருணரே” (தைவ. தைவல. ௧௧௩. உரை.) 2. உலரித்துதல்.

உலரித்திசூலை—ஒருநோய்.

உலரித்துதல்—காய்ச்செய்தல். (உ-ம்.) “நனைத்தவான் றுகிலுலரித்திய வெடுத்தெடுத்துதல்” (சேதுபு. கந்த. ௪௧.)

உலரித்தல்—1. அழிதல். (உ-ம்.) “தங்கண்ட-மீதுலராதசாமவேதமாப்பவர்போல்” (திருவிளா. மாமா. ௨௩.) 2. காய்தல், ஈரம் வறத்தல். (உ-ம்.) “ஆசெனவழித் தெறிந்துலரித்த வாப்பியும்” (தணிகை. நாட்டு. ௧௫.)

உலரித்துபுல்—திரணம். (பிங்கல. ௨௬௧௮.)

உலரிமரம்—வானம். (பிங்கல. ௨௮௩௫.)

உலரல்—காய்தல். (உ-ம்.) “ஒத்தகிருச்சந்நிதிமுன்னுலரப்போட்டிவைசெய்வான்” (திருநெல். நெல்லு. ௨௫.)

உலருதல்—உலரிதல்.

உலவக்காரன்—1. உலோபக்காரன். 2. பிறரில்லிற்கொஞ்சமாயுண்பவன்.

உலவம்—உலோபம்.

உலவமரம்—இலவமரம்.

உலவல்—1. உலாவுதல். (உ-ம்.) “ஊற்றமொலெவல்செய்யுமொருவனை” (கந்தபு. திருவவ. ௮.) 2. குறைதல். (உ-ம்.) “உலவாமாற்றருநீருறைவன்” (சிவப்பிர. ௨. ௨௬.)

உலவாக்கிழி—எடுக்க எடுக்கப்பொருள்குறையாக்கிழிக்கல். (உ-ம்.) “கண்ணிநாடன்றனக்கிசைந்தபடியாலுலவாக்கிழிகொடுத்தபடியையறிந்தபடிபகர்வாம்” (திருவிளா. உலவாக்கி. ௬.) உலவாநீற்றல்—பரத்தல். (உ-ம்.) “இன்பவெள்ளமுலவாநிற்கும்” (தாயு. நின்ற. ௨.)

உலவித்தல் — 1. உலோபமாயிருத்தல். 2. ஒறுத்தல். 3. கூசியொழுக்கல்.

உலவு — 1. உலாவல். (உ-ம்.) “எங்குமுலவுற்றது” (கந்தபு. தகரேறு. ௧௫.) 2. குறைதல். (உ-ம்.) “உலவிதன்படைஞரை” (தணிகை. சிபரி. ௨௪௨.)

உலவுதல்—1. உலாவுதல். 2. ஒழிதல். (உ-ம்.) “ஊழியுறுத்திபுணும்முலவாதால்” (இராமா. படைத்தல். ௧௩.) 3. குறைதல். 4. சஞ்சரித்தல். (உ-ம்.) “பிரமதிமுடிவிலிவையுரியுளாலுலவுவர்” (தாயு. சித்தர். ௩.)

உலவை — 1. ஊர். 2. ஒடைமரம். (உ-ம்.) “அடவிதனிவனவுலவைகள் தளிர்விட” (திருப்ப. ௫௨.) 3. காற்று. (உ-ம்.) “உற்றவுலவையிடையோர்புலிவகழட்டியக்கால்” (கந்தபு. மார். ௧௧. ௨௮.) 4. கிலுகிலுப்பை. 5. குடி. 6. குலம். 7. தழை. (உ-ம்.) “உரியுற்கொடிக்கொடாவிபுலவையினோப்பி” (இரகு. தேஜா. ௩௫.) 8. மரக்கொம்பு. (உ-ம்.) “உலவைநீர்வனத்து” (இரா

மா, வரைக். எ.) 9. மரப்பொந்து. 10. முல்லைக்கான்யாறு. [பிங்கலத்தில் உயவையென்றிருக்கின்றது.] 11. வள்ளிக்கொடி. 12. விலங்கின் கொம்பு. (உ-ம்.) “மதவேழமுலவை-கொண்டலைத்தெறிய” (தணிகை. அகத். உயச.)

உலவைக்குதலம் — வாத்தரோகக் கூட்டம். (உ-ம்.) “வழுத்துலவைக்குலமுழுதுஞ்சிறுந்றுளிமுன்வரையாம்” (தைல. தைலவ. அய.)

உலவைநாசி — திப்பலி.

உலவையான் — வாயுதேவன். (உ-ம்.) “அண்டருமுலவையானையுணர்மாத் தலைவன்பாரா” (கந்தபு. அரசு. எ.)

உலறல் — 1. சாய்தல். 2. சினத்தல். (உ-ம்.) “தனைத்தான் சிதறமோதித்தகர்த்தேயுலறியலறி” (ஞானவா. மந்த. சு.)

உலறுதல் — 1. காய்தல். (உ-ம்.) “உலறுதலையோமையும்” (சிலப். காடி. எரு.) 2. சினத்தல். 3. சிலுப்புதல். 4. சினத்தல். 5. பொலிவழிதல். (உ-ம்.) “வயங்கிழையுலறியவழியின்” (சிறுபா. கடி.)

உலா — ஒரு பிரபந்தம். அஃது: பேதை முதலிய எழு பருவப்பெண்களுந் கண்டு மயங்கும் படி தலைவன் பவனிவருதலைக் கலிவெண்பாவாற்கூறுவது. (உ-ம்.) “திந்தெரிந்தபேதை முதலெழுவர்செய்வதை-மறந்தயரவந்தான்மறுகென்-றதைந்தகலி - வெண்பாவுலாவாம்” (வெண்பா. உ. எ.) 2. பவனி.

உலாதுயம் —

உலாதுளம் — } மனோசிலை.

உலாங்கம் — }

உலாங்கிலி — காவட்டம்புல்.

உலாங்கு — 1. காவட்டம்புல். 2. கிலுகிலுப்பை.

உலாங்குதல் — 1. கிலுகிலுத்தல். 2. ஊன்றாதல்.

உலாந்தல் — 1. உலாவச்செய்தல். 2. உலாவுதல்.

உலாத்து — 1. உலாத்தென்னேவலும், தெரிநிலைவினைப்பகுதியும், வினைத்தொகையும். 2. உலாவச்செய்தல். 3. உலாவுகை.

உலாத்துக்கட்டை — கதவுகின்றொடுஞ்சூழியானி.

உலாத்துக்கதவு — பிணையற்கதவு.

உலாத்துதல் — உலாத்தல்.

உலாப்போதல் — பவனிபோதல்.

உலாம் — உவமைச்சொல். (சிந்தா.)

உலாமடல் — ஒரு பிரபந்தம்; அஃது: ஒரு பெண்ணைக் கனவிற் புணர்ந்தோன் விழித்த பின் அவன்பொருட்டி மடலூர்வேனெனக் கலி

வெண்பாவாற்கூறுவது. (உ-ம்.) “கனவினொருத்தியைக்கண்டுபுணர்ந்தோ - எனவினவன்பொருட்டாகநாளை - யுர்வன்மட லென்றுரைப்பதுலாமடல்” (இலக்கணவி. அருள்.)

உலாமா — கச்சமரம்.

உலாய் — 1. இயங்கி, நிலைபெயர்ந்து. (புறப்பொ.) 2. சூழ்ந்து. (சிந்தா.)

உலாவால் — 1. சஞ்சரித்தல். (உ-ம்.) “கராமுலாவருபைந்தடமும்” (பாரத. நாடி. அ.) 2. பவனிவருதல். (உ-ம்.) “வால்விளமணித்திபங்கண்முதிர்-வுழவுசாலணிவிதிதோறுர்ந்துலாவருமால்” (இரகு. நாட்டு. கங.)

உலாவல் — உலாவுதல்.

உலாவு — 1. உலாவென்னேவலும், தெரிநிலைவினைப்பகுதியும், வினைத்தொகையும். 2. சஞ்சரித்தல். (உ-ம்.) “உலாவுறு காலிலாதமுடவனே” (தணிகை. அகத். ககரு.)

உலாவுதல் — 1. அசைதல். (உ-ம்.) “உலகங்கன்கீழ்மேலவாகப்பெருங்காற்றுலாவின்” (தாயு. சித்தர். கூ.) 2. ஆழப்பசைதல். (உ-ம்.) “துறைத்தோணி நின்றலார் தூங்கு நீர்ச்சேர்ப்ப” (ப.மொ.எ.ரு.) 3. சாரிபோதல். 4. பொழுதுகழித்துவிளையாடல். (உ-ம்.) “மன்றுதொறுலாவுமலர்வாலிதொறுலாவும்” (கந்தபு. திருவிளை. கூ.) 5. வெவ்நடைத்தல். 6. விளையாடல். (உ-ம்.) “உரைதருகாமாதிகளா முலாகநிரையுணர்வெனும் விண்ணுலாவும்ன்றே” (ஞானவா. வைராக். எங.)

உலிந்தம் — ஒருதேயம். [உலிந்தம்.]

உலிமணி — நாயுருவி.

உலிர்கள் — வெண்கலம்.

உலு — தினை முதலியவற்றின்பதர். [போதல் என்பொருள்படும். ஹமூட். என்பதனின்ற வந்துபோலும்.]

உலுக்குதல் — குலுக்குதல்.

உலுக்குமாம் — பிண்டமரம்.

உலுடநம் — 1. உருளுதல். 2. புரளுதல்.

உலுடிதம் — 1. துவாரம். 2. நிலத்திலுருளுதல்.

உலுண்டநம் — 1. உருட்டுதல். 2. களவுசெய்தல். 3. கொள்ளையிடுதல்.

உலுத்தத்தனம் — உலோபத்தன்மை.

உலுத்தம் — 1. உலோம். 2. பேராசை. [஁஁஁.]

உலுத்தல் — உதித்தல்.

உலுத்தன் — 1. பொருளாசைக்காரன், சகையிலலாதவன். 2. வாங்கின கடனைக் கொடாதவன்.

உலுப்பை—1. அடைந்தோர்க்களிக்கும் உண்பண்டம். (உ-ம்.) “உம்பர்கோன்வைத்தவுலுப்பைபனை” (வருணகுலா. உஉ௦.) 2. காய்வருக்கம். 3. கோயின்முதலியவற்றிற்கு அனுப்புந் காணிக்கை. 4. சாமான்பை. 5. சிறுகாய். 6. பெரியவர்களுக்கு அனுப்பும் உண்பண்டம்.

உலுப்பைகட்டுதல்—பேர்மோர்தயவுசம்பாதித்தற்காகவெகுமதியுத்புதல்.

உலுப்பைகொடுத்தல்—கீழ்ப்பட்டவர்க்குப் படிக்கொடுத்தல்.

உலும்பின்வனம்—கௌதமபுத்தர்பிறந்த விடம். (மணிமே.)

உலுவம்—வெந்தயம்.

உலுவா—பெருஞ்சீரகம். [வழக்கப்படியும் உவின்னிலோப்படியும் உலுவா வெந்தயமே.]

உலுவாவரிசி—வெந்தயம்.

உலாகம்—1. ஒருவகைப்பரி. 2. குங்குலியம். 3. கூகை. (உ-ம்.) “பேருலாகமும்பிணையுந் கிய” (பாரத. உலாக. ரு.)

உலாகலகம்—1. குங்குலியப்பூண்டு. 2. குங்குலியம்.

உலாகலம்—1. குங்குலியம். 2. மரவுரல். (உ-ம்.) “காருலாகலநிகரடிக்களிறு” (பாரத. உலாக. ரு.)

உலாகன்—1. இத்திரன். 2. ஒருபிராமணன். **உலாகாரி**—காகம்.

உலாதை—1. ஏறுப்பு. 2. சிலந்திப்பூச்சி. (உ-ம்.) “ஆனவைம்பொறியுண்டித்திரையச் சமைதுநமாதியா - ஆனில் வந்திடுமுன்பிலாத வைவென்றுரைக்கினுலாதபோல். (சி.சி.பர.உலோ. மறு அ.) [அ-ஞ.கா.]

உலாபி—1. அருச்சுனனை விவாகஞ்செய்த ஒரு நாகக்களிகை; இவன்: இராவானுக்குத்தாய். (உ-ம்.) “ஒடுங்கயல்விழியாரி லுலாப்பெயரவ ளோடு” (பாரத. அருச்சுனன்நீர். அ.) 2. ஒரு வகையின்.

உலை—1. உலைச்சாலை. (உ-ம்.) “புரிபுனித வுலை” (தைவ. வைத்திய. கக.) 2. உலையென் னைவலும், தெரிநிலைவினைப்பகுதியும், வினைத் தொகையும். 3. கொல்லர் முதலிய கம்மியர் இரும்பு முதலிய லோகங்களைக் காய்ச்சி வேலை செய்தற்காக அக்கிளி மூட்டியிருக்குந்ருண்டம். (உ-ம்.) “கொல்லுலைமுத்கணல்லார்” (நைடத. நாட். உஎ.) 4. நடுக்கம். (உ-ம்.) “உலைதருமலிந மொன்றை” (நூநாவா. வைரா. உச.) 5. நெருப்பு மூட்டப்பட்ட அடுப்பு. 6. பாக்குவெய்தற்கு அடுப்பில் வைத்த பாத்நிரத்திற் பெய்யு நீர்.

(உ-ம்.) “தெக்கிலா ரமாட்டிச்சீருணத் தகம்ப ரொன்றில்-வாக்கியவுலைப்பெய்தேற்றி” (கந் தபு. வில்வல்-வதை. கக.) 7. பாக்குவெய்தற்கு அடுப்பிலேற்றும் பாத்நிரம்.

உலைக்கட்டல்—பொருத்தப்பாணைக்கு மாலி லைசெருகியகயிறுகட்டல்.

உலைக்களம்—1. அடுப்பு. 2. கொல்லுலையிடம்.

உலைத்தறடு—உலைமுகத்தில் இரும்பெடுக் குக்குறடு.

உலைச்சல்—உலைத்தல்.

உலைசல்—உலைத்தல்.

உலைத்தண்ணீர்—1. இரும்புதோய்க்குநீர். 2. பாக்குவெய்வைக்குத்தண்ணீர்.

உலைத்தல்—1. அலைத்தல். 2. அழித்தல். 3. மருக்கலங்கச்செய்தல். (உ-ம்.) “உலைத்துவிட்டகமலம்” (நைட. கைக். க௦.)

உலைத்துருத்தி—கொல்லுலையிலே நெருப் பெரித்தற்காகப் பிரயோஜிக்குங் குழலோடணைந்த தோற்றை. [உலை - உலைமுகம். துருத்தி - தோலு.]

உலைதல்—1. அலைதல். 2. கலைதல். 3. கெடுதல். (உ-ம்.) “அலையாழியிசைத்துயில்கூர்பண் ணவனேமுதலோர்களமர்செய்தாலு - முலையா து கடந்திடுபோராற்றலெனும்” (கந்தபு. வரம். உ௦.) 4. சீரழிதல். 5. நிலைகுலைதல். (உ-ம்.) “சா ரதக்குழாமுமுலையு” (தணிகை. சீபரி. சஎஎ.) 6. பெலங்குறைதல். 7. மருக்கலங்கல். (உ-ம்.) “உலைத்தனர்முநிவர்” (கந்தபு. ரூரன். அ.) 8. வருந்தித்திரிதல். (உ-ம்.) “பணித்தன வாற் றியே-யுலைவர் வைகலு முசலிவீர்மையார்” (கந் தபு. துறைவையே. உ.)

உலைநீர்—1. இரும்புதோய்க்குநீர். 2. பாக்கு செய்வைக்குநீர்.

உலைப்பு—1. அலைப்பு. 2. அழித்தல். (உ-ம்.) “உலைப்புற வணவதிலுவந்து தோய்நர்க்கே” (தணிகை. அகத். உக.) 3. வருத்துதல்.

உலைமுகம்—கொல்லுலையிடம்.

உலைமுத்து—கொல்லுலையின் துவாரம்.

உலைமுட்டல்—கொல்லுலையில் நெருப்பு மூட்டல்.

உலைமுடி—உலைப்பாளையின் மேன்முடி.

உலையாணிக்கோல்—குட்டுக்கோல்.

உலையிற் பணநீர்—மாமிசபேதி.

உலையெந்துதல்—உலைவைத்தல். (உ-ம்.) “தமக்கென்றுலையேற்றார்” (ஆசாரக். கக.)

உலைவு—1. அச்சம். (உ-ம்.) உலைவுகைச

வத்துடன்” (ஞா.வா. வைரா. அசு.) 2. அலேவு. 3. இளைப்பு. (உ.ம்.) “உலேவின்லித்தாழாது ஞுற்றுபவர்” (வன். சுஉ0.) 4. கெடுதல். (உ.ம்.) “ஒன்னைத்தெவ்வருலேவிடத்தார்த்த” (பெரும் சகக.) 5. தரித்திரம். (உ.ம்.) “உயங்குபடர்வ ருத்தமுலேவுநோக்கி” (புறநா. கடு0.) 6. நடுக் கம்.

உலேவைத்தல் — உலேப்பாணையையடுப்பில் வைத்தல்.

உலோகேக்கு — 1. ஓரொலிக்குறிப்பு. 2. வெறுமை.

உலோகக்கட்டி — பஞ்சலோகத்தையுருக்கி கட்டிய கட்டி.

உலோககர்த்திர — உலகத்தைச் சிருட்டித்தவர். [உலோகம்-பிரபஞ்சம், கர்த்தர்-செய்தவர்.]

உலோககாந்தம் — காந்தக்கல்.

உலோககாரன் — கொல்லன். [ஹை கார: ஹை.கிட்ட. கார-செய்வோன்.]

உலோககிட்டம் — இரும்புக்கறை. [ஹைகிட்ட: ஹை.கிட்ட. கிட்ட-கறை.]

உலோகசித்து — 1. உலோகத்தை வென்றவன். 2. புத்தன். 3. வச்சிரக்கல். [1, 2. ஹைகஜி: ஹை.கிட்ட. கிட்ட-செய்வோன். 3. ஹைகஜி.]

உலோகத்திரம் — வெள்ளிலோத்திரம்.

உலோகத்திரயம் — சுவர்க்கம், பூமி, பாதா எம் என்னும் மூன்றுலோகம். [ஹைகஜி: ஹை.கிட்ட. கிட்ட-செய்வோன்.]

உலோகதர்மணி — சப்சித்தகைய ஹைருவகை, அது: பெளதிகாசாரியர் திரோதாநசத்தி ரூபகிகாசேதமின்றிக் கிருகஸ்தனுக்குச் செய்யுந்திகை; இஃது: அபரமுத்தியைக்கொடுப்பது. (சி. சி. அ: ரு. சிவா.)

உலோகநாதா — கடவுள். [ஹைகஜி: ஹை.கிட்ட. கிட்ட-செய்வோன்.]

உலோகநாது — துத்தபாஷாணம்.

உலோகநாரம் — நரகம். [ஹைகஜி: ஹை.கிட்ட. கிட்ட-செய்வோன்.]

உலோகநாதன் — உலகநாதன்.

உலோகப்பிரசித்தம் — உலோகத்திலேநன் றுயறியப்பட்டது.

உலோகப்பிரவாதம் — உலோக வாதம். [ஹைகஜி: ஹை.கிட்ட. கிட்ட-செய்வோன்.]

உலோகப்பம் — அயவென்றோ.

உலோகபாந்தவன் — ஞா.யன். [ஹைகஜி: ஹை.கிட்ட. கிட்ட-செய்வோன்.]

உலோகபாலர் — 1. அரசர். 2. திக்குக் காவலராகிய இந்திரன், அக்கிரி, இயமன், நிருதி, வருணன், வாயு, ருபேரன், ஈசானன் என்பவர். (உ.ம்.) “இந்திரன்முதலாம்லோகபாலரைநன் சேத்தி” (மச்சு. விருக்க. ரு.) [இவரோடு பிரமவிட்டுணுக்களைச் சேர்த்துப் பதின்மரென்பா ருமுளர்.] (சைவச. பொது. ரு0உஅ. உரை.)

உலோகபாலன் — 1. அரசன். 2. திக்குக் காவல்செய்யுந்தேவன். [ஹைகஜி: ஹை.கிட்ட. கிட்ட-செய்வோன்.]

உலோகம் — 1. அகிலமரம். 2. ஆயுதம். 3. இரத்தம். 4. இரும்பு. 5. உருக்கு. 6. உலகத்துக்கு அடித்ததன்மை. 7. கட்டம். 8. சனம். 9. சுவர்க்கம், பூமி, பாதலம் என்னும் மூன்றையும் உணர்த்தும் ஒரு பொதுப்பெயர். (உ.ம்.) “அரவலோகத்திடையாந்து” (இரகு. திக்கு. உசு.) 10. திரள். 11. பார்வை. 12. பூமி. 13. பொன், வெள்ளி, செம்பு, இரும்பு, ஈயம் ஆயுதாதுக்களையுணர்த்தும் ஒரு பொதுச்சொல். (உ.ம்.) “பைம்பொருள்குநிரவுலோகத்தை மீச்சிற்று” (இரகு. திக்கு. உசு.) [7,8,9,10,11. ஹைக. 1, 2, 3, 4, 5, 13. ஹைக.]

உலோகமணல் — இரும்புமணல்.

உலோகமரியாதை — உலகவழக்கம்.

உலோகமாதா — இலக்குமி.

உலோகமாபாலன் — அச்சுணந்தியாசிரியன். (சிந்தா.)

உலோகரட்சகன் — 1. உலகத்தைக்காப்பவன். 2. விட்டுணு.

உலோகராட்டு — கடவுள்.

உலோகநடம் — தேசவழக்கம்.

உலோகவாசாரம் — உலோகாசாரம். (உ.ம்.) “நீயுலோகவாசாரமோரணுத்துணையானுக்கிலை” (வைரா. சத. கரு.)

உலோகவாதம் — ஐதிகப்பிரமாணம். (சி. சி. அளவை. க. ருநா.) [ஹைகஜி: ஹை.கிட்ட. கிட்ட-செய்வோன்.]

உலோகவேடனை — உலகவிச்சை. [ஹைகஜி: ஹை.கிட்ட. கிட்ட-செய்வோன்.]

உலோகன் — உலோகவைரவன். (த. நி. போ. உசு.)

உலோகாக்கிரம்—சிரேட்டவுலகம். (த. நி. போ. உஎச.)

உலோகாசாரம்—உலகாசாரம்.

உலோகாதியந்தம் — உலகாரம்பமும் முடிவும்.

உலோகாநீதம் — உலோகத்துக்கு அநீதப்பட்டது; அஃதாவது: உலகத்துக்கெட்டாதது, மேற்பட்டது.

உலோகாநீதந்தம்— காந்தத்தின் துனியைப் பற்றி யிருக்கும் வேல்.

உலோகாந்தரம்— 1. மற்றவுலகம். 2. வேறுலகம். [லொகாஹா; லொக - உலகம். கூஹ - வேறு.]

உலோகாபவாதம்—உலகநிலை. [லொகாபவாடி; லொக - உலகம். சுபவாடி - நிலை.]

உலோகாயதம்— மூவகைநாத்திகதூல்களினொன்று; இது: செய்தவன் பிரகற்பிபகவான் காட்சி ஒன்றே பிரமாணம் என்றும் காட்சிப்பொருளாகிய பிருதிவி, அப்பு, தேயு, வாயு என்னும் நான்குமே மெய்ப்பொருளென்றும், இந்த நான்கு பூதக்கூட்டமான சரீரமே ஆன்மா என்றும், உடம்புவளர அறிவுவளரும் உடம்பு தேயு அறிவுதேயும் என்றும், சுகவரணிலை என்றும், இம்மையிற் சுகத்துக்கங்களை சுவர்க்க நரகங்களென்றும், சரீரம் நசித்தால் மேலைக்காவது ஒருவினை இருப்பதில்லை என்றும் இந்நூலிற் சொல்லப்படும். (சி. பி. கை. கச. பக்.)

உலோகாயதீ— உலோகாயத மதத்தோர். (சி. பி. ச: உக. நூற்ப.)

உலோகாயதன்—உலோகாயதநூலை அது சரிப்பான். (உ-ம்.)*தரணிமிசைலோகாயதன் சமயநடைசாராமல்” (தாயு. மொனன். ச.) இவன் ஈசனும் ஆன்மாவும் இல்லையென்றும் மகளி ரிடத்தின்பொன்றமே பொருளென்றுநன்கொள்வன். (கந்தபு. நவரீத. கூ-ம் பக்க.)

உலோகாயதிகள் — உலோகாயத சமயத்தோன். [லொகாயதிக: லொகாயத - இச-ஒருவிருதி.]

உலோகாரீதம்—உலகநன்மை.

உலோகாலோகீயம்—சக்கரவாளகிரி.(கூர்மபு. அந்தகாரு. கக. உரை.)

உலோகாலோகம்—சக்கரவாளமலை. (உ-ம்.) “உலோகாலோகசக்கரமென்றும் சக்கரவாளகிரி என்றும்பெயராயிருக்கும்” (த. நி. போ. நசக.) [லொகாலொக: லொக-காண்டல், சுலொக-காணும்.]

உலோகிதநதி — பிரமபுத்திரநதி. (உ-ம்.) “தெண்டிரை-கரவுலோகித நதிக்கரையின்முன்னினுள்” (இராகு. திக்கு. உசச.)

உலோகிதம்—1. இரத்தம். 2. சிவப்பு. (உ-ம்.) “பரவுலோகிதமலரொடு” (இராகு. திக்கு. உசச.) 3. செவ்வாயென்னுந் கிரகம். 4. மஞ்சள். 5. யுத்தம். [லொகித.]

உலோகிதாக்கன்—1. செங்கண்ணன். 2. விட்டுணு. [லொகிதாக்க: லொகித-சிவப்பு. கூஷி-கண்.]

உலோகிதாங்கன்—செவ்வாயென்னுந் கிரகம். [லொகிதாங்க: லொகித-சிவப்பு. கூங்க-சரீரம்.]

உலோகேசன்—1. அரசன். 2. பிரமா. சேதுபுராணத்திலே சக்கர தீர்த்தச்சுருக்கத்திலே பலகாலத்திலும் ஒருவர்பின்னொருவராயிருந்த பிரமாக்களுள் உலகேசன் என்பது ஒரு பிரமா என்றுசொல்லப்பட்டது. “என்காலத்தன்னி-லிற்றவிதிபலகோடியுதித்தவேதாலிலக்கமெனக்கறிவாரிதாமின்கடம்மில்” “உலகேசனென்னும்கிரிஞ்சனுறைபுராளில்” (சேதுபு. சக்கர. கக. கஉ.) [லொகேசா.]

உலோகேசுவரத்துமகை — ஒரு சைநப் பெண்தேவதை. [உலோகேசுவர என்னும் சைநமுநியின் மகன் என்றபடி.]

உலோகோத்தமம்—பொன். [வெள்ளிமுதலியவுலோகங்களில் உத்தமமானது என்றபடி.] உலோகோத்தரம்—1. எல்லாருமிச்சிக்கக் கூடியது. 2. விசேஷமானது.

உலோகோத்தீ—உலோகவார்த்தை. [லொகோத்தி: லொக-உலகம். உத்தி-பேச்சு.]

உலோகோயம்—இமயமலைக்குத் தெற்கும் இராமேச்சுரத்துக்கு வடக்குமுள்ள தேசம்.

உலோகசம்—கண். [லொகசம்.]

உலோசம் — 1. ஒருவகைக்காதணி. 2. கண்மணி. 3. சுட்டியாபரணம். 4. வானம். 5. விண்ணன்.

உலோசி—பேய்ப்பசிலைப்பூண்டு.

உலோகீதம்—சந்திரமரம்.

உலோட்டம்—1. இரும்புக்கிடம். 2. ஓடு. (உ-ம்.) “தாமமே காவணமுலோட்டமொடுகோமயம்” (தைவ. தைவ. கஉஎ.) 3. மண்ணுக்கட்டி. [லொட்டி.]

உலோட்டி—1. சோலி. 2. வெறியுள்ள சாராயம்.

உலோத்திரம் — வெள்ளி லோத்திர மரம். (உ-ம்.) “வீசுவெள்ளிலோத்திரப்பொதும்பர்ப்பாப்” “அவிம்முமே” (ஞா. இரத. கக.) [தொகு]

உலோபத்தனம் — } உலோபத்தன்மை.
உலோபத்துவம் — }

உலோபம் — 1. அநியாயமாகப்பிறப்பொருளில் விரும்பல். (உ-ம்.) “உட்டெறுவெம்பகையாவதுலோபம்” (இராமா. வேள். கட.) 2. அற்பம். 3. ஆசை. 4. குறைவு. (உ-ம்.) “மந்திரலோபகிரியாலோப” (சி. சி. உ. உக. சிவாக்.) 5. கெடுதல், அழிதல். 6. (இலக்கணம்) கெடுதல்விசாரம். (உ-ம்.) “ஆன்றமுலோபத்தொடாகமமாதேசமாரித்தன்” (வீர. சந்தி. கௌ.) 7. பேராசை. [தொகு]

உலோபரீ — பேராசையுடையவர். (உ-ம்.) “ஊறுகாட்டினர்க்கலாலுலோபரீவரோ” (கந்தபு. திருநாட். கட.)

உலோபன் — பேராசைக்காரன்.

உலோபனம் — 1. ஒறுப்பு. 2. குறைத்தல்.

உலோபாழத்திரை — அகத்தியன் மனைவியாகிய ஒருபெண். (உ-ம்.) “விதர்ப்பர்கோன் பயந்தலோபா-முத்திரைதனைமுன்வேட்டு” (கந்தபு. அகத்திய. உஅ.)

உலோபி — 1. கொடியது. 2. பேராசையுள்ளவன். (உ-ம்.) “ஒட்டுகின்றவொன்பொருட்டுலோபியோ” (பாரத. குது. கக.) [தொகு]

உலோபித்தல் — பேராசைக்கொள்ளல்.

உலோமகநுணம் — 1. புகைப்பொடிப்பு. 2. முயலாகிய விலங்கு. [தொகு] கணம் - காது.]

உலோமகீடம் — பேன்.

உலோமசம் — சடாமாஞ்சில்.

உலோமசன் — 1. நிறைந்தமயிருடையவன்.

2. மகாபாரதத்திலே சொல்லப்படும் ஒரு முனி. உலோமம் — 1. ஒழுங்கு. 2. வால். 3. வானுனி.

உலோமன் — 1. உரோமன். 2. ஒழுங்குடையான்.

உலோமாஞ்சம் — உரோமப்பொடிப்பு.

உலோமை — நாயகனுக்குத்தாழ்ந்த குலத்தினனாகிய மனைவி.

உலோலம் — 1. அசைவு. 2. அமைவில்லாத நிலை. 3. ஆசைப்பெருக்கம்.

உலோலன் — 1. காமவிகாரமுடையவன். 2. துட்டன்.

உலோலிதம் — 1. அசைவு. 2. உலோலித முகம். 3. பயம்.

உலோலிதழகம் — சிந்தனைமிகுதியான் மகந்தளர்ந்து ஒருதோன்மேற்சார்ந்த முகநிலை.

உலோலை — 1. இலக்குமி. 2. நாக்கு.

உல் — உவை.

உல்வி — தலை. (சூ. நிகண். உ: கஅ.)

உல்வு — தவம். (பிங்கல. களகள.) [உவவு என்பது சூ. நிகண்டு.]

உல்வை — உப்பை.

உவ — உவவென்னேவலும், தெரிநிலைவினைப்பகுதியும்.

உவக்கான் — 1. அப்பொழுது. 2. உங்கே. (உ-ம்.) “உவக்கானெங்காதலாசெல்வார்” (வண். ககஅரு.) [உவன்கான் என்பது உவக்கான் என மரீஇயிற்றுப்போலும்.]

உவநுநலானன் — பிரமசாரியாயிருந்து வேதம் முழுதுங்கற்றிப்பின்பு விவாகஞ் செய்தவன். (உ-ம்.) “உவநுநலானனென்போன் மறைமுழுதுணர்ந்தபின்னர் - நவையறுமகளிர்தம்மைவேட்டுளோன்” (கூர்பு. வருண. கள.) [உவ கூவ-ரூண.]

உவதலம் — திரிபலை. [சில வைத்திய அகராதி முதலியவற்றில் உலகுலம், திப்பலி, திரிபலை என்னும் இரண்டிற்கும் பெயராகக்கொள்ளப்பட்டது.]

உவகை — 1. காமம். (உ-ம்.) “உணவினாசையாற்கொல்லவந்தீ யுவகையாசையாலுள்ளழிந்து” (பாரத. வேத். கக.) 2. பிரியம். 3. மகிழ்ச்சி. (உ-ம்.) “உதியமையுளத்தினுணுவகையொண்கடல்” (இரகு. இரகுவுற். கக.)

உவகைப்பறை — மங்கலப்பறை.

உவச்சி — 1. ஓச்சர். 2. சோனகர். (சூ. நிகண். உ: கௌ.)

உவட்சி — தவநுகை.

உவட்டல் — 1. அருவருத்தல். (உ-ம்.) “உவட்டியுந்திடுகிறைப்புணல்” (கந்தபு. ஆற்று. கக.) 2. பெருகுதல். (உ-ம்.) “மதக்கலுழியுடட்ட” (சேதுபு. நாட். க.) 3. வெறுத்தல், தெவிட்டல். (உ-ம்.) “விரும்புவட்டாவின்புருவை” (தாயு. எந்நான். நிற்கு. கக.) “உவட்டாதபேரின்பமானசுகவாரியின்வாய்மடுத்த” (தாயு. சின். உ.)

உவட்டி — உவட்டிப்பு.

உவட்டித்தல் — 1. அருவருத்தல். 2. புரளுதல். உவட்டிப்பு — உவட்டித்தல்.

உவட்டிற் கூர்மை — மாயிசபேதி.

உவட்டு — 1. அருவருப்பு. 2. உவட்டென்னேவலும், தெரிநிலைவினைப்பகுதியும், வினைத்

தொகையும். 3. புரட்சி. 4. பெருக்கு. (உ-ம்.)
மேவருஞ்சுடைப்பேர்தியுட்பெழ” (உபதேச.
ஞராகி. ௧௨.)

உவட்டிதல் — 1. அருவருத்தல். 2. புரளு
தல். 3. பெருகுதல்.

உவட்டுரை—இகழ்ச்சிச்சொல்.

உவட்டெடுத்தல்—பெருக்கெடுத்தல். (உ-ம்.)
“ஆங்க - ணுவட்டெடுத்தொடுகருவி” (தணி
கை. வீராட்ட. எசு.)

உவண்—உவ்விடம். (உ-ம்.) “சிறுகால்குமக
ம்பொழில்சேர்—துவணுய்த்திட” (சிந்தா. முத்.
உருந்.)

உவண்கேதநன்—விட்டுணு. (கு. நிகண்.
க. ௧௧.) [உவண்கேதநுட்பறவை. கெத-மீ-
கொடி.]

உவணம்—1. உயர்ச்சி. (உ-ம்.) “உவணவை
ப்பெணும்—பொன்னெயில்வட்டமும்” (கந்தபு.
நகரழி. ௩௮.) 2. கருடப்பறவை. (உ-ம்.) “உவ
ணச்சேவலுயர்த்தோனியமமும்” (சிலப். ஊர்
கா. ௮.) 3. கழுஞ். (கு. நிகண். க. ௧௪.) 4.
பருந்து.

உவணமுயர்த்தோன்—விட்டுணு

உவணி — பதினெண்கணங்களுள் ஒருவ
கையாராகிய கருடர். (உ-ம்.) “கதிபடருவணர்
சித்தர்” (கந்தபு. வீரவாகுதர். ௩௭.)

உவணவூர்தி—விட்டுணு. (உ-ம்.) “இராசத
த்துவணவூர்தி” (தணிகை. அகத். ௩௭௦.) [உ
வண்கேதநன். ஊர்தி-ஊர்வோன்.]

உவணன் — கருடன். (உ-ம்.) “உவணன்
மற்றவனை வெல்வான்” (சேதுபு. கத்துரு.
௧௮.)

உவணி—வாட்படை. (கு. நிகண். எ. ௧.)

உவணை—1. உவ்விடம். 2. தேவலோகம்.
(உ-ம்.) “ஆகீர்த்துவணைமேலுறைந்தான்” (சே
துபு. விதாம. ௧௪.)

உவந்தல்—மகிழ்தல். (உ-ம்.) “உலகமூலப்
பலனென்பு” (கிருமுரு. ௧.)

உவதி—பதினாறுவயதுப்பெண். [யுவதி]

உவதை—மலையின்வீழ்பேரருவி. (கு. நிகண்.
௧௧.)

உவப்பு — 1. உயரம். 2. பிரியம். (உ-ம்.)
“உவப்பொடுதவப்பாதையினிவந்தன்” (வை
ரா. திப. ௧௮.) 3. பொலிவு. (திவாகர. 4. மகி
ழ்வு. (உ-ம்.) “துங்களைவைகலுநோக்கியுலப்பா-
யிக்குறைகின்றதிசந்து” (கந்தபு. தெய்வ. ௩௧.)
5. விளையாட்டு.

உவமத்தொகை — உவமையுருபு தொக்க
தொடர்மொழி; சுயந்தன் என்பதிற்போல.

உவமப்போல்—1. (இலக்கணம்) உள்ளு
றையுவமை. (தொல். பொருள். ௨௧௧. ௩௪.)
2. (தர்க்கம்) போலி வகையுள் ஒன்று; அது: வி
யாத்தி நிச்சயித்தந்திடத்தைதலாகிய உவமைவில
க்கணமின்றியும் உவமைபோலத்தோன்றுவது.
(சி. சி. அளவை. ௧௪. சிவஞா.)

உவமம்—ஒரு பொருளோடு மற்றொரு பொ
ருளின ஒப்புமைகூறுதல்; இது: தொழிலு
மம், பயனுமம், வடிவமம், வண்ணவுமம்
என நான்கு வகைப்படும். (தொல். பொரு.
௨௭௧.)

உவமவுருபு—உவமானத்தைச் சார்ந்து ஒப்பி
ப்பதைக்கருதும் இடைச்சொல்; அச்சொற்கள்
அன்ன, ஏய்ப்பு, ஒப்பு முதலியன. (தொல்.
பொரு. ௨௮௧.)

உவமவுருவகம்— உருவக அலங்காரத்தின்
ஒருவகை; அஃது: உருவகமாக்கப்பட்ட உவமா
ந்ததையே பின்னும் உவமைப்பொருளாக எடு
த்துக்கூறுவது; “மதுமகிழ்ந்த மாதர்வதநமதிய
முதையமதிமேயொக்கும்- மதிதளர்வேன்- வெ
ம்மைதணியமதராகமேமிகுக்குஞ்-செம்மையொ
ளியாற்றிகழ்ந்து” என்பதிற்போல. (தண்டி.
௩௭.)

உவமன்—உவமை. (உ-ம்.) “ஒய்விவாதன
வுவமனிலிந்தன” (திருவாச. திருச்சத. ௩௧.)

உவமாதிபகம்—ஒரலங்காரம்.

உவமானகங்கிரகம்—ஒருதல்.

உவமானத்தொகை—உவமானத்தொக்குந்
பதி.

உவமானபிரமானம் — ஒரளவை; அஃது:
ஆமாவை ஆப்போன்றிருக்குமென்றிதல்.

உவமானம்—உபமானம். (உ-ம்.) “மருவுநேரு
வமானம்வருத்திடப்பெருகுதாதல்பெறின்” (சே
துபு. இராம. ௩௪.)

உவமாநீத்தல்—உபயித்தல்.

உவமாநிலம்—சுவர். (பிங்கல. ௧௧௦.)

உவமானோபமானம்—ஒரலங்காரம்.

உவமீத்தல்—ஒப்புமைகாட்டிக்கூறல்.

உவமீப்பு—உவமித்தல்.

உவமேயம்—உபமேயம்.

உவமை—1. ஒப்புமை. (உ-ம்.) “தன்னோடு
வமையல்லாதவனை” (கிருக்கோ. ௧௩.) 2. ஒர
லங்காரம்; அது: பண்பு, தொழில், பயன் என்
பன காரணமாகப் பொருளோடு பொருளியை
யவைத்து ஒப்புமையுடையதென்பதென்பது. (உ-ம்.)
“பண்புத்தொழிலுமயனுமென்றிவற்றின் - ஒ
ன்றும் பலவும் பொருளோடு பொருள் புணர்த்-
தொப்புமை தோன்றச் செப்புவதுவமை” (த
ண்டி. ௩௦.)

உவமைத்தொகை—உவமையுருபு தொக்கு நிற்குந் தொடர். கிளி மொழி என்பதின் போல. (நன். பொது. கடு.)

உவமையகத்திணை—தானே எடுத்த பொருளை விளக்கவும் மற்றவர் அவற்றை ஒப்புக்கொள்ளவும் பிறிதொன்றனை எடுத்து இரண்டிற்கு ஒப்புமையுடைய தன்பொருடோன்ற விளக்கியுரைப்பது. (தொன் னூல். கடுஞ்.)

உவமையணி—ஒரலங்காரம்.

உவமையாதுபெயர்—உபமேயத்தைக் கருதும் உபமானத்தின்பெயர். (வ.று.) மயில்வந்தான். இக்கே மயில் என்னும் உபமானத்தின் பெயர் மயில்போலும் பெண் என உபமேயத்திற்காயிற்று. (நன். பெயர். கூ. உரை.)

உவமையுருபு—உவமையைச் சார்ந்தவருமுருபு.

உவமையுருவகம்—உவமையுருவகம்.

உவமைவிலக்கு—உவமைபணியுள் ஒருவகை. (தன்மு. கூ.)

உவமோத்தரபதநுமதராயன்—பின்மொழியொப்பிலவரும் பண்புத்தொகை. (பி. வி. உரை.)

உவர்—1. உப்பு. (உ-ம்.) “உவர்முதலமைந்தல்கி” (கந்தபு. வில்வல வதை. கன.) 2. உயர் திணைப் பலராலில் வரும் ஒரு சுட்டுப் பெயர். (உ-ம்.) “உவராலாக்கி” (தணிகை. அகத். கூ. 0.) 3. உவர்ப்பு. 4. உவர்மண். (உ-ம்.) “செழுசுவைவைசானியுவர்செறிவித்த” (சி. சி. உ: டுஉ.) 5. கடல். 6. வெறுப்பு.

உவரீக்கடல்—உப்புநீர்க்கடல். (உ-ம்.) “உவர்க்கடலன்னசெல்வருமுளரே” (நன். உகக. உரை.)

உவரீக்களம்—1. உப்பளம். 2. உவர்நிலம்.

உவரீக்காரம்—சுவர்க்காரம்.

உவரீச்சுந்த—முட்சுந்து.

உவரீத்தரை—1. உப்புவிளையுநிலம். 2. உவர்நிலம்.

உவரீத்தல்—1. அருவருத்தல். (தொல். பொருள். உரை.) 2. அறுசுவையினென்றாகிய தவர்ப்பு. 3. உப்புக்கரித்தல். 4. வெறுத்தல். (உ-ம்.) “உகவாவுனதுள்ளருமவர்த்ததுவோ” (சிந்தா. பதுமை. உகஎ.)

உவரீநிலம்—உவர்சேர்ந்தநிலம். (உ-ம்.) “எந்நாரு முவரீலத்தி னென்முனைவித்திடினும் விளைவெய்திடாது” (பாரத. கிருட். உடு.)

உவரீநீர்—உப்புச்சலம். (உ-ம்.) “உவர்நீர்புருகு-மனிமுதிருவத்துக்கு” (தணிகை. திருநாட். அசு.)

உவரீப்பு—1. உப்புறைப்பு. 2. தவர்ப்பு. 3.

வெறுக்கப்படத்தக்கனாக்; அவை: ஆசியம், இரதி, அரதி, சோகம், பயம், குற்றசை என்பன. 4. வெறுப்பு. (உ-ம்.) “உறுவர்ப்பெனலுவர்ப்பின்மை” (சிந்தா. முத். உகஅ.)

உவர்மண்—1. உப்புச் சேர்ந்தமண்; இது: புடைவையின் அழுக்குநீக்குத்தற்கு உபயோகமுள்ளது. 2. உவர்நிலம்.

உவராகம்—கிரகணகாலம். (உ-ம்.) “உவராகமாயிரத்துக்கொப்பாம்” (சேதுபு. சேதுபல. எஅ.)

உவர்—1. கடல். (உ-ம்.) “உவரியாழ்ந்தவுடம்பு வர்கழிப்பான்போல” (சேதுபு. சக்கர. உசு.) [உப்பாகிய உவர்நீரையுடையதென்றபடி.] 2. மகளிர் விளையாட்டு. 3. மூத்திரம். (பிங்கல. கருகஉ.)

உவரீக்கெண்டை—ஒருவகைமீன்.

உவரோதம்—உவர்க்கடல். (உ-ம்.) “உவரோதநிறத்தோன்” (பாரத. பதினான். கூ.) [உவர்-உப்பு. ஒதம்-கடல்.]

உவல்—தழை. (உ-ம்.) “பாசுவலிட்டபுன் காற்பந்தர்” (புறநா. உகஉ.)

உவலை—1. ஒட்டை. (பதிற்று.) 2. தழை. (உ-ம்.) “உவலைக்கண்ணிவன்சொலிளைஞர்” (மதுரைக்கா. கூகக.) 2. பொய். (உ-ம்.) “உவலைச்சமயங்கடையவாதசாத்திரமாம்” (திருவாச. திருத்தெள். கன.)

உவலைக்கடல்—தழைமூடியகிணறு. (உ-ம்.) “உவலைகடலந்தே - மாணுண்டெஞ்சிய கலிழிநீரே” (ஐங்குறு. உருக.)

உவவு—1. அமாவாசை பெளர்ணிமை. (உ-ம்.) “உவவுபராகமகோதயம்” (வேதார. மேன்மை. கூ.) 2. பூரணை. (உ-ம்.) “உவவுத்திங்களை யுறுப்பகைத்தகைத்து” (தணிகை. வன். உருக.)

உவவேசநம்—உவவேசம்.

உவவேசம்—இருத்தல். (உ-ம்.) “பிராயோவவேசம்” (கூர்மபு. சூதகா. உஎ.)

உவள்—உயர்திணைப்பெண்பாலில்வரும் ஒரு சுட்டுப்பெயர். (உ-ம்.) “உவள்துவள்பூப்பையுன” (இரகு. குறை. டிஅ.) [இது சேய்மைக்கும் அண்மைக்கும் இடையுள்ளானேக்குறிக்கும்.]

உவளகம்—1. அந்தப்புரம். (உ-ம்.) “குவிளையுன்கணர் நீத்தசாந்தணிமலர்கொண்டே - புவளகந்தருமகழிசென் நன்கடலுறுமால்” (கந்தபு. நகர்பு. கக.) 2. இடைச்சேரி. 3. உப்பளம். (உ-ம்.) “பாயுநீருவளகப்பரப்புமெங்கனும்” (சேதுபு. கந்த. கஉ.) 4. ஒருபக்கம். 5. கல்மதம். 6. குளம். (உ-ம்.) “உவளகம்புக்கதாழி” (சேதுபு. சக்கர. உசு.) 7. கிறைச்சாலை. (உ-ம்.) “பல்லம்

ரரையுவுளந்தன்னி-லிருத்தினுயென" (கந்த பு. அலவபுரு. கூஅ.) 8. பள்ளம். 9. பிரிதல். 10. மதில். 11. மதிலுறுப்பு. 12. விசாலம். [2, 4, 8, 9, 10, 11, 12. (பிங்கல. கூஉ௦அ.)]

உவளம்—1. சேரறு. 2. யானைக்கவளம்.

உவளல்—துவளல்.

உவளித்தல்—தூய்மைசெய்தல். (சூ.நிகண்.

க. இடு.)

உவளுதல்—துவளுதல்.

உவறுதல்—ஊறுதல். (உ-ம்.) "உவறுநீருய ரெக்கர்" (கலி. ககசு.)

உவன்—உயர்திணையாண்பாலில்வரும் ஒரு சுட்டுப்பெயர். (உ-ம்.) "உய்யானேயானுமுவன் போற்றளர்வேனோ" (கந்தபு. மார்க்கண். கூஅ.) [இது சேய்மைக்கும் அண்மைக்கும் இடையிலுள்ளவனேச்சுட்டும்.]

உவனயம்—துவைத்துக்கட்டிமுருந்து. (உ-ம்.) "ஆவின்சால்பறித்துவனயத்தா - லேலவேபொ திந்துகாடுவொழித்தனர்" (உபதேச. சிவபுண். நகசு.)

உவனி—வான். [உவனி என்பது சூ. நிகண்டு.]

உவனித்தல்—1. ஈரமாதல். 2. வில்லியெய்யத்தொடர்குதல். (சிந்தா.)

உவனிப்பு—ஈரம்.

உவா—1. அமாவாசை. (உ-ம்.) "உவாவின் மாததுவாவின்னுகிளையவனுவாவிற-நிவாகர ன்மதியாமெனவருதலும்" (கந்தபு. விண்முடி. உ.) 2. இளமை. (உ-ம்.) "வந்தனவெண்ணரை போயிற்றுவா" (திருநாற். கூடு.) 3. இளையோன். 4. உடல். 5. தம்பி. 6. நிறைவு. 7. பூரணை. (8, 4, 7. பிங்கல. கூஉ௦க.) 8. யானை. (உ-ம்.) நெட 1-ம் பொருள் பார்.

உவாக்கள்—இளைஞர். (உ-ம்.) "வெளிது மென்னகைமெல்லியன்மாதரு-மொளிறுமேனி யுவாக்களுமொன்றியே" (கந்தபு. தெய்வக. கூகசு.)

உவாகநயம்—உபாகநயம்.

உவாந்தி—1. கற்பிப்போன், ஆசாரியன். (உ-ம்.) "ஊன்பிறங்கொளிறும்வேலானோர்த்து த்தன்னுவாத்திசொல்லாந் - ருள்புறங்கட்டப்பட்டு" (சிந்தா. குணமா. உச௦.) 2. வேதமோதுவிப்போன்.

உவாந்தியாயன்—உபாத்தியாயன்.

உவாதி—பாதி.

உவாந்தம்—உவாவறுதி.

உவாநாடி—கிரகணபரிசுநாடி.

உவாமதி—பூரணசந்திரன். (உ-ம்.) "உவா மதியுடலுரிஞ்சுதலால்" (நைடத. நகர. அ.)

உவாய்—ஒருமரம்.

உவாலம்பம்—

உவாலம்பம்—தூஷணை.

உவாவறுதி—அமாவாசை, பூரணைகளின்றுடிவு.

உவித்தல்—அவித்தல். (உ-ம்.) "சாந்தவிற கினுவித்தபுன்மம்" (புறநா. ககஅ.)

உவிதல்—1. அவிதல். 2. சாதல்.

-உவை—அஃறிணைப்பன்மைப்பாலில்வரும் ஒரு சுட்டுப்பெயர். (உ-ம்.) "ஒன்றுபுகாட்சி முள்வனுவைசேட்டு" (கந்தபு. மார்க்கண். கூசு.) [இது சேய்மைக்கும் அண்மைக்கும் இடையுள்ளதனைச்சுட்டும்.]

உழ—1. உழவெண்ணெவலும், தெரிநிலைவினைப்பகுதியும். 2. உழவுத்தொழில். (சிந்தா.)

உழக்கல்—1. கலக்குதல். (உ-ம்.) "கண்ண கன்ற பேரகழிவினுழக்கியகரிகள்" (நைடத. நகர. உ.) "அரசுபடவருழக்கி" (புறநா. உசு.) 2. காரியநடத்தல். [வழகு.] 3. கொன்றுதிரிதல். (உ-ம்.) "சொஞ்சிநுந்துகன்னுழக்கவும்" (மதுரைக்கா. சஅ.) 4. சிலம்பம்பழருதல். 5. மறுவைத்தல். 6. மிதித்தல். (உ-ம்.) "அண்ணலல்குன்றின்மேல்வருடையாந்துழக்கலின்" (சிந்தா. விமலை. கசு.) 7. வருந்தல்.

உழக்காழாக்கு—காலையரைக்கால். [உழக்கு - கால். ஆழாக்கு - அரைக்கால்.]

உழக்கால்—உழவுகோல்.

உழக்கு—1. உழக்கெண்ணெவலும், தெரிநிலைவினைப்பகுதியும், வினைத்தொகையும். 2. காற்கொத்து. (உ-ம்.) "உடற்பித்தமுழக்கு" (தணிகை. அகத். கூ௦அ.) 3. காற்படி. 4. பிடித்துப்போகடாமற் கவறிட்டு ஒருட்டுமுழக்கு. (உ-ம்.) "குலவும் பவன வழக்கிற்கோதைபுரளப் பாடி" (சிந்தா. குண. எள.) 5. மிதிப்பு.

உழக்கோல்—உழவுகோல்.

உழக்கீசியர்—மருதநிலப்பெண்கள்.

உழந்தல்—1. செய்தல். (உ-ம்.) "அடுதினமை - யுள்ளவர்களாயெமையொறுத்தமருழப்பார்" (சேது. கத்துரு. எடு.) 2. பட்டதுபவித்தல். (உ-ம்.) "அகடாராரல்லுழப்பார்" (வன். கூகசு.) 3. பழக்கல். (சூ. நிகண். க: சக.) 4. பிரயாசைப்படுதல். (உ-ம்.) "செயற்றலைநின் றுழப்பவர்கள்" (தணிகை. நாட்டு. கக௦.) 5. புரளல். 6. வருந்துதல். (உ-ம்.) "வாளுழத்தன்னுள்வாழ்தி" (மதுரைக்கா. உஉஉ.) 7. வெல்லுதல். (உ-ம்.) "பாடகச்சேடிபுரற்கைகயுழவா" (சிலப். நாடு. இட.)

உழந்தி—மருதநிலப்பெண்.

உழத்திப்பாட்டு—ஒருபிரபந்தம்; அது: கடவுள் வணக்க முறையேழுத்தப்பள்ளி இளையபன்

ளி குடும்பன் வரவோடவன் பெருமைகூறல், முறையே யங் வரலாறு, நாட்டுவனன், சூயிற் கூக்கேட்டல், மழைவேண்டிக் கடவுப்பரவல், மழைக்குறியோர்தல், ஆற்றின்வரவு, அதன்சிற் பூக்காண்ட லிவற்றிற் கிடையிடையகப்பொருட்டுறையுக் கூறிப்பண்ணைத் தலைவன் வரவு பள்ளிகளிருவர் முறையீடு, இளையனையவனார்ப்பல், பள்ளன்வெளிப்படல், பண்ணைச் செயல் வினவல், அவனதுகூறல், ஆயவரவருவித்தல், அவர்வரல், அவர் பெருமைகூறல், மூத்தபன் எரிமுறையீடு, குடும்பன் கிடையிலிருந்தான் போலவரல், அவனைத்தொழுவின்மாட்டல், அவன் புலம்பல், மூத்தபன் எரியடிசில்கொடுவரல், அவனவனொடுகூறல், அவனவனைமன்னித்தல் கேட்கவேண்டல், அவன்மறுத்தல், அவன் குமுறல், அவனவனைமீட்கவேண்டல் பண்ணைத்தலைவனைப்பரவல், விதைமுதலிய வளங்கூறல், உழவருழல், காளைவருநால், அது பள்ளனைப் பாய்தல், பள்ளிகள் புலம்பல், அவனெழுந்துவித்தல், அதைப்பண்ணைத் தலைவற்கறிவித்தல், நாறுநடல், வீளைந்தபிற்செப்பஞ்செய்தல், நெல் வளத்தல், மூத்தபன் எரி முறையீடு பள்ளிகளுரொருவர்க் கொருவரேசுவென் விலைவாழ்ப்புக்க னுற்பாட்டுடைத்தலைவன் பெருமையாங்காங்குதோன்மச்சிந்தும் விருத்தமும் விரவிவரவிவற்றுற்பாடுவது. (தொன் னூல், ௧௨௮௬, ௧௨௮௭.)

உழத்திமாநீர்—மருதநிலப்பெண்கள். (உ-ம்) “உழத்திமாநீரொருங்குதிருண்டுநீ” (சேதுபு. நாட்டி. ௯௦.)

உழத்தியர்—மருதநிலப்பெண்கள். (உ-ம்) “நெடுவரை—பூடுசாயுமுழத்தியர்தாஞ்சிலர்” (சேதுபு. நாட்டி. ௧௦௧.)

உழத்தொழும் — அதுபவிக்குந் தோறும். (உ-ம்.) “உழத்தொழுவெங்காதற்றுயிர்” (வன். ௧௯௦.)

உழப்பன்—கள்ளியாயம்பேசுகிறவன்.

உழப்பாளி — 1. பிரயாசமுடையவன். 2. முயற்சியுள்ளவன்.

உழப்பு—1. ஊக்கம். 2. குழப்பப்பேச்சு. 3. கைத்தொழில். 4. துன்பமுழத்தல். (உ-ம்.) “உள்ளமறிவாயுழப்பறிவாய்” (தாயு. பராபர. ௧௬) 5. பழக்கம். (உ-ம்.) “உறுபடையுழப்பினையுணர்வருதோர்—சிறுவரைவெல்வது” (கந்தபு. சிவ. ௧. ௨௧௦.) 6. பிரயாசம். (உ-ம்.) “அத்திதியின்மாளையத்தைப்பூரியகில்லாணுழப்பெல்லாரு—நலவளங்கூப்பயனுதவா” (சேதுபு. துரா. ௧௬.) 7. முயற்சி. (உ-ம்.) “எடுத்தல் படுத்தலைத்தலுழப்பில்” (நன். எழு. ௧௬.) 8. வலி.

உழப்புதல்—1. குழப்பிப்பேசுதல். 2. பழகுதல்.

உழம்புதல்—1. ஒலித்தல். (பிங்கல.) 2. குழம்புதல். 3. பித்தறல்.

உழமண்—உவர்மண். [உஷ—உவர். ஷகாரம் முகாசமாயிற்று.]

உழநீதல்—1. கோதிவகிந்தல். 2. புரளுதல். 3. வருத்தமாற்றது புரளுதல்.

உழல்—1. உழலென்னும் ஒரு பெயரெச்சத்தொகை. (உ-ம்.) “முயன்றுமுன்முடரெல்லாம்” (சி. சி. பர. உலோகாயத. ௧௬.) 2. உழலென்னேவலும், தெரிநிலை வினைப்பகுதியும். 3. உழாதேயெனப்பொருள்படும் ஓர் எதிர்மறை வினைமுற்று. 4. உழுதல்.

உழலல்—1. அசைதல். (உ-ம்.) “உழலுசல்போலநிலையுநெஞ்சின்” (மறைசை. ௧௨.) 2. அலைதல். (உ-ம்.) “உலகமாயையிலே யெளியேனறின் யுழலவிட்டினையேயுடையாயு—எல்லுபேரினப் வீட்டினிலென்னையு மிருத்திவைப்பதெக்காலஞ்சொலாய்” (தாயு. ஆசை. எ.) 3. சூலல். (உ-ம்.) “ஆடுகறங்காகியலமந்தழன்ற” (தாயு. காண். உ.) 4. தடுமாறித்திகிர்தல். (உ-ம்.) “நாடுகளிற் புகுமுன்றும்” (சி. சி. ௧௦: ௧௧. நிரம்ப.)

உழலை—1. உழலைமரம். (உ-ம்.) “உழலைத் தொழுவானிரைசாலவவக்கும்வண்ணம்” (தணிகை. நாட். ௧௭.) 2. ஒருரோகம். (உ-ம்.) “அதிசுட்கமுழலைகறுப்பாசயத்தாற்பவம்” (தைவ. தைவல. ௨௬.) 3. கதவின் குமிழி. 4. பெருந்தாகம். (உ-ம்.) “அக்கிரமிமாந்தக்கைகாலத்தியெரிவுழலை - மருவ வருபித்தவெட்டை சர்த்தியும்” (தைவ. தைவல. ௧௮.)

உழலைமாறம்—மாட்டின் கழுத்திற்குட்குட்கட்டை.

உழலைவேலி—வழியில் நடைபயப்பட்டுப்போகின்றவர்களுக்கு இடங்கொடுத்துப்பின் உழன்றுகொண்டுதன்னிலையில் நிற்கும் உழலைமரம்பொருத்தியவழியினையுடையவேலி. (உ-ம்.) “புனை மருப்புழலைவேலிப்புறச்சிறுகாணிற்போகி” (பெரியபு. கண்ணப்ப. ௨௧.)

உழவரீ — 1. உழர் தொழிலுடையோர். “உலத்தொடுமுறழ்புயத்துழவர்” (கந்தபு. நாட். ௧௮.) 2. படைவீரர். 3. மருதநிலமாக்கள். 4. வேளாளர். (சூ. நிகண். ௨: ௨௬.) பழைய ஏட்டுப்பிரதி பார்க்க.

உழவன்—1. உழவுமாடு. 2. உழபவன். 3. வீரன். (உ-ம்.) “இலகொளியைவரவாட்டையுழவன்” (கூர்மபு. அந்தகாசு. ௨௧.)

உழவாரம்—புல்லுச்செதுக்குந் கருவி. (உ-ம்.) “இடையறுப்பேரன்பு மழைவாருயினைவிழியு முழுவாரத்தின்— பட்டையறுத்திருக்காரமும்” (காஞ்சிப்பு. கடவுள்வாய். கச.)

உழவிடை—உழவைவிடுதல்.

உழவு—1. உழுதற்கொழில். (உ-ம்.) “உழந்தாமழவேதலை” (வன். கருக.) 2. பயிர்செய்தல். (உ-ம்.) “உழவின்பிக்கவுதியமில்லை” 3. ஸுழிபாடு. (சிந்தா.)

உழவுகட்டல்—முதற்சால்போதல்.

உழவுகட்டி—உழம்போது பெயரும் மண்ணுக்கட்டி.

உழவுகோல்—1. குதிரைச் சம்பட்டி. (உ-ம்.) “அச்சமற்றிருந்துழவுகோலுணைநிற்கொள்ள” (பாரத. நிரை. சுச.) 2. தாற்றக்கோல்

உழவுசால்—கலப்பையினுழைப்பட்டிலிசத்தே. (உ-ம்.) “உழவுசாலணி வீதிதொறார்ந்து லாவருமால்” (இரகு. நாட்டு. கச.)

உழவுபோறுத்தமாடு—உழவிற்தோர்ந்தமாடு.

உழவோர்—உழவர்.

உழந்தி—1. ஆழிகை. 2. சுழந்தி. 3. சுந்தித்திரிகை. 4. மகச்சுழந்தி. 5. வருத்தம்.

உழற்றல்—1. உழற்றுதல். 2. தாகம். 3. வெப்பம்.

உழற்றி—1. சுழந்தி. 2. திரிதல். 3. மிகுதாகம். 4. வருத்தம்.

உழற்றுதல்—உழலச்செய்தல். (உ-ம்.) “பிறப்பிறப்பம்பூட்டைதலைப் பிணித்துழற்றும் வா தணையம்பெரியபாசம்” (ஞானவா. உற்பத்தி. எ.)

உழறுதல்—மோதும்படிதள்ளுதல். (உ-ம்.) “உரறிப்பரியுழறு” (பெரியபு. திருநாவு. கச.)

உழன்றி—மாட்டிண்கழுத்திலிருந்து உழலுங்கட்டை.

உழாநாஞ்சில்—நாஞ்சின்மலை; ஒருமலை. (உ-ம்.) “உயர்சிமையவுழாநாஞ்சிற்பொருக” (புறநா. கசக.)

உழால்—உழுதல். (உ-ம்.) “உழாவிற்பொலி வண்டுவர்பூந்தோடை” (தணிகை. வன். நிக.)

உழி—1. அளவு. (சிலப்.) 2. இடம். (உ-ம்.) “துருவாசுமரியுமவ்வுழிவந்தான்” (பாரத. சம்பவ. உச.) 3. இடப்பொருளையுணர்ந்தும் ஏழாப் வேற்றுமையுருபுகளுள் ஒன்று. (உ-ம்.) “என்னுழிவந்தான்” (நன். கருஉ.) 4. பக்கம்.

உழிஞ்சில்—1. வாகைமரம். (உ-ம்.) “பொரியரையுழிஞ்சிலும்” (சிலப். காடு. எச.)

உழிஞை—1. எண்வகைமாலையினொன்று; அது: பகைவருடைய அரிணை வளைப்பவன்குடிவது. 2. சிறுநீர். (உ-ம்.) “போற்றருழிஞை

புகுதுபவ மான” (சேதுபு. தரும. உக.) [உழிஞை என்பதற்குப் புறநாடூரற்றறைகாரர் கொற்றான் எனவும் ஒரு பொருள் கூறுவர்] (புறநா. இர. உரை.)

உழிஞைமலை—1. ஒருபிரபந்தம்; அது: மாற்றாது ஊர்ப்புறஞ்சூழ உழுஞைப்பூமலை குடிப்படைவிலைப்பதைக் கூறுவது. (தொன் லூல். உஅக. உரை.) 2. பகைவரரண்பிடிப்பார்மலை.

உழிந்தால்—1. சுழலல். (உ-ம்.) “உழிந்திற் பதென்னுள்ளமென்ன” (சேதுபு. சங்கதீர். கச.) 2. திரிதல், ஓரிடத்து நிலலாது திரிதல். (உ-ம்.) “கந்துநாமென்ன—முழிதரு பெருநிதியு வப்பலங்கிலுன்” (சீந்தா. நாமக. கருக.) “தன்சுரகந்தன்னி—லுழிதருபுனைலவாங்” (அந்தபு. கிரவுஞ். கச.)

உழிந்தால்—உழிந்தால்.

உழு—1. உழுவுவன்னேவலும், தெரிநிலை வினைப்பகுதியும், வளைத்தொகையும். 2. பிள்ளைப்பூச்சி.

உழுக்குழை—பதனழிந்த மாமிசம். (உ-ம்.) “உழுக்குழைவித்தையுண்டுகளிப்புவருவறவருளே” (சுவதரு. சுவதரு. எ.)

உழுகை—உழுதல்.

உழுத்தல்—உழுந்து அகல். (சிந்தா.)

உழுத்தமா—உழுந்திடித்தெடுத்தமா.

உழுத்தல்—பதனழிதல். (உ-ம்.) “உழுக்குழைவித்தையுண்டு” (சுவதரு. சுவதரு. எ.)

உழுதல்—1. உழுதல். (உ-ம்.) “அறுகாலு முமலர்சேர்” (இரகு. தசரத. சுரு.) 2. கலப்பையையுழுத்து நிலத்தைக் கிளைத்தல். (உ-ம்.)

“கொண்டெவிறற்குவித்தொழிலுழைதல்” (தணிகை. அகத். கச.)

உழுதுண்போர்—வேளாளர்.

உழுதுணை—நிலத்திற் பயிர்செய்து சேவித்தல். (உ-ம்.) “தொழுதுணைசுவையினுழுதுணைனிது” (கொண்டரு.)

உழுந்து—நவநாசியத் தொன்று. (உ-ம்.) “உழுந்தமிழ்ந்துநீர்” (சைவச. பொது. உகரு.)

உழுநீர்—1. உழுதற்கொழில்செய்யு மேவலாளர். (உ-ம்.) “வெறிகமழ்த்துணியிலுழுநீர்வென்னமே” (சிந்தா. நாமக. கரு.) 2. நிலத்தையுழவித்துப்பயிர்செய்து சேவிப்போர். (உ-ம்.) “பைம்புலத்துழுநீர் தங்கள் பலவகைவிலைவாமிட்டி” (பாரத. பாயிர். கச.) [உழு-பகுதி. ந-இடைநிலை. அர்-பலர்பால்விட்டி.]

உழுநிலம்—உழுதற்குரியபூமி.

உழப்பை—கலப்பை. (உ-ம்.) “உழுப்பை-பூண்டசான்மருங்கின்” (புறநா. கரு.)

உழுவம்—எறும்பு.

உழவல்—1. இடைவிடாதுதொடர்ந்தஅன்
பு. (உ-ம்.) “உழுவலன்பொடுநின்னை” (நைட.
மணம். நிக.) 2. எதிர்காலத்திலே தன்மையொ
ருமையிலவரும் ஒருவினைமுற்று. 3. குணம். 4.
முறைமை.

உழவனைப்பு—தொழுப்பு.

உழவனை—பின்னைப்புச்சி.

உழவை—1. ஒருமீன். 2. புலி. (உ-ம்.) “அ
னைச்செறியுழவையிறைக்குவந்தன்ன” (புறநா.
எய்.)

உழை—1. அருகு, சமீபம். (உ-ம்.) “ஓரை
யெய்திய தென்றுழையொற்றரால்” (நைடத.
மணம். ந.) 2. இடப்பொருளைத்தரும் ஓர் ஏழ
னுருபு. (உ-ம்.) “மன்னவன் தருமடவரலிவனு
ழைத்துதான்” (பாரத. குருகலக. 3. இடம்.
(உ-ம்.) “சுரத்தொடுதொளரிக்குமறையாகவுழை
தோறும்” (இரகு. தேனு. உக.) 4. உவரமண்.
5. உழையென்னேவலும், தெரிநிலைவினைப்பரு
தியும், வினைத்தொகையும். 6. ஏழியையினுண்
று; அது: சிரத்திற்பிறப்பது. (உ-ம்.) “தலையி
லுழைக்கண்மார்பிலிளி” (கர்மபு. கண்ண. மண.
கருக.) 7. குரியான் மனைவியர்களுளொருத்தி.
(உ-ம்.) “உருக்கொள் சாயையுமுழையுமங்கதி
வுருதொளித்த” (பாரத. சம்பவ. நக.) 8. பூ
வீதம். (உ-ம்.) “வாழுவையெருக்கமும்” (கல்வா.
உ.) 9. மாண். (உ-ம்.) “உழைக்கரனுக்கன்பா
கி” (கிருவாத. மந்திரி. கக.) 10. யாழிதோள்நர
ம்பு. (பிங்கல.) 11. வாணன்மகளாகிய ஒரு பெ
ண். (சிலப். கடலாடு. நிக. உரை.) 12. வைக
றை.

உழைஞர் — பக்கத்தில் நிற்கும் எவ்வளர்.
(உ-ம்.) “செறிதருமுழைஞர்தம்முட்கிலவரை”
(கந்தபு. அசுரே. கக.)

உழைத்தல்—1. சம்பாதித்தல். 2. சொல்லா
லெழுமாவை. 3. பிரயாசப்படுத்தல். 4. வருத்தல்.
(உ-ம்.) “மனையாழிவளைநிலைகிடத்தழைத்த
னை” (வைராக்க. சத. உ.) 5. வேலைசெய்தல்.

உழைதல்—1. இரைதல். 2. துன்பமுறல்.
உழைநின்றீறர்—எவல்செய்வார். (உ-ம்.) “உ
ழைநின்றீறும்” (சுவல்செய்வார். கக.)

உழைப்பாளி—உழைப்பவன்.

உழைப்பிரிதல்—ஒருவினைவிட்டுப்பிரிதல்.
(உ-ம்.) “உழைப்பிரிந்துகாரணத்தின்வந்தானை”
(வன். நிக.)

உழைப்பு—1. அதிகவேலை. (உ-ம்.) “மா
தைக்-குவெது பகலுறக்க முழைப்புவெய்யில்”
(தைவ. தைலவ. ககக.) 2. சம்பாதிப்பு. 3. சு
றுசுறுப்பு. 4. பிரயாசப்படுகை. (உ-ம்.) “சுமமா
விருக்குதல் செயற்கரிதாகிப்போயுழைப்புணக்

கெளரியவாயிருந்தவிப்புதுமையென்” (வைராக்க.
சத. உ.)

உழைமண் — உவரமண். [உஷா - உவர்.
இஃது: உழையென்றாயிற்று.]

உழையர்—1. அமைச்சர். (கு. நிகண். உ:
உக.) 2. எவல்செய்வோர். (உ-ம்.) “அருளநிற்
துழையுரோடியரசுவாலுருகுவென்ன” (குளா.
கல்யா. க00.) 3. சமீபத்திலுள்ளார். (உ-ம்.)
“செல்லுமுழையருமோதிடு-மிற்பிபுடேட்டு நின்
தேங்கி” (சேதுபு. காசிப. நுடு.)

உழையர்நூதான்—அமைச்சன். (உ-ம்.)
“உறுதியுழையிருந்தான்குறல்கடன்” (வன்.
ககக.) [உழையிருந்தானென்பபெயர்கொடுத்
தார் அமரத்தியனென்னும் வடமொழிப் பெயர்
க்கும் பொருண்மை அதுவாகலின். (மேற்படி
புரை) அமரத்தியன் - அருகிலிருப்போன். அ
மா - அருகு.]

உழையோர்—உழையர். (உ-ம்.) “தன்னு
ழையோர்தம்மால்” (கந்தபு. அசுரே. கரு.)

உள்—1. இடப்பொருளுருளுத்தும் ஒரேழ
னுருபு. (உ-ம்.) “மற்றையான்செத்தாருண்வை
க்கப்படுமீ” (வன். உகச.) 2. உள்ள எனப்பொரு
ள்பெறும்ஒருகுறியுவினைப்பெயரெச்சம். (உ-ம்.)
“உள்ளம் போன்றுவழிச்செல்குறிப்பின்” (வன்.
ககக.) [அகரங்கெட்டுநின்றது.] 3. உள்ளி
டம், ஒன்றின்வியப்பகத்துக்குப் புறமல்லாதது.
(உ-ம்.) “உறத்தகையபெருஞ்சுடரையுட்படை
த்திட்டு” (இரகு. குறை. நிக.) 4. உள்ளென்
னேவலும், தெரிநிலைவினைப்பருதியும், வினைத்
தொகையும். 5. ஒருவினைப்பெயர்விகுதி. (உ-ம்.)
“செய்யுள்” 6. மாம். (உ-ம்.) “பொருமையுள்
ளுடைக்கும்” (இரகு. யாக. கஉ.)

உள்கல்—1. நினைத்தல். (உ-ம்.) “கலவிமங்
கையரையுள்கி-வாவெது” (சி. சி. பர. லோகா.
உ.) 2. மடிதல். (உ-ம்.) “சிந்தையுள்கியிங்கிர
வுரின்பாவொழிந்தனன்” (இரகு. அயனுதய.
உ.)

உள்துதல்—உள்கல்.

உள்பொருள்—உள்ளபொருள், பொருளா
யுள்ளது.

உள்வணக்கம்—அங்கத்தினாற்செய்யாது
மரத்தினாற்செய்யும்வணக்கம்.

உள்வயிரம்—1. உட்பக்கத்து வயிரம். 2.
கெளரியப்படாது மணத்திலே நெடுங்காலமாக வி
ருக்குங்கோபம்.

உள்வரி—வேற்றுமடிவங்கொள்ளல்; அது:
பாண்டவர் விராட நகரத்திற் பிரிந்து மடிவங்
கொண்டாற்போலவது. (மணிமே. ககன். ககக.
பக்.)

உள்வலிப்பு—ஒருநோய்.

உள்வழக்கு — உள்ளதை யுண்டென்பது; அது: யானைக்கோ மெண்டென்கை போலவது. (உ-ம்.) “உள்வழக்குளதுண்டென்கை” (சி. சி. பர. செனத். ௧௦.)

உள்வழக்குநீதோன்—கடவுள்.

உள்வலையல்—உள்வலைந்திருப்பது.

உள்வலையு—உட்கவிவு.

உள்வலங்கல்—உள்ளேமின்தல். (உ-ம்.)

“நன்னீரடங்கியுள்வாங்கிச்செல்ல” (திருவாத. மண். ௧௬.)

உள்வாரம் — 1. அந்தரங்கத்திற் செய்யும் அன்பு. 2. வீணவிலே நிலமுடையானுக்குவரும் பங்கு.

உள்வித்தீதீ— ஒருவனைக் கட்டியாகியரோகம். (கூதல், தைலம், ௧௬௦, உரை.)

உள்விழ்த்தல்— 1. உள்ளாக்குதல். 2. நட்பாளனுக்குதல்.

உள்விழ்தல்— 1. உள்ளாதல். 2. சுருங்குதல். 3. நட்பாளனுதல். (உ-ம்.) “அவன் ஆளுக்குள்விழ்த்துகாரியம்பார்த்தான்.”

உள்வினை—1. உட்கனம். 2. உட்பகை.

உள்விச்சுச்சுநீ— ஒருவனைச் சந்திரோய்.

உள்விழ்த்தல்—சுருங்குதல். (உ-ம்.) “வழங்குவதுள்விழ்த்தக்கண்ணனும்” (வன். ௧௬௫.)

உள்வெக்கை—ஒர்நோய்.

உள்வெட்டு— 1. உயர்ந்தமாற்று. 2. உரையாணியினுள்வெட்டு. 3. சோற்றிவெட்டு.

உள்வெண்டாயம்— 1. அரசர்களேறுங்குதிரைக்குக் காலிலணியும் பித்தனை வலையம். 2. பொதிமாட்டின்முதுகிலவைக்கும்முனை.

உள்வெப்பு—ஒருநோய்.

உள்ள—1. உண்மையென்னும் பண்படியாற்பிறந்த ஒரு குறிப்புவினைப் பெயரெச்சம். 2. குறிப்புவினையாலிணையும் ஓர்வினைப்பணமைப்பெயர். 3. பலவின்பாலிலவரும் ஒரு குறிப்புவினையுற்று.

உள்ளக்கருத்து—மனத்தினுள்ளம். (உ-ம்.) “உள்ளக்கருத்தையொளிர்த்தேகுதியென்றான்” (நளவ. சுயம்வ. ௧௫௬.)

உள்ளக்களிப்பு—மனமகிழ்ச்சி.

உள்ளக்குறிப்பு— 1. உட்கருத்து. 2. மகக்குறிப்பு.

உள்ளங்கம்—உள்ளுறுப்பு.

உள்ளங்கால்—காலடியின் கீழ்ப்பக்கம்.

உள்ளங்கை—அகங்கை, புறங்கையினெதிர்ப்பக்கம். (உ-ம்.) “உலகினை யுள்ளங்கைக்கொண்டிருளையாவருட்டி” (குளா. அரசி. ௧௮.)

உள்ளடக்கல்—உள்ளடக்குதல்.

உள்ளடக்குதல்—உட்பட்டிருக்கச்செய்தல், உள்ளடங்குதல்—உட்பட்டிருத்தல்.

உள்ளடி— 1. இரக்கியம். 2. உள்ளங்கால். (உ-ம்.) “உள்ளடிவரைகன்யாவும்” (கந்தபு. குர. வதை. ௪௨௩.) 3. கிட்டடி. 4. நெருங்கிய சுற்றம்.

உள்ளடியாரி—உறவர்.

உள்ளத்துறைவோன்—1. கடவுள். (உ-ம்.) “உள்ளத்துறைவாணர்இறியேயே” (நைட. சுயம். ௪௮.) 2. மரத்தினுலிடவிடாதுநினைக்கப்படுவோன்.

உள்ளது—1. உண்டானது. 2. உள்பொருள். (உ-ம்.) “இல்லது” பார். 3. காரியநுபமாக இருப்பது. (உ-ம்.) “உள்ளதுமிலதுமின்றி நின்றதொன்றுளதேல்” (சி. சி. க. ௬.) 4. நியமப்படியுண்டானது. (உ-ம்.) “உள்ளதொழியவொருவர்கொருவர்க்கம்” (நல்லழி. ௬.) 5. மெய்மமை.

உள்ளதுசார்ந்தவிலவழக்கு— உள்ளதனைச் சார்ந்த இல்லதனை இல்லையென்கை; அஃது: அறிவுகெட்டார் பின் அறிவுண்டாகாதென்பதுபோலவது. (உ-ம்.) “உணர்வுபினின்றமென்கையுள்ளதுசார்ந்தவின்மை” (சி. சி. பர. செனத். ௧௧.)

உள்ளதுசார்ந்தவுள்வழக்கு— உள்ளதனைச் சார்ந்த உள்ளதனை உண்டென்கை; அஃது: அறிவைச்சார்ந்து அறிவுண்டா மென்பதுபோலவது. (உ-ம்.) “உணர்வுசார்ந்துணர்வுநிகையுள்ளதுசார்ந்தவுண்மை” (சி. சி. பர. செனத். ௧௧.)

உள்ளநீதண்டு— ஊட்டியினருகிலுள்ளநெருமைப்பு. (உ-ம்.) “உள்ளநீதண்டறக்கழுத்தி லேடுமூட்டியுமியாநின்றார்” (பெரியபு. அரிவா. ௧௭.)

உள்ளநாள்—ஆயுள்நாள்.

உள்ளப்படி—மகவஞ்சம்.

உள்ளப்புணர்ச்சி—(அகப்பொருள்) உள்ளத்தாற்புணரும் புணர்ச்சி. இது: மெய்யுறுபுணர்ச்சியல்லாதது. (இலக்கணவி. ௪௦௩.)

உள்ளபுகுமை— 1. ஐயமற்ற வுண்மை. 2. மெய்வாழ்வு.

உள்ளபடி—1. உண்டான அளவு. 2. யதார்த்தம். (உ-ம்.) “உள்ளபடி-கல்லாலின்சீழிருந்துகற்பித்தான்” (தாயு. உடல்பொய். ௪௫.)

உள்ளம்—1. ஆன்மரூபஞ்ஞம். (சி. சி. ௪: ௩௬. சிவா.) 2. ஆன்மா. (உ-ம்.) “விளம்பியவுள்ளத்துமெய்வாய்க்கணமுக்கு” (சிவஞானபோ. ௫: ௧.) 3. ஊக்கம். (உ-ம்.) “உள்ளமிலாதவர்” (வன். நுகு. பரி.) [உள்ளம்ஊக்கத்துப்பண

பாதவின் ஆகுபெயர்.] 4. பருடன். 5. மகக் கருத்து. (உ-ம்.) “உளமறியாது” (தாயு. பரா. உ-ம்.) 6. யரும். (உ-ம்.) “உள்ளத்தாலுள்ள ஹந்திதே” (வள். உ-ம்.) [உள்ளம் என்பது அம் பகுதிப்பொருள்விகுதி.]

உள்ளமிதீ—ஊக்கம்.

உள்ளமுடையாள்—ஒருசோகிடதூல்.

உள்ளமெய்—உண்மை.

உள்ளல்—1. உள்ளாக்குருவி. (உ-ம்.) “உள்ளலவாளை தலைப்படுமோடை” (கம்பர். கக.) 2. நினைத்தல். (உ-ம்.) “உள்ளுவதெல்லாமுயர் வள்ளல்” (வள். நிகுகு.) 3. மறவாதுநன்முதித்தல். (உ-ம்.) “வீறெய்கிமாண்டார்வீணத்தி. ட்பம் வேந்தன்க - ஊறெய்கிதுள்ளப்படும்” (வள். கசுரு.)

உள்ளவறிவு—விருஞானம். (மணிமே.)

உள்ளவன்—பொருளுடையவன்.

உள்ளவா—உள்ளவாறு. (உ-ம்.) “ஊழ்ள்ள வாவாடென்றே” (வைராக. சத. கக.) [ஆறு என்பது ஆ எனக்கடைகுறைந்துநின்றது.] உள்ளவா—1. உண்டானமட்டும். 2. சிவனுள்ளமட்டும்.

உள்ளவறை—1. உள்வீடு. 2. பெட்டியினுள் னுறு.

உள்ளன்—1. உள்ளிருப்போன். 2. ஈடுகைன். 3. போடிக்கிறமாதிகளிற்றலையாடு.

உள்ளாக்கல்—1. உட்படுத்தல். 2. வசப்படுத்தல்.

உள்ளாதுதல்—உள்ளாகல்.

உள்ளாடுசுத்து—உள்ளான்போல ஈடிக்குஞ்சுத்துரு.

உள்ளாடுதல்—1. உள்ளேசேருதல். 2. உள்ளேயில்ல.

உள்ளாடல்—1. உட்புகுதல். 2. உடன்படிதல். (உ-ம்.) “துரோகத்திற்குள்ளாகாதே”

உள்ளாநீதரங்கம்—மிருந்த அந்தரங்கம்.

உள்ளாயிருத்தல்—உள்ளாளாயிருத்தல்.

உள்ளாள்—1. உடையவர். (உ-ம்.) “ஓராயிரமாயிவொண்புமுள்ளார்” (கந்தபு. சகத்திர. சு.) 2. சிவத்திருப்போர். 3. நினையார் எனப்பொருள்படும் ஒருவீணமுற்று. (உ-ம்.) “உள்ளார்கொல்லோதோழி” (யாப். கரிகை. உறுப்க. உரை.) 4. பகைவர். (சு. நிகுகு. உ: நிகுகு.) 5. பொருளுடையோர்.

உள்ளாள்—1. உள்ளாகப்பயிலும் ஆள். 2. நினையாதவன் எனப்பொருள்படும் ஒரு வீணப்பெயர். 3. நினையார் எனப்பொருள்படும் ஒருவீணமுற்று. [இன்னும் இது இருக்கின்றான், உயிரோடிருக்கின்றான் எனப்பொருள்படும் ஒரு

குறிப்புவீணமுற்றாயும், இருக்கின்றவன் உயிரோடிருக்கின்றவன் எனப்பொருள்படும் ஒரு குறிப்புவீணப்பெயராயுமவரும்.]

உள்ளாளம்—உள்ளாளமென்னுங்கீதம்; அஃது: ஒற்றின்மாத் திரைதோன்ற உள்ளேயிசைக்கும் ஆளத்தி; இதனை வழக்கிற்கும் என்பர். (உ-ம்.) “உள்ளாளக்-தேமிசைக்குக்களியாயும்” (திருவீண. வீணயல். க.) “இடையினோடே னைப் பிங்கலையியக்கமிகத்துழலல் தொடுத்தியக்கி-நடுவுறுதொழிலாற் பிரமரந்திரந்தகடைபெறவிசைக்குமுள்ளாளம்” (திருவீண. இசைவாது. கசுரு.)

உள்ளாற்றுக்கவலை—ஆற்றிடைக்குறை. (உ-ம்.) “உள்ளாற்றுக்கவலைப்புள்ளிநீழல்” (புறநா. உகக.)

உள்ளாளனம்—கூத்தின்விதற்பம். (சு. நிகுகு. க: சக.)

உள்ளான்—1. உயர்திணையாண்பாவில் எதிர்மறையில் வரும் ஒரு வினைமுற்று. (உ-ம்.) “உள்ளத்தா-லுள்ளான்வெருளியெனில்” (வள். கசுரு.) 2. உள்ளிருப்போன். 3. ஒரு குருவி. 4. குடமிதிக்குமாதிகளின் முதன்மாதிக.

உள்ளாளம்—உள்ளாளனம்.

உள்ளி—1. வெங்காயம். (உ-ம்.) “உள்ளிவெள்ளுள்ளியுதம்பரகுசெம்முருக்கை” (சைவச. பொது. உகசு.) 2. வெள்ளைப்பூண்டு.

உள்ளிட்டார்—1. உயர்திணைப்பலர்பாவில் வரும் ஓரிந்தகாலவீணமுற்று. 2. தொகைக்குட்படவர். (உ-ம்.) “செத்தனரெழுவர்சிக்கசேனையுள்ளிட்டாரே” (பாரத. பதினே. கசுரு.) 3. நெருங்கின சுற்றத்தவர். (உ-ம்.) “முருகனுமவையுள்ளிட்டாரும்” [வழக்.]

உள்ளிடுதல்—1. உட்படுத்தல். 2. உள்ளடக்கல். 3. தொகைக்குப்படுத்தல். உட்புகுத்தல். (உ-ம்.) “மரபிலவாலியுள்ளிட்டான்” (கந்தபு. வில்வல. வா. வதை. கசுரு.)

உள்ளிடை—உள்ளிடம். (உ-ம்.) “நாணிபூண்டவுள்ளிடையடுத்தகோட்டத்தொண்டிலை” (இரகு. தசரத. அக.) [உள் - இடை. உள் - இடு-ஐ.]

உள்ளிந்தியம்—மரம்.

உள்ளினிமாசு—மநமாசு.

உள்ளிடு—உள்ளிருக்கும்து, உள்ளேயிடப்பட்டது. (உ-ம்.) “அறிவென்னும் உள்ளீடிண்மையால்மக்கப்பதடியென்றார்” (வள். ககசு. பரி.)

உள்ளு—உள்ளான்பறவை. (உ-ம்.) “உள்ளுமறும்” (சிலப். நாடு. கசுரு.)

உள்ளுநீள்—உள்ளே.

உள்ளுடை — பிறிதோருடைக்கு உள்ளே உடக்குருடை.

உள்ளுடைதல் — மங்கலங்குதல். (உ-ம்.) “உருப்பவஞ்சனவாய்த் தேரையின்பிணிக்குள்ளுடைந்தேன்” (மறைசை, சுரு.)

உள்ளுடைவு — உள்ளுடைதல்.

உள்ளுதல் — 1. உளதாயிருத்தல். (உ-ம்.) “கேவலமாவதுதன்னிச்சாருநக்கிரியைகளினி கழ்ச்சி சிந்தியின் நித்தான்மாதிரையையுள்ளு தல்” (சி. சி. ச. கள. சுப்.) 2. ஒருதலையுள்ளு தல். (உ-ம்.) “காட்சிவேட்கையுள்ளுதன்மெலி தல்” (இலக்கணவி. 800.) 3. நீனைத்தல்.

உள்ளுயிரி — கடவுள்.

உள்ளுயிர்த்தன்று — நத்தை.

உள்ளுருகல் — மங்கலரைதல். (உ-ம்.) உண் ணிறைந்தபேரன்பா லுள்ளுருகி” (தாயுமா. பொ ருள்வணக். 40.)

உள்ளுறவு — 1. உளதாயிருப்பது. (உ-ம்.) “காட்டத்திலே தன்னுடைய அபிவிநயத்தியா னுடையுள்ளுறவு” (சி. சி. ச. கள. சிவாக்.) 2. கருதுவது. (உ-ம்.) “உள்ளுறவுதெல்லாம்” (வள். இகசு.)

உள்ளுறுத்தல் — 1. உட்புகுத்தல். (உ-ம்.) “மட்பெருங்குளையினின் மருந்தை யுள்ளுறுத் தான்” (கந்தபு. மார். க. 40.) 2. நனைத்தல். (உ-ம்.) “உள்ளுறுத்திதேனெடுத்தப் பொருண்முடி கெனவுள்ளுறுத்துவதை” (தொல். பொரு. 800.) 3. நீனைப்பித்தல். (உ-ம்.) 2 - ஆம் பொ ருள் பார்.

உள்ளுறுதல் — உட்படுதல்.

உள்ளுறை — 1. ஆசு கலியாடும் புலவனுக்கு அக்கவியில் இன்ன எழுத்து அல்லது சொல் இன்னபொருள் அல்லது அலங்காரம் அமைத் துப்பாகு என்று பிறனொருவனாகொருக்கப்ப டுதல். (உ-ம்.) “மேபெருமூத்திற்சொல்லிற்பொ ருளிற் பெருங்கவியிற் - சீரலங்காரத்திற் பெரிந் தொருவன் - நேர்வொடுத்த - உள்ளுறைக்கப் போதுரைப்பதனை யாசென்று - ரெள்ளாதது போரெடுத்த” (வெண்பாப். உ.) 2. உட்கரு த்து. 3. மறைபொருள். [உள் - உறு - ஐ.]

உள்ளுறைதல் — மறத்திறங்குதல். (உ-ம்.) “உள்ளுறையிலெண்ணுவினைவேத்தியம்” (தா யு. கருகு. அ.)

உள்ளுறையுமமம் — வெளிப்படையல்லாத உவமம்; அது: புலவன் ஒருவமத்தைப் புலப்ப டுக்கிற உவமிக்கப்படும்பொருளைப் புலப்படக் கூறாது கேட்போர்க்குத் தான் கருதியதை உ ணர்த்துத்தற்கு உறுப்பாகிய சொல்லெல்லாம் நி றையக்கொண்டு முடிவது. [வ-று.] “கூலயக

லாதுழைவியையாடுமுயர்சிலம்பா” இங்கே மா ணைப்பிரியாது கூலமான் வியையாடு மென்பது. அது போல நீயும் தலைவியைப் பிரியாது வியை யாகி என் உள்ளுறையுமமாக நின்றது. (வாண. உகாடி.) (உ-ம்.) “உள்ளுறுத்திதேனெ டுத்துப்பொருண்முடிகென வுள்ளுறுத்துறு வதை யுள்ளுறையுமம்” (தொல். பொருள். 800.)

உள்ளுரி — உருக்குள்ளானவிடம். (உ-ம்.) “பயன்மரமுள்ளுரிப்பழுத்தற்றால்” (வள். உகசு.) உள்ளுரி — புறமல்லாதவிடத்தில். [உள்-எ- ஏழாம்வேறுமைப்பொருளை அடித்து வரும் ஒ ரசை.]

உள்ளோடுக்கம் — மனவொடுக்கம்.

உள்ளோற்றல் — உண்ணிகழந்ததை உய்த் துணர்தல். (உ-ம்.) “உள்ளோற்றியுள்ளுந்நகப் படுவர்” (வள். கஉஎ.)

உள்ளோசை — துணுக்கம், மெல்லோசை. (பிங்கல. கசகசு.)

உள்ளோர் — 1. உள்ளவர். (உ-ம்.) “உவண ர்கந்தருவார்முற்றள்ளோர்-ரேவரும்” (கந்தபு. திரு நகரப். 74.) 2. உள்ளிட்டோர். (உ-ம்.) “நின் னையுள்ளோர் - சொல்லாப்பொருட்டி ரை” (தா யு. உடல்பொய். 100.)

உள — 1. உண்மையென்னும் பண்படியாற் பிறந்த ஒருகுறிப்புவினைப் பெயரெச்சம். (உ-ம்.) “உளவரை” (வள். 800.) 2. உள்ளன் எனப் பொருள்படும் ஒரு குறிப்பு வினைப்பெயர். (உ-ம்.) “உளபோன்முதத்தெவன்செய்யும்” (வள். 100.) 3. உள்ளன் எனப்பொருள்படும் ஒரு கு றிப்புவினைமுற்று. (உ-ம்.) “பெருஞ்சிறகுள் வெணில்” (இராமா. மந்திர. 100.)

உளகரி — உள்ளானவர். (உ-ம்.) “பலவினை க்கே-யுளகரெல்லாமொத்தொவ்வானெறி நின்ற னர்” (திருநாற். 80.)

உளகு — யாழிதொறுப்பு. (உ-ம்.) “உளகு புரையமுன்கையவளோடும்” (சேதுபு. தரும குத். 100.)

உளத்தியலிடை — நாயகசுரத்திலிடைச்சொல். உளதாதல் — உற்பத்தியடைதல். (உ-ம்.) “ஒருபொருளொருவனின் நியுளகிலதாருமென் னில்” (சி. சி. க. எ.)

உளது — மெய்ம்மை. (உ-ம்.) “இலையெனி னுளதேசொல்” (வைராச. சத. 100.)

உளப்படுத்தல் — உளப்படச்செய்தல்.

உளப்படுதல் — 1. இணங்குதல். 2. உட்ப டுதல். (உ-ம்.) “அன்னென்கிளவியுளப்பட” (தொல். எழுத். 400.) 3. உடையதாக என்

ணப்படுதல். (உ-ம்.) “மன்னவர்க்குளப்படுகட ன்முறையுதவி” (கந்தபு. திருநாட். உரு.)

உளப்பாட்டுத்தின்மைப்பின்மை— முன்னிலையாரை மல்லது படர்க்கையாரை உட்படுத்தி வருத்தன்மைப்பன்மைவீனை. (வ-று.) யானும் நீயும்போவோம். அவனும் நானும் போவோம். (நன். வீனை. கக.)

உளப்பாட்டுமுன்விலைவீனை— படர்க்கையாரை உளப்படுத்திவரும் முன்னிலைவீனை. (உ-ம்) “அவனும் நீயும் போனீர்கள்.”

உளப்பாட்டுவீனை— மற்றை இடங்களைத் தன்னோடு உட்படுத்தித்தன்மையின் அல்லது முன்னிலையில்வரும் பன்மைவீனை.

உளப்பாடு— 1. இணக்கம். 2. உட்படுகை. 3. உளம்படும்பாடு, மகத்துயர். (உ-ம்.) “ஒருத் தராளுப்பாடுணர்பவர்” (தாயு. ஆரண. சு.)

உளப்படி—உள்ளபடி. (உ-ம்.) “மற்றதுமுன படியே” வைராக். தீப. க0.)

உளபுலப்பயன்றற்றிப்பு— ஓரலங்காரம்; அஃது: இயல்பாயுள்ளபயன் வேறென்றாலான தெனத்தற்குறிப்புச்செய்தல். “முலைசுமந்து தேய்ந்ததிடை” என்பது போல்வது.

உளபுலவேதுத்தற்றிப்பு— ஓரலங்காரம். அஃது: இயல்பாயுள்ளதை ஏதுவினில்வந்ததென அத்தியவசயித்தல். “நின்றருளவளியிதித்த வினாற்சேந்தனவென் றுள்ளருமென்னெஞ்சு” என்பது போல்வது.

உளம்— 1. ஆன்மா. (உ-ம்.) “ஐம்பொறியை யாண்டடங்கரையுளம் நிந்து” (சிவஞானபோ. இ: க. வெண்.) 2. உள்ளேம் எனப் பொருள்படும் ஒரு தன்மைப் பன்மைக் குறிப்பு வீனைமுற்று. (உ-ம்.) “என்றுளையீன்றுளம்யாம்” (தாயு. கல் லாலின். கள.) 3. கருத்து. 4. கெஞ்சு. (உ-ம்.) “பிறைமுகப்பகழியொன்றா லுளம்புகத்தொடுத் தான்” (பாரத. பதினே. க0இ.) 5. மகம். (உ-ம்.) “கருதும்டியார்களுளம்” (தாயு. பரபர. உகக.)

உளம்புதல்— அலைத்தல். (உ-ம்.) “இலங் கொளியருப்பிற்கைம்மாவளம்புநர்” (கவி.உக.)

உளமிதழ்—மணச்செருக்கு (சிந்தா.)

உளமை—உண்மை. (புறப்பொ.)

உளர்— 1. உட்பட்டது. 2. உட்கதை. 3. உடையவர். (உ-ம்.) “அழிவிண்மையுளரானால்” (சேதுபு. கத்துரு. எசு.) 4. உயிரோடுவாழ்கின் றார் எனப் பொருள்படும் ஒரு குறிப்புவினைமு துறு. (உ-ம்.) “உளரெனியுயிலலாரோடொப் பர்” (வன். எக0.) 5. உளரென்னேவலும், தெரிநிலை வீனைப் பகுதியும், வீனைத் தொகையும். (உ-ம்.) “உளர்வளிலவிகெடப்பார்த்தம்” (திரு வீளை. எல்லாம். கரு.) 6. ஏது. [வழக்.]

உளர்ச்சி—உளர்வு.

உளர்ச்செரு — எட்ப்புக்கு சாய்ப்புமான சண் டை. (புறப்பொ.)

உளர்ந்தல்—உளர்ச்செய்தல்.

உளர்தல்— 1. அசைதல், தடவல். (உ-ம்.) “அளிநரம்புளர்” (தணிகை. திருநாட். எயு.) 2. அசைதல். (உ-ம்.) “உளரியலைம்பாலுமட்டிய ரீன்ற” (திருப்பா. சு0.) 3. குரவையிடல். 4. சிந் துதல். 5. சிறகுசோதல். 6. சிறகுதறல். 7. சு லாவல். 8. சுழல். 9. மயிர்கோதல். (உ-ம்.) “தம்மேனினோக்கார்தலையுளரார்” (ஆசாரக். சுக.) 10. மொய்த்தல். (உ-ம்.) “வண்டென்க மலச்செங்கண்மாயனும்” (கந்தபு. அசமுநிகநர். உக.)

உளர்ப்பு—அலைத்தல். (உ-ம்.) “விரலுளர் ப்பவழித்” (திருமுரு ககஅ.)

உளர்வு— 1. அசைவு. 2. சுலாவல். 3. சுழ லல். 4. பேரொலி.

உளவன்—உளவுசொல்லோன்.

உளவு— 1. இரகசியம். (உ-ம்.) “உளவிலே யெனக்குள்ளவாறுண்டிதின்” (தாயு. எனக் கென. கக.) 2. உட்காரியம், உட்கிடை. (உ-ம்.) “உளவறிந்தெல்லாரின்செயலாமென வுணர்ந்தோர்க்கு” (தாயு. எனக்கென. உ.) 3. துணுக்கவிதி. (உ-ம்.) “உளவையங்கங்குறிய வாறோர்ந்து” (தைல. பாயிர. உஅ.)

உளவுசொல்லல்—உள்ளவைகளையறிந்து சொல்லல்.

உளறு— உளறென்னேவலும், தெரிநிலைவீ னைப்பகுதியும், வீனைத்தொகையும்.

உளறுதல் — 1. தமொறிப்பேசல். (உ-ம்.) “பந்தமயக்கிருக்கப் பற்றெழிந்தேனென்றுள றும்” (தாயு. பரபர. ககசு.) 2. பிதற்றல். (உ-ம்.) “பின்னருளறுவதுகருமமன்றும்” (தாயு. சச்சிதா. அ.) 3. பேரொலி.

உளறுபட்டது—உளறப்பட்டது.

உளி— 1. இடப்பொருளில் வரும் ஒரேமுனு ருபு. (உ-ம்.) “என்னுளி” 2. இடம். (சூ. நிக ண். இ. சுரு.) 3. கருவிப்பொருள்படுவதோர் மூன்றும் வேற்றுமையுருபிடைச்சொல். (உ-ம்.) “இயல்புநிகராகலோச்சும்” (வன். இசுரு. பரி.) 4. மரவேலைகல்வேலைகளிற் பிரயோகித்தற்காக துனியிற்சுருடையதாய் உருக்கினால் அல்லது இரும்பினாற்செய்யப்படும் ஓராயுதம். (உ-ம்.) “சுருளியுயின்னவீரிலையிடையிடு” (நெடுநல் ககக.)

உளிகை— 1. கோபுரவாயில். 2. படை.

உளித்தலைக்கோல்—இருப்பப்பாரை. (உ-ம்.) “எயிச்சேரியி-னுள்ள மாதருளித்தலைக் கோல்

கொடு" (கந்தபு. வள். உஅ.) [உளியைத்தலையிலுடையகோலென்றபடி.]

உளிப்பாரை—குழிகல்லுங் கருவியி னென்று.

உளியம்—1. இடம். (உ-ம்.) "காணவுளியத் துநிலை" (இரகு. தேறு. உச.) 2. கரடி. (உ-ம்.) "உவைகன்கண்டாய்சிலவுளியமொல்லென்பன. (குளா. சிய. கசுச.)

உளிலைத்தல்—மரத்திலுளியிட்டுத் தறித்தல்.

உள்ளி—தியாநிப்பவர். (உ-ம்.) "உள்ளினரு மவியனயொப்ப" (சிவதரு. சிவதரு. உச.)

உளு—1. உளுவென்னேவலும், தெரிநிலை வினைப்பகுதியும், வினைத்தொகையும். 2. மரத்தை அரிக்கும் ஒருபுழு. (உ-ம்.) "கல்விமளவி மந்துமிக்காரதிலெளளிக் கூறல்மிள குருவுண் பான்புகல்" (பழமொழி. உஉஎ.)

உளுக்கார்த்தல்—1. இருத்தல். 2. பொறுத்துப்போதல்.

உளுக்கு—1. ஒரு கருவி. 2. நரம்புச்சுருக்கு. உளுக்குதல்—1. உலோகபாத்திரங்களுக்கு மெருகிடல். 2. சுளுக்குதல், நரம்பு சுருங்கப் பெறுதல். (உ-ம்.) "புவிமுதுகுளுக்கமுன்செல்" (கூடபடி. அந்தகாரு. கரு.). 3. வெளிதல். (உ-ம்.) "நிலமுதுகுளுக்கிக்கீழற-வைத்தனர்" (இராமா. கார்முக. க௦.) [இங்கே நிலம் நிலமகனாக உரு விக்கப்பட்டது.]

உளுத்தல்—மரம் முதலியன உளுவினால் அரிக்கப்பட்டிருக்கெதில். (உ-ம்.) "பொத்தையுன் சுவர்புழுப்பொதிந்துளுத்தசும்பொழுதிய பொய்க்கூரை" (திருவாச. அதிசய. எ.)

உளுப்பு—உளுத்தல்.

உளுப்புத்தாவல்—உளுப்புத்தொடங்குதல். உளுவை—ஒருமீன். (உ-ம்.) "வதியுழுமு ளுவையாரால்" (மச்சபு. அத்திரியா. அ.)

உளை—1. உயர்நிலையாண்பான்மயிர். (உ-ம்.) "உமத்தகுந்தானியாத்திட்டு லொபசுங்கொடியி ன்னவ்கி" (இரகு. தேறு. கசு.) 2. உரோமம். (உ-ம்.) "அதெலையொழித்தெல்லாட்டியப்பியா லெனயுகிர்த்து" (தைல. தைலவ. கஉச.) 3. எள்ளாய் எனப்பொருள்படும் ஒரு முன்னிலக்கு நிப்புவியேற்றது. (உ-ம்.) "என்னுளைவீயன்று ளம்யாம்" (தாயு. கல்லாவின். கௌ.) 4. ஒலி. 5. குதிரைக்கழுத்தின்மயிர். (உ-ம்.) "விலைகண்ட ன்னவா லுளைப்புரவி" (பெரும்பா. சஅஅ.) 6. சேறு. (உ-ம்.) "அடைமழையும் உளைவழியும் பொதியெருது மொருவனும்போ லலகின்றே மேனே" (தனிப்பா. 2-ஆம்பா. சஅஎ.) 7. தலை. (உ-ம்.) "மிசையலங்குளையாலை" (புறநா. உஉ)

8. தலையாட்டம். (உ-ம்.) "அலங்குளைப்புரவி யைவெரொகினைது" (புறநா. உ.) 9. புறமயிர். 10. பேச்சாலெழுமொலி. (பிங்கல்.)

உளைக்கால்—உரோமக்கால்.

உளைத்தல்—1. அழைத்தல். (பிங்கல். கககசு) 2. ஊளையிடதல். (உ-ம்.) "ஞாளியோடுகின்ற னைக்கின்மரநிக்குலம்பலவால்" (இராமா. கரன் வதை. எசு.) 3. ஒலித்தல். 4. வருந்தல். (உ-ம்.) "உளைத்தனவுயிர்த்தொகையையுண்டு" (இரகு. மீட்சி. கக.)

உளைத்தவர்—வெறுத்தவர். (புறப்பொ.)

உளைதல்—1. சுமபிதல். (பதிற்றுப்.) 2. மனம் வருந்துதல். (உ-ம்.) "உயிரிர்க்குங்கொடுங்கு ற்றினுளையச்சொன்னான்" (இராமா. கையடை. க௦.) 3. வருந்தல், வேதனைப்படல். (உ-ம்.) "ஒ ரம்பினுளாதேழுலகுடையானலமர" (பாரத. ஐந்தாம். கக.)

உளைத்துபேசுதல்—மனம் நொந்துபேசுதல். உளைப்பறித்தல்—1. சேறித்திறுபுரல். 2. போராடப்பட்டல்.

உளைப்பு—1. அழைப்பு. 2. ஒலிப்பு. 3. தே கக்குடைச்சல். (உ-ம்.) "நாக்குளெழுமருப்பமு ளைப்புழை" (தைல. தைலவ. கச௦.) 4. வருத் தம். (உ-ம்.) "உகடிமரைமறுகியேங்கி யுளைப்புற" (உபதேச. கூர்மாவ. க௦.)

உளையாந்தை—கடுகோய்.

உளைய—வெறுப்பு. (உ-ம்.) "இளையனி வனெனவுளையக்கூறி" (புறநா. எஉ.)

உளைவு—1. சீரவருத்தம். 2. மனவருத்தம். (உ-ம்.) "சம்பராநி-யுளைவுறவியுறவமேலுமுடற் றின்பகழி" (கைட. அன். கண். கக.) 3. வலிப்பு.

உற்கு—எறிந்துவீழ். (உ-ம்.) "திசையிருநா ன்குமுற்கமுறகவும்" (புறநா. சச.)

உற்கட்டிதம்—ஒருவகை இருக்கை. (சிலப். வேளி. உக. உரை.)

உற்கடம்—1. அதிகம். 2. சமயில்லாநிலம். 3. செருக்கு. 4. நன்னரி. 5. சிறைவுடையது. 6. மதம்பாயும்பாலை. [உசுக்கடி.]

உற்கடிதம்—பஞ்சதாளத்தொன்று.

உற்கடுகாசநம்—1. குந்தியிருத்தல். 2. சம் மணமாயிருத்தல். [உதுடாவுட.]

உற்கண்டிதம்—துக்கப்படல். [உசுக்கண்டி:]

உத்—அதிகம், கூடி—துக்கம்.]

உற்கண்டி—ஒருசத்தி. (உ-ம்.) "மொழிந் திகெண்டத்தன்னி- னிகழ்த்துது பவங்கடர்க்கு முற்கண்டியை" (மச்சபு. ரசகல். க௦.)

உற்கிணம்—தட்டை.

உற்கம்—1. அனந்திரன், பிங்கல, ச.அ.) 2. ஆதித்தன் நகரானுக்குப்பத்தாம் நான். (உ-ம்.) “பாகஞ்செரிசுடர்மன்னிய நாளாதித்யேழும்பத்தம் - மோகந்தருப தினைந் திருபத்தொன்று முன்முறையே-புகம்பமுற்கம்” (விநா. குணகுண. ௩.) 3. உறுதித்தி. 4. எரிகொள்ளி. (உ-ம்.) “திசையிருநான்குமுற்கமும்” (புறநா.சக.) உற்கரிகை — பாலும் ரெய்யுஞ் சேர்த்துச் செய்யப்பட்ட ஒருவகைப்பலகாரம். [உகாரி கார.]

உற்கரித்தல்—1. கோபத்தோடு பேசுதல். 2. வாந்தித்தல்.

உற்கருடம்—1. சிரேட்டமானது. 2. பெருமைபாராட்டுதல், தண்ணீர்புகழுதல். 3. மிகுதி, அதிகப்பாடு. 4. மேலேயிழுத்தல், மேலேயெழுப்பதல். [உதூஷி.]

உற்கல்—எரிந்துவிழுதல். (உ-ம்.) “உற்கம்” பார்.

உற்கலம்—சுகநாதத்துக்குச்சுபிமாயுள்ள ஒரு தேசம். [உதூஷி.]

உற்கலன்—1. பறவையிழப்போன். 2. பாரஞ்சுமப்போன். [உதூஷி.]

உற்காதகேலி—கோட்டிமண்கொளல். (உ-ம்.) “உற்காதகேலியுவாவெனவே” (மேகதூ. உ.)

உற்காதம்—1. ஆயுதம். 2. ஆரம்பம். 3. ஆரம்பிக்கப்பட்டகாரியம். 4. தூற்பிரிவு. 5. விரணம். [உதூஷி.]

உற்காதா—நான்கு பிரதான ஆசாரியர்களிலொருவன்; இவன்: சாமவேததேம்பாடுவோன். [உதூஷி.]

உற்காதாரி — தீவர்த்திகொண்டு செல்லுவோன்.

உற்காழகம்—கொள்ளிவாய்ப்பேய். [உதூஷி.] 3௦௭; உதூஷி-கொள்ளி. 3௦௭-வாய்.]

உற்காரதூலை—ஒருநோய்.

உற்காரம்—1. அதிர்ச்சி. 2. ஏப்பமிடுதல். 3. கார்ப்பு. (உ-ம்.) “உற்காராதிசுளில் விளங்குசுவை” (வேதாரு. எங்) 4. தூற்றுந்தானியம் 5. வந்திசெய்தல். [4. உதூஷி. 2 5. உதூஷி.]

உற்காரன்—தானியம் விதைப்போன். [உதூஷி.]

உற்கிரந்தி—கட்டவிழ்த்தது.

உற்கிரமணம்—உற்கிரமம்.

உற்கிரமம்—1. மீதுதல். 2. வழிதவறிப்போதல். 3. வெளியேயபோதல். [உதூஷி; உதூஷி]

மேலே. கூடு - அடிவைத்தல்.]

உற்கிருட்டதை — சிரேட்டமான தன்மை. [உதூஷி.]

உற்கிருட்டம்—1. இழுக்கப்பட்டது. 2. சிரேட்டமானது. (உ-ம்.) “போகங்களைஉற்கிருட்டமாகவிசாரித்தறிந்து” (ச. சி. பர. உலோகா. கக. ஞாநப்.) [உதூஷி.]

உற்கிருட்டன்—உயர்ந்தவன்.

உற்கிருந்—ஒருவகைச்சந்தம்; அஃது: அடியொன்றுக்கு இருபத்தாறகைகொண்ட நான்கடிக்களையுடையது.

உற்கீதம்—1. சாமவேதத்தின் இரண்டாம் பாகம். 2. சாமவேதம்பாடுதல். 3. பிரணவமந்திரம். [உதூஷி.]

உற்கிரணம்—சர்த்திசெய்தல். [உதூஷி.]

உற்குண்டம்—முகமேலாகக்கிடத்தல்.

உற்குரோசம்—1. நீர்வாழ்பறவை. (சூ. நிகண். கூ.) 2. பேரொலி. [உதூஷி.]

உற்கை—1. அக்கிரி. 2. தீவர்த்தி. 3. நெருப்புக்கொள்ளி. (உ-ம்.) “உண்ணிவந்தொளிர்மணியிலுலுக்கையென்றெறியும்” (நைடத. நகர. உ. 4. விண்மீன். (உ-ம்.) “வானகத்தோரிடையுடன்விழுமுற்கைபோல்” (பாரத. குருகுல. சக.) 5. விண்வீழ்கொள்ளி. (உ-ம்.) “இழிந்தவா-ஹற்கையென்ன” (பாரத. இரண்டா. கூ.) [உதூஷி.]

உற்கோசம்—பரிதாபம்.

உற்கோசகன்—பரிதாபம் வாங்குவோன்.

உற்சரீகந்தலம்—மூலாதாரம்.

உற்சரீகம்—1. உடம்பிலுள்ள அபானத்தையடுத்தமூலம். 2. கைவிடுதல். 3. கொடை. 4. தள்ளுதல். 5. தாபம். 6. மலமோசகம். [உதூஷி.]

உற்சரீசம்—1. கொடை. 2. வேதமோது தலைநிறுத்துதல். 3. வேதமோதுதலைநிறுத்தும் போதுசெய்யுஞ்சடங்கு. (2. 3. பரா. மி. ககந. பக்.) [உதூஷி.]

உற்சர்ப்பிணி—1. உலகம், வாழ்நாள், போகம் முதலியவைகளால் வளர்ப்பிறைபோலப்பெருகங்காலம். (வன். நகக. பரி.) 2. பத்துக்கோ

டா கோடி சமுத்திர வருடங்கொண்ட காலம்.
[உதவி-புணர்.]

உற்சவசங்கீதேநர்—மலைவாசிகளாகிய திருத்தமில்லாத ஒருவகைச்சாதியார்; இவர்கள்: இன்னொரு இன்னொரு மனைவி என்னும் நியமமின்றித் தங்களிடப் பிரகாரம் கிரீடை செய்வோர். (உ-ம்.) “அண்டமெங்கணுந்-தாண்டுவெண்ணீர்த்தியுற்சவசங்கீதேரோடு” (இராகு. திக்கு. உசு0.) [உற்சவம் - ஆநந்தம்; சங்கீதம் - நியமம்.]

உற்சவபேதநான்து—சாகலியம், பாவநம், சார்தம், மாங்கலியம் என்பன.

உற்சவம்—1. ஆநந்தத்தைப்பிறப்பிக்குஞ் செய்கை. 2. உயர்ச்சி. 3. கோபம். 4. திருவிழா. (உ-ம்.) “சேவன்முனற்சவத்தினும்” (சைவச. பொ.நகசு.). 5. விருப்பம். [உதவி: உதீமேல். சு-பிறப்பித்தல்.]

உற்சங்கனம்—நன்கொடை.

உற்சாகசத்தி—அரசர்க்குரிய மூலகை ஆற்றல்களால் ஒன்று; அது: மந்திரிப்பத்தோடுகடியமுயற்சி. (உ-ம்.) “மந்திரம்பிரபுவுற்சாகமாம் வலமுந்நது சத்திகண்முன் தம்” (இராகு. திக்கு. உடு.) [உதாஹ - முயற்சி. மதி - வலிமை.]

உற்சாகபங்கம்—உற்சாகமின்மை. (உ-ம்.) “உந்துகணமோருகமாவுற்சாகபங்கமுற்றே யுறைகின்றாரால்” (சுவரக. நந்திகணங்கள். கு.). உற்சாகம்—1. சந்தோஷம். 2. தூற்றும் தூல். 3. முயற்சி, ஊக்கம். 4. விடாமுயற்சி. [உதாஹ: உதீ - மேல். வுஹ - வலி.]

உற்சாகித்தல்—முயற்செய்தல்.

உற்சகநம்—1. அழித்தல். 2. உழுதிரட்டித்தல். 3. பரிமாஸுட்டெதல். 4. மேற்போதல். [உதாஹ.]

உற்சாகக்—கடைகாப்போன்.

உற்சாரணம்—1. அகற்றுதல். 2. விருந்தினரையுபசரித்தல். [உதாரண.]

உற்சுகம்—இச்சித்தல். (சுவரட். கூ0.)

உற்சேதம்—1. உடம்பு. 2. உயர்ச்சி. 3. கொலை. [உதேய.]

உற்சேபணம்—விநி. [உதேயபண.]

உற்சேபம்—1. அலைபுராதல். 2. அணுப்புதல். 3. எறிதல். 4. வாங்கித்தல். [உதேய.]

உற்பத்தி—1. காரியத்தைப்பிறப்பித்தல். 2. பிறப்பு. (உ-ம்.) “உற்பத்திநாசமெனும்பெனசத்

தம்” (சைவச. பொது. நகசு.). [உதவி.]

உற்பத்திக்கிரமம்—உற்பத்தியான முறை; அஃது: ஒன்றன்பின் ஒன்றாக உற்பத்திசெய்தலாகி அம்முறையே எண்ணுவது. [உதவி: உதவி: உதவி: பிறப்பு. குறிப்பு.]

உற்பத்தப்பிரயோகம்—அபிப்பிராயம்.

உற்பத்திமத்து—உற்பவமுடையது.

உற்பத்திவாத்—மாவீரதசமயத்தோன். [முத்தானமாக்களுக்குச்சுவனோடு சமமாக எல்லாக்குணங்களும் உற்பத்தியாகுமெனலால், இம்மதஞ்செய்தவர் வித்தையெனாந்தத்துவத்திலிருக்கும் ஒருருத்திரர்.] (சுவ. பாடிய. கக.)

உற்பநம்—1. ஏறுதல். 2. பிறத்தல். 3. மேலே போதல். [உதவி.]

உற்பநம்—1. தன்னே. 2. பரவ. 3. பிழை. 4. மேலேபோதல். [உதவி: உதீ - மேலே. வதீ - போதல்.]

உற்பநம்—1. அதிகப்பட்டது. 2. உண்டானது. (சு. ச. உ: சக. சுவா.). 3. காரியப்பட்டது. [உதவி: உதீ - மேலே. வதீ - போதல்.]

உற்பநம்—1. உண்மை. 2. உத்தமம். 3. கல்வி. 4. பிறப்பு. (உ-ம்.) “சேனமுற்பநவேதத்திருப்பொருளை” (இராகு. அரக. க.)

உற்பலசாநன்—பெருங்காயம்.

உற்பலசாநன்—பெருங்காயம்.

உற்பலசைலம்—உற்பலவரை. (உ-ம்.) “உற்பலசயிலமேவும்” (திருப்பு. உடு0.)

உற்பலபந்தம்—1. உற்பலத்தினிலை. 2. நெற்றித்திலகம் 3. பெண்களின்தனம் முதலியவகையிலேவைக்கும் நககுறி. [உதவி: வதீ -]

உற்பலம்—1. கருங்குலை. (உ-ம்.) “ஒருபகருற்பலமூன்றாய்த்-தாழிருக்கின்ற தன்னிடைமலர்ந்திம்” (கந்தபு. வன். உஉக.). 2. கருநெய்தல். (கு. நிகண். உ: சுசு.) 3. செங்கழுநீர். (கு. நிகண். உ: சுசு.) 4. செங்குவளை. (பிங்கல. நககஉ.) [உதவி.]

உற்பலம்பம்—தோற்றம்.

உற்பலவரை—தணிகைமலை. (உ-ம்.) “உற்பலவரையல்வாழ்வோர்” (கந்தபு. வன். உஉஅ.) [ஒவ்வொருநாளும் மலரும் நீலப்புலகைமையின் இப்பெயர்த்தாயிற்று. உற்பலம் - நீலப்புலகை - மலை.]

உற்பவகாரணன்—பிதா. (உ-ம்.) “வரம்பிலாளுநமுற்பவகாரணன்” (பாரத. பழம். உ0.)

உற்பவநம் — தருப்பையினுலே தோய்த்து
பெய்முதலியவைகளை யாகாக்கிநியிலே தெளி
த்துச்சுத்திசெய்தல்.

உற்பவம்—1. கருப்பந்தரித்தல். 2. பிறப்பு.
(உ-ம்.) “மாதுடவுற்பவம்-பெற்றவாழுதலிது”
(பாரத. சஞ்சய. எ.) [உ-மூவ.]

உற்பவமாலை—ஒரு பிரபந்தம்; அது: பாட்
டுடைத்தலைமகன் பிறப்பின ஆசிரியவிருத்தத்
தாற்கூறுவது. [திருமால்பிறப்புப்பத்தினையும்
ஆசிரியவிருத்தத்தாற்கூறுவது என்றார் நொன்
னூர்வளக்கமுடையார்.]

உற்பவித்தல்—1. பிறத்தல். (உ-ம்.) “அர
மகனொருத்தியினையுற்பவித்துழல்வான்” (பா
ரத. குருகுல. ௧௦௫.) 2. பிறப்பித்தல். (உ-ம்.)
“நாவலனோமத்தியினம்மை யுற்பவித்துவிட்டா
ன்” (பாரத. ௪௪௪. ௪௧.)

உற்பவிப்பு—1. கருப்பமுண்டாகுகை. 2.
பிறப்பு.

உற்பனம்— } 1. உண்மை. 2. உத்த
உற்பனம்— } மம். 3. கல்வி. 4. தோற்
றம். 5. பிறப்பு.

உற்பாடநம்—1. அழித்தல். 2. கக்கல். 3.
வேரோடு பிடுங்குதல். [உ-மூடி-நீ: உத் -
மேல். வடி-போதல்.]

உற்பாத்தியம்—பிறப்பிக்கப்படுமது. [உ-மூ
வாடி-யு.]

உற்பாதநம்—1. காரணம். 2. சரப்பாட்சி.
3. தொடக்கம். 4. பிறப்பிக்குமது. [உ-மூடி-க.]

உற்பாதகன்—1. உண்டாக்குவோன். 2.
தகப்பன். [உ-மூடி-க.]

உற்பாதநம்—பிறப்பித்தல். [உ-மூடி-நீ: உத் -
மேல். வடி-போதல்.]

உற்பாதம்—1. கொடுமை. 2. தெய்வத்தா
ல்வருந்தீமைகளை அறிவிக்குஞ் சபாவக்காட்சி.
(உ-ம்.) “உற்பாதம்பெரிதெனநெஞ்சுருகுவா
னம்” (பாரத. குது. ௨௪௦.) [அவ்வற்பாதம் வி
ண்வீழ்கொள்ளியூதம்பம் முதலியன.] 3. நுண்
ணறிவு. 4. பாய்தல். 5. பிறப்பித்தல். (பெள
ட். ௨. ௧௬.) 6. பிறப்பு. 7. மேலே தூக்கின கால்.
[1. 3. 4. 5. 6. 7. உ-மூடி. 2. உ-மூடி.]

உற்பாதித்தல்—உண்டாக்குதல். (உ-ம்.)
“காலச் சூதயுற்பாதிப்பர்” (சி. சி. ௨: ௫௪. சி
வாக்.)

உற்பாதிதம்—பிறப்பிக்கப்பட்டது. [உ-மூ
டி-த.]

உற்பிச்சம்—நால்வகைத்தோற்றத்தொளொ
ன்று; அது: வித்து, வேர் முதலியவைகளேமே
ற்பினந்துதோன்றுவது. (உ-ம்.) “அண்டசஞ்
சுவேதசங்குற்பிச்சம்” (சி. சி. ௨: ௮௬.)
[உ-மூடி-யு.]

உற்பிந்தம்—1. தளிர்ந்தது. 2. பிளவுபட்ட
து. [உ-மூடி-யு: உத் - மேல். வித் - பிளத்தல்.]

உற்பிராசநம்—நிந்தித்தல். [உ-மூடி-யு:
உத் - மேல். விரு. கவீ - எறிதல்.]

உற்பிரேட்சை—தற்குறிப் பேற்றம் என்
னும் அலங்காரம்.

உற்பிச்சம்—நிலத்திற்பிறப்பன்.

உற்புலிதகாரணம்—பரதத்தின்பொது இ
லக்கணங்களாகிய இருபது பேதங்களுளொன்
று. (உ-ம்.) “அங்ககாரம்” பார்.

உற்பூதம்—1. இந்திரியங்களால் அறியப்ப
டத்தக்கது. 2. காட்சியைப்பயப்பதொரு கரும
விசேடம். (தச. மகா. ௨௬.) 3. காணப்படுவது.
(சி. சி. ௨. ௪௫. சிவாக்.) 4. தோன்றியது. (சை
வப். ௪௬.) [உ-மூடி-யு.]

உற்பூதவுருவம்—பிரத்தியட்சமாய்க்காணப்
பட்டவுருவம். (உ-ம்.) “எத்திரவியம் பரிதாவுற்
பூதவுருமமுடையது அத்திரவியம் கட்டிலப்படு
வது” (தர்க்கபா. ௪. பக்.)

உற்றது—1. உள்ளகாரியம், நிகழ்ந்த காரி
யம். (உ-ம்.) “உற்றதெல்லாஞ்-சொன்னபின்”
(இராமா. கைகேசி. ௫.) 2. சரியானது.

உற்றதுரைத்தல்—எண்வகைவிடைகளுள்
ஒன்று. (உ-ம்.) “இறைபயப்பது” பார்.

உற்றபடி—நிகழ்ந்தவாறு. (உ-ம்.) “உற்றப
டிதம்முள்ளிருதொடொழுதுரைத்தான்” (பாரத.
சடாகரன். ௨௬.)

உற்றபண்புரைப்போர்—நூதர்.

உற்றவன்—1. உறவன். 2. சேர்ந்தவன்.

உற்றறிதல்—1. ஆராய்ந்தறிதல். 2. சேர்ந்த
றிதல். 3. பரிசுத்தறிதல். (உ-ம்.) “ஒன்றறிவது
வே யுற்றறிவதுவே” (தொல். பொரு. ௫௮௬.)

உற்றென்று—உற்றது. (உ-ம்.) “பேர்த்திடு
செம்மொன்வோரம்போரவையிசையுற்றன்றே”
(கந்தபு. நகரழி. ௪.)

உற்றிண்மை—1. உற்றவுரிமை. 2. உறவன்
போலுந்தன்மை.

உற்றிர்—1. சுற்றத்தார். 2. சினேகர். சேர்
ந்தவர். (உ-ம்.) “உற்றாராளுரோடியுயிர் கொ
ண்டுபோம்பொழுது-குற்றலத்துறை கூத்தன்

ல்லானமக்-குற்றாராளுரோ” (தேவார. திருவங்க. ௧௦. திருநாவு.) 3. தற்கொண்டார், தண்ணைச்சேர்ந்தவர். (உ-ம்.) “உற்றாக்குரியவர் பொற்றொடியமாத்” (தணிகை. களவு. ௫௨௩.) உற்றாராய்தல் --- தீர்க்கமாய் ஆலோசித்தல். உற்றிடம்—1. அடைக்கலம். 2. ஆபத்து, ஆபத்துவந்தவிடம். (உ-ம்.) “கொற்றவனறிதலுற்றித்துவ” (கொன்மை.) 3. உற்றசமயம்.

உற்று—உவமவாசகம். (சிந்தா.) உற்றுக்கேட்டல்—கவனமாய்க்கேட்டல். உற்றுணர்ந்தல்—ஆராய்ந்தறிதல். (உ-ம்.) “உள்ளபடியாதுமெனவுற்றுணர்ந்தேன்” (தாயு. பரா. உளது.)

உற்றுநோக்கல்—குறித்துநோக்கல். (உ-ம்.) “உற்றுநோக்கி” (திருக்கோ. ௧௩௩.) உற்றுப்பார்த்தல்—1. ஆராய்ந்துபார்த்தல். 2. குறித்துபார்த்தல்.

உற்றுபிழை—1. அடைந்தகாலம். (உ-ம்.) “உறுங்கவலொன்றுறுழியுங்கைகொடுக்கும்” (நீதிநெறி. உ.) 2. உறுபாடுற்றகாலம். (உ-ம்.) “உறுழியுதவியும்” (புறநா. ௧௮௩.)

உற்றேரி—உற்றார். உறு—1. உறு என்னேவலும், தெரிநிலைவினைப்பகுதியும். 2. மிக. (உ-ம்.) “இவனுறச்சிநியனேனும்” (இரகு. குல. உஉ.)

உறுக்கம்—1. ஒடுக்கம். 2. நித்திரை. (உ-ம்.) “ஒதுக்கஞ்ஞெடிதுறக்கங்கிணன்” (இராமா. கிளை. ௧௩௬.) 3. மரணம்.

உறுக்கல்—1. உறக்குதல். 2. கறக்குதல். 3. கிள்ளல். 4. பிழிதல். 5. முற்றுறுக்காரல். 6. விரலாற்பிதுக்கியெடுத்தல்.

உறுக்கு—1. உறக்கென்னேவலும், தெரிநிலைவினைப்பகுதியும். 2. நித்திரை. (உ-ம்.) “உறக்கிடையிலுடை” (சிந்தா. பதுமை. ௧௨௪.) உறுக்குதல்—1. கிள்ளுதல். 2. துயிலச்செய்தல். 3. நாசப்படுத்துதல். 4. முற்றுறுக்கார்தல். 5. விரலாற்பிதுக்கியெடுத்தல்.

உறுங்கல்—உறங்குதல். (உ-ம்.) “பகவீனுறங்கல்” (தணிகை. அகத்த. ௩௧௭.) உறுங்கு—புளியமரம்.

உறுங்குதல்—1. இலை முதலிய ஒடுங்குதல். (உ-ம்.) “ஒள்ளியமலர்கொல்லாமுறங்குதலன்” (பாரத. பதினெட்ட. ௧௧௫.) 2. குடிக்கொண்டிருத்தல். (உ-ம்.) “அழகுறங்கும்புணர்முலைப்பலோமனை” (கடம்பு. அந்தகாரு. உ௬.) 3. சோர்தல். 4. நித்திரைசெய்தல். (உ-ம்.) “நிழலிடைபுறங்குமே” (இராமா. நாட. ௬.)

உறட்டல்—வறட்டுதல்.

உறட்டலன்—வறண்டவன்.

உறட்டங்கள்—வறட்டகனி.

உறட்டி—1. அப்பம். [இது ரொட்டி என ஊந்தெலுங்குச்சொல்லின் திரிபு.] 2. வறண்டது.

உறட்டு—1. உறண்டைநாற்றம். 2. காட்டுநிலம். 3. குறை. 4. குறைசொல்லல். 5. சுறட்டு.

உறட்டுதல்—வறட்டுதல்.

உறட்டை—தூர்க்கத்தம்.

உறண்டற்கள்—வறட்டகனி.

உறண்டு—முரட்டுக்குணம்.

உறண்டுதல்—வறண்டுதல்.

உறண்டை—1. தூர்க்கத்தம். 2. தொந்தரவுசெய்கை. 3. முரட்டுத்தனம். 4. வறட்சி.

உறந்தல்—1. சுருங்குதல். (உ-ம்.) “உறக்குமால்வித்தினுள்ளால்” (காஞ்சிபு. கச்சிமயா. உஉ.) 2. பிதுக்கல். 3. புண்படக்கிழித்துத்திறத்தல். (உ-ம்.) “ஊட்டியையுறந்ததுபுலி” (நன். உசுச. பக். இராமாறு.) 4. முற்றக்கவர்தல்.

உறந்தை—உறையுள். (உ-ம்.) “ஒடாப்பூட்டையுறந்தையுள்” (சிறுபா. அக.)

உறப்பு—1. செறிவு. (உ-ம்.) “உறந்தவிஞ்சு” (தொல். சொல். ௩௪௭. உரை.) 2. புண்படக்கிழித்துத்திறத்தல். (உ-ம்.) “உறந்தல்” பார். உறமுறை—உறவின்முறை.

உறல்—1. அடைதல். (உ-ம்.) “உருமெனவுருத்துவந்தறலும்” (இரகு. மீட். ௭௬.) 2. உறவு. (உ-ம்.) “உறன்முறை” பார். 3. உறுதல். பொருந்தல். (உ-ம்.) “உறற்பால-ஆட்டாகழியுமெனின்” (வன். ௩௭௮.)

உறவன்—உறவுடையோன்.

உறவாக்கல்—நட்பாக்கல்.

உறவாடுதல்—1. உறவுகொண்டாடுதல். 2. நட்புச்செய்தல்.

உறவாதல்—நட்பாதல்.

உறவாள்—உறவாக்ககொண்டவன். (உ-ம்.) “மதித்தமூவரையங்குறவாளியே” (செவதரு. செவரு. அக.) [உறவு; ஆள்.]

உறவி—1. உயிர். (கு. நிகண். ௧௧: ௭.) 2. உலகங்களம். (பிங்கல். ௬௬.) 3. உறவு. (கு. நிகண். ௧௧: ௭.) 4. ஊறுபுனல். (கு. நிகண். ௫: ௭.) 5. எறம்பு. (உ-ம்.) “ஒற்கமின்றியுறவியொன்று” (சேதுபு. அவை. ௬.) 6. ஒருபுழு. 7. கிணறு. (பிங்கல். ௬௬.) 8. சுற்றம். 9. மலைமுருங்கை.

உறவின்முறையார்—உறவர்.

உறவு—1. உற்றசமயம். 2. ஒற்றுமை. 3. சம்பந்தம். (உ-ம்.) “கோதையாலுறவுகொண்டு

கைதரல்” (பாரத. குருகுல. ககக.) 4. சிநேகம். (உ-ம்.) “ஒருவேனெனியுறவாகலையோ” (இராமா. கடிமண. கசு.) 5. சுற்றம். (உ-ம்.) “உற்றுழித்தீர்வாருறவல்லர்” வாக்குண்டா. கஎ.) 6. பொருத்துகை.

உறவோர்—1. சுற்றத்தோர். 2. நண்பர்.

உறழ்—1. இடையீடு. 2. உறழென்னேவலும், தெரிநிலைவினைப்பகுதியும், வினைத்தொகையும். 3. ஒப்பு. 4. காலம். 5. (கணக்கி) பெருக்கல். 6. வாது, பகை. (உ-ம்.) “உறழ்குறித்தல்” பார்.

உறழ்குறித்தல்—வாது செய்யக் கருதல். (உ-ம்.) “உறழ்குறித்தெடுத்தவுருகெழுமுகொடியும்” (பட்டின. ககக.)

உறழ்ச்சி—1. உறழ்தல். 2. (கணக்கி) பெருக்கல். 3. (இலக்கண) விகற்பம். (உ-ம்.) “உறழ்ச்சு செய்துறவும்” (இலக்கணவி. அக.) 4. மாறுபாடு. (5. ந்தா)

உறழ்தல்—1. இசைக்கரணமெட்டினுள்ளொன்றும், அஃது. ஒன்றிடையிட்டும் இரண்டிடையிட்டும் நரம்புகளைத்தெறித்தல். (சுரம்பு. தேவி. க. உரை.) 2. இடையீடுதல் 3. உவமையாதல். (உ-ம்.) “உலத்தொடுமுறழ்புயத்துழவர்” (கந்தபு. திருநாட். இ.) 4. (இலக்கண.) பலவிதமாகவருதல், விகற்பம். (உ-ம்.) “கண்ணல்லோற்று மென்மையோடுறழும்” (நன். மெய்யீ. கசு.) 5. (கணக்கி) பெருக்கல். (உ-ம்.) “இருநான் குருமுறழ்தரகாற்பதாமுருபு” (நன். உருபு. க.) 6. மாறுபடுதல். (உ-ம்.) “உறழ்மணியா னுயர்மருப்பின” (புறநா. உஉ.)

உறழ்தலுலமை—உவமையலங்காரவகையுள்ளொன்று.

உறழ்பொருள்—ஒப்புமை கூறுது மாறுபடக்கூறப்படும் பொருள். (தொல். சொல். கசு. சேன.)

உறழ்வு—1. இடையீடு. 2. புணர்வு. 3. எண்பெருக்குகை. 4. எதிர். 5. ஒப்பு. (உ-ம்.) “ஐந்துவாளியேயுறழ்வுவை” (பாரத. குது. எஎ.) 6. காலம். 7. செறிவு 8. பகை. 9. போர். 10. (இலக்கண.) விகற்பம். (உ-ம்.) “அல்வழியவற்றோடுறழ்வும்” (இலக்கணவி. ககஎ.) [1, 2, 6, 7. கு. நிகண். கசு. எ.]

உறழ்—ஒருவகையுருபு. (நன். னூ. பொது. கசு.)

உறழல்—உறழ்தல்.

உறழ்முறை—உறழ்முறைத்தன்மை. (உ-ம்.) “உறன் முறையானுட்பகைதோன்றின்” (வன். அஅரு.)

உறுவரை—1. பிறருள்ளேவராத எல்லையையுடைய நிலம். (உ-ம்.) “இடமிதெந்தையுருவரை” (திருக்கோ. உருஉ.) [உரு - அடையாத. வரை-எல்லை. ஆரியபாடையிலுள்ள “நிலம்” எனப்பொருளுடைய “உர்வரை” என்னும் பதம் “உருவரை” எனமுறவிற்றென்று கொள்ளினும் பொருள்தம்.]

உறுங்கு—உருவொழிதல்வேண்டும். (புறநா.) உறு—1. உணவுப் பதார்த்த மிருக்கும் மட்கலம் முதலியவைகளை அல்லது வேறு பொருள்களை வைத்தற்காகக்கயிற்றிற்றை கோக்கப்பட்டு வீட்டிறப்பில் அல்லது காத்தடியில் அல்லது மரக்கொம்பிற் றூக்கப்படும் வளையம். (உ-ம்.) “உறியில் வெண்டயிருண்டவன்” (பாரத. அருச்சுனனநீர். எஉ.) 2. உறியென்னேவலும், தெரிநிலை வினைப் பகுதியும், வினைத் தொகையும்.

உறிக்கா—இரண்டுபக்கங்களிலுமுறியையுடையதாய்த் தோளிலே வைத்துக்கொண்டு செல்லும் கா. (உ-ம்.) “உறிக்கா வூர்ந்தமறுப்படுமயிர்ச்சுகன்” (பெரும்பா. ககக.)

உறிச்சுமணர்—சமண முனிவரிலொருபாலார். [இவர் பூமியிலே நடந்தால் ஏறம்பு முதலியயிராணிகளிற்குமுன்று இரங்குவார்போல உறியிலிருப்பர்.]

உறிஞ்சுதல்—1. ஆக்கிராணித்தல். 2. உள்ளிழுத்தல். (உ-ம்.) “இந்த நஞ்சுபுண்ணின்கள்ளத்தையுறிஞ்சுபெய்க்கும்” 3. வாய்க்குள்ளிழுத்தல். (உ-ம்.) “நன்குறிஞ்சுப் - பேய்த்தனஞ்சுவைத்தார் பிறர்க்குமுநீந்திசனுக்கு - வாய்த்தனஞ்சுவைத்தார்வரை” (திருவேங்கடமாலே. சக.)

உறிநல்—உறிஞ்சுதல்.

உறியடி—கிருட்டிணர் உறியிலே தாங்கியதயிரைக் கவர்ந்தசெயலைக்கொண்டாடுந் திருவிழா.

உறியடித்தல்—உறியடித்திருநாளைக்கொண்டாடுதல்.

உறியீர்ச்சுமணர்—சமணமுனிவரிலொருபாலார்.

உறிஞ்—1. அழுத்தி. (சுந்தா.) 2. உறுவத்து. (பதிமற்ப.)

உறு—1. உறு வென்னேவலும், தெரிநிலைவினைப்பகுதியும், வினைத்தொகையும். 2. மிகுதி. (உ-ம்.) “உறுவலிப்பாசம்” (தணிகை. இராம. கஅ.)

உறுக்கல்—1. அடித்தல். (உ-ம்.) “வந்திபாவிமலுறுக்கவளாரிலுடித்து” (சி. சி. உ: கசு.) 2. உறுத்துதல். (உ-ம்.) “செஞ்சுளப்பலவின்பாரத்தையுறுக்கும்” (சிலப். நாடு. எரு.) 3.

குதித்தல். (கு. நிகண். கூ. கூடி.) 4. கோபம். 5. கிணக்குறிப்பு. 6. தண்டித்தல். (உ-ம்.) “சுருதிமொழிதப்பின மின்விட்டிடருவறுக்கியிட நிர்ந்து” (தாயு. சின். சு.)

உறுக்காட்டம்—உறுக்கிப்பேசுமுறை.

உறுக்காட்டியம்—உறுக்கிப்பேசுமரவாரம். [உறுக்கு—ஆட்டு—இயம்.]

உறுக்கு—1. உறுக்குதல். (உ-ம்.) “உறுக்குறுசொல்லர்” (இராமா. பஞ்சசேனா. சுசு.) 2. உறுக்கெண்ணெயலும், தெரிநிலை வீணப்பகுதியும், வீணத்தொகையும்.

உறுக்குதல்—உறுக்கல்.

உறுகண்—1. அசம். 2. தரித்திரம். 3. துன்பம். (உ-ம்.) “உன்னை யெய்குலுக்கேனுக்குறுகண்வந்தடைவதுண்டோ” (இராமா. திரு. (வவ. கூ.) 4. நோய். [1, 2, 4. கு. நிகண். கக.]

உறுகணை—1. உறுகண்ணுடையோர். 2. திவியினையாளர், மிழியாளர். (உ-ம்.) “உறுகணைநிர்-கடைகழிநின்றுவன்கருதியவாறென” (சிலப். நாடு. சடி.)

உறுகணை—1. உறுகண்ணுடையோன். 2. தரித்திரன். (கு. நிகண். உ. சக.)

உறுகை—உறுதல். (உ-ம்.) “மருவுதலுறுகையினால்” (கலி. சடு. உரை.)

உறுகோள்—சம்பவம். (உ-ம்.) “குளங்கோடுமென்றதுவுமுறுகோனே” (இராமா. குர்ப்ப. கசு0.)

உறுகுது—பெருவருக்கம்.

உறுண்டேயம்—அவுபலபாஷாணம்.

உறுத்தல்—உறுத்துதல்.

உறுத்துதல்—1. அமைத்தல். (உ-ம்.) “செயலுறுத்தெழுதிற்றுண்டேல்” (கந்தபு. மாயைப். கூஉ.) 2. உண்டாக்கல். 3. ஒறுத்தல். 4. சாத்தல். (உ-ம்.) “அம்முழந்துபுக்குறுத்தவ னடிமலர்ப்பணிவாம்” (தணிகை. காப்பு.) 5. காட்டுதல். (உ-ம்.) “குலையுறுத்தியவயறெறும்” (இரகு. நாட். கசு.) 6. நினைத்தல். 7. பட்டுத்தாக்கல். (உ-ம்.) “காலிற்றெறுக்கான்முள்ளுறுத்தி” (சேதுபு. அது. கூஉ.) 8. மனத்திற்பித்தல். 9. மிகுத்தல். 10. வருத்தல். 11. வருவித்தல். (உ-ம்.) “அறவந்தோழரிவர்க்கருறுத்தல்” (தணிகை. அத்த. உகச.)

உறுத்தை—அணில்.

உறுதல்—1. அடைதல். (உ-ம்.) “உம்மைப்போலுந்தரணிபருறுதல்செய்யார்” (பாரத. அருச்சுனன்மவ. உடி.) 2. ஆராய்ந்தமைதல். (உ-ம்.) “யானுணர்ந்தேனுற்றே” (தாயு. பொன். எக.) 3. உண்டாதல். 4. கூடுதல். 5. சம்பவித்தல். 6. தங்குதல். 7. தொடங்குதல்.

இது: சொல்லல் எனப்பொருள்படும் ஒரு தொழிற்பெயரையிணைந்து பின்னின்று இப்பொருள்படும். (உ-ம்.) “வசிட்டனைவைபேசுலுற்றுன்” (ஞாநவா. வைவரக். ருசு.) 8. பரிசித்தல். 9. பழுதுபடுதல், இடையுறையதல். (உ-ம்.) “ஊடுறொலுற்றுப்பிடுவெல்காமை” (வள். சுசுஉ.) 10. பொருந்துதல். (உ-ம்.) “நீலுறுமணிசெய மாடம்” (இரகு. நகரப். சஉ.) 11. மிகுதல். (உ-ம்.) “உற்றமுஞ்சேய்” (தாயு. சொல்லற். சு.) 12. வருதல்.

உறுதி—1. அங்கம். 2. அறிவு. (உ-ம்.) “முன்னவையுறுதிக்கர்மொழியெலாங்கேட்டு” (பாரத. புட்ப. சடு.) 3. ஆதாரம். (உ-ம்.) “உயிர்த்திரக்கெலாமுறுதியென்றதாய்” (தாயு. எனக்கென. கூஉ.) 4. ஆற்றல், பெலம். (உ-ம்.) “இருவருந்தம்-முறுதியினின்றுரென்னி” (சி. சி. க: கூடு.) 5. ஆன்மலாபம். (உ-ம்.) “உறுதியிந்தப்-பிறத்திமெயிறப்பிலெய்தப்பெறு துமென்றுள்ளந்தேறு” (திருவிளை. பாயிர. உச.) 6. உள்ளகாரியம். (உ-ம்.) “மேலுணக்குறுதி சொன்னேன்” (பாரத. எட்டா. கசு.) 7. உற்றதொழில். (உ-ம்.) “உண்மையுமிழந்தேனுறுதியுமிழந்தேன்” (பாரத. நாகநகர. சஉ.) 8. உறுவது, சம்பவிப்பது. (உ-ம்.) “தம்முயிர்த்துறுதியெண்ணர்” (இராமா. மந்திர. கூ.) 9. கல்வி. (கு. நிகண். கூ. உ. 0.) 10. சன்மார்க்க உபதேசம். 11. சாசனபத்திரம். 12. தனராநிலை. (உ-ம்.) “கண்ணளிற்றவறுதிக்கண்டு” (பாரத. பதினாள். கக.) 13. கிடவாக்கு. (உ-ம்.) “ஆண்டவன்புகலுறுதியுமாண்மையுங்கேட்டு” (பாரத. புட்ப. சஎ.) 14. நம்பப்படுதன்மை. (உ-ம்.) “உன்னைமெய்காக்குந்தேவருறுதியுமுரணுங்கண்டாய்” (பாரத. சீசக. ருசு.) 15. நல்லகாரியம். (உ-ம்.) “அமோகணித்தன்மைதேற்றவறுதியிதென்று” (கந்தபு. அகரே. சுசு.) 16. நன்மை. (உ-ம்.) “இனியென்மைத்தக்குறுதியில்லை” (பாரத. பத்தா. சடி.) 17. நிச்சயம். (உ-ம்.) “வீடுதலுறுதியென்றேவினம்பி” (கந்தபு. குர. வதை. கசு.) 18. பயன். (உ-ம்.) “உறுதியெய்தினையிருமையும்” (திருவிளை. இரச. உஉ.)

உறுதிக்கட்டுரை—கழறல், இடித்தல், நெருங்கல். (பிங்கல.)

உறுதிக்கற்றம்—1. அரசர்க்குத்துணைவராய் அவரைப்பற்றிநின்போர்; அவர்: நடப்பாளர், அந்தணர், மடைத்தொழிலாளர், மருத்துவக்கலைஞர், நிமித்திகப்புலவர் என ஐவர். (பிங்கல. எளக.) 2. உற்றதுணைவர்.

உறுதிக்கோல்—நிச்சயமொழி.

உறுதிப்படுத்தல்—1. சாதனமுடித்தல். 2. நிச்சயப்படுத்தல். 3. பெலப்படுத்தல்:

உறுதிப்பத்திரம்—எழுத்துறுதி.

உறுதிப்பாடு—திடப்படுத்தல்.

உறுதிப்பொருள்—1. கடவுள். 2. ஞானம். 3. நிச்சயார்த்தம். (உ-ம்.) “ஒன்றுகூறுவதுண்டுறுதிப்பொருள்” (இராமா. மந்தரை. சு.)

உறுதியுத்தல்—நயன் நகுதல்.

உறுதிமொழி—நிச்சயமொழி.

உறுதியுள்—1. உற்றதுணைவர். 2. தூதர். 3. மந்திரிகள்.

உறுதுணை—உற்றதுணை. (உ-ம்.) “ஆவிக் குறுதுணையாரையாபரபரமே” (தாயு. பரபர. உசு.)

உறுத்தறுவாயி—தற்சமயம்.

உறுநர்—சேர்த்தவர். (உ-ம்.) “உறுநர்த்தாங்கிய மதனுடைநொன்றான்” (திருமுரு. சு.)

உறுப்படக்கி—ஆமை. (சு. நிகண். சு. எசு.) [உறுப்பு—அவயவம். அடக்கி—உள்ளடக்குவது.]

உறுப்பற்றவன்—1. அவயவவீனன். 2. ஒழுக்கமில்லாதவன்.

உறுப்பறை—அவயவமறுத்தல்; அது: கை குறைத்தன்முதலியன. (தொல். பொரு. உருஅ.) (உ-ம்.) “ஆவதெனுறுப்பறையின்” (தணிகை. கசுச.)

உறுப்பா—ஒருமரம். இதமலையாளக்கரை யிலுற்பத்தி.

உறுப்பில்லிண்டம்—உறுப்புக்குறை எட்டி. னொன்று; அது: வடிவிலாததனைத்திரளாய் மனைபோலப்பிறக்குமது. (உ-ம்.) “சிறப்பில்லி தடுமுறப்பில்லிண்டமும்” (புறநா. உஅ.)

உறுப்பினகவல்—ஒரு பொருண்மேற்பரந்திசைக்குமகவல்.

உறுப்பு—1. அங்கம். (உ-ம்.) “உறுப்பமைந்தாறுஞ்சாவெல்படை” (வள். எசுசு.) 2. அடுக்கு. 3. அடையாளம். 4. அவயவம். (சு. நிகண். உ: சு0உ.) 5. உடல். (சு. நிகண். உ: அரு.) 6. உறுதி. 7. நெருக்கம். 8. மரக்கொம்பு. 9. மிகுதி.

உறுப்புக்குறைவிசேடம்—விசேட அலங்காரவகையுள்ளொன்று; அஃது: உறுப்புக்குறைவுகாரணமாக ஒரு பொருட்கு மேம்பாடுதோன்றச் சொல்லுவது. (உ-ம்.) “யானையிரதம்பரியாளிவை யில்லை—தானுமநங்கன் நனுக்கரும் புதேனார்—மலரைந்தினுல்லெவன் நடிப்படுத்தான்மார—னுலகங்கண்முன்றுமொருங்கு” (தண்டி. எள். உரை.)

உறுப்புத்தற்கிழமை—(இலக்கண) ஆறாம்

வேற்றுமைப்புணர்ச்சியில் வரும் தற்கிழமை வகையுள்ளொன்று; அஃது: அவயவத்துக்கும் அதனோடொற்றுமையுடைய அவயவிக்குமுளதாய சம்பந்தம். “சாத்தனதுகை” என்பதிற்போல, (நன். பெயரி. சக.)

உறுப்புத்தோல்—பூணூலிற்சட்டும் மான் நெரூல்.

உறுப்புநலனழிதல்—துயருறுவோருடைய அங்கத்து அழகு கெடுதல்.

உறுப்புமயக்கம்—உறுப்புக்குறை எட்டி. னொன்றாகிய மருள்; அஃது. அறிவின்றி மயங்கியிருப்பது. (புறநா. உஅ. உரை.)

உறுப்புள்ளவன்—1. அங்கலக்ஷணமுள்ளவன். 2. ஒழுக்கமுள்ளவன். 3. திறமையுடையவன்.

உறுப்படை—பெருஞ்சேனை.

உறுப்பு—1. பாலையாழ்த்திறம். [பாலையாழ்த்திறத்திற்கு உறுப்பு என்பது.] (பிங்கல.) 2. மிகுதி.

உறுபொருள்—உடையாரின்மையிற்றானே வந்தற்ற பொருள்; அது: வைத்தாரிறந்துபோக நெடுங்காலம் நிலத்தின்கட்கிடந்து பின் கண்டெடுத்ததாஉம்; தாயத்தார் பெருத்தாஉமைய பொருள். (உ-ம்.) “உறுபொருளுமுல்குபொருளும்” (வள். ஏறுசு.)

உறும்—உறுதியுடைத்து. (புறப்பொ.)

உறுமல்—1. இரைதல். 2. எழுதல். 3. சினத்தல். 4. முழங்குதல்.

உறுமால்—1. தலைச்சீலை. 2. தலைப்பாகை.

உறுமாலே—} உறுமால்.

உறும்—} ஒருவாச்சியம். “கணுவை” பார்.

உறுமை—} உறுமை.

உறுவது—வரம்பாலது. (உ-ம்.) “உறுவதொன்றமுணர்கலாது” (பாரத. வாரண. அசு.) 2. ஒப்பது. (சிர்தா.)

உறுவதுகூறல்—எண்வகைவிலையிலொன்று.

உறுவதுதெரிதல்—வணிக ரெண்குணத்தொன்று; அது: வருவதறிதல். (பிங்கல. எசுசு.)

உறுவர்—1. அடைந்தோர். (பதிற்றுப்ப. 2. அருக்கடவுள். (உ-ம்.) “ஒப்புடையுறுவர்கோயில் வணங்குதம்” (சிர்தா. முத். கசுஅ.) [மேற்படியுரையில் நச்சினுர்க்கினியர். “உறுவர்—எல்லாத் தேவரினுமிக்கவர்” என்றார்.] 3. எதிர்த்தவர். (புறநா. 4. முறிவர். (உ-ம்.) “உறுவர்கோன்பினுக்கு” (சேதுபு. காசிப. கசு.)

உறுவல்—1. உறுவேனெனப்பொருள்படும் ஒரு தன்மை வீணமுற்று. 2. துன்பம்.

உறுவன்—1. அருகன். 2. உறுவேனென்பொருள்படும் ஒரு தன்மைவியைமுற்று. 3. முநிலன். (1, 3, பிங்கல, கூஉகசு.)

உறுவித்தல்—பொருத்துதல். (உ-ம்.) “பலமுறுவிப்பான்வேண்டும்” (சி சி. உ. உசு.)

உறுவை—1. அவ்வையாருடைய சகோதரி களிலொருத்தி. 2. உறுவாய் எனப் பொருள்படும் ஒரு முன்னிலைவியை.

உறுஉ—உறுத்துதல். (உ-ம்.) “வாயுற்றைவாழ்த்துஞ்செவியறிவுறுஉ” (தொல்: பொருள். கூ0.)

உறை—1. அதர்வணவேதங்கூறும் அகிலிஷ்டாண பட்சம் ஆவேச பட்ச மென்னுமிரண்டினுள் ஆவேசபட்சம். 2. ஆடைமாசுகூடுமுவர்நீர். 3. ஆயுதப்போர்வை. (உ-ம்.) “வள்ளுறைகழித்தொளிர்வணவான்” (இராமா. மந்திர. ஞா.) 4. இடம். (உ-ம்.) “உறைசிறியார்” (வன். சுஅ0.) 5. இலக்கக்குறி. 6. உணவு. 7. உறைதல். (உ-ம்.) “நம்முறைவரைத்தனர்” (கலி. சூ.) 8. உறைப்பு. 9. உறையென்னேவலும், தெரிநிலைவியைப்பகுதியும், வியைத்தொகையும். 10. ஓரிடைச்சொல். 11. காரம். 12. கூடு. (புறப்பொ.) 13. தலைப்பெயன்மழை. 14. தலையணையுறை. 15. துளி. (உ-ம்.) “உறைகாண்மாயி” (பெரும்பா. உகசு.) 16. நீர். (ஞானமி.) 17. நீளம். 18. பாம்பின்விஷம்பை. 19. பாலிடுபிரை. (உ-ம்.) “உறையமைநீந்தயிர்கலக்க” (பெரும்பா. கருக.) 20. பெருமை. 21. பொருள். 22. மருந்து. (உ-ம்.) “இருடருங்கடுமாற்றிடுமெண்ணில் பல்லுறைகள்” (சேதுபு. காசிப். உக.) 23. மழை. (உ-ம்.) “உறைபனிசுதிர் போற்றுமோலையன்” (கந்தபு. தவங்காண். உ.) 24. மேன்மை. (உ-ம்.) “தங்குறைநெடுமபுனற்சழலமேல்” (கந்தபு. விடைபெறு. உ0.) 25. வாழ்நாள். (உ-ம்.) “உறைகடுகி” (வன். ஞசு.) 26. வெண்கலம். (உ-ம்.) “சல்லுறுத்துறையிறுனே” (இரகு. இலவண. சூ.) [2, 5, 6, 8, 10, 11, 12, 20, 21. பிங்கல, கூஉகசு.]

உறைகடுகுதல்—வாழ்நாளாகுறைதல். (உ-ம்) “வேந்த-ஹுறைகடுகியொல்லுக்கெடு” (வன். ஞசு.) [உறை என்பது முதனிலைத்தொழிற் பெயர். அஃது: ஈண்டு ஆகுபெயராய் உறைதலைச்செய்யும் நான்மேலினின்றது. (வன். ஞசு. பரி.) உறை-வாழ்நாள். கடுகுதல்-விரைதல்.]

உறைகாரர்—படையுறைசெய்வோர்.

உறைகாலம்—1. மழைக்காலம். 2. வாழ்நாள்.

உறைநுத்தல்—பிரைகுத்தல்.

உறைகோடல்—பெய்யவேண்டுகாலத்து மழைபெய்யாமை. (உ-ம்.) “உறைகோடி-பெயல்லாதவானம்பெயல்” (வன். ஞசூ.) [உறை-மழை. கோடல்-கோடுதல்.]

உறைச்சீலை—ஓளவுதச்சீலை. (உ-ம்.) “பலுறைச்சீலைகளுள்வீதியே” (தைல, வைத்திய. கஉ.)

உறைத்தரல்—உதிர்தல். (உ-ம்.) “ஐயகோங்குறைத்தர” (கலி. உக.)

உறைத்தல்—1. அழுத்தல். 2. கார்த்தல். 3. சிந்துதல். (உ-ம்.) “சுர்ந்தண்ணியுறைப்ப” (கூர்மபு. திருக்கல். சக. உரை.) 4. தாக்கங்கொடுத்தல், உறுத்தல். (உ-ம்.) “பரல்வேயுறையுறைக்கும்பஞ்சடி” (திருக்கோ. ககக.) [தாக்கங்கொடுத்தல் சார்புநோக்கிப்பலவகைப்படும். “அழலுறைப்ப” (கந்தபு. நகர்புரு. கூக) என்புழிச்சுட எனவும், “கடுவுறைப்ப” (கந்தபு. வன். கஉ.) என்புழித்தைக்க எனவும் இந்நவனமே பலபொருள்படும்.] 5. தாக்கல். 6. துளித்தல். (உ-ம்.) “செண்பனியுறைக்குங்கால்” (கலி. கரு.) 7. வலிந்துகொள்ளல். (உ-ம்.) “அறப்புறம்” பார்.]

உறைத்தீடல்—திரப்படல்.

உறைத்துளி—மழைத்துளி.

உறைதல்—1. இருத்தல். (உ-ம்.) “உரம்படுமவுணர்க்குறைதற்கொத்தமுடி-புரம்” (கந்தபு. சிங்க. உக.) 2. நிலம், பால் முதலியன இறுகுதல். (உ-ம்.) “குடப்பாலுறையா” (சிலப். ஆய்ச்சி. க.) 3. வசித்தல்.

உறைந்தமழை—கட்டியானமழை.

உறைநோய்—உறுத்தியநோய். (ஐங்குறு.)

உறைப்பு—1. உக்கிரம். 2. எரிவு. 3. கலப்பு. 4. காரம். 5. கூர்மை. 6. கொடுமை. 7. தாக்குகை. (உ-ம்.) “விறற்கொள்வாருவித்தன்கல்கல் - வுறைப்பின்வீடுவொதுக்கிடயின்மையின்” (கந்தபு. நகரபு. எ0.) 8. திரப்படுகை. (உ-ம்.) “ஒதுகாதலுறைப்பினெறிநின்றார்” (பெரியபு. திருக்கூட்ட. எ.) 9. பதிவு. 10. மழை. (உ-ம்.) “உறைப்பருங்காலத்தும்” (நாலடி. பெருமை. ச.)

உறைபதி—1. இருக்குமிடம். (உ-ம்.) “நாமுவந்திருத்தற்குறைப்பதியாங்கி” (பாரத அருச்சுனன்வ. எஎ.) 2. வசிக்குமூர். (உ-ம்.) “புரிநான்மாற்புறவாதிச்சேர்ந்த” (சிலப். புறஞ்சே. கூக.)

உறைமோர்—பாலிடுபிரை.

உறையல்—பிணக்கு.

உறையீடம்—1. இருக்குமிடம். 2. உள்வீடு.

உறையுள்—1. ஆயுள். 2. இருக்குமிடம்.

(உ-ம்.) “உம்பர்மாலயங்குறையுளாய்” (கந்த பு. வழிகடை. கூ.) 3. உறைதல். (உ-ம்.) “உறையுன்னமுரியும்” (புறநா. ககசு.) 4. ஊர். (சூ. நிகண். இ: கூரு.) 5. நகரம். (உ-ம்.) “மற்றகி வ்வுறையுன்னபுவே” (இரகு. நகர. இ.) 6. நாடு. 7. மருதநிலத்தார். 8. மணிதர் துயிலிடம். (சூ. நிகண். இ: இஅ.) 9. வீடு. (உ-ம்.) “சுருதியோ-ருறையுளையதி” (இராமா. கங்கை. உசு.)

உறையுள்—1. திரிசிரபுரத்துக்குச்சீமபாயுள்ள ஓர் ஊர். (உ-ம்.) “உறையுள்நொச்சியொருபுடையொதுங்கி” (சிலப். நாடு. உசஉ.) 2. மருதநிலத்தார்.

உறையி—உறைகின்றவன். (உ-ம்.) “உறைவியரும்படர்களைமே” (புறநா. கசரு.)

உறையிடம்—இருக்குமிடம். (உ-ம்.) “அன்றவருறையிடத்தல்கினரடங்கி” (சிலப். காடு. கூ.)

உறையு—1. இருக்குமிடம். 2. இறுகுகை. 3. உறைதல். (உ-ம்.) “உடங்குறையு-தானுங்கருகிவந்தான்” (தணிகை. களவு. இ: இஅ.)

உன்—1. உன்னென்னவனலும், தெரிநிலை வினைப்பகுதியும். 2. மரம். 3. வேற்றுமையுருகளை ஏற்கும் பொருட்டு நீ என்பது திரிந்து வந்த ஒரு விகாரமொழி. (உ-ம்.) “உன்னை, உன்னால்”

உன்மணி—உயர்ந்தமணி.

உன்மை—தகைப்படுங்குருகுமி.

உன்னம்—1. அன்னப்புள். 2. உன்னமரம். (உ-ம்.) “பருந்திருந்துயவுமுன்னமரத்த” (புறநா. கூ.) மலைநாட்டார் இலவமரத்தை யுன்னமென்பர். (பதிற்றுப்.) அன்றி நிமித்தம்பார்க்கு மரமுமாம். (புறப்பொ.) 3. தகைப்படுங்குருகுமி. 4. நினைவு. (உ-ம்.) “அகத்தியான்பள்ளியை-யுன்னஞ்செய்தமரத்தார்” (தேவார. அகத்தி. உ. திருநா. 5. நீர்வாழ்நவை. (சூ. நிகண். கூ. கூகூ.) 6. மரம்.

உன்னல்—1. ஆராய்வாகநினைத்தல். (உ-ம்.) “ஊனெழியாதுன்னின்” (சுவப்பிர. உ: ககூ.) 2. நினைத்தல். (உ-ம்.) “உன்னலேகியாராம்” (கந்தபு. திருநகர. அக.) 3. விரைந்தெழும்புதல், உந்தல்.

உன்னலர்—பகைவர்.

உன்னலயம்—இதயம்.

உன்னி—1. அழிஞ்சில். 2. குதிரை. (உ-ம்.) “உன்னிவாய்ப்பொன்கறித்திடஞ்ஞிவீழ்” (இரகு. நகர. இக.)

உன்னித்தல்—உயர்தல், “ஊனிடையாழிச

ங்குத்தமர்க்கென்றுன்னித்தெழுந்த” (நாலாயிர. தையொரு. இ.)

உன்னிப்பு—1. உயர்வு. 2. கவனிப்பு. 3. குறிப்பு. 4. பழம்.

உன்னியர்—சுற்றத்தார்.

உன்னுதல்—உன்னல்.

உனத்த—குறிஞ்சா.

உனை—உன்னையென்னுமிரண்டாம் வேற்றுமையில் வரும் முன்னிலை யொருமைப் பெயரில் மன்னகர வொற்றுத்தொக்கு வந்த தொரு விகாரமொழி.

ஊ

ஊ — [இது: தமிழ்ப்பாஷையின் வர்ணமாலையிலுள்ள உயிர்வருக்கத்திலவரும் ஆறாம் எழுத்து; இஃது: அங்காப்போடு இதழ்குவிலாற்பிறக்கும் ஒரு நெழில்.]

1. இறைச்சி.

2. உணவு.

3. சந்திரன்.

4. சமாதிய கலை.

5. சிவன்.

6. முடிக்குஞ்சொல்லின் வினைமுதலே தனக்கும் வினைமுதலாகக்கொண்டுமுடியும் இந்நகாலவினையெச்சவிகுதிகளுள் ஒன்று. (உ-ம்) “உண்ணாமுகிழ்வான்” (நன். வினையி. உச. உரை.)

7. வருத்தத்தின் காரியமாகப்பிறக்கும் ஓர் ஒலிக்குறிப்பு.

8. வினையெச்ச விகுதி.

ஊக்கம்—1. உண்மை. 2. உயர்ச்சி. 3. உள்ளக்கிளர்ச்சி. (உ-ம்.) “உடையரெனப்படுவதூக்கம்” (வன். இககசு.) 4. உற்சாகம். (உ-ம்.) “அவுணரினியுக்கமுடனவந்தவென” (சேதுபு. வேதான. உஉ.) 5. மிக்கவலி. (உ-ம்.) “ஊக்கமுடையாறெடுக்கம்” (வன். சஅசு.) 6. முயற்சி.

ஊக்கமுடையமை—மரம் மெலிதலின்றி வினைசெய்தற்கண்கிளர்ச்சியுடைத்தாதல். (வன். அதி. சு0.)

ஊக்கல்—1. அசைத்தல், ஆட்டல். (உ-ம்) “ஊசலூர்ந்தாவொருநூன்றுவந்தானை - ஐயுகிறிதென்னையுக்கியெனக்கூறத் - தையானன்மென்றவனூக்க” (கலி. கூஉ.) 2. அதிகப்படுத்துதல். (உ-ம்.) “கேடுக்கல் - கேள்ரொரீஇவீடல்” (நா. க. அஇ.) 3. எழுப்புதல். 4. ஏறுதல். 5. மிகுதி. (சூ. நிகண். அ: சக.) 6. முயலுதல், உற்சாகங்கொள்ளுதல். (உ-ம்.) “உடைத்தம்வலியறியாருக்கத்தினூக்கி” (வன். சஎகூ.) 7. முயன்றுசெய்தல், மரக்கிளர்ச்சி

யோடு செய்தல். (உ-ம்.) “தவற்றினற்றீங்கு-
க்கல்” (நாலடி. சினயின்மை. சு.)

ஊக்கலர்—முயற்சியையுடையார். (உ-ம்.)
“உயர்ந்தவுதவியுக்கலர்த்தம்மின்” (மதுரை. ௪௪௩.)

ஊக்கார்—மேற்கொள்ளார். (புறநா.)
ஊக்கு—முயற்சி. (உ-ம்.) “ஊக்கொடுபர
லெனவுருமுப்பற்றுமால்” (சந்தபு. திருப்பர. ௧௧.)

ஊக்குதல்—1. ஊக்கல். 2. தப்புதல். (மது
ரைக்.)

ஊகடகும்—ஓர் மீள்.

ஊகடன்—முருங்கை.

ஊகநம்—1. அதுமித்தல். 2. தீர்த்தல். 3.
நியாயஞ்சொல்லுதல். [ஊஹந்.]

ஊகதி—துடைப்பம். [ஊஹந்.]

ஊகம்—1. அவாய்நிலையால் வாற்பாலனவ
ற்றை வருவித்தல். 2. அறிவு. (உ-ம்.) “ஊகமு
னதேற்சிறுவருரையுந் கொள்க” (ஞானவா. மு
மூட. உள.) 3. உட்பொருளைப்பாட்டித்தனை
த்தல். (உ-ம்.) “மூன்றுகுணங்களுமே ஊகவி
காரநிச்சயங்களைப் பன்னும புத்தியாதி யந்தக்
கரணங்கள் குக்குமாகாயமாக ஆன்மாவுக்கு இர
ண்டாம்பந்தமும்” (சி. சி. ௪. உக. சிவாக்.) 4.
ஊமத. உத. 5. ஒருபுல. (உ-ம்.) “ஊகம்வேயந்த
வுயர்நிலைவரைப்பின்” (பெரும்பா. கஉஉ.) 6.
கருங்குரங்கு. (உ-ம்.) “பைங்கண்ணாகம் பாம்புபி
டித்தன்ன” (சிறுபா. உஉ௧.) 7. குரங்கு. (உ-ம்.)
“கருவிரலாகம்பார்ப்போடிய” (மலைபடு. உ0அ.)
8. சந்தேகமானநிலைவு. 9. தர்க்கம். 10. தியா
நம். 11. நினைவு. 12. படைவகுப்பு. 13. புலி.
[1, 3, 8, 9, ஊஹந். 11. வு0-ஊஹ.]

ஊகாஞ்சித்தம்—ஒரலங்காரம்; அஃது. எடுத்த
பொருட்கண் இயல்பாயின் வற்றைக் கூறினும்
அவற்றிற்குரிய காரணத்தை ஒழித்து மற்றொ
ன்றைநிறுத்துத்தோன்றக்கவியான் கருதிய மற்
றொருகாரணத்தைக்கூறுவது. (தொன் னூல்.
௩௪௪.) [ஊகாஞ்சித்தம் - தற்குறிப்பு. அஞ்சித்
தம்-பொருத்தம்.]

ஊகாபோகம்—ஒருவிஷயத்திலே பரபக்க
சுவபக்க நியாயங்களை யெடுத்துக்காட்டித் தர்க்
கித்தல். (உ-ம்.) “ஊகாபோக சாமர்த்தியமு
டைய பரீக்ஷகர்களுடைய” (சைவப. ௪௦.)

ஊகாரம்—ஊ என்னுமெழுத்து.

ஊதி—ஊதிப்பவன். [ஊஹந்.]

ஊதித்தல்—1. உத்தேசித்தல். 2. நினைத்
தல். 3. ஐயமாகவெண்ணுதல். 4. தருக்கித்தா
ராய்தல்.

ஊதிப்பு—ஊதித்தல்.

ஊதிபாடை—பூதிபாடை.

ஊது—ஒருகத்தருவன். [ஊ0-ஊஹ0.]

ஊகை—பூகை.

ஊங்கிண—முன்பு. (மணிமே.)

ஊங்கினோர்—முன்னுள்ளோர். (உ-ம்.)
“நின் னூர்க்கினோர் நினைப்பின்” (புறநா. ௩௬.)

ஊங்கு—1. உவ்விடம். (உ-ம்.) “ஊறுமாக
டமாவறவூர்க்கெலாம்” (இராமா. வவரக். ௪௦.)

2. மிகுதி, மேற்பட்டது. (உ-ம்.) “அறத்தி
னூற் காக்கமுமில்லையதனை - மறத்தலினூந்
கில்லென்கேடு” (வன். ௩௨.) 3. முன். (உ-ம்.) “இ
ன்றினூர்க்கோகேளலம்” (புறநா. ௪௧.) 4. மேல்.
(ஐங்குறு.) 5. விசேடம்.

ஊக்கிண—மிகவும்.

ஊசரம்—பூவழை. (உ-ம்.) “அரணியவூசர
மாதித்தன்னவென்றோயே” (சட்ட. ௧௪.)

ஊசல்—1. அசைவு. (உ-ம்.) “பூக்குழையு
சற் பொறைசால்காது” (பொருந. ௩௦.) 2. ஊ
ஞ்சல். (உ-ம்.) “ஊசலுற்றவர் குழைக்குடைந்
திதெலால்” (சந்தபு. திருநாட்டி. ௪௪.) 3. தொண்
னுற்றது பிரபந்தங்களுனொன்று; அஃது. ஆ
கிரிய விருத்தத்தாலாவது கலித்தாழிசையாக
வது சந்தத்தாரோடும் பொலிவதாக ஆடமுந்
சல் அல்லது ஆடாமோலுந் சல் என்ற இரு பூயி
ல்வரப்பாடுவது. (உ-ம்.) “அகவல் விருத்தத்தல்
த்தாழிசையாற் - பொலிதருகினை யொழிப்புகலு
வதுசல்” (இலக்கணவு. அசுரு.) 4. பதனழிந்த
து, பழுதானது. (உ-ம்.) “குணத்தயத்தொடு
தமொறுமூசல்” (திருப்பு. இரூக.) 5. பெண்
பாற்பின்னாத்தமிழினோருறுப்பு.

ஊசலாடல்—1. ஊசலிவிரந்தாடுதல். (உ-ம்.)
“பொன்னூசலாடாமோ” (திருவாச. திருப்
பொன். ௧.) 2. ஊஞ்சலசைதல். 3. ஊஞ்சலா
டுதல்போல ஆடி இருநிலைப்பட்டுநிற்கல். (உ-ம்.)
“உள்ளத்தினூசலாடுகும்பழிழலுமிழவிட்டா
ர்” (இராமா. கோலர்காண். ௬.)

ஊசா—மூக்குத்திப்பூச்செடி.

ஊசாட்டம்—1. உவாவித்திறிகை. 2. கனவு.

ஊசாடுதல்—உவாவித்திறிதல்.

ஊசி—1. இழைதொடுக்குந் துளையுங் கூரி
யதறுதியுமடையதாகச் செய்யப்படுந் தையற்க
ருவி. (உ-ம்.) “இடங்கெழுதுளத்தான் னூசின்”
(சந்தபு. தெய்வ. ௧௧௨.) 2. ஊசிப்பொறி, நிரை
க்கழு. (உ-ம்.) “கைப்பெயருநியும்” (சிலப். ௪
டைக்கல். உ௧௩.) 3. எழுத்தாணி. (உ-ம்.) “எ
டைமுதுசிபாசம்” (தணிகை. அகத்திய. ௧௪௩.)
4. ஒரு பொருளினாடு சென்று மற்றொரு பொ
ருளை இணைக்குங்கருவி. (உ-ம்.) “குணாசின்”

5. கழகாரத்தின் முன்னு. 6. நிறைகோலின்மு
ன்னு. 7. வடக்கு. (உ-ம்.) “பாசிச்செல்லாதுசி
முன்னு” (புறநா. உஉக.) [உதிசி என்பதன்
விசாரம்.]

ஊசிக்கண்—ஊசித்தூள்.

ஊசிக்காது—ஊசிக்கண்.

ஊசிக்காந்தம்—1. இரும்பினையிழுக்குந்கா
ந்தக்கல். 2. சலாகை.

ஊசிக்கா—ஒருவகைநெல்லு.

ஊசிக்கால்—மச்சக்கால்.

ஊசிப்பாலை—ஒருவகைப்பாலமரம்.

ஊசிப்புல்—ஒருவகைப்புல்லு.

ஊசிமல்லிகை—ஒருவகைமல்லிகை. (பிங்
கல்.)

ஊசிமிடறு—ஊசிபோல ஒடுங்கியமிடறு.

ஊசிமுனை—ஊசிதூள்.

ஊசிமுலைந்தலைவாரை—ஒருவகைத்தலைப்
பெட்டி.

ஊசிவேண்டோடு—கூரியவெள்ளியதோடு.
(உ-ம்.) “தண்பனம்போந்தைக்—குவிமுழிழி
வெண்டோடுகொண்டு” (பதிற்று. ௭0.)

ஊசுதம்—அச்சம்.

ஊசுதல்—1. சிவதல். (உ-ம்.) “கணிச்சி
போற்கொடு” (கலி. முல்லை. க.) 2. சுவைகொ
டுதல். 3. தைத்தல். 4. பதனழித்தல். (உ-ம்.)
“ஊசிமெய்க்கெய்யாதுவடிப்பு” (திருப்புகழ்.)

ஊஞ்சல்—ஊசல்.

ஊட்டம்—உண்டி.

ஊட்டல்—ஊட்டுதல்.

ஊட்டி—1. உணவு. 2. உண்பித்து எனப்
பொருள்படும் ஒரு வினையெச்சம். (உ-ம்.) “வீ
ட்டிவானவண்ணரைவிருந்துகூற்றினே—பூட்டிவீழ்
மிச்சினுண்டு நாடொறும்” (இராமா. சடாயு
காண். சு.) 3. உண்பிப்பது. 4. உண்பிப்பவன். 5.
உண்பிப்பவன். 6. பறவைகளினுணவு. (கு. நி
கண். சு. கஉ.) 7. மழை. 8. விழுங்குதற்குக்க
ருவியாகிய முடிச்சு, மிடறு. (உ-ம்.) “கழுத்தி
னெடு மூட்டியுமரியாநின்றார்” (பெரியபு. அரி
வா. கஉ.)

ஊட்டிரம்—தேட்கொடுக்கிப்பூண்டு.

ஊட்டு—1. உண்பித்தல். (உ-ம்.) “தம்பால
ழிசிலமிர் தஞ்செம்பொன்வண்ணப்பழுக்க - லா
ம்பாலக்காரடலையண்பனீ ருறமிர்தர் - தாம்பால
வரைநாடித்தந்துட்டார்வாரசொரிய” (சிந்தா.
குணமா. எஅ.) 2. உணவு. (உ-ம்.) “தான்புக்
குநட்டம் பயின் நிலனேற்றரணியெல்லாம்—ஊ
ன்புக்கவேற்காளிக் கூட்டாங்காண்காழலோ”
(திருவாச. திருச்சாழ். கச.) 3. கவளம்.

ஊட்டுக்குற்றி—மிடறு.

ஊட்டுணை—தலையாட்டம்.

ஊட்டுதல்—1. உட்கொள்ளவைத்தல். (உ-ம்.)
“மையூட்டியவாட்கருமையும்” (வாண. சுரு.)

2. உண்ணுதல். (உ-ம்.) “காட்டினனநுமனைக்
கடலினாழு—தாட்டியவம்பரை யுலையவோட்டி
னுன்” (இராமா. பிணிவிட். சுசு.) 3. உண்பித்
தல். (உ-ம்.) “ஊற்றுப்பெருக்காலுலகட்டம்”
(நல்வழி. சு.) 4. கன்றுமுதலிய பாலுண்ணு
தல். 5. நினைப்பூட்டல்.

ஊட்டுந்தாய்—உணவுகொடுக்குந்தாய்.

ஊட்டுவான்—உண்பிப்பவன். (உ-ம்.) “அ
வர்பாலாட்டுவான் நனைவிட்டார்” (பெரியபு.
திருநா. நூடு.)

ஊடகம்—1. ஒருமீன். 2. விடியற்காலம்.
[உலாவுக.]

ஊடணம்—1. கருமிளகு. 2. சுக்கு. [ஊ
வுண்.]

ஊடம்—1. உவர்நிலம். 2. காதின் துவாரம்.
3. விடியற்காலம். [உலாவு.]

ஊடரக்கல்—நீற்றுக்கல்.

ஊடரத்திராவணம்—வெடியுப்பு. [மானிப்
பாயகராதிகாரர் ஊசரத்திராவணமென்பர்.]

ஊடரம்—பூவழலை. [உலாவு.]

ஊடல்—1. ஊடுதல். (உ-ம்.) “தைவலாரு
டலாடத் தாமவரோடுக்கடி” (சி. சி. பர. உ
லோகாயத. கஎ.) 2. விரோதித்தல். 3. வெறுத்
தல்.

ஊடலுவகை—(அகப்பொருள்) ஊடலினை
லேகடலின் பஞ்சிறந்துழி அச்சிறப்பிற் கேது
வாகிய ஊடலைத்தலைமகளுவத்தலுந்தலைமகனு
வத்தலமாகிய உவகை. (ஊர். ககக. அதி.)

ஊடறுத்தல்—1. ஊடறுவிச் செல்லுதல்.
(உ-ம்.) “உம்பரானுலகடறுத்தப்புறத்தனம்—
நின்றவெம்பிரான்” (திருவாச. சென்னி. சு.)

2. வழக்குத்தீர்த்தல்.

ஊடாட்டம்—பழகுதல்.

ஊடாட்டார்—ஆரயந்துபார்த்தல்.

ஊடாடுதல்—1. உள்ளே உலாவத்திரிதல்.
2. கல்விபயிலுதல். 3. பழகுதல். கலந்துநடத்
தல். சஞ்சரித்தல். (உ-ம்.) “மீன்கொண்டோடும்
வேலை மேகலையுலகமேத்தத்—தென்கொண்டோ
டுங்குந்தற் றிறிடைச்சீகையென்னும் - மான்
கொண்டோடுமீயுன் வான்வலியுலகங்காண - யா
ன்கொண்டோடுமெண்ணமி ராமனைத்தருதியெ
ன்பால்” (இராமா. மாரீசன்வதை. எக.)

ஊடான்—ஒருவகைமீன்.

ஊடு—1. இடம். (உ-ம்.) “நெடுவரம்—பூடுசா
யுமுழத்தியர்” (சேதுபு. காட்டு. நூக.) 2. உன்.

(உ-ம்.) “எண்ணிக்கின்ற விரஜுலேத்தி” (தணிகை. களவு. கூடி.) 3. ஊடென்னேவ லும், தெரிநிலைவினைப்பகுதியும், வினைத்தொகையும். 4. தார்தூல். [வழக்.] 5. நடு, இடை. (உ-ம்.) “வாணுல-கூடுமுயார்குவட்ச்செயெங்குமே” (இரகு. தேனு. டுடி.)

ஊடுசெல்லல்—உள்ளேபோதல், இடையேபோதல். (உ-ம்.) “சாலியூடுசெலுந்திரட்சங்கமே” (செந்தார். செயந்திபுர. கூடு.)

ஊடுதல்—1. (அகப்பொருள்) பிணங்குதல். (உ-ம்.) “ஊடுதல்காமத்திற்கின்பம்” (வள்ள. கருகரு.) “ஊடலேகணுகாராகி யுரைமறுத்திருத்தல்” (சூ. நிகண். கூ. அடி.) 2. பிரிதல் 3. விரோதித்தல். 4. வெறுத்தல். (உ-ம்.) “திருப்பெருந்துறைபுறையிவனே—ஊடுவதுவனளேடுவப்பதுமுனை” (திருவாச. வாழா. கூ.)

ஊடுதாக்கல்—1. பின்னிடாதெதிரேறித்தல். 2. பெலனைச்சோதித்துப்பார்த்தல். ஊடுபற்றுதல்—தொடர்ந்தெறித்தல், விளக்குள்ளேபற்றி யெறித்தல்.

ஊடுபோக்கல்—1. உருவச்செய்தல். 2. நடுவறுத்தல். 3. வழக்குத்தீர்த்தல்.

ஊடுருவல்—} உள்ளேதுளத்துச் செல்
ஊடுருவத்தல்—} லுத்தல். (உ-ம்.) “நெற்றி தொறுமோரொருவடிக்கையூடுருவ விட்டிருவோன்” (பாரத. இரண்டாம். உசு.)

ஊடுவெளி—இடைவெளி.

ஊடை—1. தூற்றார். [வழக்.] 2 புடைவையிள்குறுக்குதூல். 3. விவாகஞ்செய்த ஓரிளம்பெண். [ஊடா.]

ஊடையம்—நீரரண்.

ஊண்—1. உணவு. (உ-ம்.) “நஞ்சுதனை—பூணை வுண்டருளுமுத்தர கோசமங்கைக்—கோணர் பிறைச்சென்னிக்கூத்தன்” (திருவாச. திருப்பெருந். இ.) 2. சோறு. 3. புசிப்பு, அருபு வித்தல். (உ-ம்.) “உற்றதொழினினைவுகையிலிருவினைபுமுளவாமொன் றென்னுலபுழியாதா ளெழியியதுன்னின்” (கவப்பி. உ. கூ.) [இது, உண்ணென்பதின்னன்று வந்தவினைப்பெயர்.]

ஊண்பாக்கு—உண்பின் தின்னும்பாக்கு.

ஊண்ம்—ஒருதேயம். (உ-ம்.) “ஊண்மாநகரிந்புக்கான்” (இரகு. திக்கு. உசு.) [ஊருண]

ஊணன்—1. ஊணதேயத்தான். 2. மிகவுண்போன். 3. மிசேச்சன்.

ஊந்து—ஊதுதல்.

ஊத்தை—1. அழுக்கு, களங்கம். (உ-ம்.) “உம்பர்கட்கரசே யொழிவறநிறைந்தயோகமே யூத்தையேன்னைக்கு” (திருவாச. பிடித்த. கூ.)

2. ஊன், புலால். [ஊழ்த்தல் என்பது ஊத்தை யெனமாறியுற்றுப்போலும்.] 3. கண்மலம்.

(உ-ம்.) “ஒன்றுமுளைத்திருக்கூத்தை” (கோயி ந்பு. பாயர். கள.) [ஊத்தைபோலவின் இப்பெயர்ந்தாயிற்று.] 4. சுரோணிதீர்.

ஊத்தைதூயின்—ஒருபிசாசம்.

ஊத்தைநாறி—1. தூர்க்கந்தமுடையவன். 2. பீநாறிமரம்.

ஊத்தைப்பாண்டம்—1. அழுக்குப்பாத்திரம். 2. உடம்பு. [அழுக்குப்பாத்திரம் போன்ற தென்றபடி.]

ஊதுநாதன்—யானைக்கூட்டத்துத் தலையானை. [ய-ருபு. தா. 9; யூத என்பதில் யகரங்கேட்டது.]

ஊதம்—1. பொரவழைத்தல், பொருக்குவ ரும்படிக்கேட்டல். 2. யானைக்கூட்டம். (உ-ம்.) “உலகைவீள்வந்ததுதமேயொத்தது” (இராமா. வைராக். எ.) [1. ஊ-ரு. 2. ய-ரு.]

ஊதல்—1. ஆரவாரம். 2. ஊதுதல். (உ-ம்.) “ஊதினும்தற்குமென்ன” (கூர்மபு. அந்தகர். கூசு.) 3. ஒலித்தல். (உ-ம்.) “இருமலையென் றிவை—பூதலாக்கையோம்புவீர்” (திருஞாந. தே வார. கோவலார். அ.) 4. காற்று. 5. வீங்கல்.

ஊதலினம்—வாதரோகக்கூட்டம். (உ-ம்.) “ஊதலினமேமவலியுன்மாதமுரச்சை” (தைல. தைலம். கரு.)

ஊதா—செம்மைகலந்தகருநிறம்.

ஊதாசி—சதருத்திரருள்ளே அக்கிரிதிக்கி லிருக்கும் சதருத்திரருளொருவன். (வி-ணி. உள.) [ஊ-ரு. தா. 1.]

ஊதாரி—1. வரைகடந்த. 2. வீண்செலவுசெய் வேண். 2. வீண்கொடையான். (உ-ம்.) “கொடையிலாதலுதாரி” (திரு. பு. கூ. உ.) [உதாரம் என்பதின்னன்று வந்த ஒருசொல்.]

ஊதாரித்தனம்—வீண்செலவு.

ஊதிகை—முல்லைக்கொடி. [ய-ரு. பி. கா.]

ஊதிக்கொம்பு—கொம்பிறைச்செய்த இடைக் குழல்.

ஊதியம்—1. இலாபம். (உ-ம்.) “ஊதியமெ ன்பதொருவற்குப் பேதையார்—கேண்மையொ ரீஇவீடல்” (வன். எகன.) 2. கல்வி. (சூ. நிகண். கரு. உ.) 3. பயன். (உ-ம்.) “ஈதலிசைபடவாழ்த லதுவல்ல-தூதியமில்லையுயிர்க்கு” (வன். உ. கூ.)

ஊதியோடுக்கம்—சுவாசம்.

ஊதினபொன்—புடமிப்பொன்.

ஊதுகட்டி—சொக்கவெள்ளி.

ஊதுகரப்பான்—குழந்தைகளுக்கு வரும் ஒருவகைக்கரப்பானும்.

ஊதுகாமாலை—ஒருவகைநோய்.

ஊதுதூழ்—1. ஒருவாச்சியம். 2. தட்டார் நெருப்புதூக்குழல்.

ஊதுகொம்பு—ஊதுகொம்பு.

ஊதுதல்—1. காற்றமெல்லீசுதல். 2. வண்ணென் மூக்காலுழுதிரைதல். (உ-ம்.) “ஊது வண்ணெள்தார்வரைமார்பற்கு” (தணிகை, களவு, ௩௪௮.) 3. வண்டிமுதலியனதுளைத்தல். (உ-ம்.) “வண்டியேயுலே” 4. வாயினாலாவது துருத்தியி னாலாவது காற்றினை எழுப்பி இயக்குதல். (உ-ம்.) “ஊதுவருவானெனவுலந்து” (தணிகை, களவு, ௧௨௭.) 5. வீக்குதல், பருத்தல். (உ-ம்.) “உடம்பு ஊதுயிருக்கின்றது”

ஊதும்—துகரும். (ஐங்குறு.)

ஊதுமா—ஒரினரிப்புக்கழ்.

ஊதுமாந்தம்—மந்தத்தினால் வயிறுவிழ்ந்த ஒருநோய்.

ஊதுவழலை—ஒருவகைப்பாம்பு.

ஊதுவாரம்—வெள்ளி.

ஊதுவிரியன்—ஒருவகைப்பாம்பு.

ஊதை—1. காற்று. (உ-ம்.) “ஊதையிழ்ந்து மொத்தானளம்வெம்பிய” (பாரத, வாரணுவத, ௨௨.) 2. குளிக்காற்று. (உ-ம்.) “நண்ணேதையால் உயிர்வாய்மறைக்காட்குறை” (மஹ, ௨௫.) 3. வாத்தோகம். (உ-ம்.) “சோபை” பார்.

ஊந்து—கச்சோலம்.

ஊநக்கண்—1. குறைவுடையகண், உடம்பிற் கண். (உ-ம்.) “ஊநக்கணிரண்டுமூழ்ப்பொன் றலின் ஞாநக்கண்ணை” (ஞானவா, சுக்கிர, ௩௭) 2. (சத்தார்த்தம்) பசுஞாநம். (உ-ம்.) “ஊநக்கண்பாசமுண்டரப்பதியை” (சுவஞாநபோ, ௧.)

ஊநம்—1. குற்றம். (உ-ம்.) “ஊநயில்காலன் றன்னை” (ஞானவா, சுக்கிர, ௩௨) 2. குறைவுடைமை. (உ-ம்.) “அந்நாளுதுகிலைதா- ஞாநம்முனை” (இராமா, பரசரா, ௨௫.) 3. பூரணமின்மை.

ஊநமாசிகம்—ஒருவகைச்சிராத்தம்.

ஊநன்—குறைவுள்ளோன்.

ஊநாயம்—குறைவடைதல். [ஊந- குறைவு, ஆய- அடைதல்]

ஊநம்—ஊமை. (உ-ம்.) “ஊமுஞ்செவிடம்” (புறநா, ௨௮.) 2. மெனநம்.

ஊமச்சி—ஒருவகைந்தை.

ஊமணுழச்சி—ஊமணையன்.

ஊமணை—1. அழகற்றவன். 2. பேசத்திற மில்லாதவன்.

ஊமணைச்சி—அவலட்சணமுள்ளவன்.

ஊமணையன்—அவலட்சணமுள்ளவன்.

ஊமந்தங்குடை—ஒருவகைக்கடை. [ஊம்: அத்து; அம்.]

ஊமந்தம்—ஊமத்தை. (உ-ம்.) “ஊமத்தம் பயன் துய்த்தார்போல்” (கந்தபு, வன், ௨௨.)

ஊமத்து—ஊமத்தை.

ஊமத்தை—ஒருசெடி. [இதன் இலை, காய் முதலியன உண்டாசாரமயக்கும்.]

ஊமல்—பனங்கொட்டையின் புறவோடு.

ஊமற்கச்சி—ஊமற்பாதி.

ஊமரி—பேசவியலாதோர். (உ-ம்.) “ஊனை டுத்துலுமொரென்றையமுனை ராரந்தோ” (சி, ௨: ௧௨.)

ஊமன்—1. ஊமையன். (உ-ம்.) “ஊமன்- கண்ணில்லாதவன்கேட்டலுந் காண்டலுந்கடுக் கும்” (பாரத, தந்தி, ௪.) 2. கூடை. (உ-ம்.) “ஊமன்குரல்பல்லிடத்தமுண்டேல்கிடுமுலகே” (விதாந, உற்பாத, ௪.)

ஊமனார்—ஊமையர். (உ-ம்.) “ஊமனார்தன் களுவாக்கினர்” (தேவார, உசாத், ௩, திருஞாந.)

ஊமானிடி—1. ஊமை. 2. பூச்சாண்டி. [வழக்.]

ஊமிழ்—சிறுபூளை.

ஊமை—1. உறப்புக்குறை எட்டினுண் டு; அது: பேச இயலாதது. (உ-ம்.) “கோணற் கூன்செவிமேகண்குருடுபடுகெவருந் - காண த்தீர்த்து” (திருவிளை, எல்லாம், ௧௦.) 2. ஒருவா த்தியம். (உ-ம்.) “அம்பலிகனுலையுமைசகடை யோடார்த்தவன்றே” (இராமா, பிரமாத், ௫.) 3. கீரி. 4. வாய்திறவாதது. (உ-ம்.) “ஊமையெ ண்கிண்குடாவடிக்குருளை” (மலைபடு, ௫௦௧.)

ஊமைக்கட்டி—1. பொன்னுக்கு வீங்கிக்க ட்டி. 2. முகங்கொள்ளாதபரு.

ஊமைக்கட்டு—முகங்கொள்ளாதகட்டு.

ஊமைக்காடை—ஒருவகைக்காடை.

ஊமைக்கோட்டன்—ஊமத்தங்கூடை.

ஊமைச்சி—1. ஊமைப்பெண். 2. ஒருவ கைந்தை.

ஊமைத்தேங்காய்—இலுங்காத் தேங்காய்.

ஊமைமணி—நாக்கிழந்தமணி. (உ-ம்.) “ஊ மைமணியாட்டுகினுமோசையுழிந்தார்போல்” (ஒழிவி, துற, ௧.)

ஊமையன்—பேசாதவன்.

ஊமையெழுத்து—மெய்யெழுத்து.

ஊமையினையாட்டு—ஒருவினையாட்டு.

ஊய்தல்—பதனழித்தல்.

ஊர்—1. ஊர்தல், வாகனமாகக்கொண்டுசெ லுத்தப்படுதல். (உ-ம்.) “ஊருடைத்திண்புரவி

யுலேத்தன்” (சேதுபு. தேவி. சக.) 2. ஊரி னுள்ளார். (உ-ம்.) “ஊருமயலஞ்சேரியோரும்” (இலக்கணவி. நிகு.) [ஆகுபெயர்.] 3. ஊரெ ன்னேவலும், தெரிநிலை வினைப்பகுதியும், வி னைத்தொகையும். (உ-ம்.) “விடையதூரிறை யே” (வை. தீ. உஉ.) 4. தேசத்தினுட்பிரிவு; அது: பலவிதகளையுடையகுடியிருப்பு. (உ-ம்.) “மேவுமூர்வளம்பலவிருந்துளநாடதனினலம்- பாவமூர்” (திருவாத. மந்திரி. கூ.) 7. நகர். 8. நாடு. 9. பரிவேடம். (உ-ம்.) “செங்கிந்தற்கு வதோர்-ஊருற்றதென்பொலியொணமுடியா ன்” (இராமா. சரபங்கர். கூ.)

ஊர்க்கதை—1. ஊர்ப்பேச்சு. 2. பொய்ச் செய்தி. 3. வீணசெய்தி.

ஊர்க்கலகம் — ஊரினுள்ளார்தம்முள்ளே யிருதிப்பட்டாவது பிறர்க்கெதிராகத் திரண் டாவதுசெய்யுங்கலகம்.

ஊர்க்கலி—ஊர்க்கலகம்.

ஊர்க்காறுபாறு—1. அந்நியருடைய காரிய விசாரிப்பு. 2. ஊர்க்காரியம். 3. ஊர்விசாரிப்பு.

ஊர்க்குருவி—அடைக்கலங்குருவி. (உ-ம்.) “ஊர்க்குருவிதானுயர்ப்பந்தாலும் பருந்தாகா துன்னமதானே” (தண்டிலையார். கூ.)

ஊர்க்கொள்ளை—1. ஊழிநோய். 2. கொ ள்ளையடித்தல்; அது: பகையரசர்முதலியோரா ளும் ஊரிலுள்ளாராலுஞ்செய்யப்படுவது.

ஊர்க்குடல்—ஊரவர்கள் திரளுதல்.

ஊர்க்கோலம்வருதல்—ஊர்வலம்வருதல்.

ஊர்க்கோள்—பரிவேடம். (உ-ம்.) “விண்ண கிர்ந்திட்டுக்கோளும்வெயிலேச்சூழ்ந்து” (பாரத. குதுபோர். உருக.)

ஊர்க்சிசம்—1. ஊர்க்கம். 2. கார்த்திகைமாதம்.

3. சுவாசம். 4. செளரியம். [ஊணு-]

ஊர்க்சிசம் — 1. நிலைப்படுதல். 2. பெலத்

தோடுகட்டியது. 3. மிக்கது. [ஊஜி-உ.]

ஊர்க்கொட்டி — சிலந்திப்பூச்சி. [ஊணு-]

ஊர்க்கொட்டி — சிலந்திப்பூச்சி. [ஊணு-]

ஊர்க்கொட்டி — சிலந்திப்பூச்சி. [ஊணு-]

ஊர்க்கொட்டி — சிலந்திப்பூச்சி. [ஊணு-]

ஊர்க்கொட்டி — சிலந்திப்பூச்சி. [ஊணு-]

ஊர்க்கொட்டி — சிலந்திப்பூச்சி. [ஊணு-]

ஊர்க்கொட்டி — சிலந்திப்பூச்சி. [ஊணு-]

ஊர்க்கொட்டி — சிலந்திப்பூச்சி. [ஊணு-]

ஊர்க்கொட்டி — சிலந்திப்பூச்சி. [ஊணு-]

ஊர்க்கொட்டி — சிலந்திப்பூச்சி. [ஊணு-]

ஊர்க்கொட்டி — சிலந்திப்பூச்சி. [ஊணு-]

ஊர்க்கொட்டி — சிலந்திப்பூச்சி. [ஊணு-]

ஊர்க்கொட்டி — சிலந்திப்பூச்சி. [ஊணு-]

ஊர்க்கொட்டி — சிலந்திப்பூச்சி. [ஊணு-]

ஊர்க்கொட்டி — சிலந்திப்பூச்சி. [ஊணு-]

ஊர்த்தநாண்டவர் — திருவாலங்காட்டிற் கோயில்கொண்டிருக்குஞ்சுவன். (பெரியபு. திருநாந. கங்க. முகம்.) [இவர்மேலே பாதத்தை தந்துக்கின்றுடியதால் இப்பேர்பெற்றனர்.]

ஊர்த்தம்—1. ஊர்த்துவம். 2. சைவபேதம் பதினாறு ஒன்று. [ஊபு-]

ஊர்த்தமும்—ஊர்த்துவமும்.

ஊர்த்தயோதி—மேல் நோக்கியபார்வையாற் பிறந்துள்ளது. (உ-ம்.) “ஊர்த்தயோநிகளாகிய தேவகதிமாறுதகதிக்கண் வருஞ்சிறப்பு இவைக ளானால்” (வை. தீ. கக. உரை.)

ஊர்த்து—ஊற்றி. (சிந்தா.)

ஊர்த்துவகதி—மேலேசெல்லுகை. [ஊபு-] மகி: ஊபு- மேல். மகி - செல்லுகை.]

ஊர்த்துவகபுரம்—அரிச்சந்திரபுரம். [ஊபு-] மபுர.]

ஊர்த்துவகம்—மேலேபோதல். [ஊபு-] ம: ஊபு- மேல். ம - போதல்.]

ஊர்த்துவகமீதி—1. ஆகாயத்திற்குச்செல்வது. 2. மேல் நோக்கியபார்வையுள்ளகுதிரை.

ஊர்த்துவகமாயம்—1. சரீரத்தின்மேற்பா கம். 2. சரீரம் நிரிந்திருத்தல். [ஊபு-] காய: ஊபு- மேல். காய - சரீரம்.]

ஊர்த்துவகை—இருநாற்றிருபத்துகான்கு புலநங்களில் ஒன்று. (கந்தபு. கணங்கஞ்செல். க. உரை.)

ஊர்த்துவகீலம்—1. நெருப்பு. 2. மேலே செல்லுந்தன்மையுடையது. [ஊபு-] கீல: ஊபு- மேல். கீல - சார்புடையது.]

ஊர்த்துவசேபம் — நிவிர்த்திகலையிற் பிரு திவித்தவத்திலிருக்கும் தூற்றெட்டுப் புலநங் களுள்ளோன்று. (சி-லி. கிரி. உக. உரை.)

ஊர்த்துவசைவம்—சைவப்பதினாறுள்ளொ ன்று; இச்சைவத்தையதாசரிக்குஞ்சைவர், சிவ ன் ஒருவர் உண்டென்றும், அவர் தத்துவாதீ தர் என்றும், அவரையடையும் வழி பலசடை தரித்தல், உருத்திராக்கர்தரித்தல், விபூதி தரித் தல், பூணூல் தரித்தல், சிவலிங்கபூசைசெய்தல், பஞ்சாக்கரசெபஞ்செய்தல் முதலியன என்றுங் கூறுவர். (த. நி. போ. உருஉ.)

ஊர்த்துவதேவன்—விட்டுணு. [ஊபு-] தேவ: ஊபு- விட்டுணு.]

ஊர்த்துவபதுமம்—பிரமரந்திரகமலம். (சி-லி. யோக. எ.)

ஊர்மிகை—1. திரை. 2. மோதிரம்.

ஊர்மிமாலி—கடல்.

ஊர்மிளை—1. இலக்குமணன்மனைவி. (உ-ம்.)

“உருவவோடரிக்கட்செவ்வாய்ப்புர்மிளையென்னு
மாணை - யருவவையனையதிண்டோளிலக்குவற்
களித்து” (சுடம்பு. இராமனவதரி. ௧௦௬.) 2.
கணவனூல்விடப்பட்டதற்புடையமனைவி.

ஊர்முகம்—படைபொருமிடம் (பதிற்று.)

ஊர்வ—ஊருவன. (உ-ம்.) “ஊர்வபதினொ
ன்றும்” (வன். சுஉ.) [அவை: எறம்பு முதலிய
யன.]

ஊர்வசி—உருப்பசி. [ஊவ-உஸி.]

ஊர்வரப்பன்—வெள்ளரிக்கொடி. [இஃது,
உருவாரம் என்பதன் மருஉமொழி.]

ஊர்வலம்வருதல்—பட்டினப்பிரவேசம் வ
ருதல்.

ஊர்வன—ஊருஞ்செந்து. (உ-ம்.) “தெரி
வாகலுர்வனநடப்பனபறப்பன்” (தாயு. புரிபுர.
உ.)

ஊர்விருத்தம்—ஒன்பதுவகை விருத்தங்க
ளுள் ஒன்று; அது: பாட்டுடைத்தலைவன் ஊ
ரைச்சிறப்பித்துப்பத்துவிருத்தத்தாற்கூறுவது.
“வில்வாள்வேல்செங்கோன்மதமாபரி - நாடீர்
கொடையைநயந்தப்பத்து - விருத்தமொன்ப
தும் விளங்கும்பெயரான்” என்பதனாற்பெற
ப்பெம். (இலக்கணவி. அருக.)

ஊர்வென்பா—தொண்ணூற்றாறுபிரபந்த
ங்களுளொன்று; அது: புத்துவெண்பாவால் ஊ
ரைச்சிறப்பித்துக்கூறுவது. (உ-ம்.) “அறிந்திடி
லூர்வெண்பாவையிரண்டாம்வெள்ளை” (வெண்
பாப்பா. உஉ.)

ஊர்வண்டினி—கள்ளிமரம்.

ஊரப்பரிந்தல்—ஊர்ந்துசெல்ல மந்திரித்
தல்.

ஊரல்—1. ஈரம். 2. உரிஞ்சல். 3. ஊர்தல்.
4. காய்ந்துவருகிறபுண். 5. கிளிஞ்சில். (சூ. நிக
ண். க: எரு.) 6. குருவைப்பறவை. (உ-ம்.)
“உள்ளொழுகலும்” (சிலப். நாடிகாண். ௧௧௭.)
[நீர்மேலூர்தலினால் ஆகுபெயர் என்பது.] 7.
நகர்தல். 8. பசுமை.

ஊரவியன்—வைசியவருணத்தோன். [பிர
மாவுடைய ஊருவிற்பிறந்தவன் என்னும்பொ
ருடே.]

ஊரம்பதம்—பச்சைப்பதம்.

ஊரற்புண்—காய்ந்துவருகிறபுண்.

ஊரன்—மருதநிலத்தலைவன். (உ-ம்.) “இந்
திரனூரன் பைந்தாரம்மிகுநன்” (அகப்பொரு.

அகத்திணை. உக.) “நாடெனன்கோலூரெனெ
ன்கோ” (புறநா. சக.)

ஊராக்குதிரை—குதிரைமலை. (மணிமே.)

ஊராண்மை — 1. உபகாரியாந்தன்மை.
(உ-ம்.) “ஒன்றுற்றந்நா-லுரான்மைமற்றதனெ
ஞ். (வன். எளக.) 2. மிக்கசெயல். (சூ. நிகண்.
க. டுஎ.)

ஊராள்—1. ஊரமாட்டார் என்பொருள்
படும் ஓர் எதிர்மறைவினைமுற்று. 2. ஊரினான்
ளார். 3. பிறர்.

ஊராள்—1. ஊரதிகாரி. 2. ஒருசாதியான்.

ஊரீ—1. இளமை. 2. சங்கு. 3. நீரிடங்க
ளிலே ஊருஞ்சங்குபோலும் ஒருவகைச்செந்
து. 4. மரத்திலே முளைக்கும் ஒருவகைப்பூண்
டு. (உ-ம்.) “உயர்மரமுளைத்தலூரிபோல” (கல்
லாட. ௧௬.) 5. மேகம். [பரத்தலால்.]

ஊர்லிகம்பலை—கலாதி.

ஊர்லிளிசை—தொண்ணூற்றாறு பிரபந்த
ங்களுளொன்று; அது: பாட்டுடைத்தலைவன்
ஊரினைச்சார இன்னிசைவெண்பாத்தொண்
ணூறினாலாவது எழுபதினாலாவது ஐம்பதினா
லாவது பாடப்படுவது. “இறைவன்பேரூரினை
யின்களிகையான் - முறையிற்றெண்ணூற்றாறு
பாணம்பா - னறையினப்பெயராகுமென்ப”
என்பதனாற்பெறப்பெடும். (இலக்கணவி. அஉரு.)

ஊரு—1. அச்சம். 2. அட்டை. 3. உடம்பி
னரைக்கீழ்முற்பாடிய தொடை. (உ-ம்.) “மாய
னூருவிலுவந்தருளந்தமான்வயிற்றில்” (பாரத.
குருகுல. ௧௬.) [ஊரூம்.]

ஊருகால்—சங்கு.

ஊருசன்—வைசியவருணத்தான். [ஊரூ
ஜ: ஊரூம். தொடை. ஜன்-பிறந்தவன்.]

ஊருடை—

ஊருடைமுதலியார்— } முருங்கைமரம்.

ஊருணி—ஊராநீருண்ணுதற்கு உபயோக
மானநீர்நிலை. (உ-ம்.) “ஊருணிநீரிற்றைந்தற்
றே” (வன். உகரு.) [ஊர் - ஊரார்; உண் - இ-
ஒரு செயப்படுபொருள்விகுதி.]

ஊருணை—புருவங்களுக்கும்தியிலே மகாபு
ருட்சிநாமயிருக்கும் மயிர்ச்சுழி. [ஊருணை.]

ஊருத்தம்பம்—ஊருத்தம்பவர்தம். (உ-ம்.)
“ஒங்கடலூருத்தம்பம்” (தைவ. தைவல. எஅ.)
[ஊரூம்ஊல.]

ஊருத்தம்பை—வாழைமரம். [ஊரூம்ஊல
ஊர்: ஊரூம் - தொடை. ஊல- தூண். பெ
ண்களினூருப்போன்ற தம்பவடிவமுடைமையி
ன் இப்பெயர்த்து.]

ஊருதல்—ஊர்தல்.

ஊருப்பிரகடாலங்கதம் — தொடையால் நெருக்கித் தழுவுதல்; அது: நாயகிகோபமுள்ள வன்போல இரண்டுகொடையாலும் நாயகனை யிறுக்கும்படி நெருக்கித் தழுவுதல் (கொக். இ: சக.)

ஊருவின் மூலம்—உபத்தக்குறி. (உ-ம்.) “அலம்புகுசுருவின் மூலம்” (சேதுபு. விதா. கஅ.)

ஊரோழ்ச்சி — ஒருகாரியத்தின் பொருட்டு ஊரார் ஒற்றுமைப்பட்டெழுதல்.

ஊரேறிப்பறை—பாலைப்பறை. (இறைய. கள. பக்.)

ஊரேறு—ஊர்ப்பன்றி. (உ-ம்.) “நயநங்கன றறதோரேறுபோலவே” (தாயு. மலை. எ.)

ஊரை—ஊரினுள்ளாய் எனப்பொருள்படும் ஒரு முன்னிலைக்குறிப்புவினைமுற்று. (உ-ம்.) “கடவுளர்கோன்னைவைவறு—மூரையோ” (கந்தபு. அசுரர்யக. 1. உஏ.) [ஊர்-ஐ-முன்னிலைஒருமை விருதி.]

ஊரோசம்—ஊரிநீர்த்தி. (உ-ம்.) “ஊரோ சம்வெட்டினி” [ஊர்; ஓசம்-ஓளி.]

ஊலுக்கம்—1. ஆந்தைப்பறவை. 2. ஓர்வகை க்கரை. 3. கோட்டான். [1. ஊல-ஓக.]

ஊவம்—வடவாழ்காக்கிளி.

ஊழல்—1. அலந்தல். (உ-ம்.) “முதிரினனாழ் கொண்டமுழவுத்தானேரிவேங்கை” (கவி. சச.) 2. ஊழ்த்தலைச்செய்யென்னேவலும், தெரிநிலைவினைப்பகுதியும். 3. குணம். 4. பகை. (உ-ம்.) “ஏற்றையோடேற்றைச்சீற்றத்-துருமியையென்னத்தாக்கியுமுறநெருக்கி” (இராமா. நாட். கள.) 5. பழமை. 6. மரபு. 7. முற்பிறப்பிற்செய்த இருவினைப்பயன் செய்தவையேயென்ற டைத்தகேதுவானியிதி. (உ-ம்.) “ஊழிற்பெருவலியாவாவு” (வன். கூஅ. 8. முறை. (உ-ம்.) “ஊழல்லதுணவாகாதானும்” (சிவப்பி. உ: கக.) 9. விதி. 10. வெயில். [என்றும் என்பதின்றலைத்திறையோலும்.] (5, 6. பிங்கல. கூஉஅ.)

ஊழ்கல்—தியாரித்தல். (உ-ம்.) “புரிதனபங்கயமூழ்கி” (கோயிற். பாயிர. கள.) [உள்கி என்பது முதலீண்டு இனம்பற்றி ஊகரம் முகரமாயிற்றது.]

ஊழ்கொளல்—நன்குமதிக்கப்படல். (உ-ம்.) “பழையேயிறையுழ்கொளப்பட்டமென்றேமாப் பெய்தார்” (திருவிளை. பன்றிக்குட்டி. கரு.)

ஊழ்த்தனை—புலால். (பிங்கல. உருசஅ.)

ஊழ்த்தல்—1. இறைச்சி. (பிங்கல. உருசக.) 2. உதிர்தல். 3. கழலுதல். (உ-ம்.) “மதுக்கலந்

தூழ்த்துச்சிலம்பிவீழ்வன” (சிந்தா. மண்ம. எ.) 4. சமயம். 5. கிதைவு. 6. சந்திப்பு. 7. செவ்வியுதிதல். (உ-ம்.) “கழைவளர்நெல்லினியுலையுழ்த்து” (மலைபடு. கூஅ. 8. நினைத்தல். (உ-ம்.) “ஊழ்த்திடுமரவம்பூண்டோம்” (திருவிளை. கீரனுக்கு. க.) 9. மடிப்பு. 10. மலர்தல். (உ-ம்.) “அடுக்கல்லேவகைகளேரியகைந்தெனவலருழ்த்தும்” (தணிகை. திருநாட்டு. சக.) 11. முடைநாற்றம். (பிங்கல. உருசக.) 12. முகிர்தல். 13. வாடுதல்.

ஊழ்த்துச்சொரிதல்—பழகிச்சொரிதல். (சிந்தா.)

ஊழ்த்துணை—மனைவி.

ஊழ்முறை—1. நியதி. 2. பூர்வநியாயம்.

ஊழ்வித—பிரார்த்தாவதிதி.

ஊழ்வினை—1. உழுவலன்பு. (சிந்தா.) 2. பழவினை. (உ-ம்.) “யாரேழ்வினைதீர்க்ககிறார்” (இரகு. தேது. கூரு.)

ஊழ்கம்—ஊழம். [ஊழ்க: ஷகாரம் முகாரமாயிற்று.]

ஊழ்முடிமுட்டம்—முறையடிப்பாடாய்ப்பின்பு வழிமுட்டாயிருக்கும். (உ-ம்.) “தூழிலுமிழுக்கு முடிமுட்டமும்” (குறிஞ்சி. உருஅ.) [ஊழ்-முறை. அடி-அடிப்பாடு. முட்டம்-முட்டி.] ஊழ்ம்—வைக்கறைப்பொழுது.

ஊழல்—1. ஆகாதது. 2. ஊக்கை. 3. நரகம். (உ-ம்.) “உடம்பறியுமென்னுமந்தலுழலெல்லாந்தீர்” (தாயு. தன்னு. க.) 4. நாற்றம். 5. பழுதடைந்தது.

ஊழலந்தி—ஒருவகையத்திரம்.

ஊழலாற்றி—ஒருவகைமரம். (உ-ம்.) “முதிருமலாற்றிமண்ணரசுமாலுக்கமென்னு மூவதனமலைச்சை” (தைல. தைலவ. கூஉ.)

ஊழலாற்றித்தலைம்—ஒருவகைத்தலைம். அதனிலக்கணம். “முதிருமலாற்றி.....எம்மானியி...தாமலாற்றிநெய்யே” என்பதிற்காண்க. (தைல. தைலவ. கூஉ.)

ஊழலித்தல்—1. அருவருத்தல். 2. இளைத்தல். 3. நாற்றமடைந்துகொடுதல். 4. பதனழித்தல்.

ஊழலுற்றம்—தூர்க்கந்தம்.

ஊழி—1. உகமுடிவுகாலம், கடல்பெருகியலகமுழியங்காலம். (உ-ம்.) “ஊழிபெயரினும்” (வன். கூஅ.) 2. ஒருபிசாசம். 3. நெடுங்காலம். (உ-ம்.) “இனியுழிவாழ்திரென” (பாரத. பதினெட்டா. உரு.) 4. பிராணியுள். (உ-ம்.) “சுருதியானுறங்குமிரத் தொறுமுடிவிற்துஞ்சிய ஆழிகடோறும் - விரையவந்துலகமுழித்திடுங்கட

ல்” (கந்தபு. நகர. சுரு.) 5. பூமி. 6. வாழ்நாள். (உ-ம்.) “அண்ணவாகநின் னூழி” (புறநா. கரு.) 7. விதி.

ஊழிக்காய்ச்சல்— 1. ஒருகொள்ளை நோய். 2. தொற்றுசுரம்.

ஊழிக்கால்—உகாந்தவாயு; அது: பிரளய காலத்திலே வடவாழுகாக்கிநி உலகத்திற்படர்ந்து உலகை அழித்தவுடனே அவ்வடவையை அழிக்கத்தோன்றுங்காற்று. (உ-ம்.) “வடவையுண்ணல்-விருந்திடமுழிக்காலம்” (கந்தபு. கடல்பாய். கூ.)

ஊழிக்காலம்—ஊழிகாலம்.

ஊழிக்காற்று— 1. உகாந்தவாயு. 2. விஷக்காற்று.

ஊழிகாலம்—உகாந்தகாலம். (உ-ம்.) “இன்னமோருழிகாலமிருப்பினும்” (கந்தபு. பாணுகோ. உஅ.)

ஊழித்தீ— வடவாழுகாக்கிநி. (உ-ம்.) “உள்வியகாலையி னூழித்தீயினை” (இராமா. தாடகை. கக.)

ஊழிநாயகன்—உலகசங்கராஞ்செய்யுங்கடவுள். (உ-ம்.) “அழியா-ஆழிநாயகன்” (கந்தபு. தெய்வ. ககசு.)

ஊழிநான்—முடிவுநான்.

ஊழிநீர்— உலகமுடிவிலுண்டாகும் பிரளயம்.

ஊழிநேய்— தொந்தவியாதி, பெருவாரி நோய்.

ஊழியக்காரன்—வேலைக்காரன்.

ஊழியம்—தொண்டு. (உ-ம்.) “அண்டமண்டையர்க்குழியஞ்செய்வதென்றுபோமோ” (கிருப்பு. இசஅ.)

ஊழியார்— நெடுங்காலவாழ்க்கையுடையவர். (உ-ம்.) “ஊழியாரெளிதுணக்கரசுத்தவ்வார்” (இராமா. மராமரப். சஉ.)

ஊழியுழிக்காலம்—நித்தியம்.

ஊழறல்— முதிர்நல். (உ-ம்.) “பயம்புக்கூழுற்றலமரும்” மலைபடு. ககஉ.)

ஊழைக்குநீந்து—துளசிப்பூண்டு.

ஊளன்— 1. ஆணர். 2. நரி.

ஊளா—நெடுவாய்ப்பின்.

ஊளாள்—நரி.

ஊளரி—ஊளாமீன்.

ஊளுகன்— சூரியன்முன் பாடுந்துவாதசகந்தருவாரிலொருவன். (வி-ணி. உசரு.)

ஊளை— 1. ஊத்தை. (உ-ம்.) “ஊளைநாடென” (கிருப்பு. இகரு.) 2. சளி. 3. நரிமுதலிய

வைகளின் அழகைச்சத்தம். (உ-ம்.) “ஊளைப்பெருநரிவல்லியலுனை” (சுணிகை. களவு. சுகள.)

ஊளைபிடுதல்— 1. ஒலியிடல். 2. குரவையிடல். 3. நரிமுதலியனகூக்குரல்செய்தல். (உ-ம்.) “முறிநரிசுணையிடின” (குத. எக்கி. பூ. சசு. உஉ.)

ஊற்றங்கோல்—ஊன்றுகோல்.

ஊற்றம்— 1. அசைவின்றி நிற்கல். (உ-ம்.) “ஊற்றமிகவருள்புரிதலேதுவாக வுரைசெய்வார்” (சிவப்பி. உரு.) 2. அறிவுடைமை. (உ-ம்.) “ஊற்றமிகஞ்சராசரத்தாருயர்ச்சிசரம்” (கொலையு. கூ.) 3. இடையூறு. (உ-ம்.) “பொருதுயிருற்றஞ்செய்யாது” (கிருவிலை. மாயப். உக.) 4. கேடு. (உ-ம்.) “சாற்றியிவன்படுவனளநார்க்குமதினீ முளைக்க லூற்றமுறுமென்னவதிலுண்மைசொன்னலாகாதோ” (தாயு. ஆகாதோ. உஉ.) 5. நீருறல். (உ-ம்.) “நாற்றைவேறுபழைத்திட்டுவா-ருற்றமோடுபறித்தகாருழுவரே” (சேதுபு. நாட்டு. சஉ.) 6. பற்றுக்கோடு. (கு. நிகண். அ. கசு.) 7. புகழ். 8. மிகுதி. (உ-ம்.) “கொடுமை-பூற்றமன்கிப்பண்தித்தனரென்ப” (இராமா. படைக்காட்சி. உசு.) 9. முயற்சி. (உ-ம்.) “கண்ணபலபரிதியம்பகைஞ- னூற்றமோடுவான் புயலெனச்சொரிதலும்” (கந்தபு. அமரர்சிறைபுரு. சுஅ.) 10. வலி. (உ-ம்.) “படையுற்றமிலன்கிறியனிவன்” (இராமா. கையடை. உஉ.)

ஊற்றல்— 1. ஊற்றுதல், துளித்தல். (உ-ம்.) “அமுதுங்கனியுந்தனிகுலவி-பூற்றுமழைமொழிச்சிறுவர்” (கூர்மபு. தக்க. சபி. கஉ.) 2. நீருற்று.

ஊற்றணி— 1. இடையூறு. 2. ஊறு. 3. கலப்பையினோடுதப்பு. (உ-ம்.) “நீற்றேனுமலரோனுநெடியோனுமென்கின்ற - தோற்றாரிவராலேதொல்லுலகநிலைபெறுமோ - மாற்றுகாலேரிவனநாடருளுக்கலப்பை - ஊற்றணியளநாயினுலகுநிலைகுலையாதே. ஏரெழு. கு.)

ஊற்றம்பெட்டி—ஊற்றுப்பெட்டி.

ஊற்றல்— 1. உரோகணினான். (கு. நிகண். க. சுஅ.) 2. கரப்பு. 3. மீன்கூடு.

ஊற்று— 1. சரம். 2. ஊற்றென்னேவலும், தெரிநிலைவினைப்பகுதியும். 3. ஊறுதல். (உ-ம்.) “ஊற்றிருந்தமும்மத்தோடையானை” (கிந்தா. நாமக. கஉக.) 4. ஊன்றுகோல். (உ-ம்.) “அசைவிட-தூற்றுவர்” (நாலடி. குடி. கஉ.) 5. சுரக்குளிர், பெருகுளிர். (உ-ம்.) “ஊற்றிற்செல்லுமொண்பாலுமுடனுரு” (கந்தபு. நகர. இக.) 6. நீர்சுரக்குமிடம். 7. சுரத்தல். (உ-ம்.)

“குருநிர்வெள்ள-மூற்றிருந்தொழுகும்” (கூர் மடி. அந்தகா. சஉ.) 8. நீருற்று. 9. பற்றுக் கோடு. (உ-ம்.) “ஒற்கத்தினூற்றூந்துணை” (வள். சகசு.) 10. வந்துதல்குதல். (உ-ம்.) “உறுகாலத்தாற்றுகா” (நாஸடி. பழவி. சு0.)

ஊற்றுக்கண்—ஊற்றுத்துவாரம்.

ஊற்றுக்களம்—பலரும் வந்துசேருமிடம். (உ-ம்.) “கதழ்விடைக்காரியை-யூற்றுக்களத்தே யடங்கக்கொண்டதி” (கலி. சு0க.)

ஊற்றுக்குதி—நீருறுதலையுடையகுழி.

ஊற்றுக்கோல்—ஊன்றுகோல். (உ-ம்.) “இழுக்கலையுழியூற்றுக்கோலந்தே” (வள். சகசு.)

ஊற்றுண்ணல்—1. இறத்தல். 2. சிந்துண்ணல்.

ஊற்றுதல்—1. எண்ணெய் முதலியன ஊறச் செய்தல். (உ-ம்.) “அமுதுங்கனியுந்தனிகுலவி-யூற்றுமழலெழிச்செறுவாரிநுவர்த்தந்தே” (கூர்மடி. தக. சபி. சு0.) 2. பாந்திரத்தைச்சரித்தாவது நீர்முதலியவைகளைப்பூற்றத்திலேபோக்குதல். (உ-ம்.) “ஒழிவுறக்கடத்தினீர்நுற்றி” (சேதுபு. கந்தமா. அஎ.)

ஊற்றுநீர்—ஊறுநீர். (உ-ம்.) “ஊற்றுநீர்க் கவலுளுமையுமினரை” (சிந்தா. பதுமை. கச.)

ஊற்றுப்பட்டை—ஊற்றிறைக்கும்பட்டை.

ஊற்றுப்பூ—தேங்காய்ப்பிண்ணாக்கு.

ஊற்றுப்பேட்டி—எண்ணெய்மூறுதற்கு வியானபேட்டி.

ஊற்றுப்பெயரிதல்—ஊற்றுத்திரும்புதல்.

ஊற்றுமரம்—1. எண்ணெய்மூறுதற்குவி யானமரம். 2. செக்குலக்கை.

ஊற்றெடுத்தல்—பெருகுதல். (உ-ம்.) “ஊற்றெடுத்துவண்டோலியே” (செந்தூர். காப்பு.)

ஊற்றி—1. ஊற்று. 2. சிவநிலம். 3. சேற்றுநிலம். 4. வருவாய்.

ஊறல்—1. ஊற்று. 2. ஊறுநீர். (உ-ம்.) “அவரிதழறல்” (தாயு. வண்ண.) 3. கசிதல். (உ-ம்.) “மாதவாசித்தத்திலே-யூறிப்பரந்த” (தாயு. பாய. கசு.) 4. களிமடி. 5. சுரந்துவருதல். “ஊறியருகுதியன்” (கந்தபு. சிங்க. ககஉ.) 6. பஞ்சலோகக்கலப்பு. 7. வருவாய்.

ஊறளத்தல்—உறுதற்காராய்தல். (பதிற்றுப்.)

ஊற்றாபாத்த—நீரிலிருந்துறியபாக்கு.

ஊறு—1. இடைபூறு. (உ-ம்.) “வெருப்பி டுத்துறுருவண்ணம்” (இரகு. தேது. எக.) 2.

உறுதல். (உ-ம்.) “ஊறோர்பவரிந்குலாவவுந்கு-டும்” (வாண. உகசு.) 3. ஊறுதல். 4. ஊறெண்ணெவலும், தெரிநிலைவினைப்பகுதியும், வினைத்தொகையும். 5. காயம், புண். (உ-ம்.) “உளந்தளர்விலலோன் மோனிக்குற்றிலகிதிழும்” (கந்தபு. சிங்க. ககஎ.) 6. குற்றம். (புறப்பொ.) 7. கொலை. (உ-ம்.) “ஊறுதான்செயக்கூறொ-தொருவர்க்குமென்றால்” (கந்தபு. சூரணமைச். கசுநி.) 8. தீண்டல். (பிங்கல. கஉகசு.) 9. தீமை. (உ-ம்.) “ஊறுபட்டபோதெழுந்தருள்கென” (பாரத. வாரண. கஉசு.) 10. துன்பம். (உ-ம்.) “ஊறுகொண்கிபுதியுள்ளநாணி” (கந்தபு. திக்குலி. கஎ.) 11. நிலத்தைபூறுபடுத்தல். (உ-ம்.) “நாநளீர்வயலாறுசெய்குநர்சிலர்” (கந்தபு. திருநாட்டு. சு.) 12. பரிசம். (உ-ம்.) “சைவையொளியூறேகை” (வள். உஎ.) 13. பழுதாபடுஞ்செயல். (உ-ம்.) “ஊறோரால்” (வள். கசஉ.)

ஊறுகாய்—உணவுக்காக உப்பு முதலியன சேர்த்து ஊறவைத்தபுளிக்காய். (உ-ம்.) “கை யினுறுகாயாதியிடு” (சைவச. பொதுவி. சு0உ.)

ஊறுகோள்—1. காயம், புண். 2. கொலை. ஊறுதல்—1. இடைவிடாதுநீர்முதலியசுரத்தல். 2. தோன்ற அமைந்துகிடத்தல். (உ-ம்.) “சுருதினப்பொருண்மை-முழுதுழறியதுயி-ன்னகி” (கந்தபு. குமாரசு. சுசு.) 3. நீளந்துசாரமேறுதல். 4. நீர்சுரந்துவருதல். (உ-ம்.) “ஊறுமாகடமாமதமோடுமே” (இராமா. வரைச. சு0.)

ஊறுநீர்—ஊற்றுநீர். (உ-ம்.) “ஊறுநீர்க்கேணிதனை” (மூதரை. ஓளவையார்.)

ஊறுநீர்சுரந்தவோலை—பச்சோலை. (உ-ம்.) “மந்திரங்கனவேறுவே—றுறுநீர்சுரந்தவோலை யிற்பொறித்து” (திருவிளை. சமணரை. கஎ.)

ஊறுபாடு—1. இடையூறு, கவலை. (உ-ம்.) “ஊறுபாடறவந்தரத்தனிகவர்த்துண்ப” (திருவிளை. தருமிக்கு. நசு.) 2. சேதம். 3. தீமை. 4. துன்பமவிளைத்தல். (உ-ம்.) “ஊறுபாடினிலையுயிர்க்கு” (வள். கசநி.) 5. வெட்டல் முதலிய காரணங்களினால் உடம்பில்வருங்காயம்

ஊறுபுண்—ஆறிவரும்புண்.

ஊறுபுரிதல்—பரிசித்தல், நியசித்தல். (உ-ம்.) “அங்கமெவையு-மிக்காணுமுறுபுரியா” (கந்தபு. வில்வ-வா. த-வதை. உஅ.)

ஊண்—1. உடம்பு. (உ-ம்.) “ஊனுகியுனுளு யிராகி” (கந்தபு. கடவு. உ.) 2. உவ்விடம். (உ-ம்.) “ஊனாசான்பவதோக்கி” (தணிகை. சிபரி. நசுஉ.) 3. கொழுப்பு. (உ-ம்.) “வேடனிகுழ

னப்பிறைச்சிக்குகந்தார்” (மறைசை, ௩௫.) 4. தசை, மாமிசம். (உ-ம்.) “ஊன்சுவைத்துடம்புலிக் கிநரகத்திலுறுதனன்றோ” (சிந்தாபதுமை, ௭௦.)

ஊன் பூச்சுத்தலைம் — ஒருவகைத்தலைம். அதன்விவரம், “சங்கடக்கோதபமார்க்கி..... மிஃதுனப்பூச்சுத்தலைமென விரண்மருத்துவர் க்குச்சாற்றே” என்பதிற்கான்க. (தைல, தைலவ, ௧௬.)

ஊன்விந்தோர் — இறைச்சிவிந்தோர்.

ஊன் நக்கட்டுதல் — பெலப்படுத்துதல்.

ஊன் நல் — ஊன்றுதல்.

ஊன் நள்ளல் — ஊன்வளர்தல்.

ஊன்றி — ஒருபாம்பு.

ஊன்றிக்கேட்டல் — 1. உறுதியாய்வினவுல்.

2. கருத்தாய்ச்செவிகொடுத்தல்.

ஊன்றிக்கொள்ளல் — 1. சார்ந்திருத்தல்.

2. நிலைபெறல்.

ஊன்றிக்கொல்லல் — உறுதியாய்ச் சொல்லல்.

ஊன்றிப்பார்ந்தல் — 1. ஆராய்ந்துபார்த்தல்.

2. கையினால் அழுத்திப்பார்ந்தல்.

ஊன்றிப்பேசல் — 1. அசைநிறுத்திப்பேசல். 2. பெலப்படுத்திப்பேசல்.

ஊன்று — 1. ஊன்றென்னேவலும், தெரிநிலைவினைப்பகுதியும், வினைத்தொகையும். 2. சார்பு. (உ-ம்.) “தனியோங்கார-மூன்றறதவெவ்வாவவுமென்றுநின்றது” (ஞானவா, உத்தாலகன், ௪௧.)

ஊன்றுகால் — உதைகால்.

ஊன்றுகோல் — பற்றுக்கோல்.

ஊன்றுதல் — 1. அழுக்குதல். (உ-ம்.) “உடுப்புமுகமுழுக்கொழுமுகுழிந்து” (பெரும்பா, ௨௦௦.) 2. அழுத்தவைத்தல். (உ-ம்.) “ஊன்றியேவலப்பாருசிப்புடைவிரல்” (சிவநரு, சிவஞானபா, ௫௬.) 3. கடைப்பிடித்தல். (உ-ம்.) “ஊன்சுவைத்துடம்புலிக் கிநரகத்திலுறுதனன்றோ - ஊன்றினதுடம்புலாட்டித்தேவராயுறைதனன்றோ - ஊன்றியில்விரண்டனுள்ளருமுறுகியுரைத்திடென்ன” (சிந்தா, பதுமை, ௭௦.) 4. குத்தல். (உ-ம்.) “ஊன்றிப்பிளந்திருகூறுசெய்து” (கூர்மபு, அந்தகா, ௮௦.) 5. சார்ந்தல். 6. சென்றுதங்குதல். (உ-ம்.) “பருஉப்புக்கைசுருவிசும்பினூன்றுருளு” (புறநா, ௨௨௮.) 7. நெதல். (உ-ம்.) “காழூன்றியகவிடுகின் - மோழூன்றியதுகிந்தொடியும்” (பட்டின, ௧௬௭.) 8. நிலப்படுத்தல். (உ-ம்.) “ஊன்றியவெருளியன்” (இராமா, மந்தரை, ௪௦.) 9. பதித்தல். 10. பிடித்தல்.

(உ-ம்.) “கைதருவார்தமையுன்றி” (பெரியபு, திருநாவு, ௬௬.) 11. பெலப்படுத்துதல்.

ஊனாகத்தண்டு — 1. கருவண்டு. 2. இறைச்சிகொத்தும் அடைகுறடு. (பதிற்றுப்.) 3. கேடு. (பிங்கல், ௩௨௨.)

ஊனம் — 1. சாரம். 2. பிணம். (பிங்கல், ௩௨௨.) 3. மலம். (உ-ம்.) “ஊனநீக்கியசிவமுன்னர்” (பிரமோத்தர, பஞ்சா, ௧௫.) 4. மாமிசநீர். [ஊன் - தசை, அம் - நீர்.]

ஊனமர்த்துரு — இறைச்சிகொத்தும் பட்டைமரம். (உ-ம்.) “ஊனமர்த்துருபோலவிரும்புண்டு” (சிந்தா, மண்மகள், ௧௮௦.)

ஊனாணி — ஒருகொடி. (உ-ம்.) “எண்ணமவிப்படிநேரமுடப்பிலேமபூனை - நின்னையுருவிசிவந்திரி” (தைல, தைலவ, ௧௦௨.)

ஊனி — அமுக்கிராங்கிழங்கு. (உ-ம்.) “ஊர்விலாமிச்சாவாரையுனிமாஜூரந்தொண்டி” (தைல, தைலவ, ௧௬.)

ஊனுருக்கி — கயரோகம்.

ஊனோட்டி — உடுப்பிறைச்சி.

எ

எ — [இது தமிழ்ப்பாஷையின் வர்ணமாவையிலுள்ள உயிர் வருக்கத்தில் வரும் ஏழாம் எழுத்து. உயிர்முயற்சியாற்றிற்க்கும் எழுத்துக்களுள் அங்காப்போடி அடிநாவின் விளிம்பு அண்பல்லிணையுறப்பிறப்பதும், அகர இகரச் சுறுகன்சந்தித்துப்பிறப்பதுமான ஒருகுற்றயிர்.]

1. ஏழு என்னும் எண்ணின் குறி.

2. ஒரு சொல்லின் அகத்தாயினும் புறத்தாயினும் நின்று வினப்பொருளைத்தரும் ஓரிடைச்சொல். (உ-ம்.) “எவன், எக்கொற்றன்” (நன், எழுத், ௧௨.)

எஃகம் — 1. ஆயுதப்பொது. (உ-ம்.) “ஏற்றந்தட்டப்போழல்வினைக்கெஃகநிறைகோலகன்” (தைல, பாயிர, ௧௨.) 2. ஈட்டி. 3. எதிராயுதம். 4. கூர்மை. (உ-ம்.) “எஃகவேற்புங்கவன் சீர்புகழ்” (கந்தபு, அவையட, ௧௨.) 5. சக்கராயுதம். (பிங்கல், ௧௫௮.) 6. வாட்டடை. (உ-ம்.) “எடுத்தெறியெஃகம்பாய்தலின்” (முல்லை, ௬௮.) 7. வேற்படை. (உ-ம்.) “எங்கனும்மறைகளார்ப்பெவஃகம்வான்போயிற்றம்மா” (கந்தபு, சூரபவதை, ௪௧௦.)

எஃகல் — எஃகுதல்.

எஃகு — 1. ஆயுதம். (உ-ம்.) “எஃகிலங்கியகையராய்” (நன், ௧௨, உரை.) [இவ்வுதார

ணத்தின்பின்னுள்ள ஆய்தம் அளபெடையால் வந்தது.] 2. உருக்கு. (சூ. நிகண். சு. அ.) 3. எஃகென்னெவலும், தெரிநிலை விளைப்பகுதியும், விளைத்தொகையும். 4. கத்தரிநா என்னுமாயுதம். (உ-ம்.) “எஃகிடைத்தொட்டகார்க்க வின பெற்றவைம்பால்” (கலி, கூஉ.) 5. சுர்மை. (உ-ம்.) “எஃகுறுமுள்ளின்” (மலைபடு, ௧00.) 6. மதிதுட்பம். (உ-ம்.) “இகவிலாரேஃ குடையார்” (காலடி, கல்வி. எ.) 7. மனவொகுகம். 8. வேறபடை. (உ-ம்.) “ஒளிநிலையவெஃ கேந்தி” (புறநா. உச.)

எஃகுக்கோல்—பஞ்சகொட்டிம்வில.

எஃகுதல்—1. அவித்தல். 2. உதைத்தேறுதல். 3. எட்டிதல். 4. எதிர்க்குதல். 5. தாழ்ந்தெழுப்பல். 6. நீளல். 7. நெகிழ்தல். 8. நொய்தாக்கல். 9. பஞ்சகொட்டல். (உ-ம்.) “எஃகின பஞ்ச” 10. பஞ்சபரித்தல். (சிந்தா.)

எஃகு—யாது. (உ-ம்.) “எஃகு எவ்வாறுநின் றெழுதிங்கிற்று அஃகு அவ்வொடுங்கினவாதே” (சிவஞானபோ. க: உ. சிற்.)

எக்கச்சக்கம்—ஒழுங்கின்மை. [தெலுங்கு.]

எக்கலைம்—முழுக்கூறம்.

எக்கணும்—எவ்விடமும். (உ-ம்.) “எக்க ணுந்தொழ” (தாயு. பொன்னை, உச.)

எக்கர்—1. இடக்கர். 2. இடிமணல், மணற் குன்று. (உ-ம்.) “எக்கரீதுமிழைத்தபொற் குன்றினும்” (தணிகை. திருநகர. சஉ.) 3. இறு மர்ப்புடையவர். (உ-ம்.) “வெஞ்சுமண்பே- ரெக்கர்க்குடனாக” (பெரியபு. மூர்த்தி. கரு.) 4. ஏறுதல். 5. குவிதல். (சூ. நிகண். கக. ககர. கக.) 6. சொரிதல். 7. பொருத்தற்றெழிலுடையவர். (உ-ம்.) “செக்குரலிடையிட்டம்மைத் திரிப் பதுதண்டமென்து-எக்கரம்புத்தாதாமேயிசைத்தனர்” (திருவிளை. மண்சு. ௧0௭.)

எக்கரணம்—எக்காரம்.

எக்கரவம்—பொரப்புகும் எருத்தின் உரப் பொலி. [எக்கு-குவிதல். அரவம்-ஒலி.]

எக்கல்—1. எட்டல். 2. ஏறுதல். 3. குவிக்கப் படுத்தல். 4. குவித்தல். 5. சொரிதல். (உ-ம்.) “எக்கிலுங்குருகிகளை” (சி. சி. பர. செளத்திராந்திக. உ. உரை.) 6. பதிவு. 7. பொருதல். 8. வயிற்றையுள்ளிழுத்தல். (4. பிங்கல். ௧௨௨௨.)

எக்கழுத்தம் — } இறுமாப்பு. [எக்கழுத்தம்

எக்கழுத்தல் — } என்பதின் குறுக்கம்.]

எக்களித்தல்—மிகுமகிழ்தல்.

எக்களிப்பு—மிகுமகிழ்ச்சி.

எக்காளம்—ஒருதுருழல்.

எக்கியம்—1. சாவாபரயுகம். 2. யாகசம்பந்தம். (உ-ம்.) “மகசப்பவததினக்கியத்தின்” (திருவாணை. கோச்செரு. எப.) [யஜூய.]

எக்கியோபவீதம்—பிராமணர் முதலிய மூவருணத்தாரும் ஒழுங்கெய்து தரிக்கும் பூணால். [யஜோபவீத: எக்கியம் - யாகம். உபவீதம் - பூணால்.]

எக்கு—எக்கென்னெவலும் தெரிநிலைவிளைப்பகுதியும்.

எக்குதல்—1. குவிதல். 2. சொரிதல். (உ-ம்.) “எக்கியசோரியிற் பரந்ததெங்கணுஞ் செக்கர்” (இராமா. சித்திர. சக.) 3. போர்செய்தல். 4. வயிற்றினை உள்ளிழுத்தல்.

எக்கூர்—ஒக்கூர், ஒஞர். (புறநா.)

எகரம்—எ என்னும் எழுத்து. [கரம்-சாரியை.]

எகீர்—1. அழிஞ்சில். 2. அன்னம். (உ-ம்.) “பாளிறத்தெகினவாகநம்பவுரிகொள்வதுபோல்” (சேதுபு. விதம. கக.) 3. செம்மரம். 4. புளி. 5. புளிமா.

எகின்பாபகன்—பிரம. (உ-ம்.) “ஞாலமீன்றறளுகென்பாகன்” (கூரம்பு. யுகதன்ம. உஎ.)

எகினம்—1. அழிஞ்சின்மரம். 2. அன்னப் பறவை. (உ-ம்.) “மிகுயருவணமன்னமிசைப்படுமெகின்புள்ளும்” (கந்தபு. சூரபன்மன்வதை. சஎஉ.) 3. ஆண்மரம். 4. கவரிமா. (உ-ம்.) “நெடுமயிரெகினத்தாநிறவேற்றை” (நெடுநல். கக.) 5. நாய். (உ-ம்.) “மாண்டவெயிற்றெகினம்” (சிந்தா. குணமலை. கூஉ.) 6. நீர்நாய். 7. புளி. 8. புளிமா. 9. புளியமரம். (உ-ம்.) “துங்கினர்க்குச்சித்திகன்வழங்குறுமெகினம்” (கந்தபு. திருநகர. கச.) (2, 3, 8. பிங்கல். ௧௨௨௨.)

எதன்று—குன்றிக்கொடி.

எங்கண்—எவ்விடம். (உ-ம்.) “எங்கண்ணெ குதியென்றுபோயவுண்ணையெதிர்த்தான்” (கந்தபு. பாதுகோபன்வதை. ககச.) [எக்கண் என பது எங்கண் என நின்றது.]

எங்கணும்—எவ்விடமும். (உ-ம்.) “அடவியெங்கணும்வேட்டையால்” (பாரத. வாரணவத. கஉக.)

எங்கண் — வேற்றுமையுருபேற்கும்போது யாங்கள் என்னுந் தன்மைப்பன்மைப்பெயர்தி

ரிந்துவந்த ஒருவிகாரமொழி. (உ-ம்.) எங்களை எங்களால் “எங்கண்மிசைவைத்தவருள்” (கந்தபு., யாகசம். கருடு.)

எங்கித்தை—எவ்விடம். (உ-ம்.) “அங்கித்தம்பிணைவல்லார்க்கன்சுடாதாகு மெளடதமந்திரமுடையார்க்கருவிடங்களேறு-வெங்கித்தைக் கண்மமெலாஞ்செய்தாலு ஞாநிக்கிருவினைகள் சென்றிணையா” (சி. சி. ௧௦: சு.) [எங்கு என்பது எங்கித்தை எனையியிற்று.]

எங்கு—எவ்விடம். (உ-ம்.) “எங்குந்துச்சேரநீரோ வென்றோ” (ஆசார. இஅ.)

எங்கும்—1. இடப்பன்மையுணர்த்துமோரிடைச்சொல். (பெரியபு. திருநாட். உசு. உரை) 2. எவ்விடமும். (உ-ம்.) “எங்குந்தானிறந்து சிவன்” (சி. சி. ௧௧. அ.)

எங்கே—எவ்விடம். (உ-ம்.) “கரும்பின்சாலல் - கொங்கெங்கே யெங்கேயென்று தனித்தனி குடையுந்தாரான்” (பாரத. நிவாத. எசு.)

எங்கை—எந்ததங்கை. (உ-ம்.) “மற்றவளெங்கையென்” (பாரத. குருகுல. ௧௦௬.)

எங்ஙன்—1. எத்தன்மை. (உ-ம்.) “யானுனக்கெங்ஙனெகொலாமிறுதிசுடறுகென்” (பாரத. வேத்திர. இ.) 2. எவ்விடம். (உ-ம்.) “உம்மையிணையாதகல்வதெங்ஙன்” (சிவதரு. சுவர்க்கநரகவி. ௧௬.) [ங்ஙன் என்பது ன்ங் என்றாயிற்று.]

எங்ஙனம்—1. எத்தன்மை. 2. எவ்விடம். (உ-ம்.) “சிறுவர்களுங்ங்ஙனம்போயினர்” (கந்தபு. தக்கன்மக. இஉ.)

எங்ஙன்—எப்படி. (உ-ம்.) “எங்ங்னிற்கும்வினை சொல்லீர்” (சிவதரு. சுவர்க்கநரகவி. ௧௬.) [எங்ஙன் என்பது எங்ங் என விகாரமாய்நின்றது.]

எச்சச்சொல்—பெயர், வினை, உம்மை, சொல், பிரிநிலை, என, ஒழியிசை, எதிர்மறை, இசை, குறிப்பு முதலிய குறைந்துநிற்குஞ்சொல். (நன். ௧௬௦.)

எச்சத்தன் — சண்டேசுரநாயனருடைய பிதாவாகிய ஒருபிராமணன். (உ-ம்.) “இருமை வினைக்கு மொருவழிவாமெச்சத்தன்னுனனுண்” (பெரியபு. சண்டேசுர. ௧௦.)

எச்சதேவன்—யாகாதிபதி.

எச்சம்—1. உறுப்புக்குறை; அது: குருடு, ஊமை, செவிடு, கூன், குறன், மா= விலங்கு வழுவம், மருள்= அறிவின்றி மயங்கியிருக்கும் து, உறுப்பில் பிண்டம்= மனைபோலப்பிறக்கும் து என எண்வகைப்படும். (உ-ம்.) “சிறப்பில்

சிறகுமுறுப்பில்பிண்டமும்-கூனுக்குறஞமுமுஞ்செவிடு- மாவமுருமுமுபடவாழநாக் - கெண்டேபெரெச்சமென்றிவையெல்லாம்” (புறநா. உஅ.) 2. ஒழிந்தது, ஒழிந்தன். (உ-ம்.) “ஊனுடையெச்சமுயிர்க்கெல்லாம் வேறல்ல” (வன். ௧௦௧உ.) 3. காரியம். (உ-ம்.) “எச்சம்= ஆற்றிலே வெண்னவர அந்தக்காரியவேதுவைக்கொண்டதுதியிட்டு இதற்குக் காரணமாகிய மழை மலைத்தலையின் கண்ணையுண்டெனஉணர்தல், காரியம் எனினும் எச்சமெனினுமொக்கும். காரிய அநாமனமாகிய வெள்ளம் மலையில் மேகம் பெய்யாதொழிய அனைகடந்துவரவுகடும்” (சிவஞானபோ. பான். அளவை. உ. உரை.) 4. குறை, ஒழிப்பு. (உ-ம்.) “வினைபகை யென்றிறண்டினெச்சநியையுங்காந் - நீயெச்சம்போலத்தெயும்” (வன். ௧௭௭.) 5. கடப்போகாடுதருசினிப்பது. (உ-ம்.) “எச்சமென்றென்னெண்ணுங்கொல்லோ” (வன். ௧௦௦௪.) 6. சந்ததி, பிள்ளை. (உ-ம்.) “தக்கார்தகவிலரென்பதவரவ-ரெச்சத்தார்க்காணப்படும்” (வன். ௧௧௪.) 7. செய்யுளில் வாமல்வருவிக்கப்படுஞ்சொல்; அது, “சைவத்திறத்தினைத்தெரிக்கலுற்றும்” என்பதில் தமிழால் என எச்சம் வந்தமைபோலவது, பாட்டிறப்புதாரபொருள்களை அமைத்தெழுதுகை. (சி. சி. பாயிர. உ. பக்.) 8. செய்யுளுறுப்புக்களுனொன்று. அது, செய்யுளிடத்தின்நிக்கூற்றினாலவது குறிப்பினாலவது பின்கொணர்ந்து முடிக்கப்படுஞ்சொல்லிலே வேண்டுகிறப்பது. (உ-ம்.) “சொல்லொடுங் குறிப்பொடுமுடிவுகொளியற்கை- புல்லியதிளவியெச்சமாகும்” (தொல். பொருளதி. இக்க. 9. பறவையல்லம். (உ-ம்.) “குரண்டமொன்றுதேமேற்கவாட்டிருந்தெச்சநீக்குதலும்” (நல். பாரத. கௌசி. ௧௦.) 10. பிள்ளைப்பேறு. (புதித்துப்.) 11. முற்றுப்பெறுதசொல். (இலக்கணவி. ௧௬௦.) 12. முன்சொல்லாதொழிந்தது. (உ-ம்.) “எச்சவியல்” (தொல்.) 13. யாகம். (உ-ம்.) “எச்சமொட்டிவிடலா விரதஞ் சாலிகைகைச்சிலைபெற்றிலன்” (கந்தபு. குரணைம்ச். இஉ.)

எச்சமிடல்—பறவையல்லம் விசர்ச்சித்தல்.

எச்சரிக்கை—1. அமைதியாயிருக்கச்சொல்லுதல். 2. ஒருவகைப்பாட்டு. 3. கண்டித்தல். 4. சாக்கிரதை. 5. புத்திசொல்லுதல்.

எச்சரித்தல்—1. கண்டித்தல். 2. புத்திசொல்லல். 3. முன்னறிவித்தல், தூண்டிதல்.

எச்சரிப்பு—எச்சரித்தல்.

எச்சரிக்கை—ஒருவகைப்பாட்டு.

எச்சவாய்—மலவாயில்.

எச்சுன்—1. அக்கிரி. 2. இருபிடித்திரன். (கூம்பு. தமோ. இ.) 3. யாகஞ்செய்வோன். (உ-ம்.) “எச்சுனுக்குமிக்கைத்தலைமற்றருளினன் காண்சாழலோ” (திருவாச. திருச்சாழ. இ.) 4. யாகத்தின் அதிதேவதை. (உ-ம்.) “இரிந்திடுகின்றதோரெச்சுனென்பவன் - சிரந்துணிபடுதலும்” (கந்தபு. யாகசுந. கூஅ.) 5. விட்டுணு. [பஹு.]

எச்சில்—1. உடம்பினுறுப்புக்களத்தமினின்று கழியுங் கிட்டத்தின் எஞ்சியபாகத்தால் அழக்கடைதல். (உ-ம்.) “எச்சில்பலவுமுள் மற்றவற்று- எரியக்கிரண்டோடிணைவிழைச்சுவாயில்-விழச்சிவையெய்ச்சிலிர்நான்கு” (ஆசாரக்கோ. எ.) 2. உமிழ்நீர்ப்பட்டைவாயால் அல்லது அவ்வாய்ப்பட்டையாலானந்த உணவு. (உ-ம்.) “நெடி தூநாளுண்ட-வெச்சிலை துகருவ தின்பமாருமோ” (இராமா. மந்திர. உசு.) 3. சேஷம். [இ-ம்: எஞ்ச என்னும் பகுதியினின்றுபிறந்தது. இல்- ஒருவிருதி.]

எச்சிலன்—உலோபி. [தன்பொருளைச்செலவுசெய்யாது பிறவரச்சிலுண்டு காலம்போக்குபவன்என்படி.]

எச்சிலாஃ—எச்சிலுடையவர். (உ-ம்.) “எச்சிலாந்தினடர்” (ஆசாரக்கோ. இ.)

எச்சிந்கல்லலை—எச்சிலலை.

எச்சிந்பருக்கை—சிந்திக்கிட்டுஞ்சோறு.

எச்சிந்பேய்—1. அதிகபோசரி. 2. உச்சிப்டதேவதை.

எச்சிந்நேமல்—ஒருவகைத்தேமல்.

எச்சு—1. உயர்வு. [தெலுங்கு.] 2. ஒருவாச்சியம்.

எசம்—நரம்பு.

எசமாட்டி—குடும்பத்தலைவி.

எசமாநத்துவம்—எசமானுருத்தன்மை.

எசமாநன்—1. குடும்பத்தலைவன். 2. செலவுகொடுத்து யாகஞ் செய்விப்போன். 3. யாகபதி. (உ-ம்.) “மாயுபமெசமாநாளாவேனும்” (மச்சுபு. தடாகவிதி. எ.) [பஹு.நி: யகாரம் எசமாயிற்று.]

எசமாநி—குடும்பத்தலைவி.

எசமானி—எசமானன். (உ-ம்.) “எசமானாடியேதுகிலும்வேறும்து” (மச்சுபு. விருக்கவு. எ.)

எசுசு—இரண்டாம்வேதம். (சி. சி. பாயிர. ச. நிரம்ப.) [பஹு.]

எசுர்—யசர்வேதம்.

எசுர்வேதம்—யசர்வேதம். (உ-ம்.) “அரியதாமெசர்வேதத்தில்” (சிவரக. காயத்திரி. உசு.)

எசுரு—எசர்வேதம். (உ-ம்.) “அதர்வணம்” பார்.

எசோவதி—எட்டுத்திக்கு பாலர்களுள்ளே ஈசானன் இருக்கும் மகாமேருவின் கொடுமுடி. (சிவதரு. கோபுர. கூசு. உரை.)

எஞ்சுனி—சொல்லலங்காரவகையுள் ஒன்று; அது: சொல்லுவெளிப்படாமல் எஞ்சிநிற்பது. (உ-ம்.) “எஞ்சுனியென்பதெளிதனர்பலமொழி - துஞ்சிலசிறப்பிற்கேன்றருதொழித்தல்” (தொன் னூரல். கூசுஅ.) [இ-ம்:து எச்சம் எனவுமபடும்.]

எஞ்சல்—1. ஒடுங்குதல். (உ-ம்.) “எஞ்சலின்மனமெனுமிழுதையேறிய-வஞ்சதேர்வெல்லுதல்” (இராமா. மந்திர. கசு.) 2. ஒழிதல். (உ-ம்.) “இறுதிபயப்பினுமெஞ்சாது” (வன். கூக0.) 3. குறைதல். (உ-ம்.) “என்னுரையினிற்சிறிது மெஞ்சலிலவாகி” (கந்தபு. மார்க்கண்டேய. இள.) 4. கேடடைதல். (உ-ம்.) “எஞ்சலவாகதூறுகூறுசெய்திழுதிசேற்றி” (பாரத. சம்பவ. எஉ.) 5. சேடமாயிருத்தல். 6. மரித்தல். (உ-ம்.) “கொஞ்சுகிரியன்னமொழிமுருதவீதழமுதா - லெஞ்சினனராதிபதி” (பாரத. சம்பவ. க00.) 7. விலகுதல். (உ-ம்.) “தழுவியகிடைக்குந்தோறு-மெஞ்சுவானெஞ்சாதேத்தி” (திருவிளை. வளைய. கஉ.)

எஞ்சலித்தல்—குறைவுசெய்தல். (உ-ம்.) “வன்படைக்கடலாலமரேசனை-யெஞ்சலித்திட” (நாரதா. தாமவியான. உசு.)

எஞ்சாமை—குறைவுபடாமை. (உ-ம்.) “அஞ்சாமையீகையறிவுக்கயிர்நாஞ் - மெஞ்சாமைவேந்தற்கியல்பு” (வன். கூஅஉ.)

எஞ்சிநிறல்—1. குறைந்துநிற்தல். 2. தொக்குநிற்தல்.

எஞ்சியசொல்லினையிதக்கூறல்—முப்பத்திரண்டு தந்திரவுத்திகளுள்ளோன்; அது: சொல்லாது விடப்படவைக்குச் சொல்லியதனால் இலக்கணம் பொருந்தச்சொல்லுதல். (நன். பொதுப்பா. கசு.)

எஞ்சுதல்—எஞ்சல்.

எஞ்சுமுறை—எச்சமாயிற்றும் பொருள் விரித்தவுரை.

எஞ்ஞம்—யஞ்ஞம். (உ-ம்.) “கிருகவெஞ்ஞவியினை” (மச்சுபு. அதுக்கிர. உசு.)

எஞ்ஞவற்கியன்—யாக்கியவற்கியமுநிவர். (உ-ம்.) “தோற்றியசுவேதகேதுவெஞ்ஞவற்கிய

னே தாய்மை-யாற்றுகேயன்” (வேதாரணியபு. பிரமயாத்திரை, கச.)

எஞ்ஞான்றும்—எப்போதும். (உ-ம்.) “ஓதா நுரையார்வரை ரரே ரெஞ்ஞான்று-மேதைகளை குறுவார்” (ஆசார, கஉ.)

எட்கசி—எள்ளுண்டை, (சிலப், இந்திர, சுஅ, உரை.)

எட்கசிவு—எள்ளுண்டை. (இலக்கணவி, சு0க, உரை.)

எட்கிடை—எட்பிரமாணம்.

எட்த்துழாய்—கரடிக்கட்டம். (உ-ம்.) “குரும்பி வன்மீகத்தகழ்ந்துணு மெட்டுக்குழாமொ ருபால்” (தணிகைபு, களவு, சு0ச.)

எட்கோது—எள்ளுக்காய்த்தோல்.

எட்கத்து—எண்ணெய். (தைல, தைலவ, கஉச.)

எட்சாதம்—எள்ளுக்கலந்து சமைத்தசாதம்.

எட்சி—உதயம், எழுச்சி. (உ-ம்.) “கருதெ ட்சியினிற் - சலமுறுதிலினைச் சதுருநாசமுந்தா ன்செயலே” (விநா. பஞ்சாங்க, கச.)

எட்சினி—1. இயக்ககுலப்பெண். 2. குபே ரன்மனைவியாகிய ஒருபெண். 3. தூக்கைக்கு எவல்செய்யும் ஒருபெண். [யசுநீனி.]

எட்ட—தூரமாக.

எட்டக்கரம்—எட்டெழுத்துடைய ஒருமர் திரம்; அஃது: ஓம்நமசிவாயநம என்னைசிறும், ஓம் நமோநாராயணய எனனைவருங்கொள் வர், முறையே. (உ-ம்.) “எட்டக்கீர்க்கண்முறை மையினுடைத்தாய்” (சி.சி, க: உ. ஞாநப்.) என வும். “அரங்கெனட்டக்கரமே” (திருவரங்கத். எஉ.) எனவுங்காண்க. [எட்டு; அக்கரம் - எழு த்து.]

எட்டடிப்பறவை—எண்காநிறவை, (உ-ம்.) “எட்டடிப்பறவைமூக்கின்புரிஞ்சிடும்” (சே துபு, கந்த. டுஅ.) [எட்டு; அடி - கால்.]

எட்டடவிரியன்—ஒருவகைவிரியன்பாம்பு.

எட்டம்—தூரம்.

எட்டர்—மந்திப்பாடகர். (கு. நிகண். உ: சுஎ.)

எட்டல்—1. எட்டுதல். (உ-ம்.) “புரங்கள் செற்ற- ஏவணச்சிலையினுரையார்தொடர்ந்தெ ட்டவல்லார்” (பெரியபு. தடுத்தாட். சச.) 2. தொடுத்தல். (உ-ம்.) “எதிர்மறையெட்டுந்தோ றும்”

எட்டாக்கை—தூரம். [எட்டா - எட்டாத. கை - இடம்.]

எட்டாஞ்சிறுடி—எட்டாவதுசிறுடி; அது: பூதசிறுடி. (உ-ம்.) “எட்டாஞ்சிறுடிபிறை யெயிற்றபூதசிறுடியெனவரைவர்” (கூர்மபு. பலவகைத்தோ. க.)

எட்டி—1. ஒரு சிறப்புப்பெயர். (இலக்கண வி, எக. உரை.) 2. எட்டிப்பட்டை. (உ-ம்.) “அழுக்கிரி” பார். (தைல. தைலவ, சஉ.) 3. காஞ்சிரைமரம். (உ-ம்.) “எட்டிமரம்பழுத்தா லு யியாதார்வாழ்ந்தாலுமென்னதானே” (தண்ட லை. உக.) 4. செட்டிச்சாதி. 5. வாணிகர்பெறு மொருபட்டம். (உ-ம்.) “எட்டிசாயலனிருந் தோன்றனது” (சிலப். அடைக்கல, கசுந.) 6. வி ஷ்ணுடி.

எட்டிகம்—1. ஒருகுருவி. 2. சீர்த்திக்கொடி.

எட்டிகள்—செட்டிகள். (உ-ம்.) “ஆன்வி னைவண்மையெட்டிகள்” (சேதுபு. பராவக. கஉ.)

எட்டிதடி—ஒரு சுப்பிரமணியஸ்தலம்.

எட்டிப்பூ—எட்டிப்பட்டத்தார்க்கு அரசரா ற்கொடுக்கப்படுவதான பொற்பூ. (மணிமே.)

எட்டியார்—வைசியர். (கு. நிகண். உ: உரு.)

எட்டியல்—வாகைத்திணைத்துறைகளுனொ ன்ருகிய அவையமுல்லைக்குரிய எட்டுறுப்புக்க ள். அவற்றை “அழுக்காறிலாமை யவாவின் மை தாய்மை-ஒழுக்கம் குடிப்பிறப்பு வாய்மை-இழுக்காத்-நற்புலமையோடு நடுநிலைமையே- சுற்புடைய வெட்டுறுப்புக்கள” என்பதனாலு ணைக். (வீரசோ. பொரு. கக. உரை.)

எட்டிவிரியன்—ஒரு பாம்பு.

எட்டினர்—கீசுக்கிதர்.

எட்டு—1. ஆசை. 2. இறந்த எட்டாநாளிற் பிதிர்களுக்கு உணவுபட்டுத் திரியை. 3. எட்டெ ன்னுமெண்ணின்குறியாகி அகாரமாய்நின்ற பி ரணவம், உறுப்பு. 4. எட்டுடன்னைவலும், எ ட்ரிநிலைவினைப்பகுதியும்.

எட்டுச்சித்தி—அட்டசித்திகள். (உ-ம்.) “அ ட்டகுணமெட்டுச்சித்தி” (சி. சி. க: சு.)

எட்டுதல்—1. அகப்படுத்தல். (உ-ம்.) “மூன் னம்பலரடிதேடவுமுடிதேடவுமெட்டா” (பா ரத. அருச்சுனன்நீர்த்த. சுஅ.) 2. தாவிடயாதல். (உ-ம்.) “பிறையையெட்டினன்பிடித்தித்திது பிழையென்னைக்-கறைதுடைக்குறுபேதையோ ர்கொடிச்செயக்காண” (இராமா. சித்திர, உஉ.) 3. பொருந்தல். (உ-ம்.) “ஏடுவெட்டியமண் டிழுப்பொழி” (திருவிளை. விடையி. உ.)

எட்டுமூர்த்தி—அட்டமூர்த்தி. (உ-ம்.) “எட்

மெழ்த்தியாய்நின் நியலுந்தொழில்” (தேவார. தனி. அ. திருநாவு.)

எட்பாது—எள்ளினலாகியபாகு.

எட்பிரமாணம்—எள்ளளவு.

எடாதவெடுப்பு—செய்ய இயலாதகாரியம்.

எடாரீ—வெளிரிலம்.

எடு—எடுவென்னேவலும், தெரிநிலைவினை ப்பகுதியும், வினைத்தொகையும்.

எடுக்கல்—எடுத்தல். (உ-ம்.) “எடுக்கல்செல்லாதுழப்பவன்போல” (கவி. கூஅ.)

எடுக்கு—எடுக்கென்னேவலும், தெரிநிலைவினைப்பகுதியும்.

எடுக்குதல்—எடுத்தல்.

எடுகூலி—சுமைகொண்டுபோகுகூலி..

எடுத்தடிமடகீது—ஒருகாரியத்திலே முயன்றுபோக எடுத்துவைத்த அடியை அப்பாற்செல்லவீடாது மடக்குதல்போல ஒன்று செய்யத்தொடங்குவாறான ஆரம்பத்திலே தடுத்தல்.

எடுத்தடிவைத்தல் — மெள்ள அடிபெயர்த்து வைத்தல், தளர்நடைபாய் நடத்தல்.

எடுத்தமொழிநெய்தலைத்தல் — முப்பத்திரண்டெந்திர வுத்திகளு ளொன்று; அது: தான் சொல்லுமில்க்கணர் தானெடுத்துக்காட்டிய சொற்களுக்கே பொருந்தவைத்தல். “சுறு போதல்” என்ற சூத்திரத்திலே சொல்லிய விதியிலக்கணம் அன்பன், அழகன் முதலியபண்புச் சொற்களிற் சொல்லாது அதற்கு முன்வந்த “செம்மை சிறுமை” என்றற்றொடக்கத்துச் சூத்திரத்திலே சொன்ன சொற்களுக்கே எய்துமாறு வைத்தல்போலவது. (நன். பொதுப். கசு.)

எடுத்தல்—1. இடங்குறித்தல். 2. ஈட்டுதல். (உ-ம்.) “புதிதாக - விண்ணமுநீசிலேசேரையெடுத்தெழுதிக்கொள்கென்றான்” (திருவிள. மெய்க்கா. கு). 3. உடைத்தாதல். 4. உயர்த்தியுச்சரித்தல். (உ-ம்.) “எடுத்தல்படுத்தனலிதலுழப்பிற - நிரிபுந்ததமிற்சிறிதுளவாகும்” (நன். எழுத். கூகூ). 5. உயர்த்துதல். (உ-ம்.) “தேவ ரெகிர்தலையெடுத்து விழியாமைசணிப்பதே” (இராமா. சூர்ப். க0க.) “கொள்ளுக்கொடியெடுத்துக்கொற்றவையும்” (சிலப். வேட்டுவ. உஅரு. பக்). 6. எழுப்பிக்கட்டுதல். (உ-ம்.) “இல்லெடுத்தவிரகிடுமெமையழைத்து” (பாரத. சூது. க80.) “எழுறுமவுணவெள்ளத்தெடுத்திடுமெயிலும்” (கந்தபு. அசுரர்யாக. கூஅ.) 7. எழுப்புதல். (உ-ம்.) “செல்லெடுத்தபேரிடிவென” (பாரத. பதினெட். உரு). 8. கைக்கொள்ளுதல்.

(உ-ம்.) “முந்தேதெடுக்கவொழியாதெடுத்தவினை யேன்” (இராமா. சாடாயுய்யிர். கருசு.) 9. கொள்ளல். (உ-ம்.) “சொல்லெடுத்துவைத்தவாய்” (பாரத. சூது. க80.) 10. சுமத்தல். (உ-ம்.) “மீனத்தெடுக்கன்முழுவதுநோக்கிக்கடவுளரைவிரித்திவற்றையாற்றலாலே-யெடுப்பது துந்தொழிலென்றே” (கந்தபு. தேவனாவுவல். அ.) 11. தரித்தல். (உ-ம்.) “தழுவெடுத்தான்-மலை” (இராமா. சூர்ப்பநகை. க0க.) 12. தூக்குதல். (உ-ம்.) “வெள்ளிமலையெடுத்து” (இராமா. சூர்ப்பநகை. கூசு.) “என்னையிப்பவத்திற்சேராவகையெடுத்து” (சி. சி. பாயிர. உ.) 13. தெரிந்துகொள்ளுதல். 14. தொடங்குதல். 15. நிறுத்துதல். 16. நீக்குதல். 17. (பொருளிலக்கணம்) படைவெடுத்தல். (உ-ம்.) “அரவமெடுத்தவையங்கியலேகை” (வீரசே. பொருட். கசு.) 18. புற்றிக்கொள்ளுதல், கவர்தல். (உ-ம்.) “தேவெடுக்குமாலையோய்” (பாரத. சூது. கசுஎ.) 19. பிரயோகித்தல், எடுத்துக்காட்டல். (உ-ம்.) “இதம்நியானனுமாதியெய்தென்” (சி. சி. க. உ.) 20. பொருந்துதல். (உ-ம்.) “மல்லெடுத்ததோள்வலனுறவளைத்தனர்” (பாரத. பதினெட்டு. உரு). 21. வாங்குதல். (உ-ம்.) “புன்னகஞ்சோரா-டுதெய்தல்” (இரகு. திருகாட். க0.) 22. விஷயமாகக்கொள்ளுதல். (உ-ம்.) “உயிர்த்திறக்கேட்டினையெடுத்துப் - பன்னுமேல்வையில்” (தணிகை, வீராட். சகூ). 23. வீடுமுதலியகட்டுதல்.

எடுத்தலளவு—நிறை.

எடுத்தலளவையாடுபெயர் — எடுத்தலளவைப்பெயராய் அதனோடியையுடையபிறிதொன்றற்கு ஆகுமப்பெயர். “இரண்டிவசைதந்தான்” என்பதில் விசையென்னுமெடுத்தலளவைப்பெயர் அவ்வளவைக்கொண்ட பொருட்காய்ந்து. (நன். பெயரிய. கூகூ.)

எடுத்தன்—பொதுமாடு.

எடுத்தாட்சி—எடுத்தாளுதல்.

எடுத்தாரிகைப்பிள்ளை—தன்புத்தியின்றித் தன்னையினைத்தவற்சொற்கேட்டு அவ்வினைவிரிநுக்கும்வரையுஞ்செய்தோன்.

எடுத்தாளுதல்—கைக்கொண்டெழுங்குதல்.

எடுத்து—1. எடுத்தென்னேவலும், தெரிநிலைவினைப்பகுதியும். 2. ஒரு வினையெச்சம். (உ-ம்.) “என்னையிப்பவத்திற்சேராவகையெடுத்து” (சி. சி. பாயிர. உ.) 3. சுமை.

எடுத்துக்கட்டல்—இல்லாதகாரியத்தைவெடுத்துத்தொடுத்தல்.

எடுத்துக்கட்டு—கட்டுக்கதை.

எடுத்துக்காட்டல்—முப்பத்திரண்டுதந்திரவுத்திகளால் ஒன்று, அது தான்சொல்லுமில்லக்கணத்திற்குத்தானே யிலக்கியத்தை எடுத்துக்காட்டுதல், உதாரணங்களையெடுத்துக்காட்டுதல். (கண். பொதுப். ௧௪.)

எடுத்துக்காட்டு—1. உதாரணம். (சூ. நிகண். ௧0: ௨௮.) 2. (தர்க்கம்.) திருட்டாந்தம்; அது: நியாயத்தின் ஐவகை உறுப்புக்களால் ஒன்று. (உ-ம்.) “இவ்விருவகைச்சொற்களையும் மேயற்களையும், ஏதுவும், எடுத்துக்காட்டும், உபநயமும், நிகமமும் என்னும் ஐவகை உறுப்புக்களால் இணங்கவைத்துத் தெளியக் கூறுவாருமுளர் என்பதாம்” (சி.சி. அளவை. ௧௧. சிவஞா.) எடுத்துக்காட்டுதல்—எடுத்துக்காட்டல்.

எடுத்துக்காட்டுவமையணி—உவமையலங்காரவகையுள் ஒன்று; அது: மறுபொருளுவமை. (இலக்கணவி. ௬௧௧. பக்.)

எடுத்துக்காரர்—எழுத்திலே பொதுயெற்றுவோர்.

எடுத்துக்கட்டுதல்—பிசகினை யொருவழி ஒழங்குபடுத்தல்.

எடுத்துக்கைநீட்டல்—கைத்தொண்டெசய்தல்.

எடுத்துக்கொள்ளல்—ஏற்றுக்கொள்ளல்.

எடுத்துக்கொள்—திட்டாந்தம். (ஞானபி.)

எடுத்துக்கொல்லல்—1. தன்கருத்தையெடுத்துக்கூறுதல். 2. பிற்கருத்தையெடுத்துக்கூறுதல்.

எடுத்துதல்—சுமக்கச்செய்தல். (உ-ம்.) “இன்னலுமவானவர்பாலெடுத்த வல்கொண்டே கியிரங்குகின்றார்” (கந்தபு. தேவவரையேவல். ௬.) “மணலெடுத்துவார்” (திருவிளை. மண். ௫.)

எடுத்தேத்து—எடுத்துப்புகுத்தல். (உ-ம்.) “கையறியாமாக்களரிமுட்பெய்தேத்தும்—வையார்” (நாலடி. பெரியாரை. ௬.)

எடுத்தேற்றம்—இணக்கமின்றியிருப்பது.

எடுத்தேறு—எடுத்தொழிதல். (பதிற்றுப்.)

எடுத்தோத்து—எடுத்தோதுவது. (சிவஞாநபாடி. ௧௪. பக்.)

எடுத்துப்பேசல்—1. துதித்தல். 2. நியாயமுத்திர்த்தல். 3. பரிந்துபேசல். 4. விட்டதைத் திருப்ப எடுத்துப்பேசல்.

எடுப்பல்—1. எழுப்புதல். (உ-ம்.) “எடுப்பியதோகையுந்துஞ்சு” (தணிகை. களவு. ௪0௬.) 2. போக்கல், அகற்றல். (உ-ம்.) “தலைதவச்சென்றுதண்பனை யெடுப்பி” (பட்டினப்பா. ௨. ௧௬.)

எடுப்பானவன்—இறுமாப்புள்ளவன்.

எடுப்பித்தல்—எடுக்கச்செய்தல்.

எடுப்பு—1. இறுமாப்பு. 2. உயர்ச்சி. 3. எடுத்தல். 4. எடுப்பென்னவனும், தெரிநிலைவினைப்பகுதியும். 5. தொடக்கம். (உ-ம்.) “அவனெடுத்தவெடுப்பு” 6. நிந்தை.

எடுப்புக்காய்ப்பு—தராதமறிந்து நடக்கும் நடை, நிமிர்ச்சியுந் தாழ்ச்சியும்.

எடுப்புத்தேர்—காலிக்கொண்டுபொருந்தேர்.

எடுப்பெடுத்தல்—ஒருசெயல்ந்முயன்றெழுதல். (உ-ம்.) “உள்ளம்போற்றபோதுநாமோரெடுப்பெடுத்துய்யவென்னு” (சீந்தா. கோலிற். ௪௨.)

எடுபட்டவன்—நிலையிலாதவன். [தற்பில்லாதவன் என்றபடி.]

எடுபட்டவன்—நிலையற்றவன்.

எடுபேதல்—1. அழித்தல். 2. எழுப்புதல்.

3. எடுதல். 4. நிலைதவறுதல். 5. நீக்கப்படுதல்.

எடுபாடு—1. அழிகை. 2. உயர்ச்சி. 3. செல்வாக்கு. 4. நிமிர்ச்சி. 5. நிலையின்மை. 6. மேட்டிமை.

எடுபடி—முயற்சி.

எடை—1. எடுத்தல். 2. எழுப்பல். (உ-ம்.)

“துயிலிடைபெடுப்பிய துயிலெடைநிலையும்” (இலக்கணவி. ௬௧௭.) 3. தூக்குகை. 4. நிறையிலை.

எண்—1. அம்போதரங்கம், அம்பத்தரங்கம். (உ-ம்.) (யாப். காரிகை. செய்யு. ௧0. உரை.)

2. அறிவு. (உ-ம்.) “தொக்கிருந்தெண்ணினுண்ணென்பபும்” (நான்மணி. எரு.) 3. ஆலோசனை. (உ-ம்.) “எண்ணேந்தெருசுத்தினுடையார்க்கு” (வன். ௧௧0.) 4. இலகை. 5. எண்ணம். (உ-ம்.) “எண்—பொய்த்தவெமக்” (இரகு. ௧௧௧. ௭.) 6. எண்ணென்னவனும், தெரிநிலைவினைப்பகுதியும், வீணத்தொகையும். 7. எண்ணெய். (உ-ம்.) “குடம்” பார். 8. என்னு. (உ-ம்.) “எண்ணிடவிடமொன்றி” (நைடத. சுயம்வர. ௨.) 9. எளிகை. (உ-ம்.) “என்பதம்” பார். 10. ஒன்றுமுதலியவழக்கிற்கேதுவாயிருப்பது, சங்கியை. (உ-ம்.) “ஒன்றுமுதலெட்டிருமெண்ணு” (கண். உயிற். ௧௮.) 11. கணக்கிடதல். (உ-ம்.) “எண்ணரியகணநாதர்” (தாபு. கருணை. ௭.) 12. கணிதம். (உ-ம்.) “எண்ணென்பவேனையெழுத்தென்ப” (வன். ௧௧௨.) 13. கவலை. 14. சோதிடம். 15. தர்க்கம். (உ-ம்.) “காண்டலுமாரந் கதையருந்தாபத்தியிவைவீண்டுகைத்தவெண்ணெனவேயெண்” (பரமதமிழிபாது. 16. தாழிசை. வீரசோ. யாப்பு. ௧௬.) 17. நினைவு. (உ-ம்.) “எண்ணுடைமடவார்புரிநி” (பாரத. அருச்சுநன்நல. ௬௬.) 18. நோயனைவை மருந்தனைவைகளைக் கூறுமொருதால்” (தைலவு.) 19. மதிப்பு. (உ-ம்.) “எண்

புரக்கும் வரிசிலைவீரனை—பெண்பெறக்கொணர்
வாயெனவேவினான்” (பாரத. அருச்சுனன் நவ.
கசு.அ.) 20. மனம். (உ-ம்.) “கலைவலோ-ரெண்
சுமந்து” (பாரத. நிவாத. கடரு.) 21. வரைய
றை. 22. வலி. (சூ. நிகண். கசு: ண்கரவெகஅ)
எண்கண்ணை—பிரமன். (உ-ம்.) “கஞ்ச
த்திருக்குமரிசேருங் கண்ணனென்கண்ணனு
நீ” (முறகை. திரு.)

எண்கணை—பிரமன். (சூ. நிகண். க: கசு.)
[எட்டுக்கண்ணுடையவனென்றபடி.]

எண்கணை—பிரமன். (உ-ம்.) “எண்கணை
எனை எழில்வலக்கண்ணிலும்” (காஞ்சிபு. திரு
வே. சு.)

எண்காற்புள்—சரப்பறவை.

எண்து—கரடி. (உ-ம்.) “குறும்பிதேரியமு
தையலூர்ப்படப்பையுங்குன்றினெண்குதன்செ
ல்ல” (தணிகை. நாட்டி. கசுசு.)

எண்துணத்தான்—1. அருகன். 2. கடவுள்.
(உ-ம்.) “எண்குணத்தான்—குறாவணங்காத்த
லை” (வன். சு.) 3. சிவன். (உ-ம்.) “எண்கு
ணத்தானியமயச்சிலைவாங்கினன்” (தணிகை.
கனவு. எள.)

எண்துணம்—எட்டுக்குணங்கள். (உ-ம்.)
“அட்டகுணங்கள்” பார்.

எண்துணை—1. அருகன். (சூ. நிகண். க:
சு.) 2. கடவுள். [எட்டுக்குணங்கையுடையவ
ன் என்றபடி.] 3. சிவன். (உ-ம்.) “இமையவ
ரு நின்றிறைஞ்சென்குணன்” (திருப்ப. உ.)

எண்கோணம்—எட்டுக்கோணம்.

எண்சாத்திரம்—கணிதம்.

எண்சிறப்பு—அருகனுக்குச் செய்யப்படும்
எண்வகைச் சிறப்புக்கள்; அவை: தூபதிபக்கா
ட்சி, தேவதூத்துபி, தெய்வத்துவனி, சிங்காத
நம், பிண்டி, வெண்சாமரை, புப்பமாரி, மும்
மைக்குடை என்பன.

எண்சிறப்புள்ளோள்—அருகன். (சூ. நிக
ண். க: சு.) [தேவர்களாற் செய்யப்படு மெண்
வகைச் சிறப்புள்ளவனென்றபடி. எண்வகை
ச்சிறப்புக்கள் இவையென்பதை “சுடர்மண்ட
லஞ் சரதூத்துபி தெய்வத்துவனி சிங்கப்-பிடர்
மண்டலவண்ண பிண்டி வெண்சாமரை பெய்ம்
மலரி - ஸடர்மண்டலமழையம்பொற்குடைமு
ம்மையாமடியோ- மிடர்மண்டலங்கெட்பாறநி
மையோர்செயுமெண்சிறப்பே” என்னுந்திருநா
ற்றந்தாதிச் செய்யுளானகி.]

எண்கவடி—கணக்கேடு.

எண்குலை—எட்டுச்சுவைகள்; அவை: வீரம்,
அச்சம், இழிப்பு, வியப்பு, காமம், அவலம், உரு
த்திரம், நகையென்பன. (இலக்கணவி. கசுசு.)

எண்கெய்யுள்—எண்ணுற பெயர் பெறும்
பிரபந்தம்; அது: பாட்டுடைத்தலைவனது ஊரி
னையும் பெயரினையும் பத்துமுதலாயிரமாவும்
பாடி எண்ணுறபெயர்பெறுவது. (தொன்னூல்.
உஅக. உரை.)

எண்கித்த—அட்டதிக்கு. (உ-ம்.) “எண்கி
க்களந்துகொண்டன” (கல்லாட. கசு.).

எண்கிதை—அட்டதிக்கு. (உ-ம்.) “எண்கி
தையும்தென்ன” (பாரத. அருச்சுனன் நவ. சு.)

எண்டோகைமங்கலம்—எட்டெனத்தொ
கைபுண்ட மங்கலங்கள்; அவை: கண்ணாடி, பூர
ணகும்பம், இடபம், இரட்டைச்சாமரம், சீவ
ற்சம், சுவஸ்திகம், சங்கம், திபம் என்பனவாம்.
(உ-ம்.) “பண்ணைவ-ரெண்டோகைமங்கலமிருத்
தினாரோ” (கந்தபு. வரைபுனை. உக.) [திருவி
ளையாடற்புராணம் திருமணப்படலத்தில் இட
பத்தை நீக்கிக்குடை கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

எண்டோள—சிவன். (சூ. நிகண். க: சு.)
[எட்டுப்புயமுடையவனென்றபடி.]

எண்டோளி—1. காளி. (சூ. நிகண். க: கசு.)
2. தூர்க்கை. (சூ. நிகண். க: சு.) [எட்டுத்தோ
ளுடையவனென்றபடி.]

எண்ணத்தப்பு—1. நினைவுமயக்கம். 2. மதி
கேடு. 3. மதியாமை.

எண்ணப்படல்—1. கணிக்கப்படுதல். 2. நி
னைவிற்கேற்றல். 3. மதிக்கப்படுதல்.

எண்ணம்—1. ஆலோசனை. (உ-ம்.) “எனக்
கிதுதெளியவொண்ணாதென்றன எண்ணமி
க்கான்” (பெரியபு. தடுத்தா. ருசு.) 2. இறுமா
ப்பு. 3. கரம். 4. கருத்து. (உ-ம்.) “நீயேழுமடித்
தியெனதெண்ணதையென்று” (பாரத. பதி
னெட்டாம். து.) 5. கிலேசம். 6. குறிப்பு. (சூ.
நிகண். அ: கசு.) 7. நம்பிக்கை. 8. நினைவு.
(உ-ம்.) “பெண்ணிவண்மா துடப்பிறப்பினொ
னவெண்ணமுற்று” (பாரத. குரு. கசு.) 9. மதி
ப்பு. 10. விசாரம்.

எண்ணி—1. கணிதர். 2. தார்க்கிகள். (உ-ம்.)
“எரணங்காணென்பரெண்ணர்” (திருக்கோ.
நூற்சிறப்பு.) 3. மந்திரியர். (சூ. நிகண். உ:
உக.)

எண்ணல்—1. ஆலோசித்தல். (உ-ம்.) “சகு
நியொடுமெண்ணி” (பாரத. பதினெட்டாம். சு.)
2. இறுமாத்தல். 3. உத்தேசித்தல். 4. எண்ணு
தல். 5. கணக்கிடுதல். (உ-ம்.) “இயம்பியபுள்
சொற்களெல்லாமெண்ணியெண்ணி” (பாரத.
இராய. கஉஎ.) “எண்ணலாவது” (பாரத.
நிவாத. கஉஅ.) 6. கணிதம். 7. கவலைப்படல்.

8. குறித்தல். (கு. நிகண். அ: கூடு.) 9. தியானித்தல். (உ-ம்.) “எண்ணியஞ்செழுத்துமாறி” (சிவப்பி. கக: ரு.) 10. தேர்ச்சி. 11. நிலைத்தல். 12. நினைத்தல். (உ-ம்.) “உயிர்கட்-கிறுதியெண்ணல்” (தணிகை. அகத். உஉரு.) 13. மதித்தல். (உ-ம்.) “வெயிலோன்மகற்குமுடனெண்ணத் தகுந்திறலினுள்” (பாரத. பதினேழாம். ச.) 14. விலைமதித்தல். (உ-ம்.) “எண்ணற்கரியமுடிவேந்தர்” (பாரத. இராச கூஉ.)

எண்ணலங்காரம் — ஓரலங்காரம்; அது: ஒருகோட்டனிருசெவியன்மும் மதத்தனால் வாயைங்கரத்ததறு — தருகோட்டம்பிறையிதழித்தாழ்சடையான்” என்றும்போல எண்ணுப்பெயர்கள் ஒன்றன்பின்னொன்றும் விசேடணங்களைச் சார்ந்ததொளிக்கத்தொடுப்பது. (சி. சி. காப்பு.)

எண்ணலர்—1. பகைவர். 2. பிறரைமதியாதோர்.

எண்ணலளவு—இலக்கத்தாலெண்ணுமளவு. எண்ணலளவையாதபெயர்— எண்ணுக்குரிய பெயரை அதற்குரிய பொருட்கு வழங்குவது; அஃது: “ஒன்றுவந்தது” என்பதிற்போல.

எண்ணலார்—பகைவர். (உ-ம்.) “எண்ணலார்வரைமேன்-மறையுமப்பெ. வென்றசந்திரவாணன்” (வாண. உசக.)

எண்ணலி— நல்லெண்ணெய். (உ-ம்.) “எண்ணலியரை” (தைல. தைலவ. சடு.) [எண் - அவி.]

எண்ணுதகண்டன்—துணிவுள்ளவன்.

எண்ணுதநெஞ்சன்—எண்ணுதகண்டன்.

எண்ணுதவன்— 1. ஆலோசனை யில்லாதவன். 2. துணிந்தவன்.

எண்ணுமற்பேசல்— 1. ஆலோசியாமற்பேசல். 2. மதியாமற்பேசல்.

எண்ணுமை—1. கணக்கிடாமை. 2. நினையாமை. 3. மதியாமை.

எண்ணுயிரம்—எட்டு ஆயிரம்.

எண்ணுயிரவர்—1. எண்ணுயிரம்பேர்.(உ-ம்.) “எண்ணற்கரியமுடிவேந்தரெண்ணுயிரவர்பசுவாக” (பாரத. இராய. கூஉ.) 2. சமணரிலொரு கூட்டத்தார். 3. சைகருளொருவகுப்பார். 4. ஸமார்த்தப்பிராமணருளொருவகுப்பார்.

எண்ணுர்— பகைவர். (உ-ம்.) “எண்ணுரையில்கண்மூன்றும்” (தேவார. காவிரி. உ. திருநா.)

எண்ணுந்து— முப்பத்திரண்டு. (உ-ம்.) “எயிறெண்ணுக்கு” (தணிகை. அகத். கூஉஅ.)

எண்ணிக்கை— 1. எச்சரிக்கை. 2. எண். 3. கணிப்பு. 4. சுவகம். (உ-ம்.) “சுந்தரம்பெற்ற நான்கு திரட்டமுன் னுள்குதுணை பற்றினுறுதறு யிரம்— இந்த வெண்ணிக்கையாகிய கால்களால்” (திருநெல். சிவபுன். கக.) 5. சங்கை. 6. மதிப்பு.

எண்ணிடல்—கணக்கிடல்.

எண்ணில்கண்ணுடையோன்—1. கடவுள்.

2. புத்தன். (கு. நிகண். க: கஅ.)

எண்ணியார்— எண்ணியிருந்தவர். (உ-ம்.)

எண்ணியாரெண்ணமிழப்பர்” (வன். சகச.)

எண்ணிலார்— பகைவர். (உ-ம்.) “எண்ணிலாரெயின்மூன்றுமெரித்த” (தேவார. திருக்கடம்பூ. ச. திருநா.)

எண்ணிலி— அளவற்றது. (திருவாச. திருப்படையா. ரு.)

எண்ணில்காலம்— அளவில்லாததாகிய காலம். (பட்டின. பொது. உஎ.)

எண்ணினிற்று—எண்ணியது. (பதிற்றுப்.)

எண்ணுதல்— எண்ணல்.

எண்ணுநர்—கருதினோர். (உ-ம்.) “இறக்க வெண்ணுநர்” (சிவதரு. சிவஞானதா. எரு.)

எண்ணும்மை— எண்ணுப்பொருளில்வரும் உம்மையிடைச்சொல். “நிலைநுந்தியுந்ருமவளியுமாகாயமுமென்பபூதமைந்து” என்பதிற்போல. (இலக்கணவி. உருச. உரை.)

எண்ணும்மைத்தோகை — எண்ணுப்பொருளில்வரும் உம்மைதொக்கத்தோடர். “இராப்பசல்” என்பதிற்போல.

எண்ணுவண்ணம் — இருபது வண்ணங்களுளொன்று; அஃது: எண்ணுப்பயின்று வருவது. (உ-ம்.) “எண்ணுவண்ணமெண்ணுப்பயிலும்” (தொல். பொருள. ருசக.) வரலாறு. “நிலநீர்வளிவிசம்பென்றகாங்கி - னுள்ளப்பரியை நாள்கோடிங்கள் - ருயிறுகணையழிலைந்தொருங்குபுணர்ந்த- விளக்கத்தனையெ.....வாலியரோ விவ்வுலகமோடுடனே” எனவரும். (இலக்கண எருள. உரை.)

எண்ணுவம் — உவமைவகையுள் ஒன்று.

“ஒருவனுக்கு அன்னமிடுவது ஆயிரங்கோதான் ததுக்கொப்பு” என்பதிற்போல.

எண்ணுத்தல்—உறுதிப்படுத்துதல்.

எண்ணால்— கணித்தால். (காஞ்சிபு. சனற்கு. ச0.)

எண்ணுறு—எட்டு நூறு.

எண்ணெட்டு— எட்டு எட்டு.

எண்ணையி— 1. இருப்பைபெய்முதலியன.

[எள்ளினெய்யோல்வதுபற்றிவந்தபெயர்.] 2.

எள்ளிலிருந்தெடுக்கப்பட்டனம். (உ-ம்.) “எண்ணெயுஞ் சங்குஞ்சுழ்விட்டதுபோலுமன்றே” (கந்தபு. திருவவ. ௧௦௭.)

எண்ணெய்க்காப்பு—எண்ணெய்ப்பிடுகம். (உ-ம்.) “மணங்கமனெண்ணெய்க்காப்புமாநெல்லிமஞ்சுட்காப்பு” (காஞ்சிபு. தருமவ. ௩௫௮.)

எண்ணெய்க்காரண—எண்ணெய்வாணிகள். எண்ணெய்ச்சாணை—எண்ணெய்ப்புசிப்பிரயோகிக்கப்படும் ஒருவகைச்சாணைக்கல்.

எண்ணெய்ச்சாயம்—1. எண்ணெய்ச்சேர்த்துச் செய்யப்பட்டசாயம். 2. வேப்பெண்ணெய்ச்சேர்த்துச் சிவப்பூட்டியசாயம்.

எண்ணெய்ச்சித்த—உண்ணப்பட்ட எண்ணெய்ச்சேர்த்த உணவிலால் வரும் அசிரணம்.

எண்ணெய்த்தண்டு—எண்ணெய்பெய்திருக்குங்குழாய். (உ-ம்.) “முழங்குறுமதுப்பெய்தண்டுமுருகுலாமெண்ணெய்த்தண்டு” (காஞ்சிபு. திருக் ௪௦.)

எண்ணெய்தோட்டுப்போட்டுவைத்தல்—தலையில் எண்ணெய்தேய்த்துக் கொள்ளுவதற்குமுன் சிரஞ்சீவியர் எழுவுரைரினைத்து எழுதுவதரையில்வைத்தல். அதனால் ஆயுள்விரகத்தியாகுமென்றெண்ணம்.

எண்ணெய்ப்பற்று—எண்ணெய்பற்றியிருத்தல்.

எண்ணெய்ப்புல்லிடுதல்—செய்யுபாவுக்கெண்ணெயிடுதல்.

எண்ணெய்மணி—வெண்மட்டமாகச்செய்யப்பட்ட ஒருவகையாபரணம்.

எண்ணெய்வழுத்து—எண்ணெய்மணுக்கு. எண்ணெய்வாணிகள்—எண்ணெய்விற்போன்.

எண்ணெய்முற்றல்—எண்ணெய்வழுத்தல். எண்ணெய்முத்து—இலக்கம். (சிலப். இரத்திர. ௧௧௨. உரை.)

எண்ணெகாரம்—எண்ணுப்பொருளில்வரும் ஏகார இடைச்சொல். “நிலனேரீரேதியெவளியே” என்பதிற்போல. (இலக்கணவி. உருட.)

எண்ணெயம்—எண்ணெய்.

எண்ணெகாரம்—எண்ணுப்பொருளில்வரும் ஓகாரவிடைச்சொல். “வெண்ணெயோவிதரணிபட்டவிருந்தையோ வேலெழுந்த மண்ணையோவுண்டுமுன்னுள்வருபசித்த மாயோன்” என்பதிற்போல. (நன் இடை. ௪. உரை. இராமா.)

எண்பக—அளவிற்க்க. (உ-ம்.) “மாரன்படுபோர்மூண் - டெண்பகவெய்வாணியவந்தன்றி எவளின்” (திருவிழை. தருமிரு. ௧.)

எண்படுத்தல்—அகப்படுத்தல்.

எண்பதம்—எளியபெயர். (உ-ம்.) “எண்பதத்தானோருமுறைசெய்யாமன்னவன்” (வள்ள. இசுபு.)

எண்பது—எட்டுமுறைபத்து. (உ-ம்.) “எண்பதுகோழரினைத்தெண்ணுவன்” (நல்வழி. ௨௮) எண்பித்தல்—அத்தாட்சிபண்ணல்.

எண்பேராயம்—1. அரசர்க்குச் சாந்து, பூ, கச்சு, ஆடை, பாக்ரு, வெற்றிலை, கஞ்சகம், நெய்கொடுப்போரை எண்பேராயமென்பர். (சிலப்.) 2. எண்வகைத்துணைவர்.

எண்பொருள்—வேராதி வித்திருகிய எட்டிப்பதார்த்தங்கள்; அவை: வேர், கிழங்கு, பட்டை, பின்ன, இலை, பூ, களி, வித்து என்பனவாம். (தைல. பாயிர. ௩௮.)

எண்மடங்கு—எட்டுமடங்கு. (உ-ம்.) “இறைவர்க்கீதலெண்ணமடங்கீர்தவவெழும” (இரகு. தசர. ௪.)

எண்மயம்—எண்வகைச்செருக்கு; அவை: பிறப்பு, குலம், வலி, செல்வம், வனப்பு, சிறப்பு, தவம், உணர்வு என்பன. (உ-ம்.) “பெம்மானம் பேணலின் தி—மூடந்தரித்தெண்மயத்துநின்றார் நல்லர்முமமடியே” (திருநாற்றந். ௧௨.)

எண்மரி—1. எட்டுப்பேர். (உ-ம்.) “எண்கணித்தெண்முகையெண்மர்காப்பதே” (இரகு. நகர. ௧.) 2. கணிதர்.

எண்மை—1. இலேசு. (உ-ம்.) “உவனைப் பொருவதுவு—மெண்மையதுவோ” (கந்தபு. காம. ௩௮.) 2. எளிமை. (உ-ம்.) “எண்மையாருலகில்” (இராமா. சடாயு. ௫.) 3. பரிதாபநிலை. 4. மதிப்பு.

எண்மையன்—1. இலேசானவன். 2. எளியவன்.

எண்வகைத்துணைவர்—அரசர்க்குரிய எட்டுவகைச்சகாயபுருடர்; அவர்: கரணத்தியல்வோர், கருமாதிகாரர், சுற்றம், கடைகாப்பாளர், நகரமாக்கன், படைத்தலைவர், இவுளிறுவர், யானைவாரர் என்பவர். (சிலப். இரத்திரவிழ. கருள். உரை.)

எண்வகைப்பத்தி—சிவதொண்டர்க்குரிய பத்திச்செயல்கள் எட்டு; அவை: தொண்டரடிதொழுதல், சிவபூசையின் மகிழ்தல், சிவார்ச்சுநையியற்றல், சிவனுக்குப்பணிவிடை செய்தல், சிவசரிதங்கேட்டாரந்தபாஷ்பஞ் சொரிதல், அதுறப்புள்கழுதுதல், அதனைப் பலகாற் சிந்தித்தல், திருப்பணிக்குரியபொருளை அபகரியாமை. (உ-ம்.) “தொண்டரடிதொழல் பூசைத்தொழின் மகிழ்தலழகார் துளங்கியவார்ச்சுநையுதிருகுதிநியமங்கள் - கொண்டபணி திருவடிகேகொடுத்தலீசன்னுமருவருங்கதையைக்குலவிகேட்டி - மணமடிவிழி துளும்பன்மயிர்சிலும்ப

லுண்ணன் மருவுதிருப்பணிகாட்டிவருபவாங்கி-
யுண்டுகொளாதொழிதலென விவையோரெட்
டு முடையரவர்ப்பத்தெனவுரைத்துளாரே” (தி
ருத்தொண்டர்புராணசாரம். சுரு.)

எண்வகையாலிங்கநம்—எட்டுவிதமாய்த்த
முவுதல்; அவை: லதாவேஷ்டதாலிங்கநம், வி
ருக்காத்தூடாலிங்கநம், திலதண்ணலாலிங்கநம்,
க்ஷீரீராலிங்கநம், ஊருப்பிரகடாலிங்கநம், சக்
கநோப சிலேஷாலிங்கநம், ஸ்தநாலிங்கநம், லா
லாடிகாலிங்கநம்; என்பன. (கொக்கோக. இ.
சு. 0. உரை.)

எணம்—மதிப்பு. (உ-ம்.) “மணமலரை—மெண்
மிழந்து பதித்துமுகத்தெழிலுறவேமுடிக்கணியி
ல்” (சிவதரு. சுவர்க்கநகரவி. சுரு.) [இஃது
எண்ணமென்பதில் ணகரந்தொக்கவிகாரமொ
ழி.]

எண்ல்—நினைத்தல். (உ-ம்.) “பிறந்தம்பொ
ருட்கேடெணல்” (தணிகை. அகத். உஉ-இ.)
[இஃது எண்ணல் என்பதில் ணகரந்தொக்க
விகாரமொழி.]

எணியாடி—எண்ணப்பட்டவர். (உ-ம்.) “எ
ணியாரிவர்கொல்லோரும்” (சிவதரு. சிவஞான
தா. எசு.) [இஃது எண்ணியாரென்பதில் ண
கரந்தொக்க விகாரமொழி.]

எணுதல்—தியாரித்தல்.

எணும்—எண்ணும் என்பதில் ணகரவொ
ற்றுத் தொக்குநின்றதொருவிகாரமொழியாக் கரு
தும் எனப் பொருள்படும் ஒரு பெயரெச்சம்.
(உ-ம்.) “யானெனவுமவைத்தெணுமோர்மயல
தாரியுளை” (வை. தீ. அ.)

எத்தநம்—1. ஆயாசம். 2. சாக்கிரதை. 3.
முயற்சி. (உ-ம்.) “ஆத்தமஞாநசாத்திரியமான
வெத்தநம்” (ஞானவா. முழுட். சு. உரை.)
[ய. து.]

எத்தநித்தல்—எத்தநஞ்செய்தல்.

எத்தர்—இதஞ்சொல்லிவஞ்சிப்போர். (உ-ம்.)
“புறனுரைச்சமணை—ரெத்தராகினின்றனுப்பவ
ர்” (தேவார. திருக்கேதீச்சர. சு. திருஞா.)

எத்தன் — இதஞ்சொல்லி வஞ்சிப்போன்.
(உ-ம்.) “வந்தியையுலப்பான்வந்தவெத்தனோ
வ்வனருனென்பார்” (திருவினே. மண்சு. ஈக.)

எத்தனை—1. அளவின் மிக்கன என ஒழிந்
தபொருளை யவாவிநின்ற ஒரு வினா மொழி.
(உ-ம்.) “தராதலமிசையேபிறந்திவன் கற்றதெ
த்தனையிந்திரசாலம்” (பாரத. இராசசூ. ககசு.)
2. எவ்வளவு. (உ-ம்.) “எத்தனைகாலங்காப்பல்
யானிந்தமுதாரென்றமுத்தனை வினவினேந்
து” (இராமா. ஊர்தேவி. கசு.)

எத்தால்— எதனால் என்னும் பொருள்பட
து என்னும் வினாப்பெயர் விகாரப்பட்டு ஆன
ருபேற்று நின்ற ஒருசொல். (உ-ம்.) “எத்தாந்
பிழைப்பேனோ” (தாயு. பரா. இ. இ.)

எத்தீ— அனுப்புகிறவன்.
சையெழுப்பெயர்க்கிணர்” (திருப்பு.)

எத்தில்—எதனில். (உ-ம்.) “எத்திற்பாயு
மென்றெண்ணினவிருந்தனவேகலா திருந்தன
வெறிவேலே” (இரகு. திக்கு. கசுரு.) [இஃது
எது என்பது விகாரமாய் எழுந்ருபித்துவந்த
ஒரு மொழி.]

எத்து— 1. இதஞ் சொல்லி வஞ்சித்தல்.
(உ-ம்.) “எத்தோநின்னனபுடைமை யெல்லோ
மறியோமோ” (திருவாச. திருவெம்பாவை. கூ.)
2. எத்தென்னேவலும், தெரிநிலைவினைப்பகுதி
யும்.

எத்துணை—எவ்வளவு.

எத்துதல் — இதஞ் சொல்லி வஞ்சித்தல்.
(உ-ம்.) “நேசித்தாரையுமெத்திவாடிப்பவா” (தி
ருப்பு. சரூஉ.)

எத்தும்— எத்திறத்தும். (உ-ம்.) “எத்துந்
தமதுரைதேறி நின்றேனையிங்கதெனயெவை
த்தங்ககன் றுமறந்துதையார்” (வாண. உசு.)

எத்துவாதம்— எத்துப்பேச்சு. [வாதம்—பே
ச்சு.]

எத்தேசகாலமும்—எவ்விடத்திலும், எக்கா
லத்திலும்.

எதனா—புளியமரம்.

எதாசத்தி — தன் வலிமைக்குத்தக்கபடி.
(உ-ம்.) “பொருந்தியவெதாசத்தியந்தான்” (மச்
சு. தீர்த்தயாத். இ.)

எதாப்பிரகாரம்—உள்ளபடி. [யு. பாவ]
கார.]

எதார்த்தம்— 1. உள்ளபடி. (உ-ம்.) “பிரம
த்திலே ஆரோபிதமாகத்தோற்றிய கற்பனைக
ளாகி அப்பிரமவடிவமான எதார்த்தமாகச்சு
ஞ்சரிக்கவேண்டிமென்பதாம்” (ஞானவா. பா
லன். அ. உரை.) 2. நிச்சயம். [யு. பாவ. 30.]

எதாவஸ்து—உள்ளபடி. [யு. பாவ. வஸ்து.]

எதி—துறவி. (உ-ம்.) “மூங்கைமுடவன்
செவிடன்முற்றாநிதியற்றேன் - வீங்கறிவினா
ரெனினுமேவுமெதியாவார்” (கம்ப. அ. ஆச்சி
ரம. இ.) [ய. கி.]

எதிர்— 1. எதிர்காலம். (உ-ம்.) “எதிரது
தழீஇயவெச்சவும்மை” 2. எதிரவார்க்கதை. [புழ
முமொழி. உசு.] 3. எதிரிடை. (உ-ம்.) “அவ

னோடெதிர்தியாவெருளா” (பாரத. பதினெட்ட. ககசு.) 4. ஒப்பு. (உ-ம்.) “கரன்முதல்வெங்கதப்போரெதிர்திலாதவர்” (இராமா. சூர்ப்ப. கௌ.) 5. தடை. (உ-ம்.) “காமக்கடத்தெதிர்த நன்றிறையாம் வரம்பினினிந்தபதன்றல்” (வாண. கசு.) 6. நேரான திசையிலாவது மாறான திசையிலாவதிருந்தான் முன்னிலை. (உ-ம்.) “உயிர்க்குமெல்லுயிர்ப்பெதிரோடி” (பாரத. குருகுல. ககசு.) 7. பிரபஞ்சம். (பாரத. குருகுல. ககசு. உரை.) 8. மாறு. (உ-ம்.) “எதிரல்லவின்வாய்ச்சொல்” (கவி. கசு.) 9. முரண். 10. முன். (உ-ம்.) “எந்தாகையெதிரேவாகெ” (புறநா. சு.) “என்வழியெதிர” (பாரத. பதினெட்ட. ககஉ.) 11. முன்னிலை, சந்திராநம். (உ-ம்.) “திற்பொருட்பரமான பொருட்கெதி - ருற்பவிக்குமுபாயம்” (பாரத. குருகுல. ககசு.)

எதிர்த்தல்—எதிரான கூட்டம்.

எதிர்த்தல்—1. எதிர்ப்பாடு. 2. விரோதத்தை.

எதிர்த்தல்—வருங்காலம். (உ-ம்.) “பருகு தொறுமெதிர்த்தலையுள்ளும்” (இரகு. குமர. 10உ.)

எதிர்த்தல்—எதிர்த்தலையேச்சம்—எதிர்த்தலையே பொருளில்வரும் வினையேச்சம். (உ-ம்.) “வினையேச்சம்” பார்.

எதிர்த்தல்—முன்னுணதிகையிலிருந்து மாறுகவருங்காற்று.

எதிர்த்தல்—எதிர்த்தலையே. (புறநா.)

எதிர்த்தல்—1. தபேதநரை எதிர்த்தலையே; இது: நவபுண்ணியத்தொன்றென்பர். (திவாகர.) 2. வந்தவர்க்குமுன்னேசென்று அளவளவாவது. (உ-ம்.) “அதத்தின்சுதன்வந்தெதிர்த்தொண்டிடமேண்டார்” (பாரத. இராச. கௌ.)

எதிர்த்தல்—எதிர்த்தலையே—எதிர்த்தலையே. (உ-ம்.) “வழிபாடுமறுத்தன் மறுத்தெதிர்த்த கோடல்” (தொல். பொரு. ககசு.)

எதிர்த்தல்—எதிர்த்தலையே. (உ-ம்.) “எதிர்த்தலையே—எதிர்த்தலையே” (திருக்கோ. கௌ.)

எதிர்த்தல்—எதிர்த்தலையே. (உ-ம்.) “எதிர்த்தலையே—எதிர்த்தலையே” (திருக்கோ. கௌ.)

எதிர்த்தல்—எதிர்த்தலையே. (உ-ம்.) “எதிர்த்தலையே—எதிர்த்தலையே” (திருக்கோ. கௌ.)

எதிர்த்தல்—எதிர்த்தலையே. (உ-ம்.) “எதிர்த்தலையே—எதிர்த்தலையே” (திருக்கோ. கௌ.)

எதிர்த்தல்—எதிர்த்தலையே. (உ-ம்.) “எதிர்த்தலையே—எதிர்த்தலையே” (திருக்கோ. கௌ.)

எதிர்த்தல்—எதிர்த்தலையே. (உ-ம்.) “எதிர்த்தலையே—எதிர்த்தலையே” (திருக்கோ. கௌ.)

எதிர்த்தல்—எதிர்த்தலையே. (உ-ம்.) “எதிர்த்தலையே—எதிர்த்தலையே” (திருக்கோ. கௌ.)

எதிர்த்தல்—எதிர்த்தலையே. (உ-ம்.) “எதிர்த்தலையே—எதிர்த்தலையே” (திருக்கோ. கௌ.)

எதிர்த்தல்—எதிர்த்தலையே. (உ-ம்.) “எதிர்த்தலையே—எதிர்த்தலையே” (திருக்கோ. கௌ.)

எதிர்த்தல்—எதிர்த்தலையே. (உ-ம்.) “எதிர்த்தலையே—எதிர்த்தலையே” (திருக்கோ. கௌ.)

எதிர்த்தல்—எதிர்த்தலையே. (உ-ம்.) “எதிர்த்தலையே—எதிர்த்தலையே” (திருக்கோ. கௌ.)

(உ-ம்.) “எதிர்த்தலையே—எதிர்த்தலையே” (திருக்கோ. கௌ.) 3. சம்பவித்தல். (உ-ம்.) “எதிர்த்தலையே—எதிர்த்தலையே” (திருக்கோ. கௌ.) 4. தமத்தல். 5. மாறுகத்தல். (உ-ம்.) “இத்திறமாயியபடையொடெப்பநாளுசெய்யபடையொடெதிர்த்தலையே” (பாரத. பதினெட்ட. ககசு.) 6. முற்படுத்தல்.

எதிர்த்தல்—ஒருபாஷாணம்.

எதிர்த்தல்—1. எதிர்த்தலையே. (உ-ம்.) “எதிர்த்தல்” பார். 2. சந்தித்தல், உபசரித்தல்.

(உ-ம்.) “தமவோர்க்கெதிர்த்தலையே” (சிலப். கொலைக்கள. எஉ.) 3. தோன்றத்தல். (உ-ம்.) “சுணங்கெதிர்த்தலையே” (மதுரை. கசு.) 4. மலைத்தல்.

(உ-ம்.) “மேவருகன்னன்னிலின்னனொளொரெதிர்த்தலையே” (பாரத. சூது. உசு.) 5. மாறுகத்தல். (உ-ம்.) “யாளிகளிரண்டெதிர்த்தலையே” (பாரத. பதினெட்ட. கசு.)

எதிர்த்தல்—எதிர்த்தலையே. (புறநா.)

எதிர்த்தல்—எதிர்த்தலையே. (புறநா.)

எதிர்த்தல்—எதிர்த்தலையே. (புறநா.)

எதிர்த்தல்—எதிர்த்தலையே. (புறநா.)

எதிர்த்தல்—எதிர்த்தலையே. (புறநா.)

எதிர்த்தல்—எதிர்த்தலையே. (புறநா.)

எதிர்த்தல்—எதிர்த்தலையே. (புறநா.)

எதிர்த்தல்—எதிர்த்தலையே. (புறநா.)

எதிர்த்தல்—எதிர்த்தலையே. (புறநா.)

எதிர்த்தல்—எதிர்த்தலையே. (புறநா.)

எதிர்த்தல்—எதிர்த்தலையே. (புறநா.)

எதிர்த்தல்—எதிர்த்தலையே. (புறநா.)

எதிர்த்தல்—எதிர்த்தலையே. (புறநா.)

எதிர்த்தல்—எதிர்த்தலையே. (புறநா.)

எதிர்த்தல்—எதிர்த்தலையே. (புறநா.)

எதிர்த்தல்—எதிர்த்தலையே. (புறநா.)

எதிர்த்தல்—எதிர்த்தலையே. (புறநா.)

எதிர்த்தல்—எதிர்த்தலையே. (புறநா.)

எதிர்த்தல்—எதிர்த்தலையே. (புறநா.)

எதிர்த்தல்—எதிர்த்தலையே. (புறநா.)

எதிர்த்தல்—எதிர்த்தலையே. (புறநா.)

எதிர்த்தல்—எதிர்த்தலையே. (புறநா.)

எதிர்த்தல்—எதிர்த்தலையே. (புறநா.)

எதிர்த்தல்—எதிர்த்தலையே. (புறநா.)

பதிலக்கியங்காண்-டொழும்பலவேந்தரைக்கார்க்குஞ்ஞாமரெட்ட சுந்தரனே” எனவும், “உலமா னமா முவமேயத்தினுற்புகழும்பொருளுக்- கவ மானமோ திவிரண்டாமெதிரிலையாமுகமே- யி வர்காந்தியா லுனைப்போனமதிபுண்ணெனக்கேன் கருவ - நவிலவாயென்றேத லிலக்கிய மெட்ட நகர்க்கரசே” எனவும், “புகழுவமேயத்தினுலு வமானப்பொருட்டு நின்றை - பகருவமேலதுழ மன்றமெதிரிலை பாசகர - நிகழுகக்கேனுக்கிர த்தாற் செருக்குனை நேர்ந்தயின்னார் - மிகவுள ரென்பதிலக்கியஞ் சந்திரவெற்புளனே” என வும், “புனைவுளியோடுவமானத்தினுக்கொப்பு மையிலெனி - லுனைவருநான்கா மெதிரிலையா மென்பரம்பியநின் - வின்முகம்போன்மின்னு ளதெனில் வினைவவாதமலர்ப் - பொருளியனை யெனவென லுதாரனை மெட்டபுரத்தரசே” என வும், “பயனின்மையை யுவமானத்தினுக்குப் பகரிலைந்தா - கிய சொல்லெதிரிலைபெண்முகங் காணக்கிடைத்தவர்க்கே - யியன்மதியாற்பய னென்மறையாற் பயனென்னெனவோ - திய திருக்குதாரணந்தே ரெட்டயபுரத்தரசே” என வும் வருந் குவலயாநத்தச்செய்யுட்களான் அத ன்விரியைபுணர்க.

எதிர்ப்புநிறல்— 1. போர்செய்தல். 2. மாறாக நிற்தல். (உ-ம்.) “காகமானவை கோடிசுபுரின் றுலு மொரு கல்லின்முன் நெதிரிநிற்குமோ” (தாயு. எங்கு. சு.) 3. முன்னிற்தல்.

எதிர்ப்புநூல்—முத லானமுடிந்தபொருளை ஓராசிரியன் யாதானுமொருகாரணத்தாற்பிறழ வைத்தால் அதனைக் கருவியாற் பிரிவுகாட்டி ஒருவாமையைத்தற்கு ஒன்றியான் ஒருபுலவா லுரைக்கப்படுவது. (இனைய. கச.)

எதிர்ப்புநோக்குநச்சந்திரம் — 1. எதிர்ப்புநாள். 2. பக்கநாள்.

எதிர்ப்புநெய்தல்—1. எதிராக்கல். 2. பகை யாக்கல்.

எதிர்ப்புநெய்தல்—1. ஒப்பாதல். (உ-ம்.) “ப ண்ணெ திர்ப்படுமொழிக்கு” (இரகு. இரகுவுத். க0.) 2. சந்தித்தல். 3. சம்பவித்தல். 4. தோன் றல். (உ-ம்.) “மண்ணெதிர்ப்படுபெந்தொடாடு மற்றைய-கண்ணெதிர்ப்படினும்” (இரகு. இர குவுத். க0.) 5. நேரிடுதல். 6. நேரேவருதல். (உ-ம்.) “எதிர்ப்பட்டாற்பின்னைவிடுமோவிதல் வீமன்” (பாரத. பதினெட்ட. கசக.)

எதிர்ப்பாடு—நேரிடுதல்.

எதிர்ப்பாய்ச்சல் — முன்வரும் பாய்ச்சலு க்கு எதிர்பாய்தல்.

எதிர்ப்பு—1. அலைப்பு. 2. இலக்கு. 3. எதிர்ப்பு

மொழி. 4. சண்டிவாளம். 5. சந்தித்தல். 6. தடுப்பு. 7. மாறாகத்தாக்கல். 8. வருங்காலம்.

எதிர்ப்பை— வான்கிய அளவு எதிர் கொடு த்தல். (உ-ம்.) “வதியார்க்கொன்றிவதேய்கைம ட்றெல்லாந்-குதியெதிர்ப்பைநீரதுடைத்து” (வ ன். உஉ.)

எதிர்ப்பொருளுவமை— உவமையலங்கார வகையுள் ஒன்று; அஃது: ஒருபொருளைமுன் ஒருவாக்கியத்திலே அதன் குணத்தோடு வைத் து அக்குணமுடையதாகப் பின்வாக்கியத்திலே வைக்கும் எதிர்ப்பொருள் அதற்கு உபமானாக த்தோன்றாமாறு சொல்லப்படுவது. பொதுத் தன்மையொன்றே யாயினும் இருவாக்கியத்தி னும் வெவ்வேறு சொல்லப்படும். தன்மையாசிரி யர் இதனை மறுபொருளுவமையென்பர். வர லாறு, “நின்றொருக்குமன்னுநரலலர்கற்பகந் - தன்னொக்கும் பாதபமுயில்” (வீரசோ. அலங் கார. கச.)

எதிர்ப்பார்த்தல்—1. காத்திருத்தல். 2. வரவு பார்த்தல்.

எதிர்ப்பு— உடன்பாட்டிற்கு மாறாகச் சொல்லல்.

எதிர்ப்புமறை—எதிர்ப்புமறை.

எதிர்ப்புமறையணி—அலங்காரவகையுள் ஒன் று; அஃது: ஒழிப்பணிக்குவெறுகியுந் கேட்போ ரைமகிழ்விப்பதாகியும் உள்ள மறுப்பைச்சொல் லுவது. வரலாறு, “ஒண்கதிர்த்திங்கானியுள் வடிவையிடுமெமக்குக்-கண்களிகூரக்கூதுகாட் டிடுவாய் - வண்களிகூர்- பூண்டாங்குகொங்கை யுடைப்பூவைமுகமுண்டதனல் - வேண்டாம் போவெறுத்துக்குவீண்” (விசாக. இலக்கணவி. சுஅ. பக்.)

எதிர்ப்புமறையிடைநிலை—எதிர்ப்புமறைப்பொரு ளில் வரும் இடைநிலைகள்; அவை: இல், அல், ஆ என்பன.

எதிர்ப்புமறையுமை — எதிர்ப்புமறைப் பொரு ளிலவரும் உம்மென்னுமிடைச்சொல், “கொற் றன்வருதற்குமுரியன்” என்பதிற்போல. (நன். இடை. சு.) [இது வாராயைக்குமுரியன் என வும்பொருள்படுவது.]

எதிர்ப்புமறையேச்சம்— ஒன்பதுவகைச் சொ ல்லெச்சங்களுள் ஒன்று; அஃது: எதிர்ப்புமறைப் பொருளைத்தருஞ்சொல் வெளிப்படாமல் எஞ் சிரிப்பது. “யானோசெய்வேன்” என்பதிற்போ ல. (நன். பொதுவி. சு.) [இதிலே செய்யேன் என்பது எஞ்சிரிப்பது.]

எதிர்ப்புமறையேஞ்சணி — சொல்லெஞ்சணி வகையுள் ஒன்று; அஃது: எதிர்ப்புமறைச் சொல் லின்றி எதிர்ப்புமறைப் பொருளில் ஒகாரமாவது

உம்மையாவது வருவது. “யானோசெய்யவேன்” என்பதில் செய்யேன் என்பது தோன்றவுரைத்தலும் இவ்வெழுத்து இவ்வழிதிரியவும் பெறுமென்பதிலே திரியாமையும் பெறும் என்பதுன்ற உரைத்தலும் போல்வது. (தொன்னூல். நகக.)

எதிர்மறையோகாரம் — எதிர்மறைப்பொருளில் வரும் வினாருபமான ஓகாரம். “அவனே கொண்பான்” என்பதிற்போல. (நன். இடை. ந.) [இது ஒரோவிடத்து அவன்கொண்டுவன் எனப்பொருள்பட்டுகிற்பது.]

எதிர்மறையோகாரம் — எதிர்மறைப்பொருளில்வரும் வினாருபமான ஓகாரம். “யானோசெய்யவேன்” என்பதிற்போல. (நன். இடை. ச.) [இது ஒரோவிடத்துச்செய்யேன் எனப்பொருள்பட்டுகிற்பது.]

எதிர்மறைவிடை — எண்வகைவிடைகளுள் ஒன்று; அது: நேரே எதிர்மறுத்துக் கூறும்விடை. “சாத்தா இது செய்வாயோவெனின்; செய்யேன்” என்பது போல்வது.

எதிர்மறைவினை — உடன்பாட்டிற்குமாறாக வரும் வினைச்சொல். “உண்ணேன்” என்பதிற்போல்வது.

எதிர்மீன் — கீர்ப்பாய்ச்சலுக்கு எதிரேவரும் மீன்.

எதிர்முகச்சிந்தி — பிறபொருட்பிரமேயமாத்திரத்தில் அறிதற்றொழில்பண்ணி மலர்ந்த சிந்தி. (சி. சி. அளவை. ௧௪. ஞாநப்.)

எதிர்முகம் — முன், சந்தி.

எதிர்முறி — எதிர்ச்சீட்டு.

எதிர்மொழி — 1. மறுப்புரை. (உ-ம்.) “யானாவன்ற மொழிக்கெதிர் மொழியுண்டாமாதிற் சொல்லுவீரே” (பாரத. சூது. உசக.) 2. மறுமொழி.

எதிர்வ — வருவன். (உ-ம்.) “ஆயவனெதிர் வநல்லவல்லவையடாது” (இரகு. குறைகூறு. ௧.)

எதிர்வரல் — 1. எதிராக வரல். 2. விரோதமாக வரல்.

எதிர்வாதம் — பிரதிவாதம்.

எதிர்வாதி — பிரதிவாதி.

எதிர்வினை — 1. எதிர்காலத்திற்செய்யும் வினை. 2. எதிர்மறைவினை.

எதிர்வினைவிலக்கு — முன்னவிலக்கலங்காரவகையுள் ஒன்று; அஃது: எதிர்காலச்செயல் கொண்டு குறிப்பினால் விலக்குவது. (வ-று.) “முல்லைக்கொழுதுடங்கமெய்க்காந்தள் கைகுலைப்ப - வெல்லைவினவண்டெழுந்திரங்க - மெல்லியன்மேற் - நீவாங்கெடுவாடைவந்தாற் செய

லதியேன் - போவாயொழிவாய்ப்பொருட்டு” (தண்டி. பொருளணி. ௪௨.) இதனை எதிர்காலவிலக்கெனவுங்கூறுவர்.

எதிர்வு — 1. எதிர்காலம். (உ-ம்.) “தவ்வொடிதப்படுமெதிர்வு” (நன். பத. ௧௮.) 2. எதிர்த்தல். 3. எதிர்ப்படல். 4. சம்பவித்தல். 5. வருவது.

எதிர்வைத்தல் — சரிவைத்தல்.

எதிர் — ஒருவமையுருபு. (இலக்கணவி. ௪௪௨.)

எதிரதாக்காத்தல் — வரக்கடவதாகிய அதனைமுன்னே அறிந்து அதன் காரணத்தை விலக்குதல். (உ-ம்.) “எதிரதாக்காக்குமிறிவினார்” (வன். ௪௨௧.)

எதிரதுதழீஇயவெச்சவும்மை — சாத்தனும்வந்தான் என்பது கொற்றனும் வருவான்எனப்பொருள்படுவதிற்போல எதிர்காலச்செயலை விளக்கி நிற்கும் உம்மையிடைச்சொல். (நன். இடை. ௬. உரை.)

எதிரதுநோக்கியவெச்சவும்மை — எதிர்மறைச்சொல்லுக்காட்டிற்கும் உம்மை; அது: “மறப்பினுமோத்துக்கொள்ளாகும்” என்பதில் இங்கே மறப்பினுமென்புழியும்மை மறக்கலாகாதென்னுங்கருத்தை கோக்கி நிற்கல்போல்வது.)

எதிரதுபோற்றல் — முப்பத்திரண்டு தந்திரவுத்திகளுள் ஒன்று; அது: முன்பில்லதாய்ப்பின் வழங்கிவருவதைத் தழுவிக்கொள்ளுதல். (நன். பொது. ௧௪.)

எதிரல் — 1. எதிர்த்தல். 2. எதிர்ப்படல். 3. தோன்றல்.

எதிராது — ஏற்றுக்கொள்ளாது. (புறம்.)

எதிராப்பு — கழலாதபடி வைக்கும் ஆப்பு.

எதிராளி — 1. எதிர்வழக்காளி. 2. சமமாயிருப்பவன். 3. பகைஞன்.

எதிரி — 1. எதிரி நிற்பவன். 2. ஏற்றுக்கொண்டு எனப்பொருள்படும் ஒரு வினையெச்சம். (உ-ம்.) “திருமேலுங்காலவாய்த்தெதிரி” (மலைபடு. ௧௪௨.) 3. பகைவன். (உ-ம்.) “எதிரி தேர் வருவன்மைகண்டு” (பாரத. பதினெட்ட. ௨௨.)

எதிரிடல் — எதிர்த்தல்.

எதிரிடை — 1. எதிரித்தனம். 2. சமமாயிருத்தல். 3. பகை.

எதிரிடைகட்டல் — விரோதித்தல்.

எதிரிடைகாரன் — விரோதஞ்செய்வோன்.

எதிரிடைச்சீட்டு — எதிரிடைமுறி.

எதிரிய — எதிரிகொண்ட. (உ-ம்.) “எதிரிய விலவரும்” (கவி. ௨௬.)

எதிருக்கெடுத்தல்— எப்பமெடுத்தல், வாந்தியெடுத்தல்

எதிருத்தரம்—மறுமொழி.

எதிருரை—1. மறுப்புரை. 2. மறுமொழி.

எதிருன்றல்—1. உறுதியாய்விற்றல். (உ-ம்.) “எல்லையன்னிற் சதமுநற் சூழ்வரு மிலக்கரு மெகிறுன்றி” (கந்தபு. சதமுகன். ௧௦.) 2. எதிர்த்துவிற்றல். 3. எதிர்த்தல்.

எதிரெடுத்தல்—1. எதிரெடுக்கெடுத்தல். 2. வார்த்திபண்ணல். (உ-ம்.) “கலைதல்” பார்.

எதிரேற்றம்—மாறாக எதிரே போதல். (உ-ம்.) “அமண்வாதுகுறித்தபொழுதெதிரேற்றம்கொண்டபாடல்” (சேதுபு. திருநா. ௫.)

எதிரேற்றல்—1. எதிர்த்தல். 2. எதிரேறல். 3. தடுத்தல். 4. பிறன்மேல்வருவதைத் தானேற்றல்.

எதிரேற்று—எதிரேறல்.

எதிரோலி—பிரதித்தொனி. (உ-ம்.) “இவ னுமப்பொழுதெதிரொலியென” (பாரத. பதினமூன். அ.அ.)

எதிரோலித்தல்—பிரதித்தொனியெய்தல். (உ-ம்.) “நீடுகின்றெதிரொலிக்கவே” (பாரத. வேத்திர. ௧௦.)

எது—யாது. (உ-ம்.) “நம்பியவளுமெது வெண்ணினிதுவாயே” (சிந்தா. கங்க. உச௦.)

எதுதலம்—யதுதலம். (உ-ம்.) “எதுதலத்துதித்து” (காஞ்சிபு. வாணி. ௧௫.)

எதுதை—எதுதைத்தொடை. (யாப். காரி. ௧௨. உறுப். ௧௬.)

எதுதைத்தொடை—செய்யுட்டொடைவகைகளுள் ஒன்று; அஃது: அழகனின் இரண்டாமெழுத்தாவது சீரகனின் இரண்டாமெழுத்தாவது ஒன்றிவரத்தொடுக்கப்படுவது. (யாப். தொடை. ௧௬.)

எதேக்கை—இச்சைப்படி. [யபௌது: யபா - படி. இச்சை - விருப்பம்.]

எதேட்டம்—இட்டப்படி. [யபௌஷ்ட: யபா - படி. ஐஷ்ட - விருப்பம்.]

எதோத்தேசபக்தம்—யதோத்தேசபக்தம். (நன். எழுத்ததி. விருத்.) “எதோத்தேசபக்தம்” பார்.

எந்த—வினாப்பொருளிலே பெயர்ச்சொற்கு முன்வரும் ஒரிடைச்சொல். (உ-ம்.) “எந்தவெந்த வெஞ்சாயகம்” (பாரத. பதினெட்ட. ௧௦.)

எந்திரகாரன்—சூத்திரகாரன்.

எந்திரம்—1. ஆலை. (உ-ம்.) “எந்திரத்தாறுபாகுமடையுடைத்தொன்” (இராமா. பன்னி.

௧௮.) 2. ஊர்தி. 3. குயவன் திரிகை. (உ-ம்.) “கடசக்கரரெந்திரமெனச்சமுல் வெம்பவக்கடல்” (காஞ்சிபு. காப்பு.) 4. சூத்திரம். (உ-ம்.)

“பாவையொப்பா-ரெந்திரத்தியங்கு மங்கபஞ்சரத்தினிமையென்னே” (ஞானவா. தவரா. ௧௧.) 5. திக்கடைகோல் 6. தேர். 7. தேர்ச்சல். 8. “எந்திரத்தடந்தேரிழிந்தான்” (இராமா. கர. ௧௮௧.) 8. பஞ்சகொட்டுமெந்திரம். 9. மதிவறுப்பு. (உ-ம்.) “எந்திரம் யாத்த வெயிலோடகழில்லையாயினும்” (தணிகை. களவு. ௧௭௮.) 10. மந்திர சக்கரம்

எந்திரவாவி—நீரிரைக்குஞ் சூத்திரம்.

எந்திரன்—சூத்திரகாரன்.

எந்து—என்ன; திசைச்சொல். (உ-ம்.) (திருவாசுவ. அருட்பத்து.)

எந்தை—1. என்பிதா. (உ-ம்.) “பிரியதரிசுனனேத-னென்-னென்தை” (இரகு. அயனெ. ௧௧௪.) 2. எமதுகுரு. (உ-ம்.) “எந்தையேயின பணியினிற்பன்” (கந்தபு. அண்டகோச. ௧.) 3. எமதுசுவாமி. (உ-ம்.) “எந்தைகணின் றும்வந்தவியற்கையால்” (கந்தபு. மூன்றாநான். உகஉ.) 4. எமதுதலைவன். (உ-ம்.) “எறிந்துகனம்படுத்தவேந்துவான்உலத்த-ரெந்தையொடுகிடந்தோர்” (புறநா. ௧௬.)

எந்தையான்—எந்தலைவன். (உ-ம்.) “உமைதன்னொருகடறுடையெந்தையான்” (தேவார. மழபாடி. எ. திருநா.)

எந்தோ—எப்படி. (உ-ம்.) “எந்தோவென வெண்ணியசூழ்ச்சியினான்” (தணிகை. பிரமச.)

எப்படி—எவ்விதம். (எப்படிநாஞ்சிலபடை கொண்டெதிர்ப்பதென்றான்” (பாரத. பதினெட்ட. ௧௫.)

எப்போருட்டும்றைவன்—எல்லாப்போருட்டும்றைவன்.

எப்போழது—எப்போது.

எப்போழ்தும்—எப்போதும். (உ-ம்.) “யா நென்பொழுதுமுன்னு-மருந்த” (திருக்கோ. ௧௦௦.)

எப்போது— } எக்காலம். (உ-ம்.) “எறி எப்போதுது— } தேனம்புகுசிலம்பினெப்போதுமிரந்த” (வாண. ௧௫.)

எம்—1. தன்மையிடத்திற் பன்மைவரும் ஒரு வினைவிருதி. (உ-ம்.) “யாம் உண்டனெம்” “யாம் தாரினெம்” இஃது யானும் அவனும் உண்டனெம் எனப் பட்டக்கையாரை என்பபித்தியும்வரும். (நன். ௧௧௨.) 2. யாம் என்னுள் தன்மைப்பன்மைப்பெயர் வேற்றமை வழியில் விகாரமடைத்துவந்த ஒரு சொல். (உ-ம்.) “எம்மை, எம்மால்”

எம்பர்—எவ்விடம்,
எம்பி—என்றம்பி, (உ-ம்.) “நம்புவீக்கெம்
பியே” (பாரத. குருகுல. ககக.)
எம்பியர்—எனது தம்பியார், (உ-ம்.) “இந்
தஞ்ஞமெம்பியர்ஞாலம்” (பாரத. குருகுல.
கக.)

எம்பிராட்டி—எங்கன்முதல்வி, (உ-ம்.) “எ
ம்பிராட்டிபா—என்றமாதரை” (உமைதவ. உஎ.)

எம்பிரான்—1. எமது தலைவன், (உ-ம்.)
“எம்பிரானுமெம்முனம்” (இராமா. பள்ளி.
நுஅ.) 2. எமது தேவன், (உ-ம்.) “எம்பிரானே
முராரியைமாயின” (பாரத. பதினெட். ககக.)
3. ஒரு விட்டுணுபத்தன்.

எம்புகம்—நிலக்கடம்பு.

எம்பெருமாட்டி—எங்கன் தலைவி, (உ-ம்.)
“இந்தவாறின்னயார்பாலா யெம்பெருமாட்டிவை
இ” (கந்தபு. பார்ப்பதி. க௦.)

எம்பெருமான்—1. எமதுதலைவன், (உ-ம்.)
“எம்பெருமானேயெம்மையொளித்தியோ” (சி
ந்தா. நாமக. உசுரு.) 2. எமது தேவன், (உ-ம்.)
“வீடைமேல்கொண்டெம்பெருமான்மேவுதலு
ம்” (கந்தபு. வரம்பெறு. கஎ.)

எம்மட்டு—எவ்வளவு.

எம்மீ—எமர்.

எம்மனை—தாம், (மணிமே.)

எம்மனோ—1. எங்கன், (புறநா.) 2. எம்
மோடொத்தவர், (உ-ம்.) “என்னேயெனேகரு
ணை விளையாட்டிருந்தவா நெம்மனோபுகலவெ
ளிகோ” (தாயு. எங்குறிதை. உ.)

எம்மாத்தீரம்—எவ்வளவு.

எம்மான்—1. எம்பிதா, (உ-ம்.) “எம்மா
னெம்மனையென்றெனக் கெட்டனைச்சார்வாகா
ர்” (தேவார. மழபாடி. க. சுந்.) 2. எம்பெ
ருமான், (உ-ம்.) “எந்தையெயெம்மானேயென்
றென்றேங்கி” (தாயு. ஆகார. சு.)

எம்முன்—எமதுதமயன், (உ-ம்.) “எம்முன்
யாண்டையான்” (இராமா. பள்ளி. அக.)

எம்மை—1. எங்கனையெனப் பொருள்பட
யாம் என்பது விகாரப்பட்டு ஐயுருபேற்ற வந்த
மொழி, (உ-ம்.) “எம்மைநீர்வெல்லப்பெற்றீர்”
(சிந்தா. காந்த. உசுரு.) 2. எப்பிறப்பு, (உ-ம்.)
“எம்மைக்கிடமாவில். தென்னினினை” (இராமா.
சடாயுவு. கக.) “எம்மையுமில்லதோரின்பம்”
(கந்தபு. அசுரர். தோதா. கச.)

எம்மையும்—1. எங்கனையும், 2. எப்பிறப்
பும்.

எம்மையோ—எம்மவர், (உ-ம்.) “எம்மை
யோரனைவரும்” (இராமா. சடாயு. சஅ.)

எம்மோர்—எம்முடையவர்.

எம்மோர்—எம்முடையதலைவன், (உ-ம்.)
“எம்மோர்சிலைசெல” (புறப். கருஎ.)

எமகணம்—இயமனுடையகூட்டத்தோர்.

எமதிக்காரர்—இயமனுடைய எவல் செய்
வோர்.

எமதருமன்—இயமதருமராசன், (உ-ம்.)
“தன்முக்கத்திலுயிர் வரவழைக்கு மெமதருமனு
ம்” (தாயு. சிற்சு. க௦.)

எமது—எம்முடையது, (உ-ம்.) “எமதுவீரு-
மொக்கவிடவேறினைந்தேமால்” (கந்தபு. வரம்
பெறு. அ.)

எமதுதன்—1. நாகபாம்பின் பற்களிலொ
ன்று, 2. யமதுதன்.

எமதுதீ—நாகபாம்பின் பற்களிலொன்று.
(சிந்தா. பதுமை. கஉக. உரை.) [யசிடி-ருகி]

எமநாகம்—1. அசுமதாகம், 2. உணத்தை.

எமநாமம்—உணத்தை.

எமபாசம்—இயமனுடையபாசம், (உ-ம்.)

“சூலம்பிடித்தெமபாசஞ்சுழற்றித் தொடர்ந்து
வருங்-காலன் தனக்கு” (கந்தரல. க௦க)

எம்புரம்—இயம்புரம்.

எமர்—1. எம்போலியர், (உ-ம்.) “எமர்மந்த
துயர்” (இராமா. அகத்திய. நுஉ.) 2. எம்மு
டையவர், 3. எமதுசுற்றத்தார், (உ-ம்.) “நிரம்
பியகாலமறிந்தெமர்” (தணிகை. களவு. ககக.)

எமரங்கன்—எமதுசுற்றத்தவர்கள், (உ-ம்.)

“இற்பூட்டிரோயினொருமருங்கெனைக் கவிரிய
யம்பலோடும்” (திருவிளை. விருத்த. உஉ.)

எமராசன்—இயமராசன், (உ-ம்.) “எமரா
சன்விட்டகடையேயி வந்தினியென்செயுமே”
(கந்தரல. அஎ.)

எமள்—1. எம்முடைய சுற்றத்தவன், 2.
எம்முடையவன்.

எமன்—1. இயமன், (உ-ம்.) “எமன்கன
ற்றேன்மல்” (நல். பாரத. நளன். நுரு.) 2.
எம்முடையவன், 3. நாக பாம்பின் பல்வினொ
ன்று, (சிந்தா. பதுமை. கஉக. உரை.)

எமாஸ்தீரம்—இயமனுடைய ஆயுதங்கள்;
அவை: கண்சிசி, தண்டு, பாசம் என்பன.

எமார்—எம்முடையவர்.

எம்—தமியல்லாதவன், (உ-ம்.) “எமியை
யிருந்தரசுள்வது கண்டவென்கண்கள்” (தணி
கை. சீபரி. நுகக.)

எழநை—யமுநாகதி, (உ-ம்.) “சாலுமயத்
தெமுனை” (தணிகை. அகத். சஅக.) [யசி-
நா.]

எயி—1. அம்பு, (உ-ம்.) “இகனாகத்-தெ
ய்யேறுண்டவாறெவன்” (திருவிளை. பழிய.)

உச.) [தொழிலாகுபெயர்.] 2. எய்வயன்னே வலும், தெரிநிலைவினைப்பகுதியும், வினைத் தொகையும். 3. உவமவுருபு. (சிந்தா.) 4. முட்பன் தி. (உ-ம்.) “கனைகோடிதாண்டி-மையார வுணர்புகுந்தாரகமானவேழ - மெய்யாகும்வண்ணஞ்செறித்தானவன் யாக்கையெங்கும்” (கந்தபு. தாரக. கசக.)

எய்த்தல்—1. அறிதல். (உ-ம்.) “முத்துடைம்முலக்கண் அருந்தவென் - நெய்த்தடிச் சிலம்பிரங்கும்” (சிந்தா, முத். அரு.) 2. இளைத்தல். (உ-ம்.) “சுட்டியதவத்தாற்சாலவெய்த்தனை” (தணிகை. அகத். கசக.) 3. தரித்திரமடைதல். 4. வருந்தத்தல். (உ-ம்.) “விளைவுகாணுற-வெய்திடுகிரப்பின்னென்ன” (கந்தபு. எதிர்கொள். கஉ.)

எய்தல்—1. அடைதல். (உ-ம்.) “தூரிதக் கங்கையாள்முழுவெய்தினான்” (பாரத. குருகுல. கச.) 2. அடையாதேயென்பொருள்படும் ஒரெதிர்மறைவினைமுற்று. (உ-ம்.) “இளங்கொடியேயிடரெய்தல்” (திருக்கோ. கரு.) 3. சென்றுசேர்தல். (உ-ம்.) “எங்குந்தாலென்னினி னுமெய்தவேண்டாம்” (சி. சி. அ. கஅ.) 4. பெறுதல். (உ-ம்.) “ஒன்வெய்திதுநிழக்குஞ் சூதர்க்கு” (வள். ககஉ.) 5. வில்லினின்று நாவலியையினுலே செலுத்துதல். இதனை நாவலகையுறுபாட்டிலொன்றென்பர். (உ-ம்.) “மின்னுங்கணையாவலெய்துடன் வீழ்த்த போதில்” (பாரத. சம்பவ. சக.)

எய்தர்மை—அடையாமை.

எய்துதல்—1. அடைதல், சேர்தல். (உ-ம்.) “சங்கெணையாந்தடுப்பார் மடப்பாவையையெய்துதற்கே” (திருக்கோ. கக.) 2. சம்பவித்தல், பெறுதல்.

எய்ப்பன்றி—முட்பன்றி.

எய்ப்பாடி—வேடூர்.

எய்ப்பில்லைப்பு—உற்றுவிடத் துதவும் பொருள். (உ-ம்.) “அண்டருக்குமெய்ப்பில்லைப்பாம்” (தாயு. எந்நா. பொருள். டி.)

எய்ப்பின்னைப்பு—எய்ப்பில்லைப்பு. (உ-ம்.) “எய்ப்பின்னைப்பாங்களைகளை” (காஞ்சிபு. தழுவ. கரு.)

எய்ப்பு—1. இளைப்பு, பெலமின்மை. (எ-ம்.) “விறகைவேளைவினைத்தபோரா-லெய்ப்படையு ளங்கறுத்தார்” (இரகு. மீட்சி. எ.) 2. ஒடுக்க நிலை. (உ-ம்.) “சந்ததமுநீயிறந்தவெய்ப்பிலே யாநந்தமே” (தாயு. உடல். ச0.)

எய்யுமாண்—எய்ப்பன்றி. (உ-ம்.) “எயினாந் ந்தவெய்யுமாண்டுநிதகை” (புறநா. கஎஎ.)

எய்யாது—ஒழியாது. (ஞாஞ.)

எய்யாமை—1. அறியாமை. (உ-ம்.) “இயங்கியடாதென்பிரீயிரெய்யாமையென்றிவினையே” (தணிகை. களவு. கசஉ.) 2. வருந்தாமல் எனப் பொருள்படு மோரெதிர்மறைவினையெய்ச் சம். (உ-ம்.) “எய்யாமையெல்லாவற்றமுந்தரும்” (வள். உகசு.) 3. வருந்தாமை.

எயிலு—1. ஊர். (உ-ம்.) “நீக்கார்முந்தரும்காடு நீடெயிற்கொள்ளொணு” (அவிரோ. கச.) 2. புரம். (உ-ம்.) “சென்றுமுழுவெயிலழலெழுகைத்தவன்” (கந்தபு. திருநகர. கக.) 3. மதில். (உ-ம்.) “எயினலம்புனைகோபுரமபுரத்து” (பாரத. சம்பவ. ககக.)

எயிற்ப்பட்டினம்—நல்லியக்கோடூர்.

எயிற்ப்பு—அலகம்பு. (சிந்தா.)

எயிற்தி—1. பாலைநிலப்பெண். (சு. நிகண். உ: சுஎ.) [எயிற்றி யென்பது பாலைநிலப்பெண் களுள் உயர்ந்தவள்.] (அகப்பொருள். அகத். உக.) 2. வேட்டுவப்பெண். (உ-ம்.) “இளமர் வெயிற்றி” (சிலப். வேட்டுவவரி. உகரு. பக்.)

எயிற்திரை—எயிற்றியர். (உ-ம்.) “எயிற்றிமாடுபின்னலத்தினுக்கு” (காஞ்சிபு. நாட். நுக.)

எயிற்திரை—1. பாலைநிலப்பெண்கள். [எயிற்றியர் என்பது பாலைநிலப்பெண்களுட்டாழ்ந்தோர்.] அகப்பொருள். அகத். உக.) 2. வேட்டுவப்பெண்கள். (உ-ம்.) “எயிற்றியரட்டவின்பு னிவெஞ்சோறு” (சிறுபா. கஎரு.)

எயிறுதைப்பு—பல்லினடியின்வீங்குகின்ற வீக்கம். (உ-ம்.) “இருநெறியின்றெறிப்பு” பார். எயிறுலைப்பு—பற்கடிப்பு.

எயிறுலி—சூரியன். [எயிறு - பல்லு, இலி - இல்லாதவன்.]

எயிறு—1. பல்லு. (உ-ம்.) “வானெயிற்றில் கங்ககான்” (இராமா. சூர்ப்ப. நுக.) 2. பன்றிக் கொம்பு. (உ-ம்.) “உளைவரும்பெருமையோரெயிற்றினான்” (இராமா. கிளை. கசக.) 3. யானைக் கொம்பு. (உ-ம்.) “இருநெடுவீசுமயிற்செல்லு மெழிலியையெயிற்றுற்பாய்ந்த-சொரிதருபு னலவாரித்துதிக்கையால் வீசுகின்ற - பருமணி யோடையானை” (கந்தபு. தெய்வ. க0க.)

எயிறுதின்றல்—பற்கடித்தல். (உ-ம்.) “தெளித்துரப்பியெயிறுதின்றுவைது” (பாரத. நிவாத. ககரு.)

எயின்—வேடச்சாதி.

எயின்சேரி—வேடூர். (உ-ம்.) “எயின்சேரியி-னுள்ளமாதர்” (கந்தபு. வள்ளி. உஅ.)

எயின்மூன்று—அருகனுடைய முய்க்கில்கள்; அவை: உதயதரம், பிரீதிதரம், கல்யாணதரம் என்பன. (உ-ம்.) (திருநாற். கஅ. உரை.)

எயினர்—1. பாலைநிலமாக்கன். (சூ. நிகண். உ: சுஎ.) [எயினர் என்பது பாலைநிலமாக்களுட்பாழ்ந்தோர்.] 2. வேடர். (உ-ம்.) “வீணகழலெயினரோடும் வல்லையின் மீண்டுபோனான்” (கந்தபு. வர். கூக.)

எயினன்—வேடன். (உ-ம்.) “எயினர்க்கெல்லா மிறைவனாகிய வெயினனிலனை நோக்கி” (பாரத. அருச்சுனன் தவ. கூரு.)

எயல்—ஒரு கடற்சிப்பி.

எரி—1. எரியென்னெவலும், தெரிநிலைவிண்பகுதியும், வீணத்தொகையும். 2. நெந்தகம். (உ-ம்.) “சவுக்காரம்பூதமெரி - யோலமில்வமில்வத்தோனரியுரம்” (தைல. தைலவ. கரு.) 3. கேட்டைநட்சத்திரம். (சூ. நிகண். க: எரு.) 4. நரகம். 5. நெருப்பு. (உ-ம்.) “எரியாற்சுடப்படினுமுய்வண்டாம்” (வன். அகசு.) 6. நெல்லிக்காய்க்கெந்தகம். (உ-ம்.) “பதமிட்டெரிபுரந்தட்டென்” (தைல. தைலவ. கரு.) 7. பிரபை. (உ-ம்.) “இரவியின்றியும்பகல்செயுமெரிமணிசிடந்த” (கூர்பு. அட்டமூ. உ.) 8. புறப்பூசநட்சத்திரம்.

எரிக்கோடி—1. சோதிவல்லி. 2. நெருப்பின்கொழுந்து. (1, 2. ஐங்குறு.)

எரிநீரும்பு—விறகு.

எரிக்கலை—மாதாவின்வயிற்றிலுள்ள ஒருகலை. (க. நி. போ. சுசு.)

எரிகாசு—காசுக்கட்டி; இதனை அகிற்குட்டு ஐந்தினொன்றென்பர். (சூ. நிகண். கஉ: கசு.)

எரிகாலி—காட்டாமனைக்கு.

எரிதஞ்சி—செம்மயிர்.

எரிதுடல்—எரிவயிறு.

எரிதுடலன்—மிக்கபசியுடையவன்.

எரிதுன்மம்—ஒருநோய்; அஃது அட்டகுண்மங்களுள் ஒன்று. (உ-ம்.) “அட்டகுண்மம்” பார்.

எரிகொள்ளி—கொள்ளிக்கட்டை.

எரிச்சல்—1. அழற்சல். 2. உறைப்பு. 3. ருதிதல். 4. கோபம். 5. பெருங்காயம். (உ-ம்.) “சேரப்பாதிருகெருவிப்பநாவிதிருமானவொரிச்சலொடுபொரிச்சலேழும்” (வை - ர. கரு.) 6. பொருமை.

எரிசநம்—நரகத்திருப்போர்.

எரிசினம்—கடுங்கோபம்.

எரிசுடர்—1. அக்கிசி. 2. செவ்வொளி. 3. விளக்கு. (உ-ம்.) “பல்வகைப்பருமணியெரிசுடர்பரப்பி” (கந்தபு. நகரபி. கஎ.) [அக்கிசிபோலும் ஒளியென்றபடி.]

எரித்தல்—1. சீரணிப்பித்தல். 2. நெருப்பி

றலே தகித்தல். (உ-ம்.) “மேல்வருமெரித்தநெருப்பம்” (திருக்கோ. கசு.)

எரித்தோன்—நெருப்பினாலே தகித்தவன். (உ-ம்.) “சுற்றவாவீனத்துத்திரிபுரமெரித்தோன்” (பாரத. அருச்சுனன் தவ. அரு.)

எரிதயிலம்—எரித்தெடுக்குந்தயிலம்.

எரித்தல்—1. அழற்சல். 2. கோபங்கொள்ளல். 3. சுவாலித்தல். (உ-ம்.) “அநலொன்றிடவெறிந்து” (தாயு. வண்ணம்.) 4. நெருப்பிலே வேருதல். (உ-ம்.) “எரிகின்றேனுனைப்போல” (கந்தபு. காமதகன். கரு.) 5. பிரகாசித்தல். (உ-ம்.) “அதினெரியும்வெய்யவனமுந்தினன்” (இராமா. கிளகண். உக.) 6. பொருமைகொள்ளல். 7. வெந்தற்றுப்போதல். (உ-ம்.) “எரிந்தனநெடுநிலையேழும்” (இராமா. இலங்கையெரி. சக.)

எரிதைலம்—எரிதயிலம்.

எரிநரகம்—ஒரு நரகம்.

எரிநாள்—கார்த்திகை நட்சத்திரம். (சூ. நிகண். க: சுஅ.)

எரிப்பு—1. எரித்தல். (உ-ம்.) “எண்ணில்காமமெரிப்பினுமேற்றசொ” (சிந்தா. குணமா. கசுஅ.) 2. பொருமை.

எரிப்புறம்—நரகம்.

எரிபடுவன்—1. ஒருநோய். 2. பிளவை.

எரிபந்தம்—1. எரிச்சல். 2. தீவர்த்தி.

எரிபிடாரி—1. எரிச்சலுடையவன். 2. தூர்க்கை.

எரிபுழ—கம்பளப்பூச்சியினொருவகை.

எரிபூச்சி—ஒருவகைப்பூச்சி.

எரிபோத்தல்—அழலைமூட்டுதல். (சிலப்.)

எரிபொழுது—அஸ்தமனகாலத்திலே இல்லாகும்பொழுது.

எரிமணி—1. பிரகாசமுள்ள மணி. 2. மாணிக்கமணி. (உ-ம்.) “மரகதங்கோமேதகந்துகிர்தரளம் வைரம் வைதூரியநீல - மெரிமணிபுட்பரகமென்றவற்றிற்காகரம்” (பாரத. இந்திர. கஉ.)

எரிமருந்து—எரித்தெடுத்த மருந்து.

எரிமலர்—முருக்கிதழ். (சிந்தா.)

எரிமுகன்—அக்கிநிழுகாசுரன்; இவன்: சூரபன்மன் புதல்வருளொருவன். (உ-ம்.) “எரிமுகன்வலியையிறப்ப” (கந்தபு. அக்கிநி. கசுஅ.)

எரிமுகி—1. செங்கோட்டைமரம். 2. சேராங்கோட்டை. (உ-ம்.) “உயராடு” பார். (தைல. தைலவ. கஉ.)

எரிமுட்டைப்பிநாறியம்—வெதுப்பபக்கி.

எரியல்—1. எரித்தல். 2. எரிந்தது. 3. பிரகாசித்தல்.

எரியவிட்டமருந்து—நீற்றினபற்றம்.
எரியவிழ்த்தல்—கோபத்தோடு பார்த்தல்.
எரியாடி—சுவன். (உ-ம்.) “முத்தி-வழங்
கும்பிரானெரியாடி தென் மில்லைமணிகர்க்கே”
(திருக்கோ. கஉஎ.) [ஊழித்தீயின் கண்டுவானெ
ன்மறபு.]

எரியுதல்—நெருப்பையிடுதல்.
எரியுட்டிதல்— நெருப்புக்கிரையாக்குதல்.
(உ-ம்.) “வையெரியுட்டியவையை” (சிலப்.
கொல. ௩௩.)

எரியோம்பல்— அக்கிரிகாரியஞ்செய்தல்.
(உ-ம்.) “ஏந்தெரியோம்பி” (இராமா. கங்கை.
உசு.)

எரியோன்—அக்கிரிகேவன். (உ-ம்.) “ஒன்
ளெரியோனுமொளிர்த்தான்” (இராமா. இலங்
கையெரி. சுசு.)

எரிவட்டம்— எழுநரசுவட்டத்துளொன்று.
எரிவண்டு—பட்டவிடமெரியும் வண்டு, கண்
ணிவழக்கும் வண்டு.

எரிவந்தம்—1. எரிச்சல். 2. தீவர்த்தி. 3.
மிகவெரிக்குமொருநோய்.

எரிவந்தம்—சுகொடு.

எரிவரியன்—ஒருவகைப்பாம்பு.

எரிவிழ்த்தல்—1. அக்கிரிக்கண்னாற்பார்த்
தெரித்தல். (உ-ம்.) “மதனைவேவெரிவிழித்
து” (சி. சி. க: ௫௩.) 2. கோபித்துப்பார்த்தல்.
(உ-ம்.) “என்னலுமவ்வாயிரகுமேற்றெரிவிழி
த்து” (கந்தபு. அவைபுரு. க௫௫.)

எரிவு—1. அழற்சி, எரிதல். (உ-ம்.) “சிந்
தையையெரிவுசெய்து” (இராமா. சடாயுவு.
ககசு.) 2. கோபம். 3. பொருமை.

எரு—பசுனை, சாணி. (உ-ம்.) “பிடித்தெரு
வும்—வேண்டாதுசாலப்படும்” (வன். க௦௩௭.)

எருக்கட்டல்—பயிரிடுநிலத்திலே எருவெடும்
பொருட்டொடுமுதலியன கட்டுதல்.

எருக்கட்டு—1. கிடைவைக்கை. 2. கிடை
வைத்தகொல்லை.

எருக்கம்—1. எருக்கம்பூமாலை. (உ-ம்.) “வா
லுமையெருக்கமுன்—கரந்தையும் வன்னியும்” (சு
ல்லா. உ௦.) 2. எருக்குச்செடி.

எருக்கல்—1. அழத்தல். (உ-ம்.) “பைம்புத
லெருக்கி” (பெரும்பா. ககஉ.) 2. குட்டிதல்.
(உ-ம்.) “எருக்கிலன்கரம்பிறையெனப்பிடர்
கொடுத்தெற்றி” (தணிகை. வீரா. சசு.) 3. கொ
ல்லல். 4. சுமத்தல். 5. மோதல். (ஞானமீர்தம்.)
6. வெட்டல். (உ-ம்.) “சேனையிடவமொடு
பைம்புதலெருக்கி” (முல்லை. உ௫.)

எருக்கலை—எருக்கஞ்செடி.

எருக்களம்—1. ஆநிலை. 2. எரு இருக்கு
மிடம்.

எருக்கு—1. எருக்கெண்ணேவலும், தெரிநி
லைவினைப்பகுதியும். 2. ஒருசெடி. (உ-ம்.) “ம
ண்ணேற்கியவெருக்கின்முழிநோக்கும்” (த
ணிகை. களவு. உஎசு.) 3. வெள்ளெருக்கு.

எருக்கூதல்—எருக்கல்.

எருக்காட்டி—எருப்பட்டிலம்.

எருத்தங்கோட்டல்— கழுத்தைச்சாய்த்தல்.
(உ-ம்.) “கழுக்கெண்ணோற்கலையெருத்த
ங்கோட்டி” (சிந்தா. சுர. சுஉ.)

எருத்தடி—இலக்கணம்) சுற்றயலடி. (உ-ம்.)
“எருத்தடிநைந்தம்” (யாப்—காரிகை. செய். க.)

எருத்தம்—1. கலிப்பாவிலோருறுப்பாகியத
ரவு. (வீரசோ. யாப். க௦. உரை.) 2. கழுத்து.

(உ-ம்.) “நின்—னிகழ்பாடுவோருத்தமடங்க”
(புறநா. ௪௦.) 3. புறக்கழுத்து, பிடர். (உ-ம்.)
“யானையெருத்தத்தணியியையாரமேலீர்” (சி
லப். மங்கல. ௩௧. பக்.)

எருத்து—1. சுற்றயல். 2. கழுத்து. (உ-ம்.)
“எருத்துவவ்வியபுலிபோன்றன” (புறநா. ௪.) 3.
பிடர்.

எருத்துக்காணம்—ஒருகாணம்.

எருத்துக்காணை—இளவெருது.

எருத்துத்தீயில்—விடைமுரிப்பு.

எருத்துப்புட்டு—ஏர்ப்புட்டு.

எருத்துமாடு—இடம்.

எருத்துவாலன்—ஒருகுருவி.

எருத்தடித்தல்—1. உழுதல். 2. போரடித்தல்.

எருது—1. இடம். (உ-ம்.) “எருதுடையா
ன்வேளாளன்” (நான்மணி. ௫௪.) 2. இடபராசி.
எருதுமறித்தல்—பசுவுடனே எருது புணர்
தல்.

எருதுரப்பல்— எருதையதட்டியோட்டல்.

எருந்தி—இப்பி, ஏராமுட்டி.

எருந்து—1. உரல். (கு. நிகண். கக: ரகர.
௩௬.) 2. கிளிஞ்சில். (உ-ம்.) “முத்தம்—வாளவா
யெருந்தின்வயிற்றடக்கி” (சிறுபா. ௫௮.)

எருமணம்—1. சாணிகாற்றம். 2. செங்குல
நாப்பூண்டு.

எருமன்றம்— இடையர்களுநிலுள்ள அம்ப
லம், (மணிமே.)

எருமுட்டை—எருவறப்பு.

எருமுட்டைப்பிந்தி — வெதுப்படக்கிப்பு
ண்டு.

எருமை—ஒருமிருகம். (உ-ம்.) “குடம்புரை
செருத்தற்குவிளையேய்கயவாய்க்குவிருமைப்பட
ர்மருப்பெருமை” (சிந்தா. மண்மக. க.)

எருமைக்கடா—எருமையான்.
 எருமைக்கற்றழை—ஒருவகைக்கற்றழை.
 எருமைக்காஞ்சோறி—ஒருவகைக் காஞ்சோறி.
 எருமைக்குழவி—எருமைக்கன்று. (ஐங்குறு.)
 எருமைக்கொற்றன்—ஒருவகைக் கொற்றன்கொடி.
 எருமைச்சுற—ஒருவகைமீன்.
 எருமைத்தக்காளி—ஒருவகைத் தக்காளிச் செடி.
 எருமைநல்லேறு—எருமைக்கடா. (ஐங்குறு.)
 எருமைநாக்கி—1. ஒருவகைமீன். 2. சாண்கிப்பூண்டு.
 எருமைநாக்கள்ளி—ஒருவகைக்கள்ளி.
 எருமைநாக்கு—ஒருவகைமீன்.
 எருமைநாது—எருமைப்பெண்கன்று.
 எருமைநாத்தோட்டி—வைப்புப்பாஷாணமுப்பட்டிரண்டினென்று.
 எருமைப்பாறிசோற்றி—ஒருவகைப்பாற்சொறிப்பூண்டு.
 எருமைப்புஷிற்ற—ஈன்றணிமையையுடையபெண்ணெருமை. (ஐங்குறு.)
 எருமைப்போத்து—எருமைக்கடா. (ஐங்குறு.)
 எருமைமறும்—மற்போர். (சிந்தா.)
 எருமைமுல்லை—ஒருவகைமுல்லை.
 எருமைமுல்லைத்தீவு—யாழ்ப்பாணத்துக்கு முன் வழங்கப்பட்ட ஒரு பெயர்.
 எருமைமுன்னே—ஒருமரம்.
 எருமைபூரிதி—இயமன். (கு. நிகண். க. ௧௦.) [எருமை; ஊர்ஜி—வாகநம்.]
 எருவடைத்தல்—ஆடுமாடுகளைடைத்து எருப்படுத்தல்.
 எருவறட்டி—காயந்தசாணி.
 எருவாரம்—எரு இட்டதற்காக நிலத்திலுமாகும் பிரயோசனப்பாகம்.
 எருவிதேல்—1. எருப்பெய்தல். (உ-ம்.) “எரினூரன்றருளெருவிதேல்” (வன். ௧௦௧அ.) 2. மலங்கழித்தல். (உ-ம்.) “எருவிடெம்வாசற்கிருவரன்மேலே” (கிருமந். பிரத்தி. எ.)
 எருவிடுவாசல்—மலவாசல். (உ-ம்.) “எருவிடெம்வாசற்கிருவரன்மேலே” (கிருமந். பிரத்தி. எ.)
 எருவை—1. இரத்தம். (உ-ம்.) “எருவையினுருமிக்கே” (கந்தபு. மார்க்கண்டேய. ௧௪.) 2. கழுநு. (உ-ம்.) “காவல்செய்யெருவையின்றலைவன்” (இராமா. சடாயுவ. ௧௧.) 3. கழுதை. 4. கொறக்கச்சி. (குறிஞ்சி. ௧௮. உரை.) 5. கோரை, கோரைக்கிழங்கு. (உ-ம்.) “மாதவனு

ந்நிக்கந்தம்பனையெருவைவெதாட்டி” (தைல. தைலவ. ௧௪.) 6. செம்பு. (பிங்கல. ௩௨௨௩.) 7. தலைவெருந்து உடல்சிவந்திருக்கும்பருந்து. (உ-ம்.) “விசும்பாடெருவை பசுந்தடித்தடிப்” (புறநா. ௧௪.) 8. நாணல். 9. பஞ்சாயக்கோரை. (உ-ம்.) “எருவைசெருவினாணிப்பூங்கருவினா” (குறிஞ்சி. ௧௮.) 10. யானை.
 எல்—1. இசுழ்ச்சி. 2. இரவு. 3. ஒளி. (உ-ம்.) “விழித்தவாணமுக்கதினெல்லிழந்திலன்” (இராமா. ௧௪. ௧௩௩.) 4. சூரியன். (உ-ம்.) “கட்கமழ்நெய்தலாதிதெயற்பட” (கிருமரு. ௪௪.) 5. நான். 6. யகல். (உ-ம்.) “பானுமேவருமெல்லென்செய்தலின்” (கந்தபு. குமாரபுரி. ௩.) 7. வெயில். (1, 2. பிங்கல. ௩௨௨௩.)
 எல்லம்—இஞ்சி.
 எல்லரி—1. கைம்மணி. (உ-ம்.) “எல்லரியோதைபொங்கியெழுகுடலொலியைவீட்ட” (இரகு. திக்கு. ௪௩.) 2. சல்லியென்னுமவாத்தியம். (புறநா.)
 எல்லவரிதமக்கும்—எல்லாருக்கும். (உ-ம்.) “எல்லவரிதமக்குமுத்தியிருக்களியுதவும்” (கந்தபு. வன். ௨௩௮.)
 எல்லவரும்—எல்லாரும். (உ-ம்.) “நா-மெல்லவரும்” (கந்தபு. தேவர்புலம்புது. ௧௧.)
 எல்லவன்—1. சந்திரன். 2. சூரியன். (உ-ம்.) “எல்லவன்விழமுன்னம்யாரையுந்தொலைத்து” (பாரத. பதினெட்ட. ௧௧௬.)
 எல்லா—1. தோழனைவிளக்குமொருமுன்னிலைப்பெயர். (உ-ம்.) “எல்லாநீ, முனர்த்தானைன்றுகுறித்தாய்போற்காட்டின” (கலி. ௧௬.) 2. தோழியை விளக்குமொரு முன்னிலைப்பெயர். (உ-ம்.) “எல்லாவிடெதொத்தனென்பெருன்” (கலி. ௧௬.)
 எல்லாம்—அகண்டமும் எனக்கருத்துவைத்து உயர்தினை யுட்கினைகளிலும், தன்மைமுன்னிலைபடர்க்கையென்னும் மூவீடங்களிலும் பிரயோகிக்கப்படும் ஒரு பொதுச்சொல். (உ-ம்.) “உள்ளஞ்சோர்ந்துதியங்குவார்கின்றெல்லாம்” (இரகு. அயனெ. ௧௦௨.) [உயர்தினைப்படர்க்கை. “எய்திஞ்சிறுமையெல்லாம்” (கந்தபு. எளிக்கொள். ௨௦.) [அஃறிணைப்படர்க்கை.] “வீரெல்லா—மடியனென்றன்பால்வந்தரிமித்தமென்” (கந்தபு. மணம். ௮.) [உயர்தினை முன்னிலை.] “நாயகந்தினைக்கூற நாமெல்லாம் போதுமென்ற” (கந்தபு. திருவவ. ௪.) [உயர்தினைத்தன்மை.] [இஃது ஆறும் வேற்றுமையொழிந்தவேற்றுமையுருபுநீர் யேற்குமிடத்து மகரங்கெட்டு அஃறிணையிலே உருபின்முன் அற்றுச்சாரியையும், பின்முற்றும்மையும்பெற்றும், உயர்

தினையிலே தன்மைப் பன்மையிலே உருபின் முன் நம்முச்சாரியையும், பின் முற்றும்மையும் பெற்றும்மையும். (உ-ம்.) “எல்லாவற்றையும்” “எல்லாநம்மையும்”.

எல்லாநீ—தேவர். (சிந்தா.)

எல்லாநும்—யாவரும். (உ-ம்.) “விண்ணோரெல்லாரும் திரந்தாரோ” (கந்தபு. காமதகன. ௧௦௬.)

எல்லி—1. இராத்திரி. (உ-ம்.) “சோமனுமுடெல்லம்போன-வெல்லியம்பொழுதுபோன்றே” (கந்தபு. இந்திரன்கரர். உக.) 2. சூரியன்.

எல்லிநாதன்— } சந்திரன். [எல்லி - எல்லிநாயகன்— } இரா. நாதன் - தலைவன்.]

எல்லிப்பகை— சூரியன். [எல்லி - இரா. பகை. விரோதி.]

எல்லிமன்—எல்லிநாதன்.

எல்லிமனை—தாமரை. (உ-ம்.) “தந்திமருப்பல்லிவாராகிசெக்குவைசின்னிமுள்தைபிரம்பெல்லிமனைமுருக்கணையிந்திவரம்” (தைல. தைலவ. ௧௬௫.) [எல்லி - சூரியன். மனை - மனைவி.]

எல்லியறிவன்—கோழிச்சேவல்.

எல்லிரும—எல்லிரும். (உ-ம்.) “எல்லிருமேகியது-நின்றிடுமவனத்தி ஓரடே நிலைப்படவிருத்திரென்றான்” (கந்தபு. திருநகர. ௧௬௬.) எல்லிருள்—விடியற்காலத்திருள். (சிந்தா.) எல்லிஞன்—சூரியன். (உ-ம்.) “புயங்கமுண்டமிழந்த-வெல்லிஞனென விளங்கினான்” (கந்தபு. அக்கிரி. ௨௨௬.)

எல்லிரும—நீவிர் யாவரும். (உ-ம்.) “சுவலயத்து-வெல்லிருமுறங்குதிரோ” (இராமா. சூர்ப்ப. ௧௧௬.)

எல்லு—சூரியன். 2. நான்.

எல்லேன்—பன்னிரண்டு. (உ-ம்.) “கழிநி நீர்முத்தங்காட்டசை சத்தியெல்லெண்” (தைல. தைலவ. ௧௬.)

எல்லே—ஓரதிகையிரக்கச்சொல். (உ-ம்.) “எல்லேயுனைநம்புவதென்” (கந்தபு. அக்கிரி. ௨௪௦.) 2. வெளியே. (சிந்தா.)

எல்லேங்கனும்—நாமெல்லோரும். (உ-ம்.) “இங்கு நினதடியெமெல்லேங்களுமரற்ற” (கந்தபு. சயந்தன்பு. ௧௦.)

எல்லேழம்—நாமெல்லாரும்.

எல்லை—1. அவதி. 2. அளவு. (உ-ம்.) “எல்லேதிராகித” (கந்தபு. அகரர்யாக. ௧௪.) 3. ஆதிதொடங்கி அந்தம்வரையுமுள்ள இடம். (உ-ம்.) “அம்பலத்தோனெல்லை செல்குறு

வோர்” (திருக்கோ. ௧௬௭.) 4. ஆதிதொடங்கி அந்தம்வரையுமுள்ளகாலம். (உ-ம்.) “இவ்வகையாமினியெல்லேமுற்றவும்” (கந்தபு. குமார. ௫௬.) 5. இடம். (உ-ம்.) “சீர்பயிலருச்சைசெய்தவெல்லையாந் - கார்பயிலசிலேகும்கந்தமாதநம்” (சேதுபு. கந்த. ௨.) 6. எல்லைப்பொருள். (உ-ம்.) “குணகடல்குமரிசூடகம் வேங்கட-மெனாரன் கெல்லையின்” (நன். சிறப்புப்பாயிர.) 7. காலவெல்லை, காலக்கூற்றின்முடிவு. (உ-ம்.) “பாருடைத்தேயமுற்று, மெல்லைப்பொழுதுமயக்குற்ற” (கந்தபு. அகத்திய. ௮.) 8. கூப்பிடுதலம். 9. சூரியன். (உ-ம்.) “எல்லைவந்திடுதலம்” (கந்தபு. அகரர்தோற்று. ௧௪.) 10. நான். 11. பகல். (உ-ம்.) “துங்கனெழுநிபுத்தாவெல்லையின்” (கந்தபு. பாயிர. ௪௧.) 12. பொழுது. (உ-ம்.) “தொட்டிலிற்றுயிலுமெல்லை” (கந்தபு. புதவ்வரை. ௪.) 13. மரணகாலம். (உ-ம்.) “எல்லைக்கு வரம்பாய விடும்பைகடம்ருண்மால” (கவி. ௧௨௧.) 14. முடிந்தவியல், வரம்பு. (உ-ம்.) “மண்ணுமவானமுமாதிரவெல்லையும்” (கந்தபு. சக்கிர. ௧௦.) 15. முடிவு. (உ-ம்.) “ஆயுளினெல்லையுமெய்தத்ததனும் விண்ணிடைசார்ந்தனனன்றே” (கந்தபு. மார்ச்சுண்டேய. ௧௪௬.)

எல்லைக்கட்டு—1. வரம்பு. 2. கட்டுப்பாடு. எல்லையெல்லை— எல்லையறிய நிறுத்திய கல், எல்லைக்காவல்— ஊரெல்லையிற்காக்கும் வயற்காவல்.

எல்லைக்குறிப்பு— எல்லையைக்காட்டுமடையாளம்.

எல்லைக்கேடு—1. இடமொவ்வாமை. 2. சமயமொவ்வாமை.

எல்லைகட்டுதல்—1. முடிவுகட்டுதல். 2. வரம்புவைத்தல். 3. வரையறுத்தல்.

எல்லைகடந்தல்—அளவைக்கடந்தல்.

எல்லைநிறுத்தல்—1. அவதிநிறுத்தல். 2. எல்லைகட்டுதல்.

எல்லைகட்டெனாம்—ஒவ்வாதநேரம்.

எல்லைந்தீ—ஊழித்தீ.

எல்லைப்படுத்தல்—1. அளவுபடுத்தல். 2. எல்லைகட்டுதல். 3. தீர்த்தல்.

எல்லைப்படுபொருள்— மற்றோரிடத்தைத்தனவெல்லையாகவுடையது.

எல்லைப்பந்திரம்— எல்லைவழக்குத்தீர்த்து எழுதுமபத்திரம். (யிரு. ௪. ௧௪.)

எல்லைப்பிடாரி—தெருச்சங்கியில்வசக்கும் ஒரு தேவதை.

எல்லைப்பொருள்— ஓரிடத்தோடுதொடுத்து அதன்முடிவிலிருக்குமது.

எல்லையோடும்—எல்லையளவு.

எல்லையின்மை—அளவின்மை. (உ-ம்.) “எல்லையில்காலாக் கியிருந்தனம்” (கந்தபு. வள். ௨௫௨.)

எல்லோ—ஒரகியவிரக்கச்சொல்.

எல்லோழம்—நாமெல்லாரும். (உ-ம்.) “ஒழுமுணர்வெய்தியெல்லோமுமோடினமால்” (கந்தபு. மார்க்கன். ௬௭.)

எல்லோநும்—சகலரும். (உ-ம்.) “கடவுளரெல்லோரும்” (கந்தபு. மோன. ௫.)

எல்லோன்—குரியன்.

எல்லை—1. காலம். 2. நான்.

எலாம்—எல்லாம். (உ-ம்.) “பூவினாகன்முதற்புகலும்வானவரலாம்” (கந்தபு. திருவவ. ௩௦.) “வேதநூல்கள்திரங்கன் வேள்விகளெலாம்” (சேதுபு. இராமநாத. ௩௦.)

எலி—1. எலி. (உ-ம்.) “எலிப்பகைநாகமுயிர்ப்பக்கெகும்” (வள். எசு. ௩.) 2. கன். 3. கள்ளி. 4. பூரநட்சத்திரம். (சூ. நிகண். ௧: ௭௧.) 5. மது. 6. மூவுழி. (உ-ம்.) “வலியிருத்தமும்மத்தத்துவாரணத்தையையோ—வெலியிருத்தப்போகின்றதென்” (காளமேகம்.) (2, 5. பிங்கல. ௩௨௨௪.)

எலிச்செவி—1. எலியின்செவி. (உ-ம்.) “ஆதிபுகழ்மனியாதசெவியுமெலிச்செவியாம்” (வேதாரணியு. மேன்மை. ௮௭.) 2. சுவரியார் கூந்தலென்னுமொருபூண்டு.

எலிச்செவித்துத்தி—எலிச்செவிப்பூண்டு.

எலித்திகை—வடமேற்றிசை.

எலித்துருமம்—தான்மீரம்.

எலிப்பகை—பூனை.

எலிப்பாகம்—

எலிப்பாலை—காட்டாமணக்கு.

எலிப்பாஷாணம்—ஒருவகைப்பாஷாணம்.

எலிப்பீடுக்கை—ஒருவகைப்பூண்டு.

எலிப்புலி—பூனை.

எலிப்புற்று—எலிவளை.

எலிப்போறி—எலியைப்படுக்கும் யந்திரம்.

எலியைரி—புடவைவெய்தற்குக்கருவியாயுள்ளது.

எலியைரிப்போரிவை—எலியைரியாற்செய்யப்பட்டபோரிவைச்சீலை. (உ-ம்.) “எலியைரியின் போரிவையுங்கழித்திலாரரைக்கணமும் யாவரு” (காஞ்சிபு. கழுவாய். ௩௫௮.)

எலியனை—எலிப்புற்று.

எலியாமணக்கு—ஒருவகையாமணக்கு.

எலியால்—காட்டாமணக்கு.

எலியோட்டி—ஒட்டொட்டி.

எலியோட்டி—குருக்குப்பூண்டு.

எலியோடி—நடுமுகட்டிலேவைக்கும் உருட்டிரம்.

எலிவளை—எலிப்புற்று.

எலு—1. கரடி. (உ-ம்.) “துன்றியவேங்கையரிமரையெலுவுந்துழன்செய்தோடுவதொருபால். (நல். பாரத. சாவித். ௪௪.) 2. தோழமை.

எலும்பன்—எலும்பு புறப்பட்டவன்.

எலும்பி—ஒருமரம்.

எலும்பிலி—1. ஒருமரம். 2. புழு.

எலும்புக்கூடு—எலும்புக்கோவை.

எலும்புக்கோறை—எலும்புத்துவாரம்.

எலும்புச்சீப்பு—1. எலும்பினாற்செய்யப்பட்ட ஒருவகைச்சீப்பு. 2. விலாவெலும்பு.

எலும்புநக்கி—உடம்பை வாட்டி எலும்பு வற்றித்தோன்றச்செய்யும் ஒருநோய். (உ-ம்.) “பீதிதருமெலும்புருக்கிக்கெலும்புருக்கியாம்” (தைவ. தைவ. ௪௮.)

எலும்பிச்சை—ஒருமரம். (சூ. நிகண். ௪: ௧௭.) [இது: காய், பழம் முதலிய வருமொழியோடு சேரும்போது எலும்பிச்சங்காய், எலும்பிச்சம்பழம் என இறுதி ஐகாரங்கெட்டு அம்முச்சாரியை பெற்றுவாறு.]

எலுவன்—தோழன். (சூ. நிகண். ௨: ௪௨.)

எலுவன—தோழி. (உ-ம்.) “எசுறவுனக்கெலுவையாருவதெண்ணம்” (பாரத. நாடுகர. ௩௩.)

எவ்—எவை. (தொல்கா.)

எவ்வத்தன்—வருத்தமுடையவன். (உ-ம்.)

“அழிவொடுகலங்கியவெவ்வத்தன்” (கலி. ௪.)

எவ்வது—யாதொருவாறு. (உ-ம்.) “எவ்வதுறைவதுலகம்” (வள். ௪௨௪.)

எவ்வநம்—1. இனமை. (உ-ம்.) “எவ்வநவாயுளானது” (சூரநவா. வைரா. ௬௬. உரை.) 2. களிப்பு. (உ-ம்.) “தனதெவ்வநத்தனைநின்செவழங்கிட” (நல். பாரத. யயாதி. ௧௦௦.) [1. யளவுட்டி.]

எவ்வநோய்—தீராதநோய். (உ-ம்.) “எனைத்தொன்றுமெவ்வநோய்தீர்க்குமருந்து” (வள். ௧௨௪௧.)

எவ்வம்—1. இளிவரவு. (உ-ம்.) “இலனென்னுமெவ்வமுரையாமையீதல்” (வள். ௨௨௩.) 2. கபடம். (உ-ம்.) “எவ்வமாகவந்தெய்தி” (பெரியபு. திருநாவு. ௮௩.) 3. குற்றம். (உ-ம்.) “எவ்வகொடியோன்” (கந்தபு. தாரக. ௭௪.) 4. தனிமை. 5. தீராதநோய். (உ-ம்.) “எவ்வநோய்” பார். 6. மானம். (புறப்பொ.) 7. வருத்தம். (உ-ம்.) “துனிகுடெவ்வமொடுதுயராற்றுப்படு” (சிறுபா. ௩௬.) 8. வெறுப்பு. (உ-ம்.) “கொ

வ்வையங்களிலாய்க்குணமாயேயோ - டெவ்வந் தீர்ந்திருந்தாளிதுகடறினாள்” (சிந்தா. குண. உச.)

எவ்வரும்—யாவரும். (உ-ம்.) “அவ்வாம் பல்வகைத்தாகுமாங்கலை - யெவ்வரும்பெறுகி லர்” (கந்தபு. மாயையுப. ௧௪.)

எவ்வளவு—எம்மட்டி. (உ-ம்.) “அல்கும் பயனெவ்வளவாம்” (தணிகை. அகத்திய. அள.)

எவ்வாறு—1. எப்படி. (உ-ம்.) “உயங்கிய வாருயிரெவ்வாறு தாங்குது மொண்புவிக்கே” (தணிகை. களவு. ௩௨௩.) 2. எவ்வழி.

எவ்வி—ஒருவேள். (புறநா.)

எவ்விடம்—எந்தவிடம்.

எவ்வெத்தேயம்—எந்தெந்தத்தேசம். (உ-ம்.) “எவ்வெத்தேயத்திலுள்ளாரிவரென” (திரு விளை. மெய்க்கா. ௨௬.)

எவ்வெலாம்—எல்லாமெல்லாம், எல்லாவ ற்றினுமுள்ளவெல்லாம். (உ-ம்.) “எவ்வெலாவ ண்டாம்” (கந்தபு. குரணர். ௧௧.)

எவ்வெவர்க்கும்—எந்தெந்த ஆட்களுக்கும். (உ-ம்.) “எவ்வெவர்க்குமிறைவர்க்குநல்கியே” (கந்தபு. திருவிளை. ௧௨௩.)

எவ்வை—எந்தவகை. (ஐங்குறு.)

எவ்வையர்—எந்தகையர். (புறப்பொ.)

எவட்சரம்—எவட்சாரம்.

எவட்சாரம்—வெடியுப்பு. [யவக்ஷார.]

எவண்—1. எவ்வண்ணம். (ஞானமீர்த்தம்.) 2. எவ்விடம். (உ-ம்.) “எவண்படர்ந்தனனெ ன்” (காஞ்சிபு. கழுவாய். ௧௧.)

எவர்—யாவர். (உ-ம்.) “பீழைசெய்வார்கட் குதவிசெய்வாரெவரே” (தணிகை. களவு. ௩௨௩.)

எவர்க்கும்—1. எல்லார்க்கும். (உ-ம்.) “நின் றவரெவர்க்குந்தலைவனாழிமை வழங்கினன்” (பாரத. நாடிகநர். ௧௧.) 2. ஒருவருக்கும். (உ-ம்.) “எழிலுடைக் கொண்டல் வண்ணன் எனப்பொ னெவார்க்குமென்றான்” (பாரத. கிருட்டிண. ௧௪.)

எவரும்—எல்லாரும். (உ-ம்.) “இன்னோரெ வருஞ்சுவனெயென்றிரங்கலோடும்” (கந்தபு. திருக்கல். ௪௧.)

எவற்றையும்—எல்லாவற்றையும். (உ-ம்.) “ஆரையுமெவற்றையும்ச்செய்தவே” (கந் தபு. திருவவ. ௧௦.)

எவன்—1. எவ்வண்ணம். (ஞானமீர்த்தம்.) 2. எப்படி. (உ-ம்.) “எவன்பலமொழிகுவம்” (கவி. ௧௨.) 3. யாது. (உ-ம்.) “அழியார்போல றைந்ததெவன்” (சேதுபு. பிரமகத். ௩.) 4. யா வன். 5. யாவை. [இஃது, அஃறிணையிலே எ

ன்ன என வழக்கிலும், என் எனச்செய்யுளிலு ம்வரும்.]

எவையு—யாவை.

எவையு—யாவையு. (உ-ம்.) “அவையெ வையுந்தா, சிவ்வனவாகவோ” (கந்தபு. தவம். ௧௪.)

எழல்—1. உதித்தல். (உ-ம்.) “அன்னவட னதுகாளிமங்கழிப்பு வந்ததிலையுவந்தெழலு ம்” (கந்தபு. திருநகர. ௪௨.) 2. எழுமபல். (உ-ம்.) “அமரைவெட்டுவந்தெழலுந் தமத்தி னர்” (இராமா. கரன்வ. ௪௩.) 3. புறப்படு தல். (உ-ம்.) “துண்ணெனவெழலுற்றான்” (கந் தபு. தவங்கா. ௧.) 4. மேற்பட்டுவருதல். (உ-ம்.) “மீதெழறணிபன்றே” (கந்தபு. அசுரயா. ௪௦.)

எழாத்தோள்—முதுகிட்டாமேற்செல்லா ததோள். (பத்து.)

எழால்—1. புல்லுநென்னுமொரு பறவை. (ஐங்குறு.) 2. மிடற்றிலிருந்தெழமின்னிசை. (உ-ம்.) “வசந்தவீணை, களம்படுமெழாலிளேடு கையிரண்டத்தி” (திருவிளை. தருமிக்கு. ௪௧.) 3. யாழ். (உ-ம்.) “பாடல்பற்றியயயனுடையெ ழால்” (பொருநராற்று. ௧௩.) 4. யாழினெழு மின்னிசை. (உ-ம்.) “எழாலையன்னவெசுலைந் திழைமாந்தரார்” (கந்தபு. திருக்கல். ௧௦.)

எழில்—1. அசுரை. 2. அழகு. (உ-ம்.) “எழிலுடைக்கொண்டல்வண்ணன்” (பாரத. கிருட்டிண. ௧௪.) 3. இளமை. 4. உயர்ச்சி. (உ-ம்.) “பசுட்டுபுதினார்பின்” (புறநா. ௧௩.) 5. எழுச்சி. (உ-ம்.) “துண்மானுழை புலமி ல்லானெழினல் மண்பாண்புண்பாவையற்று” (வண். ௪௦௪.) 6. பெருமை. (உ-ம்.) “அதுமரு ப்பெழிக்கலை” (புறநா. ௨௩.) 7. வண்ணம். 8. வலி. (பிங்கல. ௧௪௬.) 9. வெளிப்பட்டத்தோ ன்றுதல். (உ-ம்.) கடாதிவெழிறுமியற்று வானால்” (சி. சி. ௧. ௬.) [எழு - பகுதி இல்- விசுதி.]

எழில்படுத்தல்—அலங்கரித்தல். (உ-ம்.) “வீதிக - வெண்ணருந்திருவறவெழில்படுத்தி னான்” (கந்தபு. வரைபுனை. ௧௦.)

எழில்—1. கடையெழுமன்னல்லொருவன். (சூ. நீசன். ௨௨௪.) 2. மேகம். (உ-ம்.) “இந் திரததுவோ டுந்திரனெழிலி யிடையெழைந்தன னென்” (பாரத. குருகுல. ௧௦.)

எழிலிய—அழகுபெற்ற. (உ-ம்.) “எழிலிய செம்பொறி” (புறநா. ௧௪.)

எழிற்கை—அழகுபெற்றக்காட்டுங்கை; இஃது அக்கசுத்திற்குரியது. (சிலப்.)

எழிளி—1. இடைச்சிலை. 2. கடையெழும ன்ளவர்களிலொருவன். (உ-ம்.) “பொய்யாவெழி னிபொருதுகணஞ்சேர” (புறநா. ௨௩௦.) [நீச

ண்டிலே கடையெழுவள்ளல் பெயரிலே எழிலி எனக்கொள்ளப்பட்டது.] 3. திரைச்சீலை. (உ-ம்.) “பொய்கைவெளியுருதமரிட்ட-வெழிளிகள்” (கந்தபு. திருவடி. ககக.) 4. உரை. (சிந்தா.)

எழு—1. உருக்கு. 2. உழலைமரம். 3. எழுச்சி. (உ-ம்.) “எழுவுறுகாதலால்” (இராமா. சூர்ப்ப. க.) 4. எழுவென்னேவலும், தெரிநிலைவினப்பகுதியும், வினைத்தொகையும். 5. கண்ணமரம். (புறநா.) 6. தம்பம். 7. வளைதடி. (உ-ம்.) “சுடர்வேமெழுநாஞ்சில்” (கந்தபு. தாரகன்வதை. கடுள.)

எழுகடல்—உப்புக்கடல், பாத்கடல், தயிர்க்கடல், நெய்க்கடல், சுருப்பஞ்சாற்றுக்கடல், தேக்கடல், நன்னீர்க்கடல் என்று சொல்லப்படும் எழுகடல்கள். (உ-ம்.) “பரவலிவ்வுலகிலுப்புப் பாதயிரநேய்யேகன்ன - விரதமாமதுரிராகுமெழுகடலேழிதவும் - வரன்முறைவிரவிச்சூழும்” (கந்தபு. அண்டகோச. 20.)

எழுகூற்றிருக்கை—சித்திர கவிஞர் ஒருவர்; அஃது: எழுகூறும் முதற்கூறு மூன்றையையும் இரண்டாங்குறு இரத்தையும் மூன்றாங்குறு எழிறையும் நான்காங்குறு ஒன்பதையும் இரத்தாங்குறு பதினொரு அறையும் ஆறாங்குறு பதினாறையையும் ஒன்றற்கொன்று இரண்டறை மேற்படமுறையேதேறிக் குறுமக்கள் போக்கும் போற்றியீளவுமாமும் பெற்றியின் வழுவாமல் ஒன்று முதலாகப்படுவது. (வீரசோ. அலங்க. கக. உரை.)

எழுகை—எழும்புகை. (உ-ம்.) “இணக்கமுறுமிருப்பெழுகை” (தணிகை. அகத். 20சு.)

எழுச்சி—1. இறுமாப்பு. 2. எழுந்துபோதல். (உ-ம்.) “எழுச்சிக்கப்பிற்குவார்” (ஆசார. 100.) 3. எழும்புதல். (உ-ம்.) “தண்பிறையெழுச்சிகண்டசலரிதியுன” (பாரத. சம்பவ. கக.) 4. ஏறிச்செல்லல். 5. ஒருவகைக் கண்ணேய். 6. ஒங்கியெழும்புகை. (உ-ம்.) “என்றலும்வடவைத்தியினிழுதெனும்மணக்கர்விழத் - துன்றியவெழுச்சிமான” (கந்தபு. தாரக. உக.) 7. காதி லுண்டாகு மொருநோய். 8. பன்னியெழுச்சி. (உ-ம்.) “படரிருக்கழித்தெழுச்சிபாடுவோர்கள்” (சேதுபு. முத்திர்த்த. ௩௭.) 9. பிறத்தல். (உ-ம்.) “மீண்டெழுச்சி வியனிலத்திலையோம்” (சேதுபு. சேதுச. 10௨.) 10. மருமுயற்சி.

எழுச்சிக்கோடி—கண்ணிறப்பற்றுமொரு கோய்.

எழுச்சிபாடுவோன்—அரசர்முதலியோர்க்குப் பன்னியெழுச்சிபாடுவோன்.

எழுச்சிபாசம்—அரசர்முதலியோரைப்பன்னியெழுப்ப முழுக்கு முரசம்.

எழுச்சியிலை—கண்ணெய்க்குடமருந்திலை. எழுநாடியு—1. உதயாதித்தன். 2. ஒருநோய். எழுந்தடைத்தல்—எழுத்துக்களையறைவருத்தடைத்தல்.

எழுந்தந்திகாரம்—எழுத்தினது அதிகரித்தலையுடையபடல், எழுத்தினது அதிகரித்தலையுடையது. (நன்.)

எழுத்தந்தி—ஒருவகைச்செய்யுட்டொடை; அஃது: ஒருசெய்யுளினீற்றெழுத்து அடுத்தசெய்யுளின் முதலெழுத்தாகவாவது ஓரடியினீற்றெழுத்து அடுத்தவடியின் முதலெழுத்தாகவாவது தொடுக்கப்படுவது. (வ-று.) “அறிவுசெருள்எமோடாருந்தவாழ்ந்தி—துன்னியமாரந்திதென்து - பன்னருஞ்சிறப்பின்வினியைசெய்யலகை” இஃது: ஓரடியினீறு மற்றையடிக்கு முதலாகவந்த எழுத்தந்தி. மற்றையது வந்துழிக்காண்க. (யாப். காரிகை. கடி. உரை.)

எழுத்தலங்காரம்—எழுத்தன்.

எழுத்தலகை—எழுத்தோசையல்லாத முற்கு, ஈன, இலகை, அதுகரணம் முதலியனவாகச் செய்யுளாகத்து வருவது. (உ-ம்.) “எழுத்தலகையெனவகைசீராக-நிறைக்கப்பித்தல் குறிப்பிசையென்ப” (இலக்கணவி. எழுதி.)

எழுத்தற்பாடித்தல்—எழுத்துக்கள் நன்றாகப்பலப்படுபடி வாசித்தல்.

எழுத்தானை—ஒலையிலெழுதுமுகி. (உ-ம்.) “இலகுதூலக்கொழுதெழுத்தானியோ” (சேதுபு. இராமதீ. 10சு.)

எழுத்தாணிப்புணை—கூத்தன் குதம்பையென்னுமொருபூணை.

எழுத்தாந்தம்—தூற்றங்களுளொன்று. (உ-ம்.) “ஆந்தம்” பார்.

எழுத்தாளர்—1. அறிஞர். 2. எழுத்துக்காரர்.

எழுத்திலக்கணம்—1. எழுத்தினது சிறப்பியல்பு. 2. பஞ்சலக்கணத்தொன்று; அஃது: எழுத்துகளினது இலக்கணத்தைக்கூறுவது. (உ-ம்.) “எழுத்திலக்கணத்துச்-சந்தியொடு” (தண்டி. ககச.)

எழுத்திலாவோசை—தனக்கு அறிகுறியாக எழுத்துக்களையப்பெற்றது ஒலி.

எழுத்தினோசை—அக்கரம் விளங்கிநிற்குந்தொளி.

எழுத்து—1. எழுத்தினுடையனவும், எழுத்தினலாய சொல்லினுடையனவும், சொல்லினாலாய பொருளுடையனவுமான இலக்கணம். (உ-ம்.) “எழுத்தென்பின்னிலாவோர்” (திருக்

கோ. தூற்றிப்பு.) 2. எழுதப்பட்டபத்திரம். 3. கணக்கு. (பிங்கல. ௨௦.௮௫.) 4. கல்வி. (உ-ம்.) “எழுத்தெனுமிமையாவின்—கண்டிறந்திடலான்” (இரகு. இரகுவுந். ௩௭.) 5. மொழிமுதற்காரணமாகமுத்திரன். (நன். ௫௮.) 6. மொழிமுதற்காரணமாகமுத்திரின் அறிவு. (உ-ம்.) “எழுதப்படுதலினெழுத்தே” (இலக்கணவி. ௭௧௧.)

எழுத்துக்காரன்—1. எழுத்துக்களை எழுதுவோன். 2. சித்திரத்திட்டுவோன்.

எழுத்துக்கற்றம்—எழுத்திலக்கணவழு.

எழுத்துக்கூட்டுதல்—எழுத்துக்களைப்பண்ணுதல்.

எழுத்துச்சீர்த்—எழுத்துக்களின்புணர்ச்சி.

எழுத்துச்சாரியை—எழுத்தானவருஞ்சாரியை.

எழுத்துச்சுருக்கம்—எழுத்துக்களை இடைவிட்டுமுதிவாசிப்பது. அஃது: “என்றவாறு” என்பதனை எ-து, என எழுதுவதுபோலவது.

எழுத்துத்திரிதல்—(இலக்கணம்) மூன்று விகாரத்தொன்று; அது: பழந்தினனான் என்பதுபோலவது.

எழுத்துப்புடவை—சித்திரத்திட்டியசேலை. எழுத்துப்பொருத்தம்—தூலின் முதற்சீருக்குரிய பொருத்தங்களுடனாக; அது: முதற்சீர் மூன்று, ஐந்து, ஏழு என்னும் வியனிலையாகிய ஒற்றையெழுத்துக்களில்வரப்பாடுவது. (வரலாறு.) “எண்ணின்மூன்றைத்தெழுதொன்பான் முதனனனுமக்கரநாலாறெட்டுரு” (இலக்கணவி. ௭௮௪.)

எழுத்துமடக்கு—மடக்குவகையுளொன்று; அஃது: ஒரெழுத்தையே பின்னும் மடக்கிக்குறுதல். (வரலாறு) “நாநாநாதக்கூடிசைசாரெந்தொழிலோவா—தாதாதாரமாகவிரைத்தன்மலர்மீதே—வாவாவார்தன்சோலையிலவாழும்வரிவண்டே—யாயாயாழிந்தசேர்த்துவதன்பற்றிசையாமால்” (தண்டி. ௧௫.)

எழுத்துவர்த்தம்—சித்திரவகையுளொன்று; அஃது: ஒரெழுத்தானொருமொழியாய்ப்பொருள் பயந்து பின்னொருஎழுத்தேற்றப் பிரிதொருமொழியாய்ப்பொருள்பயந்து அல்லாதே முறைமுறையானேற்ற ஒவ்வொரு மொழியாய்ப்பொருள்பயப்பது. (வரலாறு.) “ஏற்கியவென்பபடையுமுன்னொளெடுத்ததும்—பூந்துலுமாலுந்திபூத்ததும்—வாயந்த—விலவிலெழுத்தடைவே யோரொன்றச்சேர்க்கத்—தலைமலைபொன்றமரையென்றும்” இங்கே கம் என்பது ஒரு மொழியாய் நின்று தலை எனப்பொருள்பட்டு, அதனோடு என்னும் எழுத்தைத்தேற்ற நகம்

என்றும் மலையெனப்பொருள்பட்டு, அதனோடு க என்னுமெழுத்தையேற்ற நகம் என்றாய்ப்பொன் எனப்பொருள்பட்டு, அதனோடு கோ என்னு மெழுத்தையேற்றக் கோநக மென்றாய்த் தாமரையெனப் பொருள்பட்டு முடிந்தன. (தண்டி. ௧௬. உரை.)

எழுத்துவாசனை—எழுத்துவாசித்தல்.

எழுதகம்—சிற்பலேலையிலொன்று.

எழுதரங்கம்—சித்திரசபை.

எழுதநதல்—எழுத்துதல். (உ-ம்.) “மயிலைத்தவ்வொருவித் தவவடிவுற்றெழுதருவார்” (கந்தபு. சரவண. ௩௩.)

எழுதல்—1. அழுத்துதல். (உ-ம்.) “தொழுதுதாளின்செய்யபஞ்செழுதினும்” (பாரத. சம்பவ. ௮.) 2. அழுந்தல். (உ-ம்.) “இருவாரெற்றியுமெழுதினிலக்கண” (பாரத. பதினமூன்றாம். ௮௬.) 3. இடம்விட்டுப்பெயர்தல். (உ-ம்.) “எம்மெருமுதல்வாயெழுதிவால்” (கந்தபு. சரவண. ௪.) 4. உயர்தல். (உ-ம்.) “நெற்றிமீதுறவெழுந்தியுதிமிகநெரிகொடுப்புருவம்” (கர்மபு. தக்கணவி. ௬௦.) 5. உயிர்பெற்றெழுதல். (உ-ம்.) “மன்னவனுதியுமால்சுருந்தெரு—மநிலையெழுப்புவகை” (கந்தபு. திருவிளா. ௭௮.) 6. ஊக்கக்கொள்ளல். (பாரதவெ. ௧௨௬.) 7. எழுதுதல். (உ-ம்.) “இணக்கினின்பொன்வரையெழுதனான்பினால்” (சேதுபு. கந்த. ௭.) [இங்கே எழுதல்கிலேடை.] 8. ஒன்றின்மேற்செல்லல், ஒன்றின் முயலுதல். (உ-ம்.) “எழுவாரையெல்லாம்பொறுத்து” (வன். ௧௦௩௮.) 9. கீழிட்டத்தினின்மேலெழுதினர்தல். (உ-ம்.) “தந்தையுந்தாயுந்தொழுதெழுத” (ஆசாரங்கோ. ௬.) 10. சித்திரமெழுதல். (உ-ம்.) “தோழியின்செழுந்தொய்யிலெழுதினும்” (பாரத. சம்பவ. ௨௮.) 11. தலைமைப்படல். 12. தோன்றுதல். (உ-ம்.) “உளம்பகையென்னவொருமாவெழுதலும்” (தணிகை. ௧௩௭. ௨௭௧.) 13. சித்திரவெட்டுமுதல். (உ-ம்.) “வரியினெழுந்தனமக்களுமெழுந்தன” (கந்தபு. குமார. ௧௫.) 14. பரம்பல். 15. மேற்பட்டெழுதல். (உ-ம்.) “தாழ்ந்திரீந்தெழுந்திட” (கந்தபு. அசுரர்யா. ௪௫.)

எழுதாக்களவி—வேதம். (உ-ம்.) “எழுதாக்களவிறெறிவழுதா” (வேதாரணியபு. தேவல. ௧௬.) [இது தோன்றியகாலத்திலெழுதப்படாமையின்வந்தபொயர்.]

எழுதாக்களவி—வேதம். (உ-ம்.) “ஆகிதூஸ்” பார்.

எழுதாவெழுத்து—அச்செழுத்து.

எழுதிக்கொள்ளல்— புத்தகத்திற் பதிவு செய்தல். (உ-ம்.) “எடுத்தல்” பார்

எழுத்ய— பண்ணிய. (மணர்மே.)

எழுதுகோல்— தூரியக்கோல்.

எழுதுதல்— 1. இலேகியால் ஓலைமடவிய வற்றில் ஒலியெழுத்திற்கு அறிகுறியாக வடிவமைத்தல். 2. சித்திரங்கீட்டுதல்.

எழுதுபடம்—கிழி.

எழுதுவர்க்கோலம்—பத்திக்கீற்று. (சிலப்.)

எழுந்தபடி— 1. நிலைத்தபடி. 2. நேரிட்டபடி.

எழுந்தமாதம்— ஆலோசனையின்றி மகத்திலே தோன்றியபடி.

எழுந்தநளபடி— சுவாமிகளைக்கொண்டு உலாவுதல்.

எழுந்தநளல்—எழுந்தநூதல்.

எழுந்தநளவிகீரகம்— இருப்பினின்றெடுத்து வெளியேகொண்டெவருமல்கிரகம்.

எழுந்தநூதல்—இருக்கைவிட்டு அருளுடன் பெயர்தல்; இது. “விநதைமுன்பயந்தயாநமீ தெழுந்தநளிவந்து” (பாரத. குருகுல. ௩௦.) “யாரையாவீரெங்குநின்றிவண்மற்றெழுந்தநளியதெனவின்வை” (பாரத. நாடிகர. ௧௨.) “மேலோயிப்புரத்திடை எழுந்தநூன்கென்றன்” (சந்தி. குமார. ௧௨.) என இங்கே முறையே இருக்கைவிட்டுதல் எனவும், வருதல் எனவும், இருத்தல் எனவும் சார்புநோக்கிப்பேதப்பட்டன.

எழுந்தநூநாயகம்—உற்சவல்கிரகம்.

எழுந்திருத்தல்— 1. எழுந்து பின்னிருத்தல். 2. எழும்புதல்.

எழுந்திருப்பு— எழும்புதல். (உ-ம்.) “சமயமெடுத்திருப்பு” (ஆசாரக்கோ. ௫௪.)

எழுந்தேற்றம்— 1. இறுமாப்பு. 2. உற்சவம்.

3. எழுந்தமாரம். 4. பெருமை.

எழுநகரம்—முத்திகொடுப்பன எனச் சொல்லப்பட்ட பூலோகத்துள்ள ஏழு நகரங்கள்; அவை: அயோத்தி, மதுரை, மாயை, அவந்திகை, காசி, காஞ்சி, துவாரகை என்பன. (உ-ம்.) “அழகியவையோத்தி மதுரையேமாயை மாவந்திகைகாசிநகராஞ்சி-விழுவியதுவாரையெனப்புவிதன்னின்மேலவாய்விட்டுருள்கின்ற-வெழுநகரத்தன்” (சந்தி. திருநகர. ௭௫.)

எழுநகரம்—அள்ளல், அரவமம், சும்பிபாகம், கூடசாலம், செந்துத்தானம். பூதி, மாயுதி என்னும் ஏழுநகரங்கள். (உ-ம்.) (சூ. நிகண்ட. ௧௨. ௭௬.)

எழுநா—1. அக்கிரி. (உ-ம்.) “பகிதாகமின்றியெழுநா-மத்தியிடைநின்ற” (தாயு. சின்ம

யாநந்த. ௧௧.) [இது: காளி, கராளி, மனோசை, சலோகிதை, சுதாம்பராவருணை, புலிங்கிரி, விசுவரூபி என்னு மேழுநாக்குகளுடைமைபற்றி வந்தபெயர்.] 2. எழுநாக்கு. (உ-ம்.) “எழுநாத்தலையிரண்டுடைத்தழலின்- பண்ணவற்கு” (சந்தி. சுரம்புரு. ௪.) 3. கொடிவேலி. எழுநாசீறு—ஒருவகைநோய். (தைல. தைலவ. உக. உரை.)

எழுநாமீத்திரன்—காற்று. [எழுநா-அக்கிரி. மீத்திரன் - நண்பன்.]

எழுநிலக்கோபுரம்— ஏழுமிக்குக் கட்டிடமாய் ஒன்றன்மேலொன்றாக எழுப்பிய கோபுரம். (உ-ம்.) “பலன்கொண்மைந்ததொழுநிலைக்கோபுரம்பணிர்தெழுந்தனர்” (பெரியபு. திருஞாந. ௧௫௭.)

எழுநிலைமடம்— ஒன்றன்மேலொன்றாய் ஏழுமிக்குள்ளும், ஏழுகதவுநிலையுள்ளதாமாய் எழுப்பியமடம்.

எழுப்படை—எழுவாயுதம். (உ-ம்.) “உந்தியவெழுப்படை” (இரகு. மீட்சி. ௧௧.)

எழுப்பம்— 1. உயர்வு. 2. எழுச்சி. 3. சஞ்சரிக்கை. 4. வளர்ச்சி.

எழுப்பிலீடுதல்— 1. எழுப்புதல். 2. முயற்சியுண்டாக்குதல்.

எழுப்பு—1. எழுப்புதல். 2. எழுப்பெண்ணை வலும், தெரிநிலைவினைப்பகுதியும்.

எழுப்புதல்— 1. உயிர்பெற்றெழும்பச்செய்தல். (உ-ம்.) “அந்தியின்வனப்புடைய மெய்க்குதனெழுப்புதலும்” (சந்தி. திருவிஜா. ௭௧.) 2. எழும்பச்செய்தல். (உ-ம்.) “சங்குகளெழுப்பியநாதம்” (பாரத. பதினெட்ட. ௨௪.) 3. முயற்சியுண்டாக்குதல்.

எழுபவம்—1. உயர்பிறப்பு. 2. எழுபிறப்பு.

எழுபிறப்பு— எழுவகைப்பிறப்பு; அவை: தேவர், மனிதர், விலங்கு, பறவை, ஊர்வன, நீர்வாழ்வன, தாவரம் என்பன. (உ-ம்.) “எழுபிறப்புநீயவைதீண்டா” (வண். ௧௨.)

எழுமல்—1. உயருதல். (உ-ம்.) “போற்றக்கரமெழுமல்” (தாயு. உடல். ௨௬.) 2. எழும்தல்.

எழுமதம்—1. தூலக்குரிய எழுவகைக்கொள்கை; அவை: உடன்படல், மறுத்தல், பிறந்தமதமேற்கொண்டுகளைதல், தான் ஒன்றினை நாட்டி அதனை வருமிடந்தோறு நிறுத்துதல், இருவர் மாதுகொளாருதல்துணியு, பிறதாற் குற்றங்காட்டல், பிறமதத்தை யுடன்படாத தன்மதங்கொள்ளல் என்பன. (உ-ம்.) “எழுமதந்தழுவ” (நண். பொது. ௧௧.) 2. யானையின் கபோலமிரண்டு, கண்ணிரண்டு, கரத்துவார

மிரண்டு, கோசம் என்னுமேழுறுப்புக்களினி
ன்று வரும் மதசலம். இஃது: “எழுதிற்றத்தினு
மிகவிடுவனமததாரை” என்பதனாற்பெறப்படு
ம். (பாரத. சூது. எக்.)

எழும்லை—உதயகிரி. (உ-ம்.) “எழும்லைவி
ழுமலைபுடைமணியாக” (கல்லாட. உ-0.)

எழமானி—
எழமானிபுலி— } எழுமான்புலிப்பூண்டு.
எழுமுகை—தொடக்கம்.

எழுநீலர்—எழு இருமுகன்; அவர்: அத்
திரி, குற்சன், வசிப்டன், பிருகு, கௌதமன்,
காசிபன், அங்கிரா என்பவர். இஃது: “அத்திரி
குற்சன்வசிப்டன்ருப்பிருகுப்பாசன்—கைத்துய
ர்கௌதமர் காசிபரோடங்கிராவென்றேழ்-மெய்
த்தவரும்” என்னும் காஞ்சிபு. சத்ததா. இரண்
டாஞ்செய்யுளாற்பெறப்படும். [அத்திரி, ஆம்
பீரசன், கௌதமன், சமதக்கிரி, பரத்துவாச
ன், வசிப்டன், விசுவாமித்திரன் என்று கூறு
வாருமுளர்.]

எழுமுகை—எழுச்சிமுரசு. (உ-ம்.) “எழுக
வான்பயணமென்றத்கெழுமுரசியம்புவித்தார்”
(கோயிற்று. இரணிய. ககக.)

எழுமை—1. உயர்ச்சி. 2. எழுபிறப்பு.
(உ-ம்.) “எழுமையுந்தொடருமாதர்” (கைத.
மணம்புரி. இக்.) 3. எழு.

எழுவகைக்கருமகாரகம்—வினையொண்
டு முடியும் எழுவகைச்செயப்படுபொருள்கள்;
அவை. பற்றுக்கருமம், வீட்டிக்கருமம், இருபு
றக்கருமம், தான்மெறிகருமம், தான்மெறியாக்
கருமம், கருத்தாக்கருமம், சீபகக்கருமம் என்ப
ன. “பற்றெடுவீட்டேயிருபுறந்தான்மெறியாக்
கருமம்—நற்கருத்தாத்தீபகமா” என்பதனாற்
பெறப்படும். (வீரசோ. உபகார. ச.)

எழுவகைநீந்தத்துவம்—மகத்துவம், ஆங்கா
ரம், ஆகாயம், வாயு, தேயு, அப்பு, பிருதிவி
என்பன. (கூர்மபு. பிரகிரு. கக. உரை.)

எழுவகைமுழுவது—அகமுழுவது, அகப்புறமுழ
வு, புறமுழுவது, புறப்புறமுழுவது, பண்ணமைமு
ழுவது, நாண்முழுவது, காலமுழுவது என்பன. (கூர்
மபு. திருக்கல். இடு. உரை.)

எழுவகையளவை—எழுவகைப்பட்ட அள
த்தல், அது: நிறுத்தளத்தல், பெய்தளத்தல்,
நீட்டியளத்தல், தெறித்தளத்தல், தேங்குமக
ந்தளத்தல், சார்ந்தியளத்தல், எண்ணியளத்
தல் என்பன. (தொல். எழுத். தூண்மரபு. எ.
உரை.)

எழுவர்—எழுபேர். (உ-ம்.) “எழுவரோடெ
ழுவராம்” (இராமா. கரன்வ. சசு.)

எழுவரைக்கூடி—சுவீரபாலாணம்.

எழுவாய்—1. உற்பத்தி. (உ-ம்.) “ஆகியந்
தமெனுமெழுவாய்மற்றேங்கி” (தாயு. ஆகார.
ச.) 2. (இலக்கணம்) முதலாம்வேற்றுமை.
(உ-ம்.) “எழுவாயுருபுகிரிப்பெயரே”. (நன்.
பெயரி. கூஅ.)

எழுவாய்வேற்றுமை—முதலாம் வேற்று
மை; அஃது: ஆ, அவன் என்றும்போலப்பெயர்
தோன்றிய துணையாய் உருபுமவியியுமேலாது
பிற்தொன்றேடு தொகாது நிற்கும் நிலைமை.
(உ-ம்.) “அவற்றுள்-எழுவாய்வேற்றுமைப்பெயர்
தோன்றுநிலையே” (தொல். சொல். சுசு. சேன.)

எழுவாயெழுச்சி—மகநட்சத்திரம்.
எழுவான்—கிழக்குத்திக்கு. (உ-ம்.) “எழு
வான்தொடக்கப்படுவான்மட்டும்”.

எழுவீ—எழுப்பியெனப்பொருள்படும் ஒரு
வினையெச்சம். (உ-ம்.) “பொற்றாமரைபோற்
கையாற்பொழுகுப்படிநின்றெழுவீ” (இராமா.
நகர். கூஅ.)

எழுவதல்—எழுப்பதல். (உ-ம்.) “எழுவும்
முரவாங்குமியம்பினவே” (ஞா. கல்யாண.
உசஅ.)

எள்—1. எள்ளென்னேவலும், தெரிநிலை
வினையுருதியும், வினைத்தொகையும். 2. நவ
தாநியத்தான் ஒன்று; 3. நிந்தை. (உ-ம்.) “எள்ளு
றியகருமேநீந்தான்” (இராமா. நகர். கூஅ.)

எள்க—அஞ்சு. (கிந்தா.)
எள்கல்— } 1. இகழ்தல். 2. கூசுதல்.
எள் ததல்— } (உ-ம்.) “இன்றகத்திலலாப்
புழிவந்துமுடிமென்றென்குதமே” (கிருக்கோ.
கஉ.)

எள்ள—1. இகழ்ச்செய்யுட்கொண்டபுயன்
பற்றிவரும் ஒருவம் உருபு. (உ-ம்.) “எழிலிவா
னமெள்ளினன்றறஉம்” (தொல். பொருள்.
உஅக. உரை.) 2. இகழ என்னும் பொருள்ப
டும் ஒருவினையெச்சம். (உ-ம்.) “பிறரெள்ளப்
பீடின” (கவி. அ.)

எள்ளல்—1. அவமதிச்சிரிப்பு. 2. இளிவாக
ப்பேசல். 3. தள்ளல். 4. நகைத்தல். 5. நிந்தை.
(உ-ம்.) “ஒருகாலத்தெள்ளலில்” (சேதுபு. துத்
தம். உ.)

எள்ளளவும்—அற்பமும். (உ-ம்.) “யானெ
னுமகந்தைதானெள்ளளவுமாவிலையே” (தா
யு. ஆநந்த. கூ.) [எள்ளெவ்வளவுசிறிதோ அவ்
வளவு சிறிது என்பது.]

எள்ளற்பாடு—இகழ்ச்சி.
எள்ளளவு—1. எள்ளளவு. 2. எள்ளிடத்தக்
கலிதம்.

எள்ளுச்செய்—ஒருபூண்டு.
எள்ளுண்டை—எள்ளைத்துவைத்துச் சில

சரக்குகள் சேர்த்து ஆக்கிய ஒரு கிற்றுண்டி. (உ-ம்.) “இட்டலி” பார்.

எள்ளுதல்—1. அவமதித்துச்சிரித்தல். 2. இகழ்தல், இகழ்ந்துபேசுதல். 3. தள்ளுதல். (உ-ம்.) “எள்ளுதற்கரிய சேறாசிடத்தனில் யா மத்தேகி” (கந்தபு. வன். கசச.)

எள்ளுநீர்—இகழ்வோர். (உ-ம்.) “எள்ளுநீர் கன்சாய” (சந்தா. கார்த்து. கூடுதி.)

எள்ளும்—எக்கும். (மணிமே.)

எள்ளுநீரடை—எள்ளுண்டை.

எள்ளோரை—சித்திராந்நவகையுள் ஒன்று; அஃது. எள்ளும் அரிசியும் கெய்யுந்கலந்தாகியது.

எளிகு—எளிது.

எளிஞர்—எளியவர்.

எளித்தல்—1. எளியராகத்தாழ்த்தப்படுதல். (உ-ம்.) “எளித்தலெய்துமிமையவர்” (கந்தபு. தேவரை. உச.). 2. (அகப்பொருளிலக்கணம்) தலைவனையெளியாக்கக்கூறுதல். (உ-ம்.) “எளித்தலெத்தல்வேட்கையுரைத்தல் - கூறுதலுசாதலேநீதிதலைப்பாடு - உண்மையெப்பாங்கி எவியொடுதொகை - யவ்வெழுவுகையெவன் மண்புலவர்” (தொல். பொருளதி. உ௦௭.)

எளிதரல்—எளிதாக்கத்தருதல். (உ-ம்.) “தானையேதரமறிவாத்தெமக்களிதரு” (வை - தீ. உ.)

எளிதரவு—1. எளிமைத்தனம். 2. தரித்திரம்.

எளிதாதல்—இலேசிற்கிடத்தல். (உ-ம்.) “இத்துணைப்பெருமரும் பொருளிடக்கெளிதாமோ” (கந்தபு. தவங்காண். கக.)

எளிது—1. அருமையற்றது. 2. இலேசு (உ-ம்.) “பேய்வயினுமமரிதாரும்பிரிவெளிதாக் குவித்து” (திருக்கோ. கூசக.). 3. எளியது. 4. பிரயாசமில்லாதது. (உ-ம்.) “தடவரைப்பிடை சேறலெளிதன. (கந்தபு. தவங்காண். ச.)

எளிமை—1. இகழ்ப்படுந்தன்மை. (உ-ம்.) “இமையவர் தலைவனையு மெளிமையினேவல் செய்ந்து” (இராமா. சூர்ப்பந. சஉ.). 2. தரித்திரம். 3. தளர்வு. 4. தனிமை. 5. தாழ்வு. 6. வலியின்மை.

எளிய—இலகுவான. (உ-ம்.) “கைக்கெளரிய பந்தாவெடுத்துவினையாடுவீர்” (தாயு. சித்தர். க.).

எளியது—எளிமையானது.

எளியர்—எளியவர். (உ-ம்.) “எளியரைவ லியர்வாட்டின்” (காஞ்சிபு. கடவுள். ஏ.)

எளியவர்—1. கூனர். 2. தரித்திரர். (உ-ம்.) “சிறுவிலையெளியவருணவுசிற்கிணை” (இராமா. பள்ளி. ககக.). 3. வலியற்றவர்.

எளியவிலை—அற்பவிலை.

எளியன்—எளிதானவன். (உ-ம்.) “எளிய னோசங்கரன்னைக்கம்மா” (கந்தபு. தவங்கா. க௦.).

எளியனேன்—எளியேனாகியவரான். (உ-ம்.) “எளியனேன்மரமாமாயை - குழகெடுக்க” (தாயு. பன்மலை. கூ.)

எளியார்—எளியவர்.

எளியை—எளிமைப் பண்படியால் வந்த ஒரு முன்னிலைவினைப்பெயர். (உ-ம்.) “உய்ந் துபோதிவிளவுதேலெளியையென்றான்” (கந்தபு. மகாகாளர். உக.).

எளியோர்—1. எளியவர். 2. வலியற்றவர். (உ-ம்.) “மன் திடைநலிந்துவலியோர்க்கெளியோரை” (இராமா. கரன்வ. கசஅ.).

எளிரதம்—எண்ணெய். [என் + இரதம்.] எளிரந்த—எளிதிற்கிடத்தல். (உ-ம்.) “எளிவந்தவெந்தைபிரான்” (திருவாச. நீத்தல். கடு.).

எளிவந்தது—இலேசில்வந்தது. (உ-ம்.) “கடவுளுயி - ரிருணைக்குடையவருக்கொண்டெளிவந்ததென்ன” (தணிகை. களவு. கூகக.).

எளிவரல்—1. பிரயாசமின்றிவரல். (உ-ம்.) “அன்பினர்க்கெளிவந்துள்ளவா தியன்பரமன்” (கந்தபு. திருக்கல். கூச.). 2. பவ்யினமடைதல். (உ-ம்.) “இடுசோறுதின்றுயிர்சுமந்துதோ-னெளிவரும்படியிருந்தபாவியரும்” (பாரத. கிருட்டிண. உகக.).

எற்படல்—சூரியனுதித்தல். (உ-ம்.) “எற்படுகால” (அகப்பொரு. அகத்திணை. கஉ.).

எற்பாடு—காலே; இஃது. ஐவகைச்சிறுபொழுதுகளுள்ளொன்று. (உ-ம்.) “வைகுறுவியுயன் மருதமெற்பாடு” (தொல். பொருள. அ.) [எல்-சூரியன். பாடு - படுதல் = உண்டாதல். சிறு பொழுது அறுவகையெனக்கொண்டு எற்பாடு என்றற்குப்பிற்பொழுது என்பாருமுள்ள. அதனைச்சூத்திரவியருத்தியிலே சிவஞானமுரிவர்த்துத்தார்.]

எற்பு—எலும்பு. (உ-ம்.) “எற்படமந்திரத்தி” (ஞானவா. சக்கிரன். கூக.).

எற்றல்—1. எழுப்புதல். (பிங்கல. உகசஎ.). 2. எற்றன்மரம். 3. எற்றுதல். 4. துணித்தல். (பிங்கல. உகசச.). 5. நருக்கல். (உ-ம்.) “எற்றறட்டற்போழல்வினைக்கெ-ருகிறைகோல்கள்” (தைவ. கஉ.).

எற்றற்கோட்டு—இறைமரக்கோட்டு.

எற்றற்பட்டை—சிலாப்பட்டை.

எற்றன்மரம்—நீரிறைக்கும் மரம்.

எற்றித்தல்—இரங்குதல். (பிங்கல. கககச.). எற்றினை—எதனால். (ஐங்குறு.)

எற்று— 1. அதிசயவிரக்கத்தைக்குறிக்கு மொருசொல். (உ-ம்.) “எற்றெற்றென்-தேதம் பலவுந்தரும்” (வன். உஎரு.) 2. இறந்தது; இது. கழிந்ததற்கு இரங்கியபொருட்டு “எற்றெனுட்பினையினம்” என்றதொபொல். (உ-ம்.) “எற்றென்கிளவியிறந்தபொருட்டே” (தொல். சொல். உஎரு.) 3. எத்தன்மைத்து எனப்பொருள்பட்டு ஒன்றன்பலில்வரும் ஒரு குறிப்புவினைமுற்று. (உ-ம்.) “எற்றென்னையுற்றதுயர்” (வன். கஉருசு.) 4. எற்றென்னேவலும், தெரிநிலைவினைப்பகுதியும், வினைத்தொகையும். 5. எது. (உ-ம்.) “எற்றினுமந்ததால்வரயால்யாக்கையாலியன்றசெய்கை - முற்றியபயனுமேயும்” (சேதுபு. சேதுசு. அ.) 6. எறிதல். 7. தட்டெல்.

எற்றுண்ணல்—எறியப்படல். (உ-ம்.) “இருவினையெனுந்திரையினெற்றுண்டு” (தாயு. தேசோ. உ.)

எற்றுதல்—1. அடித்தல். (உ-ம்.) “வருண்ணையெறி” (கந்தபு. யாக. கசு.) 2. இரங்குதல். (உ-ம்.) “எற்றியகாதலினல்கைத்தான்” (வாண. உஉசு.) 3. இல்லாமற்செய்தல். (உ-ம்.) “ஒப்பெற்றியசுந்தரமேன” (சேதுபு. அமுத. கசு.) 4. எழுப்பல். (பிங்கல.) 5. எறிதல். (உ-ம்.) “எற்றுலாம்பிடித்தேந்துதம்” (இராமா. கரன்வ. கசு.) 6. குட்டல். 7. குத்தல். 8. கொல்லல். 9. துணித்தல். 10. நீர் முதலியவற்றையெற்றல். 11. முட்டிக்கொள்ளுதல். (உ-ம்.) “பொற்றைகன்கிரகேரபுரங்கடத்தமி- நெற்றுழி” (கந்தபு. நகரழி. ௪௦.) 12. மோதுதல். (உ-ம்.) “எற்றுதெண்டிறைநீர்ச்சேர்ப்பன்” (திருவிளை. நான்மா. ௪.) 13. வெட்டல்.

எற்றுநீர்வை—1. கடல். (உ-ம்.) “எற்றுநீர்வையென்னமிர்வை” (திருக்கோ. கசுசு.) [இ-஁து. ஓரடையடுத்தவாருபயர்.] 2. வீசுந்திரை.

எற்றுநூல்—மரக்கோட்டம் பார்க்கும் நூல். எற்றுள்ளும்—எவற்றுள்ளும். (உ-ம்.) “எற்றுள்ளு-மெண்ணப்படுவதொன்றன்று” (வன். ௪௬௮.) [இங்கே வகரங்குறைந்துநின்றது.]

எற்றுற—ஓரதிசயமொழி. (பிங்கல. உக௦சு.) எறிறை—எந்தநாள். (உ-ம்.) “எற்றைவைகலும்” (கந்தபு. அயனைச்சினைநீர்க்கு ௫.) “எற்றைக்கும் விண்ணொத்திருக்குதும்மூரெது” (தணிகை. களவு. ககஉ.) [என்று+ஐ.]

எற்றே—1. எத்தன்மைத்தோ. 2. ஓரதிசயவிரக்கச்சொல்.

எறி—1. எறிகை. 2. எறித்தல். (உ-ம்.) “எறித்தருகதிர்தாங்கி” (கவி. கூ.) 3. எறியென்

வேவலும், தெரிநிலைவினைப்பகுதியும், வினைத்தொகையும். (உ-ம்.) “இழைமுணிமாடத்தும் பரெறிதுளியுடைந்துதான்” (திருவிளை. நான்மா. கஎ.) 4. குறிப்பாச்சொல்லுகை.

எறிகால்—பெருங்காற்று.

எறிகாலி—காலாலெறியும் பசு.

எறிதுறுதல்—வெட்டுதல். (உ-ம்.) “சுந்தரமணிவாளைற்றுணிபடவெறிஞற்றான்” (கந்தபு. வில்வலன்-வாதாவி. கசு.)

எறித்தல்—1. ஒளிவீசல். (உ-ம்.) “ஏய்ந்தவப்பதத்தெழிலெறித்தலால்” (பாரத. சூது. கசுசு.) 2. உறைத்தல். (புறநா. 3. பரத்தல். (சுந்தா.) 4. வெயில்காலல். (உ-ம்.) “எறிவெயிலினாடு” (திருவாத. திருப்பெரு. உகசு.)

எறிதால்—எறிதல். (உ-ம்.) “பிஞ்சுக்கன்மீது கன்மலரா-லெறிதருதேர” (கந்தபு. திருநகர. அகசு.)

எறிநீல்—1. அடித்தல். (உ-ம்.) “இரவலரருறிதியெறிந்துவவ்வினே” (இராமா. பள்ளி. கசுசு.) “எறியுமுரசமு” (பாரத. பதினாறு. உரு.) 2. அறுத்தல். (உ-ம்.) “எறிவோகாளார்ப” (சிலப். காணல். கஉ.) 3. உறைத்தல். 4. உறுபடுதல். (உ-ம்.) “மீனெறிவோர்” (திருக்கோ. கஅஎ.) 5. கல்லுமுதலியவைகளை ஆகாயத்திற்செல்லும்படியான விசைகொண்டு வீசுதல். (உ-ம்.) “கன்றான்முன்விளவெறித்தகண்ணெனென்” (பாரத. திரௌபதி. கஉ.) “தடந்தோளா- மிலக்கையுற்றிடவெறித்தனெறித்தலும்” (பாரத. பதினெட்ட. ருசு.) 6. குத்தல். 7. தட்டல். (உ-ம்.) “தாய்தன்கையின்மெல்லத்தனெனென்னுறங்கினெறிய” (செந்தா. குணமா. அ௦.) 8. தள்ளல். (உ-ம்.) “ஊதையெறியவொழிபுகொடியொப்பார” (இராமா. நகரீ. கஅ.) 9. திரையெறிதல். (உ-ம்.) “எறியுநேமி குழலகத்து” (கந்தபு. அவைபுரு. கசசு.) 10. நீக்கல். (உ-ம்.) “செத்தமாசெறிந்து” (காம்பபு. பலவ. ரு.) 11. நுகர்வித்தல். (உ-ம்.) “வாழ்வாய்நன்றூயினும்-வெதரியாதுவிடாதேகாண்” (கலி. கசசு.) 12. முறித்தல். (உ-ம்.) “களிதே, கதவெறியாச்சுவந்து” (புறநா. ௪.) 13. மோதுதல். (உ-ம்.) “எறிமருத்திடை” (கந்தபு. மேரு. சு.) 14. வெட்டல். (உ-ம்.) “கல்லாக்களியக டெருவான்கையில்வெள்வானெறித்தனை வில்ங்கடறுத்து” (சிலப். கொலை. உகஉ.)

எறிப்பு—1. ஒளிச்செய்தல். (உ-ம்.) “எறிப்புடைத்தரளக்கோவை” (இரகு. கடி. கசு.) 2. விம்பித்தல். 3. வெயில்வீசல்.

எறிபடை—கைவிடுபடை. (உ-ம்.) “ஆன்றமையெறிபடை” (இராமா. கரன்வ. ருஉ.)

‘எறிமணி’—சேமக்கலம், சேகண்டி. (உ-ம்.)
 “எறிமணியரவமென்ன” (கந்தபு. உபதேச. கஉ.)
 எறிழத்து—மஞ்சரிகை நோயினாலுண்டாகுங்
 கொப்புளம்.

எறியாயுதம்—எறிபடை.

எறியால்—ஒருமீன்.

எறியீட்டி—எறிவல்லியம்.

எறிவ—எறியப்படுவன. (உ-ம்.) “எட்டே
 யொருபாண்படைதம்முளெறிவவெல்லாம்” (கந்த
 பு. திருவிளே. சஎ.)

எறிவல்லியம்—எறிவிளையம்.

எறிவிளையம்—சக்கரம்.

எறிவு—எறிதல்.

எறிவேல்—எறியீட்டி. (உ-ம்.) “சூலம்வா
 ளெறிவேல், மழுமுதற்படையாவையும்” (கந்தபு.
 படைபெயரு. சு.)

எறுமீ—யாணை. (உ-ம்.) “எறுமீபிராண்கு
 திலின்சுரும்பேகொளும்—செறிந்தவாழிலுதின
 பனவென்பவே” (பிரபுவங்க. சாதகா. ஏ.)

எறும்பு—ஊரும் பிராணிகளரி லொன்று.
 (உ-ம்.) “நந்தெறும்பு” (ஆசார்க்கோ. அஅ.)

எறுழ்—1. தடி, தண்டு. (சூ. நிகண். எ.கக.)
 2. தூண். 3. வலி. (உ-ம்.) “இந்தடுவேநின்ற
 னெறுழ்வயிரத்தானேபோல்” (கந்தபு. வள.
 ககக.)

எறுழிழிப்பு—மிக்கவலி. (புறநா.)

எறுழிவலி—விசயன், பெயர். (சிந்தா.)

எறுழம்—எறுழம்பூ. (உ-ம்.) “எரிபுரையெ
 றுழம்” (குறிஞ்சி. சுசு. உரை.)

எறுழி—1. காட்டுப்பன்றி. 2. பன்றி. (உ-ம்.)
 “கொன்னெறுழிதன்ஹுருவுகொண்டொருவர்
 தேமம்” (கிருபாத. கிருப்பெரு. கூ.)

என்—1. என்ன. (உ-ம்.) “என்பல்வமியா
 முரைப்பதிந்த” (பாரத. புட்ப. கசு.) [எவன்
 என்னும் வினாவின்னக்குறிப்பிலே வகரந்தொக்
 குறிந்தது.] 2. என்னு மென்ப பொருள்படு
 மொருவினைத்தொகை. (உ-ம்.) “உயிரென்கா
 லினை” (கந்தபு. குமார. சஎ.) 3. ஓர் அகைச்
 சொல். (உ-ம்.) “அறிவாரயார்க்குதிவழியியு
 வே” (இலக்கணவி. உஎஎ. உரை.) 4. தன்மை
 யொருமையில்லருமொருவினைவிருதி. (உ-ம்.)
 “யானுநின்றனென்” (இராமா. பள்ளி. எஉ.) 5.
 யாவை. (உ-ம்.) “என்னேசெயவேண்டிற்றவை
 யெல்லாம்” (கந்தபு. அசுரர்தோற்று. கூ.) 6. யா
 நென்னுந் தன்மையொருமைப்பெயர் வேற்று
 மையுருபேற்றுமாறு திரிந்து வந்த ஒரு சொல்.
 (உ-ம்.) “விரியுமென்னினுயிரி” (வள.
 கஉ.0க.) 7. வினாவடியாய் நின்று ஐயமுணர்ந்

துமொருசொல். எவன் என்பது என் என வந்
 ததென்க. (நன். வினையி. கூ.)

என்து—என்று சொல்வேன் எனப்பொரு
 ள்படும் ஒருமைத்தன்மைவினைமுற்று. (உ-ம்.)
 “அவன்பெருமுயற்சியெயாற்றலாமென்கோ”
 (கந்தபு. சிங்கமுகா. உகச.)

என்தும்—என்று சொல்வேம் எனப்பொரு
 ள்படும் ஒரு பன்மைத்தன்மைவினைமுற்று.

என்துளை—என்று வினாவுவாய். (புறநா.)

என்கை—1. என்றுசொல்லுமை. (உ-ம்.)

“ஆகையால்கிலமெல்லா மவனென்கைகெரிந்த
 தன்றே” (கந்தபு. மேரு. உசு.) 2. என்னு
 டைய கை. (உ-ம்.) “என்கைக்கொண்டதோர்
 கணைகள். (கந்தபு. காமதகந. அக.)

என்ப—1. என்று சொல்லப்படுவன என
 ப்பொருள்படும் ஒரு வினையாலினையும்பெயர்.
 (உ-ம்.) “என்னென்பவேனையமுத்தென்ப”
 (வளர். ககஉ.) 2. என்று சொல்லுவார் என
 ப்பொருள்படும் ஓர் உயர்நினைப்படைக்கைப்ப
 லர்பால்வினைமுற்று. (உ-ம்.) “பெண்ணினுற்
 பென்மைமுடைத்தென்ப” (வளர். கஉ.அ0.)

3. ஓரசைச்சொல். (உ-ம்.) “வளவயல்லைவகலு
 மின்னதென்ப” (சிந்தா. நாமக. கரு.)

என்பாக்கீது—1. என்றுசொல்லுதல். (உ-ம்.)
 “யாந்தம்மைநீடுவாழ்கென்பாக்கீதிந்து” (வளர்.
 கககஉ.) 2. என்னும்படி.

என்பாபரணை—சிவன். [என்பு-எலும்பு.
 ஆபரணை—ஆபரணமுடையவன்.]

என்பீத்தல்—என்று சொல்லுவித்தல்.

என்பிலது—எலும்பில்லாத பிராணி. (உ-ம்.)
 “என்பிலதனைவெயில்போலக்காயுமே” (வளர்.
 எஎ.)

என்பிலி—எலும்பில்லாதது.

என்பு—1. உடம்பு. (உ-ம்.) “என்புசேர்-மு
 ந்துதிவினை” (சேதுபு. கோடி. கரு.) [ஆகுபெ
 யர்.] 2. எலும்பு. (உ-ம்.) “அனிகலமரவெ
 ன்பு” (கந்தபு. தவங்கா. கரு.) 3. புல்.

என்புநீற்றி—கழுதைக்குடத்திப்பூண்டு.

என்புநுக்கீ—1. எலும்புநுக்கினோய். 2.
 எலும்புநுக்கிப்பூண்டு.

என்மீ—1. என்று சொல்லுபவர்கள். (உ-ம்.)
 “பிரமமென்மரு மீசனென்மருஞ் சேவனென்ப
 ரும் பேதுறுங்—கருமமென்மருமவேறுமல்லவக
 டவுளென்மருமாகியே—முரணியல்லவார்பேசந்
 த்நருண்முதல்வனே” (காஞ்சிபு. கச்சி. க0.) 2
 என்றுசொல்லுவார் எனப்பொருள்படப் பட்
 டையிலவருமொருவினைமுற்று. (உ-ம்.) “நந்
 மணக்குஞ்சரநம்பியோடென்மரும் : (சிந்தா
 கநக. உஅசு.)

என்மனு—என்றுசொல்லுவாரெனப்பொருள்படப் படர்க்கையில்வரும் ஒரு வினைமுற்று. (உ-ம்.) “அந்தமாதியென்மனாற்புலவர்” (சிவஞானபோ. க.)

என்மார்—என்பார். (சிந்தா.)

என்றல்—என்றுசொல்லுதல். (உ-ம்.) “என்றுவருகடவுள்வேந்தனிருபயந்துளங்கநக்கு” (பாரத. நிவாத. ஏ.)

என்றவன்—சூரியன். (உ-ம்.) “என்றவன்மதில்” (பாரத. பதினே. க0உ.)

என்றி—ஒரெண்ணிடைச்சொல். (உ-ம்.) “முதலீதிடைநிலைபோலியென்று” (நன். எழுத். க.)
என்றலும்—ஆளுலும். (உ-ம்.) “நடுக்கிநின்றென்றுலும்” (இராமா. கதை. எக.)

என்றி—1. என்றுசொல்கின்றாய் எனப்பொருள்படும் ஒரு முன்னிலைவினை. (உ-ம்.) “தவமியற்றுமென்றியேல்” (கந்தபு. பார்பதி. எ.)
2. என்பாய். (ஐங்குறு.)

என்றிசினோர்—என்று சொன்னார் எனப்பொருள்படுவதோரிந்ததகாலவினைமுற்று.

என்று—1. எந்நான். (உ-ம்.) “பார்த்திவரென்றுநம்பைப்பொழில்வாய்- வந்தாரென்னுண்டதலா” (தணிகை. களவு. ககச.)
2. என்றுசொல்லி எனப்பொருள் படும் ஒரு வினையெச்சம். (உ-ம்.) “செருகிறென்றெகிரநேர்ந்தவராகம்” (கந்தபு. சிங்கமுக. கஅ.)
3. ஒரிடைச்சொல்; இது: வினை, குறிப்பு, இசை, பண்பு, எண், பெயர் என்னு மாறுபொருண்மைகளில் ஒன்றைக்கருகிவரும். (உ-ம்.) “நரைவருமென்றெண்ணி” [வினை] “விண்ணென்றுவிசைத்தது” [குறிப்பு] “ஒல்லென்றெலிக்குமொலிபுனலுரற்கு” [இசை] “பச்சென்றுபசந்தது” [பண்பு] “நிலென்னுநீரென்றுதியென்று” [எண்] “பாரியென்றெருருவன்” [பெயர்] (தொல். சொல். உசகஉரை.)
4. சூரியன். (உ-ம்.) “என்றைத்தொடவிண்ணிலெழுந்துதலால்” (கந்தபு. விந்தகிரி. ச.)

என்றும்—1. எந்நாளும். (உ-ம்.) “என்றுநல்லியைனுதியெவன்கோன்” (கந்தபு. திருவிளை. ககக.)
2. என்றுசொல்வேமனைப்பொருள் படும் ஒருதன்மைப்பன்மைவினைமுற்று. (உ-ம்.) “யாமொலமாநங்கமாதிலகனென்றுமே” (சிந்தா. சுரமஞ். ஏ.)

என்றுழி—1. கோடை. (உ-ம்.) “வளமழைமாரியவென்றுழிக்கால” (புறநா. கசக.)
2. சூரியன். (உ-ம்.) “அருங்கழிதாமகலுமென்றுமென்று” (திருக்கோ. கக0.)
3. வெய்யில். (உ-ம்.) “அவனென்றுழி - வாதாயனங்கடொறுமவந்துபுகலின்றே” (கந்தபு. நகபுரு. சஎ.)

என்றுழி—எப்போதும்.

என்றைத்து—எப்போதைக்கு. (உ-ம்.) “அல்லலொழிவதென்றைக்கையா” (தாயு. பரா. க000.) [என்று என்பது ஐகாரச்சாரியையெடுத்து நான்நான்வேற்றுமையில் வந்தது.]

என்ன—1. எத்தன்மைய எனப்பொருள் பட ஆற்றினைப் பன்மையில் வருமொரு குறிப்புவினைமுற்று; (உ-ம்.) “உடம்போயிரிடை யென்ன” (வள். ககஉஉ.)
2. என்று. (உ-ம்.) “என்னப்பலவும்புலம்பி” (கந்தபு. மார்க்கண்டேய. கச.)
3. என்றுசொல்லால் எனப்பொருள் படும் ஒருவினையெச்சம். (உ-ம்.) “எண்ணரிய யோகிஞ்சூமலிவையென்ன” (தாயு ஆசை. உச.)
4. பொறு எனப் பொருள்படும் ஒருவமச்சொல். (உ-ம்.) “சேழ்கிளர்தீயூட்டர்க்கேயென்னவருகி” (கந்தபு. மார்க்கண்டேய. கரு.)
5. யாது. (உ-ம்.) “ஆராரெனக்கென்னபோதித்துமென்ன” (தாயு. தேசோ. எ.)
6. யாவை.

என்னணம்—எவ்வண்ணம். (உ-ம்.) “என்னணஞ் சென்றனென்னணஞ்செருமென” (திருக்கோ. உக0.)

என்னத்தை—யாதினை. (உ-ம்.) “என்சொல்லிதுதிக்கென்னத்தைச்சொல்வேன்” (தாயு. பரா. சக.) [என் என்பது அத்துச்சாரியையும் ஐயுருபுமுற்றுவந்தது.]

என்னதும்—யாதும், சிறிதும். (உ-ம்.) “என்னதஞ்செயலின்றியிருத்தலால்” (கந்தபு. மேரு. கஎ.)

என்னதுஉம்—சிறிதும். (உ-ம்.) “என்னதுஉம்-கழமரந்தழத்தலோம்பு” (புறநா. ருஎ.)

என்னி—யாவர். (உ-ம்.) “அருந்தொடைச்சித்திரமதினையென்னரேயாளந்தறிபவர்” (இரகு. திக்கு. ககசு.)

என்னதும்—யாவரும். (உ-ம்.) “நந்தவரென்னருந்தொழுது” (கந்தபு. அயனைச்சிறைக்கு. கஎ.)

என்னல்—என்றுசொல்லுதல். (உ-ம்.) “என்னலோமீ” (இராமா. கரன்வ. கச.)

என்னவார்—எவ்வியல்பினர். (உ-ம்.) “நீத்தோரென்னவாந்தங்க்கேனும்” (கந்தபு. கிரவுஞ்ச. ச.)

என்னவரும்—யாவரும். (உ-ம்.) “என்னவாத்தமையும்” (கந்தபு. திருக்கல். கக.)

என்னவும்—யாவையும். (உ-ம்.) “ஒன்னவார்” பார்.

என்னன்—எவ்வியல்பினன். (உ-ம்.) “என்னனெவ்விடத்தன்” (இரகு. யாக. கஉ.)

என்னனோ—யாரோ. (சிந்தா.)

என்னு—என்றுசொல்லி எனப்பொருள்

டும் ஒரு வினையெச்சம். (உ-ம்.) “மறுத்தெதிர் மொழிந்தாயென்னை” (கந்தபு. அயினைச்சிறை நீக். உக.)

என்னுங்கு—என்னுடையகையிடத்து. (உ-ம்.) “என்னுங்குவாராதோம்பினை” (கவி. உக. உரை.)

என்னும்—1. எல்லாம். (உ-ம்.) “என்னுடையரேனுமிலர்” (வள். சக0.) [என்னும் என்பதிலும்மையிங்கேதொக்கது.] 2. என்று சொல்கின்றது எனப் பொருள்படும் ஒரு நிகழ் காலவினைமுற்று. (உ-ம்.) “எதிலரென்னுமிவ் லீர்” (வள். கக0.) 3. என்ற சொல்லப்படும் எனப்பொருள்படும் ஒரு தெரிநிலைவினைப்பெய ரெச்சம். (உ-ம்.) “நல்குரவென்னுமிடம்பை யுள்” (வள். க0சு0.) 4. என்றுசொல்வான் எனப்பொருள்படும் ஒரு பெண்பாற் படர்க்கை வினைமுற்று. (உ-ம்.) “பிதியார்பிதிலேதென் னும்” (இராமா. நகரீங்கு. கக.) 5. என்றுசொ ல்வான் எனப்பொருள்படும் ஒரு ஆண்பாற்பட ர்க்கைவினைமுற்று. (உ-ம்.) “கனவனேன்-முடி குவனருந்துயர்முடியவென்னுமால்” (இராமா. பள்ளி. கக.) 3. என்றுமுயல்கின்ற எனப்பொ ருள்படும் ஒரு தெரிநிலை வினைப் பெயரெச்சம். (உ-ம்.) “குடிசெய்வவென்னுமொருவற்கு” (வள். க0உக.) 7. சிந்தும், எப்படியாயினும். (உ-ம்.) “என்னுந்தமக்கியைப்பிலேற்கு” (தணி கை. களவு. ககக.) “போமினெனவென்னு முறையியான்” (சிந்தா. சுர. உ0.)

என்னே—ஒர் அதிகசயவிரக்கச்சொல். (உ-ம்.) “என்னேயெனேகருணைவிரையாட்டிருந்தவா றெம்மனோர்புகலவெளிதோ” (தாயு. எங்குநி ஹை. உ.)

என்னை—1. என்பிதா. (உ-ம்.) “என்னைவா ன்மொழி” (பாரத. வாரணு. கக.) 2. என்னி ஹைவன். (உ-ம்.) “அனங்கருங்கிந்திறலென் னை” (புறநா. எஅ.) 3. ஓர் ஐயச்சொல். (கு. நிகண். க0: கக.) 4. ஓரிகழ்ச்சிக்குறிப்பு. (உ-ம்.) “என்னேயெனையேயீன்றுகாத்தவென்—எ ன்னையாரெனக்கழகுசெய்தவா” (இராமா. பள் ணி. ககக.) 5. யாது. (உ-ம்.) “என்றிறைத்தப ணியென்னை” (இராமா. நகரீங்கு. அ.) 6. யா ண் என்பதுவிகாரமாகி ஐயுருபேற்ற ஒருசொல். (உ-ம்.) “என்னையென்னையேயீன்றுகாத்தவெ ன்” (இராமா. பள். ககச.)

என்னோ—1. ஓர் ஐயக்கிளவி. 2. ஓரிகழ்ச்சி க்குறிப்பு. 3. யாதோ எனப்பொருள்பட்டவரும் ஓரதிகசயவிரக்கச்சொல். (உ-ம்.) “ஐயகோவிரி ச்செய்வதென்னோவென” (கந்தபு. மோந. க.)

என்னோரும்—1. எத்தன்மையுடையோரும். (புறப்பொ.) 2. யாவரும். (உ-ம்.) “என்னோர்ம ருங்கினும்” (சிந்தா. மண். உஎ.)

என—1. என்று. (உ-ம்.) “பரவுதல்வீடெ னப்பகருவார்கிலர்” (கந்தபு. பாயிர. உக.) 2. என்றுகூற எனப்பொருள்படும் ஒரு வினையெ ச்சம். (உ-ம்.) “என்னென்றேசெருமெனவியர்” (திருக்கோ. உகக.) 3. என்னுடையன. 4. ஓ ரிடைச்சொல்; இது: வினை, குறிப்பு, இசை, பண்பு, எண், பெயர் என்னுமாறுபொருண் மைகளில் ஒன்றைக்குறித்துவரும். (உ-ம்.) “ம லைவான்கொள்கெனவுயிர்ப்பலிதாஉய்” (வினை) “துன்னென்னத்துடித்தது” (குறிப்பு.) “ஒல்லெ னவொலித்தது” (இசை) “வென்னெனவிளர் தத்து” (பண்பு) “நிலெனெனவிரைத்தீயனை” (எண்) “அழக்காறெனவொருபாவி” (பெயர்) (தொல். சொல். உருஅ.) 5. போல எனப்பொ ருள்படும் ஒருவமைச்சொல். (உ-ம்.) “சிதலைமெ யத்தொகைவன்மிகத்தெழுந்தென்” (கந்தபு. மோந. உ.) 6. யான் என்பது ஆறும்வேற்று மையில் அஃறிணைப்பன்மை அகரவருபேற்று வந்த ஒருவிகாரமொழி.

எனகீ— யான் என்னுந்தன்மைப்பெயர் நான்காம்வேற்றுமையுருபேற்றுக் கோடற்பொ ருளிலேவந்த ஒரு திரிபுமொழி. (உ-ம்.) “அன் றெனக்குளியொருதுனை” (வைரா. சதக. கக.)

எனது—1. என்னுடையது. 2. யான் என் னுந்தன்மைப்பெயர் ஆறும்வேற்றுமையொரு மையில் அது என்னுமுருபேற்றுவிசாரமாய் வந்த ஒருமொழி. (உ-ம்.) “எனதுயிரரசுவாழ் வென்பயாவையும்” (பாரத. குருகுல. சு0.)

எனல்—1. என்றுசொல்லப்படுதல். (உ-ம்.) “அவனியெனலாந்துலத்தட்டிரண்டின்” (கந் தபு. திருக். சஎ.) 2. என்று சொல்லுந்த எனப் பொருள்படும் ஒரெதிர்மறையில்கோள்வி னைமுற்று. (உ-ம்.) “பயனில்சொற்பாராட்டி வாளை-மகனெனல்” (வள். ககக.) 3. என்று சொல்லுக எனப்பொருள்படும் ஓர் வியங்கோ ள்வினைமுற்று. (உ-ம்.) “மக்கட்புத்தடியெனல்” (வள். ககக.) 4. என்று சொல்லுதல். (உ-ம்.) “கொன்றவியுள்பேனெனலும்” (கந்தபு. தா ரக. எஉ.)

எனவ—என்னுடையன. (உ-ம்.) “எனவ கேனெனதி” (புறநா. கரு.)

என—1. என்று. (உ-ம்.) “தன்நிருச்செல் வமுந்தாங்குவாயென” (பாரத. அருச்சுநன் றவ. கசஉ.) 2. ஓரெண்ணிடச்சொல். (உ-ம்.) “நிலெனனாரேரன” (இலக்கணவி. உருக. உரை.)

எனது—1. என்னுடையது. 2. எனதென் னுமமகாரம். (உ-ம்.) “எனதுயானென்னுஞ்செ ருக்கிகந்து” (கந்தபு. அயனைச்சினைபுரி. உ.)

எனின்—1. என்னையினால். (உ-ம்.) “அவை யவைமுனிசுவமெனினே” (பொருந. ௧0௭.) 2. என்றுசொல்லின்.

எனினும்—ஆனாலும். (உ-ம்.) “யாவரேயெ னினுமுன்னின்” (கந்தபு. அரசு. ௫.)

எனும்—1. என்னின்ற எனப்பொருள்படும் ஒருச்சவினை. (உ-ம்.) “வந்தனென்னுஞ்சொற் கேளா” (கந்தபு. எதிர்கொள். ௧௧.) 2. என்று சொல்லுவான் என்ப பொருள்படும் ஒரு பொண் பாற்படர்க்கைவினைமுற்று. (உ-ம்.) “அறமெ னக்கிலையோவெனும்” (இராமா. நகரீங்கு. ௧௧.) 3. என்றுசொல்வான் என்பபொருள்படும் ஆண்பாற்படர்க்கைவினைமுற்று. (உ-ம்.) “தொ ன்மைபோலுதுவதென்றனும்” (கந்தபு. சய ந்த. ௧௧.) 4. என்னுமென்பதில் இடைகுறை ந்து நின்ற உம்மையடுத்த வினையெச்சமாகிய ஒருவிதாரமொழி. (உ-ம்.) “முன்னோரின்வெறு தால்செய்துமெனும்” (நன். பொது. ௧.) 5. சிந்திதம். (உ-ம்.) “அருளெனுமில்லராய்” (யாப். காரிகை. செய்யுளியல். ௧௮. உரை.)

என்கை—என்றே. (உ-ம்.) “என்னே” பாள். [என்கரங்கெட்டுநின்றது.]

எனை—1. எவ்வளவு. (உ-ம்.) “வல்லதெனை யென்ன” (சிந்தா. ௪௪. ௩௩.)

எனைந்தாறும்—சிறிதாயினும். (உ-ம்.) “எ னைந்தாறுநல்லவைகெட்க” (வள. ௪௧௧.)

எனைந்து—1. எத்தன்மைத்து. (உ-ம்.) “எ னைத்தொன்றுமெவ்வநோய்தீர்க்குமருந்து” (வ ள். ௧௨௧.) 2. எவ்வளவு. (உ-ம்.) “எனைத்துள கேட்பனதுன்பம்பயானென்றன்” (இராமா. பள் ளி. ௪0.)

எனைத்துனை—எவ்வளவு. (உ-ம்.) “எனைத் தனை யராயினுமென்றம்” (வள. ௧௪௪.)

எனைத்தும்—முழுதும். (உ-ம்.) “குரங்கினே யெனைத்தும்பொன்றும்” (கந்தபு. மேரு. ௭௮.) [இஃது: “எனைத்துவீர்க்கு” மென்பதிற்போல உம்முப்பிரிந்து நின்றாயிப்பொருளுணர்ந்தும்.] (கிருவினை. விருத்தகுமார. ௧௮.)

எனைப்பயம்—யாதாபிரயோசனம். (ஐங்குறு.)

எனையது—எவ்வளவு. (உ-ம்.) “எனையதெ னையதெய்தினார்” (சிந்தா. காள். ௨௭.)

எனையவர்—எத்தனைபேர். (உ-ம்.) “தும்ம னையவிய்தாமெனைவர்” (சிந்தா. கேமசரி. ௧௧௨.)

எனையவர்—1. எத்தன்மையன். 2. எவன்.

எனைவீரும்—நீவிடுவல்லீரும்.

எனைவோழும்— } நாமெல்லேழும்.
எனைவோழும் }

எனைவோரும்—யாவரும். (உ-ம்.) “அன்பு ள்-காதுமெனைவோர்க்குங்காட்தெலருளாகி” (கந்தபு. தவங். ௧.)

ஏ

ஏ—[இது: தமிழ்ப்பாஷையின் வர்ணமாலே யின் உயிர் வருக்கத்திலே வரும் எட்டாமெ முத்து; அஃது: அங்காப்போடு அடிநாவின்வி ளிம்பு அண்பல்லினை உறப்பிறப்பதும், அகர இகரக்கூறுகள் சந்தித்துப்பிறப்பதுமான ஒரு நெடில்.]

1. இகழ்ச்சிப் பொருளிலே வரும் ஓரிடைச் சொல். (உ-ம்.) “ஏயோவெனவென்னியாவ ருமே” (கந்தபு. முதலாப்பாது. ௩௫0.)

2. இசை நிறைத்துநிற்கும் ஓரிடைச்சொல். (உ-ம்.) “ஏயேயிவொருத்திபேடியோவென் றார்” (நன். இடை. ௩. உரை.)

3. சுற்றசை. (தொல். சொல். இடை. ௧.)

4. எண்ணுப் பொருளைத் தருமோ ரிடைச் சொல். (உ-ம்.) “நிலனேரீரேதீயெவளியே” [நிலனுந்நீந்தியும் வளியும் என எண்ணிநிற் மலால் என்ற.] (தொல். இடை. ௧. உரை.)

5. எதிர்மறைப்பொருளிலே வரும் ஓரிடைச் சொல். (உ-ம்.) “அவனேகொண்டான்” [அவ ன் கொண்டமலன் என எதிர்மறைப் பொருளி லே வந்தது.] (நன். இடை. ௩. உரை.)

6. எய்யுந்தொழில். (புறப்பொருள்வெண்பா மாலே.)

7. குறிப்புமொழி. (சிந்தா.)

8. சிவன்.

9. செலுத்துதல்.

10. சொல்லின் இறுதியிலே ஓர் அசையாக வரும் ஓரிடைச்சொல். (உ-ம்.) “இயம்புவனெ முத்தே” (நன். இடை. ௩. உரை.)

11. தேற்றப் பொருளிலே வரும் ஓரிடைச் சொல். (உ-ம்.) “அவனேகொண்டான்” [அவ ன்தானெனத்தானிதற் பொருள்பட நிற்றலால் தேற்றம்.] (நன். இடை. ௩. உரை.)

12. பாணம்.

13. பிரிதிலைப் பொருளிலே வரும் ஓரிடைச் சொல். (உ-ம்.) “அவருள்இவனேகொண்டா ன்” [ஒருகூட்டத்துள் நின்றும் ஒருவனைப்பிரி த்தமையிற்றிதிலை.] (நன். இடை. ௩. உரை.)

14. பெருக்கப் பொருளிலே வரும் ஓரிடைச் சொல். (உ-ம்.) “ஏகல்லெக்கம்” (தொல். சொல். ௩00. சேனா.)

15. மேல் நோக்குதல். (உ-ம்.) “கார்நினைந்தே ததருமயிற் குழாயிருந்தபோன்றவே” (சிந்தா. நாமக. திரு.)

16. விட்டுனு.

17. விளிக்கும்போது பிரயோகிக்கப்படுமோரி டைச்சொல்.

18. வினாப்பொருளைத் தருமோரிடைச்சொல். (உ-ம்.) “இவனேகொண்டான்” [இவனே என வினாவிளிந்தலால் வினா.] (நன். இடை. க. உரை.)

ஏஎயி—ஏவி. (பதிற்ப்பத்து.)

ஏஏ—1. உரத்தசத்தத்தோடு விளிக்கும்கால் வழங்கும் ஒருவிளியுருபு. 2. ஓர் இகழ்ச்சிக்குறிப்பு. (உ-ம்.) “சாஸ்புடையாரெல்லாரும் ஏ! ஏ! இஃதோ இவனறிவென் றென்றிகையாடித் தேதுவாம்” (சி. சி. பாயிர. ச. சிவஞாந.)

ஏக்கம்—1. ஆறாக்கவலை. “வானவரேக்கமு ள்சிதைய” (கந்தபு. துணைவர்வரு ௧௦.) 2. ஏக்கல். 3. கவலை. 4. பயம். 5. பேராசை.

ஏக்கரவு—ஏக்கம்.

ஏக்கழித்தம்—1. இறுமாப்பு 2. தலையெடுப்பு. (உ-ம்.) “என்றாக் கக்கேகழுத்தம்போல விளிதன்றே” (சிந்தா. காந்தருவ. ச.) 3. மேன்மை

ஏக்கழித்து—அண்ணாத்த நிலையிற்கழுத்து.

ஏக்கழல்—ஏக்கறுதல்.

ஏக்கறுவு—1. ஏக்கமடை. தல். (உ-ம்.) “ஏக்கறுவய்தவீக்குமிளமுலையமரர்மாதா” (சுரம்பு. தக்கன்வே. ச.) 2. ஒன்றைப்பெறவிரும்பித்தாழ்ந்திருநிலை.

ஏக்கறு—ஏக்கறு என்னுமேவலும், தெரிநிலைவினைப்பகுதியும், வினைத்தொகையும்.

ஏக்கறுதல்—1. அவமாரித்தல். 2. இளைத்திடைதல். (சிந்தா.) 3. ஒன்றைப்பெறவிரும்பித்தாழ்ந்திருநிலை. (உ-ம்.) “அதிகாரச்செருக்குடையார் பின் சென்றுநின்று ஏக்கறுஞ் சிறுமையின்நீங்குதல் கூடும்” (சி. சி. உ. கக. சிவஞாந.) “உடையார்முனிர்லார்போலேக்கற்றுங்கற்று— கடையரேகல்லாதவர்” (வண். நகரு.) 4. மற்றொன்றின் நன்மையைத்தான் பெறவிரும்புதல். (உ-ம்.) “மதியேக்கறுமொசறுதிரு முகத்து” (சிறுபா. திரு.)

ஏக்கறு—ஏக்கம். (உ-ம்.) “ஏக்கெறிதல்” பார்.

ஏக்கறு—ஏக்கசெய் எனப்பொருள்படும் ஒரு முன்னிலைவினை.

ஏக்கெறிதல்—கவலைக்கல். (உ-ம்.) “ஏக்கெறிதல்கெங்குமிரைத்திட” (இரகு. ஆற்று. க.)

ஏக்கை—இகழ்ச்சி.

ஏகசூட்டலன்—1. ஆதிசேடன். 2. குபேரன். 3. பலராமன். [ஏனகசூட்டலன் ஒரு காதின்மத்திரம் குண்டலன் தரித்தவென்ற படி.]

ஏககோசம்—மொத்தப்பட்டம்.

ஏகசக்கிரம்—1. ஒருபுரம். 2. ஏகசக்கிரம். [ஏனகசூட்டலன்.]

ஏகசக்கிரம்—1. ஒற்றையுருளை. 2. சூரியனுடையதேர். 3. தனியாணைசெலுத்துதல்.

4. பொதுக்கியரசாளுதல்.

ஏகசக்கிரவர்ந்தி—1. கடவுள். 2. தனியாணைசெலுத்துவோன். 3. பொதுக்கியாளுவோன்.

ஏகசக்கிரவனம்—வீமனாக்கொல்லப்பட்ட யாதுதாநன் என்னும் அரக்கனிருந்த இடம். (உ-ம்.) “ஏகசக்கிரவந்திருந்ததிருநிலயாதுதாநனை” (பாரத. வேத்திரகீய. சுரு.)

ஏகசக்கிராதிபதி—ஏகசக்கிரவர்ந்தி.

ஏகசமன்—

ஏகசமாதம்—ஒருநிகர்.

ஏகசமீதட்டரோகம்—ஒருவகைக்குட்டரோகம்; அது. சீரத்தின் சர்மமெல்லாம் யானைபின் துக்கைச்சர்மம்போலத்தடித்துக்கெட்டப்பட்டவருவது. (சீவரட். கசுஅ.)

ஏகசாம்—காண்டாமிருகம். [ஏனகசூட்டலன்]

ஏகசரன்—1. உதவியின்றியிருக்கிறவன். 2. தனியேதிரிகிறவன். [ஏனகசூட்டலன்]

ஏகசாதாரி—சகோதரர். [ஏக-ஒன்று. சாதம் பிறப்பு.]

ஏகசாதி—1. ஒருபிறப்புடையோன். 2. ஒரேசாதியான். 3. சூத்திரன். [பிராமணர்முதலியவர்களைப்போல இருபிறப்பினனாகாது ஒரு பிறப்புடையவனென்பதனாரு சூத்திரனுக்குப்பெயராயிற்று. ஏகம் - ஒன்று. சாதி - குலம், பிறப்பு.]

ஏகசிறுதை—1. ஒத்தமன். 2. ஒரேநிலைவு. 3. ஒன்றிலேசெல்லுஞ்சிறுதை.

ஏகசிறுங்கம்—1. ஒரேகொம்புடையது. 2. காண்டாமிருகம். [ஏனகசூட்டலன்.]

ஏகசிலம்—வித்தியாகலையில் ராகத்தத்துவத்திலுள்ள ஐந்துபுவனங்களுள்ளொன்று. (சில. கிரியா. உக. உரை.)

ஏகசபாவம்—1. ஒரேதன்மை. 2. சமமாகியதன்மை.

ஏகசூத்திரம்—1. உகை. 2. ஒருவகைவையேயும்.

ஏகசேடபத்தீதுவந்துவன்— துவந்துவசமா சத்தின் ஒருவகை; அஃது: உம்மைத்தொகை பெற்றதுவரும்பலபதங்களிலே முன்மொழிதொக்குப் பின்மொழி பன்மையீராகி ஏகசேடமாய் நின்று உள்பாட்டுத்தன்மைவினையோடு முடிவது. “அந்தணனைநருகம்யாமே” என்புழியும் யானும் என்னும் உம்மைதொக்கு நீயான் என நின்றலுமன்றி நீ என்னும் முன்மொழியும் தொக்கு யான் என்னும் பின்மொழி யாம் எனப் பன்மையீராகி ஏகசேடமாய்நின்ற நருகம் என்னும் உள்பாட்டுத்தன்மைவினையோடு முடிந்தது.] (பி. வி. உக. உரை.)

ஏகசேடம்—துவந்துவ சமாசத்திலே சேடமாய்நின்ற ஒன்று: “அந்தணனைநருகம்யாமே” என்னும் வாக்கியத்திலே நீயும் யானும் என்னும் கருத்தாப்பதங்களில் நீ என்னும் பதமும் உம்மைகளுந்தொக, யான் என்பது திரிந்தது, யாம் என்பது ஏகசேடமாய் நின்று. (பி. வி. உக.)

ஏகசேடன்—ஏகசேடம். (பி.வி. உக.)

ஏகத்துவம் — (வேதாந்தம்) அத்துவிதம். ஒன்றுக்குத்தன்மை.

ஏகத்துவியாதீதவதுக்கிரியை—லகுருசுச்செய்கை. (வீரசோ. யாப். உ. ஏ. உரை.)

ஏகத்தொகை—முழுத்தொகை.

ஏகதன்ம—ஒருவகைச் சந்தியாகி. [வனக ஞா.பி.]

ஏகநத்துவம்—ஒருவகைத்தீட்சை. (உ-ம்.) “ஓம்சம்பந்தமாகிய ஓளத்திரியென்று சொல்லிய தீக்கையைவிசாரிக்கில் ஏகதத்துவ திரிதத்துவ முதலாகிய தீக்கைபலமுளவென்றறி” (சி. இ. அ: க. மறை.)

ஏகநந்தன்—1. ஒன்றைக்கொம்பன். 2. கய முகாசரன். 3. விராயகன். [கயமுகனைவதைக்கும்பொருட்டுத்தமது இரண்டு கொம்புகளிலே ஒன்றை முரித் தெடுத்திக்கொண்டவராதலின் அவர்க்கு இப்பெயராயிற்று.] [வனக ஞா.]

ஏகதமன்—அநேகருளொருவன். [வனக கபி.]

ஏகதரன்—இருவருளொருவன். [வனக கபி.]

ஏகதா—ஒரு பிரகாரம். (சி.வி. யோக. உ.) [வனகபா.]

ஏகதாநன்—ஏகாக்கிரசித்தன். [வனககபி.]

ஏகதாளம்—ஓர் ஒத்துடையதாளம்; அஃது: அரைமாத்திரையுடையது. (சிலப். அரங்கே.

எக-ம் பக். உக. வரி.) இது, புறக்கூத்திற்குரிய நாற்பத்தொருதாளங்களினன்று. (கிருவீர. காண்மாரி. அ. உரை. [வனககபி.]

ஏகநீற்பொருத்தம்—மணப்பொருத்தங்களொன்று; அது: ஸ்திரீபுருஷர்களிருவருக்கும் உரோகினி, கிருவாதிரை, பூசம், மகம், அத்தம், உத்திரட்டாதி, கிருவோணம் ரேவதி இவைகளிலே ஒருநாளாகில் உத்தமம் என்றும், அச்சவீனி, காந்திகை, மிருகசீரிடம், புரப்பூசம், உத்திரம், சித்திரை, அதுஷம், உத்தராமம் இவைகளுளொருநாளாகில் மத்தமம் என்றும், இவற்றுள் ஸ்திரீபுருஷர்கள் நான் ஒன்றாகி அந்தளம் இரண்டு இராசிக்குப்பங்குபட்ட நாளாகில் முதலிராசிகள் புருஷனுக்கும் இரண்டாமிராசிகள் பெண்ணுக்கும் ஆகிறபொருத்தம் என்றும் அறியப்படுவது.

ஏகநீரீயத்துவம்—ஒன்றிலே முன்றுதத்துவங்களுட்புருத்தல்.

ஏகநேகம்—1. ஒருடம்பாக்கப்பட்டது. 2. சிறப்பாகச்செய்யப்பட்டது. 3. புதனென்னுங்கிரகம். 4. யௌவனம்.

ஏகதேசக்காரன்—மாறுபாடுள்ளவன்.

ஏகதேசகிட்டாந்தம்—ஏகதேசகிரட்டாந்தம். [கிரட்டாந்தம் பா.]

ஏகதேசம்—1. அரிது. 2. ஒட்டுக்கு. 3. ஒரோவிடத்து விதிபிறழ்வு. 4. ஒவ்வாமை. 5. ஒரிடம். [வனககபி.] 6. சந்தேகம். 7. சிறுபான்மை. (உ-ம்.) “யாம் இந்துலுட்சொற்களின்பெயரை ஏகதேசத்தமிழாகவும், பிராயிகம் தற்சமம் தற்பவமாகவுகூடும்” (பி. வி. உ. உரை.) 8. பங்கு, முழுதாமல்லாதது, சிறிது, கூறு. (உ-ம்.) “வருஞ்செயன் ஞாநமிச்சை-யே யுமக்கலாதிமுன்றலேகதேசத்தினெய்ந்து” (சி. இ. ச: உக.) 9. முன்பின்னாகல். 10. வேற்றுமை.

ஏகதேசவரிவு—சிலவற்றைமாத்திரமறியுமறிவு. (உ-ம்.) “ஏகதேச அறிவைச்செய்தல் ஏகதேசப் படுத்தியுடைய பொருட்கேயன்றி ஏனையதற்குரித்தன்று” (சி. இ. க: சக. சிவஞான.)

ஏகதேசவுருவகம்—உருவகவலங்காரத்து னொருவகை; அஃது: ஒன்றற்கொன்றிருக்கு மியையுபோக்கி ஒருபொருளை உருவகமாகியும், அதற்கியையமற்றப்பொருளிலும் உருவகத்தன்மையையேற்றுகூறுதல். (வரலாறு.) “பிறவிப்பெருங்கடலீர்துவாரீந்தா-நிறைவனடிசேராதார்” (வன. கபி.) [இதிலே பிறவியில் கடற்றன்மையையேற்றியதற்கிசைய இறைவனுடைய பூனைத்தன்மையை ஏற்றாதால் பிறவிப்பெருங்கடல் ஏகதேசவுருவகமாயிற்று.]

ஏகதேசவுவமை—உலுத்தவுவமை.

ஏகதேசி — எங்கும்வியாபகமல்லாத இருப் புடையது. (உ-ம்.) “இவ்வைங்கோசங்களில் அதுவது வாய் வசிப்புண்டு ஏகதேசியாய்ப்போ க்குவரவுசெய்துநிற்கும்” (சி. சி. ச. உக. சிவ ஞாந.)

ஏகதேசித்துவம்—ஒருபாகத்திலிருக்குந்த ன்மை. (சி. சி. அ; கக. சிவாக்.)

ஏகதேசியம்—ஒருபங்கிலுள்ளது. (சி. சி. ச. உக. சிவாக்.)

ஏகதேவன்—1. கடவுள். 2. சிவன் 3. புத் தன். (திவாகர. முதலாவது.) [ஊகடுபடி.]

ஏகநாதன் — 1. ஒரேகடவுளாகிய சிவன்; இவர்: நிட்களம், சகளம், நிட்களசகளமென ஆ ன்மாக்களினறிவுக்குப்பலப்படுகையின் பொரு ட்டிச், சிவம், சத்தி, நாதம், விந்து, சதாசிவம், ஈசன், உருத்திரன், மால், பிரமா என ஒன்பது விதமான திருமேனியை யொன்றிலொன்றாகக் கொண்டு பஞ்சகிருத்தியமாகிய பரமாதந்தா ண்டவத்தை நடிப்பர் என்பர். (உ-ம்.) “சிவஞ்சத் திராதமவிந்துச்சதாசிவந்திகழமீசன்-உவந்தரு னுருத்திரன் றுள்ள மாலயடுவென்றினென்றய்ப்ப- பவந்தருமருவநாலுபயபமொன்றய்- நவந்தருபேதமேக நாதனே நடிப்பவென்பர் ” (சி. சி. உ: எச.) 2. கடவுள். 3. சுயாதிபதி. [ஊகடுபடி:]

ஏகநாயகன்—1. கடவுள். (உ-ம்.) “ஏகநாய களினிதுறுவடபெருங்கலை” (உபதேச. கை லை, கச.) 2. சுயாதிபதி. [ஊகடுபடி:]

ஏகநேத்திரம்—சாந்திகலையில் ஈசரத்தவ த்திலுள்ள எட்டிப்பவங்களுள்ளொன்று. (சி-வி. கிரியா. உக. தாம்.) [ஊகடு, மெது.]

ஏகநேத்திரர் — ஈசரத்தவத்திலிருக்கும் அட்டவித்தியேசரர்களுள்ளொருவர். (சி. சி. க: உரு. மறை.)

ஏகப்பிறை—முழுதும்பிறை.

ஏகப்பெருவெள்ளம்—ஒருமிக்கமுடியபெ ருவெள்ளம்.

ஏகப்பெருவெளி—பெருவெளி.

ஏகபத்தி—1. ஒரேமனைவி. 2. கற்புடைய மனைவி, பதிவிரதை. [ஊகடுபடி.]

ஏகபத்திரிகை—வெண்ணெசி. [ஊகடுப டி:]

ஏகபதி — 1. தனித்தனிவருவது. (பி-வி. கச. உரை.) 2. வழி. [ஊகடுபடி.]

ஏகபந்தநம் — 1. ஒருசுட்டமாய்க்குடுத்தல். 2. ஒன்றிப்பு. [ஊகடு, வம்யம்.]

ஏகபாததிரிழிந்தம்—பிரமவிட்டுணுக்களரி ருபக்கத்தினின்றிறுந்தோன்ற நிற்கும் மூர்த்தம்; அது: “அடுப்பார்க்கருளுமொருதூருமம்பொ ந்கமலவிழிமூன்றும் - பட்டப்பாம்பணிந்தபுயநா ன்குஞ்சுலப்படைபுமெழில்வயங்க- விடப்பால ரியை வலத்தயனை யெழுநாற்கோடி யுருத்திர ரை- நடுப்பாற்றேற்றியையையத்துவடிவமுடனா நலம்பிறக்கி ” என்னுமிக் காஞ்சிப்புராணச்செ ய்யுளாற்பெறப்படும். (கார்மடி. அட்டமூ. உச. உரை.)

ஏகபாததிரிழிந்தி—மும்மூர்த்தி முதலாய தேவர்களுக்கும் பிறப்பிடமாய்த் தனித்துநிற்கு ள்ளசிவன். (சிவபரா. கடின. பக்.)

ஏகபாதம்—1. ஒருகால். 2. திரிதரவில்ல னவாகிய ஒன்பதுவகை இருக்கைகளு ளொன் று. (சிவப். வேளிர்காதை. உரு. உரை.) 3. மட க்கலங்காரத்துள்ளொருவகை; அது: நான்கடியும் முழுதுமடக்குதல். (வரலாறு.) “வானகந்தரு மிசையவாயின் - வானகந்தருமிசையவாயின் - வானகந்தருமிசையவாயின் - வானகந்தருமிசையவாயின்” (தண்டி. கச. உரை.)

ஏகபாதழிந்தி—சர்வசங்கராகாலத்திலே யாவரும் வயமடைய எல்லா உலகும் தமதுதிரு வடியிற்பொருந்த நிற்குஞ்சிவபெருமான். (சிவ பரா. ககரு. பக்.)

ஏகபாதவாதநம்—அத்தமேற்காலாதநமாய் க்கிடந்து ஒருகாண்மேளீட்டுவது.

ஏகபாவநை—ஒருமைப்பாவநை. [ஊகடு லாவநா.]

ஏகபாவம்—ஒரே தன்மை. [ஊகடுலாவ.]

ஏகபிங்கலம்—இருதூற்றிருபத்தாநாலுபவ நங்களுள்ளொன்று. (கந்தபு. கணங்கன்செல், கர. உரை.)

ஏகபிங்கலன்—குபேரன். [ஏக - ஒன்று. பிங்கல - மஞ்சணிநக்குறி.]

ஏகபிங்களம்—வித்தியாகலையில் மாயாதத் துவத்திலிருக்கும் எட்டிப்பவங்களுள்ளொன்று. இஃது: ஏகபிங்கலம் என்று மெழுதப்படும். (சி-வி. கிரி. உக. தாம்.)

ஏகபிங்கன்—குபேரன். [ஊகடு - ஒன்று. விம்ய - மஞ்சணிநக்குறி.]

ஏகபிண்டன்—நெருங்கிய உறவினன். [ஏக- ஒன்று. பிண்டம் - திரிளை.]

ஏகபிராணன்—ஒர் உயிர்போல நடப்பினால் ஒன்றித்திருக்குந்தன்மை.

ஏகப்பெருவெள்ளம்—ஒருமிக்கமூடிய பெருவெள்ளம்.

ஏகபோககிராமம்—ஒருவனுக்கே சுவாதீனமாயுள்ள கிராமம்.

ஏகபோகம்—1. இட்டம். 2. இருவருமோத்தபோகம். 3. ஒருதன்மைத்தானவின்பம். 4. சுகதுக்கங்களைச்சமமாகநினைக்கை. 5. மனத்தின் படி அதுபவிக்கை. 6. மனைவியுங்கணவனும்கியோந்ரியமாயிருக்கை. [வொம்.]

ஏகம்—1. அக்குரோணியெட்டுப்பங்குகொண்டது. (பிங்கலி. சுருதி.) 2. உடன்பாடு. 3. ஒப்பில்லாதது. 4. ஒன்று. 5. கிரேட்டமானது. 6. தனிமை. 7. திப்பலி. 8. முழுவதும். [3, 4, 5, 6. ஷங்க.]

ஏகம்பட்சாரம்—ஒருவகை உலோகம்.

ஏகம்பம்—ஒருதலம். (உ-ம்.) “ஏகம்பத்தினியல்பாயிருந்து” (கிருவாச. கீர்த்தித்திருவக. எ.)

ஏகம்பர்—காஞ்சியிலே ஏகம்ப தலத்திலே கோயில்கொண்டிருக்கின்ற சிவன். (உ-ம்.) “என்றுமேகம்பரென்றெடுத்தேத்த” (பெரியபு. திருக்குறிப்பு. சுரு.)

ஏகம்பன்—ஏகம்பர்.

ஏகாத்திரம்—ஒன்றான இராத்திரி. [ஷங்கரா.]

ஏகாத்திரன்—மருகன்.

ஏகநத்திரம்—சாந்திகலையில் ஈசரத்தத்துவத்திலிருக்கும் எட்டுப்புலவங்களுளொன்று. (வி-ணி. உளக.) (சி-வி. கிரியா. உக. தாற்.)

ஏகநத்திரர்—ஈசரத்தத்துவத்திலிருக்கும் அட்டவித்தியேசரருளொருவர். (சி. சி. சு. உரு. மறை.)

ஏகநத்திரன்—புத்தித்தத்துவத்தினுள்ள எட்டிக்குக்குமபுலவங்களுளொன்றாகிய மாகேந்திரத்தினதலைவன். (கந்தபு. கணங்கன்செல். 40. உரை.)

ஏகநபம்—ஒரேவடிவம். [ஷங்க - ஒன்று.]

ஏ-ருபம் - வடிவம்.]

ஏகநபன்—கடவுள்.

ஏகல்—1. உயர்ச்சி. 2. நடத்தல். 3. போகல். (உ-ம்.) “குழாங்கொண்டேகலில்” (சிந்தா. நாமக. உஅ.) 4. போகாதே எனப் பொருள்படும் ஒருவினைமுற்று. (உ-ம்.) “ஏகலென்பதியானுமுரைக்கிலென்” (இராமா. நகரீச்சு. சு.)

ஏகலிங்கன்—குபேரன். [ஷங்கவிப.]

ஏகவசநம்—1. ஒருமைப்பால். 2. ஒரேமொழி. 3. மெய். [ஷங்கவசநம்.]

ஏகவத்தவாதநம்—ஏகபாதவாதமாகக்கிடந்து கையைநீட்டியிருப்பது.

ஏகவஸ்து—கடவுள். [வஸ்து-பொருள்.]

ஏகவற்பாவ்—துவிகுசமாசனில் ஒருவகை; அது: முன்மொழி எண்ணையும் பின்மொழித்தத்திதார்த்தமாயும் வந்து ஒருபொருளைத்தருவது. (உ-ம்.) “தொகைத்துவிகு - முற்பதமெண்பிற் பதந்தத்திதார்த்தமுடித்துமெழுவம்-பற்பலவேசவற்பாவியனேசவற்பாவியென்றே” (பி. வி. உக.) “பன்னிருபடலம்” என்பதில்; அது பன்னிருபடலங்களால் செய்யப்பட்டதால் எனப் பொருள்படுத்தலுங் காண்க. [ஷங்க - ஒன்று. வத் - போல, ஆக. பாவ் - இருப்பது.]

ஏகவாசம்—1. ஆலமரம். 2. கூடியிருத்தல். 3. தரியிருப்பு.

ஏகவாணை—பொதுவருவானதல். (உ-ம்.) “ஏகவாணைவெண்குடை” (சிந்தா. நாமக. ககஉ.)

ஏகவாரி—சிறியசரிகை.

ஏகவிருட்டு—அதிகவிருட்டு.

ஏகவீரம்—1. ஒருமரம். 2. மான். 3. வித்தியாகலையில் காலத்தத்துவத்திலிருக்கும் இரண்டுபுலவங்களுளொன்று. (சி-வி. கிரியா. உக. உரை.) 4. வித்தியாகலையில் புருடத்தத்துவத்திலுள்ள ஆறுபுலவங்களுளொன்று. (சி. சி. அ: அ. மறை.)

ஏகவீரன்—1. அருச்சுனன். 2. இணையிலவீரன். 3. இராகுத்தத்துவத்திலிருக்கும் பன்னிரண்டுருத்திரருள் ஒருவர். 4. கன்னன். 5. ஸ்ரீராமன். 6. மகாதேவாஷ்டகருளொருவர். (வி-ணி. உளக.)

ஏகவேளி—1. பெருவெளி. 2. மறைவிலாவெளி.

ஏகவேணி—1. ஏகமாய்ப் பின்னியசடை. 2. ஏகமாய்ப்பின்னியசடையினையுடையான். 3. மூதேவி.

ஏகன்—1. ஒருவன். (உ-ம்.) “ஆன்மா ஏகனேஅகேகனே” (சிவஞானபோ. பாண். கக. வினா.) 2. கடவுள். 3. கிரேட்டமானவன்.

ஏகாக்கம்—காக்கை. [ஷங்க - ஒன்று.]

சுஷி - கண்]

ஏகாக்கன்—ஒற்றைக்கண்ணன். [ஷங்க - ஒன்று. சுஷி - கண்ணையுடையவன்.]

ஏகாக்கிரதை—ஒன்றிலே சிந்தைவைத்திருத்தல். [ஷங்க; சும-கா.]

ஏகாக்கிரம்—1. ஒன்றிலே சிந்தைவைத்திருத்தல். 2. மனங்கலங்கமை. [ஷங்கா-மு.]

ஏகாட்சிரான்—ஒரேவிஷயத்தைமறத்திற்கிற்
திப்பவன்.

ஏகாகம்—1. ஒரேநாள். 2. இறந்தார்க்குப்
பதினென்றாள்நிற்செய்யுங்கிரியை. [வனகம்-
ஒன்று. கூலம் 1-நாள்.]

ஏகாகாரம்—1. ஒரேரூபம். (வி-ணி) 2. பொ
ன்.

ஏகாகி—தனித்திருத்தல். [வனகாட்சி.]

ஏகாங்கமஸ்காரம்—சிரந்தாழ்ந்துவணங்
குதல். அது. “சிரந்தினத்தாழ்ந்துந்கைதேரி
னேகாங்கமாகும்” என்னுஞ்செய்யுளிற்காண்க.
(சைவச. பொது. 100, உரை.)

ஏகாங்கம்—ஒன்றாகிய உறுப்பு. [வனகாட்சி.]

ஏகாங்கவாதம்—பாரிசவாதம். (சீவரட்.
கச்ச. பக்.)

ஏகாங்கவருவகம்—உருவகவலங்காரத்து
வொருவகை; அஃது ஒருபொருளினது அங்
கம்பலவந்துள்ளும் ஓர் அங்கத்தையே உருவக
ஞ்செய்து ஒழிந்த அங்கங்களை வாளாகுறவது.
(தண்டி. பொருளணி. கச.)

ஏகாங்கன்—புதன். [வனக-சிரேட்டமான.
காமம் - உறுப்பு.]

ஏகாங்கி—1. சந்தியாசி. 2. தனிமையாயிரு
ப்பவன். 3. பிரமசாரி.

ஏகாசம்—1. உத்தரீயம். (உ-ம்.) “ஐந்தலை
யமாசுணங்கொண்டம்பொற்றலைமேலேகாசமா
விட்டு” (தேவார. திருப்புகழ். 10. திருநாவு.) 2.
போர்வை. (உ-ம்.) “பெருவேழமுரித்-தேகாச
மிட்டவகிலேசர் காகியெழிலவரைமேல்” (விடு
கவி.)

ஏகாட்சரம்—1. எழுத்தொன்றாகிய அசை.
2. ஒரே எழுத்து. 3. ஒழுமென்னும் பிரணவ எழு
த்து. [வனகாட்சி.]

ஏகாட்சரி—1. பிரணவம். 2. புலநாசத்தி.
3. மிறைக்கவியினொன்று; அஃது ஒருவரி
எழுத்தால் ஒருகவி முடிவது.

ஏகாட்சரிகட்சம்— } ஒரு மார்திரிகதூல்.
ஏகாட்சரிகக்கிடம்— }

ஏகாட்சன்—புத்தித்தத்துவத்திலுள்ள எட்டு
ச்குக்குமு புலவர்களுளொன்றாகிய கார்த்துவத்
தினது தலைவன். (கந்தபு. கணங்கன்செல். 40.
உரை.)

ஏகாட்சி—1. ஒற்றைக்கண்ணன். 2. காக்கை.
3. சிவன். 4. சக்கிரன். [வனகம் - ஒன்று.
கூலம் - கண். 2 - ஒருவிருதி.]

ஏகாண்டம்—1. ஆகாயம். 2. பூரணம். 3.
வெளி.

ஏகாத்தியம்—தனிச்செய்க்கோன்மை. [ஏகா
திபத்தியம் என்பதின் விகாரம்போலும்.]

ஏகாதசபதிவிரதையர்—கற்புடைய மாதர்
பதினொருவர். அவர்: பரிசுவ, பிரசுதி, கூந்தி,
கியாதி, தித்துதி, சம்பூதப்பிரிதி, கூழமை, சந்
நதி, அருகைய, தேவபாகை, அருந்ததி என்
பவர்களாம். (வி-ணி.)

ஏகாதசம்—பதினொன்று. (உ-ம்.) “ஏகாத
சந்தன்னிலெக்கோளுநிகடுரென்ன” (பாரத.
பதினேழாம்போ. 22-அ.) [வனகம் - ஒன்று.
உபம் - பத்து.]

ஏகாதசமுத்தியகணேஸ்வரர்—நந்திகேச
சுவரர், பிருங்கி, மகாகாளர், கிரீடி, கண்டர், கா
லர், காலகண்டர், கண்டாகர்ணர், சபோஷர்,
தண்டி, சசாரியர் என்னும் கணத்தலைவர் பதி
னொருவர். (வி-ணி. உச்ச.)

ஏகாதசவருத்திரர்—பதினொரு உருத்திரர்க
ள், அவர்கள். மகாதேவன், சீவோத்தமன், உருத்
திரன், சந்திரன், நீலலோகிதன், சசானன், விச
யன், பீமன், தேவதேவன், பவோர்ப்பவன், சபா
லீசன் என்பவர்களாம். இவர்கள் பிரமதேவனு
டைய நெற்றித்தலத்தினின் றுறப்பவித்துச்சிவ
ன்வடிவத்தைப்பெற்றுள்ளவர். (உ-ம்.) “முந்த
நான்முதன்விதிபெருண்மயங்கலுமுக்கட் - டர்
தையேயலாலாங்கவனெற்றியந்தலத்தின் - வந்
துதோன்நிறல்லருள்செய்துவாலுணர்வளித்த -
வைந்துமாறுமாமுருத்திரர் தாமும் வந்தடைந்
தார்” என்பதினாற்பெறப்படுமீ. (கந்தபு. கணங்
கன்செல். 4.) கந்தபுராண உரைகாரர் சிவோ
த்தமன் தேவதேவன் என்னும் பெயர்களை
நீக்கி அரன்சௌமியன் என்னும்பெயர்களை
க்கூறுவர். கூடம்புராண உரைகாரரும் கந்தபு
ராண உரைகாரரும் ஒத்தநாமங்களால் உருத்
திரரைக்கூறினோரெனும் சௌமியன் என்னும்
நாமத்தார் பேதப்படுவர். கூடம்புராணத்தி
லே சௌமியன்என்றுாது. (கூடம்பு. பவல.
கச்ச. உரை.)

ஏகாட்சி—பதினொராத்தி.

ஏகாதசிபுராணம்—ஒருபுராணம்.

ஏகாதசிவரதம்—வைணவசமய விரதங்க
ளுள் ஒன்று.

ஏகாதசேந்திரியங்கள்—ஞானேந்திரியங்
கள் ஐந்தாம் கன்மேந்திரியங்கள் ஐந்தாம் அக
இந்திரியம் ஒன்றும் ஆகிய பதினொரு இந்திரி
யங்கள். (சி. டி. உ. எ. 10. சிவாக்.)

ஏகாதிகாரத்துவம்—ஏகாதிபத்தியம்.

ஏகாதிபத்தியம்—தனியரசாட்சி.

ஏகாதிபதி—தனியரசாட்சிபண்ணுபவன்.

ஏகாந்தசேவை—தனிச்சேவை.

ஏகாந்தத்தலம்—தனித்தலம்.

ஏகாந்தநீதி—தனித்தலம்—தனித்தலம், இலெனகிவிகாரஞ்சிறிதுமின்றிய நிலை.

ஏகாந்தம்—1. தவருத்தமுடிவு. (வண், ருசு, க. உரை.) 2. தனித்திருக்கும்படி. 3. தனித்து யோகஞ்செய்கை. 4. தனிமை. [ஏகாந்தம்.]

ஏகாந்தமாயிருந்தல்—தனித்திருத்தல்.

ஏகாந்தராமம்—ஒரு நகர். (சேதுபு. அமுத தீர்த்த. கூடு.)

ஏகாந்தவாழ்வு—1. ஒப்பற்றவாழ்வு. 2. தனி வாழ்வு. 3. துறவியின்வாழ்க்கை.

ஏகாந்தம்—ஒரிடத்திற்பிச்சையாகப்பெறும் அந்நம். (சைவச. பொதுவி. களச. உரை.)

ஏகாந்தேகம்—பேதாபேதம். (சி. சி. ச. க. சிவஞாந.)

ஏகாம்பரன்—சிவன்.

ஏகாயநம்—1. ஒருவன்மாத்திரஞ்செல்லக் கூடிய பாதை. 2. கடவுள் ஒருவரே என்னுங் கொள்கை. 3. தனித்தலம்.

ஏகாயநம்—1. அசையாமநமுள்ளவன். 2. ஏகாயநமதப்பிரவர்த்தகன்.

ஏகாயம்—ஏகாசம். (தேவார. புள்ளிருக். ச. திருஞா.)

ஏகாதிக்களசக்கரம்—ஏகார்க்களயோகத் தைக்காட்டுமொருசக்கரம். [இதனால் ஏற்பட்ட கொள்கை.]

ஏகாதிக்களம்—1. ஏற்பட்டநாட்பார்க்கை. 2. ஒருரேகை. கிழக்கு மேற்காக ஓர் இரேகையைக்கீறி அகிலே பதின்மூன்று விலங்கு ரேகையைக்கீறினால் இரண்டுகளும் உச்சியுமாக இருபத்தேழாம். அகிலே விட்கம்பமாதியாகக்கழித்து ஒன்பது யோகங்களுக்குச்சொல்லுகிறநாளோ உச்சியில்வைத்துத் தொடங்கி ஆகித்தன் நின்றநாளாவும் வலமாக எண்ணிக் குறிசெய்து பின்னருமுச்சியிலே தொடங்கிச் சந்திரன் நின்ற நாளாவமெண்ண இருவரநாளுமொருகயிற்றிலே யிருக்குமானால் அந்தயோகமுற்றநாள் ஏகார்க்களம். (உ-ம்.) “நிலையாகவென்றும் விலங்குபதின்மூன்று நிலத்தெழுதித்தலையாமியோகத்துநாளாவைத்துச் சந்திரனின் நாளாவும் - வலமாகத்திரவன் மன்னியநாளோ தொடருதுமே - கொலையானவேகார்க்களங்குறுக்கும்பிதுற்றமென்னே” (விதாந. பஞ்சாங்க. உள.) அகிகண்டத்துக்கு அதுவுமும், வைத்திருத்திருச் சித்திரையும், வச்சிரத்துக்குப் பூசமும், குலத்துக்கு மிருக்கேரிடமும், விட்கம்பத்துக்கு அசுபதியும், வியதிபாதத்துக்கு ஆயிலியமும்,

கண்டத்துக்குமுலமும், பரிசுத்துக்குமகமும், வியாகாதத்துக்குப் புரப்பூசமும் உச்சியில் வைக்கும் நாட்களாம். (விதாந. பஞ்சாங்க. உ-ம்.)

ஏகாதித்தம்—1. ஒன்றரை. 2. ஒரே அர்த்தம். 3. ஒரேநோக்கம்.

ஏகாலி—1. சவுக்காரம். 2. வண்ணன்.

ஏகாலியர்—வண்ணன்.

ஏகாவரண பூசை—பிரமாங்கங்களைமாத்திரம்பூசிப்பது. (சைவச. பொதுவி. ரூபக. உரை.)

ஏகாவலி—1. ஒற்றைச்சரத்து முத்துமாலை. 2. பொருளணிகளுளொன்று. இதனை விசாக-அணி. உள-ம். பக்கத்திற்காண்க.

ஏகாண்மபாவம்—ஆன்மா ஒன்றையேயிருத்தல். (பெளட. ச. எள.)

ஏகாண்மவாதம்—ஆன்மா என வந்து ஒன்றே உளதென வாதிக்குமதம்; அது: மாயாவாதம், பார்வையாவாதம், கிரீடாப்பிரமவாதம், சத்தப்பிரமவாதம் என நான்குவகைப்படுமால்.

ஏகாண்மவாததால்செய்தவன் வியாசமுநிவன். (சிவஞா. பா. சசு. பக்.)

ஏகி—கைம்பெண். [புருஷணயிழந்து தனியேயிருப்பவன் என்றபடி.]

ஏகிசந்திரன்—சைவத்திற்குச்சொல்லப்படுமீருபத்துநான்கு தீர்த்தகரரில் ஒருவன். (த. நி. போ. கரு.)

ஏகிபவித்தல்—1. ஒன்றித்தல். 2. சேருதல். (உ-ம்.) “ஆன்மாவிலொருவேகிபவித்து” (சிவப்பி. கௌ. உரை.)

ஏகிபாவம்—1. ஒருமைப்பாடு. 2. கூடியிருத்தல். (சி. சி. ச. க. ரூபம்.) [வணக்காவல.]

ஏகியன்—1. ஒருவன். 2. தேவன்.

ஏகியன்—1. கழித்தல். 2. போகுதல். (உ-ம்) “அவற்றையாந்தலைக் கொண்டனமேகுதல் கூடற்பாலதே” (கந்தபு. திருவவதார. எக்.)

ஏகேட்சணம்—வித்தியாகலையில் மாயாதத்துவத்திலிருக்கும் எட்டுபுவநங்களுளொன்று. (சி-லி. கிரி. உ. க. உரை.)

ஏகை—1. இரேகை. (சிவப்.) 2. உமை. (உ-ம்.) “பொருவாயிலெவையாகி யந்நையையே கையாய்ப்புரானையாகி - விரகத்திருமொளியுமென மகேசனைவிட்டகலாத விமலதோன்றும்” (கூர்மபு. திருநக். கூ.) [ஒன்றையிருக்கின்றவன் என்றபடி.]

ஏகோத்திரநீர்த்திப்போசநம்—அந்தியைஷ்டிமுதலிய அபரக்கிரியைகளுள் ஒன்று. (சைவச. பொதுவி. உருக. உரை.)

ஏகோத்திட்டம்—இறந்துபோன ஒருவருக்காக விசேடமாகச் செய்யும் அபரக்கிரியை; [இஃது: இறந்தவன் நற்கதி அடையும்பொரு

ட்டுப் பிள்ளைகளால் கருமாந்தரகாலத்தில் செய்யும் முக்கிய கிரியை. இதிலுட்காரும் பிராமணன் இறந்தவகைப்பாவிக்கப்பட்டு அவனுக்கு ஒருவருடத்துக்குப் போதுமான தன்மையுடையவனாகொடுக்கப்பெற்று ஒருவருடது வரையில் எதிர்ப்படாமலிருக்கவேண்டும். [என்கொதிஷ்ட.]

ஏகோதகம்—நதிசங்கம்.

ஏகோதிட்டம்—ஏகோத்திட்டம்.

ஏகோநவீஞ்சகி—பத்தொன்பது.

ஏகோபித்தல்—1. ஒருமனப்படுதல். 2. ஒன்றாகத்தல். (உ-ம்.) “ஞானவனலைச்சுமுனைநாடியிலே மேலெகொண்டிபோய்ப் பிரமரந்திரத்திலேவைத்து அந்த அனற்பொதியோடும் ஏகோபிக்கிறதாகப்பாவித்து” (சி. சி. க. அ. மறை.) 3. சேருதல்.

ஏங்கல்—1. அஞ்சல். (உ-ம்.) “நேரலன்படையைநோக்கியேங்கினர்” (கந்தபு. குரபனமன்வதை. 10.) 2. அழுதல். (உ-ம்.) “தழங்குபேரியெனத்தணித்தேங்குவான்” (இராமா. கரவ்வ. உ.) 3. இரங்கல். 4. ஒலித்தல். (உ-ம்.) “தூரியமுழுதுமேங்க” (திருவிளை. மெய்க்கா. உசு.) 5. கலிப்பபடல். (உ-ம்.) “கண்டெற்றதுவானுளோர்க்கலங்கலியேங்கினர்” (கந்தபு. தாரகன்வதை. அஉ.) 6. திகிலுதல். 7. மயிற்சுரல். (பிங்கல். உகஅ.) 8. வாடல். 9. வாங்கிடல், சத்தமிடல். (உ-ம்.) “ஏங்கியழுதிட்டனளே” (கந்தபு. வன். ஈஉ.) “அழுதேங்கியவந்துவான்” (சிலப். ஊர்குழ்வரி. ௮௮.)

ஏங்கி—இளைத்துநின்று. (சிந்தா.)

ஏங்கு—1. ஏக்கம். 2. ஏங்கென்னேவனும், தெரிநிலைவினைப்பகுதியும், வினைத்தொகையும். 3. ஒரு முதனிலைத்தொழிப்பெயர்.

ஏங்குதல்—1. ஏங்கல். 2. திகைத்தல். (உ-ம்.) “ஏங்கினன்வீமமலோடிருந்தவேந்தல்” (இராமா. பன்னியடை. சுசு.)

ஏங்குவளர்—ஏங்குவார், மகம் வருந்தவார். (மதுரைச். சரிசு.)

ஏங்குறல்—ஏங்கல்.

ஏச்சு—இகழுதல், வைதல். (உ-ம்.) “ஒருந் பேச்சு ஒருக்கேச்சு” (வழக.)

ஏச்செயாச்சிலை — இந்நிரவில். (சிந்தா. முத்தி. கூக. உரை.)

ஏசநம் — 1. அசைதல். 2. நடுங்குதல். [என்கு.]

ஏசம்—வெண்கலம்.

ஏசல்—1. இகழ்தல், வைதல். (உ-ம்.) “ஏச

லொப்பனகோகிலப்பறவைகளிசைத்தல்” (கந்தபு. நாட்டு. சசு.) 2. ஒருபாடல். 3. பழிமொழி.

ஏசலிடல்—ஏசலிட்டிக்காட்டல்.

ஏசறவு—1. அன்பு. (உ-ம்.) “ஆமலம்—ஏசசறவுற்று” (சைவச. ஆசாரிய. உஉ.) 2. துக்கம். 3. தோத்திரம். (உ-ம்.) “ஏசறவுபேசல்” பார். 4. மகமுதலிய விகாரங்களையகற்றுதல். (சிவதரு. சிவஞானநாத. உஎ. உரை.)

ஏசறவுபேசல் — தோத்திரஞ் செய்தல். (உ-ம்.) “என்றுமுநிசன் முகனையேசறவுபேசினின்று” (சிவதரு. சிறப்புப்பா. கக.)

ஏசறுதல்—1. துக்கித்தல். (உ-ம்.) “எவ்வண்ணமென நினைந்தேயேசறவினெடுந் துயில்வார்” (பெரியபு. திருநாளைப்போவார். உசு.) 2. மகமுதலியவிகாரங்களையகற்றுதல். (உ-ம்.) “உள்ளத்துள்ளேசறறுவலுஞ்செய்துபணிந்து” (சிவதரு. சிவஞானநாத. உஎ.)

ஏசாதவர்—1. இகழ்ச்சியெய்யாதவர். 2. குற்றமில்லாதவர். 3. தேவர்.

ஏசி—கிளி.

ஏசிடாவகம்—அதிமதுரம். (மலைபடுகரதி.)

ஏசு—1. இகழ்ச்சி. 2. ஏசென்னேவனும், தெரிநிலைவினைப்பகுதியும், வினைத்தொகையும். 3. குற்றம். (உ-ம்.) “ஏசுதுமாகாசபலம்” (ஞானவா. சகரா. எ.)

ஏசுகை—ஏசல்.

ஏசுதல்—இகழ்தல். (உ-ம்.) “ஏசினும்யானுன்னையேத்தினும்” (திருவாச. நீத்தல். 10.)

ஏட்டிலை—மென்மையையுடைய இலை, முதிராதஇலை. (உ-ம்.) “கோட்டிணைவெம்பினேட்டிலை” (பெரும்பா. 10க.)

ஏட்டிலுதல் — ஆசிரியரது துணையின்றி ஏடுகளிவரித்தலான்மாதிரிமவரும் அறிவு.

ஏட்டை—1. ஆசை. (உ-ம்.) “ஏட்டைமுற்றும்வன்பிறப்பு” (தணிகை. நைமிச. சு.) 2. தளவு. (உ-ம்.) “ஏட்டைப்பசியினிரைகெளவியாகாமேபோல்” (சிந்தா. கோவந்தையார். ஈஅ.) 3. துன்பம். 4. வறுமை. [1. எனவுடா.]

ஏட்டைப்பட்டு—இளைத்து. (சிந்தா.)

ஏட்டைப்பருவம்—தளர்த்தபருவம்.

ஏட—1. இழிந்தோனைமுன்னிலையாக விளக்கும் ஒரு சொல். (உ-ம்.) “ஏடவிதனிலைமையிநாளுமோர்திலையோ” (கந்தபு. காமதகன. சஉ.) 2. தோழன் முன்னிலை.

ஏடகணி—ஒலையிக்கு. (உ-ம்.) “பாற்புலடையேடகணி பாளைகவரிவகை - யாற்புலமினுக்கியிழைத்தாசகந்தி” (தைவ. தைவல. உஉ.)

ஏடகம்—1. ஆட்டிக்கடா. 2. துகில். (உ-ம்.) (கு. நிகண். எசு. சுசு.) 3. தென்னமரம். (உ-ம்.)

“எடகநீர்” (தைல, தைலவ, கருக.) 4. பலகை. 5. பனைமரம். (மலையகராதி.) 6. பூவிதழ். (உ-ம்.) “எடகமணம் பொருவெங்களுமியைந்துளா” (திருவாதவூ, பாயிர. க.) 7. மதுரைக்குச்சு ம்பத்திலுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம். (உ-ம்.) “வயிறு குற்றலுஞ்செங்கையேடகமேனியேபுவனம்” (திருவிளை. நகர. உ.) [திருஞாநசம்பந்தமூர்த் திரையாளுராலே வையைநதியிலிடப்பட்டருளிய தேவாரத்திருவேடுதங்கிய இடமாதவினிப்பெ பர்த்து.]

எடஹத்திராயம்— உலகம், அத்தம், புத்திர ன் என்னுமவகை ஆகை.

எடணை—விருப்பம். [எனவுணா.]

எடம் — 1. அவமதிப்பு. 2. எதிரிடை. 3. கடுத்தல். 4. நிந்தனை. [1, 4. வெணங். 2, 3. வெஹம்.]

எடயதம்— வருகாலம். (பெளட். இ: சக.) னவுடிபடி.]

எடல்—கருத்து.

எடலகம்—அகிலமூரம்.

எடன்— 1. செவிடன். 2. தோழன். [1. னங்.]

எடா — 1. ஆண்பான் முன்னிலைப்பெயர். மணிமேகலை.) 2. இழிந்தோனைவிளித்தற்கண் வருமொரு முன்னிலைப்பெயர். (உ-ம்.) “எடா ஸெடாவென்னேழை- தன்னிலைவதைத்தாயநீயே யென்னு” (திருவிளை. பழியஞ்சின். கச.) 3. தோ ண்முன்னிலை.

எடாதுடம்— } ஒழுங்கின்மை.

எடாகுடம்— }

எடாகோடம்— ஏற்றத்தாழ்ச்சியானகடை.

எடாசிரியர் — குருவில்லாது ஏடுமாத் திரத் திற்கத்தோர்.

ஏடி — 1. இழிந்தாளி விளித்தற்கண் வரு மொரு முன்னிலைப்பெயர். (உ-ம்.) “ஏடிமடி” (அரிச்ச. மயான. கௌ.) 2. தோழிமுன்னிலை. (சூ. நிகண். உ: சஉ.)

ஏடு— 1. எட்டுப்புத்தகம். 2. கண்ணிமை. 3. கோத்தலேடு. (உ-ம்.) “எடேறப்பால்குறைந்த து” (நால்வாநான். உக) 4. பனையோலை. 5. பாலாடை. 6. பூ. (உ-ம்.) “எடவழிகூந்தலாய்” (கூர்மபு. தேவீதோற்றமு. க.) 7. பூவிதழ். (உ-ம்.) “ஏடிமுறை” (பொருக. கருக.)

ஏடுகப்புண்டரிகம்—ஒரிதழ்த்தாமரை. (இராசவைத்.) [ஏடு-இதழ். ஏகம்-ஒன்று. புண் டரிகம் - தாமரை.]

ஏண்— 1. கர்வப்பேச்சு. (உ-ம்.) “என்பல

பகர்ந்தனை” (கந்தபு. அவைபுகு. கருக.) 2. தின்மை. (சிந்தா.) 3. நிலையுடைமை. (உ-ம்.) “எணிலாதவர்” (கந்தபு. மார்க்கண்டேய. சுரு.) 4. பெருமை. 5. வலி. (உ-ம்.) “எண்கிளர்சம ரில்” (சூ. நிகண். அ: உஅ.) 6. விரிவு. ஏண் கோண்—திருக்கு, நேரினமை. ஏண்டாப்பு—இறுமாப்பு. ஏணக்கோடு— மான்கொம்பு. (தைல, தை லவ. கருக.)

ஏணகம்— ஒருவகைக் கருமைநிறங்கொண் டமான். [ஏணண்கம்.]

ஏணம்— 1. எலும்பு. 2. ஒருவகைக்கருநிறங் கொண்டமான். 3. நிலைபெறுதல். (தைல, கட வுன். க.) 4. மான்ரோல். 5. வலி.

ஏணல்—விரிவு.

ஏணப்பு—இறுமாப்பு.

ஏணி— 1. அடிக்கு. (உ-ம்.) “என்டிசைப் புறமுமண்டத்தேணியின்பரப்பும்” (கந்தபு. சூர பன்-வதை. சஅரு.) 2. இறைவை. 3. எண். (சூரானுமிர்.) 4. எல்லை. (உ-ம்.) “முழங்குகட லேணியினார் தலையுலகமொடு” (மதுரைக். ககக.) 5. நாடி. 6. மான்கன்று.

ஏணிக்கீது—ஒருபுல்.

ஏணிப்பந்தம்— ஏணிபோலிருக்கும் ஒருவ கைத்தீவந்தி.

ஏணை— 1. ஆடி. 2. புடவைத்தொட்டில்.

ஏத்தம்—ஏற்றம். (சிலப்பதி.)

ஏத்தல்— 1. துதித்தல். (உ-ம்.) “நீடுழிவா முடியெனவாழ்த்தியேத்தும்” (தாயு. கருணாகரக். க.) 2. வணங்கல்.

ஏத்தாளிகள்—புகழ்வோர். (சிந்தா.)

ஏத்தீர்—சாதிபத்திரி.

ஏத்து— 1. எத்தென்னேவலும், தெளிநில வினைப்பகுதியும், வினைத்தொகையும். 2. துதி. (உ-ம்.) “செங்கதிர்க்கையனேத்தெத்தலும்” (சீகாழிப்-சூரியன். க0.)

ஏத்துதல்— 1. துதித்தல். (உ-ம்.) “கரிமுக ன்பதங்கைதொழுதேத்துவாம்” (அரிச்ச. பா யிர. உ.) 2. புகழ்தல். (சிந்தா. மண்மக. உஎ.) 3. வணங்கல்.

ஏத்துவம்—பின்பு.

ஏத்துவாபாசம் — ஏதப்போலி; அஃது: எடுத்திக்கொண்ட பிரதிஞ்ஞைக்கு இயையில் லாத ஏதுக்களைக்கூறுதல். அஃதைத்துவகைப் படும்; அவை: அடித்தம், விருத்தம், அணைகாங் கிதம், பிரகரணசமம், காலாத்தியாபதிடம் எ ன்பனவாம். (தர்க்கபா. எச.) [ஹேதுவா வு; சூலாவலு - போலி.]

ஏதீவந்தரம்—தோல்வித்தானம் இருபத்தி
ரண்டில் ஐந்தாவது; அது: தன்னாற்சொல்லப்
பட்ட பிரதிஞ்ஞையின் ஏதுப்பிரதிவாதிபாலே
மறுக்கப்பட்டுழிவேரேரேதுவைக்கறுதல். (சி.
சி. அளவை.) [ஏது-காரணம். இதனை ஏத்து
வார்த்தமென்றுங் கூறுவர்.]

ஏதகன்—பிராமணன். [வனதஸ:]

ஏதடை—விரோதம்.

ஏதன்னடை—1. சிறும்பி. 2. பலகைத்துக்கு
3. நீர்த்துறையினம்.

ஏதநம்—சுவாசம்வீடல். [வனதஸ:]

ஏதப்பாடு—குற்றம். (உ-ம்.) “ஏதப்பாடு
ண்ணி” (கலி. அக.)

ஏதம்—1. குற்றம். (உ-ம்.) “ஏதமின்மதிஞ்
ஸுங்கவன்” (திருவாத. மந்திரி. உரு.) 2. கேடு.
(உ-ம்.) “ஏதமுந்திறந்தது” (பாரத. நச்சு.
சுசு.) 3. துன்பம். (சு. நிகண். சுசு. தகரவெ.க.)
4. பலவாண்ம. [4. வனத.]

ஏதர்—கெட்டவர்கள்.

ஏதி—1. ஆயுதப்பொது. (உ-ம்.) “தவளமரு
ப்பினுதியெதிக்கொருத்தி” (இரகு. திக்கு. ஈடு.)
2. சூரியனதுகிரணம். 3. துண்டு. (பிங்கல.)
4. வான். (உ-ம்.) “வீரன்கோளா—வேதியினிது
குலப்படைபயிற்வெறித்தேன்” (கந்தபு. மகாகா
ளர். உச.) [1, 3, 4. வெறுதி.]

ஏதியம்—கிரணம்.

ஏதில்—1. அந்நியம். 2. குற்றமற்ற. (உ-ம்.)
“ஏதிலேவன்வியற்றறுதன்மேயினான்” (கந்தபு.
அசுரர்யாக. சுசு.)

ஏதிலன்—அந்நியன். (உ-ம்.) “ஏதிலனென
வெனைவிட்டேகுதல்” (கந்தபு. மாயவந்நகு. உ.)

ஏதிலாரி—1. அந்நியர். (உ-ம்.) “ஏதிலார்
பக்கமார்” (கந்தபு. தவங்காரன். உச.) 2. ஏ
ழைகள். (உ-ம்.) “ஏதிலார் போற்றமியேன்கரமி
ழந்துமிவ்வயிர்கொண்டிருப்பதேதோ” (கந்தபு.
அசுரபு. ஈ.) 3. தரித்திரர். 4. பகைவர்.

ஏதிலாள்—மாற்றான். (உ-ம்.) “மாதுலனுகி
ஞாதிவழக்கறுத்தாரிமையிந்த-நாதனேயேதிலா
ள்வாய்நவையினிற்காதத்தியென்ன” (திருவிளை.
வண்ணியர். சஉ.)

ஏதிலாளன்—அயலவன். (உ-ம்.) “அனைய-
வேதிலாளனைவாதினாலவேறுமென்று” (திரு
விளை. சமணரை. உச.)

ஏதிலான்—அந்நியன். (உ-ம்.) “ஏதிலான்
போலவின்ருளையார்களுமப்பந்தமில்லான்” (பா
ரத. பதினெந்தாம். உச.)

ஏதினமை—1. பகைமை. (உ-ம்.) “அறிவு

டையா—ரேதினமைகோடியுறும்” (வன். அசுசு.)
2. அயலாந்தன்மை. (உ-ம்.) “ஏதில்பிணந்தழீ
இயற்று” (வன். சுசு.) 3. வெறுமை.

ஏதீடு—(அகப்பொருள்) ஒருவன் களிறும்
புலியும் நாயும் போல்வன காத்து ஏம்மைக்கை
க்கொண்டான் எனவும், பூத்தந்தான் தழைத்
தான் எனவும் இவை முதலிய காரணமிட்டுண
ர்த்தல். (உ-ம்.) “எளித்தல்” பார். [ஏது - கார
ணம். சுசு - இடுதல்.]

ஏது—1. (தர்க்கம்) அதுமானவாக்கியத்தி
னோரங்கம்; அது: மூன்றாமுருபேனும் ஐந்
தாமுருபேனும் நகுநகின்ற இலிங்கத்தையுண
ர்த்துவது; அஃது: இயல்பேது காரியவேது
அதுபலத்தியேது என மூன்றுவகைப்படும்.
(உ-ம்.) “ஏது மூன்றாமியல்புகாரியத்தோடனு
பலத்தியிவை” (சி.சி. அளவை. சுசு.) 2. உபக
ரணம். 3. ஏன். 4. ஓர் அலங்காரம்; அஃது:
இன்னகாரணத்தான் இன்னதாமெனக்கூறு
வது. (உ-ம்.) “யாதன்றிறத்தினுமிதனினிது
வினைத்தென-நேது வித்ததுரைப்பதேதுவது
தான் - காரகரூபகமெனவிருதிற்படும். (த
ண்டி. ஞா.) 5. காரணம். (சந்தா.) 6. குற்
றம். (உ-ம்.) “ஏதிலாக்கற்பமென்னிலிசென்
றன்” (கந்தபு. அவையட. கரு.) 7. திராணி. 8.
நிமித்தம். 9. மூலம். 10. யாது. (உ-ம்.) “இனி
யேதெமக்குணருள்வருமோ” (தாயு. சச்சிதா. ஞா.)

ஏதுக்காட்டல்—காரணங்காட்டல்.

ஏதுக—ஏதுவினாவுள். [வெறுதி - கரு.]

ஏதுகம்—1. ஏதுவினாவுள் வந்தது. (உ-ம்.)
“சுவாபாவிகமன்று செகத்துஏதுகமென்றது”
(சி.சி. சு. க. சிவாக்.) 2. கருவி. 3. குதக்கட
ரோகம். (வேரட. உசு.) [வெறுதி - கரு.]

ஏதுகரம்—1. ஆயுத்தம். 2. வழி.

ஏதுகருத்தா—பயனிலையாற்பெறப்படுக்தொ
ழிலுக்கு ஏதுவைத்தன்னிடத்துக்கொண்ட கர்
த்தா. “ஆசாரியன்மாணக்கனை அறிவித்தான்”
என்பதற்குப்பெறப்படும். (பி. வி. சுசு. உரை.)

ஏதுக்கள்—தார்க்கிகள். [வெறுதி - கரு.]

ஏதுத்தத்திப்பு—ஒரலங்காரம். (உ-ம்.) வி.
அனாயிலக்கணம். (எ. ப.)

ஏதுப்பாணல்—வகைசெய்தல்.

ஏதுப்பொருள்—துணிபொருளோடு ஒரு
நிலைக்காத்திருக்கும்பொருள். (அதுமான.)

ஏதுப்போலி—அதுமானப்போலி; இஃது:
ஏது இலட்சணமின்றி ஏதுப்போலத்தோன்று
வது; அது சாத்தியப்பொருளோடு வியாத்தியு
டைத்தாயப்பக்கத்திருத்தலாய ஏதுவிலக்கணத்
திற்குரைபாடுடைத்தாயும் ஒருபுடையெத்து

வதப்போலத்தோன்றுவது. இவ்வேதப்போலி அசித்தம், விருத்தம், அநைகாந்திகம் எனமுன்றும், அவைமூன்றும் முறையே துணியப்படாததூஉம், மறுதலைக்கப்படுவதூஉம், ஒரு தலைப்படுவதூஉமாம். அது விரிவால் இருபத்தொன்றும். (சி. சி. அளவை. ௧௪. சிவஞாந.)
ஏதும் — 1. ஏதனையேனும். 2. சிறிதும். (உ-ம்.) “ஏதாரீலாதழல்படுவெய்யகான்” (கந்தபு. சுரம்புரு. உஉ.)

ஏதும் — 1. ஏதகடியது. 2. காரியம். [ஊ.த.உ.பி.]

ஏதுவதுமானம் — அதுமான அளவையிலேருவதை; அஃது: அவிகாபாவமாகிய ஏதுவைக்கொண்டு அதுமித்தறிதல். “புகையைக்கண்டு நெருப்புண்டென அறிதல்” என்பதனால்பெறப்படும். (அனுமானவி.)

ஏதுவாதம் — பிணக்கு. [ஊ.த.உ.வாடி.]

ஏதுவிலக்கு — விலக்கலங்காரத்து னொருவகை; அஃது: ஒருகாரணத்தைக்கற்பித்து உளவகாரணத்தைவிலக்குவது. “பூதலத்துவெல்லாப்பொருளும் வறியராய்க்-காதலித்தார்தாமே கவர்தலா-எதி-யுதித்துயர்ந்தசீர்த்தியநபாயாயார்க்குஞ் - கொடுத்திவனைக்கொள்கின்றிலேம்” என்பதனால்பெறப்படும். (தண்டி. சரு. உரை.)

ஏதுவின்றிமுடிந்தல் — முப்பத்திரண்டெந்திர உத்திகளுள் ஒன்று; அது: முடிவுபெறாததைக் காரணத்தான் முடியவைத்தல். (நன். பொதுப். ௧௪.)

ஏதுவுருவகம் — உருவகவலங்காரவகையுள் ஒன்று; அது: காரணத்தைக்காட்டி உருவகஞ்செய்வது. “மாற்றத்தாற்கிள்ளைநடையான்மடவன்னம்” என்பதின்போல. (தண்டி. ௧௬. உரை.)

ஏதுவுவ நம் — உலமையலங்காரத்துளொருவகை; அது: இக்காரணத்தினால்தனையிட்டுதொக்குமென்று காரணம் புலப்படக்கூறுவது. “வாளரவின்கெம்மணியும் வன்னியிளம்பாசிலையு-நாளினாயதிங்கனகைநிலவு - நீளொளியாந் - நேனுலவுபூக்கொன்றைத்தேவர்கோன்செஞ்சுடைமேல் - வானுலவுவிந் போல்வரும்” என்பதின்போல. (தண்டி. ௧௬. உரை.)

ஏதை — 1. பேதை. 2. வெறியன்.

ஏந்தல் — 1. அரசன். (பிங்கல.) 2. உயர்ச்சி. (பிங்கல.) 3. ஏந்துதல். 4. சீர்தரரசன் னரிபாதம். (இராசவைத்.) 5. நீட்டல். (உ-ம்.) “இன்னமுஞ்சிறியவாவிடுமென்றேந்தவார” (திருவள்ளு. வளைய. உக.) 6. பெருமை. (சூ. நிகண்ட. ௧௧: நகரவெ. ச.) 7. பெருமையிற்றிந்

தோன். (உ-ம்.) “ஏந்தல்காணு” (கந்தபு. தாரகன்வதை. எ.ச.) 8. மலை. 9. மேடு. (சூ. நிகண்ட. ௧௧: நகரவெ. ச.) 10. வாதம். (இராசவைத்.)

ஏந்தல்வண்ணம் — வண்ணங்கள் இருபதனுள் ஒன்று; அது: சொல்லியசொல்லேயிக்குவந்துசொல்லப்படும் பொருள் சிறப்பச் செய்வது. “வைதலவண்ணைக்கண்ணமெஃதுவாரர்-வைதலம் வைதலவையுமென்றின்புதுவர்-வைதலம்வைதலம் வாழ்நான்மேல்வைதலத் - வைதலவைத்துணராதார்” என்பதனால்பெறப்படும். “வைதலவண்ணைஞ் - சொல்லியதுசொல்லிற் சொல்லியதுசிறக்கும்” (தொல். பொருளதி. சூ.ச. உரை.)

ஏந்துதான் — 1. ஏந்துதான், அட்டாலை. 2. கையிலேனாகை.

ஏந்தி — ஏந்துவன்.

ஏந்திசை — சீரொடுசீர்புணருங்காலத்துப்பிற்கும் ஒசைகளுள் ஒருவகை.

ஏந்திசைச்செப்பல் — வெண்சீர்வெண்டளையாற்பிறக்குமொலி. (உ-ம்.) “வெண்சீர்வெண்டளையான்புறம்பாய்ப்பையேந்திசைச்செப்பலென்மனார்வரும்” (யாப். காரிகை. செய்யுளியல். ௧. உரை.)

ஏந்திசைத்துள்ளல் — கலித்தளையாற்பிறக்குமொலி. (உ-ம்.) “ஏந்திசைத்துள்ளல் கலித்தளையியை” (யாப். காரிகை. செய்யுளியல். ௧. உரை.)

ஏந்திசைத்தாங்கல் — ஒன்றிய வஞ்சித்தளையாற்பிறக்குமொலி. “ஒன்றியவஞ்சித்தளையே வரினு-மொன்றவுஞ்சித்தளையேவரினு-மென்றியைபிரண்டிபறவுமயங்கினு-மெந்தலகவல்பிரிந்திசைத்துங்கலென் - ருயந்தநிறனிறையாகுமென்ப” என்பதனால்பெறப்படும். (யாப். காரிகை. செய்யுளியல். ௧. உரை.)

ஏந்திசையகவல் — நேரொன்றசிரியத்தளையாற்பிறக்குமொலி. “கோநேரியற்றளையான்வருமகவலு - நிரைநிரையிற்தளையான்வருமகவலு-மாயிற்தளையுமொத்தளையுமகவலு - மேந்தாங்கலொழுக்கலென்றிலை - யாயந்தநிறனிறையாகுமென்ப” என்பதனால்பெறப்படும். (யாப். காரிகை. செய்யுளியல். ௧. உரை.)

ஏந்துதல் — 1. உயர்தல். 2. கையேந்தல். 3. தாங்கல். (உ-ம்.) “அரியேறு” பார். 4. பாத்திரமுதலியவற்றையேந்தல்.

ஏந்தெழில் — உயர்ந்துதோன்றுகின்ற அழகு. (நெடுநல்வாடை.)

ஏநம் — 1. தப்பிதம். 2. பாவம். [ஊ.த.உ.]

ஏநவாயன் — 1. தப்பிதக்காரன். 2. திங்கு பேசுவோன். [ஏநம் - திங்கு. வாய், அன்.]

ஏப்பசுரம்— ஒருவகைச் சுரநோய்; அஃது: ஏப்பம், வாந்தி, மாற்பொரிவு, தலைவலி, தாகம், நெஞ்சுலர்ந்தல், தேகத்தைத் திருப்பதல் போலிருத்தல், பிரமை, தலையில் நமச்சலுடன் நடுக்கல், மந்தாக்கிளி, மலபந்தம், தலைக்குத்தல், கண்களிலே நோவுடன் நீர்வடிதல் என்னுமிக்குணங்களை உண்டாக்குவது. (சீவரட். சஅ.)

ஏப்பம்—எதிரெடுத்தல்.

ஏப்புழை—1. அம்புபோகுந்துவாரம். (உ-ம்.) “வாற்செவியளிக் குவிரை - யேப்புழைபடுத்தது” (தணிகை. களவு. கூரு.) 2. ஏவறை. (உ-ம்.) அகத்துள்ளோர்புறத்தோர் மேலெய்தற்குமதிலின்மேலமைக்கப்படுதலாவார். (மணிமேகலை.)

ஏம்—1. ஆசை. (ஞானமிர்.) 2. செல்வம். 3. (இலக்கணம்) தன்மைப்பண்மையிலேவரும் ஒரு வினைவிருதி; இது: தெரிநிலை உடம்பாட்டுவினையிலே வரும்போது கால இடைநிலைகளுள்ளொன்றையடுத்து அதன்பின்னாகவும், எதிர்மறைத்தெரிநிலைவினையில்வரும்போது வினையடியை நேரேயடுத்து அதன் பின்னாகவும் வரும். (உ-ம்.) “படித்தேம்”, “படிக்கிறேம்”, “படிப்பேம்”, “படியேம்” 4. தன்மையிடத்துப் பண்மையிலாவது ஒருமைச்சிறப்பிலாவது எதிர்மறைப்பொருளிலேவரும் ஒரு தெரிநிலைவினைவிருதி. அது தெரிநிலைவினைப்பகுதியையடித்துவருவதும், அப்பகுதி, “விடு, படு” என்பவற்றிற் போல இயல்பாவது “தரு, வரு” என்பவற்றிற் போல விகாரத்தானாவது வந்த உகரவீற்றதேயாயின் அவ்வுகரத்தைக்கெடுத்து வருவதுமாகும். (உ-ம்.) “படியேம்”, “ஆடேம்”, “வரேம்” 5. மயக்கம். (உ-ம்.) “ஏழறுகடுந்தின்டேர்” (கலி. உஎ.) [1, 4. “ஏம்” என்பதன் கடைகுறைந்துவந்தது.]

ஏம்பல்—1. ஏக்கமடைதல். (உ-ம்.) “ஏம்பலோடுறையுமாயன்” (காஞ்சிபு. சலந்தர். கள.) 2. கலங்கல். (உ-ம்.) “ஏம்பலென்னுப்பரியும்” (சேதுபு. வேதாள. டுக.) 3. களிப்பு. (உ-ம்.) “ஏம்பலோடார்க்குமோதை” (கந்தபு. ஆற்ற. கூக.) 4. வருத்தம். (உ-ம்.) “மத்திகைதாக்க-ஏம்பலுற்றனம்” (திருவிளை. பரிநரி. கஉ.)

ஏம்பலித்தல்— மிக்க அவாக்கொள்ளுதல். (உ-ம்.) “நின்றான்சரணென்றேம்பலிப்பார்க்கட்கிவா” (தேவார. திருக்கச்சியே. அ. நாவு.)

ஏம்புதல்—ஏம்பல் பார்.

ஏமகூடம்— அட்டமலைகளுள் ஒன்றாகிய பொன்மலை. (கந்தபு. அண்டகோச. கூச-ம் கவியிலகி.) [வெணிக-குடபு.]

ஏமசந்திரன்—சைநமத்தந்திரசொல்லப்படும

இருபத்துநான்கு திர்த்தகராலொருவன். (க.நி. போ. கக.)

ஏமசிங்கி—மிருதாரசிங்கிபாஷாணம்.

ஏமத்தி—பொற்றொட்டிப்பாஷாணம்.

ஏமத்தூரி—பொன் னாமத்தை.

ஏமதவஞ்சம்— போகபூமிஆறினென்று.

(கூர்மபு. வருணை. உச. உரை.)

ஏமதி—ஏவுவாயாக. (ஐங்குறு.)

ஏமந்தம்—

ஏமந்தநது— } பனிக்காலம். [வெணிக]

ஏமபந்தம்— 1. மலையத்தி. 2. மலையாத்தி. (மலையகராதி.)

ஏமபுட்டம்— 1. அசோகமரம். 2. செண்பகமரம். 3. பொன்முல்லை. (மலையகராதி.) [1, 2. வெண்புட-பு.]

ஏமபுட்டி— 1. ஆவரை. (உ-ம்.) “மெய்யென நபோக்கருந்தைலங்கட்கேமபுட்டிபிலை” (தைல. அதுபந்த. உச.)

ஏமபேதி—கந்தகபாஷாணம்.

ஏம்—1. இரா. (பிங்கல. கூஉகூக.) 2. இன்பம். (உ-ம்.) “ஏம்மாப்பொருளென” (கந்தபு. பாயிர. உச.) 3. உன்மத்தம். (பிங்கல. கூஉகூக.) 4. கலக்கம். 5. களிப்பு. (உ-ம்.) “இடையறு புலோமகையேமமாயியே” (கந்தபு. தெய்வ. க0.) 6. காவற்சாலை. (உ-ம்.) “ஏம்மபுகினுஞ்சாமத்துறங்கு” (கொன்றைவே.) 7. காவல். (உ-ம்.) “எண்ணிலாப் புரவிமான்றேரேமமாய்ப்பின்னரேக” (கந்தபு. இரண்டாநா. கூஉ.) 8. சேமம். (பிங்கல. கூஉகூக.) 9. திரைச்சீலை. 10. புதைபல். 11. பைத்தியம். 12. பொன். (உ-ம்.) “ஏமத்தின்வடிவஞ்சான்” (கந்தபு. வன். உஉ.) 13. மயக்கம். (உ-ம்.) “ஏமஞ்சால் கின்றநெஞ்சுனிதணிணுக்கணியனுண்” (கந்தபு. வன். கூக.) 14. விபூதி. (பிங்கல. கூஉகூக.) [12. வெணிக]

ஏமமாதல்—இளைப்புத்தீர்தல். (உ-ம்.) “எல்லிடைக்கழியுநாக்கேமமாக” (பெரும்பா. கூக.)

ஏமமலை—இயமன் மனைவி.

ஏமரல்—ஏமருதல்.

ஏமரா—காவலற்ற. (உ-ம்.) “இடிப்பாரையிலாதவேமரமன்னன்” (வன். சசஅ.) [ஏமரு என்னு மடியாற்பிறந்த எதிர்மறைப் பெயரெச்சம்.]

ஏமருதல்—1. கலங்குதல். 2. காக்கப்படுதல். (உ-ம்.) “ஏமரா” பார். 3. திகைத்தல். 4. மிகுகளிப்புதல். (உ-ம்.) “ஏமருபுவநமூன்றும்” (கந்தபு. மேரு. உச.) 5. மூர்க்கமுதல்.

ஏமல்—முதிரை. (மலையகராதி.)

ஏயவதஞ்சம் — போகபூமி ஆறினென்று.
(சூ. நிகண். கஉ. சுசு.)

ஏயவதி—1. கடுக்காய், (மலையகராதி.) 2. வசம்பு.

ஏயன்—1. இயமன். 2. ஒருமூலிவன்.

ஏயா— ஏயாவென்னேவலும், தெரிநிலைவினைப்பகுதியும்.

ஏயாங்கம்—1. கருடன். 2. சிங்கம். 3. பொன்னிறம். 4. மகாமேரு. [கெமரோம்.]

ஏயாங்கன்—பிரமன். [கெமரோம் - பொன். கஉம் - தேகம். பொன்னிறத்தை யுடையவென்றபடி.]

ஏயாந்தல்—1. அவாவதல். (உ-ம்.) “எனக்கெனக் கென்றென் றோமாந்திருந்த காவலரை நோக்கி” (பாரத. திரௌபதிமாலையிட்ட. ௯௦.) 2. களித்தல். 3. செருக்குதல். 4. புத்திமயங்கச்செய்தல். [ஏயம் - மயக்கம்.]

ஏயாந்த—ஆசையுற்ற. (மணிமே.)

ஏயாந்து—இன்புற்று. (புறநா.)

ஏயாப்ப—1. கலக்கமுறுமபடி. (மதுரைக்.)

2. துணிய. (பொருநரா.)

ஏயாப்பு—1. அரண்தல். (உ-ம்.) “எழுமையுமேமாப்புடைத்து” (வள். கஉசு.) 2. இறுமாப்பு. (ஞானமீர்.) 3. உதவுதல். 4. கருத்து. 5. கலக்கமுறுதல். (உ-ம்.) “கெஞ்சேமாப்பின்றுயிறுந்து” (மதுரைக். ௫௭௫.) 6. செருக்கு. 7. சேமம். (உ-ம்.) “இரவென்னுமேமாப்பிறேணி” (வள். க௦சுஅ.) 8. மிருகளிப்பு. 9. வலியாதல். (உ-ம்.) “யெச்சத்திற்கேமாப்புடைத்து” (வள். ககஉ.)

ஏயாந்தல்—ஏயாஞ்செய்தல். (உ-ம்) “சலத்தாற்பொருள்செய்தேமார்த்தல்” (வள். சுசு௦.) [ஏயமாந்தல் என்பது ஏயாந்தல் என்றாயிற்று. ஆஃது: ஏயத்தையடையப்பண்ணுதல் என்றபடி. ஏயம் - சேமம்.]

ஏயாற்றம்—எத்து. (திருவாச. திருவெம்பா. ௯. உரை.)

ஏயாற்றல்—ஏமாற்றதல்.

ஏயாற்றுதல்—வஞ்சித்தல். (திருவாச. திருவெம்பா. ௯. உரை.)

ஏயாறல்—“ஏமாறுதல்” பார்.

ஏயாறு— ஏயாறென்னேவலும், தெரிநிலைவினைப்பகுதியும்.

ஏயாறுதல்—1. அலமருதல். 2. தடுமாறல். 3. மோசம்போதல்.

ஏயி— உடனிகழ்வான். இது சதுர அகராதியிறகண்டது; ஏயி என்பதே திவாகரம்.

ஏயிலாந்தல்—1. திகைத்துப்பார்த்தல். 2. நினைவுசிறதல்.

ஏயிலாந்தி—1. அலமந்துபார்ப்போன். 2. மதிசேடன். 3. மயக்கமுடையவன்.

ஏயிலாப்பு—அலமல்பு.

ஏயின்கோலா—ஒருமீன்.

ஏழற்று—இன்பமுற்று. (புறநா.)

ஏழறல்—1. இரட்சையடைதல். (உ-ம்)

ஏழறுதல்— “எஞ்சியபொருள்களையேமுறநாடி” (திருமுருகாற்று. ௯௭.) 2. இறுமாப்புதல். 3. களிப்புதல். (உ-ம்.) “எடுத்தல்” பார். 4. பித்தேதல். (உ-ம்.) “நின்புகழ்பலபாவிப் பாணனுமேமுற்றான்” (கலி. எசு.) 5. பொருத்தமுறல். (உ-ம்.) “காமமுன்பொருளுமேமுறத்தடுவி” (இலக்கணவி. ௭௦௪.) 6. மனங்கலங்குதல். (உ-ம்.)

“ஏழறுவுகமெல்லா மீறுசெய்முதல்வன் றனை” (கந்தபு. காமதகன. அ. ௯.) 7. மயங்குதல். (உ-ம்.) “தரித்திலன் றவத்தையென்று தார்மன்னரேமுற்றரே” (சிந்தா. இலக். அஉ.)

ஏயி— ஏயென்னேவலும், தெரிநிலைவினைப்பகுதியும்.

ஏயித்தல்—1. இசையப்பண்ணுதல். 2. ஒப்பாதல். (உ-ம்.) “தும்பூர்க்கருங்குன்றம் வெண்ணிறக்கஞ்செய்க்குங் கணக்குழையே” (திருக்கோ. கரு.) 3. வஞ்சித்தல்.

ஏயிதல்—1. இயைதல். 2. ஒத்தல். (திருநாற்றந்தாதி.) 3. சந்தித்தல். (உ-ம்.) “தூயவன்வரவுகெட்டிச்சோதிப்பான் கருதிமன்னனேயினனினை” (ஞானவா. சகர். கஉ.) 4. பொருந்தல். (உ-ம்.) “ஏயினசெயலெலாபியற்றி” (கந்தபு. நாட்டு. கசு.)

ஏயிப்ப— உவமைப்பொருளிலே வரும் ஒரு சொல்லுருபு. (உ-ம்.) (நன். பொதுவி. ௯௯௭.)

ஏயிப்பு—ஏய்த்தல். (உ-ம்.) “ஏயிப்புக்காட்டல்” (வழக்.)

ஏயி—1. —போன எனப்பொருள்படும் ஓர் இறந்தகாலப்பெயரெச்சம். (உ-ம்.) “அவ்வகன்கிரியெய்தினே - எனையதன்மையிருவருந்தேந்தரே” (கந்தபு. திசீபி. எ.) 2. விடப்படயோக்கியமான. (உ-ம்.) “தன்மசாமியமானவன்கன்மபலத்திலே ஏயபுத்திவாராமற் புசிப்பிக்கும் படிக்கு” (சி. சி. க. ௯௭. சிவாங்.)

ஏயுது—ஏற்புடையது, ஏற்றுக்கொள்ளற்பாலது. (உ-ம்.) “ஏயதொருமாற்றமகிசைப்பல்” (கந்தபு. அசுரோத்திரன் மகேந்திரன். ச௭.)

ஏயம்—தள்ளத்தக்கது. (உ-ம்.) “சுரோத்திராதி பஞ்சேந்திரியகோசமான பதார்த்தங்களை இது ஏயம் இது உபாதேயம் இது உபேட்சியம் என்று நிச்சயித்து” (சி. சி. உ. ௫௮. சிவாங்.)

ஏயின—1. ஏவப்பட்ட செயல் எனப்பொருள்படும் ஒரு வினையாலணையும்பெயர். (உ-ம்.)

“ஏயினசெய்யும்மடந்தைமாரோடே” (இரா மா, கைகேசி, உ.) 2. ஏயின எனப்பொருள்படும் ஒரு பெயரெச்சம். (உ-ம்.) “எந்தையேயினபணியினிப்பன்” (கந்தபு. அண்டகோசக.)

ஏயினர்— ஏயினர் எனப்பொருள்படும் ஒரு வினைமுற்று. (உ-ம்.) “எடுத்தியம்பினரேயினர் போலுமால்” (கந்தபு. ததிசிப். அ.)

ஏயினர்— 1. ஏயினர்கள். 2. பொருந்திய வர்கள். (உ-ம்.) “வேந்தராயேயினர்க்கு” (கந்தபு. தாரகன்வதை, கக.) 3. பொருந்தினர்கள்.

ஏயினன்— ஏவென்னுமடியாற்றிற்று அனுப்பினன் எனப்பொருள்படும் ஒருவினைமுற்று. ஏயும்—எனினும். (உ-ம்.) “வானேயும்பெறிலவேண்டன்” (திருவாச. கிருகச்சுட.)

ஏயெனல்— ஒரு வினைக்குறிப்பு. (உ-ம்.) “ஏயெனுமாத் திரத்தெற்று கிறிவேன்” (இரா மா. பள்ளி, எஉ.)

ஏயே—எள்ளிகையாடிதலைக்குறிக்கும் ஓர் இடைச்சொல். (உ-ம்.) “சால்புடையாரெல்லாரும் ஏயேயித்தோடுவனறிவென்றெள்ளிகையாடித்தகேதுவாம். (சி. சி. பாயிர. ச. சிவஞான)

ஏர்—1. அழகு. (சூ. நிகண். கக. ரகர. உச.) 2. உழவுமாடு. (உ-ம்.) “ஏரடிப்பார்கோலெடுப்ப” (நளவெண். கவிநீங். சஎ.) 3. உழுதல். (உ-ம்.) “ஏரினுநன்றலெருவிதெல்” (வன். கௌஅ.) [அருபெயர்.] 4. எழுச்சி. (உ-ம்.) “அன்னமென்னடை யுநோக்குசாயலுமணி யுமேரும்” (சிந்தா. சரமஞ்சரி. கௌ.) 5. ஒரு வமையுருபு. (உ-ம்.) “இலவம்போதேரெழிற் றகையேழெழுகன்” (சிந்தா. கனக. கஉ.) 6. கலப்பை. (உ-ம்.) “ஏரினுமா-ருழவர்” (வன். கச.) 7. தோற்றப்பொலிவு. (சிந்தா.) 8. நற்றேரகம். (இராசவைத்.) 9. நீரேற்றம். (இராசவைத்.)

ஏர்க்கால்—1. எருதுபூட்டிய துகத்திற்கொருவகைப்பையினுறுப்பு. (உ-ம்.) “ஏர்க்கால் வந்திலையிடிப்பார்” (செந்தூர். செயந்திபுர. சக.) 2. பண்டியினுறுப்பு.

ஏர்க்கீர்— உழவுதொழிலுக்கு வேண்டுகருவிகள்.

ஏர்த்தாயம்—தருந்தகாலத்தினுமுதல்.

ஏர்த்தொழில்—உழவுத்தொழில்

ஏர்த்தொழிலர்—பூவைசியர்.

ஏர்ப்பண்— 1. ஏர்ச்சிர். 2. பூட்டாங்கயிறு.

ஏர்ப்பு—இது சுர்ப்பு என்பதன்மருஉ. (உ-ம்.) “சுர்ப்பு” பார்.

ஏர்ப்பூட்டல்—உழவுமிருகங்களைக் கலப்பையோடு துகம்வைத்துத்தொடுத்தல்.

ஏர்பு— 1. எழுச்சி. (உ-ம்.) “மாரனேர்புநீ இ” (கந்தபு. காமதனா. எசு.) 2. எழுந்து என்

ப்பொருள்படும் ஒருவினையெச்சம். (உ-ம்.) “உலகமுலப்பவலனேர்புநீரிதரு” (திருமுருக)

ஏர்மங்கலப்பாட்டு — ஏர்பூட்டினின்றோர் ஏரைப்பாடும் மங்கலப்பாட்டு. (சிலப். நாடிகாண். ககக. உரை.)

ஏரகம்— 1. ஆடு. 2. சுப்பிரமணியத்தலம் ஆறனுள் ஒன்று; அது: மலைநாட்டகத்தொரு ஊருப்பதி என்று திருமுருகாற்றுப்படை யுரையிலே நச்சினார்க்கினியர் கூறுவர்; அஃது இக்காலத்து உடுக்கைச் சுப்பிரமணியத்தலமென வழங்குகின்றது என்றும், அஃதன்றிச்சோழ நாட்டகத்தள்ள சவாய்மலையெனக் கூறுவாரும் உண்டு என்றும் கந்தபுராண வரல்காரர் கூறுகின்றனர். (உ-ம்.) “ஏரகத்தறுமுகன்” (கந்தபு. கடவுள். கரு.)

ஏரகை—பெண் ஆடு.

ஏரகீகம்—ஒருவகை மீன்.

ஏரடித்தல்—ஏருமுதல்.

ஏரண்டம்— 1. ஆமணக்கமரம். (சூ. நிகண். ச. உஅ.) 2. ஆமணக்குருபு. (உ-ம்.) “கொச்சையருக்கெண்ணேரண்டம்” (தைவ. தைவல. க.) 3. ஒருவகைப்பற்றை. (உ-ம்.) “ஏரண்ட-வென்றிப்புள்ளுக்கிரையாவாய்” (வேதாரணியபு. தேவல. கஉ.) 4. சித்திரம். (பிங்கல. கஉ. கஉ.) 5. நிறுமணக்குவிதை. (உ-ம்.) “ஏரண்டங்காண்டநேயம்” (தைவ. தைவல. ருச.) [வெரண.]

ஏரண்டி—திப்பிலி. [வெரண.]

ஏரம்பன்— விநாயகன். (உ-ம்.) “கற்பகநாமம்பெறுமோரம்பனையோர் கொம்பினயுகருதி வாழ்வாம்” (சிவராத். கடவுள். க.) [வெரம்பன்.]

ஏரல்— 1. கிளிஞ்சில். (இராசவைத். ககக.)

2. சமுத்திரச்சுண்ணம்.

ஏரா—1. நீராழம். 2. மயக்கமில்லாதகன்ற.

3. மரக்கலத்தின் ஓர் உறுப்பாகிய அடிமரம்.

ஏராண்மை—உழவு.

ஏராளம்—மிகுதி.

ஏராளர்—உழவர்.

ஏரி— நீர்நிலை. (சூ. நிகண். ரு. உச.)

ஏரிசா— 1. கடற்கொந்தளிப்பு. (திசைச் சொல்.)

2. புரளித்தனம்.

ஏரினவாழ்நர்—உழவர்.

ஏருழத்தல்—பயிர்செய்தல்.

ஏருழல்—வைசியர் அறுதொழிலினொன்று;

அது: கலப்பையினால் உழுதல்.

ஏருழவர்—உழவுத்தொழிலாளர்.

ஏருழநர்—உழவர்.

ஏமழபது — ஏர் முதலியவற்றைச்சிறப்பித்துக்கம்பர்பாடிய எழுபது செய்யுட்களாகிய தொருநூல்.

ஏல்—1. ஆயின் எனப் பொருள்வீளைத்துத் தன்மைமுன்னிலைபடர்க்கையிடத்து வரும் வினைமுற்று விருதிகளுள் ஒன்றை அடுத்துப்பிணைகவரும் ஒரு விலையெச்சவிருதி. (உ-ம்.) “வந்தானேல்; வருகின்றனேல்; வருவானேல்; வருமேல்; வந்தாயேல்; வந்தேனேல்; அன்றேல்” 2. ஆயின் எனப்பொருள்வீளைத்துப் பெயர்ப்பயனிலையை யிணைந்து வரும் ஒரு விருதி. (உ-ம்.) “செய்தியேலியல்புதின்றும்” (சி. சி. க. ௩.) 3. இடைச்சொல். (இராமா. கலன்காண். ௩௫.) 4. உணர்ச்சி. (சிர்தா.) 5. ஏலென்னென வலும், தெரிநிலைவீனைப்பகுதியும், வீனைத்தொகையும். 6. ஒப்புக்கொள்ளல். 7. கிளிஞ்சல். 8. தெரிநிலை ஏவலொருமை எதிர்ப்பறைப் பொருளில் வரும் ஒருவிருதி, இது வீனையடியையே நேரேயடுத்துவரும். (உ-ம்.) “கவலேல்” (கந்தபு. மாயைநீங்கு க) 9. பொருத்தம். (உ-ம்.) “கழுநீர்மாலே-வலுடைத்தாக” (திருவாச. கீர்த்தித் திருவகவல், ககச.) 10. மனவெழுச்சி. (சிர்தா.)

ஏல்லை—1. ள்லம். (சூ. நிகண். க: ௮0.) 2. குளம். (உ-ம்.) “மிகநாடிபாலோடையெனுமேல்வையது கொல்லும் விளியாதவீனை யாவாமே” (சேதுப்புலோ.ச.) 3. நாளர். (சூ. நிகண். க: ௮௨.)

ஏல்—1. இயல். 2. பொருந்த. (உ-ம்.) “ஏலத்தானிதமிதமாம்” (சிவப்பி. உ: க௨.) 3. முன்னம். ௩. மிக.

ஏல்பாட்டு—1. இழுக்குநர் சொல்லும்பாட்டு. 2. கப்பற்பாட்டு.

ஏலம்—1. ஆஞ்சி. (சூ. நிகண். ச: ௩௪.) 2. சடாமாஞ்சில். 3. சிவனது ஆசமநத்துக்காகிய ஆறு திரவியங்களுள் ஒன்றாகிய பேரேலப்பொடி. (உ-ம்.) “இலவங்கங்கப்பூரஞ்சாதிரித்தேலநல்வகவாசேல்முநன்று” (சைவச. பொதுவி. ௩௩௩.) 4. பஞ்சவாசத்தொன்று. 5. மயிர்ச்சாந்து. (உ-ம்.) “ஏலவாரமுழுவிறைவிக்கு” (கந்தபு. சரவண. உச.) 6. முகிரை. 7. வாசனைப் பண்டம். 8. விலைகூறுகை.

ஏலரிசி—ஏலவாரிசி.

ஏலல்—1. அங்கேரித்தல். (உ-ம்.) “பீனையனீட்டப்பெருந்தகைய, தேலான்முகனோக்கலும்” (சிர்தா. ககக. க௨.) 2. இசைவாயிருத்தல், பொருந்தல். (உ-ம்.) “இன்கொள்கையேற்கேலாதென்ன” (சிர்தா. ககக. க௩.) 3. எதிர்த்தல். 4. ஏறுதல். 5. ஒத்தல். (உ-ம்.) “ஞாலவட்டத்தெழுதருநாகர்போலேல்” (கந்தபு. திரு

க்கைலாச. உச.) 6. ஒப்புக்கொள்ளல். 7. கையிடல். 8. பிச்சையேற்றல்.

ஏலவரிசி—ஏலக்கொட்டை.

ஏலவாலுக்கம்—1. கபித்தப்பட்டை. 2. பரிமளதிரவியம்.

ஏலா—1. ஏழ் எனப் பொருள் வீளைத்து ஏலான் என்பதன்விகாரமாய் முன்னிலையிலே வந்த ஒருமொழி. (உ-ம்.) “ஏலாவிதகாணயென” (கந்தபு. அசமுகிப். க௨.) 2. சிற்றேலம். 3. பேரேலம்.

ஏலாதது—1. இயலாதது. 2. பொருந்தாதது.

ஏலாதன—தகாதன. (உ-ம்.) “ஏலாதனவேயியற்றினீர்” (கந்தபு. வள். ௧0௪.)

ஏலாதாரி—1. இயலாதாரி. 2. பகைவர்.

ஏலாதிக்கணக்கு—ஏலம், சிற்றேலம், நாணற்றது, சேங்கொட்டை, சடாமாஞ்சில், வெட்டிவேர், சிறுகாஞ்சொறிவேர், கச்சோலம், லவங்கப்பட்டை, கிரந்திதகரம், அத்திப்பிசின், சாதிக்காய், சுக்கு, புலிநகம், தேவதாரம், அகிந்தக்கடா, சிவச்சகம், குங்குமப்பூ, வண்ணக்குங்குலு, குங்குல, சுரபுனைப்பூ, சிறுநாகப்பூ என்பன.

ஏலாதிக்கேகம்—ஒரு மருந்து. (உ-ம்.) “ஏலாதிக்கேகமென்றுரைக்குமின்மருந்து-போலாதி” (கந்தபு. அசுரர்யாக. உச.)

ஏலாதிதரணம்—ஒருவகைப்பொடிமருந்து. **ஏலாதிமாத்திரை**—ஒருவகைக் குளிகைமருந்து.

ஏலாப்பு—துன்பம்.

ஏலாபத்திரம்—தக்கோலம்.

ஏலாபர்ணி—ஒருவகை. [இதனைச்சென்னையேயாரதிக்காரர் பரங்கிச்சக்கைஎன்பர்.] [புளவாபணி.]

ஏலாமை—1. இணங்காமை. 2. கூடாமை. (உ-ம்.) “அலையவிரண்டும்ஏலாமையின்” (சி. சி. க: எ. சிவஞாந. 3. துன்பம். [வழக.]

ஏலாராகியம்—ஒருநூல். (பி. வி. ௫0. உரை.)

ஏலாள்—தொழி.

ஏலி—கன்.

ஏலிகை—சிற்றேலம். [வளவிகா.]

ஏலு—சங்கஞ்செடி.

ஏலுதல்—1. இயலுதல். 2. தகுதியாதல். (உ-ம்.) குறுகும்வாணவர்க்கேலுது பலதவிசெருப்பச்செய்தனை” (கந்தபு. வரைபுனை. கச.) 3. பொருந்துதல். (உ-ம்.) “ஏலுதுகுமரன்கஞ்சத்திருந்தது” (கந்தபு. திருவதார. ௧0௩.)

ஏலை — ஏலம். (உ-ம்.) “கிச்சிலிரோகணி ஏலை” (தைல. தைலவ. ௫௯.)

ஏவா—1. தானே அல்லது நிச்சயமாக என்னத்தேற்றப்பொருளிலே வரும் ஓர் ஆரியபதம். (உ-ம்.) “ஏசமேவாத்துவிதம்” (வேதா. சூ. உ. ஏ) 2. சொல்ல. (சிர்தா.)

ஏவாக்கேட்டல்— ஒருவருக்காக ஏவிவிடப்பட்டுப்போய் அதட்டல்.

ஏவதும்—ஏதாவும், எல்லாமும். (உ-ம்.) “செய்வின்ன-யேவதும்” (கந்தபு. சக்கிரனுபதேச. ௩௬.)

ஏவம்—1. இகழ்ச்சி. (உ-ம்.) “நந்துகில்வீழினும்வீழுக-வேவமோவெமக்கென்றுரைப்பாரசிலர்” (கந்தபு. ததீசியுத். ௫௬.) 2. இவ்விதம். 3. ஏவுதல், கற்பித்தல். 4. ஒருவருக்காக ஏவிவிடப்பட்டு அதட்டும்படி வருதை. 5. குற்றம். 6. நீக்கம். (உ-ம்.) “ஏவமற்ற சிலைக்கதையெட்டாம்” (நூரவா. வயிரா. ௧0.)

ஏவர்—ஏவர்.

ஏவர்கள்—யாவர்கள். (உ-ம்.) “ஏவர்கள்காமங்கள்” (கந்தபு. மேரு. எ. ௫.)

ஏவநம்—யாவரும். (உ-ம்.) “புங்கவ-ரேவருஞ்சேதிந்தெய்க்கினர்” (கந்தபு. பாயிர. எ.)

ஏவல்—1. ஆணைசெலுத்துதல். (உ-ம்.) “கடவுளேவலாந்ருணைக்காரணங்காண்” (சி. சி. ௧: ௧0.) 2. ஏவல்வினைமுற்று. 3. ஏவலான், அடிமை. (உ-ம்.) “முனிவர்க்கேவலாய்” (தாயு. தேசோமயாநந்த. ௧.) 4. ஏவுதல், விடுத்தலைச் செய்தல். (உ-ம்.) “கண்ணென்னுயிர்த்தேவி” (வாண. ௬.) 5. தொழில், வேலை. (உ-ம்.) “ஏவன்முற்றி” (அரிச்ச. மயான. ௧.)

ஏவல்கொள்ளுதல்—தொண்டிசெய்வீத்தல்.

ஏவல்செய்தல்—1. ஏவிவிடுதல். 2. தொண்டிசெய்தல். (உ-ம்.) “தந்திமுகத்தவ்வுணைவல்செய்து” (கந்தபு. தேவாபுலம்பு. எ.)

ஏவல்வினை—முன்னின்றொரை ஏவல்வினை.

ஏவலர் — ஏவிய வேலையைச் செய்வோர். (உ-ம்.) “ஏவலர்தொழின்முறையியற்றநல்கினன்” (கந்தபு. வரைபுனை. ௧௭.)

ஏவலான்—ஏவற்காரன்.

ஏவற்காரன்—பணிவிடைக்காரன்.

ஏவறை—ஏப்பம்.

ஏவன்—ஏவன். (உ-ம்.) “இந்தவுற்பவத்தேவனிச்சேதுவை-வந்துகாணினும்” (சேதுபு. சேதுச. ௧௪.)

ஏவா—சொல்லி. (சிர்தா.)

ஏவாகனம்—அசமதாகம்.

ஏவாங்கம்—அசமதாகம், ஒயம்.

ஏவி—தூதுவேளை. (இராசவைத்.)

ஏவிளம்பி — வியாழவட்டத்திலே முப்பத்தொராவ்ருட்டம். (உ-ம்.) “சரபோசிமகாராசராசன்மாலிலங்காத்தினொளிற்றருசைமாககரிந்துன்றுமேவிளம்பியுற்றமகரமதி” (சீவரகத்யம். பாயிர. உ௬.) [அறுபதுவருட்டத்துக்கும் வியாழவட்டமென்பது சோதிடநூலிற்காண்க.]

ஏவு—1. அம்பு. (உ-ம்.) “ததுதகையிருந்தகார்முகம்வளை இமாதிலேவுபுட்டி” (கந்தபு. காமதகன. ௪௬.) 2. அனுப்புந்தன்மை. 3. ஏவென்னேவலும், தெரிநிலை விளைப்பகுதியும், விளைத்தொகையும். (உ-ம்.) “ஏவுபல்படைவலியினர்” (கந்தபு. நகர. ௩௮.) 4. வருத்தம்.

ஏவுகை—ஏவுதல்.

ஏவுதல்—1. அனுப்புதல். (உ-ம்.) “ஏவுகால” (கந்தபு. காமதகன. ௪0.) 2. எழுப்பிவிடுதல். 3. கட்டளையிட்டனுப்புதல். (உ-ம்.) “ஏவலுமனையவாய்பாரும்” (கந்தபு. தாரகன்வதை. ௧௬.) 4. கற்பித்தல். 5. செலுத்துதல். 6. தூண்டிவிடுதல். 7. பானம் எய்தல்.

ஏவுதற்கருத்தா—1. வேறொருவரையேவி ஒன்றைச்செய்யவிக்கிறவன். 2. வேறொருவரையேவிச்செய்விப்பவனைக்கருத்தம் பெயர்ச்செய்தால். “அரசன் ஆலயத்தைக்கட்டுவித்தான்” என்பதிற்போல.

ஏவுமவினைமுதல்—ஏவுதற்கருத்தா.

ஏவுவான்—வியவன், ஏவிவிடுவான். (பிங்கல. அ. அ. ௩.)

ஏவை—ஏவை. (உ-ம்.) “உல-கேவையுமுடிப்பன்” (கந்தபு. அசமுதிசோக. ௧௧.)

ஏழ்குடல்—ஏழ்குடல். அவை: உப்புக்கடல், நல்லதண்ணீர்க்குடல், பாத்குடல், தயிர்க்குடல், நெய்க்குடல், கருப்பஞ்சாறுக்குடல், நீத்குடல் என்பன. (சூ. நிகண். ௧௨: ௬௬.)

ஏழ்குரம்—ச, ரி, க, ம, ப, த, நி என்னும் ஏழுசுரங்கள். (பாரத. இந்திரப. சஉ-ம் பாடலிற்காண்க.)

ஏழ்நகி—கைலாயகிரியிலுள்ள காவிரி முதலிய ஏழுநதிகள். (உ-ம்.) “அருக்கைலாயமேலினிதாவகியவேழநதிதன்னுரும” (கந்தபு. அகத்திய. ௧௮.)

ஏழ்நரகவட்டம்—தம்பிரபை, இமப்பிரபை, தாமப்பிரபை, வாலுக்கப்பிரபை, சாகரப்பிரபை, இரத்தப்பிரபை, அழற்பிரபை என்னும் ஏழுநரகவட்டங்கள். இவை முறையே, இருள், குளிர், புகை, மணல், துயிலாமை, இரத்தம், தீயென்பபெயர். (சூ. நிகண். ௧௨: ௭௨.) ஏழ்நரம்பு—குரல், துத்தம், கைக்கிளை, உழை, இளி, விளரி, தார மென்னும் ஏழு நரம்புகள். (சூ. நிகண். ௧0: ௩௫.)

ஏழிபரி—சூரியனுடைய ஏழு குதிரைகள்; அவை, காயத்திரி, திருட்டுபு, செகதி, அதுட்டுபு, பந்தி, பிரகதி, முட்டிணு கு என்பன. “வயப்பரியேழிமைந்-திகழ் காயத்திரியினுடி திருட்டுபு செகதி வென்றி - மிகமுதட்டுபு நாற்பந்தி பிரகதிவிளங்கியோங்கும் - மருவுமுட்டிணு குவென்னும்வாய்பரியேழுபுண்ட - விரதம்” என்னுஞ்செய்யுளாற்பெறப்படும். (மச்சபு. சூரிய ரத.உஉ,உக.)[ஆசிரியர்சிலர் சப்தா என்னுங்கு திரையின் பெயர் ஏழ்பரியெனமொழிபெயர்க்கப்பட்டதெனவும், ஒன்றே ஏழு வாரங்கலையும் நோக்கி யேழுநாமங்கள் கொடுக்கப்பட்டதெனவும் கூறப]

ஏழிபரியோன்—சூரியன்.(சூ.நிகண். க:ருஎ.)

ஏழிபருவம்—பெண்பாலார்க்குரிய ஏழிபருவங்கள்; அவை: பேதை, பெதும்பை, மங்கை, மடந்தை, அரிவை, தெரிவை, பேரிளம்பெண் என்னும் பருவங்கள். (உ-ம்.) “ஏழிபருவமுற்றமாளுந்தொழி” (இலக்கணவி. அடுஅ.) [ஏதமில்பருவமானுடேழெய்துபன்னுண்டுபுனமூன் - ரோதுபத்தொன்பதானையையெந்துடன்முப்பத்தொன்றெண்ணெந்தே” என்னுஞ்சூடாமணிநிகண்டாலவற்றினுண்டறியப்படும்.]

ஏழிபலம் — தேவர், மக்கள், விலங்கு, பறவை, ஊர்வன, நீர்வாழ்வன, தாவரம் ஆகிய எழுபத்தைப்பிறப்பு. (உ-ம்.) “ஏழி” பார்.

ஏழிபுரி—ஏழுபுரம்; அவை, அயோத்தி, மதுரை, மாயை, காசி, காஞ்சி, அவந்திகை, துவாரகை என்பன.

ஏழகம்—1. ஆடு. 2. செம்மறிக்கடா.(உ-ம்.) “ஏழகமெவிற்தெம்பால்” (கந்தபு. தகரேறு. உஉ.) 3. துருவாட்டேறு.

ஏழமை—ஏழைமை.

ஏழரை—சரி என்னுங்கிரகம்; பன்னிரண்டாமிராசியினும், சென்மரரசியினும், இரண்டாமிராசியினும்நிற்குங்காலமாகிய ஏழரைவருடம்.

ஏழிசை—1. குரல், துத்தம், கைக்கிளை, உழை, இளி, விளரி, தாரம். (சூ. நிகண். க:ரு.) 2. சத்தசுரம். (உ-ம்.) “ஏழிசைசிறித்துப்பாடியும்” (கந்தபு. வன். உகக.)

ஏழிசைச்சீசுவை—பால், தேன், தயிர், நெய், எலும், வாழை, தாழிமக்களி. (சூ. நிகண். க:ருஅ.)

ஏழிசைப்பிறப்பிடங்கள்—குரல்-மிடறு, துத்தம்-நா, கிளை-அண்ணம், உழை-சிரம், இளி-நெற்றி, விளரி-நெஞ்சு, தாரம்-நாசி. (சூ. நிகண். க:ருக.)

ஏழிசைமணம்—மௌவல், முல்லை, கடம்பு, வஞ்சி, நெய்தல், தாமரை, புன்னை. (பிங்கல. கசகச.)

ஏழிசைமாத்திரைகள்—குரல்-4, துத்தம்-4, கிளை-3, உழை-2, இளி-4, விளரி-3, தாரம்-2. (சூ. நிகண். க:ருக.)

ஏழிசையக்கரங்கள்—ஆ, ஈ, ஊ, ஏ, ஐ, ஒ, ஓ. (சூ. நிகண். க:ருக.)

ஏழிசையக்கவரர்—விஸ்வாமித்திரன், இயமன், அங்கி, திங்கன், வெய்யோன், கௌதமன், காசிபன். (சூ. நிகண். க:ருக.)

ஏழிசையோசைகள்—வண்டி, கிள்ளை, வாசி, யானை, தவளை, தேது, ஆடு. (சூ.நிகண். க:ருக.) தவளைக்கு பிங்கலநிகண்டிற் குயிலைக்கூறுவர்.

ஏழிசைவாணி—கந்தருவர். (உ-ம்.) “பன்னுமேழிசைவாணருஞ்சித்தநம்பரவ” (சேதுபு. விதாம். ச.)

ஏழிலைப்பாலை — மகளிரான்மலருமரம் புத்தன் ஒன்று; அது. மகளிர்நட்டாடமலர்வதென்பர். அதன்வாசினையான்களுக்காகாதாம்.(உ-ம்.) “பூத்தவேழிலைப்பாலையெப்பொடிப்பொடியாக்கி” (இராமா. வரைக். சு.)

ஏழு—ஒர் எண்.

ஏழுபுரம்—ஏழ்புரிபார்.

ஏழை—1. அறியாமை. (உ-ம்.) “அவன்நன்மையேழைத்தன்மையோவிலையேதாழி” (கவி. றுடு.) 2. அறிவிலான். (உ-ம்.) “ஏழைக்கோரெட்டதான்” (தாயு. பன்மாலை. உ.) 3. தரித்திரன். 4. பெண். (உ-ம்.) “அஞ்சொலேழைசேயில்” (இராமா. கைகேசி. க.)

ஏழைக்குறும்பு—வறுமையைக்காட்டிமோசஞ்செய்கை.

ஏழைத்தனம்—எளிமை.

ஏழைமுடி—பெண்கள். (உ-ம்.) “கின்னரம்பயில்கி தன்கவென்னவாங் - கின்னரம்பயில்கின்னரேழைமார்” (இராமா. வரைக். றுசு.)

ஏழைமை—1. அறியாமை. 2. ஏழைத்தன்மை. 3. சிறியருத்தன்மை. (உ-ம்.) “ஏழைமைவேடளிநத்திலென்னவறையேசாரோ” (இராமா. குக. கடு.) 4. வறுமை.

ஏழையேன்—அறிவிலனாகிய நான். (உ-ம்.) “என்னுமலுள்ளபடி சுகமாயிருக்கவே யேழையேற்குஞ்செய்” (தாயு. எங்குநிறை. று.)

ஏளநம்—1. இகழ்ச்சிச்சொல். (சூ. நிகண். க:ருக.) 2. சரசம், வீலை. 3. நீக்கல். [1, 2. வெஹுரு.]

ஏளிதம்—1. இகழ்ச்சி. 2. எளிமை.

ஏற்க—1. இணங்க. 2. எதிர்க்க. 3. பிச்சை வாங்க.

ஏற்குதல்—1. இணங்கல். 2. இரத்தல். 3. எதிர்த்தல். 4. ஒப்புக்கொள்ளல். 5. பொருந்தல். 5. வாங்கல். (உ-ம்.) “இதுவிலையாலேற்கும்பாண்மையுமாம்” (சிவப்பி, உ: கக.)

ஏற்கை—ஏற்குதல் பார்.

ஏற்படுத்தல்—1. இணக்கம்பண்ணுதல். 2. உண்டிபண்ணுதல். 3. நியமித்தல்.

ஏற்படுத்தல்—ஏற்படுத்தல்.

ஏற்படுத்தல்—1. உடன்படுத்தல். 2. தலைப்படல்.

ஏற்பாடு—1. உடன்பாடு. 2. நியமம். 3. பிரமாணம். 4. பொருத்தம். 5. முறை.

ஏற்பு—1. இரப்பு. (உ-ம்.) “ஏற்புகழ்ச்சி” (கொன்றைவே). 2. தகுதி. (உ-ம்.) “ஏற்புறுபடைக்கெலாமிறைவஞ்சும்—வேற்படை” (கந்தபு. தாரகன்வதை. ககஎ.) 3. பொருந்துதல். (உ-ம்.) “வரம்பறுதானை தண்ணை—ஏற்புடையரணமாகவியற்றுவித்து” (கந்தபு. அசுரர்யாக. கஎ.)

ஏற்புழிக்கோடல்—ஒருதந்திர உத்தி; அஃது ஒரு விதியை இயைபானவைகளுக்கே அமைவனவாகக்கொள்ளுதல். (உ-ம்.) “அல்வழியவற்றேறெழுமென்றாராயினும், இவற்றேறெழுமயங்காறென விலக்கிய தகரம்வாரின் ஏற்புழிக்கோடல் என்னுமுத்தியினாலே திரிபொன்றமேபெறுமெனக்கொள்க” (நன். மெய்யீற்று. உச. உரை. இராமாணுச.)

ஏற்புபவணிதல்—(அகப்பொருள்) தலைவிக்குத்தக்கவகையாக அணிகலன அணிதல். (உ-ம்.) “கலந்தழிமகிழ்தலுநலம்பாராட்டலு—மேற்புறவணித்தலுமென்னுமியம்புமன்றும்” (அகப்பொ. கனவியல். க.)

ஏற்போர்—இரப்போர்.

ஏற்று—1. எதிர்த்த. 2. நகுதியான. 3. பங்குமான.

ஏற்றுக்கால்—1. துலாவைத்தாங்குக்கால். 2. துணை.

ஏற்றுக்குறைச்சல்—ஏற்றத்தாழ்ச்சி.

ஏற்றுக்கோல்—1. ஏற்றக்கழி. 2. துலாமரத்திற்குட்படிநீரிறைக்கப்படுமி கிளை.

ஏற்றுச்சால்—நீர்மொன்றும் பாதத்திரம்.

ஏற்றுத்தாழ்ச்சி—1. ஒவ்வாமை. 2. உயர்வுதாழ்வு.

ஏற்றுத்தாழ்வு—உயர்வுதாழ்வு. (உ-ம்.) “ஏற்றத்தாழ்வாய்த்துன்புறுபோகம்பலகாற் தேர்ந்து” (ஞானவா. தாரூ. உ.)

ஏற்றுது—1. இயன்றது. 2. பொருந்தியது.

ஏற்றம்—1. அதிகம். (உ-ம்.) “அவன்றொழிற்குமேற்றமாமே” (தைல. தைலவ. ககசு.) 2. உயர்ச்சி. (உ-ம்.) “ஏற்றமானவரொன்றொழிபின்புரோடிலக்கர்” (கந்தபு. சரவண. க.) 3. எழும்புதல். 4. ஏற்றமரம், துலா. 5. ஏற்றுக்கை. 6. நீரேற்றம். 7. புகழ். 8. பெருக்கம். 9. மிகுதி. (உ-ம்.) “ஏற்றமாகியவெம்மைபோய்நீங்கியே” (கந்தபு. சுரம்புகு. உச.) 10. மேன்மை. (உ-ம்.) “எவ்வெத்தவத்துஞ்சிவபூச்சுனையேற்றமென்ன” (காஞ்சிபு. தழுவ. உச.)

ஏற்றுமடல்—1. (அகப்பொருள்) தலைவியைக்கூடப்பெறுதலுமகன் அவள்கோலத்தைப்படுத்திலேதிட்ட ஏறியுரும்பனைமடல்; இதனைமடலேற்றமெனமாற்றியுமுரைப்பர்.

ஏற்றுமரம்—துலா.

ஏற்றுமரம்—ஒருபிரபந்தம்.

ஏற்றுமொழி—புகழ்மொழி.

ஏற்றுரவு—அண்ணியகாலம்.

ஏற்றுல்—1. இசைவாதல். (உ-ம்.) “ஏற்றிடுகிட்டையிலிருந்து” (கந்தபு. மொனனீங்கு. கரு.)

2. இணங்கல். (உ-ம்.) “என்றமன்னவனுக்கேற்கச்சாமந்தனிசைந்து” (திருவிளை. மெய்க்கா. கசு.) 3. இரத்தல். 4. உணர்த்தல். 5. எதிர்த்தல். (உ-ம்.) “இருகிதிடலின்நீரேற்றத்தேற்றமர்புரிதலாலே” (கந்தபு. தாரகன்வதை. சும.)

6. எழுப்பல். 7. ஏற்றுதல். (உ-ம்.) “தென்னிலத்தெதிர்ந்துளாரைத்தென்னிலந்தன்னிலேற்றி” (பாரத. பதினமூன்றாம்பாற். கசசு.) 8. எறிதல். (பிங்கல. உகஉஎ.) 9. ஏந்தல். (உ-ம்.) “ஏதிலாதது” பார். 10. கொள்ளல். 11. தகுதி. 12. நடத்தல், சம்பவித்தல். (உ-ம்.) “ஏற்றதையுணர்விலமென்று” (பாரத. வாரணுவத. உச.) 13. பொருத்தச்செய்தல்.

ஏற்று—பகைவர். (உ-ம்.) “ஏற்றர்புரமூன்முமெரியுண்ணச்சிலைதொட்டாய்” (தேவார. திருவெண்ணெய். அ. சுந்த.)

ஏற்றியல்—ஏறுதலினியல்பு. (சிந்தா.)

ஏற்று—1. ஏற்றுதல். 2. ஏற்றென்னேகலும், தெரிநிலைவின்பப்பகுதியும், வினைத்தொகையும். 3. மரத்தின்மேற்பெய்த ஏதன்னடை.

ஏற்றுக்கொள்ளுதல்—1. அங்கீகரித்துக்கொள்ளுதல். 2. பெற்றுக்கொள்ளுதல்.

ஏற்றுதல்—1. அதிகப்படுத்தல். 2. உணர்த்தல். 3. உயரப்பண்ணுதல். 4. உள்ளேற்றுதல். 5. எழுப்பல். 6. ஏற்பண்ணுதல். (உ-ம்.) “தொடியுணர்ந்தொணமுதுமகனைக்களியேற்றி” (திருவிளை. அங்கமெவெட். உஎ.)

ஏற்றுப்பனை—ஆன்பனை. (பெரியபு. திருஞா. கஅ0.)

ஏற்றுழதல்—தோணிமுதலியவற்றிலேற்றப் படுஞ்சரக்கு.

ஏற்றெழ்தல்—ஒங்கியெழுப்புதல். (உ-ம்.) “ஏற்றெழுவன்னிமேலினிதுதுஞ்சலாம்” (கந்தபு. விடைபெறு. ௧௧.)

ஏற்றை—ஒரு ஆண்பாற்பெயர். (உ-ம்.) “ஆற்றவெடுபணர்ந்தவாண்பாற்கெல்லா - மேற்றைக்கிளவியுரித்தெனமொழிப” (தொல். பொருளதி. ௪௦௫.)

ஏறு—1. அதிகமாக. 2. உயர.

ஏறக்கட்டுதல்—1. கட்டியுயர்த்துதல். 2. பலப்படுத்துதல். 3. மழைமுதலியபெய்யாதிருத்தல்.

ஏறக்குறைய—ஏறத்தாழ.

ஏறங்கோட்பறை—முல்லைநிலமாக்கள் ஏறுகூப்பிடும்பொருட்டுஅடிக்குமொருபறை. (கு. நிகண். ஏ. ௪௧.)

ஏறங்கோள்—1. ஏறங்கோட்பறை. (உ-ம்.) “ஏறங்கோண்முழங்க” (சிந்தா. கோவிந்தை. அக.) 2. ஏறுகோள். (தொ. எ. ௪௮.)

ஏறட்டு—ஏறவிட்டு. (உ-ம்.) “கொம்பிலே ஏறட்டுநான்றகையினை” (குறிஞ்சி. ௧௬. உரை.)

ஏறண்டம்—குமுதலண்டரோகம். (சீவரட். ௧௧௨.)

ஏறத்தாழ—1. கூடக்குறைய. 2. முன்பின்மை.

ஏறல்—ஏறுதல்.

ஏறவிடுதல்—1. மரக்கலத்தைக்கரைக்குத்தூரமாகவிடுதல். 2. மேலே ஏறும்படிவிடுதல்.

ஏறவிருங்கப்பார்த்தல்—கேசாதிபாதமீறுகப்பார்த்தல்.

ஏறுங்கடைசி—அறமுடிவு.

ஏறுநிலை—மேடு.

ஏறுளர்—படைவீரர்.

ஏறிட்டுப்பார்த்தல்—உற்றுப்பார்த்தல்.

ஏறிடுதல்—1. ஆடைதல். 2. ஏறவிடுதல். 3. உள்ளேசெலுத்தல். 4. வந்துபொருந்துதல். (உ-ம்.) “அவ்விதியறுபவத்தாலேறிடும்” (சி. சி. ௨. ௧. ஞாநப்.)

ஏறிவிர்—சுவ்வீரபாஷாணம்.

ஏறு—1. அச்சுவிளிநாள். (கு. நிகண். ௧. ௪௭.) 2. அழித்தல். (உ-ம்.) “அவ்வெயிலேறுபெற்றுநிரவனபோல” (கலி. ௨.) 3. இடபதேவர். (உ-ம்.) “போரேற்றின்பூசையினை” (சைவச. பொது. ௪௧௬.) 4. இடபம். (உ-ம்.) “ஏறுகாட்டியகிறவிலைஞர்” (கந்தபு. நாட்டு. ௧௨.) 5. இடபவிராசி. (கு. நிகண். ௧௧. நகர. ௧.) 6. இடி. (கு. நிகண். ௧௧. நகர. ௧.) 7. உயர்ச்சி. (உ-ம்.) “ஏறுடைவானந்தன்னிவிடிக்குரவெ

ழிலியோடு” (பெரியபு. கண்ணப்ப. ௬.) 8. ஏருமை, கவரிமான், சங்கு, சுறா, பசு, பன்றி, புல்வாய், மரை, மான் சிங்கமாகிய இவற்றினுண். (கு. நிகண். ௧. ௧௧.) 9. ஏறிதல். (உ-ம்.) “கல்லேறுசெல்லுமோ” (தாயு. சச்சிதா. அ.) 10. ஏறெனேவலும், தெரிநிலைவினைப்பகுதியும், வீணத்தொகையும். 11. தழுப்பு. 12. பனைமுதலியவற்றினுண். 13. மிகுதி. (உ-ம்.) எல்லேற்றொளிகான்றிலங்குதிறல் வடிவாவ்விதிராவிதழ்மடியார்” (காமபு. அந்தகா. ௧௦௫.) 14. யானை. (புறப்பொருள்வெ.) 15. விலங்கேற்றின்பொது.

ஏறுகோட்பறை—முல்லைநிலப்பறை.

ஏறுகோள்—ஒருபெண்ணைவிலாக்குச்செய்யும்பொருட்டாக ஏறு தழுவுதல். (திருக்கோ. ௧௧௬. செய்யுண்முகம்.) [ஓர் இடத்து ஒரு பெண் பிறந்தால் அப்பெண்ணைப் பெற்றவர் தந்தொழுவுிலே அன்று பிறந்த சேக்கன்றள்ளன வெல்லாம் தம் ஊட்டியாகவிட்டு வளர்த்து அப்பரிசினால் வளர்ந்த ஏற்றைத்தழுவினானொருவனுக்கு அப்பெண்ணைக்கொடுத்தல் முல்லைத்திணைக்குமரபென்ப.]

ஏறுசலாகை—கைமரக்கோக்குஞ்சலாகை.

ஏறுண்ணல்—1. அம்பு கைக்கப்படுத்தல். (உ-ம்.) “எம்பேறுண்டவாறு” (திருவிளை. பழியருஞ். ௨௪.) 2. வெட்டுண்ணல். (உ-ம்.) “கோமழுவாலேறுண்டு” (பெரியபு. சண்டே. ௫௮.)

ஏறுதல்—1. அதிகப்படுத்தல். (உ-ம்.) “மட்டேறுபோதிற்படுகின்றழி” (கந்தபு. திருவிளை. ௪௭.) 2. இவர்தல். (உ-ம்.) “ஏறுதேர்முரிய” (பாரதி. நிரையீட்டி. ௧௧.) 3. உட்போதல். 4. உயருதல். 5. செல்லல். 6. தைத்தல். 7. தொடர்தல். (உ-ம்.) “இருவினைகள்வந்தேறவழியுமில்லை” (தாயு. ஆந்தமர. ௧௦.) 8. மேற்போதல். (உ-ம்.) “பூவேறுகோணும்” (கிருவாச. திருக்கோத்தும்பி. ௧.)

ஏறுதழுவல்—மணமுடிக்கும்பொருட்டு இடபத்தைப்பிடித்தல். (உ-ம்.) “ஏறுகோள்” பார்.

ஏறுதுறை—நாவாயின்மேலேறுந்துறைமுகம்.

ஏறுநெற்றி—அகன்றநெற்றி.

ஏறுபடி—1. அதிகப்படி. 2. தாழ்வாரம்.

ஏறுபொழுது—காலநேரம். (வழக்.)

ஏறுமாறு—குழப்பம்.

ஏறுமீராசி—மகரமுதல் மிதுனமீருணவிராசிகள்.

ஏறுவட்டம்—1. ஏறினவட்டம். 2. கரணம் யோகம் நட்சத்திரம் முதலியனநாழிகை ஏறு

முறை. 3. பங்கின் அளவுக்கு அதிகமான நில முதலியன.

ஏறுவது— ஏறப்படும் வாசகம். (உ-ம்.) “வியை யுறுவது” (கந்தபு. தவங்காண். கறு.)

ஏறுவால்—நீண்டவால். (உ-ம்.) “பசு ஏறு வாலும் ஏறுது கூழைவாலும்” (வழக்.)

ஏறுவிடுதல்—மணமுடிக்கவருபவன் பிடிக்கும்பொருட்டு இடபம் விடுதல்.

ஏறுவெயில்—முன்பொழுதின்கெய்யில்.

ஏறுமலர்—படைவீரர்.

ஏறெடுத்தல்—1. உயர்த்துதல். 2. மேலே டித்தல்.

ஏன்—1. தன்மை ஒருமையில்வரும் ஒரு வினைவருதி. அது தெரிநிலை உடம்பாட்டிலினை யில் வரும்போது கால இடைநிலைகளு ளொன்றை அடுத்து அதன்பின்னாகவும் எதிர்ப்பறைப் பொருளிலே தெரிநிலைவியை யில் வரும்போது வினையுடையதேரேயடுத்து அதன்பின்னாகவும் வரும். (உ-ம்.) “படித்தேன், படிக்கிறேன், படிப்பேன், படியேன்”. 2. யாதுகாரணத்துக்காக எனப்பொருள்படும் ஒரு வினா இடைச்சொல். (உ-ம்.) “அடுத்தவினையுடையதானியேயெனின் னில்” (சிவப்பி. உ: சு.) 3. எவன் என்னுவினா வினைக்குறிப்புமுற்றுச்சொல் ஏன் என விகார ப்பட்டு வருமென்பர். (நன்.வினை. நக. உரை.) என்றல்—1. இயல்பு. 2. குறித்தல். 3. பொருத்தல். (உ-ம்.) “என்றவிரண்டிப்பொருளுண்மைக்கிடமாம்” (சி. சி. அளவை. க. சிவஞாந.) 4. முயலுதல். (உ-ம்.) “என்றுசெய்வினையாவதுஞ்செய்வதும்” (கந்தபு. சுக்கிரனுப தேச. கறு.)

ஏன்று—1. ஏற்று. (உ-ம்.) “என்றெடுத்தநிலையினையு” (இராம. குலமுறை. க.) 2. வஞ்சியாதெதிரின்ற. (உ-ம்.) “கோழியோங்கிய வேன்றெவிற்றற்கொடி” (திருமுரு. கூஅ.)

ஏன்றுகொள்ளுதல்—1. இயலுதல். 2. ஏற்றுக்கொள்ளல். (உ-ம்.) “அடியேனையுமேன்றுகொண்” (தேவார. மழ. சு. சந்த. சு.)

ஏன்—ஏனைய. (உ-ம்.) “ஏனும்வதுவைக்குரியவேனவுமளித்தான்” (கந்தபு. தெய்வயாண. உக.)

ஏனக்கோடு—வெதுப்படக்கி. (மலையகராதி.) ஏனப்படம்—பன்றிமுகக்கடகு. (உ-ம்.) “ஏனப்படமுங்கிடுகின்படமும்” (சிலப். உணர்காண். களஉ.)

ஏனம்—1. ஆய்ந்த எழுத்தின் சாரியைகளுள் ஒன்று. (உ-ம்.) “அக்கேனம்” 2. பாத்திரம். (வழக்.) 3. ஒலைக்குடை. (கு. நிகண். கக. நகர வெ. கறு.) 4. கருவி. 5. பன்றி. (உ-ம்.) “ஏன்

மாகியுநரவரியாகியும்” (பாரத. உலாகண். க.) 6. பாவம். (கு. நிகண். கக. நகர. கறு.)

ஏனல்—1. கதிர. (உ-ம்.) “இலைமுதினே ல்காத்திருக்கும்பேதையான்” (கந்தபு. வன். சுக.)

2. பைந்தினை. (கு. நிகண். ச: சபு.) 3. தினை. (உ-ம்.) “எனல்வினையுளினிதளிக்கவெத்தன ரே” (கந்தபு. வன். சபு.) 4. தினைப்பதம். (உ-ம்.) “பொருப்பினிலேனல்காக்கும்” (கந்தபு. வன். சுக.)

ஏனவர்—மற்றையோர். (உ-ம்.) “வானவரைத்தானவரை யேனவரைவெற்றிகொள்ளு மாற்றலொடு” (கந்தபு. வரம்பெறு. உக.)

ஏனவாயன்—பேதை. (வழக்.)

ஏனவை—மற்றயவை. (உ-ம்.) “ஏனவைகுழி இப்போய்” (கந்தபு. தருமகோபன். சபு.)

ஏனுதி—1. ஓர் இலேகியம். 2. ஓர் குடியிலுள்ளார்க்குரிய பட்டப்பெயர். (சிந்தா.) 3. நாவிதன். (கு. நிகண். கக. நகர. சுச.) 4. படைத்தலைவன். (கு. நிகண். கக. நகர. சுச.) 5. மற்றி. (உ-ம்.) “ஆய்மாமதியேனுகியரவர்க்குமுதனையதுவாய்” (சேதுபு. அதுமகு. கக.) 6. மறவன்.

ஏனுதிநாயுள்—சீவனடியாரறுபத்துமூவரி லொருவர். (பெரியபு.)

ஏனும்—என்றாலுமெனப்பொருள்படும் ஒரு வினையெச்சவிகுதி. (உ-ம்.) “தாமரைமுதல்வந்தேனும்” (கந்தபு. காமதகன். அக.) [எனினும் என்பதன் விதாரம்போலும்.]

ஏனை—1. ஒழிந்த எனப் பொருள்படும் ஓர் இடைச்சொல். (உ-ம்.) “ஏனைவானவரயாவரும்” (கந்தபு. திருவினை. கஉஎ.) 2. மலங்குமின்.

ஏனைய—ஒழிந்த. (உ-ம்.) “ஏனையதேவரு மினையநீரே” (கந்தபு. திருவவதார. கஎ.)

ஏனையர்—மற்றோர். (உ-ம்.) “அண்டர்க ளேனையர்” (கந்தபு. தெய்வயாண. உரு.)

ஏனையவர்—ஏனையர்.

ஏனையோர்—மற்றையோர். (உ-ம்.) “தலை வருமேனையோரும்” (கந்தபு. தெய்வயாண. ககஉ.)

ஏனோர்—மற்றையோர். (உ-ம்.) “தேவர்மா முனிவரேனோர்” (கந்தபு. திருக்கவி. கக.)

ஏனோன்—ஏனையான். (உ-ம்.) “முன் னோனுக்குயாவரும்பகையாகலானும் ஏனோனுக் குக்காரியந்தோன்றாமையானும்” (வன். அசுசு. உரை.)

ஐ

ஐ—[இது: தமிழ்ப்பாணவியின் வர்ணமாலையின் உயிர்வருக்கத்திலே வரும் ஒன்பதாமெழு

த்து, அஃது: அங்காந்தம் முன்னம்பல்லை அடிநாவினது விளிம்புபொருந்தியும் உச்சரிக்கப்படுவது. அகரக்கூறும் இகரக்கூறும் யகர ஒற்றொலி இடையிலே கலக்கச்சந்தித்துப்பிறப்பதோடொழுந்தாதலால் அதனைச் சந்தியக்கரமென்று சொல்வர். (நன். எழுத்தக. விரு. உரை.)

1. அசைபிலை. (வன். க0ரு.அ.)
2. அரசன். (உ-ம்.) “என்னைமுன்னில் லன்மின்” (வன். எகக.)
3. அழகு. (உ-ம்.) “ஐமெந்தாசரணந்தனமும்” (கந்தரர். காப்பு. உ.)
4. இருமல். (உ-ம்.) “அன்றுதொட்டிவனைமுதற்பினியினொழுங்கி” (பாரத. குருகுல. உஉ.)
5. ஒரு சாரியையிடச்சொல். (உ-ம்.) “பண்டைக்காலம்” (நன். உருபு. ரு.)
6. ஒரு தொழிற்பெயர் விருதி. (உ-ம்.) “கொலை” (நன். பதவி. கக. ஆறுமுக.)
7. ஒரு பண்புப்பெயர் விருதி. (உ-ம்.) “தொல்லை” (நன். பதவி. கக. ஆறுமுக.)
8. கடவுள். (உ-ம்.) “மருதாரையம்பலருஞ்சடையான்” (ம-தி.)
9. கரு. (இராசவைத்.)
10. கருவிப்பொருளிலேவரும் ஒரு பெயர் விருதி. (உ-ம்.) “பார்வை” (நன். பதவி. கக. ஆறுமுக.)
11. குரு. (உ-ம்.) “அக்கரையாம்பாட நாடுதல்” (கந்தரர். க0.)
12. கோழை, சிலேட்டிமம். (உ-ம்.) “ஐயுந்தொடர்ந்துவிழியுஞ்செருகியறிவழிந்து” (பட்டினத்தடி. திருவொற்றி. க.)
13. சர்க்கரை. (இராசவைத்.)
14. சவ்வீரம். (தைல. தைலவ.)
15. சன்னி. (இராசவைத்.)
16. சிலேஷ்டம். (தைல. தைலவ.)
17. சிவன்.
18. செயப்படுபொருளிலே வரும் ஒரு பெயர் விருதி. (உ-ம்.) “தொடை” (நன். பதவி. கக. ஆறுமுக.)
19. தண்ணீர்க்காணன் இலை. (இராசவை)
20. தண்ணீர்முட்டான் கிழங்கு. (இராசவைத்.)
21. தலைவன். (சு. நிகண். கக: யகரவெ. கக.)
22. தும்பை. (இராசவைத்.)
23. தூக்கை. (இராசவைத்.)
24. நுண்மை. (பிங்கல. உஉச்ச.)
25. பருந்து. (இராசவைத்.)

26. பிதா. (உ-ம்.) “என்னைவானமெய்தியானேயிறைவனொல” (பாரத. வாரண. கக.)

27. பெயரைச்சார்ந்து செயப்படுபொருள் முதலிய பொருள்களிலேவரும் இரண்டாம்வெற்றுவையுருபு.

28. பெருவியாதி. (இராசவைத்.)
29. முன்னிலைப்பொருளின் ஒருமைப்பாலிலேவரும் ஒருவினைவிருதி. (நன். வினையி. கக.)
30. யானைப்பாகன் அதட்டும் ஒசை. (உ-ம்) “அங்கையந்தலத்தினொப்புதலையெனக்-கொங்கலர்கண்னையான் கொம்மைதான்கொட்டலும்” (சிந்தா. கனக. உஎஅ.)
31. வியப்பாகிய குறிப்பையுணர்ந்தும்ஒரு சொல். (உ-ம்.) “ஐயியப்பாகும்” (தொல். சொல். உ. அ. எ. நச்ச.)

32. வினைமுதற்பொருளிலேவரும் ஒருபெயர்விருதி. (உ-ம்.) “பறவை” (நன். பதவி. கக. ஆறுமுக.)

33. வெண்ணெய். (இராசவைத்.)

[அயன்றனையாதிபாக வரணுருவென்பதென்னை, என்செவொருநகத்தியாரின் முதலாகுருத்திரத்தின் அறுபதாங்கவியிலே அயன்றனை என்பதில் வரும் ஐ உருவம் எனப்பொருள்படும் என்றும் அங்கனம் பொருள்படுவது அழகு எனப்பொருள்படும் ஐ ஆகுபெயராக அழகையுடைய உருவத்தின்மேல் நின்றது, என்று செவொருமுநிவர் கூறுவர்.]

ஐக்கம்—ஐக்கியம் பார்.

ஐக்கலம்—கரும்பிலிருந்துசெய்யப்பட்டது. [வெள்ளக்கல.]

ஐக்கவாதசைவம்—அகப்புறச்சமயம் ஆறனுள் ஒன்று; அதன்வழிநிம்பார் வேதஞ்சிவாகமம் இரண்டிற்கும் சிறப்பு வகையாற் பிரமாணங்கொண்டு, அவற்றின் விலக்கியன் ஒழித்த விதித்தவழி ஒழுகுவாராயினும் ஆணவமலத்துண்மைகொள்ளாராயும் அதனுண்மைசாதிக்குஞ்சிவாகமவாக்கியங்களை இகழ்வாராயும் இருப்பவர்.

ஐக்கவாதசைவர் — ஐக்கவாதசைவத்தை அதுசரிப்போர்.

ஐக்கவாதி—1. ஆன்மசித்துஞ்செவிகித்துந்ந்களிந்கடி ஒன்றாய் விடுகிறதே முத்தியென்றுசாதிக்கும் மதஸ்தன். (சி. சி. கக: கக. நிரம்ப.)

2. ஐக்கவாதசைவமுடையோன். இவன்; ஆணவமலமென்பதொன்றில்லா சுத்தனயுள்ள ஆன்மாவையாகன் மங்கள் இயல்பாகவந்து பொருந்துமென்பன். (சிவப்பி. இரண்டாருருத்திரம். கக-ம் பாட்டிற்காண்க.)

ஐக்கியபதம்—சீவபரங்கள் ஒன்றுபட்டிருக்கு நிலை. (உ-ம்.) “ஐக்கியபதத்தினிதிருந்த விவேகந்தன்னை” (தாயு. மண்டல. ௬.)

ஐக்கியபாவம்—ஒன்றுபட்டிருத்தன்மை. (சி. சி. ௨. உரை. நிரம்ப.)

ஐக்கியம்—1. ஒன்றுயிருத்தன்மை. 2. ஒன்ப்பு, ஒன்றென்றுநிலைக்கத்தக்கதாகச்சேர்ந்திருத்தல். (உ-ம்.) “நான்பேதையுப்போடப் பைமருவலிட்டெங்கழூர்ந்தனிற்றிபம்-வயங்கலிட்டெமைக்கியமுன்னிவருந்திநிப்பேன்” (தாயு. ஆகாச. ௬௬.) [வெண்கு.]

ஐக்கியவாதம்—ஐக்கியவாதசைவம். அது: நீரும் நீருஞ்சேர்ந்தாற்போல மூத்தியிலே ஆன்மாவஞ்சுவலும் ஒன்றோடொன்றிரண்டறக்கலந்து நிற்குமென்றுசொல்லும்மதம். (சி. சி. ௧௧: ௧௧. சிவஞா.)

ஐக்கியவாதி—சிவமாகியசித்தும் ஆன்மாவாகிய சித்தும் நீரும் நீரும்போல ஒத்தொன்றாய் நிற்குமென்று சொல்லும் மதஸ்தன். அவன் ஐக்கியவாதஞ்சாதிக்கிறவன். (சி. சி. ௧௧: ௧௧. சிவஞா.)

ஐக்துஞ்சு—தண்ணீர் முட்டான் கிழங்கு. (இராசவைத்.)

ஐக்துறுக்கம்—ஐகாரக்குறுக்கம். அஃது: “ஐயுனக்குறுக்கம்” (நன். எழுத். ௪௪.) என்பதனாற்பெறப்படும்.

ஐக—மல்லிகைமொக்குன். (இராசவைத்.)

ஐகாந்திகம்—1. பூரணம். 2. பொதுநீங்கியது.

ஐகாரக்குறுக்கம்—இரண்மொத்திரையிற்குறைய உச்சரிக்கப்படும் ஐகாரம்; அஃது: ஒருபதத்தின் முதல் இடைகடையென்னும் மூன்றிடத்தும்வரும். (நன். எழுத். ௪௦.)

ஐகாரம்—ஐயென்னுமெழுத்து. (நன். எழுத். ௪௧.) [காரம் - சாரியை.]

ஐகான்—ஐகார எழுத்து. (உ-ம்.) “ஐகான்யவழி” (நன். எழுத். ௪௬.) [கான்-சாரியை.]

ஐகம்—1. இம்மை. (சி. சி. ௪. ௪௦. சிவாங்.) 2. இம்மைக்குரியது. [வெண்கு: உவன் - இங்கே.]

ஐங்கணை—ஐந்துபாணங்கள். வரசும், சூதும், அச்சேகு, முல்லை, நீலம் என்பன மன்மதனது ஐங்கணை என்பர். (சு. நிகண். ௧௨: ௪௬.) [சின் தாமணியில் ஐங்கணை இரண்டென்பர்.]

ஐங்கணைக்கிழவன்—மன்மதன். (உ-ம்.) ஐங்கணைக்கிழவன்காட்சியுண்மகிழ” (கல்லாட. ௨௦.)

ஐங்கணையவத்தை—சுப்பிரயோகம், சோ

கம், மரணம், மோகம், விப்பிரயோகம். (சு. நிகண். ௧௨: ௫௦, ௫.)

ஐங்கதி—பஞ்சகதி. (உ-ம்.) “ஆயந்தவெம்பரிமாத்தாண்டியைந்தநிடத்திக்காட்டி” (திருவிளை. மெய்க்கா. ௧௭.) “பஞ்சகதி” பார்.

ஐங்காரன்—விநாயகன். (சு. நிகண். ௧: ௨௬.)

ஐங்கனி—விசேடவகையான ஐந்து பழங்கள். அவை: எலுமிச்சம்பழம், நாரத்தம்பழம், மாதுளம்பழம், தமரத்தம்பழம், குளஞ்சிப்பழம் என்பன. (உ-ம்.) “ஐங்கனியமுதமைந்துகொலியம்” (திருவிளை. நான்மாட. ௧௬, ௨௦.) (சைவச. ௫௧௪. உரை.)

ஐங்காயதைலம்—பிண்டதைலம்.

ஐங்காயம்—ஐந்துகாயம்; அவை: கடுகு, ஓமம், வெந்தயம், உள்ளி, பெருங்காயம் என்பன. (தைல. தைலவ. ௧௬௫.) உவின்சிலை அகராதிகாரர். கடுகு நீக்கியிளகு கூட்டி ஐங்காயமென்றும், மாளிப்பாயகராதிகாரர்: ஓமம் நீக்கிச்சுக்குகூட்டி ஐங்காயமென்றுக்கூறினர்.

ஐங்காரம்—வெங்காரம், சீனக்காரம், சவுக்காரம், பொரிக்காரம், நவச்சாரம் என்னும் ஐந்து காரங்கள்.

ஐங்காலம்—பிராதக்காலம், சங்கவகாலம், மத்தியாநகாலம், அபரான்னகாலம், சாயாநகாலம் என்னும் ஐந்துகாலங்கள். இவை சூரியோதயமுதல் அலுவலாறுநாழிகை அளவாகக்கொள்ளப்படும். (பாலபாடம். ௧௬௭.)

ஐந்திரவர்—பஞ்சகுரு; அவர்: இராசா, தாய், தமையன், உபாத்தியாயன், பிதா. (உ-ம்) “அரசனுவாத்தியாயன்றும் தந்தைதம்முனிகா ல்குரவரிவரைவரைத் - தேவரைப்போலத்தொழுதழுக்” (ஆசாரக். ௧௨.) (சு. நிகண். ௧௨: ௬௮-ல் தாயையநீக்கி குருவைக்கூறினர்.)

ஐந்தழ—அரசர்க்குரிய பஞ்ச குழவினர். அவர்: சாரணர், சேனாபதியர், துதர், புரேசுதர், மந்திரியர் என்பவர். (சு. நிகண். ௧௨: ௬௭.)

ஐங்கோசம்—பஞ்சகோசம்; அவை: அந்நமயகோசமும், பிராணமயகோசமும், மனோமயகோசமும், விஞ்ஞானமயகோசமும், ஆநந்தமயகோசமுமாகும். (சி. சி. ௪: ௨௬.)

ஐசாநம்—1. ஈசானதிக்கு. 2. ஈசானனோடி சம்பந்தப்படுத்தி. [வெண்கு.]

ஐசாநம்—1. தூக்காதேவி. 2. வடகீழ்த்திசை. 3. வடகீழ்த்திசையான. [வெண்கு.]

ஐசாநியன்—ஈசானன்.

ஐசிலம்—சிறுநாகம். (மலையகராதி.)

ஐசுரவிரதம்—ஒருவிரதம். (சுத. நியமமு. ௧௬.)

ஐசுவரி—சுசரசம்பந்தமாகிய சத்தி. (பௌட். ச: உரு.) [பௌஸ்பரி.]

ஐசுவரியம்—1. செல்வம், பாக்கியம், 2. தைவிசுமான அதிகாரமுடைமை; அது: சர்வவியாபகம், சர்வசாமர்த்தியம் முதலிய குணங்களுடைமை. 3. மேலான சித்தி. 4. வல்லபம், அதிகாரம், ஆளுநன்மை. (பௌட். கூ. கூக.)
ஐதீசந்தி—ஐந்துதெருக்கள் கூடுமிடம். (மணிமே.)

ஐதீசந்தி—பஞ்சசந்தி. (உ-ம்.) “தூயராகியவஞ்சுத்திசெய்து” (திருவிளை. வருணனுக்குச். சக.) [ஆன்மசுத்தி, தாநசுத்தி, திரவியசுத்தி, மந்திரசுத்தி, இலிங்கசுத்தி என்பன. (சைவச. ௫௦௨, உரை.)]

ஐதீனாறு—ஓரேண.

ஐட்டிகம்—யாகத்தோடுசம்பந்தப்பட்டது. [வெளிவுக.]

ஐணம் — கருமாறோடுசம்பந்தப்பட்டது, தோல் முதலியன.

ஐணையம் — பெண்மானின் ரேரல் முதலானவை.

ஐதீகிரியவுபறிஷ்த்து — ஓர் உபரிடதம்; அஃது இருக்குவேத்திலுள்ளது.

ஐதரேயம்— இருக்குவேத உபரிடதம்பத்திலொன்று.

ஐதிகம்—ஓர் அளவை; அது: தொன்றுதொட்டுவருந்களேவியைநம்புவது. (உ-ம்.) “தொன்பயில்வேலைக் கடல்புடைகுழங்குவலயத்தோ - ரன்புடனாலிலை கையுண்டென்பர்களுன்பதுவு- மின்பயில்புற்றில் விடநாகமுண்டென்பரென்பதுவு-மென்பர்களுவலரென்பதுமைதிகமென்பர்களே” (சி. கி. க: க: மறை.)

ஐதிகாதிக்கள்—1. சரித்திரக்காரன். 2. புராதனக்கதைகளையறிதிறவன். [வெளிவொலிக:]

ஐதி — அடர்த்தியற்றது, அற்பம். (உ-ம்.) “ஐதேசெநெல்பொய்யாவிலோவு” (பிள்ளைப்பிராயம்.) 2. அழகு. (உ-ம்.) “ஐதேந்தல்குல்” கூம்பு. தக்கனைச்சபித. கூ.) 3. அழகையுடையது. (உ-ம்.) “ஐதுரையாநின்மவணின்துரையை” (நன், சிறப். கூ.) [ஐ - அழகு. து-விருதி.] 4. நுண்ணியது. (உ-ம்.) “ஐதமர்நசுப்பினுள்” (கவி. ௫௨.) 5. மெத்தென. (உ-ம்.) “ஐதுநடந்” (சிறுபா. எ.) 6. மெல்லிது. (உ-ம்.) “ஐதுவிறிசுபெயல்” (சிறுபா. கக.) 7. வியக்கத்தக்கது. (தொல். சொல். கூஅரு. உரை.) 8. விரை

வு. (உ-ம்.) “மிகவு- மைதேறியடன்கெருடன் மன்முதுகின்கண்” (சேதுபு. பாலோ. ச.)

ஐதுபடல்—இளகுதல். (உ-ம்.) “மேதருநாணர்ரினைதுபட்டொழுதி” (சிந்தா. நாமகள். அஅ.)

ஐதேன—விரைவாக. (உ-ம்.) “ஐதேனவுலகெல்லமுங்கிறென்பவே” (கந்தபு. தாரக. கசக.)

ஐத்தடக்கல்—பஞ்சேந்திரியங்களையொடுக்குதல். (உ-ம்.) “ஒருமையுளமைபோலேந்தடக்கலாந்தின்” (வள். கஉச.) [இது தொகைக்குறிப்பு.]

ஐத்தழதம்—பஞ்சாமிர்தம்; அவை: பால், தயிர், நெய், தேன், சர்க்கரை என்பன. ரசபஞ்சாமிர்தம் என்பபெயர். இவற்றோடு, வாழைப்பழம், பலாப்பழம், மாம்பழம் என்னுமுன்றையுங்கூட்டிநீர்பல பஞ்சாமிர்தமென்பபெயர். (சைவச. ௫௧௧, உரை.)

ஐத்தரம்—1. அழகுள்ளது. 2. நெருக்கமின்மை. 3. பனை. 4. மந்தம்.

ஐத்தரு—1. காஞ்செகரத்திலுள்ள ஐந்துமரங்கள்; அவை: பொன்மலர்மலருமாமரமும், மலருங்காயுயிலலாமல் பழங்களைக்கொடுத்த அறுமையுண்டுவர்களுக்குச் சித்திகளைக்கொடுக்கும் புளிமாமரமும், நறுமணங்கமழும் பலவகை மலர்க்கள்மலர்கின்ற இருப்பைமரமும், ஆகாயத்தேயுயர்ந்த அத்திரமும், தன்னிழல் தன்னடிவிட்டுப்பிரியாதிருக்கிற காஞ்செகரமாமும். (உ-ம்.) “மறைகளினுருவாய்ப் பொன்மலர்தனிமாமலரொடுகாயிலாதென்றுஞ் - செறிதருபலங்களுதவிறுங்கினர்க்குச்சித்திகளவழங்குருமெனினம்-வெறிமலர்பலவமலர்ந்திடுமதூகம்விண்ணினே நோக்குமோரத்தி-நறுநிழல்பிரியாதிருந்ததோர்காஞ்சென்னகர்தன்னிலைந்தருவே” (கந்தபு. திருநகர. கச.) 2. தேவலோகத்திலுள்ள எந்து சொல்லப்படுமபஞ்சதரு; அவை: அரிசந்தனம், கற்பகம், சந்தானம், பாரிசாதம், மந்தாரம் என்பன. (சூ. நிகண். ச: உ.)

ஐத்தலைநாகம்—ஐந்துதலைகளையுடைய ஒரு பாம்பு; அஃது: இக்காலத்திற் காணப்படுவதில்லை. (உ-ம்.) “இனியை-தலைநாகன்மணியும் பெருநாமித்தரணியிலே” (வாண. கஅ.)

ஐத்தவம்—1. சாந்திரமாதம். [இந்துவோடு சம்பந்தப்பட்டதென்றபடி.] 2. மிருகசீரிடநாள். [இந்து சம்பந்தநாள் என்றபடி.] [வெளிவு.]

ஐத்தறிவுயிர்—1. மக்கள். 2. விலங்கு. (1-2. பிங்கல. க௦௧௬.)

ஐந்தலுருபு—இன் இல் என்னும் ஐந்தாம் வேற்றுமையுருபு. (நன். பெயரி. ௨௨.)

ஐந்தாங்காரம்—தமம், மோகம், மகாமோகம், தாமிச்சிரம், அந்ததாமிச்சிரம் என ஐந்து வகைப்பட்ட ஆங்காரம். (கூர்மபு. பல்வகைத் தோற்ற. ௨.)

ஐந்தாரீ—பனை. (மலையகராதி.)

ஐந்திணை—1. அன்புடைக்காமம்பற்றிக்குறிஞ்சி பாலை மூலிலை மருதம் நெய்தலாகிய ஐவகைநிலத்திலும் ஆடவர் மகளிர் ஆகிய இருதிறத்தார்க்குள்ளிருக்கமுமொழுக்கம். (உ-ம்.) “ஐந்திணையுடையதன்புடைக்காமம்” (அகப்பொ. அகத்திணை. ௪.) 2. ஐவகைநிலம். (உ-ம்.) “குறிஞ்சிபாலைமூலிலைமருத நெய்தலைந்திணைக்கெய்தியபெயரே” (அகப்பொ. அகத்திணை. ௬.)

ஐந்திணைச்செய்யுள்—ஒரு பிரபந்தம்; அது: புணர்தன்முதலிய ஐந்திரிப்பொருளும் விளங்கக்குறிஞ்சிமுதலிய ஐந்திணையுங்கூறுவது. (உ-ம்.) “உரிப்பொருடோன்றவோரைந்திணையுடையதென்பதைந்திணைச்செய்யுளாகும்” (இலக்கணவி. அசக.)

ஐந்திர—பிரதிபாக்கலையிலுள்ளபுவநங்குறன் ஒன்று. (சி-வி. கிரி. ௨௧. தாற்.)

ஐந்திரசாலிகன்—இந்திரசாலித்தைக்காரன். [ஹெநு-ஜாலிக.]

ஐந்திரம்—1. இந்திரசம்பந்தமானது. 2. இந்திரனாற்செய்யப்பட்ட ஒரு சம்ஸ்கிருத இலக்கணம். (மணிமே.) 3. கிழக்கு. 4. கேட்டை. இந்திரசம்பந்தமானநாள்தலாலென்க. (கு. நிகண். ௧: ௭௫.) 5. சிற்பனாலிதென்று. 6. நித்தியயோகத்தொன்று. 7. பகலிலேநிகழும் பத்தாமுகப்த்தம். (விதாந.குணகுண. ௭௧, ௨ரை.) [ஹெநு.]

ஐந்திரன்—இந்திரபுத்திரன்.

ஐந்திரி—1. அருச்சுநன். 2. இந்திரானி. 3. காகம். 4. கிழக்கு. [இந்திரன் ஆளுகையைப்பற்றிக்கு என்றபடி.] 5. கேட்டைநான். 6. சயந்தன். 7. பார்வதி. 8. வாலி. [ஹெநு.]

ஐந்திரியம்—1. இந்திரிய உலகம். 2. இந்திரியங்களோடுசம்பந்தப்பட்டது. 3. இந்திரியப்பிரத்தியட்சம். 4. ஓர் தூல். [ஹெநு.]

ஐந்திலவணம்—கறியுப்பு, வெடியுப்பு, அட்டிப்பு, வரியைலுப்பு, மண்ணுப்பு. (தை. தைலவ. ௭௪.)

ஐந்து—ஓரெண்.

ஐந்துசுந்தி—பூதசுந்தி, ஆன்மசுந்தி, திரவியசுந்தி, மந்திரசுந்தி, இலிங்கசுந்தி என்று சொல்லப்பட்டவை. (சி. சி. அ: ௨0. நிரம்ப.)

ஐந்துதுதிபு—பஞ்சவாத்தியம்.

ஐந்துப்பு—“ஐந்திலவணம்” பார்.

ஐந்துபா—வெண்பா, ஆசிரியப்பா, கலிப்பா, வஞ்சிப்பா, மருட்பா என்னும் ஐந்துபாக்கள். (உ-ம்.) “ஐந்துபாவுடைநால்வகைக்கவிக்கிபதியாய்” (பாரத. பாயிர. ௧௫.)

ஐந்துபுதம்—பிருதிவி, அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாயம் என்னும் ஐந்துபுதங்கள்.

ஐந்துமுகம்—ஐந்துமுகமுடையவராகிய சிவன். (உ-ம்.) “ஐந்துமுகத்தந்தமுருகேசரம்” (கந்தபு. திருவிளா. அ௨.)

ஐந்துநவாணி—தேரகத்துச்செறித்திரி.

ஐந்துவிரை—கோட்டம், துருக்கம், தகரம் அகில், சந்தரம் என்னும் ஐந்து மணப்பொருள்கள். (கந்தபு. குமாரபுரி. ௪௪. உரை.)

ஐந்துவிரைத்துராயம்—அவை: குந்துருக்கம், பச்சைக்கருப்பூரம், காரகில், வெண்சந்தரம், சுருஞ்சீதாரி. (திருவிளா. உலவாக்கி. ௧௫. உரை.)

ஐந்துறுப்படக்கி—ஆமை. [ஆமை தனக்கோர் இடையூறு வருங்காலத்துக் கால் நாலும் தலை ஒன்றுமாகிய ஐந்துறுப்பையுந் தனக்குளடக்கிகோடல்பற்றி இப்பெயர்பெற்றதென்க. [இதனைப்பிங்கலநிகண்டில் உறுப்படக்கி என்பர்.]

ஐந்தெழுத்தகேது—இருபத்தைந்தென்னுமெண்ணைக்கருதும் ஒரு குறிப்பெழுத்து. (உ-ம்.) “ஐந்தெழுத்தகேதுகொவ்வொன்றிரைம்பல மசியமுற்றுமிடித்த” (தை. தைலவ. ௨௬.) [ஐந்தெழுத்தகேதுகென்பது சிவசக்கரத்துள் பஞ்சாட்சரம் மாறலில் ஓர்வகை இருபத்தைந்தெழுத்துகள் என்பதுபற்றி வந்த குறிப்பு.]

ஐந்தெழுத்து—பஞ்சாக்கரமந்திரம்.

ஐந்தை—சிறுகடுகு.

ஐந்தொகைவீறு—ஒருகணக்கு.

ஐந்தொழில்—பஞ்சகிருத்தியம்; அவை: சிருட்டி, திதி, சங்காரம், திரோபவம், அதுக்கிரகம் என்பனவாம். (சி. சி. க: ௧௮. சிவஞா. உரையிற்காண்க.)

ஐந்துறு—ஓரெண்.

ஐப்பசி—1. அச்சவினிரான். (கு. நிகண். ௧: ௬௭.) 2. ஒருமாதம். (உ-ம்.) “அந்த-முனிவரைப்பசியின்முழுகி முனிவரிற்றலைமைபெற்றார்” (அருணாசலபு. தீர்த். ௧௮.)

ஐம்படை—1. ஐந்து ஆயுதங்கள். 2. விட்டுணுவின் ஆயுதங்களாகிய சக்கரம், வில், வான்,

தண்டு, சங்கு என்பன. (உ-ம்.) “அங்கையி
னேயிச்சங்குவாடணடோட்டற்சராசனன் தரித்
தருள்வோன்” (பாரத. நாடகரத். ௧.) 3. விட்டு
ணுவின் ஐந்து ஆயுதங்களின் உருவம்பதித்துப்
பொன்னினாலேசெய்த பஞ்சாயுதம் எனப்படும்
சிறுபிள்ளைகளின் ஒருவகைக்கழுத்தணி. இதனை
ஐந்துதாவதத்தில் தாரணம் செய்தல் மரபெ
ன்பார். (மணிமே.) (உ-ம்.) “ஐம்படைசதங்கை
சாத்தி” (பெரியபு. தடுத்தாட். ச.)

ஐம்புதம்—ஒன்றேகால். (உ-ம்.) “இருந்த
திப்புனலேம்பதம்” (தைவ. தைலவ. ௬௮.)

ஐம்புது—ஓரெண்.

ஐம்பாதகம்—பஞ்சபாதகம்; அவை: கள்ளரு
ந்தல், களவு, குருநிறை, கொலை, பொய். (கு.
நிகண். ௧௨: ௬௬.)

ஐம்பால்—1. ஆண்பால், பெண்பால், பலர்
பால், ஒன்றன்பால், பலவிற்பால் என்னுமைந்
துபால். (நன். பெயரிய. உ.) 2. மகளிர்கூந்தல்.
(கு. நிகண். ௨: ௧00.) [மயிரை உச்சியில்முடித்
தலாகியமுடி, பக்கத்தில் முடித்தலாகியகொண்
டை, பின்னிச்சொருகலாகிய சுருள், சுருட்டி
முடித்தலாகிய குழல், பின்னிவிடுதலாகிய பணி
ச்சை என ஐவகைப்படும் என்பார்.]

ஐம்புலத்தவர்—பிதிரர், தெய்வம், விருந்து,
சுற்றத்தவர், தான் எனப்படும் ஐவகையர்.
(உ-ம்.) “தென்புலத்தார்தெய்வம்விருந்தொக்க
றெனென்றால்—கைம்புலத்தாரேம்புறல்” (வள்.
ச. ௬.)

ஐம்புலம்—1. ஐந்திடம். 2. ஐம்பொறி.
(உ-ம்.) “தன்னியமைப்புலவோட்குழலிப்பட்
டு” (சி. சி. ௮: ௧.) 3. சத்தபரிசுரபரிசுத்தங்க
ளாகிய ஐம்புலங்கள். (உ-ம்.) “ஆற்றுமைப்புல
த்தாறுசென்மேலையோர்” (கந்தபு. அவையடக்.
௧௭.)

ஐம்புலம்வென்றோர்—முநிவர்.

ஐம்புலம்வென்றோன்—1. அருகன். 2. ப
ஞ்சபட்சிபாஷணம்.

ஐம்புலவியன்—இல்வாழ்வான்.

ஐம்புலன்—“ஐம்புலம்” 3. பார்.

ஐம்புலனடக்கல்—சாத்துவிதகுணத்தொ
ன்று; அது: பஞ்சப்புலனடக்கல். (கு. நிகண்.
௧௨: ௮.)

ஐம்பூதங்கள்—பிருதிவி, அப்பு, தேயு, வா
யு, ஆகாயம் என்னும் ஐந்துபொருள்கள், இவை
குக்குமபூதங்களெனவும், தூலபூதங்களெனவும்
இருவகைப்படும். (உ-ம்.) “முந்தியமைப்பூதங்க
ளவாணுதியாக” (சிவப்பி. ௨: ௨௭.)

ஐம்பூதலிங்கம்—பஞ்சபூதவடிவங்களான
இலிங்கங்கள்; அவற்றுள் பிருதிவிலிங்கம் காரு

சியிலும், அப்புலிங்கம் திருவானைக்காவிலும்,
தேயுலிங்கம் திருவண்ணாமலையிலும், வாயுலிங்
கம் சிகாநத்தியிலும், ஆகாயலிங்கம் சிதம்பரத்
திலுமுள்ளன என்பர்.

ஐம்பெருங்குழை—அமைச்சர், புரோகிதர்,
சேனாதிபர், தூதுவர், சாரணர் எனச்சொல்லப்
படும் அரசர்க்குரியஐவகைக்கூட்டத்தார். (உ-ம்.)
“ஐம்பெருங்குழைமெண்பேராயமும்” (சிவப்.
இந்திரவிழ. கருள. உரை.)

ஐம்பெருவேள்வி—பிரமம், தெய்வம், பூதம்,
பிதிர், மாநாடும் ஆகிய ஐவகையாகங்கள்; அவ
ற்றுள்: வேதமோதல், பிரமமாகம், ஒம்மணர்த்
தல், தெய்வமாகம், பலியீதல், பூதமாகம், தர்ப்
பணம் முடித்தல், பிதிர்யாகம், இரப்போர்க்குண
வுமுதலிய ஈதல். மானுடமாகம் எனப்படும். (கு.
நிகண். ௧௨: ௪௪.)

ஐம்பொறி—யெய், வாய், கண், மூக்குச்,
செவிகளினிடமாயிருக்கிற ஐந்து இந்திரியங்
கள். (சி. ௮: ௨. ௬௧.)

ஐம்பொறிநுகர்ச்சி—பொறிபுலனைக்கொள்
ருகை. (கு. நிகண். ௧௨: ௪௮.)

ஐம்பொறிவியல்—பஞ்சேந்திரியங்களால்
அறியப்படுவனவாகிய சத்த பரிசுரப் ரச கந்த
ங்கள். (சி. ௮: ௨. ௬௧.)

ஐம்பொன்—இரும்பு, ஈயம், செம்பு, பொன்,
வெள்ளி ஆகிய ஐவகைலோகங்கள். (கு. நிகண்.
௬: ௪.)

ஐம்முகச்சைவச்சேந்தி—பஞ்சப்பிரமமந்தி
ரங்களாற்செய்யுஞ்சிவாச்சிநி. (உ-ம்.) “ஐம்முக
ச்சேந்தியகத்தினும்” (திருவிள. அரிச்சீனை.
௪௧.)

ஐம்முகப்பிரமன்—பூருவத்திலே ஐந்துமுக
ங்களையுடையபிரமன்.

ஐம்மை—தகட்டுவடிவு. (பிங்கல. ௨௨. ௬௭.)

ஐமவத்—ஐமை. (உ-ம்.) “சிவங்கரியமவதி”
(திருவானை. கோச்செந். ௮௧.) [டுகெழிவத்]

ஐமீன்—1. அத்தநாள். (பிங்கல. ௧௫௬.) 2.
உரோகணிநட்சத்திரம். (வீமேசரவுள். ௧௫.)
[ஐந்துவிண்மீன்களைக்கொண்டனவாதலால்.]

ஐமுகன்—சுசாரம், தற்புருடம், அகோரம்,
வாமதேவம், சத்தியோசாதம் என்னும் ஐந்து
முகங்களை உடையராகிய சிவன். (கு. நிகண்.
௧௨: ௪௬.)

ஐமுகால்திரம்—ஒருபாணம்.

ஐமுக—1. ஆமணக்கு. 2. சிவன்.

ஐமை—1. அடர்பு. 2. கூட்டம். 3. தகட்டு
வடிவு. (பிங்கல. ௨௨. ௬௭.) 4. பகுதி.

ஐயம்— 1. அசைப்பொருளில் வருவதோரிடைச்சொல். (உ-ம்.) “ஐயசொற்பொருடன் வடிவானவர்” (திருவிளை. தீரணக்கரையே.ச.) 2. அகியத்தையுணர்த்தும் ஐமிடைச்சொல். (உ-ம்.) “ஐயவிண்ணதொர்ப்புதமாயை” (திருவிளை. விடை. உக.) 3. அழகிய. 4. இரக்கப்பொருளில்வருமிடைச்சொல். (உ-ம்.) “ஆதலரான் ரந்தோவையவென்றழுதுரைந்தார்” (திருவிளை. மாமனாக. உக.) 5. ஐயனே. (விளி.) 6. சிறிய. (திருவால். திருவிளை.)

ஐயக்கணதூலை— அறுவகைச்சூலைகளுள் ஒன்றாகிய ஒருநோய்.

ஐயக்காட்சி— காட்சியளவையின் ஒருவகை. அது கண்டபொருளை அஃதோ இஃதோவென ஒன்றிற்றணிவுபிறவாது இரட்டித்தக்கருதியாராயும் ஓரரசத்தி. (உ-ம்.) “ஐயம்” பார்.

ஐயக்கிளவி— (இலக்கணம்) இன்னபொருளென்று துணிந்ததைய வராது பொதுவியல்பாற்றேன்றியபொருள். (உ-ம்.) “பான்மயக்குற்றவையக்கிளவி” (தொல். சொல். கிளவியா. உக.)

ஐயநுளம்மம்— சிலேட்டுமருண்மம். (வைத்தி.) ஐயகோ — ஐயோ என்னுமோர் இரக்கச்சொல். (உ-ம்.) “என்னோ” பார்.

ஐயங்கவீதம்— 1. புதுவெண்ணெய். (சப்தசுப்பத்துருமம்.) 2. வெண்ணெய். (சூ. நிகண்சு. உஎ.) செவ்வையம்மம்.]

ஐயங்காய்ச்சி — 1. ஒரு நோய். 2. ஒரு பெண்ணேய்.

ஐயங்காரீ — வைணவப்பிராமணர்க்குப் பட்டப்பெயர்.

ஐயநீசு—1. நிலப்பனைக்கிழங்கு. (மலையகராதி.) 2. இருபது. (உ-ம்) “என்கவடி”

ஐயநாடி—சிலேற்பனநாடி.

ஐயப்பாடாமை— அறத்துறுப்பு எட்டனுள் ஒன்று; அது: சந்தேகப்பாடாமை. (சூ. நிகண். உக. நிக.)

ஐயப்பாடு—ஐயப்படுதல். (உ-ம்.) “அறிந்தவை-யையப்பாடில்லதேயொற்று” (வள்ளுஅஎ.)

ஐயம்— 1. அசுப்பொருட்டுமையுள் ஒன்று; அது: தலைமகன் தான்கண்டபெண்ணை யாரென்று சந்தேகித்தல். (உ-ம்.) “மடமாணைக்கிவடிவக்கண்ட - வீடமுஞ்சிறந்துபுயெய்துவதை யம்” (அகப்பொ. களவி. ச.) 2. இரப்போர்கலம். 3. ஐயக்காட்சி; அது: பொதுவிலக்கணமாகப்பார்த்தபதார்த்தத்தை அஃதோ இஃதோ எனக்கருதல். (உ-ம்.) “கண்டபொருளாயிரட்டிநிலைகுதலையம்” (சி. சி. அளவை. க.) 4. குற்றம். (ஓரணமிர்தம்.) 5. கோழை, சிலேட்டுமும். 6. சந்தேகம். (உ-ம்.) “மெய்யிதற்கையமிலிலை”

(தாயு. கருணாகர. நு.) 7. பிச்சை. 8. பொழுது. 9. மோர். (2, 7, 8. பிங்கல. கஉ.கஎ.)

ஐயமறுத்தல்— பஞ்சவினாவிலென்று; சந்தேகந்தீர்த்தல். (சூ. நிகண். உக. சஉ.)

ஐயர்—1. தந்தையர். (உ-ம்.) “தங்குலத்துரியவையர் தகவியிற்றுதித்தாரல்லர்” (சேதுபு. இராமநாத. கசு.) 2. தமையன்மார். (ஐங்குறு.) 3. பார்ப்பார். (உ-ம்.) “ஐயர்கையில்வந்தவணரைச்செய்து- தய்யதீம்படை” (கந்தபு. இந்திராணிமறுதலை. உஉ.) 4. பெருமையிற் சிறந்தோர். 5. முனிவர். (உ-ம்.) “அண்ணதருமுக்குறும்பரிந்தவையர்” (வேதாரணியபு. பஞ்சாக. உஉ.) 6. வானோர்.

ஐயவண்—ஓரலங்காரம். அஃதொப்புமையிலெருபொருளையதுவோ இதுவோவென ஐயமுறுதல். (உ-ம்.) “தாதளவிலண்டெமொறுந்தாமரைகொல் - மாதர்விழியுலவும்வாண்முகங்கொல்” என்றற்போலவருவது. (விசாக. அணியி. க0.) [இதனைத் தண்டியாசிரியர் ஐயவுவமையணி என்பர்.]

ஐயவதீசயம்— ஓர் அலங்காரம். (தண்டி. பொருளணி. நசு.)

ஐயவீ—1. கருக்காய். (மலையகராதி.) 2. கடுகு. (பிங்கல. கக.க0.) 3. சிந்தில். (இராசவைத்.) 4. துலாமரம்; இது: கதவிற்றுகக்காலாகப்புறவாயிலேதுக்கப்படுமென்பர். அப்புக்கட்டு எனபாருமுள். (பதிற்றுப்பத்து.) 5. வெண்சிறுகடுகு. (புறப்பொருள்வெ.)

ஐயவித்துலாம்— நெருக்குமரம். (சிந்தா. நாமகள். எக.)

ஐயவிலக்கு— ஓர் அலங்காரம்; அஃது: ஐயுற்றதனைவிலக்குதல். (தண்டி. பொருளணி. சசு.) ஐயவினா— ஐயமறுத்தற்பொருட்டுக்கேட்கும் வினா. “குற்றியோமகனோ அங்குகேதோன்றுகின்ற உருவெனவினாவுதல்போன்றது” (நன். பொதுவி. கசு. உரை.)

ஐயவுய்மை—சந்தேக உம்மை; இல், இன், ஆல், ஆயின் என்னும் விருதிகளுள் ஒன்றை இறுதியாக உடையதையெய்ச்சத்தை அண்ணத்து ஐயப்பொருளிலே வரும உம் என்னுமிடைச்சொல். “பத்தாயினும் எட்டாயினுக்கொடு” என்பதிற்போல. (நன். இடையிய. சு. உரை.)

ஐயவுவமை— உவமாலங்காரத்தின் ஒருவகை; அஃது: உவமமையும பொருளையும் ஐயுற்றுரைப்பது. “தாதளவிலண்டெமொறுந்தாமரைகொல் - மாதர்விழியுலவுவாண்முகங்கொல் - யாதென் - நிருபாற்கவர்வுற்றிடையுசலாடி - பொருபடாதென்னுளம்” என்பதிற்போல. (தண்டி. க0. உரை.)

ஐயவோ—இரக்கக்குறிப்பு. (சிந்தா.)

ஐயள்—வியத்தற்குரியன். (ஐங்குறு.)

ஐயன்—1. அரசன். 2. அரிகரபுத்திரன், (உ-ம்.) “ஐயனும் - போயினுன் தன்புவரத்தரசினில்” (கந்தபு. மகாசாத்த. 10க.) 3. அருகன். 4. அழகுடையவன். 5. உபாத்தியாயன். 6. உயர்ந்தோன். (உ-ம்.) “சுருதிமுடிந்திருந்தவையனே” (தாயு. ஆரந்தமாணபரம். அ.) 7. கடவுள். (உ-ம்.) “ஐயனையுணையன் றிப்பொருதெய்வங்-கையினுற்றொழுவங்கருதேன்கண்டாய்” (தாயு. பொன்னைமாதரை. சரு.) (சூ. நிகண். கக: யகரவெ. 10.) 8. குரு. 9. சிவன். (உ-ம்.) “அம்பிகையோடுமையுணைமணிவீதிசார்ந்தான்” (சூத. முத்தி. க: கச.) 10. தந்தை. (உ-ம்.) “கையருமையக்கலந்தொழுகுஞ்செயல்-ஐயன்றான் குறிப்பாற்கண்டு” (திருவிளை. மாபாத. கூ.) 11. மூத்தோன், தமயன். (8, 11, பிங்கல. 102-ஆ.)

ஐயனா—அரிகரபுத்திரன்.

ஐயா—1. ஓர் விளிப்பெயர். 2. ஓரிரக்கக்குறிப்புச்சொல். (உ-ம்.) “என்னையாவகன்றனையே” (சிந்தா. நகனமலை. உச்சு.)

ஐயாயிரம்—ஓர் எண்.

ஐயாறு—1. ஒரு சிவஸ்தலம். (தேவார. திருவையாறு. ச. திருநாவு.) 2. மூப்பது. எண்சுவடி.)

ஐயாந்நம்—சிங்கம். (இராசவைத்.)

ஐயிதழ்—ஒரு துத்திப்பூண்டு.

ஐயிதழ்த்துநீர்—ஒரு துத்திப்பூண்டு.

ஐயிருவட்டம்—வியப்பையுங்கருமையையுமுடையபரிசை. (உ-ம்.) “வீரர்-கையொடுவாளிடைசெவ்வகணிப்பிலையிருவட்டம்” (கந்தபு. சூரபன், வதை. கஉக.) “இருவகை-யையிருவட்டமொடெ-ருவலத்திரிப்ப” (திருமுரு. ககக.)

ஐயுணர்வு—1. ஐயுணர்வு. (இறை. எ.) 2. புலன்கள் வேறுபாட்டான் ஐந்தாகிய உணர்வு. (உ-ம்.) “ஐயுணர்வெய்க்கியக்கண்ணம்பயமின்றே - மெய்யுணர்விலலாதவார்க்கு” (வள். கருசு.)

ஐயுறல்—ஐயுறுதல். (உ-ம்.) “ஐயுறுதல்” பார்.

ஐயுறவு—சந்தேகம். (இராமா. சடாயு. 100)

ஐயுறுத்தல்—ஐயமுறுத்தல்.

ஐயுறுதல்—ஐயப்படல். (உ-ம்.) “ஐயுற்றெண்ணமுஞ்செயலும்வேறாய்” (பாரத. நிரைமீட்சி. கஉஎ.)

ஐயென—1. நல்லதென்று. (உ-ம்.) “ஐயெனவியனும்” (பாரத. சேசகன்வதை. 10க.) 2. விரைய. (சிந்தா.)

ஐயெனல்—விரைவின் குறிப்பு. (பிங்கல. உககசு.)

ஐயோ—குறவர் விளக்குறிப்பு. (உ-ம்.) “ஐயோநானுங்கொன்றவனல்லேன்” (திருவிளை. பழியஞ்சு. உச்சு.)

ஐயை—1. காளி. (பிங்கல. 102-ஆ.) 2. தலைவி. (பிங்கல. 102-ஆ.) 3. தவப்பெண். (சூ. நிகண். கக: யகரவெ. 10) 4. தாய். (உ-ம்.) “ஐயையுரைப்பினையொய்யெனவிரைவொடுகைகொளா” (பாரத. வேத்திரகீய. சக.) 5. தூர்க்கை. (உ-ம்.) “உன்னருங்கயிலைநாயகனுமையையொருபகனிலியென்றுரைப்ப - அன்னவடனதுகாளிமங்களிப்பவங்கதிலையைவந்தெழுவும்” (கந்தபு. நகரம். எஉ.) 6. பார்ப்பதி. 7. மகள். (6, 7, சூ. நிகண். கக: யகரவெ. 10.)

ஐயையோ—1. அதிசயவிரக்கச்சொல்.

ஐயோ—2. இரக்கச்சொல். (உ-ம்.)

“ஐயோ - வின்றைக்கிருந்தாரை நாளைக்கிருப்பரென்றெண்ணலோதிடமில்லையே” (தாயு. சச்சிதா. 10.)

ஐயோன்—தூணியன். (உ-ம்.) “அணுத்தருந்தன்மையிலேயோன்காண்க” (திருவாசக. திருவாண்ட. சரு.)

ஐரணி—1. இந்திராணி. 2. பார்ப்பதி. (1, 2, சூ. நிகண். கக: மகரவெ. 10.)

ஐராவணம்—1. அயிராவதயானை. நாமலிங்காதுசாகனத்திற்காண்க. 2. இரண்டாயிரங்கொம்புடையயானை. “அயிராவணம்” பார். 3. ஒருமரம். 4. கோவந்தராசனது பட்டத்து யானை. (சிந்தா. மண். உரு.) [தீவகன் யானைகளுள் ஒன்று.] 5. பிருதிவிவிங்கத்தின்வண்ணம். [ரா - பூமி. வணம் - வண்ணம். ஐரா; ரா என் பதன்தத்திதம்.] “அயிராவணம்” பார்.

ஐராவதப்பாகன்—இந்திரன்.

ஐராவதம்—1. இந்திரன்யானை. 2. ஒரு நா கராசன். 3. தோடை, குளஞ்சிமரம். 4. மின்னல். [வென்றாவது.]

ஐராவதி—1. ஐராவதயானையின் பெண்யானை. 2. ஒருநதி. 3. மின்னல். [வென்றாவது.]

ஐரிணம்—ஓர் உப்பு; இஃது. இரிணசம்பந்தமாயுள்ளது. [இரிணம் - உவர்த்தரை.] (சூ. நிகண். 10: உக.)

ஐரோயம்—ஒருவகைக்கன்; இஃது. அன்னத்திலிருந்துண்டாவது. “சப்தகல்பத்தருமம்” பார்.

ஐலபிலன்—குபேரன். “சப்தகல்பத்தருமம்” பார்.

ஐவகைக்குற்றம்—அவிச்சை, அகங்காரம், அவர, விருப்பு, வெறுப்பு, (வன். ௩௮.) [இவற்றை வடதூலார் பஞ்சக்கிலேசமென்பார்.]

ஐவகைத்தொழில்—இலகின்னல், எண்ணல், எழுதல், மலர்ந்தொடுத்தல், யாழ்வாசித்தல். (சூ. நிகண். ௧௨: ௪௫.)

ஐவகைச்சயனம்—அன்னத்தாவ, இலவின்பஞ்சு, செம்பஞ்சு, மயிற்றுவி, வெண்பஞ்சு, (சூ. நிகண். ௧௨: ௪௫.) [பிங்கலநிகண்டில் சில வேறுபடக்கூறுவர்.]

ஐவகைச்சிறுபொழுது—மாலே, யாமம், வைகறை, காலை, நாண்பகல் என்னும் ஐந்துவகையான சிறு பொழுது. (உ.ம.) “மாலையாமம் வைகறையெற்படு-காலவெங்கதிர்காயுநண்பகலெனக்—கைவகைச்சிறுபொழுதுவைகைத்தாகு” (அகப்பொ. அகத்திணை. ௧௨.)

ஐவகைச்சுற்றம்—ஆயுள்வேதர், நடப்பாளர், நிமித்தம்பார்ப்பவர், படைத்தொழிலோர், பார்ப்பார். இவர் அரசர்க்கு ஐவகைச்சுற்றமென்பர். (சூ. நிகண். ௧௨: ௩௭.)

ஐவகைநீந்திகழமை—(இலக்கணம்) தன் னெடு ஒற்றுமையுடையபொருளின் ஐவகைச்சம்பந்தங்கள்; அவை: பண்புத்தந்தகிழமை, உறுப்புத்தந்தகிழமை, ஒன்றன் கூட்டத்தந்தகிழமை, பலவினிட்டத்தந்தகிழமை, ஒன்றுவினார்ப்பட்டெற்றொன்றாயுத்தந்தகிழமை என்பன. (நண். பெயரி. ௪௩. உரை. இராமாணுஜ.)

ஐவகைந்தாயர்—ஊட்டிந்தாய், கைத்தாய், செவிவித்தாய், பாராட்டிந்தாய், முலைத்தாய். (சூ. நிகண். ௧௨: ௪௪.) [பிங்கலநிகண்டில் பாராட்டிந்தாயைவிடுத்து கூன்றதாய் என்பர்.]

ஐவகைநாதம்—ஐந்துவகைச்சத்தக்கருவி; அவை: கஞ்சம், கண்டல், தோல், நரம்பு என்பன. (சூ. நிகண். ௧௨: ௪௩.)

ஐவகைப்பண்டம்—நிலம், களம், காலேயம், மெய்ப்பொருள், மெய்ப்பண்ட மென்னும் ஐவகைப்பண்டங்கள். (வீரசோ. பொருட். ௨௧. உரை.)

ஐவகைப்பந்தம்—மாயாபந்தம், கன்மபந்தம், மலபந்தம், சுத்தமாயாபந்தம், திரோதசத்திபந்தம் என்னும் ஐவகைப்பந்தங்கள்; அவற்றுள் மாயாபந்தமாவது கலைமுதற் பிருதிவியீருணத்திடுவங்களும் புலங்களும் புலநப்பொருள்களுமாயிருப்பது. கன்மபந்தமாவது சோதிட்டோயம் பிரமத்தி முதலியவற்றை லுண்டாவதாய், அபூர்வமென்னும்பெயருடைய வாதனை யாய்ப், புரியட்டகத்துள் புத்திதத்துவத்தைப் பற்றிச் சுகதுக்கமோகவடிவாயிருப்பது. மலபந்தமாவது ஆன்மாக்களுடைய ஞானக்கிரியைக

ளைமறைப்பதாய், ஆன்மாக்கள்தோறும் வெவ்வேறாய், தத்தங்கால் வரையில் நீங்கும் அநேக சத்திகளை உடைத்தாய், நித்தமாய், வியாபகமாய்ச்சடமாயிருப்பது. சுத்தமாயாபந்தமாவதுவித்தை வித்தியேசுரர் முதலியோர் சரீரங்களுக்குக் காரணமாயும் சகலர்போகம்புகித்தற்றைக்கருவி யாகிய குஞ்சுமை பைசர் மத்திமை வைகரி என்னும் வாக்குகளுக்கு ஏதுவாயுமிருப்பது. திரோதசத்திபந்தமாவது மாயை கன்மம் ஆணவம் வைந்தவம் என்னும்நால்வகைப் பாசத்தினுடைய அநாதித்தன்மை நிகழ்வதற்கு ஏதுவாயிருக்கின்ற சிவசத்தியேபாசமென்று உபசரித்துக் கூறப்படுவது. (சி. பிரகை. ௮.)

ஐவகைமயிரீழடி—ஐவகைக்கூந்தல்; அது: குழல், கொண்டை, சுருள், பளிச்சை, முடி. “ஐம்பால்” பார்.

ஐவகைமன்று—ஐந்துவகையான சபைகள்; திருவாலங்காட்டிலே இரத்திரசபையும், தில்லையிலே கனகசபையும், மதுரையிலே இரசிதசபையும், திருநெல்வேலியிலே தாமிரசபையும், திருக்குற்றாலத்திலே சித்திரசபையும், சிவன் திருவிளையாடல்புரிந்த பஞ்சசபைகள் என்பர். (உ.ம.) “ஐவகைமன்றொருடியவன்ால்” (கந்தபு. ௧௨௭வாழ். ௧௬.)

ஐவகைமெய்யிபவந்தை—குறுகுறுப்பு, கொட்டாவி, நடவிலுதல், நெட்டை, மூச்சீடு. (சூ. நிகண். ௧௨: ௪௫.)

ஐவகையுத சித்தம்—ஐந்துவகையான சமவாயசம்பந்தங்கள்; அவை: அவயவ அவயவிகள், குணகுணிகள், வினைவினைகள், சாதிவியத்திகள், விசேடநித்தியத்திரவியங்கள் என்பன. (த. நி. போ. ௩௧௬.)

ஐவகையாகம்—ஐந்துவகையான மகங்கள்; அவை: (1) கன்மயாகம், தவயாகம், செய்யாகம், (மந்திரயாகம்), தியாநயாகம், (பாவனை) ஞாநயாகம் என்பன. அது, “கருமமென்றது தவமென்றது கற்பாற்பயின்மந்திரமென்றது-பரிவால் வருபாவனைபென்றது பரமஞானமகமென்றது-தெரியுமகமோரைநினையும்” என்னும். (சிவதரு ஐவகையாக. ௧-ஞ்செய்யுராத் பெறப்படும். (2) தேவயாகம், பிரமயாகம், பூதயாகம், மாணுடயாகம், பிதிரயாகம் என்பன. (கூர்மபு. ௨: ௧௧. உரை.)

ஐவகையுணவு—கடித்தல், நக்கல், பருகல், மெல்லல், விழுங்கல், என்னும் ஐந்துவகையான போசனம், (பிங்கல, ௩.௧௩.)

ஐவகையுரு—ஐந்துவகையான வடிவம்; சிவசாதாக்கியம், அசுரத்திரசாதாக்கியம், கார்த்திருசாதாக்கியம், கர்மசாதாக்கியம் என்னும் பஞ்ச

சாதாக்கியங்களும் சிவனுடைய ஐவகை உருவென்பர். (உ-ம்.) “மாலயனுணராவன்னிலவகையுருவினென்றை ஆகமவியியாலுய்த்து” (கந்தபு. வள். ௨௩௦.)

ஐவகையுலோகம்—“ஐம்பொன்” பார்.

ஐவகைவினை—பஞ்சபாதகம். (உ-ம்.) “ஐவகைவினையுமநிலைநாசமாம்” (சேதுபு. கவிதீர்த்த. ௨.)

ஐவண்ணம்—மருதோன் திரமம். (உ-ம்.) “அவிர்பொன் செம்பஞ்சி ஐவண்ணமென” (திருவிளை. மாணிக்கம். ௪௦.)

ஐவண்ணமணி—சௌகந்திகப்பதமராகமணி. (திருவிளை. மாணிக்கம். ௪௦.)

ஐவணம்—மருதோன்றி.

ஐவணி—1. மருதோன்றி. 2. மருதோன்றி பூ. (மலையகராதி.)

ஐவர்—1. ஞானேந்திரியங்களைந்தையும் உயர்திணைப்பாலாராகக் காட்டிவரும் ஒரு குறிப்புமொழி. (உ-ம்.) “ஐவரொடுங்குடாமலந்தரங்கசேவைத்த - தெய்வவரிலேசுவமல பராபரமே” (தாயு. பராபரக். ௨௫௨.) 3. பஞ்சபாண்டவர்களை யுணர்ந்தும் ஒருகுறிப்புமொழி. (உ-ம்) “அந்தணன் சொன்னவெந்த ரைவாரிலுறவந்த-கொழந்தமற்றிலை” (பாரத. நச்சுப்பொய்கை. ௩௮.)

ஐவலி—அமரகண்டம், குமரகண்டம், பிரமகண்டம், காக்கை, முயல் என்னுமிவை. (தைல. தைலவ. ௭௫.)

ஐவளம்—ஐந்துவகை வளங்கள்; அவை: கறி, கோட்டம், குங்குமம், காரகில், தக்கோலம் என்பன. (தணிகைப். ௩௩. ௭௭.)

ஐவளம்—மலையகல். (உ-ம்.) “ஐவளவெண்ணெல்லொடிகொள்புரீடி” (மதுரைக். ௨௮௮.)

ஐவளியமான்—சிங்கம். (உ-ம்.) “கரிமருப்பைவாய்மாண்கை கற்புடைமடவார்கண்டம்” (திருவிளை. மாணிக்கம். ௫௪.) [மிருகங்களுக்குக் கெல்லாமரசத்தன்மைவாய்ந்த மிருகம் என்றபடி.]

ஐவிரல்—அத்தநாள். (கு. நிகண். ௧: ௭௨.)

ஐவிரலி—ஐவேலிக்கொடி.

ஐவினை—தொடை, விலக்கு, செலவு, சேமம், தவறுத்து வினைசெய்தல் எனப்படும் ஐந்துதொழில்கள்; அதனை வடநூலார் பஞ்சகிருத்தியம் என்பர். (உ-ம்.) “பொருசுருசுவகை வெய்யபுகன் தனர்துரக்குமாதும்- வருகணிலலக்குமாதும் வளரமாரீந்துமாதும் - கருவியுட்கரக்குமாதும் கணைபுறங்காணுமாதும் - விரியமற்றவர்க்குண்ட விற்திருத்தவருந்நற்றார்” என்பதனைப்பெறப்படும். (சிந்தா. கணக. ௧௨௦.)

ஐவேசு—1. சொத்திருப்பு. 2. வழிவகை. [அராபிப்பதம்.]

ஐவேலி—ஐவிரற்கொவ்வை. (மலையகராதி.) ஐனன்—புருவச்சக்கரவர்த்தி. [இளையன்பவளின் மகன் என்றபடி.]

ஐளையன்—1. செவ்வாயென்னும் கிரகம்; இளமகனென்றபடி. [உமெ - பூமி.] 2. புருவச்சக்கரவர்த்தி. இளை-புருவவன்ருய். [இளையன்பவளின் மகன் என்றபடி.]

ஒ

ஒ—[தமிழ்ப்பாஷையின் வர்ணமாலையின் உயிர்வருக்கத்திலே வரும் பத்தாமெழுத்து; அஃது: அங்காப்பாகிய அகரக்கூறும் இதழ்ருவிவாகிய உகரக்கூறும் சந்தித்துப்பிறந்த ஒரு குறியில்.] (நன். எழுத்திய. ௨௩. விருத்.)

1. ஒ என்னும் ஒரு தெரிநிலைவினைப்பகுதி. (உ-ம்.) “ஒக்கும்”

ஒக்கல்—ஒதுக்கல். (உ-ம்.) “எஃகெறிசெருமுகத்தேற்றதெவ்வருக்கொஃகின்ன” (இராமா. பள்ளியடை. ௧௦௬.)

ஒக்க—1. ஒருமிக்க. (உ-ம்.) “ஒருநீயிர் பொருளுமொக்கத்தருதியென” (தாயு. உடல் பொய்யுறு. ௭௭.) 2. கூட. (உ-ம்.) “உடல்-குறைந்தபோதுதானுமித்தொடொக்கவெகுறைந்திடுமீ” (சி. சி. பரபக். நிகண்டவாதிமதுதலை. ௬.) 3. சமமாக. (உ-ம்.) “பக்கமுப்பிடருமொக்கமுட்டிகளப்பப்ப” (பாரத. வேத்திரகீய. ௫௬.) 4. பொருந்த.

ஒக்கடித்தல்—தாளமடித்தல். (உ-ம்.) “காலமானக்கிரியைமுதலியபிறழாதுகூத்துக்கேற்க ஒக்கடித்தல்” (கல்லா. ௨௨. உரை.) [ஒக்க - இசைய. அடித்தல்.]

ஒக்கம்—1. அசமதாகம், ஓமம். (மலையகராதி.) 2. ஊர். (பிங்கல. ௪௭௫.) 3. எழுச்சி. 4. கரை. 5. பட்டினம்.

ஒக்கல்—1. இடைப்பக்கம். (உ-ம்.) “மாண்டவளைத்தன்வென்னிடையிட்டான்மகவொக்கம்-ருண்டவீணத்தான்” (திருவிளை. பழியஞ்சு. ௧௫.) 2. ஒத்தல். 3. சமமாயிருத்தல். 4. சுற்றம். (உ-ம்.) “ஒக்கருய்தந்தைமகவெனும்” (தாயு. எனக். ௨௬.) 5. தகுதியாயிருத்தல். 6. பொருந்தல். 7. மூட்டெல்.

ஒக்கலிடுதல்—ஒக்கலித்தல் பார்.

ஒக்கலித்தல்—1. இனத்தைப்பாலித்தல். 2. ஒப்புவாதல். 3. சுற்றமுறையைநடப்பித்தல்.

ஒக்கலை—மருங்கின்பக்கம். (சூ. நிகண். உ: அஅ.)

ஒக்குதல்—1. ஒத்திருக்கை. 2. கொப்பளித்தல். 3. பிறப்பிடல்.

ஒக்கோலை— } அம்பர், [இது கடல்படு
ஒக்கோலை— } கிரவியமைந்தினொன்று.]
(சூ.நிகண். கஉ: சச.) [இதனைச்சிந்தாமணியில்
ஒக்கோலை என்பர்.]

ஒகரம்—1. ஒ என்னும் எழுத்து. 2. மயில்.
(சூ. நிகண். க: ௫௦.)

ஒச்சந்தம்—1. உச்சந்தம். 2. குறைந்திருக்கை.

ஒச்சம்—1. ஒச்சை. 2. கவனித்தல். 3. பழுது. 4. வெட்கம்.

ஒச்சித்தல்—வெட்கப்படுதல்.

ஒச்சியம்—1. நிந்தை. 2. பரிசாசம். 3. வெட்கம்.

ஒச்சிதம்—உற்றுக்கேட்டல்.

ஒசித்தல்—1. அசைத்தல். 2. முறித்தல்.
(உ-ம்.) “குருந்தொசித்தமாயவன்” (காரிகை,
செய்யு. க. உரை.) 3. முறுக்கல்.

ஒசிதம்—சற்றழுது. (மலையகராதி.)

ஒசிதல்—1. அசைத்தல், துவளல். (உ-ம்.)
“விகம்பினிள் நவன் நன்றேறினெயொசிதரத்
தாவி” (பாரத. சடாயு. கச.) 2. ஒடிதல், முரி
தல். (சூ. நிகண். க: எக) 3. ஒதுங்குதல். (சிலப்.)
4. சாய்தல். (உ-ம்.) “ஒல்கல்” பார். 5. முறு
கல். (ஞானயிர்தம்.)

ஒசிப்பு—முரிக்கை.

ஒசிய—வருந்த. (சிந்தா.)

ஒசிவு—1. அசைவு. 2. முரிவு. 3. வருத்
தம். (உ-ம்.) “உருகுநுண்ணிையொசியப்புல்
விறன்” (சிந்தா. குணமலை. ககக.)

ஒஞ்சுட்டை—ஒடுக்கமானது. [வழக்.]

ஒஞ்சரித்தல்—1. ஒருச்சாய்தல். 2. ஒருபக்க
மாகப்போதல்.

ஒஞ்சி—1. தனம். 2. மார்பு. 3. முலைக்காம்பு.

ஒஞ்சித்தல்—1. மந்தையடக்கல். 2. வெ
ட்கப்படுதல்.

ஒஞ்சுதல்—ஒஞ்சித்தல், பார்.

ஒட்ட—1. அடியோடே. [வழக்.] 2. அணுக.
3. இறுக. 4. கிட்ட. 5. சேர.

ஒட்டகப்பாரை—ஒருமீன்.

ஒட்டகம்—1. இரையீட்டுமெல்லும் இனத்
தைச்சேர்ந்த ஒரு மிருகம்; அஃது: ஆசிய ஆப்பி
ரிக்க தேசங்களிலே சுமையேற்றுதற்காகப் பா
விக்கப்படும். (உ-ம்.) “மோட்டிடுஒட்டகமுந்
தியகந்தர-நீட்டிவாங்குவ” (கந்தபு. அக்கினிமு
காசரன்வதை. உஅ.) 2. முத்திப்பி. (உ-ம்.)

“ஒட்டகத்துக்குயிர்தொலைக்குஞ்சுலேபோல்”
(ஞாநவா. வைராக். ௫ச.) [ஒட்டியிருக்கிற உட
லையுடையதென்றபடி.]

ஒட்டகை—ஒட்டகம். (உ-ம்.) “கோட்டுவெ
ங்கரியொட்டகையிடங்கள். (திருநெல். விட்
டுணு. உரு.)

ஒட்டங்கி—கண்ணாக்குவிசுளன் ஒன்று.

ஒட்டச்சி—பூவழலை.

ஒட்டந்தி—1. ஒட்டுத்துத்திப்பூண்டு. (மலை
யகராதி.) 2. மண்வேலைசெய்யும் ஒரு ஜாதியா
ன்மனைவி.

ஒட்டம்—1. இகலாட்டம். 2. உடன்படிக்கை.
3. ஒரு தேயம். 4. ஓடு. 5. சபதம். 6. பர்தயப்பொருள்.
(உ-ம்.) “கவறுநாமாடற்கொட்டம்யாதெனவுரைத்தனன்” (நைடத. அரசா
ட்சி. ௫.)

ஒட்டர்—1. ஒட்டம் என்னும் தேசத்திலே
வசிப்போர். (உ-ம்.) “தமிழர்குண்டலரொட்டர்
மாளவர்” (பாரத. முதற்போர். கரு.) 2. மண்
வேலைசெய்வோர். (உ-ம்.) “உயர்ந்தமட்டுங்கு
விவைக்குமொட்டர்க்கும்” (தனிப்பா. ககக.)

ஒட்டல்—ஒட்டெல்.

ஒட்டலர்—பகைவர். (உ-ம்.) “ஒட்டலராதி
ச்சூழ்ந்தாங்குடன்” (கந்தபு. வள். கஅஉ.)

ஒட்டலன்—1. பகைவன். 2. மெலிந்தவன்
ஒட்டறை—புகைப்பற்று. (உ-ம்.) “அதே
ளம்” பார். (தைவ. தைலவ. சு.)

ஒட்டன்—1. ஒட்டம் என்னுந்தேசத்திலே
வசிப்போன். 2. மண்வேலைசெய்வோன்.

ஒட்டர்க்குற்றி—தன் கன்றை அணுகவிடாத
பசு. [ஒட்டா. கன்று. இ.]

ஒட்டாம்பாரை—ஒட்டகப்பாரை மீன்.

ஒட்டாரி—பகைவர். (உ-ம்.) “ஒட்டாரையொ
ட்டிக்கொளல்” (வள். சுஎக.)

ஒட்டாரக்காரன்—முரட்டுத்தனஞ்செய்
வோன்.

ஒட்டாரம்—1. முரட்டுத்தனம். 2. சலஞ்சா
திப்பு.

ஒட்டாவுருவம்—கருங்கந்திலை.

ஒட்டி—1. அறுதியிட்டது—துணிந்து. (சிந்
தா.) 2. ஒட்டொட்டிப்பூண்டு. 3. ஒருமீன்.
4. வஞ்சினங்கூறி. (சிந்தா. கனக. ககக.)

ஒட்டிக்கிரட்டி—ஒன்றுக்கிரண்டுபெரு.

ஒட்டிக்குதவான்—ஒருபுல்.

ஒட்டியக்காளி—ஒட்டியவித்தைக்காரர்பூசி
க்குந்தேவி.

ஒட்டியம்—1. அட்டகருமநூல்களுள் ஒன்
று. 2. ஒரு பானை. 3. ஒருவகைமாந்திரிகவித்
தை. 4. தேயம் ஐம்பத்தாறினொன்று.

ஒட்டியரி—ஒட்டியதேசத்திலே வசிக்கின்ற வர்கள். (உ-ம்.) “மகதரொட்டியர்” (பாரத. இராசசூய. ௧௩௩.)

ஒட்டியாணம்—1. ஓர் ஆபரணம்; அது மாதர் இடையிலே அணிவது. (உ-ம்.) “உடைதாரம்” பார். 2. யோகப்பட்டை; அது: யோகிகள் முழங்கால்களை உயர்த்தியிருக்கும்போது, முழங்கால்களையும் இடையையுஞ்சேர்க்கட்டியிருக்கும் கச்சு.

ஒட்டியாதேவி—ஒட்டியக்காளி.

ஒட்டினர்—1. சேர்ந்தவர். 2. மித்திரர்.

ஒட்டிசகற்பம்—(சைனம்)தீர்த்தகரார்த்தம் பிச்சுட்டுட ஒரு கற்பம். (த. லி. போ. உள.)

ஒட்டு—1. அருகு. 2. இகலாட்டம். 3. இணைக்கப்பட்டது. 4. ஒட்டென்னேவலும், தெரிநிலைவினைப்பகுதியும், வினைத்தொகையும். 5. ஒளிப்பிடம். 6. ஒன்றிப்பு. 7. கதிர்கொய்ததான். 8. சுபதம். 9. சிறு கடுக்கன். 10. தொகைநிலைத்தொடர். (உ-ம்.) “ஆறொட்டு” (வீரசோ. கிரி யாபாத. ௧௪.) 11. தோல். (உ-ம்.) “ஒட்டியிடிலுறிய” (கல்லாட. அ.) 12. படைவகுப்பு. (உ-ம்.) “ஒட்டுடன் நிரளான ரத்தம்” (சேசுதா. இராமன். ௧௭.) 13. பதிவிரக்கை. 14. பற்றிக்கொண்டது. (உ-ம்.) “ஒட்டெல்” பார். 15. பிறிதுமொழிதல் என்னும் ஓர் அலங்காரம்; அது: கவிதன்குருத்தப்பட்டுபொருளமைந்து அத்தனை வெளிப்படுத்தற்குரிய பிறிதொன்றினைச்சொல்லுதல். (உ-ம்.) “கருதியபொருடொருத்ததுபுலப்படுத்த - கொத்ததொன்றுரைப்பின்” (தொட்டெனமொழிப்” (தண்டி. ௩௬.) 16. புப்படுக்குமொருகருவி. 17. புல்லாரி. (மலையகராதி.) 18. பொருந்துதல். (உ-ம்.) “வந்தியைப்புலனைச்சார்ந்துமருவுதலதுவாந்திட்டு” (சு.சி.பர. செளத்திரர்-மதம். ௧௪. உரை.) 19. வாய்ப்பு.

ஒட்டுக்கோக்கை—சிறுகடுக்கன். [காதோடு ஒட்டுப்பிடித்தாற்போல இருத்தலால் வந்த பெயர்.]

ஒட்டுக்கண்—கண்ணிலேயுள்ள ஒரு கோய்.

ஒட்டுக்காய்ச்சல்—1. உடம்போடொத்த காய்ச்சல். 2. தொத்தகாய்ச்சல்.

ஒட்டுக்கிரகணரோகம்—ஒருவகைக் கிரகணரோகம்; இது: வயிற்றோய், இளைப்பு, மாற்பு முதலியவற்றில் வலித்தல், மலச்சிக்கல் முதலிய குணங்களை யுண்டாக்கும். (சீவரட். ௮௬.)

ஒட்டுக்கு—ஒருமிக்க.

ஒட்டுக்குஞ்சு—சிறுகஞ்சு.

ஒட்டுக்குடி—பிறரை அண்டியிருக்கும்படி. ஒட்டுக்குற—முழுதம்.

ஒட்டுக்கேட்டல்—பிறர் பேசுதலை ஒளித்து நிறுத்தேட்டல்.

ஒட்டுக்கோடுதல்—இடங்கொடுத்தல்.

ஒட்டுச்சேடி—ஒட்டொட்டிச்சேடி. (மலை யகராதி.)

ஒட்டுத்தை—ஒட்டுரிமை.

ஒட்டுத்துத்தி—ஓர் துத்திப்பூண்டு.

ஒட்டுதல்—1. அங்கீகரித்தல், உடன்படுத்தல். (உ-ம்.) “முதற்கட்டினிக்குறில் நேரசையென் றொட்டப்பட்டது” (யாப். காரிகை. ஒழிபி. உ.) 2. அடைகொடுத்தல். 3. இடங்கொடுத்தல். 4. ஒளித்துநிறுத்தல். 5. சார்தல். (உ-ம்.) “ஒட்டியுறுவாருறவு” (முதுரை. ௧௭.) 6. சுருங்கல். 7. சேர்தல். (உ-ம்.) “உலகத்தோடொட்டொவொழுசல்” (வண். ௧௪௦.) 8. நட்பாக்கிக்கொள்ளுதல். (உ-ம்.) “ஒட்டாரையொட்டிக்கொள்ளல். (வண். ௧௭௬.) 9. நெருங்கல். (உ-ம்.) “நெருங்கல் வாங்கல் - தொட்டித்தன்கையைப்பற்றி” (திருவிளை. அங்கம். உரு.) 10. பந்தயம் வைத்தல். (உ-ம்.) “மாததன்னையொட்டி நீ-ஈகவருங்கவற்றினின்னுமெறிகவென்று” (பாரத. சூது. ௧௮௨.) 11. பற்றிக்கொடுத்தல். (உ-ம்.) “ஒட்டாகவொட்டியுங்காப்பொன்னின் மார்பொலுபாயமதாத - தொட்டிநிரான்” (தனிப்பா. பல பட்டைச்சொக்கநாத. ௩௬.) 12. பொறுத்துதல். (உ-ம்.) “குறங்குறங்குடன் பகைப்பக்கரங்கரத்தொடுவனியினங்க-வொட்டியே” (பாரத. சடாசுரன்வதை. ௧௮.) 13. பொருந்துதல். (உ-ம்.) “சாரமுயெண்ணெ-ரொட்டுவழியறிந்து” (தொல். சொல். ௪௦௬.) 14. போர்செய்தல். (உ-ம்.) “எயில்வளைந்தொட்டிநுரைமலையுமாப்பொறிக்கணங்கொத்தலை” (திருவிளை. பன்றிருட்டிக்குரு முலைகொடுத்த. ௧௭.) 15. வந்தல்.

ஒட்டுநர்—மித்திரர்.

ஒட்டுப்பாடித்தல்—உளவுபார்த்தல்.

ஒட்டுப்புதவம்—இரட்டைக்கதவு. (சிலப்.)

ஒட்டுப்புல்—ஒருபுல்.

ஒட்டுரிமை—அற்பச்சம்பந்தம்.

ஒட்டுவிடுதல்—பொருத்தநீக்கல்.

ஒட்டுவித்தை—இந்திரசாலத்திலொருவித்தை.

ஒட்டுவியாதி—தொற்றுநோய்.

ஒட்டுவைத்தல்—1. ஒளிவைத்தல். 2. கண்ணிவைத்தல்.

ஒட்டை—1. ஒட்டம். 2. ஒட்டைச்சாண். அது பத்துவற்றிடை.

ஒட்டைக்கன்று—ஒட்டக்கன்று.

ஒட்டோட்டி—ஒட்டங்காய்ப்புல்.

ஒட்டோலக்கம்—ஒட்டோலகம்.

ஒட்டோலகம்—1. ஆடம்பரம். 2. சனத்தி ரள். 3. வெற்றி.

ஒட்டம்—1. அழகு. (உ-ம்.) “ஒட்பமொடி வ்வகையுரைப்ப” (கந்தபு. மோன.கா.க.) 2. அறிவுடைமை. (உ-ம்.) “கல்லாதாறொட்பங்கழிய நன்றியினும்” (வள. சஞ்ச.) 3. நன்மை. 4. மேன்மை.

ஒடிய—ஒடியென்னேவலும், தெரிநிலைவினை ப்பகுதியும், வினைத்தொகையும். 2. காட்டுப்பு தல். (உ-ம்.) “ஒடியெறிந்துவாரொழுக்கி” (பெரியபு. கண்ணப்ப. எடு.)

ஒடியை—முரிகை.

ஒடிசில்—கவண். (பிங்கல. கருஅக.)

ஒடித்தல்—1. ஒளிசெய்தல். 2. பற்றறுத் தல். 3. முரித்தல். (உ-ம்.) “தோள்களைத்தமது கைகளா—லொடித்தனராமென” (கந்தபு. திக்கு விசய. ககௌ.)

ஒடிதல்—1. அழிதல். (உ-ம்.) “மாமகமொ டிய” (கந்தபு. கடவுள்வாழ்த்து. கக.) 2. முரி தல். (உ-ம்.) “விலாவொடிந்துதடமாற்பொடிந் து” (பாரத. வேத்திரஜீய. சுச.)

ஒடிப்பு—ஒடிதல். (உ-ம்.) “ஒடிபொன்றுது றையையிற்முடிபொன்றுதுறையிலீலை” (சேது பு.பாலோ. கௌ.) [பு-ஒருதொழிற்பெயர்விசுதி.]

ஒடியல்—1. ஒடிபட்டது. 2. தோள்களைந்து கிழித்து அந்தங்கள் ஒடித்து உலர்த்தி எடுக்கப் பட்ட பணங்கிழங்குப்பிளவு. [திசைச்சொல்.] 3. முரியல்.

ஒடியெறிதல்—காட்டுப்புதல்களைவெட்டுதல். (உ-ம்.) “மறத்துறைவேட்டமாக்கள்வல்லோபோ யொடியெறிந்து—புறத்துவார்விலைகள்போக்கி” (திருவிளா. பன்றிக்குட்டிக்குமுலையெடுத்த. கக.)

ஒடிவு—1. குறைவு. (உ-ம்.) “ஒடிவில்பொ ள்கிழிநிலையவள்ளல” (திருவிளா. இரசவா. கௌ.) 2. கெடுகை. (உ-ம்.) “ஒடிவிலியமாதிசம் பத்தியுள்ளோனாகி” (குத. வானப்பிரத்த. க.) 3. தவிர்தல். (சிந்தா.) 4. முரிவு.

ஒடு—1. எண்ணப்பொருளத்தருமீ ஒரிடச் சொல். (நன். இடையியல். கௌ.) 2. ஒருமரம். (உ-ம்.) “சூக்குமந்மையொடுவாண்” (காஞ்சிபு. சனற்குமார. சு.) 3. ஓர் இசைநிறை இடைச் சொல். (உ-ம்.) “விதைக்குறுவட்டிந்மோதொடு பொதுள்” (நன். இடையியல். கௌ. உரை.) 4. முதுபுண். (சிந்தா.) 5. மூன்றாம்வேற்றுமையி

லேவரும் ஓர் உருபு; அஃது: உடனிகழ்ச்சிப்பொ ருளிலேவருவது. (உ-ம்.) “கையொடுகொலும்”

ஒடுக்கட்டி—கழலைக்கட்டி.

ஒடுக்கம்—1. அடக்கம். 2. அமைவு. 3. ஒ துங்கியிருக்கின்றவிடம். (பத்துப்பா.) 4. ஒன் றிலொன்றடங்குகை. (உ-ம்.) “சாக்கிரதிகழிய ரினிற்றிந்தொடுக்கம்—முற்றதும்போல” (சி. சி. க: கக.) 5. சுருக்கம். (உ-ம்.) “இடைபோற் தொடுக்கமுறலால்” (தாயு. சித்தர்கண். க.) 6. நெருக்கமானவிடம். 7. பதுங்கல். 8. முடிவு, அந்தம். (சிலப்.) 9. வழிபாடு. (1-7. கு. நிகண். க: கச.)

ஒடுக்கு—1. அடக்கம். 2. இடுக்கு. 3. ஒடுக் கென்னேவலும், தெரிநிலைவினைப்பகுதியும், வினைத்தொகையும். 4. ஒடுங்கினது.

ஒடுக்குதல்—1. அடக்குதல். (உ-ம்.) “வெங் வேறுவிபாகமாகித்—தோற்றுதலடைவொடுக்கி” (சி. சி. க: உஉ.) 2. இறையிறுத்தல். 3. உடம் பையொடுக்கல். 4. குறைத்தல். 5. சுருங்கப்ப ண்ணுதல். 6. செறித்தல். (உ-ம்.) “பண்டார த்தி—லடைவுறவொடுக்கி” (பெரியபு. குங்கியிய. கக.) 7. புதங்களை லயிக்கச்செய்தல். 8. முடி த்தல். 9. வருத்தல்.

ஒடுக்குவாய்—1. ஒடுங்கினவாய். 2. கோ ணல்வாய்.

ஒடுங்கல்—1. அடங்கல். (உ-ம்.) “எத்தனை விதங்கடான்கத்தினுங்கேட்கினுமெனிறையமு மொடுங்கவிலை” (தாயு. ஆந்தமா. க.) 2. அமைதல். 3. ஒதுங்கல். (உ-ம்.) “மேலையோ ண்—புடைதனிவொடுங்கியேபோற்றினின்றவே” (கந்தபு. தாரகன்வதை. கசக.) 4. ஒளிமழுங் கல். 5. கீழ்ப்படிதல். 6. சுருங்கல், குவிதல். (உ-ம்.) “விரிந்தமந்மொடுங்கும்வேளை” (தாயு. பரபர. ககக.) 7. செறிதல். 8. சேர் தல். 9. சோர்தல். 10. பதுங்கல். 11. முடி தல், ஈறுதல். (உ-ம்.) “உயிரவையொடுங்கிப் பின்னுமுதிப்பதென்னரன்பாலென்னில்” (சி. சி. க: கஉ.)

ஒடுங்கி—ஆமை. [உறுப்படக்கி என்னும் பெ யர்நோக்கிக்கொள்க.]

ஒடுவங்காய்—ஒருமரத்துக்காய்.

ஒடுவடக்கி—1. குப்பைமேனி. 2. திராய்ம ரம்.

ஒடுவை—ஒருவகை மரம். (மணிமே.)

ஒடை—ஒருபுரம். [உடை என்பதன் மருஉ ப்போலும்.

ஒடை—நரி. (கு. நிகண். க: உச.)

ஒண்டி—ஊற்றுணி. (பிங்கல. கசகக.)

ஒண்ணல்— 1. கூடுதல். 2. பொருந்தல்.

ஒண்ணுத்து—1. ஒவ்வாத்து. 2. பொருந்தாத்து.

ஒண்ணுப்பு—இயலாப்பு.

ஒண்ணுமை—1. இயலாமை. 2. கூடாமை. 3. தகாமை. 4. பொருந்தாமை.

ஒண்ணுதல்—1. இயலுதல், கூடுதல். (உ-ம்.) “ஒண்ணுமோவவர்தஞ்செயலோதவே” (கந்தபு. பாயிர. சுரு.) 2. ஒள்ளியுநெறி. (உ-ம்.) “ஒண்ணுதற்கோலுடைந்ததே” (வள்ள. க௦அஅ.) 3. பெண். (உ-ம்.) “உலகநார்காரணனெண்ணுதலோடும்” (கந்தபு. தெய்வபுராண. உருஉ.) [ஒள்ளியுநெறியினை உடையானெனப்பொருந்துநிற்றலின் இது பண்புத்தொகைப்புறத்துப்பிறந்த அன்மொழித்தொகை.]

ஒண்மை—1. அழகு. 2. ஒழுங்கு. 3. ஒளி, விளக்கம். (சிந்தா.) 4. அறிவு. (உ-ம்.) “ஒண்மை-யுடையமென்னுஞ் செருக்கு” (வள்ள. அசச.) 5. நன்மை. 6. மிகுதி. (உ-ம்.) “உருவமிளமையுமொண்பொருளும்” (நாலடி. பழவி. உ.) (1, 2, 3. ரு. நிகண். கக. நகரவெ. கஎ.)

ஒத்தது—உலகத்துக்கொத்தநடை. (உ-ம்.)

“ஒத்ததுநிவாணுயிர்வாழ்வான்” (வள்ள. உகச.)

ஒத்தல்—1. ஒன்றோடொன்றுபடத்தாக்கல். (உ-ம்.) “புயசயிலமொன்றொடொன்-றெத்தினார்” (பாரத. லேத்திரகீய, கச.) 2. சமமாயிருத்தல். (உ-ம்.) “ஆறெத்திலங்குசமயங்கனாறுக்கும்” (தாயு. பாயப்புலி. கக.) 3. தகுதியாதல். (உ-ம்.) “மரபிற்கொத்ததொன்மையின்றுணிவிற்றன்றல்” (இராமா. சூர்ப்பநகை. சக.) 4. தாளம்போடல். (உ-ம்.) “இசையவொத்தி” (பெரியபு. திருஞான. க௦அ.) 5. பொருந்தல். (உ-ம்.) “வாறெத்தகாட்சிநல்கும்” (தாயு. பாயப்புலி. உ.) (சிந்தா.) 6. விலகல். (வழக்.)

ஒத்தநுத்தல்—தாளம்போடல்; அது: பண்ணிற்கமைந்த தாளமாத் திரையின் காலத்தை வரையறுத்தல். (உ-ம்.) “கைகிறைந்தவொத்ததுத்துக்கலைப்பதிகன்” (பெரியபு. திருஞா. க௦உ.)

ஒத்தன்—ஒருத்தன். (கலி. கசச. இடைக்குறை.)

ஒத்தாங்கு—ஒப்ப. (உ-ம்.) “ஒத்தாங்கொறுப்பதாவேது” (வள்ள. இசக.) [இதனை ஒருசொல் என்றார் உரையில்.]

ஒத்தாசை—உதவி. (உ-ம்.) “தம்முன்றம்பியொத்தாசைபேசினுமாவதுண்டோ” (பட்டினத்தடிகள். திருத்திலலை. சுரு.)

ஒத்திக்கை—1. உதவி. 2. ஒத்திருக்கை.

ஒத்திசை—1. ஒத்த இசை. 2. விட்டிசையாதிருக்கும்பண்.

ஒத்திடுதல்—1. ஒத்துப்பிடித்தல். 2. ஒப்பிடல். 3. தாளம்போடுதல்.

ஒத்திருத்தல்—இசைத்திருத்தல்.

ஒத்து—1. அந்தரக்கொட்டி. (சிலப்.) 2. ஒத்தறுக்கை. 3. ஒத்திசை. 4. ஒத்தென்னேவலும், தெரிநிலைவினைப்பகுதியும். 5. ஓர் ஊது குழல்.

ஒத்துதல்—1. ஒற்றுதல். 2. தாளம்போடுதல். 3. பலாற்காரமாக முட்டிதல், இடித்தல். (உ-ம்.) “இரண்டிதேறமுட்டவிட்டிமொயம்பி உலொத்துவார்” (பாரத. பன்னிர. போர். கூஉ.) 4. விலகுதல்.

ஒத்துப்பிடித்தல்—ஒத்துதல்.

ஒதி—ஒதியமரம். (உ-ம்.) “ஒதியிலவேலை வளர்ப்பாய்” (பழமலை. ச.)

ஒதுக்கம்—1. ஒதுங்கியிருக்கை. 2. ஒழுகம். 3. தீட்டு. 4. நடை. (சிலப்.) 5. பதனாகுக்கை. 6. பின்னிடுக்கை. 7. மறைப்பிடம். 8. மறைவு. (4, 8. ரு. நிகண். கக. தகரவெ. உஉ.)

ஒதுக்கல்—1. ஒதுங்கச்செய்தல். (உ-ம்.)

“பொருளைதென்றல்-வரைதருமாரமெல்லாமருங்குறவொதுக்குமாதோ” (சேதுபு. திருநாட். உஎ.) 2. கணக்குவழக்குத்தீர்த்தல்.

ஒதுக்கிடம்—1. ஒதுங்குமிடம், துச்சில். (பிங்கல. சுசஅ.) (உ-ம்.) “ஊறுகண்சாரலொதுக்கிடந்தந்து” (வாண. கக.) 2. புகலிடம். 3. மறைவிடம்.

ஒதுக்கு—1. ஒதுக்கென்னேவலும், தெரிநிலைவினைப்பகுதியும், வினைத்தொகையும். 2. சார்பு. 3. மறைவு.

ஒதுக்குத்துடி—இரவந்தூடி.

ஒதுக்குதல்—1. ஒதுங்கச்செய்தல். 2. சேர்த்தல். 3. தீர்த்தல். 4. புடவைமுதலியவையொதுக்குதல்.

ஒதுங்கல்—1. தோல்வியடைதல். (உ-ம்.) “செந்தளிரொதுங்கியளிர்மீறடியொதுங்க” (கந்தபு. தெய்வபுராண. உகஉ.) 2. நடத்தல். (பத்துப்.) 3. பதங்கல், ஒடுங்குதல். (பிங்கல. உஉ௦க.) 4. விலகல். (உ-ம்.) “உறுசுடர்வெள்ளியுமொதுங்கிப்போயினான்” (இராமா. வேளியார். கூரு. ஏட்டுப்பிரதி.)

ஒதுங்குபுறம்—புறம்போக்கு. ஒப்ப—ஒர் உவமைபுறகு. (உ-ம்.) “மதியொப்ப” (நன். பொதுவி. கச.)

ஒப்பக்கதிர்—கம்மக்கருவிகளுள் ஒன்று; அது. பணியை ஒப்பினைசெய்யுங்கருவி.

ஒப்பங்கொடுத்தல்— 1. அழுத்துதல். 2. கட்டளை கொடுத்தல்.

ஒப்படியிருக்கை—(இசைநூல்) “திரிதரவில் லனவாங்கிய ஒன்பதுவகையிருப்புகளுள் ஒன்று. (உ-ம்.) “பதுமுகமுற்கட்டிதமேயொப்படி-யிருக்கைகையுடையமுகஞ்சுவத்திகந்-தனிப்படிமணமலமேகபாது-முளப்படவொன்பதுமாகுந்- திரிதரவில்லாவிருக்கையென்ப” (சிலப். வேளிற் காதை. உரு. உரை.)

ஒப்படை—

ஒப்படைத்தல்— ஒப்புக்கொடுத்தல்.

ஒப்பணி—உவமையணி.

ஒப்புநீதம்— 1. இசைவு. 2. உடன்படிக்கை. 3. ஒப்புரவு. 4. சமன்.

ஒப்பம்— 1. ஒப்பு. 2. ஒத்துமை. (உ-ம்.) “ஒப்பமாயிரண்டற்றென்றாயுணர்வொளிரிநிறைவாய்நிற்கும்” (கைவல். தத்துவவிளக்க. உஅ.) 3. கையெழுத்து. 4. சமம். 5. துலக்கம். 6. நிலமுதலியவற்றிடுப்பம். 7. மினுக்குதல்.

ஒப்பமிடல்— 1. கையெழுத்துப்போடுதல். 2. சமனாக்கல். 3. துலக்கல்; அது உலோகங்களைஒப்பிணையாக்கல்.

ஒப்புரவு— 1. ஒப்பம். 2. ஒழுங்கு. 3. சமாதானம்.

ஒப்பல்— 1. அங்கீகரித்தல். 2. உடன்படல். (உ-ம்.) “அப்பெரும்புனவாழ்வான்பின்செல்வொப்பலோமும்” (கந்தபு. அகத்திய. உரு.)

ஒப்பளவை—உவமாநப்பிரமாணம்; அஃது: “அளவைகாண்டல் கருதலுரையாவும் பொருளொப்பமென்பர்” என்னும். சி. சி. அளவைக-லே ஒப்பு என்பதனைப்பெறப்படும்.

ஒப்பணை— 1. அலங்கரித்தல், அலங்காரம். (உ-ம்.) “செல்வமாநகர்த்தெருவினையொப்பணை செய்தார்” (பாரத. திருட்டிணை. எசு.) 2. உவமை. 3. சமம். 4. செவ்வை. 5. திருட்டாந்தம். 6. பாவனை.

ஒப்பாரி—ஒப்பு. (உ-ம்.) “அவரன்ன-வொப்பாரியாங்கண்டதில்” (வன். 30எசு.)

ஒப்பிடுதல்—“ஒப்பிடல்” பார்.

ஒப்பித்தல்—1. அலங்கரித்தல். (உ-ம்.) “தந்தைநீனமுன்போற்றகவுபெறவொப்பித்து” (கந்தபு. அசுரேந்திர. கசு.) 2. உருபித்தல். 3. உவமித்தல். (உ-ம்.) “மற்றக்கிரகங்களோடு ஒப்பித்தார்” (பாரத. இராசசூய. அள. உரை.) 4. ஒத்துக்கொள்ளச்செய்தல். 5. ஒத்துவிடுதல். 6. ஒப்புவித்தல். 8. சமமித்தல்.

ஒப்பில்போலி— ஒப்புமையைக்காட்டவராதபோலெண்ணுஞ்சொல். (உ-ம்.) “நெருப்பழற்

சேர்ந்தக்காணெப்போல்வதூஉம்” (நாலடி. தீவினையச் ச. 115ந்தா.)

ஒப்பிழைத்தல்— முப்பத்திரண்டு தந்திர உத்திகளுள் ஒன்று; அஃது: ஒன்றற்குச்சொல்லும் இலக்கணம் அதனோடு இயைபில்லாத வேறென்றதற்கும் ஒத்துவருமாயின் அதற்கும் அதுவே இலக்கணமாக உடன்முடிவு செய்தல். (நன். பொதுப்பா. கரு.)

ஒப்பு—1. அழகு. (பிழை. கசுசக.) 2. இசைவு. 3. உவமாநப்பிரமாணம், “அளவைகாண்டல் கருதலுரை யபாவம்பொருளொப்பமென்பர்” என்பதனைப்பெறப்படும். (சி. சி. அளவை. க.) 4. உவமாரம். சமம். (உ-ம்.) “உழுதுநாடு வாழ்வதற்கொப்பில்லைகண்டி” (நல்லழி. உஉ.) [இவ்வொப்பு பிறப்புமுதலியவற்றில் வருமென்ற.] (தொல். பொரு. மெய். உரு. காண்க.) 5. ஏற்புடையது. (உ-ம்.) “ஐயர்க்கெனதுசிறு சொல்லுமொப்பாரும்” (கந்தபு. வன். உசசு.) 6. ஒத்தல், இணக்கம். (உ-ம்.) “ஒருவுகவொப்பிலார்சப்பு” (வன். அ00.) 7. ஒப்பென்னேவலும், தெரிநிலைவினைப்பகுதியும், வினைத்தொகையும். 8. தகுதி. (புறநா.) 9. பொருந்தல்.

ஒப்புதல்— ஒத்தல்.

ஒப்புப்பொருள்— புகழ்பொருளினும் தன்னினுமிருக்கிறசாதாரணத்தருமத்தினால் உவமாநமொப்பொருள் (உ-ம்.) “காக்கையிற்கரிசுகளம்பழம்” என்பதிற்போல. (நன். பொயரியல். சுஉ.)

ஒப்புமை—உவமாமம்.

ஒப்புமைக்கூட்டம்—ஒப்புமைக்கூட்டவணி. அஃது. ஒத்தகுணமுடைய பலபொருள்களைக் கூட்டிக்கொல்லுதல். (உ-ம்.) “கருதியுணத்தின்மிகுபொருளுடன்வைத்- தொருபொருளுரைப்பதொப்புமைக்கூட்டம்” “புகழினும்பழிப்பினும்புலப்படும்துவே” (தணடி. எஅ. எசு.) “வெச்சிக்குடியலைக்கும் வேந்தனு-முன்பொருள்சொல்லாச்சலமொழிமாந்தரு- மில்லிருந்தெல்லைகடப்பாளுமியம்மூவர்-வல்லேமையுருக்குள்கோள்” என்பது ஒப்புமைக்கூட்டம். (திரிகுகம். ௫0.)

ஒப்புமைக்கூட்டவுவமை— ஒர் அலங்காரம்; [இதனை வடநூலார் துல்லியோகோபமை என்பர். துல்லியம்— ஒப்பு. யோகம் - கூட்டம்.] (தணடி. பொருளணி. கசு.)

ஒப்புரவறிதல்— உலகநடையினை அறிந்து செய்தல். (வன். அதிகாரம். உஉ.)

ஒப்புரவு—1. உலகநடை, கட்டப்பாடு. (உ-ம்.) “ஒப்புரவொழுது” (ஆத்திகுடி.) 2. ஒத்துமை. 3. கொடை, தருமமாகக்கொடுத்தல். (உ-ம்.)

“உடம்பிற்கே ஒப்புரவுசெய்தொழுகாது” (நாலடி. அறன்வலியுறுத்தல். எ.) 4. சமத்தன்மை, சருச்சுரயின்மை. 5. சமாதானம்.

ஒப்புலமை—ஒத்துக்கொள்ளத்தக்க உவமை. (உ-ம்.) “செப்புக்கெல்லநீதியொப்புலமையல்லவே” (தாயு. சச்சிதா. எ.)

ஒப்புவித்தல்—ஒப்புக்கொடுத்தல். (உ-ம்.) “அகண்டாகாரவண்ணைபால்வீணையேனையொப்புவித்து” (தாயு. சச்சிதா. சு.)

ஒப்பு—விசுவதேவதைகளுள் ஒன்று. (வி-ணி. உச்சு.)

ஒம்மல்—ஒமல்.

ஒமை—மாமரம். (மலையகராதி.)

ஒய்—யாணைப்பாகர் வையுமொழி. (சிலப்.)

ஒய்தல்—1. செலுத்துதல். (பதிற்றுப்பத்.)

2. தவிர்தல். 3. போக்குதல். (சிலப்.)

ஒய்யல்—1. செலுத்துதல். (பிங்கலநிகண்டில் ஒயல் என்பர். உஉ0சு.) 2. நீங்கல்.

ஒய்யாரம்—ஆடம்பரம்.

ஒய்யென—கடுக. (உ-ம்.) “தாந்-கையதுகேளாவனவையொய்யென” (பொருத. கடுஉ. சிந்தா.)

ஒய்யெனல்—மந்தக்குறிப்பு. (கு. நிகண்ட. சு: சப.)

ஒயில்—ஒய்யாரம். (உ-ம்.) “சிலவெறியங்க்குளுக்கிலையெழில்வளைபுனைசெங்கைக்கிலுக்கிலேகனைநிதிபதியந்தப்பிலுக்கிலைசெயுமொயிலாலே” (திருப்பு. கடுஉ.)

ஒயில்மாய்—ஆக்கினைக்கெனநிறுத்தியமரம்.

ஒராத்—தப்பாத. (புறநா.)

ஒராஅ—நீங்கி. (பதிற்றுப்பத்.)

ஒராங்கு—ஒன்றுபோல. (பதிற்றுப்பத்.)

ஒராய்—நீங்கி; இஃது: ஒருவி என்பது திரிந்து வந்தவிகாரமொழி. (உ-ம்.) “சொதனார்புதல்வ-ஒராய்முதற்கடைகுறதி” (கந்தபு. கண்டகன்செல். உச.)

ஒரார்—1. ஒழியாது; இஃது: ஒரு என்னும்பகுதியினின்று பிறந்த ஒரார் என்னும் வினைமுற்றுத்திரிந்துவந்தவினையெச்சம். (உ-ம்.) “கடிந்தகடிந்தொரார்செய்தார்து” (வன். சுருஅ.) 2. ஒழியார் எனப்பொருள்படும்ஒருவினைமுற்று.

ஒரால்—ஒருகுதல், நீங்குதல். (உ-ம்.) “இன்மையுளின்மைவிருந்தொரால்” (வன். கடுக.) [ஒரு-பகுதி. ஆல்-விகுதி.]

ஒரித்தல்—ஒற்றுமையாயிருத்தல்.

ஒரிஇ—நீங்கி. (உ-ம்.) “பிழைத்தோரிஇ” (நாலடி. செல்வநிலையா. சு.)

ஒரு—ஆடு. (உ-ம்.) “மாவிலொருவாய்த்தீமை

செய்வில்வலன்” (திருநெல். வில்வலன்வாதாவி. சு.)

ஒருக்கணித்தல்— } ஒரு பக்கமாகச் சாய்த்
ஒருக்கணிப்பு— } தல்.

ஒருக்கம்—1. ஒருதன்மை. 2. ஒற்றுமை. 3. மனவொடுக்கம்.

ஒருக்கல்—1. ஒற்றுமைசெய்தல். (உ-ம்.)

“உருத்திரசன்மரெனவுரைத்துவானி-வொருக்கவோவென்றதோர்சொல்” (வள. பாயிர. க.) 2. கெடுத்தல். (உ-ம்.) “வருந்தியுமொருக்கவேண்டும்” (ஞாநவா. வீம்பாசுதிடர். கக.) 3. சிதறவிடாமற்பற்றிப்பிடித்தல். (உ-ம்.) “இவர்தன்மொருக்குமினமன்கையிலவையு” (தணிகைப். திருநகர. எஎ.)

ஒருக்கால்—ஒருமுறை. (உ-ம்.) “ஒருக்காலழிதேரன்றியு” (பாரத. பதின்மூன்றாம்போர். ககச.)

ஒருக்கு—1. ஒருக்கெண்ணேவலும், தெரிநிலைவினைப்பகுதியும். 2. ஒருங்கு. (சிந்தா.)

ஒருக்குதல்—“ஒருக்கல்”பார்.

ஒருக்குற—சேர. (சிந்தா.)

ஒருகட்பதவாய்ப்பறை—பதலை. (பிங்கல. கடுஉ0.)

ஒருகட்பறை—மொந்தை. (பிங்கல. கடுகடு.)

ஒருகலை—ஒரு கூறு. (உ-ம்.) “தனதுசத்தியிலொருகலைதன்னுடனுதிக்கவன்னியே” (கந்தபு. பாயிர. ச0.)

ஒருகால்—1. ஒருமுறை. (உ-ம்.) “ஒருகாலட்டாங்கமுடன்” (திருவிளை. மூர்த்தி. கூ0.) 2. ஒற்றைக்கால்.

ஒருகாலில்—1. குபேரன். 2. சநி.

ஒருகுடி—தாயத்தார், உதரப்பிரிவினர். (பிங்கல. கூ0கூ.)

ஒருகட்டு—1. ஒரு சேர்மானம். 2. ஒன்றிப்பு.

ஒருங்கல்—1. அடங்கல், ஒருவழிப்படல். (உ-ம்.) “தன்னிலைமைகாட்டொருங்கவிருவியினையிலை” (தாயு. எங்குநிறை. கக.) 2. ஒதுங்கல். (உ-ம்.) “ஒருங்கிய”பார். 3. ஒன்றிச்சேர்தல். (உ-ம்.) “மருத்துயிரும்புனற்கிறைவருமாசி-செவ்வதினொருங்கி” (கந்தபு. ஞானசுரு. கக.) 4. கேடு.

ஒருங்கிய—ஒதுங்கும்படியான. (உ-ம்.) “கார்மயிலொருங்கியசாயல்” (திருவாச. போற்றித்திரு. கூ0.)

ஒருங்கு—1. அடக்கம். 2. அழிவு. 3. எல்லாம். (உ-ம்.) “ஒருங்குணர்குரவனமுயர்வான்மீகலை” (ஞாநவா. வைராக். உ0.) 4. ஒருக்கெ

ன்னேவலும், தெரிநிலை வினைப்பகுதியும், வினைத்தொகையும். 5. ஒருதன்மை. 6. ஒருமிக்க. (உ-ம்.) “உன்னிலையுமென்னிலையுமொருங்கொழிய” (தாயு. ஆசையெனு. அ. உரை.) (ஐங்குறு.)

ஒருங்குதடன்றேற்றவேது—ஒர் அலங்காரம்; அது: காரியத்தோடு ஒருங்கேயுடன்ரேற்றமுடையவேது. (தண்டி. கஉ. உரை.)

ஒருங்குதல்—“ஒருங்கல்” பார்.

ஒருங்குதபடல்—ஒருசேரத்தோன்றுதல். (உ-ம்) “உமக்கணங்க - ணத்தவேலையிலொருங்குபட்டாலென” (கந்தபு. மார்க்கண்டேய. கஉஎ.)

ஒருச்சாயித்தல்— } ஒரு பக்கத்தில் சாயப்ப
ஒருச்சாயிப்பு— } ணணல்.

ஒருச்சாயிதல்— } ஒருபுறத்தில் சாய்தல்.

ஒருச்சாயிவு— }

ஒருசாயல்—ஒரேமாதிரி.

ஒருசார்—ஒருபக்கம். (உ-ம்.) “ஒருசார்விடமெனவந்திடும்” (கந்தபு. சூரபன்மன்வதை. சகஉ.)

ஒருசாரார்—1. ஒருபக்கத்தார். 2. சீலர்.

ஒருசிறிது—மிக அற்பமானது. (உ-ம்.) “சத்தவாதுளமுதலியத்திரத்தொகுதி - யுய்த்துணர்ந்திடுநீரேயொருசிறிதுணர்வார்” (கந்தபு. சூரனமைச. கஉக.) [பலவாகப்பகுக்கப்பட்டிருக்கிறவர்களின் ஒன்று என்றபடி.]

ஒருசிறிதும்—அற்பமேனும். (உ-ம்.) “பாலிவ்வேலையிடையொருசிறிதுமினி” (கந்தபு. திக்குலிசய. அஉ.)

ஒருசிறை—1. ஒதுக்கிடம். 2. ஒருபக்கம். (உ-ம்.) “ஒருவர்தூற்றொருசிறைதொடங்கி” (நன். பொதுப்பா. அ.) (பொருள்.)

ஒருசேர—ஒருமிக்க.

ஒருத்தல்—1. யானை. (உ-ம்.) “ஒய்த்தபுண்படுமெனியுமாடுபொருத்தல்— போந்ததோவிவண்புகுவிடுபுகுவிடுகின்றன” (கந்தபு. வள். கஉஅ.) 2. யானை, பன்றி, கரடி, புலவாய், புலி, மான், கவரி, மரை, கராம், எருமை இவற்றினை. (இலக்கணவி. ககசு. உரை.) (சூ. நிகண். நக. கக.) 3. விலங்கேற்றின்பொது.

ஒருத்தலைப்பாரம்—ஒருத்தலைப்பாரம். அஃது: ஒருபக்கத்திற்கொண்டாரம். (உ-ம்.) “ஒருத்தலைப்பாரத்தொருத்தலைப்பங்குவினார்தி” (இராமா. மங்கிர. சகசு.)

ஒருத்தலைப்பாரம்—“ஒருத்தலைப்பாரம்” பார்.

ஒருத்தலைவலி—ஒருபுறத்துத்தலைவலி.

ஒருத்தன்—1. ஒப்பற்றவன். (உ-ம்.) “ஒருத்தனையுன்னையொலமிதலறி யுலகெலாந்தேடிபுங்காணேன்” (திருவாச. அருட்பத்த. உ.)

2. ஒருவன். (உ-ம்.) “வடமொழியிலே-வல்லாறொருத்தன்வரவும்” (தாயு. சித்தர்கண். க0.)

ஒருத்தி—1. ஒரு பெண். (உ-ம்.) “ஒருத்திபொருட்டினிலொண்புணலுப்ப” (கந்தபு. தெய்வயானை. உசகசு.) 2. பெண்பாற்பிரபஞ்சம். (உ-ம்.) “ஒருவனோடொருத்தியொன்றென்றுரைத்திடுமொகமல்லாம்” (சி. சி. க: க.)

ஒருதரம்—1. ஒருமுறை. 2. ஒருவிதம்.

ஒருதலை—1. இன்றியமையாமையுடையதும். (உ-ம்.) “ஒருதலையுரிமைவேண்டியும்” (தொல். பொருளதி. உஉரு.) 2. ஒருபக்கம். (உ-ம்.) “ஒருதலையாளின்தை” (வள். கககசு.) 3. ஒரிடம். (உ-ம்.) “உடையவனடத்திணுச்சியினொருதலையுப்பேன்” (கந்தபு. அவைபுகு. ககசு.) 4. துணிவு. (ஐங்குறு.) 5. நியமம். (உ-ம்.) “பிறந்தவப்பொழுதேயினியொருதலையுப்பிறப்புறுத்திடுவென்றெனியே” (வை-தி. உஎ.) 6. யதார்த்தம். (உ-ம்.) “மரத்தின் கணிகழ்வதனை ஐயப்படாது ஒருதலையாக உணரவல்லாயின” (வள். எ0உ. உரை.)

ஒருதலைக்காமம்—ஒருவர்மற்றொருவரைச்சேரவிரும்பி அவர்மக்கிடக்கையைப்பிரயாதாகாமுறுதல். (உ-ம்.) “கைக்கியையுடையதொருதலைக்காமம்” (அகப்பொருள். அகத்திணை. கூ.)

ஒருதலைதுணிதல்—முப்பத்திரண்டு தந்திரவத்திகளின் ஒன்று; அஃது: இருவரையொழுதுபட்ட இரண்டனுள் ஒன்றைத் துணிந்தெடுத்திக்கொள்ளுதல். (நன். பொதுப்பா. கசு.)

ஒருதலையுள்ளதல்—(அகப்பொருள்) இடைவீடாது ஒருவர் ஒருவரைச்சித்தித்தல். இதுபத்து அவத்தைகளுள் ஒன்று எனப்படும். (உ-ம்.) “வேட்கையொருதலையுள்ளதன்மொலிதல்” (தொல். பொருளதி. க00.)

ஒருதலைவழக்கு—ஒருத்தலைநியாயம்.

ஒருதன்மை—1. ஒருசில. 2. ஒரேவிதம். 3. மாறுத்தன்மை.

ஒருதன்—ஒப்பில்லாத தனி. (சிந்தா. நாமகன். உருக. உரை.)

ஒருப்பட—ஒருமிக்க. (உ-ம்.) “ஒருக்கிடவொருப்படநினைவாய்” (ஞானவா. தாகுர. ககசு.)

ஒருப்படல்—1. ஒருதன்மையாயிருத்தல். (உ-ம்.) “அஃது இயல்பென்றுசொல்லவையாயின அஃது ஒருப்படமுருக்கவேண்டுகாண்” (சி. சி. உ: ரு. மறை.) 2. ஒருநினைவாதல். 3. ஒன்றித்தல். 4. சம்பந்தித்தல். (உ-ம்.) “என்னைநான் கொடுக்க ஒருப்பட்டகலாம்” (தாயு. தந்தைதாய். உ0) 5. துணிதல். (சிந்தா.)

ஒருப்படுத்தல்—ஒருப்படச்செய்தல். (உ-ம்.)

“உள்ளந்தேறியேயொருப்படுத்தினான்” (கந்தபு. வள். ககக.)

ஒருப்படுத்தல்—ஒருப்படல்.

ஒருப்பாடு—1. உடன்படுகை. 2. சம்மதம். 3. தனித்தொன்றாக. (உ-ம்.) “உலகெலாமொருப்பாடென்றி-யிருடன்முயங்குவமின்றியேயிருந்த” (கந்தபு. மேரு. கஅ.) 4. மனமொன்றுபடுகை. (உ-ம்.) “தன்னுளமொருப்பாடெய்த-ரிமலினையுன்னி” (கந்தபு. மேரு. கஉ.)

ஒருபால் — (இலக்கணம்) ஒருமைப்பால். (உ-ம்.) “ஒருபாற்றினவியெனப்பாற்கண்ணும்” (தொல். பொருளதி. உஉஉ.)

ஒருபாவொருபுது—ஒரு பிரபந்தம்; அஃது: அகவல்வெண்பா கவித்துறை என்னுமிவற்றன் ஒன்றினால் அந்தாதித்தொடையாகப்படுத்துச்செய்யுள்பாடுவது. (உ-ம்.) “அகவல்வெண்பாக்கவித்துறையதுகொண் - டொருபாவொருபுதுரினப்பெயராம்” (இலக்கணவிள. அஉக.)

ஒருபான்— ஒருபுது. (உ-ம்.) “ஒருபான்சிறுமை” (தொல். பொரு. சகக.)

ஒருபிடி— 1. உறுதி. 2. ஒரேபற்று. 3. கைப்பிடியளவு. (உ-ம்.) “முடிவிலொருபிடிசாம்பலாக்கத்தன” (பட்டினத்தடி. திருத்திலலை. எ.) 4. பிடிவாதம்.

ஒருபுடையொப்புமை— எகதேசவுமம்.

ஒருபொருட்கிளவி— ஒருபொருளைக்கருதும் பலசொற்கள். “கிளவி, சொல், மொழிஎன்னுந் தொடக்கத்தன” (தொல். சொல். க. சேசு.)

ஒருபொருட்புகம் — தீபகவலங்காரத்துளொருவகை; அஃது: ஒருபொருடானே கவிமுற்றுந்தீபகமாகின்று முடிவது. (உ-ம்.) வியன்னொலுருகுத்திசைகளெல்லாம் வீழ்புகு - மயலாத்துணைநீத்தகன்ற - ருயிர்புருகு - வீண்கவரும்வேரிப்பொழிப்புதைக்குமென்மயில்கள் - கண்கவருமீதெழுந்தகார்” என்பதனாற்பெறப்படும். (தண்டி. ௪௦. உரை.)

ஒருபொருட்பன்மொழி— ஒருபொருளைக்குறித்துவரும் பலசொல். “மீயிசை” என்பதிற்போல.

ஒருபொருள்— 1. ஏகார்த்தம். 2. கடவுள்.

ஒருபொருள்— ஒத்தாழிசை இரண்டுவகையுளொன்று; அது: கொச்சக ஒருபோகு, அம்போதரந்த ஒருபோகு என இருவகைப்படும். (தொல். பொருளதி. சடுக. சக௦.)

ஒருமாம்—அழிஞ்சின்மாம்.

ஒருமநப்படுத்தல்— 1. ஐம்மலனடக்குதல். 2. ஓர் எண்ணமாதல். 3. சம்மதப்படுத்தல். ஒருமாதிரி—ஒருவிதம்.

ஒருமீத்தல்— 1. ஒன்றுபடுத்தல். 2. சம்மதித்தல். (உ-ம்.) “சுதலறந்தீவினைவிட்டிடல்பொருளொருவாற்து - கா தலிருவர்களுக்கொருமித்தாதரவுபட்டதேயின்பம்” (ஒளவையார். தனிப்பா.)

ஒருமீப்பு—ஒன்றிப்பு.

ஒருமுகம்— 1. ஒருகூட்டம். 2. ஒருபுறம். 3. ஒன்றானமுகம்.

ஒருமுகவெழி—ஒருவகைத்திரை. (சிலப்.)

ஒருமை— 1. ஒப்பற்றதன்மை. (உ-ம்.) “உண்மைபிறர்க்கரிவரியவொருமையானும்” (செவப்பிர. முதற்குத்திரம். க.) 2. ஒருதன்மை. 3. ஒருப்பாடு. 4. ஒருபிறப்பு. (உ-ம்.) “ஒருமைக்கட்டான் கற்றகலவி” (வள். ககஅ.) 5. ஒற்றுமை. (சூ. நிகண். அ: சக.) 6. தனிமை. 7. பிளவுபடாதமம், கவராமம். (உ-ம்.) “ஒருமைமகளிரேபோல” (வள். கஎச.)

ஒருமைப்படுத்தல்—ஒருமைப்படுத்தல்.

ஒருமைப்படுத்தல்— 1. உடன்படல். 2. ஒற்றுமைப்படுத்தல்.

ஒருமைப்பாடு—ஒன்றிப்பு.

ஒருமைமகள்— பதிவிரதை. (உ-ம்.) “ஒருமைமகளிரி” பார்.

ஒருமைமகளிர்— கற்புடையமகளிர், கவராமத்தினை உடையமகளிர். (உ-ம்.) “ஒருமைமகளிரேபோல” (வள். கஎச.)

ஒருமொழி— 1. ஒருசொல். 2. ஒருபொருளைத்தரும் ஒருபதம். (உ-ம்.) “ஒருமொழியொருபொருளானவாம்” (நன். பெயரி. க.)

ஒருவந்தம்— 1. சம்பந்தம். 2. தனித்தல், ஒருதலை. (உ-ம்.) “ஒருவந்தத்தெய்தொழுகும் வெங்கோலனாயி - நெருவந்தமொல்லககெடும்” (வள். நுகக.) 3. நிலைபெறு. (உ-ம்.) “உளக்க-மொருவந்தத்தைத்தடையார்” (வள். நுகக.) 4. மன ஒற்றுமை.

ஒருவயிற்போலியவனை—உவமைபலங்காரவகையுள் ஒன்று; அஃது: ஒருதொடர்மொழிக்கட்பல உவமைவர அவ்வவமைக்கொடும் உவமைச்சொற்புணராத ஓர் உவமைச்சொற்புணரவருவது. (உ-ம்.) “பலவயிற்போலியொருவயிற்போலி” (தண்டி. க௦.)

ஒருவரி—ஒரார்; இஃது ஆண்பால், பெண்பால் இரண்டிற்கும்பொதுவாயாவது ஒருபாலுக்குச்சிறப்பாயாவது வரும். (உ-ம்.) “ஒருவரென்பதுயிரிபுறத்தாய்ப் - பன்மைவினைகொளும் பாந்திற்பென்ப” (நன். பெயரி. கஉ.)

ஒருவல்—சுவம். (ஒரானமிர்தம்.)

ஒருவழிச்சேறல்— வேற்றுப்பொருள்வைப்பென்னும் அலங்காரத்துள் ஒருவகை; அஃது:

ஒரு திருமுரைத்தால் அத்திறம் எல்லாவற்றின் மேலும் முற்றச்செல்லாது சிலவற்றின்மேலே சென்றெழிவது. (தண்டி. சஎ.)

ஒருவழித்தணத்தல்— வரைவுகூறியபாங்கி யோடு வரைதற்குடன்பட்டதலைவன் தன் னூர் க்கு ஒருவழிப் போய்வருகிறதன் என்று போ தல். (உ-ம்.) “செலவறிவுத்தல் செலவுடன் படாமை - செலவுடன்படுத்தல்செலவுடன்படு தல்- சென்றுழிக்கலங்கேற்றறியாற்றுவத்தல் - வந்துழி நொந்துரை யெனவெழுவகைத்தே - பொன்றக் கூறியவொருவழித்தணத்தல்” (அ கப்பொ. களவியல். நுக.)

ஒருவழிப்படுதல்— 1. ஒன்றுபடல். 2. மற ம் ஒருநெறிப்படுதல்.

ஒருவழிமேவல்—“ஒரோவழிமேவல்” பார்.

ஒருவன்—1. ஆண்பாலானுள்ளே ஒன்றென் னுமெண்ணுக்கு இலக்கியமானவன். (உ-ம்.) 2. “தருபவனொருவன்வேண்டும்” (சி. சி. க. க.) 2. ஆண்பாற்பிரபஞ்சம். (உ-ம்.) “ஒருவனேடுடொரு தகியொன்றென் தரைத்திடு முலகமெல்லாம்” (சி. சி. க. க.) 3. ஒப்பற்றவன், ஒப்பாரின்மை யின்றறனித்தானன். (உ-ம்.) “என்னுள்ளத்தொ ருவன்” (தாயு. பாயப்புலி. கூஉ.) “மலவினு க்கொருவன்யானே” (பாரத. மற்போர். க.)

ஒருவினைச்சீலேடை-சீலேடை அலங்காரவ கையுள் ஒன்று; அஃது: ஒருவினையான்வருவ து. “அம்பொற்பிணை முகத்துத் தின்கோட்ட ணிநாகம் - வம்புற்றவோடைமலர்ந்திலங்க- வும் பர்- நலம்புரியும்வான தியுநாண்மகியுநண்ணத் தவம்புரிவார்க்கின்பந்தரு” (தண்டி. எசு. உரை.)

ஒருவு—1. ஆடு. 2. ஒருவுதல். (உ-ம்.) “ஒரு வில்வாழ்க்கை” (திருவாணிகேசா. கூ.) 3. ஒரு வெண்ணேவலும், தெரிநிலைவினைப்பகுதியும், வி னைத்தொகையும். [1. உ-சாரியை.]

ஒருவுதல்—நீங்கல். (உ-ம்.) “பொய்யுதென் பதையொருவிமெய்யுணருதல்போதம்” (தாயு. ஆசை. உக.)

ஒருஉ—ஒருஉத்தொடை.

ஒருஉத்தொடை—செய்யுட்பொடைகளுள் ஒன்று; அது: நாற்சீரடியிலே முதற்சீரும் இ றுகிச்சீரும் மோனை முதலியவரத்தொடுப்பது. (உ-ம்.) “சீரிரண்டிடைவிடத்தொடுப்பினொரு உவும்” (இலக்கணவி. எஉக.)

ஒருஉமுரண் — (யாப்பு.) தொடைவகையு ளொன்று; அது: நாற்சீரடியிலே முதலாஞ்சீ

ரும் நாலாஞ்சீரும் மொழியினாலேனும் பொரு ளினாலேனும் முரண்வரத்தொடுப்பது. “சுவர் துசுணங்கரும்பியகொங்கைவிரிந்து” என்பத னுற்பெறப்படும். (இலக்கணவி. எஉஉ, எஉக, உரை.)

ஒருஉமோனை— ஒருஉத்தொடையினொரு வகை; அது: முதற்சீர்க்கண்ணும் நான்காஞ் சீர்க்கண்ணும் மோனைவரத்தொடுப்பது. “அம் பொற்கொடிஞ்செநெடுத்தேரகற்றி” என்பதனுற் பெறப்படும். (இலக்கணவி. எஉஉ, எஉக, உரை.)

ஒருஉவண்ணம்—(யாப்பு) வண்ணங்களுள் ஒருவகை; அஃது: ஆற்றொழுக்குப்போலச்சொ ல்லியபொருள் பிரிதொன்றனை அவாவாமைய றுத்துச்செய்வது. (உ-ம்.) “ஒருஉவண்ணமொ றீஇத்தொடுக்கும்” (தொல். பொருளதி. நூசூ.) [ஐர்இத்தொடுத்தல் என்பது எல்லாத்தொடை யும் ஐர்இச்செந்தொடையாற்றொடுத்தல் என் பாருமுள் என்றும், செந்தொடையுந் தொ டையாகலான் அற்றன்று என்றும் நச்சினுர்க் கினியர் கூறுவர்.]

ஒருஉவளபெடை—(யாப்பு) ஒருஉத்தொடை யினொருவகை; அது: முதற்சீர்க்கண்ணும் நா ன்காஞ்சீர்க்கண்ணும் இடைபடைவரத்தொடுப் பது. “கா அய்ச்செநெருக்கறித்துப்போழம்” என்பதனுற்பெறப்படும். (இலக்கணவி. எஉஉ, எஉக, உரை.)

ஒருஉவியப்பு— (யாப்பு) ஒருஉத்தொடை யினொருவகை; அது: முதலாஞ்சீரும் நான்கா ஞ்சீரும் இயையுவரத்தொடுப்பது. “நீழலேயி னியதனயலதுகடலே” என்பதனுற்பெறப்படு ம்” (இலக்கணவி. எஉஉ, எஉக, உரை.)

ஒருஉவெதுகை — (யாப்பு) ஒருஉத்தொடை யின் ஒருவகை; அது: முதற்சீர்க்கண்ணும் நா ன்காஞ்சீர்க்கண்ணும் எதுகைவரத்தொடுப்பது. “பின்னலிரொளிடந் தாங்கிமன்னிய” என்ப தனுற்பெறப்படும். (இலக்கணவி. எஉஉ, எஉக, உரை.)

ஒரோவழிமேவல்— ஒருபொருளை முற்றி லும் வியாபியாது ஓர் இடத்தமைத்திரம் தழு வுதல்; இஃது: எழாம் வேற்றுமை இடப்பொ ருளின் ஒருவகை. “கையின்கண்விரல், பாயி ன்களை இருந்தான்” என்பதிற்போல. (உ-ம்.) “விடையமொரோவழிமேவுதலெங்கும் வியாப கமென் - மடையவீழ்மூன்றுவகையான் விரியு மகிசரணம்” (பி. வி. ககூ.)

ஒரோவொன்று—ஒவ்வொன்று. (உ-ம்.) “இ வ்விருவகை இயல்பும் வேறுவேறு கூறும் ஆகம

ங்களின் பொருளொருமையுணரமாட்டாது ஒரோவொன்றேப்பற்றி” (சிவஞா. சிற். பாயிர. உரை.) “இவர்க்கு நன்னனுவதொரோவொன்றாமே” (சி. சி. க. சு. ௧௦.)

ஒல்லு—1. ஒல்லென்னேவல்லும், தெரிநிலைவினைப்பகுதியும், வினைத்தொகையும். 2. ஓரது கரணவோசை. (உ-ம்.) “ஒல்லொலிக்கதிர்ச்சாலிகள்” (திருவிளை. நகர. அ.)

ஒல்கு—1. சாய. (பட்டினப்.) 2. மிருதுவாக. (உ-ம்.) “ஒல்குவெரித்து” (தைல. தைலவ. சு. ௦.)

ஒல்கல்—“ஒல்குதல்” பார்.

ஒல்காமை—தளராமை, (ஜங்குறு.)

ஒல்துதல்—1. எதிர்கொள்ளல். (உ-ம்.) “இட்டவுத்தரிய மெல்லெனினடைகவல்லவருத்தவொல்கு” (சிந்தா. கோவில்தை. சு. ௪.) 2. ஒதுங்கல். (உ-ம்.) “பொன்னலங்கல்காலசைப்பவொல்கு” (சிந்தா. காந்தருவதத்தை. க. ௦. ௩.) 3. குழைதல். (சிந்தா.) 4. குறைதல், சுருங்கல். (உ-ம்.) “ஒழுக்கத்திலெல்கார்” (வள். க. ௧. ௪.) 5. தளர்தல். (உ-ம்.) “ஊறொராலுற்றுபொல்காமை” (வள். சு. ௪. ௨.) 6. துடங்குதல். (உ-ம்.) “ஒர்வல்லியிடுவென்கியனநடைவாய்ந்து” (திருக்கோ. க.) (சிறுபா.) 7. மெலிதல். (உ-ம்.) “ஒல்குதேவியைத்தெளித்தொருப்படுத்தி” (கந்தபு. காமதகன. சு. ௧.) 8. வருந்தல். (உ-ம்.) “முலசுமந்தொல்குமபுலோமசை” (கூர்மபு. பிரகிரு. க. 9.) வற்றுதல். (உ-ம்.) “கங்கையுமொல்கப்புக்ககடுங்கன” (கந்தபு. திருவவ. க. ௦.)

ஒல்லல்—“ஒல்லுதல்” பார்.

ஒல்லாங்கு—பொருந்துமவழி. (உ-ம்.) “ஒல்லாங்கியாமிரப்பவும்” (கவி. க.)

ஒல்லாதவர்—பணகவர். (உ-ம்.) “ஒல்லாதவார்பொருதேசிலவும்பார்வீழ்” (கந்தபு. திருவிளை. சு. ௦.)

ஒல்லாமை—1. இகழ்ச்சி. (சூ. நிகண். அ. சு. ௧.) 2. ஒல்லுதலின் எதிர்மறையாய் இயலாமை முதலியவற்றைக்குறித்துவரும்.

ஒல்லாநீ—பணகவர். (சூ. நிகண். உ. நிக.)

ஒல்லி—1. ஒடுங்கினது. 2. துடைப்பம். 3. மெலிந்த ஆள். 4. மென்மை.

ஒல்லியேயுதல்—தேங்காயில் அடிதன்பருப்பு இடையிடையே குறைந்தும் பழுதடைந்தும் வெறுமையுற்றுமிருப்பது. (வழக்.)

ஒல்லுதல்—1. அடைதல். 2. இணங்குதல். 3. இயலுதல். (உ-ம்.) “ஒல்லும்வாயெல்லாம்வினைநன்றேயொல்லலக்காற் செல்லும்வாய்நோக்கிச்செயல்” (வள். சு. ௧. ௩.) 4. சம்பவத்தல். 5. நிர்த்தித்தல். 6. நிறைவேற்றல். 7.

பொத்துதல். 8. பொருந்தல். (உ-ம்.) “கானத்தொல்லும்பேரழல்யாவையு” (கந்தபு. ஆற்று. எ.)

ஒல்லுநீ—மித்திரர். (சூ. நிகண். உ. நிக.)

ஒல்லென்—வெளியாக. (சிந்தா.)

ஒல்லென—1. ஒல்லென்னு மோசைபட. (உ-ம்.) “ஒல்லெனத்திரைபிறழியவிரும்பெளவத்து” (பொருநரா. கள. ௧.) 2. விரைவாக. (உ-ம்.) “மதுரைமுற்றுமொல்லெனக்களையினென்று” (திருவிளை. நான்மா. நு.)

ஒல்லெனல்—ஒல்லென்றேசைபடல். (உ-ம்.) “ஒல்லென்றிடநாடுவெளியெய்து” (கந்தபு. திருவிளை. சு. ௧.) [இஃது அதுகரணவோசை.]

ஒல்லே—விரைவாக. (உ-ம்.) “நங்கையென்னெடுவிரையாய்நனியொல்லே - யிங்கணென்மடிவீழ்ந்திரந்திட்டான்” (சீந்தா. குணமா. ச. ௪.)

ஒல்லை—1. காலவிரைவு. (உ-ம்.) “இறைவனெல்லையினெழுந்துபோய்” (கூர்மபு. அந்தகா. சு. ௪. ௨.) 2. சிறுபொழுது. 3. பழைமை. (உ-ம்.) “ஒல்லையிலிங்கன்கட்டி” (கந்தபு. வள. உ. நிக.) 4. விரைவாக. (உ-ம்.) “ஒல்லையென்று” (கந்தபு. வரவுகேள்வி. உ. ௪.)

ஒல்லவது—இயல்வது. (உ-ம்.) “ஒல்லவதறிவதறிந்து” (வள். ச. ௪. ௨.)

ஒலி—1. இடி. (சூ. நிகண். க. ௨.) 2. ஒலிவென்னேவல்லும், தெரிநிலை வினைப்பகுதியும், வினைத்தொகையும். 3. ஒளி. (ஞானபிரம்.) 4. காற்று. (உ-ம்.) “உருமுக்குரலொலியிற்றுளரொலிவிட்டெறிசெவியிற்று” (திருவிளை. யானையெ. உ. ௦.) 5. கொடிவேலி. (மலையகராதி.) 6. கோஷ்டம். (தைல. தைலவ. எ. ௨.) 7. தழைத்தல். (உ-ம்.) “வாரொலிகூந்தலின்மறைபுக்காவென” (கந்தபு. தெய்வயானை. கள. ௧.) (சிந்தா.) 8. பிறர்செவிக்குக்கேட்கும் ஒசை. (உ-ம்.) “வெவ்வேடுமழுத்தொலியாய்வரல்பிறப்பே” (நன். எழுத்திய. சு. ௧.)

ஒலிக்கேசம்—வாசகசெபம், அருகிலிருக்கும் பிறர் செவிக்குக்கேட்கும்படி செபித்தல். (உ-ம்.) “முற்றுமொலியின்முதிர்ந்தபலம் மந்தவொலி” (சைவச. பொதுவி. கருதி.)

ஒலிசை—மணவாளப்பிள்ளைக்குக் கொடுக்குமுபகாரம். (வழக்.)

ஒலித்தல்—1. ஆடை அழக்கற்றல். (உ-ம்.) “ஊரொலிக்கும்பெருவண்ணா” (பெரியபு. திருக்குறிப்புத்தொண்ட. க. ௧. ௩.) 2. ஆரவாரித்தல். (உ-ம்.) “ஒலித்தலுமுண்டபென்று” (சாஸி. யாக்கைநிலையாமை. க. 3.) 3. தழைத்தல். (உ-ம்.)

“அயலொலிநெடும்பீயியொல்க” (நெடுநல், கூஅ.) 4. மிக்காய்த்தல்.

ஒலிந்த—தழைத்த எனப்பொருள்படும் ஒரு பெயரெச்சம். (உ-ம்.) “ஒலிந்தபகன்றை” (மதுரைக், உசக.)

ஒலிழகம்—ஒலிமுகவாய்தல்.

ஒலிழகவாயில்—கோட்டையின் முன்புற வாயில்.

ஒலியல்—1. ஆடை. (சூ. நிகண், கக; லகர வெ. இ.) 2. ஒலித்தல். (உ-ம்.) “தோட்டுவெண் டொலியன்மலை” (சிந்தா, மண்மக, ககக.) 3. தழைத்தல். (புறநா.) 4. தீ. 5. தெரு. (பிங்கல, சுசு0.) 6. தோல். (சூ. நிகண், கக; லகர வெ. இ.) 7. பீலிக்குஞ்சம். (உ-ம்.) “நல்லடியார் தங்கள் செங்கயிலொலியலும்” (திருவாத. திருப்பெரு. இக.) 8. பூமலை. (சூ. நிகண், கக; லகரவெ. இ.) 9. யாறு. (உ-ம்.) “அவ்வொலியர்-கொப்பருவதோவ்வராயியதே” (கந்தபு. காளிநி. சு.)

ஒலியலந்தாதி—ஒருபிரபந்தம்; அது, பல சந்தங்கூடிய பதினாறுகல்கொண்ட அடி நான் குடையதாய் அந்தாதித்து முப்பதுசெய்யுள்வர பாபாவது; சிறுபான்மை அடி ஒன்று எட்டுக்க லையானும் வரப்பெறும். (உ-ம்.) “எண்டியவண் ணபீரெண்கலைமுப்பா- னுண்டதொலியலந்தா தியாகும்” (இலங்கணவி. அஉச.) [அன்றியும் வெண்பா அசுவல் கவித்துறை என்னுமியும் ன்றையும் பப்பத்தாக அந்தாதித்துப்பாவெனும் ஒலியலந்தாதி என்பர்.]

ஒலியெழுத்து—மொழிமுதற்காரணமாகிய அணுத்திரன். (உ-ம்.) “மொழிமுதற்காரண மாமணுத்திரளொலியெழுத்து” (நன். எழுத் திய. கூ.)

ஒலுகம்—ஒல்கல்.

ஒலவகமை—1. இசையாமை. 2. இயலாமை. 3. தகுதியீனம். 4. பொருந்தாமை. (உ-ம்.) “தன்மரபுக்-கொவ்வாதவார்த்தை” (நளவே. கவி நீங்கு. சக.)

ஒலவதல்—1. இணங்குதல். (உ-ம்.) “யோகத் திலே சிந்துமுயலவென்றற்றேகமொவ்வாது” (தாயு. சச்சிதா. கூ.) 2. ஒத்திருத்தல். (உ-ம்.) “உள்கமணுபவம்வசன்முன்றுக்குமொவ்வம்” (தாயு. எங்கு. கூ.) 3. பொருந்துதல்.

ஒலவறல்—

ஒலவறுதல்— } பொருத்தமுறல்.

ஒலவொன்று—1. ஒன்றொன்று, வகைக் கொண்டு. (நன். உயிரி. சக. விரு. உரை.)

ஒவ்வோன்—ஒப்பாகாதவன். (உ-ம்.) “யாரு-

மொவ்வோன்மறித்துமார் மோதவுணர் தலுற்றன்” (பாரத. பதினெட்டாம்போர். ககக.)

ஒழி—1. ஒழியென்னேவலும், தெரிநிலைவினைப்பகுதியும், வினைத்தொகையும். 2. துணிவுப்பொருளையுணர்ந்தும் விருதி. (உ-ம்.) “கெட்டொழிந்தான்” (நன். பதவி. கக.)

ஒழிகை—ஒழித்தல் பார்.

ஒழித்தல்—1. அழித்தல். 2. ஒடுக்குதல். (உ-ம்.) “அகில - மடங்குநாளம்மை தன்னையு மொழித்து” (தாயு. ஆரணம். உ.) 3. குறைத்தல். 4. கொல்லல். 5. தவிர்த்தல். 6. தீர்த்தல். 7. துறத்தல். 8. முடித்தல்.

ஒழித்துக்காட்டணி—ஓர் அலங்காரம்; அஃது: ஒருபொருளை ஒரிடத்திலினையென ஒழித்து மற்றோரிடத்து உண்டென்று நியமித்தல். (உ-ம்.) “நேயத்துறுகுறைவு - தெரிதல்விளக்கிடையல் லாது நன்னுதற்றேலியர்தம்-மிருதயத்தின்று” என்பதனுற்பெறப்படும். (குலையா. கச்சு. பக்.)

ஒழிதல்—1. அழிதல். (உ-ம்.) “ஒழிந்திடு மணுருபர்கள்” (சி. சி. க: கக.) 2. சாதல். (புறநா.) 3. தவிர்த்தல். (உ-ம்.) “ஒண்ணல்” பார். 4. நீங்கல் (உ-ம்.) “பொய்க்கோலஞ்செய்ய வொழியுமே” (நாலடி. தாயதன்மை. கூ.) 5. முடித்தல். 6. விடுத்தல். (உ-ம்.) “ஒன்றுரைக்க மறுதொழிந்” (பாரத. தீர்த்தயாத்திரை. கூஅ.) ஒழிந்தார்—ஏனையோர், தவிர்த்தோர். (உ-ம்.) “ஒழிந்தாரை - சால்சொரித்து” (நாலடி. தாயதன்மை. கூ.)

ஒழிப்பணி—அபநுதியுருவகவலங்காரம்; அஃது: ஒரு தருமத்தை ஆரோபித்தற்பொருட்டு ஒரு தருமத்தை மறுத்தலாம். (விசாக. அணியல். கக.)

ஒழிப்பு—1. தவிர்ப்பு. 2. விலக்கு.

ஒழிப்புய்வுநவீற்சியணி—ஓர் அலங்காரம்; அஃது: உயர்வுநவீற்சியொழிப்பொடு வருதல். (உ-ம்.) “வைத்தொழிந்-சொல்லிவருது ளதார் பாமரர்க-ளிந்துவிடத்துண்டென்பரே” (விசாக. அணியல். கக.)

ஒழிப்பியல்—முன்சொல்லாதொழிந்தவற்றைக் கூறும் இயல். (காரிகை.)

ஒழிப்பு—1. எச்சம். (உ-ம்.) “பெயர்வினையும் மைசொற்பிரிப்பெனவொழியிசை - யெதிரம் மையிசையெனுஞ் சொல்லொழிபொன்பதும்” (நன். பொதுவி. கூ.) 2. பாரிசேடப்பிரமாணம்” (உ-ம்.) “ஒழிபுணமையிசை” (சி. சி. அளவை. சு.) 3. முன்சொல்லப்படாதொழிந்தது. (உ-ம்.) “ஒழிப்பியல்” (யாப். காரிகை.)

ஒழியு—1. தங்க. (சிந்தா.) 2. நலிர. (உ-ம்.) “மனமொழியு” (சிவப்பி. உ: உரு.)

ஒழியாமை--நீங்காமை, (உ-ம்.) "இன்ப-
மொழியாமைகண்டாலும்" (நாலடி. பொறையு
டைமை. கூ.)

ஒழியிசை — ஒழிந்த சொற்களைத்தருதல்; அது: “படிக்கவோவந்தாய்” என்பதில் ஓகார இடைநிலை படித்ததன்று, வீளாயாடற்கு வந்தாய் என்னும் ஒழிந்த சொற்களைத்தந்தாறிப்பதுபோல்வது. (நன். இடையி. ச.)

ஒழியியையெச்சம்— பத்துவகை எச்சங்களுள் ஒன்று; அது சொல்லப்படாது ஒழிந்த சொற்களைக்கொண்டுமுடிவது. (உ-ம்,) “ஒழியியை” பார்.

ஒழிவித்தல்— 1. அழித்தல். 2. ஒழியவைத்தல். 3. கொல்வித்தல். 4. நீங்குவித்தல். 5. முடித்தல்.

ஒழிவு— ஒழிதல்.

ஒழுக்கம்—1. உயர்ச்சி. (சூ. நிகண். அ. அ.)
2. உலகத்தோடொட்டவொழுக்கல். (உ-ம்) “ஒழுக்கம்பெருநாசாரம்” (இ. சி. உ. உகா.) 3. குலம். 4. சீலம். 5. செல்லுதல். (உ-ம்) “ஆறுழுழு” (நன். பொது நிகு. விருத்.) 6. தன்மை. 7. நன்னடக்கை. (உ-ம்) “சான்றண்கொசைவொழுக்கமிவழைந்து” (நாலடி. குடிப்பிறப்பு. உ.) 8. நால்வகை வருணத்தாருத் தத் தமக்கு விதிக்கப்பட்ட பிரமசரியமுதலிய நிலைகளின் அந்நிறத்தோகிய அறங்களின்வொருவொருகுதல். (வன். உரைப்பாயிரம்.) இத்தணைப்புண்ணியத்தோற்ற நான்கினிலொன்றென்பர். (சூ. நிகண். உ. க. கள.) 9. மரியாதை. 10. முறை. 11. தன்மை. 12. வழி. (3, 4, 12. பிச்சு. கஉசிக.)

ஒழுக்கல்—1. ஒழுக்குதல் பார். 2. நிரைத்
தல். (புறப்பொ.)

ஒழுக்கம்—1. ஒழுக்கம். (உ-ம்.) “ஒழுக்குடையார் திடெத்தைதாய் தலைமையுமீ” (சைவந. சுவர்க்கரகிரகி. ௧௧௬.) 2. ஒழுக்கென நெடிலவும், தெரிவினவெனப்படுகியும், வினைத்தொகையுமீ. 3. ஒழுக்கம். 4. துன்பியாய் விழுக்கை. (உ-ம்.) “இந்த வீட்டிலே ஒழுக்கு இருக்கின்றது” (வழக்.) 5. நடை. 6. முறைமை.

ஒழுக்கத்தல்— 1. ஏழுக்கச்செய்தல். (உ-ம்.) “ஆற்றினொழுக்கியறவரிழுக்காவில்வாழ்க்கை” (வன். ச-ப.) “பூரணநிப்பேடகத்தினடனரளி பொதிந்தொழுக்கினிப்பனன்கோ” (பாரத. சம். பொ. கா. ௧.) 2. துளித்தல். 3. நீர்ப்பதார்த்தத்தை விழிய்கொடு. (உ-ம்.) “இளையியாண்புகந்தொழுக்கொருகியென்ன” (பாரத. காண்டப. உ.) 4. நொதிதவறுமால் நடக்கச்செய்தல்.

ஒழுக்க துப்பிரமேகரோகம்—ஒருவகைமேக
ரோகம்; இது: கோசத்தின் துவாரவழியாய்ச்
சேறி, இரத்தம், சலம்போல மேகம் ஒழுகுதல்,
சரிசம் முழுவதும் கருமையான முளைகள் எழு
ம்மல், கனத்த விரணம், குடைச்சல், எரிச்சல்,
அதிக நோவு முதலிய குணங்களை உண்டாக்க
கும்.

ஒழுக்கப்பீழை— கண்ணிவிடுத்து பீழை
ஒழுக்கச்செய்யுமோர் உரோகம். (உ-ம்.) “ஒழு
க்குப்பீழைமுற்றியவெப்பு” (தைவ. தைவவ.
நுள.)

ஒழிக்கெறும்பு—வரிசையாய் ஒன்றின்பின்
 நென்றாக ஊர்ந்துசெல்லுமொருசாதி ஏறும்பு.

ஒழுக—மெல்ல. (சிந்தா.)

ஒழுகல் - 1. இளகுதல், (உ.-ம்.) “ஒழுக்ககா
ய்கத் இருமழ் இறுகிச்சிறி து சிவபுலினைந்ருத்போ
லவு” (சிவபி. ச: க. உரை). 2. உயர்ந்த, (பி
ந்கல், கள. சு0.). 3. ஒழுங்குபடுதல், (உ.-ம்.)
“ஒழுக்கிய” பார். 4. சீயனவற்றின் கீங்கி நல்ல
னவற்றின்வழி நிற்கல், (உ.-ம்.) “அனவின் க
ணினொழுக்கலாற்றார்” (வள. உ-அச.). 5. துளி
யாய்விழுதல், 6. நடத்தல், (ஐங்குறு). 7. கீளு
தல், (உ.-ம்.) “ஒழுங்குபொற்கொடிமுக்கு” (கை
டத், அன்னத்தைத்தாது. கச.). 8. பெருகியோ
டுதல், (உ.-ம்.) “ஒழுங்கிம்புன்னலிவெனசெயு
மோதையும்” (கைடத். நாட்டு. சு.). 9. போ
தல், (உ.-ம்.) “ஒழுங்கினைடவடுவேய்கண்மட
தையர்க்கும்” (பாரத. வசந்ததகால. கச.). 10.
வளர்தல், (மலைபடு. சு0ச.).

ஒழுகிசை— ஷர் அலங்காரம்; அஃது: இன் னுவசையின்றி வருவது. (உ-ம்.) “இமையவர் கண்மோலி” என்னுமுதற்குறிப்புள்ள வெண் பாவிற்காண்க. (தண்டி. பொதுவி. கக.)

ஒழிக்கைச்செய்தல்— வெண்பாவுக்குரிய
செய்தலோசை மூன்றுவகையுள்ளோன்ற; அது,
வெண்சீர்வெண்டனையும் இயற்சீர்வெண்டனையும்
கலந்துவருதல். “வெண்சீரோன்றதுமிய
ந்சீர்விகற்பமு— ஒன்றியபாட்டுடையொழுகை
ச்செய்தல்” (யாப்., காரிகை, செய்யுளி. க.உரை)

ஒழுக்கைத் தூள்எஸ் — கலிப்பாவோசையி
 டென்து. “வெண்டனா தன்நீளெயென்றி
 ண்டியையிடுனென்றியபாட்டே வெழியிசைத்
 துள்ளல்” (யாப். காரிகை. செய்யுளி.க.உரை.)

ஒழுக்கசையகவல்—ஆடுநியப்பாவுக்குரிய அகவலோசை மூன்றுவகையுள்ளன; அது: நேரொன்றினியத்தனையும், நிரையொன்றினியத்தனையும் விரவிவருவது. “யேர்நேரியற்றனாய்கவலும்மாவது” நிரைநிரையிற்பற்றினாய்வரும்வகவும்—மாயிருதனையுமொத்தாகியவகவும்.

மேந்தறுங்கலொழுதலென்றிலை- யாய்ந்தநிர னிறையாகுமென்பு” என்பதனாற்பெறப்படும். (யாப், காரிகை. செய்யுளி. க. உரை.)

ஒழுங்கிய—ஒழுங்குபட்ட.(உ-ம்.) “வயிறுசேர் பொழுதியவகையமையகனத்து” (சிறுபா.உஉச) ஒழுங்கு—1. உயரம். 2. ஒழுக்கென்னேவலும், தெரிநிலைவினைப்பகுதியும், வினைத்தொகையும். (உ-ம்.) “ஒழுங்குதளமதுரவெண்கதிர்காலு பிதிக்குலமுயங்கி” (சேதுபு. சங்கரபா. உ.) 3. ஒழுங்கு. 4. நீளம். 5. பண்பு. 6. முறைமை. 7. முறைமையாய் நடத்தல்.

ஒழுந்தல்—1. “ஒழுகல்” பார். 2. பரத்தல். (சிந்தா.)

ஒழுநுவண்ணம்— வண்ணங்களுள் ஒருவகை; அஃது: ஒசையின் ஒழுங்குநடக்கும். (உ-ம்.) “ஒழுநுவண்ணமோசையினொழுகும்” (தொல். பொரு. இறுக.)

ஒழுங்கு—1. சகடவொழுங்கு. (உ-ம்.) “நோன்பகட்டிமணரொழுங்கையொவந்த” (சிறுபா. இறு.) 2. வண்பு. (புறநா.)

ஒழுங்கு—1. கட்டளை, விதி. 2. நன்னடை. 3. நிகர. 4. முறைமை. (உ-ம்.) “இந்தவொழுங்கொழிந்துயிருமொன்றைத் - தெரிவுறது” (சிவப்பி. இ. ௫)

ஒழுங்கை—ஒழிக்கியவழி.

ஒளி—ஒன்மையின் பகுதி.

ஒளியார்—1. அறிவுடையோர். (உ-ம்.) “ஒளியார்முன்னொள்ளியராதல்” (வன். எகச.) 2. மாசற்றவர்.

ஒள்ளொளி—மிக்க ஒளி. [ஒன்-மிருதி.]

ஒளி—1. அறிவு. (உ-ம்.) “தனையறிந்தோர்க்கொளியிருவாய்” (ஞானவா. தாரு. சு.) 2. ஒளித்தல், மறைத்தல். (உ-ம்.) “கடற்றொளியிட்டிவைகும்” (கூர்மபு. திருக்கல். சுச.) 3. ஒளிப்பிடும். (உ-ம்.) “ஒளியிருத்தல்” பார். 4. ஒளியென்னேவலும், தெரிநிலைவினைப்பகுதியும், வினைத்தொகையும். 5. கடவுள். 6. கண்மணி. 7. கதாப்பிரகாசவந்து; அது: சந்திரிருதை, அநிருதை, சந்தியாநிருதை என மூன்றுவகைப்படும். (வீரசோ. பொருப்பட. உக. உரை.) 8. கடஸ்தகைதன்னியம். (உ-ம்.) “மனோவிரக்தியவையசுத்தியொளியினையியு மகண்டாகாரம்” (உபநிடத. அ.) 9. கேட்டைநான். 10. சந்திரன். 11. சிவசத்தி. (உ-ம்.) “உலகலொமாயி யெழுபுடனுமாயொளியாயோங்கி” (சி. சி. உ: க. சிவஞான.) 12. சுவாலை. 13. சூரியன். 14. செருப்பு. 15. பார்வையிருகம். 16. பிரகாசம், நேத்திரேந்திரியவியடும். (உ-ம்.) “அத்தமதி

ன்முன்பின்போலொளியிலதாம்” (வேதா. சூ. க0அ.) 17. புகழ், எல்லாராலும் நன்கு மதிக்கப்படுதல். (உ-ம்.) “ஒழைல்வேண்டிமொளியொழுகுஞ்செய்வினை” (வன். சுருக.) [ஒளிபோலப்புகழும் பலருமறியறிந்தலால் புகழை ஒளியென்றது உவமையாகுபெயர்.] 18. விண்மீன். 19. விந்துதரிசுகம். (உ-ம்.) “தாய்-வொளியோசையாகியொழுகுவதாம்” (ஒழிவிலொடுக்க. யோகக்கழறி. சு.) 20. விளக்கு. (ஞானாமி.) 21. வெயில். 22. வேட்டைக்காரர்பதிவிரக்கும் மறைப்பு. 23. வேந்தர்பாலுள்ள கடவுட்டன்மை. (வன். சுசுஅ. உரை.) [9, 10, 13, 14, 17, 20. பிங்கல. கடசச.]

ஒளித்தல்—1. பதுங்கல், மறைத்தல். (உ-ம்.) “என்னையனையாத வண்ணமென்கொளின்தார் பைங்கிளியே” (தாயு. பைங்கிளி. உச.) 2. மறைத்தல். (உ-ம்.) “கண்ணொளித்தகலவைத்த கறவையித்தனின்துநின்றார்” (சிந்தா. நாமகள். நடசஉ.)

ஒளிப்பு—ஒளி.

ஒளியார்—ஒளியார் என்பதில் எகரந்தொக்க ஒருவிசாரமொழி. (உ-ம்.) “ஒளியார்முன்னொள்ளியராதல்” (வன். எகச. உரை.)

ஒளியிருத்தல்—1. மறைவிடத்திருத்தல். (உ-ம்.) “சேட்டிளங்கிளிக்கலங்கனத்தெரிவையொழிப்பது - பாட்டிசைத்திறமொளியிருத்ததுதினம்பயிலும்” (காஞ்சிபு. காட்டி. சுச.)

ஒளியோன்—சூரியன்.

ஒளி—ஒளிரென்னேவலும், தெரிநிலைவினைப்பகுதியும், வினைத்தொகையும். (உ-ம்.) “தோட்டிபோற்றேய்த்தொளிர்துண்டத்தானறனை” (இராமா. சடாயுகான். சு.)

ஒளித்தல்—ஒளியெய்தல். (உ-ம்.) “கண்ணடியோலொளியும்” (கேடத. அன்னத்தைத்திது. சுச.)

ஒளிப்பு—ஒளித்தல்.

ஒளிவு—பிரகாசம்.

ஒளிவட்டம்—1. கண்ணடி. 2. சக்கரம். (1, 2. சூ. நிகண்: கக: எகரவே. சு.)

ஒளிவட்டி—பச்சைக்கருப்பூரம்.

ஒளிவிடுதல்—பிரகாசித்தல்.

ஒளிவளங்குமேனி—ஒரு பாஷாணம்.

ஒளிவிசுத்தல்—பிரகாசித்தல்.

ஒளிவு—1. ஒளி. 2. மறைவிடம். (வழக்.)

ஒளிவைத்தல்—மிருங்குகளைப்படுக்கமறைப்புவைத்தல்.

ஒளிநல்—ஒளிகொள்ளல். (உ-ம்.) “ஒளிறுதல்” பார்.

ஒன்று—பிரகாசம், (உ-ம்.) “ஒளிற்றறுதுகலன்
மார்பெய்தி” (கந்தபு. அசமுநிகநகர்காண். உச.)

ஒன்றுதல்—விளங்குதல். (உ-ம்.) “ஒன்று
வாள்விழப்பூண்டகாணிய” (கெடுநல். களஉ.)

ஒற்றம்—1. அடக்கம். (உ-ம்.) “ஒற்றகமின்
றாத்தவாயங்காத்தல்” (நீதிநெறிவிள. உக.)
2. குறைவு. (உ-ம்.) “ஒற்றகமில்வளன்” (கந்த
பு. மேரு. எ0.) 3. தளர்ச்சி. அஃதாவது: வறு
மையானது அறிவின்மையானது இடக்கட்ப
ட்டிழி மரத்தளர்தல். (உ-ம்.) “கற்றிலுறியினுங்
கேட்கவஃதொருவார் - கொற்கத்தி னூற்றாந்து
ணை” (வளர் சகச.) 4. வறுமை. (உ-ம்.) “ஒற்ற
கமோவி” (வேதாரணியு. பிசாச. ஈஉ.)

ஒற்றர்—1. தூதர். (உ-ம்.) “ஒற்றரிதலிவார்
காணவோமனர்” (கந்தபு. வரவுகேள்வி. உச.)
2. பகைவர், அயலவர், நட்பினர் என்னுமவ
ரிடத்தும் நட்குங்காரியத்தை அவர்களோடு
ஒன்றுபட்டு நின்ற அறிந்துவந்து தம்மரசனுக்
குச்சொல்வோர்.

ஒற்றல்—1. அடித்தல். (சிந்தா.) 2. அடி
த்தல். (உ-ம்.) “தானையுன்றிரின்றதனியிட
மொற்றி” (சிந்தா. கனக. கஉக.) 3. இடுதல்.
(உ-ம்.) “நென்னலொற்றிய-கொற்றமின்குறி”
(கிருவிளையுடை. உக.) 4. இழைத்தல். (உ-ம்.)
“நாளொற்றித்தேயந்தவரல்” (வளர். கஉசக.)
5. உடுத்தல். 6. ஒற்றுதல். (உ-ம்.) “அறுவை
யிடுறெற்றிமெய்யீரமற்றிணை” (காஞ்சிபு. தழு
வக்கு. ஈசக.) 7. ஒற்றெழுத்தாகவருதல், ஒற்
றெழுத்துவருதல். (உ-ம்.) “பவமுன்வாரிணைவக
ரமொற்றம்” (தொல். எழுத். உ0க.) 8. தத்தல்.
9. தள்ளிவிடுதல். (உ-ம்.) “அல்லியுட்பாவையன்
னாறிவறுவகையிடுறெற்றி- மெல்லவேதிற்று
நீக்கி” (சிந்தா. கேமசரி. கச.) 10. தீண்டதல்,
முட்டதல். (உ-ம்.) “நாவிளம்புவிக்கியொற்றவு
மவருடவும்” (நன். எழுத்திய. உக.) 11. துடை
த்தல். (உ-ம்.) “கண்பொழிகுழியொற்றி” (சிந்
தா. பதுமை. உகஉ.) 12. தொடுத்தல். 13. நினை
தல். (உ-ம்.) “வருவதொற்றி” (சிலப். அரங்கேற்.
கரு.) 14. பகைவர்முதலியவரிடத்து நிகழ்வன
வற்றை மறைவாகநின்ற அறிந்துவரச்செய்த
ல். (உ-ம்.) “ஒற்றினுறெற்றிப்பொருடெரியா
மன்னவன்” (வளர். குஅக.) 15. பகைவர்முத
லியவரிடத்து நிகழ்வனவற்றை மறைவாயி
தல். (உ-ம்.) “ஒற்றொற்றித்தந்தபொருளையும்”
(வளர். குஅஅ.) 16. மறைத்துட்கொள்ளல்.
(உ-ம்.) “கன்னொற்றிக்கண்ணாய்பவர்” (வளர்.
கஉஎ.) 17. விலகுதல். (வழக்.)

ஒற்றளபு—ஒற்றளபெடை. (உ-ம்.) “உயிர்

மெய்யாய்தமுயிரளபொற்றளபு” (நன். எழுத்
திய. கு.)

ஒற்றளபெடை—தனக்குரிய மாத்திரையி
ன் மிக்கொலிக்கும் மெய்யெழுத்து; அங்குணம்
மிக்கொலிப்பன வகுண ந ம ன வ ய ல வ ள
என்னுமொற்றுக்கள். (நன். எழுத்திய. ஈஎ.)
[குறித்த குத்திரத்திலே அலகிடவாராத ஆய்த
த்தையும் ஒற்றெனக்கொண்டு அளபெடும் ஒற்
ற்றுக்கள் பதினென்று என்று சொல்லப்பட்டிரு
க்கின்றது.]

ஒற்றன்—பிறர்மாட்டுகிழந்தன அறிந்து த
ன்னையனுப்பிய தலைவனுக்குச்சொல்லுகிறவ
ன். (திரிகடுக. அரு.)

ஒற்றி—1. ஒற்றிப்பார்த்து. 2. கடனாகவாங்
கிய பணத்துக்காக அசைவற்றபொருளை ஈடா
கவைத்து ஈட்டைஎறிந்தவன் தானே அப்பொ
ருளினால் வரும் பிரயோசனத்தை வட்டிக்காக
அறுபவிக்கலிகை. (உ-ம்.) “தனியேனென்
றென்னை ஊன் திரின்றாரைவர்கொற்றிவைத்
தாப்” (தேவார. திருக்கச்சி. க. திருநாவு.) 3.
சேர்த்தி. 4. தள்ளி. 5. துடைத்து. (1, 3, 4,
5. சிந்தா.)

ஒற்றிக்கொள்ளல்—முட்டதல்.
ஒற்றிதல்—வக்கம் பிடித்தல்.
ஒற்றித்தல்—1. ஒன்றுபடல். (உ-ம்.) “கண்
னெனையினுமொற்றியுமப்போல வேற்றையி
மை சிறிதும்தோன்றருவாறு ஒற்றித்துறிற்றற்
ருரிய” (சி. கி. க. எ. சிவஞான.) 2. ஒன்று,
மூன்று, ஐந்து என்றும்போல ஒற்றையாயிரு
த்தல்.

ஒற்றிய—வீழ்த்த. (புறநா.)
ஒற்றியூர்—திருவொற்றியூர்.
ஒற்றிவைத்தல்—அடமானம் வைத்தல்.
(உ-ம்.) “இருந்தென்னையான்கொள்விற்துக்
கொளொற்றிவைவென்னினல்லால்-விரும்பின
னெனவிடுகிகண்டாய்” (திருநாச. நீத்தல்வி
ண்ணப்ப. கஅ.)

ஒற்று—1. உளவு. 2. ஒற்றல். 3. ஒற்றம்
பொட்டணி. 4. ஒற்றென்னேவலும், தெரிநி
லாவின்னப்பகுதியும், வினைத்தொகையும். 5.
செங்கோட்டியாழுறுப்பினென்று. (உ-ம்.) “ஒற்
றுறுப்புடைமையில்” (சிலப். புறஞ்சேரி. க0அ.)
6. தூதன். (உ-ம்.) “ஒற்றெனமுன்னம் வந்
தோன்” (கந்தபு. சூரபன்மன்வ. சகச.) 7. பகை
வர் அயலவர் நட்பினர் என்னும் மூவரிடத்
தும் நட்குங்காரியத்தை அவர்களோடு ஒன்று
பட்டு அறிந்துவந்து தனது அரசனுக்குச்சொல்
வோன். (உ-ம்.) “புடைகெடவொற்றினிய

வேயே” (தொல். பொரு. நுஅ.) 8. மெய்யெழுத்து. (நன். எழுத்திய. கூச.)

ஒற்றுக்கேட்டல்—பிற்பேசுதலை மறைந்து நின்றுகேட்டல்.

ஒற்றுதல்—“ஒற்றல்” பார்.

ஒற்றுப்பெயரித்தல்—ஒருவகைச்சித்திரகவி; அஃது: ஒருமொழியுந்தொடர்மொழியுமாய்ப்பொருள்படுமவற்றை அப்பொருளொழிய வேறுபொருள்பட வைப்பது. (வ-று.) “வண்ணபுலங்கீழ்ப்படுத்தவான் த்தருமலைந்து - மண்ணுளிரச்சாயல் வளர்க்குமார்- தண்ணலிகைக்கொங்காரலங்கலநபாயன் குளிர்பொழில்கும்- கங்காபுரமாளிகை” [இங்கே கங்காபுரமாளிகை என்பது கங்காபுரத்திலுள்ள மாளிகை எனவும், கங்காபுரத்தின் ஆள்பவனுடைய கையெனவும் பொருள்பட்டு ஒருமொழியுந்தொடர்மொழியுமாய் ஒற்றுப்பெயர்த்தலாயிற்று.] (தண்டி. கூரு. உரை.)

ஒற்றுப்பு—அமுக்கி. (சிந்தா.)

ஒற்றுமை—1. இணங்கி ஒருமித்திருக்குந்தன்மை (உ-ம்.) “உரனுறவொற்றுமையுற்றுநிறுதலால்” (வேதாரணியு. பஞ்சாக். க.) 2. உரிமை. 3. ஒற்றுத்தன்மை. (உ-ம்.) “உண்ணாடியுமணைகொடொற்றுமையால் - விண்ணாடொருட்டிவண்ணமேவியுளான்” (கந்தபு. அக்கிரிமுகா. வகை. எ.) 4. கலப்பு. 5. குறிப்பு. 6. தகுதி. 7. மனமொன்றுமை. 8. வாகைவிகற்பத்துகளொன்று; அது, சிறியோர்களைப்பெரியோர்கூறிய கூறுபாட்டிற்கழிமந்ததை ஒற்றுமைகொள்ளல். (வீரசோ. பொருட். கக.) 9. வேறன்மை.

ஒற்றுமைகேட்டல்—வேளாண்மைமாந்தரியல்புடனொன்று; அஃது: பிறரோடு ஒன்றித்து வாழ்தல். (சூ. நிகண். கஉ: 30௭.)

ஒற்றுமைநயம்—1. ஒருமைப்பாட்டின் தன்மை. (நன். உரியி. ௧௦.) 2. நான் குறியங்களிலொன்று. (மணிமே.)

ஒற்றுவன்—தூதுவன். (உ-ம்.) “ஐயனதொற்றுவன்” (கந்தபு. நகரழி. கூச.)

ஒற்றுவித்தல்—ஒற்றுமூலமாய்நிகழ்ந்தனவற்றையறிதல். (உ-ம்.) “ஒற்றினானே எல்லார்க்குணரிகழ்ந்தவற்றை ஒற்றுவித்து” (வன். நுகூ. உரை.)

ஒற்றை—1. அபிநம்பேறுவர இரண்டாற்பிரிக்கப்படாத எண். (உ-ம்.) “முந்தால் - வேய்க்கிடு மறையோரொற்றைப்பட்ட வரித்தாட்டவேண்டி” (மச்சபு. சபிண்ட. உஎ.) 2. ஒப்பின்மை. (உ-ம்.) “ஒற்றைச்சேவகம்மாறியா

டியவொருவர்வந்தார்” (திருவிளை. மெய்க்கா. உசு.) 3. ஒருவாத்தியம். (உ-ம்.) “தாரைகொற்றைகள்வங்கியம்” (பாரத. பதினாறாம் போர். நுகூ.) 4. ஒன்று. (உ-ம்.) “ஒரெண்”. 5. தனிமை. 6. தனியேடு.

ஒற்றைக்கண்ணன்—1. கண்ணென்றேயுடையவன். 2. குபேரன். 3. சுக்கிரன்.

ஒற்றைபிரட்டைபித்தல்—ஒருவிளையாட்டு; அஃது: ஒருவன் கைக்குள்ளே பொத்தி வைத்திருக்கப்பட்ட பொருள் ஒற்றைப்பட்டதோ இரட்டைப்பட்டதோஎன வினாவி விடைபெறுதல். (வழக்க.)

ஒற்றெழிபாட்டு—ஒற்றெழுத்துத்தீர்ந்த ஒரு பொருட்பாட்டு. (சூ. நிகண். கஉ: ௨௫.) (தண்டி. சொல்லணி. ச. உரை.)

ஒறுத்தல்—1. அடக்கல். 2. அலைத்தல். 3. கடிதல். (உ-ம்.) “ஒறுத்தெனைவிடுத்தனருடையவன்மையால்” (கந்தபு. திருவவ. கரு.) 4. செலவைக்குறைத்தல். (உ-ம்.) “ஒறுத்தாண் ணுகிறன்” (வழக்.) 5. தண்டஞ்செய்தல். (உ-ம்.) “ஒறுத்தாரையொன்றாக” (வன். கருரு.) 6. வெறுத்துவருத்ததல். (உ-ம்.) “ஒறுக்குமதுகையுரனுடையாளன் - பொறுக்கும்பொறையேபொறை” (நாலடி. சிளமின்மை. நு.)

ஒறுப்பு—“ஒறுத்தல்” பார். ஒறுவாய்—ஒழிந்தவாய், குறைவாய். (உ-ம்.) “பசிக்கலந்து பாதிநாக்கு- முதலெளிப்பாதிபுர்தின்ஒறுவாயானே” (கலிங்கத்துப்பரணி. பேய்முறைப்பாடு. கூ.)

ஒறுவினை—தீராவருத்தம்.

ஒறுவு—வருத்தம்.

ஒன்—ஒரு சாரியை. (உ-ம்.) “ஒன்னேயானையக்கேயிக்கே” (தொல். எழுத். கககூ.)

ஒன்பதின்மர்—ஒன்பதுபேர். (உ-ம்.) “இந்த வீரொன்பதின்மரும்” (கந்தபு. துணைவர். கூச.)

ஒன்பது—ஒரெண்.

ஒன்பான்—ஒன்பது. (உ-ம்.) “ஒன்பாடுடைபத்துதுறுமொன்றின்” (நன். உயிரி. சச.) ஒன்பாப்பரித்தல்—பொருந்தச்செய்தல்.

ஒன்றல்—ஒன்றுதல்.

ஒன்றற்றவன்—1. கூடாதவன். 2. வறியவன்.

ஒன்றறிசொல்—தடந என்னும் ஒற்றையூர்ந்த உகரத்தை இறுதியாகவுடையதாய்வரும் அஃறிணை ஒருமைச்சொல். (உ-ம்.) “ஒன்றறி சொல்லேபலவறிசொல்லென் - றுயிருபாற்சொல்லஃறிணைய்வே” (தொல். சொல். கிளவி. கூ. சேனா.)

ஒன்றறியாதவன்—ஏதாமறியாதவன். (இராமா. கிட்கிறதைப். ௫.)

ஒன்றறிகூட்டம்—ஒருபொருளின் கூட்டம். (நன். பெயரி. சுசு.)

ஒன்றறன்பால்—அஃறிணை ஒருமைப்பால். (நன். பெயரி. சு. உரை.)

ஒன்றறதவஞ்சித்தனை—(யாப்பு.) நிரையீற்று வஞ்சிச்சீரின்முன் நேரவைவருவது. (இலக்கணவி. எகஅ. உரை.) இது ஒன்றறவஞ்சித்தனை எனவும் வழங்குவர்.

ஒன்றறமை—பகைமை.

ஒன்றறர்—பகைவர்.

ஒன்றறி—1. ஒற்றை. (வழக்.) 2. ஒன்றுபட்டு. (உ-ம்.) “சந்துவாய்தெரியாதொன்றி” (திருவிளை. நான்மாட. கடு.) 3. தனித்த ஆள். 4. தனித்தது.

ஒன்றறித்தல்—1. ஒருமைப்படுத்தல். 2. பொருந்துதல். [ஒன்று - பகுதி. இ-சாரியை. தல் - விஞ்சி.]

ஒன்றறிப்பு—ஒருமிப்பு.

ஒன்றறியவஞ்சித்தனை—(யாப்பு.) நிரையீற்று வஞ்சிச்சீரின்முன் நிரையவைவரயாப்பது. (உ-ம்.) “ஒன்றறதவஞ்சித்தனை” பார். (இலக்கணவி. எகஅ. உரை.)

ஒன்றறியார்—உள்ளையினர். (உ-ம்.) “ஒன்றறமையொன்றியார்கட்டபுடனெஞ்ஞான்றும் பொன்றறமையொன்றறலரிது. (வன். அ.அ.சு.)

ஒன்றறிந்மை—யாதொருபற்றுமில்லாமை.

ஒன்றறமுடித்தறனினமுடித்தல்—முப்பத்திரண்டு தந்திரவுத்திகளுள் ஒன்று; அஃது: “எயாமுதலுமாவோவீற்று - மேயிருவழியும்வினாவாரும்மே” என்பதிற்போல, விதியால் ஒற்றமைப்பட்டவைகளோ ஒருங்குகட்டிமுடித்தல் ஒன்றைச்சொல்லுமிடத்து அதற்கினமாகிய மற்றொன்றைமுதலாக முடித்தல். (நன். பாயிர. கச.)

ஒன்றறு—1. அஃறிணை ஒருமைப்பால். (உ-ம்) “ஒன்றறபலவென்றிருபாற்றஃறிணை. (நன். பெயரி. சு.) 2. ஐக்கியம், ஒற்றுமை. (உ-ம்.) “வீதரணவீதெனச் சொன்ன வார்த்தையும் வேந்தர்வேந்த - னிதயமுமொன்றறியின்றவியற்கையை” (பாரத. சூதபேர. எ.) 3. (ஐம்புலன்களையு)மொருவழிப்படுத்துகை. (உ-ம்.) “ஒன்றுபுகுகாடுபிணை” (சேதுபு. சுத்தரு. க௦௭.) 4. ஒப்பற்றபொருள். (உ-ம்.) “நவமயிலங்கிய பொன்றறே” (தாயு. பாயப்பலி. க௦.) 5. ஒருங்கு. (உ-ம்.) “எல்லாவற்றையுமொன்றறக்கினேன்” (வழக்.) 6. ஒருபொருள். (உ-ம்.) “செல்வமுமொன்றறவென்னச்செய்யும்” (சி. சி. காப்பு.)

7. ஒன்றென்னேவலும், தெரிநிலைவினைப்பகுதியும், வினைத்தொகையும். 8. ஓர் எண். 9. தனக்கு ஒத்தநிலை வேறொன்றிலதாய முத்திபட்டையுணர்ந்துமொருகுறிப்பொழி. (நன். பெயரி. உ. இராமா. 10. வேறு. (உ-ம்.) அவன்சொல்லுகிறதொன்று செய்கிறதொன்று” (வழக்.)

ஒன்றுக்குமற்றவன்—ஒன்றுக்குமுதலாவவன்.

ஒன்றுக்கொன்று—1. ஒன்றோடொன்று. (உ-ம்.) “ஒன்றுக்கொன்றுதொடர்ச்சியாய்” (வழக்.) 2. பதிலுக்குப்பதில். (வழக்.)

ஒன்றுதடி—ஒதுக்குக்குடி.

ஒன்றுகை—ஒன்றுதல்.

ஒன்றுதல்—1. இசைதல். 2. ஐக்கப்படுத்தல்.

3. ஒடுங்குதல். (உ-ம்.) “அரணுன்கண்டிதம்புந்தியொன்றி” (கந்தபு. மேரு. சுச.) 4. நெருங்கல். (உ-ம்.) “ஒன்றறியகேளிரல்லார்” (கந்தபு. மார்க்கண்டே. க௦சு.) 5. பொருந்துதல். (உ-ம்.) “ஒன்றறினவொன்றினவல்லே-செயிற்செய்க” (நாலடி. செல்வநிலையா. ச.)

ஒன்றுநரி—நண்பர்.

ஒன்றுபடல்—1. ஒன்றுதல். 2. ஒப்புரவாதல்.

ஒன்றுபடுத்தல்—1. ஒப்புரவாக்கல். 2. ஒருமைப்படுத்தல்.

ஒன்றுபடுத்தல்—ஒன்றுபடல்.

ஒன்றுபாதி—ஒன்றிற்பாதி.

ஒன்றும்—சிறிதும். (உ-ம்.) “மாயைக்குணர்வொன்றுமில்லையென்றே-வைத்திடும்” (சி. சி. க. க௭.)

ஒன்றுமொழிதல்—வஞ்சினங்குறல். (பதிற்றுப்.)

ஒன்றுவித்தல்—ஒன்றுபடுத்தல். (உ-ம்.) “திவெம்மை-தந்தவைசுட்டொன்றுவிக்கும்” (சிவப்பி. உ. உ௭.)

ஒன்றுதவிட்டோன்று—அடுத்ததைவிட்டு மற்றது.

ஒன்றெழிபொதுச்சொல்—இருதினையிலும் ஆண்பால் பெண்பாலிரண்டிற்கும் பொதுவாய்கின்ற அப்பால்களினொருபாலைக் குறிப்பின்புலக்குச்சொல். (உ-ம்.) “ஒன்றெழிபொதுச்சொல் விகாரந்தகுதி - குறிப்பிற்றொழி” (நன். பெயரிய. கஉ.) [ஆயிரமக்கன்பொருதாரென்பதில் “பொருதா” ரென்ற குறிப்பினால் “ஒன்று” என்பது ஆணமக்களைக்கருகிறது.]

ஒன்றே—ஒர் எண்ணிடைச்சொல். (உ-ம்.) பொய்படுமொன்றேபுனைபூணும்” (வன். அ.கச.)

ஒன்னப்பூ—மாதர் கா தணியினென்று.
ஒன்னலர்—பகைவர். (உ-ம்.) “ஒன்னலர்ம
ணிமுடியுரிஞ்சு” (ரைடத. நகரப். கக.)
ஒன்னலன்—பகைவன். (உ-ம்.) “ஒன்னல
னேவலாலே” (சேதுபு. வேதா. சஎ.)
ஒன்னலார்—பகைவர். (உ-ம்.) “ஒன்னலார்
பணியுரகமண்ணகோ- னென்னவுமமவர்க்கிட
ரிழைத்திடா” (காஞ்சிபு. இரண். அ.)
ஒன்னலான்— 1. பகைவன். 2. ஒன்றாவ
ன். (உ-ம்.) “இம்மியின் றுணையதேனும்-ஒகை
யால்வழங்கா நீதியொன்னலாடுருவன் செல்
வம்-போருமாறென்ன” (கந்தபு. காசிபன்புலம்
புது. உக.)
ஒன்னா—பொருந்தாத. (உ-ம்.) “ஒன்னாத்தெ
வ்வருவவிடத்தார்த்து” (பெரும்பா. சகக.)
ஒன்னதார்—பகைவர்.
ஒன்னுமை—பொருந்தாமை. (சிந்தா.)
ஒன்னார்—பகைவர். (உ-ம்.) “ஒன்னார் கைப்
பட்டக்கால். (நாலடி. தீவினையச்சம். க.)

ஓ

ஓ—[இது: தமிழ்ப்பாஷையின் வர்ணமாலே
யின் உயிர்வருக்கத்திலே வரும் பதினொராம்
எழுத்து. அ.தங்காப்பாடிய அகரக்கூறும் இத
ழ்ருவிவாகிய உகரக்கூறும் சந்தித்துப்பிறந்த
ஒரு நெடில்.]

1. ஆபத்து. (இராசவைத்.)
2. இரக்கப்பொருளைத் தருமோ ரிடைச்
சொல். (உ-ம்.) “ஒஓதமக்கோருறுதியுணரா
ரோ” இது, கழிவிரக்கம்.
3. எதிர்மறைப்பொருளைத்தரும் ஓரிடை
ச்சொல். (உ-ம்.) “சாத்தனெகொண்டான்”
[“சாத்தன்கொண்டலன்” என்னும் பொருளை
த்தருதல்காண்க.]
4. ஒரு வினாவிடைச்சொல். (உ-ம்.) “குந்
றியோ மகனே அங்கே தோன்றுகின்றவரு”.
5. ஒழியிசைப்பொருளைத்தரும் ஓரிடை
ச்சொல். (உ-ம்.) “கொளலோகொண்டான்”
[இது “கொண்டியப்போயினுனல்லன்” என
ஒழிந்த சொற்களைத்தருதல்காண்க.]
6. ஓரசைநிலையிடைச்சொல். (உ-ம்.) “வம்
மினே”.
7. கொன்றை. (இராசவைத்.)
8. சிறப்புப்பொருளைத் தருமோ ரிடைச்
சொல். (உ-ம்.) “ஒஓபெரியன்” [உயர்வு சிற
ப்பு. “ஒஓகொடியன்” [இழிவு சிறப்பு.]
9. சென்று தங்குதல். (பத்துப்பா. திரு
முரு. க. உரை.)

10. தெரிநிலைப்பொருளைத்தரும் ஓரிடைச்
சொல். (உ-ம்.) “ஆனே அதுமன்று; பெண்
னேவதுவுமன்று” [இ.தலியைநோக்கியத்த
ன்மையின்மைதெரிந்தமைகாண்க.]

11. நீங்குதல். (கு. நிகண். கக; வகரவெ.
கஎ.)
12. பிரமா.
13. பிரிநிலைப்பொருளைத்தரு மோரிடைச்
சொல். (உ-ம்.) “அவருளியனேகன்வன்”
14. புலம்பலிலே வரும் ஒரு விளியுருபு.
(உ-ம்.) “மைந்தவோ” (கந்தபு. பானுகோபன
வதை. கசச.) “புலம்பினேவுமாகும்” (நன்.
பெயரி. டுச.)
15. மழிச்சிக்குறிப்பு. (சிந்தா.)
16. மதகுநீர்தாங்கும்பலகை; “தூம்பிற்கத
வு” (சிலப்பதிகி.)
17. வியப்பு. (சிலப். காணல்வரி. கக.)
18. எனகரவொற்றீற்றுயிர் திணைப்படர்க்கை
ப்பெயரின் ஈறு அழிய அல்லது ஈறுழிந்து அய
லினின்ற ஒருநெழுத்து நீண்டுவேர அதனோடு
கூடிவரும் ஒருவிளியுருபு. (உ-ம்.) “ஐயவோ;
ஐயவோ” (நன்.பெயரி. டு. [2, 3, 4, 5, 6,
8, 10, 13. “ஒழியிசைவினாசிறப்பெதிர்மறை
தெரிநிலை- கழிவசைநிலையிரிப்பெனவெட்டோ
வோ” என்னும், நன். இடை. ச-ஞ்சுத்திரத்தி
ற்காண்க.]
- ஒக்கம்—1. உயர்ச்சி. (உ-ம்.) “கைலேமூவு
லகு - மொடுங்குகின்றநாளோங்கியவோக்கமே
யொக்கும்” (திருவிளை. திருநகர. கக.). 2. எ
ழுத்தல். 3. பெருக்கம். (உ-ம்.) “சருங்கிறநிர
ண்டடியோக்கமிரட்டி” (காரிகை. ஒழிப்பியல்.
எ.) 4. பெருமை.
- ஒக்காளம்—ஒங்காளம்.
- ஒக்காளித்தல்— } வாந்திசெய்கை.
ஒக்காளிப்பு— }
- ஒக்கி—புறப்படவிட்டு. (சிந்தா.)
- ஒக்கிய—1. உயர்த்திய. (உ-ம்.) “ஒக்கிய
வொள்வான்” (நாலடி. தீவினையச். க.) 2. எடு
க்கப்பட்ட. (புறநா.) 3. ஒங்குவத்த. 4. யோக்
கியமான, தருந்த. (உ-ம்.) “உடலாக்குந்தன்
மைக் - கோக்கியசத்தியுண்டாய்” (சி. சி. உ.
சஅ.) [இச்செய்யுளின் “ஒக்கிய” என்பதற்கு
“ஒங்கச்செய்தல்” எனப்பொருள் கூறுவாறுமு
ளர்.]
- ஒக்கினார்—எறிந்தார். (உ-ம்.) “நன்மாலே-
யோக்கினார்” (சிந்தா. முத்தி. கக.)
- ஒகணம்— } 1. பேன். 2. மூட்டுப்புச்சி.
ஒகணி— } (சப்த.) [ஓ, கண.]

ஓகம்—1. அடைக்கலம். 2. ஓங்குருவி. 3. கூட்டம். 4. திரட்டு. 5. புகவிடம். 6. பெருக்கு. [கங்கா+ஓகம்=கங்கனகம்.] (நன். மெய். நக.) 7. போதனை. 8. வீடு. (சுப்த.) [1, 2, 5, 8. [ஓக.]

ஓகன்—சூத்திரன். [ஓக.]

ஓகாரம்—1. ஓ என்னுமெழுத்து. 2. மயில். உ-ம்.) “ஓகாரபரியின் மிசைவருவாயே” (திருப்புக. கஉக.)

ஓகரவரு—கடவுள். [பிரணவருபமென்ற ம.]

ஓகுலம்—அப்பம். (சுப்த.) [ஓகூல.]

ஓகை—1. உவகை. (உ-ம்.) “ஓகையோடி நத்தி” (பாரத. குருகுல. கக.) 2. நதி, பிரவாகம். (உ-ம்.) “ஓரோகை” (கி. சி. பர. உலோபாயதன்மறுதலை. அ. உரை. பாடபேத. தத்துவராய.) 3. பிழிதிவார்த்தை.

ஓகோ—அதிசயவிரக்கச்சொல். (உ-ம்.) “ஓகோவுளைப்பிரிந்தாருள்ளங்கனவில்வைத்த பா கோமெழுகோபகராய்பராமே” (தாயு. பராபரக். நக.)

ஓகோநீ—மூட்டுப்பூச்சி. (சுப்த.) [ஓகோடி.]

ஓங்கல்—1. உயர்ச்சி. (உ-ம்.) “ஓங்குநாசியே” (கந்தபு. நகர. நக.) 2. தலைவன். 3. மரக்கலம். 4. மலை. (உ-ம்.) “ஓங்கலோரிண்ணெடுசேர்ந்து” (பாரத. மற்போர். கக.) 5. மூங்கில். (சூ. நிகண். கக; உதரவெ. கக.) 6. மேடு. 7. யானை. (உ-ம்.) “ஓங்கன்மேன்-மழையென்மாமுரசெற்றுதிர்வல்லென்றான்” (இராமா. கரன். உக.) 8. வலியுடையோன். (2, 6, 7. பிங்கல். நஉசக.)

ஓங்கல்லுப்பவன்—} காந்தபாலாணம்.

ஓங்கலுறவன்—}

ஓங்காரம்—ஓம் என்னும் பிரணவமந்திரம். (உ-ம்.) “அருமறையுந்தேறிய-வோங்காரமூலத்துணர்வாயுறைபகவன்” (கந்தபு. சிங்குகோசரன்வதை. நக.) [ஓங்காரம்.]

ஓங்காரவரு—1. கௌரிபாலாணம். 2. பிரணவவடிவம்.

ஓங்காரன்—பிரணவருபி. (உ-ம்.) “ஓங்காரன்காணாழிமுதலானன்கான்” (தேவார. திருவாரூர். உ. திருநாவு.)

ஓங்காரித்தல்—1. உறுக்குதல். 2. ஓங்காரமுச்சரித்தல்.

ஓங்காளம்—வாங்கி.

ஓங்கில்—ஓறமீன்.

ஓங்குதல்—1. அதிகப்படல். (உ-ம்.) “உரையிறந்தவன்புரளத்தோன் கொளியாயோங்கி” (தாயு. பராபர. சு.) 2. உயர்த்துதல். 3. உயர்தல். (உ-ம்.) “ஓங்குதேர்மிசைக்குமரவேண்மேவலும்” (கந்தபு. படையெழுச்சி. சு.) 4. எழும்பல். (உ-ம்.) “அதிலமுற்றமாயோங்கிய கால்களும்” (கந்தபு. திருவவதார. சஅ.) 5. தேறுதல். 6. பெருமையுதல். (உ-ம்.) “ஓங்குமெப்பொருட்கு மேலாமோரெழுத்து” (கந்தபு. அயனைச்சுனைநீக்கு. சஉ.) 7. வளர்தல். (உ-ம்.) “செதிர்தொர்செம்மலா - யோங்குபு” (கந்தபு. திருவவதார. எடு.)

ஓங்குவீத்தல்—உயரச்செய்தல். (உ-ம்.) “சிரங்குவிராரோங்குவீக்குஞ்சீரோன்கழல்வெல்க” (திருவாச. சிவபுராண. கக.)

ஓச்சரி—1. கணக்காயர். 2. பதினெண்ணுடமக்களுளொருவர்.

ஓச்சல்—ஓச்சுதல்.

ஓச்சி—எடுத்து. (புறநா.)

ஓச்சு—1. ஒச்சென்னெவலும், தெரிநிலைவினைப்பகுதியும், வினைத்தொகையும். 2. சமயுத்தபதங்கள் வரப்பெறும் வாசகநடை. 3. சீர சுவத்துவம். 4. சீர்பெலம். 5. தோற்றம். 6. நீர். 7. பிரகாசம்.

ஓச்சுதல்—1. எறிதல். (உ-ம்.) “செழியன் செண்டெடுத்தின்றுளேச்சுலும்” (காஞ்சிப்பு. நகர. கள.) 2. ஒங்கல். (உ-ம்.) “மணிக்கற்கவணிக்டுக்கையாலெடுத்துக்கடிதோச்சிவினனே” (கந்தபு. வன். நக.) 3. ஒட்செய்தல். (உ-ம்.) “கரதலமொடாநின்றேச்சு” (கந்தபு. காவிரிநீங்கு. நக.) 4. குத்துதல். (உ-ம்.) “ஒருபுனிற்றோற்றமவன்மேன்மருப்போச்சு” (பெரியபு. சண்டேசு. கள.) 5. செலுத்தல். (உ-ம்.) “ஓச்சு” பார். 6. தூண்டியல்.

ஓசம்—1. ஆண்குதி. 2. ஆதாரம். 3. கீர்த்தி. 4. நிமித்தம். (உ-ம்.) “ஓசரம்” பார். 5. பிரகாசம். (உ-ம்.) “ஓசவன் திகிரியோச்சி” (பாரத. இந்திரப்பிரத்த. நக.) 6. பிராணத்துவம். 7. வலிமை. 8. வெளிப்படுத்தோற்றம். [1, 2, 6, 7, 8. ஓஜம்.]

ஓசரம்—நிமித்தம். [தெலுங்குபாஷையிலுள்ள “கோசரம்” என்னும் பதம் திரிந்து “ஓசரம்” என்றும், “ஓசம்” என்றும் தமிழிலே வழங்கி, “நிமித்தம்” எனப் பொருள்படுகின்றது.]

ஓசரி—1. அதிகயக்குதிப்பு. 2. கேடு. 3. துக்கக்குதிப்பு.

ஒசன்-1. உபாந்தியாயன். 2. பிடாரிகோயிற் பூசாசாரி; இஃது: இக்காலத்தில் பூசாரி என மருவிவழங்குகிறது.

ஒசனித்தல்-1. பறவைசிறகடித்தல். (சூ. நிகண். க: எஃ.) 2. போதற்கொருப்பட்டுமுயல். (சிலப்பதி.)

ஒசநை-யோசனையனவு. அது: நாத்காதம். (சிந்தா.) [யோஜநா- என்னும் வடசொற்சிறை வென்பர். மணிமேகலையில்.]

ஒசீவனம்-1. பிழைப்பு. 2. போசநோபாயம். (சப்த.) [ஒஜீ- சீவித்தல்: ஜீவகம்.]

ஒசுநீ-1. எண்ணெய்வாணிகர். (உ-ம்.) "பன்னிணவிலைஞரோ-டோசுநர்செறிந்தஆன் மலியிருக்கையும்" (சிலப். இந்நிர்வன்விழவு. உள.) 2. பரவர். (சிலப்.)

ஒசை-1. ஒலி. (உ-ம்.) "ஒசைபெற்றுயர் பாற்கடல்" (இராமா. அவையடக். ச.) 2. கீர்த்தி. 3. பிரசித்தி. 4. வாழை. (மலையகராதி.)

ஒசையுள். மை- தூலமுகுபத்தினென்று; அது: சந்தவன்புழையதாயிருத்தல். (நன். பாயிர. கக.)

ஒசையுட்டுதல்- செய்யுளோசையை இசையச்செய்தல். (யாப். காரிகை. ஒழிபி. க. உரை.)

ஒட்டம்-1. உதவி. 2. ஒடுதல். (உ-ம்.) "வாலிவெளியினனோட்டமெடுத்தான்" (காஞ்சிப்பு. மணி. கஅ.) 3. தோல்வி. (சூ. நிகண். கக: கரு.) 4. நீரோட்டம். 5. மேலுதவி. (சூ. நிகண். கக: தகரவெ. கரு.) [1, 5. ஒவுட.]

ஒட்டரோகம்- உதட்டில் வரும் ஒருவகை நோய். (சீவரட். உளக.)

ஒட்டல்-ஒட்டுதல். ஒட்டாங்கிள்கீசல்-ஒருமீன். ஒட்டாங்குதீசு-கலவோடு. ஒட்டாம்பாறை-ஒருமீன்.

ஒட்டி-1. ஒட்ச்செய்வோன். 2. கெடுத்து. (புறப்பொருள்வெ.) 3. கொவ்வைக்கனி.

ஒட்டு-1. ஒடுதல். 2. ஒட்டென்னேவலும், தெரிநிலை வினைப்பகுதியும், வினைத் தொகையும்.

ஒட்டுக்காந்தம்-ஒருவகைச்சரசு.

ஒட்டுத்துத்தி-ஒருபூண்டு.

ஒட்டுதல்-1. உட்செலுத்தல். (உ-ம்.) "குடத்துட்செல்கையோட்டுதல்போல" (தாயு. ஆகாரபு. உக.) 2. ஒட்ச்செய்தல். (உ-ம்.) "உருவினைக்கட்டியாட்டியோட்டி" (சி. சி. ச: கக.) 3. செலுத்தல். (உ-ம்.) "மாமடலேறிதும்மூர்

த்தெருவதனி-லோட்டுவேன்" (கந்தபு. வன். ககக.)

ஒட்டுமுத்து-உள்வயிரமற்றமுத்து. ஒட்டை- துவாரம். (உ-ம்.) "அருவிசலம் பாயுமோட்டை" (கிருப்பு. கஉஉ.) [ஒடு-பகுதி. ஐ-கருவிப்பொருள்விகுதி. உள் விட்டகீர் ஒடுப் வழி என்றபடி.]

ஒட்டைவாயன்- மறைக்கவேண்டியவைகளையும் மறையாதுவெளியாகப்பேசுகிறவன்.

ஒட்டி-1. ஒருமுறைமாத்நிரங்காய்த்துப்படும் மரம். 2. பூண்டு. (உ-ம்.) "நிங்கட்புத்தேனையம்படு செறிவான்மிக்கவோடநிராதனை" (வேதாரணியபு. வன்னி. கக.) 3. கொழுந்லாகிய மருத்துப்பூண்டு. (உ-ம்.) "ஒடநிரிதைத்தார்" (இராமா. அகலிகைப். உக.) [ஒடி. ஷயி.] (சப்த.)

ஒட்டிபதி-1. சந்திரன். 2. மருந்துச்சரசுக் குவியப்பாரி. 3. வைத்தியன். [வதி.]

ஒட்டிசம்-1. கர்ப்பூரம். 2. துரோணபர்வதம்.

ஒட்டம்-1. செங்கருங்காலி. (மலையகராதி.) 2. தோணி. (உ-ம்.) "வெம்பியவோருளீர்துறையோடம்விலக்கீரோ" (இராமா. குகப். கக.) [இவ்வோடத்தை, குதிரைமுக ஒட்டம், யானைமுக ஒட்டம், சிங்கமுக ஒட்டம் என மூவகையாகக் கூறுவர்.] (சிலப்.) 3. நெய்வோர்கருவியினென்று. 4. மகரட்சத்திரம். (இராசவைத்.) [2. வெமாட- போதல்.]

ஒட்டல்-1. ஒடுதல். 2. கெடுதல். (உ-ம்.) "ஒடாமறவர்" (கலி. கரு.)

ஒட்டவைத்தல்-புடமிடுதல்.

ஒட்டன்-ஆமை.

ஒட்டாணி-ஆபரணக்கடைப்பூட்டாணி.

ஒட்டாவி-1. சித்திரகாரன். 2. தச்சன். 3. மரக்கலஞ்செய்வோன்.

ஒடி-1. ஒடுவது. 2. ஒடுவான். 3. ஒடுவான். 4. வனநெல். [ஒடி.] (சப்த.)

ஒடிக்கை-வனநெல். [ஒடிகா.] (சப்த.)

ஒடியம்-1. சபைக்கடாப்பேச்சு. 2. பரிசாசம்.

ஒடு-1. ஆமைமுதலியவற்றினோடு. 2. இரப்போர்கலம். (உ-ம்.) "நீசர்மனைதொறுமோட்டி ரந்தழல்லை" (நாநவா. முழுமடச. கரு.) 3. உடைந்தமட்பாண்டத்தின் துண்டம். (உ-ம்.) "ஒட்டினையெடுத்தாயிரத்தெட்டுமற்றுக வெள்ளிவிடம்பொன்னுக்குவீர்" (தாயு. சித்தர். உ.) 4.

ஓடென்னேவலும், தெரிநிலைவினைப்பகுதியும், வினைத்தொகையும். 5. நீளுதல். 6. மூன்றாம் வேற்றுமையிலே உடனிகழ்ச்சிப்பொருளிலேவரும் ஓர் உருபு. 7. வித்துமுதலியவற்றினோடு. 8. வீடுவெயுமோடு.

ஓடுதல்—1. உயர்வு. (உ-ம்.) “ஓட்டநகிவந்தவண்டப்பித்திகை” (கூர்மபு. பிரமவிஷ்ணு. கட.) 2. கெடுதல். (உ-ம்.) “வாடுபுவனப்போடி” (கலி. கசு.) 3. நீர் முதலிய ஓடுதல். 4. நீளல். 5. வருந்துதல். (உ-ம்.) “ஓடியதுணர்ந்தலும்” (சிறுபா. உகசு.) 6. வளர்தல். 7. விரைந்துசெல்லல். (உ-ம்.) “எல்லோமுமோடினமால்” (கந்தபு. மார்க்கண்டேய. கௌ.) 8. வெடித்தல்.

ஓடும்—ஓரசைச்சொல், (உ-ம்.) “தூணினோடுமெனோசொல்லென்று” (கூர்மபு. அந்தகா. ௧௧௬.)

ஓடுவப்புருத்—அரித்தரித்துச்செல்லுமொருபுண்.

ஓடை—1. அகழி. 2. உலவமைரம். (சூ. நிகண். ச: உ.) 3. ஒருபடர்கொடி. 4. கிண்கிண்ப்பை. (மலையகராதி.) 5. குளம். (உ-ம்.) “தக்கமேருமாமலைமகனோடையில்” (திருவிளை. வலை. உரு.) 6. சந்தனமலைக்குமடல். (சிந்தா.) 7. நீரோடை. 8. நெற்றிப்பட்டம். (சூ. நிகண். கக: உகரவெ. கக.) 9. மலைவழி. 10. யானைதந்தப்பட்டம். (உ-ம்.) “விளங்கோடைய-வினைநவின்மடையானை” (மதுரை. சாகு.) (1, 9. பிங்கல. கஉசௌ.)

ஓணம்—1. திருவோண நான். 2. நதி. (உ-ம்.) “ஓலமார்க்கன்கையாடியோணநீராடலெல்லாம்” (சேதுபு. தோத்திர. அஅ.)

ஓணன்—ஓந்தி.
ஓணன் துத்தி—
ஓணன் கொத்தி—} ஒரு பருந்து.

ஓந்தி—ஓந்தி. (உ-ம்.) “என்னென்றுமோத்தியென்றும்” (கந்தபு. மாயை. சாகு.)

ஓந்திரம்—யாகம். [ஹோத்ர.] (சப்த.)

ஓந்திரி—1. யாகஞ்செய்கிறவன். 2. யாகத்திலே இருக்குவதை கீதங்களின்பாபுகிற ஆசாரியன்.

ஓந்திரியம்—யாகஞ்செய்யுமிடம்.

ஓந்திரியன்—யாகஞ்செய்யுமாசாரியன்.

ஓத்து—1. ஓதப்படுவது. 2. ஓரினப்பொருளை ஒருவழி வைத்திருப்பதாகிய இயல். (உ-ம்.) “நேரினமணியைநிரல்படவைத்தார் - கோரினப்பொருளையொருவழிவைப்ப - தோத்

தெனமொழிபவயர்மொழிப்புலவர்” (நன். பொதுப்பா. கசு.) 3. விதி. 4. வேதம். (உ-ம்.) “மறப்பினுமோத்துக்கொளலாகும்” (வன். ககசு.) 5. வேதாந்தஞானம். (உ-ம்.) “அகத்தியனுக்கோத்துரைக்குமருட்குருவாங்குருளை” (சி. சி. பாயிர. க. சிவாக. உரை.)

ஓத்துழறைவைப்பு — முப்பத்திரண்டுத் திகளுள் ஒன்று; அஃது: இயல்களைக்காரணகாரியமுறைப்படிவைத்தல். (நன். பொதுப்பா. கசு.)

ஓத்துரைப்போரி—1. கணக்காயர். (பிங்கல. அசக.) 2. வேதம்படிப்பிப்போர். 3. வேதமோதுவோர்.

ஓதக்கால்—ஆனைக்கால் என்னும் நோய்.

ஓதநம்—1. உண்டி. (உ-ம்.) “உந்துவெம்பசிபெரிது வல்லேயெனக் கோதனமிடுகென்றான்” (பாரத. காண்டவதகன. உ.) 2. சோறு. (உ-ம்.) “ஓதனமுண்டெழுந்திரிநிறைப்பார்” (சேதுபு. மங்க. ரு.) 3. பெருமை. [2. 6௫௦.]

ஓதப்படுரோதம்—தூல்கள் நீள்த்திலுந்துருத்திலும் ஓட நெசவெய்யப்பட்டது. (உ-ம்.) “இந்தப்பிரபஞ்சமெல்லாம் எப்போதும் ஓதப்படுரோதரூபமாய் மேலுங்கீழுமாகச் சிருட்டிக்கப்பட்டிருக்கின்றனவோ” (சி-வி. க. ஞானபா. வியாக்கியானம்.)

ஓதம்—1. அண்டவாதநோய். 2. சரம். 3. கடல். 4. கடற்றிரை. (புறப்பொருள்வெ.) 5. குறுக்கேதாலோடித்தைக்கப்பட்டது. 6. நெய்யப்பட்டது. 7. பெருக்கு. 8. வெள்ளம். (உ-ம்.) “எங்கோன்புரிதருருணையென்னு-மோதத்திடுமூக்குமென்ன” (கந்தபு. இந்நிரனருச். க.) (1, 2, 3. பிங்கல. கஉரு.) [5, 6. 6௫௫.]

ஓதல்—1. ஒழிதல். (உ-ம்.) “ஓதலவேண்டிமொளியமாழ்க்குஞ்செய்வினை” (வன். கருக.) [ஒவுதல் என்றது குறைந்து நின்றது.] 2. சொல்லல். (உ-ம்.) “ஓதரியசுரப்போல” (தாபு. ஆகார. கஉ.) 3. படித்தல். (உ-ம்.) “ஓதியுணர்ந்தும்பிறர்க்குரைத்தும்” (வன். அகசு.) 4. போதித்தல். 5. மந்திரஞ்செய்தல். 6. வேதாத்தியயனஞ்செய்தல். (உ-ம்.) “ஓதற்றெழிலிரிந்துயர்முறாக்கும்” (அகப்பொருள். அகத். கசு.)

ஓதவனம்—கடல். (உ-ம்.) “அறையோதவனஞ்சூழ்பவியரசானவனைத்தும்” (பாரத. அருச்சுனந்திர்த்த. உ.)

ஓதன்மை—1. ஓதற்றன்மை. 2. பாடல்.

ஓதா—யாகஞ்செய்வோன். (உ-ம்.) “அத்துவரியு” பார். [ஹோதா.]

ஓதி—1. அவதிஞாநம்.(உ-ம்.) “இடரொழித்தினியஞகி - யுற்றவளிலையுமெல்லாமோதியினுணர்ந்தகொண்டான்” (சிந்தா. குணமாலை. ௧௦௧.) (ஐஹா.) 2. அறிவு, ஞாநம். 3. இடங்கழிமை. 4. ஓந்தி. 5. கல்வி. 6. கற்றோன். (பிங்கல. ௩௨௫௨.) 7. சொல்லுகிறவன், சொன்னவன்.(உ-ம்.) “அருமறையாகம-மோதிபோற்றி” (குத. திருமாலகம்பாவம். ௩௩.) 8. பாடி. (சிறுபா. ௨௨.) 9. பூனை. 10. பெண்மயிர். 11. போர். 12. மலை. (உ-ம்.) “ஓதியிதில்வந்தனமுனக்கருளவென்றான்” (சேதுபு. சருவதீர்த்த. ௩௩.) (2, 4, 8, 9. கு. நிகண். ௧௧: தகரவெ. அ.)

ஓதீமம்—1. அன்னம். (உ-ம்.) “அயர்வறுமோதிமம்” (நைடத. அன்னத்தைத்தாது. ௧௦௨.) 2. கவரிமா. 3. புளியமரம். (மலையகராதி) 4. மலை. (உ-ம்.) “ஒன்றுபொன்னிலங்குமேருவா-மோதிமம்” (இரகு. ௩௧௪. ௫.)

ஓதீமழயித்தோன்—பிரமன். (கு. நிகண். ௧: ௧௫.)

ஓது—ஓதென்னேவலும், தெரிநிலைவினைப்பகுதியும், வினைத்தொகையும்.

ஓதுதல்—“ஓதல்” பார்.

ஓதுவாரீக்துணவிலீதல்— அறம் முப்பத்திரண்டனுமொன்று; அது: மாணக்கர்க்கு உணவூட்டெதல். (கு. நிகண். ௧௨: ௧௩௩.)

ஓதுவான்— 1. ஆசான். 2. திருப்பாட்டுப் பாடொன். (உ-ம்.) “காதலாக்கிக் கிந்துகன்னனர் மல்கி - ஓதுவாருளத்து” (குத. திருமாலகம்பாவம். ௩௪.) 3. படிப்பவன்.

ஓதுவித்தல்— வேதாத்தியயனஞ்செய்யத்தல், படிப்பித்தல்.

ஓதை—1. ஓலி. (உ-ம்.) “பரவையினிமிர்ந்தவோதையமர்ந்தபின்” (பாரத. கிருட்டிண. ௧௬௮.) 2. காற்று. (உ-ம்.) “விரைவினோதை” (கந்தபு. கடல்பாய். அ.) 3. பேரொளி. 4. மதில். 5. மதிவண்ணமேடை. 6. மலை. (3, 4, 5. பிங்கல. ௩௨௫௩.)

ஓதைவாரீ—இறகு.

ஓந்தீ—ஓணன். (பிங்கல ௨௫௨௧.)

ஓநாய்—ஒருவிதநாய்.

ஓப்பல்—தூரத்தல். (உ-ம்.) “குருவியோப்புதற்கவண்கலால்” (தணிகைப். நாட்டு. ௪௪.)

ஓப்புதல்—ஓட்டுதல்.(சிலப். கானல்வாரி. ௧.)

ஓம்—1. சம்மதத்தையுணர்ந்தும் ஓர் இடைச்சொல். (உ-ம்.) “ஒன்றுங்கிளிமுடியாறகோமென்றுரைத்தருளி” (பாரத. கிருட்டிண. ௪௦.)

2. கிருட்டிகர்த்தா, திதிகர்த்தா, சங்காரகர்த்தா ஆகிய மூவரும் தோற்றுதற்குரிய ஈசனாகிய ஒருவன் எனப் பொருள்படும் பிரணவமந்திரம். (உ-ம்.) “மாமணுனனேவநசநாதனே - காமநாசனேகாணுமீசனென் - ருமெனும்பொருளாதிமூலமா - மோமெனும்பதமோதிநின்றதே” (சேதுபு. சிவதீர்த்த. ௬௭.) [இப்பிரணவத்திற்குப் பொருள் திரிமூர்த்திகளென்று சிலர் சொல்லுவது பொருந்தாதென்பது காஞ்சிப்புராணம் குமரகோட்டப்படலத்திற்குமாமாறுகாண்க.] 3. தன்மைப்பன்மைப்பொருளிலே வரும் ஒரு விருதி. (உ-ம்.) “யாம்கண்டோம்” 4. பௌத்தர் செபிப்பதொருமந்திரம். (மணிமே.)

ஓம்படல்—சம்மதித்தல்.

ஓம்படுத்தல்—பாதுகாத்தல்.(தொல்.சொல். ௬௭. சேன.)

ஓம்படை— 1. ஆதரவுசெய்தல், அன்புசெய்தல். (உ-ம்.) “தந்தையுட - னனைபிரமசாரிபினியாக்கையின் ரநாதர்களா - யுனையடையுமவர் தம்பாலோம்படையெய்” (சேதுபு. கவிசம்ப். ௬௭.) 2. கையடை. 3. பரிகாரம். (சிந்தா.) 4. பாதுகாத்தல் (உ-ம்.) “ஓம்படைசாற்றற்பாலதுள்ளவர்க்காகுமன்றே” (சிந்தா. கணக. ௧௮௨.) ஓம்படைக்கிளவி— 1. கையடைவாக்கு. 2. (அகப்பொருள்) தலைவற்குத்தலையியைப்பாதுகாத்துக்கொள்ளொனக்கூறுப்கிளவி. (உ-ம்.) “ஓம்படைக்கிளவிப்பாங்கின்கண்ணம்” (தொல். பொருள்தி. ௧௧௪.) 3. பெரியோர்சொல்லும்புத்தி.

ஓம்பல்— 1. ஆதரவுசெய்தல், பேணுதல். (உ-ம்.) “குடிபுறங்காத்தோம்பிக்குற்றற்கடிதல்” (வன். ஐசக.) 2. உண்டாக்கல், செய்தல். (உ-ம்.) “ஈசனருளாலெரிவேள்வியையோம்பி” (கந்தபு. அசுரர்யாக. ௧௬.) 3. காவல்செய்தல். (உ-ம்.) “அகன்றிடாதோம்பிற்றன்றே” (கந்தபு. குரபன்மன்மூன்றா. ௧௬௭.) 4. தவிர்தல். (உ-ம்.) “அஞ்சலோம்பென்னு-நன்னர் மொழியும்” (சலி. ௨௧.) 5. பாதுகாத்தல். (உ-ம்.) “குடியோம்பிக் - கொள்ளுமாகொள்வோர்க்கு” (நீதிநெறிவி. ௨௬.) 6. வளர்த்தல்.

ஓம்புதல்—பரிகரித்தல். (பத்துப்.)

ஓமநுண்டம்— வேள்விக்குரிய அக்கிரியை மூட்டிமொருட்டு நிலத்திலே தோண்டப்பட்டகுழி. (உ-ம்.) “உள்ளநவாயிரவாயிரயோசனையுறுநீளந் - கொள்வதொராமுமாயிடவோரோமருண்டநா - ணள்ளிடையேழிவித்தனன்” (கந்தபு. அசுரர்யாக. ௪௨.)

ஓமத்திரவியம்—யாக உபகரணம். [கிருத' அகிருதம் கிருதா கிருதம் என ஓமத்திரவியம்

மூலகைப்படும் என்றும், கிருதமென்பது பாகஞ்செய்யப்பட்ட அன்னம், மா முதலியவையும், அகிருதம் என்பது பாகஞ்செய்யப்படாத தாநியம் முதலியவையும், கிருதாக்கிருதமென்பது குத்தலால் ஒருவித பாகஞ்செய்யப்பட்டவையும், அன்னம்போலப்பாகஞ்செய்யப்படாதவையும், அரிசிமுதலானவையும் என்றுஞ்சொள்கர் சொன்னார். (பராசர. சூரு.)

ஓயப்போடி— 1. யாகநீது. 2. ஒருவித பக்ஷணம். (வழக்.)

ஓயம்— 1. அசமதாகம். 2. அப்பிரகம். 3. ஒருபூண்டு. 4. தாளகம். (இராசவைத்.) 5. நெய். (இராசவைத்.) 6. பவ். (ப-ம்.) 7. பிராமணர்செய்யும் ஐவகைத் தேவயஞ்ஞைகளுள் ஒன்று; அஃது: அக்கிரியில் நெய்யூற்றிச்செய்யும் யாகம். (உ-ம்.) “ஓயம்பெண்ணியதுவஞ்செபம்” (சேதுபு. சேதுச. நூ.) 8. யாகம். [ஹோரி]

ஓயம்பவளரீதல்—ஓமாக்கிரியை அவியாது எரிந்துகொண்டிருக்கும்படி செய்தல்.

ஓமமண்டபம்—யாகசாலை.

ஓமல்— 1. ஊர்ப்பேச்சு. (உ-ம்.) “ஆரோமல் தரவுமிகமெலிவாளுள்” (திருப்ப. கஉ.) 2. பேச்சுப்பரத்தல்.

ஓமலிந்தை—யாகத்திலே எரிக்குஞ்சுமிதை. ஓமால்கைகள்— நறும்புனலுக்குப்போகமாகும் முப்பத்திரண்டிலகைச்சரக்குகள்; அவை. “இலவங்கம், பச்சிலை, கச்சோலம், ஏலம், நாக்கணம், கோட்டம், நாகம், மதாவரிசி, தக்கோலம், நன்னூரி, வெண்கோட்டம், கத்தாரிலேரி, இலாமிச்சம், கண்டில்வெண்ணெய், கடு, நெல்லி, தாண்டி, துத்தம், வண்ணக்கச்சோலம், அரேணுகம், மாஞ்சி, சயிலேகம், புழுஞ், நறும்புனை, நறுந்தாது, புலயுகிர், சரளம், தமாலம், வஞ்சம், பதுமுகம், துண்ணேலம், கொடுவோரி என்பனவாம். (சிலப்.) சிந்தாமணியிற்சில வேறுபடக்கூறுவர்.

ஓமாள்—ஒந்தி, (பிங்கம். உருஉக்.)

ஓய்— 1. ஓயஞ்செய்கிறவன். 2. தீ. 3. நீர். 4. நெய். [1, ஹோரித். 2, 3, 4. ஹோரி]

ஓயி—கேடு.

ஓயித்தல்—கேடுதல்.

ஓயித்தல்—ஓயஞ்செய்தல். (உ-ம்.) “தரைப்படுதாவரசங்கமங்களை— நுரைப்பனயாவையும் வாரியோமித்தான்” (உபதேச. பண்டாக. சூரு.)

ஓயியம்—யாகம். (உ-ம்.) “ஓயியஞ்செய்தகருள்ளத்துள்ளமினே” (தேவார. திருக்குடமூக்கு. அ. திருநாவு.)

ஓழிதல்—அழிதல்.

ஓமை— 1. பாலைநிலத்திற்குரிய ஒருவகை மரம். (உ-ம்.) “கவட்டினேமைசாய்த்தாறலைக் ளவருந்ரகலக்கித் - தெவிட்டிவந்தது” (கந்தபு. ஆற்று. கசு.) 2. மாமரம். (உ-ம்.) “வெண்குன்றிப்பருப்போமைக்கொட்டை” (தைல. தைலவ. கூக.)

ஓய்— 1. ஒருமையிலேவருமொருவிளியுருபு. (உ-ம்.) “சாத்தாவோய்” “ஆயாளியேயவ்வோடாவானேலோய் ரளபடைகள்— மாயாவியினுருபுகண்மற்றிவை” (வீரசோ. வேற்றுமை. அ.) 2. ஓயென்னவலும், தெரிநிலைவினப்பகுதியும், விளைத்தொகையும். 3. பெயரைவெளிப்படையாய்ச்சாராதும் விளித்தற்கண்வழங்கப்படும் ஒருசொல். (உ-ம்.) “ஓயநாளைவருக”

ஓய்தல்— 1. அழிந்தொழிதல். (உ-ம்.) “நெடுங்கால— மூரையானிருந்தோம்புகின்றேன்கெடுவேனுயிரேரயாதே” (திருவாச. திருச்சத. ஈஅ.) 2. செயல்விட்டொழிதல். (உ-ம்.) “ஓயந்தகனுவிற்கண்டபழங்கதையோதுவன்” (கைவல். சந்தேகத்தெளி. கூ.) 3. செலுத்துதல். (புறநா.) 4. தளர்தல், சோர்தல். (உ-ம்.) “மேலி-யோய்த்துவந்தவரை” (சி.சி.பர. லோகாயத. அ.) “கடகளிதுவந்ததுகண்— டோயமுணர்வெய்தி” (கந்தபு. மாரக்கண்டேய. கள.) 5. பணை உள்ளதொன் துதுதுணுகுதல். (உ-ம்.) “வேனிலுழந்தவறிதுயங்கோய்களிறு” (தொல். சொல். கூக. உரை.) 6. விட்டிங்குதல். (உ-ம்.) “ஓயாவுள்ளன்பாயருகி” (நாய. ஆகாதோவென்கண்ணி. கசு.) 7. இளைப்பாதல்.

ஓய்வு—ஓய்தல்.

ஓய்வுநாள்—இளைப்பாறியிருக்குநாள்.

ஓயல்—ஓய்வு.

ஓயாமம்—இடைவிடாமம். (உ-ம்.) “ஓயாதேயுருவாருள்ளிருக்குமுள்ளானே” (திருவாச. திருவாமனை. எ.)

ஓர்— 1. ஒன்று என்னும் எண்ணப்பெயரின்விசாரமாய் வேற்றுமையுருபேலாததாய்ப்பெயர்ச்சொல்லுக்குமுன்னகைவருவதொருமொழி. (உ-ம்.) “ஓர் கலம்; ஓர் நாழி; ஓர்யானே” (நன். உயிர். ஈஅ, கூ. சுடகோப.) [தொல்காப்பியர் ஒரு என விகாரப்பட்டுின்ற எண்ணப்பெயர், உயிர் முதன்மொழியும் யா முதன்மொழியும் வருமொழியாய்வருங்காலத்தே ஓர் என வருமென்ப.] 2. ஓரிடைச்சொல். (சிலப்.) 3. ஓர் என்னவலும், தெரிநிலைவினப்பகுதியும், விளைத்தொகையும். (உ-ம்.) “கொலையினையோரவுணர்புரகொடிவரையிற் பொடியாகக்கு

னித்த மேருச்சிலையினையோ” (திருவீர. இடைக்காடன். ௧௬.)

ஓர்க்கோலை—கடல்புதிர்வியத்தொன் னு. (சிந்தா. நாம. ௩௬. உரை.) ஓர்க்கோலை என வங்குறுவர் (சூ. நிகண். ௧௨: ௪௬.)

ஓர்கட்புள்—காகம். இரண்டுகண்ணிருக்கி னும ஒருபார்வையுடையதால் வந்தபெயர். (உ-ம்.) “காகத்திருகண்ணிற்கொன்றேமணிக லந்தாங்கு” (திருக்கோ. ௭௧.)

ஓர்குடியிற்கொண்டோன்—சகலன். (சூ.நி கண். ௨. ௭௭.)

ஓர்துண்டலன்—பலபத்திரன். (சூ. நிகண்: ௧: ௧0.)

ஓர்கீசி—1. ஆராய்ச்சி. 2. ஞாநம். (உ-ம்.) “ஓர்ச்சியின்புருவாகி” (வேதாரணியபு. வரன். ௮௮.)

ஓரீத்தல்—1. ஆராய்தல். (உ-ம்.) “அறுவ கைச்சமயத்தோர்க்குமவ்வர்பொருளாய்” (சி. சி. பாயிர. ௧. சிவஞாந.) 2. நினைத்தல். (உ-ம்.) “அந்தணர்வேள்வியோர்க்கும்” (திருமுரு. ௧௬.)

ஓரீதல்—1. ஆராய்தல். (உ-ம்.) “நீதியையே யோர்மறமே நீ” (தாயு. உடல்பொய்யுறவு. ௬.) 2. தெளிவாய்ந்தல். (உ-ம்.) “பீடலிங்கத்தினி யல்புமோரார்” (சி. சி. ௧: ௧௧.) 3. நினைத்தல். (கவி. ௧௧.)

ஓரீப்பான்—அறிகிறவன். (உ-ம்.) “சென் திவந்தையோர்ப்பான்வேறுணர் வோர்க்கெல் லாருள்பொருள்வெறுதாமே” (சி. சி. ௪. ௫.)

ஓரீப்பு—1. ஆடவர்குணம் நான்கினுண்டு; அஃது: ஓர்மம். (சூ. நிகண். ௧௨: ௧௬.) 2. உயிர் க்குண முப்பத்திரண்டனுளொன்று; அஃது: ஆராய்ந்துதெளிதல். (நன். உரியிய. ௧௧.) 3. கருமமுடிக்குந்துணிவு. 4. பொறுமை.

ஓரீபு—1. ஆராய்தல். 2. சிந்தித்தல். ஓர்மம்—மறத்திடன்.

ஓர்மீப்பு—ஓர்மம். ஓர்மை—துணிவு.

ஓர்வு—1. அறிதல். (உ-ம்.) “ஓர்வரியபவக் கடலின்வீழமுயிர்” (சுர்மபு. திருக்கல். ௨.) 2. ஆராய்வு. (உ-ம்.) “ஓர்வந்திறுன்” (வைவாக். தீப. ௧0.)

ஓரக்கண்ணன்—1. சாய்ந்தபார்வையுடையன். 2. பட்சபாதன்.

ஓரக்காரன்—பட்சபாதக்காரன். ஓரகத்தி — கணவனுடைய சகோதரன்ம னைவி.

ஓரசைச்சீர்—தனித்து நேரசையானுதல் நிரையசையானுதல் வருஞ்சீர். (யாப். காரிகை. உறுப்பியல். ௭.)

ஓரடிமடக்கீது—மடக்கலங்காரத்துளொருவ கை; அது: நான்கடிச்செய்யுளுள் ஓரடிமாத்தி ரம் மடங்கிவருவது. “துறைவாதுறைவார்பொ ழிற்றுணைவாரீங்க” என்பதிற்போல்.

ஓரபட்சம்—ஓரவாரம்.

ஓரம்—1. சத்திசாரமாகிய ஒருவகை உப்பு. 2. நீதிப்பி ஒருபக்கத்தெச்சார்ந்திருத்தல். (உ-ம்.) “மன்றோரஞ்சொன்னார்மனை” (நல் வழி. ௨. ௬.) 3. பக்கம். 4. வளிம்பு.

ஓரல்—1. ஒகெகமானது. 2. ஓர்தல். 3. தெ ளிதல்.

ஓரவாரம்—நெறிதப்பி ஒருபக்கத்திலே பற் றுவைத்தல்.

ஓரறிவுயிரீ—புன்மரமுதலியன. (நன். உரி யிய. ௪.)

ஓரணையர் — ஒருதன்மையராக ஒப்பவர். (உ-ம்.) “குறித்ததுகூறமைக்கொள்வாரோடே னையுறுப்போரணையரால்வேறு” (வன். ௭0௪.)

ஓரா—1. ஒருமீன். 2. ஓர்ந்து, வினையெச் சம். 3. ஓராத என்னும் ஈறுகெட்ட எதிர்மறை ப்பெயரெச்சம்.

ஓராவோட்டி—ஓரா.

ஓராந்து—1. ஒருபெற்றி. 2. இடைவிடாது. (1, 2. ஓரூறமிர்தம்.)

ஓராசிடலேநிசைவெண்பா — ஓர் ஆச இடையிட்டவரும் வெண்பா. (யாப். காரிகை. செய்யுளியல். ௪.)

ஓராட்டுதல்—தாலாட்டுதல்.

ஓராயம்—1. சாய்வு. 2. பலகைகளைப்பொ ருந்த இணைத்தல்.

ஓரி—1. ஆண்மயிர். 2. ஆண்முசு. 3. கடை யெழுள்ளல்லொருவன்; இவன்: கூத்தர்க்கு மலைநாடுகளைக்கொடுத்தான். (சூ. நிகண். ௨: ௨௪.) 4. கிழகரி. 5. குதிரையின்பிடர்மயிர். (உ-ம்.) “ஓரிக்குதிரை ஓரியும்” (சிறுபா. ௧௧௧.) 6. கரி. (சூ. நிகண். ௧: ௨௪.) 7. நிறம். (உ-ம்.) “நீன்றவோரிபாய்ந்தென” (மலைபடு. ௫௨௪.) 8. மயிர். (உ-ம்.) “மேம்பாலுரைத்தவோரி” (பெரும்பா. ௧௭௨.) 9. விலங்கினுள்பொது. (சூ. நிகண். ௧: ௧0.) (1, 2, 4. பிங்கல. ௧௨௫௪.)

ஓரிடம்—1. ஏகதேசம். (உ-ம்.) “ஓரிடத்தி ருத்தன்மாயாவருநிறைந்திடுதல்” (சிவப்பி. ௧. சூ. அ.) 2. ஒரு இடம். 3. விசாரிக்குமிடம். (உ-ம்.) “ஓரிடத்துணருமுண்மை” (சிவப்பி. ௧. சூ. அ.)

ஓரிடத்தாமரை—ஒருபூண்டு. (பதார்த்த. ௧. ௧௫.) ஓரிலைத்தாமரை—ஒரு பூண்டு. (பதார்த்த. ௧. ௧௬.)

ஒரிலைத்துத்தி—ஒருபூண்டு.

ஒருதல்—ஒர்தல்.

ஒரும்—1. ஓர் என்னும் பகுதியடியாய்ந்தபிறந்த எதிர்காலத்திலும் நிகழ்காலத்திலும் வரும் ஒரு தெரிநிலைவினைமுற்று. 2. ஓர் என்னும் வினையடியாய்ந்தபிறந்த செய்யு மென்னும் வாய்பாட்டுத்தெரிநிலைவினைப்பெயரச்சம். (நன், வினையிய, உக.) 3. ஓரசைச்சொல். (உ-ம்.) “செயற்பாலதோருமறனை” (வள். ௪௦.)

ஒருள்ளிப்புடு— பல பல்விலலாத உள்ளி. ஒரோடை—ஓர் அளவு. (தொல், எழுத்தொகை, உஅ. இளம்.)

ஒரோழத்தின்பாட்டு—ஒரு சித்திரகவி. (கு. நிகண். கட: உசு.)

ஒரோழத்துமடக்கீழ்— ஒரோழத்துத்தானே மடங்கிவருவது. (உ-ம்.) “நாநாநாதங்குடிசை நாடுந்தொழில்வல்லோர்” (தண்டி. சொல்லணி. கூடு.)

ஒரை—1. இடைச்சொல். 2. இரண்டரை நாழிகைகொண்டநேரம்” (சிந்தா. விசேடக்குறிப்பு. ௫௦௬-ம் கவி.) 3. இராசி. 4. இராசியினுதயம். (உ-ம்.) “ஏற்றநல்லோரையிலெழுந்ததாலன்றோ” (நைடத், நன்னூது கடு.) 5. இதோகை. 6. குரவை. 7. கூகை. 8. சமயம். 9. தோழி. 10. மகளிர்கூட்டம். 11. மாதர்வினையாட்டு. 12. மாதர்வினையாடுங்கருவிகள். 13. மாதர்வினையாடுங்களம். 14. முகூர்த்தம். (சிந்தா.) (1, 3, 6, 10, 11, 13, பிங்கல. ௩௨௫௫.) [2, 4, 5. ஹோரா.]

ஒரையயர்நல் — ஒரைப்பாவையைக்கொண்டு மகளிர்வினையாடுதல். (உ-ம்.) “மடக்குறு மாக்கோடோரையயரும்” (கவி. அஉ.)

ஒரோநு—ஒவ்வொன்று; இஃது: ஒன்றொன்று என்பன வருமொழிகோக்கி விகாரப்பட்டவெந்த ஒருமொழி. (உ-ம்.) “ஒரோருபுலன்களாகமருவிநின்றிதலானும்” (சிலப்பி. ௩, உ.) ஒரோநுவர்—ஒவ்வொருவர். (உ-ம்.) “ஒரோருவர்க்கொவ்வொன்று” (கந்தபு. அண்டகோச. உஅ.)

ஒரோற்றுவாரம்—தாளத்து ஒருமத்திரை பெற்றுவருஞ்செய்யுள். (சிலப். அரங்கே. ௧௧௬. உரை.)

ஒரோன்று— ஒவ்வொன்று. (உ-ம்.) “ஒரோன்றையுரைசெயில்” (வை. தீ. ௩௦.)

ஒலம்—1. ஒலி. (உ-ம்.) “ஒலுறுபெருக்கிணண்டமொறுக்குந்தெதியுடே” (இரகு. ௩௩௪. உ.) [ஒலம் என்பதின் அம்கெட்டுநின்றது.] 2. விளிவேற்றுமையில் வருமோருருபு. (உ-ம்.) “சாத்தாவோல்” (வீரசோ. வேற்றுமை. அ. உரை.)

ஒலக்கம்—1. சங்கத்தானம். 2. சபாமண்டபம். (உ-ம்.) “அந்தவோலக்கத்தன்னிலருந்தவமுறிவெல்லாம்-வந்தனர்” (அரிச்ச. விவாக. ௩௭.) 3. சபை.

ஒலம்—1. இடருட்டபார் அபயங்கேட்டு இரங்கிக்கூறுமொருசொல். (உ-ம்.) “நண்ணினர்க்கினியாயோலுநாநாயகனையோலம்” (கந்தபு. குரபன்மன்வதை. ௪௬௦.) 2. ஒலி. 3. கடல். 4. திரை. 5. துக்கமிருதியைக்குறிக்குமொரு சொல். (உ-ம்.) “சாலர்ளுமித்தன்மைநன்மையோ-வோலமோலர்ரொழியினிக்கணம்” (சேதுபு. சிவதீர்த்த. ௬௩.) 6. பாம்பு. (2, 6. பிங்கல. ௩௨௫௬.)

ஒலம்போழ்—ஒலைத்துண்டு.

ஒலமிடுதல்—1. அபயமிடுதல். 2. அழுதல். 3. முழங்குதல். (உ-ம்.) “ஆரறிவாரென்னவந்தமறையோலமிடும்-பேரறிவே” (தாயு. பரபர. ௫.)

ஒலாட்டுதல்—தாலாட்டுதல்.

ஒலிடுதல்—1. அலறுதல். (உ-ம்.) “கலங்கியெழுந்தோலிட்டழல்கேட்டு” (சேதுபு. அதும. ௧௨.) 2. முழங்குதல். (உ-ம்.) “பனைவிதமோலிட” (பாரத. மணிமான். ௨௦.)

ஒலை—1. ஆவணவோல. (உ-ம்.) “அங்கண்ணோலைகாட்டியாண்டவந்தமக்கு” (பெரியபு. தடுத்தாட். க.) 2. ஒருவர்தந்தொருவருக்கு எழுதியனுப்பும் மூடக்கல். (உ-ம்.) “மன்னுடைமன்றத்தோலைத்துக்கினும்” (நன். சிறப்பு. ௭.) 3. ஒலி. 4. கழுகு, தாழை, தெங்கு, பனை முதலியபுறக்காமுழைவற்றின் இலையுறுப்பு. 5. காதி லணியுந்தோடு. (உ-ம்.) “ஒருத்திபொன்றோலைகாதணிந்தான்” (பிரபுவிலக. மாயபூகை. ௬௦.)

ஒலைக்கண்—ஒலைச்சட்டம்.

ஒலைக்கணக்கர்—வித்தியார்த்திகள். (உ-ம்.) “ஒலைக்கணக்கரோலியடங்குபுனச்செக்கர்” (நாலடியார். காமதூதலியல். ௭.)

ஒலைக்கண்டு—ஒலைத்துண்டு. [ஒலைக்கண்டுடன் வழுக்கம்.]

ஒலைக்கிழஞ்சில்—ஒருவிதசங்கு.

ஒலைகீட்டும்படை— எழுத்தாணி. (கு. நிகண். எ: ௧௪.)

ஒலைப்பு—தாழம்பூ.

ஒலைமுங்கில்— ஒரு மூங்கில்.

ஒலைவாணா— ஒரு மீன்.

ஒவம்—1. சித்திரம். (உ-ம்.) வேறுபட்ட வினையோவத்து - வெண்கோயில்” (பட்டின. ௪௬.) 2. சித்திரவேலை.

ஒவர்—1. ஏத்தாளிகள்.(சிந்தா.) 2. ஒவியர். 3. சுமமாளர். (சு. நிகண். உ: உன.) 4. பாடற் கீழ்மக்கள். (உ-ம்.) “அவிகையோவருமொரு வழியகன்நிடவகனறான்” (திருவிளே. விற்றகு விற்ற. ௫0.)

ஒவல்—ஒவுதல்.

ஒவாமை—ஒய்யாமை. (உ-ம்.) “அறவி னையோவாதே” (வன். கூக.)

ஒவியகாயம்—புலி. (பாகவத. காளிந்தி. உஅ.) [ஒவியம்- சித்திரம். இந்திரகோபத்தை வலாரிகோபமென்றாற் போலச் சித்திரகாயத் தை ஒவியகாயமெனப்பட்டது.]

ஒவியநூல்—நாடகமகளர்க்குரியநூல்களு ளொன்று. (மணிமே.)

ஒவியம்—1. சித்திரம். 2. சித்திரத்தொழில். (உ-ம்.) “ஒவியத்துறைகையோவொருவனை” (கைடத. அன்னத்தைக்கண்ணுற்ற. ௫.) 3. பிரதிமை.

ஒவியர்—1. சித்திரகாரர். 2. சிற்றநூலோர். (1, 2. சூ. நிகண். கக: வகரவெ. கஎ.)

ஒவு—1. ஒவென்னெவனும், தெரிநிலைவி னைப்பகுதியும், வினைத்தொகையும். 2. ஒழிவு, நீக்கம். (உ-ம்.) “ஒவில்செல்வமும்” (கந்தபு. சுக் கிரணுபதேச. சக.) 3. சித்திரம். (உ-ம்.) “ஒவுக் கண்டன்னவிருபெருநியமத்து” (மதுரைக். கூகரு.)

ஒவுதல்—1. இசைதல். 2. நீங்குதல். (உ-ம்) “மலங்கடெல்லா-மோவினபோதுசுத்தமுடையன்” (சி. சி. ச: கூஎ.) 3. வருந்தல். (உ-ம்.) “ஒவலிற்சங்கையானகருமத்தில்” (ஞாநவா. வைவராக். சக.)

ஒவெனல்—1. ஒவென்று முறையிடல். (உ-ம்) “ஒ-வென்றேயழைப்பது” (தாபு. பரா பர. ககஅ.) 2. ஒவென்றொலித்தல்.

ஒளி—1. ஒழங்கு, நிரை. (உ-ம்.) “ஒளிகொ ண்டசெம்பொன்வெற்பிலுடல்புதைத்த வெழி லியோல்” (பாரத. வாரணுவத. எக.) 2. யானை க்கூடம். (சூ. நிகண். கக: எகரவெ. ௫.)

ஒற்பலம்—கோங்கமரம். (மலையகராதி.)

ஒள.

ஒள—[இது, தமிழ்ப்பாஷையின் வர்ணமா லையின் உயிர்வருக்கத்திலே வரும் பன்னிரண் டாமெழுத்து, அஃது: அங்காரத்தும் உதட்டை

க்குவித்தும் உச்சரிக்கப்படுவது. அகரமும் உக ரமும் வகரமெய் இடையிலே கலக்கச்சந்தித் த ப்பிறப்பதோர் எழுத்தாதலால் அதனைச்சந்தி யக்கரமென்றுஞ்சொல்வர்.]

1. அகந்தன் என்னும் பாம்பு.

2. பூமி.

3. மேதைகலை. (சி-வி. கிரி. கக: உரை.)

4. விளித்தல், தடுத்தல், உறுதிகூறல் ஆ கிய பொருளிலே பிரயோகிக்கப்படும் ஒர் அவ் வியயம்.

ஒளக்குறுக்கம்—ஒளகாரக்குறுக்கம்.(உ-ம்.) “ஐக்குறுக்கம்” பார்.

ஒளகம்—இடைப்பாட்டு. (சிலப், உணர்காண். கருசு.)

ஒளகாரக்குறுக்கம்—தன்மாதீதிரையிற் குறுகிய ஒளகாரம். (உ-ம்.) “ஐகாரக்குறுக்கம்” பார்.

ஒளகாரம்—ஒள என்னுமெழுத்து.

ஒளசநகம்—அட்டாதச தருமசாத்திரங்க ளுள் ஒன்று;அஃது: உசநர் என்பவரார்தொசெய்ய ப்பட்டது. [ஒளசநகம்]

ஒளசரம்—இரும்புக்கல். [ஒளசரம்.]

ஒளசீத்தியம்—தகுதி. [ஒளவி.சு.௫0]

ஒளசீரம்—1. ஆசரம். 2. கவரிமாமயிர். 3. படுக்கை. [ஒளசீரம்.]

ஒளட்டணியம்—கூடி. [உட்டணத்தாலய தென்றபடி.] [ஒளஷணிய.]

ஒளட்டரம்—ஒட்டகத்தோடு சம்பந்தப்ப டது. [ஒளஷ்டரம்.]

ஒளட்டரன்—கிரியைநிலைகெட்டமையிற் கு த்திரனாகிய ஒர் அரச சாதியான். (பராசர. கருசு.)

ஒளட்டோமபகவாதம்—ஒருவகை வாதரோ கம்; இது: சடராக்கிரிமிருதியினாலும் கோபம் துக்கம் முதலிய வேறு காரணங்களினாலும் பி றந்து சரீரத்தின்மத்தியிலே தங்கிப்பித்தத்தோ டுகூடி அந்தச்சடராக்கிரியின் உட்டணத்தை த்தன்னுடன் சேர்த்துக்கொண்டு உபத்திரவ த்தைச்செய்து சிரசிலங்கபாலத்திலுஞ் சஞ்ச ரிக்குமோர் உரோகம். [உட்டணமுடைமையா ல் இப்பெயர்பெற்றது.] (சீவரட். கசஅ.)

ஒளடணம்—மிளகுசம். [உஷ்ட- மிளகு.]

ஒளடதம்—மருந்து. (உ-ம்.) ஒளடதமுடலி னின்றதுலை- வருந்தல்செய்யினியெலாமகந்து தலின்” (வைவராக். திப. ச.) [ஒளஷ்டயம்.]

ஒளநரிப்பரம்—தாமிரம். [ஒளபபபத்திகம்]

ஒளநதம்—புறஞ்சுரு மஹாநகரிலே முன் ஸ்ரமணுவின் பெயர். [ஒளபபத்திகம்] இவனுக்கு உத்தமியென்றும் பெயர். உத்தமன் என்றும் கூறுவர். (கூர்மபு. மஹாநகர. க.).

ஒளநதரேயவீ—அயிமணுடைய மகனாகிய பரிசித்தன். [ஒளபபபத்திகம்] உத்தரையின் மகன் என்றபடி.]

ஒளநதாநபாதன்—1. உத்தாநபாதன் மகனாகிய தருவன். 2. (சோதிடம்) தருவன் பித்திரம். [ஒளபபபத்திகம்]

ஒளநதாநபாதி—ஒளநதாநபாதன். [ஒளபபபத்திகம்]

ஒளநதாலகம்—புற்றுத்தேன். [ஒளபபபத்திகம்]

ஒளநதீர்தீர்தை—மும்மலமுடையராகிய ஆன்மாக்களுக்குப் பாசத்தை நீக்கும் பொருட்டாகச் சிவன் குருவடிவாகொண்டி ஓமசக்திமகன் செய்யுந்தீர்த்தை; அது குண்டமண்டலம் அக்கிரி நெய் சுருக்கு சுருவம் முதலிய அஜைந்தம் மகத்தாற் சுழித்துக்கொண்டி அத்தே. ஆகுதி முதலிய கிரியையெய்தவதாயி ஞானாவதி என்றும், அதுவாயினதும் புறத்தே நிலவக்கொண்டி புறம்பே அக்கிரியையெய்தவதாயி கிரியாவதி என்றும் இருவகைப்படும். (உ-ம்.) “அவற்றின் யுத்திரியிரண்டாமறியி - னிலகுஞ்ஞாங்கிரியையெய்த ஞானமனத்தாலியற்றுவது கிரியையெய்திற் குண்டமண்டலாதி - நிலவுயித்துச்செய்தல் கிரியாவதிதான்” (சி. சி. அ. க.).

ஒளநதுவாகிகம்—விவாகஞ்செய்யும்போது பெண்ணுக்குக் கொடுக்கும் உபகாரக்கொடை. [ஒளபபபத்திகம்]

ஒளநகம்—1. நீரையுடையது. 2. நீரோடு மும்பத்தப்பட்டது. [ஒளபபபத்திகம்] உபகாரம் - நீர்.]

ஒளநசியம்—பால். (தைல. தைலல.)

ஒளநசியதம்—1. சரிபங்கான் தன்னைக் கல் நகப்பட்டமோர். 2. மோர் முதலியவற்றினுண்டாக்குவது. [ஒளபபபத்திகம்]

ஒளநநிகன்—சமையல்செய்கிறவன். [ஒளபபபத்திகம்] ஒடிசை - சோறு.]

ஒளநரீயம்—உதரத்திலிருப்பது. [ஒளபபபத்திகம்]

ஒளநரீகன்—மிகவுண்டிறவன். [ஒளபபபத்திகம்] உதாரம் - வயிறு.]

ஒளநாசீநியம்—1. தரிமை. 2. விருப்புவெறுப்பற்றதன்மை. [ஒளபபபத்திகம்] உதாரம் - விருப்புவெறுப்பின்மை.]

ஒளநாரீயம்—1. உத்தமம். 2. உதாரஞன்ம. 3. மேன்மை. [ஒளபபபத்திகம்] உதாரம் - கொடை.]

ஒளநும்பரம்—1. உதும்பரமத்தினுஞ்செய்யப்பட்டது. 2. உதும்பரமத்தினுஞ்செய்யப்படாதது. 3. தாமிரத்தினுஞ்செய்யப்பட்டது. 4. திருமொத்தியூர். [உதும்பரம் - அத்தமிரம், தரிமம்.] [ஒளபபபத்திகம்]

ஒளபச்சீலேடிகம்—அத்திருத்தல் அல்லது ஒன்றுபட இருத்தலோடு சம்பந்தப்பட்டது. [உபச்சீலேஷம் என்பதின் இன்றுவந்தது.]

ஒளபச்சீலேடிகவியாத்தி—பாலின் நெய்போலவும், பழத்தின் மதுரம்போலவும், என்னில் எண்ணெய்போலவும் ஒரு வஸ்துவிலே முழுதும் வியாபகமாக ஒன்றுபட்டிருக்கை. (சி. சி. உ. க. சிவாக.)

ஒளபச்சீலேடிகவியாபகம்—பாலின் நெய்போலவும், என்னுமாய் ஒன்றுபட்டிருத்தல். (உ-ம்.) “ஒருவாற்றினும் அசித்தாலரிய வியாபகப்பொருளோடே ஒளபச்சீலேடிக வியாபகமாதலும்” (சி. சி. ச. உ. க. சிவாக.)

ஒளபசாரிகம்—உபசாரமானவார்த்தை; அஃது அடிமையை அரசன் என்பதுபோல உருவமாகப்பிரயோகிக்குமொழி. (வேதா. சூ. கஉசு. உரை.) [ஒளபபபத்திகம்]

ஒளபத்தியம்—மகளிரைப்பணர்த்தல். [ஒளபபபத்திகம்] உபவ்யா - பெண்குறி.]

ஒளபதாரீயம்—பொய்ப்போதனை. [ஒளபபபத்திகம்] உபவ்யா - பெண்குறி.]

ஒளபதேயம்—பண்டச்சில். [ஒளபபபத்திகம்]

ஒளபநிடதம்—உபநிடதத்துள்ளது. [ஒளபபபத்திகம்]

ஒளபநீதிகம்—அடகாக அல்லது ஈடாகவைக்கப்பட்டது. [ஒளபபபத்திகம்]

ஒளபநீதிகம்—1. எட்டுத்தாரத்துப்பட்டது. 2. தக்கது. [ஒளபபபத்திகம்]

ஒளபலி—கல்லாலாயது. [ஒளவயீ: உ
வயு - கல்.]

ஒளபரசனம்—கிருகத்திலே உபாசனைக்காக
வளர்க்கப்படும் அக்கிரி என்பது தாற்பரியம்.
[ஒளவாவலம்.]

ஒளபரசனக்கிரி—உபாசனார்த்தமாகக்கிருக
த்திலே காலமாலையிலே வளர்க்கப்படும்கிரி.
(விவேகசுந்தாமணி.) [ஒளவலமநாழி.]

ஒளபாநீகம்—உபாதிபாலுண்டாயது. (சி.
சி, உ: க. ஞாநப்.)

ஒளபம்—பிரகிட்டாகலையிற் பிரகிருதி
த்துவத்திலிருக்கு மெட்டுப்புவநங்களுளான்
து. (சி-லி, கிரி, உக, உரை.)

ஒளர்வசேயன்—அகஸ்தியமுரிவன். [உர்
வசி - ஒரு தேவரம்பை. உருப்பசியிறைப்பிற்
புடையன் என்றபடி.] ஒளருவசேயன் என்
தும் வழங்கும்.

ஒளரகம்—1. ஆயிலியநட்சத்திரம். 2. பா
ம்புக்குடையது. 3. பாம்போடு சம்பந்தப்பட்
டது. [ஒளரக: உரம-பாம்பு.]

ஒளரசன்—ஒருவனுக்குக்கிரமமாகச்சடங்கு
செய்யப்பட்ட தனதுசாதி மனைவிபுடத்திலே
பிறந்த புத்திரன். (மிரு-ச. ௨௦௩.) [உரஸ் உத்
தம்.]

ஒளரப்பிரகம்—ஆட்டுக்கட்டம். [ஒளர
லுக்: உரலு - ஆடு.]

ஒளரப்பிரகன்—ஆடுமேய்ப்பவன்.

ஒளரிதம்—தருமசாத்திரம் பதினெட்டிலு
ந்து.

ஒளருவவிரதி—நீர் ஒன்றையே உட்கொண்
டு தவருசெய்பவன்.

ஒளவித்தல்—பொருழையுண்டால். (உ-ம்.)

“ஒளவித்தழுக்காறுடையானை” (வள். ௪௩௪.)

ஒளவியம்—பொருமை. (உ-ம்.) “ஒளவிய

நெஞ்சத்தானுக்கமும்” (வள். ௪௬௧)

ஒளவுதல்—1. அங்கலாய்த்துவிடுதல். 2.

அழுந்தியெடுத்தல். (உ-ம்.) “நெருப்புத்தோலை

ஒளவி எடுத்துப்போட்டது” 3. கடித்தாப்பிடி

த்தல். (உ-ம்.) “குழந்தை முலையை ஒளவி

ஒளவிப்பாலருந்தும்” 4. வாயினாலெடுத்தல்.

(உ-ம்.) “பகவின் கன்று புல்லு ஒளவித்தின்னி

ன்றது” (வழக்.)

ஒளவை—ஒர் தெய்வப்புலமைபாட்டி; இவன்:

ஆத்திருடி முதலிய நீதிநூல்களும், அசுநிக்கோ

வைமுதலிய நூல்களும் செய்தவன். 1, 2. தாய்.

(சூ. நிகண்ட. ௧௧: வகரவெ. ௧௮.)

ஒளவைமாரீகள்—ஆரியாங்கணிகள். (ஜைந)

(சந்தா.)

ஃ—ஆய்தவழுத்து; இப்புள்ளிவழவின் தாய்

ஆய்தம் குற்றெழுத்தின் முன்னதாய்: உயிரோ

டுகடிய வல்லெழுத்தாறனுள் ஒன்றன்மேல

தாய் வரும். (உ-ம்.) எஃகு, முதலாயின (௩. ௬. ௧௦. உரை.) இது: செய்யுளில்வருந் தால் அல

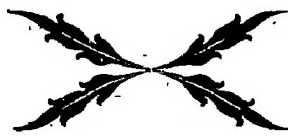
குபெற்றயிர்போல்வும், அலகு பெறுது மெய்

போலவும் நின்றவில் நெடுங்கணக்கில் உயிர்வ

ருக்கத்திற்கு மெய்வருக்கத்திற்கும் இடையில்

வைத்து வழங்குவார். இதன் வடிவைப்பிற்கால

த்தில் வேறுபட வரைந்து வழங்குவாராயினர்.

நிறுவனத்தில் கிடைக்கும்
பிற வெளியீடுகள்

**செந்தமிழ்ச் சொற்பிறப்பியல்
அகரமுதலி பேரகராதி**

முதன் மடலம் - முதற்பகுதி (அ)	-	ரூ. 100. 00
முதன் மடலம் - இரண்டாம் பகுதி (ஆ - ஈ)	-	ரூ. 150. 00
முதன்மடலம் - மூன்றாம் பகுதி (உ - ஓள)	-	ரூ. 150. 00

தமிழ் - தமிழ் அகரமுதலி

மு. சண்முகம் பிள்ளை	-	ரூ. 100. 00
---------------------	---	-------------

**7வது உலகத் தமிழ் மாநாடு
கருத்தரங்கக் கட்டுரைகள்,
மொரீசியசு, 1989**

Vol. 1 - English	-	ரூ. 294. 00
Deluxe	-	ரூ. 423. 00
Vol. 2 - தமிழ்	-	ரூ. 215. 00
Deluxe	-	ரூ. 385. 00

**8வது உலகத் தமிழ் மாநாடு,
தஞ்சாவூர், 1995**

சிறப்பு மலர்	-	ரூ. 100. 00
அறிவியல் மலர்	-	ரூ. 50. 00
மாணவர் மலர்	-	ரூ. 25. 00